Giới thiệu

Câu chuyện bắt đầu bằng một sự kiện kinh hoàng và đầy bí ẩn: Trương Thụy Đồng – một linh hồn hiện đại – bất ngờ tỉnh dậy trong một cỗ quan tài lạnh lẽo bên trong Trương Gia Cổ Lâu đầy rẫy cơ quan cạm bẫy.

Anh bàng hoàng nhận ra mình đã xuyên không và tái sinh trong thân xác của cựu tộc trưởng gia tộc họ Trương – một nhân vật huyền thoại có vai vế còn cao hơn cả Trương Phật Gia (Phật Gia) của Lão Cửu Môn, chính xác là ông nội của vị thủ lĩnh lừng lẫy này.

Cùng với sự thức tỉnh của Trương Thụy Đồng là sự xuất hiện của "Hệ thống ký danh".

Hệ thống này không chỉ giúp anh khôi phục lại cánh tay phải bị mất mà còn ban tặng những phần thưởng thần cấp như: Thiên Châu chín mắt vô giá, sức mạnh "Hoàng kim nhị chỉ" (hai ngón tay vàng) đặc trưng của tộc Trương, thanh bảo kiếm Thất Tinh Long Uyên và đặc biệt là dòng máu Xi Vưu Ma Huyết cực kỳ quý hiếm.

Nhiệm vụ của anh là phải dẫn dắt gia tộc họ Trương đang trên đà suy tàn, khôi phục lại vinh quang và khám phá những bí mật kinh thiên động địa bị che giấu suốt hàng nghìn năm.

Sau khi thoát khỏi Trương Gia Cổ Lâu đang tự hủy, Trương Thụy Đồng tìm đến Hàng Châu và bước vào Tây Lãnh Trai – cửa hàng đồ cổ của "Hạo Thiên Chân" (Ngô Tà).

Tại đây, anh không chỉ gây kinh ngạc bằng việc mang ra những viên Thiên Châu quý giá mà còn bắt đầu mối duyên nợ với nhóm "Sắt tam giác".

Với phong thái cao lãnh, kiến thức uyên bác về cổ mộ và bản lĩnh

võ thuật phi phàm, Trương Thụy Đồng nhanh chóng trở thành linh hồn của các chuyến thám hiểm.

Hành trình của nhóm bắt đầu từ Lỗ Vương Cung ở tỉnh Sơn Đông, nơi Trương Thụy Đồng lần đầu gặp gỡ "Tiểu Ca" Trương Khởi Linh.

Hai người tộc Trương, một là tiền bối huyền thoại, một là tộc trưởng đương đại, đã tạo nên một sự kết hợp vô tiền khoáng hậu.

Trương Thụy Đồng đã dùng kiến thức từ hệ thống và bản năng của tộc trưởng để trấn áp Huyết Thi, phá giải trận pháp Thất Tinh Nghi Quan và đối đầu với mưu kế của Thiết Diện Sinh.

Anh nhận ra rằng, đằng sau mỗi ngôi mộ cổ không chỉ là vàng bạc châu báu mà còn là những mảnh ghép về sự trường sinh và sự tồn tại của các thế lực thần bí.

Tiếp nối thành công, nhóm tiến về vùng biển Tây Sa để khám phá Hải Để Mộ của kiến trúc sư thiên tài Uông Táng Hải.

Tại đây, Trương Thụy Đồng phải đối mặt với những sinh vật kỳ quái như Hải Hầu Tử, Cấm Bà và những cơ quan di chuyển không gian đầy ảo diệu.

Anh dần phát hiện ra âm mưu xuyên suốt hàng trăm năm của gia tộc họ Uông (Uông gia) – kẻ thù truyền kiếp của họ Trương, những kẻ đã luôn ẩn mình trong bóng tối để thao túng lịch sử và săn tìm bí mật "Chung Cực".

Càng đi sâu vào các địa danh nguy hiểm như rừng sâu Tần Lĩnh với cây Thanh Đồng Thần Thụ có khả năng vật hóa thực tại, hay sa mạc đen khắc nghiệt để tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, sức mạnh của Trương Thụy Đồng càng được nâng cấp.

Anh thu phục linh hồn Quỷ Mẫu, chiếm được nhãn cầu của Trọc

Cửu Âm và học được các bí thuật Âm Dương Nhãn, Khôi Tinh Cách Đấu.

Trong mắt của Ngô Tà, Bàn Tử hay Tuyết Lỵ Dương, Trương Thụy Đồng không chỉ là một người bạn đồng hành đáng tin cậy mà còn là một "vị thần" sống, người nắm giữ chìa khóa mở ra cánh cửa dẫn đến nguồn gốc của mọi lời nguyền.

Tuy nhiên, vị tộc trưởng trẻ tuổi trong hình hài thanh niên 20 tuổi này luôn mang trong mình một nỗi cô độc của kẻ trường sinh.

Anh phải cân bằng giữa việc bảo vệ những người hậu bối "thiên chân" và cuộc chiến sinh tử với Uông gia.

Những bí mật về Côn Luân Thần Mộc, về thế giới "Hư số không gian" và sứ mệnh thủ hộ cánh cửa trường sinh dần lộ diện.

Trương Thụy Đồng không chỉ đi tìm cổ vật, anh đang đi tìm lại công lý cho gia tộc và viết lại định mệnh cho toàn bộ giới đạo mộ.

Với văn phong kịch tính, sự kết hợp khéo léo giữa yếu tố hệ thống hiện đại và không khí huyền bí của bộ truyện "Đạo Mộ Bút Ký", câu chuyện hứa hẹn dẫn dắt người đọc vào một thế giới kỳ ảo, nơi ranh giới giữa sự sống và cái chết, giữa lịch sử và thần thoại chỉ cách nhau một hơi thở bên trong những hầm mộ tối tăm.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 1

Trương Thụy Đồng ngồi dậy từ trong quan tài, nhìn quanh một màn u ám tứ phía.

"Chuyện gì thế này, sao ta lại ở nơi này?" Xung quanh trống rỗng, không một lời đáp lại.

Chỉ thấy trong các vách ngăn xung quanh đặt mấy cỗ quan tài, giống như những gian phòng riêng biệt sắp xếp cho người chết.

Trong hoàn cảnh âm sâm khủng khiếp ấy, Trương Thụy Đồng thầm nghĩ: "Vậy giờ ta đã chết hay còn sống?" 【Ký chủ phục sinh, thân phận hiện tại: Trương Thụy Đồng - Tộc trưởng đời trước của Trương gia】 "Không đúng, tộc trưởng Trương gia chẳng phải đều tên là Trương Khởi Linh sao?" 【Chỉ có tộc trưởng đương đại của Trương gia mới gọi là Trương Khởi Linh, trước đó họ đều có một cái tên riêng biệt.】 Hắn kiểm tra đồ vật trên người, khi nhìn kỹ lại, mắt hắn chợt sáng lên.

"...Thiên Châu?" Trong tay hắn đang nắm mấy viên Cửu Nhãn Thiên Châu.

Đây là bảo vật giá trị liên thành! 【Đinh, cơ quan Trương Gia Cổ Lâu sắp khởi động, mời chọn lựa.】 【1.

Lập tức đào sinh, sau khi thoát ly nhận được một triệu tiền mặt.】 【2.

Đậy nắp quan tài tiếp tục ngủ say, trốn tránh cơ quan, xác suất lớn sẽ chết vì cường kiềm hủ thực.】 【3.

Trong vòng mười phút xông về phía địa cung tiến hành điểm danh lần đầu, phần thưởng là gói quà kinh hỉ lớn.】 Nghe kỹ xung quanh

vang lên những tiếng lạch cạch của cơ quan, Trương Thụy Đồng bỗng nhảy vọt lên, một tay vơ lấy đồ tùy táng trong quan tài nhét vào túi áo, lập tức xoay người rời đi.

"Đợi đã... tay phải của ta đâu?" Trương Thụy Đồng lập tức sốt sắng hỏi: "Hệ thống, chuyện này là sao?" "Giải thích đi, tình hình hiện tại là thế nào?" Tình hình trước mắt... hắn chưa từng nghe nói xuyên không mà phải đền cả cánh tay phải.

Vốn định rời đi ngay, nhưng vì mấy chữ 'gói quà kinh hỉ lớn', Trương Thụy Đồng xoay người chạy về phía dưới cung điện. 【Xuyên không vào thế giới đạo mộ, trở thành tộc trưởng đời trước của gia tộc đạo mộ thần bí 'Trương gia'.

Là ông nội của Trương Phật Gia – người đứng đầu chín đại thế gia tại Trường Sa.】【Sứ mệnh là quang phục gia tộc, hằng ngày đi đến các cổ mộ để điểm danh.】 "Tộc trưởng đời trước của Tiểu Ca sao?" Xem kỹ quần áo trên người, hắn nhớ chủ nhân cũ của thân thể này hình như chết vào năm Hàm Phong thứ mười.

Bộ đồ là trường bào màu xám đậm thời Thanh, bên ngoài gọi là đại quái.

Trong ấn tượng của Trương Thụy Đồng, đời sau chỉ có người diễn tấu hài mới mặc bộ này.

Đường đường là một tộc trưởng, chết đi ngay cả một bộ thọ y ra hồn cũng không có, hạ táng sơ sài, đến nắp quan tài cũng không đậy.

Vừa phản ứng lại, Trương Thụy Đồng nhanh chóng chạy ra ngoài hành lang.

Chương 2

Chạy thẳng xuống lầu, trong những lối đi phức tạp chồng chéo, hắn thuận lợi tìm thấy lối ra, luôn cảm thấy con đường phía dưới quen thuộc một cách lạ kỳ.

Giống như trước đây thường xuyên tự mình đi qua vậy.

Trong đầu hắn diễn ra một trận bão táp tư duy, trong ký ức bỗng hiện lên những đoạn phim lạ lẫm.

Nguyên chủ của thân thể này, trong một lần gia tộc hợp tác đảo đấu, đã chết vì nội đấu gia tộc, bị tộc trưởng đương nhiệm cùng với thế hệ truyền thừa Linh tống về cổ lâu, bên ngoài tuyên bố là phát tác chứng ly hồn.

Vị Phật Gia – người đứng đầu Cửu Môn Đề Đốc quen thuộc ở kiếp trước, giờ lại thành cháu đích tôn của hắn sao?

Tốc độ chạy từ tầng ba xuống tầng một nhanh hơn dự kiến, ngay cả Trương Thụy Đồng cũng có chút kinh ngạc.

"Hệ thống, hiện giờ ta linh hoạt vậy sao?" 【Mời ký chủ bình tĩnh, so với thời kỳ toàn thịnh, đây chỉ là trạng thái yếu nhất của ngài.】 Ra khỏi cổ lâu, hắn đi thẳng tới ngoài cửa mộ địa cung.

"Thạch môn này nặng quá, ta mở kiểu gì đây?" Thời gian không còn nhiều, nếu không vào được, cơ quan tự bảo vệ của cổ lâu sẽ khởi động.

Đầu óc đang nghĩ cách nhưng cơ thể đã tự bước tới.

Chỉ với một cánh tay, sức lực lại cực lớn, hắn nhanh chóng gõ vào một viên gạch không bắt mắt bên cạnh.

Cửa cổ mộ sẽ tự đóng lại sau khi người rời đi.

Phía trước là một đoạn mộ đạo tối đen như mực, Trương Thụy Đồng chẳng buồn nghĩ nhiều, trực tiếp lao vào bên trong.

Tạm thời đã an toàn, nhưng bên trong vẫn còn những thứ nguy hiểm hơn đang chờ đợi.

Hai bên toàn là nham thạch núi lửa, trong bóng tối lờ mờ thấy được mấy cỗ quan tài.

Đứng bên cạnh quan tài, trong lòng hắn có tiếng nói bảo rằng những quan tài này không thể động vào. 【Đinh, hoàn thành điểm danh lần đầu tại thế giới đạo mộ.】【Nhận được phần thưởng: Tái tạo cơ thể tàn chi trọng sinh, Trấn Hồn Linh Đang, Thất Tinh Long Uyên Kiếm, Chiến Quốc Bạch Thư bản hoàn chỉnh.】 Cánh tay phải được mọc lại, ngón trỏ và ngón giữa sau khi tái tạo dài một cách kỳ lạ.

"Hoàng kim nhị chỉ?" Người Trương gia từ nhỏ đã rèn luyện hai ngón tay này, sức mạnh dị thường.

Có hai ngón tay này, việc hạ mộ đảo đấu sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Tái tạo thân thể giống như được hồi sinh lần nữa.

Trấn Hồn Linh Đang chính là tín vật tộc trưởng Trương gia, có tác dụng áp chế chuông nhiếp hồn bằng đồng xanh.

Có linh đang này, có thể dễ dàng ngăn chặn bất kỳ âm thanh chuông đồng nào.

Chiến Quốc Bạch Thư được hắn thu lại trực tiếp, thứ này giữ lại ắt có dụng lớn.

Còn về Thất Tinh Long Uyên Kiếm thì không cần phải nói, thanh kiếm này còn có tên là kiếm Long Tuyền, là thanh bảo kiếm danh tiếng từ thời cổ đại.

Thu dọn đồ đạc đơn giản, tiện tay mang theo vài món 'đồ tùy

táng', hắn xuyên qua trận linh đang, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tại đoạn mộ đạo dài dặc sắp tới lối ra, hai bên đặt hai dãy giá đỡ.

Trên giá bày đầy những người sắt tư thế kỳ quái, mỗi một người đều bị chặt mất tay phải.

Đây có lẽ là những 'người nhân bản' trong truyền thuyết, để dễ phân biệt nên bị chặt đi tay phải.

Liếc mắt nhìn qua một cái, hắn tìm thấy thủy lộ rời khỏi cổ lâu, thuần thục bơi ra khỏi nước.

Phía sau cổ lâu bỗng truyền đến tiếng nước chảy tí tách.

Khác với cường toan, mùi kiềm không rõ rệt nhưng tính hủ thực mạnh mẽ khiến người ta rùng mình.

Khi rời khỏi cổ lâu, Trương Thụy Đồng ngoảnh lại nhìn Trương Gia Cổ Lâu đầy kinh hãi, trong lòng bỗng cảm thấy không rét mà run. 【Nhiệm vụ: Mời ký chủ lập tức đi tìm Tiểu Ca, thông báo cho hắn về sứ mệnh tộc trưởng đương đại, hoàn thành sẽ có phần thưởng hậu hĩnh.】 "Đi tìm Tiểu Ca sao?

Ta cũng có ý này." Đã xuyên không tới thế giới đạo mộ, nếu không đi tham quan các đại mộ thì chẳng phải uổng phí một chuyến sao?

Chỉ là không biết năm nay là năm nào, thế hệ cháu chắt có mấy đứa còn tại thế, nếu có thời gian cũng phải tiện đường tới Trường Sa một chuyến, bái phỏng hậu bối Cửu Đại Thế Gia.

Khi rời đi, trên người Trương Thụy Đồng mang theo đồ tùy táng giá trị gần trăm triệu.

Tiếc là trên người không có tiền lẻ, lại không có chứng minh thư, cuối cùng phải bắt chước người Thiên Trúc mua vé chui mới rời đi được.

Đến Lâm An, người đầy phong trần mệt mỏi, trên thân lại mang theo mùi tử thi, dọc đường không ai dám tới gần.

Theo ký ức, Trương Thụy Đồng đi thẳng qua cầu Tây Lãnh, tới thị trường cổ ngoạn bên bờ Tây Hồ.

Hắn dừng chân bên ngoài một cửa tiệm tên là Tây Lãnh Trai.

Trong tiệm bày mấy cái giá gỗ cổ phác, đặt đầy sứ khí cổ ngoạn.

Đương nhiên, những thứ đó không quan trọng, quan trọng là bên trong có một thanh niên đang lật xem một cuốn sổ ghi chép cũ kỹ.

Đối với cuốn sổ đó, ánh mắt Trương Thụy Đồng dừng lại vài giây.

"Ông chủ!" Trương Thụy Đồng bước vào cửa gọi một tiếng.

Người này chắc hẳn là Ngô Tà khi chưa xuống đấu.

Ngô Tà theo bản năng nhanh chóng gập cuốn sổ lại, bị Trương Thụy Đồng mặc bộ đại quái rách rưới dọa cho giật mình.

Cách ăn mặc này ở thời đại này không hiếm thấy.

Chương 3

Anh ta cau mày nói: "Có việc gì không?" Sau đó quan sát kỹ Trương Thụy Đồng, đặc biệt là ngửi mùi vị trên người hắn, mày càng cau chặt hơn.

"Từ đâu tới vậy, trên người sao hôi thế?" Trương Thụy Đồng cũng rất bất lực.

Mang trong người bảo tàng trăm triệu, đi suốt một quãng đường không trộm không cướp, vậy mà không có cách nào đổi nổi bộ đại quái rách nát này.

Hắn tùy ý nói: "Ta vừa từ trong mộ ra, có thu Cửu Nhãn Thiên Châu không?" Hắn đưa tay vào túi áo lấy ra một nắm Cửu Nhãn Thiên Châu, dọa Ngô Tà nhìn đến ngây người.

"Nhìn cách ăn mặc của anh, không biết còn tưởng là từ trong quan tài bò ra thật đấy." Ngô Tà không biết rằng, Trương Thụy Đồng đúng là vừa từ trong quan tài bò ra không lâu.

Thiên Châu được mài từ đá mã não, ở vùng Tây Tạng được gọi là đôi mắt của thiên thần, tùy vào số mắt trên đó mà giá trị có thể từ vài vạn đến cả nghìn vạn.

Thiên Châu bình thường thì Ngô Tà cũng không thể bỏ ra nhiều tiền đến thế.

"Lão gia tử, thứ trên tay ngài nhìn là biết đồ giả, không đáng mấy đồng đâu!" Nhìn ánh mắt xảo trá của Ngô Tà, Trương Thụy Đồng nhận ra ngay tiểu tử này không thiên chân vô tà như vẻ bề ngoài.

"Ồ vậy sao?

Đã không đáng tiền thì ta không bán nữa." Vốn dĩ hắn cũng không

định bán những thứ này.

Thân thể sau khi tái tạo thực chất đã biến thành một thanh niên 20 tuổi, nhưng một tiếng 'lão gia tử' của Ngô Tà, hắn cũng hoàn toàn nhận được.

"Lão gia tử, ngài đợi chút..." Ngô Tà thấy hắn trực tiếp cất đồ đi, hoàn toàn là kiểu người không đánh bài theo lẽ thường.

Trương Thụy Đồng cất đồ xong, phía sau không biết từ lúc nào đã đứng một người.

Trong miệng nạm một chiếc răng vàng, Trương Thụy Đồng vừa nhìn tướng mạo đặc biệt đã nhận ra ngay.

"Đại Kim Nha?" Nghe thấy có người gọi tên mình, Đại Kim Nha ngạc nhiên nhìn Trương Thụy Đồng.

"Ân?

Ngài nhận ra tôi sao?" Lão quan sát kỹ bộ quần áo trên người Trương Thụy Đồng, một bộ đại quái, trông như diễn tấu hài?

Trương Thụy Đồng nhìn gương mặt đó mà thấy vui vẻ.

Tướng mạo Đại Kim Nha trước mặt này, kiếp trước hắn đã thấy trong một bộ phim đảo đấu khác.

Rất có khả năng, nơi hắn đang ở hiện tại là một thế giới đảo đấu tổng hợp.

Hắn cười nhẹ: "Danh tiếng Đại Kim Nha ai mà không biết, kết bạn chút được không?" Ánh mắt Đại Kim Nha nhìn chằm chằm vào bản Chiến Quốc Bạch Thư trên tay đối phương, và cả thanh cổ kiếm phía sau.

Với nhãn lực của mình, lão nhận ra ngay người trước mặt không phải nhân vật tầm thường.

Ánh mắt dán chặt vào bản bạch thư trên tay Trương Thụy Đồng, lão bỗng giật mình kinh hãi.

"Thứ trên tay ngài..." Trương Thụy Đồng thấy lão kích động như vậy, hào phóng đặt đồ lên bàn: "Nhận ra thứ này không?

Bản Chiến Quốc Bạch Thư này của ta, hay là hai vị xem qua một chút?" Đại Kim Nha nhìn bản bạch thư, lấy ra một bản dập, lập tức ngẩn người tại chỗ.

"Y hệt sao?" Một bản Chiến Quốc Bạch Thư hoàn chỉnh.

"...Bản bạch thư hoàn chỉnh thế này, ngài từ dưới đất...?" Trương Thụy Đồng cười cười, thu đồ lại: "Thứ này vốn là của ta, nguồn gốc hoàn toàn hợp lý hợp pháp." Thấy bản thật của bạch thư, mắt Đại Kim Nha đảo liên tục, lão cười gượng gạo, ôm quyền: "Được rồi, tôi là Lý Quỷ giả gặp phải Lý Quỳ thật rồi, hai vị cứ trò chuyện đi, tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào ở lại, xin cáo từ trước." Nhìn theo bóng lưng Đại Kim Nha, Trương Thụy Đồng trầm tư suy nghĩ.

Sự xuất hiện của Đại Kim Nha không khiến Ngô Tà chú ý nhiều, ngược lại bản bạch thư trên bàn đã thu hút anh ta.

Một khuôn mặt cáo quỷ dị trên bản bạch thư lôi cuốn sự chú ý của Ngô Tà.

Khuôn mặt đó bảy phần giống cáo nhưng lại có ba phần giống người.

Trên mặt cáo có một đôi mắt trống rỗng lõm xuống từ bản bạch thư.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Thiên Chân, mặt cáo không phải điểm mấu chốt, bí mật thực sự nằm ở những chữ này." Ngô Tà làm sao đọc hiểu được nội dung trên đó, Trương Thụy Đồng cũng không hiểu.

Hai người nhìn nhau, thấy được sự đồng cảm của những kẻ học dốt trong mắt đối phương.

Trương Thụy Đồng nói: "Ta nghe nói Chú Ba của cậu có nghiên cứu về cổ văn, hay là giới thiệu cho ta một chút?" "Chú Ba tôi sao?" Ngô Tà cũng sực nhớ ra.

"Tôi không dám chắc đâu, Chú Ba tôi không có ở tiệm, cũng không biết bao giờ mới về." Nghe vậy, Trương Thụy Đồng cười nhạt nói: "Không vội, ta có thể đợi." Thấy Đại Kim Nha xuất hiện, hắn biết thời điểm đã tới.

Ngô Tà nhìn bộ quần áo bẩn thỉu trên người hắn, khẽ cau mày: "Hay là tôi đưa anh đi thay bộ đồ sạch sẽ trước." Trương Thụy Đồng nhìn quần áo trên mình, cũng không khách sáo: "Vậy thì đa tạ!" Ngô Tà bảo người làm trông tiệm rồi dẫn Trương Thụy Đồng rời đi.

Thay xong bộ đồ sạch, Trương Thụy Đồng hiện giờ nhìn cũng sàn sàn tuổi Ngô Tà.

Huyết mạch Trương gia có đặc tính trường sinh, nên thân thể vẫn giữ được nét trẻ trung.

Nhìn tướng mạo Trương Thụy Đồng, Ngô Tà ngượng nghịu bảo: "Hóa ra tuổi tác cũng xấp xỉ tôi sao?" Anh ta nhìn kỹ tay Trương Thụy Đồng, thấy hai ngón tay bên tay phải dài kỳ lạ, khiến anh ta chú ý thêm vài lần.

Trong lúc nói chuyện, điện thoại bỗng nhận được tin nhắn.

Nhìn điện thoại một cái, Ngô Tà ngạc nhiên: "Chú Ba nhắn tin cho tôi." Trương Thụy Đồng ngồi đối diện, lẩm bẩm trong miệng: "Có Long Tích Bối!" Ngô Tà cười cười: "Anh đoán sai rồi, Chú Ba nhắn cho tôi một câu mật ngữ." Tích tích tích ~ sau đó lại nhận được một tin nhắn mới, mắt Ngô Tà sáng lên, rồi kinh ngạc nhìn nội dung tin

nhắn.

“Long Tích Bối?” Long Tích Bối là ám ngữ, trong nghề đảo đấu đại diện cho việc có đồ tốt.

Biết nhãn quang của Chú Ba mình, thứ khiến ông ấy gọi là Long Tích Bối chắc chắn là món đồ cực tốt.

Liếc nhìn Trương Thụy Đồng đang tự uống trà, Ngô Tà nhỏ giọng lẩm bẩm: “Trùng hợp, nhất định là trùng hợp...” Sau đó lấy lại trạng thái: “Chú Ba bảo tôi tới gặp, anh đi cùng tôi một chuyến.” Trương Thụy Đồng gật đầu: “Được, dẫn đường đi.” Từ khi sở hữu thân thể này, hắn dần trở nên ít nói.

Nói nhiều tất có sai sót, Trương Thụy Đồng cũng không thấy có vấn đề gì.

Lên xe của Ngô Tà, Trương Thụy Đồng ngồi ghế phụ, thuận miệng nhắc nhở: “Lát nữa lái chậm chút, cẩn thận cảnh sát giao thông.” Ngô Tà gật đầu cảm ơn, chỉ coi đó là lời nhắc nhở thiện chí thông thường.

Chương 4

"Chú Ba tôi danh tiếng lẫy lừng trong ngành, lát nữa mà đến muộn, chắc chẳng còn phần cho tôi đâu." Vừa nói vừa sốt ruột, anh ta nhấn mạnh ga.

Nhưng ngay khúc cua ở ngã tư phía trước, họ bị cảnh sát giao thông chặn lại.

Khoảnh khắc nhìn thấy cảnh sát, mắt Ngô Tà bỗng co rút.

Anh ta nhìn sang Trương Thụy Đồng đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh.

Tâm đắc: Tên này rốt cuộc là ai, liên tục hai lần đều tiên tri như thần.

Nghĩ kỹ lại, chủ nghĩa duy vật kiên định trong lòng khiến anh ta cảm thấy không khả quan lắm.

Chắc là trùng hợp thôi!

Đợi xử lý xong mọi việc, khi đến nơi cũng đã hơn một tiếng sau.

Vừa vào đã nghe thấy tiếng chửi bới từ tầng hai truyền xuống.

"Thằng ranh con, lề mề đến tận bây giờ mới tới, mẹ kiếp giờ tới thì có ích gì nữa?" Ngô Tà nghe xong mặt đầy bất lực, nói với Trương Thụy Đồng: "Xong rồi, đồ tốt của Chú Ba chắc chắn bán sạch rồi..." Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng bên cạnh, cảm thấy diện mạo của hắn có chút quen thuộc.

"Phật Gia?" Ông ta thấp giọng thầm thì một câu, không ai bên cạnh nghe rõ.

Sau đó chỉ nghe tiếng "thình thịch" chạy xuống lầu, Ngô Tam Tỉnh

lao từ trên lầu xuống.

Nhìn Trương Thụy Đồng trước mặt, ông ta hỏi: "Vị huynh đệ này, cho hỏi... ngài quý tính?" "Họ Trương." Trương Thụy Đồng thản nhiên đáp.

Vừa dứt lời, Ngô Tam Tỉnh bỗng hít một hơi khí lạnh.

"Quả nhiên." "Trông giống thế này, là người nhà của Phật Gia sao?" Trương Thụy Đồng do dự một chút rồi chậm rãi gật đầu.

Ông nội, người nhà, hình như cũng chẳng sai.

Đang nói chuyện, ánh mắt Trương Thụy Đồng bỗng hướng về phía sau.

Một thanh niên đeo một thanh Hắc Kim Cổ Đao đang từ bên trong bước ra.

Thấy có người nhìn mình, Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn Trương Thụy Đồng, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc: "Tôi... có quen ngài không?" Cảm giác quen thuộc khiến anh chắc chắn rằng nhất định đã gặp Trương Thụy Đồng ở đâu đó, nhưng không cách nào nhớ ra nổi.

Hai người đứng cạnh nhau, khí chất và cách ăn mặc thực sự có vài phần tương đồng, không biết còn tưởng là anh em ruột.

"Có quen." Trương Thụy Đồng khẳng định chắc nịch gật đầu, "Ta biết, biết cả quá khứ của cậu." Nghe vậy, Tiểu Ca bỗng ngẩng đầu nhìn hắn: "Biết sao?" Trong đôi mắt vốn tĩnh lặng như nước bỗng hiện lên sự khát vọng.

Ngô Tam Tỉnh bỗng bước tới cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Ông ta nhiệt tình nói: "Được rồi được rồi, hôm nay kiếm được chút tiền lẻ, tối nay tôi làm chủ, mời khách ăn cơm." Nhìn vẻ mặt

hồng hào của ông ta, chắc chắn trong một tiếng vừa rồi thu nhập không ít.

Trương Thụy Đồng cũng không khách sáo, thực sự là đã một thời gian ngắn hắn chưa được ăn một bữa tử tế.

Ngô Tam Tỉnh đã đặt sẵn phòng bao trong nhà hàng.

Trên đường đi, ông ta khẽ dò hỏi Ngô Tà về việc gặp được Trương Thụy Đồng như thế nào.

Ngô Tà kể lại đại khái chuyện ở tiệm hôm nay.

Khi nhắc đến Đại Kim Nha, Ngô Tam Tỉnh nghe xong cười lớn: "Cái lão Đại Kim Nha đó chuyên môn từ kinh đô mang bản dập đi lừa người, mẹ kiếp vậy mà lại đụng phải hàng thật!" Đại Kim Nha thường xuyên ở kinh đô, giao hảo với phái đảo đấu phương Bắc.

Ngô Tam Tỉnh thuộc Cửu Đại Thế Gia đảo đấu phương Nam, không thân thiết lắm nên cũng chẳng hứng thú tiếp xúc.

Nhưng bản Chiến Quốc Bạch Thư kia thì ông ta lại có hứng thú cực lớn muốn xem qua.

Trương Thụy Đồng cũng không khách sáo, nói: "Nói thật cho các người biết, trên bản bạch thư này ẩn giấu một tấm bản đồ cổ mộ." Mắt Ngô Tam Tỉnh lập tức sáng lên: "Dùng Chiến Quốc Bạch Thư chuyên môn làm bản đồ cổ mộ sao?" Ông ta chậc lưỡi nói: "Bạch thư là vô giá chi bảo, chỉ là một tấm bản đồ mà đã thế này, cổ mộ kia e là không đơn giản đâu!" Trương Thụy Đồng trải bản bạch thư ra, Ngô Tam Tỉnh kêu lên là bạo thiên chi vật (phí phạm đồ quý), lập tức lấy miếng vải lót xuống dưới trước.

Nhìn kỹ một hồi, ông ta bỗng ồ lên một tiếng: "Đúng là bản đồ thật." Nhìn kỹ lại, nội dung trên bản đồ được viết bằng thủ pháp đặc thù để chỉ ra vị trí cổ mộ.

Trương Thụy Đồng vỗ vai Tiểu Ca bên cạnh, huyền bí hỏi: "Nhìn mặt cáo này, chẳng lẽ không thấy quen sao?" Tiểu Ca trì nghi một lúc rồi gật đầu: "Thực sự cảm thấy rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ đã gặp khi nào!" Lời của hai người khiến những người xung quanh giật mình.

Ngô Tam Tỉnh nghiên cứu kỹ một hồi mới nhận ra manh mối trên bạch thư.

Nghe ý tứ trong lời nói của hai người, chẳng lẽ họ đã từng xuống đấu của Phật Gia?

Trước mặt mọi người, Trương Thụy Đồng nói: "Đừng đoán nữa, đây là mộ vương hầu thời Chiến Quốc." Điểm này thực ra dễ đoán, Ngô Tam Tỉnh cũng tán đồng nói: "Có thể được ghi lại trong bản bạch thư như thế này, chủ nhân ngôi mộ e là không phải vương hầu bình thường." Xem kỹ lại nội dung bản bạch thư một lần nữa, ông ta hỏi: "Tiểu huynh đệ, theo tôi thấy, chi bằng chúng ta hợp tác một chuyến, cùng đi thám thính xem sao, nếu có đồ tốt thì chia đôi?" Nếu là người bình thường, Ngô Tam Tỉnh làm sao nói năng tử tế như vậy.

Nhưng hắn thấy người này không đơn giản, cũng muốn nhân cơ hội này thử xem Trương Thụy Đồng có bản lĩnh gì.

Chia đôi sao?

So với số lượng nhân tử của hai bên, một mình hắn chiếm lợi lớn, đương nhiên lập tức đồng ý.

Rượu qua ba tuần.

Trương Thụy Đồng trực tiếp chuốc say cả bàn, trên bàn đầy vỏ chai rượu Ngũ Lương Dịch.

Người duy nhất còn tỉnh táo chỉ có Tiểu Ca và Trương Thụy Đồng.

Tiểu Ca chậm rãi hỏi: “Giờ có thể nói cho tôi biết chưa?” Về quá khứ của mình, Tiểu Ca đã tìm kiếm mấy chục năm.

Chứng thất hồn của Trương gia là thiên thụ (trời ban), không ngừng quên đi quá khứ cũng là thiên thụ, sinh ra đã có.

Chương 5

Nhưng sự khát khao về quá khứ còn quan trọng hơn cả tính mạng.

Trương Thụy Đồng giải thích: "Tên của cậu là Trương Khởi Linh, là tộc trưởng đương đại của Trương gia, còn ta là tộc trưởng đời trước của cậu." "Phụ thân cậu mất sớm, những tộc nhân nuôi dưỡng cậu đều chết thảm, mẫu thân cậu tên là Bạch Mã nhưng bất hạnh trở thành tế phẩm của Diêm Vương, chức trách của cậu là thủ hộ bí mật của thế giới này." Lượng thông tin không nhiều, nhưng khiến Tiểu Ca nghe xong rơi vào trầm mặc.

Ký ức của anh không biến mất, chỉ là không cách nào truy xuất.

Khi Trương Thụy Đồng nói những điều này, trong đầu Tiểu Ca lóe lên vô số hình ảnh ký ức.

"Tôi và ngôi mộ Chiến Quốc đó có quan hệ gì?" Những mảnh ký ức vụn vặt hiện lên trong đầu cho biết, ngôi mộ Chiến Quốc đó dường như tồn tại một mối liên hệ tất yếu nào đó.

Trương Thụy Đồng trầm giọng nói: "Thực ra không phải một ngôi mộ Chiến Quốc, mà là mộ đế vương Tây Chu." Nghe câu này, đầu Tiểu Ca bỗng bắt đầu đau.

Lượng thông tin trong những lời này quá lớn.

Chính xác mà nói, cổ mộ sắp tới có liên quan mật thiết đến sự suy tàn của Trương gia.

Vì vậy, Trương Thụy Đồng siết chặt nắm đấm, nói: "Ngôi mộ này, ta nhất định phải đi một chuyến." Khi hồi tưởng lại một phần ký ức, Tiểu Ca bỗng kinh ngạc nhìn hắn: "Không phải ngài đã chết từ ba trăm năm trước rồi sao?" Đưa tay bắt mạch, mạch đập của Trương

Thụy Đồng hoạt bát, rõ ràng là một người sống sờ sờ.

Không sai, thi thể của Trương Thụy Đồng vốn là do anh thu nhặt.

Được nhắc nhở, Tiểu Ca cũng nhớ lại lần đầu tiên đi đảo đấu cách đây trăm năm.

Lần đó, anh đã tìm lại thi thể của tộc trưởng đời trước, chính là Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng bước ra ngoài phòng bao, châm một điếu thuốc.

"Ta không cách nào giải thích với cậu, nhưng ta đã sống lại." Về sự tồn tại của hệ thống, hắn sẽ không nói cho bất kỳ ai, ký ức của Trương Thụy Đồng hắn không kế thừa hết, nhưng những sự việc này, kiếp trước hắn cũng đã tìm hiểu không ít.

Tiểu Ca bước tới, tháo thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng xuống.

Sau đó đưa cho Trương Thụy Đồng: "Đao này vốn dĩ là của ngài." Trương Thụy Đồng lắc đầu nói: "Ta có Thất Tinh Long Uyên là đủ rồi, đao này khi nào ta cần tự nhiên sẽ đòi lại." Thanh đao thực sự đã bị lấy đi từ chỗ hắn.

Nhưng Trương gia có những việc cần Tiểu Ca thay mặt hoàn thành, nên thanh đao này tạm thời không thích hợp thu hồi.

Cùng lúc đó, trong đầu bỗng vang lên tiếng của hệ thống. 【Đinh, nhiệm vụ hoàn thành, nhận được phần thưởng: Huyết mạch Xi Vưu, Thính thanh biện vị (Nghe tiếng định vị), thực phẩm thưởng được cất trong kho vật phẩm, có thể lấy ra dùng bất cứ lúc nào.】 Ngay sau đó, Trương Thụy Đồng thấy trên giao diện hệ thống xuất hiện một kho vật phẩm.

"Ta muốn nhận toàn bộ phần thưởng." Điếu thuốc đang hút bỗng dừng lại, phần thưởng gần như đến ngay lập tức.

Kho hệ thống được dùng để chứa các vật phẩm được ban cho, bao gồm cả thanh Thất Tinh Long Uyên cũng được đặt trong đó.

Hắn thử nghiệm và thấy hình như bản bạch thư cũng có thể bỏ vào được.

Hóa ra, những thứ hệ thống tặng đều có thể bỏ vào trong đó.

Sau khi kế thừa huyết mạch Xi Vưu, trong ký ức xuất hiện nhiều hình ảnh kỳ quái.

Xi Vưu, Long Quân, Tây Vương Mẫu đều thuộc về nhân vật cùng thời kỳ.

Bí mật mà Trương gia thủ hộ cũng bắt nguồn từ thời kỳ đó.

Trong huyết mạch của Trương Thụy Đồng bỗng nhiên trỗi dậy một sự thôi thúc muốn tìm kiếm đáp án.

"Trong nguyên tác là thiên thụ..." Khi Trương Thụy Đồng ngoảnh đầu nhìn vào trong phòng bao, hắn thấy mắt của Ngô Tam Tỉnh cử động.

Trương Thụy Đồng cau mày, chẳng lẽ vừa rồi lão giả vờ say?

Đang do dự có nên ra tay hay không, hắn thấy Ngô Tà và Phan Tử bên cạnh cũng dần tỉnh lại.

Không lâu sau, khi Ngô Tam Tỉnh khôi phục ý thức, ông ta chỉ dặn một câu nhớ chuẩn bị kỹ đồ nghề hạ đấu rồi lảo đảo bước ra ngoài.

Trương Thụy Đồng và Tiểu Ca đi cùng nhau, nhưng lờ mờ nghe thấy tiếng thảo luận phía trước.

"Tam gia, sao phải đi nhanh thế?" "Mau đi thôi, không là có chuyện lớn đấy..." Ngô Tam Tỉnh càng đi càng nhanh, tiếng bước chân rõ mồn truyền vào tai Trương Thụy Đồng.

Ngay cả hắn cũng có chút kinh ngạc.

“Năng lực Thính thanh biện vị sao?” Lúc này là đêm khuya, âm thanh trong vòng trăm mét xung quanh đều lọt vào tai hắn rõ mồi.

Thậm chí có thể nghe ra những người đó đang làm gì từ âm thanh.

Nhìn theo hướng Ngô Tam Tỉnh rời đi, Phan Tử đang vác Ngô Tà như vác lợn chết, càng đi càng nhanh.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Tam Tỉnh tỉnh dậy tại nhà, trên tay cầm một tờ giấy.

Nhìn nội dung trên giấy, ông ta đập mạnh tay xuống bàn cái “bép”. [Tạ Liên Hoàn, chuyện tối qua coi như chưa nghe thấy gì, nếu không sẽ không tốt cho tất cả mọi người.

Trương Thụy Đồng để lại.] Lão rơi vào trầm tư: “Chuyện này chưa từng nói với ai, sao hắn biết được?” Lời cảnh cáo của Trương Thụy Đồng khiến Ngô Tam Tỉnh cảm thấy lạnh sống lưng.

Kiểm tra kỹ xung quanh, ông ta càng thấy kinh hãi: “Cửa sổ đều khóa chặt, hắn vào kiểu gì?” Có thể dễ dàng để lại tờ giấy như vậy, tự nhiên cũng có thể dễ dàng lấy đi đầu người.

Đáng sợ hơn là, người này biết bí mật thâm tàng trong lòng ông ta bao nhiêu năm nay.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, sau đó là giọng của Phan Tử.

“Tam gia, đồ hạ đấu đã chuẩn bị xong, đang chờ ngài và tiểu tam gia.” Sau khi Ngô Tam Tỉnh bước ra khỏi phòng, Ngô Tà cũng vừa bị Phan Tử lôi ra khỏi phòng.

Khi bước ra đại sảnh, thấy Trương Thụy Đồng và Tiểu Ca đang ngồi đó uống trà.

Chương 6

Trương Thụy Đồng gật đầu chào Ngô Tam Tỉnh.

Một động tác không chút biểu cảm nhưng lại khiến Ngô Tam Tỉnh giật nảy mình.

Lão cười ngượng nghịu nói: "Ngài đã tới." Phản ứng của lão rơi vào mắt Phan Tử và Ngô Tà, trông thật quái dị.

Thanh niên trước mặt nhìn cũng trạc tuổi Ngô Tà, một tiếng "ngài" cực kỳ hiếm khi thốt ra từ miệng lão.

Nhưng trong lòng Ngô Tam Tỉnh, vài phút trước thôi, lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi lạnh vì sợ hãi.

Vị thanh niên này ít nhất đã sống hơn ba trăm năm, chỉ riêng việc đối phương biết bí mật của lão đã đủ khiến lão sợ hãi rồi.

Nghĩ kỹ lại, đối phương không phải hậu bối của Phật Gia, mà là trưởng bối.

Nghĩ vậy lão lại thấy nhẹ nhõm hơn, Trương gia trong truyền thuyết đó quả nhiên ai nấy đều là quái vật!

Suốt đêm không ngủ, Phan Tử nhìn Trương Thụy Đồng như nhìn quái vật.

Anh ta nhỏ giọng hỏi Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, vị họ Trương kia rốt cuộc là lai lịch thế nào, tôi thấy ngài đối với anh ta cung kính thế?

Uống rượu Ngũ Lương Dịch 60 độ mà cứ như uống nước lã vậy?" Bữa rượu đó đã khiến Phan Tử mất hết nhuệ khí.

Luận về đảo đấu thì phục Tam gia nhất, nhưng luận về uống rượu, anh ta thực sự phục Trương Thụy Đồng.

Cả đoàn đi đường dài bằng ô tô rồi chuyển sang xe bò để tới đất Tề Lỗ.

Nơi này thuộc nước Lỗ cổ đại.

Có Trương Thụy Đồng chỉ đường, ngay cả bản đồ cũng không cần lấy ra.

Xe bò dừng lại ở bến đò, từ bến đò bơi ra một con chó đất.

Nhìn dòng sông phía trước, Ngô Tam Tỉnh đùa bảo: "Lão nhân gia, không phải định bảo chúng tôi cưỡi chó qua đấy chứ?" Ông lão cười ha hả: "Ngài cứ nói đùa." Ngô Tà tò mò hỏi: "Chó biết bơi sao?" "Bơi giỏi lắm đấy." Ông lão chỉ vào một người sắc mặt thương bạch trên bến đò, "Nhìn kìa, đó là phu chèo thuyền của tôi, do Cẩu Gia nuôi đấy." "Chặng tiếp theo không có xe đâu, muốn đi thì phải ngồi thuyền!" Trương Thụy Đồng quan sát kỹ địa thế phong thủy phía trước, Ngô Tam Tỉnh lén lút ghé sát lại.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng thu bản đồ lại.

Ngô Tam Tỉnh cười gượng: "Trương gia, tôi cũng không phải người ngoài, cho tôi xem một cái thôi?" Trương Thụy Đồng mới mở bản đồ ra.

Hắn thấp giọng nói: "Lão đầu và tên chèo thuyền kia có vấn đề đấy, lát nữa cứ ở phía sau giúp ta canh chừng hai người đó." Ngô Tam Tỉnh ngẩn người: "Ngài biết sao?" "Tôi sẽ canh chừng, vậy lát nữa ngài làm gì?" Trương Thụy Đồng gập bản đồ lại: "Ta phụ trách chỉ huy." Nói xong xoay người đi sang hướng khác.

Ngô Tam Tỉnh lập tức đuổi theo: "Trương gia, tình hình hai người đó thế nào ngài cũng phải nói chứ?" Con chó kia đang bơi dưới nước, tên chèo thuyền ngồi ở phía khác hút thuốc.

Nhìn thế nào cũng không thấy có vấn đề gì.

“Nhìn tên chèo thuyền kia chưa?” Hắn chỉ vào cái đầu hói của tên chèo thuyền, “Nhìn xem, tuổi chưa quá 40 mà đã già khọm như vậy, trên người còn mang một mùi tử thi thối rữa thoang thoảng.” “Phu chèo thuyền này từ nhỏ lớn lên bằng thịt người chết đấy, con chó kia chắc cũng vậy.” Nghe xong, Ngô Tam Tỉnh có chút không tin, bước tới bế con chó đất lên.

Ngửi một cái, sắc mặt lập tức biến đổi: “Đúng là mùi tử thi thối rữa, mùi nồng thế này, chẳng lẽ phía trước có thứ đó sao?” Ngô Tà bị điệu bộ của lão dọa cho giật mình: “Chú Ba, thứ gì mà làm chú sợ đến thế?” Ngô Tam Tỉnh lập tức điều chỉnh trạng thái: “Sợ sao?

Tôi chỉ có chút bất ngờ thôi, nơi thế này mà lại có Thi Động!” Nhưng Ngô Tà lại quan tâm đến một vấn đề khác.

“Chú Ba, vị Trương Thụy Đồng đó rốt cuộc là người thế nào?” “Hỏi làm gì?” Ngô Tam Tỉnh lập tức lộ vẻ cảnh giác.

Ngô Tà giải thích: “Chú Ba, tiểu tử này tà môn lắm, trước đó đã hai lần chuyện của tôi đều bị anh ta tiên tri như thần.” “Tiên tri như thần?” Ngô Tam Tỉnh bỗng trợn tròn mắt, “Chẳng trách, tôi biết được những điều này!” Cách nói kỳ lạ của Ngô Tà đã giải tỏa được khúc mắc trong lòng ông ta.

Thấy phu chèo thuyền chưa chuẩn bị thuyền, ông ta thúc giục: “Làm phiền phu chèo thuyền nhanh lên một chút, chúng tôi đang vội.” Ông lão hai tay buông xuôi bất lực nói: “Tôi cũng không có cách nào, tôi chỉ là một phu chèo thuyền, muốn tìm động sông đó, những người khác đi rồi đều không ai sống sót trở về.” Lão thận trọng chỉ vào tên chèo thuyền đằng kia: “Chỉ có Hà Thần gia mới cho chút mặt mũi, những người khác đi đều không về, không có chuyện gì đâu!” Nhìn tên chèo thuyền kia, hắn đang lười biếng ngáp ngắn ngáp dài, căn bản không có ý định khởi hành.

Trương Thụy Đồng nói thẳng với hắn: “Nếu không đi thì ta tự đi, dù sao ta cũng có bản đồ.” Ông lão và tên chèo thuyền nhìn nhau, bắt đầu có chút sốt ruột.

Trương Thụy Đồng tỏ vẻ thật sự chuẩn bị đi.

Ngô Tà tò mò hỏi: “Thi Động đó rốt cuộc là thứ gì?” Ngô Tam Tỉnh giải thích: “Năm đó khi xảy ra thảm sát, người ta đem thi thể chất đống trong sơn động, hình thành nên Thi Động, phàm có thảm sát thì có Thi Động tồn tại.” “Ở thời cổ đại, muốn băng qua Thi Động như vậy, bắt buộc phải để người chết và người sống trộn lẫn vào nhau mới đi được.” Nghe thấy chuyện huyền hoặc như vậy, tên chèo thuyền bỗng cười cười rồi lại tiếp tục yên tâm hút thuốc.

Từ nhỏ đã ăn thịt người chết, một ‘người chết’ trà trộn đi cùng, chính là hạng người đầy mùi tử thi thối rữa này.

“Vô dụng thôi!” Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: “Người chết và người sống đi lẫn lộn chỉ có thể tránh được quỷ trong Thi Động, chứ không tránh được thứ khác!” Thật đáng nể, thứ thực sự đáng sợ trong sơn động đó còn nhiều lắm.

Tác dụng của ông lão cùng lắm chỉ ở bờ nước, vào trong mộ thì chẳng có ích gì.

Ngô Tam Tỉnh hỏi: “Biết phương pháp cũng vô dụng sao?” Trương Thụy Đồng bĩu môi: “Ngày đầu hạ đấu sao?

Trong cổ mộ còn nhiều thứ đáng sợ hơn nhiều, lại sợ những thứ này?” Cần biết rằng tình trạng thi thể đầy rẫy không hiếm thấy trong những ngôi cổ mộ kiểu này.

Thứ thực sự đáng sợ trong cổ mộ là những cơ quan xuất hiện không ngừng, cùng những quái vật thủ hộ bên trong.

Ông lão bên cạnh có chút vội vàng đổi ý: “Mấy vị, Thi Động

huyền hoặc lắm, nếu không có người dẫn đường, chưa chắc đã tìm thấy lối đi bên trong đâu." Lão vội chạy đi thương lượng với tên chèo thuyền vài câu, tên chèo thuyền liếc nhìn đồ đạc họ mang theo.

Ngô Tam Tỉnh khuyên: "Đường phía trước phức tạp, e là cần có người dẫn đường." Trương Thụy Đồng nhìn dãy núi liên miên phía xa, rồi nhìn sắc trời.

Thúc giục: "Thời gian không còn sớm nữa, bảo tên chèo thuyền một tiếng, còn không đi là ta tự đi đấy." Tên chèo thuyền có chút không tình nguyện đứng dậy nói: "Tôi là lần đầu tiên gặp hạng người này, cứ đâm đầu vào chỗ chết!" Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm thanh kiếm trên người Trương Thụy Đồng, để lộ vẻ tham lam.

Còn chiếc chuông đồng xanh bên hông nữa, nhìn là biết món đồ đáng tiền.

Dù vậy, thuyền cuối cùng cũng xuất phát.

Ông lão lên thuyền, nhiệt tình giúp đỡ: "Các vị, đồ đạc cứ để ở thuyền phía sau, tôi giúp cho." Phan Tử giữ chặt túi đồ: "Có những thứ phải mang theo bên người, lỡ thuyền nghiêng một cái mà rơi mất đồ thì tôi chẳng phải ăn cám sao?" Ông lão ngẩn người, cười ha hả: "Nói cũng phải, nhưng thuyền của tôi ổn định lắm, có rơi xuống tôi cũng sẽ lặn xuống vớt lên giúp." Thấy vẻ nhiệt tình của ông lão, Ngô Tà nhỏ giọng: "Lão đầu này cũng biết nghĩ cho chúng ta nhỉ!" Ngô Tam Tỉnh nhìn thuyền một cái: "Cẩn thận chút, hai lão già này chắc chắn có mưu đồ." Mọi người lên thuyền, Trương Thụy Đồng chỉ mang theo lương khô, những thứ khác hoàn toàn không cần. 【Đinh, huyết mạch Kỳ Lân và ma huyết Xi Vưu trong cơ thể ký chủ hoàn toàn dung hợp, thức tỉnh Cửu Ngưu Chi Lực.】 Ngay lập tức hai cánh tay sinh ra sức mạnh cường đại, sức mạnh của Hoàng kim nhị chỉ ban đầu càng tăng gấp bội.

Có được năng lực mới, Trương Thụy Đồng vui mừng cười nhạt. 【Nhiệm vụ mới xuất hiện: Mời ký chủ thực hiện điểm danh tại Thiết Diện Sinh, và tiêu hủy Thanh Nhãn Hồ Thi.】 Nhiệm vụ điểm danh mới xuất hiện, Trương Thụy Đồng thu lại nụ cười.

Chương 7

Càng tới gần cổ mộ, cảm giác trong lòng càng phức tạp.

Trong đầu hiện ra nhiều hình ảnh xa lạ, luôn có cảm giác như mình đã từng tới đây trước đó.

Thuyền xoay một vòng 180 độ trên mặt nước.

Băng qua hẻm núi lớn khuất bóng mặt trời, một sơn động hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn sơn động phía trước, Phan Tử ngạc nhiên: "Tam gia, nơi này không đơn giản đâu, nhìn giống như một cái...

đạo động?" Vòng qua khúc cua đi vào trong động, phía trước tối đen như mực, Ngô Tam Tỉnh cầm đèn mỏ soi đường.

Ánh sáng chiếu lên vách đá phía trước, vách đá ẩm ướt đầy rêu xanh.

Đưa tay sờ một cái, vẻ mặt lão nghiêm trọng nói: "Thảo nào, đúng là một cái đạo động!" Tên chèo thuyền đứng ở đuôi thuyền, xen vào nói: "Mấy vị nhìn cũng có vẻ biết nghề, nơi chúng ta đang ở gọi là Ngũ Phần Lĩnh, tương truyền cả ngọn núi này thực chất là một ngôi cổ mộ, xung quanh đây những cái thủy đạo động thế này không ít đâu." Ngô Tam Tỉnh nhướng mày: "Xem ra, ông cũng là người trong nghề?" Phu chèo thuyền lắc đầu: "Nghề ngỗng gì đâu, tôi cũng nghe người ta nói nhiều nên biết một hai câu thôi." Xung quanh càng lúc càng tối, Trương Thụy Đồng lắng nghe kỹ tứ phía, bỗng thấy có động tĩnh.

Tiểu Ca đột ngột nhắc nhở: "Nghe kìa, có người đang nói chuyện!" Hành động của anh khiến những người khác giật nảy mình.

Trương Thụy Đồng bỗng lao về phía sau: “Chạy sao?

Chạy đi đâu?” Hành động này khiến tất cả mọi người kinh hãi.

Hắn đưa tay ra chộp một cái, trực tiếp tóm gọn tên chèo thuyền và ông lão.

Ông lão bỗng cười hắc hắc: “Tôi đang buồn quá, đi giải quyết chút thôi!” Tên chèo thuyền ngồi lại chỗ cũ không nói lời nào, Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm: “Đừng nói là cũng đi giải quyết nhé?” Tên chèo thuyền bất cần đời đáp: “Cao thủ, bị bắt rồi tôi không còn gì để nói.” “Nhưng tôi khuyên một câu, con đường phía trước mà đi thì chắc chắn chết không nghi ngờ gì đâu, tôi khuyên giờ quay đầu vẫn còn kịp.” Ngô Tam Tỉnh bước tới.

Thấy Phan Tử giận dữ mắng: “Hai tên này có điểm không đúng.” Trương Thụy Đồng đề nghị: “Lão thuộc đường, lát nữa để lão đi phía trước.” Phan Tử thấy cũng có lý, quát: “Nghe thấy chưa, hai người các người, đều đi phía trước cho ta!” Tay cầm quân đao, có vẻ như một lời không hợp là trực tiếp ra tay.

Ông lão tuổi đã cao, đánh đấm hoàn toàn không phải đối thủ, nhìn tên chèo thuyền rồi thở dài một tiếng.

Cũng chỉ đành đi phía trước rồi lén tìm cơ hội chuồn mất.

Tiểu Ca bỗng đưa tay xuống nước, nhanh chóng chộp một cái, rồi tùy tay ném một con trùng lên thuyền.

“Đừng hoảng hốt, âm thanh vừa rồi là do thứ này phát ra!” Dưới nước có một đám bóng đen bơi lội, toàn là loại trùng này.

Ngô Tà nhìn con trùng lớn, cúi đầu xem xét: “Không phải là con rươi sao?

Sao vừa rồi bóng đen nhìn như một đám rươi lớn bơi qua vậy?” Phan Tử bước tới giẫm nát con trùng, lập tức có một mùi hôi thối lan

tỏa.

Trương Thụy Đồng ngửi thấy mùi hôi không khỏi nhíu mày.

"Không biết thì đừng nói bừa, thứ này gọi là Thi Miết, lớn lên bằng cách ăn thịt thối, không giống con rươi đâu." Ngô Tam Tỉnh tiến lại gần con rươi ngửi thử, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Đúng là Thi Miết không sai, nhìn thế này thì thượng nguồn chắc chắn có một bãi tha ma chất đống xác chết." "Những nơi có vật chết thì đặc biệt nhiều Thi Miết, ăn ngon nên mới lớn thế này, lớn được đến mức này thì e là diện tích bãi tha ma ở thượng nguồn không hề nhỏ!" Phan Tử thận trọng hỏi: "Thứ này có cắn người không?" "Con nhỏ thì tự nhiên không cắn, nhưng to thế này thì không chắc đâu." Ngô Tam Tỉnh dùng đèn pin soi xuống nước bên cạnh, thắc mắc: "Thường thì những thứ này chỉ quanh quẩn ở đống xác chết, không hay chạy lung tung, sao giờ lại di cư cả đàn thế này?" Nhìn sâu vào trong hang động, Tiểu Ca nói: "Âm thanh vừa rồi chắc có liên quan đến thứ này, mọi người có nghe rõ không?" Trương Thụy Đồng lắc đầu: "Tiếng nói vừa rồi không chỉ do Thi Miết phát ra, còn có những thứ dơ bẩn khác." "Nghe kỹ đi, lờ mờ có thể nghe ra tiếng của một người phụ nữ!" Vừa dứt lời, sắc mặt ông lão phía trước đã trắng bệch.

"Tiếng... tiếng phụ nữ sao?" Lão run rẩy nói: "Không lẽ thứ đó lại xuất hiện rồi..." Tên chèo thuyền bên cạnh sắc mặt cũng không khá hơn, hai người rõ ràng nghe ra được "người phụ nữ" trong miệng Trương Thụy Đồng là ai.

Tiểu Ca nói: "Luôn cảm giác có người đứng sau lưng nói chuyện, chẳng lẽ có thứ gì đang rình rập sau lưng tôi?" Nhưng Ngô Tam Tỉnh lại thấy kỳ quái, vừa rồi ai cũng không nghe thấy âm thanh gì, sao Trương Thụy Đồng lại nghe thấy?

Thuyền dừng lại một lúc lâu, Phan Tử định ra phía sau kiểm tra.

Trương Thụy Đồng nói: "Đừng đi, động cơ bị làm hỏng rồi, muốn đi chỉ có thể dựa vào chèo thuyền thôi." Ông lão và tên chèo thuyền ngượng ngùng nhìn nhau.

Trên thuyền không có mái chèo, muốn chèo phải dùng tay.

Nhiệm vụ gian khổ này được giao cho ông lão và tên chèo thuyền.

Hai người nhìn chằm chằm xuống nước, sợ đàn Thi Miết kia lại xuất hiện.

Ngô Tà xoa xoa cánh tay: "Nơi này quái dị thật, liệu có thực sự huyền hoặc như anh nói không?" Anh vẫn có chút không tin.

Trương Thụy Đồng nhếch mép cười.

"Phía trước không chỉ có nữ quỷ, mà hình như ả còn rất hứng thú với cậu đấy!" Hắn liếc nhìn Ngô Tà một cái.

Ngô Tà bị ánh mắt đó nhìn đến phát lông, những gì hắn nói sau đó gần như đều ứng nghiệm từng cái một, khiến lòng anh bồn chồn lo lắng.

Phan Tử đề nghị: "Phải đuổi con bò xuống nước thôi, nếu không thuyền không chịu nổi đâu!" Đang nói, xung quanh lại xuất hiện tiếng quái đản, âm thanh sắc nhọn khiến màng nhĩ đau nhức.

Đặc biệt là Trương Thụy Đồng với thính lực kinh nhân, càng cảm thấy âm thanh này cực kỳ chói tai.

Âm thanh đó như tiếng vô số tiểu quỷ đang xì xào bàn tán.

Theo bản năng, hắn đưa tay vào hông, chạm vào Trấn Hồn Linh Đang.

Đinh linh ~~ đinh linh đinh linh ~~ Cảm giác khó chịu lập tức tan biến không dấu vết.

Ngô Tam Tỉnh nhìn chiếc chuông đồng xanh trong tay Trương Thụy Đồng thêm vài lần: "Bảo vật, có thể trực tiếp khắc chế âm thanh vừa rồi sao?" Ngô Tà nhìn chiếc chuông đó, trước đây từng thấy qua, vốn tưởng chỉ là mang theo cho vui.

"Hóa ra chiếc chuông này cũng là một kiện pháp bảo!" Mọi người đều im lặng, Trương Thụy Đồng ngoảnh lại nhìn thì thấy tên chèo thuyền đã biến mất, ông lão thì đang leo lên hang đá bên cạnh.

Ngay sau đó là một tiếng thét thảm thiết.

"Không ổn rồi, mau xuống nước đi!" Ngô Tam Tỉnh bỗng hét lên một tiếng.

Trương Thụy Đồng đứng yên tại chỗ, cạn lời nói: "Nhìn cái vẻ nhát gan của các người kìa, chẳng phải vẫn ổn sao?" Âm thanh xung quanh càng lúc càng dày đặc.

Nhưng lại không làm gì được Trương Thụy Đồng, vì trong tay hắn đang cầm Trấn Hồn Linh Đang.

Chương 8

Đinh linh linh ~ Tiếng chuông thanh thúy truyền vào tai, khiến đầu óc bỗng chốc tỉnh táo.

Ngô Tà đang ở dưới nước, nghe tiếng chuông xong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa mới ngoi lên mặt nước, bỗng có một vũng máu tươi nhỏ xuống mặt.

Ngay sau đó, trước mắt bỗng hiện ra một khuôn mặt dữ tợn đang trừng trừng nhìn anh.

Nhìn kỹ lại, đó là một khuôn mặt đẫm máu đang treo lơ lửng.

Chính là ông lão vừa chạy trốn lúc nãy.

"Tự làm tự chịu, muốn hại người ta, kết quả lại tự chôn vùi mình." Trương Thụy Đồng nói xong rồi bắt đầu quan sát xung quanh.

Chỉ có ông lão chết, nội tâm hắn không có bất kỳ gợn sóng nào, vốn dĩ hắn cũng định để hai người đó đi phía trước thăm đường.

Hắn thấy một con Thi Miết lớn đang xé xác bụng ông lão, ruột gan đẫm máu rơi ra ngoài.

Con Thi Miết to bằng đầu người, không biết đã ăn bao nhiêu thi thể mới lớn được như vậy.

Trương Thụy Đồng nhanh tay lẹ mắt, dùng hai ngón tay tóm lấy con Thi Miết.

Ngón tay xuyên vào thân thể nó, lập tức con trùng nằm im bất động tại chỗ.

"Phá hủy thần kinh trung khu của con trùng sao?" Phan Tử kinh

ngạc nhìn con Thi Miết lớn đang thoi thóp kia.

Trương Thụy Đồng đá con Thi Miết vào góc: "Thứ này phát ra mùi vị còn hữu dụng hơn cái mùi tử thi thối rữa trên người tên chèo thuyền kia nhiều, ta phải dựa vào nó để rời khỏi cái Thi Động này." Tam thúc liếc nhìn con Thi Miết lớn: "Âm thanh khủng khiếp vừa rồi là do thứ này phát ra sao?" "Trương gia, chiếc chuông đó là thứ gì vậy, sao có thể khắc chế được âm thanh từ lũ Thi Miết này?" Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào hắn, chờ đợi một câu trả lời.

Cất chuông đi, Trương Thụy Đồng lật ngược con Thi Miết lớn lên, thấy trên đuôi nó treo một chiếc chuông đồng xanh sáu cạnh to bằng nắm tay.

Không biết làm sao nhét vào được, bên ngoài phủ đầy rêu xanh và khắc đầy mật chú.

So sánh với chiếc chuông đồng xanh mà Trương Thụy Đồng vừa lấy ra, hai thứ trông y hệt nhau.

Chỉ khác là chiếc chuông này chất liệu cổ xưa, nhưng được bảo tồn rất tốt.

Nhìn hai chiếc chuông có hình dáng cực kỳ giống nhau, tình hình có vẻ rất đáng suy ngẫm.

Ngô Tam Tỉnh nhìn chiếc chuông đồng xanh phát lục kia: "Chiếc chuông trên tay ngài chắc có mối liên hệ đặc biệt nào đó với chuông đồng này phải không?" Trương Thụy Đồng nhìn chiếc chuông dưới đất, nói: "Trương gia cũng có nghiên cứu nhất định về chuông đồng xanh, loại này chỉ là thứ sơ cấp mê hoặc tâm trí người thôi!" Vừa dứt lời, chiếc chuông dưới đất bỗng tự mình rung lên điên cuồng.

Phan Tử chậm rãi nói: "Chuyện gì vậy?

Chuông tự kêu sao?" Phan Tử nghe tiếng chuông có chút phiền

lòng.

Nhưng nghe tiếng ‘rắc’ một cái, Trương Thụy Đồng đã dẫm nát chiếc chuông đồng xanh.

Mảnh vỡ chuông bên ngoài bị hủ thực không còn hình dạng.

Từ bên trong chảy ra thứ nước màu xanh bốc mùi hôi thối.

Ngô Tam Tỉnh nhìn chiếc chuông, có chút tiếc rẻ nói: “Trương gia, ngài đã có một cái thần khí rồi, ít nhất cũng phải để lại cho tôi một cái chứ!” Bị dẫm nát rồi, thứ này mang ra ngoài ít nhiều cũng bán được khối tiền.

Trương Thụy Đồng cười lạnh: “Mang đi e là không có phúc mà hưởng đâu!” Hắn đá nhẹ vào mảnh vỡ chuông: “Nhìn kỹ bên trong chiếc chuông đi!” Phan Tử dùng quân đao gạt mảnh đồng xanh ra, thấy chiếc chuông được treo dưới một quả cầu rỗng có tạo hình độc đáo.

Trên cầu đục đầy lỗ nhỏ, bên trong nuôi một con rết lớn màu xanh.

Giờ tất cả đều bị dẫm nát.

“Thi Miết và rết là một thực thể cộng sinh, rết đói sẽ bò vào bụng Thi Miết để ăn.” Nhìn cấu trúc cộng sinh kỳ quái này, Ngô Tam Tỉnh lập tức mất hứng thú.

Phan Tử rùng mình một cái nói: “Thứ quái đản này rốt cuộc là ai tạo ra vậy, mang về mà tiếng chuông đó vang lên chắc nổ đầu mất.” Dù sao cũng không nghe thấy âm thanh vừa rồi nữa.

Nhìn thi thể ông lão, Trương Thụy Đồng nói: “Lão già định nhốt chúng ta chết ở đây rồi lấy đồ của chúng ta, chết ở đây cũng là tự làm tự chịu.” Ngô Tam Tỉnh cũng tán đồng: “Lão đầu và tên chèo thuyền kia đúng là chết không đáng tiếc.” “Ta vừa nhìn kỹ, thi thể bị xé toạc ra, con Thi Miết lớn e là không hung dữ đến thế, ta đoán gần đây có

một đàn!" Nhìn những thứ này, Ngô Tam Tỉnh lập tức thấy hứng thú.

"Đã tới đây rồi tôi cũng không lùi bước, tôi muốn xem xem rốt cuộc cái mộ này có thể sinh ra con Thi Miết lớn cỡ nào!" Phan Tử và Ngô Tà hợp lực chèo thuyền, lúc nào cũng chú ý xung quanh, sợ lại có con Thi Miết lớn nào khác.

Ngô Tà nói: "Nhìn xung quanh đi, đạo động lớn thế này, những tiền nhân đảo đấu năm xưa rốt cuộc đã đào sâu đến mức nào?" Ngô Tam Tỉnh dùng đèn pin soi xung quanh, quan sát kỹ một hồi.

Mượn bản đồ của Trương Thụy Đồng xem qua rồi nói: "Nhìn này, đạo động này vốn đã được đánh dấu trên bản đồ, chứng tỏ nó đã tồn tại từ trước khi xây ngôi cổ mộ này.

Quy mô thế này, chắc chắn là quan đảo, đội quân đảo đấu chuyên nghiệp." Lời nói này thực sự rất đáng suy ngẫm.

Ngô Tà hỏi: "Vậy ra con Thi Miết lớn và chiếc chuông đồng kia, chủ nhân của chúng có thể còn sớm hơn cả thời Chiến Quốc sao?" "Tây Chu!" Trương Thụy Đồng thuận miệng nói: "Lỗ Thương Vương to gan lớn mật, đảo lăng đế vương Tây Chu rồi xây mộ mình trong đó, sắp biết ngay thôi!" Nghe vậy Phan Tử nhịn không được chửi thề: "Xây mộ mình lên mộ người khác, mẹ kiếp đúng là thất đức!" Trương Thụy Đồng cười khinh bỉ: "Còn nhiều chuyện thất đức hơn nhiều, cổ mộ này phức tạp hơn các người tưởng nhiều." Tiểu ca bỗng nhìn chằm chằm phía trước, ra hiệu mọi người im lặng.

Anh chỉ về phía trước: "Tới bãi tha ma rồi!" Phan Tử dùng đèn mỏ soi phía trước, nơi sâu thẳm tối tăm nhất có một quầng sáng xanh lân tinh.

Lân hỏa thường chỉ xuất hiện quanh mộ phần, nơi bãi tha ma thế này xuất hiện cũng không lạ.

Đây có lẽ là đoạn thủy lộ hung hiểm nhất.

Ngô Tam Tỉnh nhìn đồng hồ, nhắc nhở: "Giờ trời tối rồi, Thi Động này có vào mà không có ra, tôi cũng là lần đầu tới nơi này.

Tôi đoán trong động chắc chắn có cổ quái." Phan Tử hạ thấp giọng: "Chẳng lẽ thực sự có nữ quỷ?" Đang nói, cả hai lén nhìn Trương Thụy Đồng phía sau một cái.

Phan Tử hỏi: "Tam gia, vị Trương gia kia rốt cuộc là ai, tôi thấy ngài suốt quãng đường đều cung kính với anh ta?" Năm xưa đối mặt với Phật Gia cũng chưa thấy ngài như vậy.

Ngô Tam Tỉnh gắt gỏng nói: "Cậu thì biết gì!

Vị này là người chúng ta không trêu vào nổi đâu!" Phan Tử lập tức ngẩn người, Tam gia vốn không sợ trời không sợ đất, mà còn nói như vậy, chẳng lẽ vị kia là nhân vật thủ nhãn thông thiên sao?

Cuộc đối thoại của hai người không sót một chữ nào lọt vào tai Trương Thụy Đồng.

Chương 9

Nhưng hắn chẳng rảnh mà để tâm.

Không gian xung quanh càng lúc càng lớn, thuyền đi qua đoạn ánh sáng xanh, bỗng trở nên thoáng đãng.

Xung quanh là hang đá tự nhiên, trên những bãi cạn hai bên đầy rẫy những xác chết thối rữa phát ra ánh sáng xanh u u.

Nhìn kỹ có thể thấy từng hàng thi thể được sắp xếp rất chỉnh tề.

Chắc chắn là có người cố ý sắp xếp.

Trên mặt thi thể có một lớp màng mỏng màu xám bao phủ, thỉnh thoảng có vài con Thi Miết lớn xé toạc thi thể bò ra.

So với con trên thuyền thì nhỏ hơn, nhưng cũng to hơn con dưới nước lúc nãy mấy lần.

Trương Thụy Đồng nhìn quanh, tay nắm chặt thanh Thất Tinh Long Uyên.

Phan Tử chỉ theo hướng đó hét lên: "Nhìn kìa!" Thấy vách đá bên cạnh bị đào thành một cái hốc, ngoảnh đầu nhìn lại thấy một cỗ quan tài thủy tinh phát ra ánh sáng xanh lục u u.

Phan Tử lại chỉ sang hướng khác: "Bên kia cũng có một cỗ quan tài thủy tinh!" Quan tài được khảm vào giữa vách đá, nhìn kỹ có thể thấy bên trong có một nữ thi mặc đồ trắng.

Nhưng đặc điểm của nữ thi đó thì mọi người không cách nào nhìn rõ.

Đoán chừng có nhìn rõ cũng chỉ là một khuôn mặt thối rữa không ra hình thù gì.

“Đợi đã, cỗ quan tài bên trái trống không?” Sau lời nhắc nhở của Ngô Tam Tỉnh, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Phan Tử hỏi: “Chẳng lẽ tống tử rồi?” Thi thể không thể tự dưng biến mất, đặc biệt là thi thể ở nơi này, mười phần thì tám chín phần là đã bò ra ngoài.

Trương Thụy Đồng rút kiếm, thầm nghĩ: Tới rồi.

Trước đó hắn nghe thấy tiếng nữ quỷ ngâm xướng, âm thanh lẫn lộn trong tiếng đàn Thi Miết và tiếng chuông đồng xanh, nhưng đã bị hắn nghe ra được.

Trong lòng bỗng cảnh giác, ngoảnh đầu lại thấy một nữ tử mặc vũ y màu trắng đang đứng quay lưng lại.

Mái tóc đen dài ngang lưng, bộ trang sức kia nhìn là biết từ thời Tây Chu.

Hắn lạnh lùng nhắc nhở: “Người đàn bà đó ở phía sau ta!” Mọi người ngoảnh lại, lập tức bị dọa cho khiếp vía.

Hình dáng nữ thi đó gần như y hệt nữ thi trong cỗ quan tài kia.

Ngô Tam Tỉnh vội nói: “Phan Tử, mau lấy móng lừa đen ra, người đàn bà mặc vũ y trắng này e là đã bốn nghìn năm rồi!” Trương Thụy Đồng giữ Phan Tử lại: “Đừng phí công vô ích, móng lừa đen chỉ có tác dụng với cương thi, nữ thi này không phải cương thi!” Nhìn người đàn bà áo trắng đó, trong lòng hắn bỗng cảm thấy một nỗi bi lương.

Cảm giác đó vừa xuất hiện, hắn lập tức cau mày, quát nhẹ: “Cút ~” “Sống không kiên nhẫn nữa rồi sao, dám tìm đến chỗ ông nội Trương gia này?” Thanh kiếm Long Uyên nắm trong tay, sẵn sàng lấy máu.

Huyết mạch của hắn là huyết mạch tinh khiết nhất của Trương gia, lại thêm ma huyết Xi Vưu, càng đạt tới một đẳng cấp khó lường.

Ngô Tà nhìn nữ thi với ánh mắt mê ly, bỗng bị Tiểu Ca giữ chặt.

"Thứ này không phải cương thi, móng lừa đen không đối phó nổi đâu." Anh nhìn bóng dáng Trương Thụy Đồng, im lặng đứng yên tại chỗ không có ý định ra tay.

Nhưng anh vẫn nhắc nhở một câu: "Vết thương của người Trương gia không dễ khép miệng, hay là để tôi!" Luận về huyết mạch, Trương Thụy Đồng cao hơn anh một bậc, đương nhiên là trân quý hơn nhiều.

Trương Thụy Đồng lại không màng tới, hơi giận nói: "Không cần, nữ thi này tìm đến ta!" Cứ ngỡ nữ thi sẽ tìm đến Ngô Tà, không ngờ người đầu tiên ả tìm lại là mình.

Coi ta là hồng nhuyễn (hồng mềm) dễ nắn sao?

Hắn vung kiếm khẽ rạch đầu ngón tay, một giọt máu nhỏ xuống nước, lập tức lũ Thi Miết trên các thi thể xung quanh đều như gặp quỷ mà chạy tán loạn.

Tiểu Ca bỗng nhắc nhở: "Mau đi đi, tuyệt đối đừng ngoảnh đầu lại!" Trương Thụy Đồng chỉ nhẹ tay về phía người đàn bà áo trắng, thấy ả quỳ xuống.

Mọi người lập tức ngây người.

Ngô Tam Tỉnh vội nói thấp giọng: "Phan Tử mau chèo thuyền!" Ba người cùng lúc dùng tay chèo thuyền, nhưng tốc độ thực ra cũng chẳng nhanh hơn bao nhiêu.

Mấy người kia không dám ngoảnh đầu, còn Trương Thụy Đồng vẫn luôn nhìn chằm chằm người đàn bà áo trắng đó.

Một bóng trắng bỗng bay tới khi những người khác vừa ngoảnh đầu.

Trương Thụy Đồng quát: “Tìm chết!” Chớp thời cơ khi nữ quỷ truy tới, hắn lập tức ra tay.

Hắn bôi máu trên tay lên kiếm Long Uyên, trực tiếp chém tới.

Một tiếng quái khiếu vang lên.

Nữ quỷ chạm phải máu của Trương Thụy Đồng, bị chém cho tan thành mây khói.

Khi sắp ra khỏi hang động, Ngô Tà nhịn không được ngoảnh lại nhìn một cái.

Đúng lúc thấy được cảnh tượng đó, lập tức đứng hình.

Cả khuôn mặt khủng khiếp của nữ quỷ cũng để lại bóng ma trong lòng anh.

“Tiểu tử, đã bảo là đừng ngoảnh lại rồi mà.” Trương Thụy Đồng nói xong, bóng dáng vẫn đứng sừng sững đầu thuyền.

Ngay sau đó Ngô Tà bỗng sùi bọt mép, ngất đi vì sợ.

“Thiên Chân?

Thiên Chân?” Gọi mấy câu không thấy phản ứng, Ngô Tam Tỉnh vội hỏi: “Chuyện gì vậy?” Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: “Bị nữ quỷ dọa sợ đến ngất rồi.” Mọi người rời khỏi thủy lộ đó, Ngô Tà vẫn luôn trong trạng thái hôn mê.

Dọc đường không ngừng nói mớ, cũng không biết bao lâu sau mới bỗng tỉnh lại.

Chương 10

Ánh hoàng hôn như máu, bầu trời rộng lớn vô ngần.

Phan Tử hỏi: "Thứ vừa rồi thực sự là nữ quỷ sao?" Thứ đó đã để lại bóng ma tâm lý, hễ nhắc tới là Phan Tử lại thấy lạnh sống lưng.

Trương Thụy Đồng khinh bỉ nói: "Thứ đó gọi là Khôi, là quỷ hồn của nữ tống tử áo trắng, muốn mượn dương khí để rời khỏi Thi Động." Phan Tử nhìn hắn hỏi: "Ả tìm đến anh, chẳng lẽ trong tất cả mọi người, dương khí của anh là nặng nhất sao?" Tiểu Ca lại lắc đầu nói: "Hoàn toàn ngược lại, dương khí của ngài ấy là yếu nhất, là lựa chọn thích hợp nhất cho Khôi." Trương Thụy Đồng vừa phục sinh không lâu, trên người vẫn mang một mùi người chết.

Vừa xuất hiện đã bị nữ Khôi nhắm tới.

Lên bờ, Ngô Tam Tỉnh dẫn đường phía trước, ở nơi này lão là người giỏi tìm đường nhất.

Đi không bao lâu, lão chỉ vào ánh đèn lờ mờ phía trước: "Nhìn kìa, bên kia có ánh sáng." "Cái làng này không nát như tôi tưởng, có điện đấy!" Tìm được một cái làng thế này ở nơi đây cũng không tệ.

Có điện, hẳn là sẽ tìm được nhà khách, tiện thể tắm nước nóng rồi ăn một bữa no nê.

Cả nhóm bước vào làng, trong bóng chiều tà, trên đỉnh núi thấy một toán người.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ mấy bóng người đó, trong đó có một người phụ nữ buộc tóc đuôi ngựa.

"Chắc hẳn là đám người của A Ninh!" Về con người A Ninh cũng như thân phận của ả, Trương Thụy Đồng lập tức cảm thấy không có

thiện cảm.

Trương Thụy Đồng thu hồi ánh mắt, đám người A Ninh đi theo một hướng khác, e rằng phải một lúc sau mới gặp lại.

Vừa lên bến đò, họ bỗng thấy ở đầu thôn có một đứa bé.

Ngô Tam Tỉnh tiến lên hỏi đường: "Tiểu oa oa, thôn ở chỗ nào?" Đứa nhỏ đưa tay ra, ý bảo muốn tiền.

Ngô Tam Tỉnh cười cười, từ trong túi lấy ra vài tờ tiền lẻ: "Bây giờ được chưa?" Đứa nhỏ cười hì hì nhận tiền: "Đi theo cháu!" Phan Tử biết chăn bò nên dắt luôn con bò của lão già lúc trước đi theo.

Trương Thụy Đồng vừa rời khỏi thi động, Tiểu Ca thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm vào anh.

Đi được một đoạn, Tiểu Ca cuối cùng không nhịn được hỏi: "Vừa nãy ngài phóng máu, vì sao trông như không có việc gì vậy?" Dù đã mất trí nhớ nhưng Tiểu Ca vẫn nhớ rằng, máu của người Trương gia một khi đã dùng thì vết thương rất khó khép lại, dễ dẫn đến mất máu nhiều mà ngất xỉu.

Ký ức như khắc sâu vào xương tủy này khiến anh lo lắng cho Trương Thụy Đồng suốt cả quãng đường.

Trương Thụy Đồng xua tay giải thích: "Tình huống của ta hơi đặc thù, hồi phục rất nhanh, không giống như những người Trương gia khác hở chút là ngất xỉu đâu!" Tuy sở hữu kỳ lân huyết tinh thuần, nhưng anh còn dung hợp thêm huyết mạch Xi Vưu cũng tinh thuần không kém, hoàn mỹ khắc phục nhiều tác dụng phụ của kỳ lân huyết.

Huyết mạch Xi Vưu mang lại sức mạnh to lớn và khả năng khôi phục cực mạnh, điều mà kỳ lân huyết không có được.

Tiểu Ca nhìn một cái rồi không nói gì thêm, nhưng tình huống của Trương Thụy Đồng vẫn khiến anh suy nghĩ mãi.

Đứa bé dẫn họ đi thẳng đến nhà khách của thôn.

Phan Tử tức thì vui vẻ: "Đứa nhỏ này nhìn là biết không phải lần đầu dẫn đường, biết đưa chúng ta đến thẳng nhà khách." Tuy treo biển nhà khách nhưng nơi này trông chẳng khác gì nhà ma.

Phan Tử dắt bò theo sau, cả nhóm trông vô cùng kỳ dị.

Vào bên trong nhà khách, mọi chuyện không tệ như vẻ ngoài, ít nhất Trương Thụy Đồng còn tìm thấy điện thoại và ổ cắm điện trong phòng.

Ngô Tam Tỉnh nói đùa: "Bên trong sạch sẽ lạ thường, có nước nóng, ở cái thôn này chắc chỉ có nhà thôn trưởng mới được đãi ngộ thế này!" Mấy người đều đi tắm rửa sạch sẽ mùi thi xú trên người, thuận tiện thay bộ đồ mới.

Một tiếng sau, cả nhóm tụ tập tại đại sảnh ăn cơm.

Ngô Tam Tỉnh gọi món, kèm theo vài chai bia: "Sáng mai phải khai công sớm, tối nay không được uống quá nhiều." Nói đoạn, ông ta nhìn sang phía Trương Thụy Đồng, lời này rõ ràng là nói cho anh nghe.

Luận về tửu lượng, ở đây không ai bì kịp anh.

Cô phục vụ bưng thức ăn lên, Ngô Tam Tỉnh hỏi: "Này em gái, đường xi măng đã thông rồi, sao dọc đường vẫn thấy người ta phải gánh đồ từ trên núi xuống vậy?" Dọc đường đi, họ thấy tình cảnh này không ít.

Cô phục vụ mặt đầy vẻ bất đắc dĩ: "Làm gì còn cách nào khác, trước kia đã thông đường từ lâu, xe tải có thể vào tận thôn vận chuyển đồ đạc.

Nhưng năm kia núi bị sạt lở, vùi lấp hết đường rồi." Cô ta nghĩ kỹ lại rồi bổ sung: "Nghe nói lúc đó đào được một cái đỉnh lớn, người ở tỉnh xuống nhiều lắm, nói là cổ vật thời Chiến Quốc, bảo vật quốc

gia, đem đi hết rồi." Thiên Chân hỏi: "Vậy đường thủy thì sao?

Chẳng phải có đường thủy à?" "Đó là chuyện từ trước khi thành lập quốc gia rồi.

Bây giờ mà ai bảo đi đường thủy là hại người đấy.

Cái đầm nước đó bao nhiêu năm nay chưa thấy ai sống sót đi ra đâu!" Nghe hai người tán gẫu, Trương Thụy Đồng cảm thấy đầu to ra, liền ngắt lời: "Cô nương, ta nghe nói đào được một cái đỉnh lớn, chuyện đó là thế nào?" Nghe hỏi, cô phục vụ lập tức phấn chấn hẳn lên: "Cái đỉnh đó sau khi đào lên, người đến nhà khách của tôi ngày càng nhiều, có người còn định xây biệt thự trên đỉnh núi kia kìa!" Ngô Tam Tỉnh cảm thấy quái dị: "Không đến mức đó chứ?

Xây biệt thự trên đỉnh núi?

Đó không phải là lạy ông tôi ở bụi này bảo người ta đến đạo mộ sao!" Cô phục vụ nhìn mấy người một lượt, bỗng nhiên cười mị mị: "Xem mấy vị có tâm, chắc không phải là đi đảo đấu đấy chứ?" Ngô Tam Tỉnh vội vàng phủ nhận, chỉ nói là đi du lịch.

Cô nương mím môi cười: "Chúng ta mở lòng nói thẳng đi.

Tôi nghe lớp người già kể, chỗ đó có một ngôi mộ thần tiên!" Cô ta tiếp tục kể theo truyền thuyết địa phương, Lỗ Thương Vương vốn là một kẻ trộm mộ nhưng được thêu dệt thành thần tiên trên trời.

Cụ thể là Lỗ Thương Vương giúp hoàng đế đánh trận, sau khi công đức viên mãn thì phi thăng, để lại nhục thân và bảo vật táng trong mộ.

Ngôi mộ đó tuy là mộ vương hầu nhưng quy cách thậm chí còn vượt xa hoàng đế.

Tuy nhiên câu chuyện lưu truyền trong thôn đa phần là hư cấu, có chút thần thánh hóa.

Trương Thụy Đồng nhịn không được cắt ngang: "Trọng điểm là cái đại đỉnh kia đi!" Sắc mặt cô nương bỗng nghiêm túc: "Thực ra cái đỉnh đó đúng là bị mang đi rồi, nhưng tôi tận mắt thấy lúc đào cái đỉnh đó lên, xung quanh đào được hơn một trăm cái đầu người!" "Đầu người?

Không có thân thể sao?" Ngô Tam Tỉnh hỏi xong, thấy cô phục vụ gật đầu liền rơi vào trầm tư.

Ông ta hỏi tiếp: "Vậy trước đó chắc cũng có nhiều người đến, không ai lấy được món gì sao?" Cô phục vụ lắc đầu: "Thật sự là không có, những người trước đó lúc vào thì vui vẻ, lúc ra thì trông như kẻ ăn mày, căn bản là chẳng tìm thấy cái đấu nào cả." Trương Thụy Đồng trò chuyện thêm vài câu, phát hiện cô nương này biết được đa phần cũng chỉ là tin đồn.

Khi cô phục vụ vào bếp giúp việc, Phan Tử lo lắng hỏi: "Nghe ý của cô ta thì trang bị của chúng ta e là không mang vào được rồi!" Ngô Tam Tỉnh nói: "Không có trang bị thì có cách của không trang bị, mang theo vài món đơn giản là được!" Quay sang Trương Thụy Đồng, Ngô Tam Tỉnh nói: "Trương gia, ngài có thể cho tôi xem lại bản đồ được không?" Trương Thụy Đồng tiện tay mở bản đồ ra: "Ta cũng đang muốn xem lại." "Chỗ đào được đầu người chính là Quỷ Đầu Khanh trong lời đồn, chỉ là một cái hố bồi táng thôi.

Vị trí chúng ta hiện tại thực chất là một cái đầu rồng giả, bên dưới là mộ nghi binh.

Chương 11

Long đầu của long mạch thực sự nằm ở thung lũng hình hồ lô phía trước kìa!" Anh chỉ vào một vị trí không mấy nổi bật trên bản đồ. "Dì!" Ngô Tam Tỉnh nhìn kỹ, lập tức lộ vẻ kinh ngạc: "Nghe ngài nói, đúng là có chuyện như vậy thật!" Được Trương Thụy Đồng nhắc nhở, Ngô Tam Tỉnh trọng điểm quan sát thung lũng hồ lô đó: "Nếu vào nhầm đầu rồng giả, bên dưới chắc chắn cơ quan trùng trùng, sợ là cửu tử nhất sinh!" Đoạn, ông ta kích động: "Vậy sáng mai chúng ta đi thung lũng hồ lô thám thính thử xem!" Ngô Tam Tỉnh gọi Phan Tử một tiếng: "Phan Tử, đi chuẩn bị đồ với chú." Hai người đi chuẩn bị trang bị trước.

Đầu tiên là xẻng khảo cổ, có thể tháo rời thành từng đoạn, muốn dài bao nhiêu có bấy nhiêu, thuận tiện mang theo, là lợi khí đạo mộ.

Mộ thời Chiến Quốc đa phần chôn dưới lớp đất sâu mười mét, dùng loại xẻng nối này rất tiện.

Phan Tử còn mang theo súng bên người.

Ngô Tam Tỉnh tiện tay đưa cho Trương Thụy Đồng một khẩu: "Trương gia, thời đại khác rồi, mang theo khẩu súng cho tiện phòng thân!" "Cảm ơn." Trương Thụy Đồng nhận lấy súng, dắt trong người.

Đời trước anh chỉ chơi CS, chưa bao giờ chạm vào súng thật.

Trong cổ mộ nếu gặp cương thi thì Long Uyên kiếm là lựa chọn hàng đầu, nhưng nếu gặp người thì súng vẫn tốt hơn.

Thu xếp xong xuôi, sau một ngày xe cộ vất vả, mọi người về phòng là ngủ thiếp đi ngay.

Sáng sớm hôm sau, cô em ở nhà khách chủ động tìm Trương Thụy

Đồng, nói sẽ tìm người dẫn đường cho họ.

Người đó lại chính là đứa bé gặp ở đầu thôn hôm qua.

Đứa nhỏ không hề lạ lẫm, dẫn họ đi suốt hai ba tiếng đồng hồ đường núi.

Nó chỉ tay về phía trước: "Chỗ đó đó." Rồi nó quay đầu bỏ đi.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ, con đường núi phía trước rõ ràng bị bùn đất sạt lở rửa trôi qua.

Anh thân thủ nhanh nhẹn, dễ dàng leo qua, để lại mấy người phía sau từ từ bò lên.

Gần đó không thấy Quỷ Đầu Khanh, nhưng chỗ sạt lở lại xuất hiện một hẻm núi.

Đi sâu vào trong thấy một cánh rừng.

Vừa đi được vài bước, ngay bìa rừng, Trương Thụy Đồng thấy một bóng người quen thuộc: "Lão lái đò?" Lão lái đò phía dưới mang theo một con chó, chân bị thương.

Thấy Trương Thụy Đồng xuất hiện, lão lập tức quay người chạy.

Cái chân thọt đó chưa chạy được mấy bước đã bị anh đuổi kịp.

Lão lái đò bất lực quay người quỳ xuống dập đầu: "Đại gia tha mạng, trước kia con cũng vì cuộc sống ép buộc mới làm chuyện thất đức đó, tiểu nhân thật có mắt không thấy Thái Sơn!" Lão không còn vẻ cao ngạo lúc trước, quỳ xuống vô cùng dứt khoát.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Sống vì cuộc sống cũng không phải lý do để cố ý hại người!" Nói xong liền đá văng lão ra.

Loại người như thế này lẽ ra nên để chết trong cổ mộ từ sớm.

Ngô Tam Tỉnh nhanh chóng đuổi kịp, nhìn chằm chằm vào vết

thương trên chân lão lái đò rồi hỏi: "Chân bị thi miết cắn thương à?" Lão lái đò bất lực gật đầu: "Dạ, chỗ tôi chạy lúc trước có rất nhiều thi miết, tôi không tin nên đã trúng chiêu." Vết thương màu sắc quái dị, rõ ràng là thi độc đã nhập thể, lão ta sợ là không còn sống được bao lâu.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Ngươi khá thông thạo vùng này, dẫn ta đến một nơi, ta sẽ cân nhắc tha cho ngươi." Nhìn theo hướng tay anh chỉ, lão lái đò sợ đến mức mặt biến sắc: "Các vị đại gia, nơi đó không đi được đâu!" Lão kích động nói: "Trong mộ đó có yêu quái đấy!" "Yêu quái?" Trong đầu Trương Thụy Đồng hiện ra một loại thực vật đáng sợ trong cổ mộ. "Xem ra ngươi đã thấy yêu quái đó rồi?" "Mấy năm trước, tôi và lão già kia dẫn một đội người khác vào núi.

Những người đó nhìn cái là biết dân đảo đấu, khí độ không phải người thường." Lão càng nói càng thấy sợ, bị Trương Thụy Đồng trừng mắt một cái mới dám kể tiếp: "Vốn dĩ chỗ đó tôi chết cũng không dám đi, tuy tiền nhiều nhưng không đáng để bỏ mạng.

Nhưng tên cầm đầu cầm súng ép tôi dẫn đường, tôi không còn cách nào khác đành đi cùng đến chỗ đó.

Mọi người đoán xem?" Lão bỗng hạ thấp giọng: "Hôm đó tôi nằm trong lều ngủ say, nhưng lúc tỉnh lại thì xung quanh không còn một ai." Sắc mặt Trương Thụy Đồng biến đổi, suy đoán: "Những người đó...

đều bị treo trên cây rồi sao?" Lão lái đò gật đầu lia lịa: "Lúc đó tôi thấy có một người phụ nữ đang vẫy tay gọi mình, tôi đuổi theo xem thử, thì thấy phía sau có một cái cây lớn trông như quỷ dữ, trên cây treo đầy xác người..." Ngô Tam Tỉnh đứng bên cạnh nghe mà thấy huyền hoặc, liền hỏi: "Trương gia, ngài biết thứ yêu quái đó sao?" Đối với việc Trương Thụy Đồng chuyện gì cũng như tiên tri, tuy không hiểu ngay được nhưng ông ta cũng bắt đầu quen dần.

Trương Thụy Đồng nheo mắt nói: "Cửu Đầu Xà Bách!

Thứ này thường không tồn tại đơn độc mà cộng sinh với sinh vật khác." Thấy mọi người nhìn chằm chằm, anh giải thích thêm: "Bọn thi miết và xà bách hỗ trợ nhau, xà bách phụ trách bắt người, thi miết ăn thịt, phân sau khi tiêu hóa trở thành chất dinh dưỡng cho xà bách." Lão lái đò nghe xong mặt cắt không còn giọt máu: "Yêu quái, yêu quái giữ mộ!" Nghe Trương Thụy Đồng nhắc đến xà bách, lão sợ đến phát điên.

Thiên Chân nhíu mày: "Lại là cộng sinh sao?" Trước đó đã thấy một kiểu cộng sinh kỳ lạ trên người thi miết rồi.

Trương Thụy Đồng mắng: "Bớt nói nhảm đi, mau dẫn ta tới đó." Tìm được vị trí xà bách xuất hiện nghĩa là khoảng cách đến chủ mộ thất không còn xa nữa.

Lão lái đò không còn cách nào, chỉ đành thành thật dẫn đường.

Đi ròng rã bốn tiếng đồng hồ mới tới nơi.

Lão dẫn họ tìm vị trí dựng lều lúc trước, có tổng cộng 12 chiếc lều.

Mọi người kiểm tra kỹ một lượt, quả nhiên giống lời lão lái đò, trang bị vẫn còn đó, duy chỉ có người là mất tích hết.

Phan Tử xem kỹ rồi nói: "Đây toàn bộ là lều quân dụng, vô cùng kiên cố." Xung quanh lều có rất nhiều xăng, thậm chí có cả một máy phát điện.

Mọi người tự tìm củi đốt lửa nấu cơm.

Lúc ăn cơm, Trương Thụy Đồng cầm bản đồ, Tiểu Ca bên cạnh nhìn chằm chằm vào hình hồ ly trên đó nói: "Chúng ta hiện tại chắc là ở vị trí này." Con hồ ly trong tấm bản đồ này là một sự tồn tại rất đặc biệt.

Trương Thụy Đồng nhìn một cái rồi bảo: "Chỗ này là tế tự đài, bồi táng tế tự chắc nằm ở bên dưới, có thể đào trực tiếp từ đây xuống." Ngô Tam Tỉnh sờ sờ lớp đất nhưng không ngửi ra gì: "Vậy cứ xuống vài xẻng xem thử đã." Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử phối hợp, nối từng đoạn xẻng khảo cổ đâm sâu vào lòng đất.

Đóng liên tục mười ba đoạn, Ngô Tam Tỉnh bỗng dừng tay: "Chạm đáy rồi!" Phan Tử nhớ lại: "Tổng cộng mười ba đoạn." Mỗi đoạn dài 50cm, vị trí cổ mộ đại khái nằm ở độ sâu khoảng sáu bảy mét.

Trương Thụy Đồng đứng tựa vào gốc cây hút thuốc, tĩnh lặng chờ đợi.

Khi các ống thép được lấy ra từng đoạn, đến phần xẻng cuối cùng, họ mang xẻng lại gần đống lửa.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, mặt họ sợ đến trắng bệch.

Chương 12

Chỉ thấy lớp đất đó như bị ngâm trong máu, từng giọt dịch thể như máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

Một mùi thi huyết tanh hôi bốc lên.

Thiên Chân nhìn thấy, bỗng nhớ lại bút ký của ông nội Ngô Lão Cẩu về Huyết Thi Mộ: "Chú Ba, hay là thôi đi?

Năm đó ông nội xuống cái đấu kia cũng đào lên lớp đất đỏ như máu thế này." Xuất hiện loại đất này, trong mộ đa phần có Huyết thi.

Thấy hai người dừng tay, Trương Thụy Đồng thở dài: "Có chút chuyện mà đã sợ rồi sao? 'Thổ đái tinh, thi đái kim', nghe bao giờ chưa?

Phàm là đào ra đất có máu thì trong mộ chắc chắn có đồ tốt!" Nghe vậy Ngô Tam Tỉnh cũng đồng tình.

Phan Tử nhắc nhở: "Tam gia, lời thì không sai!

Nhưng đất mang máu thì trong mộ chẳng lẽ không có Tống tử sao!" Ngô Tam Tỉnh xua tay: "Đừng nói nhiều nữa, đã đến đây rồi, chú không thể quay về bây giờ được.

Chú không muốn mất mặt đâu." Ngay cả mộ còn chưa đào ra đã thối lui thì sau này không còn mặt mũi nào trong giới đảo đấu nữa. "Chuẩn bị hàng đi, chú ra cạnh hút điếu thuốc!" Ngô Tam Tỉnh thấy Trương Thụy Đồng hút thuốc cũng lại xin một điếu.

Hút vài hơi, ông ta nói: "Trương gia, mộ không sâu lắm, lát nữa tôi dùng toàn phong sạn, trong vòng một tiếng là xong việc!" Phan Tử ở phía bên kia nhanh chóng lắp ráp toàn phong sạn.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ, loại xẻng này có vài phần giống với

toàn phong sạn của phái Bàn Sơn Đạo Nhân mà anh từng thấy đời trước.

Chắc là món đồ được cải tiến từ giới đảo đấu miền Nam.

Cách đó không xa, lão lái đò đứng ngây ra, cẩn thận nhìn quanh vì sợ yêu quái xông ra lôi mình đi treo cổ.

Chạy thì không dám vì Trương Thụy Đồng và mấy người kia ai cũng có súng, chỉ cần một phát là tiễn lão đi gặp tổ tiên ngay.

Vứt đầu thuốc lá đã hút xong, Ngô Tam Tỉnh cầm xẻng đào thêm vài nhát.

Mỗi nhát đều đưa lên ngửi, không lâu sau đã xác định được lớp ngụy trang của cổ mộ bên dưới.

Kỹ thuật xác định vị trí cổ mộ của Thổ phu tử đa phần là không sai được.

Ngửi không phải đất mà là đất lấp mộ.

Ngô Tam Tỉnh khẳng định: "Đúng rồi." Xác định được vị trí, Ngô Tam Tỉnh nhận lấy toàn phong sạn từ Phan Tử, nhanh chóng đào đạo động.

Ba lưỡi xẻng xoay chuyển liên tục, loáng cái đã đào sâu xuống ba bốn mét.

Khi đến độ sâu hơn sáu mét, mọi người ghé sát nhìn kỹ, bên dưới đào lộ ra một mái gạch vốn chỉ có ở địa cung. "Thông thường mộ Chiến Quốc không có địa cung, dùng gạch phong đỉnh thế này thật có chút không hợp lý." Trương Thụy Đồng bước tới nhìn một cái rồi nói: "Có cổ quái gì lát nữa xuống sẽ biết.

Trước tiên dọn dẹp đạo động đã." Đợi lớp đất xung quanh được dọn sạch, họ đi xuống đáy đạo động.

Không gian bên dưới được đào khá rộng, tốc độ đào khiến người ta phải bội phục.

Trước mặt là một bức tường gạch lớn, Phan Tử bật đèn khoáng chiếu sáng phía sau.

Trương Thụy Đồng tiến lên quan sát kỹ bức tường.

Phan Tử đi theo sau thấy tường mộ liền định tiến lên kiểm tra nhưng bị Tiểu Ca ngăn lại: "Đừng qua đó, đồ vật xung quanh cũng đừng chạm vào!

Trong tường có lớp ngăn phòng trộm, bên trong chứa đầy phèn chua dùng khi luyện đan.

Một khi phá tường, số acid mạnh đó sẽ dội lên người chúng ta, cháy đến da cũng không còn!" Phan Tử rùng mình nuốt nước bọt, nhìn về phía Trương Thụy Đồng đang quan sát cạnh tường: "Vậy ngài ấy đang làm gì?" Dưới sự chú ý của mọi người, Trương Thụy Đồng dùng Hoàng kim nhị chỉ nhắm chuẩn một viên gạch trên tường.

Đột nhiên phát lực, anh dễ dàng rút viên gạch đó ra.

Ngô Tam Tỉnh kinh hãi: "Mẹ ơi, tường này kiên cố hơn bây giờ nhiều, thế mà ngài ấy rút thẳng ra được luôn?" "Trong tường có thứ màu đỏ, chắc là phèn chua." Thiên Chân đứng cạnh nhìn chằm chằm lớp ngăn sau tường, bỗng kinh hãi nói: "Chẳng lẽ năm đó ông nội không thấy Huyết thi, mà là bị phèn chua đốt cháy lớp da nên tưởng là Huyết thi sao?" Nghĩ đến đây ai nấy đều rùng mình.

Tiểu ca lấy ra một đầu kim tiêm và một ống nhựa đưa tới.

Ống nối vào kim tiêm, đầu kia cho vào hố đất vừa đào.

Trương Thụy Đồng dùng bật lửa nung đỏ kim tiêm, cắm vào tường dẫn số phèn chua màu đỏ ra ngoài.

Rất nhanh, cả bức tường chuyển sang màu trắng bệch, phèn chua bên trong đã chảy hết. "Được rồi." Trương Thụy Đồng nói xong, bỗng nhiên nắm tay lại, đấm mạnh một phát vào tường.

Bành!

Một tiếng động trầm đục vang lên, tường gạch trực tiếp bị đấm thủng một lỗ lớn.

Sức mạnh cửu ngưu không phải chuyện đùa, anh thu tay đứng sang một bên, ý bảo những người khác dọn dẹp hiện trường.

Đám người Ngô Tam Tỉnh nhanh chóng dọn gạch, mở ra một cái lỗ đủ một người chui qua.

Tiện tay ném một mồi lửa vào trong, nhờ ánh lửa, họ nhìn rõ môi trường xung quanh mộ thất.

Bên trong mặt đất toàn là những phiến đá hình vuông, trên đó khắc đầy cổ văn, cách sắp xếp có chút giống Hậu thiên bát quái đồ của Chu Văn Vương, hay còn gọi là Văn Vương bát quái.

Trương Thụy Đồng trực tiếp bước vào.

Ngô Tam Tỉnh định ngửi mùi bên trong nhưng không thấy phản ứng gì: "Trương gia, chậm một chút, hạ đấu cần kiên nhẫn!" Xung quanh đặt trường minh đăng nhưng đã tắt từ lâu.

Chương 13

Trương Thụy Đồng đi vào xong hướng thẳng tới cái đại đỉnh ở giữa.

Trên đỉnh thanh đồng khắc hình tinh tú nhật nguyệt.

Ở góc phía nam mộ thất đặt một cỗ thạch quan, Trương Thụy Đồng đặc biệt chú ý đến nó: "Tạm thời không có nguy hiểm, không cần cẩn thận quá đâu!" Anh liếc nhìn thạch quan phía sau, thở dài cảm thán: "Đường đường là Tây Chu thiên tử, lại bị người ta nhét vào cái thạch quan giản lậu thế này để canh cửa sao?" Như nghe thấy lời anh nói, thạch quan đó khẽ rung động vài cái.

Tiểu Ca cẩn thận nhìn thạch quan: "Bên trong e rằng nhốt một sự tồn tại không tầm thường!" Mọi người nhìn thạch quan đầy lưu ý.

Phan Tử quái lạ hỏi: "Không thể nào, vừa mới vào đã gặp Tống tử sao?" Trương Thụy Đồng nhếch môi: "Các ngươi thấy sao?" Đâu chỉ là Tống tử, bên trong là Huyết thi - thứ đáng sợ nhất trong cổ mộ, kẻ vương giả trong đám Tống tử.

Phan Tử nhìn Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, có hay không?" Ngô Tam Tỉnh mắng: "Mẹ kiếp, chú làm sao biết được, tốt nhất là đứng xa cái quan tài đó ra một chút." Chỗ này chỉ là hố bồi táng, không có cơ quan.

Thanh đồng đại đỉnh đặt ở đây, lại có khắc Văn Vương bát quái, Trương Thụy Đồng đoán trong đỉnh là tế phẩm dùng để tế lễ Tây Chu thiên tử.

Phan Tử quan sát xung quanh, cuối cùng dừng mắt ở cái đỉnh thanh đồng khổng lồ.

Anh ta bám vào mép đỉnh nói: "Để tôi lên xem trước." Trong lúc

anh ta định leo lên, Trương Thụy Đồng đã đặt tay lên đỉnh, dùng lực nhảy vọt lên trên.

Động tác này khiến mấy người đứng sau ngẩn ngơ.

Phan Tử vừa leo lên đỉnh thanh đồng, đứng vững xong thấy bên trong đầy xác chết liền nhảy vào luôn.

Trong đỉnh chất đầy những xác khô không đầu.

Quần áo đã mục nát, trên người vài xác khô có trang sức bằng ngọc.

Phan Tử cũng không khách khí, lấy hết bỏ vào túi.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy mắng: "Thằng ranh, đỉnh của người ta để tế phẩm, mày vào đó làm tế phẩm à?" Trương Thụy Đồng nhìn những cái xác đó nói: "Đây là thân thể của những tế phẩm ở Quỷ Đầu Khanh.

Chặt đầu tế trời, giữ thân thể ở đây để tế người.

Nhìn trang sức trên người họ, chắc đều là tù binh, nô lệ không thể có trang sức như vậy được." Phan Tử trong đại đỉnh tìm kiếm đồ bồi táng, tìm được không ít món, cười nói: "Tam gia, bên trong nhiều đồ lắm, hay là chú cũng xuống giúp một tay?" Ngô Tam Tỉnh liếc thấy sắc mặt Trương Thụy Đồng hơi khó coi, liền hỏi: "Trương gia, sao vậy?" Tiểu Ca bên cạnh mặt cũng trắng bệch như phát hiện ra thứ gì đáng sợ.

Trương Thụy Đồng hừ một tiếng: "Ngô Tam Tỉnh, xem người của ngươi làm chuyện tốt kìa, cái quái vật kia e là sắp ra rồi!" Nhận ra tình hình không ổn, Ngô Tam Tỉnh lập tức quát: "Phan Tử, mau ra ngoài!" Đồ tuẫn táng tế người không phải chuyện thường, trong lòng bỗng có dự cảm không lành, sợ là sắp có chuyện lớn.

Nhận ra động tĩnh phía sau, Trương Thụy Đồng biến sắc, quay

đầu nhìn về thạch quan ở phía nam mộ thất, thản nhiên nói: "Tỉnh rồi!" Anh từ từ đưa tay lên miệng, bỗng phát ra tiếng "lạc lạc lạc".

Đại khái ý nghĩa là: "Đồ trả lại, ta chỉ mượn đường, không có ý quấy rầy." Như thể kỹ năng thi ngữ đột nhiên hiện về trong đầu anh vậy.

Mọi người nhìn Trương Thụy Đồng mà thấy rùng mình kinh hãi, trong lòng đều đoán, chẳng lẽ anh là Tống tử nằm vùng trà trộn vào?

Ngô Tam Tỉnh tranh thủ thời gian giục Phan Tử ra.

Tiểu Ca cau mày, sẵn sàng hỗ trợ.

Quan sát một lát, Tiểu Ca nói: "Không có động tĩnh, e rằng tình hình không ổn." Anh cũng hiểu thi ngữ, đây là kỹ năng đặc thù của người Trương gia để giao tiếp với những Tống tử trí tuệ cao, đôi khi có thể thương lượng được.

Nhưng tình cảnh hiện tại xem ra không lạc quan lắm!

Xung quanh cổ mộ bỗng chìm vào yên lặng, nắp thạch quan bắt đầu rung lắc dữ dội.

Từ trong quan tài phát ra âm thanh âm u khiến người ta rợn tóc gáy.

Thiên Chân sợ đến mặt trắng bệch: "Chú Ba, cái tiếng đó..." Ngô Tam Tỉnh ra hiệu không được manh động.

Đúng vậy, âm thanh này giống hệt những gì Ngô Lão Cẩu ghi trong bút ký.

Hai chữ "Huyết thi" bỗng hiện ra trong đầu Thiên Chân.

Tiểu Ca nghe xong sắc mặt rất khó coi, nhảy xuống đỉnh thanh đồng định quỳ xuống.

Trương Thụy Đồng vươn tay cản lại: "Đừng quỳ!

Loại Tống tử này không đáng để tộc trưởng Trương gia phải quỳ!" Đối phương dù là Chu thiên tử thì bây giờ cũng chỉ là một cái Huyết thi bị lột da mà thôi. "Nhưng mà..." Trương Thụy Đồng không cho anh nói tiếp, ánh mắt sâm lãnh: "Chúng ta hợp tác, chút Huyết thi này không thành vấn đề!" Tiểu Ca do dự một chút rồi chậm rãi gật đầu.

Trương Thụy Đồng cúi thấp người, cảnh giác nhìn chằm chằm thạch quan.

Tiếng rung của quan tài vẫn chưa dừng, bên trong truyền ra tiếng kêu đáng sợ như tiếng ếch kêu âm u.

Thiên Chân nấp sau lưng Phan Tử, hai người bỗng mềm nhũn chân ngã ngồi xuống đất.

Thấy Ngô Tam Tỉnh vẫn đứng vững, Thiên Chân định nhìn chú với vẻ bội phục, nhưng lại thấy cơ thể chú đang run bần bật.

Nhìn xuống dưới, hai chân chú Ba cũng đang đánh lô tô không ngừng.

Tiểu Ca nói: "Oán khí trong lòng khó tan, nếu bị thả ra sẽ có rắc rối lớn!" Trương Thụy Đồng gật đầu, nhìn vẻ nhát gan của ba người kia mà không nói nên lời: "Nhìn xem các ngươi kìa, có đến mức sợ như vậy không?" Ba người họ giờ làm gì có tâm trạng nghe anh nói, chỉ chằm chằm nhìn siêu cấp đại tống tử trong thạch quan.

Anh đảo mắt trắng, cũng lười để ý nữa.

Anh từ từ ngẩng đầu, miệng lẩm bẩm những âm giai ẩn hối khó hiểu. [Ta sẽ giúp ngươi giết Lỗ Thương Vương Cơ Cừ, đổi lại hãy để chúng ta đi.] Trong quan tài truyền ra tiếng thi ngữ trầm thấp đáp lại. [Được, để đầu người vào đỉnh thanh đồng làm tế phẩm, trước khi trời sáng các ngươi phải rời đi, đừng làm phiền sự thanh tĩnh của ta

thêm một ai nữa!] Trương Thụy Đồng đáp lại đơn giản, thạch quan từ từ hết động tĩnh.

Mọi chuyện kết thúc, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tam Tỉnh lau mồ hôi lạnh, hỏi nhỏ: "Tiểu Ca, anh ta đang nói chuyện với vị bên trong à?" Tiểu Ca gật đầu, ánh mắt vẫn ngưng trọng nhìn thạch quan.

Chương 14

Trương Thụy Đồng đứng thẳng dậy nói nhỏ: "Đi thôi, chúng ta vào thẳng bên trong." Nhìn Phan Tử, anh lắc đầu: "Đừng động vào thứ gì nữa, đồ ở đây không đáng tiền đâu!" Ngô Tam Tỉnh đuổi theo hỏi: "Trương gia, vừa rồi ngài mặc cả với vị Tống tử gia gia kia hả?" Trương Thụy Đồng thản nhiên: "Đừng hỏi, đi thôi, đồ trong đỉnh không đáng tiền, đồ tốt ở bên trong cơ." Những thứ bị bỏ lại ở đây đa phần chỉ là ngọc bội chất lượng bình thường của quý tộc đeo bên người.

Đi qua cạnh quan tài, Ngô Tam Tỉnh liếc nhìn một cái rồi cẩn thận đi vòng qua.

Tiểu Ca nhắc nhở: "Động tĩnh nhỏ thôi, đừng chạm vào quan tài đó!" Anh nhìn Phan Tử, lo nhất là tên này ngứa tay lại mở thạch quan ra xem.

Nhưng sự lo lắng đó rõ ràng là dư thừa.

Khi đi qua cạnh quan tài, Phan Tử cẩn thận nép sát tường.

Khoảng cách giữa quan tài và lối đi chỉ đủ cho một người qua.

Chứng kiến động tĩnh lúc nãy, Phan Tử chỉ cảm thấy nổi da gà khắp người.

Mộ đạo phía sau tiếp tục kéo dài xuống dưới.

Trương Thụy Đồng tùy ý nhìn lướt qua, tuy không hiểu hết ý nghĩa của các văn tự nhưng anh có thể đoán sơ nội dung.

Văn tự xuất hiện ở đây đa phần kể về chiến công hiển hách của mộ chủ nhân, giống như đọc tự truyện nhân vật vậy.

Khi xuyên qua mộ đạo, mọi người đều cẩn thận từng chút một, sợ

sơ sẩy lại kinh động đại tống tử lúc nãy.

Mộ đạo phía trước dài dằng dặc, đèn khoáng chiếu lên phía trước chỉ thấy một màn đen kịt.

Phía sau cũng tối tăm, hoàn cảnh xung quanh khiến người ta thấy bất an.

Đi được khoảng nửa tiếng, mộ đạo bắt đầu hướng lên trên.

Trương Thụy Đồng bỗng dừng lại, bên cạnh mộ đạo có một cái đạo động không lớn không nhỏ. "Đạo động?" Ngô Tam Tỉnh lập tức căng thẳng kiểm tra, sợ nhất là đồ bị người ta nẫng tay trên. "Đừng xem nữa, đây là đạo động đi ra, có người đến trước chúng ta rồi!" Trương Thụy Đồng không thèm nhìn mà đi thẳng qua.

Nhìn dấu vết xung quanh, đạo động này mới đào không lâu.

Anh gia tăng cước bộ: "Đường phía trước có người dò rồi, không cần lo lắng nữa!" Xem xong dấu vết quanh đạo động, Ngô Tam Tỉnh nói: "Đúng là đạo động đào ra ngoài, xem ra chúng ta bị người ta hớt tay trên rồi." Trương Thụy Đồng chiếu đèn pin về phía trước: "Phía trước đi đâu có dễ dàng thế, mấy người kia chắc gặp đại tống tử nên mới bỏ chạy thôi." Nói xong, anh tăng tốc đi tiếp.

Đi gần hai mươi phút, phía trước xuất hiện một hành lang rộng, to hơn mộ đạo lúc trước ít nhất một lần.

Đồ trang trí xung quanh cũng giảng cứu hơn nhiều, chắc là khu vực chủ mộ.

Cuối hành lang có một cánh cửa ngọc khổng lồ, ánh sáng chiếu vào trông rất thông thấu.

Cửa đã bị mở từ bên trong, bên cạnh có hai bức tượng ác quỷ đen kịt, một con cầm trảo quỷ, một con bưng ấn tỳ.

Nhìn ấn tỳ trên tay ác quỷ, Trương Thụy Đồng lưu ý thêm: "Nguyên Quỷ Tỳ!" Anh khẽ lẩm bẩm rồi đi tiếp đến cuối hành lang.

Ngô Tam Tỉnh đang định kiểm tra cơ quan, Trương Thụy Đồng đã bước một chân vào: "Ta vừa kiểm tra rồi, cơ quan đều bị phá cả rồi." Ngô Tam Tỉnh nhìn sơ qua, đúng như lời anh nói, cơ quan đều bị phá theo thủ pháp của dân trong nghề.

Bên trong tối đen, khó nhìn rõ xung quanh.

Trương Thụy Đồng chiếu đèn lên phía trước, thấy liên tiếp bảy cỗ quan tài. "Cuối cùng cũng tới, Thất Tinh Nghi Quan, bảy cỗ hung quan, bảy tên đại tống tử!" Chỉ riêng bảy cỗ quan tài này đã thấy mộ chủ nhân cực kỳ am hiểu về giới đạo mộ.

Cách sắp xếp bảy quan tài hoàn toàn theo thứ tự Thiên Cương Bắc Đẩu.

Bên cạnh mộ thất có hai gian nhĩ thất bằng đồng.

Trên đỉnh mộ thất vẽ đầy bích họa, xung quanh đặt những phiến đá vuông ngay ngắn, nhìn kỹ có thể hiểu được một phần văn tự.

Trương Thụy Đồng nhìn sang Thiên Chân cũng đang xem nội dung.

Cục diện mà thạch bản này bày ra đã cố ý hạ thấp độ khó để người ta hiểu được nội dung.

Nhìn nội dung thạch bản, Thiên Chân kích động giải thích cho mọi người: "Trên này nói, mộ chủ nhân là một chư hầu của nước Lỗ, sinh ra đã có một cái Quỷ Tỳ, có thể mượn quỷ binh dưới địa phủ, thường xuất kỳ chế thắng, bách chiến bách thắng nên được phong Lỗ Thương Vương.

Một ngày nọ ông ta diện kiến Lỗ Quốc Công, nói nhiều năm mượn binh khiến minh giới có quỷ binh tác loạn, Minh Quân cần ông ta giúp

đỡ để bình loạn...

Lỗ Quốc Công chuẩn y, Lỗ Thương Vương quỳ xuống dập đầu rồi tọa hóa tại chỗ." Thiên Chân kể rất hào hứng, nhưng Trương Thụy Đồng hoàn toàn phớt lờ nội dung, chỉ quan sát phản ứng của Ngô Tam Tỉnh.

Việc ông ta trăm phương nghìn kế đưa Thiên Chân vào nghề đạo mộ này chắc chắn có liên quan.

Đời trước Trương Thụy Đồng từng tìm hiểu, Lỗ Thương Vương thực tế không phải chư hầu được Lỗ Quốc Công phong.

Hắn có công với Chu Mục Vương, thực tế là tước vị do Chu Mục Vương phong.

Trong bố cục trường sinh của Chu Mục Vương, hắn chỉ là một quân cờ nhưng đã phản bội Chu Mục Vương, kéo ông ta ra khỏi quan tài, nhét vào thạch quan để canh cửa cho mình.

Nhìn nội dung là biết thạch bia này là giả mạo, nhưng với lính mới như Thiên Chân thì bấy nhiêu cũng đủ kinh ngạc rồi.

Trương Thụy Đồng nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến anh.

Quỷ Tỳ của Trương gia là chìa khóa bảo vệ bí mật Chung Cực của thế giới, anh phải đích thân thu hồi nó.

Phan Tử nghe xong kinh ngạc: "Lỗ Thương Vương lợi hại vậy sao, may mà chết sớm, không thì Tần Thủy Hoàng tuổi gì mà đòi hoành tảo lục hợp?" Thiên Chân nghe vậy bật cười: "Câu chuyện trong truyền thuyết đa phần là người xưa bốc phét thôi, không tin được đâu!" Dù nói vậy nhưng trông cậu ta cũng tin đến vài phần.

Trương Thụy Đồng nhìn quanh, Tiểu Ca đang đứng cạnh một cỗ quan tài, đưa tay chạm vào mép nắp quan.

Bóng lưng tĩnh lặng đó dễ khiến người ta giật mình.

Chương 15

Anh thản nhiên nói: "Tà khí trong quan tài rò rỉ ra ngoài, có đại tống tử!" Điều này khiến Trương Thụy Đồng hơi bất ngờ, anh biết rõ bên trong không phải Tống tử bình thường, không ngờ Tiểu Ca chưa mở quan tài đã đoán ra.

Tiểu Ca chỉ vào vết máu trên đất: "Bên kia có vết máu!" Nhìn vết máu đã đông cứng, Trương Thụy Đồng bừng tỉnh: "Ta biết bên trong có Tống tử!" Trấn tĩnh lại, anh quan sát những cỗ quan tài, bảy cỗ quan tài mỗi cỗ đều khắc minh văn thần bí, trông gần như y hệt nhau.

Ngô Tam Tỉnh nhìn bảy cỗ quan tài trước mắt, bất đắc dĩ bước tới, nhổ bãi nước bọt mắng: "Mẹ kiếp, thiết kế Thất Tinh Nghi Quan rõ ràng là nhắm vào dân đảo đấu chúng ta, vào cổ mộ sao có thể không mở quan tài được!" Thấy Trương Thụy Đồng không để ý, ông ta ghé sát nhìn nắp quan, khi thấy khe hở ở mép nắp, sắc mặt lập tức biến đổi: "Quan tài bị mở rồi?" Sắc mặt ông ta vô cùng khó coi, quả nhiên có người đến trước.

Nhìn xung quanh, sáu cỗ kia đều được niêm phong mật thiết, duy chỉ có cỗ trước mặt này là có nhiều vết cưa đục của xẻng sắt.

Ông ta lập tức gọi Phan Tử: "Mau, mau mở ra xem đồ bồi táng còn không!" Quan tài đã bị mở thì đồ bên trong mười phần chết chín là mất hết, nhưng vẫn phải tận mắt chứng kiến mới cam tâm.

Thấy hai người làm chậm chạp, Trương Thụy Đồng lấy một thanh xà beng đâm vào khe hở, dùng sức một cái.

Chỉ nghe "rắc" một tiếng, nắp quan bị bẩy tung ra.

Nhưng khi đèn pin chiếu vào, cảnh tượng bên trong khiến họ giật bắn mình.

Phan Tử kinh ngạc: "Bên trong nằm cái thứ gì thế này?" Chỉ thấy bên trong là xác một người nước ngoài, trên người có nhiều vết thi ban, bắt đầu có dấu hiệu thi biến nhẹ.

Xác chưa thối rữa, chết hơn 24 tiếng nhưng không quá một tuần.

Ngô Tam Tỉnh hối thúc: "Phan Tử, mau xem có đồ gì không!" Phan Tử vừa định thò tay vào thì bị Trương Thụy Đồng ngăn lại: "Đừng động bậy!" Ánh đèn pin chiếu xuống cạnh xác chết, thấy một bàn tay nhăn nheo thò ra ngoài.

Lớp da nhăn như vỏ cây, mọc đầy lông đen, móng tay dài ngoằng đen kịt, thậm chí còn cong lại.

Phan Tử sợ đến đứng hình: "...Hắc mao cương thi?" Hắc cương, Bạch cương sau khi hút no máu người, lớp lông trắng rụng đi mới mọc thành hắc mao cương như hiện tại. "Tránh ra hết, để ta!" Ngô Tam Tỉnh móc trong túi ra móng lừa đen (hắc lư đề tử).

Lúc này Phan Tử lùi lại, ánh đèn trên đầu loáng qua, anh ta cảm thấy có gì đó không đúng, liền đếm lại số người: "Tam gia, Trương gia, Tiểu Tam Gia, Tiểu Ca..." Đếm đến đó, tay anh ta bỗng dừng lại: "Sao lại thừa ra một người?" Anh ta dụi mắt, kinh hãi: "Mẹ ơi, sao lại thừa ra một người?" Trong chốc lát, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía trước, cạnh bóng của Tiểu Ca có thêm một bóng người nữa. "Có ma kìa ~" Thiên Chân sợ hãi hét lớn.

Trương Thụy Đồng gạt Thiên Chân ra, quay đầu lại thì thấy phía sau là một "quái vật" có cái đầu khổng lồ.

Nhìn cái bóng của quái vật, Trương Thụy Đồng cau mày: "Giả thần giả quỷ!" Anh tung một cú phi cước cực mạnh.

Chỉ nghe từ trong cái đầu khổng lồ phát ra tiếng hét: "Ngọa tào ~" Lực chân kinh người đá bay bóng đen ra xa.

Bóng đen đập mạnh vào cạnh quan tài, tiếng gốm vỡ vang lên.

Bóng đen bị đá bay lập tức bò dậy chạy biến vào gian nhĩ thất bên trái, vừa chạy vừa mắng: "Thằng nhóc này giỏi lắm, đợi gia gia quay lại xem ta thu thập ngươi thế nào!" Nói thì hùng hồn nhưng chạy nhanh hơn bất cứ ai.

Tiểu Ca nhìn theo hướng bóng đen chạy, cảm thấy không ổn: "Hắn chạy về hướng đó, nếu mở cái quan tài kia ra thì rắc rối to!" Anh cầm hắc kim cổ đao đuổi theo vào bóng tối.

Phan Tử vội nói: "Mau đậy nắp cỗ hung quan này lại, không thì nó bò ra là tìm chúng ta đầu tiên đấy." Nắp quan vừa mới đậy xuống, một bàn tay đầy lông đen đã bị kẹp lại ở khe hở. "Trương gia, hỏng rồi, thi biến!" Phan Tử bỗng nhiên hoảng hốt. "Hoảng cái gì?" Trương Thụy Đồng bước tới, dùng Hoàng kim nhị chỉ kẹp chặt cánh tay Tống tử, sau đó mạnh tay xé một cái.

Nghe tiếng "rắc" rồi tiếng xé rách kịch liệt, trước ánh mắt không thể tin nổi của Phan Tử, cánh tay Tống tử bị xé sống ra.

Trương Thụy Đồng ném cánh tay sang một bên, quát: "Đậy nắp quan đi, đứng ngây ra đó làm gì?" Dịch thể xanh đặc chảy đầy đất.

Phan Tử cảm thấy mở mang tầm mắt: "Cũng được luôn hả!" Vừa rồi anh ta chỉ nghĩ cách ấn cánh tay nó vào, không ngờ anh lại dùng chiêu phân thây trực tiếp thế này.

Trương Thụy Đồng đá cánh tay lông đen ra xa, giải thích: "Lần này chỉ là may mắn thôi, cánh tay nó vốn có vết thương, chưa thực sự là cương thi vương đồng bì thiết cốt đâu!" Dù vậy, Thiên Chân và Phan Tử vẫn nhìn anh như nhìn quái vật.

Thiên Chân hoàn thần nhìn quanh, hỏi: "Phan Tử, chú Ba đâu rồi?" Tìm một vòng, Phan Tử chỉ vào lối vào nhĩ thất: "Kìa, Tam gia ở đó!"

Thấy Ngô Tam Tỉnh đang đi vào nhĩ thất, ông ta giải thích: "Tên kia vừa chạy từ đây ra, chú vào xem có manh mối gì không!" Hơn nữa bóng đen kia chạy vào chỗ tối quá nhanh, không đuổi kịp.

Trương Thụy Đồng vào nhĩ thất đảo mắt một lượt, ở góc đông nam có một cây nến đang cháy, trông vô cùng nổi bật.

Ngọn nến bị gió thổi lung lay sắp tắt, ánh lửa xanh lét lập lòe.

Nhìn ngọn nến, Trương Thụy Đồng cau mày: "Mộ thất có vấn đề!" Trong cổ mộ, thắp nến là quy ước giữa người sống và người chết.

Nến hiện ánh xanh nghĩa là trong quan có thi biến hoặc chuyện quỷ dị sắp xảy ra.

Ngô Tam Tỉnh nhìn dấu vết trên quan tài, y hệt cỗ lúc nãy: "Đúng là có vấn đề, chú đoán trong này cũng có đại tống tử!" Trong lòng thầm mắng, mẹ nó, cứ như vào ổ Tống tử vậy, đâu đâu cũng thấy.

Cạnh ngọn nến có một tờ sơ đồ đơn giản, Trương Thụy Đồng tiện tay nhặt lên.

Đó là bản đồ do người kia vẽ.

Thiên Chân nhìn qua, đọc to: "Thất Tinh Nghi Quan?

Cháu nhớ ông nội từng nhắc, Thất Tinh Nghi Quan trừ một cái là thật, các quan tài khác đều là cơ quan hoặc ẩn chứa hung hiểm cực lớn!" Trương Thụy Đồng nhìn tấm bản đồ, nói: "Đừng xem nữa, bảy cái quan tài đó đều là giả, chúng ta vẫn chưa vào được chủ mộ thất thực sự!" Thiên Chân không tin: "Đã đến đây rồi mà vẫn chưa phải chủ mộ thất sao?" Trương Thụy Đồng hỏi vặn lại: "Chứng cứ trực tiếp nhất là cậu thấy xà bách chưa?" Thiên Chân lắc đầu. "Đấy, yêu quái giữ mộ còn chưa thấy thì chủ mộ thất ở đâu ra?" Nói xong, anh đi ra ngoài.

Thiên Chân đuổi theo, nhìn lại chỉ thấy còn hai người bọn họ: "Đợi đã, chú Ba cháu đâu rồi?" Cậu ta bắt đầu hoảng sợ.

Xung quanh chỉ có tiếng vọng, Trương Thụy Đồng nhìn cậu ta như nhìn kẻ ngốc.

Trong mộ thất u ám, bảy cỗ quan tài xếp ngay ngắn.

Thấy Trương Thụy Đồng sắp đi xa, Thiên Chân vội vàng chạy theo, đi được vài bước thì ngọn nến trong nhĩ thất cũng tắt ngóm.

Xung quanh chỉ còn ánh đèn khoáng.

Chương 16

Cậu ta xách cái ba lô của tên béo thần bí kia, bám sát gót Trương Thụy Đồng.

Với một "bao tải kéo chân" như Thiên Chân, anh không có kiên nhẫn như Tiểu Ca.

Một luồng gió thổi ra từ đạo động khiến Thiên Chân rùng mình.

Nhìn đạo động, Trương Thụy Đồng cười nói: "Có người lát đường sẵn cho chúng ta rồi." Xem dấu vết, đạo động này đã có từ trước.

Thiên Chân loay hoay làm ký hiệu, anh cũng không buồn để ý, cách đó chẳng có tác dụng gì đâu.

Nhanh chóng tìm đường đến chủ mộ thất mới là quan trọng nhất.

Xuyên qua đạo động là một mộ đạo rộng rãi.

Trương Thụy Đồng xem lại xấp sơ đồ trên tay Thiên Chân, thấy một hình vẽ như trảo quỷ.

Anh thấy cái hình này rất quen, liền xoay ngược tờ giấy lại, cái trảo hướng lên trên trông như một cái cây.

Anh bừng tỉnh: "Trảo quỷ này đại diện cho xà bách!" Theo hình vẽ, xà bách nằm cách đây không xa, nghĩa là sắp đến chủ mộ thất rồi.

Nhìn kỹ hơn, bên trái bản đồ có vẽ một mộ thất tách biệt hẳn.

Mộ thất và mộ đạo ở phần đó trông như nằm ở một không gian khác.

Xem đến đây, Trương Thụy Đồng bỗng thấy kích động: "Cuối cùng cũng thấy rồi!" Không gian kia chắc chắn là đế lăng của Chu

Mục Vương.

Tìm bấy lâu nay, nhờ Thiên Chân dẫn dắt linh tinh mà lại tìm thấy rồi.

Anh xem kỹ bản đồ một lần nữa, sơ đồ chia cổ mộ rất rõ ràng, men theo mộ đạo dưới đáy hồ rồi qua Thất Tinh Nghi Quan.

Thiên Chân nói: "Chỗ của cháu không có trên hình, chắc là không có đâu!" Trương Thụy Đồng chỉ về phía trước: "Vị trí phía trước chúng ta chắc phải có một lỗ thông gió!" Chỉ cần theo lỗ thông gió là có thể tìm được lối vào ngôi mộ không có trên bản đồ kia.

Đến gần lỗ thông gió, Trương Thụy Đồng tìm kiếm kỹ.

Thiên Chân thắc mắc: "Ngài tìm gì thế?" Hai ngón tay dài của anh không ngừng gõ lên tường, mỗi nhát đều chuẩn xác, rồi dừng lại ở một vách đá phía bên phải. "Tìm cửa bí mật sao?" Thiên Chân hiểu ra ngay, rồi nói tiếp: "Cháu nhớ trong bút ký của ông nội có nói, cửa đá bí mật thường nằm ở giữa sàn và tường, sẽ có dấu hiệu lỏng lẻo." Cậu ta ngồi xuống tìm nhưng không thấy gì.

Trương Thụy Đồng nhìn xuống chân, thấy một phiến đá vuông, dùng sức giẫm một cái, phiến đá lập tức lung lay.

Anh mừng rỡ: "Tìm thấy rồi!" Hai ngón tay ngưng tụ thành kiếm chỉ, gõ mạnh một phát, bên cạnh phát ra tiếng động cơ quan.

Thiên Chân giật mình: "Tiếng gì thế?" "Cửa bí mật." Trương Thụy Đồng cúi đầu nhìn xuống, sàn nhà bỗng nứt ra: "Cửa ở dưới chân!" Lời vừa dứt, anh rơi thẳng xuống dưới, tiện tay lôi luôn Thiên Chân xuống theo.

Thiên Chân ngã cái bịch, mông chưa kịp đau đã bị một thân hình nặng nề đè lên.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng xoay người, đệm thịt người này

dùng thật tốt, lúc rơi xuống chẳng cảm thấy gì. "Trương gia, ngài thật không tử tế chút nào!" Thiên Chân giờ cũng quen miệng gọi theo chú Ba là "Trương gia".

Cậu ta nhặt đèn khoáng lên nhưng nó đã vỡ nát, không dùng được nữa.

Cả hai chìm vào bóng tối.

Thiên Chân bỗng sờ trúng một bàn tay lạnh lẽo, liền hét toáng lên.

Trương Thụy Đồng đang bận thay pin dự phòng cho đèn pin, gắt lên: "Lại gì nữa?" Khi quay sang, anh thấy cạnh Thiên Chân là một cái xác lạnh lẽo, người sưng phù, chắc đã chết từ lâu.

Ánh đèn pin chiếu vào bụng cái xác, một bầy thi miết xanh lớn đang xúm lại rỉa thịt.

Thiên Chân hoàn hồn, kinh hãi: "Con nào con nấy to bằng bàn tay em, sao lại nhiều thi miết thế này?" Cậu ta vừa dứt lời thì suýt nôn mửa vì thấy từ mắt tai mũi miệng cái xác, mấy con thi miết nhỏ bò ra, mồm ngậm những mẩu thịt vừa rỉa.

Tử trạng vô cùng thảm khốc.

Trương Thụy Đồng suy đoán: "Chắc chết cùng lúc với người lúc nãy, không quá một tuần." Xem ra nhóm người trước đó không ít, chắc phía sau còn gặp thêm nhiều xác chết kiểu này nữa.

Thiên Chân: "Cái nơi quỷ quái này em không muốn ở lại thêm một khắc nào nữa, phải mau tìm lối ra để về nhà thôi." Nghe những lời ngây ngô đó, Trương Thụy Đồng cười: "Đừng ngốc nữa, lối ra an toàn nhất nằm ở chủ mộ thất, quay lại chỉ có con đường chết!" Quay về phải qua chỗ Thất Tinh Nghi Quan, rồi còn Huyết thi vương, Thiên Chân mà thấy chắc không chịu nổi.

Cậu ta rùng mình: "Vậy mau tìm chủ mộ thất thôi." Nhìn quanh,

nơi này toàn tường đá chồng lên nhau, trên tường có nhiều lỗ thoát khí.

Trương Thụy Đồng bước tới, một luồng gió lạnh không biết từ đâu thổi vào mặt. "Cái hầm này tối om, chẳng biết thông đi đâu!" Thiên Chân bám sát phía sau, nhìn lại cái xác một lần nữa.

Người chết khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc đồ rằn ri, anh thò tay vào túi lục lọi, lấy ra một xấp đô la Mỹ.

Trong túi còn một tờ giấy trắng, anh cầm lấy xem: "0230059!

Đây là dãy số trên hộp Long Văn!" Trên đời này người biết dãy số đó không nhiều, có một gia tộc rất quen thuộc với nó.

Trương Thụy Đồng nghiền nát tờ giấy, nghiến răng: "Người của Uông gia!" A Ninh vốn là gián điệp của Uông gia, có người ở đây liên quan đến chúng cũng không lạ.

Bản thân chủ thể này trước khi chết và cả sự suy bại của Trương gia đều do Uông gia gây ra, nên trong lòng anh trỗi dậy một mối hận thù khó tả.

Thiên Chân không biết anh đang nghĩ gì, chỉ quan sát xung quanh rồi nhận định: "Đây giống như mộ Tây Chu, là lối thoát hiểm do thợ xây lăng mộ chuẩn bị." Cậu ta ngạc nhiên nhìn Trương Thụy Đồng: "Ngài đoán đúng rồi, mộ Chiến Quốc thực sự xây đè lên mộ người khác!" Cách làm này thật là thất đức.

Trương Thụy Đồng nhìn lên trên, bỗng một cái đầu thò xuống. "Phan Tử?" Thiên Chân mừng rỡ reo lên: "Phan Tử, tôi ở đây!" Nhưng Phan Tử lại như bị dọa sợ, nhìn Trương Thụy Đồng và Thiên Chân mà không hề vui mừng, ngược lại mặt đầy kinh hãi, suýt nữa thì ngã xuống.

Phan Tử như gặp ma, dùng súng chỉ về phía hai người.

Chương 17

Thiên Chân hoảng loạn hét: "Phan Tử, làm gì vậy?

Tôi đây, Tiểu Tam Gia!" Phan Tử hoàn toàn phớt lờ lời cậu ta, bắn liên tiếp mấy phát súng về hướng đó.

Thiên Chân tuyệt vọng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thấy động tác của Phan Tử, Trương Thụy Đồng nhận ra có biến, quay đầu lại thì thấy một bầy thi miết xanh khổng lồ đang ùa tới.

Anh rút Long Uyên kiếm, chém bay mấy con thi miết đang lao tới cạnh tường.

Một kiếm chém đứt càng lớn của chúng.

Trên đầu cũng có mấy con đang bò.

Anh lùi lại hai bước, lúc này biến cố xảy ra.

Mấy con thi miết bỗng nhảy từ trên tường xuống. "Mẹ nó, bọn này nhảy cao thế?" Anh chửi một tiếng, thấy Phan Tử đưa tay ra hét: "Trương gia, Tiểu Tam Gia, mau lên đây!" Phía dưới thi miết ngày càng nhiều vì đánh hơi thấy mùi người sống.

Trương Thụy Đồng mượn lực của Phan Tử, giẫm lên tường nhảy vọt lên mộ đạo tầng trên.

Thiên Chân yếu hơn, được Phan Tử dùng sức kéo lên.

Vừa mới đứng vững, Trương Thụy Đồng đã vung kiếm chém về phía Thiên Chân. "Làm gì vậy?" Thiên Chân lại giật mình lần nữa.

Quay lại nhìn, Trương Thụy Đồng đã chém đứt đôi một bầy thi miết đang xông lên.

Mấy con chết đi, những con khác lại càng điên cuồng lao tới.

Phan Tử kiểm tra băng đạn, cười khổ: "Còn đúng một viên, tự sát còn không đủ cho ba người." "Đừng đứng ngây ra đó, nhìn phía sau kìa!" Trương Thụy Đồng quát lớn, phía sau một bầy thi miết khác đang tràn tới, phát ra tiếng kêu chi chi ghê rợn, giương nanh múa vuốt định xé xác họ.

Thiên Chân hét lên: "Hay là tìm cách chạy đi, ở lại đây là tiêu đời chắc!" Tình thế này xem ra không còn đường sống.

Vừa nói xong, trên đỉnh đầu bỗng rơi xuống một cái bóng béo mập.

Hắn ngã nhào xuống đất, mắng mỏ: "Mẹ nó cái mộ đạo gì mà lại rơi xuống chỗ này." Ngẩng đầu nhìn quanh, hắn cũng bị dọa cho khiếp vía. "Đúng là oan gia ngõ hẹp, thằng Béo thối tha!" Thiên Chân nhận ra ngay cái tên đầu to quái vật ở Thất Tinh Nghi Quan lúc nãy.

Thấy thi miết, Bàn Tử lập tức đốt đuốc xua đuổi: "Mau, bọn này sợ lửa, có đuốc thì mang ra hết đi." Bàn Tử nhìn chằm chằm đám thi miết, không dám lơ là.

Phan Tử và Thiên Chân nhìn nhau đầy bất lực, Phan Tử nói: "Mẹ nó, đèn pin còn sắp hết điện, lấy đâu ra đuốc..." Hai người nhìn sang Trương Thụy Đồng, thấy anh đứng im lìm, Thiên Chân thắc mắc: "Trương gia không phải sợ đến ngốc luôn rồi chứ?

Sao đứng đực ra đấy vậy?" Lúc nãy anh còn rất dũng mãnh chém chết mười mấy con thi miết cơ mà.

Thủ pháp dứt khoát đó khiến ai cũng nể phục.

Giờ mà anh đứng im thì cả lũ tiêu đời.

Trương Thụy Đồng lúc này đang bận suy nghĩ, cau mày: "Xem ra chỉ còn cách dùng bài cũ thôi!" Máu của anh rất quý giá, không cần thiết thì không muốn tự hành hạ mình.

Phan Tử nghe mà ngơ ngác: "Trương gia, bài cũ gì vậy?

Nói nhanh lên chứ không chúng ta tiêu đời bây giờ!" "Gấp cái gì?" Trương Thụy Đồng mắng: "Có Trương gia ở đây, Diêm Vương cũng không dám nhận." Bàn Tử ho một tiếng, ngại ngùng: "Huynh đệ, tôi liên lụy mọi người rồi, nếu không phải tại đuổi theo tôi thì mọi người cũng không rơi vào cảnh này." Nói xong không thấy ai đáp lời, quay lại thì thấy Trương Thụy Đồng dùng kiếm rạch nhẹ vào tay mình. "Cậu em làm gì thế?" Bàn Tử nhìn mãi mà không hiểu.

Ngay khi vết rạch rỉ máu, tốc độ của lũ thi miết bỗng chậm lại hẳn. "Dừng lại rồi!" Phan Tử kích động hét lớn: "Bọn chúng không dám lại gần nữa!" Chưa dừng lại ở đó, Trương Thụy Đồng búng vài giọt máu ra xung quanh.

Máu vừa chạm đất, lũ thi miết như gặp quỷ, nhanh chóng tản ra, loáng cái đã chạy sạch.

Lúc này Phan Tử mới quay sang hỏi Bàn Tử: "Mà này, ông là ai thế, sao tự nhiên nhảy ra đây?" Bàn Tử nhất thời nghẹn lời, rồi dùng giọng điệu tương tự mắng lại: "Lão tử là dân đảo đấu phái Bắc, mẹ nó ông là ai?" Hai người đang lườm nguýt nhau thì trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Tiếng động loạn xạ, lại thêm một người nữa nhảy xuống.

Khác với Bàn Tử ngã nhào, người này nhảy xuống rất điệu nghệ với một cú lộn nhào rồi tiếp đất êm ái, chính là Tiểu Ca.

Thấy Tiểu Ca, Bàn Tử kêu lên: "Gặp cái tên Huyết tống tử đáng sợ thế mà không chết sao?" Như để chứng thực lời Bàn Tử, sau lưng Tiểu Ca lại vang lên tiếng động kinh khủng như tiếng ếch kêu.

Tiểu Ca biến sắc: "Không ổn, nó đuổi tới rồi!" Nghe tiếng động trên đỉnh, Trương Thụy Đồng lập tức phản ứng: "Huyết thi!" Con này

động tĩnh nhỏ hơn con trước, chắc là tên đen đủi Lỗ Thương Vương rồi.

Anh rút kiếm, lạnh lùng nói: "Đến đúng lúc lắm, ta cũng đang định tìm ngươi đây!" Thấy Trương Thụy Đồng không có ý định bỏ chạy, Tiểu Ca lên tiếng nhắc nhở: “Chỗ này quá hẹp, muốn đối phó với huyết thi phải đến đoạn mộ đạo rộng rãi phía trước!” Xung quanh lại có rất nhiều thi miết, không gian nhỏ hẹp thế này nếu không cẩn thận sẽ thu hút cả Cửu Đầu Xà Bách trong mộ.

Trương Thụy Đồng khẽ “ừ” một tiếng gật đầu đồng ý.

Những người còn lại lập tức nhanh chân chạy theo.

Ngô Tà vừa chạy vừa hỏi: “Không thương lượng xong với con huyết thi kia rồi sao, sao tự nhiên nó lại đuổi theo thế?” Lúc nãy con huyết thi còn ở trong quan tài đã dọa bọn họ một vồ hú vía, giờ nó lại bò ra ngoài, hóa ra những gì làm lúc trước đều vô ích sao.

Trương Thụy Đồng cầm đèn pin soi vào mặt Ngô Tà, nói: “Ai quy định huyết thi chỉ có thể có một con?

Trong hố tế tự đó là tống tử lớn nhất, chính là kẻ khiến Chu Mục Vương hận thấu xương!” Dù không trực tiếp chỉ đích danh là ai, nhưng Tiểu Ca đã nghe hiểu.

Đi trong mộ lâu như vậy, anh cũng đã khôi phục được một chút ký ức vụn vặt.

Cả đám chạy đến góc ngoặt của mộ đạo, Phan Tử ngồi bệt xuống đất: “Để ta nghỉ một lát!” Trên chân anh ta không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vết thương, nhìn qua có vẻ là do thi miết cắn.

Chương 18

Vết thương không quá nặng, dưới sự hỗ trợ của Ngô Tà, sau khi băng bó xong cũng không có gì đáng ngại.

Trương Thụy Đồng lúc này mới có thời gian quan sát kỹ trang phục của Bàn Tử.

Hắn ta mặc một bộ quần áo da chuột đen, loại trang bị mà dân đảo đấu Bắc phái hay dùng, vừa chống nước lửa vừa giữ ấm.

Thấy Trương Thụy Đồng nhìn mình, Bàn Tử cũng đang đánh giá anh.

Ánh mắt hắn lướt từ Long Uyên kiếm sang đến Hoàng Kim Nhị Chỉ, đặc biệt nhìn chằm chằm vào hai ngón tay đó hồi lâu.

"...

Phát Khâu Thiên Quan?" Bàn Tử thấy hai ngón tay đặc trưng của Trương Thụy Đồng, lập tức cảm thấy vô cùng thân thiết.

Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu đáp lại.

Ở thế giới này, Phát Khâu Thiên Quan là một trong bốn môn phái đảo đấu lớn của Bắc phái.

Bàn Tử đang định tán gẫu thêm vài câu thì bỗng nghe thấy từ phía sau mộ đạo truyền đến tiếng kêu như ếch khiến người ta nổi da gà.

Tiếng động trầm đục kèm theo tiếng 'lộc cộc, lộc cộc' từ hành lang truyền tới.

"Đến rồi!" Tiểu Ca giơ tay ra hiệu mọi người im lặng.

Bàn Tử cầm súng, bịt miệng nín thở.

Súng của Phan Tử chỉ còn một viên đạn, không còn vốn liếng để

liều mạng.

Hơn nữa, súng trong cổ mộ đối với tống tử thường không có tác dụng lớn.

Ánh đèn pin ngày càng mờ, pin dự phòng cũng sắp cạn sạch.

Xung quanh chìm vào bóng tối.

Ngô Tà nuốt nước miếng, không dám thở mạnh vì sợ thu hút tống tử.

Trong màn đêm tịch mịch, tiếng bước chân trầm nặng ngày càng gần.

Qua thính thanh biện vị, Trương Thụy Đồng có thể nghe rõ đối phương đang đi giữa mộ đạo.

Anh lên tiếng nhắc nhở: "Tống tử đi ở giữa, tất cả lùi sang hai bên!" Gần như không chút do dự, mọi người lập tức làm theo.

Tiếng động càng lúc càng gần, trong không khí phảng phất một mùi tanh nồng nặc.

Không lâu sau, tiếng động đột nhiên biến mất.

Trương Thụy Đồng phán đoán huyết thi đang ở ngay phía trước không xa.

Anh đang đợi, đợi huyết thi vô thức tiến lại gần mới ra tay.

Khoảng năm phút sau, huyết thi chậm rãi đi lướt qua bên cạnh mọi người.

Trong bóng tối, huyết thi cũng không thể nhìn rõ tình hình xung quanh.

Vài phút trôi qua đối với bọn họ cực kỳ dài đằng đẵng, não bộ Ngô Tà gần như trống rỗng.

Ngay khi mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên bên cạnh vang lên tiếng "phụp".

Một tiếng động vang dội xuất hiện, con huyết thi đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, nó bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc của mùi vị, dường như nó đặc biệt nhạy cảm với mùi phát ra.

Phan Tử thở phào, thắp hỏa chiết tử lên.

Ánh sáng chiếu ra phía trước, một khuôn mặt quái dị khổng lồ đang áp sát bên cạnh Trương Thụy Đồng.

Đôi mắt trống rỗng đang nhìn thẳng về phía này, dù không có nhãn cầu nhưng có thể chắc chắn huyết thi đang nhìn chằm chằm.

Thấy khuôn mặt kinh dị đó, Phan Tử hét lên: "Chạy mau!" Anh ta đi khập khiễng, Bàn Tử bên cạnh thấy vậy vội tới dìu.

Ngô Tà vừa chạy vừa chửi: "Cái thằng Béo chết tiệt này, lúc nãy không nhịn được sao?" Mặt Bàn Tử đỏ bừng: "Mẹ kiếp, mắt nào thấy Béo này thả ra?" Nhận thấy bên cạnh có điều bất thường, Ngô Tà quay đầu lại: "Có thấy Trương gia và Tiểu Ca đâu không?" Lúc nãy chạy quá nhanh, căn bản không kịp quan sát phía sau, hóa ra đội ngũ đã lạc mất hai người.

Bàn Tử dừng lại: "Mẹ kiếp, làm sao giờ?

Đảo đấu mà bỏ rơi đồng đội là đại kỵ trong mộ đấy!" Mấy người đang cân nhắc có nên quay lại hay không thì ở phía sau, Trương Thụy Đồng đã ra tay với huyết thi.

Con huyết thi này không còn một tấc da nào, toàn bộ đã bị lột sạch trong quá trình làm ngọc dũng.

Tiểu Ca ở phía sau cầm Hắc Kim Cổ Đao nói: "Huyết thi khó đối

phó, ngài đi mau, để tôi kiềm chế nó!" Trương Thụy Đồng tung một cước đá bay huyết thi ra xa ba bốn mét, nói: "Cậu đi trước đi, để ta giải quyết nó." Con huyết thi kia như không hề hấn gì, dễ dàng đứng dậy lần nữa.

Loại tống tử cấp bậc này nếu không trừ khử ngay thì sau này cũng sẽ xuất hiện, sớm muộn gì cũng là rắc rối.

Thấy Trương Thụy Đồng không chịu đi, Tiểu Ca nhắc nhở: "Huyết thi sức mạnh cực đại, tuy không có da nhưng cũng không sợ đao kiếm thông thường, đừng chủ quan!" Trương Thụy Đồng nghe xong, sức mạnh cực đại sao?

Sức mạnh của huyết thi dù có lớn đến đâu cũng có thể lớn hơn Cửu Ngưu Chi Lực của ta sao?

"Cậu cứ đứng sang một bên xem, một mình ta có thể đối phó được." Huyết thi tuy đáng sợ nhưng chưa đến mức cần người giúp đỡ.

Với tư cách là tộc trưởng có huyết mạch thuần khiết nhất của Trương gia hiện nay, Trương Thụy Đồng tự thấy mình không cần phải sợ một Lỗ Thương Vương đã chết từ nhiều năm trước.

Con huyết thi bò dậy, gầm rống điên cuồng, giơ nanh múa vuốt lao về phía anh.

Chương 19

Tiểu Ca đột nhiên hét lên: "Đỡ đao!" nói đoạn liền ném thẳng Hắc Kim Cổ Đao qua.

Trương Thụy Đồng dùng kiếm đâm vào ngực huyết thi nhưng bị nó giữ chặt.

Hắc Kim Cổ Đao mắt thấy sắp rơi xuống đầu, dựa vào tiếng gió, anh đưa tay ra sau bắt lấy thanh đao giữa không trung.

Thanh đao này quả không hổ danh là lợi khí chuyên dùng để diệt tống tử.

Một đao chém xuống nhắm thẳng vào cổ huyết thi, máu tử thi bắn tung tóe.

Sau khi huyết thi đổ gục, Tiểu Ca lại vẻ càng căng thẳng hơn: "Cẩn thận Thi Miết Vương trong người nó!" Trương Thụy Đồng vừa chặt đầu Lỗ Thương Vương xuống thì nghe thấy từ trong đầu phát ra âm thanh kỳ quái, giống như có người đang nói thầm.

Không lâu sau, từ hốc mắt huyết thi bay ra một con côn trùng màu đỏ tươi.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng lui lại, thận trọng nói: "Thi Miết Vương?" Thi Miết Vương ẩn nấp trong cơ thể huyết thi, giờ Lỗ Thương Vương đã bị trảm, nó cũng chui ra ngoài.

Thi Miết Vương nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng gần đó, tốc độ bay cực nhanh, có vẻ đã coi anh là mục tiêu.

Nó bay loạn xạ như ruồi không đầu, mắt thường khó lòng theo kịp quỹ đạo.

Thế nhưng Trương Thụy Đồng không những không nhìn mà còn

nhắm mắt lại.

Tiểu Ca thấy hành động của anh thì giật mình: "Cẩn thận, bị Thi Miết Vương cắn không phải chuyện đùa đâu!" Thi Miết Vương có kịch độc, bị cắn sẽ có xác suất lớn biến thành huyết thi như Lỗ Thương Vương.

Chỉ nghe tiếng "vút" một cái, Hắc Kim Cổ Đao vạch qua không trung.

Ngay sau đó, Thi Miết Vương đã bị chém làm đôi một cách gọn gàng.

Dựa vào bản lĩnh thính thanh biện vị, không cần mắt anh cũng dễ dàng xác định vị trí của nó.

Đôi khi tai còn nhạy hơn mắt.

Nhìn xác Thi Miết Vương, Tiểu Ca bỗng hô lên: "Không xong, xác Thi Miết Vương sẽ dẫn dụ thi miết đến, chạy mau!" Xung quanh đột nhiên vang lên tiếng 'sạt sạt'.

Một lượng lớn thi miết đang tràn về phía này.

Thi Miết Vương sau khi chết tỏa ra một mùi hương kỳ lạ thu hút toàn bộ thi miết quanh vùng.

Trương Thụy Đồng lấy vải bọc đầu Lỗ Thương Vương lại, ném cho Tiểu Ca: "Giữ kỹ cái đầu này." Tiểu Ca gật đầu, treo cái đầu bên hông.

Cả hai nhanh chóng đuổi theo những người phía trước.

Từ phía trước mộ đạo truyền đến tiếng bước chân dồn dập, đuổi theo tiếng động, họ nghe thấy tiếng Bàn Tử nói: "Bàn Tử, chúng ta đi chậm lại chút, Tiểu Ca đâu mất rồi!" Ngô Tà lo lắng cho những người phía sau nên không dám đi quá nhanh.

Bàn Tử dìu Phan Tử, vừa mới tăng tốc đã mệt đến vã mồ hôi hột, thở hổn hển: "Người anh em này nặng quá, đi không nổi nữa!" Hắn đặt Phan Tử xuống, nghe thấy tiếng bước chân của hai người phía sau.

Cả ba đồng thời thận trọng quay đầu lại.

Thấy mặt người tới, Ngô Tà mừng rỡ: "Tiểu Ca?

Trương gia?" Thấy hai người an toàn trở về, chứng tỏ huyết thi đã được xử lý.

Nhìn vào cái đầu trong tay Tiểu Ca, anh nói: "Huyết thi bị Trương gia giết rồi." Nghe vậy, mấy người còn lại đều hít một hơi lạnh.

Đó là huyết thi đấy, nói giết là giết, còn mang cả đầu về.

Nhìn cái đầu huyết thi, Bàn Tử khâm phục sát đất.

Thấy mấy người này bản lĩnh cao cường, Bàn Tử hỏi: "Đúng rồi, mấy vị đây chắc không phải cũng tìm Quỷ Tỷ đấy chứ?" Ngô Tà ngơ ngác, hoàn toàn không biết thứ đó là gì.

Bàn Tử cạn lời: "Đến Quỷ Tỷ là cái gì cũng không biết mà dám xuống đấu, có biết Lỗ Thương Vương là ai không?" Nghe vậy Ngô Tà không phục: "Lỗ Thương Vương nghe nói là một chư hầu thời Chiến Quốc, có thể mượn quỷ binh đánh trận!" "Chó má!" Bàn Tử vẻ mặt khinh thường.

"Quỷ binh mượn đường chỉ là chuyện bịa đại hoang, Lỗ Thương Vương chính là tổ sư gia của chúng ta, cũng là một kẻ đảo đấu thôi." "Nhưng hắn đảo đấu rất lợi hại, được phong vương, theo cổ thư miêu tả thì quân đội của hắn ban ngày nghỉ ngơi đêm tối hành quân.

Thường xuyên đột ngột xuất hiện ở chỗ này rồi lại biến mất ở chỗ khác, nơi bọn họ xuất hiện thường là phần mộ bị phá nát..." Tóm lại theo lời giải thích của Bàn Tử, quỷ binh của Lỗ Thương Vương

đều là hư cấu, không có cái nào là thật.

Trương Thụy Đồng xen vào: "Bàn Tử nói không sai, Thất Tinh Nghi Quan lúc trước chính là bằng chứng tốt nhất, loại bố cục bẫy rập này là do kẻ đạo mộ phát minh để phòng đồng nghiệp." Tuy nhiên anh vẫn giữ trong lòng bí mật rằng Quỷ Tỷ chính là chìa khóa của Chung Cực thế giới này.

Quỷ binh mượn đường chưa chắc hoàn toàn là hư cấu.

Bàn Tử bổ sung: "Thất Tinh Nghi Quan trừ chủ quan ra thì sáu cái còn lại đều là cơ quan bẫy rập, mở ra là cửu tử nhất sinh." Ngô Tà tò mò hỏi: "Vậy làm sao biết cái nào là thật?" Trương Thụy Đồng ngắt lời: "Đừng phí công nữa, bảy cái đó đều là giả, bao gồm cả mộ Lỗ Vương phía trước cũng là giả!" Bàn Tử bỗng ra vẻ huyền bí: "Hóa ra ngài cũng phát hiện ra rồi, tôi phát hiện phía sau thực chất là một ngôi mộ Tây Chu." "Đúng rồi, tôi nghe người ta nói loại cách thức xây mộ trong mộ người khác thế này trong phong thủy gọi là... gọi là Tàng Long Huyệt, đại loại là xây mộ chồng lên mộ người khác, chỉ cần mệnh lý phù hợp là được!" Phan Tử nghe xong nhịn không được cười: "Ông cũng hiểu phong thủy sao?

Nghe là biết không đáng tin rồi." Ngô Tà chợt phản ứng: "Đúng rồi, lúc nãy thấy Tam thúc đi về hướng kia, đi lâu vậy rồi mà vẫn chưa thấy người đâu?" Phan Tử nhớ lại chi tiết lúc trước, dường như họ đã lạc nhau sau khi đi qua Thất Tinh Nghi Quan.

Anh nói: "Lúc nãy tôi thấy trong đống đá có một bàn tay, tò mò nhìn thử, ai ngờ bàn tay đó lực lớn cực kỳ, bóp cổ tôi suýt chết..." Nói đến đây, anh bỗng nhìn ra sau lưng Trương Thụy Đồng.

Một bàn tay nhỏ màu xanh lục đột nhiên xuất hiện.

Thấy cảnh đó, anh khẽ giơ tay ám chỉ Trương Thụy Đồng nhìn ra sau.

Thấy biểu cảm kỳ quái của Phan Tử, Trương Thụy Đồng liếc nhìn Bàn Tử bên cạnh, hắn cũng đang nháy mắt ra hiệu, miệng không ngừng nhắc nhở: "Tay!

Cái tay kìa!" Quay đầu nhẹ lại, anh thấy trên vai mình xuất hiện một bàn tay nhỏ u ám màu lục.

Năm ngón tay dài bằng nhau, cánh tay gầy guộc.

Đó là tay của Phan Tử sao?

Trương Thụy Đồng lập tức nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Chương 20

Cái tay quỷ đó rõ ràng là rễ của Cửu Đầu Xà Bách.

Những người khác đứng yên không dám cử động, tay Trương Thụy Đồng càng siết chặt đao hơn.

Bàn Tử cuối cùng nhịn không được hét lên: "Chạy mau!" Theo tiếng hét, "tay quỷ" kia đột nhiên lao tới, lướt qua Trương Thụy Đồng lao về phía Bàn Tử đang định bỏ chạy.

"Chính là lúc này!" Thấy xà bách lao đi, Trương Thụy Đồng lập tức rút đao.

Hắc Kim Cổ Đao kết hợp với sức mạnh to lớn của tay phải trực tiếp chém đứt đoạn rễ cây.

"Đoạn tay" bị chém đứt điên cuồng quất mạnh vài cái rồi lẩn vào bóng tối.

"Cái tay đó nhìn giống một con rắn hơn đấy?" Ngô Tà nhìn chằm chằm vào tay quỷ lúc nãy nói.

Bàn Tử bị xà bách kéo đến một hốc tường, vì quá béo nên bị kẹt ở giữa, tiến không được lùi không xong.

Hắn đưa tay sờ cổ, mặt đỏ như gan lợn, không biết là bị siết hay vì xấu hổ.

Phan Tử đứng bên cạnh cạn lời nhìn hồi lâu: "Thật sự không biết trong này có một cái hang lớn sao?" Bàn Tử được giúp đỡ mới miễn cưỡng lách vào được.

Bên trong là một không gian rộng mở.

Xung quanh ẩn giấu nhiều lối đi nhỏ hẹp, có vẻ thi miết được ai

đó cố ý nuôi ở đây, hèn gì chúng có thể tự do xuất hiện ở bất cứ đâu trong cổ mộ.

Xuyên qua đường hầm phía sau, Bàn Tử dày mặt hỏi Trương Thụy Đồng: "Anh bạn, máu của ngài lợi hại như vậy, hay là cho tôi mượn một ít phòng thân?" Trương Thụy Đồng đảo mắt trắng, trực tiếp phớt lờ rồi tiếp tục đi lên phía trước.

Anh đi đầu tiên, những người phía sau bám sát theo sau.

Không biết đã đi bao lâu, đường hầm vẫn không thấy điểm dừng.

Ngô Tà đi sau Bàn Tử, nhíu mày nhắc nhở: "Bàn Tử, lần này đừng có mà thả bom nữa đấy!" Không gian ở đây rất nhỏ, nếu vũ khí sinh hóa đó tung ra thì chẳng ai thoát nổi.

Bàn Tử bò nãy giờ mệt đến không còn hơi sức để trả lời.

Khi nhìn lại phía trước thì không thấy bóng dáng Trương Thụy Đồng đâu nữa.

Lúc đang tìm người thì thấy phía trước có ánh sáng.

Không biết sức lực từ đâu ra, hắn đột nhiên tăng tốc bò tới.

Lối đi hướng thẳng lên trên, thông ra mặt đất.

Khi Bàn Tử bò ra khỏi hang, thấy Trương Thụy Đồng đang ngồi bên cạnh, điếu thuốc trên tay sắp cháy hết.

Nhìn kỹ xung quanh, hắn lập tức hét lớn: "Oa chao, đây là cái địa phương quái quỷ gì thế này?" Bên ngoài có một tảng đá nhô ra đủ cho hai ba người đứng, Trương Thụy Đồng đang ngồi ở mép đá.

Thấy mọi người đã đông đủ, anh cười nói: "Đây là chủ mộ thất!" Lúc nãy khi vừa ra tới, anh đã ngồi đây quan sát một lúc lâu.

Gió ở đây rất lớn, bên ngoài là vách đá cao hơn hai mươi mét.

Xung quanh là một hang động tự nhiên có kích thước tương đương một sân bóng đá.

Ánh sáng từ đỉnh hang chiếu xuống, soi rõ những đường nét tứ phía, trên tường chi chít thi miết đang bò qua lại giữa các hốc đá nhỏ.

Mật độ dày đặc đến mức khiến người ta rùng mình vì hội chứng sợ lỗ.

Ở chính giữa, một cây xà bách khổng lồ sừng sững, vô số dây leo to như bắp đùi không ngừng đung đưa như những con mãng xà khổng lồ quấn quanh cành cây.

Trên cây có treo vật gì đó, từ góc độ này chỉ có thể thấy lờ mờ những bóng người.

Đó chính là những người đảo đấu trước đây.

Dưới đáy hang có một tế đài bằng đá, bên cạnh là một cầu thang dài dẫn xuống một chiếc giường bạch ngọc.

Trên đó có một người đang nằm!

Trừ cái đó ra, còn lại phải xuống dưới mới nhìn rõ được.

Bàn Tử phấn khích nói: "Thật sự để tôi tìm được rồi, đây khẳng định là chủ mộ thất của mộ Tây Chu." Thấy không ai đáp lời, hắn lại nói: "Lúc nãy con huyết thi kia là Lỗ Thương Vương, vậy người nằm dưới kia là ai?" Cái lão Lỗ Thương Vương thất đức đào mộ Chu Mục Vương để nằm vào, không ngờ mình cũng bị đối xử tương tự.

"Là ai thì lát nữa sẽ biết!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm chiếc giường ngọc bên dưới, tâm trạng kích động hơn bất cứ ai.

Cuối cùng cũng chuẩn bị được điểm danh ở ngôi mộ thứ hai.

Quan sát xung quanh xong, anh bảo mọi người: "Tốt nhất là chúng ta nên xuống phía trước, ở đây tầm nhìn hạn chế không thấy rõ được

gì!" Nói rồi anh trực tiếp leo xuống từ đài đá, chỉ vài động tác đã xuống được hơn hai mét, thuận tay bám vào dây leo phía dưới.

"Đừng!" Một tiếng hét vang lên từ phía dưới.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là Ngô Tam Tỉnh ở tầng dưới.

Thấy Trương Thụy Đồng bám vào xà bách, ông ta ôm trán vẻ bất lực.

Khi cứ ngỡ Trương Thụy Đồng tiêu đời rồi thì lại thấy anh bám chắc vào những dây leo đang quất mạnh.

Anh chộp lấy một đoạn dây leo quỷ, căn chuẩn thời cơ rồi bất ngờ buông tay nhảy xuống.

Một cú nhào lộn đẹp mắt giữa không trung, anh đáp xuống đài đá bên dưới một cách bình ổn.

Đứng trên đài đá nhìn kỹ xung quanh, các dây leo của xà bách không ngừng múa may nhưng tuyệt đối không dám lại gần tảng đá này.

"Đài đá này làm từ Thiên Tâm Thạch, hèn gì xà bách không thể tiếp cận." Lên được đài đá là đã tạm thời an toàn.

Chương 21

Đài đá dẫn thẳng lên trên, toàn bộ bậc thang Thiên Tâm Thạch này là lối thoát mà Chu Mục Vương chuẩn bị sau khi trường sinh.

"A~" Một tiếng kêu kinh hãi vang lên, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Ngô Tà đang bị treo trên cây, đầu chúc xuống đài đá, đối diện thẳng với một tử thi nữ.

Nữ thi đó hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ, khuôn mặt trái xoan thanh tú, vài sợi tóc rủ xuống trán, làn da trắng nõn, khoác trên mình lớp áo sa mỏng manh trông có vài phần tiên khí.

Thi thể không hề có dấu hiệu thối rữa.

Được bảo quản từ hơn bốn ngàn năm trước đến nay, kỹ thuật chống thối rữa này quả thực vượt xa tầm công nghệ hiện đại.

So với nữ thi, nam thi bên cạnh lại như một thái cực khác.

Một chiếc mặt nạ cáo đeo trên mặt, phần mắt để lộ hai cái lỗ.

Nam thi tay ôm chặt một chiếc hộp tử kim.

Nhìn chằm chằm nam thi đó, Trương Thụy Đồng trầm giọng: "Thanh Nhãn Hồ Thi, rốt cuộc cũng tìm thấy." Chỉ cần tìm ra Thiết Diện Sinh, sau đó tiêu hủy Thanh Nhãn Hồ Thi là nhiệm vụ hoàn thành.

Nam thi mặc bộ giáp dày nhưng mang lại cảm giác chán ghét khó tả.

Nhìn kỹ vào bên trong mặt nạ, dường như có đôi mắt đang nhìn chằm chằm. 【Đinh, đã đến gần quan quách chủ mộ thất, ký chủ sắp hoàn thành điểm danh, nhận được phần thưởng bất ngờ: Thông thạo súng ống. 】Phần thưởng lập tức được đưa vào kho đồ.

Trương Thụy Đồng chọn ngay kỹ năng 【Thông thạo súng ống】. 【Vui lòng chọn tay thuận cầm súng. 】Nhìn tay phải thường dùng đao, Trương Thụy Đồng chọn tay trái.

Khi dùng đao kiếm chém tống tử bằng tay phải, tay trái để trống có thể dùng súng.

Lúc nãy Phan Tử có đưa cho anh một khẩu súng, anh vẫn luôn mang theo.

Kiếp trước anh chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường thích đề tài đạo mộ, chưa bao giờ chạm vào súng.

Khi kỹ năng này được kích hoạt, cầm súng trên tay, anh bỗng có cảm giác khẩu súng như một phần cơ thể mình.

Sự chú ý bị dời đi, Trương Thụy Đồng mới nhận ra lúc nãy mình vừa bị Thanh Diện Hồ nhìn một cái.

Mắt cáo có hiệu ứng gây ảo giác.

Ngay lập tức tỉnh táo lại, Trương Thụy Đồng rút súng.

Anh giơ tay bắn liên tiếp hai phát vào mặt nạ cáo.

Ngô Tam Tỉnh thấy vậy hét lớn: "Đừng, đó là mặt nạ thanh đồng, đáng tiền lắm!" Loại mặt nạ thanh đồng thời Chiến Quốc này mang ra thị trường chắc chắn bán được giá cao.

Thấy vậy, Ngô Tam Tỉnh cảm thấy đau lòng vô cùng.

Phan Tử vỗ vai Ngô Tam Tỉnh: "Tam gia, tình hình có vẻ không giống ông nghĩ đâu!" Anh ta chỉ vào mặt Thanh Diện Hồ, thấy mặt nạ vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Chẳng lẽ lúc nãy bắn trượt cả hai phát sao?" Thấy mặt nạ không sao, ông ta mới thở phào.

"Không đúng, Tam gia, hai phát đó xuyên qua lỗ mắt, bắn nát hai

mắt của thi thể rồi!" Sau lời nhắc của Phan Tử, Ngô Tam Tỉnh nhìn vào đôi mắt mặt nạ.

Đôi mắt xanh lúc nãy giờ đã thành hai cái hố đen ngòm, không còn chút thần thái nào.

"Cái lỗ nhỏ vậy mà bắn trúng được sao?" Phan Tử trước đây đi lính, cũng từng thấy không ít cao thủ bắn súng nhưng chưa thấy ai đạt tới trình độ khủng khiếp thế này.

Từ góc độ của Trương Thụy Đồng, trên mặt nạ tối đa chỉ thấy hai khe hở.

Trên đầu truyền đến tiếng cứu cứu của Ngô Tà: "Trương gia, tôi bị treo ở đây nửa ngày rồi, cứu tôi với!" Trương Thụy Đồng ngẩng đầu lên, xung quanh Ngô Tà là hàng trăm hàng ngàn xác khô treo lủng lẳng.

Có những thi thể đã thối rữa hoàn toàn nhưng vẫn bị treo đó, trông như những chiếc chuông gió trong gió.

Khi gió thổi qua, tất cả thi thể đều đung đưa theo.

Điều khiến người ta buồn nôn là trên những thi thể mới có đầy thi miết bò lổm ngổm như ruồi bu kiến đậu, đen kịt một mảng, chúng túm tụm lại rỉa xác.

Anh lập tức giơ tay bắn một phát đạn vào dây leo, Ngô Tà rơi xuống.

Không lệch một chút nào, cậu ta rơi ngay lên người nam thi, mặt đối mặt với chiếc mặt nạ hồ ly thanh đồng, nhìn rõ đôi mắt đã bị bắn nát.

Hai viên đạn găm ngay giữa hốc mắt cáo, nếu không nhìn kỹ còn tưởng là hai con ngươi.

Phía sau, Trương Thụy Đồng xuất hiện bên cạnh nữ thi.

Anh cạy miệng thi thể ra, bên trong có một viên Định Nhan Châu xanh biếc, phía sau treo một chiếc chìa khóa.

Quan sát một lát, Trương Thụy Đồng nghiêm nghị nói: "Trong bụng thi thể có giấu cơ quan, nếu cưỡng ép lấy chìa khóa, sợ là cơ quan sẽ kích hoạt ngay lập tức!" "Vậy dùng tay lấy ra không được sao?" Ngô Tà đứng bên cạnh nhìn chằm chằm nữ thi, cảm thấy nếu không mở được hộp ra xem thì lòng không cam tâm.

Trương Thụy Đồng phủ quyết đề nghị đó: "Không được dùng tay, tay người sống có huyết khí, cổ thi thiên năm một khi chạm phải rất dễ thi biến!" Vừa dứt lời, Bàn Tử bỗng lảo đảo ngã xuống, nằm ngang cạnh hai cái xác, miệng chửi bới: "Tiểu Ca, lần sau cứu người có thể nhẹ tay chút được không?" Tiểu Ca đi từ phía sau tới, căn bản không thèm để ý đến Bàn Tử.

Thấy Tiểu Ca xuất hiện, Trương Thụy Đồng đề nghị: "Lát nữa ta sẽ ra tay lấy, cậu đứng bên cạnh canh chừng, nếu có thi biến thì ra tay ngay!" Loại cơ quan tinh xảo giấu trong miệng thế này, chỉ có Hoàng Kim Nhị Chỉ mới có thể phá giải dễ dàng.

Bàn Tử nhịn không được xen vào: "Này hai vị, Phát Khâu Thiên Quan trên đời chắc chỉ còn hai người, làm việc gì cũng phải từ tốn chút!" Trương Thụy Đồng liếc hắn một cái, không đáp.

Bàn Tử lại nói tiếp: "Mạc Kim Phát Khâu vốn là một nhà, Mạc Kim Giáo Úy đã tuyệt tích giang hồ, đều sau một trận tranh đấu, tôi đoán Phát Khâu Thiên Quan tất nhiên là vì hai vị..." Ngô Tà nhịn không được đính chính: "Nói vậy không đúng, có nghe nói về Trương gia đứng đầu Cửu Môn Đề Đốc chưa?" Trương Thụy Đồng đang giữ mặt nữ thi chuẩn bị phá cơ quan, nghe nhắc tới Trương gia đứng đầu Cửu Môn, tay anh vô thức khựng lại một chút.

Chương 22

Ngô Tà tiếp tục: "Gia chủ Trương gia là Trương Phật Gia đã qua đời năm 2001, nhưng Hoàng Kim Nhị Chỉ của Trương gia thì ai cũng biết, ông chưa nghe sao?" Khi nghe Ngô Tà nói Phật Gia đã không còn, tay Trương Thụy Đồng run lên một chút.

Ngay cả anh cũng không hiểu tại sao, có lẽ là phản ứng tự nhiên của cơ thể, dù sao Phật Gia cũng là cháu đích tôn của anh.

Nghĩ đến việc nó đã mất, trong lòng anh có chút không tin nổi.

Tay vẫn không ngừng lại, chỉ nghe một tiếng 'cạch', ngón tay anh xoay chuyển xương hàm nữ thi, chiếc chìa khóa sau viên Định Nhan Châu được kéo ra.

Phía sau chìa khóa có một sợi dây mảnh.

Chắc chắn là có lắp đặt cơ quan tuyệt hộ, kẻ thiết kế cũng thật độc ác.

Một khi lấy chìa khóa đi, cơ quan bên trong sẽ xuyên qua nữ thi bắn chết kẻ lấy chìa khóa!

Anh dùng xảo kình bẻ gãy sợi tơ mỏng rồi mới chậm rãi lấy chìa khóa ra.

Còn viên Định Nhan Châu thì được đặt lại chỗ cũ.

Nếu mất viên ngọc, xác nữ xinh đẹp này sẽ lập tức biến thành xác ướp khô khốc, cảnh tượng đó anh chẳng muốn xem chút nào.

Lấy được chìa khóa, Trương Thụy Đồng quay người định đi lấy hộp tử kim.

Bàn Tử lúc nãy ngã một cú làm rơi luôn mặt nạ trên mặt Thanh

Nhãn Hồ Thi.

Hắn lập tức la lớn: "Tuyệt đối đừng nhìn vào mắt nó, là Thanh Nhãn Hồ Ly đấy!" Lúc hắn kêu lên thì Trương Thụy Đồng đã cầm lấy hộp tử kim.

Thấy anh như không có chuyện gì, Bàn Tử rón rén đi tới nhìn con hồ ly đó.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt bên dưới, hắn sợ đến mức dựng cả tóc gáy.

"Mẹ kiếp, đây là người sao?" Một khuôn mặt trắng bệch, hình dáng nhọn hoắt như mặt khỉ, không có lông mày hay râu, nhìn kỹ mới nhận ra ngũ quan.

Ngay cả đỉnh đầu cũng không có lấy một sợi tóc, Bàn Tử nhổ toẹt một bãi nước bọt: "Thời cổ đại mà trông thế này vẫn sống được đến lớn, thật là khó cho hắn!" Nhìn kỹ hơn, khuôn mặt đó dường như đang cười gằn nhìn chằm chằm.

Chỉ có điều đôi mắt đó trông hơi kỳ lạ.

"Ơ!" Bàn Tử kinh ngạc nhìn vào hốc mắt trống rỗng của nó, "Mắt đâu rồi?" "Lúc nãy bị Trương gia bắn nát rồi!" Ngô Tà tùy ý đáp.

"Bắn... bắn nát rồi?" Bàn Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi bảo này đồng chí nhỏ, cậu có biết Thanh Nhãn Hồ Ly đáng sợ thế nào không mà tùy tiện vậy?" Ngô Tà lắc đầu.

Bàn Tử cười hừ hừ, bắt đầu phổ cập kiến thức về sự đáng sợ của đôi mắt có thể khiến người ta rơi vào ảo giác của Thanh Nhãn Hồ Thi.

Ngô Tà nghe xong kinh hãi: "Đôi mắt của nó đáng sợ vậy sao?" Một cái xác chết hơn bốn ngàn năm mà vẫn còn uy lực như thế, lúc còn sống chắc chắn còn khủng khiếp hơn.

Trương Thụy Đồng cầm hộp tử kim đi về phía hành lang đá, đến tận cuối hành lang trước tế đài mới đặt hộp xuống.

Ngô Tam Tỉnh chui ra từ một cái hang bên cạnh.

Những lối đi quanh đây chắc lát nữa sẽ được thám thính hết.

Không có Thanh Nhãn Hồ Thi quấy rối, quá trình trở nên đơn giản hơn nhiều.

Ngô Tam Tỉnh đi ra, tay cầm súng nói: "Lúc nãy trong mộ đạo tôi phát hiện mấy cái xác, trên người đều có vết đạn, xung quanh chắc chắn có người khác!" Phía sau ông ta đeo một khẩu súng cơ nhẹ, lúc vào đây chưa hề thấy.

Thấy Trương Thụy Đồng có vẻ hứng thú, Ngô Tam Tỉnh liền ném khẩu súng qua: "Trương gia, súng pháp của ngài tốt, thứ này mạnh hơn súng ngắn nhiều." Anh đón lấy súng, nhìn kỹ một chút, đạn dược quả nhiên sung túc hơn súng ngắn.

Chưa kịp nhìn rõ thì bên cạnh vang lên tiếng 'khách lạp lạp'.

Tế đài không biết bị Ngô Tà chạm vào cơ quan nào mà bắt đầu hạ trầm.

Trương Thụy Đồng lập tức dừng tay.

Chỉ thấy một cỗ quan tài từ từ được đẩy ra từ kẽ hở sau cây cổ thụ.

Quan quách khổng lồ đúc hoàn toàn bằng thanh đồng, được cố định chặt chẽ bởi những sợi xích sắt lớn. 【Đinh, mời ký chủ nhanh chóng mở quan quách hoàn thành điểm danh. 】Tiếng hệ thống vang lên trong đầu ngay khi quan tài xuất hiện.

Nghe tiếng hệ thống gợi ý, Trương Thụy Đồng tiến lên hai bước.

Ngôi mộ Lỗ Vương này trăm năm trước người Trương gia đã

từng tới theo tổ huấn.

Điểm khác biệt là người Trương gia tới theo giao ước với Chu Mục Vương.

Đang lúc thất thần thì nghe thấy tiếng kinh hô của Ngô Tam Tỉnh: "Hóa ra quan quách thật ở đây." Bàn Tử vui mừng cười nói: "Quan tài lớn thế này, đồ bên trong chắc chắn đáng giá lắm, phen này không uổng công rồi!" Nhưng nhìn kỹ lại, Bàn Tử lại lộ vẻ thắc mắc: "Kỳ lạ, quan tài người xưa thường đóng đinh rất chặt, không dễ mở, nhìn cái quan tài này xem, cơ quan bày ra rõ ràng là để cho người ta dễ dàng mở ra!" Nhìn những sợi xích sắt, rõ ràng là được thiết kế để quan tài dễ dàng lộ diện.

Ngô Tam Tỉnh: "Gặp chuyện quái lạ suốt đường rồi, không sai biệt thêm chuyện này nữa.

Theo tôi, cứ khẩn trương mở quan tài, lấy vài món bảo vật giá trị, chuyến này không trắng tay!" Tiểu Ca nhìn chằm chằm quan tài chìm vào suy tư.

Sở dĩ anh có thể trở thành tộc trưởng Trương gia cũng có liên quan mật thiết đến mộ Lỗ Vương.

Năm đó người Trương gia tới đây mang theo một chiếc hộp đá long văn chứa một đứa trẻ, tuyên bố đứa trẻ đó còn sống nhưng thực chất là tìm Tiểu Ca mạo danh, tôn làm Thánh Anh.

Cũng chính vì chuyện này mà người họ Uông đã đục nước béo cò, dẫn đến sự suy tàn của Trương gia.

Chương 23

Nghĩ đến đó, trong lòng Trương Thụy Đồng dâng lên một luồng vô danh hỏa.

Anh bước tới trước quan tài nói: "Chuẩn bị khai quan." Ngô Tam Tỉnh sớm đã không chờ nổi: "Tôi thấy sắt thép thời Chiến Quốc là kim loại quý, nhưng qua bao nhiêu năm rồi, đa phần đã lão hóa." Nói rồi ông ta rút súng ngắn bắn liên tiếp 4 phát vào mấy sợi xích sắt.

Xích sắt lập tức đứt lìa, chỉ còn lại vài sợi cố định tạm thời.

Ngô Tam Tỉnh cười: "Mấy sợi còn lại đơn giản thôi." Ông ta ra hiệu cho Phan Tử tới giúp.

Một lúc sau, Ngô Tà quan sát cây đại thụ phía sau hỏi: "Tam thúc, cái cây này ăn thịt người sao?" Ngô Tam Tỉnh đứng bên quan tài cười đáp: "Điệt tử của tôi ơi, cây này không ăn thịt người đâu.

Cửu Đầu Xà Bách chỉ bắt người chứ không ăn người, kẻ thực sự ăn thịt người là đám đại thi miết cộng sinh với cây này." Ông ta giảng giải chi tiết về mối quan hệ cộng sinh kỳ lạ giữa xà bách và thi miết.

Xà bách săn mồi, thi miết ăn thịt.

Xà bách thường không chủ động giết người, chỉ bắt người trói lên cây, sau đó để thi miết tranh thủ lúc còn tươi mà gặm nhấm.

Ngô Tam Tỉnh nói xong thì hô: "Đừng nghiên cứu xà bách nữa, mau giúp một tay mở ra!" Hai người hợp lực chuẩn bị đặt quan tài xuống đất thì đúng lúc này, quan tài đột nhiên rung lắc dữ dội, bên trong phát ra tiếng động trầm đục.

Mọi người đều tưởng mình nghe lầm.

Trương Thụy Đồng ghé sát tai nghe rồi nói: "Đặt quan tài xuống

trước đi, nó sắp tỉnh rồi!" Chữ "nó" trong miệng anh chính là Thiết Diện Sinh bên trong quan tài.

Trải qua mấy ngàn năm, lớp da mới đã mọc xong, hắn đang chuẩn bị chui ra ngoài.

Ngô Tam Tỉnh biến sắc: "Không thể nào, quan tài phong kín hoàn toàn, bên trong không có lấy một chút không khí, dù có sống thì cũng sớm chết ngạt rồi!" Nói đoạn, ông ta mở lớp quách đồng bên ngoài ra.

Quan quách phân làm nhiều lớp, được niêm phong cực kỳ nghiêm ngặt.

Trương Thụy Đồng nói: "Trong ấn tượng của ta, quách đồng nặng nhất đạt tới 9 tấn, cái trước mắt này đúc hoàn toàn bằng thanh đồng, ta đoán trọng lượng vượt xa con số đó!" Dù có Cửu Ngưu Chi Lực thì e là cũng khó mà khiêng nổi cỗ quan tài nặng thế này.

Đây mới chỉ là lớp quách ngoài, quan tài thật sự nằm ở chính giữa, là phần chất liệu giá trị nhất.

Ngay sau đó một lớp quách đồng nữa được mở ra, tiếng 'rắc' vang lên, tấm quách bị đẩy ra ngoài.

Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc ngẩng đầu: "Tốc độ nhanh vậy sao?" Lúc nãy bận rộn nửa ngày mới xong một tấm, giờ nhanh đến mức ông ta cảm giác như không phải đang mở cùng một cỗ quan tài.

Lớp quách ngoài mở ra lộ ra một cỗ quan tài sơn ngọc tinh tế bên trong.

Những họa tiết bên trên hoàn toàn được khảm bằng ngọc thạch, sắp xếp theo hình vuông và hình tròn, thể hiện quan niệm Thiên Viên Địa Phương của người xưa.

Nhìn lớp quách ngọc, Ngô Tam Tỉnh đứng hình: "Cẩn thận một chút, lớp này là giá trị nhất đấy!" Dưới ánh nhìn căng thẳng của mọi

người, Trương Thụy Đồng nhanh chóng tháo dỡ lớp quách này.

Ngô Tam Tỉnh tiến lên kiểm tra kỹ, xác định không có hư tổn gì mới yên tâm.

Bên trong là một cỗ quan tài gỗ sơn màu xuất hiện trước mắt mọi người.

"Coi cái cây đó là một lớp quách, ta đã gỡ bỏ hai lớp quách, hai lớp quan, lớp cuối cùng chính là phần giá trị nhất bên trong!" Trương Thụy Đồng nhìn họa tiết trên quan tài gỗ, trên đó vẽ cảnh quỷ binh đầu lâu khiêng quan tài đưa tang rất kỳ lạ.

Vừa nhìn rõ họa tiết, anh bỗng nghe rõ tiếng thở nặng nề truyền ra từ bên trong, giống như bị nhốt quá lâu, cuối cùng cũng ngửi thấy hơi thở bên ngoài.

Chỉ một tiếng thở đó, Trương Thụy Đồng chắc chắn mình không nghe lầm, Thiết Diện Sinh thực sự đang tỉnh lại.

Ngô Tam Tỉnh đứng bên cạnh nhìn kỹ lại những bậc thang phía sau nói: "Nhìn hươu và tiên hạc trên bậc thang kia, căn bản không phải thứ mà một chư hầu được phép sử dụng, e rằng đây thực sự là một đế lăng!" Nhìn lại văn tự khắc quanh quan tài, Ngô Tam Tỉnh xem qua một lượt rồi nói: "Văn tự phía trước cũng giống như những gì tôi tìm hiểu được, nhưng phía sau nói Lỗ Thương Vương thọ 50 tuổi, sau con số đó có một chữ 'Khải', chẳng lẽ là thời gian hạ táng?" Phía sau nữa là hình vẽ quỷ binh đưa tang.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ diện mạo đám quỷ binh, mặt bọn chúng gần như không nhìn rõ nhưng khuôn mặt lại được vẽ khá dài.

Ngô Tam Tỉnh nhổ nước bọt vào tay, kéo tay áo lên, cầm dụng cụ định dùng sức mở quan tài gỗ sơn.

"Không được, không được, quan tài không thể mở như vậy!" Bàn

Tử bò tới ngăn cản Ngô Tam Tỉnh đang định động thủ.

Trương Thụy Đồng đưa tay ra sau quan tài tìm kiếm, tay anh chợt chạm vào một công tắc kỳ lạ.

Nhẹ nhàng ấn xuống, Bàn Tử nhìn chằm chằm quan tài quát: "Lùi lại, quan tài sắp mở rồi!" Quả nhiên vừa nói xong, quan tài vang lên tiếng nứt vỡ, 'uỳnh' một cái, nắp quan như hoa sen từ từ nâng lên từ phía dưới.

Sau khi quan tài gỗ nứt ra, một người mặc giáp đen ngồi bật dậy, phát ra một tiếng hét thê lương.

Bàn Tử phấn khích: "Bộ giáp này là bảo vật nha!" Da thịt bên trong trắng đến mức gần như trong suốt, Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm khuôn mặt đó, làn da như trẻ sơ sinh nhưng hai mắt nhắm nghiền.

Cơ quan tinh xảo này quả là xảo đoạt thiên công, để làm được đến mức này chắc chắn tốn không ít nhân lực vật lực. 【Đinh, điểm danh hoàn thành. 】【Đinh, chúc mừng ký chủ nhận phần thưởng: Một chiếc Phát Khâu Thiên Ấn, nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, hy vọng ký chủ dẫn dắt nhất mạch Phát Khâu Trương gia phát dương quang đại, phần thưởng đã được đưa vào kho đồ. 】 Sự chú ý của Trương Thụy Đồng chuyển sang kho đồ.

Phát Khâu Thiên Ấn là bảo vật quan trọng nhất của Phát Khâu Thiên Quan, đã bị hủy hoàn toàn vào thời Minh, cái này chắc chắn là chiếc duy nhất còn tồn tại trên đời.

Lật mặt dưới lên thấy khắc tám chữ lớn "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ".

Quan trọng nhất là thứ này có hiệu quả trừ tà cực mạnh, là thần vật không thể thay thế của nhất mạch Phát Khâu trong giới đạo mộ,

tương truyền một ấn trong tay, quỷ thần lánh xa.

Có điều giờ thứ này chỉ còn nghe trong truyền thuyết, vì sau đời Minh không còn ai thấy nữa.

Có thần ấn này rồi thì cần gì Mạc Kim Phù?

Trương Thụy Đồng thất thần một lát thì thấy những người khác đang nghiên cứu lột quần áo của Thiết Diện Sinh.

Ngô Tà nói: "Loại áo làm bằng ngọc miếng này tôi biết, tên học thuật là Kim Lũ Ngọc Y, chỉ là không biết sao toàn bộ lại biến thành màu đen!" Những người khác cũng tò mò nhìn bộ đồ.

Nghe mô tả, Trương Thụy Đồng nhếch môi nở nụ cười kỳ quái.

Chương 24

Ngô Tam Tỉnh thấy điệu cười đó có gì đó sai sai, hỏi: "Trương gia, không biết ngài có cao kiến gì?" Trương gia trước mắt này chỉ có thể xác định là bề trên của Phật Gia, còn bản lĩnh thực sự thì ông ta vẫn chưa rõ lắm.

Cái xác kia vẫn không ngừng thở dốc, như đang dần điều hòa lại nhịp thở.

Trương Thụy Đồng đoán Thiết Diện Sinh bị ngạt trong quan tài quá lâu nên chưa thích ứng với không khí bên ngoài.

Anh thản nhiên nói: "Nói thật cho các ngươi biết, bộ quần áo này căn bản không đáng tiền, giá trị thực sự của nó nằm ở việc trường sinh bất lão." Bàn Tử kinh hô: "Trường sinh bất lão?

Chẳng lẽ người bên trong giữ được thế này là nhờ bộ đồ?" Trương Thụy Đồng lắc đầu phủ định: "Không phải, bộ đồ chỉ là phụ trợ, thứ thực sự giúp hắn sống đến bây giờ là nhờ uống Trường Sinh Bất Lão Dược." Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc: "Trên đời thực sự có thuốc trường sinh bất lão sao!" Nhìn biểu cảm của ông ta, Trương Thụy Đồng thầm cảm phục.

Ngô Tam Tỉnh này vốn là Tạ Liên Hoàn giả mạo, sớm đã nghe nói, thậm chí hiểu rõ về thuốc trường sinh, giờ lại giả vờ như không biết gì.

Ngô Tam Tỉnh tiếp tục diễn: "E là có tạo hóa lớn lắm tôi mới tìm được Ngọc Dũng, thứ này có thể giúp người ta cải lão hoàn đồng, cái xác này là minh chứng!" Nói rồi ông ta định lên lột ngọc y.

Ngô Tà hỏi: "Ngọc y làm sao lột được?

Hắn còn sống mà, tôi không muốn thành kẻ sát nhân đâu!" Nghe lý do ngây ngô đó, Trương Thụy Đồng cạn lời: "Người chui từ quan tài ra mà còn sống thì chẳng ai tin đâu, chết đi chẳng phải là lẽ đương nhiên sao?" Bàn Tử gật đầu lia lịa: "Đồng chí nhỏ nói chí lý, người từ bốn ngàn năm trước chui ra bảo còn sống thì ai mà tin!" Bàn Tử vừa dứt lời thì thấy cái xác lại cử động vài cái.

"Không lẽ nào?" Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm cái xác, "Mắt nó vừa mới cử động sao?" Thấy cái xác có động tĩnh, Trương Thụy Đồng chợt nhớ tới huyết thi.

So với hoạt thi này thì sức mạnh của huyết thi ẩn chứa trong Thi Miết Vương trong cơ thể.

Đang lúc suy nghĩ, Bàn Tử hốt nhiên hét lớn: "Trá thi rồi!" Tay Bàn Tử vừa chạm vào mặt Thiết Diện Sinh, huyết khí bị hấp thụ.

Đôi mắt Thiết Diện Sinh đột nhiên mở trừng trừng, một tay tóm chặt lấy Bàn Tử rồi dễ dàng nhấc bổng lên.

Nhìn Thiết Diện Sinh vừa tỉnh lại, Trương Thụy Đồng cảm giác như trước mắt là một con huyết thi có lớp da hoàn chỉnh.

Khác biệt là Thiết Diện Sinh dường như vẫn giữ được một phần lý trí.

Đồng tử thu nhỏ lại, bé hơn nhiều so với người thường.

Hắn ném mạnh Bàn Tử về phía xà bách, 'uỳnh' một tiếng, Bàn Tử rơi xuống rồi văng xa vài mét, bị dây leo xà bách siết chặt lôi lên không trung.

Hắn hoảng hốt kêu gào: "Mẹ kiếp ai cứu tôi với!

Mấy đồng chí nhỏ ơi, tống tử này mạnh quá, thêm người thêm sức mới thắng được!" Không ai nghĩ Thiết Diện Sinh lại tỉnh dậy đột ngột như vậy.

Trong ấn tượng của Trương Thụy Đồng, đáng lẽ hắn bị Tiểu Ca bóp chết trước khi tỉnh, nhưng có lẽ vì Bàn Tử chạm vào nên hắn đã hấp thụ huyết khí.

Thiết Diện Sinh thở dốc trầm đục, ánh mắt hung ác nhìn quanh, tràn đầy thù hận.

Phan Tử nói: "Thằng cha này sao thù hằn dữ vậy, xác vợ hắn ta vẫn bảo quản tốt mà!" "Không liên quan đến chuyện đó đâu." Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm Thiết Diện Sinh, "Thuốc trường sinh chưa đủ thời gian, chúng ta mở quan tài ra đã phá hỏng đại kế trường sinh của hắn!" Phan Tử lúc này mới vỡ lẽ: "Hóa ra là vì tôi phá hỏng chuyện tốt của hắn sao?" Anh ta chửi đổng: "Trên đời kẻ muốn trường sinh nhiều lắm, gặp phải ta thì chỉ có nước xui xẻo thôi!" Tiểu Ca đột nhiên lao lên tung một cước vào lưng Thiết Diện Sinh.

Trương Thụy Đồng cầm đao lao tới hét lớn: "Còn không mau giúp một tay?" "Giữ lấy hắn!" Những người khác lập tức phản ứng, Ngô Tam Tỉnh rút dây thừng ra: "Dùng dây trói hắn lại!" Dây thừng thắt nút thòng lọng sáo thẳng vào tứ chi Thiết Diện Sinh.

Ngô Tam Tỉnh hét: "Mau ra tay đi, tôi chỉ giữ được tạm thời thôi!" Thiết Diện Sinh nhìn về phía Trương Thụy Đồng, khuôn mặt bỗng lộ vẻ hoảng loạn.

Ngô Tà kinh ngạc: "Hắn nghe hiểu lời chúng ta nói!" Thiết Diện Sinh khác hoàn toàn với đám tống tử khác, hắn nghe hiểu tiếng người.

Phản ứng lúc nãy có lẽ là vì nghe thấy đòi lột ngọc y nên mới kích động tỉnh dậy.

Nhìn biểu cảm của Thiết Diện Sinh, Tiểu Ca đột nhiên nhắc nhở: "Hắn là người sống!" Người sống sao?

Nếu là người sống thì dễ trị hơn nhiều, một người sống thì giết

đơn giản hơn giết tống tử.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng dùng khuỷu tay siết chặt cổ Thiết Diện Sinh, sau đó dùng lực bẻ mạnh sang trái, nghe tiếng 'rắc'.

Cổ hắn bị bẻ gãy hoàn toàn, xương cổ lệch hẳn đi.

Thiết Diện Sinh giãy giụa vài cái rồi lịm dần.

"...

Chết rồi sao?" Một cái xác bốn ngàn năm bỗng dưng bị giết chết, nghe có vẻ hơi quái dị.

Nhưng mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Phan Tử dùng chân gạt đống vảy vụn bên cạnh sang một bên, ghê tởm hỏi: "Mấy thứ này là gì vậy?" "Lớp da rụng ra tích lũy qua bốn ngàn năm đấy." Trương Thụy Đồng thản nhiên giải thích một câu.

Trên không trung bỗng vang lên tiếng kêu lớn của Bàn Tử: "Đồng chí Nam phái thấy chết không cứu, Trương gia Bắc phái làm ơn để ý tới tôi với!" Hắn bị treo trên đó nãy giờ, thấy không ai đoái hoài, sợ lát nữa mọi người đi mất.

Ngô Tam Tỉnh cười mắng: "Béo chết tiệt, hóa ra vẫn chưa chết à?" nói rồi định đi cứu người.

Ngô Tà hỏi: "Lúc nãy ngài giết hắn rồi sao, thực lực của hắn mạnh thế ư?" Trương Thụy Đồng nhặt lại hộp bảo tử kim, nói: "Tất cả những gì cần biết đều ở trong hộp này!" Bí mật bên trong anh đã sớm biết, cầm hộp thuần túy vì nó đáng tiền.

So với việc khiêng quan tài ra ngoài thì cái hộp này tiện lợi hơn nhiều mà giá trị cũng liên thành, tuy không bằng thiên châu trên người nhưng dễ bán hơn.

Hộp tử kim làm từ tử ngọc, họa tiết khảm vàng tinh mỹ.

Loại gối tử ngọc thế này ngày xưa chỉ có vài vị hoàng đế mới được dùng.

Anh đặt hộp xuống đất, dùng chìa khóa mở ra.

Bên trong là một cuộn bạch thư dệt từ tơ vàng và sợi tổng hợp.

"Kể về cuộc đời Lỗ Thương Vương sao?" Ngô Tà nhìn qua, văn tự trên đó khá dễ hiểu.

Đầu tiên kể về nguồn gốc Quỷ Tỷ, là do Lỗ Thương Vương tìm thấy trong bụng một con rắn khổng lồ, cùng với chiếc hộp tử kim này.

Còn về cái chết của hắn hoàn toàn là một vở kịch tự đạo tự diễn.

Chương 25

Nghe nội dung này, Trương Thụy Đồng thấy rất quen, giống hệt tấm bia đá lúc trước, như thể cố ý đặt ở đây vậy.

Đúng lúc đó, từ xác Thiết Diện Sinh bay ra một con côn trùng nhỏ màu đỏ.

Bàn Tử bước tới định giẫm chết nó.

"Đừng!" Tiểu Ca hét lên nhưng không kịp.

Trương Thụy Đồng đột nhiên quay đầu lại, thầm nghĩ hỏng bét.

"Béo chết tiệt, đó là Thi Miết Vương, nó chết sẽ tỏa ra mùi hương thu hút tất cả thi miết tới đây!" Quả nhiên lời anh vừa dứt, xung quanh vang lên tiếng 'chi chi chi' dày đặc từ tứ phía.

Một lượng lớn thi miết đổ về như thủy triều, số lượng vượt xa tưởng tượng.

Trương Thụy Đồng hét lớn: "Chạy mau, không kịp nữa đâu!" Tầm này thì máu kỳ lân cũng không thể khắc chế nổi lượng thi miết khổng lồ thế này.

Ngay lúc đó, cây xà bách bỗng như có linh tính bò lên từ dưới đất, cả cái cây bị làn sóng thi miết xanh rì nâng bổng lên.

Nhìn kỹ thì dưới gốc cây chi chít thi miết, dày đặc đến phát khiếp.

Thứ gì rơi xuống đó chắc chắn sẽ bị rỉa không còn mẩu xương trong nháy mắt.

Ngô Tam Tỉnh leo lên đài hét lớn: "Thuốc nổ, tôi thấy rồi, dưới giường ngọc có ai đó đặt rất nhiều thuốc nổ!" Bàn Tử hoảng loạn hỏi: "Chỗ này mà ai lại đặt thuốc nổ dưới đó?" Chuyện này Ngô Tam

Tỉnh cũng không giải thích nổi.

Trương Thụy Đồng đoán có lẽ là người của Cox để lại từ trước.

Lúc này cũng không còn tâm trí đâu mà nghĩ xem ai đặt nữa.

Tiểu Ca cầm hỏa chiết tử chạy về hướng Ngô Tam Tỉnh chỉ.

"Chạy mau, không chạy là không kịp đâu!" Nghe Tiểu Ca hét, Trương Thụy Đồng nhanh chóng leo lên đài cao.

Cầu thang dẫn thẳng lên lối thoát trên đỉnh, chỉ cần lên đó trước khi mọi thứ bị nổ tung là có thể thoát chết.

"Không được, không thể đốt, thuốc nổ nhiều thế kia, đốt là mất mạng cả lũ đấy!" Phan Tử theo sau Trương Thụy Đồng vừa leo vừa hét: "Súng, dùng súng bắn nổ mới hiệu quả!" Thấy thi miết bò lên ngày càng nhiều, lúc này mà còn do dự thì chỉ có đường chết.

Trương Thụy Đồng rút súng ra hét với Tiểu Ca: "Tiểu Ca, mau lên đây, để ta bắn!" Thấy anh rút súng, Tiểu Ca nhanh chóng chạy ngược lại.

Khi mọi người đã leo lên được nửa đài cao, lượng thi miết đã nhiều đến không tưởng.

Ngô Tam Tỉnh hét: "Mau ra tay đi, không kịp nữa rồi, do dự nữa là chết cả đám đấy!" Trương Thụy Đồng nhắm súng về phía thuốc nổ. 'Đoàng', tiếng súng nổ vang trời khiến tai mọi người đau nhức.

Viên đạn bắn vào đống hỏa dược tạo ra tia lửa, lập tức kích nổ.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên.

Trương Thụy Đồng nhìn mọi thứ xung quanh, não bộ phản ứng cực nhanh nhưng cơ thể không theo kịp, anh bị một luồng khí cực mạnh hất tung lên không trung, cảm giác mất trọng lượng ập đến rồi rơi phịch xuống đất.

Đầu óc ong ong, tai chỉ còn tiếng ù ù không nghe thấy gì khác.

May mắn là tiếp đất an toàn, đám thi miết bị nổ bay tứ tung, chạy toán loạn.

Cú nổ cũng đánh vỡ Thiên Tâm Thạch thành từng mảnh rơi xung quanh, cây xà bách cũng phải né tránh.

Ngay sau đó anh thấy dưới chân một đám thi miết đang tụ tập lại, đám này chẳng biết sợ là gì, vừa nổ xong đã định xông lên ăn thịt người.

Trương Thụy Đồng rút Hắc Kim Cổ Đao, lưỡi đao sắc lẹm cắt vào tay nhỏ vài giọt máu ra, xung quanh lập tức xuất hiện một khoảng trống.

Không còn mùi của Thi Miết Vương, máu của anh lại có tác dụng.

Xua đuổi được thi miết, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử dìu nhau chạy tới.

Kỳ lạ là không thấy Tiểu Ca đâu, sau vụ nổ dường như anh ta đã biến mất.

Trương Thụy Đồng một tay cầm hộp tử kim, cuộn bạch thư bằng vàng từ trong túi rơi ra.

Ngô Tà đang bò dưới đất liền nhặt lấy, nói: "Lỗ Thương Vương cuối cùng uống thuốc trường sinh nằm vào quan tài, sao cuối cùng lại biến thành người khác?" Lúc nãy mọi chuyện quá đột ngột, chưa kịp đọc hết nội dung bên trong.

Trương Thụy Đồng giải thích: "Thiết Diện Sinh là quân sư của Lỗ Thương Vương, phương pháp trường sinh cũng là hắn nói cho Lỗ Thương Vương.

Ta từng thấy trong một ngôi mộ cổ thời Tống có một cuốn bạch

thư kể về việc hắn đã dùng kế thay thế Lỗ Thương Vương thế nào...” Ngô Tà kinh ngạc: “Câu chuyện ly kỳ vậy sao?” Đáng lẽ đây là lời của Tiểu Ca nhưng giờ đã bị Trương Thụy Đồng nói trước.

May mà câu chuyện khớp nhau nên Ngô Tà không hề nghi ngờ mà hoàn toàn tin tưởng.

Những người khác thì nửa tin nửa ngờ.

Ngô Tam Tỉnh nhìn theo bóng lưng anh không biết đang nghĩ gì.

Có lẽ ông ta không hiểu sao đoạn sau của câu chuyện Trương Thụy Đồng lại biết rõ thế.

Người Trương gia vì muốn che giấu bí mật đã sửa đổi rất nhiều thông tin trong các ngôi mộ cổ.

Bia đá và bạch thư trong mộ Lỗ Vương dường như cũng là bút tích của người Trương gia, xóa bỏ dấu vết lịch sử thật sự để thêu dệt nên một câu chuyện mới.

Còn về bí mật thực sự, dường như chẳng ai quan tâm.

Bàn Tử dìu Ngô Tà cười khổ: “Đồng chí nhỏ, giờ chỉ còn hai ta nương tựa vào nhau thôi!” Cơ thể Trương Thụy Đồng đã dung hợp máu Xi Vưu nên khả năng khôi phục vượt xa người thường.

Lưng anh lúc nãy máu thịt be bét nhưng chỉ sau vài phút đã có thể đi lại bình thường.

Chương 26

Nếu không nhìn vết máu, có lẽ anh đã quên mất mình là người đứng gần điểm nổ nhất.

Đi không bao lâu, trong một đoạn mộ đạo gần đó, họ thấy xác một người nước ngoài.

Mọi người dừng lại.

Thi thể đã thối rữa hoàn toàn, chắc đã chết được một thời gian.

Ngô Tam Tỉnh sắc mặt nghiêm trọng: "Chỗ này cách nơi tôi ở lúc trước chỉ một bức tường, không ngờ đã có người tới đây từ sớm như vậy!" Phan Tử hỏi: "Tam gia, số thuốc nổ kia chắc là do bọn họ để lại?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn, không nói gì.

Thi thể này rõ ràng là người của Cox.

Ngô Tam Tỉnh thấy Ngô Tà ôm thứ gì đó, tò mò hỏi: "Điệt tử, cháu ôm cái gì thế?" Ngô Tà mới nhận ra nãy giờ mình vẫn ôm khư khư một cái hộp đồng.

Cậu đặt hộp xuống, nhìn kỹ thì thấy bên trên có một ổ khóa mật mã bằng văn tự Tây Chu.

"...

Khóa mật mã thời cổ đại sao?" Mỗi chữ trên đó đều đại diện cho một con số.

Nhìn cái hộp trong tay, Ngô Tà định đặt xuống: "Lúc nãy tháo chạy gấp quá, không biết ai đã đưa cái hộp này cho em!" Cẩn thận xoay chuyển mấy con số trên đó, Ngô Tam Tỉnh lập tức hốt hoảng hét lớn: "Đừng cử động!" "Thằng nhóc thối, cháu có biết hậu quả của việc động loạn cơ quan này không?" Ngô Tà vẻ mặt đầy oan ức.

Ngô Tam Tỉnh nhắc nhở: “Loại cơ quan có mật mã thời cổ đại, một khi nhập sai mật mã, nó sẽ lập tức tự hủy vật bên trong!” “Để ta thử xem.” Trương Thụy Đồng đưa tay cầm lấy hộp thanh đồng.

Trong đầu hồi tưởng lại một lượt các thông tin liên quan đến con số, anh chậm rãi nói: “Ta biết mật mã của hộp này!” Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc: “Biết mật mã?

Mật mã của cái hộp này sao?” Trương Thụy Đồng gạt các dãy số trên hộp.

Một chuỗi số đặc biệt hiện ra.

Nhìn vào dãy số, Ngô Tam Tỉnh luôn cảm thấy có chút quen thuộc.

Ngô Tà kinh ngạc nói: “Tam thúc, những con số này chẳng phải là những con số trên quan tài lúc nãy sao?” Văn tự Tây Chu vốn ẩn hối khó hiểu, nhưng kỳ lạ là những thông tin văn tự này lại có thể nhìn một cái là hiểu ngay.

Giống như có người cố ý muốn hậu nhân xem hiểu nên không sử dụng loại văn tự quá phức tạp.

Vừa dứt lời, nghe tiếng “cạch” một cái.

Cái hộp đã mở ra.

Bên trong hộp có một lớp đệm vải lụa trắng mềm mại, bên trên đặt một con cá nhỏ bằng thanh đồng.

“Xích Mi Đồng Ngư?” Nhìn con cá, Trương Thụy Đồng không kìm được nhíu mày.

Người Trương gia đã sửa đổi lịch sử để ngăn hậu nhân tìm kiếm bí mật bị ẩn giấu, nhưng lại bị người Uông gia đặt Xích Mi Đồng Ngư vào.

Thứ này do Uông Táng Hải chế tạo tại Thiên Cung từ mấy trăm

năm trước.

Vào thời Chiến Quốc, tổ tông Uông gia còn chưa ra đời, người Uông gia cố ý đặt nó ở đó để dẫn dụ người ta đi tìm bí mật.

Trương Thụy Đồng nhìn sang Ngô Tà bên cạnh, thấy cậu ta đặc biệt hứng thú với con cá đồng.

Phải nói rằng, một khi con người nảy sinh lòng hiếu kỳ, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Ngô Tam Tỉnh thắc mắc: "Trong mộ toàn xuất hiện mấy món hàng giả kỳ ba thế này?

Kỹ thuật rèn con cá thanh đồng này nhìn chẳng giống thời Chiến Quốc chút nào, nhưng lại nhìn tờ hoàng kim bạch thư kia mà xem..." Tờ hoàng kim bạch thư kia càng kỳ quái hơn, độ tinh khiết của vàng trên bề mặt cao đến mức kinh người, cũng là thứ mà thời Chiến Quốc không thể làm ra được.

Ngô Tam Tỉnh tùy tiện ném món đồ sang bên cạnh: "Sợ là có kẻ coi tôi như thằng ngu mà trêu đùa!" Phàm là người có chút kiến thức lịch sử đều có thể nhìn ra điểm bất thường.

Nhìn chằm chằm con cá thanh đồng một lúc, Ngô Tam Tỉnh lẩm bẩm: "Sao nhìn nó quen mắt thế nhỉ?" Trương Thụy Đồng xen vào nói: "Nó cùng một bộ với con cá được khai quật ở Tây Sa hai mươi năm trước!" Ngô Tam Tỉnh lập tức phản ứng: "20 năm trước?

Tây Sa?

Tôi nhớ rồi, ở hải để mộ?" Ngô Tà bên cạnh thắc mắc: "Trương gia, hai mươi năm trước chắc anh cũng chỉ bằng tuổi em thôi chứ?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy trực tiếp kéo cậu lại, cười hắc hắc: "Đại điệt tử, chuyện này đừng hỏi kỹ quá, Tam thúc hôm khác sẽ nói rõ với cháu." Thân phận của Trương Thụy Đồng quả thực quá kinh người.

Nghe nói Phật Gia mới mất vài ngày trước, mà ông nội của Phật Gia vẫn còn tại thế, chuyện này đơn giản là khiến người ta cảm thấy khó tin.

Bàn Tử bên cạnh nghe hồi lâu cũng không hiểu rõ chuyện là thế nào, nhưng lại có chuyện muốn nói: "Này tiểu đồng chí!" Hắn vỗ vỗ vai Trương Thụy Đồng.

Nhìn tướng mạo, Trương Thụy Đồng trông cũng chỉ trạc tuổi Ngô Tà.

Cũng không trách được, tuổi tác của người Trương gia luôn là một ẩn số.

Bàn Tử nói tiếp: "Ở thủ đô có nghe danh Đại Kim Nha không?" Nghe Bàn Tử nhắc đến Đại Kim Nha, Trương Thụy Đồng có chút kỳ quái nhìn hắn: "Anh cũng quen Đại Kim Nha?

Thế có biết Hồ Ba Nhất không?" Bàn Tử trợn tròn mắt: "Lão Hồ?

Cái đó thì tôi quá rõ luôn!" "Ta biết có một đồng chí tên là Vương Giai Huyền Bàn Tử, người thì tốt nhưng lại quá thích khoác lác!" Bàn Tử nghe nhắc đến Vương Bàn Tử kia, hoàn toàn là một mặt chê bai.

Trương Thụy Đồng nghe mà ngẩn người, hóa ra thật sự có Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất.

Bàn Tử vỗ trán, bỗng nhiên nói: "Tôi suýt nữa quên mất, vừa nãy nhắc đến Đại Kim Nha!" Hắn lại kích động nói: "Đại Kim Nha có một chuyến đi đổ đấu ở Tây Vực, đồng chí này tôi thấy thân thủ không tệ, có hứng thú không?" 【Đinh, nhiệm vụ bắt đầu, mời ký chủ đưa ra lựa chọn.】【1.

Đi tìm Đại Kim Nha gia nhập đội khảo cổ Tinh Tuyệt, phần thưởng một bộ trang bị đảo đấu tinh phẩm.】【2.

Chờ đợi ba tháng sau chuyến đi Tây Sa, ký danh sẽ có phần

thưởng hậu hĩnh.

Chương 27

】 Nhìn tùy chọn thứ hai phải đợi ba tháng, Trương Thụy Đồng trong lòng đã có quyết định.

Tiếp theo Tây Vực sắp đón mùa gió, đi một chuyến Tây Vực rồi quay về cũng không mất đến ba tháng.

Trong lòng đã có tính toán, Trương Thụy Đồng nói: "Chính hợp ý ta, ta cũng đang muốn đi thủ đô một chuyến.

Bàn Tử, có nghe nói về Tân Nguyệt Phạn Điếm không?" Bàn Tử nuốt nước miếng đánh ực một cái: "Cái đó thì quá nổi tiếng rồi, đặc biệt là bà chủ Doãn Nam Phong ở đó, đẹp như hoa như ngọc..." Trương Thụy Đồng đảo mắt: "Dừng lại đi!" Biết Tân Nguyệt Phạn Điếm tốt, vừa hay đi thủ đô gặp mặt tiểu bối của Trương gia.

Nhắc đến Doãn Nam Phong, Bàn Tử lau nước miếng, sau đó cười hắc hắc: "Đừng nói là Doãn Nam Phong nhé, người thích cô ấy không ít đâu, chẳng lẽ Trương gia ngài cũng...?" Bàn Tử cười hắc hắc, Trương Thụy Đồng không nói nên lời, bảo hắn lượn đi cho rảnh.

"Đừng nói nhảm nữa, bắt chuyến xe sớm nhất trong ngày, xuất phát ngay!" Không nên ở lại nơi này lâu, đặc biệt là khi ở cùng Ngô Tà, luôn có cảm giác bị người ta theo dõi.

Ngô Tà từ nhỏ đã bị giám sát, ở cùng cậu ta không phải là lựa chọn sáng suốt nhất.

Muốn đối phó Uông gia, trước tiên phải biến mất khỏi tầm mắt của chúng.

Sự biến mất của Tiểu Ca là minh chứng tốt nhất.

Những quả thuốc nổ đó tuyệt đối không phải tự dưng xuất hiện ở

đó.

Dường như có kẻ biết tình huống này sẽ xảy ra, nên đã đặt sẵn thuốc nổ dành riêng cho mình.

Bàn Tử ôm mặt, bất lực nói: "Tôi nói này Trương đồng chí, sao ngài gấp thế, cái cổ mộ đó cũng có chạy mất được đâu?" Lời vừa dứt, bóng dáng Trương Thụy Đồng đã đi xa dần.

Bàn Tử lập tức đuổi theo.

Bất ngờ là nhóm người Ngô Tam Tỉnh cũng lên xe rời đi ngay lập tức.

Đến tỉnh lỵ, hai bên mới tách ra.

Ngô Tam Tỉnh về Lâm An, Trương Thụy Đồng và Bàn Tử bắt xe khách rồi chuyển sang tàu hỏa đi thủ đô.

Hai ngày sau, khi tới thủ đô, Bàn Tử dẫn Trương Thụy Đồng đi xem cửa hàng ở Phan Gia Viên.

Hắn nhiệt tình hỏi một câu: "Trương gia, ngoài hộp tử kim ra, chuông thanh đồng có bán không?" Nhìn kỹ lại, hắn có chút kỳ quái hỏi: "Tôi nói này, sao tôi không thấy đao kiếm trên người ngài nữa, mà chuông thanh đồng cũng biến mất luôn rồi?" Mắt hắn bỗng trợn đại: "Không lẽ..." "Cút ~" Trương Thụy Đồng đầy vạch đen trên mặt.

Hiện tại anh có chút hối hận vì đã mang theo tên Bàn Tử này.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc vest bước vào cửa, cười nhe răng lộ ra một chiếc răng vàng lớn.

"Yêu, hai vị gia đã về rồi à?" Đại Kim Nha cười rạng rỡ.

Bàn Tử mất kiên nhẫn nói: "Bớt nói nhảm đi, Bàn gia tôi lần này giúp ông tìm được một Phát Khâu Thiên Quan chính tông đấy!" Đại Kim Nha nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng quan sát kỹ một hồi,

kinh ngạc hỏi: "Ngài là Phát Khâu Thiên Quan trong truyền thuyết?" Bốn phái lớn Bắc phái gồm Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh đều đã biệt tích giang hồ nhiều năm.

Ông ta lập tức hưng phấn hỏi: "Nếu ngài là Phát Khâu, ngài có hứng thú đi gặp truyền nhân chính tông của đại Mạc Kim Giáo Úy không?" Trương Thụy Đồng nhướng mày nói: "Là Hồ Ba Nhất sao?" Hồ Ba Nhất chỉ nhờ vào một cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà có thể tìm được nhiều cổ mộ mà người khác không thể tìm thấy.

"Phát Khâu Mạc Kim vốn là một nhà, đi gặp một lần cũng tốt." Đại Kim Nha vỗ tay nói: "Được rồi, vừa hay có thời gian, Hồ gia và Vương Bàn Tử kia cũng vừa từ Đông Bắc về, chúng ta có thể đi gặp họ ngay." Bàn Tử cũng không thể chờ đợi thêm để xem vị Mạc Kim Giáo Úy chính tông của Bắc phái trông như thế nào.

Trên đường đi, Đại Kim Nha lại tán gẫu với Bàn Tử vài câu, không ngoài việc hỏi thăm xem trong mộ Lỗ Vương đã lấy được đồ tốt gì.

Khi nghe nói Trương Thụy Đồng mang về một cái hộp tử kim, Đại Kim Nha kinh ngạc đến mức suýt rơi cằm.

"Đó là tử ngọc thời Tây Chu đấy, tôi lâu lắm rồi chưa thấy món đồ giá trị thế này, không lẽ hai vị đã đào lăng mộ hoàng gia sao?" Ông ta nhìn chằm chằm miếng tử ngọc xem đi xem lại: "Đây không phải là lăng mộ đế vương bình thường." Bàn Tử đáp: "Chu Mục Vương, nghe bao giờ chưa?" "Cái ông có tư tình với Tây Vương Mẫu đó hả!" Đại Kim Nha vừa nghe ba chữ Chu Mục Vương là hiểu ngay: "Chẳng trách, nếu là của Chu Mục Vương thì không có gì lạ cả." Chu Mục Vương trong lịch sử danh tiếng tuy không bằng Long Quân Kinh Vũ, nhưng cũng là một nhân vật tầm cỡ.

Đi đến quán thịt cừu nướng, Đại Kim Nha vào đặt bàn trước: "Hai vị đợi ở đây một lát, tôi đi mời Hồ gia và Bàn gia!" Không lâu sau khi Đại Kim Nha rời đi, ông ta quay lại với hai người đi phía sau.

Vương Bàn Tử kia trông cũng không béo lắm, nhưng Hồ Ba Nhất thì lại rất cường tráng.

Vừa vào cửa, anh ta nhìn quanh một lượt, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Trương Thụy Đồng, sau đó đi thẳng tới.

"Vị này chắc hẳn là Trương gia mà Đại Kim Nha nhắc đến?" Trương Thụy Đồng nhìn qua bùa Mạc Kim trên cổ Hồ Ba Nhất và Bàn Tử.

Hai người cố ý để bùa Mạc Kim ra ngoài để biểu lộ thân phận.

Vương Bàn Tử nhìn Trương Thụy Đồng là một thanh niên cao gầy, lập tức có chút khinh thường, nhỏ giọng nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, tôi thấy cậu thanh niên này gầy nhom, nhìn chẳng có vẻ gì là đáng tin cậy cả?" Lão Hồ đưa tay ra hiệu bảo hắn im lặng, cũng nhỏ giọng đáp: "Bàn Tử, nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

Cậu nhìn kỹ hai ngón tay trên tay phải của anh ta đi." Bàn Tử nhìn kỹ một cái: "Suýt nữa thì... sao mà dài thế!" "Ngón tay sao lại dài như vậy?" Lão Hồ nhắc nhở: "Đó là tuyệt kỹ của Phát Khâu Thiên Quan, cũng là chỗ lợi hại nhất của họ." Hồ Ba Nhất nhớ lời ông nội kể, thủ đoạn của Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Giáo Úy gần như giống hệt nhau, nhưng có hai điểm khác biệt: một là Phát Khâu Thiên Ấn, hai là Hoàng Kim Nhị Chỉ trong truyền thuyết.

Sau khi ngồi xuống, Đại Kim Nha lập tức rót rượu, nâng ly tự phạt ba chén.

"Trương gia, chuyện của Trần giáo thụ thì ngài không cần vội, lát nữa tôi sẽ đưa ngài đi gặp!" Đặt ly rượu xuống, Đại Kim Nha nói

tiếp: “Tôi nghe Bàn Tử nói, ngài là bậc tiền bối của Doãn Nam Phong?” Trương Thụy Đồng lườm Bàn Tử một cái rồi nói: “Cũng có chút quan hệ!” Đại Kim Nha nghe vậy mắt sáng rực lên: “Thế thì tốt quá, ăn xong bữa cơm này tôi có việc muốn nhờ ngài giúp đỡ!” Tân Nguyệt Phạn Điếm tuy họ Doãn, nhưng có quan hệ không thể tách rời với Trương gia - đứng đầu Cửu Đại Thế Gia ở Trường Sa.

Rượu qua ba tuần, Đại Kim Nha say như bùn.

Bàn Tử nhìn những người còn lại: “Lát nữa ai trả tiền?” Hồ Ba Nhất lấy từ trong túi ra mấy tờ trăm tệ: “Tôi có chút tiền, để tôi trả!” Vương Bàn Tử lập tức ngăn lại, kích động nói: “Lão Hồ, tiền này phải gửi cho người nhà chiến hữu!” Hồ Ba Nhất nhìn Đại Kim Nha đã say khướt, nói: “Vậy không trả à?” Vương Bàn Tử cũng ngẩn ra: “Túi tôi không có tiền!” Trương Thụy Đồng đưa tiền cho Bàn Tử: “Bàn Tử, đi trả tiền đi!” “Được rồi, Trương gia trượng nghĩa!” Bàn Tử cầm tiền đi.

Hồ Ba Nhất nhìn anh với ánh mắt cảm kích.

Trương Thụy Đồng nói: “Ta định đi Tây Vực, đang thiếu một người, xong việc sẽ có hai vạn đô la tiền thù lao, Hồ Ba Nhất anh có hứng thú không?” Hồ Ba Nhất khách khí nói: “Cứ gọi tôi là lão Hồ là được.

Chuyến khảo cổ này có liên quan đến cổ mộ không?” Trương Thụy Đồng gật đầu: “Một tòa Tinh Tuyệt Cổ Thành bị chôn sâu trong sa mạc, đồng thời cũng là một tòa cổ mộ!” Vương Bàn Tử nghe xong kích động nói: “Lão Hồ đồng ý đi, tận hai vạn đô la lận!” Nghe xong lời Trương Thụy Đồng, tay Vương Bàn Tử run lên bần bật.

Hắn hỏi: “Đội khảo cổ đó chỉ cần một người thôi sao?” Xem chừng hắn cũng muốn đi.

Nhưng xét kỹ lại, Vương Bàn Tử ngoài việc lớn lên trong quân

ngũ thì cũng chỉ có vài năm kinh nghiệm buôn đồ sứ, đi chuyến này e là hơi khiên cưỡng, ngược lại Bàn Tử đi cùng anh lại có kinh nghiệm đảo đấu, đặc biệt giỏi đào hầm.

Sau khi cân nhắc, Trương Thụy Đồng nói: "Cộng thêm lão Hồ là đủ quân số!" Nghe vậy, Vương Bàn Tử có chút thất vọng.

Lão Hồ nhìn Bàn Tử, cũng cảm thấy hơi tiếc cho người anh em tốt bao nhiêu năm.

Chương 28

Trương Thụy Đồng nói: "Nơi sắp tới vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy là mất mạng như chơi, Bàn Tử không có kinh nghiệm sinh tồn trong sa mạc, không đi là tốt nhất!" Nhân lúc Đại Kim Nha say rượu, Trương Thụy Đồng hỏi địa chỉ của Trần giáo thụ.

Còn về tiền ăn, đó là từ số tiền bán món đồ giả "hoàng kim bạch thư" hoàn mỹ kia.

Bàn Tử giúp bán được mười vạn, tạm thời không thiếu tiền.

Vương Bàn Tử vỗ vai Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, vậy tôi ở thủ đô đợi tin tốt của các anh!" Chỉ nghe mức giá đó thôi, Hồ Ba Nhất đã thấy hứng thú.

Lại thêm đây là dự án khảo cổ chứ không phải đổ đấu, tâm lý kháng cự trong lòng cũng giảm bớt.

Cộng thêm có một Phát Khâu Thiên Quan như Trương Thụy Đồng ở đây, Hồ Ba Nhất bắt đầu nảy sinh kỳ vọng.

Sáng sớm hôm sau, Trương Thụy Đồng và Bàn Tử đứng đợi ở đầu ngõ nhà Đại Kim Nha.

Bàn Tử nhìn quanh rồi nói: "Trương gia, anh nói Hồ Ba Nhất này từng là liên trưởng sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Không sai, lão Hồ lúc trước đi lính từng tiếp xúc với những thứ liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Hai người đang nói chuyện thì Hồ Ba Nhất từ phía bên kia đi tới.

Anh ta kinh ngạc: "Hai người đến sớm vậy sao?" Trương Thụy Đồng ra hiệu đi về phía trước, ba người cùng đi sâu vào trong ngõ.

Bên trong có một khoảng sân, ngoài sân có hai người đang chỉnh lý

thiết bị.

Bàn Tử nói: "Mấy thứ này nhìn qua là biết dùng để thám hiểm dã ngoại, vị Trần giáo thụ kia chắc chắn ở bên trong!" Đối với những thứ này, Bàn Tử có không ít kinh nghiệm.

Thấy ba người xuất hiện, Tát Lợi Bằng trong sân đứng dậy hỏi: "Tìm ai?" "Trần giáo thụ có ở đây không?" Trương Thụy Đồng hỏi.

"Ở bên trong." Tát Lợi Bằng chỉ chỉ vào nhà rồi cúi đầu tiếp tục làm việc.

Đổng Kiến và Diệp Diệc Tâm bên cạnh tò mò nhìn ba người một cái.

Trương Thụy Đồng đi trước, bước chân vào phòng.

Bên trong có một học giả khảo cổ với mái tóc thưa thớt đang bày các luận văn khảo cổ lên bàn.

Hách Ái Quốc nghe hai người giới thiệu xong thì không còn hứng thú, cho rằng toàn là chuyện lý thuyết trên giấy.

"Trình độ của hai vị không đạt yêu cầu của đội khảo cổ chúng tôi, mời hai vị về cho!" Nói đoạn định trực tiếp tiễn khách.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn, bên trong có một bóng dáng cao ráo mặc áo khoác da màu đỏ đang cùng Trần giáo thụ nghiên cứu bản đồ.

Hồ Ba Nhất tiến lên chào hỏi: "Đồng chí, tôi..." "Không cần đâu," Hách Ái Quốc trực tiếp ngắt lời, "Ý định của ba vị tôi hiểu, nhưng yêu cầu của tôi các anh cũng rõ rồi chứ?

Phải có kinh nghiệm thám hiểm sinh tồn trong sa mạc và hiểu về khảo cổ học?

Điểm này vô cùng quan trọng, nếu không có bản lĩnh phương diện này thì tôi nhất quyết không nhận." Lời nói vô cùng thẳng thắn.

Bàn Tử xen vào một câu: "Đừng nói chuyện sinh tồn dã ngoại, đồng chí lão Hồ của chúng tôi đây từng đi lính ở sông băng Côn Luân đấy!" Shirley Yang đang xem tài liệu bên trong liền đặt kính lúp xuống.

Trần giáo thụ quay người lại, tò mò hỏi: "Không biết xưng hô với ba vị đồng chí này thế nào?" Trương Thụy Đồng nói: "Tôi là do Đại Kim Nha giới thiệu đến." Nhắc đến Đại Kim Nha, Trần giáo thụ đẩy đẩy gọng kính.

Những việc Đại Kim Nha làm ông đương nhiên biết rõ, bạn của ông ta e rằng đa số cũng liên quan đến đổ đấu.

Giáo thụ ra hiệu mời ngồi nói chuyện.

Trần giáo thụ hỏi: "Lần này tôi cần người tinh thông thuật Thiên Tinh Phong Thủy, không biết ba vị có nghiên cứu về phương diện này không?" Nghe Trần giáo thụ nhắc tới Thiên Tinh Phong Thủy, Trương Thụy Đồng nhìn Hồ Ba Nhất và Bàn Tử một cái.

"Hai yêu cầu đó, ba chúng tôi đều có đủ!" Trần giáo thụ lập tức kinh ngạc nhìn ba người trẻ tuổi trước mặt: "Thật sao?" Tìm mãi không được một người, bỗng dưng lại có ba người.

Nếu Trương Thụy Đồng trước mặt không khoác lác thì quả thực là ý trời giúp đỡ!

Trương Thụy Đồng nói: "Thiên Tinh Phong Thủy còn gọi là Thiên Khung Thanh Nang Thuật, xuất phát từ Thiên Tự Quyển trong cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!" Nói rồi anh thò tay vào túi hành lý, lấy từ trong kho vật phẩm ra nửa cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

"Đây là cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật gia truyền của ta." Trương Thụy Đồng chỉ tùy ý lật vài trang Thiên Tự

Quyển cho Trần giáo thụ xem.

Hồ Ba Nhất đứng bên cạnh nhìn chằm chằm cuốn sách, lập tức lộ vẻ kinh ngạc: "Trương gia, tổ tiên anh cũng để lại một cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 sao?" Trương Thụy Đồng cười nói: "Cái này lát nữa ta sẽ nói kỹ sau, nếu lão Hồ đã biết, hay là anh giảng cho Trần giáo thụ nghe một chút!" Lão Hồ gật đầu: "Thiên Tinh Phong Thủy là chương uẩn súc khó hiểu nhất trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật." Anh ta nhìn Trương Thụy Đồng một cái, cũng không dùng những lời khiêm tốn khách sáo.

Điều khiến anh ta tò mò nhất là tại sao Trương Thụy Đồng cũng có một cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 giống hệt mình.

Thấy Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu, anh ta tiếp tục giảng giải.

"Phong thủy địa học là đỉnh cao, đất phong thủy có thể gọi là nơi tàng phong đắc thủy..." Dưới sự giải thích kiên trì của Hồ Ba Nhất cùng những gì anh ta thấy, bọn người Diệp Diệc Tâm cũng bị thu hút.

Cuối cùng, Trương Thụy Đồng bổ sung thêm một câu: "Phàm là đất thượng cát tất phải hô ứng với nhật nguyệt tinh thần, Tinh Tuyệt Cổ Thành mà các ngươi muốn tìm cũng có thể tìm theo cách này!" Trần giáo thụ nhìn sang Hách Ái Quốc, tâm trạng cả hai đều vô cùng kích động.

Trần giáo thụ phấn khởi vỗ tay: "Tuyệt vời, hai vị giải thích thật quá tuyệt vời!" Tuy nghe có vẻ mông lung nhưng ông đã xác định được một điểm: Trương Thụy Đồng và Hồ Ba Nhất quả thực vô cùng tinh thông thuật Thiên Tinh Phong Thủy.

"Tiểu Trương đồng chí, tiểu Hồ đồng chí, thành phố ốc đảo của vùng này từ lâu đã hóa thành biển cát, cổ đạo sông Khổng Tước cũng

đã khô cạn từ lâu.

Muốn tìm những cổ mộ và thành phố bị vùi lấp trong con đường tơ lụa giữa sa mạc thì dựa vào thuật Thiên Tinh Phong Thủy là cách nhanh chóng nhất!" Trần giáo thụ cuối cùng kích động cười nói: "Cảm tạ trời đất đã phái mấy vị nhân tài tới!" "Tôi chính thức tuyên bố," Nói được một nửa Trần giáo thụ bỗng quên hỏi tên của hai người, "Tên của hai vị đồng chí là?" "Trương Thụy Đồng!" "Tôi là Hồ Ba Nhất!" Trần giáo thụ đứng dậy: "Tôi tuyên bố đồng chí Trương Thụy Đồng và đồng chí Hồ Ba Nhất chính thức gia nhập đội khảo cổ của chúng tôi." Coi như đã định xong.

Bàn Tử bên cạnh ngẩn ngơ nói: "Phong thủy kham dư hay sinh tồn dã ngoại tôi đều biết, sao lại bỏ quên tôi rồi?" Thấy tình cảnh của Bàn Tử, Hồ Ba Nhất từ phía sau lấy ra một miếng ngọc đưa cho hắn.

Anh ta khẽ nói với Trương Thụy Đồng: "Miếng ngọc này tôi đã lấy từ chỗ Bàn Tử, mấy người trong đội khảo cổ này có nhận ra miếng ngọc đó không?" Hôm qua anh ta chỉ nghe Trương Thụy Đồng nói rằng chỉ cần cầm miếng ngọc này là có thể vào đội khảo cổ.

Trương Thụy Đồng vốn tưởng anh ta sẽ nhường cho Vương Bàn Tử kia, không ngờ tên Bàn Tử này lại được hưởng lợi.

Quả nhiên, Trần giáo thụ nhìn miếng ngọc hình bát quái, đặc biệt là văn tự trên đó, lập tức đi tới: "Đồng chí này, miếng ngọc này có thể cho tôi xem một chút không?" Bàn Tử tùy ý đưa qua, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Hồ Ba Nhất: "Ngọc này có gì đặc biệt à?" Trần giáo thụ cầm miếng ngọc nhìn kỹ, Shirley Yang bên trong thấy vậy cũng bước ra theo.

Trần giáo thụ thấp giọng nói: "...Đây là Quỷ Đồng Văn của nước Tinh Tuyệt vùng Tây Vực!" Hai người nhìn nhau, Trần giáo thụ nói: "Vậy hãy để đồng chí này cùng gia nhập đội khảo cổ của tôi luôn đi!"

Shirley Yang gật đầu biểu thị không có dị nghị.

Bước tới trước mặt, Trần giáo thụ giới thiệu với mọi người: "Giới thiệu với các anh, đây là cô Yang, người tài trợ cho chuyến khảo cổ lần này.

Đừng thấy cô ấy là con gái, cô ấy là nhiếp ảnh sư rất nổi tiếng của tạp chí Địa lý Hoa Kỳ đấy!" Shirley Yang tay cầm miếng ngọc bát quái nói: "Chuyến khảo cổ này, mỗi người sẽ nhận được một vạn đô la thù lao.

Chương 29

Nếu cuối cùng tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc, thù lao sẽ tăng gấp đôi!" Nhắc đến thù lao, lòng Hồ Ba Nhất cũng yên ổn được một nửa.

Trương Thụy Đồng nói: "Trong 36 nước Tây Vực, nước Tinh Tuyệt ta cũng có nghe qua, việc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành ta cũng có vài phần nắm chắc." Trần giáo thụ nghe xong liền nảy sinh hứng thú, hỏi: "Trương đồng chí cũng có hứng thú với văn hóa Tinh Tuyệt sao?" Không biết vì sao, xưng hô từ Tiểu Trương ban đầu đã vô tình bị lược đi chữ "Tiểu".

Đặc biệt khi nhìn vào đôi mắt của Trương Thụy Đồng, ông thậm chí cảm thấy đối phương giống như một cụ già đã ở tuổi xế chiều.

Nghiên cứu văn hóa Tây Vực cả đời, nghe thấy Trương Thụy Đồng có hứng thú, ông tự nhiên cảm thấy vô cùng vui mừng.

Trương Thụy Đồng lại nói: "Có một chút hiểu biết.

Vị trí của Tinh Tuyệt cổ quốc thực ra nằm ở sông ngầm Tư Độc..." Đang nói dở thì thấy Đại Kim Nha đứng ở cửa vẫy tay.

Trần giáo thụ nói: "Trương đồng chí nếu có việc gấp thì cứ đi lo trước đi!" Trương Thụy Đồng gật đầu cáo biệt Trần giáo thụ.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử thấy anh rời đi cũng đi theo.

Đại Kim Nha vội vã nói: "Nếu không hỏi Vương Bàn Tử thì tôi cũng không biết anh ở đây!

Sắp xảy ra chuyện lớn rồi." Trương Thụy Đồng nhíu mày: "Chuyện gì đã xảy ra?" Đại Kim Nha gấp gáp kể: "Tôi vô tình đi ngang qua Tân Nguyệt Phạn Điếm, có nhắc đến tên của ngài để giúp

ngài nhận thân, ai ngờ tôi vừa nói xong, người ở đó đã động thủ, đặc biệt là tên Trương Viết Sơn kia ra tay tàn nhất!" Nhìn biểu cảm của ông ta, Trương Thụy Đồng khinh thường nói: "Ông định lấy danh hiệu của ta đi lừa đảo bịp bợm đúng không?" Đại Kim Nha ngại ngùng cười cười.

Trương Thụy Đồng đảo mắt nói: "Đi thôi, ta cũng đang muốn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến!" Những người còn lại của Trương gia, ngoài những người đã ra nước ngoài năm đó, đa số ở trong nước đều đang được bảo hộ bởi đám con cháu.

Đại Kim Nha lập tức ân cần dẫn đường phía trước. 【Đinh, gia nhập đội khảo cổ thành công, nhận được một bộ trang bị đảo đấu tinh phẩm. 】 Trên đường đi, bên tai bỗng vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Sau khi âm thanh biến mất, Trương Thụy Đồng liếc nhìn vị trí kho vật phẩm.

Gần như nguyên một dãy ô vật phẩm đã bị chiếm mất mấy ô.

Trương Thụy Đồng đại khái nhìn qua: 【Kim Cương Tán (dạng gấp gia cố đặc biệt), Phàn Sơn Quật Tử Giáp (bản cải tiến có thể tự do di chuyển trên vách đá dựng đứng), mười lá Trấn Thi Phù, Thần Cấp Phi Hổ Trảo (theo ý muốn, tỷ lệ móc trúng 100%), Toàn Phong Sạn tinh trang. 】 Kim Cương Tán có thể chống đỡ cơ quan, ai cũng biết, còn Phàn Sơn Quật Tử Giáp là loại trang bị của phái Bàn Sơn cũng có ở đây.

Trấn Thi Phù không cần giải thích, Phi Hổ Trảo đặc biệt là loại cấp thần này là trang bị vô cùng quan trọng trong cổ mộ.

Lướt qua một lượt bộ trang bị, Toàn Phong Sạn là lợi khí đào hầm, so ra lại có vẻ bình thường hơn cả.

Đại Kim Nha lái xe đưa Trương Thụy Đồng và Hồ Ba Nhất đi.

Trên đường, Đại Kim Nha không ngừng than khổ.

Biểu cảm đó khiến Hồ Ba Nhất nhìn mà nổi hết da gà.

Đối với việc ông ta thích Doãn Nam Phong, Trương Thụy Đồng là người đầu tiên không đồng ý.

"Trương gia, Hồ gia, tới rồi!" Đại Kim Nha vừa dứt lời, trong khách sạn lập tức có người đứng trên lầu nhìn xuống ba người với vẻ bề trên.

"Phật Gia?" Trương Viết Sơn đứng ở tầng hai bỗng bị khuôn mặt dưới lầu làm cho giật mình.

Đứng sau anh ta là một phụ nữ trẻ tuổi, mặc một chiếc váy dài màu đen, mái tóc dài xõa vai tùy ý tung bay trong gió.

Khi nhìn thấy Trương Thụy Đồng, cô cũng giật mình kinh ngạc, lấy tay che miệng: "Trời ạ, sao người này lại giống Phật Gia đến thế?" Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm tự nhiên không lạ lẫm gì với diện mạo của Phật Gia.

Khi Doãn Nam Phong gặp Phật Gia lần đầu thì ông đã ở tuổi trung niên, nhưng cô đã thấy những bức ảnh cũ thời trẻ của ông.

Trương Viết Sơn gần như xuất hiện tại đại sảnh khách sạn với tốc độ nhanh nhất.

Sau khi Trương Thụy Đồng bước vào khách sạn, anh liền tìm chỗ ngồi xuống.

"Cậu là ai?" Nhìn Trương Thụy Đồng trước mặt, Trương Viết Sơn chỉ cảm thấy khuôn mặt này nhìn rất quen thuộc nhưng chưa bao giờ gặp qua.

Trương Thụy Đồng chẳng hề để ý, nói: "Cậu mới có hơn trăm

tuổi, không biết ta cũng là chuyện bình thường!" Cơ thể này đã chết từ ba trăm năm trước, lúc đó Trương Viết Sơn quả thực chưa sinh ra.

Nhưng lời này rơi vào tai những người khác lại mang ý nghĩa khác.

Trong mắt người bình thường, trăm tuổi là một độ tuổi cực kỳ thọ.

Bàn Tử kinh ngạc kêu lên: "Không, hơn trăm tuổi, già thế sao?" Chỉ nhìn mặt Trương Viết Sơn thì không ai đoán được tuổi của anh ta.

Chính xác mà nói, những tộc nhân Trương gia có huyết mạch thuần túy một chút đều không thể phán đoán tuổi tác qua tướng mạo.

Nhìn quanh khách sạn một lượt, Trương Thụy Đồng hỏi: "Những người khác của Trương gia đâu?" Trương Viết Sơn lúc này mới chú ý đến những vật dụng mang trên người anh, đặc biệt là cái chuông thanh đồng đang treo bên hông và thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng.

"Tại sao đao và chuông lại ở chỗ cậu?" Trương Thụy Đồng nhún vai, nói: "Hai thứ này vốn là của ta, ở chỗ ta có gì không đúng sao?" Trương Viết Sơn có chút không chắc chắn hỏi: "Trương Thụy Đồng mà Đại Kim Nha nhắc tới...?" Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu: "Đúng là ta, ở đây nói chuyện không tiện, đổi chỗ đi!" Những người xung quanh không biết ý nghĩa đằng sau cái tên này, nhưng Trương Viết Sơn thì hiểu rõ.

Nếu Trương Khởi Linh là tộc trưởng cuối cùng, thì Trương Thụy Đồng chính là vị tộc trưởng danh chính ngôn thuận cuối cùng của đời trước.

Vào đến văn phòng của Trương Viết Sơn, anh ta kéo ghế cho Trương Thụy Đồng ngồi.

Chuyện sống thọ kiểu này trong mắt người Trương gia không có

gì là lạ.

“Ta nói ngắn gọn thôi, cho ta biết những người khác của Trương gia đang ở đâu?” “Ngài thật sự là ông nội của Phật Gia?” Trương Viết Sơn vẫn chưa dám tin chắc.

Trương Thụy Đồng rút đao khẽ rạch một đường trên ngón tay, nặn ra một giọt máu.

Anh nhìn Trương Viết Sơn, thản nhiên hỏi: “Bằng chứng này đủ chưa?” Nhìn dòng máu đặc biệt kia, trong lòng Trương Viết Sơn vô cùng chấn kinh.

“Nhưng lão tộc trưởng không phải đã mất từ ba trăm năm trước...” “Chết rồi?” Trương Thụy Đồng tiếp lời: “Cụ thể thế nào thì rất khó giải thích.” Trương Viết Sơn nói tiếp: “Những người khác của Trương gia đều đang đi theo hỗ trợ cho Phật Gia.” Lần này đến lượt Trương Thụy Đồng cảm thấy ngạc nhiên: “Cái thằng nhóc Khải Sơn đó cố ý giả chết sao?” Có được tin tức này, trong lòng anh có chút vui mừng, dù sao máu loãng còn hơn nước lã, đều là cháu nội ruột thịt của mình.

Chương 30

“Họ ở đâu?” Trương Viết Sơn lắc đầu, chính anh ta cũng không biết cụ thể ở đâu.

“Phật Gia năm xưa bị Uông gia uy hiếp, hiện tại đã rút lui để tìm cơ hội nhổ tận gốc Uông gia.” Trương Thụy Đồng có chút thất vọng, trong thời gian ngắn e là không gặp được người.

Trương Viết Sơn vừa dứt lời, cửa phòng bỗng bật mở, một cô gái trẻ trung xinh đẹp mặc váy dài đen ngã nhào vào.

“Doãn Nam Phong?” Thấy cô xuất hiện, Trương Viết Sơn cau mày.

Vị trí văn phòng này rất đặc biệt, có hiệu quả cách âm.

Vậy mà lúc nãy anh ta mới nhận ra Doãn Nam Phong đang nghe trộm bên ngoài.

Doãn Nam Phong tiến lại gần quan sát kỹ Trương Thụy Đồng, tò mò hỏi: “Thật sự là ông nội của Phật Gia sao?” Phật Gia đã là nhân vật bậc ông cha rồi, ông nội của Phật Gia thì không phải là...

Doãn Nam Phong ghé sát lại, cắn cắn đôi môi đỏ mọng, bỗng nhiên cảm thấy hơi ngại ngùng.

Trương Thụy Đồng chỉ ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng bay tới.

Doãn Nam Phong theo bản năng lùi lại một bước.

Là người đương gia lừng lẫy của Tân Nguyệt Phạn Điếm, có mấy ai dám đứng gần cô như thế.

Trương Thụy Đồng nhìn Trương Viết Sơn đang cúi đầu bên cạnh,

hỏi: "Vẫn chưa hỏi rõ sao?" Quan hệ giữa Doãn Nam Phong và đám con cháu có vẻ hơi phức tạp rồi.

Doãn Nam Phong nhìn biểu cảm lúc này của Trương Viết Sơn, vẻ hoảng hốt mà cô chưa từng thấy bao giờ.

Ngoại trừ trước mặt Phật Gia, cô chưa bao giờ thấy Trương Viết Sơn lộ ra vẻ mặt như vậy.

Nhưng cũng đúng thôi, trước mặt vị này có thể là ông nội ruột của Phật Gia, vị tộc trưởng Trương gia trong truyền thuyết kia mà.

Trương Viết Sơn điều chỉnh lại trạng thái rồi nói: "Tôi nghe nói tộc trưởng hai ngày nữa sẽ đi Tây Vực khảo cổ, hay là cứ ở lại khách sạn trước?" Vừa nói vừa nhìn sang Doãn Nam Phong, dù sao về danh nghĩa cô mới là chủ nhân ở đây.

Doãn Nam Phong nhìn khuôn mặt Trương Thụy Đồng trẻ trung hơn cả Trương Viết Sơn, cười nói: "Tôi sẽ cho người đi sắp xếp, sau này Tân Nguyệt Phạn Điếm chính là nhà của ngài!" Cứ ngỡ Phật Gia thật sự đã chết, không ngờ chỉ là một màn kịch.

Trong lòng cô như có sóng cuộn biển gầm, đồng thời nhớ lại lời của Doãn Tân Nguyệt khi mình tiếp quản khách sạn.

Tân Nguyệt Phạn Điếm luôn luôn cần một người chủ nam!

Đối mặt với sự nhiệt tình của Doãn Nam Phong, ngay cả Trương Viết Sơn cũng thấy không quen.

Doãn Nam Phong hỏi: "Tên Đại Kim Nha đó cũng là bạn của ngài sao?" Nhắc đến Đại Kim Nha dưới lầu, Trương Thụy Đồng cười cười lắc đầu: "Bạn bình thường thôi, lát nữa cứ bảo ông ta trả tiền rồi về đi." Trước đó đi ăn lẩu cừu còn chưa thanh toán, lần này coi như cho Đại Kim Nha "chảy máu" một chuyến.

Trương Viết Sơn cười nói: "Xem ra tộc trưởng cũng không thích

Đại Kim Nha cho lắm, tôi biết phải làm gì rồi." Anh ta đứng dậy cáo từ, ra ngoài tiếp đón Đại Kim Nha.

Chẳng mấy chốc, Trương Thụy Đồng thấy Thanh Thanh Mạn bước vào nói: "Phòng đã dọn dẹp xong rồi." Doãn Nam Phong ra hiệu: "Dẫn Trương gia đi nghỉ ngơi, đây là bậc trường bối của Phật Gia!" Nếu gọi trực tiếp là ông nội thì sợ hơi dọa người, nên Doãn Nam Phong đổi cách gọi cho khiêm tốn hơn.

Thanh Thanh Mạn ngẩng đầu nhìn Trương Thụy Đồng một cái, trên mặt vẫn không có quá nhiều biểu cảm.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú kia, Trương Thụy Đồng cũng đang quan sát kỹ Thanh Thanh Mạn.

Trong thế giới đạo mộ không có nhiều mỹ nữ, Thanh Thanh Mạn chính là một trong số đó.

Đi chậm rãi trong hành lang, không biết từ lúc nào bóng dáng Doãn Nam Phong đã biến mất.

Trương Thụy Đồng không để tâm, đi theo Thanh Thanh Mạn tới trước phòng.

Thanh Thanh Mạn nói: "Có việc gì ngài cứ gọi tôi một tiếng, tôi sẽ tới ngay!" Cô đứng bên ngoài không tiến vào thêm nữa.

Chờ Trương Thụy Đồng vào phòng, Doãn Nam Phong mới từ phía bên kia bước ra.

Vừa rồi quan sát suốt quãng đường, cô vẫn có chút không tin nổi, ông nội của Phật Gia lại trẻ trung như vậy!

"Chẳng lẽ bí mật trường sinh của Trương gia là có thật sao?" Một đêm cứ thế bình tĩnh trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử và lão Hồ mang theo đồ nghề đợi ở

sân nhà Trần giáo thụ.

Vật tư cơ bản do Shirley Yang phụ trách mua sắm.

Hai người mang theo đủ thứ đồ hạ đấu như dây thừng bó xác, nến, xẻng Lạc Dương.

Bàn Tử kỳ quái hỏi: "Hôm qua Trương gia mất tích ở Tân Nguyệt Phạn Điếm xong là không thấy bóng dáng đâu, không lẽ đang nằm hưởng lạc trong chốn ôn nhu nào rồi chứ?" Hồ Ba Nhất cất la bàn trong tay đi, nói: "Tôi thấy Trương gia sẽ đến đúng giờ thôi, chỉ là không ngờ anh ta lại có bối cảnh lớn đến thế." Hôm qua sau khi về, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đã dò hỏi bối cảnh của khách sạn đó.

Trong giới đảo đấu, những người họ Trương có tên tuổi cơ bản đều không phải nhân vật tầm thường.

"Hai người đứng ở cửa làm gì thế?

Tôi đang định xuất phát đây!" Giọng nói của Trương Thụy Đồng vang lên từ bên trong.

Hai người nhìn nhau, như thể nhìn thấy ma vậy.

Chuyến đi hướng Tây bắt đầu khởi hành.

Trên một chuyến tàu hỏa, người không đông lắm, có lẽ vì đi đến Tân Cương.

Trên đường đi, Trương Thụy Đồng lại nhìn kỹ Shirley Yang một lượt, diện mạo của cô khác hẳn với những gì anh thấy ở kiếp trước, thậm chí còn mờ ảo vượt xa những diễn viên đóng vai này trong phim ảnh.

Bàn Tử, Tát Lợi Bằng và những người khác đang đánh bài ở toa bên cạnh.

Ba người họ đánh suốt một buổi sáng mà vẫn hưng phấn vô cùng.

Thời này điện thoại đa số chỉ giới hạn ở việc gọi điện nhắn tin, cũng không có phương thức giải trí nào tốt hơn.

Chương 31

Trương Thụy Đồng cầm nửa cuốn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 xem lại một lượt cẩn thận.

Lúc này, Trần giáo thụ bỗng mở cửa toa xe, nói với Trương Thụy Đồng và Hồ Ba Nhất: "Trương đồng chí, tiểu Hồ, tôi có chút việc muốn nói!" Thấy Trần giáo thụ xuất hiện, Trương Thụy Đồng ít nhiều đoán được chuyện gì.

Tình huống có chút khác so với hiểu biết ở kiếp trước, nhưng cũng không hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh.

Khi hai người đi theo Trần giáo thụ và Shirley Yang vào toa xe của họ, Shirley Yang nói: "Tôi có lẽ phải đổi lộ trình đi đến sông băng Côn Luân một chuyến trước!" Trần giáo thụ ái ngại bổ sung: "Trước đây có một nhà thám hiểm người nước ngoài rất nổi tiếng từng đến nước Tinh Tuyệt vùng Tây Vực và để lại một cuốn nhật ký quý giá, cuốn nhật ký đó hiện đang ở Côn Luân." Tình huống quả nhiên giống như anh đã nghĩ, trước khi lên xe anh đã tìm hiểu, xuống trạm tiếp theo là có thể chuyển hướng đi Côn Luân.

Nghe Shirley Yang đề cập đến việc đổi hướng sang sông băng Côn Luân, sắc mặt Hồ Ba Nhất có chút không tốt.

Nhắc đến sông băng Côn Luân, trong đầu Hồ Ba Nhất không nhịn được mà nhớ đến những chiến hữu đã hy sinh thảm khốc.

Hồ Ba Nhất có chút phẫn nộ nói: "Nếu muốn đi sông băng Côn Luân, tại sao không nói sớm?" Trần giáo thụ không ngờ phản ứng của Hồ Ba Nhất lại lớn đến vậy.

"Shirley, cô xem..." Ông nhìn sang Trương Thụy Đồng: "Trương đồng chí, hay là ngài giúp khuyên giải một chút?" Trương Thụy Đồng

nhún vai nói: “Chuyện này phải xem ý anh ta.” Phản ứng của Hồ Ba Nhất dường như nằm trong dự tính của Shirley Yang.

Cô ngồi xuống cạnh Trương Thụy Đồng, nói: “Hồ Ba Nhất là người anh dẫn tới, tôi tin anh ta sẽ nghe lời anh.” 【Đinh, nhận nhiệm vụ ký danh Cửu Tầng Yêu Lâu, mời ký chủ lựa chọn. 】 【1.

Ký danh Cửu Tầng Yêu Lâu, phần thưởng Khôi Tinh Thích Đấu, súng phun lửa quân dụng M2. 】 【2.

Rời khỏi đội ngũ, phần thưởng chuyến du lịch Tân Cương bảy ngày. 】 Khôi Tinh Thích Đấu là tuyệt kỹ của Trần Lão Hiệp phái Chá Cô Tiếu, bất kể đá người hay đá cương thi đều cực kỳ chuẩn xác.

Sát khí của Trần Hòa Thượng quá nặng cũng bởi những kỹ năng này, chiêu nào cũng chí mạng.

Nhưng Trương Thụy Đồng lại cho rằng công phu vốn dùng để giết người, võ thuật mới dùng để cường thân kiện thể.

Thu hồi tâm trí, thấy Shirley Yang đang chờ câu trả lời, Trương Thụy Đồng nói: “Muốn đi cũng được, trước tiên phải thêm tiền, đó là phần ta đáng được hưởng.

Thứ hai, ta không phụ trách an toàn của cô!” Mọi người trong đội đều kiên quyết muốn đi Côn Luân, thuần túy là tìm cái chết.

Anh vẫn nhớ để hộ tống mấy vị này, trong cốt truyện gốc đã có người phải mạng vong.

Shirley Yang chậm rãi gật đầu: “Được, đã quyết định đi khảo cổ thì tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, tôi sẽ tự chịu trách nhiệm về an toàn của mình.” Vốn dĩ cô cũng không định để Trương Thụy Đồng phụ trách an toàn cho mình.

Cô gái đến từ nước Mỹ luôn có sự kiêu ngạo riêng.

Trương Thụy Đồng thuận tiện bổ sung thêm một câu: “Có một điểm nữa, ở Cửu Tầng Yêu Lâu, hãy bảo mấy vị giáo thụ an phận một chút, đừng chạy lung tung.” Mấy vị này một chút kinh nghiệm thực tế cũng không có, đặc biệt là tên Tát Lợi Bằng kia, làm thì ít mà hỏng thì nhiều.

Shirley Yang nhìn chằm chằm anh vài giây: “Anh biết tôi muốn tìm Cửu Tầng Yêu Lâu sao?” Cô không nhớ mình đã nhắc đến chuyện đó.

Trương Thụy Đồng cười thần bí: “Ta không chỉ biết Cửu Tầng Yêu Lâu, ta còn biết cả Đạt Phổ Quỷ Trùng.

Thứ đó không đơn giản như cô nghĩ đâu, lúc đó đừng có mà sợ phát khóc đấy.” “5000, thêm năm ngàn đô la nữa, những thứ khác vẫn giữ nguyên như cũ.” Shirley Yang nghe Trương Thụy Đồng có vẻ rất am hiểu về Cửu Tầng Yêu Lâu kia, trong lòng càng thêm tin chắc tìm anh là chính xác.

Trương Thụy Đồng nghe xong liền đưa tay ra hiệu đồng ý.

Hồ Ba Nhất đang đứng ở cửa hút thuốc.

Thấy Trương Thụy Đồng bước ra, anh ta nói: “Nếu có thể thêm một ngàn, tôi có thể cân nhắc đi một chuyến sông băng.” Lúc nãy đứng ở cửa hồi lâu, thực ra anh ta cũng có chút nhớ các chiến hữu năm xưa, cũng đã đến lúc đi tế bái những anh linh đó.

“Thêm năm ngàn, lúc đó hãy để mấy vị giáo thụ ở lại doanh địa.” Trương Thụy Đồng đặc biệt nhấn mạnh việc sắp xếp cho các giáo thụ.

Mấy vị đó toàn là những con mọt sách yếu ớt, đi theo chỉ thêm vướng chân.

Nghe thấy tiền thù lao, Hồ Ba Nhất cũng gật đầu đồng ý.

Còn về phần thuyết phục các giáo thụ thì đó là việc của Shirley

Yang.

Nghe kỹ có thể thấy tiếng thảo luận từ phía bên kia.

Trong quá trình thảo luận, Hách Ái Quốc và mấy cậu sinh viên có ý kiến lớn nhất, nhưng cuối cùng đều bị Trần giáo thụ áp xuống.

Trần giáo thụ nói: "Mục đích chính của chúng ta là Tây Vực, những gì Trương đồng chí yêu cầu cũng là có cơ sở." Giọng điệu Trần giáo thụ vô cùng kiên quyết, bao gồm cả việc bản thân ông cũng không được xuống sông băng.

Trạm tiếp theo, cả đoàn trực tiếp chuyển xe đi Côn Luân.

Lộ trình vô cùng thuận lợi, Shirley Yang và Trần giáo thụ sau khi bàn bạc kỹ lưỡng đã xác định được tuyến đường.

Giữa vùng sông băng, mọi người đều khoác lên mình những chiếc áo đại y dày sụ, cô gái nhỏ nhắn Diệp Diệc Tâm bị lạnh đến mức run cầm cập.

Shirley Yang mặc bộ đồ lông vũ đỏ tươi, trang bị chuyên nghiệp nhìn cũng rất ra dáng.

Khi chuẩn bị thiết bị, Trương Thụy Đồng đã từ chối trang bị mà Shirley Yang cung cấp.

Anh mặc lên mình bộ Phàn Sơn Quật Tử Giáp, trên đó có thể tùy ý điều chỉnh các móc câu.

Móc câu sắc nhọn được chế tạo từ dược liệu không rõ tên, vô cùng sắc bén và có thể cố định chắc chắn trên vách đá.

Bên hông treo Thần Cấp Phi Hổ Trảo, luôn trong tư thế sẵn sàng.

Nhìn bộ trang bị này, Shirley Yang trên đường đi không nhịn được mà liếc nhìn thêm vài cái.

Đặc biệt là bộ giáp kia luôn khiến cô có cảm giác quen thuộc lạ

thường.

Mọi người đi bộ trên vùng tuyết trắng hướng về sông băng, Shirley Yang tò mò lại gần hỏi: "Bộ quần áo này thật đặc biệt, anh lấy từ đâu vậy?" Trương Thụy Đồng phủi lớp tuyết trên người, nói: "Quần áo này năm xưa một vị đạo nhân phái Bàn Sơn tặng ta, cô cũng biết Phàn Sơn Quật Tử Giáp sao?" Trương Thụy Đồng tùy miệng bịa ra một lý do, dù sao món đồ này quả thực là bảo vật độc môn của phái Bàn Sơn.

Chương 32

Nghe anh nhắc đến đạo nhân phái Bàn Sơn, trong lòng Shirley Yang bỗng dâng lên một cảm giác thân thiết khó tả.

Trong khu doanh trại, mấy binh sĩ mặc quân phục xanh lá đi theo sau liên trưởng.

Cát Oa vừa nhìn thấy Hồ Ba Nhất liền kích động reo lên: "Liên trưởng, anh đã về rồi sao?" Đại Cá Tử đứng ngẩn ngơ phía sau.

Nhìn hai người, Hồ Ba Nhất ngạc nhiên hỏi: "Hai người vẫn ở đây à?" Cát Oa giơ súng cười nói: "Bao nhiêu năm nay chúng em vẫn luôn kiên trì canh giữ cương vị." Hồ Ba Nhất trịnh trọng vỗ vai anh ta: "Tốt lắm!" Nhìn hai người họ, Trương Thụy Đồng bỗng nhớ tới kết cục của Cát Oa.

Nếu không phải do Tát Lợi Bằng trong cốt truyện gốc chụp ảnh làm lóe đèn flash, Cát Oa có lẽ đã không phải chết.

Những người khác trong đội khảo cổ đều được để lại ở khu lều trại, đứng từ xa nhìn họ rời đi.

Trần giáo thụ dặn dò: "Trương đồng chí, sông băng Côn Luân vô cùng hung hiểm, trên đường đi nhất định phải vạn phần cẩn thận!" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Giáo thụ cứ yên tâm ở đây, chúng tôi đi rồi sẽ về ngay." Bàn Tử bỗng vọt ra nói: "Trần giáo thụ yên tâm đi, chuyến này nhất định sẽ mang được di cốt của cha cô Yang về!" Lúc trước Shirley Yang có đề cập và kiên trì đi chuyến này chủ yếu để tìm kiếm di vật của cha mình.

Shirley Yang nghe Bàn Tử nói vậy sắc mặt có chút không vui.

Hồ Ba Nhất nói: "Bàn Tử, cha của cô Yang chỉ là mất tích thôi,

hiện tại vẫn chưa chắc chắn là ông ấy đã gặp chuyện." Bàn Tử nhìn Shirley Yang một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tôi nghe Trương gia nói mất tích thì đa phần là... thôi bỏ đi." Hắn sau đó ngậm miệng lại.

Suốt quãng đường không ai nói câu nào.

Mọi người giẫm lên lớp tuyết dày để lại những dấu chân, nhưng cũng nhanh chóng bị tuyết rơi vùi lấp.

Không biết đã đi bao lâu, Hồ Ba Nhất đang dẫn đường bỗng đứng sững lại trước một con dốc nghiêng.

Trương Thụy Đồng tiến lên hỏi: "Sao thế lão Hồ?" "Tôi nhớ rồi!" Cát Oa tiến lên nói: "Liên trưởng, năm đó hình như chúng ta cũng chỉ đi đến đây, quãng đường phía sau chắc là chưa có ai đi qua cả." Trương Thụy Đồng nói: "Vượt qua con dốc này, phía sau chắc hẳn là một khe nứt thung lũng do địa chấn tạo ra." Trước con dốc, Hồ Ba Nhất châm ba điếu thuốc để tế điện anh linh các chiến hữu.

Tình huống đúng như Trương Thụy Đồng dự đoán, vượt qua con dốc tuyết năm xưa chính là một thung lũng sâu.

Đứng trước thung lũng, Shirley Yang giải thích: "Vụ lở tuyết năm đó không phải do tiếng súng, mà là do một trận động đất." Phía sau, mấy binh sĩ mặc quân phục nhanh chóng dựng lều.

Máy vô tuyến điện được bày ra bên trong và kết nối tín hiệu với đội ngũ phía dưới.

Cát Oa chạy tới nói: "Lát nữa tôi và Đại Cá Tử sẽ cùng xuống dưới, những người còn lại ở trên này sẵn sàng chờ lệnh." Ở nơi như thế này, bão tuyết có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, cần có người túc trực bên bộ đàm để nhắc nhở.

Những người khác đang dùng búa đục đinh băng, duy chỉ có Trương Thụy Đồng đứng sát mép thung lũng.

Hồ Ba Nhất đưa một điếu thuốc, hỏi: "Trương gia, chúng ta sắp xuống rồi, anh không chuẩn bị gì sao?" Để tránh xảy ra tai nạn, những người khác đều kiểm tra dây thừng trên người lần thứ ba.

Cát Oa và Đại Cá Tử có kinh nghiệm phong phú cũng đang giúp Shirley Yang và Bàn Tử thắt dây.

Trương Thụy Đồng từ chối điếu thuốc: "Ta không hút đâu, thời gian cũng sắp đến rồi, ta xuống trước đây, lát nữa các anh theo sau." Hồ Ba Nhất nhìn bộ quần áo kỳ lạ trên người anh: "Anh định dựa vào bộ đồ đó mà xuống sao?" Bộ quần áo kỳ quái này có nhiều móc treo nhô ra, nhìn có vẻ như dùng để cố định trên vách đá.

Lời vừa dứt, Trương Thụy Đồng xoay người nhảy xuống.

Tay phải anh nhanh chóng bám vào mép thung lũng, nhờ vào lực bám của bộ giáp, anh nhanh chóng đi xuống từng chút một.

Nhìn từ thung lũng ra ngoài, trên ngọn núi tuyết hùng vĩ là một màu trắng xóa, những cơn gió lạnh thấu xương thỉnh thoảng tạt thẳng vào mặt.

Trương Thụy Đồng sau khi dần thích nghi, tốc độ ngày càng nhanh.

Những động tác này như là bản năng bẩm sinh, nhẹ nhàng đến mức vượt xa dự tính của anh.

Cơ thể này vốn có ký ức, những thứ này dường như đã khắc sâu trong linh hồn.

Động tác của Trương Thụy Đồng lập tức làm những người còn lại giật mình.

Shirley Yang đứng bên cạnh, chỉ xuống dưới hét lớn: "Nhìn kìa, bóng đen dưới đó, anh ấy không sao!" Mọi người nhìn xuống, thấy anh không những không sao mà còn sắp xuống đến đáy rồi.

Bàn Tử kích động nói: "Mặc bộ đồ thần khí đó là có thể xuống được như thế sao?" Hắn kéo kéo dây thừng, chuẩn bị cùng những người khác đi xuống.

Đợi khi những người khác đang chậm rãi leo xuống, Trương Thụy Đồng đã đi vào trong đường hầm vạn lý.

Quay đầu nhìn lại, trong số những người phía sau, tốc độ của Shirley Yang nhanh hơn Hồ Ba Nhất một chút.

Tiếp tục tiến về phía trước, hai bên hang đá có thể thấy lượng lớn vân mẫu và thủy tinh vốn được chôn sâu dưới lòng đất.

Băng qua hang đá, phía sau là một hồ nước ấm.

Anh liếc nhìn vách đá bên cạnh, trên đó ẩn ước khắc rất nhiều cổ văn tự uẩn súc khó hiểu.

"Quỷ Đồng Văn!" Shirley Yang từ phía sau đuổi kịp, nhìn thấy văn tự trên vách đá liền không nhịn được mà nhìn thêm vài cái.

"Thật đáng tiếc là Trần giáo thụ không đi theo, nếu không có lẽ ông ấy sẽ biết ý nghĩa của những văn tự này!" "Cô lầm rồi, nội dung trên này không liên quan nhiều đến nước Tinh Tuyệt, ngược lại có quan hệ lớn với vương quốc Ma cổ đại!" Trương Thụy Đồng quay người đi về phía bờ hồ phía sau.

Shirley Yang khá ngạc nhiên hỏi: "Anh cũng biết về vương quốc Ma cổ đại sao?" Trương Thụy Đồng nhếch mép: "Những gì ta biết vượt xa tưởng tượng của cô!" Anh trực tiếp bước xuống nước, nhiệt độ xung quanh ít nhất cũng phải bốn mươi độ, chân giẫm xuống hoàn toàn là một vùng ấm áp.

Thấy Trương Thụy Đồng đi trực tiếp như vậy, Shirley Yang do dự một chút rồi cũng bước xuống nước theo.

"Nơi này vốn nằm sâu trong lòng đất, do sự vận động của địa xác

mới trồi lên trên.

Nước ấm thế này, dưới nước rất có thể có sinh vật tiền sử!" Trương Thụy Đồng nhìn quanh một lượt, dưới mặt nước một cái bóng đen khổng lồ đang chậm rãi bơi qua.

Anh tùy ý chỉ về phía đó: "Bị cô nói trúng rồi, một con quái vật khổng lồ." Nhưng có vẻ nó chỉ đang quan sát hai người, vẫn chậm rãi bơi trong nước chứ không lại gần.

Đi thêm vài bước nữa tới bờ đối diện.

Shirley Yang nhìn về phía sau, hỏi: "Lát nữa những người khác tới thì tính sao?" "Phía sau có lão Hồ, anh ta sẽ biết phải làm gì." Trương Thụy Đồng dời tầm mắt nhìn về phía một cửa hang bằng phẳng phía trước.

Cửa hang đó rộng chừng bốn mét, nhưng chiều cao chỉ hơn một mét.

Chương 33

Bên trong có một luồng ánh sáng xanh u uẩn không ngừng nhấp nháy.

Trương Thụy Đồng chậm rãi tiến tới, cúi người đi vào.

Bên trong là một hang động khổng lồ, một tòa tháp cổ tỏa ra ánh yêu quang màu xanh u ám sừng sững ở ngay chính giữa.

Đó là một tháp lâu được dựng bằng gỗ bách nghìn năm.

Shirley Yang định cầm đèn pin lên soi thì bị Trương Thụy Đồng cản lại.

"Làm gì thế?

Ưm ưm..." Trương Thụy Đồng thuận tay bịt miệng cô lại: "Tắt đèn pin đi, đừng nói chuyện, khắp nơi trong này đều là Đạt Phổ Quỷ Trùng, bị kinh động thì cả hai chúng ta đều phải chết ở đây!" Tay vẫn bịt miệng cô.

"Hù ~" Shirley Yang lườm anh một cái đầy giận dữ.

Cô thấp giọng hỏi: "Cửu Tầng Yêu Lâu do vương quốc Ma cổ đại để lại sao?" Nhìn kỹ tòa tháp đó có tổng cộng chín tầng, mỗi tầng đều treo đầy những bộ hài cốt mặc cổ trang kỳ lạ.

Trên mỗi cây cột xà đều khắc đầy Quỷ Đồng Văn, đây chính là lăng tẩm của quân vương Ma quốc cổ đại.

"Phịch" một tiếng, Cát Oa vừa mới đuổi tới phía sau bỗng nhiên quỳ sụp xuống đất.

Hồ Ba Nhất lập tức kéo anh ta dậy, thấp giọng mắng: "Cát Oa, cậu đang mặc quân phục đấy, sao lại giở trò mê tín dị đoan ra thế

này?" Cát Oa là người Tạng, từ nhỏ đã nghe những truyền thuyết đáng sợ về Ma quốc cổ đại.

Hành động quỳ lạy này có lẽ là do ảnh hưởng từ những câu chuyện đó từ bé.

Shirley Yang sờ lên người một hồi, phát hiện máy ảnh đã biến mất.

Nhìn sang phía Trương Thụy Đồng, cô thấy bên hông anh đã có thêm một chiếc máy ảnh.

"Đưa máy ảnh cho tôi!" Cô lập tức đi tới đòi lại.

"Ở đây không được dùng máy ảnh, đợi sau khi ra ngoài ta sẽ trả lại." Trương Thụy Đồng đứng dậy, trực tiếp bước vào trong.

Vừa đi được vài bước, trước mắt xuất hiện một hình vẽ hình người trên mặt đất.

Hình vẽ được tạo thành từ tro cốt màu xám trắng, Hồ Ba Nhất giải thích: "Đây là do bị Đạt Phổ Quỷ Trùng hay còn gọi là Hỏa Biểu Trùng tấn công, trực tiếp bị thiêu thành tro bụi." Hình người này khiến người ta nhìn mà thấy kinh tâm động phách, không dám nhìn thêm cái thứ hai.

Hồ Ba Nhất quan sát một hồi, nói với Trương Thụy Đồng: "Anh cũng học bí thuật phong thủy, có nhớ trong chương 'Nhiếp' có nói cấu tạo mộ táng nào tương tự như thế này không?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Anh nói cách cục Nhị Long Hấp Thủy sao?" Cái gọi là Nhị Long Hấp Thủy là trên mặt đất và dưới lòng đất sẽ xây dựng hai ngôi mộ hoàn toàn giống hệt nhau.

Hai ngôi mộ giống như hai con rồng, đồng thời nhiếp lấy long mạch và không khí dưới lòng đất.

Hồ Ba Nhất gật đầu tán thành.

Tiếp tục đi về phía trước, Trương Thụy Đồng đi tới mép một rãnh táng trâu ngựa.

Rãnh táng hết vòng này đến vòng khác, bên trong xếp đầy các loại đồ tùy táng khác nhau.

Đi sâu vào trong nữa, có thể thấy một lượng lớn giày da, thẻ gỗ, cùng với những tấm gỗ vẽ màu và một số đồ trang sức bằng vàng giấu bên trong.

Không gian hang động rất lớn, nhưng lại có lượng lớn vân mẫu và thủy tinh chặn mất các lối đi ở mép.

Dẫn đến việc bên cạnh Yêu Lâu chỉ còn lại hai con đường hẹp có thể đi qua.

Những người còn lại nhìn chằm chằm vào ngọn lửa màu xanh u ám tỏa ra từ đám Hỏa Biểu Trùng bên trong Yêu Lâu ở cự ly gần.

Cả trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngọn lửa này không có nhiệt lượng, nhưng lại khiến người ta sợ hãi hơn cả lửa nóng.

Mọi người vội vã đi tới, Trương Thụy Đồng rẽ vào lối vào của Cửu Tầng Yêu Lâu ở phía trước.

Bàn Tử thấy vậy liền cuống quýt, muốn gọi to nhưng không dám: "Trương gia ~~ Anh làm cái quái gì thế?" Cát Oa tay lăm lăm súng, mồ hôi vã ra đầy đầu: "Liên trưởng, cứ thế này là chết chắc đấy, hay là để em xông lên kéo anh ấy về?" "Đừng manh động, anh ấy có việc quan trọng phải làm!" Hồ Ba Nhất giữ anh ta lại, mắt chăm chú nhìn theo bóng lưng Trương Thụy Đồng.

Shirley Yang ở phía sau cũng nhanh chóng đuổi theo.

Ở tầng một của Yêu Lâu, Shirley Yang thấy một bộ hài cốt nằm

bên cạnh.

Hài cốt vẫn còn nguyên vẹn nằm trên đất.

Bên cạnh thi hài có một cái túi, Trương Thụy Đồng tùy tay lấy ra một cuốn sổ tay cũ kỹ từ trong đó.

Shirley Yang nhìn chằm chằm cuốn sổ đó, nói: “Cha tôi có nhắc đến cuốn sổ tay này trong nhật ký.” Vì quá kích động nên cô nói hơi lớn tiếng, bỗng nhiên cô đứng chôn chân tại chỗ không dám cử động.

Đám Hỏa Biều Trùng bên cạnh bỗng nhiên bừng lên ánh xanh, sau đó mới từ từ dịu lại.

Trương Thụy Đồng thở phào một cái, ra hiệu bảo cô rời đi trước. 【Đinh, đã đến địa điểm ký danh, mời tiến đến tầng đỉnh của Yêu Lâu. 】 Thông báo đúng như anh dự đoán.

Yêu Lâu với tư cách là một cổ mộ, địa điểm ký danh tự nhiên cũng phải ở phòng mộ chính, tức là vị trí tầng đỉnh.

Vừa đi được vài bước, Shirley Yang phía sau cũng nhanh chóng đi theo.

Ta bước đi vài bước, Tuyết Lỵ Dương phía sau cũng nhanh chóng đuổi kịp. "Theo sau ta?" Trương Thụy Đồng hạ thấp giọng, gần như không nghe thấy.

Ở nơi này, mỗi lần mở miệng đều khiến người ta kinh tâm động phách.

Chương 34

Tuyết Lỵ Dương chỉ vào cuốn sổ tay đang giấu trên người, ý là vì cuốn sổ đó.

Trương Thụy Đồng tùy tay đưa cuốn sổ qua.

Tuyết Lỵ Dương nhíu mày nhưng không đưa tay nhận, ngược lại muốn khuyên hắn quay đầu.

Trương Thụy Đồng thu lại đồ đạc, tiếp tục từng bước đi lên phía trên.

Xung quanh hỏa biểu trùng nhiều không đếm xuể, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể bị thiêu thành tro bụi.

Những bậc thang u lam đẹp đến mức làm người ta nghẹt thở.

Đi tới tầng thứ năm, Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng đuổi kịp bước chân của hắn, giữ hắn lại. "Đi theo tôi!" Cô thấp giọng nói, giọng điệu lúc này dịu dàng đến mức khiến người ta ngoài ý muốn. 【Đinh, hoàn thành ký danh, phần thưởng đã được đặt vào ô vật phẩm. 】 "Đi." Trương Thụy Đồng nắm lấy cổ tay cô, lập tức tăng tốc đi ngược trở ra.

Chưa kịp để Tuyết Lỵ Dương phản ứng, cô đã theo bản năng đi xuống dưới.

Khi đã đi đến lối vào yêu lâu một cách an toàn, những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử vội vàng tiến lên nói: "Xuống được rồi, giờ lưng tôi toàn mồ hôi lạnh đây." Hồ Ba Nhất vội hỏi: "Lấy được đồ chưa?" Trương Thụy Đồng đưa cuốn sổ tay cho anh ta xem. "Vậy mau rời khỏi đây thôi!" Hồ Ba Nhất nhẹ nhõm, nhắc nhở mọi người khẩn trương rời đi.

Mới đi được vài bước, Ca Oa bỗng cảm thấy dưới chân mềm nhũn, cảm giác như đạp phải thứ gì đó.

Trương Thụy Đồng nhìn qua thì thấy một con thằn lằn khổng lồ đang bò trên mặt đất.

Màu da của nó rất giống mặt đất, lại trốn bên cạnh thi thể, trong bóng đêm người bình thường căn bản không phân biệt được.

Toàn thân da dẻ thô ráp, hình dáng tròn trịa, cái lưỡi thò ra như lưỡi rắn, vừa hồng vừa dài.

Đơn thuần nhìn ngoại hình, nó giống như một con kỳ nhông khổng lồ thời tiền sử. "Kỳ nhông!" Tuyết Lỵ Dương dùng đèn pin soi qua, nhận ra ngay. "Bá vương kỳ nhông tiền sử." Trương Thụy Đồng đính chính.

Phát hiện bị người đạp phải, bá vương kỳ nhông mạnh mẽ quay đầu cắn về phía Ca Oa, người ở gần nó nhất. "Mẹ ơi!" Trong cơn nguy cấp, Ca Oa nhanh chóng chạy ngược lại.

Động tĩnh này vừa phát ra, xung quanh bỗng chốc rực sáng ánh xanh u ám. "Xong đời rồi!" Bàn Tử vừa quay đầu, cảm giác như tận thế sắp đến.

Cửu tầng yêu lâu bỗng nhiên bị ánh sáng xanh bao vây, độ sáng giống như đột ngột bật đèn pha cực mạnh.

Xung quanh hoàn toàn bị chiếu sáng.

Yêu lâu lúc này trông còn đẹp hơn lúc nãy, nhưng cái đẹp này lại muốn lấy mạng người ta. "Chạy!" Hồ Ba Nhất hét lên một tiếng, rồi tiếp tục gào: "Mau chạy đi, không chạy là không kịp đâu!" Ca Oa trong cơn giận dữ đã nổ súng vào con bá vương kỳ nhông kia.

Trương Thụy Đồng nộ đạo: "Không chạy đi, điên rồi sao?" Nguyên bản đám hỏa biều trùng đó vừa bay ra, lượn lờ bên cạnh yêu

lâu, hoàn toàn chưa rõ tình hình.

Nhưng tiếng súng của Ca Oa đã thu hút sự chú ý của chúng.

Trong lúc chạy, Trương Thụy Đồng trở tay bồi cho con bá vương kỳ nhông một đao.

Cái đầu như thằn lằn của nó lập tức rơi xuống đất.

Kỳ nhông không chết thì lát nữa cũng sẽ truy đuổi, chi bằng giải quyết luôn bây giờ.

Chạy ra khỏi hang động, Hồ Ba Nhất hô: "Nấp vào hồ nước không đóng băng kia!" Khi Trương Thụy Đồng chạy đến cửa hang, hắn lấy từ ô vật phẩm ra súng phun lửa quân dụng, nhắm thẳng vào cửa hang phun mạnh.

Một vùng ánh sáng xanh bỗng tắt ngóm, mặt đất đầy xác hỏa biêu trùng. "Sợ lửa sao?" Hỏa biêu trùng không sợ ngọn lửa xanh của bản thân, nhưng chúng cũng là sinh vật, dưới ngọn lửa lỏng này cũng phải bỏ mạng.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng lật cuốn sổ tay, tìm kiếm ghi chép chi tiết về loại côn trùng này.

Cô nói: "Lửa của loại trùng này được gọi là Vô Lượng Nghiệp Hỏa." Trương Thụy Đồng đang định ra tay, Ca Oa đứng phía sau xung phong: "Trương gia, để tôi, nhiệm vụ của tôi là bảo vệ ngài!" Anh ta muốn giành lấy súng phun lửa từ tay Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng đưa súng phun lửa qua: "Lát nữa hãy phun." Hắn lấy từ ô vật phẩm ra Kim Cương Tán gấp gọn, tiếng "tạch" vang lên, chiếc ô nhanh chóng mở ra.

Đường kính ô rộng một mét rưỡi, đủ để bảo vệ toàn thân.

Trương Thụy Đồng bảo Hồ Ba Nhất và Bàn Tử lên giúp một tay.

"Mau rời khỏi đây." Mọi người trong đội đều được phân công nhiệm vụ.

Đại Cá Tử hỏi: "Trương gia, còn tôi làm gì?" Trương Thụy Đồng tháo lựu đạn trên người đưa cho anh ta: "Lát nữa khi mọi người đã chạy ra ngoài, hãy nổ tung cửa động!" Trương Thụy Đồng nhanh chóng chạy đi, mặc trên người bộ giáp Phàn Sơn Quật Tử nên di chuyển rất dễ dàng.

Hắn quăng Phi Hổ Trảo ra, bám chặt vào tầng đá trên đỉnh.

Trương Thụy Đồng nhảy lên phía trước, đặt sẵn một trận địa lựu đạn.

Chương 35

Tuyết Lỵ Dương cầm Kim Cương Tán trong tay che chắn phía trước.

Chờ Đại Cá Tử tới, cô thuận tay đưa lựu đạn qua.

Đại Cá Tử gật đầu mạnh: "Trương gia đi trước đi, giao cho tôi và Ca Oa!" Ca Oa cầm súng phun lửa, phun một cách hăng hái.

Đại Cá Tử bồi thêm vài quả lựu đạn xung quanh.

Sau khi rút chốt, anh ta ném chính xác vào đống lựu đạn đã đặt sẵn. "Ca Oa mau chạy!" Đại Cá Tử hét lên rồi lập tức đuổi theo những người khác.

Trương Thụy Đồng đứng bên rìa hẻm núi, nhìn thấy hai người liều mạng chạy về phía mình.

Một tiếng nổ lớn vang lên, tiếp theo là những tiếng nổ liên tiếp mãnh liệt hơn. "Sập rồi?" Động tĩnh liên hồi khiến cửa hang phía sau trực tiếp sụp xuống.

Hỏa biểu trùng không thể dễ dàng thoát ra, và người khác cũng không thể vào được nữa.

Ca Oa đưa trả súng phun lửa: "Trương gia, đồ của ngài!" Nhận lại súng, Trương Thụy Đồng thấy nhiên liệu lỏng mới chỉ dùng hết một nửa. "Đi thôi, quay về." Trương Thụy Đồng dựa vào kiến thức tiếng Anh từ kiếp trước, miễn cưỡng đọc hiểu cuốn sổ tay.

Nội dung có vài phần tương tự nhưng cũng có những phần Tuyết Lỵ Dương chưa viết ra.

Ví dụ như vị họa đặc, lấy đồ trong cổ mộ.

Tinh Tuyệt nữ vương không hoàn toàn là yêu nữ, đồng thời còn am hiểu âm dương thuật.

Đó là âm dương thuật được nhắc đến trong nửa sau của cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Đồng thời nó cũng đề cập đến bí mật Quỷ Mẫu chuyển thế trường sinh. 【Đinh, ký chủ đã hiểu rõ chân tướng về Tinh Tuyệt nữ vương, hãy lập tức đến Tinh Tuyệt tìm kiếm tàn hồn Quỷ Mẫu, thu thập âm dương thuật. 】 Cái gọi là âm dương thuật này, e rằng chính là phần còn thiếu trong cuốn bí thuật kia.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Quỷ Mẫu âm dương thuật có gì khác với bí thuật kia?" 【Quỷ Mẫu âm dương thuật cổ xưa hơn, đồng thời cũng hoàn chỉnh hơn của Mạc Kim Giáo Úy. 】 Nghe xong, Trương Thụy Đồng xoa cằm, e rằng thu được cái này còn tốt hơn cả bản đầy đủ của bí thuật phong thủy.

Về đến doanh trại, Trần giáo thụ lập tức chạy ra đón.

Khi thấy mọi người bình an vô sự, ông mới thở phào. "Về an toàn là tốt rồi, dự báo khí tượng nói sắp có bão tuyết." Trần giáo thụ vừa dứt lời, anh ban trưởng phía sau xen vào: "Không chỉ bão tuyết đâu, vụ nổ vừa rồi kinh khủng quá, gây ra lở tuyết, chỗ đó e là khó mà vào lại được." Hai vị giáo thụ cảm thấy có chút nuối tiếc.

Diệp Diệc Tâm thở dài: "May mà có Trương đại ca nhắc nhở, nếu không em đi rồi cũng chưa chắc sống sót trở về." Sở Kiện và Tát Lợi Bằng cũng đồng tình.

Tát Lợi Bằng hỏi: "Ở dưới đó mọi người có phát hiện dấu tích gì về người ngoài hành tinh không?" Trương Thụy Đồng trực tiếp ngó lơ anh ta.

Trần giáo thụ cười nói: "Vậy chúng ta mau thu dọn đồ đạc, ngày

mai khởi hành đi Tân Cương." Thời gian không còn sớm, mùa gió sắp đến rồi.

Đó là lúc sa mạc nguy hiểm nhất, nhưng cũng là lúc có khả năng tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành nhất.

Chuyến đi Côn Luân không gây ra ảnh hưởng tiêu cực nào cho đội khảo cổ.

Trương Thụy Đồng giữ cuốn sổ tay, không lấy ra nữa.

Tuyết Lỵ Dương đã hỏi và xem vài lần nhưng vẫn không nhận ra điều gì.

Nội dung giải thích trong sổ tay không hề đơn giản và chi tiết như những gì Trương Thụy Đồng kể.

Ngồi trên xe hướng về phía rìa sa mạc, Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Trương tiên sinh, theo kế hoạch của tôi và Trần giáo thụ, chúng tôi định xuất phát từ hồ Bác Tư Đằng, đi về phía nam dọc theo sông cổ Khổng Tước, tìm sông ngầm Tư Độc, cuối cùng tìm Hắc Long Tích Bối, anh thấy sao?" Trương Thụy Đồng ngồi bên cạnh đáp: "Ta biết cách đi đến Tinh Tuyệt cổ thành, nhưng không giỏi tìm sông ngầm." "Tôi cần một người dẫn đường giúp tìm sông ngầm Tư Độc trong sa mạc." Tuyết Lỵ Dương nhìn Trần giáo thụ, thấy ông gật đầu khẳng định. "Đồng chí Trương nói đúng, chúng ta thực sự cần một người dẫn đường!" Sông ngầm ẩn sâu dưới lòng đất, người bình thường rất khó tìm.

Trương Thụy Đồng đề nghị: "Ta biết một người tên An Lực Mãn, là bản đồ sống của sa mạc, có thể thử đến đồn cảnh sát tìm xem!" "Đồn cảnh sát?" Hách Ái Quốc lập tức kích động: "Người ở trong đó, liệu có phải là kẻ xấu không?" Trương Thụy Đồng cười nhạt: "Xấu thì không hẳn, nhưng cũng chẳng phải người tốt thực sự, gặp rồi sẽ biết." Vừa hay chuyến này phải đi qua hồ Bác Tư Đằng.

Nơi đó gần sa mạc, có một thôn trấn ở bên cạnh.

Cả đoàn đi xe đến thôn trấn ven hồ, Trần giáo thụ nhanh chóng tìm gặp bí thư thôn.

Nghe danh giáo thụ khảo cổ từ kinh đô đến, bí thư lập tức nhiệt tình tiếp đãi.

Trần giáo thụ đi thẳng vào vấn đề, muốn tìm An Lực Mãn đang bị tạm giam. "Muốn tìm An Lực Mãn?" Bí thư trầm tư một lát, "Người đó đúng là người dẫn đường tốt nhất, nhưng nhân phẩm thì không dám bảo đảm." Trần giáo thụ nhìn Trương Thụy Đồng rồi nói: "Nếu đã là người đồng chí Trương tiến cử, tôi tin chắc chắn là người phù hợp nhất." Thấy ông kiên trì, bí thư cho người đưa An Lực Mãn ra.

Trương Thụy Đồng nói với Trần giáo thụ: "Giáo thụ, trước khi gặp ông ta, hãy tiếp quản đàn lạc đà trước đã." Trần giáo thụ hỏi: "Phải mượn lạc đà để vào sa mạc sao?" Trương Thụy Đồng thần bí đáp: "Cứ làm theo lời ta, nhất định phải để An Lực Mãn đồng ý vào sa mạc mới trả lạc đà cho ông ta." Lão già kia đang ngồi ngây người, thấy cửa mở thì ngẩng đầu.

Người bên ngoài gọi: "An Lực Mãn, ông có thể ra rồi." Câu đầu tiên An Lực Mãn hỏi là: "Lạc đà của tôi đâu?" Trần giáo thụ đứng ở cửa cười nói: "Lão ca ca, lạc đà của ông tôi đã giúp tiếp quản rồi!" Nghe vậy, An Lực Mãn lập tức chạy ra ngoài.

Thấy phản ứng của ông ta, Trần giáo thụ càng thêm tin tưởng lời Trương Thụy Đồng.

Ông tiếp tục: "Lão gia tử, có việc muốn nhờ ông giúp, nếu ông đồng ý, đàn lạc đà kia tôi sẽ trả lại." An Lực Mãn vừa nghe đã ngồi bệt xuống, chửi đổng: "Vương Bát Vạn, không phải nói sẽ trông coi lạc đà cho tôi sao?" Vương Bát Vạn là tên vị trưởng đồn, nghe An Lực Mãn gọi thẳng tên thì ngượng ngùng quay đi.

Trần giáo thụ nhanh chóng làm thủ tục cho An Lực Mãn, nhưng vừa rời khỏi đồn, thái độ của ông ta lập tức thay đổi.

Ông ta chỉ lo ôm cỏ khô đi cho lạc đà ăn, không thèm đoái hoài gì nữa.

Chương 36

Tuyết Lỵ Dương đứng đợi nửa ngày rồi hỏi: "Chú An Lực Mãn, khi nào chúng ta có thể xuất phát vào sa mạc?" An Lực Mãn ném cỏ khô vào, lầm bầm: "Vào sa mạc sao!

Hai tháng nữa đi." Tuyết Lỵ Dương nhíu mày: "Lúc đó không phải mùa gió đến rồi sao?" An Lực Mãn phủi tay: "Đúng thế, mùa gió vào sa mạc là chết người đấy." Sự thay đổi bất thình lình của ông ta khiến mọi người không biết làm sao.

Trần giáo thụ nhìn Trương Thụy Đồng: "Đồng chí Trương, cậu xem...?" Trương Thụy Đồng nhìn mọi người ra hiệu bình tĩnh, rồi đi đến bên cạnh An Lực Mãn.

Hắn thấp giọng nói: "Lão gia tử, những kẻ trước đây ông dẫn vào sa mạc toàn là bọn trộm mộ, muốn ta không nói ra thì cái đồn kia vào không dễ vậy đâu!" An Lực Mãn nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi. "Ai chà, vào sa mạc ấy mà, không vấn đề gì cả, coi như kết bạn thôi!" Mọi người kỳ lạ nhìn An Lực Mãn, không biết Trương Thụy Đồng đã nói gì mà khiến ông ta lập tức đồng ý.

Diệp Diệc Tâm hiếu kỳ hỏi: "Chú An Lực Mãn, không phải mùa gió không vào được sa mạc sao?" An Lực Mãn xua tay liên tục: "Ấy, tôi vào sa mạc quanh năm, tôi không biết cái gì gọi là mùa gió cả!" Mọi người nghe vậy biết là chuyện đã xong.

Trần giáo thụ nhìn Trương Thụy Đồng đầy cảm kích: "Đồng chí Trương đúng là có cách!" Mọi người lập tức đi chuẩn bị đồ đạc, vào sa mạc cần lượng lớn nước và lương khô, tất cả đều do lạc đà thồ.

Đợi mọi người đi khỏi, Tuyết Lỵ Dương tò mò hỏi: "Anh đã nói gì với An Lực Mãn mà khiến ông ta cam tâm tình nguyện dẫn chúng ta đi

vậy?" Trương Thụy Đồng nhìn cô cười cười: "Bí mật!" Tuyết Lỵ Dương phì cười: "Không nói thì thôi." An Lực Mãn cho lạc đà ăn xong, đi tới hỏi: "Hai người bạn này, tiền thù lao vào sa mạc tính thế nào đây?" Trước đó chỉ mải bàn chuyện đi, suýt nữa quên mất phần tiền nong.

Tuyết Lỵ Dương hào sảng nói: "Dẫn người khác vào sa mạc bao nhiêu tiền, tôi trả gấp đôi!" An Lực Mãn nhìn Trương Thụy Đồng, cười nói: "Tốt quá, có tiền là dễ làm việc rồi!" So với nguyên tác thì việc mua lại toàn bộ lạc đà với giá gấp đôi đã tiết lộ không ít tiền bạc.

Mất hai ngày để chuẩn bị vật tư, Trương Thụy Đồng chỉ đeo một cái bao lớn.

Trước đó ở Côn Luân vì hoảng loạn, nhưng ở sa mạc này nếu cứ tùy ý lấy đồ ra sẽ dễ bị nghi ngờ.

Cái bao trở thành vỏ bọc tốt.

Trước khi xuất phát, đồ đạc chất đống ở đầu thôn chờ xếp lên lưng lạc đà.

Hách Ái Quốc bỗng nhiên vội vã chạy ra. "Đồng chí Trương, đồng chí Tiểu Hồ, tên An Lực Mãn này nhân phẩm không ra gì, liệu có đáng tin không?" Trước đó nghe Trương Thụy Đồng kể về chiến tích của An Lực Mãn, họ đã có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng vừa nãy nghe thêm vài tin đồn không hay, trong lòng thấy không yên.

Trương Thụy Đồng: "Yên tâm đi giáo thụ, lạc đà là mạng của ông ta, cứ canh chừng đàn lạc đà là ông ta không chạy thoát được đâu!" Trần giáo thụ cũng nói: "Ái Quốc à, mỗi lần thám hiểm dã ngoại đều có nguy hiểm, cậu cũng là thành viên cũ rồi, lộ trình lần này tôi đã tính toán kỹ, Tiểu Hồ cũng có kinh nghiệm sa mạc, còn An Lực Mãn là

bản đồ sống, tôi nghĩ dùng người thì không nên nghi ngờ!" Trương Thụy Đồng lên tiếng: "Ngoài sông Khổng Tước, chỉ có An Lực Mãn mới tìm được sông ngầm Tư Độc, nên ông ta phải đi theo chúng ta." An Lực Mãn len lén nghe lỏm xong, đi tới định hù dọa mọi người một trận. "Bàn bạc xong chưa?

Tôi có lời muốn nói.

Hiện tại là mùa gió, vào sa mạc là nộp mạng, nếu gặp phong ma thì giữ mạng là quan trọng nhất, lúc đó đừng có trách tôi đấy!" Trần giáo thụ nghe vậy thấy không thoải mái, đính chính: "Lão ca ca, chúng tôi đi nghiên cứu khoa học, sao mà nộp mạng được?" An Lực Mãn vỗ tay cái bộp: "Tôi cũng hy vọng các người nghiên cứu xong còn quay về được!" An Lực Mãn quay người đi, Trương Thụy Đồng thuận miệng bồi thêm một câu: "Mùa gió đúng là lúc sa mạc nguy hiểm nhất, ông đã nghe nói về hắc sa bạo chưa?

Khi hắc sa bạo ập đến, cát thổi vào mặt như dao cắt, cát bụi che kín bầu trời, không cần đến nửa giờ là có thể chôn sống người ta dưới cát!" Trần giáo thụ nói: "Đồng chí Trương yên tâm, những gì cần dặn tôi đã nói hết rồi, trước đó tôi đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ." Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Tôi có lý do không thể không đi Tinh Tuyệt cổ thành, nếu không có vấn đề gì, chúng ta xuất phát luôn!" Diệp Diệc Tâm kiên định: "Trương đại ca, đây là cơ hội hiếm có để chinh phục sa mạc, dù có chết ở trong đó em cũng cam lòng." Mọi người nói xong, lần lượt cưỡi lạc đà đuổi theo An Lực Mãn phía trước.

Xuất phát từ hồ Bác Tư Đằng, phải đi men theo sông cổ Khổng Tước về phía nam.

Xung quanh đều là kiến trúc đổ nát, phần này vẫn chưa tính là sa mạc thực sự.

Khi mới xuất phát, mọi người chỉ thấy sa mạc không đến mức

như lời đồn.

Dọc đường vẫn thấy cây hồ dương và bụi rậm, vài lòng sông chưa cạn hẳn vẫn thấy nguồn nước.

Gió thổi từ hướng hồ Bác Tư Đằng thậm chí còn có vài phần mát mẻ.

Mấy người trẻ không những không để ý mà còn hát hò.

Bàn Tử nhìn họ, nói với Trương Thụy Đồng: "Trương gia, chuyến này chúng ta không phải đang dắt một đám ngốc vào sa mạc chứ?

Mấy người này nhìn là biết ở nhà quen rồi, đi trải nghiệm cuộc sống thôi." Vấn đề này Trương Thụy Đồng cũng chú ý.

Lúc mới đi, vật tư chuẩn bị rất đầy đủ nên không lo thiếu thốn.

Nhưng Trương Thụy Đồng biết, nước ở sa mạc tiêu hao nhanh nhất.

Buổi trưa lúc ăn cơm, hắn tập hợp mọi người lại, nhắc nhở: "Ta thấy dường như mọi người không có nhận thức rõ ràng về những nguy hiểm sắp phải đối mặt!" Thấy hắn mở lời, Tuyết Lỵ Dương cũng không nhịn được mà nói: "Thực ra hiện tại chúng ta vẫn chưa vào đến sa mạc thực sự, nếu qua khỏi sông Khổng Tước mà mọi người vẫn giữ trạng thái này, tôi e là tất cả sẽ chết trong sa mạc!" Không phải là nói quá, thiên tai nhân họa trong sa mạc, ngoài ra còn có cát lún, thiếu nước, nắng gắt, và thể chất không trụ nổi, những trường hợp chết dọc đường nhiều không đếm xuể.

Bị hai người nhắc nhở, Diệp Diệc Tâm có chút ngại ngùng: "Trương đại ca, cô Dương, chúng em đều không có kinh nghiệm sa mạc, đúng là thiếu đi vài phần lòng kính sợ!" Sau bài học sâu sắc, ngoài Diệp Diệc Tâm, những người khác cũng nghiêm túc phản tỉnh.

An Lực Mãn đi tới nói: "Vị tiểu huynh đệ này có kiến thức đấy!

Đợi ra khỏi lòng sông, phía trước là hắc sa mạc, lúc đó thực sự sẽ chết người đấy!" Những người ông ta dẫn đi trước đây, hầu như chưa đi hết sông Khổng Tước đã muốn rút lui.

Thấy đội khảo cổ không có ý thối lui, đi tiếp vào hắc sa mạc e là phải lấy mạng ra cược.

Hách Ái Quốc kiên định nói: "Vì khoa học hiến thân thì có gì đáng ngại.

Lão sư đã chuẩn bị cả đời vì Tinh Tuyệt cổ thành rồi!" Diệp Diệc Tâm và những người khác nhìn trạng thái của Trần giáo thụ đều cảm thấy xúc động.

Thấy không khuyên nổi, An Lực Mãn cũng đầy mặt bất lực, muốn họ quay đầu e là không thể.

Trương Thụy Đồng nhìn bản đồ lộ trình, nói: "Trạm tiếp theo chúng ta sẽ tới Tây Dạ cổ thành." Tuyết Lỵ Dương nhìn bản đồ: "Tòa cổ thành này nằm trong hắc sa mạc, e là không dễ tìm!" Hắn vẽ một vòng tròn ở phạm vi Tây Dạ cổ thành.

Tiện tay làm một ký hiệu bên cạnh.

Nhìn ký hiệu đó, Tuyết Lỵ Dương đặc biệt lưu ý. "Tây Dạ cổ thành có gì đặc biệt sao?" "Tây Dạ cổ thành nằm ở vị trí tiến sâu vào hắc sa mạc!" Tuyết Lỵ Dương nửa hiểu nửa không gật đầu.

Tốc độ hành quân khá nhanh, không chắc chắn liệu hắc sa bạo có ập đến vào sáng mai như nguyên tác không.

Trong cổ thành có kiến trúc đổ nát có thể dùng để trú bão.

Những kiến trúc đó bị chôn sâu dưới cát, nếu không phải mùa gió thì đều không lộ ra mặt đất.

Chương 37

Điểm này e là ngay cả An Lực Mãn cũng không biết.

Nghỉ ngơi một lát, đoàn người tiếp tục xuất phát.

Đi mãi đến khi trời tối mới thực sự tiếp cận rìa sông Khổng Tước.

Mọi người dựng lều nghỉ ngơi một đêm, bầu trời đêm rực rỡ ánh sao, thiên tượng không có gì bất thường.

Ánh nắng đầu tiên của buổi sớm chiếu xuống bãi cát, Trương Thụy Đồng đứng bên lều nhìn về phía chân trời. "Trời...

đẹp quá!" Bàn Tử chỉ về phía chân trời, lấy máy ảnh ra định chụp hình.

Chân trời là một vùng rạng đông đỏ tươi như máu.

An Lực Mãn nhìn về phía đó, sắc mặt bỗng trở nên âm trầm.

Hồ Ba Nhất hỏi: "Lão gia tử, rạng đông không ra cửa, hoàng hôn đi ngàn dặm, rạng đông đỏ thế kia e là điềm xấu sao?" Môi khô nẻ của An Lực Mãn run rẩy: "Đúng vậy, ông Trời đang nổi giận!

Ai chà, phải mau rời khỏi đây thôi, sắp nổi gió rồi!" Nhìn đám mây đỏ máu ở chân trời, lão gia tử có dự cảm chẳng lành.

Trương Thụy Đồng đeo bao lên, vỗ vai Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, đi gọi mọi người dậy, hắc sa bạo sắp tới rồi!" Khung cảnh hiện tại giống hệt như những gì hắn biết.

Hồ Ba Nhất nghe xong lập tức chạy về phía các lều khác.

Trương Thụy Đồng tìm An Lực Mãn: "Lão gia tử An Lực Mãn!" Lão gia tử vội vàng ngoái đầu nhìn một cái, nhanh chóng trèo lên lạc đà: "Sa bạo sắp tới rồi, bảo họ mau đi đi, nếu không sa bạo ập đến, tất

cả sẽ bị chôn trong cát!" Trương Thụy Đồng cưỡi lạc đà đi song hành với lão gia tử: "Lão gia tử, cứ nhắm hướng Tây Dạ cổ thành mà đi, ta biết một nơi có thể lánh nạn!" "Cái gì?

Tây Dạ cổ thành?" An Lực Mãn lầm bầm: "Chỗ đó đúng là có một đoạn tường thành cổ, hy vọng ông Trời cho chúng ta một cơ hội sống sót!" Lão gia tử dẫn đường phía trước, những người khác cưỡi lạc đà bám sát.

Nhờ Trương Thụy Đồng chỉ đường, đoàn người đi rất có trình tự, tốc độ nhanh hơn dự kiến khá nhiều.

Hồ Ba Nhất bỗng chạy tới hỏi: "Trong đội không phải thiếu một người sao?" "Trần giáo thụ, đi tìm ông ấy về đi, ta đợi ở phía trước." Trương Thụy Đồng chỉ về phía đoạn tường thành cũ nát không xa.

Gió xung quanh ngày càng lớn, bốn phía xám xịt một mảnh.

Cuộc tháo chạy hoảng loạn khiến các thành viên đội khảo cổ rơi vào hỗn loạn.

Trương Thụy Đồng bảo Bàn Tử đi giúp một tay, còn mình thì canh chừng An Lực Mãn để ông ta không chạy loạn.

Ở gần đoạn tường thành cổ, An Lực Mãn căn bản không tìm được chỗ trú ẩn. "Xong rồi, vừa nãy tôi không nên nghe lời cậu, giờ thì vào đường tuyệt lộ rồi!" Trong lúc hoảng loạn, An Lực Mãn gần như tuyệt vọng.

Ông ta cầm tấm thảm quỳ xuống đất khấu bái: "Vô ích thôi, chỉ có nước chờ chết, chỉ có nước chờ chết thôi!" Ông ta vỗ đùi khóc lóc: "Tôi biết vào hắc sa mạc sẽ không có kết cục tốt mà, đây là nơi bị ông Trời nguyền rủa!" Trương Thụy Đồng túm lấy An Lực Mãn, mắng: "Giờ cầu trời có ích gì?

Mau thu dọn đồ đạc theo ta, nếu thực sự chết thì hãy cầu tiếp xem

ông Trời có giúp dừng sa bạo không!" Mắng xong, Trương Thụy Đồng lập tức đeo kính bảo hộ và khẩu trang chắn gió, buộc chặt để không bị gió thổi bay.

Cơn bão mang theo một bức tường cát cao hàng chục mét, giống như cả vùng sa mạc bị gió cuốn đi.

Hắc sa bạo càng lúc càng gần, tốc độ gió cát nhanh hơn con người nhiều.

Trương Thụy Đồng dựa theo ký ức tìm kiếm xung quanh. "Kỳ lạ, ta nhớ Tây Dạ cổ thành phải có một nơi trú ẩn mới đúng!" Trong màn cát bụi mịt mù, bỗng có một bóng trắng đi về phía này, ở khoảng cách rất gần.

Nhìn rõ đường nét bóng trắng đó, Trương Thụy Đồng hét lên: "Bạch lạc đà!

Mau đi theo con lạc đà trắng đó, nó sẽ dẫn chúng ta tìm thấy chỗ trú!" Nhìn thấy con lạc đà trắng, mọi thứ đều khớp.

Nơi đó thực ra cực kỳ kín đáo, vì gần đây là mùa gió nên mới lộ ra một góc.

Nếu không có lạc đà trắng dẫn đường, e là sau khi bão cát kết thúc cũng chưa chắc tìm thấy.

Tuyết Lỵ Dương nhìn cái bướu đơn độc trên lưng nó, nói: "Bạch lạc đà dường như là lạc đà hoang!" Đặc điểm khác biệt rõ rệt với lạc đà nhà, kích thước cũng lớn hơn nhiều.

Thấy lạc đà trắng, An Lực Mãn lập tức kích động: "Hóa ra là người được ông Trời quyến luyến!" Đi theo hướng Trương Thụy Đồng chỉ, họ bám theo con lạc đà trắng.

Với một người mê tín như An Lực Mãn, lạc đà trắng chính là sứ giả của Thần Linh.

Trương Thụy Đồng suýt phì cười, nói: "An Lực Mãn, ta chỉ biết hướng thôi, chưa chắc đã được trời thương đâu!" "Không thể nào!" An Lực Mãn vừa đi vừa lẩm bẩm: "Bạch lạc đà không tự dưng xuất hiện, chỉ có người được trời thương mới nhận được sự chỉ dẫn của nó." Con lạc đà trắng đó thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về hướng Trương Thụy Đồng, như thể đang đợi họ.

Nó càng đi càng nhanh, đàn lạc đà phía sau cũng cuồng chạy theo.

Chúng chạy đến mức sùi bọt mép, nhìn bão cát phía sau, không ai dám dừng lại một khắc.

Bạch lạc đà bỗng chớp mắt đã biến mất.

Tuyết Lỵ Dương hoảng hốt: "Mau tìm xem nó ở đâu, biến mất rồi, tôi đi đón những người khác." Cô cưỡi lạc đà quay lại, vừa lúc thấy Hồ Ba Nhất và Bàn Tử dắt mọi người tới.

Bàn Tử thở hồng hộc: "Mẹ kiếp mệt chết tôi rồi, Béo gia lâu lắm rồi không làm việc chân tay nặng nhọc thế này." Trương Thụy Đồng chỉ về phía gò cát bên kia. "Chỗ đó e là Tây Dạ cổ thành thực sự!" Hắn thúc lạc đà chạy nhanh tới.

Sau gò cát cao vút là một đoạn tường cổ bị gió thổi lộ ra.

Một pháo đài bằng đất nện khổng lồ xuất hiện trước mắt.

Pháo đài phần lớn bị chôn trong đất, cũng may đang là mùa gió nên mới tìm thấy nơi này. "Tới rồi!" Trương Thụy Đồng cưỡi lạc đà đi tới, con lạc đà trắng kia đã hoàn toàn mất hút từ lúc nào không hay.

Chương 38

Trước khi vào pháo đài, An Lực Mãn lại quỳ xuống lần nữa, hô lớn: "Ông Trời phù hộ!" Trương Thụy Đồng xuống lạc đà trước, bước vào trong pháo đài.

Những người khác trong đội khảo cổ cũng nhanh chóng theo sau.

Suốt quãng đường xóc nảy, mặt ai nấy đều tái mét không còn giọt máu.

Diệp Diệc Tâm và Sở Kiện vừa mới tựa vào tường đã nhũn chân ngã ngồi xuống đất.

Bàn Tử thở hắt ra một hơi: "Nhờ có Trương gia, chúng ta mới nhặt lại được cái mạng này!" Nói đoạn, anh ta không nhịn được hỏi: "Trương gia, sao ngài biết chỗ này sẽ có lạc đà trắng?" Trương Thụy Đồng tức giận nói: "Nếu ta nói ta bấm ngón tay tính ra, cậu có tin không?" Bàn Tử ngẩn ra một lúc, rồi gật đầu: "Tôi tin!" Trương Thụy Đồng: "..." Thường những lúc như vậy, việc đưa ra vị trí thoát thân chính xác khiến Bàn Tử không thể không tin.

Hồ Ba Nhất gật đầu: "Trong bí thuật phong thủy vốn có Kỳ Môn Độn Giáp và Chu Dịch Bát Quái, ngài biết thì tôi cũng không thấy lạ." Nói rồi anh ta lấy từ trong bao ra ba đồng tiền, "Thực ra tôi cũng có chút nghiên cứu về quẻ tượng." Đơn giản là bản thân anh ta cũng biết bói toán, nên tin rằng Trương Thụy Đồng cũng biết, chỉ là bản thân anh ta làm nửa vời, lúc linh lúc không.

Anh ta tự tìm lý do giải thích cho chuyện này khiến Trương Thụy Đồng cạn lời. "Trí tưởng tượng phong phú đấy, đuốc của ta phải tiết kiệm, dùng cỏ khô xung quanh nhóm lửa đi!" Hắn nhặt một nắm cỏ khô bên cạnh, ra hiệu cho mọi người cũng đi nhặt để nhóm lửa.

Những người khác nghe vậy lập tức đi nhặt cỏ khô xung quanh.

Hồ Ba Nhất dùng đèn pin soi tứ phía, bỗng nhắc nhở: "Trên đỉnh có nhiều lỗ hổng, nếu cát cứ thổi xuống, chúng ta cũng có thể bị chôn bên trong!" "Yên tâm đi, không thổi lâu vậy đâu, sáng mai tỉnh dậy là gió lặng rồi." Trương Thụy Đồng thản nhiên nói.

Hắn ngồi trên nền cát, lấy một tấm vải lót, rút thuốc ra hút.

Bàn Tử nghỉ một lát, cầm súng đứng dậy: "Tôi ra ngoài xem đàn lạc đà thế nào!" Trong sa mạc lạc đà là mạng sống, mất chúng thì đừng mong tới được Tinh Tuyệt cổ thành.

Hồ Ba Nhất nhìn bão cát bên ngoài, cảm giác nhất thời chưa dừng ngay được. "Vậy tôi đi nhặt thêm cỏ khô, hy vọng đúng như lời ngài nói, mai gió sẽ lặng." Trương Thụy Đồng vừa quay đầu thì thấy Tuyết Lỵ Dương đang dụi mắt.

Diệp Diệc Tâm bên cạnh cũng đang nhìn, hắn đi tới hỏi: "Cô Dương sao vậy?" Nhìn đôi mắt hơi đỏ của cô, dường như đã dụi mấy lần rồi. "Mắt tôi hình như bị cát vào." Cô vừa dụi mắt vừa khó chịu nói: "Có thể giúp tôi thổi một chút không?" Diệp Diệc Tâm nghe vậy có chút lúng túng.

Cô không biết làm việc đó, quay đầu thấy Trương Thụy Đồng liền nói: "Trương đại ca, hay là anh giúp cô Dương một tay?" Trương Thụy Đồng bước tới, Tuyết Lỵ Dương hơi nhìn không rõ, theo bản năng chộp về phía trước, đúng lúc nắm lấy bắp chân hắn.

Hắn đưa tay nắm lấy tay cô, thấy cô không phản kháng nên cứ thế giữ lấy. "Mắt bị vào cát sao?" Hắn hỏi xác nhận lại. "Vâng, lúc nãy vào đây có cát bay vào mắt!" Tuyết Lỵ Dương lúc này chỉ nhìn thấy lờ mờ vị trí của hắn.

Trương Thụy Đồng lại gần hơn.

Đúng lúc này, Tuyết Lỵ Dương bỗng cảm thấy có người ở rất gần mình, tim bỗng đập nhanh hơn một chút.

Trương Thụy Đồng bảo: "Đừng cử động, ta thổi cho!" Lúc này cô chỉ thấy mắt khó chịu, ngẩng đầu nhưng vẫn không ngừng chớp mắt.

Nhìn vào mắt cô, Trương Thụy Đồng lại gần thêm vài phân. "Phù —" Hắn dùng lực thổi một hơi.

Sau đó ra hiệu cho Diệp Diệc Tâm đổ chút nước lên tay mình, rồi dùng tay thấm nước nhẹ nhàng dụi mắt cho Tuyết Lỵ Dương. "Giờ thấy sao rồi?" Tuyết Lỵ Dương dụi mắt lần nữa rồi mỉm cười: "Tôi không sao rồi, cảm ơn anh!" Lúc ngẩng đầu lên, thấy Trương Thụy Đồng ngay trước mắt, cô bỗng hơi sững sờ. "Ngồi cạnh đống lửa đi!" Trương Thụy Đồng chỉ về phía đống lửa vừa nhóm.

Mọi người ngồi vây quanh, chỉ thiếu hai người họ.

Trần giáo thụ cười vẫy tay với hai người: "Hai người cũng qua đây đi, mọi người vây lại một chỗ cho yên tâm!" Mấy người ngồi quây quần, tiếng bão cát bên ngoài vẫn nghe rõ mồn một, thỉnh thoảng cát lại bị thổi vào qua lối vào.

Lúc này cũng hiếm khi được ngồi lại trò chuyện.

Tuyết Lỵ Dương ngồi cạnh Trương Thụy Đồng, xung quanh cũng chỉ còn hai chỗ trống.

Trần giáo thụ cười khổ: "Chúng ta cũng là đấu với trời, đấu với đất, niềm vui vô cùng tận!" Hách Ái Quốc nhìn Diệp Diệc Tâm bên cạnh hỏi: "Tiểu Diệp, em cầm cái gì trên tay vậy?" Diệp Diệc Tâm cúi đầu nhìn, bỗng hét lên một tiếng rồi ném khúc xương trong tay ra. "Xương sao?" "Xung quanh cũng có rất nhiều." Hách Ái Quốc thở dài: "Tiểu Diệp, chúng ta làm khảo cổ mà còn sợ xương sao?" "Em xin lỗi thầy Hách, em... em không nghĩ bên trong lại có xương người!" Hồ Ba

Nhất đi tới nhặt khúc xương lên: "Trần giáo thụ, xương người này hơi kỳ lạ!

Trong sa mạc người chết thường không bị mục nát mà khô lại thành xác khô, nhưng nhìn chỗ này, trên xương không còn chút thịt nào!" "Chắc là bị sói ăn sạch rồi!" An Lực Mãn đang ngồi xổm một góc bỗng lạnh lùng xen vào. "Người này có khả năng bị sói ăn thịt!" Trương Thụy Đồng ngắt lời: "Dừng lại đã, sói trong sa mạc thực ra rất hiếm gặp.

Mọi người có nghe nói về kiến hành quân sa mạc chưa?" Tuyết Lỵ Dương đứng dậy: "Tôi từng nghe về loại kiến này, chúng to hơn kiến thường rất nhiều, trong miệng có lượng lớn axit, đi tới đâu là sinh vật sống bị cắn xé thành xương trắng tới đó." Trương Thụy Đồng bồi thêm một câu: "Thực ra còn thiếu một điểm, kiến hậu của loại kiến này cũng đáng sợ không kém." Tuyết Lỵ Dương gật đầu giải thích tiếp: "Đúng vậy, kiến hậu có kích thước to như một con bê, đồng thời có sáu đôi cánh, sức chiến đấu kinh người!" Mọi người nghe chăm chú, Bàn Tử rùng mình một cái: "Thế thì tôi thà gặp sói còn hơn." Diệp Diệc Tâm sợ hãi nói: "Trời ơi, nếu gặp loại kiến đó, e là em cũng sẽ trở thành một phần trong đống xương trắng này mất." Không khí xung quanh bỗng trở nên kỳ quái.

Trương Thụy Đồng mở lời phá tan sự tĩnh lặng, nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, giờ mọi người đang căng thẳng, hay là anh kể một câu chuyện đi!" Những năm Hồ Ba Nhất đi lính có rất nhiều trải nghiệm, đều có thể kể thành chuyện cho mọi người nghe.

Nghe Hồ Ba Nhất sắp kể chuyện, sự chú ý của mọi người đều bị thu hút.

Hồ Ba Nhất vừa ăn thịt bò khô vừa kể: "Có một lần, đại đội tôi nhận nhiệm vụ gian khổ, phải chiếm lĩnh cao điểm 306..." Mọi người

nghe xong có chút kích động, thậm chí bắt đầu quan tâm đến tình hình tiền tuyến.

Trương Thụy Đồng cạn lời nói: "Ý của lão Hồ là, chỉ cần chúng ta có niềm tin, nhất định có thể khắc phục khó khăn!" Hồ Ba Nhất ngượng ngùng cười: "Trương gia đã nói trúng ý tôi rồi." Lúc này mọi người mới hiểu ra ý đồ của anh ta.

An Lực Mãn nghe vậy thì cười khinh khỉnh: "Tôi ở trong sa mạc mấy chục năm rồi, chưa từng nghe ai có thể dự báo được hắc sa bạo cả." Trương Thụy Đồng nghe vậy, nói: "Không tin thì ngày mai sẽ rõ!" Mọi người vây lại ăn chút lương khô, ăn xong Tát Lợi Bằng và những người khác gom đống xương cốt lại, định đem chôn.

Thời tiết ác liệt thế này không thể chôn bên ngoài được.

Họ tìm một chỗ bên cạnh đào cát lên.

Đào được vài cái, xẻng công binh dường như chạm phải đá.

Chương 39

"Trần giáo thụ, bên dưới hình như có đá." Tát Lợi Bằng dừng xẻng nhìn Trần giáo thụ. "Dưới này mà có đá sao?" Hồ Ba Nhất nói: "Cổ bảo cao ít nhất bảy tám mét, trước đó bị vùi trong cát vàng, đào nông thế này không thể chạm tới đá được." Nhìn hòn đá đen bóng loáng kia, Trương Thụy Đồng nói: "Ta thấy chưa chắc, đây rõ ràng là một kiến trúc quan trọng trong cổ thành, trong cát chắc chắn là một bức tượng." Trần giáo thụ lau kính rồi đeo lại, lúc này Tát Lợi Bằng đã đào lộ ra cái đầu đá.

Tiếp tục đào mở, lộ ra một phần đầu điêu khắc.

Cái đầu tròn to, có hai con mắt lớn hình quả trám.

Do mắt quá to nên chiếm tỉ lệ rất lớn trong bức tượng.

Xem xét kỹ bức tượng, Trần giáo thụ nói: "Ái Quốc, bức tượng này chẳng phải chúng ta đã thấy ở đâu rồi sao?" Hách Ái Quốc đeo kính vào, kêu lên: "Đúng rồi, Tân Cương từng khai quật một ngôi mộ thiên quan, trong đó cũng có bức tượng y hệt thế này, đôi mắt rất lồi, khác hẳn tượng thường, chắc là Tượng Đá Mắt Lớn." Trần giáo thụ gật đầu liên tục, giới thiệu với mọi người bức tượng này từng xuất hiện ở những nơi khác. "Lịch sử ghi lại, Hốt Tất Liệt từng có một hành cung bí mật trong sa mạc Tây Vực, gọi là 'Hương Cung', loại tượng đá này từng được thờ phụng ở đó!" Đối với những lời giới thiệu này, Trương Thụy Đồng không mấy hứng thú.

Hắn đã biết từ sớm nên không nghe tiếp.

Sau khi đào hết cát bên dưới, bức tượng lộ ra toàn mạo.

Ba sinh viên đội khảo cổ thấy tượng đá mắt lớn thì lấy giấy bút ra ghi chép.

Sau khi nghiên cứu xong bức tượng, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ chuẩn bị ngủ trưa.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Diệp Diệc Tâm ở phía bên kia, rồi nhìn sang Trương Thụy Đồng. "Có thể cho tôi mượn bờ vai tựa một chút không?" Sự chủ động bất thình lình này khiến Trương Thụy Đồng hơi bất ngờ. "Đương nhiên rồi, tựa đi!" Hắn chủ động nhích vai lại gần.

Thấy hắn không từ chối, khóe môi Tuyết Lỵ Dương nở một nụ cười khó nhận ra.

Sự chủ động của cô đã được đáp lại, ít nhất chứng minh Trương Thụy Đồng không ghét mình, trong lòng cô cũng thấy yên tâm hơn.

Thấy Tuyết Lỵ Dương dần chìm vào giấc ngủ, Trương Thụy Đồng đặt tay lên vai cô một cách tự nhiên, cảm giác cũng khá thoải mái.

Thời gian trôi qua, trời bên ngoài sắp tối.

Hắn nhìn đồng hồ, đã ba tiếng trôi qua.

Trần giáo thụ đi giải quyết vấn đề cá nhân, thấy hai người tựa vào nhau thì thầm nghĩ, hai đứa này bắt đầu yêu đương từ khi nào vậy?

Trong lòng thầm cảm thán, giới trẻ bây giờ thoáng thật, trước mặt mọi người mà ôm ấp nhau.

Trời bên ngoài tối hẳn, Hồ Ba Nhất bỗng đi tới.

Nửa đêm, An Lực Mãn tỉnh dậy, lén lút ra ngoài xem lạc đà.

Động tĩnh đó làm Trương Thụy Đồng tỉnh giấc.

Hắn đi ra lối vào, nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, anh đi ngủ đi, đến lượt ta canh." Hồ Ba Nhất vươn vai, lập tức cảm ơn: "Vậy cảm ơn ngài, tôi đi ngủ trước, lát nữa sẽ thay ca!" Trương Thụy Đồng: "Bên ngoài đã có ta, bên trong cũng cần có người trông chừng, trần nhà rất

nguy hiểm, có thể sụp bất cứ lúc nào." Hắn ngồi ở lối vào thay thế vị trí của Hồ Ba Nhất.

Thấy hắn ở đó, Hồ Ba Nhất cũng yên tâm đi ngủ.

Việc canh đêm luân lưu, hầu như ai cũng phải trực một lúc.

Khi Tuyết Lỵ Dương tỉnh dậy, không thấy Trương Thụy Đồng bên cạnh, cô tìm quanh một lượt thì thấy hắn đang canh đêm.

Cô đi tới ngồi xuống bên cạnh.

Nói: "Dường như anh chẳng bao giờ tò mò về mục đích tôi phải tìm Tinh Tuyệt cổ thành?" Trương Thụy Đồng nhìn vào mắt cô: "Vì bệnh di truyền của gia tộc cô sao?" Nghe vậy, Tuyết Lỵ Dương theo bản năng chạm vào vai sau: "Anh biết sao?" Chẳng lẽ anh đã thấy hình xăm trên vai cô?

Trương Thụy Đồng khẽ cười: "Ta đã biết lộ trình tới Tinh Tuyệt cổ thành thì tự nhiên cũng hiểu biết nhất định về tộc Tháp Khắc Lạp Mã!" Tộc Tháp Khắc Lạp Mã là những người xuất hiện ở Tinh Tuyệt cổ thành sớm hơn cả tộc Quỷ Động, nhưng vì dòm ngó bí mật Quỷ Động nên cả tộc bị nguyền rủa.

Tuyết Lỵ Dương cũng cảm thấy lời giải thích của hắn hợp lý.

Cô tiếp tục: "Tôi đã từng mơ thấy Tinh Tuyệt cổ thành không chỉ một lần!" Trong giấc mơ, Tuyết Lỵ Dương hồi tưởng lại một lần nữa. "Sau khi đội khảo cổ của cha tôi mất tích, tôi thường mơ thấy một hang động lớn đen kịt, cửa động treo một cỗ quan tài lớn, trên đó khắc đầy văn tự Quỷ Đồng, quấn bằng xích sắt lớn, trên quan tài có một thứ khổng lồ bò qua mà tôi nhìn không rõ..." Nhìn vào mắt cô, Trương Thụy Đồng hỏi: "Cha cô vì lời nguyền gia tộc nên mới đi khảo cổ sao?" Trước đó hắn đã nhắc đến chuyện lời nguyền nên Tuyết Lỵ Dương không thấy lạ.

Cô nhìn ra sau thấy mọi người đều đã ngủ, liền nới lỏng áo, lộ ra hình xăm con mắt trên vai. "Anh nói đúng, hình xăm này tôi có từ nhỏ, tôi đến Tinh Tuyệt cổ thành ngoài việc tìm cha, còn một mục đích quan trọng là tìm thông tin về lời nguyền." Đã bị Trương Thụy Đồng nhìn thấu, cô cũng không giấu giếm nữa.

Tuy nhiên cũng có những lời cô vẫn giữ kín trong lòng.

Hai người trò chuyện một lát, Trương Thụy Đồng nghe tiếng gió bên ngoài dường như đã tắt.

Lúc này trời đã rạng sáng, hắn ra ngoài thấy sa mạc lúc này hoàn toàn bình lặng.

Sau khi bão thổi qua, không còn phân biệt được phương hướng nào nữa. "Tốt quá, gió lặng rồi!" Tuyết Lỵ Dương nhìn bên ngoài đầy kích động. "Tôi đi báo cho mọi người." Cô quay người chạy đi tìm Trần giáo thụ.

Gió đã lặng nhưng Trần giáo thụ lại không vội đi, ông cầm bàn chải đi lau chùi tượng đá. "Làm gì vậy?

Đừng động vào, tuyệt đối đừng động vào nữa, làm vậy là xúc phạm thần linh, sẽ bị trừng phạt đấy!" Nghe tiếng hét của lão gia tử, Trương Thụy Đồng bước vào thì cạn lời khi thấy bức tượng đã được lau chùi sạch sẽ.

Hồ Ba Nhất thấy lão gia tử kích động như vậy, cười giải thích: "Lão gia tử, gió lặng rồi, Trần giáo thụ chỉ lau chùi bức tượng một chút, thuận tiện xem có kiến không thôi!" Trương Thụy Đồng vỗ trán ngán ngẩm, thật là nhức đầu.

Chương 40

Đúng là cái mạch não kỳ lạ, biết có kiến hành quân mà còn chủ động đi đào, chê chết không đủ sớm sao?

Hắn không nói gì, nhưng nhớ rằng Hách Ái Quốc trong truyện cũng chết vì sự liều lĩnh này.

Lão gia tử An Lực Mãn lập tức thu dọn đồ đạc chạy ra ngoài, muốn tránh xa những kẻ xúc phạm thần linh này! "Đừng đào nữa, giờ gió lặng rồi, phải rời khỏi đây ngay." Hắn giục mọi người rời đi. "Đồng chí Trương, cũng đừng trách Ái Quốc, đã phát hiện ra tượng đá đen thì tôi phải xem qua, biết đâu sẽ là cột mốc mới trong giới khảo cổ." Thấy những người khác vẫn ngây ra, Trương Thụy Đồng nói: "Phát hiện lớn đến mấy cũng phải còn sống mới có ý nghĩa." Hắn nhìn Trần giáo thụ, trầm giọng: "Ngay lập tức rời khỏi đây!" Nghe lời thúc giục, Hách Ái Quốc cũng cuống lên.

Tát Lợi Bằng và những người khác thấy thầy không đi nên cũng tiếp tục nghiên cứu. "Đồng chí Trương, bên ngoài gió đã lặng, đừng vội đi, cho tôi xin vài phút, chụp thêm mấy bức ảnh mang về nghiên cứu được không?" "Đã muốn tìm chết thì ta không tiễn!" Trương Thụy Đồng quay người định đi, Bàn Tử thấy vậy liền mang đồ theo sát.

Thấy hắn sắp đi, Diệp Diệc Tâm khuyên: "Trương đại ca, đợi một chút, em sắp xong rồi." Lời vừa dứt, cô thấy mắt của bức tượng như đang cử động. "Á, nhìn kìa, mắt bức tượng dường như đang động đậy!" Diệp Diệc Tâm giật mình sợ hãi.

Trương Thụy Đồng nhìn qua, đúng là gan bé mới đi làm khảo cổ.

Một con kiến đỏ rực khác lại chui ra từ con mắt kia của bức

tượng. "Kiến, thực sự có kiến!" "Kiến to quá, xung quanh cũng có nhiều lắm!" Thấy phản ứng của cô, Trương Thụy Đồng hét lớn với Hồ Ba Nhất: "Còn đứng ngây ra đó chờ chết sao, không mau cút ra ngoài cho ta!" Đống cát bên cạnh bỗng động đậy, rồi một ụ cát nhỏ trồi lên.

Tiếng vo ve vang lên, từ trong đó bỗng vọt ra một đàn kiến hành quân sa mạc đỏ rực.

Tuyết Lỵ Dương lập tức biến sắc, hét lớn: "Mọi người mau chạy đi, kiến hành quân sa mạc có thể cắn xé con người thành xương trắng chỉ trong nháy mắt!" Đêm qua mọi người đã tận mắt thấy xương trắng nên hiểu rõ khái niệm đó.

Sau đó xung quanh liên tục xuất hiện thêm vài ụ cát, chỉ trong vài giây đã nổ tung.

Đàn kiến tỏa ra tứ phía, lao về phía người của đội khảo cổ.

Hồ Ba Nhất thấy vậy lập tức lao lại cứu người.

Trương Thụy Đồng thấy vậy kéo Tuyết Lỵ Dương ra khỏi đàn kiến, bảo cô: "Đưa hết lựu đạn hơi cay trên người cho ta!" "Lựu đạn hơi cay?" Tuyết Lỵ Dương phản ứng ngay, "Đúng rồi, kiến sợ chất cay, lựu đạn hơi cay có thể cứu mọi người!" Ở cửa xuất hiện một ụ cát lớn gấp mười lần, nổ tung ra một lượng lớn kiến hành quân.

Một vùng đỏ rực tràn ra như suối phun từ lòng đất.

Từng mảng kiến mang theo ánh đỏ, có con thậm chí còn có cánh, trực tiếp bay lên.

Đó không phải kiến, mà là tử thần trong sa mạc.

Kiến hành quân ở cửa ngày càng nhiều, không thể đi lối đó được.

Đúng lúc này, mặt cát ở cửa bỗng nứt ra, một con kiến to như con

bê chui lên.

Nó không ngừng đập cánh để rũ sạch cát trên người.

Một tiếng nổ vang lên, cửa hang trực tiếp sụp đổ.

Con kiến hậu to như con bê vỗ cánh bay ra.

Tình hình này nằm ngoài dự kiến.

Lối vào đã sập, giờ chỉ có thể đi lối trần nhà.

Đối với lũ kiến này, dùng hơi cay kết hợp với máu Kỳ Lân của Trương Thụy Đồng thì kiến hành quân không đáng sợ.

Lúc nãy hắn không dùng máu Kỳ Lân vì không muốn gánh nợ cho sự tự phụ của đội khảo cổ.

Tuyết Lỵ Dương mặt xám như tro, ngẩng đầu nhìn trần nhà: "Phải tìm cách lên đó thôi." Kiến hành quân xung quanh ngày càng nhiều, chỉ có trên trần là tạm an toàn.

Trương Thụy Đồng đạp lên một con kiến hành quân, tiếng răng rắc vang lên, loại kiến lớn này đạp chết cũng khó hơn kiến thường.

Cơ thể chúng cứng hơn kiến thường nhiều.

Hồ Ba Nhất ở phía sau làm thang người, đưa từng người đội khảo cổ lên.

Đến lượt Bàn Tử, khi anh ta đạp lên, Hồ Ba Nhất cảm thấy như Thái Sơn đè đỉnh.

Anh ta mắng: "Béo, cậu thực sự phải giảm cân đi thôi!" Bàn Tử bò lên xong liền cãi: "Béo gia béo bằng thực lực, sao phải giảm?" Rồi anh ta nhìn xuống Trương Thụy Đồng, giục: "Trương gia, đừng ngẩn ra đó, mau lên đi!" Biết Trương gia không sợ sâu bọ, nhưng kiến hành quân sa mạc quá đáng sợ, nên thoát thân sớm là hơn.

Xung quanh không thông thoáng nên Trương Thụy Đồng bỏ ý định dùng hơi cay.

Hắn rút kiếm ra.

Hắc Kim Cổ Đao là vật của tộc trưởng, một đao chém xuống quá sâu.

Hắn dùng kiếm rạch ngón tay, Tuyết Lỵ Dương giật mình: "Anh làm gì mà tự làm thương mình vậy?" Nhìn vết rạch, cô cũng thấy đau thay cho hắn.

Trương Thụy Đồng tùy tay hất máu ra xung quanh.

Trên mặt đất và cột trụ xung quanh đều dính vài giọt máu.

Mất chút máu này cũng có thể hồi phục lại, máu Kỳ Lân của hắn giờ đây có lực hồi phục không tầm thường.

Máu vừa văng xuống, đám kiến hành quân lập tức tản ra.

Tuyết Lỵ Dương ngây người: "Kiến hành quân sợ máu của anh sao?" Thật là lạ lùng, máu lại có công hiệu như vậy.

Dòng máu gia tộc của hắn ngoài lời nguyền ra thì chẳng có gì, khoảng cách giữa người với người thật quá lớn.

Chương 41

Thu kiếm vào bao, Trương Thụy Đồng hét: "Mau đi!" Rồi hắn lấy Phi Hổ Trảo từ thắt lưng ra, quăng lên trần nhà.

Sức cánh tay của hắn đương nhiên khỏi bàn, khả năng leo trèo của Tuyết Lỵ Dương cũng rất kinh người.

Trong đội cô có thể sánh ngang Hồ Ba Nhất, chỉ đứng sau Trương Thụy Đồng.

Vừa mới leo lên trần, phía sau lại có tiếng vỗ cánh liên tục.

Sau con kiến hậu to như bê kia, chẳng bao lâu sau một con kiến hậu sáu cánh nhỏ hơn một chút cũng chui ra.

Tuyết Lỵ Dương hốt hoảng: "Có hai con kiến hậu!" Mỗi đàn kiến đều có kiến hậu, khi kiến hậu đời mới xuất hiện, đàn kiến sẽ phân đàn.

Hai con kiến hậu này là mẹ con.

Phía sau là từng mảng kiến công có cánh, chúng chính là lính bảo vệ kiến hậu.

Thấy kiến hành quân đang áp sát, Trương Thụy Đồng thầm nghĩ không ổn. "Có hai con kiến hậu, tác dụng của máu Kỳ Lân bị giảm rồi!" Ít nhất hai con kiến hậu này không sợ máu Kỳ Lân như đám kiến thường.

Những người khác đang chuẩn bị rút lui, trong lúc hoảng loạn Tuyết Lỵ Dương đã ném hơi cay ra.

Mùi hơi cay nồng nặc khiến người ta chảy nước mắt ròng ròng.

Đám kiến trên cát lập tức tản ra.

Phía sau bỗng vang lên tiếng vo ve, Trương Thụy Đồng quay đầu lại thấy con kiến hậu dẫn theo đàn kiến công bay vòng qua phạm vi hơi cay lao tới. "Kiến hậu thông minh vậy sao?" Hồ Ba Nhất ở phía sau hét: "Trương gia, cô Dương, mau ra đây với tôi!" Trong lúc mọi người đang lo lắng, Trương Thụy Đồng mở bao, lấy từ ô vật phẩm ra súng phun lửa quân dụng M2. "Ta không sao, đi trước đi!" Hai con kiến hậu kia đã nhắm vào hắn, lao thẳng tới.

Bị nhắm vào như vậy, Trương Thụy Đồng cũng nổi giận.

Con kiến hậu nhỏ hơn có vẻ nôn nóng hơn, muốn chứng minh trước mặt kẻ thống trị lớn, nó điên cuồng vỗ cánh lao tới.

Hắn đưa súng phun lửa cho Tuyết Lỵ Dương: "Dùng lửa thiêu chết đám kiến này!" Không chỉ kiến hành quân sợ lửa, hầu hết động vật đều sợ.

Huống hồ loại súng phun lửa này nhiệt độ có thể đạt tới 1300 độ C, xe tăng cũng có thể bị thiêu thủng.

Khi kiến hậu lao tới, Trương Thụy Đồng quát lớn một tiếng, xông lên vung kiếm chém.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh còn chưa kịp nhìn rõ động tác.

Cơ thể kiến hậu đã bị chém làm đôi một cách gọn gàng. "Tê —" Tuyết Lỵ Dương trợn tròn mắt, thầm nghĩ sức mạnh này đúng là phi nhân loại!

Bàn Tử kinh ngạc hét lên: "Mạnh quá, Trương gia cuối cùng cũng ra tay rồi!" Con kiến hậu kia thấy con gái bị chém làm đôi thì điên cuồng lao về phía Trương Thụy Đồng.

Hắn phi thân đá một cú, chiêu Khôi Tinh Thích Đấu đã đá bay con kiến hậu vào vùng lửa lỏng mà Tuyết Lỵ Dương vừa phun ra.

Tiếng kêu đau đớn vang lên.

Cơ thể kiến nhỏ nhưng diện tích bề mặt lớn, khả năng hấp thụ nhiệt nhanh hơn các loài khác. "Đưa ta." Trương Thụy Đồng nhận lấy súng phun lửa, chỉ trong chốc lát đã thiêu rụi mảng lớn kiến hành quân thành tro bụi.

Thu súng lại, lần này nhiên liệu dùng còn ít hơn lần trước.

Mất đi kiến hậu chỉ huy, đám kiến hành quân lập tức loạn cào cào, như ruồi không đầu chạy tán loạn.

An Lực Mãn dắt lạc đà đứng ở phía khác nhìn sững sờ: "Trời đất ơi, chẳng lẽ Ngài phái sứ giả xuống thật sao?" Ông ta chủ động dắt lạc đà tới đón.

Ở sa mạc, đi theo người được trời thương mới có thể sống lâu được.

Trương Thụy Đồng không mảy may bận tâm, cũng chẳng buồn để ý.

Đám lạc đà đều đã kinh hồn bạt vía.

Động vật vốn nhạy cảm với nguy hiểm hơn con người rất nhiều.

Sau khi dọn dẹp hiện trường, mọi người xua tan đám Sa Mạc Hành Quân Nghĩ còn sót lại.

Giáo sư Trần tuổi cao sức yếu được đỡ lên lưng lạc đà, ông miễn cưỡng vẫn có thể đi tiếp.

Bình ga cuối cùng bị ném xuống đất tạo thành một đột phá khẩu, mọi người dắt lạc đà tháo chạy khỏi cổ thành qua lối đó.

Bên cạnh không biết từ đâu vọt ra mấy con dã thú.

Bình thường gặp phải chắc chắn sẽ một mất một còn, nhưng lúc này đối diện với Sa Mạc Hành Quân Nghĩ, tất cả đều chỉ lo chạy thoát thân, chẳng ai còn tâm trí đâu mà quan tâm đến đối phương.

Trương Thụy Đồng cười lạc đà dẫn mọi người chạy xa hàng trăm mét.

Khi ngoảnh đầu nhìn lại, Tây Dạ cổ thành đã không còn thấy bóng dáng.

Tuyết Lỵ Dương suốt dọc đường đều quan sát Trương Thụy Đồng, chiêu 'Khôi Tinh Thích Đấu' vừa rồi nàng từng thấy ngoại công là Chá Cô Tiếu sử dụng.

Đó không phải là một chiêu đơn lẻ mà là cả một bộ sát chiêu chuẩn xác.

Vì sát khí quá nặng nên Chá Cô Tiếu khi về già rất ít khi dùng đến.

Chương 42

Trận bão cát này chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, tuy có kinh hãi nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Rời khỏi di tích cổ thành, gió trên đường đã hoàn toàn ngừng hẳn.

Mặt trời rực lửa như một quả cầu lửa liên tục thiêu đốt đoàn người đang bước đi trên sa mạc.

Tát Lợi Bằng, Diệp Nhất Tâm và những người khác tỏ ra khá nhàn rỗi, chạy đến bên cạnh Trương Thụy Đồng để thỉnh giáo về chuyện Sa Mạc Hành Quân Nghĩ.

Diệp Nhất Tâm tò mò hỏi: "Trương đại ca, anh từng gặp Sa Mạc Hành Quân Nghĩ trước đây sao?

Hình như anh rất quen thuộc với loại sinh vật đáng sợ này!" Trương Thụy Đồng khẽ cười: "Ta cũng là lần đầu tiên thấy chúng." Tát Lợi Bằng và những người khác đều tỏ vẻ không tin. "Phản ứng của anh nhìn chẳng giống người lần đầu thấy chút nào!" Thấy bọn họ như vậy, Trương Thụy Đồng cũng lười giải thích, liếc nhìn Tuyết Lỵ Dương bên cạnh: "Tuyết Lỵ, cô giải thích đi, cô chắc cũng từng nghe qua loại kiến này!" Tuyết Lỵ Dương mỉm cười nói: "Hành quân nghĩ tôi cũng lần đầu thấy, nhưng tôi từng thấy một ngôi làng bị chúng tấn công.

Người và gia súc đều bị rỉa sạch chỉ còn lại xương trắng, thảm khẩn thiết vô cùng..." Thêm vào đó là việc Tát Lợi Bằng không ngừng đặt câu hỏi, nửa giờ đồng hồ trôi qua nhanh chóng.

Trương Thụy Đồng nói: "Thay vì quan tâm đến kiến, các ngươi nên chú ý đến nước uống của mình đi, đó mới là vấn đề thực tế nhất hiện giờ!" Đi trong sa mạc, việc giữ đủ nước cho cơ thể là quan trọng

nhất.

Diệp Nhất Tâm cũng không nắm rõ tình hình thực tế, chỉ thấp giọng hỏi: "Lúc đi tôi mang theo không ít nước mà, chắc không hết nhanh vậy chứ?" Trương Thụy Đồng chỉ vào bình nước trong tay cô: "Cô uống quá nhanh rồi.

Ở trong sa mạc, nước quý hơn vàng, đừng uống vội vã như vậy.

Chờ đến khi hết nước, mạng của các ngươi cũng hết theo đấy!" Uống hai ngụm quả thực giải khát, nhưng nếu cứ rảnh rỗi lại uống thì bao nhiêu nước cũng không đủ.

Lời nói của anh làm đám sinh viên khảo cổ giật mình.

Hồ Ba Nhất cười lạc đà từ phía sau đội ngũ đi lên, nói: "Vấn đề này tôi cũng định nhắc.

Tôi sắp hết nước rồi, nếu không tiết kiệm, e rằng tôi sẽ bị kiệt sức vì mất nước mà chết mất!" An Lực Mãn bỗng nhiên dừng lại trên đường, vẻ mặt đầy tâm sự nhìn quanh.

Thấy biểu cảm của lão, Trương Thụy Đồng tiến lên hỏi: "Lão gia tử, có chuyện gì vậy?" Trước đó anh đã nhắc nhở An Lực Mãn khi chạy trốn phải lưu ý không được đi ngược hướng.

Anh nhớ trong nguyên tác, cả đoàn đã lãng phí rất nhiều thời gian vì đi sai đường.

An Lực Mãn thở dài: "Ai ~ trước đó tôi đã làm theo lời cậu, chú ý phương hướng rồi!

Nhưng ai ngờ, vẫn bị lệch đi một chút!" Trương Thụy Đồng lấy bản đồ đưa cho lão xem, chỉ vào khu vực đại khái trên đó: "Cảm thấy lệch bao nhiêu?" An Lực Mãn chỉ vào một điểm rồi lại chỉ vào phạm vi bên cạnh: "Không nhiều, nhưng đúng là có lệch một chút thật!" Sau sự kiện hành quân nghĩ, thái độ của An Lực Mãn đã có sự chuyển

biến rõ rệt. "Lập tức quay lại đường cũ, ông biết chỗ nào có nước mà đúng không?" An Lực Mãn do dự một chút rồi gật đầu: "Tôi quả thực biết một nơi, nhưng đã nhiều năm rồi không quay lại, tôi cũng không chắc ở đó còn nước hay không!" "Ta đoán là còn nước, trực tiếp dẫn chúng ta đến đó tìm nguồn nước đi!" Nếu không đoán sai, nơi An Lực Mãn nhắc tới chính là di chỉ Cô Mặc quốc.

Trương Thụy Đồng sau đó gọi Hồ Ba Nhất và Bàn Tử lại: "Lão Hồ, Bàn Tử, một lát nữa bảo người của đội khảo cổ uống nước dè xẻn thôi!" Chờ đến khi cạn kiệt nước thật, e là sẽ xảy ra án mạng.

Hồ Ba Nhất hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, gật đầu lập tức cưỡi lạc đà đi tìm giáo sư Trần.

Trương Thụy Đồng cầm ống nhòm nhìn ra xa, xung quanh là biển cát mênh mông, dọc đường là những cồn cát nhấp nhô.

Theo lời An Lực Mãn, dưới chân những cồn cát này đều là những thành phố cổ đại bị cát vàng vùi lấp.

Không biết đã đi bao lâu, từ lúc mặt trời mọc cho đến khi hoàng hôn buông xuống.

Mọi người vốn vẫn luôn nghi ngờ về tính xác thực của nguồn nước, nhưng thấy Trương Thụy Đồng không hề nao núng, trong lòng cũng phần nào yên tâm hơn.

Bàn Tử nhịn không được hỏi: "Trương gia, cái nguồn nước đó rốt cuộc ở chỗ nào, còn phải đi bao lâu nữa!" Nhìn những cồn cát cao thấp trùng điệp xung quanh, hoàn toàn không thấy một dấu vết nào của nước.

An Lực Mãn giơ tay chỉ về phía xa: "Ở hướng kia kìa!" Trương Thụy Đồng dùng ống nhòm nhìn qua, giữa muôn vàn cồn cát, quả nhiên thấy một miệng giếng không hề nổi bật.

Để tìm ra một nơi kín đáo như vậy giữa biển cát, có lẽ chỉ có người thông thuộc sa mạc như An Lực Mãn mới có thể tìm thấy chính xác trong vòng một ngày.

An Lực Mãn trải thảm quỳ xuống bắt đầu hành lễ bái lạy cái giếng nước trước mặt. "Mọi người lại xem thử đi, tôi cũng không chắc dưới đó còn nước hay không!" Hồ Ba Nhất chậm rãi bước tới, trong lòng có chút thấp thỏm.

Bàn Tử đi theo bên cạnh: "Nếu dưới này không có nước, mấy anh em mình coi như xong đời thật đấy!" Mọi người đều lo lắng dõi theo.

Giáo sư Trần hỏi: "Trương đồng chí, ngài hiểu biết về Tây Vực, liệu có thể xem giúp tôi chúng ta đang ở nơi nào không?" Giáo sư Trần lúc này cũng như người bệnh vái tứ phương, suốt dọc đường những gì Trương Thụy Đồng thể hiện đều rất phi thường, hiểu rõ lộ trình hơn cả một giáo sư khảo cổ như ông.

Trương Thụy Đồng mở bản đồ, vạch ra một vị trí: "Vị trí chúng ta hiện tại hẳn là Cô Mặc cổ quốc trong số ba mươi sáu nước Tây Vực thời Hán." "Là di chỉ cổ thành của vương quốc Cô Mặc năm đó sao?" Giáo sư Trần nghe thấy cái tên Cô Mặc, trong lòng bỗng chốc rúng động, sau đó kích động nói: "Thật là trời xanh phù hộ, trong lịch sử vương quốc Cô Mặc từng là nước phụ thuộc của Tinh Tuyệt quốc, cũng là một quốc gia cường thịnh một thời!" Hách Ái Quốc nghe vậy liền nghi vấn: "Liệu có chắc chắn đây là Cô Mặc vương quốc không?" Trương Thụy Đồng không đáp lời ông ta, quay sang giáo sư Trần: "Giáo sư Trần, ngài còn nhớ ta từng nhắc đến Thiên Tinh Phong Thủy Thuật không?" Giáo sư Trần ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Chẳng lẽ ngài nhìn thiên tượng mà ra?

Nhưng bây giờ là ban ngày mà!" Trương Thụy Đồng chỉ tay lên trời: "Giáo sư Trần, hiện giờ sao trên trời chưa xuất hiện, ta chưa thể

giải thích rõ cho ngài được, chờ đến tối ngài sẽ hiểu!" Giáo sư Trần kinh hỷ nhìn Hách Ái Quốc, kích động nói: "Ái Quốc, nếu đúng là Cô Mặc cổ quốc thật, thì e rằng chúng ta đã tìm đúng hướng rồi!" Hách Ái Quốc nghiêm túc nói: "Thầy ơi, để tối xem thế nào đã rồi mới biết thật giả!" Ông ta có chút không tin nổi việc có người dùng được Thiên Tinh Phong Thủy Thuật vào ban ngày.

Giáo sư Trần bảo: "Dù sao đi nữa, có hy vọng vẫn tốt hơn, huống hồ Trương đồng chí e rằng không phải người tầm thường, tôi tin tưởng năng lực của ngài ấy." Đang nói chuyện, bỗng nhiên từ hướng giếng nước truyền đến tiếng súng.

Pằng! "Có chuyện gì vậy?" Ngay sau đó là tiếng cười truyền ra từ bên trong: "Ha ha ha, mẹ kiếp thật khéo, bên dưới không chỉ có nước mà còn có cả thỏ nữa." Bàn Tử hưng phấn xách một con thỏ chạy ra, hét lớn: "Đứng ngây ra đó làm gì, Tát Lợi Bằng, Sở Kiến, mau lại giúp một tay, tối nay có thịt thỏ ăn rồi." Phía chân trời, ánh hoàng hôn rực rỡ dần tắt, màn đêm buông xuống.

Tát Lợi Bằng hú lên một tiếng, lao tới giúp đỡ.

Mọi người cười lớn, tức tốc xông tới để đổ đầy nước vào bình trước.

Trương Thụy Đồng ngồi nguyên tại chỗ, trên người chỉ còn lại một bình nước.

Anh ăn lương khô thịt bò, thuận tay châm một điếu thuốc.

Mọi tình huống đều nằm trong dự tính, chỉ có một vài chi tiết nhỏ hơi khác biệt.

Hồ Ba Nhất tổ chức mọi người bắt đầu dựng lều trại.

Mỗi người đều có phân công rõ ràng, nhiệm vụ của Trương Thụy Đồng là phụ trách ăn.

Một điếu thuốc vừa hút xong, Tuyết Lỵ Dương bưng một bát canh đưa cho anh: "Anh uống chút canh thịt đi, tôi có mang theo rau khô, một lát nữa là có thể ăn được rồi." Trương Thụy Đồng nhận lấy: "Cảm ơn!" Uống xong bát canh, Trương Thụy Đồng cảm thấy thời gian đã gần đủ.

Chương 43

Anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, giáo sư Trần bên cạnh tiến lại gần hỏi: "Trương đồng chí, ngài có phát hiện gì sao?" "Hửm?" Ánh mắt những người khác lập tức đổ dồn về phía này.

Bàn Tử ngạc nhiên: "Ở cái xó này mà cũng có phát hiện sao?" Trên bầu trời tinh quang lấp lánh, Trương Thụy Đồng chỉ tay lên không trung: "Giáo sư Trần, lão Hồ, nhìn tinh không hiện tại đi.

Cự Môn tinh, Tả Phụ tinh, Hữu Bật tinh, tam tinh tỏa sáng, sắp xếp thành một hình tam giác cân, trung tâm là Thái Dương tinh và Thái Âm tinh song hành, thật là một tổ hợp Càn Giáp Bộc Bức Kim Cát tinh quý giá." Hồ Ba Nhất nghe xong lập tức chạy vào trong lều lấy la bàn.

Đứng trên cao đối chiếu với tinh tú, anh có chút không thể tin nổi nói: "Trương gia nói không sai, vị trí giếng nước này là một nơi phong thủy cực giai, bên dưới e là có cổ mộ!" Giáo sư Trần đeo kính vào, nghe Hồ Ba Nhất xác nhận như vậy, việc có cổ mộ là chắc chắn rồi. "Trương đồng chí, mau cho tôi biết vị trí cổ mộ ở đâu?" Bàn Tử nghe vậy lập tức cười đạo: "Chỗ này mà cũng tìm được cổ mộ, đúng là khéo hết chỗ nói!" Trương Thụy Đồng bảo Hồ Ba Nhất mang theo dây thừng: "Đi theo ta!" Thấy mọi người đều đi về phía giếng nước, An Lực Mãn cảm thấy không ổn, lẳng lặng đi theo.

Lão kích động nói: "Cái giếng này là món quà của Thiên Thần, không được động vào!

Các người định đi đổ đấu sao?" Nghe thấy tiếng của lão, Trương Thụy Đồng nói với Hách Ái Quốc: "Hách giáo thụ, nhờ ông giải thích với lão gia tử.

Tát Lợi Bằng, đi thôi!" Hách Ái Quốc cũng đang nóng lòng muốn

xem cổ mộ, liền kéo Tát Lợi Bằng đi cùng.

Bàn Tử định đưa dây thừng, nhưng Trương Thụy Đồng từ chối, quay đầu nói: "Ta xuống trước xem thế nào, một lát nữa các ngươi xuống sau!" Trương Thụy Đồng đứng bên mép giếng, Bàn Tử hỏi: "Trương gia, không dùng dây thừng thật sự không vấn đề gì chứ?" Anh không đáp lời Bàn Tử, tay vịn vào thành giếng trực tiếp leo xuống.

Giáo sư Trần nhắc nhở: "Trương đồng chí, cẩn thận một chút!" Hồ Ba Nhất hét xuống dưới: "Trương gia, tình hình dưới đó thế nào, cho chúng tôi tín hiệu!" "Có thể xuống được rồi!" Tiếng của Trương Thụy Đồng vọng lên.

Thành giếng được xây bằng những khối đá bằng phẳng.

Môi trường này đối với Trương Thụy Đồng chỉ là chuyện thường như cơm bữa.

Người Trương gia cả đời đi khắp các cổ mộ trên thế giới, trên người vốn đã mang sẵn khí chất của kẻ đi trong bóng tối.

Hồ Ba Nhất buộc dây thừng rồi cũng nhanh chóng xuống tới nơi.

Sau khi đáp đất an toàn, anh thấy ánh mắt Trương Thụy Đồng đang dừng lại trên bức tường đá phía sau.

Ở đó hẳn là có một mật đạo.

Những người khác lần lượt xuống theo.

Thành giếng trơn trượt, khó lòng đặt chân.

Đối với thân thủ lưu loát của Trương Thụy Đồng, các thành viên đội khảo cổ vô cùng ngưỡng mộ.

Giáo sư Trần nói: "Thân thủ của Trương đồng chí lại một lần nữa làm tôi mở mang tầm mắt.

Lịch sử của cái giếng này còn cổ xưa hơn cả Tây Dạ cổ thành, chỉ là môi trường ở đây nhìn qua không giống một cổ mộ cho lắm." Ánh mắt giáo sư Trần cuối cùng dừng lại trên bóng lưng của Trương Thụy Đồng.

Một luồng gió lạnh thổi qua, hai ngón tay phải của Trương Thụy Đồng nhẹ nhàng lướt trên mặt tường đá.

Cuối cùng ngón tay dừng lại ở một điểm, cảm nhận được luồng gió mát lạnh thổi vào tay.

Ngón tay anh nhanh chóng xuyên sâu vào trong, chỉ nghe một tiếng đá tảng chuyển động chậm rãi.

Cửa đá khổng lồ vậy mà bị đẩy ra chỉ bằng hai ngón tay. "Ngón tay của Trương đại ca sao lại dài như vậy?" Diệp Nhất Tâm nhìn chằm chằm vào hai ngón tay đó, giật mình sợ hãi.

Lúc trước cô không chú ý lắm, giờ mới nhìn rõ hai ngón tay khác thường này.

Người của đội khảo cổ không biết về môn đạo bên trong, chỉ thấy chiều dài và sức mạnh của hai ngón tay thật đáng kinh ngạc.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm hai ngón tay đó, trong lòng suy tư.

Giáo sư Trần nói: "Kỳ lạ, tôi thấy sau cửa đá này chưa chắc đã là lăng mộ, thiên hạ làm gì có cổ mộ nào xây cạnh giếng lại còn để lại lối đi quỷ dị như vậy?" Sau khi cửa đá mở hoàn toàn, bên trong hiện ra một lối cầu thang đá dẫn xuống dưới đất.

Mọi người làm một cái thang dây.

Giáo sư Trần hỏi: "Dưới kia có lẽ có nguy hiểm chưa biết, mọi người quyết định xem có xuống không." Tại hiện trường bắt đầu biểu quyết.

Những người quyết định xuống gồm giáo sư Trần, Hách Ái Quốc, Trương Thụy Đồng, Hồ Ba Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Diệp Nhất Tâm; Bàn Tử cùng những người còn lại ở trên canh chừng.

Trương Thụy Đồng đi xuống trước, thân thủ nhanh nhẹn, mọi người dường như cũng dần quen với tốc độ nhanh đến kỳ lạ của anh.

Sau cửa đá cũng là cấu trúc gạch đá giống như miệng giếng, rộng rãi và bằng phẳng.

Bên dưới tối đen như mực, sâu không thấy đáy.

Tuyết Lỵ Dương đưa cho mỗi người một viên thuốc: "Thuốc này có thể phòng ngừa thiếu oxy." Sau đó nàng bảo mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào.

Trương Thụy Đồng từ chối: "Cổ mộ này tương đối an toàn, không cần mấy thứ đó đâu." Sáu người đi vào sâu khoảng bốn mươi mét, băng qua hai đạo cửa đá liên tiếp.

Cánh cửa đá cuối cùng được đóng kín nhất, trên cửa khắc những linh thú trấn mộ không rõ tên, mép cửa được dán bằng da thú nguyên vẹn.

Đi suốt dọc đường, thấy Trương Thụy Đồng vẫn bình an vô sự, những người khác cũng dần bỏ mặt nạ phòng độc xuống.

Nhìn vào đạo cửa đá này, giáo sư Trần bỗng thay đổi thái độ: "Linh thú trấn mộ khắc trên cửa chứng minh đây đúng là một tòa cổ mộ thật sự." Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm cánh cửa, trong lòng cảm thấy có chút quen thuộc.

Trong đầu lóe lên những ký ức vụn vặt.

Mở cửa đá, đi đến cuối hành lang, cả đoàn bước vào một gian tế đàn rộng rãi, khô ráo.

Thạch thất này cực kỳ rộng lớn, chiều dài và chiều rộng đều khoảng sáu bảy mươi mét, cao ba mét.

Xung quanh mặt đất toàn là xương trắng chất đống, gần như không có chỗ đặt chân.

Giáo sư Trần nhặt mấy khúc xương lên rồi nói: "Mấy khúc xương này chắc là xương động vật." Chúng rất mục nát, gần như dẫm lên là nát vụn.

Chương 44

Xung quanh dựng hàng chục cây cột, trên mỗi cây đều buộc một xác khô nam giới bị phong hóa.

Tuyết Lỵ Dương nhìn những thi thể đó, thở dài: "Thật thảm quá, những người này chắc là nô lệ hoặc tù đồ bị tuẫn táng sao?" Giáo sư Trần giải thích: "Đây là một nơi quan trọng để cử hành tế tự cho người chết, những người này đều là tội phạm, bị buộc giữa sa mạc cho đến chết khát, sau khi khô héo hoàn toàn mới được đưa vào đây bày biện!" Ánh sáng âm u, một luồng khí lạnh thổi sau lưng làm ai nấy đều cảm thấy sởn gai ốc.

Bỗng nhiên có vài tiếng động quỷ dị vang lên, lửa ma trơi màu lam u uất xuất hiện.

Sự xuất hiện đột ngột của quỷ hỏa làm Diệp Nhất Tâm sợ hãi thét lên.

Tiếng hét của cô làm không khí xung quanh càng thêm quỷ dị. "Mọi người đừng sợ, đó chỉ là lân hỏa phát ra từ nơi tập trung nhiều thi thể thôi, hay còn gọi là ma trơi!" Giáo sư Trần giải thích xong nhưng Diệp Nhất Tâm vẫn thấy sợ. "Để em đeo mặt nạ phòng độc vào vậy!" Giọng của Hách Ái Quốc cũng có chút biến đổi: "Nếu trong này có khí độc, e là chúng ta sẽ chết hết mất!" Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm vào hốc mắt sâu hoắm của một xác khô trên cột: "Tôi cảm giác như có xác khô vừa cử động?" Nhãn cầu của xác khô lồi ra, tạo cảm giác như đôi mắt khô khốc đó đang dõi theo họ.

Tuyết Lỵ Dương vừa dứt lời, bỗng nhiên có tiếng súng nổ vang.

Bàn Tử trực tiếp nổ súng vào một xác khô. "Dương tỷ, Trương đại ca, em sợ lắm!" Diệp Nhất Tâm nép sau lưng hai người, toàn thân

run rẩy.

Hách Ái Quốc thở dài: "Tiểu Diệp, cái gan này phải luyện nhiều vào, nếu không sau này làm khảo cổ thế nào được?" Diệp Nhất Tâm hổ thẹn cúi đầu, nhưng lại phát hiện chân của Hách Ái Quốc cũng đang run bần bật: "Thầy ơi, chân thầy sao vậy?" Đôi chân của Hách Ái Quốc cũng không chịu nghe lời mà run lẩy bẩy.

Ánh mắt ông ta như vừa thấy thứ gì đó cả đời không thể quên.

Đứng bên cạnh, Bàn Tử bỗng nhiên cầm súng chỉ thẳng vào đầu Hồ Ba Nhất: "Đồ tống tử, chết đi cho ông!" Bàn Tử gầm lên một tiếng, định bóp cò.

Hồ Ba Nhất chụp lấy khẩu súng định đoạt lại, hai người lập tức giằng co. "Béo tử, là tôi, Lão Hồ đây!" Lúc này Bàn Tử như bị ma nhập, không nghe lọt tai bất kỳ lời nào.

Nghe tiếng hét của Hồ Ba Nhất, anh ta chỉ khựng lại một giây.

Ngay lúc đó, Trương Thụy Đồng ra tay, một cú chặt nhẹ nhưng chuẩn xác vào sau gáy Bàn Tử.

Bàn Tử lập tức đổ gục xuống đất như một đống bùn nhão.

Bên này vừa giải quyết xong một người, bên kia hai vị giáo sư bỗng quái khiếu một tiếng rồi ngã lăn ra đất không ngừng lăn lộn.

Miệng liên tục hét: "Lửa, trên người tôi cháy rồi, mau dập lửa giúp tôi với ~~" Ngoại trừ Trương Thụy Đồng không bị ảnh hưởng bởi huyễn thuật, mọi người ở đây đều đã rơi vào huyễn cảnh. 'Đinh linh' ~ một luồng gió thổi qua, tiếng chuông thanh thúy vang lên trong tai Trương Thụy Đồng.

Anh nhanh bước tới bên cạnh một xác khô đang nhe răng cười.

Trên cổ xác khô đó treo một cái chuông đồng lục giác.

Nhìn thấy thứ này, Trương Thụy Đồng hơi khựng lại: "...Linh đang của Trương gia?" Việc nhìn thấy linh đang mô phỏng của Trương gia ở nơi này làm anh cảm thấy khá bất ngờ.

Có vẻ trong thế giới tổng hợp này, cốt truyện đã có sự thay đổi.

Suốt hàng nghìn năm, nội bộ Trương gia vẫn luôn nghiên cứu loại chuông đồng đặc biệt này.

Tổng cộng có hơn ba mươi loại, và loại chuông gây ảo giác này là loại được ứng dụng rộng rãi nhất.

Đinh linh!

Trương Thụy Đồng lắc Trấn Hồn Linh, Trấn Hồn Linh vừa xuất hiện, bất kỳ thanh đồng linh nào cũng mất đi tác dụng, mọi người dần dần tỉnh táo lại.

Hai vị giáo sư phát hiện lửa trên người đã biến mất, lồm cồm bò dậy đầy chật vật.

Hách Ái Quốc thảm nhất, quần áo gần như bị ông ta tự xé rách mướp.

Tuyết Lỵ Dương chỉnh đốn trang phục, vẫn còn chưa hết bàng hoàng: "Vừa rồi chuyện gì xảy ra vậy?" "Mọi người vừa rơi vào ảo giác!" Trương Thụy Đồng đưa cái chuông đồng lục giác cho nàng xem. "Thứ này làm tất cả rơi vào huyễn cảnh!" Anh lắc lắc cái chuông trong tay, làm những người khác theo bản năng lấy tay bịt tai.

Trương Thụy Đồng cười nói: "Chuông đã bị ta nhét bông vào rồi." Tuyết Lỵ Dương quan sát kỹ, thấy bên trong quả thực đã bị nhét một cục bông nên không thể phát ra âm thanh nào nữa.

Giáo sư Trần thở phào nhẹ nhõm: "Thật không thể tin nổi, người Tây Vực cổ đại lại có thể chế tạo ra loại chuông đồng đáng sợ như vậy!" Điều này càng làm ông kiên định rằng chuyến khảo cổ Tây Vực

này chắc chắn sẽ có thu hoạch lớn.

Diệp Nhất Tâm vỗ ngực nói: "Đáng sợ quá, vừa rồi em cứ tưởng mình chết chắc rồi!" Tuyết Lỵ Dương tiến lại quan sát hồi lâu cũng không thấy cái chuông đồng này có gì đặc biệt.

Nàng thở dài: "Thật không ngờ, một cái chuông nhỏ xíu mà suýt chút nữa tước mạng chúng ta ở đây!" Ánh mắt nàng lại quan sát xung quanh, Tuyết Lỵ Dương vốn tinh ý chợt nhận ra hoa văn trên một phiến đá dưới đất có chút kỳ lạ.

Quan sát kỹ xung quanh phiến đá, nàng nhận thấy nó có vấn đề, liền dùng chân gạt đống xương trắng bên trên ra. "Nhìn đây này!" "Hình như là một mật môn." Hồ Ba Nhất đi tới thấy một cái vòng kim loại phía trên: "Để tôi mở nó ra xem sao." Hồ Ba Nhất chủ động nắm lấy một bên, Trương Thụy Đồng cũng thuận tay nắm lấy cái vòng còn lại, nhẹ nhàng nhấc phiến đá lên.

Phiến đá vừa mở, bên dưới hoàn toàn là một khoảng đen kịt không thấy đáy.

Tuyết Lỵ Dương ném một cây pháo sáng xuống, ánh sáng rực rỡ soi rõ bên dưới.

Bên dưới là một mộ thất rộng rãi giống như tế đàn bên trên.

Điểm khác biệt là chính giữa có đặt một chiếc quan tài hình tứ phương.

Chiếc quan tài này thiếu đi những hoa văn trang trí thường thấy, có lẽ do phương thức mai táng ở Tây Vực khác với Trung Nguyên. "Thầy ơi, sao quan tài lại lớn thế kia?" Diệp Nhất Tâm đứng bên cạnh nhìn, không dám nhìn thẳng. "Đây là quan tài hợp táng phu thê, tương đương với hai chiếc quan tài nhập làm một!" Trương Thụy Đồng chỉ vào hai bên quan tài nói.

Chương 45

Nghe anh nói vậy, mọi người mới thấy bên dưới quả thực đủ chỗ cho hai người nằm. "Bên dưới chắc không có nguy hiểm đâu, có thể xuống trực tiếp." Trương Thụy Đồng bước xuống các bậc đá một cách bình thản.

Giáo sư Trần không chờ đợi được mà bám sát ngay sau.

Xung quanh là những bức bích họa rực rỡ, hình ảnh đẹp đến mê hồn.

Sau khi xem một bức họa, giáo sư Trần kinh ngạc thốt lên: "Nội dung họa này chứng minh đây chính là quốc gia Cô Mặc cổ quốc, những sự kiện ghi lại trên này có liên quan mật thiết đến Tinh Tuyệt quốc!" Giáo sư Trần nhìn Trương Thụy Đồng với ánh mắt đầy cảm kích: "Nếu không nhờ Thiên Tinh Phong Thủy Thuật xuất thần nhập hóa của Trương đồng chí, tôi cũng không tìm được nơi này.

Dù không có văn tự giải thích, nhưng những bức bích họa này cũng đủ sinh động và rõ nét rồi!" Ông bắt đầu hào hứng giới thiệu nội dung các bức họa, trong đó quan trọng nhất là mâu thuẫn giữa mộ chủ và Tinh Tuyệt nữ vương.

Trước bức họa cuối cùng, giáo sư Trần sững người: "Đây là cảnh hoàng tử Cô Mặc cầu kiến Tinh Tuyệt nữ vương để xin giảm thuế cho thần dân, Tinh Tuyệt nữ vương từ chối tiếp kiến.

Hoàng tử Cô Mặc sau đó hóa thân thành thần mặt trời lẻn vào Tinh Tuyệt quốc để ám sát nữ vương, kết quả phát hiện ra một bí mật động trời!" Nhìn bức họa bên cạnh, giáo sư Trần trầm ngâm: "Trong bức họa phụ, nữ vương vén mạng che mặt, chỉ nhìn người đối diện một cái, người đó liền bắt đầu biến mất mờ nhạt?" Trương Thụy Đồng

nhìn chằm chằm vào những bức bích họa tinh mỹ trên tường, trầm tư suy nghĩ.

Tinh Tuyệt nữ vương tinh thông âm dương thuật, năng lực của nàng chắc chắn không chỉ dừng lại ở đó.

Nội dung trong bích họa dường như đã che đậy một số sự thật không tưởng.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương bỗng nhiên nói: "Vị nữ vương này... là một nữ yêu!" Nàng dùng đèn pin soi lên tường, đưa ra nhận định của mình.

Hồ Ba Nhất và các giáo sư cùng thanh: "Nữ yêu?" Giáo sư Trần cảm thấy như được mở ra một hướng tư duy mới: "Thú vị, cách nói này rất thú vị!" Hồ Ba Nhất bật cười, cùng Bàn Tử nhìn hai người họ với vẻ mặt quái dị.

Tuyết Lỵ Dương tiếp tục: "Bức bích họa này là khó hiểu nhất trong tất cả, nữ vương vén mạng che mặt lên, và người đối diện biến thành những đường kẻ hư ảo!" Hồ Ba Nhất có chút không tin: "Chỉ vì người trong tranh biến mất sau khi bị Tinh Tuyệt nữ vương nhìn một cái mà cô khẳng định bà ta là nữ yêu sao?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Đúng thế, tôi cho rằng chỉ cần nữ vương nhìn đối phương một cái, người đó sẽ biến mất!" Hồ Ba Nhất cười: "Một người sống sờ sờ mà bị nhìn một cái liền biến mất hư không sao?

Như vậy có hơi quá..." "Thật không thể tin nổi!" Bàn Tử tiếp lời một cách tự nhiên.

Tuyết Lỵ Dương mỉm cười nhìn hai người: "Suy đoán của tôi không phải không có căn cứ, tôi từng đọc về truyện ba mươi sáu nước Tây Vực trong 'Đại Đường Tây Vực Ký'." Nàng bắt đầu kể chi tiết câu chuyện về sa mạc nữ vương mà mình từng đọc trong sách cho mọi người nghe.

Mọi người vừa nghe vừa đi tới trước mấy bức bích họa cuối cùng.

Hồ Ba Nhất lại hỏi: "Nếu Tinh Tuyệt nữ vương là nữ yêu thật, vậy chúng ta còn cần tìm mộ bà ta làm gì?" Nghe Hồ Ba Nhất phản bác, Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Lão Hồ, thực ra anh đã tiếp xúc với thủ đoạn của Tinh Tuyệt nữ vương rồi đấy!" "Tôi cũng tiếp xúc rồi?" Hồ Ba Nhất đầy dấu hỏi chấm.

Nghe Trương Thụy Đồng nói vậy, Hồ Ba Nhất vắt óc cũng không nhớ ra. "Trương gia, anh nói thật sao?" Trương Thụy Đồng lấy ra nửa cuốn phong thủy bí thuật kia: "Khi ông nội truyền lại 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', chẳng lẽ không nói với anh rằng nửa sau của cuốn sách chính là loại âm dương thuật này sao?" Nhắc đến âm dương thuật, Hồ Ba Nhất lập tức trợn tròn mắt: "Trên đời này thật sự tồn tại loại âm dương thuật thần kỳ đó ư?" Loại âm dương bí thuật này không giống với thuật âm dương của Nhật Bản.

Nó là thủ đoạn tinh thông âm dương, thâu tóm khí số thiên địa để cầu trường sinh.

Bàn Tử hỏi: "Nếu Tinh Tuyệt nữ vương mạnh như vậy, chúng ta đi tìm mộ bà ta chẳng khác nào tự tìm đường chết sao?" Tuyết Lỵ Dương đính chính: "Những điều này mới chỉ là suy đoán, chưa chắc đã là sự thật!" Giáo sư Trần bước ra, cười nói: "Khảo cổ chính là hành trình đi tìm kiếm sự thật lịch sử!" Diệp Nhất Tâm tò mò hỏi: "Trương đại ca, vậy cái âm dương thuật đó rốt cuộc là thế nào?" Hách Ái Quốc bảo: "Tiểu Diệp, mấy thứ đó thực ra chỉ là trò bịp bợm lừa người, là tàn dư của mê tín phong kiến thôi!" Chuyện ma trơi vừa rồi thực chất cũng chỉ là ảo giác do cái chuông đồng gây ra.

Trong lòng Hách Ái Quốc lại một lần nữa khôi phục niềm tin kiên định vào chủ nghĩa duy vật.

Hồ Ba Nhất nói: "Giáo thụ, không nên nói vậy..." Trương Thụy Đồng bĩu môi nói: "Giáo thụ, thật giả thế nào ngài sẽ sớm biết thôi, thế giới phía sau lớp màn này còn rực rỡ hơn ngài tưởng nhiều!" Giống như cây đồng xanh dưới Tần Lĩnh, hay cánh cửa ở Trường Bạch, đó đều là những thứ khoa học hiện đại không thể giải thích.

Hách Ái Quốc định phản bác tiếp nhưng giáo sư Trần đã ngăn lại: "Ái Quốc, Trương đồng chí nói cũng không sai, những gì chúng ta biết chưa chắc đã là chân tướng thực sự!" Thấy Trương Thụy Đồng không giải thích thêm, Tuyết Lỵ Dương nói tiếp: "Thực ra cũng chưa chắc đều là giả.

Ở California, Mỹ, có một cậu bé từ nhỏ đã có khả năng nhìn chằm chằm vào một vật thể nhỏ dưới năm phân trong thời gian dài, vật thể đó sẽ biến mất như thể bốc hơi trong không khí vậy." Mọi người chăm chú lắng nghe, Tuyết Lỵ Dương nói tiếp: "Sau đó các nhà khoa học phát hiện sóng não của cậu bé đó khác thường, dây thần kinh não và thị giác có thể tạo ra một loại năng lượng dịch chuyển kỳ lạ." Hồ Ba Nhất gật gù như hiểu như không: "Vậy là Tinh Tuyệt nữ vương cũng có loại đặc dị công năng này sao?" Anh nhìn sang Trương Thụy Đồng, cảm thấy lời của cả hai đều có lý.

Giáo sư Trần bỗng nhìn sang hướng khác: "Mau nhìn bức bích họa này!" Trương Thụy Đồng tiến lại gần nhìn một lượt: "Giáo sư Trần, trên này vẽ chính là Tinh Tuyệt cổ thành!" "Chính là nơi có sống lưng hắc long đó sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu.

Trong bích họa vẽ cảnh nghìn năm trước, Tinh Tuyệt cổ quốc bị vùi lấp trong bão cát. "Quả nhiên là sống lưng hắc long!" Trương Thụy Đồng lấy tấm ảnh trong sổ tay ra, giáo sư Trần đối chiếu: "Quả nhiên là giống hệt nhau!" Trương Thụy Đồng đề nghị: "Hay là chúng ta đừng thảo luận trong mộ nữa, lên trên trước đi?" Suốt dọc đường đi, trong lòng anh càng thêm tò mò, những gì người Trương gia đã làm

năm đó liệu có liên quan đến Quỷ Mẫu ở sâu trong Quỷ Động không?

Giáo sư Trần phản ứng lại, cười nói: "Đúng đúng đúng, chúng ta lên trên trước rồi tiếp tục thảo luận." Việc nhìn thấy bức bích họa liên quan đến Tinh Tuyệt quốc làm ông thêm tự tin vào chuyến đi này.

Rời khỏi cổ mộ dưới giếng, giáo sư Trần cẩn thận dùng lớp da thú bịt kín lối vào lại.

Khi trở lại mặt đất thì đã là chiều tối hôm sau.

Đốt lửa trại lên, mọi người vây quanh ngồi lại với nhau.

Trương Thụy Đồng ngồi một mình ở mép ngoài, một lớn một nhỏ hai cái chuông đồng treo bên hông.

An Lực Mãn lấy rượu quý ra rót cho mọi người. "Rượu sữa ngựa tôi tự ủ đấy, mọi người nếm thử xem!" Điều kiện có hạn, mọi người chỉ có thể dùng chén lớn đựng một ít rượu.

Giáo sư Trần bưng rượu tiến về phía Trương Thụy Đồng: "Cảm ơn Trương đồng chí đã giúp tôi tìm thấy cổ mộ Cô Mặc dưới giếng.

Khám phá lần này có giá trị khảo cổ cực cao, mang ý nghĩa đột phá!" Tát Lợi Bằng và Sở Kiến vừa nghe Diệp Nhất Tâm kể lại chuyện kinh hiểm dưới giếng, liền nhìn Trương Thụy Đồng với vẻ mặt sùng bái.

Tát Lợi Bằng bỗng nhiên hỏi: "Trương đại ca, Tinh Tuyệt nữ vương liệu có phải là người ngoài hành tinh không?" Trương Thụy Đồng cười cười không nói.

Cái gì tốt cũng đổ cho người ngoài hành tinh hết sao!

Trương Thụy Đồng chỉ vào An Lực Mãn: "Giáo sư Trần, ngài nên cảm ơn lão gia tử An Lực Mãn đã đưa chúng ta đến đây!" Giáo sư Trần giơ chén về phía An Lực Mãn, cười nói: "Cũng cảm ơn ông nữa,

lão ca ca!" An Lực Mãn đang nhai bánh, gật đầu: "Đã uống rượu thì đều là anh em của tôi cả!" "Là bạn bè mà!" An Lực Mãn cũng giơ tay về phía Trương Thụy Đồng để kính rượu.

Giáo sư Trần tâm tình rất tốt, nói: "Trương lĩnh đội, hiện tại tình hình rất thuận lợi, theo tôi thấy hay là thừa thắng xông lên, sáng sớm mai chúng ta tiếp tục xuất phát?" "Đúng vậy, như đã nói, vị trí Cô Mặc cổ quốc và Tinh Tuyệt cổ thành vốn không cách xa nhau mấy." Những người khác trong đội khảo cổ nghe xong, lại thêm hơi men chuếnh choáng, mặt đỏ bừng không ngừng gật đầu. "Cái gì?" An Lực Mãn phun ngụm rượu trong miệng ra, "Vừa mới suýt chết ở sa mạc, giờ lại muốn đi tiếp sao?" "Nguy hiểm lắm, chết người như chơi đấy, bây giờ đang là mùa gió!

Mùa gió đấy!!" Đi tới đây gần như đã là giới hạn xa nhất của An Lực Mãn rồi.

Giáo sư Trần biến sắc: "Lão ca ca, ông đừng đùa với tôi, tôi sắp tìm được Tinh Tuyệt cổ thành rồi!" An Lực Mãn nhún vai đầy bất lực. "Hiện giờ đến nước uống cũng là vấn đề lớn, tôi nói rồi, vào sâu trong sa mạc đen thì thực sự không còn đường đâu!" Hồ Ba Nhất gật đầu tán thành: "Lão gia tử nói đúng, lúc nãy đi trên đường tôi đã làm mất mấy thùng nước lớn, bây giờ lượng nước này e là không đi được quá xa." Lúc này đội ngũ chia làm hai phe.

Chương 46

Một bên chủ trương sáng mai xuất phát ngay, bên kia Hồ Ba Nhất muốn dừng lại xem xét thêm.

Thậm chí Hồ Ba Nhất và An Lực Mãn còn muốn quay đầu trở về.

Hai bên tranh chấp không thôi, Tuyết Lỵ Dương nhìn sang Trương Thụy Đồng đang định châm thuốc.

Nàng hỏi: "Trương gia, anh thấy thế nào?" Trương Thụy Đồng đặt bật lửa xuống, trực tiếp bỏ thuốc vào túi. "Ta chẳng phải đã nói rồi sao?

Vị trí cổ thành nằm ở cuối sông Tư Độc ngầm." Anh lấy bản đồ trong túi ra đưa tới: "Lộ trình ta đã vẽ sẵn rồi, để ta hút điếu thuốc đã rồi các ngươi hãy xem kỹ!" Tinh Tuyệt cổ thành chắc chắn phải đi, không thể đột nhiên quay về lúc này được.

Nếu mọi người không đi, anh cũng sẽ một mình cưỡi lạc đà mà đi.

Tuyết Lỵ Dương mở bản đồ ra, liếc nhìn Trương Thụy Đồng vừa mới châm thuốc.

Nàng thấy trên bản đồ vẽ giản lược một đường thẳng và mấy vòng tròn.

Bàn tử nhìn xong liền nói: "Yểu!

Trương gia quả là một họa sĩ tâm hồn nha!" Anh ta chỉ vào một vòng tròn nhỏ trên bản đồ: "Trương gia, chỗ này là đâu?" "Mộ đá, ở đó có một quần thể mộ táng gia tộc." "Khu mộ đá đó cách chúng ta không xa, nếu đi nhanh chắc là đuổi kịp!" Trương Thụy Đồng bỗng nhiên dập tắt thuốc: "E rằng chúng ta thực sự phải xuất phát sớm thôi!" Anh nhìn sang lão gia tử An Lực Mãn: "Lão gia tử, trước đó ông

chẳng phải dẫn một đám người nước ngoài đi con đường này sao?" Lão gia tử sững người, hồi thần lại nói: "Đúng vậy!" "Một lũ người nước ngoài, đám đó đều không phải hạng tốt lành gì!" Nhắc đến bọn họ, sắc mặt lão gia tử không được tốt cho lắm.

Bàn Tử nói: "Đám đó chắc chắn là một lũ đạo mộ, nếu để Béo gia này gặp được, tôi sẽ bắn nát gáo bọn chúng!" Nghe đến súng, Hồ Ba Nhất nói: "Bàn Tử, nói gì vậy, dưới mộ chẳng phải anh cũng dùng súng chỉ vào đầu tôi sao?" Bàn Tử cười hì hì: "Tôi chỉ vào con tống tử cơ mà, làm gì có chuyện dùng súng chỉ vào anh?" Bàn Tử hoàn toàn không nhớ gì về chuyện đó.

Thấy hai người họ có cảm xúc kỳ lạ, e là vẫn còn bị ảnh hưởng bởi ảo giác lúc trước.

Trương Thụy Đồng mất kiên nhẫn nói: "Hai người im lặng đi, nghe ta nói này." "Có một toán người đang đi trước chúng ta, sáng sớm mai xuất phát, nhớ mang theo đồ nghề." Bàn Tử kích động hét: "Đúng, gặp mặt là nổ súng, xử đẹp lũ rùa rụt cổ nước ngoài đó ~" Mấy người trong đội khảo cổ liên tục gật đầu, giáo sư Trần: "Nói đúng lắm, chúng ta phải cứu vãn cổ mộ trước khi chúng bị bọn chúng phá hoại!" Bữa sáng ngày hôm sau.

Khi mặt trời vừa mọc, mọi người cưỡi lạc đà thành hàng bước đi trong sa mạc.

Gió bắt đầu thổi mạnh, loại gió này rất thường thấy vào mùa gió.

Gió mang theo luồng khí nóng tạt vào mặt, không những không thấy mát mẻ mà ngược lại như đổ thêm dầu vào lửa.

Trương Thụy Đồng đi phía trước, miệng ngậm một cọng cỏ bồng.

Hồ Ba Nhất từ phía sau đuổi kịp: "Trương gia, tôi sắp hết nước rồi, phải dừng lại tìm cách lấy nước thôi." Trước đó trên đường đi,

Hồ Ba Nhất có nhắc đến một phương pháp đào hố cạnh cỏ bồng để lấy nước.

Trương Thụy Đồng biết đó là phương pháp chưng cất bằng ánh nắng mặt trời, đào một cái hố rộng 90cm, sâu 45cm, dùng màng nilon thu thập hơi nước.

Trương Thụy Đồng cầm bình nước uống một ngụm, phát hiện bình đã cạn sạch. "Nhà địa chủ cũng không còn dư lương thực rồi." Anh nhìn sang những người khác, ai nấy đều giữ bình nước như giữ của, canh chừng như đề phòng kẻ trộm.

Trương Thụy Đồng bĩu môi cười.

Sống sờ sờ thế này lẽ nào lại để chết khát?

Bên cạnh bỗng nhiên có người đưa tới một bình nước: "Trương gia, làm vài ngụm không?" Bàn Tử cười hi hi nói: "Hôm đó tôi lén giữ lại một ít rượu." Vừa mới định giơ tay nhận lấy, Trương Thụy Đồng bỗng nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống. "Không cần đâu, ta sắp tìm thấy nguồn nước mới rồi!" Trương Thụy Đồng liếc nhìn bình nước trên tay Bàn Tử.

Chỉ nghe tiếng động bên trong cũng biết lượng nước đó chẳng đủ cho hai ngụm. 【 Đinh, hành trình của đội khảo cổ được đẩy nhanh, ký chủ kích hoạt lựa chọn. 】 "1.

Làm theo sắp xếp của Hồ Ba Nhất, cốt truyện không đổi, phần thưởng một chai nước khoáng." "2.

Lập tức tiến đến mộ đá tiêu diệt tống tử, phần thưởng La bàn ma thuật của thế giới Pirates of the Caribbean, Địa Dũng Tuyền." Đôi môi khô khốc của anh khẽ cử động.

Mấy chữ Địa Dũng Tuyền nghe thật sảng khoái vào lúc này.

La bàn ma thuật là đạo cụ thần kỳ nhất của nhân vật chính trong

Pirates of the Caribbean, chỉ cần ý chí kiên định, nó có thể chỉ dẫn tìm thấy thứ mình mong muốn nhất.

La bàn thông thường sẽ bị ảnh hưởng bởi từ trường, nhưng la bàn ma thuật thì không, vì nó chỉ hướng dựa trên ma lực.

Anh ngẩng đầu nhìn trời, thuận tiện liếc qua đồng hồ.

Lúc này, cách tốt nhất để phân biệt phương hướng chính là mặt trời và đồng hồ.

Trong sổ tay của Hoa Đặc có ghi chú vị trí cụ thể của mộ đá.

Đại khái nằm ở hướng Tây Bắc, sau khi xác định được phương vị, Trương Thụy Đồng bỗng nhìn sang Diệp Nhất Tâm.

Thấy cô đang đeo đồng hồ trên tay, anh thầm nghĩ, hành trình đội khảo cổ đã đẩy sớm lên, không biết Diệp Nhất Tâm có gặp chuyện đúng thời gian như cũ không.

Quả nhiên thấy Diệp Nhất Tâm bỗng có chút bất an đứng cạnh Tuyết Lỵ Dương: "Dương tiểu thư, em muốn đi vệ sinh một chút..." Tuyết Lỵ Dương lập tức hiểu ý: "Tôi đi cùng cô!" Vừa quay đầu lại bắt gặp ánh mắt của Trương Thụy Đồng, Tuyết Lỵ Dương nhìn anh với vẻ kỳ lạ.

Bàn Tử lén lút hỏi: "Lúc này còn đi tiểu sao?

Không nên giữ lại nước à?" Trương Thụy Đồng nhìn anh ta đầy khinh bỉ: "Đừng có luyên thuyên nữa, chúng ta có cách sống rồi!" Bàn Tử lập tức hiểu ý: "Gần đây có cổ mộ sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Một ngôi mộ gia tộc hợp táng!" Bàn Tử không biết lấy từ đâu ra một cái la bàn: "Ở hướng nào?" Trương Thụy Đồng thuận tay chỉ về hướng Diệp Nhất Tâm vừa rời đi: "Ở đằng kia!" "Ơ khéo thế?" Bàn Tử ngạc nhiên bỏ la bàn xuống, "Cái vụ đi tiểu này quả là không đúng lúc chút nào!" "Cứu mạng!" Hướng đó bỗng nhiên truyền đến tiếng

kêu cứu, Trương Thụy Đồng nhanh chóng lao tới. "Bàn Tử, đi!" Nghe giọng nói, có thể khẳng định Diệp Nhất Tâm e rằng đã dẫm trúng vị trí cổ mộ đó rồi.

Khi Trương Thụy Đồng chạy tới nơi, Tuyết Lỵ Dương đang nắm tay Diệp Nhất Tâm, cả người cô bé đã bị lún sâu vào trong cát. "Cứu mạng, Tiểu Diệp bị kẹt trong cát lún rồi!" Tuyết Lỵ Dương gấp gáp kêu cứu.

Trương Thụy Đồng tiến lại gần.

Chương 47

Bàn Tử bên cạnh cảm thấy kỳ quái nói: "Không đúng nha, nếu là cát lún thì cả hai người hiện giờ hẳn đều phải bị lún xuống rồi chứ!" Nói vậy cũng có lý, tình hình có vẻ khác lạ.

Trương Thụy Đồng bảo: "Tuyết Lỵ, cô thử buông tay ra xem!" Tuyết Lỵ do dự một chút rồi buông tay, phát hiện Diệp Nhất Tâm vẫn đứng yên tại chỗ.

Trương Thụy Đồng đưa tay kéo Diệp Nhất Tâm lên.

Diệp Nhất Tâm sợ khiếp vía, trực tiếp nhào vào lòng anh mà khóc.

Một lúc sau mới ngừng khóc: "Cảm ơn Trương đại ca!" Chuyến này thực sự làm cô sợ không ít.

Bình tĩnh lại, cô nói: "Lúc nãy em rơi xuống không chú ý lắm, sau đó em phát hiện dưới chân mình hình như đang dẫm lên một tảng đá!" Trương Thụy Đồng chỉ vào cái hố cát bên dưới, nói với Bàn Tử: "Bên dưới hẳn chính là ngôi mộ đá thời Tây Tấn!" Bàn Tử cầm xẻng sắt, động tác vô cùng điêu luyện. "Đào bới là sở trường của Béo gia này rồi, mọi người tránh ra hết đi!" Bàn Tử cầm xẻng, tâm trạng có vẻ khá kích động.

Trương Thụy Đồng không nỡ dập tắt sự hăng hái của anh ta.

Anh dùng ba lô che chắn, lấy từ trong kho đồ ra chiếc Xẻng Toàn Phong.

Tốc độ lắp ráp cũng rất nhanh, Bàn Tử mới đào được khoảng nửa mét thì anh đã hoàn thành việc lắp ráp chiếc Xẻng Toàn Phong. "Bàn Tử, tránh sang một bên!" Đây là lần đầu tiên sử dụng Xẻng Toàn Phong nên trong lòng anh cũng có chút kỳ vọng. "Xẻng Toàn Phong?"

Tuyết Lỵ Dương nhìn Trương Thụy Đồng lắp ráp xong, sắc mặt lộ vẻ kích động.

Nàng nhớ trước đó Trương Thụy Đồng từng nói lúc trẻ có gặp một vị đạo nhân phái Bàn Sơn.

Nhìn chiếc xẻng đặc biệt này, nàng đã tin thêm vài phần.

Xẻng Toàn Phong có hiệu suất cực cao, chưa đầy 10 phút đã đào sâu được ba bốn mét.

Dù một phần là nhờ cát mềm, nhưng hiệu suất rõ ràng vượt xa Bàn Tử đào bằng tay.

Bàn Tử bỗng hô lên: "Đụng đáy rồi, hình như tôi thấy bức tường đá rồi!" Bên dưới lộ ra một bức tường đá xám trắng, nhìn qua đúng là mộ đá rồi.

Dưới đó là một khối đá tảng dày cộm chắn lối.

Trương Thụy Đồng gõ nhẹ hai cái: "Phiến đá này dày lắm, muốn mở ra e là phải dùng thuốc nổ!" Anh nhớ trong nguyên tác, mộ đá bị mở ra là do đối phương chuẩn bị sẵn thuốc nổ TNT của quân đội.

Trương Thụy Đồng bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ ở gần đó. "Có người tới!" Anh ra hiệu cho mọi người lấp cát lại sơ qua.

Xung quanh gió lớn, chỉ một lát gió thổi đã che lấp hoàn toàn dấu vết hố cát.

Bốn người nấp sau cồn cát, thấy vài gã người nước ngoài quấn khăn kín đầu đang khiêng đồ đạc. "Đó là đám người nước ngoài mà An Lực Mãn từng dẫn vào sao?" Bàn Tử chỉ vào bọn họ, thấp giọng hỏi: "Bọn chúng xách cái gì mà nặng thế kia?" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm bóng lưng bọn chúng, nói khẽ: "Toàn là thuốc nổ đấy, đợi bọn chúng nổ tung mộ đá rồi chúng ta mới ra tay!" Mặt ngoài mộ đá được bảo vệ bởi lớp đá dày, không có thuốc nổ thì gần như

không thể mở ra.

Tuyết Lỵ Dương hạ thấp giọng: "Cha tôi trước đây có nhắc đến nhà mạo hiểm Hoa Đặc, chắc hẳn ông ấy cũng vì không mang theo thuốc nổ nên mới phải tiến thẳng tới Tinh Tuyệt cổ thành!" Trương Thụy Đồng ra hiệu im lặng.

Diệp Nhất Tâm bên cạnh không dám phát ra tiếng động nào.

Sau khi đối phương đặt thuốc nổ xong, chỉ nghe thấy một tiếng 'Oành' nổ lớn.

Tiếng nổ dữ dội vang lên, bên dưới bị tạc ra một cái lỗ lớn đủ cho một người chui vào.

Nghe tiếng nổ, Trương Thụy Đồng đoán Hồ Ba Nhất chắc cũng đã nghe thấy và đang tới đây.

Anh bảo Bàn Tử: "Bàn Tử, đi tìm lão Hồ mau, bảo anh ta lại giúp một tay." Bàn Tử vâng lời, lẳng lặng rời đi.

Sau vụ nổ, Tuyết Lỵ Dương buông tay đang bịt tai ra, kinh ngạc nói: "Kỹ thuật nổ thật chuyên nghiệp, đây là nổ định hướng quy mô nhỏ một cách tinh vi." Nhìn uy lực vụ nổ, nàng nhận xét: "Dùng thuốc nổ vừa đủ, loại thuốc nổ TNT của quân đội!" Nàng liếc nhìn Trương Thụy Đồng đầy kinh ngạc, trong lòng càng thêm tò mò về anh.

Làm sao anh có thể biết trước được nhiều chuyện như vậy!

Suốt cả quãng đường, gần như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Nàng cảm thấy kỳ lạ: "Nhưng sao bọn chúng lại tìm được chỗ này?

Chẳng lẽ chúng cũng biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật sao?" Kẻ ở nước ngoài mà lại biết xem phong thủy thì thực sự chỉ đếm trên đầu

ngón tay. "Đám người ở nước ngoài mà lại rành đảo đấu sao?" Trong lòng Trương Thụy Đồng bỗng nảy ra một vài cái tên ứng cử viên.

Theo ấn tượng của anh, những kẻ phù hợp với tình huống này hiện giờ chỉ có thể là người của Trương gia hải ngoại, vốn là người của Uông gia đang ẩn mình ở nước ngoài.

Trước đó nghe giáo sư Trần nói, đầu thế kỷ 20, các cổ mộ vùng Lâu Lan đã bị đào bới sạch sẽ, gần đây lại có những kẻ đạo mộ nhắm đến vùng sa mạc đen.

Bọn chúng hẳn là đám người trước mắt này.

Diệp Nhất Tâm nhỏ giọng hỏi: "Dương tiểu thư, Trương đại ca, giờ chúng ta phải làm gì?" Trương Thụy Thông giơ tay: "Ta xuống xem trước, mọi người đợi lão Hồ tới!" Anh thuận miệng hỏi: "Tuyết Lỵ, cô có mang nhiều lựu đạn choáng không?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Khoảng hơn mười cái, có chuyện gì sao?" Trương Thụy Đồng đưa tay ra: "Giờ có mang theo không?" Trên tay anh bỗng hiện ra một quả lựu đạn choáng. "Cảm ơn!" Nói lời cảm ơn xong, anh lẳng lặng áp sát vào lối vào mộ đá vừa bị nổ tung.

Anh bước đi không tiếng động, từ bên trong truyền ra một tiếng gầm rú kỳ quái. "Uông Bằng, tống tử phát cuồng rồi, mau lấy dây thừng trói xác lại!" Đứng bên ngoài cửa động, Trương Thụy Đồng nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức biến đổi. "Hóa ra là họ Uông?" Vẻ mặt anh lạnh lẽo: "Vậy thì ta không khách sáo nữa!" Tinh thông phong thủy, lại có thân thủ này mà mang họ Uông thì chắc chắn là người của Uông gia không sai vào đâu được.

Bọn chúng cũng tìm con đường này sao?

Xích Mi Đồng Ngư?

Chương 48

Tinh Tuyệt cổ quốc chỉ có kiếp trước của Quỷ Mẫu chuyển thế, đang chờ đợi tàn hồn Quỷ Mẫu để tiếp tục tìm vật chủ tiếp theo!

Trương Thụy Đồng liếc mắt vào trong, thấy bốn người đang cầm dây thừng trói một con tống tử.

Trong đó có một xác nữ đã bị chặt đầu.

Nhìn cái đầu xác nữ đó, Trương Thụy Đồng chợt nhớ ra trong nguyên tác, lúc giáo sư Trần tìm thấy, dường như cũng chỉ còn sót lại một cái đầu xác khô như vậy. "Ai đó?" Có kẻ lập tức cảnh giác hét lên: "Có người ở bên ngoài!" Ngay lúc bọn chúng bị phân tâm, mấy con tống tử bỗng nhiên thoát khỏi dây trói.

Trương Thụy Đồng thuận tay ném quả lựu đạn choáng vào trong.

Một luồng sáng trắng chói lòa bùng lên, bốn tên kia đồng thời bị mù tạm thời. "A a ~ Uông Bằng cứu tôi với, tôi bị tống tử cắn rồi!" Bọn chúng bị mù, nhưng tống tử thì không bị ảnh hưởng, chúng chớp thời cơ cắn vào những vật thể sống bên cạnh.

Trương Thụy Đồng cầm súng đứng ở cửa động canh chừng, sát nhân thương vẫn nhanh hơn cả.

Hồ Ba Nhất cũng vừa kịp chạy tới.

Hách Ái Quốc hớt hải chạy theo: "Lũ đạo mộ này thật đáng hận, vì tiền mà không từ thủ đoạn phá hoại văn vật!" Hồ Ba Nhất lập tức cản lại: "Hách giáo thụ, đừng vào, lũ đạo tặc đó đang ở bên trong!" Anh nhìn kỹ dấu vết vụ nổ, nhận xét: "Nhìn vết nổ này là dân chuyên nghiệp rồi, lực nổ đều hướng ra ngoài, không gây tổn hại gì cho bên trong cả!" Cứ hở miệng là 'đạo mộ tặc', Bàn Tử đứng bên cạnh nghe

mà thấy chói tai.

Anh ta nhìn sang Trương Thụy Đồng, làm mặt quỷ, thấp giọng: "Làm như mấy gã đó không phải là Mạc Kim Giáo Úy không bằng!" Trương Thụy Đồng trừng mắt nhìn anh ta một cái, rồi quay sang bảo giáo sư Trần: "Giáo thụ, bên dưới hiện giờ rất nguy hiểm, tốt nhất mọi người nên lùi lại phía sau!" Vừa dứt lời, bỗng nhiên có một người từ cửa động bò ra.

Thấy bên ngoài có một đám người đang đứng, gã đó cũng giật mình kinh hãi. "Đừng cử động, hai tay ôm đầu, chậm rãi bước ra!" Trương Thụy Đồng dùng súng chỉ thẳng vào đầu gã.

Đó là một thanh niên có thân hình cường tráng.

Trương Thụy Đồng dùng súng chỉ vào đầu hắn, lạnh giọng hỏi: "Tên là gì?" Đồng thời anh kéo tay áo hắn lên, trên cánh tay có xăm hình một con phượng hoàng lửa đang tung cánh, quả nhiên là người của Uông gia!

Hắn dùng ánh mắt hung ác trừng Trương Thụy Đồng: "Vừa rồi là anh đánh lén chúng tôi sao?" Chát, Bàn Tử hung hăng đá gã một cái: "Tao hỏi mày à?

Sao lắm lời thế, không nghe hiểu tiếng người sao, tên là gì?" Ách, gã bị khống chế chặt chẽ, một cú đá nặng nề trúng vào bụng. "Trần Xuân." "Nói tộc danh ra!" Hắn nghiến răng ken két, chỉ dùng ánh mắt căm hận nhìn Trương Thụy Đồng như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Tuyết Lỵ Dương ném một cây pháo sáng xuống dưới, bên dưới có một người đang dùng dây thừng trói chặt tống tử lại, gã đó cũng đã thoi thóp rồi.

Hai kẻ còn lại đang bị tống tử đè xuống đất xâu xé. "Tê ~" Nhìn cảnh tượng máu me bên dưới, mọi người không khỏi rùng mình ớn

lạnh.

Bàn Tử cầm móng lừa đen trong tay: "Trương gia, may mà tôi mang theo móng lừa đen, anh có mang theo Phát Khâu Thiên Ấn không?" Phát Khâu Thiên Ấn có khả năng tịch tà cực mạnh, hiệu quả gấp nhiều lần so với bùa Mạc Kim.

Trương Thụy Đồng đang khống chế gã kia, nghe vậy liền quay sang trừng mắt: "Họ Trương?" Cái họ này đối với người Uông gia có vẻ khá nhạy cảm.

Trương Thụy Đồng lạnh lùng nói: "Tên là Uông Bằng đúng không?" Có lẽ gã này là lĩnh đội của bọn chúng, lúc nãy anh nghe thấy những người khác gọi tên này không chỉ một lần.

Uông Bằng nhổ một ngụm nước bọt, cười lạnh: "Trương gia đều tan rã hết rồi, anh đắc ý cái nỗi gì?" Hắn vừa nhìn đã thấy ngay đôi Hoàng Kim Nhị Chỉ của Trương Thụy Đồng.

Những người có hai ngón tay dài như vậy hầu hết đều tập trung ở Trương gia.

Trương Thụy Đồng ném gã cho Bàn Tử: "Canh chừng hắn, ta xuống dưới xem sao!" Hai kẻ bên dưới bị cương thi cắn sắp đứt hơi rồi.

Trên mặt chúng nổi lên những mạch máu đen kịt, tạo thành hình thù như rễ cây.

Thấy Trương Thụy Đồng xuất hiện, chúng gian nan kêu cứu: "Giết tôi đi, mau giết tôi đi!" Một đôi tống tử nam nữ bỗng nhiên ngoác cái miệng đầy máu tươi.

Hai chiếc răng nanh dài thòng xuống tận cằm, hai tay mọc những bộ móng đen dài cuộn xoắn, mỗi chiếc đều dài tới mười centimet.

Hồ Ba Nhất cầm dây thừng trói xác, một phát quấn chặt lấy con

tống tử nam.

Hống ~ Con tống tử nữ còn lại bỗng nhiên đỏ rực đôi mắt, gầm lên một tiếng lao tới.

Trương Thụy Đồng hét lớn một tiếng, tung một cú đá sấm sét trúng ngay đầu con tống tử nữ.

Một chiêu 'Khôi Tinh Thích Đấu' dốc toàn lực.

Bành!

Cái đầu tống tử bị đá bay ra ngoài, đập mạnh vào tường.

Con tống tử nữ mất đầu vẫn còn giãy giụa vài cái, Trương Thụy Đồng bồi thêm một cú đá, hất văng thân thể nó sang một bên.

Tiếng va chạm mạnh vào tường đá vang dội.

Hách Ái Quốc đứng bên ngoài quan sát, bỗng nhiên sốt ruột hét lên: "Nhẹ tay thôi!

Trương đồng chí ra tay nhẹ một chút, những thi thể này có giá trị nghiên cứu vô cùng quý giá!" Giáo sư Trần thở dài: "Ái Quốc, trước tiên đừng kích động, tính mạng con người là trên hết, người sống sót được là tốt rồi!" Dù sao đó cũng là cương thi, nếu vì bảo vệ xác chết mà để người hy sinh thì thật là lợi bất cập hại.

Trương Thụy Đồng lấy từ kho đồ ra ba lá bùa trấn thi, đưa cho Hồ Ba Nhất hai lá. "Lão Hồ, dán bùa lên đầu tống tử mau." Hồ Ba Nhất nhận lấy, lập tức dán lên trán con tống tử bên cạnh. "Dị!" Sau khi dán xong, con tống tử lập tức đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích chút nào.

Bàn Tử áp giải tên tù binh xuống theo.

Anh ta nhìn móng lừa đen trên tay mình: "Chỉ cần một lá bùa là trấn áp được đại tống tử rồi, vậy tôi mang theo đống móng lừa đen

này làm gì không biết!" Vì chuyến đi Tây Vực này mà trong túi anh ta chuẩn bị không ít móng lừa đen.

Chương 49

Thấy Bàn Tử nói vậy, Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Mọi người đừng có động vào lá bùa đó, nếu bị cắn thì đừng có trách ta không nhắc trước!" Những người khác trong đội khảo cổ thận trọng tiến lên phía trước.

Giáo sư Trần nhìn những chiếc quan tài bị bật nắp xung quanh, thở dài: "Tội lỗi quá, cổ mộ đang yên lành thế này mà bị tàn phá ra nông nỗi này!" Ngoài quan tài ra, những thứ khác cũng gần như bị lục tung hết.

Không gian xung quanh khá rộng, diện tích cỡ một căn phòng nhỏ. "Thầy ơi, chúng ta phải tiến hành khai quật cứu vãn ngay lập tức!" Hách Ái Quốc với vẻ mặt trầm trọng tiến lên phía trước.

Ông ta dùng đèn pin soi xung quanh, đồ tùy táng trong cổ mộ đều bị vứt vương vãi trên mặt đất.

Nổi bật nhất là bốn chiếc quan tài ở chính giữa.

Bàn Tử nhìn quanh một lượt rồi nói: "Cái mộ đá này chẳng có gì cả!" Hách Ái Quốc tức giận: "Đám đạo mộ tặc đó thì để lại cái gì cho ông chắc?" Ông ta kích động đi về phía chiếc quan tài bên trái nhất, bên trong chính là nơi đặt cái đầu xác nữ.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn những xác chết bị trói trên đất rồi thu bùa lại.

Với vẻ mặt nghiêm nghị, anh bảo: "Bàn Tử, mau đốt mấy cái xác này đi, loại cương thi này không thể giữ lại được!" Hách Ái Quốc vội vàng ngăn cản: "Không được đốt, thi thể hiện giờ không còn nguy hiểm, tại sao lại phải phá hủy nó?" Trương Thụy Đồng nhíu chặt lông mày, nộ khí xung thiên: "Hách giáo thụ, tống tử hiện giờ không động

đậy là nhờ bùa trấn thi của ta, những thứ hại người này phải lập tức thiêu hủy ngay!" "Tôi không đồng ý làm vậy, phá hoại văn vật là vi phạm pháp luật đấy!" Hách Ái Quốc nói rồi vội vàng đi tới một chiếc quan tài khác để kiểm tra đồ tùy táng bên trong.

Tay ông ta vừa mới thò vào, Hồ Ba Nhất bên cạnh nhận ra điều bất ổn, hét lớn: "Hách giáo thụ đừng chạm vào những thứ đó!" Phập ~ Một cái bóng đen lóe lên, một mũi tên độc xuyên thẳng qua người Hách Ái Quốc. "Thầy ơi!!" "Ái Quốc!!" Những người khác trong đội khảo cổ lập tức lao tới cứu giúp.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức xông lên phía trước.

"Ái Quốc, tỉnh lại đi, Ái Quốc!" Tát Lợi Bằng và Sở Kiến đỡ lấy Trần giáo thụ, vội vàng hét lên: "Giáo thụ, giáo thụ!" Tuyết Lỵ Dương kinh hãi dùng tay che miệng: "Hách giáo thụ..." Hách Ái Quốc phun ra tiên huyết, môi biến thành màu tím đen, ngã gục xuống đất không còn động tĩnh, hiện tại không rõ sống chết.

Bàn Tử quay đầu nhìn Uông Bằng đang cười, mạnh mẽ tung một cước đá vào người hắn.

"Cười à?" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm, hỏi: "Ngươi sớm đã biết có cơ quan?" Uông Bằng cười đáp: "Nếu không phải thời gian không kịp, ta cũng chẳng chỉ phóng một mũi độc tiễn!" Nghe vậy, cả đội khảo cổ đều phẫn nộ.

"Ngươi cố ý giết Hách lão sư?" Sở Kiến nổi giận định cầm xẻng sắt đập xuống đầu hắn.

Tát Lợi Bằng lập tức giữ lại: "Sở Kiến đừng kích động, sát nhân là phạm pháp!" Sở Kiến cảm thấy đúng, lập tức toát mồ hôi lạnh.

"Thì đã sao?" Trương Thụy Đồng cầm súng chỉ vào đầu Uông Bằng, hỏi: "Biết thân phận ta là ai không?" "Một kẻ đạo mộ chuyên

nghiệp, tay nhuốm đầy máu, không biết đã giết bao nhiêu người!" Trương Thụy Đồng nhìn thoáng qua con Tống tử kiện tráng nhất kia, nói: "Không giết cũng được, ta muốn tiến vào Tinh Tuyệt cổ thành, mang theo ngươi chỉ thêm vướng víu!" Hắn đề nghị: "Hay là cứ để hắn lại đây?" Tát Lợi Bằng nghe thấy cũng có lý.

Trương Thụy Đồng kéo Bàn Tử lại, nói nhỏ: "Lát nữa đem tên nhóc này và Tống tử nhốt chung vào một quan tài." Còn về hai con Tống tử bên cạnh, hắn bảo Hồ Ba Nhất và Sở Kiến đem đi thiêu.

Cương thi trong người đầy thi khí và oán khí, để lâu chỉ gây họa cho thế gian.

"Trần giáo thụ!" Tát Lợi Bằng hốt nhiên phát hiện Trần giáo thụ có gì đó không ổn.

Hình như vì quá đau buồn mà ông đã ngất đi.

Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở: "Không khí ở đây không lưu thông, mau đỡ giáo thụ lên trước!" Tát Lợi Bằng đỡ Trần giáo thụ đi lên, Tuyết Lỵ Dương đi tới bên quan tài, nói: "Hách giáo thụ lúc nãy vội vã xông tới quan tài, giống như đang tìm thứ gì đó!" Nhìn quanh quan tài một lượt, ánh mắt Trương Thụy Đồng dừng lại ở mấy món bồi táng phẩm có giá trị cao.

"Chắc là vì mấy món bồi táng này, do nhất thời nóng lòng nên đã kích hoạt cơ quan, mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn!" Sự việc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu.

Theo lý, Hách Ái Quốc không nên chết sớm như vậy.

Nhìn thấy mũi độc tiễn cách đó không xa, Tuyết Lỵ Dương hốt nhiên nhắc nhở: "Cẩn thận tiễn có độc!" "Đầu tiễn được bôi kịch độc, ánh sáng xanh kia chắc là một loại chất độc chứa xyanua." Trương Thụy Đồng nhìn vệt xanh trên mũi tiễn, cười lạnh: "Xem ra thứ này

vốn định dành cho ta!" Miệng Uông Bằng bị nhét một miếng vải liệm, không thể phát ra âm thanh.

Trương Thụy Đồng mở quan tài, hỏi: "Nói cho ta biết tung tích của chúng, ta sẽ cân nhắc cho ngươi một cái chết thống khoái!" Bàn Tử đứng bên cạnh vác con Tống tử, chuẩn bị để nó bầu bạn với Uông Bằng trong quan tài.

"Khụ khụ khụ ~" Uông Bằng cười gằn hai tiếng: "Uông gia không có kẻ nào sợ chết!" Trương Thụy Đồng lộ vẻ khinh bỉ: "Vậy thì tiếp tục ở lại trong đó đi!" Khi nắp quan tài đóng lại, Uông Bằng hốt nhiên nhìn thấy chiếc linh hồn thanh đồng ở thắt lưng Trương Thụy Đồng.

"Trấn Hồn Linh?

Ai?

Trương Cảnh?

Không đúng, không giống nhau..." Bàn Tử gõ gõ nắp quan tài: "Trương gia, phía sau cứ giao cho tôi, ngài lên trước đi." Trương Thụy Đồng gật đầu.

Hồ Ba Nhất đã đưa đội khảo cổ ra ngoài.

Sau khi rời khỏi mộ đá, Trần giáo thụ vẫn đang hôn mê.

Đợi khi Bàn Tử rời khỏi mộ đá, bên dưới bốc lên làn khói nồng nặc.

Trên người hắn lại có thêm một túi đồ.

Hắn đi đến bên Trương Thụy Đồng, nhỏ giọng nói: "Xử lý xong rồi, đồ đạc lát nữa hai ta chia!" Trương Thụy Đồng nhìn qua, đồ đạc không ít.

Đến lúc hoàng hôn, Trần giáo thụ mới từ từ tỉnh lại.

Mọi người lại vây quanh hố cát để thu thập nước, nếu không uống

nước, tất cả đều có khả năng bị thoát nước mà chết. 【 Đinh, nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng đã phát vào mục nhiệm vụ. 】 【 Kính mời ký chủ lựa chọn vị trí suối nước. 】 Nghe hệ thống thông báo, Trương Thụy Đồng hiếu kỳ hỏi: "Thật sự có thể trực tiếp biến ra một nhãn suối sao?" 【 Chỉ là tạm thời dẫn nước ngầm lên mặt đất, sau một thời gian sẽ khôi phục bình thường. 】 Nghe giải thích, Trương Thụy Đồng lập tức hiểu ra.

Nhìn mọi người tinh thần uể oải, không có nước, ai nấy đều như rau héo.

Trương Thụy Đồng cầm xẻng toàn phong, nói với mọi người: "Các vị, ta đi tìm nguồn nước!" "Ai muốn uống nước thì cầm bình theo ta đi lấy!" Mọi người nghe vậy liền cảm thấy như phát điên.

Diệp Nhất Tâm ngồi bệt dưới đất, yếu ớt nói: "Trương đại ca, đừng dọa em, không lẽ anh bắt đầu xuất hiện ảo giác rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh: "Anh thật sự tìm được nguồn nước sao?" Trương Thụy Đồng lười giải thích thêm, nếu không uống nước thì cơ thể hắn cũng sẽ có vấn đề.

Chương 50

Hiện tại hắn chỉ dựa vào năng lực phục hồi trong huyết mạch để chống đỡ nên mới trông như người không sao.

Sau khi đào sâu hơn một mét, Trương Thụy Đồng nói với hệ thống: "Hệ thống, bắt đầu đi!" Ùng ục ùng ục!

Trong hố cát hốt nhiên truyền ra tiếng động, thu hút sự chú ý của mọi người.

"Thật sự có nước?" Hồ Ba Nhất kinh ngạc nhìn chằm chằm hố cát.

An Lực Mãn xách tấm đệm chạy tới, quỳ xuống đất cầu nguyện.

"Thần tích, thần tích!" An Lực Mãn thực hiện nghi thức bái lạy thành kính.

Trương Thụy Đồng mắng: "Tuyết Lỵ Dương mau lấy nước trước đi, những người khác không uống à?

Sắp hết rồi đấy!" An Lực Mãn ân cần nói: "Tiểu ca, chúng ta đều là bạn mà, Lão Thiên Gia sẽ phù hộ!" Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh đổ đầy các túi nước, bao gồm cả thùng nước mang theo.

Sở Kiến lo lắng nói: "Bây giờ quay về mộ Cô Mặc Vương, số nước này e là không cầm cự được lâu!" Ngoài ra còn một tình huống nữa, nếu không có An Lực Mãn dẫn đường, họ căn bản không thể tìm được lối ra trong sa mạc.

Mấy người đội khảo cổ nhìn nhau, cùng lúc nhìn về phía bóng lưng Trương Thụy Đồng.

Trong lòng họ vô cùng hối hận, chuyện vốn tưởng là không thể lại xảy ra, thực sự vượt quá nhận thức.

Tát Lợi Bằng hốt nhiên nói: "Trương đại ca có khi nào là người ngoài hành tinh không, sao có thể đào ra suối nước trong sa mạc chứ?" Chuyện này còn khó tin hơn cả truyền thuyết về Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tát Lợi Bằng bắt đầu tổng kết: "Đầu tiên là chuyện gì anh ấy cũng tiên đoán như thần, rồi nhìn cái túi kia xem, tôi luôn thắc mắc trong đó chứa được bao nhiêu thứ!" Mặc kệ người khác nghĩ gì, Tát Lợi Bằng đã coi Trương Thụy Đồng như người ngoài hành tinh.

Sở Kiến im lặng lắng nghe, không biết nói gì.

Diệp Nhất Tâm là cô gái nhỏ, tiến lên trước tiên nói với Trương Thụy Đồng: "Trương đại ca, em xin lỗi!" Tát Lợi Bằng nhìn nước ùng ục mà nuốt nước miếng, tiếp lời: "Trương đại ca, thực sự xin lỗi, lúc nãy tôi đã hiểu lầm!" Sở Kiến cũng do dự xin lỗi: "Xin lỗi Trương đại ca, tôi không nên không tin tưởng anh!" Trương Thụy Đồng nói: "Không lấy nước đi thì suối sắp cạn rồi!" Những lời họ thảo luận hắn đều nghe thấy cả.

Nghĩ họ không cố ý, hắn cũng lười so đo, dù sao Tinh Tuyệt cổ thành cũng đã ở trước mắt.

Đợi Trần giáo thụ tỉnh lại, ông cứ lẩm bẩm mê sảng, vẫn chưa vượt qua được cú sốc Hách Ái Quốc qua đời.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, tinh thần mọi người đã khá hơn nhiều.

Đội khảo cổ vừa mới hứng được nửa bình nước thì suối bắt đầu thu nhỏ lại.

Ba người lập tức cuống cuồng: "Mau lấy nước, nước sắp cạn rồi!" Vừa dứt lời, Diệp Nhất Tâm ngồi bệt xuống: "...Cạn rồi!" Dù sao cũng là nước ngầm dẫn lên từ sông ngầm Tư Độc, khi sức mạnh hệ thống biến mất, nó lại trở về lòng đất.

“Suối nước... mất rồi!” Sở Kiến nhìn bãi cát ẩm ướt, trong lòng hối hận vì lúc nãy không xin lỗi sớm hơn.

Diệp Nhất Tâm cắn răng: “Giờ làm sao đây, hay là lại đi cầu xin Trương đại ca?” Sở Kiến lắc đầu: “Chuyện kỳ tích này xảy ra một lần là đủ rồi, tôi đoán không có lần thứ hai đâu!” Tát Lợi Bằng hốt nhiên kích động: “Nửa bình nước không biết cầm cự được bao lâu, trên đường nhớ tiết kiệm nhé!” Tiểu Diệp đề ra một cách, đó là ngậm nước trong miệng lâu một chút rồi mới nuốt để tiết kiệm.

Ba người nhanh chóng đi theo đội ngũ xuất phát.

Trên đường, Hồ Ba Nhất đi bên cạnh Trương Thụy Đồng.

“Trương gia, lúc nãy tôi hỏi lão gia tử An Lực Mãn, trước khi vào sa mạc có một toán người nước ngoài tổng cộng bảy tám người.” Trương Thụy Đồng nhíu mày: “Họ cũng chia làm hai nhóm, có một nhóm đi trước chúng ta!” Đang nói chuyện, Bàn Tử cưỡi lạc đà từ phía sau tới.

“Trương gia, Trần giáo thụ đã tỉnh táo hơn chút rồi, xương cốt lão gia tử cũng cứng cáp, thật khiến người ta bất ngờ!” Hồ Ba Nhất nghe vậy liền nói: “Trần giáo thụ tỉnh rồi sao?

Tôi đi xem thử, tuổi tác ông ấy lớn rồi, vạn nhất xảy ra chuyện thì cả hai giáo thụ đều xong đời!” Dù sao cũng là chuyên gia lớn ở kinh đô, nếu cả hai đều mất mạng thì về nhà chắc chắn sẽ bị mời đi nói chuyện.

Hồ Ba Nhất cưỡi lạc đà về phía sau kiểm tra.

Bàn Tử tiếp tục: “Tôi cũng nghe lão gia tử An Lực Mãn nói rồi, trước đó có đám người nước Y đạo mộ, giờ lại thêm một toán nữa.

Trong Tinh Tuyệt cổ thành chắc chắn chôn giấu tài bảo, chúng ta phải nhanh chóng tới đó!” Bàn Tử hiện tại toàn tâm toàn ý nghĩ đến đồ

bồi táng.

"Lần trước mộ Lỗ Vương đã bị người khác hớt tay trên, lần này không thể lại đi nhặt đồ thừa sau mông kẻ khác!" Trương Thụy Đồng cười nói: "Bàn Tử, Tinh Tuyệt cổ thành không đơn giản như ngươi nghĩ đâu!" "Đám đạo mộ tặc nước ngoài kia, ta đoán không một ai có thể sống sót trở ra!" Từ cổ chí kim, người chết trong Tinh Tuyệt cổ mộ không kế xiết, chỉ có một mình Howard là sống sót trở ra.

Đi không bao lâu, An Lực Mãn hốt nhiên dừng lại.

Tuyết Lỵ Dương tiến lên hỏi: "An thúc?" An Lực Mãn nhìn chằm chằm sa mạc phía trước, bốc một nắm cát nói: "Đi đến đây tôi không thấy dấu vết của sông ngầm Tư Độc nữa!" Lão xòe hai tay: "Nếu tiếp tục đi tới, tôi cũng không biết đi đường nào!" Trương Thụy Đồng tiến lên nhìn quanh, bốn phương tám hướng đều giống hệt nhau.

Tuyết Lỵ Dương cầm la bàn, kim chỉ nam đang xoay vòng nhanh chóng.

"Tình hình không ổn, la bàn và đồng hồ nước của tôi đều hỏng rồi!" Trương Thụy Đồng nhìn qua, nói: "Hỏng là đúng thôi!" "Hắc Long Tích Bối vốn là một tòa núi từ lớn." Nói đoạn, hắn lấy ra Ma lực la bàn.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy, hiếu kỳ hỏi: "La bàn của anh không bị ảnh hưởng chút nào sao?" La bàn có cấu trúc rất đơn giản nhưng phản ứng hoàn toàn khác với các loại la bàn khác.

Nó được mở ra từ một hộp nhỏ, bên trong chỉ có một kim chỉ nam và mặt kính bảo hộ.

Trương Thụy Đồng đáp: "Ta mua la bàn đặc chế này từ vùng biển Caribbean ở phương Tây!" Tuyết Lỵ Dương nhìn ngoại hình la bàn, quả thực phong cách hoàn toàn khác với trong nước, nàng chậm rãi

gật đầu.

Sau đó Trần giáo thụ và Hồ Ba Nhất hội quân.

Trần giáo thụ tuy gương mặt u sầu nhưng tinh thần đã phục hồi nhiều.

Ông mở lời: "Với tư cách là người phụ trách dự án, tôi có vài lời!" "Hiện tại chúng ta có hai lựa chọn, một là tiếp tục tới Tinh Tuyệt, hai là quay lại mộ Cô Mặc." Nhìn về phía Trương Thụy Đồng, ông bổ sung: "Lần này nhờ đồng chí Trương tìm được nguồn nước, hiện tại nước uống của chúng ta rất sung túc!" Nhờ có nước nên họ không còn quá cấp thiết phải lựa chọn.

Tuyết Lỵ Dương nghe xong nói: "Tôi tới Tinh Tuyệt là để tìm tung tích cha tôi, cho nên Tinh Tuyệt cổ quốc tôi nhất định phải đi!" Trần giáo thụ nói xong, mọi người bất ngờ không có ai phản đối.

Diệp Nhất Tâm tinh thần khá tốt, nói: "Em cũng vậy, đã đi đến đây rồi, em không muốn quay về!" Tát Lợi Bằng gật đầu phụ họa: "Ý kiến của tôi giống Tiểu Diệp." Đổng Kiến Kiến thấy đa số thống nhất nên nói: "Nếu mọi người đều không muốn quay về, tôi cũng đồng ý tiếp tục tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành." Mọi người thấy Trương Thụy Đồng không nói gì, Tuyết Lỵ Dương nhìn hắn: "Trương gia, chúng tôi đều định tiếp tục đi tới, ngài thấy sao?" Trương Thụy Đồng không đáp, giơ la bàn lên.

"Ta hỏi các người, la bàn dựa vào đâu để chỉ phương hướng?" Tuyết Lỵ Dương lập tức đại ngộ: "La bàn dựa vào từ tính, hiện tại từ tính dị thường... chẳng lẽ núi từ ở ngay gần đây?" Trương Thụy Đồng cầm Ma lực la bàn trong tay, trong lòng nghĩ về Tinh Tuyệt cổ thành.

Chương 51

Kim chỉ nam vốn đang đứng yên bỗng chậm rãi di chuyển.

Mấy đôi mắt bên cạnh nhìn chằm chằm.

Trần giáo thụ kỳ quái hỏi: "Đồng chí Trương, la bàn của cậu cảm giác có chút độc đáo?" Nhìn vẻ ngoài, kim chỉ nam có cảm giác hơi tùy tiện, chỉ phương hướng như đang đùa giỡn.

Đợi la bàn dừng lại chỉ về phía trái trước mặt, Trương Thụy Đồng nhìn về vị trí đó, gọi Tuyết Lỵ Dương lại gần.

Hắn chỉ vào hướng Ma lực la bàn cung cấp, nói: "Nhìn kỹ hướng đó đi!" Hắn còn thuận tay lấy bức ảnh từ trong sổ tay ra.

"Hắc Long Tích Bối ngay trước mắt, một tòa núi từ khổng lồ, đồng thời cũng là một con hắc long!" Tuyết Lỵ Dương dùng ống nhòm nhìn sang, một tòa núi đen khổng lồ, ngay chính giữa bị xẻ ra một thung lũng.

Con hắc long đó bị chém ngang lưng, chính là Hắc Long Tích Bối.

"Đi thôi, Tinh Tuyệt cổ thành đã ngay trước mắt, chúng ta lập tức xuất phát, tranh thủ trước khi trời tối tới thung lũng Taklamakan!" Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị lên lạc đà.

An Lực Mãn lão gia tử hỏi: "Tìm thấy tòa Ma Quỷ Thành đó rồi sao?" Tương truyền sâu trong sa mạc đen có một cổ thành bị nguyền rủa, bên trong có vô số tài bảo nhưng không ai có thể mang bất cứ thứ gì ra ngoài!

Trần giáo thụ vỗ vai An Lực Mãn: "Lão ca ca, tôi cũng không ngờ thuận lợi như vậy, suốt dọc đường nhờ anh dẫn lộ!" Nhờ có Trương Thụy Đồng chỉ dẫn, phương hướng đã rõ ràng.

Ngay cả thời gian thảo luận cũng được tiết kiệm.

Trần giáo thụ trên đường trạng thái tốt hơn nhiều, quả nhiên người gặp hỷ sự tinh thần sảng khoái, ngay cả cái chết của học trò cũng tạm thời được gác lại.

Tuyết Lỵ Dương giới thiệu: "Tòa núi đen này rất kỳ lạ, thời cổ đại được coi là thần sơn, truyền thuyết chôn cất hai vị tiên thánh, nhưng đa phần chỉ là thần thoại." Nàng nhìn Hắc Long Tích Bối ngày càng gần, tò mò hỏi: "Vì sao lại coi tòa núi đen đó là hai con hắc long?" Người hiểu phong thủy sẽ không thấy lạ, nhưng Tuyết Lỵ Dương không hiểu nên nghe như lọt vào sương mù.

Trương Thụy Đồng nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, phong thủy nơi này rất kỳ đặc, cậu giải thích đi!" Hồ Ba Nhất gật đầu: "Vậy tôi xin múa rìu qua mắt thợ." Anh nói: "Về mặt phong thủy, vị trí của Tinh Tuyệt cổ thành là khí thôn vạn tượng, núi đen giống như hai con hắc long giữ cửa.

Phong thủy như vậy, dù là tiên thánh hay Tinh Tuyệt Nữ Vương đều xứng đáng." Mọi người mới hiểu ra con hắc long mà Trương Thụy Đồng nói chính là tòa núi đó.

Taklamakan là sa mạc lưu động lớn thứ hai thế giới, cả sa mạc đang di chuyển về phía nam, khiến thần sơn vốn bị chôn vùi sâu trong sa mạc lộ ra lần nữa.

Mọi người tiếp tục lên đường, mặt trời dần lặn xuống, trăng lên giữa trời.

Cuối cùng họ đã tới lối vào thung lũng chính giữa núi đen.

Ánh sáng bị núi đen che khuất, xung quanh tối đen như mực.

Ngoại trừ la bàn của Trương Thụy Đồng, các thiết bị khác đều ngừng hoạt động.

Thung lũng này rất sâu, mọi người không ngừng tiến bước.

Không biết đã đi bao lâu, đồng hồ của mọi người đều dừng lại, không rõ thời gian cụ thể.

Chỉ có thể đoán chừng trời sắp sáng.

Đúng lúc này, nhịp thở của lạc đà hốt nhiên trở nên dồn dập, chúng nôn nóng bất an, đứng yên tại chỗ không chịu tiến thêm một bước dù bị thúc giục.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" An Lực Mãn lo lắng: "Lạc đà của tôi như bị ma quỷ chặn họng, thế nào cũng không chịu đi tiếp, trước đây chưa từng gặp tình huống này!" Thấy sắp ra khỏi thung lũng, mọi người cũng không cam tâm quay đầu.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Mọi người thấy phản ứng của lạc đà rồi chứ?" "Thung lũng này tà môn lắm, lát nữa đi phải cẩn thận, chú ý dưới chân!" Hồ Ba Nhất nói: "Phía trước tối thui, cảm giác rợn tóc gáy, tôi cứ thấy phía trước có thứ gì đó!" Đèn pin của Hồ Ba Nhất không còn nhiều điện, để dành cho đoạn đường sau, họ chỉ dùng hai cái đèn pin chiếu sáng phía trước.

Trần giáo thụ nghe xong liền lên tinh thần mười phần.

Cái chết của Hách Ái Quốc khiến ông hiểu rõ tầm quan trọng của việc cẩn thận.

"Mọi người cẩn thận xung quanh, đồng chí Trương nói đúng, nơi này quả thực quỷ dị.

Lát nữa nghe theo sắp xếp của đồng chí Trương, an toàn là trên hết!" Phía trước là một vùng mù thị giác.

Trương Thụy Đồng nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tuyết Lỵ, ném cái hỏa tiễn lạnh (lãnh yên hỏa) đi xem thử!" "Được!" Tuyết Lỵ Dương đáp lời, lập tức lấy hỏa tiễn lạnh từ trong túi ra, châm lửa rồi ném vào

giữa đường phía trước.

Ánh sáng hỏa tiễn chiếu sáng một đoạn đường ngắn, hai bên toàn là nham thực đen kịt.

Trên mặt cát vàng dày đặc, xung quanh không một ngọn cỏ, lại thấy bên vệ đường phía trước có một người đang ngồi.

Mọi người giật bắn mình, nhìn nhau lấy làm lạ, người đó không cử động, chẳng lẽ đang ngủ?

Tuyết Lỵ Dương nhìn Trương Thụy Đồng hỏi: "Phía trước có người chết, tôi lại xem thử?" Trương Thụy Đồng giơ tay ngăn lại: "Đừng vội, lạc đà sợ hãi chứng tỏ thứ tấn công những người này vẫn còn ở đây!" "Tuyết Lỵ chuẩn bị sẵn bom choáng, Lão Hồ mượn đao của ta trước, gặp thứ đó thì chém thẳng!" Hồ Ba Nhất sửng sốt: "Đao của ngài?

Lúc nãy trên đường có thấy mang theo đâu?" Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu: "Một loại xà được gọi là Cự Mục Chi Xà - hắc xà sa mạc, tốc độ cực nhanh, có kịch độc!" "Độc tính mạnh thế nào ta không cần nói thêm chứ?" Thứ đó cắn một phát là chết tại chỗ, không cần cấp cứu, chuẩn bị hậu sự luôn là vừa.

Trương Thụy Đồng cầm kiếm, chậm rãi bước tới.

Hồ Ba Nhất đi trước, nhỏ giọng: "Trương gia, canh chừng giúp tôi, có vấn đề tôi xông lên trước, nhớ cứu tôi đấy!" Người chết trên đất mặc áo bào trắng, đầu quấn khăn che cát.

Sau lưng có ba lô, nằm im bất động, tử trạng quỷ dị.

Đôi mắt vô thần trừng trừng nhìn bầu trời, mắt vẫn mở như thể vừa ngồi xuống đã chết ngay, không một dấu hiệu báo trước.

Đếm sơ qua xung quanh có ba cái xác.

Hồ Ba Nhất thử nhấc thanh đao, đao nặng ít nhất mấy chục cân, một tay cầm còn khó khăn chứ đừng nói là dùng.

"Trương gia, đao này chỉ ngài dùng được, tôi dùng xẻng vậy!" Trương Thụy Đồng nhận lại đao, thảo nào.

Với cửu ngưu chi lực, hắn cầm đao nhẹ nhàng, nhưng Hồ Ba Nhất chỉ là người thường có sức khỏe hơn chút thôi.

Hồ Ba Nhất cầm xẻng, nhắc nhở mọi người: "Cẩn thận, bên cạnh có rắn!" Mọi người nghe vậy lập tức lùi xa ra, tay cầm đao sẵn sàng ra chiêu.

Lời vừa dứt, hốt nhiên một con rắn chui ra từ ống tay áo cái xác.

Chương 52

Một con rắn toàn thân vảy lấp lánh ánh đỏ, trên đầu có một khối thịt màu đen như mào, dài khoảng ba mươi centimet, thân rắn bật tung lao về phía Trương Thụy Đồng.

Trong chớp mắt, Trương Thụy Đồng lùi lại hai bước, Hồ Ba Nhất cầm xẻng xông lên.

Bàn Tử nổ hai phát súng vào con hắc xà, nhưng nó tốc độ cực nhanh, dễ dàng né được.

Đúng lúc này, xẻng của Hồ Ba Nhất chém mạnh tới, chém con rắn thành hai đoạn.

Trương Thụy Đồng giơ tay cản lại: "Lão Hồ, đừng lại gần!" Những người khác không nghi ngờ, lùi lại hơn một mét.

Ngay lúc đó, nửa đoạn thân rắn hốt nhiên lại phát sáng, lao thẳng về phía mọi người.

Ai nấy đều hồn bay phách lạc.

May mắn thay, nửa đoạn rắn lao được một nửa thì dừng lại, rồi nằm yên bên vệ đường.

"Chết... thật rồi chứ?" Bàn Tử tiện tay bồi thêm một phát súng.

Lần này con rắn không né tránh, trúng đạn thực sự.

Trương Thụy Đồng nói: "Loại rắn này trước khi chết sẽ phát ra đòn tấn công cuối cùng, uy lực kinh người không thể xem thường!" Hồ Ba Nhất nghe xong cảm thấy hồn vía sắp tan lạc: "Trương gia, tôi lại nợ ngài một mạng!" Đúng lúc này, bên cạnh lại vang lên tiếng súng.

Tiếng súng đột ngột làm mọi người vốn đang chưa hoàn hồn lại giật mình lần nữa.

Trần giáo thụ kích động hỏi: "Lại có chuyện gì?" Nhìn theo hướng tiếng súng, thấy một thân hình béo tròn vừa nổ súng xong liền chạy ngược lại.

Trương Thụy Đồng ngẩng đầu nhìn, Bàn Tử lại nổ súng liên tiếp vào một con rắn trên đường.

Nhưng con rắn đó tốc độ còn nhanh hơn, không ngừng di chuyển xung quanh, bỏ qua phía Trương Thụy Đồng mà lao về phía Bàn Tử.

Hắn mắng: "Mẹ kiếp, con rắn này lúc nãy đánh lén!" Trương Thụy Đồng rút kiếm ném về phía con rắn.

Trong nháy mắt, mũi kiếm đâm xuyên đầu rắn, găm nó xuống đất.

"Bàn gia suýt chút nữa mất mạng!" Bàn Tử mới thở phào, hướng về Trương Thụy Đồng bày tỏ lời cảm ơn.

Nhìn con rắn thứ hai bị găm trên đất, Bàn Tử không chắc chắn hỏi: "Lát nữa có khi nào lại lòi ra con nữa không?" Xung quanh tối đen, Bàn Tử đứng đó cứ cảm giác bốn phương tám hướng đều có rắn.

Đúng lúc này, Trương Thụy Đồng hốt nhiên hét lên: "Lão Hồ, đừng động!" Hắn nhìn chằm chằm sau lưng Hồ Ba Nhất, một con hắc xà đang dựng cao đầu trên vai anh.

Con rắn này nấp trên người Hồ Ba Nhất từ lúc nào không ai hay biết, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Sắc mặt Hồ Ba Nhất căng thẳng, nhìn sang phía Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử đang cầm súng, cắn răng nói: "Hai người đừng có bắn nát đầu tôi đấy!" Con rắn ngẩng cao đầu, nhìn chằm chằm Hồ Ba Nhất như sắp cắn tới nơi.

Hồ Ba Nhất lúc này tập trung cao độ quan sát động tĩnh của rắn, nhưng trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc thế này, lời anh nói vừa rồi cũng là để nhắc nhở hai người nổ súng.

Thà đánh cược một lần còn hơn chờ chết, ít nhất còn có cơ hội sống.

Ngay lúc đó, con rắn hốt nhiên ngửa ra sau, mào trên đầu hơi dựng lên, tiến vào trạng thái tấn công.

Bàn Tử cầm súng, trong lòng không có nửa phần nắm chắc.

Tốc độ tấn công của rắn mắt thường gần như không thấy được.

"Lão Hồ, nghiêng đầu đi một chút!" Ít nhất như vậy có thể tránh việc bắn nhầm vào đầu anh.

Hồ Ba Nhất như không nghe thấy, theo bản năng quay đầu về phía con hắc xà.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, hốt nhiên bên cạnh vang lên tiếng "tách", một luồng bạch quang lóe lên, soi sáng một đoạn thung lũng.

Con hắc xà hốt nhiên cứng đờ trong ánh sáng trắng.

Trương Thụy Đồng thấy thế lập tức ra tay, hai ngón tay vàng kẹp chặt lấy con rắn.

Chỉ dùng một chút lực, hắn đã trực tiếp bóp nát đầu con hắc xà.

Trước khi chết nó định tấn công, nhưng chỉ còn nửa cái đầu thì chẳng còn đe dọa gì nữa.

Hồ Ba Nhất quay đầu lại, con rắn đã bị Trương Thụy Đồng tùy ý ném sang một bên.

Nhớ tới lời Trương Thụy Đồng lúc trước, anh định bồi thêm một xẻng nhưng thấy đầu nó đã nát bấy nên thôi.

Bàn Tử đi tới, thấy Tuyết Lỵ Dương cầm máy ảnh, không hiểu hỏi: "Lúc này mà còn chụp ảnh à?" Tuyết Lỵ Dương giải thích: "Trương gia bảo tôi chuẩn bị bom choáng, nhưng bom choáng khi nổ có mảnh vỡ sẽ gây thương tích, nên tôi dùng đèn flash thay thế!" Nghe vậy mọi người lập tức hiểu ra.

Thấy con rắn thứ ba đã chết, Trương Thụy Đồng hỏi: "An Lực Mãn đại thúc, giờ lạc đà đi được chưa?" An Lực Mãn huýt sáo dẫn lạc đà tiến tới, nói: "Đi được, đi được, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!" Trương Thụy Đồng gật đầu, nói với đội khảo cổ: "Thu dọn đồ đạc đi, lạc đà chịu đi tiếp chứng tỏ phía trước tạm thời an toàn!" Trước khi đi, hắn đến bên các thi thể, vén áo lên xem, mấy người nước ngoài này trên người không có hình xăm phượng hoàng.

Ở Uông gia, hình xăm phượng hoàng càng lớn thì thân phận càng tôn quý.

Những thi thể này không có, chắc chỉ là đám tép riu.

Nhìn xác hắc xà, hắn dường như đã hiểu ra.

Loại rắn này kỳ thực tương tự hắc mao xà nhưng lại là một chủng loại hoàn toàn khác.

Nhìn một hồi, Bàn Tử nhịn không được hỏi: "Tìm gì thế?" Trương Thụy Đồng không trả lời, quay trở lại đội ngũ.

Trần giáo thụ cũng hiếu kỳ hỏi: "Đồng chí Trương, cái gọi là Uông gia đó rốt cuộc là tổ chức đặc thù như thế nào?" Trương Thụy Đồng đáp: "Đó là một băng đảng đạo mộ khổng lồ có sào huyệt ở nước ngoài." Đội khảo cổ nghe xong liền nghĩa phẫn điền ưng, đòi đưa người của Uông gia ra trước pháp luật.

Trương Thụy Đồng nghe xong chỉ buồn cười lắc đầu.

Chương 53

Uông gia không phải là nơi mấy thư sinh yếu đuối này có thể đối phó.

Dù ba con rắn đã bị tiêu diệt, mọi người trên đường đi vẫn bất an nhìn đông ngó tây.

Nhờ ánh sáng của hỏa tiễn lạnh và đèn pin, họ vội vã ra khỏi thung lũng đen kịt của Taklamakan.

Khi ra đến bãi đất trống, ngẩng đầu nhìn trời, trời vẫn chưa sáng, tinh nguyệt vô quang, khoảnh khắc trước bình minh luôn đen tối nhất.

Khi chân trời xa hiện ra một khe hở màu đỏ thẫm, mặt trời cuối cùng cũng lộ diện, mọi người nhìn về hướng đông, ngắm cảnh bình minh ở Tinh Tuyệt cổ thành.

Giữa sa mạc như dòng vàng nóng chảy, một tòa thành bàng đại hiện ra trước mắt.

Vô số phòng ốc kiến trúc bằng gạch gỗ đất đá đổ nát hiện diện khắp nơi.

Đặc biệt nhất là một tòa thạch tháp đen nghiêng nghiêng đứng sừng sững trong thành.

Tuyết Lỵ Dương cầm bức ảnh đen trắng mà Trương Thụy Đồng đưa.

Cảnh tượng trong đó hoàn toàn giống với bức ảnh, trải qua hai ngàn năm, di tích Tinh Tuyệt cổ thành quả nhiên tồn tại sâu trong sa mạc đen.

Nhìn quy mô này, thành có thể chứa được năm sáu vạn người, thời kỳ cường thịnh như Lâu Lan cũng chỉ có một hai vạn dân, ba ngàn

quân đội.

Nhìn bình minh, Hồ Ba Nhất định thần lại, hỏi: "Chúng ta ăn chút gì rồi mới xuất phát nhé?" Một đêm không ngủ nhưng mọi người không ai thấy buồn ngủ, trái lại nôn nóng muốn tiến vào cổ thành.

Trương Thụy Đồng dặn: "Nhớ đừng ăn quá no, nếu không sẽ ảnh hưởng hành động!" Hồ Ba Nhất gật đầu, truyền đạt lại cho cả đội.

Sau khi ăn no, An Lực Mãn vẫn đứng yên tại chỗ.

Trần giáo thụ hỏi, An Lực Mãn nói với mọi người: "Bên trong tôi không thể đi, tôi đợi mọi người ở đây để cùng về!" Trần giáo thụ hỏi: "Lão ca ca, lại vì sao thế?" An Lực Mãn liên tục lắc đầu: "Trong sa mạc mà bạn đồng hành chết là điềm xấu, phía trước lại gặp sứ giả ma quỷ, nơi này tôi nhất định không đi!" Nơi không có thần linh bảo hộ này, đánh chết lão cũng không đi.

Trần giáo thụ định khuyên tiếp nhưng bị Trương Thụy Đồng ngăn lại.

"Trần giáo thụ, lão gia tử ở ngoài đợi cũng tốt, ít nhất có người trông coi đồ đạc!" Trần giáo thụ gật đầu, không ép lão đi cùng.

Dù sao lão cũng không phải dân khảo cổ, chỉ là người dẫn đường.

Hắn đi đến bên lão gia tử, nhắc nhở một câu về việc Lão Thiên Gia trừng phạt kẻ bội tín nghĩa.

An Lực Mãn lập tức kích động: "Chuyện đó... sẽ khiến lạc đà biến thành cát bụi..." Lão gia tử nói với vẻ thành kính.

Loại tín đồ này có ưu điểm lớn nhất là sợ sau khi chết bị thần trừng phạt.

Hiện tại người tiến vào cổ thành chỉ còn tám người, mang theo thức ăn và nước uống, không còn lạc đà nên ai nấy đều phải vác

không ít đồ.

Sắp tìm được Quỷ Động, Trương Thụy Đồng trong lòng có chút kích động.

Hắn nhắc Bàn Tử một câu: "Lát nữa vào trong, nhớ lấy đồ." Nói đoạn liếc mắt ra hiệu.

Bàn Tử nghe xong mắt sáng rực: "Ý ngài là bên trong có đại lượng tài bảo?" Trương Thụy Đồng: "Nhiều vượt mức tưởng tượng, nhớ động tác nhỏ thôi!" An Lực Mãn ở lại canh lạc đà đợi họ về.

Nhóm người tiếp tục tiến về cổ thành.

Đa số nhà cửa đã hư hại, gần như không phân biệt được đâu là đụn cát đâu là pháo đài.

Dù vậy vẫn thấy được sự hùng vĩ tráng lệ nghìn năm trước của Tinh Tuyệt.

Người ta nói năm đó Tinh Tuyệt cổ thành đột ngột bị phong sa vùi lấp.

Suốt dọc đường không thấy cái xác khô nào, chắc đều bị vùi trong cát.

Họ đi về hướng cổng thành nửa ngày cũng chẳng thấy kiến trúc nào rõ rệt.

Trần giáo thụ hỏi Trương Thụy Đồng: "Đồng chí Trương, đi lâu vậy vẫn chưa thấy lối vào địa cung, cậu có cao kiến gì không?" Trương Thụy Đồng giơ tay chỉ tòa hắc tháp.

"Trong thành chỉ có tòa hắc tháp đó là nổi bật nhất, nhìn hình dáng của nó xem, có giống một con mắt không?" "Mắt có ý nghĩa phi thường ở Tinh Tuyệt quốc, ta đoán trên hắc tháp sẽ có phát hiện mới!" Trần giáo thụ ngắm nhìn tòa tháp, nói: "Tôi đồng ý, hắc tháp là điểm

cao nhất, đứng ở đó nhìn xuống có lẽ sẽ nhanh tìm thấy lối vào địa cung hơn." Đến dưới tháp, họ phát hiện lối vào dưới chân tháp bị vùi lấp một phần trong cát vàng.

Toàn bộ tháp được điêu khắc từ thạch đen của thần sơn, tổng cộng sáu tầng.

Trần giáo thụ đẩy kính, là người đầu tiên chui vào hắc tháp.

Bên trong dày đặc văn tự Quỷ Động, hiện trường không ai đọc hiểu được hàm nghĩa.

Hai tầng đầu không thấy gì đặc biệt, họ lên đến tầng ba.

Trần giáo thụ đứng trước một bức tượng kỳ lạ, mọi người nhận ra ngay lập tức.

Tát Lợi Bằng kích động: "Trần giáo thụ, đây chẳng phải người ngoài hành tinh sao?" Trần giáo thụ lắc đầu: "Cái này chẳng liên quan gì đến người ngoài hành tinh cả, đây là tượng đồng khổng lồ đại diện cho người Quỷ Động!" Mọi người mới nhớ ra, bức tượng cung phụng trong pháo đài trước đó chính là người Quỷ Động!

Diệp Nhất Tâm tò mò hỏi: "Giáo thụ, những bức tượng này đặt đây để làm gì?" Trần giáo thụ giải thích: "Mỗi tầng ở đây chắc đại diện cho một giai cấp.

Tầng hầm là ác quỷ địa ngục, tầng một là súc sinh, tầng hai là người thường, thời đó địa vị người thường chỉ cao hơn súc sinh một chút, còn tầng ba là tượng người khổng lồ!" Lời giáo thụ gợi lên sự tò mò cho những người khác.

Bàn Tử nói: "Tôi đoán trên đỉnh chắc chắn là tượng Nữ Vương!" Trương Thụy Đồng cười đáp: "Trên còn ba tầng nữa, đỉnh mới là Tinh Tuyệt Nữ Vương!" Mọi người nghe vậy đều đoán xem ba tầng trên là gì.

Bàn Tử không đợi được liền leo lên tầng bốn.

Ngoài dự đoán, Bàn Tử thấy một bức tượng thân rắn đầu người!

Khi Trương Thụy Đồng lên tới, Bàn Tử hỏi: "Trương gia thấy bức tượng này có giống con quái xà lúc nãy không?" Tượng đá là một nhân xà đầu đàn ông, trên đầu có một khối u thịt, hình dáng y hệt hắc xà sa mạc.

Chương 54

Khi Trần giáo thụ lên đến nơi, nhìn tượng đá kinh ngạc: "Hình như là thủ hộ thần của Tinh Tuyệt quốc!" "Địa vị của hắc xà sa mạc ở Tinh Tuyệt rất cao, nhìn đôi mắt của thạch tượng kìa, đôi mắt là tín ngưỡng của người Quỷ Động!" Trong khi mọi người nghiên cứu tầng bốn, Trương Thụy Đồng lên xem hai tầng sau.

Mọi người tiếp tục lên tầng năm, quả nhiên thấy một bức tượng nữ nhân.

Trang phục lộng lẫy, mặt đeo khăn che, hình dáng giống hệt bích họa trong mộ Cô Mặc Vương.

"Một tầng trống không?" Đúng lúc này Trương Thụy Đồng từ tầng sáu đi xuống.

Hắn nói với mọi người: "Đáp án đều ở tầng sáu, lên xem sẽ hiểu tất cả!" Mọi người nhìn về phía lối lên.

Thấy họ do dự, Trương Thụy Đồng cười: "Đừng kích động, trên đó không có cơ quan đâu!" Hắn nở nụ cười quái dị, không chỉ không có cơ quan, mà thứ bên trên còn rất đặc biệt đấy!

Mọi người nghe vậy đều hiếu kỳ đi lên tầng sáu.

Ở đó có một vương tọa bằng đá đen sừng sững khắc đầy văn tự Quỷ Động, cũng làm từ đá núi Taklamakan.

Chính giữa là một nhãn cầu bằng đá đang chú thị thế giới bên ngoài tháp, từ góc độ này có thể nhìn thấu cả Tinh Tuyệt cổ thành.

Bàn Tử thấy buồn nôn: "Cái nhãn cầu này làm chân thực quá!" Mọi người cuối cùng cũng hiểu nụ cười quái lạ của Trương Thụy Đồng từ đâu mà có, nhãn cầu trông như vừa mới móc từ hố mắt ra

vậy.

"Xem ra đôi mắt thực sự có địa vị tối cao ở Tinh Tuyệt quốc!" Trần giáo thụ sờ vào nhãn cầu, nói: "Tôi đã nói tòa tháp này là một biểu tượng tinh thần, có chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt.

Nhưng kỳ lạ là đến nay chưa ai đào được bất kỳ xác khô nào của người Quỷ Động!" Không chỉ vậy, dọc đường vào thành cũng không thấy một cái xác nào.

Sờ vào cạnh vương tọa thấy một vết nứt.

"Nhìn đây!" Trương Thụy Đồng chỉ vào bên cạnh: "Chỗ này bị sét đánh nứt!" Trần giáo thụ kinh ngạc: "Bị sét đánh?

Chẳng lẽ truyền thuyết đó là thật?" Tát Lợi Bằng tò mò: "Trần giáo thụ, truyền thuyết gì ạ?" "Truyền thuyết kể rằng Tinh Tuyệt Nữ Vương ký khế ước với quỷ thần, dâng hiến đôi mắt để đổi lấy pháp lực vô biên và sự phục tùng của Lôi Tôn!" Một tầng này quả thực đã tìm được vài đáp án nhưng nghi vấn trong lòng lại càng lớn hơn.

Trương Thụy Đồng nói: "Truyền thuyết đều có căn cứ thực tế, ta cũng từng thấy cách nói này trong cổ tịch." Trần giáo thụ hốt nhiên lại nói: "Tôi hiểu rồi, trên vị thần thủ hộ là không gian hư số không thể hình dung, Nữ Vương lại ngự trị trên đó, dường như hoàn toàn khống chế không gian vô tri kia, tầng đỉnh có một con mắt, chứng tỏ sức mạnh Nữ Vương cũng bắt nguồn từ con mắt đó!" Mọi người nghe xong chỉ thấy rợn người.

Những truyền thuyết này quá đỗi khó tin, họ đều mang thái độ hoài nghi.

Hồ Ba Nhất hít sâu một hơi: "Có thể chưởng khống loại không gian vượt ngoài thường thức nhân loại, Nữ Vương chẳng lẽ thành yêu quái?

Chết tốt lắm!" Trương Thụy Đồng nói: "Theo truyền thuyết, nàng ta là một yêu quái có thể không ngừng chuyển thế!" Nói đoạn hắn nhìn Tuyết Lỵ Dương một cái.

Tinh Tuyệt Nữ Vương là Quỷ Mẫu chuyển thế, nhưng Quỷ Mẫu đời trước dường như không chuyển thế bình thường.

Tuyết Lỵ Dương bị giấc mơ kỳ quái dẫn dắt đến đây, cực có khả năng là người được Quỷ Mẫu chọn trúng.

Tuyết Lỵ Dương lúc này đang từ trên tháp nhìn xuống, hốt nhiên hét lên: "Nhìn kìa!" "Đường nét của toàn bộ phế tích cổ thành nối lại với nhau tạo thành hình một nhãn cầu khổng lồ!" Trần giáo thụ xem xong hỏi: "Đồng chí Trương, theo cậu phong thủy tòa thành này thế nào?" Nghe Trần giáo thụ hỏi, Trương Thụy Đồng đã đoán được ông đang hoài nghi.

Hắn bảo Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, nói cho giáo thụ biết tác dụng của con hắc long kia!" Hồ Ba Nhất gật đầu, đối diện với núi Taklamakan nói: "Nhìn kìa, cả dãy núi giống như một con hắc long, Tinh Tuyệt Nữ Vương quả là người có tài trí trác tuyệt, biết hắc long là điềm dữ nên đã huy động nhân lực chém ngang lưng rồng, để nó vĩnh viễn thủ hộ tòa thành này..." Đợi Hồ Ba Nhất nói xong, Trương Thụy Đồng tiếp: "Đơn giản là địa cung nên giấu dưới lòng đất, Tinh Tuyệt Nữ Vương chết đột ngột nên cả tòa thành trực tiếp biến thành vương lăng của nàng ta." Trần giáo thụ tán thưởng: "Quả nhiên cao kiến, tôi thấy cả tòa thành nên chia làm ba tầng, tầng một là thành bảo, tầng hầm là vương cung, sâu nhất chính là lăng tẩm Nữ Vương." Bàn Tử nghe mà thấy rối rắm, thiếu kiên nhẫn hỏi: "Nói nãy giờ, ai biết lối vào địa cung nằm ở đâu không?" Nói nửa ngày mà không thấy cửa, trêu tôi chắc?

Nhìn Bàn Tử mất kiên nhẫn, Trương Thụy Đồng lườm một cái.

“Gấp cái gì, muốn tìm lối vào chẳng lẽ không đơn giản?” Hắn lấy la bàn từ trong túi ra, nhìn la bàn rồi nhìn mọi người.

Ai nấy đều khao khát tìm thấy địa cung, có lẽ vì biết chắc chắn sẽ tìm được nên hắn không vội.

Hắn gọi Tuyết Lỵ Dương, đặt la bàn vào tay nàng: “Hiện tại trong lòng cứ nghĩ về địa cung là được!” Nàng nhận lấy la bàn, thấy kim chỉ nam chậm rãi di chuyển chỉ về hướng trong thành.

Nhìn theo hướng đó, sau những ngôi nhà đổ nát, họ phát hiện một kiến trúc đá cao hơn hẳn nhà thường.

Bề mặt bị cát vàng bao phủ, không nhìn kỹ sẽ dễ lầm tưởng là một phần của đụn cát.

Trần giáo thụ đẩy kính, ngoài địa cung, ông còn quan tâm đến việc trên đời có loại la bàn này.

“La bàn của cậu có thể chỉ hướng đến nơi thâm tâm con người muốn đến nhất sao?” Chát!

Thấy mọi người nhìn la bàn với ánh mắt tham lam, hắn lập tức thu đồ lại.

Đạo lý “thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội” hắn hiểu rất rõ.

Thứ này đối với bất kỳ ai cũng là một sự cám dỗ cực lớn!

Về cái la bàn, Trương Thụy Đồng né tránh không bàn tới, chuyển chủ đề: “Đó chắc là thần miếu của cổ thành, lối vào địa cung có lẽ ở đó.” Theo hướng Trương Thụy Đồng chỉ, mọi người tìm tới nơi.

Kiến trúc trông giống như một gian thần miếu.

Lối vào làm bằng đá đen, hình dáng như một cái miệng thú dữ tợn như muốn nuốt chửng tất cả.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử gạt cát ở lối vào, mọi người đeo mặt nạ

phòng độc rồi đi vào trong.

Hồ Ba Nhất cầm hỏa tiễn lạnh soi đường.

Xuyên qua lối đi như cổ họng thú, bên trong là một thạch điện, càng vào sâu không gian càng mở rộng.

Xung quanh thạch điện có mười sáu cột đá khổng lồ, cát vàng bị chặn bên ngoài nên bên trong không có cát.

Ở nơi sâu nhất trên cao đài, cung phụng một nhãn cầu bằng ngọc.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Lát nữa đừng có động loạn đồ đạc, đặc biệt là cái nhãn cầu ngọc trên đài kia!" Nhìn ngọc nhãn, Bàn Tử hốt nhiên nuốt nước miếng: "Cả khối ngọc điêu thành con mắt, chắc đáng tiền lắm!" Trần giáo thụ nghiêm túc nhắc nhở: "Văn vật quan trọng thuộc về quốc gia, sao có thể dùng tiền bạc đong đếm?" Bàn Tử ngượng ngùng gãi cằm: "Đúng đúng đúng, ngài nói gì cũng đúng!" Miệng thì vậy nhưng trong lòng đã hỏi thăm Trần giáo thụ tám trăm lần.

Phía sau, Tát Lợi Bằng nói nhỏ với Sở Kiến: "Cái la bàn trong tay Trương gia kia mà vào tay tôi, tôi chắc chắn cũng làm giáo thụ khảo cổ rồi!" Sở Kiến cũng gật đầu: "Đồ đó để trong tay tôi ít nhất còn tạo phúc cho xã hội, về nhà hay là nhờ giáo thụ bảo anh ta đưa cho." Trong lòng hai kẻ này đã nảy sinh tham niệm nhưng lại lấy danh nghĩa tạo phúc xã hội.

Tiếng của họ tuy nhỏ nhưng lọt hết vào tai Trương Thụy Đồng.

Hắn cũng chẳng để tâm, muốn cướp la bàn thì trước tiên phải sống sót trở về đã.

Chương 55

Bàn Tử thừa lúc mọi người đang quan sát xung quanh, lén lút đi về phía ngọc nhãn.

"Bàn Tử, đừng động!" Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Con mắt đó có thể triệu hoán Cự Mục Chi Xà đến thưởng thức tế phẩm, mạo muội chạm vào thì lát nữa không ai sống sót trở về đâu." Nghe cảnh báo, Bàn Tử lập tức rụt tay lại.

"Nhưng tế phẩm ở đâu?" Trương Thụy Đồng nhìn thân hình béo tròn của hắn, nhếch môi: "Chẳng phải là ngươi sao?" "Chính xác mà nói, từ lúc chúng ta bước vào, tất cả đã được coi là tế phẩm." Ngọc nhãn cầu chú thị lên trần nhà, phía trên nhãn cầu có một hố lõm hình bát giác, hoàn toàn khớp với miếng ngọc của Vương Bàn Tử.

Nghe lời hắn, mọi người rùng mình.

Hồ Ba Nhất nhắc nhở: "Trương gia đã nói vậy chắc chắn không sai, mọi người không muốn theo chân Hác giáo thụ chứ?" Cái chết thảm khốc của Hác Ái Quốc như hiện ra trước mắt khiến ai nấy đều run rẩy.

Trần giáo thụ nói: "Nguy hiểm vậy thì tốt nhất đừng động vào nhãn cầu!" Trương Thụy Đồng nói: "Muốn mở cũng được, lát nữa nghe ta sắp xếp." Trước tiên hắn bảo Tuyết Lỵ Dương chuẩn bị bom choáng, rồi quay sang nói với Bàn Tử: "Được rồi, đặt ngọc vào đi." Bàn Tử đặt ngọc lên, xoay vài lần phương hướng cuối cùng cũng khớp.

Chỉ nghe tiếng "cạch", miếng ngọc lọt vào trong.

Ngọc nhãn cầu khẽ rung động rồi từ từ lăn sang bên cạnh, không biết cơ quan đã cố định nó ở đâu một cách chính xác.

Hồ Ba Nhất định lại gần, Trương Thụy Đồng ngăn lại: "Đừng tới đó, nhất là cậu." Tay Hồ Ba Nhất như tay bùn, ngọc nhãn vô giá này trong nguyên tác chính là bị anh làm rơi vỡ.

Trần giáo thụ không kìm được tiến lên xem xét.

"Ngọc nhãn cầu này hoàn mỹ tự nhiên, hoàn toàn không thấy vết mài giũa thủ công, thậm chí có thể nói kỹ thuật hai ngàn năm trước không thể làm được mức độ này!" Càng chứng tỏ nhãn cầu này trân quý, chỉ tiếc nó không phải Mộc Trần Châu.

Ngoài việc thu hút hắc xà, nó không có năng lực khống chế.

Tuyết Lỵ Dương nhìn quanh, kỳ quái hỏi: "Cơ quan đã mở nhưng xung quanh dường như không có thay đổi gì." Trương Thụy Đồng chỉ lên đỉnh đầu: "Ngẩng đầu lên nhìn là biết!" Theo tay hắn, mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Trên trần nhà có một con mắt to như cái chậu, tỏa ra ánh sáng kỳ dị, đang trừng trừng nhìn xuống.

Không ai chú ý từ lúc nào lại xuất hiện thêm một nhãn cầu như vậy.

Đèn pin chiếu lên, luồng sáng như bị bóng tối nuốt chửng.

Ngoại trừ con mắt đầy tơ máu kia, những chỗ khác hoàn toàn đen kịch như một không gian khác.

Mọi người đứng xa ra, nhìn con mắt khổng lồ xoay vần trên không rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Thứ này nhìn như nhãn cầu nhưng thực tế là một khối thịt bán trong suốt.

Bên ngoài màu trắng xanh, bên trong bao bọc một khối đen kịt, trông như một cái trứng trùng khổng lồ.

Bàn Tử thấy khối thịt quái dị đó thì hoảng hốt: "Cái đống đen kịt bên trong chắc không phải toàn hắc xà chứ?" Nhìn đống đen thui đó, ít nhất cũng phải có hàng trăm con hắc xà nấp bên trong.

"Đợi thêm chút nữa!" Trương Thụy Đồng ra hiệu Tuyết Lỵ Dương bình tĩnh.

Hắn cầm chặt bom choáng, rút chốt bảo hiểm.

Chưa kịp nhìn rõ, khối thịt hình nhãn cầu hốt nhiên "phụp" một tiếng vỡ ra.

Từ bên trong tuôn ra hàng trăm con quái xà đầu đen quấn lấy nhau.

Thân dài vài chục centimet, trên đỉnh đầu có một khối u thịt màu đen.

"Giáo thụ, em sợ!" Diệp Nhất Tâm thấy vậy lập tức né ra sau.

Đống rắn ngoe nguẩy trông như vừa mới nở, toàn thân dính chất lỏng trong suốt nhớp nháp.

Trương Thụy Đồng nói: "U thịt trên đầu đám rắn này giống như con mắt, cực kỳ mẫn cảm với nguồn sáng." Thừa lúc hàng trăm con hắc xà chưa kịp lao tới, Tuyết Lỵ Dương ném bom choáng đã chuẩn bị sẵn.

"Mọi người mau nằm xuống!" Một luồng bạch quang soi sáng cả thần miếu, kèm theo một tiếng ù tai.

Đám rắn chưa kịp khoe răng nanh đã ngã gục trên đất.

Trương Thụy Đồng ném nhiên liệu rắn vào đống rắn, rồi hét lên: "Bàn Tử, châm lửa!" Ngọn lửa hùng hục thiêu đốt đống rắn.

Đám rắn này sinh mệnh lực ngoan cường, không thể chỉ vì một quả bom choáng mà chết ngay được.

Bàn Tử thở phào: "May mà có chuẩn bị trước, không thì tôi thành

tế phẩm cho đám rắn này thật." Nhìn từng con rắn bị thiêu cháy đen thui, Trần giáo thụ nói: "Loại quái xà này đại diện cho thủ hộ thần của Tinh Tuyệt, ngọc nhãn cầu chắc là pháp khí triệu hoán." Nghe vậy, những người khác càng không dám động vào ngọc nhãn.

Trương Thụy Đồng ra hiệu Bàn Tử tìm cơ hội mang ngọc nhãn đi.

Ngọn lửa soi sáng những cột đá xung quanh, Hồ Ba Nhất thở phào nói: "Đám rắn này chẳng lẽ đến từ không gian hư số trong truyền thuyết?" Tuyết Lỵ Dương cũng kinh ngạc: "Chẳng lẽ trong Tinh Tuyệt cổ thành thực sự tồn tại không gian hư số?" "Không gian hư số đương nhiên là có tồn tại!" Trương Thụy Đồng trực tiếp trả lời.

"Sắp thấy được bí mật về không gian hư số rồi." Ánh mắt Trần giáo thụ lộ vẻ châm lửa: "Tôi tin đồng chí Trương nói đúng, chúng ta sắp tìm ra bí mật của người Quỷ Động!" Ông bảo ba học sinh kiểm tra các cột đá xung quanh: "Mọi người mau xem đi, những cột đá này có gì đặc biệt!" Xung quanh không tìm thấy lối vào nào khác, chỉ có thể tìm manh mối trên mười sáu cột đá.

Sau khi kiểm tra, họ phát hiện trên mỗi cột đá đều có sáu đồ án con mắt.

Đế cột hình lục giác, năm mặt khắc các phù hiệu đại diện cho ác quỷ, trâu dê, người thường, người Quỷ Động và thủ hộ thần.

"Đừng động vào cột đá!" Trương Thụy Đồng lập tức bảo mọi người dừng lại.

Hắn gọi Hồ Ba Nhất tới, hỏi: "Lão Hồ, có nhớ loại cơ quan Thấu Địa Thập Lục Long không?" Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Anh nghi ngờ mười sáu cột đá này là cơ quan dẫn đến vương cung?" Hồ Ba Nhất suy nghĩ một lát rồi đáp: "Ngài nói đúng, bố cục này ám hợp với Cự Môn tự số, mộ cổ thời Hán từng dùng loại cơ quan này.

Tôi đoán Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng là một cao nhân am hiểu huyền học.” Cách sắp xếp Thấu Địa Thập Lục Long trong huyền học không khó, dựa trên sự biến hóa ngũ hành hai mươi tư phương vị, kết hợp với phân kim định huyệt là có thể tìm ra quy luật cơ quan.

Trương Thụy Đồng: “Bàn Tử và Lão Hồ một bên, ta hợp lực mở cơ quan!” Hồ Ba Nhất tìm vị trí, gật đầu với Trương Thụy Đồng.

“Thiên lý tầm long, cầu chi tả hữu, thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất, chuyển!” Theo lời Trương Thụy Đồng, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử hợp lực đẩy cột đá nặng nề.

Trương Thụy Đồng từ phía bên kia bắt đầu đẩy cơ quan.

Đẩy các rãnh đá lục phương, chỉ nghe tiếng “răng rắc”, mặt đất hốt nhiên lún xuống, lộ ra một địa đạo u thâm.

Chương 56

Bàn Tử gọi những người khác tới.

Trần giáo thụ nhìn địa đạo, không khỏi xuýt xoa: "Đồng chí Trương, pháp phân kim định huyệt của cậu quá mạnh, tìm được lối vào vương cung chính xác như vậy." "Quá khen rồi!" Lúc này đã giữa trưa, Trương Thụy Đồng khách sáo với Trần giáo thụ vài câu rồi không nói thêm.

Tát Lợi Bằng tò mò hỏi: "Trương đại ca, Hồ đại ca, chuyện này là sao?" Hồ Ba Nhất đáp: "Đây là trận pháp Cự Môn truyền lại từ xưa, thường dùng ở lối vào các hầm ngầm nên có tên như vậy, giải thích cụ thể cậu cũng không hiểu đâu." Mọi người nghỉ ngơi xong liền cùng tiến vào địa đạo.

Trên đường xuống dưới, họ phát hiện không ít thiết kế mang khái niệm dịch số.

Hồ Ba Nhất thấy vậy nói: "Trương gia, tôi bắt đầu tin ngài rồi, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng am hiểu những thứ trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!" Điều khiến anh thấy kỳ lạ là Nữ Vương dường như am hiểu cả bản toàn văn bao hàm nội dung âm dương thuật.

Kéo lẫy cơ quan bên trái lối vào, một đường hầm dài năm mét cao ba mét hiện ra.

Xung quanh không dùng đá đen nữa mà chuyển sang gạch Tây Vực.

Đường hầm hình vòm, bốn phía vẽ đầy bích họa màu sắc rực rỡ.

Hai bên vẽ nhiều nhất là con mắt, lớn nhỏ đều có, có cái chỉ vẽ

nhãn cầu, có cái mở, cái nhắm, vài cái còn có cả mí mắt và lông mi.

Dù biết trước đường hầm sẽ như vậy nhưng cảm giác vẫn rợn người.

Trần giáo thụ: "Người Tinh Tuyệt lấy con mắt làm vật tổ, đường hầm này thông đến thần điện, chắc chỉ có nhân viên tế tự và những kẻ thống trị như Nữ Vương mới có tư cách vào đây!" Dựa theo truyền thuyết về Nữ Vương, mọi người quan sát kỹ các bức họa.

Tuy nhiên trong bích họa không xuất hiện hình bóng Nữ Vương, chỉ có các nghi thức tế tự.

Trong họa, một ngọc nhãn cầu phát ra ánh sáng, phía trên xuất hiện một hố đen, rơi xuống một cái trứng thịt khổng lồ như nhãn cầu.

"Giống hệt thứ chúng ta thấy lúc nãy!" Trong bích họa, người Tinh Tuyệt thường dùng người sống tế cho hắc xà, bị vùi lấp nghìn năm, đám rắn này vẫn tồn tại.

Khi xem đến cuối, trong bích họa xuất hiện một Quỷ Động khổng lồ.

Trong khi những người khác kinh ngán về sự chân thực của Quỷ Động, ánh mắt Trương Thụy Đồng đã chuyển hướng về lối vào thực sự của địa cung.

Tại lối vào có một cột đá lục giác, chính là phiên bản thu nhỏ của mười sáu cột đá bên ngoài.

Trương Thụy Đồng nói: "Lão Hồ, cơ quan này đổi sang dùng Hám Long Quyết!" Hồ Ba Nhất nhìn cơ quan, cái này trông đơn giản hơn, một người có thể đẩy được. "Không khí nhập huyệt, dương chỉ nhất kinh phương liễm, âm phi ngũ phân bất triển." Hám Long Quyết dựa theo thứ tự trái ngược với Tầm Long Lệnh lúc trước mà chuyển động một vòng.

Theo động tác Hồ Ba Nhất đẩy ô cuối cùng, bức tường gạch ngầm vang lên một tiếng rồi mở ra. "Đi!" Trương Thụy Đồng và Hồ Ba Nhất sóng vai bước vào, những người khác bám sát theo sau.

Xuyên qua lối đi lát gạch, nhờ ánh đèn pin mà quan sát xung quanh.

Dù là dưới lòng đất, không gian xung quanh lại rộng lớn đến không ngờ.

Điêu lương họa đống dù đã bong tróc, nhưng vẫn thấp thoáng thấy được khí tượng xa hoa năm nào.

Bước vào bên trong, Trương Thụy Đồng chăm chú quan sát chính điện địa cung.

Dù đã biết trước khái quát, nhưng đây là lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến địa cung của Tinh Tuyệt cổ thành.

Vương tọa và sàn nhà của đại điện đều được lát bằng ngọc thạch, những chuỗi hạt trên đèn lưu ly treo trần nhà đã đứt đoạn.

Xung quanh có rất nhiều chuột cát đang bò tới bò lui. "Xem kìa, không khí ở đây lưu thông rất tốt!" Thấy có chuột cát, không cần lo lắng việc bị thiếu oxy dưới hầm sâu.

Ngoại trừ lượng lớn các sản phẩm ngọc thạch, các đồ gốm, đồ đồng, đồ vàng trên bề mặt đều có dấu vết bị ăn mòn nặng nề.

Giáo sư Trần thở dài: "Những đồ gốm này chỉ cần chạm vào là sẽ hóa thành bụi mịn, muốn mang về nghiên cứu e là vô cùng khó khăn!" Nhưng may mắn thay, tiền vàng, đồ kim khí và các chế tác bằng vàng ở đây cơ bản vẫn còn nguyên vẹn.

Bàn Tử nhìn thấy, chỉ hận túi mang theo quá nhỏ.

Bên cạnh đống tài bảo, rải rác rất nhiều bộ giáp trụ và binh khí rỉ sét đốm đen, trên giáp trụ có những trang sức đặc trưng của các dân

tộc khác nhau.

Nhưng chủ nhân của những bộ giáp này, ngay cả xương cốt cũng đã sớm hóa thành tro. "Thật kỳ lạ!" Nhìn chằm chằm vào những bộ hài cốt xung quanh, Giáo sư Trần càng nhìn càng thấy quái dị.

Những bộ hài cốt trên mặt đất lại là một đống thi thể phản thường.

Ở sa mạc, người chết thường sẽ biến thành xác ướp tự nhiên, nhưng những thi thể trước mắt, ngay cả xương cốt cũng hóa thành tro bụi. "Những thi thể này có lẽ trước khi chết đã gặp phải biến cố gì đó, nên ngay cả xương cốt cũng biến thành tro bụi!" Giáo sư Trần nói xong, mọi người tiếp tục quan sát xung quanh.

Diệp Diệc Tâm tò mò hỏi: "Giáo sư Trần, những thi thể này thuộc về người Quỷ Động sao?" Chuyến đi này chủ yếu tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành và văn hóa Quỷ Động.

Giáo sư Trần lắc đầu: "Ở đây không có giáp trụ của người Quỷ Động!" Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, Bàn Tử nói: "Thật kỳ lạ, thi thể người Quỷ Động đều đi đâu hết rồi?" Trương Thụy Đồng tiến đến trước vương tọa, phía trên vương tọa có khắc một con mắt bằng ngọc đỏ.

Thân ghế khảm vàng bạc, chạm khắc tiên sơn vân vụ, hoa điểu ngư thú.

Vương tọa được điêu khắc từ một khối ngọc Dương Chi nguyên vẹn.

Trương Thụy Đồng đưa tay chạm vào vương tọa, một cảm giác lạnh lẽo truyền đến.

Vừa ngồi xuống, trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt một người phụ nữ đeo mạng che mặt. "Có ma sao?" Trương Thụy Đồng nhíu

mày, chậm rãi đứng dậy.

Khuôn mặt người phụ nữ kia nhanh chóng biến mất khỏi mắt hắn.

Chương 57

Khuôn mặt dưới lớp mạng che kia dường như thật sự rất giống Tuyết Lỵ Dương.

Hắn nhìn chằm chằm vào mặt Tuyết Lỵ Dương một hồi, thậm chí có chút nghi ngờ liệu Tuyết Lỵ Dương có phải là kiếp sau của Quỷ Mẫu hay không.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Chỗ ngồi của đệ nhất mỹ nữ Tây Vực thế nào?

Ngồi có sướng không?" "Ngươi ngồi lên thử chẳng phải sẽ biết sao?" Bàn Tử do dự một chút rồi quay người bỏ cuộc: "Dựa vào trực giác của Béo này, chỗ ngồi này chắc chắn có vấn đề, không chừng nữ vương kia âm hồn bất tán, quỷ hồn vẫn còn lưu lại trên đó!" "Cái gì?

Ở đây có ma sao?" Bàn Tử vừa nói, Diệp Diệc Tâm nghe xong suýt chút nữa ngất đi.

Nhìn trạng thái bệnh tật ốm yếu của Diệp Diệc Tâm hiện tại, Trương Thụy Đồng lắc đầu, xem ra cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh ban đầu.

Bàn Tử bị hắn lườm một cái cháy mặt.

Trương Thụy Đồng nói cực kỳ ít, hắn đi về phía hai điện phụ bên cạnh liếc mắt một cái.

Ngoại trừ chính điện làm mặt tiền, những nơi khác có vẻ hơi đơn sơ.

Đại môn tiền điện và bậc đá đều phủ đầy cát vàng.

Tiếp tục đi về phía hậu điện, đây lẽ ra là nơi ở của thành viên vương thất.

Xung quanh các lan can ngọc thạch đều có đài phun nước, nhưng đã sớm khô cạn.

Nhìn thấy nhiều ngọc thạch như vậy, Bàn Tử món nào cũng yêu thích không buông tay. "Phía trước có tiếng nước!" Tiếng nước chảy róc rách truyền vào tai Trương Thụy Đồng.

Không xa có tiếng nước chảy, nghe vị trí chắc là ở phía sau tẩm điện.

Mọi người lập tức đi theo tiếng nước, tìm thấy một hang núi sau điện.

Địa thế hang núi thấp, mọi người đi sâu xuống dưới.

Một thạch động tự nhiên có kích thước bằng một sân bóng đá, xung quanh có rất nhiều dấu vết tu sửa thủ công, mặt đất vô cùng bằng phẳng.

Giữa động có một hồ nước ngầm nhỏ, trong hồ có một hòn đảo nhỏ rộng chừng mười mét vuông.

Mặt hồ như gương, thấy một làn nước ngầm trong vắt, mọi người lập tức ùa tới chúi đầu vào dòng nước uống lấy uống để.

Tuyết Lỵ Dương lo lắng nói: "Nguồn nước này cũng không biết là nước chết hay nước sống, vạn nhất có độc thì sao?" Trương Thụy Đồng đứng bên bờ hồ, châm một điếu thuốc, nói: "Trong hồ có cá, chắc là nước sống." Nghe vậy, những người khác càng uống tợn hơn.

Bàn Tử uống xong quay lại hỏi: "Nước ngọt thế này, sao anh không uống?" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Ngọt sao?

Thế thì uống nhiều vào, một lát nữa ta e là các ngươi sẽ nôn sạch ra đấy!" Bàn Tử ngơ ngác: "Tại sao?" "Nhìn đi!" Theo ánh mắt của Trương Thụy Đồng nhìn qua, chỉ thấy ở rìa hòn đảo giữa hồ, hàng vạn con trùng vẩy du (Du Lân Trùng) màu thanh bạch bơi lên mặt

nước.

Mỗi con trùng từ từ biến thành màu tro trắng, từng con trùng mềm nhũn bò ra từ lớp vỏ ngoài.

Bàn Tử tức thì cảm thấy trong bụng khó chịu, nhưng nếu nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc thì sai rồi, phần kịch tính còn ở phía sau.

Một mảng bóng đen đang nhanh chóng ùa vào trong nước.

Nhiều con chuột lớn đang bơi nhanh trong nước, đen kịt một mảng số lượng nhiều đến kinh người.

Tuyết Lỵ Dương sắc mặt quái dị nói: "Những con chuột này e là cư ngụ lâu năm bên bờ hồ này!" Nói cách khác, cái hồ nhìn có vẻ sạch sẽ này thực chất là bồn tắm của lũ chuột.

Tức thì những người vừa uống no bụng đều nôn thốc nôn tháo bên bờ hồ.

Lũ chuột ăn no rồi nhanh chóng rời đi, Sở Kiện tức giận nhặt đá ném về phía đàn chuột.

Hồ Ba Nhất lập tức ngăn lại: "Sở Kiện, lũ chuột này không tranh với người, mặc kệ chúng đi!" Bàn Tử lập tức nổi giận: "Lũ chuột này tắm rửa trong hồ, bình thường chắc cũng đại tiểu tiện trong đó, không cho người ta xả giận sao?" Trương Thụy Đồng tự nhiên biết nguyên nhân, nói: "Đừng trách Lão Hồ, không giết chuột là tổ huấn của nhà Lão Hồ!" Bàn Tử đầy đầu chấm hỏi: "Còn có tổ huấn này sao?" Trương Thụy Đồng cười cười nói: "Ông nội của Hồ Ba Nhất nợ ân tình của loài chuột, cho nên mới có quy củ này!" Nghe lời Trương Thụy Đồng, Hồ Ba Nhất tự cảm thấy đuối lý.

Số nước vừa uống lúc nãy giờ nghĩ lại thấy thật buồn nôn. "Bàn Tử, lát nữa gặp lại lũ chuột này, cứ việc nổ súng, tôi tuyệt đối không ngăn cản!" Bàn Tử mới dần nguôi giận.

Theo con đường phía trước mà hành tiến, càng đi xung quanh càng ẩm ướt.

Trên đường phía trước cũng thấy không ít chuột lớn.

Bàn Tử hỏi: "Ở đây nhiều chuột như vậy, năm đó Tinh Tuyệt quốc không phải cũng nuôi chuột đấy chứ?" "Cũng không hẳn, rắn thích ăn gì nhất?" Trương Thụy Đồng vừa nói, mọi người liền hiểu ra.

Rắn thích ăn nhất không phải người mà là chuột, người Tinh Tuyệt coi rắn là thần thủ hộ, không có lý do gì lại không biết thứ thần thủ hộ thích ăn nhất!

Hai bên lối đi này được khai tạc ra nhiều thạch thất, lắp hàng rào sắt, bên trong đặt không ít hình cụ.

Đây là nơi giam giữ phạm nhân, hiện giờ toàn bộ đã thành thiên đường của lũ chuột.

Đi thêm vài trăm mét, cuối cùng cũng thấy một dòng sông ngầm chảy xiết chắn ngang cửa động. "Giáo sư, đây là sông ngầm Tư Độc đã biến mất sao?" Giáo sư Trần kinh thán: "Đúng vậy, nó chưa bao giờ biến mất, mấy nghìn năm qua chưa từng cạn kiệt, chỉ bị núi Taklamakan chặn đứt!" Ở bờ bên kia sông có một hang núi lớn khác, ở giữa có cây cầu xây bằng đá đen Taklamakan nối liền, bắc ngang qua dòng nước hung hãn chảy xiết.

Phía bên kia cầu đá, cửa ngăn nghìn cân phong tỏa hang núi bị ai đó dùng xích sắt lớn thô bằng cánh tay kéo lên một nửa.

Bên dưới kê một tảng đá khổng lồ.

Nhìn thấy thạch môn, Trương Thụy Đồng tức thì thở phào nhẹ nhõm. "Đi suốt dọc đường, cuối cùng cũng tìm thấy lăng tẩm của Tinh Tuyệt nữ vương!" Giáo sư Trần dù đang kích động vẫn cẩn thận nói: "Dọc đường quá thuận lợi rồi, trước đây cũng có người vào địa cung,

nhưng chỉ có một người là thoát ra được, những người kia đều chết ở bên trong sao?" Bàn Tử nghe vậy nhịn không được nói: "Theo tôi thấy, cực kỳ có khả năng, cả cái nước Tinh Tuyệt này đều cho người ta cảm giác tà môn!" Tát Lợi Bằng kích động nói: "Dù nguy hiểm em cũng phải vào xem!" Sở Kiện và Diệp Diệc Tâm cũng cùng thái độ, chết ở bên trong cũng chết xứng đáng, không ai muốn rời đi.

Tuyết Lỵ Dương nạp cuộn phim mới vào máy ảnh: "Tôi chắc chắn cũng sẽ vào!" Cô ấy nói một cách nhẹ tênh, dường như không hề cân nhắc có nên đi hay không, mà là chắc chắn phải vào.

Chương 58

Mọi người nhóm lửa nấu cơm bên bờ nước, đi suốt một quãng cũng nên nghỉ ngơi một lát.

Vừa nãy ở bờ hồ trước đã nôn sạch sành sanh thứ trong bụng, nếu không ăn chút gì e là không còn sức lực để đi tiếp.

Khi ăn cơm, tâm trạng mọi người có chút phức tạp, cực kỳ có khả năng đây là bữa cơm cuối cùng.

Mọi người cơ bản đã xác định sẽ vào trong, Hồ Ba Nhất bỗng nhiên nói: "Tôi thấy thế này, lát nữa tôi tiên phong vào xem trước, xác định không có vấn đề gì thì mọi người mới vào?" Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía Trương Thụy Đồng, nói: "Hay là tôi đi cùng anh vào xem, thân thủ tôi cũng không tệ, có nguy hiểm ít nhất cũng kịp chạy thoát." Cô thành thạo nạp đầy đạn vào khẩu súng trường, mọi người mới biết, hóa ra cô nàng này cũng là một tay dùng súng chuyên nghiệp.

Giáo sư Trần gật đầu, nhìn về phía Trương Thụy Đồng đang ăn cơm. "Đồng chí Trương, tình hình Tinh Tuyệt cổ thành này cậu còn rành hơn cả lão hủ, không biết cậu thấy thế nào?" Trương Thụy Đồng đặt đồ ăn xuống, liếc nhìn mọi người một cái, nói: "Phía trước không có nguy hiểm, muốn đi thì đi thẳng luôn đi!" "Không có nguy hiểm?

Thế bên trong có cái gì?" Nghe vậy, mọi người đều không tin.

Trương Thụy Đồng chỉnh lại lời nói: "Ta nói đoạn bên trong này không có, không đại diện phía sau cũng không có!" Hắn không quan tâm nữa, lại thuận miệng nhắc thêm một câu: "Đừng nhìn bây giờ an toàn, vào sâu bên trong, ta không bảo đảm tất cả đều có thể sống sót." Thật sự gặp nguy hiểm, bảo vệ tính mạng mình trước mới lo được cho kẻ khác.

Giáo sư Trần an tâm nói: "Nếu đoạn phía trước không có nguy hiểm, tôi nghe theo đồng chí Trương, tiếp tục tiến về phía trước." Không ai để ý Trương Thụy Đồng kéo Bàn Tử sang một bên, nhắc nhở: "Bàn Tử, túi của ngươi đầy chưa?" Bàn Tử vỗ vỗ cái túi của mình, còn trống hơn một nửa.

Trương Thụy Đồng tiếp lời: "Chưa đầy là tốt, nhanh đi gom đồ đi, lát nữa ta cần dùng đến!" Mọi người mang theo vũ khí, Tuyết Lỵ Dương cầm súng đi trước lên cầu đá, Trương Thụy Đồng đi phía sau.

Qua cầu đá đen, trực tiếp chui qua dưới cửa ngăn nghìn cân.

Vừa xuyên qua cửa, Giáo sư Trần sắc mặt ngưng trọng nói: "Người ở đây e là không ít!" Trương Thụy Đồng tiếp lời: "Tiếc là không một ai sống sót trở ra, đều hóa điên rồi!" Sau cửa là một dốc dài hẹp, độ dốc cực lớn, đi thẳng xuống dưới giống như dẫn tới vực sâu địa ngục.

Hồ Ba Nhất kinh thán: "Mộ đạo này cũng dài quá rồi đấy?" Xung quanh không để lại một thi thể nào, thậm chí chưa thấy bất kỳ bộ hài cốt nào.

Dù vậy, mọi người cũng không dám lơ là.

Trong cổ mộ thế này, đi sai một bước là vực sâu vạn trượng.

Tiếp tục đi tới, mọi người cảm thấy có chút không đúng lắm.

Bàn Tử hỏi: "Ngay cả một con chuột cũng không thấy đâu?" Trương Thụy Đồng nghe vậy, cười nói: "Thấy mấy cái tổ rắn mà còn có chuột xuất hiện sao?" Bàn Tử nghe xong, trong đầu nảy ra một khả năng. "Cái gì, không gian hư số ở bên trong này sao?" Lúc trước nghe Trương Thụy Đồng nhắc tới, hình dạng con mắt kia chính là trứng rắn, tượng trưng cho không gian hư số.

Nghe nhắc tới không gian hư số, mọi người tức thì cảm thấy lông

tóc dựng đứng.

Tuyết Lỵ Dương bỗng nhiên bị khơi dậy trí tò mò: "Trong không gian hư số rốt cuộc có cái gì, chẳng lẽ bên trong toàn là rắn?" Giáo sư Trần giải thích: "Shirley, sau thời Tinh Tuyệt nữ vương, e là không ai biết trong không gian hư số rốt cuộc có gì." Trương Thụy Đồng nói: "Chưa chắc, ta xem trong cổ thư thấy nói trong không gian hư số có Xà Thần tồn tại." Hắn không nói bừa, nó thật sự tồn tại, chỉ là mở ra không gian hư số cần dùng một thứ khác là Mộc Trần Châu.

Tiếp tục đi về phía trước hồi lâu, cuối cùng cũng đi hết đoạn dốc.

Phía trước không còn đường để đi, không gian xung quanh vô cùng thoáng đãng, duy chỉ có dưới chân là không có đường.

Dưới đáy dốc là một bệ đá, trên bệ đứng hàng trăm tượng người bằng đồng khổng lồ, rìa ngoài là vách núi dốc đứng, nhìn lên trên toàn là một màu đen kịt.

Tuyết Lỵ Dương ném xuống một cây pháo sáng, nhìn xuống dưới, chỉ thấy bên dưới là một bệ đá khác cao ba mươi mét.

Nhờ ánh sáng pháo sáng, thấy phía dưới là một đống khí cụ vàng bạc chất thành núi, trân châu bảo thạch, xa cừ ngọc tủy đủ cả.

Bàn Tử kích động: "Hóa ra đồ tốt đều ở đây hết!

Xem ra quan quách Tinh Tuyệt nữ vương chắc chắn ở gần đây!" Bệ đá này có thể coi là hố bồi táng, lúc này Bàn Tử tìm một sợi dây thừng, muốn xuống xem trước.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm xung quanh, nói: "Không biết các ngươi có chú ý không, tài bảo ở đây chất thành núi, tại sao những người trước đó lại không một ai có thể mang đi?" Tuyết Lỵ Dương tỉ mỉ nghĩ lại, tức thì cảm thấy rùng mình. "Tôi hiểu ý anh, người trộm mộ sẽ không vào núi bảo vật mà về tay không.

Sở dĩ tài bảo còn nguyên vẹn ở đây là vì bên dưới có cơ quan cạm bẫy đáng sợ!" Cô còn nhìn về phía Bàn Tử, nhỏ giọng nói: "Tôi hiện tại không lo lắng người của đội khảo cổ, họ sẽ không động loạn đồ đạc, chỉ lo cái tên Béo kia lén lén lút lút..." Trước đó đã phát hiện Bàn Tử kia lén lấy đồ, chỉ là cô luôn coi như không thấy.

Trương Thụy Đồng ho khan một tiếng, giả vờ như không nghe thấy.

Việc Bàn Tử đi lấy đồ là do hắn ra ý, hắn mới là người bày mưu.

Tuyết Lỵ Dương tiếp tục nói: "Trong Đại Đường Tây Vực Ký có nhắc tới một tòa thành tên Kiệt La Già chôn vùi trong sa mạc đen, tài bảo trong thành đều bị nguyền rủa!" Giáo sư Trần và ba học sinh vội vàng theo dây thừng đi xuống đống đồ bồi táng phía dưới.

Giáo sư Trần nhắc nhở: "Mọi người khống chế sự cám dỗ, đồ ở đây một món cũng không được động vào!" Trên vách đá gần đó đóng không ít đèn thanh đồng, từng ngọn một nối tiếp nhau.

Những ngọn đèn nô này tùy tiện lấy ra một cái, xét theo niên đại và công nghệ đều đáng giá liên thành.

Bàn Tử cơ trí không động vào tiền vàng, thứ đó một đồng cùng lắm được mười hai vạn, hắn nhắm vào những đồ đồng kia.

Thấy Bàn Tử đứng nguyên tại chỗ không động đậy, lại khiến đội khảo cổ và Tuyết Lỵ Dương nhìn bằng con mắt khác.

Giáo sư Trần tán thưởng: "Những thứ này mới đầu nhìn quả thực dễ khiến người ta không cầm lòng được, nhưng nhìn nhiều lần rồi cũng dần quen thôi!" Đây thuộc về loại đồ cổ nhìn nhiều rồi, nội tâm không còn chút gợn sóng nào.

Bàn Tử đi qua bên cạnh Trương Thụy Đồng, nói: "Đợi lúc về, anh em mình lấy thêm vài cái!" Nhìn thấy tài bảo, mọi người không thể

chờ đợi thêm để được thấy quan quách của Tinh Tuyệt nữ vương.

Trong truyền thuyết vốn đã vô cùng thần bí, càng tiếp cận nội tâm càng có loại thôi thúc không thể kiềm chế.

Xuyên qua bệ đá đầy tài bảo, phía trước xung quanh toàn là đá núi đen kịt.

Xem ra nơi này nằm trong lòng núi Taklamakan.

Không gian hang núi quá lớn, lớn đến mức gần như không thể nhìn rõ địa hình địa mạo xung quanh.

Lúc này Hồ Ba Nhất bỗng nhiên lấy ra vũ khí bí mật của chuyến đi này.

Đó là một chiếc đèn tham chiếu cầm tay nặng tám kg, phạm vi chiếu sáng không bị vật chất cản trở có thể đạt tới hai km!

Chỉ có điều hao điện khá nhanh, không phải lúc quan trọng sẽ không lấy ra.

Chương 59

Giáo sư Trần cười híp mắt nói: "Cũng không uổng công mang theo suốt dọc đường, đèn tham chiếu cuối cùng cũng có chỗ dùng!" Bàn Tử tháo pin bên hông lắp vào.

Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở mọi người: "Đều cẩn thận một chút, tia sáng đèn quá mạnh, trong vòng một trăm mét có thể khiến người ta mù tạm thời, đều đứng xa một chút!" Trương Thụy Đồng tay cầm chiếc đèn tham chiếu đã lắp xong, bật công tắc, một luồng sáng ngưng tụ như cột sáng quét ra ngoài.

Tình hình xung quanh được soi sáng rõ mồn một.

Nhờ đèn tham chiếu soi tới, mọi người đều nhìn chằm chằm phía sau.

Đây quả thực là đáy núi Taklamakan.

Đỉnh đầu và xung quanh toàn là đá núi đen kịt, phía trước nơi chất đầy châu báu bồi táng là một vực đoạn nhai.

Ngoài đồ bồi táng còn có vô số tượng người bằng đồng khổng lồ cao lớn. "Phía sau có một cái động lớn hình tròn!" Cái động dẫn tới lòng đất kia giống hệt trong bức họa, đường kính ước chừng một nghìn mét, tuyệt đối không phải sức người có thể đào ra.

Bao quanh cái hang sâu không thấy đáy đó, rìa ngoài được người ta xây một con đường bậc thang xoáy trôn ốc đi xuống.

Trương Thụy Đồng dùng đèn tham chiếu cường quang soi xuống dưới, bậc thang quanh vách động mấy vòng thì không thấy nữa.

Xuống sâu hơn nữa không còn bậc thang, phía dưới sâu không thấy đáy.

Có thể xuyên thấu hai km, đèn tham chiếu soi xuống, chỉ thấy dưới động âm phong thổi vù vù.

Một cảm giác áp bách đen tối khổng lồ khiến người ta không dám tiếp tục nhìn xuống.

Nhìn chằm chằm xuống dưới khiến tâm thần ý loạn, nhịn không được có loại thôi thúc muốn nhảy xuống.

Giáo sư Trần kích động nói: "Tương truyền nước Tinh Tuyệt chủ yếu do người Quỷ Động hợp thành, sở dĩ gọi là tộc Quỷ Động vì họ canh giữ một cái Quỷ Động!" "Tôi luôn cho rằng những truyền thuyết về nước Tinh Tuyệt chỉ là truyền thuyết, nhưng không ngờ hôm nay tôi lại thấy một hang động khổng lồ như vậy!" Hồ Ba Nhất nói: "Giáo sư, ngài đừng quá kích động!" Trạng thái tinh thần của Giáo sư Trần có vẻ hơi quái dị. "Tôi sao có thể không kích động cơ chứ?" "Trong truyền thuyết tộc Quỷ Động luôn nhắc tới dị giới!" Hồ Ba Nhất kỳ quái hỏi: "Dị giới?" "Không gian hư số!!" Giáo sư lại gấp gáp giải thích một lần nữa. "Vậy từ đây ngã xuống không phải chết tươi mà là biến mất sao?" Bàn Tử kinh ngạc: "Thế không phải rơi vào tổ rắn sao?" Mọi người nghe vậy cũng cảm thấy có lý, những con rắn kia tượng trưng cho không gian hư số, không chừng bên đó là cả một thế giới rắn.

Giáo sư Trần tiếp tục: "Ở đây cực kỳ có khả năng là một thực thể kết nối với không gian hư số!" Đứng trước Quỷ Động, ngay cả người tin vào khoa học như Giáo sư Trần, nội tâm cũng xuất hiện dao động.

Đèn tham chiếu trong tay Trương Thụy Đồng soi một vòng xung quanh.

Giữa miệng động lớn, có một xà đá treo lơ lửng trên không trung.

Xà đá vừa nhỏ vừa dài, nhô ra từ vách núi, vừa vặn vươn lên phía trên Quỷ Động.

Bàn Tử bỗng nhiên kêu lớn: "Nhìn bên trên kìa, khúc gỗ đó không phải dạng vừa đâu!" Trương Thụy Đồng bảo Bàn Tử cầm đèn tham chiếu, đứng bên cạnh quan sát kỹ.

Kỳ lạ thay, trên khúc gỗ mục đó lại sinh trưởng một đóa hoa cỏ khổng lồ màu xanh lục.

Đóa hoa đó có hình dạng như một cái loa lớn, cánh hoa cuộn lại, toàn thân xanh biếc.

Xung quanh có một mảng lá lớn màu đỏ huyết, bén rễ trên gỗ, cành dây leo như xích sắt, quấn chặt lấy đoạn gỗ đó.

Trương Thụy Đồng chỉ vào đoạn gỗ: "Côn Luân Thần Mộc, còn bên cạnh chắc chắn chính là Thi Hương Ma Dụ trong truyền thuyết!" Bàn Tử kinh ngạc: "Thứ đó chẳng phải chỉ xuất hiện trong truyện sao?" Khác với tên gà mờ như Bàn Tử, Hồ Ba Nhất bình sinh cũng đã đi không ít đấu.

Nhưng đây là lần đầu tiên thấy Côn Luân Thần Mộc trong truyền thuyết.

Hồ Ba Nhất kinh ngạc nói: "Côn Luân Thần Mộc là cực phẩm trong cực phẩm, cổ thư ghi chép, Côn Luân Thần Mộc dù rời khỏi bùn đất nguồn nước và ánh sáng, nhưng chỉ cần có một đoạn, nó vẫn sẽ không khô héo, luôn giữ nguyên hình dáng ban đầu.

Thi thể đặt trong Côn Luân Thần Mộc có thể vạn năm không thối rữa, chẳng lẽ là quan quách của Tinh Tuyệt nữ vương?" Tuyết Lỵ Dương lúc này kích động đến mức giọng nói cũng run rẩy: "Đúng vậy, quan quách chế từ Côn Luân Thần Mộc, truyền thuyết nói nó có niên đại lâu đời như núi Côn Luân, năm đó Tần Thủy Hoàng đều tìm Côn Luân Thần Mộc để làm quan quách!" Nhìn thấy tâm trạng mọi người xung quanh kích động như vậy, Trương Thụy Đồng dùng tay chạm vào Trấn Hồn Linh bên hông.

Từ lúc bước vào không gian khổng lồ này, những người khác thực chất đều đã bắt đầu rơi vào ảo cảnh của Thi Hương Ma Dụ.

Tuyết Lỵ Dương bước tới: "Mọi thứ ở đây y hệt như những gì tôi thấy trong giấc mơ!" Có một sự thôi thúc không thể kiềm chế muốn tiếp cận quan quách Tinh Tuyệt nữ vương.

Bàn Tử nhìn chằm chằm đóa hoa, nói: "Trương gia, hay là để tôi lên đó, tôi cứ tưởng trên đó trồng một củ khoai môn lớn!" Giáo sư Trần dụi dụi mắt, nói: "Loại thực vật cực kỳ quý giá, trên đời e là chỉ còn một cây, loại thực vật này vô cùng nguy hiểm!" "Nguy hiểm?" Trương Thụy Đồng xen vào một câu: "Quả thực nguy hiểm, tất cả đều rơi vào ảo cảnh rồi!" "Cái gì, không tin?" Trương Thụy Đồng cười nhạt, "Thử ngửi kỹ xem, có ngửi thấy gì không?" Mọi người đã lún sâu, ngoài một mùi thanh hương nhàn nhạt ra thì không còn gì khác.

Tuyết Lỵ Dương bỗng kinh ngạc nói: "Mùi thanh hương này chẳng lẽ..." "Thi hương, mùi giống như thi thể, có thể khiến người ta vô thức rơi vào ảo giác!" Trương Thụy Đồng nói: "Cũng may tạm thời chưa lún sâu, cho nên đang lơ lửng giữa ảo cảnh và hiện thực!" Điểm lợi hại nhất của Thi Hương Ma Dụ là nó sẽ từ từ khiến những hình ảnh trước mắt trở nên hợp lý.

Tát Lợi Bằng có chút không tin nói: "Hay là để cháu lại gần xem thử?" Những bậc đá phía sau dường như dẫn lên lối đi trên xà đá.

Đội khảo cổ lúc này không thể chờ đợi thêm để được chiêm ngưỡng chân dung Tinh Tuyệt nữ vương.

Giáo sư Trần vội bảo học sinh ghi lại văn tự Quỷ Động trên xà đá.

Trương Thụy Đồng rảnh rỗi không có việc gì ngồi bên cạnh cùng Hồ Ba Nhất châm một điếu thuốc.

Hồ Ba Nhất nói: "Trương gia, vừa rồi anh nói hiện tại chúng ta đều đang ở trong ảo cảnh là sao?" Trương Thụy Đồng cười cười, nói: "Ví dụ như trên xà đá kia thực ra chẳng có gì cả, nhưng bọn họ lại thấy trên đó toàn là văn tự Quỷ Động!" Hồ Ba Nhất nghe xong tức thì đứng hình: "Anh nói thật sao?" Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu.

Là người có huyết mạch thuần khiết nhất của Trương gia còn trên thế gian, bản thân hắn có khả năng miễn dịch bẩm sinh với ảo cảnh.

Nghe lời hắn nói, Hồ Ba Nhất lâm vào chấn kinh.

Dọc đường đi chứng kiến các loại thủ đoạn của Trương Thụy Đồng, trong lòng gã không hề có chút nghi ngờ nào.

Lúc này gã căn bản không thể phân biệt được thật giả.

Trương Thụy Đồng vỗ vỗ vai gã: "Đừng rối rắm nữa, chỉ cần một lát nữa rời khỏi đây, mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi!" Hồ Ba Nhất thở dài một hơi. "May mà mọi chuyện cơ bản sắp kết thúc rồi!" Gã vừa dứt lời, lại thấy Sở Kiện và Tát Lợi Bằng hai người bước lên xà đá.

Tức thì kinh hô: "Giáo sư Trần, sao hai người họ lại lên đó?" Chẳng phải nói chép xong văn tự Quỷ Động là đi sao?

Giáo sư Trần thản nhiên: "Không sao, họ không đi xem quan mộc đâu, trên xà đá tích bụi, che mất chữ ở trên, họ lên quét bụi rồi về ngay thôi." "Hơn nữa, họ đều đeo mặt nạ phòng độc, sẽ không có chuyện gì đâu!" Nghe giáo sư nói vậy, Hồ Ba Nhất bỗng nhớ lại lời của Trương Thụy Đồng.

Chương 60

Định nói sự tình cho giáo sư Trần, thấy giáo sư đang biểu cảm kích động, gã lại không biết mở lời thế nào. "Hay là để tôi đi thay cho?" Hồ Ba Nhất có chút không yên tâm.

Giáo sư Trần lắc đầu từ chối: "Văn tự Quỷ Động trên xà đá ý nghĩa trọng đại, cậu không chuyên nghiệp, vạn nhất chạm hỏng thì phiền phức lắm!" Xung quanh hang núi nhìn có vẻ yên tĩnh, hoàn toàn không thấy bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng không đại diện cho việc tiếp cận quan mộc nữ vương sẽ không có chuyện gì!

Bàn Tử bỗng nhiên nói: "Trương gia, hai người kia nhìn có vẻ không đúng lắm!" Trương Thụy Đồng ngẩng đầu nhìn lên, hai người giữa xà đá, Tát Lợi Bằng đi phía sau bỗng cúi người, nhặt một tảng đá.

Hắn cầm tảng đá đập mạnh vào đầu Sở Kiện, Sở Kiện không kịp rên lấy một tiếng, trực tiếp ngã xuống vực sâu không đáy bên dưới.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, mọi người đều không kịp phản ứng.

Chưa đợi những người khác hiểu chuyện gì, lại thấy Tát Lợi Bằng quay đầu nhìn lại, giật phăng mặt nạ phòng độc trên mặt ra.

Sau đó quay người, rảo bước đi về phía quan quách nữ vương, dùng tảng đá trong tay đập mạnh vào trán mình, máu trên đầu phun ra như vỡ đê.

Hắn lảo đảo vài cái, phịch một tiếng đổ gục bên cạnh quan quách.

Những giọt máu tươi nhỏ xuống Thi Hương Ma Dụ, nhanh chóng bị hấp thu hoàn toàn.

Giáo sư Trần tức thì giậm chân cấp bách: "Sở Kiện!

Tiểu Tát!" "Bình thường là đôi bạn thân thiết nhất, sao lại có thể..." Giáo sư Trần quá kích động, trực tiếp ngất xỉu đi.

Trương Thụy Đồng thở dài một hơi, vừa rồi tận mắt thấy hai người tử vong, đó không phải ảo giác.

Không chỉ có vậy, Thi Hương Ma Dụ sẽ tạo ra nhiều ảo cảnh hơn để giết nốt những người còn lại.

Hồ Ba Nhất sốt ruột định lên xem, Trương Thụy Đồng đưa tay ngăn lại. "Lão Hồ, đừng lên đó, Thi Hương Ma Dụ hút máu người đã tiến vào trạng thái hoàn toàn rồi!" Đóa yêu hoa đó được tưới máu người, bỗng nhiên nở rộ càng thêm kiều diễm. 【 Đinh!

Tàn hồn Quỷ Mẫu sắp xuất thế, mời ký chủ chuẩn bị dẫn dụ Quỷ Mẫu! 】 Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm xà đá phía trước không xa, nói với những người còn lại: "Ta đi xem trước!" Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở: "Tôi đi cùng anh đi, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm còn có người ứng cứu!" "Không cần đâu!" Trương Thụy Đồng trực tiếp từ chối.

Bên cạnh thêm một người là thêm một phần nguy hiểm.

Người khác không thể chống lại ảo giác, đi theo chỉ tổ làm gánh nặng!

Bàn Tử đưa một cái móng lừa đen: "Cầm lấy này, mang theo phòng thân!" Trương Thụy Đồng trực tiếp bước đi: "Cứ giữ lấy đi!" Những thứ đó chỉ có tác dụng với tống tử thông thường, hiện tại đối đầu với Quỷ Mẫu, móng lừa đen thậm chí không bằng Phát Khâu Thiên Ấn.

Không kịp nói nhiều, hắn trực tiếp bước lên xà đá.

Xà đá rộng chừng ba mét, treo lơ lửng trên không trung cái hố không đáy.

Khi cúi đầu nhìn xuống, luôn cảm thấy một áp lực vô hình từ vực

sâu.

Mới đi được một nửa, lại thấy Hồ Ba Nhất cũng đòi đi lên.

Trương Thụy Đồng nhíu mày, hỏi: "Lão Hồ, làm gì vậy?" Hồ Ba Nhất kích động nói: "Tôi sợ anh cũng xảy ra chuyện, lên xem có giúp được gì không!" Gã chạy đến bên cạnh Tát Lợi Bằng, một mình không ngừng lẩm bẩm: "Mẹ nó, nhất định là đóa yêu hoa kia giở quẻ!" Trương Thụy Đồng đi tới liếc nhìn một cái, Tát Lợi Bằng mất máu quá nhiều mắt thấy sắp không xong rồi.

Đúng lúc này, Tát Lợi Bằng bỗng mở mắt ra, hét lên: "...Sống rồi!" "Chết rồi sao?" Trương Thụy Đồng đưa tay thăm dò, người không còn mạch.

Đội khảo cổ liên tục mất đi hai người.

Hồ Ba Nhất bỗng nhiên sắc mặt trở nên vô cùng quái dị, cầm xẻng đi về phía quan mộc Tinh Tuyệt nữ vương.

Nhìn chằm chằm bóng lưng Hồ Ba Nhất, Trương Thụy Đồng khẩn trương đuổi theo.

Đóa yêu hoa đó muốn dẫn người đến trước mặt tự sát để cung cấp máu.

Hồ Ba Nhất vừa đi đến chính giữa xà đá, thần thái bỗng nhiên bắt đầu trở nên quái dị.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm gã tự ngôn tự ngữ, trong miệng lúc thì gọi "Trương gia", lúc lại gọi "Bàn Tử".

Bên dưới Bàn Tử bỗng kinh ngạc nói: "Lão Hồ làm sao vậy?" Tuyết Lỵ Dương sắc mặt biến đổi: "Không xong rồi, Trương gia dường như cũng đứng bất động rồi!" Hai người bỗng nhiên hoảng hốt, Bàn Tử nói: "Đợi đấy, tôi cũng lên xem sao!" "Đợi đã!" Tuyết Lỵ Dương cầm súng nhắm vào phía trên Quỷ Động, bỗng nhiên Bành ~

một tiếng nổ súng.

Hồ Ba Nhất bị tiếng súng làm giật mình tỉnh lại.

Gã lắc lắc cái đầu, dần dần khôi phục bình thường.

Bàn Tử hét lớn: "Hồ Ba Nhất, làm tôi sợ thót tim, tôi cứ tưởng ông cũng định chết trên đó giống như Tiểu Sở với Tiểu Tát chứ!" Hồ Ba Nhất lập tức lau mồ hôi lạnh trên trán, rảo bước đi xuống xà đá.

Lại cảm thấy bên cạnh thiếu mất một người, quay đầu lại thấy Trương Thụy Đồng đang tiến về phía quan mộc Tinh Tuyệt nữ vương.

Gã vội vàng hét lên: "Trương gia, đừng xem nữa, Thi Hương Ma Dụ quá đáng sợ rồi, chúng ta mau rời đi thôi!" Hồ Ba Nhất cho rằng, trên xà đá nhất định tiềm phục một loại sức mạnh tà ác nào đó, cái chết kỳ lạ của Tát Lợi Bằng và Sở Kiện đã chứng minh điều đó.

Sức mạnh quỷ thần đó lúc này lại bắt đầu chờ thời cơ, muốn tìm cơ hội tiêu diệt từng người một.

Trương Thụy Đồng xua xua tay, nói: "Xuống trước đi, ta muốn mở quan tài xem thử!" Hắn không thèm để ý đến Hồ Ba Nhất nữa, một mình tiến về phía quan mộc.

Do trên quan tài quấn mấy đạo xích sắt thô như cánh tay người, không thể mở nắp quan theo chiều ngang, chỉ có thể đẩy từ phía đầu.

Quan tài ở phía đầu lộ ra một kẽ hở.

Trong não hải Trương Thụy Đồng bỗng nhiên hiện ra một số hình ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Nội tâm có một sự thôi thúc không thể kiềm chế, hắn dùng tay phải dùng lực đẩy quan tài.

Chương 61

Quan tài chế từ thân cây Côn Luân Thần Mộc, không có nhiều dấu vết gia công thủ công, giữ lại nguyên trạng ở mức độ lớn nhất.

Vỏ cây vẫn như mới, nếu không có kẽ hở kia, thật sự không nhìn ra đó là nắp quan tài.

Nắp quan tài không hề nặng, tùy tay đẩy một cái đã mở ra một mảng lớn.

Từ trong quan tỏa ra một mùi hương kỳ lạ, mùi vị rất giống với Thi Hương Ma Dụ.

Thấy một nữ thi mặc ngọc y (áo ngọc) nằm bình thản trong quan, ngoài ra không có đồ bồi táng nào khác.

Hồ Ba Nhất đứng phía sau vẫn chưa rời đi.

Để tránh tiếp tục rơi vào ảo giác, Trương Thụy Đồng rung lên Trấn Hồn Linh.

Sở Kiện và Tát Lợi Bằng lúc nãy ở khoảng cách quá xa, cứu không kịp.

Ánh mắt Hồ Ba Nhất tức thì trở nên thanh tỉnh, kinh ngạc nói: "Tinh Tuyệt nữ vương trong truyền thuyết sao?" Trước đó đã từng ảo tưởng vô số lần về tướng mạo, hoặc béo hoặc gầy, hoặc tóc vàng mắt xanh, hoặc mũi cao mắt sâu, nhưng vạn vạn không ngờ nữ vương lại có diện mạo như thế này...

Trương Thụy Đồng gật đầu nói: "Đúng vậy, Tinh Tuyệt nữ vương, Quỷ Mẫu thế hệ cuối cùng của tộc Quỷ Động!" Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm mặt nữ thi, hỏi: "Sao mặt cô ta lại giống Tuyết Lỵ Dương như vậy?" Nếu không nhìn kỹ, hai người quả thực rất giống

nhau.

Hồ Ba Nhất suy đoán: "Tuyết Lỵ Dương liệu có phải là hậu nhân của Tinh Tuyệt nữ vương không?" Trương Thụy Đồng bỗng sững người, không phải là không có khả năng đó.

Nhưng nghĩ kỹ lại thấy không đúng, Tuyết Lỵ Dương là hậu nhân tiên thánh của tộc Taklamakan, hoàn toàn không liên quan gì đến Tinh Tuyệt nữ vương.

Phía sau bỗng nhiên có một trận âm phong thổi qua, tổng cảm thấy xung quanh có cảm giác bị ai đó nhìn chằm chằm.

Hắn bỗng nhiên hỏi hệ thống: "Hệ thống, Quỷ Mẫu ở đâu, làm sao ta có thể nhìn thấy?" 【Đinh!

Mời ký chủ tiếp cận Thi Hương Ma Dụ, hệ thống sẽ tự động trích xuất tinh hoa, phần thưởng thêm: Âm Dương Nhãn!】 Nghe hệ thống nhắc nhở, Trương Thụy Đồng ngẩng đầu nhìn đóa yêu hoa đang nở rộ kiều diễm bên cạnh.

Một lượng lớn mùi hương không ngừng phát tán ra xung quanh, thi hương nồng đậm đồng thời đi kèm hiệu quả gây ảo giác mạnh mẽ.

Trên mặt nữ thi đeo một chiếc mặt nạ đen, không nhìn rõ mặt mũi, thân thể hoàn toàn được bao phủ bởi ngọc y, không nhìn rõ mức độ hoàn chỉnh của thi cốt.

Sau trận âm phong thổi qua, Hồ Ba Nhất bỗng nhiên giơ xẻng định chém vào đầu hắn.

Trương Thụy Đồng thở dài: "Lại trúng chiêu rồi?" Cũng phải thôi, Hồ Ba Nhất dù sao cũng là người bình thường, không chống đỡ nổi năng lực gây ảo giác của Thi Hương Ma Dụ.

Nhân lúc Hồ Ba Nhất tinh thần dị thường, hắn nhanh chóng đoạt lấy xẻng công binh trên tay Hồ Ba Nhất.

Thuận tay một cú thủ đao đánh vào người Hồ Ba Nhất, tức thì cả người đổ rạp xuống xà đá.

Trương Thụy Đồng trực tiếp cởi áo trên, lộ ra hình xăm Kỳ Lân tịch tà trên người.

Mấy người bên dưới thấy Trương Thụy Đồng đánh ngất Hồ Ba Nhất, cứ tưởng hắn cũng xảy ra chuyện, cuống lên như kiến bò trên chảo nóng.

Bàn Tử kích động: "Hỏng rồi hỏng rồi, Trương gia với Lão Hồ cũng gặp chuyện rồi!" Thấy Hồ Ba Nhất ngã xuống, Bàn Tử cứ ngỡ gã bị Trương Thụy Đồng giết rồi.

Tuyết Lỵ Dương quan sát một hồi, bỗng nhiên nói: "Nhìn kỹ xem, Trương gia không bị ảnh hưởng!" Ánh mắt Trương Thụy Đồng trong veo, sắc mặt thong dong, chỉ là trên mặt hiện lên vài phần nghiêm nghị.

Bàn Tử có chút không chắc chắn, hét lên bên dưới: "Trương gia, hiện tại cảm giác thế nào?" Trương Thụy Đồng đáp lại bên dưới: "Lão Hồ trúng chiêu rồi, ta để anh ta ngủ một lát." Nghe Hồ Ba Nhất chưa chết, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử tiếp tục hét lớn: "Trương gia ~ tháo cái mặt nạ của con mụ kia xuống, nhét trực tiếp móng lừa đen vào miệng nó!" Trương Thụy Đồng vô ngữ trợn trắng mắt, giờ này đào đâu ra móng lừa đen mà nhét.

Hắn dần dần tiến lại gần Thi Hương Ma Dụ.

Bên tai bỗng nghe tiếng hệ thống nhắc nhở: 【 Đang trích xuất tinh hoa Thi Hương Ma Dụ... 】 Nhân lúc hệ thống trích xuất công phu.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng lần nữa chuyển hướng vào trong

quan tài.

Ma xui quỷ khiến đưa tay về phía mặt nạ, "xoẹt" một cái giật phăng mặt nạ trên mặt Tinh Tuyệt nữ vương ra.

Diện mạo Tinh Tuyệt nữ vương cuối cùng cũng lộ ra.

Thấy tóc đen như mây, mày thanh vào tóc mai, dung nhan thanh tú, hai mắt nhắm nghiền, giống như đang ngủ vậy.

Ngoại trừ gương mặt trắng bệch đáng sợ hơi dọa người ra, những cái khác đều không khác gì người sống bình thường.

Nhìn kỹ gương mặt đó, quả thật có vài phần thần tự với Tuyết Lỵ Dương, nhưng lại không phải cùng một người.

Đặc biệt nhất là bộ ngọc y kia, giống hệt bộ mà Thiết Diện Sinh mặc trước đó.

Điểm khác biệt là trên kiện ngọc y của nữ thi có một số tì vết ở chi tiết. "...Ngọc Dũng?" Hóa ra Quỷ Mẫu không chuyển thế là vì muốn trường sinh bất lão?

Tình hình có chút khác so với tưởng tượng, nhưng không có Âm Dương Nhãn, Quỷ Mẫu đứng bên cạnh hắn cũng không hề hay biết.

Chỉ cảm thấy bên cạnh thỉnh thoảng có một trận âm phong thổi qua.

Bên tai bỗng truyền đến tiếng hệ thống nhắc nhở: 【 Đinh!

Trích xuất hoàn thành, nhận được tinh hoa Thi Hương Ma Dụ, Âm Dương Nhãn. 】 Tinh hoa Thi Hương Ma Dụ được đặt vào thanh vật phẩm.

Âm Dương Nhãn trực tiếp được sử dụng tại chỗ.

Chương 62

Mấy người bên dưới nhìn thấy mà sốt ruột, Bàn Tử sợ cao không dám đi lên.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Để tôi lên xem trước." Cô đã mơ thấy nơi này vô số lần, cũng muốn xem Tinh Tuyệt nữ vương trong truyền thuyết rốt cuộc là thế nào!

Khi mở ra Âm Dương Nhãn, Trương Thụy Đồng nhìn ra xung quanh, bỗng nhiên phát hiện có quá nhiều biến hóa.

Tuyết Lỵ Dương đang đi về phía xà đá, thấy ánh mắt Trương Thụy Đồng không đúng, kỳ quái hỏi: "Sao vậy Trương gia?" "Đứng nguyên tại chỗ, đừng cử động!" Trương Thụy Đồng lập tức bảo Tuyết Lỵ Dương ở yên tại chỗ.

Trong quan mộc bỗng nhiên ngồi dậy một bóng người, khuôn mặt thanh tú đó xuất hiện chân thực rõ ràng trước mắt, duy chỉ có đôi mắt kia là bao phủ bởi một lớp sương mù không thể nhìn rõ.

Khi Tuyết Lỵ Dương tiến lại gần, ánh mắt của bà ta tập trung lên người Tuyết Lỵ Dương.

Và nhanh chóng bay về phía Tuyết Lỵ Dương.

Tuyết Lỵ Dương trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào hư ảnh đang tiến lại gần trước mắt.

Vào khoảnh khắc tàn hồn Quỷ Mẫu áp sát, cô bỗng nhiên nhìn thấy quỷ ảnh đó.

Khi nhìn rõ, trên gương mặt xinh đẹp kia là một đôi hốc mắt trống rỗng.

Để có được sức mạnh, mỗi đời Quỷ Mẫu đều cần phải trả giá

bằng đôi mắt của chính mình. 【 Đinh!

Quỷ Mẫu xuất hiện, mời ký chủ nhanh chóng ra tay. 】 Trương Thụy Đồng nghe tiếng bỗng nhiên rút đao.

Nhanh chóng rạch phá ngón tay, những giọt máu chảy ra từ vết thương. "Đừng nhìn vào mắt bà ta!" Trương Thụy Đồng dùng lực hất một cái, vài giọt máu Kỳ Lân rơi lên người Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu đầy hắc khí quay đầu lại, mặt lộ hung quang: "Người nhà họ Trương?

Ngươi dám phá hoại việc chuyển thế của ta?" Trương Thụy Đồng khinh miệt nói: "Trường sinh gặp vấn đề nên mới cần tìm kiếm thân xác chuyển thế mới phải không?

Thân xác chuyển thế thích hợp nhất là một cô gái tên A Hương, chứ không phải Tuyết Lỵ Dương!" "Không cần ngươi lo chuyện bao đồng!" Quỷ Mẫu lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắc khí trên người càng lúc càng thịnh, nghe nhắc tới A Hương, bà ta bỗng nhiên xuất thần.

Nhân cơ hội này, Trương Thụy Đồng bỗng nhiên cắt khai cổ tay.

Máu không ngừng chảy ra, nhỏ lên người Quỷ Mẫu.

Quỷ Mẫu bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương: "Ta đã lập khế ước với Xà Thần, giết ta tất cả đều sẽ chịu sự nguyền rủa của Xà Thần!" 【 Đinh!

Đã khóa mục tiêu Quỷ Mẫu Niệm Hung Hắc Nhan, đang trích xuất Âm Dương Thuật... 】 Sau khi tiếng hệ thống vang lên, Quỷ Mẫu bị khóa chặt giữa không trung.

Bàn Tử ở dưới thấy hành động kỳ quái của hai người, cứ ngỡ cả hai đều điên rồi.

Bàn Tử hét lớn: "Trương gia, cô Dương, hai người sao thế?

Mau nói câu gì đi ~" Thấy Bàn Tử cầm súng, Trương Thụy Đồng hét lớn: "Bàn Tử, đừng nổ súng bừa bãi, sẽ dẫn dụ thứ dưới vực sâu lên đấy!" Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm Quỷ Mẫu đang không thể động đậy trước mắt, tim đập thình thịch.

Lúc này cô vẫn chưa hoàn hồn: "Trương gia, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Lúc đầu cô cứ ngỡ chỉ là ảo cảnh, nhưng cô nhanh chóng nhận thức được cực kỳ có khả năng là thật.

Người phụ nữ bay lơ lửng giữa không trung kia chính là Tinh Tuyệt nữ vương trong truyền thuyết. 【 Trích xuất hoàn tất! 】 Quỷ Mẫu trước mắt bỗng nhiên trở nên hư ảo. "Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại có sức mạnh mạnh mẽ như vậy?" Quỷ Mẫu vốn chỉ là tàn hồn, vào lúc này bỗng trở nên sắp tan thành mây khói.

Một khắc sau, từ vực sâu bỗng thổi lên một trận hàn phong, Trương Thụy Đồng bỗng cảm thấy rùng mình một cái.

Đôi mắt đầy oán hận nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng: "Bất kể ngươi là ai, ta sẽ nguyền rủa tất cả các ngươi!" Nghe giọng điệu Quỷ Mẫu, Trương Thụy Đồng rùng mình: "Ta sợ quá đi mất!" "Nguyền rủa thì đã sao, tìm được Mộc Trần Châu chẳng phải sẽ giải được sao?" Ánh mắt Quỷ Mẫu đầy oán độc.

Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, trong miệng Quỷ Mẫu vẫn là câu nói đó, không ngừng lặp lại, cho đến khi tàn hồn quay lại thi thể trong quan mộc.

Thấy Quỷ Mẫu biến mất, Tuyết Lỵ Dương mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt phức tạp hỏi: "Vừa rồi rốt cuộc là thế nào?" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào Côn Luân Thần Mộc, nói: "Đợi khi

thoát ra ngoài, ta sẽ giải thích với cô sau!" "Hiện tại không phải lúc nói chuyện." Trong thanh vật phẩm, hắn liếc nhìn Âm Dương Thuật và tinh hoa Thi Hương Ma Dụ đều đã nằm yên vị trên đó.

Tùy ý mở ra mục Âm Dương Thuật, trang đầu tiên liền thấy mấy chữ Trường Sinh Thuật, lật tiếp lại thấy mấy chữ Quỷ Thần Nhãn.

Nhìn thấy những thứ này, hắn bỗng nhiên cảm thấy hưng phấn, một mình thấp giọng nói: "Hóa ra là Âm Dương Thuật đã thất truyền trong nửa bộ sau của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật bị hủy đi sao?" 【 Đinh!

Nhận nhiệm vụ mới, mời tới mộ dưới đáy biển Tây Sa, tìm kiếm tin tức về Uông gia!

Phần thưởng nhiệm vụ: Dạ Nhãn, Súc Cốt Công, Khinh Thân Thuật, cùng một lần rút thăm trúng thưởng ngẫu nhiên. 】 【 Đinh ~ 】 Trương Thụy Đồng lúc này không có tâm trạng nghe hết, bởi vì xung quanh bỗng nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Đây không phải ảo giác.

Suýt chút nữa đã giết chết Tinh Tuyệt nữ vương, khiến thứ dưới đáy Quỷ Động lâm vào bạo nộ.

Chương 63

Hồ Ba Nhất lờ mờ tỉnh dậy, xoa xoa sau gáy: "Đầu đau quá, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Vừa quay đầu lại thấy Thi Hương Ma Dụ đã khô héo.

Tức thì kinh ngạc: "Thi Hương Ma Dụ chết rồi sao?" "Oẹ, thối quá, mẹ kiếp là mùi thi thối sao?" Dứt lời, từ phía Thi Hương Ma Dụ tỏa ra mùi thi thối nồng nặc.

Cùng với cái chết của Thi Hương Ma Dụ, mùi hương ban đầu biến mất không còn dấu vết.

Hồ Ba Nhất tháo mặt nạ phòng độc trên mặt ra, tức thì phun ra một ngụm máu tươi.

Thấy bên trên không có chuyện gì, Bàn Tử cũng chạy lên theo.

Lén lén lút lút nhìn qua nữ thi trong quan một cái.

Kỳ quái hỏi: "Cô Dương, nữ thi này nhìn giống người thân của cô không?" Tuyết Lỵ Dương lập tức vô ngữ mắng: "Phi, người thân nhà tôi mà trông như thế này à!" Vừa rồi gặp quỷ hồn Tinh Tuyệt nữ vương, cô vẫn còn kinh hồn bạt vía, làm gì có tâm trạng mà đùa giỡn.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía nữ thi trong quan, thấy biểu tình của bà ta đầy oán hận.

Hắn từ trong túi lấy ra một quả lựu đạn. "Đã đắc tội rồi thì đừng trách ta!" Nghe ngữ khí Quỷ Mẫu, bà ta dường như cũng biết Trương gia, chỉ tiếc là chưa hỏi ra được thông tin liên quan.

Đã triệt để đắc tội thì dứt khoát làm cho tới cùng.

Rút chốt an toàn lựu đạn, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất tức thì giật nảy mình. "Trương gia, anh định làm gì thế?" Mấy người quay đầu chạy

thục mạng về phía rìa xà đá.

Trương Thụy Đồng quăng quả lựu đạn vào trong quan tài, thuận tay lấy luôn chiếc mặt nạ kia đi.

Hắn nhớ Đại Kim Nha từng nói, hễ là đồ đen thường là kim loại quý. "Mau chạy đi!" Bàn Tử giơ ngón tay cái: "Trương gia, làm tốt lắm, chúng ta đi cũng không thể để con mụ Tinh Tuyệt nữ vương này được yên ổn!" Cái đóa Thi Hương Ma Dụ kia suýt chút nữa hại chết cả đám.

Món nợ này Bàn Tử tính hết lên đầu Tinh Tuyệt nữ vương.

Một tiếng nổ lớn vang lên, âm thanh không ngừng dội lại xung quanh.

Sau tiếng nổ, chỉ nghe thấy trên vách đá vực sâu không đáy vang lên những tiếng sột soạt thành một dải.

Âm thanh không lớn, nhưng giống như có loài động vật nào đó đang nhanh chóng bò lên trên, âm thanh dày đặc ở khắp mọi nơi.

Mọi người tức thì bị dọa cho giật mình.

Hồ Ba Nhất kích động hét lớn: "Cái gì thế kia, không phải lũ rắn quái kia từ dưới đáy bò lên hết rồi chứ?" Đèn tham chiếu soi vào các vách động xung quanh, thấy vô số con rắn quái vảy đen bò ra, có lớn có nhỏ.

Con nhỏ nhất chừng mười mấy cm, con lớn nhất gần một mét, to hơn nhiều so với những con đã thấy trước đó.

Trên đỉnh đầu chúng đều mọc một cái bướu thịt đen, có con đã phát dục thành thục, bướu thịt đó phát triển thành một con mắt khổng lồ.

Đàn rắn có mắt đen trên đầu rất nhạy cảm với ánh sáng, đèn soi

tới là nhanh chóng lùi lại, nhưng số lượng quá nhiều, hàng nghìn hàng vạn con cứ thế ùn ùn kéo ra từ Quỷ Động.

Càng lúc càng nhiều rắn tiến lại gần, Tuyết Lỵ Dương lấy từ trong túi ra bom choáng, ném ra liên tiếp từng quả một.

Xung quanh đầy rẫy hắc xà, trong lúc nguy cấp, Bàn Tử bỗng phát hiện phía sau không xa có một hang núi nhỏ. "Mau, đi về phía kia, lánh vào trong đó rồi tính sau!" Bàn Tử bỗng phát hiện, phần lớn lũ rắn đều đuổi theo hướng của gã. "Lũ rắn này làm sao cứ bám lấy tôi thế?" Hồ Ba Nhất nhìn cái túi của gã, hét lớn: "Con mắt ngọc trong túi gã đang thu hút chúng!" Bàn Tử vội vàng lấy con mắt ngọc từ trong túi ra. "Đưa cho ta!" Trương Thụy Đồng nhận lấy từ tay Bàn Tử. "Anh định làm gì?" Hành động của hắn khiến Tuyết Lỵ Dương giật mình, vội nói: "Đừng có làm chuyện dại dột đấy!" "Yên tâm đi, đi trước đi, ta theo sau ngay!" "Lão Hồ, dùng TNT đi, chúng ta làm một cú đại bùng nổ!" Hắn đặt con mắt ngọc giữa lối đi.

Tức thì một lượng lớn hắc xà xung quanh tập trung về phía đặt con mắt ngọc.

Nhưng cũng có một bộ phận vẫn lao về phía hang núi.

Bàn Tử cầm súng mở đường phía trước, nhanh chóng tiến vào khe nứt của núi.

Đúng lúc này, Trương Thụy Đồng bỗng hét lớn: "Lão Hồ, kích nổ!" Vừa dứt lời, ngòi nổ TNT quân dụng được châm lửa, tiếng nổ kịch liệt vang dội khắp mọi ngõ ngách.

Trương Thụy Đồng chớp thời cơ lao vào khe nứt, Hồ Ba Nhất cũng theo sát phía sau.

Lối đi phía trên hẹp phía dưới rộng, bên trong rất sâu, khe nứt dưới chân chỉ rộng chừng một cm, người giẫm lên trên không lo bị rơi

xuống địa phùng.

Tuyết Lỵ Dương lâm nguy không loạn, bỗng nói: "Có thể đánh sập lối vào để chặn đứng lũ rắn không?" Có vài con rắn lại bò lên từ dưới đất, định cắn người.

Tuyết Lỵ Dương bấm nút màn trập máy ảnh, Bàn Tử vung xẻng sắt đập chết vài con hắc xà.

Hồ Ba Nhất lấy kíp nổ cùng số TNT còn lại từ trên người ra, nói: "Tôi làm công binh mấy năm, chuyện phá nổ cứ để tôi!" Những người khác nhanh chóng lùi lại.

Trương Thụy Đồng nói: "Tất cả há miệng ra, bịt tai lại, cẩn thận bị chấn động làm điếc tai!" Khi Hồ Ba Nhất châm lửa thuốc nổ, lúc này cũng không kịp tính toán liều lượng nữa.

Tiếng nổ như sấm rền vang vọng trong hang núi.

Mọi người chỉ cảm thấy sau tiếng nổ, tai ù đi.

Luồng không khí xung quanh bị cuốn đi bởi lực xung kích, giống như một quả tạ nặng nện vào lồng ngực, tai gần như không nghe thấy gì nữa.

Trương Thụy Đồng cảm thấy thính giác dần khôi phục.

Lại nghe Hồ Ba Nhất hét lớn: "Hình như cho hơi nhiều thuốc nổ rồi ~ không sao chứ ~?" Trương Thụy Đồng lắc đầu ý bảo không sao.

Chương 64

Giờ này có nói gì chắc gã cũng không nghe thấy.

Giáo sư Trần và Diệp Diệc Tâm được Bàn Tử và Hồ Ba Nhất khó khăn đưa vào trong.

Giáo sư Trần đang hôn mê, Diệp Diệc Tâm dưới tác động của vụ nổ cũng lâm vào trạng thái hôn mê.

Mấy người của đội khảo cổ thế này, không chết cũng mất nửa mạng.

Xung quanh một mảnh đen kịt, Trương Thụy Đồng lắp pin dự phòng vào chiếc đèn pin mắt sói cuối cùng.

Loại đèn pin này thời gian sử dụng dài hơn đèn pin thông thường, nếu cái này cũng hết điện thì thật sự chẳng còn gì để chiếu sáng nữa.

Bỗng nhiên truyền đến giọng của Bàn Tử: "Ai đó lên tiếng đi, còn mấy người sống sót?" Trương Thụy Đồng cầm đèn pin đi ra từ góc cua: "Tạm thời mọi người đều còn sống!" Mọi người tập hợp lại một chỗ.

Đợi một hồi lâu, thính giác của mọi người mới dần khôi phục hoàn toàn.

Trương Thụy Đồng cử động gân cốt, toàn thân phát ra tiếng răng rắc.

Bàn Tử hỏi: "Chúng ta chào nhau trước đi, lát nữa tôi, Trương gia với Lão Hồ xuống chỗ Diêm Vương báo danh, cô Dương thì đi gặp Chúa..." Đang nói dở thì gã bị đá cho một cái.

Trương Thụy Đồng cười mắng: "Chúng ta chưa tới đường cùng đâu, kích động cái gì!" Ngoại trừ chuyện Quỷ Mẫu, mọi chuyện còn

lại đều nằm trong dự tính.

Thật may là đã vào được khe đá này, trong đầu hắn vẫn nhớ rõ đường ra.

Tuyết Lỵ Dương bỗng đứng dậy: "Những gì anh nói đều là thật sao?" Trong lòng cô bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ, dọc đường đi dường như hắn chưa bao giờ hốt hoảng thất thố.

Chẳng lẽ mọi chuyện đối với hắn đều nằm trong dự liệu?

Trương Thụy Đồng gật đầu: "Tất nhiên là thật, cho nên khoan hãy nói mấy lời tang tóc, lát nữa sẽ tìm được đường ra thôi!" Đang nói chuyện, Hồ Ba Nhất bỗng hỏi: "Cô Dương, trước đó trong giấc mơ của cô, thứ cô thấy bò trên quan tài có phải là Thi Hương Ma Dụ không?" Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Trước đây dường như có một giọng nói không ngừng gọi tôi, bảo tôi vào tìm Quỷ Động giữa núi Taklamakan." Còn về đội thám hiểm của cha cô, theo phán đoán của cô, cực kỳ có khả năng đã chết giữa sa mạc.

Bỗng nhớ lại Sở Kiện lúc nãy, cô nói: "Hiện tại tôi mới biết, thứ gọi tôi e không phải cha tôi, mà chính là Tinh Tuyệt nữ vương mà tôi vừa thấy!" Cảnh tượng đó để lại ấn tượng sâu sắc, nhưng điều khiến cô kỳ lạ là Trương Thụy Đồng cũng có thể nhìn thấy Tinh Tuyệt nữ vương.

Bàn Tử đang định nói tiếp, đèn pin của Trương Thụy Đồng bỗng nhiên soi vào bên trong.

Ánh đèn quét qua bên trong, thấy có một người đang ngồi ở đó.

Lúc này những mảnh đá vụn trên đỉnh đầu như mưa rào, không ngừng rơi xuống, Trương Thụy Đồng cầm đèn pin đi phía trước.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử dìu hai cái "đuôi nợ" của đội khảo cổ trốn vào bên trong.

Xung quanh rất nhiều bụi bặm, do bị phong bế lâu năm, không khí không được lưu thông.

Đeo lại mặt nạ phòng độc, chỉ nghe thấy phía sau một tiếng oanh lớn, mấy khối đá núi đen khổng lồ rơi xuống, chặn đứng lối vào.

Xung quanh là một không gian hình vuông rộng chừng mười mét vuông, trên đất đặt một chiếc hộp đá lớn.

Bề mặt hộp đá cổ phác, tạo hình độc đáo.

Hồ Ba Nhất thấy vậy định tiến tới mở ra.

Trương Thụy Đồng thuận tay lấy ra một cuốn sách cổ bằng da dê bên trong.

Hắn chỉ vào hai bộ hài cốt bên trong, nói: "Trước đây ta có nghe nói, tộc Taklamakan có tiên tri, đây chắc là hai vị hậu nhân của tiên thánh, người phía sau chắc là tiên tri, còn bên cạnh là người hầu!" Không còn ảo cảnh do Thi Hương Ma Dụ tạo ra, trên hộp đá là một mảnh trống không. "Vậy chúng ta phải làm sao mới thoát khỏi đây?" Bàn Tử nóng lòng muốn biết đường ra.

Ở đây không khí không lưu thông, nếu tiếp tục ở lại chỉ có con đường chết.

Trương Thụy Đồng đưa cuốn sách cho Tuyết Lỵ Dương: "Cô là người tộc Taklamakan, mở ra đi!" Lật xem nội dung phía trước, trong đó ghi chép trước tộc Quỷ Động có một chi tộc Taklamakan cư ngụ ở đây.

Trong ghi chép, Tuyết Lỵ Dương thấy gia tộc bị nguyền rủa vì đã trộm con mắt ngọc để dòm ngó bí mật Quỷ Động.

Cô đọc nội dung cho mọi người nghe, nhanh chóng lật xuống dưới, bỗng nhiên nói: "Tiên tri sẽ chỉ dẫn cho hậu nhân của ngài con đường rời đi!" Khép cuốn sách da dê lại, cô nhìn về phía xác khô của

tiên tri.

Trong không gian hoàn toàn mật kín này, Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Nhưng lối ra rốt cuộc ở đâu?" Bàn Tử nhìn chằm chằm vào tay tiên tri, hướng về phía bên phải: "Chẳng lẽ lối ra ở bên phải?" "Hay là chúng ta đào một cái hố thử xem?" Mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn về phía vách đá bên phải.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào bộ hài cốt đã hóa thành màu nâu sẫm, hỏi: "Lời của tên tống tử tiên tri này có đáng tin không?" Hồ Ba Nhất nhìn hai bộ thi thể: "Bàn Tử, cậu đừng có hở ra là nhắc tới tống tử, dọa chết người không đền mạng đấy.

Hai người này rõ ràng đã hóa thành hóa thạch rồi, ít nhất cũng phải chết mấy nghìn năm rồi!" Tuyết Lỵ Dương nghe xong liền giận dữ: "Mấy người các anh rõ ràng là bọn đạo mộ!" Bàn Tử nghe vậy thầm kêu không ổn, cô nàng Mỹ quốc này ngay cả từ 'tống tử' cũng nghe hiểu!

Hồ Ba Nhất lập tức giải thích: "Tôi chỉ có sở thích nghiệp dư là nghiên cứu phong thủy tinh tượng thôi, không phải đạo mộ..." Bàn Tử thấy vậy cũng quýnh quáng giải thích theo.

"Căng thẳng sao?" Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh nhìn hai người cười thích thú.

Ta quay sang Tuyết Lỵ Dương, nói: "Hái sao phải thỉnh Khôi Tinh thủ, Bàn Sơn không dời Thường Thắng sơn!" Tuyết Lỵ Dương nghe xong, theo bản năng đáp lại: "Đốt hương Long Phượng Như Ý, uống nước ngũ hồ tứ hải!" Bàn Tử nghe vậy mừng rỡ, ôm quyền nói: "Hóa ra là đồng nghiệp Bàn Sơn phái phương Bắc sao?" Tuyết Lỵ Dương lắc đầu phủ nhận: "Hiểu lầm rồi, tôi biết được chút ít là vì ông ngoại tôi từng là thủ lĩnh phái Bàn Sơn!" Nói xong, cô lấy ra di vật của ông ngoại để lại.

Hồ Ba Nhất nhìn thấy liền kinh hô: "Mạc Kim Phù?" Anh nhìn sang Trương Thụy Đồng hỏi: "Trương gia, cái này là Mạc Kim Phù thật sao?" So với chiếc Mạc Kim Phù của Đại Kim Nha thì khác biệt quá lớn.

Hai chữ 'Mạc Kim' theo lối triện khắc trên phù có nét chữ gân guốc hùng hồn, mang đậm vẻ cổ xưa, được chế tác từ móng vuốt sắc nhọn nhất của con tê tê, trông như hắc thủy tinh, hơi trong suốt.

Dù trải qua thời gian dài nhưng không hề có vết mài mòn, cuối móng vuốt quấn một vòng chỉ vàng, toàn thân khắc hoa văn Tịch Tà Phi Hổ.

Nhìn lại cái trên người mình, rõ ràng là hàng giả được làm cũ thủ công.

Trương Thụy Đồng chỉ tay ra xung quanh, bảo: "Đây không phải chỗ để nói chuyện!" Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Nếu có thể sống sót ra ngoài, tôi sẽ cùng anh nói chuyện tử tế một lần!" Mọi người chuyển sự chú ý sang vách đá phía sau.

Trong mộ thất đá núi đen kịt, tuy có vài chỗ nứt nẻ nhưng đều quá nhỏ để chui qua.

Bàn Tử đề nghị: "Hay là đào một cái đạo động?

Tổng còn tốt hơn ngồi đây chờ chết!" "Chờ chút!" Trương Thụy Đồng quay lưng lại, tay cầm la bàn.

Chương 65

Trước đó ta không vội tìm tinh tuyệt cổ thành nên la bàn chưa phát huy tác dụng.

Lúc này, tâm niệm ta khẩn trương muốn tìm lối thoát, kim la bàn từ từ chỉ về phía sau bên phải của vị trí tiên tri khoảng một mét.

Ta vẽ một vòng tròn lên tường, nói: "Bàn Tử, đào từ đây!" Bàn Tử cầm xẻng chuẩn bị đào.

Bỗng nhiên giáo sư Trần nhảy cẫng lên, cười lớn, nước miếng chảy ròng ròng, e là đã phát điên rồi!

Giáo sư Trần cười lớn: "Hoa kìa, thật đẹp, màu đỏ màu xanh..." Mọi người nhìn thấy chỉ biết lắc đầu.

Tuyết Lỵ Dương tò mò mở quyển sách da dê, tiếp tục đọc phần nội dung còn lại.

"Trong sách nhắc tới, nhãn cầu bằng ngọc đó bị đưa tới quỷ động, không những không nhìn rõ dưới đáy quỷ động có gì, ngược lại còn chiêu mời tai họa giáng xuống.

Đại tế ty đời trước hai mắt nổ tung, chết không toàn thây, sau đó còn xuất hiện một loại mẫu xà đầu người thân rắn, có tứ chi, biết ấp ra trứng giống như nhãn cầu, mỗi quả trứng có thể nở ra hàng trăm con quái xà!" Hồ Ba Nhất kinh ngạc: "Trời ạ, hóa ra thực sự có quái xà đầu người thân rắn, may mà chúng ta chưa gặp phải!" Tuyết Lỵ Dương đọc tiếp lời khải thị trong sách da dê: "Tiên tri nói sẽ có bốn người sống sót vì núi nứt mà tiến vào mộ thất, chúng ta..." Tính cả Trương Thụy Đồng là năm người.

Hồ Ba Nhất hỏi: "Tiên tri không tính sai chứ?

Còn gì nữa không?" Tuyết Lỵ Dương lật tiếp: "Tiên thánh sẽ chỉ ra một con đường thoát thân cho hậu đại bản tộc.

Nhưng tuyệt đối không được để quyển sách da dê này rơi xuống đất, nếu không sẽ lập tức nổi trận bão cát lớn, cát vàng sẽ một lần nữa nhấn chìm Tinh Tuyệt cổ thành..." Đang thảo luận, Bàn Tử bỗng hét lên: "Đào thủng rồi, phía sau thực sự có lối đi!" Bàn Tử vừa dứt lời, giáo sư Trần bên cạnh bỗng nhiên bộc phát một sức mạnh kỳ quái, lao lên phía trước, hét chói tai: "Vĩnh viễn cũng đừng hòng rời đi!" Xoạt, Trương Thụy Đồng nhanh tay chộp lấy quyển sách da dê trong tay cô.

Ta bảo Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, dùng dây thừng trói xác giữ ông ấy lại." Từ miệng giáo sư Trần phát ra những tiếng hét chói tai kỳ quái, mọi người nghe thấy cảm giác rất giống giọng của Diệp Diệc Tâm.

Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía Diệp Diệc Tâm ở bên kia, đưa tay thăm dò: "Chết, chết rồi sao?" Trương Thụy Đồng dùng một giọt máu điểm lên trán giáo sư Trần.

Giáo sư Trần lập tức hôn mê ngã xuống đất.

Ta nhìn giáo sư Trần một cách kỳ lạ, chẳng lẽ trong kịch bản gốc giáo sư Trần phát điên là do bị quỷ nhập?

Bàn tử mắng: "Mẹ nó, người quỷ khác đường, khi sống là đồng bạn, lúc chết cũng muốn kéo chúng ta làm đồng bạn, con nhóc này ích kỷ thật đấy!" Hồ Ba Nhất cầm móng lừa đen hỏi: "Hay là cho giáo sư Trần ăn mẻ móng lừa đen thử xem?" "Giờ không cần nữa đâu, mau rời khỏi đây trước đã!" Trương Thụy Đồng bước vào lối đi mà Bàn Tử vừa đào.

Hồ Ba Nhất cõng giáo sư Trần đang mất trí, Bàn Tử đưa theo Diệp Diệc Tâm, cả nhóm rời khỏi lối đi.

Đi không được mấy bước, một luồng ánh sáng trắng chói mắt hiện ra, trên đầu đã thấy lại ánh mặt trời.

Nhưng nghe tiếng 'bạch' một cái, quyển sách da dê trên người Tuyết Lỵ Dương vô tình rơi xuống đất.

Ngay lập tức cả ngọn núi bắt đầu rung chuyển và sụp đổ nhanh chóng.

Cả dãy núi Tháp Khắc Lạp Mã nứt ra làm đôi, vòm cung khổng lồ trên quỷ động không chịu nổi sức nặng đang liên tục sụp xuống.

Trong quỷ động bỗng phun ra một luồng hắc khí, những thứ rơi xuống lập tức bị nuốt chửng, mặt đất phía sau như một cái miệng lớn đang thực thi việc nuốt trọn mọi thứ trong lòng núi.

Phía sau không ngừng truyền tới tiếng phụ nữ khóc thê lương.

Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn lại, chân mày nhíu chặt, thấy một bóng ma đọng lại giữa dãy núi.

Tiếng khóc càng lúc càng thê thảm, từng tiếng một đâm thấu tim gan.

Trong đại mạc, mặt trời lặn trở nên mờ ảo, giữa thiên địa bao phủ một tầng bóng tối bất tường.

Bão cát đen sắp tới, lời tiên tri về ngày tận thế của dãy núi Tháp Khắc Lạp Mã cuối cùng đã ứng nghiệm.

Vừa mới xuống núi, An Lực Mãn đã lộ vẻ hoảng hốt muốn bỏ chạy.

Mọi người đuổi theo, cưỡi lên lạc đà nhanh chóng rời khỏi nơi bất tường này.

Phong sa thổi mãi đến tận trưa ngày hôm sau mới bình lặng, nhờ cả đêm không ngừng đào tường chắn cát mới thoát được một kiếp.

Khi trời vừa hửng sáng, một con lạc đà trắng xuất hiện giữa sa mạc.

Con lạc đà nhìn mọi người rồi kêu lên một tiếng.

An Lực Mãn lập tức xúc động: "Sứ giả của Hồ Đại, lời nguyền đã biến mất, Hồ Đại đã thu hồi vùng sa mạc này!" Mọi người đi theo lạc đà trắng, cũng giống như lúc gặp bão cát đen, lạc đà trắng dẫn đường.

Theo lạc đà trắng tìm được nguồn nước xong, con lạc đà lại một lần nữa biến mất.

Khi trở về Kinh đô đã là nửa tháng sau chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành.

Biết tin đội khảo cổ trở về, Đại Kim Nha mời mọi người đi ăn lẩu thịt dê.

Vừa nhúng lẩu vừa uống rượu.

Tuyết Lỵ Dương đưa phần thù lao đã đóng gói kỹ cho Trương Thụy Đồng.

"Anh cả tháng nay cứ ở lì trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, muốn gặp một mặt thật khó!" Cô đích thân giao tận tay Trương Thụy Đồng: "Đây là thù lao của anh, những người khác tôi đã đưa trên đường rồi!" Sau khi hơi men bốc lên, gương mặt hơi ửng đỏ, Trương Thụy Đồng nhận lấy gói giấy dầu.

Ta nhạt giọng hỏi: "Chẳng phải bảo không cần sao?" Thật lòng mà nói, đi Tinh Tuyệt cổ thành ta thực sự không coi trọng mấy đồng tiền này.

Tuyết Lỵ Dương tức giận nói: "Nhất định phải đưa, tôi sắp đưa giáo sư sang Mỹ điều trị rồi!" Nhìn một đám say khướt trên bàn, ta xua tay: "Ta không ổn rồi, đưa ta về khách sạn trước đi!" Khi nói chuyện, đầu óc ta đã bắt đầu mơ hồ.

Không biết vô tình hay cố ý, vị trí khách sạn nằm cách Tân Nguyệt Phạn Điếm không xa.

Cô lái xe đưa ta về khách sạn, cô nhân viên lễ tân cứ nhìn chằm chằm bằng ánh mắt quái dị.

Trương Thụy Đồng thậm chí còn nghi ngờ cô ta sẽ báo cảnh sát.

Mở cửa phòng khách sạn, Trương Thụy Đồng nói: "Ta về phòng đây!" Vừa quay đầu lại phát hiện tay bị nắm chặt, trong lòng có chút cảm giác tội lỗi.

"Ngủ rồi sao?" Nhìn gương mặt thanh tú đó, trong đầu ta chợt hiện lên hình dáng của Tinh Tuyệt nữ vương, hai người họ trông thật giống nhau.

Chương 66

Ta định ghé sát đầu lại thì bất ngờ bị nắm lấy.

Trương Thụy Đồng bất đắc dĩ cười: "Xem ra đêm nay không đi được rồi!" Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Tuyết Lỵ Dương đã rời đi, để lại chiếc Mạc Kim Phù trên bàn cùng một tờ giấy.

Cô nói phải về Mỹ một thời gian.

Đáng tiếc là đêm qua Tuyết Lỵ Dương cứ ngủ say suốt, chỉ thiếu một chút nữa là nước chảy thành mương rồi.

Xuống lầu trả phòng, ta tình cờ gặp lại gương mặt quen thuộc.

"Ngô Tà?" Nghe Trương Thụy Đồng gọi tên, Ngô Tà bất ngờ quay đầu lại: "Trương Thụy Đồng?

Anh về từ khi nào thế?" "Ta đang tính đi tìm cậu đây!" Thấy Ngô Tà, Trương Thụy Đồng cũng có chút ngạc nhiên: "Sao thế?

Dạo này lại có phi vụ mới à?" Ngô Tà gãi đầu: "Đừng nhắc nữa, dạo này tôi cứ hay nằm mơ thấy chú Ba, toàn là ác mộng cực kỳ đáng sợ!" Nghe lời cậu ta, Trương Thụy Đồng chợt phản ứng lại: "Tìm ta, định đi Nam Hải sao?" Quả thực trước đó đã hẹn rồi, không ngờ thời gian lại trôi nhanh như vậy.

Doãn Nam Phong dạo này cứ tìm cơ hội vào phòng ta, ám chỉ ngày càng rõ ràng.

Nếu thực sự thu nhận cô ấy, sau này trong nhà... thật khiến người ta đau đầu!

Ngô Tà bất đắc dĩ nói: "Đi theo tôi, tôi cho anh xem cái này!" Trương Thụy Đồng đi theo lên lầu, hóa ra Ngô Tà cũng ở khách sạn này.

Nhìn sang Tân Nguyệt Phạn Điếm cách đó không xa, có lẽ đây không phải là trùng hợp.

"Cứu chú Ba ở Hải Nam", nhìn dòng chữ trên màn hình, Ngô Tà lộ vẻ sầu não.

Trương Thụy Đồng khẳng định: "A Ninh!" Trong thời gian ta vắng mặt, A Ninh chắc chắn đã tìm cơ hội gặp cậu ta.

"Anh biết A Ninh sao?" Ngô Tà có chút không tin, "Tôi đã nhờ người tra địa chỉ IP, là từ một quán net!" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Ta tự nhiên có cách của ta." Ngô Tà cầm thẻ phòng, cười khổ.

"Người họ Trương các anh không phải ai cũng thích giả vờ bí ẩn chứ?" Trương Thụy Đồng không nói gì.

Người Trương gia quả thực đều có thiên hướng lãnh đạm, từ nhỏ đã tiếp xúc với cổ mộ, không lãnh đạm cũng khó.

Vì thế giới quan khác nhau, người thường cũng không thể hiểu được thế giới mà người Trương gia nhìn thấy.

Vừa tới Hải Nam, hai người nghỉ ngơi ở khách sạn một đêm.

Sáng sớm hôm sau, vừa rời khỏi cửa khách sạn đã thấy một chiếc xe đậu sẵn ở đó.

Một người bước xuống xe hỏi: "Vị nào là Ngô tiên sinh?" Ngô Tà ngẩn người: "Là tôi." Đối phương giao một chùm chìa khóa vào tay cậu ta.

"Có người nhờ tôi giao cái này cho anh!" Sau khi giao đồ xong, đối phương lập tức quay người rời đi.

Ngô Tà vừa quay người lại đã phát hiện chìa khóa xe trên tay biến mất.

“Ta lái xe, cậu ngồi ghế phụ.” Hai người lên xe, Ngô Tà nhìn tấm thẻ trên tay.

“Thanh Thủy Loan?” Bên cạnh có một hàng chữ nhỏ viết: Bến tàu tư nhân.

Ngồi ở ghế phụ, Ngô Tà ngạc nhiên hỏi: “Anh biết đường đến Thanh Thủy Loan sao?” Trương Thụy Đồng chỉ vào định vị.

Tay lái quen thuộc, từ kiếp trước tới nay ta cũng đã lâu không chạm vào.

Suốt quãng đường ta nhấn hết ga.

Gió biển thổi lồng lộng vào mặt, Ngô Tà suốt chặng đường tâm sự nặng nề.

“Két!” Xe dừng bên cạnh đài phun nước Thanh Thủy Loan, Ngô Tà cười nói: “Cũng không biết đại gia nào, vừa ra tay đã tặng tôi một chiếc Maserati!” Một chiếc du thuyền tư nhân từ ngoài biển chạy vào.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào bóng người mặc đồ đen trên thuyền.

Ngô Tà nhìn theo hướng mắt ta, lập tức ngạc nhiên: “Thật sự là A Ninh sao?” Thuyền cập bến, dáng người cao ráo của A Ninh từ trên bước xuống.

Cuối cùng cũng gặp được A Ninh, Trương Thụy Đồng thu lại ánh mắt đầy sát khí.

A Ninh chỉ là quân cờ của Uông gia đặt cạnh Ngô Tà, những nhân vật thực sự cốt lõi hiện tại vẫn chưa xuất hiện.

“Đã lâu không gặp!” Sau khi A Ninh chào hỏi Ngô Tà, cô nhìn sang Trương Thụy Đồng: “Vị bạn này là?” Trương Thụy Đồng nhếch mép.

Diễn, cứ tiếp tục diễn đi, lúc ở mộ Lỗ Vương chắc chắn có kẻ đã

âm thầm quan sát.

A Ninh có thể không biết thân phận của ta, nhưng chắc chắn biết sự tồn tại của ta.

Ngô Tà giới thiệu: "Đây là người tôi mời tới, cô có thể gọi là Trương gia!" Đối với tên thật của Trương Thụy Đồng, Ngô Tà không nói thẳng.

"Trương gia, trước đây cô gửi mail cho tôi, tôi không tin, không ngờ là thật!" Ngô Tà cười lắc đầu.

Nhìn Ngô Tà, A Ninh thản nhiên: "Anh không biết thật giả sao?" Ngô Tà: "Tôi đã hỏi người làm trong tiệm rồi..." Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh, nghe A Ninh không ngừng nói dối.

Như vậy cũng tốt, nhân cơ hội này đi tới Hải Để Mộ một chuyến.

A Ninh vừa đi vừa nói: "Lần này là chú Ba chủ động tìm tôi hợp tác." "Chú Ba tôi chủ động tìm cô hợp tác buôn bán vật tư tàu đắm dưới đáy biển sao?" A Ninh đính chính: "Là bảo hộ di tích đại dương, tôi có thủ tục hợp pháp!" Ngô Tà có chút không tin.

Lời nói dối của A Ninh được dàn dựng rất bài bản, Ngô Tà hỏi gì cô ta cũng đáp được.

"Hợp tác với chú Ba tôi, anh đồng ý chứ?" Một khuôn mặt cười quái dị, rõ ràng là không tin lời A Ninh.

Trương Thụy Đồng ngắt lời cuộc trò chuyện của hai người: "Thời gian cấp bách, có gì lên đường rồi nói kỹ!" A Ninh vừa đi vừa nói: "Chú Ba và ông chủ của tôi là những người bạn rất thân!" "Trước đó tôi có cho mượn một số thiết bị và nhân viên tản mát, không có trong lộ trình, định vị vệ tinh mất tín hiệu, đến giờ vẫn bặt vô âm tín!" Từ du thuyền của A Ninh, họ bước lên một con tàu đánh cá.

Chương 67

Cô dẫn hai người lên tầng hai của tàu, chỉ vào xung quanh: "Xung quanh đều là trang bị, chú Ba trước đó đã mang đi một bộ!" Nghe nói vậy, Ngô Tà càng thêm tin tưởng chú Ba thực sự có khả năng ở đây.

Trương Thụy Đồng ngồi ở đầu thuyền hút thuốc, ôn lại một lượt Âm Dương thuật vừa mới học được.

Trong Âm Dương thuật, ta đã học được Trường Sinh, Tịch Tà, Khu Thi, Ngự Yêu và cả Kỳ Môn Độn Giáp phức tạp nhất. 【Đinh, kích hoạt nhiệm vụ chi tuyến: bắt sống một con Hải Hầu Tử, phần thưởng: Trường Sinh Thuật mãn cấp.】 Nhìn nhiệm vụ, Trương Thụy Đồng có chút hối hận vì không mang theo dây thừng trói xác.

Nếu không, ở gần tàu đắm có một con Cấm Bà.

Ngô Tà bỗng nhiên hỏi: "Trương gia, sao lúc nãy anh nói thời gian cấp bách?" Trương Thụy Đồng hoàn hồn: "Trên biển sắp đón mùa gió kéo dài nửa tháng, lúc đó xuống biển sẽ khó hơn nhiều!" Đang nói, thuyền rung lắc càng dữ dội, boong tàu phát ra những tiếng 'chi chi' có nhịp điệu.

Ngô Tà gật đầu nửa hiểu nửa không.

A Ninh đưa hai người tới khu nghỉ ngơi, có hai bóng người quen thuộc đang quay lưng về phía họ.

Bàn Tử nói: "Tôi bảo A Ninh này, lái thuyền ra ngoài mà cái đèn trong nhà vệ sinh cứ như hoa tử ấy." Bàn Tử nghe tiếng bước chân phía sau không đúng, quay đầu lại thì thấy ba người.

"Bàn Tử?" Ngô Tà lộ vẻ kinh ngạc.

"Tiểu đồng chí?

Trương gia?" Càng bất ngờ hơn là người bên cạnh.

Hồ Ba Nhất đứng dậy cười: "Trương gia, đã lâu không gặp." Trương Thụy Đồng ngạc nhiên: "Anh cũng tới sao?" A Ninh nói một tiếng 'liêu' rồi đi lên trên.

Hồ Ba Nhất chỉ vào Bàn Tử bên cạnh, Bàn Tử dẫn anh tới.

Ngô Tà hỏi: "Bàn Tử, sao anh lại xuất hiện ở đây?" Thuyền xóc nảy càng lúc càng mạnh, Hồ Ba Nhất thuận tay kéo Ngô Tà một cái.

Hồ Ba Nhất nhắc nhở: "Cẩn thận chút, vào mùa gió rồi, sắp tới gió trên biển sẽ càng lúc càng lớn!" Bàn Tử hưng phấn nói: "Dưới tàu của A Ninh có một cái Hải Để Mộ, tôi và lão Hồ tới đây!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm Bàn Tử đang phấn khích, hỏi: "Chẳng lẽ đó là mộ con trai Thẩm Vạn Tam?" Bàn Tử vẻ mặt không sao cả.

"Mộ của ai không quan trọng, nhưng chắc chắn là một vụ làm ăn lớn!" "Bàn Tử, lúc này rồi mà anh còn tâm trí làm ăn sao?

Tôi đi tìm chú Ba tôi mà!" Bàn Tử thấy dù sao rảnh cũng là rảnh, liền giải thích, ký ức về tàu đắm và cổ mộ dưới đáy biển.

Nghe Bàn Tử nói xong, Ngô Tà rơi vào trầm tư.

"Hóa ra là Hải Để Mộ?

Hẳn nào chú Ba lại tới!" Không, Bàn Tử nói tàu đắm là mộ con trai Thẩm Vạn Tam, ta trăm phần không tin.

Thuyền bắt đầu tròng trành, trên mặt biển bắt đầu nổi gió.

Trên loa bỗng truyền đến giọng của A Ninh: "Lên boong tàu ngay!" A Ninh thông báo yêu cầu mấy người lên trên.

Ngô Tà sắc mặt thay đổi: "Cô ta đang giám sát chúng ta sao?" Bàn Tử nói: "Quen là được, A Ninh con nhóc này đừng nhìn vẻ ngoài xinh đẹp, cả người toàn tâm nhãn, đối phó với cô ta không đem đủ não là

không xong đâu!" Việc A Ninh giám sát hoàn toàn nằm trong dự tính, Trương Thụy Đồng quan tâm là khi nào cô ta sẽ ra tay.

"Các cậu đi đi, ta ngủ thêm lát nữa!" Tên Trương Ngốc Tử do Tiểu Ca giả dạng chắc một lát nữa cũng sẽ chủ động tìm tới.

Bàn Tử kéo Ngô Tà: "Tiểu đồng chí, vậy tôi đi thương lượng với A Ninh trước!" Hồ Ba Nhất thấy Trương Thụy Đồng không đi, cảm giác có chút không đúng nên cũng không ra ngoài.

Hai người rời khỏi khoang thuyền, A Ninh đang ở trên boong tàu, trước mặt bày một tấm bản đồ.

Bàn Tử nói nhỏ: "Tiểu đồng chí, Trương gia liệu sự như thần, tôi đoán chuyện Hải Để Mộ anh ấy chắc đã biết từ sớm nên mới không có hứng thú lên xem!" Ngô Tà nghe vậy gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy thế, Trương gia và Tiểu Ca đều thần bí như nhau, tôi có chút tò mò, cái gia tộc họ Trương đó rốt cuộc là thế nào!" Trương Thụy Đồng chỉ nằm trong khoang nghỉ ngơi, buổi tối mới thực sự là kịch hay.

Ta nắm rõ kịch bản Hải Để Mộ hơn A Ninh nhiều, hoàn toàn không cần thiết phải đi nghe.

Thuyền chạy được bốn tiếng đồng hồ, bỗng nhiên cuồng phong lại nổi lên đại tác.

Trương Thụy Đồng tỉnh dậy, ánh sáng xung quanh hơi u tối, cứ ngỡ đã ngủ tới tối rồi.

Hồ Ba Nhất bỗng ngồi dậy: "Trương gia, xem ra sắp biến thiên rồi!" Anh đột nhiên hỏi: "Không phải anh đã sớm biết A Ninh không phải người tốt sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu, chỉ tay vào thiết bị nghe lén bên ngoài.

Hồ Ba Nhất hiểu ý, cũng gật đầu theo.

Trương Thụy Đồng nhìn đồng hồ: "Ta chắc cũng sắp phải ra

ngoài tiếp thuyền rồi!" Thời gian này, con quỷ thuyền đó chắc sắp tới.

Hồ Ba Nhất ngơ ngác: "Trương gia, lúc này mà gặp chắc cũng là quỷ thuyền thôi nhỉ?" Trương Thụy Đồng mặc quần áo vào, che đi hình xăm Kỳ Lân và cơ bụng tám múi.

"Tiếp quỷ thuyền, lát nữa giúp ta bắt một con Hải Hầu Tử." "Tiếp quỷ thuyền?" Hồ Ba Nhất nghe xong, cứ cảm giác ta đang nói đùa.

Quỷ thuyền là thứ có thể tùy tiện tiếp sao?

Nghe đồn gặp một lần là mất mạng, cái này không phải chuyện đùa đâu.

Vừa rời khoang thuyền, đã thấy sóng lớn trên biển như những ngọn đồi nhấp nhô liên tiếp.

Mọi người trên thuyền xóc nảy như đang ngồi tàu lượn siêu tốc.

Lão đại con tàu không ngừng gào thét, bảo mọi người tăng hết công suất để thoát khỏi vùng đá ngầm.

Trương Thụy Đồng tay bám vào lan can, chậm rãi đi về phía boong tàu.

Hồ Ba Nhất bám chặt lấy lan can.

Trương Ngốc Tử và Ngô Tà từ trên lầu bị hất văng xuống boong tàu, vừa vặn ngã ngay trước mặt Trương Thụy Đồng.

Nhìn hai người đang chật vật trước mắt, Trương Thụy Đồng sững người.

Tóc của A Ninh bị sóng đánh ướt sũng, bộ đồ bó sát màu đen càng dính chặt vào người.

Chương 68

Bỗng nhiên!

Lão đại con tàu ánh mắt kinh hãi chỉ về phía trước: "Quỷ thuyền, con tàu đó là quỷ thuyền!" Các thuyền viên nghe xong lập tức hoảng loạn.

Nhìn bóng dáng con quỷ thuyền, Trương Thụy Đồng thầm hiểu rõ, con tàu đó chẳng phải quỷ thuyền gì cả, mà là tàu khảo cổ của hai mươi năm trước.

Gió Đông Nam từng trận lớn dần, bỗng một cơn sóng cao bằng bảy tầng lầu đánh thẳng vào thuyền.

Phía sau vang lên một tiếng hét kinh hoàng, một người trực tiếp rơi xuống biển.

Lúc này chẳng ai dám quay đầu lại.

Giữa sóng to gió lớn, có một bóng đen khổng lồ mờ ảo đang tiến lại gần.

Thấy bóng thuyền, A Ninh bỗng hét lớn: "Lát nữa dù sau lưng có chuyện gì cũng tuyệt đối không được quay đầu!

Có thứ gì chạm vào cũng không được quay đầu!" Ngô Tà nghe xong mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Đừng hù tôi, trong này có thứ gì chạm vào tôi sao?" Tất cả mọi người đều quay lưng về phía quỷ thuyền.

Trong phong ba, boong tàu rên rỉ 'chi chi', nghe như sắp tan tành đến nơi.

Khi mọi người quay đi, Trương Thụy Đồng lại quay đầu lại.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà, Trương Thụy Đồng lao thẳng về phía quỷ thuyền.

Qua lớp kính khoang thuyền, mọi người âm thầm quan sát con quỷ thuyền.

Một con tàu đánh cá có quy mô tương đương đang dập dềnh trên biển phía sau, khoảng cách ngày càng gần.

Trên thuyền phủ một tầng hải tú trắng xóa như bông vải, nhìn độ dày thì ít nhất cũng phải ngâm dưới biển mấy chục năm rồi.

Một con tàu như vậy, trôi nổi trên biển mà trên đó vẫn thắp đèn!

Không đợi con tàu u linh tiến lại gần, bóng người đứng bên lan can bỗng tung người nhảy lên, đáp xuống boong quỷ thuyền.

"Cái thằng nhóc đó đang làm gì vậy?" Lão đại con tàu thấy có người nhảy sang, vội vàng hét lên một tiếng.

Có người dám trực tiếp nhảy lên quỷ thuyền, giản trực là không cần mạng nữa!

Đợi thêm một lúc, con quỷ thuyền đó mới đâm sầm vào tàu đánh cá.

Tiếng động từ quỷ thuyền bỗng nhiên biến mất.

Ngô Tà cứ tưởng nó đã đi mất, nhìn kỹ qua lớp kính phản quang mới phát hiện nó đang chạy song hành với tàu đánh cá.

Bàn Tử nhìn qua kính bỗng cảm thấy người kia trông rất quen, hỏi: "Tiểu đồng chí, nhìn cái người vừa nhảy sang đó, trông có giống Trương gia không?" "Xong đời rồi, lát nữa Trương gia biến thành quỷ tới tìm tôi thì khổ!" Trong phút chốc, Bàn Tử bỗng phát hiện âm thanh phía sau đột ngột im bặt.

Bàn Tử vừa dứt lời, nghe Ngô Tà bỗng hét lên: "A Ninh, cô sao

vậy?" Chỉ thấy trên hai vai của A Ninh đang bị hai bàn tay khô héo bám chặt.

Cô đau đớn hừ một tiếng, cả cơ thể như bị lôi tuột sang bên quỷ thuyền.

Trương Thụy Đồng dạo quanh quỷ thuyền một vòng rồi quay lại boong tàu.

Vừa vặn thấy A Ninh bị con Nhân Diện Liêm siết chặt, treo trên mặt đất.

Cũng đúng lúc đó, Ngô Tà bỗng ném dây thừng, buộc hai con tàu lại với nhau.

Thấy tàu mình bị buộc vào quỷ thuyền, lão đại con tàu lập tức cuống lên.

"Làm cái gì vậy, muốn hại chết cả tàu chúng tôi sao?" Lão đại quỳ sụp xuống đất, miệng không ngừng lẩm bẩm khấn vái.

Ông ta sốt ruột, lập tức cầm dao định đi chặt đứt dây thừng.

Trương Ngốc Tử tay cầm súng chĩa vào đầu lão đại: "Đừng cử động, nếu không tôi bắn chết!" Từ xa nhìn tình hình bên tàu đánh cá, Trương Thụy Đồng chuyển ánh mắt xuống biển.

Lúc nãy tìm một vòng trên thuyền không thấy Hải Hầu Tử, mới phát hiện nó đã lặn xuống rồi.

A Ninh hét lớn: "Thiên Chân cứu tôi!" Trương Thụy Đồng lộ nụ cười lạnh, nhìn bộ dạng của cô ta, đúng là không tiếc công sức quyến rũ Ngô Tà.

Ngô Tà bỗng chỉ tay xuống biển, hét lên: "Dưới biển có một người đàn bà!" Trương Thụy Đồng cúi đầu nhìn xuống, thấy trong dòng nước biển hung dữ, một người đàn bà mặt hướng lên trên, đang

dùng tư thế kỳ quái bò lên khoang quỷ thuyền.

"...

Cấm Bà?" Lúc này mà gặp Cấm Bà đúng là khiến người ta bất ngờ.

A Ninh bị Nhân Diện Liêm nhanh chóng lôi vào khoang thuyền.

Boong tàu dưới chân qua nhiều năm bị nước biển ăn mòn, giẫm lên không ngừng phát ra tiếng kêu răng rắc.

Trương Thụy Đồng đứng trong khoang thuyền, nghe phía sau có tiếng động, quay đầu lại thì thấy A Ninh bị kéo tới dưới chân.

Con Nhân Diện Liêm trực tiếp đặt người ngay trước mặt ta.

A Ninh yếu ớt kêu: "Cứu tôi!" Hai tay bị Nhân Diện Liêm khống chế giơ lên, lao về phía Trương Thụy Đồng.

Giữa ánh sáng âm u, ta bước tới không vội cứu người mà lục lọi trên người A Ninh một hồi, tìm được một cái đèn pin.

Đối với A Ninh, ta sẽ không khách sáo, không có người cứu thì lát nữa cô ta cũng có thể thoát thân.

Hai mươi năm trước đội khảo cổ từng bắt được một con Hải Hầu Tử, nhốt trên con tàu này.

Ta đoán lát nữa A Ninh sẽ đi thả con Hải Hầu Tử đó ra.

Chương 69

Khi Ngô Tà đuổi tới, một chân giẫm sụp boong tàu, kéo theo cả A Ninh rơi xuống dưới.

Đợi đến lúc A Ninh hoàn hồn, con Nhân Diện Liêm đã biến mất khỏi người cô.

Ngô Tà bò dậy, nhìn vai A Ninh, sắc mặt kinh hoàng hỏi: "Hai cái bàn tay quỷ đó chạy đâu mất rồi?" A Ninh sờ vai, kinh ngạc: "Tôi cũng không biết, cái thứ đó vừa chạm vào tôi là tôi không cử động được nữa!" Trương Thụy Đồng bước tới từ bên cạnh, nói: "Thứ đó gọi là Nhân Diện Liêm!" Thấy Trương Thụy Đồng xuất hiện, A Ninh lườm ta một cái.

Ngô Tà nhìn quanh một vòng, nói: "Thuyền tuy cũ nhưng hình như không phải quỷ thuyền!" Nói rồi cậu ta định đi tìm nhật ký hàng hải của thuyền trưởng để tìm hiểu vì sao con tàu này lại biến thành quỷ thuyền.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm A Ninh, thấy cô ta lén lút đi vào trong khoang thuyền.

Đồng thời vừa đi vừa gạt bỏ lớp hải tú xung quanh.

Cô ta vừa gạt vừa lẩm bẩm nhỏ: "Đừng sợ, đừng sợ, ta lập tức thả ngươi ra đây!" Ở vị trí vách ngăn thân tàu bị hàn rất chắc chắn, bên trong e là nhốt một thứ gì đó vô cùng đáng sợ nên mới bị phong tỏa nghiêm ngặt như vậy.

Nhìn bộ dạng kỳ quái của cô ta, Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm sau lưng A Ninh, phát hiện có thêm một cục gì đó bám ở đấy.

"Thì ra Nhân Diện Liêm trốn ở đó?" Ngô Tà cảm thấy bất ổn, liền

nói: “Bên trong có thể chưa bị ngấm nước, tốt nhất đừng mở ra, vạn nhất bên trong có quái vật...” Lời chưa dứt, nghe A Ninh bỗng quái khiếu một tiếng.

Trương Thụy Đồng lập tức đâm tay phải vào sau lưng cô ta, hai ngón tay kẹp chặt lấy Nhân Diện Liêm định giật xuống.

Nhưng phát hiện con Nhân Diện Liêm như đã mọc rễ vào người cô ta, không thể nào giật ra được.

A Ninh bị khống chế quay lại đấm ta.

Hai bàn tay tuy có chút sức mạnh nhưng không lớn, ta nhanh chóng dùng tay trái bắt gọn cả hai tay cô ta.

Lấy ra dây thừng trói xác mang theo, trực tiếp trói cô ta lại.

“Cảm ơn!” Ngô Tà thở phào một cái, trong lòng vô cùng cảm kích Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng tùy tay vứt cô ta sang một bên.

Do bị Nhân Diện Liêm tấn công, A Ninh đã ngất đi.

Thấy tình hình này, Trương Thụy Đồng cau mày, chẳng lẽ đây không phải khổ nhục kế?

Nhìn kỹ lại ta lại thấy không đúng, người của Uông gia có thể không nhận ra con tàu này sao.

Phành, phành phành phành!

Sau cánh cửa truyền đến tiếng va đập mãnh liệt, bên trong có thứ gì đó đang tông cửa.

Đột nhiên trong cửa truyền đến tiếng động lớn dồn dập hơn, từ bên trong cửa phun ra một lượng lớn nước, một khuôn mặt khổng lồ đầy vảy thò ra từ sau cánh cửa.

Tại hiện trường chỉ có Trương Thụy Đồng vẫn đứng yên tại chỗ.

Khuôn mặt hung dữ đó to gần gấp bốn năm lần đầu người.

Nhưng thân hình nó vẫn ở sau cánh cửa sắt, với thể tích lớn như vậy, xung quanh gần như không nhìn rõ ngũ quan, chỉ cảm thấy khuôn mặt đó quỷ khí sâm sâm, mang một vẻ quỷ dị khó tả.

Ngô Tà lập tức cảm thấy da đầu tê dại, sợ tới mức không dám thở mạnh.

Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn lại, Ngô Tà cười gượng gạo, đôi chân không ngừng run rẩy.

"Chân run gia truyền sao?" Lần trước ở Lỗ Vương cung, Ngô Tam Tỉnh run chân cũng y hệt thế này.

Ngô Tà nói nhỏ: "Đừng cử động, đừng cử động, có lẽ một lát nữa nó sẽ đi!" Nói rồi cậu ta từng chút một nhích ra sau, mắt chằm chằm nhìn khuôn mặt khủng khiếp đó.

Mắt con Hải Hầu Tử lúc thì nhìn chằm chằm Ngô Tà, lúc lại nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng.

Còn A Ninh thì bị trói quẳng trên đất, lúc này không ai thèm để ý.

Trên boong tàu bỗng nghe tiếng chi chi, lại có người lên thuyền.

Trương Thụy Đồng dự tính chắc là Tiểu Ca, tiếp đó lại có thêm tiếng bước chân của một người nữa.

Kẻ đó lại là ai?

Chỉ thấy Trương Ngốc Tử thò đầu ra, nhìn thấy Hải Hầu Tử bỗng hét lớn: "Mẹ ơi!" Trương Ngốc Tử vốn do Tiểu Ca giả dạng, khi không đeo mặt nạ Tiểu Ca, sự khác biệt lại lớn đến vậy!

Sau đó Hồ Ba Nhất cũng xuất hiện theo sau.

Tay cầm dây thừng trói xác, hét lên: "Trương gia, tôi giúp anh!" Trước đó trong khoang thuyền đã hứa giúp bắt Hải Hầu Tử, anh ta đang giữ lời hứa.

Hải Hầu Tử nghe tiếng động, quay đầu nhìn thấy Trương Ngốc Tử, bỗng phát ra tiếng hét thê thảm, thân hình thấp xuống trực tiếp lao tới.

Trương Thụy Đồng canh ở bên cạnh cửa sắt.

Trương Ngốc Tử đối với con quái vật đó bắn loạn một trận, Hải Hầu Tử tinh ranh thấy súng lợi hại nên không dám tiến lên, đột nhiên nhanh chóng lao về phía cửa sắt.

Thấy Hải Hầu Tử không tự lượng sức lao về phía mình, Trương Thụy Đồng bỗng ra tay ấn chặt đầu nó xuống.

Một tiếng 'bành', Hải Hầu Tử bị đập mạnh vào cửa sắt.

Tay chạm vào nó, cả người đầy vảy trơn tuồn tuột.

Thật khó tưởng tượng loại động vật có hình thù quỷ dị này từng là con người.

Tạm thời khống chế được Hải Hầu Tử, ta hét bảo Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, giúp ta trói nó lại!" Hồ Ba Nhất quấn dây thừng trói xác một vòng rồi thắt nút, con Hải Hầu Tử trơn tuồn tuột cũng bị trói chặt cứng.

Trương Ngốc Tử thấy không có cơ hội ra tay, cười hì hì nói: "Tiểu huynh đệ thân thủ khá quá, trên thuyền này e là không ai là đối thủ của anh!" Biểu cảm bỉ ổi phối hợp với cái đầu hói, Tiểu Ca đã diễn kịch thành công khiến Trương Thụy Đồng cảm thấy buồn nôn.

Chương 70

Ta không nói gì lườm Trương Ngốc Tử một cái, quẳng con Hải Hầu Tử sang.

"Trương Ngốc Tử, giúp ta đưa Hải Hầu Tử về tàu đánh cá!" Trương Ngốc Tử gãi gãi tóc, giải thích: "Tôi không có hói, là rụng tóc do thần kinh thôi, đợi tôi điều dưỡng vài ngày..." Ngô Tà hét lên: "Mau lên, A Ninh ngất rồi!" Trạng thái bị trói của A Ninh khiến cậu ta vô cùng lo lắng.

Trương Thụy Đồng đích thân kẹp A Ninh bên nách, nhẹ nhàng chuẩn bị đưa về.

Người đàn bà này là người Uông gia, tìm cơ hội có lẽ sẽ hỏi ra được chút tin tức hữu dụng.

Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm vào sâu trong khoang thuyền, bỗng kinh ngạc: "Bên kia hình như có một người đàn bà!" Trương Thụy Đồng nghe xong rúng động cả người: "Chắc chắn là đàn bà không?" Lúc nãy ở dưới biển ta đã thấy người đàn bà trốn dưới nước đó.

Vừa dứt lời, trong lòng mọi người tự động tưởng tượng ra hình ảnh nữ quỷ, lập tức cảm thấy lông tơ dựng đứng.

Hồ Ba Nhất nói tiếp: "Tôi chỉ thấy bàn tay cô ta, có tóc rất dài.

Nhưng kỳ lạ là, cả người ướt sũng!" Theo hướng anh chỉ nhìn sang, bên kia quả nhiên có một vũng nước.

Bên tai phảng phất nghe tiếng cười tà của phụ nữ, âm thanh không ngừng vang vọng xung quanh.

"Có nghe thấy tiếng một người đàn bà đang hát không?" Hồ Ba Nhất cẩn thận nhìn quanh, nói: "Lúc nãy tôi thấy dưới nước có một

bóng người bò lên con tàu này...” Trương Thụy Đồng trầm giọng: “Áo đỏ hung, mặt cười thi, quỷ cười chớ nghe quỷ khóc!” Hồ Ba Nhất nghe xong hít một hơi lạnh: “Chẳng lẽ thật sự là một con quỷ thuyền?” Ngô Tà cũng bị dọa cho giật mình, lập tức nói: “Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.” Lên tới boong quỷ thuyền, Ngô Tà nhịn không được hỏi: “Trương gia, câu anh vừa đọc lúc nãy có ý nghĩa gì?” “Nghĩa trên mặt chữ thôi!” Nghe tiếng cười quỷ tà mị đó, nếu không hiểu thì ta cũng chẳng biết giải thích thế nào cho tốt.

“Thuyền của tôi đâu mất rồi?” Nhìn ra xung quanh, sợi dây lúc nãy buộc vào quỷ thuyền đã bị ai đó chặt đứt.

Trương Ngốc Tử chửi: “Lão đại con tàu chết tiệt, tôi vừa đi lão đã chặt dây rồi!” Từ xa một con sóng biển lại đẩy con tàu đánh cá lại gần.

Trương Ngốc Tử sắc mặt lo lắng đến trắng bệch: “Thuyền của tôi tới rồi, tôi mau rời khỏi đây thôi!” Trương Ngốc Tử đưa theo A Ninh, vẫy vẫy tay về phía tàu đánh cá.

Sự quan tâm của Tiểu Ca dành cho A Ninh khiến Trương Thụy Đồng hơi khó hiểu, lát nữa phải tìm gặp nói chuyện tử tế mới được.

Trên tàu đánh cá lập tức truyền đến tiếng hò reo của Bàn Tử.

Thuyền cập mạn, mấy ngư dân điều động đưa A Ninh đi.

Đợi mọi người đều đã lên thuyền, lão đại con tàu lập tức hét: “Chạy thuyền, chạy thuyền, chúng ta mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này!” Theo chỉ thị của lão đại, A Ninh được đặt nằm trên đất.

Gạt mớ tóc ra, chỉ thấy một cục cuộn tròn với hai bàn tay khô héo.

Mọi người hít một hơi lạnh.

Ngô Tà: “Đã chuẩn bị tâm lý rồi mà vẫn thấy da đầu tê dại!” Đáng ghê tởm nhất là ở cuối hai bàn tay khô héo đó mọc ra một khuôn mặt

người nhỏ xíu.

Khuôn mặt đó bám chặt vào sau gáy A Ninh.

Lão đại con tàu nét mặt ngưng trọng, trực tiếp quỳ xuống dập đầu.

Ông ta rắc lông bò lên trên, rồi lấy dao từ trong túi ra.

Bàn Tử vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Lại dập đầu sao?" Trong lòng mọi người nghĩ, chẳng qua chỉ là một con Nhân Diện Liêm thôi mà, có tới mức đó không?

Khuôn mặt đó bỗng hét lên một tiếng chói tai rồi vặn vẹo.

Lão đại ra dao nhanh lẹ, trực tiếp khoét khối thịt đó ra, rồi dùng lực giật mạnh, sinh sinh xé nó xuống.

Thứ đó rơi xuống đất vặn vẹo, những người xung quanh sợ hãi lập tức lùi lại.

Ngô Tà khẽ hỏi: "Thứ gì vậy?" "Nhân Diện Liêm, là oan hồn trên con tàu đó, dùng lông bò rắc lên là được!" Lão đại nhìn Trương Thụy Đồng bằng ánh mắt kỳ lạ, dường như chưa từng thấy ai gan lớn đến vậy, dám trực tiếp nhảy lên quỷ thuyền.

Khi chiều tà buông xuống, biển cả lặng sóng.

A Ninh mới từ từ tỉnh lại.

Sau khi tỉnh táo, cô ta vội vàng tìm Bàn Tử.

Theo thông lệ, Trương Thụy Đồng vắng mặt trong cuộc họp.

Lần này xuống Hải Để Mộ sẽ đi theo, nhưng chịu sự chỉ huy của A Ninh.

Bàn Tử hỏi: "Chúng ta đã tìm được nơi cần tìm chưa?" A Ninh lắc đầu: "Chỉ còn lại một điểm cuối cùng, nếu không có gì bất ngờ thì chính là ở đó." Cô nói: "Tìm kiếm vị trí tàu đắm, e là cần Bàn Tử định

vị!" Bàn Tử nghe vậy liền lắc đầu lia lịa: "Cô tìm nhầm người rồi, phân kim định huyệt thì Trương gia và lão Hồ mới là cao thủ!" Không cần nói nữa, bảo Trương gia làm việc e là hơi khó, việc này chắc phải giao cho Hồ Ba Nhất.

Bàn Tử nói: "Việc này giao cho lão Hồ chắc chắn ổn!" Trương Thụy Đồng ngồi bên ngoài châm một điếu thuốc, những lời vừa rồi không sót một chữ nào lọt vào tai ta.

Có Hồ Ba Nhất ra tay, tìm cổ mộ chắc chắn không vấn đề gì, trọng điểm là vị trí đạo động không dễ tìm.

Nét mặt A Ninh không hề nhẹ nhàng.

Vốn dĩ mọi thứ đều trong tầm kiểm soát, nay lại thêm một Hồ Ba Nhất và một Trương Thụy Đồng là hai biến số lớn.

Dầu muối không thấm, quan trọng là cô ta không đoán được ý định thực sự của đối phương.

Trên thuyền bỗng truyền đến tiếng phành phành phành.

"Chuyện gì vậy?" A Ninh hơi khó chịu cau mày.

"Cái con Hải Hầu Tử chết tiệt đó, để tôi đi thịt nó!" Trương Ngốc Tử miệng thì nói vậy nhưng thân hình chẳng thấy có ý định cử động.

Mọi người cạn lời nhìn theo, hóa ra cũng là hạng 'mồm miệng' thôi.

"Để ta đi xem!" Trương Thụy Đồng vứt tàn thuốc, quay người đi tới trước cái lồng nhốt Hải Hầu Tử.

Con Hải Hầu Tử điên cuồng tông vào lồng sắt, cả cái lồng đều bị tông cho biến dạng.

Nếu đợi thêm lát nữa, e là nó sẽ phá lồng chui ra.

Chương 71

Trương Thụy Đồng nói khẽ: "Hệ thống, giao cho ngươi đấy." 【Đinh, kiểm trắc sinh vật trường sinh: Hải Hầu Tử, nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng đã phát phóng.】 Trường Sinh Thuật là loại mạnh nhất trong Âm Dương thuật.

Trong đầu ta, thuộc tính nhân vật bỗng có sự thay đổi.

Trương Thụy Đồng, Huyết mạch: Chính - Kỳ Lân huyết, Phụ - Xi Vưu ma huyết.

Kỹ năng: Khôi Tinh Tích Đấu, Thương giới tinh thông, Âm Dương thuật.

Kỹ năng phái sinh 1: Trường Sinh (đã mãn cấp) có thể chiết xuất tinh hoa tăng thọ mệnh bản thân.

Kỹ năng phái sinh 2: Tịch Tà (đã kích hoạt) chư tà tị thối, trấn áp tà ma.

Kỹ năng phái sinh 3: Khu Thi (chưa kích hoạt) có thể khiến thi thể biến đổi hoặc trấn áp tại chỗ.

Kỹ năng phái sinh 4: Ngự Yêu (chưa kích hoạt) khống chế yêu vật, dị chủng.

Ánh mắt hung tợn của Hải Hầu Tử bỗng trở nên vô hồn.

Ngay lập tức đồng tử rệu rã, không còn chút sinh khí nào.

"Chết rồi sao?" Chết cũng tốt, đỡ phiền phức, để lại sớm muộn gì cũng thoát ra.

Quay lại boong tàu, thấy Hải Hầu Tử không còn động tĩnh nữa.

Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Anh làm thế nào vậy?" Trương Thụy

Đồng thản nhiên nói: "Bị ta giết rồi!" Tê~ Bàn Tử lập tức rụt cổ lại, cả người cảm thấy lạnh sống lưng.

A Ninh tự giác sắp xếp mọi thứ, nói: "Tôi sắp xuống biển rồi, có ai có kinh nghiệm hạ đấu dưới biển không?" Mọi người nghe xong liền ngượng ngùng, ở đây không ai có kinh nghiệm cả, thậm chí kinh nghiệm đi biển cũng chẳng có mấy người.

Trương Thụy Đồng nhìn A Ninh một cái.

Lần này rõ ràng cô ta cố ý tìm người không có kinh nghiệm, trừ ta ra ai cũng chưa từng hạ hải đấu.

Rõ ràng là đang diễn kịch, nhưng ta không rảnh hầu hạ cô ta, nếu không lúc bị đâm sau lưng cũng không biết.

A Ninh nhếch môi: "Nếu đã không có ai, vậy chuẩn bị xuất phát luôn đi!" A Ninh thuận miệng nhắc một câu: "Thiên Chân, chú Ba anh trong sổ tay của ông nội có nhắc tới Hải Để Mộ, hãy cố nhớ lại sổ tay đi!" Nghe nhắc tới cuốn sổ, e là đó mới là mục đích chính của cô ta.

Trương Thụy Đồng thuận miệng bảo: "Lần này đi hải đấu, nhớ mang theo bật lửa." Bàn Tử nghe xong, lấy từ trong túi ra một bao thuốc và một dãy bật lửa: "Đã chuẩn bị sẵn rồi!" Bật lửa đó là để Bàn Tử hút thuốc.

Trương Thụy Đồng trợn trắng mắt: "Bật lửa thì có thể mang hết đi, xuống biển sẽ có lúc dùng tới!" "Dưới đáy biển mà dùng được bật lửa sao?" Bàn Tử nghe xong liền bật cười.

Có mang hay không thì tùy họ.

Trên người ta có máu Kỳ Lân, chỉ cần một giọt là có thể dọa lui Cấm Bà.

Ta mang theo Trấn Thi Phù, có thể đối phó với xác nữ mười hai tay và con Lục Mạo Hạn Bạt trong bụng nó bất cứ lúc nào.

“Mang hay không tùy các cậu, trời không còn sớm nữa, ta đi ngủ trước đây!” Nói xong ta quay về khoang thuyền nghỉ ngơi.

Nói nhiều vô ích, chỉ cần A Ninh không đâm sau lưng, những thứ khác ta đều không sợ.

Hồ Ba Nhất đòi Bàn Tử một cái bật lửa: “Lời Trương gia nói thường có thâm ý.” Anh chọn tin tưởng ta, kinh nghiệm ở sa mạc cho anh biết ta là một cao thủ.

Trừ những người trực đêm, cả tàu gần như đã an tâm ngủ thiếp đi.

So với quỷ thuyền, Hải Để Mộ ngược lại không khiến người ta sợ hãi đến thế.

Dù sao Hải Để Mộ cũng vô cùng thần bí, gần như chưa có mấy người thấy được diện mạo thật sự của nó.

Trưa hôm sau, mặt trời đang ấm áp.

Hồ Ba Nhất sớm cầm la bàn và hải đồ, phối hợp với Trương Ngốc Tử để xác định vị trí hiện tại.

Trương Ngốc Tử nói: “Chúng ta hiện đang ở gần địa điểm mục tiêu, nhưng không thể định vị chính xác vị trí tàu đắm!” Trương Thụy Đồng bước ra, đứng bên cạnh nhìn một cái: “Đã tìm thấy cổ mộ chưa?” Hồ Ba Nhất vẻ mặt khổ sở: “Chưa thấy, ở trên biển thế này cần đợi tới đêm mới dùng Thiên Tinh phong thủy thuật để định vị được!” Tìm cổ mộ dưới biển cũng tương tự như trên lục địa.

Ta nhìn đồng hồ, nếu phải đợi tới tối thì lãng phí mất một ngày.

“Chờ chút.” Ta cầm la bàn, nhìn chằm chằm vào kim chỉ.

Trong mắt người khác, ta cầm la bàn chẳng khác gì Hồ Ba Nhất.

Trương Thụy Đồng vẽ ra vị trí chính xác trên bản đồ.

“Lại vị trí này đi!” Nếu dùng cách khác, xuống dưới đó lại phải tìm kiếm thêm.

Nhưng hiệu quả của la bàn ma lực thì khác hẳn, nó chỉ thẳng hướng đạo động.

Dùng xong, ta trực tiếp quẳng nó lại vào màn sương.

Sau khi có vị trí cụ thể, A Ninh tìm những ‘người nhái’ chuyên phụ trách lặn xuống thăm dò trước.

Khoảng nửa tiếng sau, có mấy người từ dưới nước ngoi lên mặt nước.

Một người trong đó tháo ống thở ra nói: “Tìm thấy rồi, vị trí đạo động cũng thấy rồi!” “Đạo động dài lắm, vô cùng nguy hiểm.” “Biết rồi!” A Ninh gật đầu, bảo họ tiếp tục xuống làm việc.

Đã có vị trí chính xác như vậy, tìm thấy là chuyện đương nhiên, không tìm thấy mới là lạ.

A Ninh nhìn mặt biển, trên biển chẳng có gì cả: “Thật không tưởng tượng nổi, làm sao anh định vị được?” Thấy hướng đã xác định, Hồ Ba Nhất thở phào nói: “Thủ đoạn của Trương gia thật lợi hại, liếc mắt đã thấy vị trí cổ mộ.” Hồ Ba Nhất cất la bàn, vẻ mặt nhẹ nhõm.

Thua Trương gia không giống như thua người khác, anh cảm thấy không hề mất mặt.

Người nhái lại xuống nước, họ phụ trách đi thanh lý đạo động.

Chương 72

Mấy người còn lại cũng mặc đồ lặn vào.

Những người khác mặc đều vừa vặn, chỉ riêng Bàn Tử là mặc rất khó khăn, miễn cưỡng mặc vào cũng thấy khổ sở.

Khi người nhái lại ngoi đầu lên, A Ninh ra hiệu có thể xuống nước.

Chỉ nghe vài tiếng 'bõm bõm' rơi xuống nước, sáu người toàn bộ nhảy vào dòng nước biển lạnh lẽo.

Nước biển xung quanh trong vắt, thỉnh thoảng có những đàn cá bơi lội bên cạnh.

Khi lặn càng lúc càng sâu, một cái đạo động đen kịt hiện ra trước mắt mọi người.

Trương Thụy Đồng giơ tay ra hiệu dừng lại.

Sau khi thay đồ lặn, Trương Thụy Đồng không khỏi nhìn mấy người bên cạnh.

Trừ Bàn Tử vác cái bụng phệ xuống nước trông hơi hài hước.

A Ninh bỗng đâm đầu vào trong đạo động.

Không biết phía trước có nguy hiểm gì không, Trương Thụy Đồng liền bám theo.

Đạo động không quy tắc, lúc rộng lúc hẹp, càng nhìn càng lạ, giống như động vật đào hang vậy.

Nhìn những dấu vết đó, Trương Thụy Đồng đoán rất có thể là đạo động do Hải Hầu Tử đào ra.

Dấu vết xung quanh rất vội vã, giống như Hải Hầu Tử đào hang

để chạy trốn.

Bên trong e là có thứ gì đó khủng khiếp khiến Hải Hầu Tử cũng phải sợ hãi bỏ chạy.

Bỗng lòng ta thắt lại, tiếp tục bơi vào trong.

Trong đạo động, đèn pha trên đầu mấy người chiếu sáng lối đi, không gian phía trước đột nhiên rộng mở.

Tuy một mảnh đen kịt nhưng Trương Thụy Đồng đoán đây chắc là nhĩ thất bên cạnh cổ mộ.

Ngô Tà từ sau khi đọc nhật ký của Trần Văn Cẩm trên quỷ thuyền thì càng hứng thú với Hải Để cổ mộ.

Anh áp sát vào tường, tỉ mỉ quan sát những bức bích họa.

Bỗng Trương Thụy Đồng thấy bóng dáng A Ninh phía trước nhanh chóng lùi lại.

Phảng phật như gặp phải thứ gì đó đáng sợ.

Ngay sau đó, trong não hải của mọi người đều nghe thấy một hồi tiếng hát như quỷ mị.

Nghe kỹ thì giống như một người phụ nữ đang khẽ ngân nga một khúc nhạc không tên.

Trong tiếng hát đó mang theo oán khí nồng đậm, âm thanh khiến người nghe cảm thấy lạnh cả người.

Bàn Tử bỗng quay đầu đưa cho Trương Thụy Đồng một tấm bảng trắng nhỏ, hỏi một cách cổ quái: "Hải Hầu Tử có mọc tóc không?" Phía trước bỗng hiện ra một lượng lớn tóc, thậm chí có một số sợi chui thẳng vào trong đồ lặn của A Ninh.

Trương Thụy Đồng ở phía sau nhìn rõ mồn một, một đám tóc bỗng nhiên cũng lao về phía này.

Bàn Tử định quay người bỏ chạy thì thấy phía sau bỗng hiện ra một đoàn hỏa diễm màu xanh.

Đó là súng phun lửa dưới nước!

Uy lực của thứ này khá kinh người, lửa phun ra thiêu sạch đám tóc xung quanh.

Đột nhiên những sợi tóc trong kẽ đá bị thiêu sạch.

Sau một mồi lửa, Trương Thụy Đồng nhìn lại thì thấy sau phiến đá không còn vật gì.

Bàn Tử viết lên bảng: "Sau phiến đá có quỷ sao?" Đám tóc và tiếng hát quỷ dị vừa rồi họ đã nghe thấy rõ mành mạch.

Trương Thụy Đồng viết lên bảng: "Cấm Bà".

Cấm Bà?

Bàn Tử nghe xong lập tức hiểu ra, Cấm Bà là thủy quỷ trong truyền thuyết.

Mồi lửa vừa rồi chẳng lẽ đã thiêu trọc đầu Cấm Bà rồi?

Bàn Tử theo bản năng nhìn về phía Trương Ngốc Tử.

Qua lớp kính lặn cũng cảm nhận được ánh mắt muốn sát người.

Cấm Bà có trọc hay không thì không biết, nhưng bộ đồ của A Ninh đã bị thiêu cháy vài chỗ.

A Ninh nhanh chóng viết lên bảng trắng: "?" Trương Thụy Đồng viết nhanh: "Súng phun lửa." Thật lòng mà nói, vừa rồi ta cũng coi như thuận tiện cứu cô ta.

Ta cũng chẳng trông mong cô ta báo đáp.

A Ninh đang định viết tiếp, thấy trên bảng của Trương Thụy Đồng lại viết: "Đi!" Chữ viết rất nhanh, mọi người nhìn xong lập tức

hiểu ý.

Súng phun lửa là để ứng cấp, bình mang theo khi lặn không to, không phun được mấy lần.

Trương Thụy Đồng bỗng thấy sau phiến đá lại động đậy.

Chẳng lẽ Cấm Bà quay lại báo thù?

Chương 73

Ta cầm một khúc xương dưới nước, cạy phiến đá ra.

Từ bên trong rơi ra một người chết mặc đồ lặn.

Hình như là bị ngạt thở, miệng đầy tóc, xác bị trương phồng lên.

Vừa quay đầu lại thì những người khác đã biến mất.

Mọi người tản ra xung quanh tìm kiếm.

Bàn Tử và Ngô Tà nhanh chóng áp sát về phía Trương Thụy Đồng.

Phía sau bỗng có một bóng trắng lướt qua.

Một lượng lớn tóc trôi nổi trong nước, một bàn tay trắng bệch bỗng nhiên xuất hiện trên vai Ngô Tà.

Bàn Tử trợn to mắt, giơ súng lập tức bắn về phía sau lưng Ngô Tà.

Cấm Bà lại tới sao?

Một khuôn mặt đáng sợ, sắc mặt trắng bệch đang nhìn chằm chằm trong nước.

Ngô Tà ra hiệu vài cái: "Cái thứ quỷ quái gì vậy?" Bàn Tử chỉ Trương Thụy Đồng, rồi lại chỉ cái đó: "Cấm Bà!

Cấm Bà!" Trương Thụy Đồng viết lên bảng: "Giữ chân nó, ta đi tìm cơ quan." Hai người nhìn nhau, lập tức có chút chùn bước.

Muốn giữ chân nó sao, đám tóc đó dường như có thể mọc dài vô hạn, lại có ý thức biết rình rập tấn công.

Trương Thụy Đồng tay chạm vào cơ quan, chỉ nghe tiếng 'ba' một cái, một đạo thạch môn mở ra, từ bên trong truyền tới lực hút cực lớn.

Bỗng nhiên trời đất quay cuồng, cảm giác như bị rơi xuống một cái giếng.

Suốt chặng đường rơi xuống, mất khoảng nửa phút, bỗng cảm thấy đầu ấm áp, cuối cùng cũng nhô lên khỏi mặt nước.

Xung quanh đen kịt một mảnh, Trương Thụy Đồng nhìn quanh, nơi này hẳn là một gian nhĩ thất.

Bích họa trong phòng đã bị hủy hoại hoàn toàn, xem ra sau khi Ngô Tam Tỉnh tới đây, nơi này đã bị gia tốc hủ thực.

Bàn Tử mắng: "Lực hút này, mẹ nó mạnh ngang máy hút bồn cầu!" Cúi đầu nhìn sàn nhà, lại phát hiện có rất nhiều dấu chân.

Bàn Tử nhìn thấy liền kinh hô: "Mẹ nó lúc nãy có người ở đây sao?" Ngô Tà nhìn những dấu chân đó, mày nhíu chặt: "Chẳng lẽ có đạo mộ tặc tới trước rồi sao?" Nhìn những dấu vết này, không khỏi khiến người ta cảm thấy cổ mộ này liệu có bị vét sạch rồi không.

"Nhìn kỹ dấu chân này đi, tên đạo mộ tặc nào mà chân nhỏ vậy?" Đèn pin của Trương Thụy Đồng chiếu vào, dấu chân đó chỉ dài hơn mười cm, không to bằng bàn tay người lớn.

A Ninh bỗng thấy hơi sợ, khẽ nói: "Giống như một đứa trẻ, nhìn dấu chân chỉ thấy đi tới mà không thấy quay về, liệu có phải..." Dấu chân đi về phía một cái bình sứ lớn hoa xanh vẽ rồng thời Minh sơ.

Nhìn A Ninh ra vẻ yếu đuối, Trương Thụy Đồng thầm cười lạnh trong lòng.

Diễn xuất này, cả thế giới đạo mộ đều nợ cô một tượng Oscar.

Ngô Tà ngồi xuống quan sát kỹ dấu chân đó, trên đó có một tầng thứ gì đó như sáp vàng.

"Đừng nhìn nữa, đó là thi sáp đấy!" Trương Thụy Đồng trực tiếp

né những dấu chân đó.

Ngô Tà nghe xong liền nhảy sang bên cạnh.

Vì tò mò, anh lại lấy dao quân y cạo một ít lên ngửi thử.

Mày nhíu lại, nói: "Đúng là thi sáp!" Thi sáp thường thấy ở những thi thể ngâm trong nước hoặc trong đất ẩm ướt lâu ngày, là do mỡ và khoáng chất trong cơ thể ngưng kết thành.

"Chủ nhân nhỏ của những dấu chân này, nếu không phải thích giẫm lên thi sáp mà chơi, thì bản thân nó chính là thi sáp!" "Thật sự là tống tử sao?" Bàn Tử tay cầm súng hơi, cẩn thận nhìn quanh.

Ngô Tà thấy Trương Thụy Đồng nửa ngày không nói gì, bước tới hỏi: "Trương gia, có phát hiện gì không?" Ánh mắt Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào một cái bình sứ bên trong: "Tống tử nhỏ ở trong bình sứ đó!" Bàn Tử nghe vậy, ánh mắt bỗng lộ vẻ hưng phấn: "Loại trẻ con này chắc chắn trên người có không ít đồ tốt, lát nữa bắt được, ép bụng nó vài cái không chừng lại phòi ra vài viên ngọc!" Ngô Tà nhắc nhở: "Nhìn bên kia kìa, cái quan tài đó tuyệt đối không phải loại bình thường đâu!" Những đứa trẻ bị tuẫn táng kiểu này, đồ tùy táng trong quan tài không hề ít.

Đặc biệt là trẻ em tuẫn táng thường có hạt châu phòng hủ trong bụng.

Đang nói chuyện, bỗng cái bình sứ lớn kêu 'khuông đương' một tiếng rồi đổ xuống đất.

Cái bình xoay tròn tại chỗ, sau đó từ từ lăn đi.

"Hèn gì Hải Hầu Tử không dám vào, thì ra oán niệm ở đây nặng như vậy!" Bàn Tử cầm súng định bắn vỡ cái bình.

"Bàn Tử, đừng kích động, bình vỡ rồi thì không đáng tiền nữa đâu!" Ngô Tà lập tức ngăn lại.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng bước tới, tung một cước đá bay cái bình.

"Cái bình không yếu ớt như vậy đâu!" Bình sứ bị đá bay đi.

Ngô Tà hét: "Đừng, đó là văn vật đấy!" Lúc này rồi còn ai quan tâm tới văn vật.

Ta tiện tay lấy ra một lá Trấn Thi Phù, tống tử nhỏ trong bình như biết lá bùa này lợi hại, liền đổi hướng giữa không trung.

"Mẹ nó, tống tử thành tinh rồi sao?

Cái bình đó biết bay à?" Thấy cái bình định chạy, Bàn Tử không chút do dự đuổi theo.

Trương Thụy Đồng cất Trấn Thi Phù, nhanh chân đuổi theo.

Tống tử nhỏ dường như không có ác ý.

Bàn Tử bỗng nói: "Liệu trong bình đó không phải tống tử mà là quỷ không?" Cái bình thấy mọi người không đuổi kịp thì xoay tròn tại chỗ.

Chương 74

Trương Thụy Đồng đuổi tới bên cạnh, khi cái bình đang xoay, ta liếc nhìn vào bên trong.

Một khuôn mặt trẻ con khô héo đáng sợ đang mỉm cười nhìn ta.

Hai ngón tay Trương Thụy Đồng kẹp lá Trấn Thi Phù. 【Đinh, kiểm trắc tống tử nhỏ năm trăm năm, bắt sống có thể kích hoạt Khu Thi thuật!】 Đuổi theo cái bình lủi qua một đường hầm đen kịt.

Đèn pin chiếu quanh, thấy phía trước là một đường hầm xây bằng gạch trắng.

Lối đi rất đơn giản, bên trong không có gì cả.

Ở phía cuối đường hầm có một cánh cửa, hai bên trái phải cũng có một cánh cửa nhỏ hơn, đều đang mở toang.

Ngô Tà vội đuổi tới, nhìn ba cánh cửa nói: "Mấy cánh cửa này đều mở, theo tính cách của chú Ba tôi thì chắc cơ quan bên trong bị phá hết rồi!" "Cái bình nhìn như đang dẫn đường cho chúng ta vậy?" Cái bình dừng lại trước cánh cửa bên trái rồi đứng yên.

Cái bình dừng ở cạnh cửa, Trương Thụy Đồng bỗng xuất hiện bên cạnh, vung chân đá một cái.

Giữa không trung ta chớp thời cơ dán lá Trấn Thi Phù vào.

Một tiếng hét chói tai thê thảm, tống tử nhỏ bị trấn áp trong bình. 【Đinh, Khu Thi đã kích hoạt.】 "Bắt được tống tử rồi sao?" Ngô Tà ngẩn ngơ nhìn động tác của Trương Thụy Đồng.

Đúng lúc này, A Ninh vô ý giẫm trúng một phiến đá.

Phiến đá lún xuống, cô ta hốt hoảng quay đầu lại.

Thấy Ngô Tà ở ngay phía sau, cô ta thuận tay túm lấy Ngô Tà chắn trước người mình.

Trương Thụy Đồng né sang một bên, tránh được mấy mũi tên ngầm.

Những mũi tên này tuy chỉ là liên hoa tiễn nhưng trên mũi tên có tẩm độc.

Đợi khi tên ngầm bắn hết, A Ninh đã không còn thấy tăm hơi.

Ta đi tới bên cạnh Ngô Tà, thở dài: "Liếm chó thì chẳng có gì cả!" Sau đó đá một cái: "Đừng giả chết nữa, liên hoa tiễn không chết được đâu!" Hồ Ba Nhất đứng tại chỗ sờ soạng khắp người, quả nhiên không có vết thương nào.

"Lại chuyện gì nữa vậy?" Bàn Tử đỡ Ngô Tà dậy: "Mau xem đi!" Ngô Tà hét lên: "Mẹ nó làm cái gì vậy?

Tôi trúng tên rồi, chết chắc rồi!" Bàn Tử nghiến răng mắng: "Cậu mà gọi là trúng tên, vậy Bàn gia đây gọi là cái gì?" Vừa quay người lại, sau lưng Bàn Tử chi chít mười mấy mũi tên cắm trên đó, trông như cái bát hương cắm đầy nhang.

"Cuối cùng thì mình tôi gánh vác tất cả..." Thấy những người khác chỉ trúng một hai mũi tên, Bàn Tử thấy lòng nguội lạnh.

Nhìn quanh một vòng, Bàn Tử bỗng kinh hãi: "Cái cô A Ninh đó chạy đâu rồi?" "Con mụ này thâm độc thật, lúc nãy nhìn yếu đuối thế mà ra tay thì ác hơn bất cứ ai!" Vừa quay đầu lại thấy Trương Ngốc Tử còn thê thảm hơn, ngay cả trên mặt cũng cắm đầy mũi tên.

Bàn Tử thấy vậy thì trong lòng cũng an ủi được phần nào: "Tôi nói này Trương Ngốc Tử, cái mặt của anh bị sao thế, nhìn quái dị quá?" Trương Ngốc Tử cười khinh miệt: "Chẳng qua chỉ là hỏng lớp da thôi, thay cái khác là được!" Nói rồi anh ta đưa tay xé toạc lớp da

mặt ra.

"Tê~" Nhìn hành động đó, Trương Thụy Đồng đầy vạch đen trên mặt, không ngờ Tiểu Ca cũng có lúc chơi trội thế này.

Ngô Tà không dám nhìn thẳng, nhưng nhìn kỹ lại mới phát hiện khuôn mặt đó rất quen.

"Muộn Du Bình?" Tiểu Ca nhìn đống tên dưới đất, nói khẽ: "Xem ra người đàn bà đó biết tôi, cố ý dẫn dụ tôi để tiêu diệt một mẻ luôn!" Rút những mũi tên liên hoa ra, tuy không biết tên gì nhưng trên đầu mũi tên có mấy cái móc bám vào thịt.

Bàn Tử đau tới mức nhe răng trợn mắt.

"May mà là đầu liên hoa, nếu không cả đám bị con nhóc đó hại chết rồi!" Bàn Tử vừa dứt lời, một con tống tử nhỏ lông trắng bước tới trước mặt.

Trên đầu dán một lá Trấn Thi Phù.

Bàn Tử nuốt nước miếng: "Trương gia biết cản thi sao?" Trương Thụy Đồng bảo con tống tử nhỏ tiếp tục dẫn đường.

Chuyện này cũng không dễ giải thích, nên ta chọn cách không giải thích gì cả.

"Mọi người đi theo tống tử nhỏ." Bàn Tử thấy ta không nói gì, cười ngượng nghịu: "Người họ Trương các anh đều thích úp úp mở mở!" Nói xong bóng người đã biến mất.

Xác chết lông trắng không còn cái bình nên đi lại rất nhẹ nhàng, nếu không chú ý thì chẳng nghe thấy tiếng động nào.

Chỉ có dáng vẻ đó khiến người ta nhìn mà thấy rợn người, dù sao đó cũng là đứa trẻ tuẫn táng hơn năm trăm năm trước.

Ngô Tà kinh ngạc: "Hèn gì tống tử cứ phải ở trong bình để chỉ

đường, hóa ra là sợ chúng ta không phát hiện ra nó!" Ta hỏi một cách kỳ quái: "Vậy chúng ta định đi đâu?" "Đi thang máy, tầng này xem cũng hòm hòm rồi, ta đi xem tầng khác!" "Thang máy?" Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, sửng sốt: "Ở đây có thang máy sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu chắc nịch: "Đúng, không nghe lầm đâu, thang máy thời Minh đấy!" Nghe Trương Thụy Đồng nói vậy, Ngô Tà bỗng nhiên hiểu ra: "Ý của ngài là, mộ thất này có thể di chuyển?" Hiện tại lại xuất hiện ở căn nhĩ thất ban đầu, nếu không phải cùng một địa phương thì có thể giải thích thông suốt rồi.

Bàn Tử soi đèn pin ra xung quanh, nói: "Nhìn kìa, xung quanh có thêm bốn cây cột Bàn Long, lúc trước hoàn toàn không có!" Khi kiểm tra kỹ lại, quả nhiên nơi này hoàn toàn khác biệt với nhĩ thất lúc nãy.

Tiểu Ca bước ra ngoài cửa thất, chạm tay vào khung cửa rồi nói: "Tôi hiểu rồi, nguyên lý của cổ mộ này thực ra rất đơn giản!" Bàn Tử vội vàng hỏi: "Tiểu Ca, cậu biết rồi sao?" "Trương gia nói đúng, các nhĩ thất và bên ngoài đều là những không gian độc lập!" "Lấy ví dụ, nếu có một tòa nhà hai tầng, khi ta bước ra khỏi phòng ở tầng hai, nếu ở tầng một cũng xây một căn phòng tương tự, sau đó tầng hai biến thành tầng ba, tầng một biến thành tầng hai!" Bàn Tử không ngừng bấm ngón tay tính toán: "Tâm ơi, đặc biệt là một hai ba bốn, tính mãi mà chẳng hiểu gì." Ngô Tà nghe xong thì vui mừng nói: "Trương gia, tôi hiểu ý của ngài rồi!" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Thông minh, không hổ là người học kiến trúc." Tiểu Ca đứng bên cạnh im lặng hồi lâu, rồi nhìn về phía Trương Thụy Đồng hỏi: "Trương gia, cổ mộ dưới đáy biển này..." Trương Thụy Đồng gật đầu: "Không sai, chính là nơi của hai mươi năm trước." Được khẳng định, ký ức của Tiểu Ca cũng dần dần phục hồi.

Cậu khẳng định: "Ký ức của tôi không hoàn chỉnh, mọi chuyện đều cần điểm kích hoạt!" "Tiểu Ca bị mất trí nhớ sao?" Ngô Tà có

chút ngoài ý muốn hỏi.

Trước đó trên quỷ thuyền, họ tìm thấy nhật ký hàng hải của Trần Văn Cẩm, trên đó có tên của Tiểu Ca và chú Ba.

Trương Thụy Đồng nói: "Trong cuốn nhật ký trên quỷ thuyền lúc trước có tên của Tiểu Ca!" "Tôi cứ tưởng chỉ là trùng tên trùng họ thôi chứ!" Ngô Tà rơi vào kinh ngạc.

Bàn Tử nghe xong là người đầu tiên không tin.

Hồ Ba Nhất cũng không tin, nhìn tướng mạo Tiểu Ca cũng chỉ mới ngoài đôi mươi, sao có thể lớn tuổi như vậy được.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất quả thực không tin, nhưng Ngô Tà lại chọn tin tưởng.

Ngô Tà nghiêm túc hỏi: "Vậy cậu nhớ được bao nhiêu?" Tiểu Ca rơi vào trầm tư, sau đó chậm rãi kể lại những năm tháng đó.

Mọi chi tiết của sự việc đang dần được tái hiện.

Chương 75

Thấy Bàn Tử không tin lắm, Ngô Tà nói: "Có một chuyện này, Trương gia và Tiểu Ca thực chất là người cùng tộc!" Bàn Tử gật đầu: "Cái này tôi biết, nhìn khí chất hai người là nhận ra ngay." Hai người dù là hành vi cử chỉ đều có vài phần tương tự.

Nhưng câu nói tiếp theo của Ngô Tà lại khiến Bàn Tử sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

"Trương gia... thực chất là ông nội của Trương Đại Phật Gia!" Câu nói này thốt ra, ngay cả Ngô Tà cũng thấy khó tin, nhưng đó là sự thật.

Bàn Tử vỗ vỗ Hồ Ba Nhất, lăng người nói: "Lão Hồ, cấu tôi một cái xem tôi có đang nằm mơ không!" Trương Thụy Đồng đạm mạc nói: "Tin hay không tùy các ngươi, nhưng có một điểm, chuyện này không được truyền ra ngoài!" Nói xong, ta trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái.

Trong nhóm này chỉ có gã là không đáng tin nhất.

Ta nhìn đồng hồ rồi nói: "Thời gian không còn nhiều, ra ngoài xem thử đi!" Vừa mới bước ra khỏi nhĩ thất, đối diện một cửa mộ hình vòm là một chiếc quan tài Kim Ti Nam Mộc đang nằm đó.

Đi vào rồi đi ra lại là hai địa phương hoàn toàn khác nhau, đúng là chẳng khác gì đi thang máy.

"Là Kim Ti Nam Mộc thượng hạng!" Khối gỗ Nam Mộc này cực lớn, nhìn hình dáng thì chiếc quan tài này được làm trực tiếp từ nguyên mộc.

Bàn Tử kích động nói: "E là nó cũng thô tương đương với 32 cây

cột trụ bằng Kim Ti Nam Mộc trong Minh Trường Lăng!" Trước khi bước vào mộ thất, Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Lát nữa chú ý một chút, đừng có thấy cái gì cũng đại kinh tiểu quái!" Thấy quan tài, Bàn Tử nảy sinh ý định mở nắp, lấy ra một cây nến thô bằng cổ tay.

Hồ Ba Nhất phối hợp tìm góc Đông Nam của mộ thất.

Vừa đi đến góc phòng, bỗng nhiên thấy một con mèo đã thành xác khô.

Trong cổ mộ, nếu thi thể gặp phải mèo sẽ xảy ra hiện tượng trá thi, mộ chủ nhân cố ý đặt mèo ở đây không biết là có dụng ý gì.

Tiểu Ca đi theo sau Trương Thụy Đồng, phẩy tay với những người khác, khẽ giọng: "Đừng nói chuyện." Thấy biểu tình nghiêm túc của Tiểu Ca, ba người phía sau ngoan ngoãn ngậm miệng, chăm chú theo dõi hành động tiếp theo của Trương Thụy Đồng.

"Đây không phải quan tài bình thường, là Dưỡng Thi Quan (quan tài nuôi xác)." Trong ánh mắt của mọi người, Trương Thụy Đồng đưa tay lên cạnh quan tài, tìm kiếm khóa Bát Bảo Linh Lung.

Tiểu Ca lấy ra túi bách bảo, đưa hai cái móc nhỏ tới, sau đó chỉ nghe một tiếng "cạch", cơ quan đã bị phá.

Đồng thời, cả nắp quan tài bị hất văng ra ngoài.

Ngay lập tức, một luồng nước đen từ bên trong tuôn ra.

Bàn Tử nhìn xuống, kinh hô: "Ối mẹ ơi, sao nhiều tống tử thế này?" Mùi hôi thối nồng nặc ập vào mũi, xộc thẳng lên làm người ta tê tái.

Trương Thụy Đồng trừng mắt: "Kích động cái rắm, đúng là đại kinh tiểu quái!" Trước mắt, trong quan tài toàn là nước đen, sương mù bao quanh, một luồng thi khí phả vào mặt.

Bên dưới ẩn ước có thể thấy các chi thể đan xen chằng chịt, cảnh tượng khiến người ta buồn nôn.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ, đây là vợ của Vạn Nô Vương, ta nhìn chằm chằm vào bụng xác chết, bên trong dường như có di phúc tử Hạn Bạt của Vạn Nô Vương.

Nhìn kỹ lại thì thấy tổng cộng có mười hai cánh tay.

Nhìn thi thể ghê tởm kia, Tiểu Ca dần buông đao xuống.

Thấy động tác quan sát đó, Ngô Tà cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Đừng vội mừng sớm!" Lời của Trương Thụy Đồng dội gáo nước lạnh vào hai người họ.

"Chỉ cần có Thiên Chân ở đây, mở quan tài tất sẽ trá thi!" Ngô Tà mặt đầy ngỡ ngàng: "Trương gia, ngài đừng đổ oan cho người tốt!" Nhìn lại trong quan tài, có vài cái đinh tròn màu vàng sẫm, cứ cách vài phân lại có một cái.

Bàn Tử hợp lực múc hết nước trong quan tài ra.

Hết nước mới thấy sau lưng thi thể có một phiến đá.

Giữa các thi thể và trên tay đều có ngọc khí và ngà voi tùy táng.

Trương Thụy Đồng nhìn qua, tốt lắm, đồ tùy táng trong này giá trị không hề nhỏ.

Ngô Tà không chịu nổi kích thích, ngoảnh mặt đi nói: "Hợp táng quan mà lại xếp người ghê tởm thế này sao?" Bàn Tử cười khổ: "Ngô Tà đồng chí ơi, cậu ngốc rồi, rõ ràng là bị chôn sống đấy.

Những người này bị xếp chồng lên nhau, bị đổ nước thuốc vào làm chết ngạt bên trong, gọi là Dưỡng Khí Tàng Thi!" Nghe đến đó, Ngô Tà chạy ra góc nôn thốc nôn tháo.

Bên cạnh, Hồ Ba Nhất chêm vào một câu: "Dưỡng Thi Quan tôi

cũng từng nghe qua!" "Bởi vì trong cổ mộ có hai vị trí đặt quan tài cực tốt, nếu không đặt quan tài lên đó, nó sẽ hấp thụ linh khí của biển cả, thu hút những thứ yêu tà!" Theo quy tắc, ở đây phải đặt một chiếc quan tài giống hệt chủ mộ thất, bên trong cũng phải là người thân của mộ chủ.

Trương Thụy Đồng nghe xong chỉ cười không nói.

"Nhìn cho kỹ đi, chiếc quan tài này với Dưỡng Thi Quan kia có quan hệ quái gì đâu?" Tiểu Ca áp sát quan tài, nhìn kỹ một hồi rồi hít một hơi lạnh.

"Trong quan tài chỉ có một người?" Trương Thụy Đồng nói: "Không sai, từ đầu đến cuối chỉ có một người!" "Cũng không đúng, Tiểu Ca tuổi còn nhỏ, chưa thấy qua cũng là bình thường!" Nghe vậy, Tiểu Ca rơi vào suy nghĩ: "Thi thể này lẽ nào có lai lịch lớn?" "Nó có liên quan mật thiết với Trương gia các ngươi, bây giờ chưa phải lúc nói, đợi ra ngoài ta sẽ giải thích chi tiết!" Giọng điệu nói chuyện này đúng thực là đang giáo dục hậu bối.

Tiểu Ca ít nhất cũng bốn mươi tuổi, Trương Thụy Đồng ước chừng cũng là một lão quái vật không già.

Lúc này Bàn Tử và Hồ Ba Nhất mới bắt đầu tin rằng Trương Thụy Đồng có khả năng thực sự là ông nội của Trương Đại Phật Gia.

Ngô Tà hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, nhìn kỹ xem có gì khác biệt không?" Tiểu Ca nhìn kỹ, những cái đầu kia rất nhỏ, giống như một chùm nho khô, ngoài sự ghê tởm ra thì không có gì đặc biệt.

"Có sáu cái đầu, trừ cái ở giữa ra, những cái còn lại đều không có ngũ quan!" Hình dạng trông càng kỳ quái.

Năm cái đầu kia giống như những khối u mọc ra từ thi thể, treo quanh đầu chính.

“Cái bụng tống tử kia cử động kìa?” Bàn Tử chằm chằm nhìn xác nữ mười hai tay, đột nhiên nhớ lại lời Trương Thụy Đồng lúc nãy.

“Thiên Chân, tôi có dự cảm không lành, có khả năng sắp trá thi thật rồi!” Bàn Tử vừa dứt lời, Ngô Tà trợn to mắt nhìn chằm chằm vào bụng xác nữ.

So với lúc nãy, cái bụng đó bắt đầu hơi phồng lên.

Bàn Tử chép miệng xưng kỳ: “Xác chết mà cũng mang thai được, không biết vị anh hùng nào xuống tay được nhỉ!” “Lẽ nào mộ chủ nhân lại có khẩu vị đó?” Hồ Ba Nhất sắc mặt quái dị nói: “Chắc là không!” Nếu thực sự là Dưỡng Thi Quan, Uông Táng Hải và nữ thi kia chắc chắn không có huyết thống.

Chương 76

Nhưng thứ trong bụng nữ thi thì chưa biết chừng.

Phải biết rằng, quan tài đặt ở đây mới có hiệu quả tụ khí.

Lẽ nào Uông Táng Hải hận Vạn Nô Vương nên đã cắm sừng ông ta?

Nhìn lại xác nữ sáu đầu mười hai tay, Uông Táng Hải quả thực là một kẻ ác độc!

Nhưng đây là Hạn Bạt, nếu giết chết, thi khí cũng sẽ phát tán khắp nơi.

Chạy ư?

Xung quanh làm gì có chỗ nào để chạy, trừ khi đợi "thang máy"!

Trong lúc chờ đợi, Trương Thụy Đồng phát hiện Ngô Tà đang đi về phía nhĩ thất sau lưng.

Ta nhắc nhở: "Tiểu Ca sang nhĩ thất bên kia xem thử đi, Thiên Chân đi qua đó có thể gặp nguy hiểm." "Có thể có nguy hiểm gì?" Bàn Tử nhìn một cách quái lạ, bỗng nhiên nói: "Cấm Bà?" Hồ Ba Nhất sau đó cũng ra ngoài xem xét.

Nhĩ thất đối diện đã thay đổi, hai bên nhĩ thất hoàn toàn đối xứng, giống hệt nhau.

Nếu đồng thời cùng chuyển động, việc gặp nhau e là hơi khó.

Bàn Tử kích động: "Tiểu Ca và Ngô Tà đồng chí đều biến mất rồi, tôi phải đi tìm ngay!" "Không cần tìm đâu Bàn Tử, ngươi và Lão Hồ khiêng thi thể ra đi, dưới phiến đá có thứ gì đó!" Nghe Trương Thụy Đồng nói, Bàn Tử cầm đèn pin nhìn kỹ phiến đá.

Chữ viết trên đó gã không nhận ra một chữ nào, việc đặt phiến đá trong quan tài cũng là lần đầu tiên gã thấy.

Hai người khiêng thi thể sang một bên, bụng thi thể càng lúc càng lớn.

Hai dấu bàn tay in lên lớp da bụng.

Thứ nhỏ bé bên trong sắp xé rách da để chui ra.

Trong góc bỗng truyền đến tiếng kêu "chi chi".

Con tiểu tống tử lông trắng kia bắt đầu kêu lên bất an.

Trương Thụy Đồng mở phiến đá ra, bên dưới xuất hiện một cái lỗ lớn.

"Có đạo động?" Bàn Tử trợn tròn mắt.

Phiến đá này có lẽ được dùng để chặn cái đạo động này lại.

"Xoạt", vừa định đi xuống thì bên cạnh bỗng truyền đến tiếng xé rách.

Một bàn tay lông xanh đang bò ra từ bụng xác nữ mười hai tay.

Nhìn thấy bàn tay lông xanh đó, Hồ Ba Nhất cũng giật mình kinh hãi.

"Đúng là Lục Mao Hạn Bạt thật rồi!" Bàn Tử đưa một cái móng lừa đen cho Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, ông gan lớn, đưa cho nó ăn đi!" Trương Thụy Đồng nhảy xuống đạo động trước, nói: "Ta đi trước đây, ở đây không thích hợp để sát tống tử!" Thứ nhỏ bé kia nhìn sức mạnh không lớn, nhưng bị ép tích tụ thi khí và oán khí suốt hơn năm trăm năm thì e là không ít đâu.

Hồ Ba Nhất nhìn tống tử đang rụt vào rồi lại thò bàn tay lông xanh ra.

“Đi trước đi, tôi tới ngay!” Gã lao đến bên thi thể, dùng móng lừa đen đâm thẳng xuống bụng xác nữ.

Tức thì một vũng chất lỏng đen ngòm bắn ra.

Ngay sau đó bên trong truyền đến tiếng thét chói tai.

Bàn Tử đợi ở cửa đạo động, nhìn chằm chằm vào đó, ngạc nhiên: “Kẻ đào đạo động này giỏi quá, định vị ngay dưới quan tài, trực tiếp phá tan cục diện Dưỡng Khí Tàng Thi!” “Mau đi thôi, móng lừa đen không trụ được lâu đâu!” Xuống dưới đạo động, bên dưới toàn là nước, họ phải lặn xuống nước đi tiếp không biết bao lâu.

Trương Thụy Đồng nhô lên khỏi mặt nước.

“Phì ~ mùi nước kinh quá!” Bàn Tử cũng nhô lên.

Gã kỳ quái hỏi: “Đúng rồi, tiểu tống tử của chúng ta đâu?” “Tống tử sợ nước, nó không xuống đâu!” Trương Thụy Đồng cầm đèn pin quan sát kỹ xung quanh.

Nhớ đến khuôn mặt xác khô kinh dị của con tống tử đó, để nó bên cạnh cũng không ổn.

Nơi này là một gian mộ thất, xung quanh treo đầy dây xích sắt.

Chính giữa treo một chiếc quan tài hình dạng giống như đài sen, được mấy sợi xích sắt treo lơ lửng.

Bàn Tử cười nói: “Mộ chủ nhân thật có sáng ý, làm quan tài mà như cái chậu tắm vậy!” Vừa dứt lời, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đánh nhau.

“Tiếng gì vậy?” Trương Thụy Đồng lắng nghe kỹ, tiếng đánh nhau truyền lại từ phía bên kia.

Có vẻ như sắp đánh tới đây rồi.

Chỉ nghe một tiếng “phanh”, một bóng người đầy vảy từ phía bên

kia bị đánh bay ra.

“Hải hầu tử?” Bàn Tử nhìn sinh vật dưới đất, lập tức kinh hô một tiếng.

Hồ Ba Nhất kinh ngạc: “Có cả hải hầu tử sao?” Trước đó trên quỷ thuyền đã thấy một con, con đó đã bị nhốt cùng đội khảo cổ của Trần Văn Cẩm và Ngô Tam Tỉnh suốt hơn 20 năm.

Còn con này không biết từ đâu chui ra.

Tiểu Ca tay không lao tới ẩu đả với con hải hầu tử đó.

Trương Thụy Đồng thuận tay ném Hắc Kim Cổ Đao tới: “Tiểu Ca, cầm lấy!” Thanh đao vốn nên ở trong tay Tiểu Ca, ta cảm thấy nên đưa cho cậu ấy nên từ đầu vẫn không lấy lại.

Trương Thụy Đồng cầm kiếm lao lên phía trước, bỗng nhiên một cước đá trúng con hải hầu tử.

Chương 77

Cú đá mang theo sức mạnh chín trâu hổ (Cửu ngưu chi lực) không hề dễ đỡ chút nào.

Bị hất vào tường, con hải hầu tử nỗ lực lắc đầu rồi đứng dậy.

Thứ này đã ăn thuốc trường sinh bất lão.

Tuy không có ý thức, nhưng đích thực sở hữu sức mạnh sinh mệnh trường sinh mạnh mẽ.

Một lát sau, con hải hầu tử quay đầu nhảy xuống nước lặn mất tích.

"Hắc, vừa rồi còn hùng hổ lắm mà, giờ thốn rồi à?" Bàn Tử nhìn hải hầu tử bỏ chạy tán loạn, không nhịn được mà bật cười.

Trên tay Ngô Tà đang ôm một chiếc bình gốm.

"Đoán xem tôi phát hiện ra gì rồi?" Cậu ấy kích động ôm bình gốm, trên đó vẽ đầy những đồ án kỳ đặc.

Trương Thụy Đồng nhìn bình gốm, đạm mạc nói: "Phát hiện ra quy trình xây dựng tòa cổ mộ này của mộ chủ nhân à?" Nụ cười trên mặt Ngô Tà nhạt đi vài phần: "Ngài lại biết rồi sao?" Quả thực, vốn dĩ cứ ngỡ lần này cuối cùng cũng biết được chuyện mà Trương Thụy Đồng không biết, ai dè ngài ấy cái gì cũng rõ.

Bàn Tử sốt ruột: "Trương gia là bách khoa toàn thư, biết cũng không lạ, nhưng tôi không biết!" Ngô Tà cười rồi tiếp tục: "Nhìn bình gốm này đi, phục sức của mộ chủ nhân lúc đó là thời sơ kỳ nhà Minh.

Vừa có mũ ô sa, vừa có tay áo hẹp, người này nếu không phải vương cung quý tộc thì cũng là một kiến trúc sư hoặc phong thủy sư có địa vị!" Bởi vì chỉ có người có thân phận như vậy mới có thời gian

và tâm lực để tạo ra nhiều trò trong mộ thế này.

Ngô Tà nói: "Phù hợp với những điều kiện này, tôi chỉ có thể nghĩ đến một người là Uông Táng Hải." "Uông Táng Hải?

Người xây dựng vương cung nhà Minh đó sao?" Nhìn phản ứng kích động của Ngô Tà, Trương Thụy Đồng không buồn nói nữa.

Tất cả những gì họ thấy đều là do Uông Táng Hải cố ý sắp đặt để dẫn dụ người ta đi tìm Chung Cực.

Ngô Tà tiếp tục kể về sự tích của Uông Táng Hải.

Đang nói chuyện, mặt nước hồ ở giữa bỗng bắt đầu sủi bọt "ục ục".

Bàn Tử đang ngồi dưới đất lập tức sợ tới mức nhảy dựng lên.

"Dưới nước không phải lại có thứ gì sắp chui lên đấy chứ?" Gã nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Trương gia, chẳng lẽ Hạn Bạt biết bơi sao?" Trương Thụy Đồng giơ tay nói: "Là cơ quan khởi động rồi!" "Nếu ta không đoán sai, bên dưới chắc là một cục diện Kỳ Môn Độn Giáp!" "Kỳ Môn Độn Giáp?" Ngô Tà cầm đèn chiếu xuống dưới.

Bên dưới bị bao phủ trong một làn sương mù.

Bàn Tử dùng tay chỉ: "Dưới kia có một tấm bia đá!" Ngô Tà đề nghị đợi sương mù tan rồi hãy đi.

Những người khác lại không đồng ý, Bàn Tử nói: "Tôi tính chắc phải đợi mười ngày nửa tháng sương mù này mới tan!" Bàn Tử bước đi trên các bậc thang đá, xung quanh bỗng lại truyền đến tiếng hát u u oán oán.

Đèn pin soi kỹ xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Cấm Bà đâu.

Bàn Tử lắc đầu, lẽ nào là ảo thính?

Bước xuống bậc đá, ánh sáng đèn pin từ các góc độ khác nhau chiếu xuống, phác họa nên những đường nét dưới đất.

Bàn Tử bỗng nhiên "ồ" một tiếng: "Tôi thấy dưới kia hình như có người đang đứng?" Theo chân các bậc đá đi xuống đáy, chỉ thấy trong sương mù có một bóng người đang đứng đó.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái rồi lập tức đảo mắt trắng dã.

"Bàn Tử, nhìn kỹ lại đi, đó là người sao?" Thứ bên dưới rõ ràng là một bức tượng đá Định Hải Thạch Hầu, chỉ vì trong sương mù nhìn qua mới có vài phần giống người.

Nhìn mặt nước biển vừa mới rút khỏi bậc đá, Ngô Tà có chút lo lắng nói: "Không biết khi nào nước lại dâng lên, hay là chúng ta quay về đi?" Quay về?

Trương Thụy Đồng cười khổ: "Đã đến đây rồi, ta dù thế nào cũng không quay về đâu!" Đi xuống dưới, đó chính là lối thông tới Thiên Cung, ta phải xem xem hài cốt của lão già Uông Táng Hải kia trông thế nào.

Bàn Tử soi đèn lên bức tường bên cạnh, tìm được một đồ án kỳ lạ và các chữ cái tiếng Anh viết tắt.

"Trong lòng tôi bây giờ chỉ có minh khí, không thấy minh khí Béo này sẽ không về đâu!" Gã chỉ vào các chữ cái phía trên: "Ký hiệu này không biết là ai khắc ở đây." Nhìn vài ký hiệu đơn giản đó, Tiểu Ca bỗng ngẩn ngơ nhìn chằm chằm hồi lâu.

Thấy Tiểu Ca lại như vậy, Trương Thụy Đồng nói: "Tiểu Ca, nhận ra rồi sao?

Nơi này chính là của hai mươi năm trước!" Tiểu Ca hoàn hồn, gật đầu nói khẽ: "Tôi vừa mới nhớ lại một chút ký hiệu trên tường này là

do tôi khắc." Tuy ký hiệu vẫn chưa hoàn toàn phục hồi, tạm thời chưa thể hiểu hết ý nghĩa cụ thể của nó.

Trương Thụy Đồng chỉ xuống bên dưới: "Xuống dưới xem là biết ngay, năm đó Ngô Tam Tỉnh sau khi mất tích rồi lại xuất hiện, chính là ở trước tấm bia đá kia phải không?" Tấm bia đá đó xung quanh được bao phủ bởi lớp kính, hơi khó nhìn rõ nội dung bên trong.

Ngô Tà nhìn bức tượng kia cười nói: "Đúng là Định Hải Thạch Hầu thật!" Đi đến trước bia đá, thấy dưới bệ bia có khắc một ít cổ văn.

"Dưới bệ bia hình như có khắc chữ!" Lau sạch bùn trên bệ, lộ ra những dòng chữ khắc.

Trương Thụy Đồng nhìn một cái, đạm mạc nói: "Trong tấm bia này ẩn giấu một tòa Thiên Cung phải không?" Ngô Tà nghe xong chăm chú nhìn tấm bia một lượt.

"Tấm bia này dành cho người hữu duyên, cửa Thiên Cung sẽ hiện ra... có thể đắc tiên cảnh." Cậu ấy cười lắc đầu: "Không hổ là Trương gia, cái gì cũng không giấu được ngài!" Đối với việc Trương Thụy Đồng tiên đoán như thần, Ngô Tà cũng bắt đầu quen dần.

Cậu lại kỳ quái hỏi: "Thiên Cung trên biển thực sự nằm trong bia đá sao?" "Vậy ý nghĩa của 'người hữu duyên' là gì?" Trương Thụy Đồng nhếch mép cười: "Chỉ là trò lừa người mà thôi, nhìn kỹ dưới đáy bia đi, thấy chưa?" Ngô Tà cúi đầu xuống, chỉ thấy trên lớp kính phản chiếu bức tường phía sau, nhìn kỹ lại thấy phía sau đã mở ra một cánh cửa.

"Gương sao?" "Đưa tay lên thái dương xem, thấy gì chưa?" Ngô Tà làm theo hoàn toàn, kinh hỷ phát hiện ra huyền cơ bên trong.

"Phía sau có cửa?" Ngô Tà lập tức kích động nói: "Lẽ nào là lối

vào Thiên Cung?" Bàn Tử kích động: "Uông Táng Hải e là nằm mơ cũng không ngờ, cơ quan gã thiết kế lại bị một câu nói phá giải!" Trương Thụy Đồng thở dài, vỗ vai Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, giải thích cho họ đi!" Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật vốn đã bao hàm Kỳ Môn Độn Giáp, Hồ Ba Nhất cũng có chút hiểu biết, tìm lối ra không khó.

Ngô Tà mới vào nghề cái gì cũng nửa hiểu nửa không, e rằng chỉ có Tiểu Ca mới đủ kiên nhẫn giải thích cặn kẽ.

Không đợi Hồ Ba Nhất nói, Tiểu Ca đã lên tiếng trước: "Trận Kỳ Môn Độn Giáp!" Trong đầu cậu lại hiện lên vài ký ức.

"Năm đó chú Ba cũng như vậy, đứng trước bia đá trang điểm, Trần Văn Cẩm cũng dùng phương pháp tương tự, tìm được liên tiếp tám cánh cửa!" Ngô Tà lúc này mới hiểu được ý nghĩa bên trong, mừng rỡ nói: "Tám cánh cửa cùng với ngôi mộ không ngừng di chuyển." Trương Thụy Đồng nói: "Chỉ cần tìm được Sinh môn là có thể tìm thấy Thiên Cung!" Nhưng Thiên Cung không dễ vào như vậy.

Trên đường tới Thiên Cung có Cấm Bà canh giữ.

Chương 78

Ngô Tà bỗng nhiên khó xử: "Trương gia, Kỳ Môn Độn Giáp từ thời Tây Vương Mẫu truyền cho Hoàng Đế Hiên Viên có 4320 cục, sau đó Hoàng Đế bảo Phong Hậu chỉnh lý, rút gọn còn 1080 cục, đến thời Khương Tử Nha lại biến thành 72 cục.

Sinh môn là sống, Tử môn là chết, tám cánh cửa không ngừng di chuyển, làm sao tôi tìm được Sinh môn?" Theo tính toán của cậu, Sinh môn cũng chưa chắc là lối ra.

Đi vào tới đây rồi, quay đầu cũng không thể.

Trương Thụy Đồng lấy la bàn ma lực từ trong túi đồ ra.

Trong mắt mọi người, ta dùng la bàn đối chiếu phương vị của Bát Môn Độn Giáp xung quanh.

Ngô Tà tò mò hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, la bàn của Trương gia đơn giản như vậy mà có thể phân biệt được phương vị Bát môn sao?" Tiểu Ca trầm mặc một lúc rồi nói: "Tôi cũng không biết, cảm giác của tôi là ngài ấy còn bí ẩn hơn cả toàn bộ Trương gia!" Rất nhiều bí mật tưởng như không ai biết nhưng ngài ấy đều rõ mồn một.

Ngô Tà thở dài cười nói: "So với Uông Táng Hải và Vân Đỉnh Thiên Cung, tôi còn hiếu kỳ về quá khứ của Trương gia hơn!" Bàn Tử nhìn Trương Thụy Đồng cười, tiến lên hỏi: "Trương gia, tìm được Sinh môn chưa?" Trương Thụy Đồng gật đầu.

Ngô Tà và Tiểu Ca nhìn nhau, thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương: "Cũng nhanh quá đi?

Tiểu Ca, năm đó chú Ba tôi tìm mất bao lâu?" Tiểu Ca nói: "Ít nhất cũng bị kẹt ở đó hơn một tiếng đồng hồ." Theo hướng la bàn chỉ,

Trương Thụy Đồng đứng chờ trước một cánh cửa.

Cánh cửa từ từ mở ra, bỗng thấy một bóng đen đứng bên trong.

"Có người!" Tiểu Ca nhìn bóng đen bỗng hét lên: "Có người cướp Tử môn!" "Tử môn mà cũng có người tranh à?" Trương Thụy Đồng đạm mạc nói: "A Ninh!" "Vốn dĩ cô ta ở bên trong, chỉ là muốn cố ý kích động ta mà thôi." Nhìn A Ninh lén lút đi chậm lại.

Là người của Uông gia, việc đào mộ tổ tông có lẽ cũng là một phần trong kế hoạch của Uông gia.

"Vậy đây là Sinh môn hay Tử môn?" "Ở đây Tử môn là Sinh môn, Sinh môn là Tử môn!" Mọi người nghe xong đều ngớ người.

Ngô Tà ngây ngô hỏi: "Vậy Sinh môn mất rồi, tôi phải đợi bao lâu?" Trương Thụy Đồng cười cười: "Nguyên bản Sinh môn chỉ có một, nhưng chú Ba cậu lại đào thêm một cái nữa." "Chú Ba tôi?" Ngô Tà bỗng ngẩn người.

Nhìn ánh mắt của Thiên Chân, Trương Thụy Đồng biết không nên nói ra chân tướng lúc này.

Bàn Tử đứng trước bia đá trang điểm, dáng vẻ như bị ma nhập.

Nhìn vào hình ảnh bên trong, mặt Bàn Tử bỗng hiện rõ vẻ hân hoan: "Đúng là để lão nương này đối chiếu được rồi!" "Rầm", cánh cửa bỗng nhiên mở ra.

"Đi!" Sau khi những người khác đi vào, Trương Thụy Đồng mới thong thả đi theo.

"Trương gia, không đi tiếp sao?" Vừa mới qua cửa, Trương Thụy Đồng đứng nguyên tại chỗ không bước tiếp.

"Không phát hiện ra sao?" Ta dùng hai tay ra hiệu.

Từ lúc bước vào cửa, bức tường hai bên đang từ từ khép lại.

"...

Tử môn?" Ngô Tà sợ tới mức trợn tròn mắt: "Chẳng lẽ không phải Sinh môn sao?" Trương Thụy Đồng cười cười, tay chỉ lên trên: "Đừng gấp, Sinh môn ở bên trên!" Nói đoạn, hai tay ta chống vào hai bên tường, nhanh chóng leo lên.

Những người khác, đặc biệt là Bàn Tử, bắt đầu thấy lối đi trở nên chật chội.

Ngô Tà nhanh chóng ngậm đèn pin vào miệng, ú ớ nói: "Mau, lên trên kia!" Bàn Tử chắp tay cầu nguyện: "Trương gia, tôi tin ngài lần này." Trong lúc nguy cấp thế này, ngoài cách đó ra chẳng còn cách nào khác.

Chỉ cần chậm trễ vài giây là sẽ bị ép thành thịt vụn.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng lên đến đỉnh, bên trên có một cái đạo động đã được đào sẵn.

Chạm vào vách động xung quanh, chiều rộng này Bàn Tử cũng vừa đủ chui qua.

Khi leo lên trên, bức tường hai bên bên dưới vừa vặn khép lại hoàn toàn.

Bàn Tử chửi bới: "Mẹ kiếp nó, suýt chút nữa lại bỏ mạng ở đây!" Đang nói chuyện, Bàn Tử dùng tay gãi gãi thân mình: "Sao tôi cảm thấy ngứa ngáy thế này?" Không chỉ gã, cả Ngô Tà và Hồ Ba Nhất cũng cảm thấy ngứa.

"Chuyện gì vậy?" Trương Thụy Đồng tiếp tục đi tới, miệng nói: "Ngứa là đúng rồi, những mũi tên lúc trước tuy không giết được người, nhưng trên đó lại tẩm độc!" Nghe thấy tên tẩm độc, Bàn Tử mắng lão Uông Táng Hải thậm tệ hơn, gần như hỏi thăm đến mười tám đời tổ tông của lão.

Nhìn Tiểu Ca phía sau, Trương Thụy Đồng đoán: "Ta nghi ngờ cơ quan này dùng để sàng lọc máu Kỳ Lân!" Ta và Tiểu Ca đều có máu Kỳ Lân nên không sợ cơ quan đó, Thiên Chân ăn Kỳ Lân Kiệt rồi cũng không sao.

Người thực sự gặp chuyện là những người bình thường kia.

Khom lưng nhanh chóng di chuyển trong đạo động, đi được nửa đường, bỗng nhiên thấy mấy dòng chữ.

Ngô Tà nhìn chằm chằm vào chữ, đặc biệt là mấy chữ Ngô Tam Tỉnh.

"Ngô Tam Tỉnh hại ta, Giải Liên Hoàn chết không nhắm mắt?" Trương Thụy Đồng chỉ vào một thứ tự khác của văn tự: "Có học tiếng Hán không đấy, đáng lẽ phải đọc từ trái sang phải." Ngô Tà nhìn lại, đổi thứ tự thì chẳng phải sẽ thành...

"Ngô Tam Tỉnh chết không nhắm mắt?

Đừng nói với tôi người chết là chú Ba tôi nhé?" Trương Thụy Đồng soi đèn về phía lối đi phía trước: "Không tin thì có thể đi hỏi chú Ba cậu!" Tiết lộ trước cho Thiên Chân, sớm muộn gì cậu ấy cũng biết, biết sớm hay muộn cũng không ảnh hưởng gì.

Bàn Tử ngồi bệt xuống đất: "Lần này tôi ít nhất cũng sụt hai ba cân, tôi cũng phải trong hố xí gặp lũ lụt mà phấn đấu thôi!" Nhìn tiết tấu của các đạo động xung quanh, Ngô Tà khâm phục nói: "Xem ra Giải Liên Hoàn thực sự là cao thủ, cách đào đạo động thế này dù có sụp lún cũng không gây ra nguy hiểm lớn!" Trương Thụy Đồng ngồi ở phía bên kia.

Bàn Tử kỳ quái hỏi: "Béo tôi rõ ràng tìm được Sinh môn mà, sao lại xảy ra chuyện này?" Trương Thụy Đồng đạm mạc nói: "Bởi vì Sinh môn và Tử môn trong cơ quan đã bị người ta tráo đổi!" Nghe

Trương Thụy Đồng nói vậy, mọi chuyện đã sáng tỏ.

Ngô Tà thử thăm dò hỏi: "A Ninh thay đổi cơ quan sao?" Nếu thực sự là A Ninh, lòng dạ người đàn bà này e là quá hiểm độc.

"Không phải A Ninh, cô ta chỉ lợi dụng một chút thôi, từ hai mươi năm trước cơ quan đã bị người ta động tay chân rồi!" Trương Thụy Đồng ngồi bên cạnh, tổng cảm thấy trên đầu ngón tay thiếu thiếu cái gì đó.

Tiểu Ca lại chậm rãi kể về tình hình lúc Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh mới xuất hiện trong đội khảo cổ.

Trong lòng có chút hoài nghi, giữa hai người họ có rất nhiều bí mật không thể tiết lộ.

Đang nói chuyện, phía trước bỗng truyền đến tiếng hát.

Trương Thụy Đồng tay cầm dây thừng trói xác, chuẩn bị bắt sống kẻ đang hát kia.

Chương 79

Cả nhóm tiếp tục tiến về phía trước.

Bàn Tử cứ ngứa mãi, Ngô Tà dùng máu của mình bôi lên lưng cho gã.

Ngửi thấy mùi máu, Trương Thụy Đồng lưu ý thêm một chút.

Có máu của Kỳ Lân Kiệt.

Theo đạo động đi khoảng chừng nửa tuần nhang.

Tiểu Ca nhắc nhở những người phía sau: "Phía trước có đường rẽ!" Phía trước chia làm hai đạo động, một bên bị gạch bịt kín.

Trương Thụy Đồng nhìn qua, bên đó chắc là mộ đạo có Hạn Bạt.

Năm người đồng thời bò sang phía bên kia.

Ngô Tà mệt đến thở hồng hộc: "Tôi lớn thế này chưa từng bò quãng đường nào dài thế!" Bên dưới toàn là vụn gạch, làm đau cả đầu gối.

Đúng lúc đó, Trương Thụy Đồng bỗng nghe thấy những âm thanh nhỏ vụn xung quanh.

Ta thấp giọng: "Đừng lên tiếng, có thứ gì đó tới rồi!" Muộn Du Bình giơ tay ra hiệu mọi người không được phát ra tiếng động.

Đồng thời tắt đèn pin đi.

Xung quanh tức thì chìm vào bóng tối.

Những người phía sau là Thiên Chân, Hồ Ba Nhất cũng phối hợp tắt đèn.

Xung quanh yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng tim đập.

Nghe kỹ thì thấy trên đầu những viên gạch có người đang đi.

Trương Thụy Đồng chỉ cảm thấy một bóng đen lướt qua bên cạnh.

Một thứ gì đó ướt át dính nhớp chạm vào cổ ta.

Một mùi hương kỳ lạ lan tỏa, mùi hương này khiến người ta ngửi vào là muốn chìm vào giấc ngủ ngay lập tức.

Trương Thụy Đồng lặng lẽ rút kiếm, một lọn tóc dính nhớp bị cắt đứt.

Cấm Bà?

Phát hiện Cấm Bà xuất hiện, Trương Thụy Đồng chậm rãi quay đầu lại.

Thấy trên người Ngô Tà đang quấn một người phụ nữ mặc đồ trắng.

Một lượng lớn tóc bao phủ hoàn toàn đạo động xung quanh.

Bàn tay trắng bệch gầy guộc của Cấm Bà với bộ móng dài mười mấy phân khẽ lướt trên mặt Thiên Chân.

Một búi tóc dán chặt vào mặt cậu ấy.

Nhìn cảnh tượng này, Trương Thụy Đồng cảm thấy buồn nôn kinh khủng.

Thể chất của Thiên Chân đúng là lạ, không chỉ dễ dẫn đến trá thi mà còn dễ thu hút tống tử.

Cấm Bà vừa nhìn đã nhắm trúng cậu ấy.

Từ trong búi tóc truyền ra tiếng nữ nhân rất nhẹ: "Ai đó?" Tiếng đó rất nhẹ nhưng Trương Thụy Đồng nghe rõ mồn một.

Cấm Bà biết nói sao?

Sẽ là ai đây?

Lẽ nào là Hoắc Linh??

Người phụ nữ kia quấn lấy Ngô Tà càng chặt hơn, Ngô Tà phản ứng theo bản năng.

Miệng Cấm Bà áp sát tai cậu ấy, phả ra hơi lạnh lẽo, chỉ nghe Cấm Bà khẽ nói: "Xin hãy ôm lấy tôi!" Trương Thụy Đồng nhìn xuống, ả không mặc quần áo, da dẻ trơn láng lạ thường, mà cũng phải, ngâm dưới biển lâu thế sao không trơn cho được?

Ngô Tà như bị trúng tà, thực sự định hôn Cấm Bà.

Trương Thụy Đồng lấy bật lửa và nhiên liệu rắn từ trong túi ra.

Tiểu Ca thấy vậy hơi sốt ruột, nhắc nhở: "Trương gia, ngài không ra tay sao?" Trương Thụy Đồng không nhịn được cười: "Đừng vội, xem thêm chút nữa!" Kịch hay thực sự sắp bắt đầu rồi.

Khi Thiên Chân áp sát khuôn mặt kia, bỗng nhiên sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Một khuôn mặt khổng lồ áp sát trước mắt, lớp da trên đó không biết đã ngâm trong nước biển bao nhiêu năm, toàn bộ sưng vù lên thành màu bán trong suốt.

Càng khiến người ta nổi da gà hơn là đôi mắt của Cấm Bà không có lòng trắng, nhãn cầu đen kịt chiếm trọn cả hốc mắt.

Hai hốc mắt như bị khoét đi, trông như một xác thối hung tợn.

Ngô Tà bỗng nhiên hét lên một tiếng đầy tuyệt vọng.

Trương Thụy Đồng hô: "Tiểu Ca, ra tay!" Ta đưa nhiên liệu rắn cho Tiểu Ca, cầm bật lửa.

Bật lửa vừa ném ra, tức thì thiêu cháy xung quanh.

Tiểu Ca nhìn quanh một lượt, Cấm Bà đã biến mất không dấu vết.

Chương 80

Cậu nói: "Thứ này sợ lửa, chắc là chạy rồi!" Trương Thụy Đồng nhìn khắp nơi: "Ta thấy chưa chắc đâu!" Lần trước cảm giác đã thiêu con Cấm Bà này phát ngốc rồi, tóc của nó cũng sẽ mọc lại ngay thôi.

Ngô Tà phản ứng lại, bỗng hét lên: "Ma, có thủy quỷ!" Cậu chỉ ra sau lưng rồi nói: "Thủy quỷ ở sau lưng tôi!" Trương Thụy Đồng nhìn qua rồi hỏi: "Thủy quỷ ở đâu?" Bàn Tử quay đầu: "Thủy quỷ?

Đâu, tôi có thấy đâu?" Bàn Tử cảm thấy thật khó hiểu.

Nếu thực sự có thứ gì đó thì đáng lẽ gã phải là người biết đầu tiên chứ.

Ngô Tà kích động: "Tôi thấy một người phụ nữ khỏa thân ôm lấy tôi đòi hôn!" Bàn Tử cười: "Ngô Tà đồng chí ơi, cậu đang tuổi dậy thì mộng xuân à?" Vừa quay đầu lại thì thấy thứ đó đang áp sau lưng Bàn Tử.

Hồ Ba Nhất phía sau cũng bị dọa cho giật mình.

Thứ đó ghé miệng định hôn thật.

Trương Thụy Đồng thuận tay ấn xuống, một chút sơ ý đã khiến đầu Ngô Tà dập xuống đất.

"Lão Hồ, dùng lửa đốt!" Trương Thụy Đồng ném cái bật lửa qua.

Tức thì hai mặt giáp công, bật lửa phối hợp với nhiên liệu rắn thiêu rụi một lượng lớn tóc.

Trương Thụy Đồng bỗng vung nắm đấm đánh vào mặt Cấm Bà.

Hoàn toàn là thực thể.

Ngô Tà sau khi phản ứng lại lập tức chạy ra phía sau.

Gần như là phản ứng đào chạy theo bản năng.

Cú đấm vừa rồi của Trương Thụy Đồng trực tiếp làm biến dạng khuôn mặt Cấm Bà.

Thêm một cú đấm nữa nện vào vách động, cả cái đầu lún xuống một nửa.

Sau khi bị đánh, mặt Cấm Bà lộ ra biểu tình oán độc.

Không chỉ sợ lửa mà còn sợ bị đánh.

Những người khác nhìn thấy đều bị dọa khiếp vía, thực sự tưởng là ma.

Trương Thụy Đồng lại bật cái bật lửa chống gió lên, chỉ nghe Cấm Bà bỗng hét lên một tiếng chói tai rồi bắt đầu chạy trốn.

Ả lao về phía Hồ Ba Nhất, trực tiếp dùng tay cào cấu.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Lão Hồ, chặn lại!" Ta lấy Phi Hổ Trảo cấp thần từ trên người ra, thuận tay ném đi quấn chặt lấy cổ Cấm Bà.

Hồ Ba Nhất lấy dây thừng trói xác ra, nhanh chóng thắt vài nút.

Khi Bàn Tử bị phát hiện, trong miệng và mũi gã đều nhét đầy tóc.

Ngô Tà giúp lấy tóc ra mới có thể thở được bình thường.

Bàn Tử ho liên tục mấy tiếng, nhìn con Cấm Bà bị bắt, hỏi: "Mẹ kiếp, cái thứ này rốt cuộc là cái giống gì thế?" Tiểu Ca thu lại bật lửa, nói với Bàn Tử: "Đó là Cấm Bà!" Bàn Tử nhìn ra phía sau, bỗng nhanh chóng lùi lại.

Cấm Bà sau khi bị bắt không những không sợ hãi mà còn phát ra tiếng cười tà ác.

Hồ Ba Nhất cảm thấy không ổn, lập tức lùi lại nhưng không kịp.

“Mẹ ơi, tiếng cười gì thế?” Bàn Tử nghe tiếng, thấy Hồ Ba Nhất bị tóc nhấn chìm. 【Đinh, ký chủ có thể chiết xuất tinh hoa trường sinh của Cấm Bà.】 Vốn dĩ đang cân nhắc xem có nên hỏa thiêu Cấm Bà không.

Nghe hệ thống gợi ý, Trương Thụy Đồng lập tức chọn đồng ý. 【Đinh, đang tiến hành chiết xuất ~】 Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, tóc của Cấm Bà bỗng ngừng sinh trưởng.

Giống như cỏ dại bị xịt thuốc diệt cỏ, gần như khô héo trong nháy mắt.

Tiểu Ca đứng nhìn toàn bộ quá trình mà ngẩn người.

Bàn Tử kỳ quái hỏi: “Cấm Bà làm sao thế?

Rụng tóc có vẻ hơi nghiêm trọng đấy!” Cho đến khi tóc Cấm Bà rụng sạch, quá trình chiết xuất mới kết thúc.

Trương Thụy Đồng nhìn qua bảng thuộc tính, Thuật trường sinh lại tiến thêm một bước.

Trương Thụy Đồng: Giá trị trường sinh: 2%.

Sức mạnh: Mười ngưu chi lực (người thường là 1).

Tốc độ: 25 (người thường là 1).

Xem qua thuộc tính sơ lược, hiện tại chủ yếu tăng về sức mạnh, ước chừng sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này tốc độ sẽ được tăng lên.

Loại năng lực trường sinh nghịch thiên này, nếu học được từ sớm chắc sẽ bị coi là yêu quái.

Thấy Cấm Bà ngã xuống, Ngô Tà mới thở phào nhẹ nhõm: “Cấm Bà... chết rồi sao?” Trương Thụy Đồng nhìn kỹ mặt Cấm Bà.

Nghe nói Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh đều là mỹ nữ, bị bọt biển

làm hỏng mặt chắc cũng không khác gì thế này.

Tiểu Ca hít hà, bỗng nhiên nhận ra mùi hương, nhắc nhở: "Mùi xương Cấm Bà có tác dụng thôi miên, chúng ta mau rời khỏi đây!" Loại mùi xương kỳ đặc này, máu Kỳ Lân cũng không có khả năng đề kháng lớn.

Chương 81

Mọi người tiếp tục chạy về phía trước, chạy cho đến khi mùi hương đó gần như không còn ngửi thấy mới thôi.

Mùi xương Cấm Bà có tác dụng thôi miên tự nhiên, giống như bị tiêm thuốc mê, ngửi một chút là có thể ngủ luôn trong đạo động.

Trên đầu vẫn nghe rõ tiếng bước chân.

Trương Thụy Đồng đạm mạc nói: "A Ninh ở ngay trên đầu chúng ta!" Bên trên toàn là tầng đá, không dễ đào lên, phía trước chắc là có lối đi lên.

Bàn Tử vẫn còn sợ hãi hỏi: "Cũng hay thật, toàn ra mấy thứ loạn thất bát táo?" Hồ Ba Nhất cũng gật đầu, Cấm Bà trước đây gã cũng từng nghe danh, đúng là kỳ vật.

Ngô Tà cũng nhớ ra một số thông tin liên quan, giải thích: "Truyền thuyết kể rằng Cấm Bà là phụ nữ mang thai chết dưới biển.

Chú Ba tôi từng thấy bức họa người bụng to dưới đáy biển, chắc là có liên quan đến Cấm Bà.

Không chừng là do mộ chủ nhân cố ý an bài." Tiểu Ca lo lắng có thêm Cấm Bà khác, nói với Trương Thụy Đồng: "Trương gia, tôi đi phía trước trước, để lát nữa tránh việc Cấm Bà xuất hiện bất ngờ!" Trong cổ mộ dưới đáy biển này tuyệt đối không chỉ có một con Cấm Bà.

Bức họa người bụng to mà Ngô Tà vừa nhắc tới, những cái bụng to đó nếu đều thành Cấm Bà thì số lượng e là không ít.

Phía trước đạo động đột nhiên hình thành hình chữ L đi lên.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng tiến về phía trước, chiều cao bên

trong vượt xa các mộ thất khác, ít nhất phải trên ba mươi mét.

Ngô Tà nói: "Nếu coi cổ mộ là ba mét một tầng, thì mộ dưới đáy biển này ít nhất phải cao mười tầng lầu, tuy hùng vĩ nhưng cũng không phải là kỳ tích!" Đi mãi đến tận cùng, Trương Thụy Đồng nhìn một cái: "Hết đường rồi!" Ngô Tà thấy trên đầu có phiến đá cẩm thạch, thuận tay đẩy một cái, kích động nói: "Tôi tìm thấy đường rồi!" Vừa dứt lời, bỗng nhiên từ bên trên thò ra một bàn tay chộp lấy Thiên Chân.

Tiện đà kéo cậu ấy lên.

Tiểu Ca thấy vậy lập tức đuổi theo.

Bàn Tử mặt đầy kỳ quái: "Ai thế?

Lẽ nào là A Ninh?" "Hải hầu tử!" Trương Thụy Đồng cũng đi theo, Tiểu Ca đã lên đó rồi, chắc ta cũng không cần ra tay.

Từ đạo động leo lên, Trương Thụy Đồng bỗng ngẩng đầu nhìn quanh.

Nơi đèn pin chiếu tới giống như một tòa cung điện kim bích huy hoàng.

Dù chỉ là một mô hình nhỏ, nhưng nhìn qua vẫn có cảm giác khí phái hơn cả Cố Cung.

Tiểu Ca bỗng một cước đá văng hải hầu tử, chỉ chiếm được chút thượng phong.

Nhưng hải hầu tử sức mạnh vô song.

Thấy đánh nhau vất vả, Trương Thụy Đồng chỉ vào cái chiêng đồng bên cạnh: "Bàn Tử, ra gõ cái đó đi!" Bàn Tử nhìn với ánh mắt quái dị: "Trương gia, chúng ta không giúp đánh mà lại tấu nhạc, có hợp lý không?" Trương Thụy Đồng trừng mắt: "Bảo đi thì đi đi, sao

lắm lời thế?" Bàn Tử không tình nguyện nhặt một cái gậy dưới đất lên.

Gõ mạnh vào cái chiêng đồng đó.

Ở đây đặt một cái chiêng, có chút hoài nghi, thứ này là do Uông Táng Hải chuyên môn để lại cho hải hầu tử.

Con hải hầu tử kia sát tâm rất nặng, thấy những người khác không giúp, định bụng giết sạch Tiểu Ca và Thiên Chân trước.

Nhưng chỉ nghe một tiếng "xoảng".

Con hải hầu tử đang chiến đấu với Tiểu Ca nghe thấy tiếng chiêng bỗng hét thảm rồi ôm lấy đầu.

Âm thanh đó dường như khiến nó đau đầu nhức óc, đợi tiếng động dừng lại, hải hầu tử dần khôi phục bình thường, tức thì cuồng tính đại phát.

Trương Thụy Đồng mắng: "Bàn Tử, tay đừng dừng lại, tiếp tục gõ!" Bàn Tử lập tức hớn hở: "Hải hầu tử sợ tiếng chiêng sao?" Biết được điểm yếu này, Bàn Tử gõ chiêng như điên.

Chỉ nghe tiếng "xoảng xoảng" loạn xạ.

Trương Thụy Đồng bước tới, đưa tay chộp lấy cổ hải hầu tử.

Một tiếng "rắc", trực tiếp vặn gãy cổ nó, con hải hầu tử thân hình đồ sộ đổ rầm xuống đất.

"Chết rồi sao?" Bàn Tử dừng tay: "Chết thật rồi!" Trương Thụy Đồng bỗng quay người nhìn về phía một cánh cửa trong góc.

"A Ninh?" Ta liếc mắt thấy A Ninh đang nhanh chóng đào tẩu.

Người phụ nữ này núp trong góc nhìn trộm, chắc là luôn quan sát biểu hiện của cả nhóm nãy giờ.

“Kẻ vừa nãy rình mò chúng ta là A Ninh sao?” Tiểu Ca nhìn chằm chằm cánh cửa đó, nãy giờ luôn có cảm giác bị người ta theo dõi, chính là vì A Ninh trốn trong bóng tối.

Trương Thụy Đồng chuyển tầm mắt sang hai bên: “Tiên quản cô ta, hai bên này chắc là ảnh họa về Thiên Cung!” Ngô Tà kích động nhìn quanh, đèn pin bỗng thấy trên mô hình Thiên Cung có một bóng người: “Hình như có người ở đó?” Nghe lời Thiên Chân nói, Trương Thụy Đồng tập trung sự chú ý vào các ảnh họa hai bên.

Bàn Tử nhìn kỹ rồi nói: “Hai bên hình như không cùng một gương!” Lúc nãy đánh nhau với hải hầu tử không quan sát kỹ, giờ mới nhận thấy trên đầu có ánh sáng tỏa ra.

“Bên trên toàn là dạ minh châu kìa!” Trương Thụy Đồng khinh bỉ nói: “Từ cổ chí kim, số lượng dạ minh châu được phát hiện có mấy viên?

Dựa vào tài lực của Uông Táng Hải mà có được nhiều dạ minh châu thế này để trang trí sao?” Bàn Tử nhìn mà thấy động lòng: “Vậy những thứ đó không phải dạ minh châu thì là gì?” “Chỉ là ngọc trai mắt cá thôi, mang đi được thì cũng đáng giá chút tiền!” Trương Thụy Đồng nói xong, ánh mắt lại chuyển về phía ảnh họa trên tường.

Tiểu Ca chằm chằm nhìn những ảnh họa đó như đang suy nghĩ điều gì.

Thấy Trương Thụy Đồng, Tiểu Ca chỉ lên đó hỏi: “Nơi này hình như tôi từng đến rồi!” Nhìn ảnh họa trên tường, trong lòng Trương Thụy Đồng bỗng có một sự kích động mạc danh.

Trong lòng tức thì xuất hiện một cảm giác kỳ lạ, nhất định phải đến tòa Thiên Cung kia.

Thiên Thụ, khi nhìn thấy Trường Bạch Sơn, trong lòng đã có một

lý do không thể không đi.

Trương Thụy Đồng chỉ vào Thiên Cung phía trên nói: "Tòa Thiên Cung này nằm trên núi Trường Bạch, bên trong ẩn giấu bí mật quan trọng nhất của người Trương gia." Chỉ vài chữ ngắn ngủi nhưng đã khiến tâm tình Tiểu Ca dao động.

Nghe lời Trương Thụy Đồng, trong lòng Tiểu Ca bỗng có một sự thôi thúc muốn lập tức lên Vân Đỉnh Thiên Cung.

Chương 82

Trên tường tổng cộng có bốn bức ảnh họa.

Ngô Tà xem xong mô hình Thiên Cung thì bắt đầu bị ảnh họa thu hút.

"Trong họa đúng là giống Trường Bạch Sơn thật, mấy đỉnh núi trên đó đều rất có đặc điểm!" Cậu nhìn kỹ bức họa thứ hai.

Đội ngũ tống táng trong bức họa thứ hai cho thấy triều đại lúc đó là cuối Nguyên đầu Minh.

"Tống táng mà toàn là phụ nữ sao?" Lần đầu tiên nghe thấy, chưa từng thấy tình huống nào như vậy.

Về nội dung các ảnh họa, trừ Trương Thụy Đồng ra, những người khác cũng chỉ hiểu lờ mờ.

Nhìn ảnh họa trên tường, Tiểu Ca nói với Trương Thụy Đồng: "Tôi cảm thấy mình phải quay về đó một chuyến, có một số chuyện tôi cần tìm đáp án!" Trương Thụy Đồng phẩy tay: "Về rồi chưa chắc đã ra được đâu!" Tiểu Ca chắp tay: "Đó là tâm kết của tôi, nếu là tôi của ba trăm năm trước chắc chắn cũng sẽ đưa ra quyết định tương tự!" Nghe vậy, Trương Thụy Đồng cũng không biết trả lời thế nào.

Dù sao ba trăm năm trước ta cũng chưa xuyên việt tới đây.

Đúng lúc đó, Ngô Tà bỗng kêu đau, cau mày chặt lại.

"Tôi cảm thấy có thứ gì đó đánh vào đầu gối mình!" Bên cạnh bỗng thấy một bóng đen đang lướt đi rất nhanh.

Đau đến mức cậu phải nhăn mặt nhăn mũi.

Tìm quanh một lượt, sau đó lại thấy trong lối đi phía sau có một

người đang ngồi xổm.

"Nhìn kìa!" Hồ Ba Nhất bỗng chỉ về hướng đó: "Có một cô gái đang ngồi xổm ở đó kìa!" Còn bóng đen lúc nãy thì chớp mắt đã biến mất không dấu vết.

"Mau đuổi theo!" Tiểu Ca nói rồi đuổi theo bóng đen đó.

Tiểu Ca biến mất.

Bàn Tử nhìn người đang ngồi xổm dưới đất, soi đèn pin kỹ thì kinh hãi kêu lên: "A Ninh!" Không ai ngờ trong tình huống này lại gặp A Ninh.

Trương Thụy Đồng nhìn qua.

Sau đó kiểm tra đồng tử của cô ta rồi đạm mạc nói: "Chắc là bị dọa cho phát ngốc rồi!" Tiểu Ca đuổi theo không xa đã đè được bóng đen xuống đất.

Thấy A Ninh lúc này đầu bù tóc rối, trên người nhiều chỗ bị rách mướp.

Ánh mắt đờ đẫn, nhìn vô cùng bất thường.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía cánh cửa sau lưng A Ninh, thấy một cây thanh đồng kỳ lạ xuất hiện bên trong.

Bàn Tử cũng nhìn theo một cái: "Mẹ kiếp, cây san hô to thế này giá trị bao nhiêu tiền nhỉ?" Trương Thụy Đồng đạm mạc nói: "San hô bình thường thì giá thị trường mười sáu đồng một cân." Bàn Tử cười gượng gạo.

Giá này thì chỉ bằng mua rau ngoài chợ thôi.

Chỉ nhìn những cái chuông thanh đồng trên đó, bất kể là cây gì thì cây này xuất hiện chuẩn là không có gì tốt lành.

Sàn nhà bên trong rải đầy đá cuội.

Trương Thụy Đồng bước vào, chằm chằm nhìn cây san hô đó.

"Lẽ nào Uông Táng Hải cũng từng đi xem cây thanh đồng Tần Lĩnh sao?" Đang nói chuyện, Tiểu Ca nhanh chóng quay lại đường cũ.

Nhìn dáng vẻ thì có vẻ không đuổi kịp bóng đen kia.

Nhìn chằm chằm vào cây san hô trước mắt, Trương Thụy Đồng hỏi: "Có nhớ những cái chuông trên đó đã thấy ở đâu không?" "Hình như lúc đến Lỗ Vương Cung, tôi từng thấy một loại thi miết lớn, trên đuôi nó treo một cái chuông giống hệt thế này.

Chỉ cần con rết lớn bên trong cử động sẽ làm chuông kêu, gây nhiễu loạn tâm hồn!" Nhìn thấy mọi thứ, trong lòng Tiểu Ca càng thêm mê mang.

Trương Thụy Đồng nhìn A Ninh đang ngây dại, chắc là lúc nãy đã chạm vào cây san hô này.

Ngô Tà nhìn cây san hô kỳ quái hỏi: "Cây thanh đồng làm tinh xảo thật, không biết đặt ở đây với mục đích gì!" Đúng lúc đó, Tiểu Ca nhìn về phía một mộ thất khác.

"Bóng đen đó ở trong mộ thất kia!" Nói rồi lập tức đuổi theo.

Trương Thụy Đồng lúc này đã nhìn rõ diện mạo con tống tử đó.

"Giống hệt Uông Táng Hải sao?" Đó là một xác khô đang đi lại, tầm vóc không cao.

Khi nó tấn công, vị trí dễ dàng nhất là đánh vào đầu gối.

Khi nhìn thấy diện mạo của nó, thật khó có thể tưởng tượng một người cao không tới một mét rưỡi như vậy lại có thể làm lung lay căn cơ của Trương gia.

Xác khô đang di chuyển giống như một con khỉ, không ngừng nhảy nhót trong mộ thất.

Trương Thụy Đồng nhìn xác khô mặc quan phục nhà Minh đó, ném Phi Hổ Trảo ra.

"Bắt được rồi!" Bàn Tử thấy vậy hét lên một tiếng, những người khác soi đèn tới cũng vừa vặn thấy xác khô bị trói lại.

Xác khô không ngừng phát ra tiếng kêu "chi chi chi".

"Cái thứ này là Uông Táng Hải sao?" Ngô Tà nhìn xác khô trước mắt: "Tôi cứ cảm thấy cái này không phải là Uông Táng Hải thật!" Trương Thụy Đồng nhìn xác khô, cũng thấy không khả thi lắm.

Trong mộ có nhiều quái vật trường sinh như vậy, chứng tỏ Uông Táng Hải đã có thành quả nhất định trong việc nghiên cứu thuốc trường sinh bất lão.

Nhìn trộm Chung Cực cũng là vì mục đích trường sinh bất lão.

Trương Thụy Đồng gọi Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, đưa dây thừng trói xác của ông cho ta!" Ta dùng dây thừng trói xác quấn xác khô thành một bó.

"Nếu không phải Uông Táng Hải thì có thể là ai?" Bàn Tử nhìn vào ánh mắt Ngô Tà hỏi: "Tôi bây giờ tò mò không biết Thiên Cung có thật không!" Dán lá bùa trấn thi lên xác khô, Trương Thụy Đồng phủi bụi trên tay.

Chương 83

Trương Thụy Đồng thong thả nói: "Thiên Cung đương nhiên là thật, Xà Mi Đồng Ngư chính là manh mối!" "Xà Mi Đồng Ngư?" Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, thứ đó họ đã thấy trước đó rồi.

"Xà Mi Đồng Ngư có tổng cộng ba con, hai con lần lượt ở chỗ A Ninh và Trần Bì!" Ngô Tà kinh ngạc: "Tứ A Công cũng có một con sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Trần Văn Cẩm là người nhà họ Trần, cô ấy mất tích Trần Bì không có lý do gì không sốt ruột!" Lượng thông tin chứa trong mấy câu nói này quá lớn, Ngô Tà rơi vào trầm tư.

Trương Thụy Đồng soi đèn ra xung quanh.

Quay về đường cũ là không thể rồi, có muốn tìm đường về cũng chưa chắc tìm thấy bình dưỡng khí ở đâu.

Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Vậy Hoắc Linh không phải người nhà họ Hoắc sao?

Lý Tứ là người nhà họ Lý, Tề Vũ là người nhà họ Tề..." Thực chất đây là hoạt động đảo đấu nội bộ của Cửu Đại Thế Gia.

Ngô Tà hoàn hồn: "Đỉnh cổ mộ là cấu trúc bằng phẳng, muốn rời khỏi đây e là phải dùng công cụ chuyên nghiệp để đục mở!" Bàn Tử dùng dao đục lớp bùn trắng, gạch rỗng bên trong sẽ dễ bị đập vỡ.

Nhưng các thanh sắt bên cạnh đã đông kết lại như bê tông cốt thép, dùng sức đào thì không thể nào ra ngoài được.

"Bên trong toàn thanh sắt thế này, làm sao mở được?" Ngô Tà tính thời gian: "Cách lúc thủy triều xuống còn hai mươi phút, nếu không tìm được cách thì có thể mùa gió bão này sẽ kẹt lại đây!" Bàn Tử lập

tức nổi hỏa: “Mùa bão mà kẹt dưới đáy biển nửa tháng sao?” Thế thì phải ăn tống tử qua ngày à, trong mộ cũng chẳng đủ đâu.

Trương Thụy Đồng xách cái xác nghi là Uông Táng Hải lên: “Dùng cái này nổ tung đỉnh mộ!” Khi Ngô Tà định tiến tới tiếp nhận, Tiểu Ca bỗng nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, bên trong thứ này có thuốc nổ!” Thấy Tiểu Ca lại nhớ ra rồi, lúc chạm vào xác khô chính là ký ức của hai mươi năm trước.

Hồ Ba Nhất nhìn xác khô kia luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Gã đưa tay lật xác khô lên: “Không đúng, nhìn kìa, xác khô này mọc đuôi!” Một cái đuôi dài khoảng mười phân mọc trên đó, trông vô cùng quái dị.

Thấy họ còn đang thảo luận, Trương Thụy Đồng thúc giục: “Đừng thảo luận nữa, mau chóng nổ đỉnh mộ đi!” Ngô Tà cõng xác khô, thân trên để trần, xác khô cũng vậy, hai người áp sát lưng vào nhau.

Thấy A Ninh tinh thần hoảng hốt ngồi dưới đất.

Có vẻ người Uông gia cũng biết được bố cục của Uông Táng Hải ở đây. 【Đinh, nhiệm vụ hoàn thành, nhận được: Dạ Nhãn, Súc Cốt Công, Khinh Thân Thuật】 【Đang rút thăm phần thưởng ngẫu nhiên】 Khi phần thưởng xuất hiện, Trương Thụy Đồng lập tức chọn sử dụng toàn bộ.

Đột nhiên, ta có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh mà hoàn toàn không cần dùng đến đèn pin.

Súc Cốt Công phối hợp với công nghệ mặt nạ da người độc nhất của Trương gia giúp ta có thể ngụy trang thành bất kỳ ai.

Bàn Tử thấy Thiên Chân định kích nổ xác khô, lập tức định quỳ lạy xác khô.

Trương Thụy Đồng đá mạnh một cái: “Bàn Tử, dậy ngay cho ta, đừng có làm mất mặt Bắc phái!” Huống hồ kẻ gã đang quỳ có khả năng là Uông Táng Hải.

Bàn Tử nói: “Béo tôi không sợ lão tống tử, nhỡ nó âm hồn không tan tìm tôi thì sao?” Sau khi Hồ Ba Nhất và Tiểu Ca nhắc nhở, Bàn Tử dùng gương đồng che chắn lại.

Ngô Tà đưa tay xé lá bùa trấn thi, thi thể bỗng vùng vẫy kịch liệt.

Một tràng tiếng cơ quan khởi động vang lên.

Ngô Tà đã chuẩn bị sẵn thời gian thủy triều xuống thấp, tiếng nổ vang lên.

Đỉnh mộ bỗng chốc không chịu nổi áp lực của nước biển, nhanh chóng nứt toác.

Nước biển tràn vào dữ dội.

Ngay lập tức, mọi người nhanh chóng bơi ra ngoài.

Nhưng trong nước, Trương Thụy Đồng bỗng thấy một đám tóc trôi nổi.

Quay đầu nhìn lại thì thấy A Ninh đang bị tóc quấn chặt lấy.

Trương Thụy Đồng thầm cười trong lòng, chắc chắn cô ta không sao rồi, lúc nãy bên cạnh cố ý giả ngốc để nghe trộm chuyện.

Có điều, ta cũng phải lưu tâm, những chuyện đó người Uông gia sớm đã biết, nhưng đối với Thiên Chân thì đúng là một cú sốc lớn.

Trong lúc mơ màng, ta thấy Ngô Tà lại bơi ngược lại.

Tiểu Ca và Bàn Tử thấy Thiên Chân quay lại, hai người lập tức tới giúp một tay.

Hồ Ba Nhất cũng định đi nhưng bị Trương Thụy Đồng ngăn lại.

Ta ra hiệu đừng quản việc không đâu.

Ba người họ đối phó với một con Cấm Bà là không có vấn đề gì.

Khi bơi lên mặt nước, Bàn Tử và Ngô Tà cũng đưa một bóng đen xuất hiện trên bờ.

"Phì ~" Ngô Tà nhổ một ngụm nước biển, lập tức nhìn quanh một lượt: "Tiểu Ca đâu rồi?" "Không cần tìm đâu, Tiểu Ca đi rồi!" Trương Thụy Đồng nhìn A Ninh đang nằm dưới đất, rút thanh kiếm trên người đặt lên cổ cô ta.

Nghe Trương Thụy Đồng nói vậy, Ngô Tà không tin hỏi: "Ngài biết sao?" Ta không để ý đến câu hỏi của Ngô Tà, chằm chằm nhìn A Ninh rồi đạm mạc nói: "Đừng giả vờ nữa, thuyền của các ngươi giấu ở đâu, ta cần mượn dùng một chút!" Ta nhớ rõ, A Ninh có giấu một con tàu gần hòn đảo hoang này.

Tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch, bao gồm cả việc cô ta sẽ xuất hiện trên hòn đảo hoang này.

Thấy Trương Thụy Đồng dùng họng súng chỉ vào A Ninh đang hôn mê, Ngô Tà không đành lòng nói: "Trương gia, A Ninh đang hôn mê mà!" Nhưng ngay sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà, A Ninh từ từ mở mắt.

Bàn tử tắc lưỡi: "Cũng may có Trương gia, nếu không tôi cũng chẳng đoán được diễn xuất của cô ta lại tốt như vậy!" A Ninh chỉ tay về phía sau một tảng đá: "Du thuyền ở đằng sau kia." "Lúc trước tôi thật sự bị ngất, cũng vừa mới tỉnh lại thôi!" Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Hồ Ba Nhất đi kiểm tra.

Phía sau quả nhiên tìm thấy một chiếc du thuyền, chính là chiếc mà họ từng thấy ở Thanh Thủy Loan lúc trước. 【Đinh, phần thưởng rút thăm hoàn tất, nhận được Kiếm pháp tinh thông, tặng kèm Kỹ năng

điều khiển du thuyền tinh thông.】 Phần thưởng này tới thật đúng lúc.

Lấy vật phẩm từ trong kho ra, trong thoáng chốc, đại não Trương Thụy Đồng xuất hiện thêm một phần ký ức.

Nguyên bản trong đầu ta chỉ có đao pháp đơn giản của Trương gia, chủ yếu dùng để đối phó với cương thi trong mộ chứ không phải người sống.

Chương 84

Còn bộ kiếm pháp này lại thuần túy được thiết kế để giết người.

Khởi động du thuyền, tay Trương Thụy Đồng chạm lên bảng điều khiển, động tác vô cùng tự nhiên như thể đã biết lái tàu từ lâu.

Sau đó ta quay đầu bảo Hồ Ba Nhất và Bàn Tử: "Giúp ta canh chừng A Ninh, ta sẽ quay về ngay." Bàn Tử kinh ngạc: "Trương gia... ngài thật sự biết lái thuyền sao?" Ngô Tà cười hắc hắc trêu chọc: "Cái đó gọi là thiên phú, đừng nói lái thuyền, dù là lái máy bay, chỉ cần mò mẫm vài cái chắc Trương gia cũng đưa nó lên trời được." Ra khỏi mộ dưới đáy biển, tâm tình hai người bọn họ rất tốt, liên tục nói đùa.

Thuyền men theo đại hải hướng về phía bờ.

Trương Thụy Đồng cầm Ma Lực La Bàn, không cần biết đông nam tây bắc, kim chỉ nam luôn chỉ về hướng hợp lý nhất.

Cứ đi theo hướng đó, tự nhiên sẽ về đất liền an toàn.

Suốt dọc đường, A Ninh vẫn dùng ánh mắt hằn học nhìn chằm chằm sau lưng Trương Thụy Đồng.

"Làm sao ngươi biết ta giấu thuyền ở đó?" Trương Thụy Đồng xoay người, kẹp một điếu thuốc trên tay: "Khó lắm sao?

Chẳng lẽ ta lại không biết trong mộ cổ có thuốc nổ sao?" Ta lại bồi thêm một câu thản nhiên: "Ta còn biết, chủ tử đứng sau ngươi là Cầu Đức Khảo." Nói xong liền quay lưng tiếp tục lái thuyền.

Đối với A Ninh, mọi hành động của cô ta ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Chỉ cần có chút đầu óc, ta sẽ không để mình bị gài bẫy, thậm chí còn có thể thu phục cô ta.

Nhìn Ngô Tà bị gài bẫy đến mức tâm can tình nguyện, ta cũng lười chẳng buồn quan tâm.

Phía sau bỗng nghe tiếng "tõm", Bàn Tử hô lên: "Hắc, A Ninh không cần mạng nữa à?" Nghe thấy Trương Thụy Đồng nói ra bí mật kia, A Ninh lập tức xoay người nhảy xuống biển.

Trương Thụy Đồng vô ngữ: "Ta đã làm gì đâu?" Ta còn nhiều bí mật chưa nói ra, nếu nói hết chắc cô ta sẽ sợ đến ngây người mất. ...

Sau khi rời khỏi biển khơi, cả hội thuê một căn biệt thự sát biển.

Mọi người tạm thời sống những ngày nghỉ dưỡng tại đây.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử bàn bạc chuyện mang những món đồ đem về đi bán, hai người họ tính chuyện trở về Kinh đô. 【Tiếp nhận nhiệm vụ mới: Lấy nhãn cầu của Trực Cửu Âm ở sâu trong Tần Lĩnh, phần thưởng là một món quà thần bí.】 Trương Thụy Đồng tiếp nhận nhiệm vụ, chọn ở lại Lâm An.

Một buổi chiều, Ngô Tà bỗng nhận được điện thoại, Ngô Sơn Cư có một vị khách kỳ lạ.

Nghe điện xong, Ngô Tà giải thích: "Tôi có một người bạn tên Lão Dương vừa mới ra tù!" Trương Thụy Đồng nhướn mày: "Là tên Tạ Tử Dương từng đi đảo đấu rồi vào ngục mấy năm trước sao?" "Người bạn này của cậu, e là có chút vấn đề!" Câu nói của ta có ẩn ý, nhưng Ngô Tà không hiểu lắm.

Cậu ấy cầm điện thoại: "Để tôi gọi cho Lão Dương trước đã." Qua điện thoại, hai người đùa giỡn một hồi, có thể thấy Ngô Tà rất vui, dù sao cũng là bạn lâu năm.

Ánh mắt Ngô Tà phức tạp hỏi: "Trương gia, Lão Dương xảy ra chuyện gì sao?" Trương Thụy Đồng lắc đầu: "Người bạn này của cậu vừa mới mất mẹ, cực kỳ có khả năng không phải là người!" Thấy

ánh mắt Ngô Tà càng quái dị hơn, ta cười nói: "Cái đấu tiếp theo không hề tầm thường, nhìn thấy rồi cậu sẽ biết." Ngô Tà dẫn ta đến Ngô Sơn Cư để gặp Lão Dương.

Khi Trương Thụy Đồng nhìn Lão Dương, hoàn toàn không thấy có điểm khác biệt so với người bình thường.

Kẻ được vật chất hóa ra, từ ngoại hình đến hành động hầu như không có sơ hở.

Điều này càng làm ta tò mò muốn thấy cây thanh đồng kia.

Gặp Lão Dương xong, việc đầu tiên Ngô Tà làm là hỏi thăm tình hình của mẹ hắn.

Lão Dương đau lòng ôm mặt, Ngô Tà kinh ngạc, lại đúng như lời ta nói.

Trương Thụy Đồng vỗ vai Ngô Tà: "Đừng quá đau buồn, hoặc giả sẽ có cơ hội gặp lại!" Ý ta là đến Tần Lĩnh vật chất hóa ra một người khác.

Lão Dương đã ra tù từ sớm, luôn sống cùng người mẹ được vật chất hóa.

Có lẽ gần đây sức mạnh của cây thanh đồng giảm sút khiến người mẹ đó biến mất.

Sắc mặt Ngô Tà dần khôi phục bình thường.

Lão Dương mời cả hội đi đổ đấu ở một ngôi mộ Tây Kinh.

Nhưng ngay sau đó, Ngô Tà lại nhận được một tin nhắn: "Muốn Xà Mi Đồng Ngư!" Trương Thụy Đồng liếc mắt nhìn điện thoại: "A Ninh cố ý tung tin về Xà Mi Đồng Ngư để gián tiếp bán cho cậu đấy." Mục đích cuối cùng của Cầu Đức Khảo là từng bước dẫn dụ Ngô Tà đến Vân Đỉnh Thiên Cung để tìm bí mật trường sinh.

Nhưng Trương Thụy Đồng cảm thấy đi ra nước ngoài quá phiền phức: "Tạ Ngữ Hoa cũng đang tìm cách lấy Đồng Ngư, ta không đi đâu!" Lão Dương nghe Trương Thụy Đồng nhắc đến người mẹ đã khuất, lắp bắp hỏi: "Ngài... ngài đang rủa tôi sao?" Ngô Tà thấy không khí căng thẳng, lập tức giảng hòa: "Lão Dương, trước đó là Đại Kim Nha giới thiệu phải không?" Trước đây tấm lụa viết chữ trong mộ Lỗ Vương là do Lão Dương giới thiệu Đại Kim Nha cho Ngô Tà.

Lão Dương biến sắc: "Hình... hình như là vậy!" Trương Thụy Đồng nhìn hắn chằm chằm vài giây, tên Lão Dương trước mặt này là do vật chất hóa tạo thành, có lẽ một số ký ức không được kế thừa hoàn toàn.

Ngô Tà thấy Lão Dương xuất hiện thì tâm tình rất tốt, bảo: "Tối nay không có việc gì, anh em ta đón gió cho cậu, đi làm một bữa thật thịnh soạn, uống cho sướng!" Lão Dương cũng hào hứng: "Thế thì tốt quá, lão tử ba năm chưa được ăn miếng thịt lớn nào, lần này phải ăn cho đã đời!" Sự việc được quyết định, ba người hẹn nhau ra quán ăn.

Hai người bạn cũ gặp nhau, lại có Trương Thụy Đồng ở đó, uống không mấy chốc đã say khướt.

Ngô Tà hỏi Lão Dương nguyên nhân cụ thể vì sao bị bắt.

Lão Dương ban đầu không muốn nói, sợ Ngô Tà và Trương Thụy Đồng không tin, nhưng dưới đòn khích tướng của Ngô Tà, hắn mới dùng tay nhúng rượu vẽ lên bàn.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ, đó là một cái cây.

Ngô Tà nhìn xong mắng: "Vẽ kiểu gì mà như cái dùi cui thế?" "Hắn vẽ... một cái cây bằng đồng sao?" Lão Dương vốn nghĩ hai người sẽ không tin, không ngờ Trương Thụy Đồng lại nói trúng.

Chương 85

Lão Dương hạ thấp giọng, thần bí nói: "Đồ thật là một cái cây bằng đồng đấy, Ngô Tà, cả một cái cây khổng lồ, cậu thấy bao giờ chưa?" Đầu óc Ngô Tà choáng váng vì say, chỉ biết lắc đầu.

Trương Thụy Đồng chỉ vào cái chuông lục giác bằng đồng trên tai Lão Dương hỏi: "Cái trên tai ngươi là lấy từ mộ cổ đó ra phải không?" Lão Dương gật đầu, Ngô Tà nghe xong bỗng rùng mình, lập tức tỉnh rượu.

"Lão Dương, đồ ở đâu ra thế?" Lão Dương vội vàng che tai lại: "Ngô Tà, đừng kéo tai tôi, món này tôi gỡ từ trên người một con tống tử đấy, tôi chỉ trông chờ vào nó để sống thôi!" Thấy dáng vẻ khẩn trương của Ngô Tà, Trương Thụy Đồng nói: "Bên trong nhét bông và nhựa thông rồi, cái chuông này hỏng rồi!" Lão Dương lập tức nghiêng mặt đi, sợ hai người lại kéo tai mình.

"Nếu thích thì trong cái đấu kia tôi thấy có bốn năm cái quan tài, là mộ gia tộc, để tôi quay lại xem, biết đâu có đồ tốt!" Trương Thụy Đồng nhìn bộ dạng kích động của Lão Dương khi nói câu đó, chỉ cảm thấy diễn xuất của hắn hơi vụng về.

So với A Ninh thì kém xa.

Mục đích của hắn là lừa Ngô Tà đến Tần Lĩnh, dùng sự "thiên chân vô tà" của Ngô Tà để vật chất hóa ra người mẹ đã chết.

Lão Dương và Ngô Tà thảo luận sôi nổi nhưng thỉnh thoảng lại nhìn lén phản ứng của ta.

Thấy ta chỉ cười không nói, hắn cảm thấy không tự nhiên, thậm chí có cảm giác bị nhìn thấu.

Lão Dương chột dạ, liên tục uống rượu, uống xong lại mượn rượu làm càn rồi khóc lóc thảm thiết. ...

Ba người nghỉ ngơi một ngày, Bàn Tử gọi điện từ Kinh đô tới.

Vừa nghe nói đi Tần Lĩnh, mắt Bàn Tử sáng rực lên: "Bàn gia tới đây, lại có việc làm rồi sao?" Lão Dương thấy có thêm một người thì trong lòng không vui lắm.

Nguyên bản định ngồi máy bay trực tiếp đi Tây An, nhưng vì thiết bị đảo đấu khó mang lên máy bay nên đành đổi sang đi ô tô.

Trên đường đi, Bàn Tử cầm chuỗi hạt trên tay, tâm trạng khá hưng phấn.

Bàn Tử kéo Trương Thụy Đồng sang một bên, nhỏ giọng nói: "Trương gia, mấy ngày ở Kinh đô, Doãn Nam Phong cứ ba ngày hai bận tìm tôi hỏi tung tích ngài đấy!" Trương Thụy Đồng cầm lấy cái chuông đồng của Lão Dương, nói: "Bàn Tử, hành tung của ta không được tiết lộ cho con nhóc đó!" Bàn Tử làm động tác ra hiệu: "Chuyện của Tuyết Lỵ tôi cũng không nói!" Bỗng nhiên xe phanh gấp, Trương Thụy Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đến nơi rồi!" Ngô Tà tìm một nhà nghỉ nhỏ, cả hội có dịp thưởng thức đặc sản địa phương.

Vừa ngồi xuống, Bàn Tử và Ngô Tà đã bàn chuyện đổ đấu.

Một lão già đi tới hỏi: "Hai vị đi về phía ngọn núi kia mua bán đồ cổ sao?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn lão ta và những người cùng bàn.

Đây chắc chắn là nhóm người tìm cây thanh đồng mà họ gặp trên đường trong nguyên tác.

Lão già thấy họ không hiểu nên dùng tiếng phổ thông hỏi lại: "Mấy vị đi làm ăn ở vùng này à?

Không phải đi đào đồ cổ đấy chứ?" Trương Thụy Đồng cười

cười đáp: “Chúng tôi đi du lịch thôi, không mua đặc sản đâu!” Ta còn nháy mắt ra hiệu cho những người khác.

Bàn Tử, Ngô Tà lập tức hiểu ý, cười nói phụ họa vài câu.

Lão già kia ha ha cười rồi quay về chỗ ngồi, nói khẽ với đám người cùng bàn: “Không có gì, mấy tên nhóc tơ thôi, không cần để ý!” Lão Dương nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi, muốn rời đi ngay.

Trương Thụy Đồng xua tay nói: “Sợ gì, chẳng qua là đụng trúng đồng nghiệp thôi!” Nhìn dáng vẻ đám người kia, e rằng đều không phải nhân vật đơn giản.

Trương Thụy Đồng chạm vào thanh kiếm mang theo bên mình, đợi vào thâm sơn rồi ra tay sẽ tiện hơn.

Sáng sớm hôm sau, cả hội mang theo mười lăm cân trang bị nặng và lương khô, bắt xe lên Tần Lĩnh.

Đi được nửa đường, bỗng nghe một tiếng nổ kịch liệt.

Lão Dương giật nảy mình hỏi: “Gì thế?

Động...

động đất à?” Trương Thụy Đồng nhìn lướt qua rồi nói: “Có kẻ nổ mộ, Tần Lĩnh từ xưa mộ cổ đã nhiều, kẻ đảo đấu tự nhiên cũng đông.” Phía trước bỗng xuất hiện năm bóng người quen thuộc, Trương Thụy Đồng ra hiệu cho ba người đi cùng: “Lại thêm vài người nữa, ta cũng đi xem thử.” Ta nhớ mấy người này mang theo cuốn Hà Mộc Tập của Bất Ngôn Kỵ để lại.

Cả hội lén lút đi theo đám người kia vào trong núi.

Đêm đã khuya, trong đó có một người tên Vương lão bản đang ngồi bên đống lửa nói chuyện, Trương Thụy Đồng lắng nghe, dường như đang nói về Bất Ngôn Kỵ.

Bàn Tử vô ý làm động một cái, bên dưới có một lão đầu hói bỗng cảnh giác nhìn lên.

Vương lão bản dừng lại: "Chuyện gì thế?" "Bên kia có động tĩnh!" Lão ta nhìn chằm chằm về hướng của Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, ra hiệu không được gây ra tiếng động.

Những đôi mắt bên dưới bỗng nhìn về phía bụi cỏ.

Trương Thụy Đồng giơ tay nói: "Đừng kích động, là đội tuần rừng, chạy mau!" "Đội tuần rừng?

Ở đâu?" Bàn Tử từ từ buông dao găm trong tay xuống, quay đầu nhìn lại.

Phía sau bỗng xuất hiện một hàng ánh đèn pin, trong rừng núi tối đen vô cùng nổi bật.

Nghe thấy tên Lương sư gia đeo kính kia hét lớn: "Không xong rồi, người của đội tuần rừng tới!" Năm người bọn họ vội vàng dập tắt đống lửa, tháo chạy vào rừng, chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Lão Dương thấy bọn họ chạy mất dạng liền hỏi: "Mẹ nó, chúng ta có đuổi theo không?" "Không cần đuổi, bọn họ cũng đi đến nơi giống chúng ta thôi!" Trương Thụy Đồng bảo Lão Dương dẫn đường: "Ta tìm chỗ ngủ lại đêm nay đã, chuyến này quan trọng nhất là tìm mộ cổ của Xà Quốc!" Lối vào của Thanh Đồng Thần Thụ trong Xà Quốc, chỉ cần tìm được nơi đó là tìm được cây thần.

"Ta đi trước đây!" Trương Thụy Đồng ra hiệu cho những người khác đi theo Lão Dương.

Gần đây không ai thuộc đường hơn Lão Dương.

Với tư cách là người được vật chất hóa, hắn phải nắm rõ vị trí

cây thanh đồng hơn người thường.

Ngô Tà nhìn về hướng đội tuần rừng vừa đi, nói: "Người tuần rừng đi bắt bọn đảo đấu đấy, không chú ý là bọn họ nổ súng ngay!" Nói đoạn cậu ấy tăng tốc bước chân.

Mấy người trốn bên gốc cây miễn cưỡng qua đêm.

Theo nguyên tác, Bàn Tử không nên xuất hiện ở đây, nhưng giờ hắn đã ở đây rồi.

Chương 86

Sáng sớm hôm sau xuất phát.

Đi trên con đường dẫn đến di chỉ Xà Quốc ở Tần Lĩnh.

Ta vốn hiểu rõ chi tiết kịch tình, nhưng thực tế dường như đã có chút thay đổi.

Đến chập tối, bốn người đi trên đường núi, bỗng thấy một đôi vợ chồng đi từ trên núi xuống.

Người nam gánh đồ trên vai, người nữ đeo gùi đựng đầy các loại rau dại.

Bàn Tử tiến lên chào: "Đại ca đại tẩu, chào buổi tối!" Người phụ nữ đầy vẻ cảnh giác hỏi: "Có việc gì?" Lão Dương xen vào một câu: "Tôi... tôi hai năm trước có gặp một lão... lão đầu ở làng đối diện, không biết đi đường nào thì tới?" Người phụ nữ nghe xong không vui: "Ta thấy nhiều rồi, không phải đi trộm mộ thì cũng là đi săn lậu..." Bà ta nói liến thoắng không ngừng.

Ngô Tà định tiến lên giải thích, ta vỗ vai cậu ấy.

"Thiên Chân, đưa tiền!" Câu nói của Trương Thụy Đồng vừa dứt, miệng bà ta bỗng dừng lại.

Bàn Tử đang giải thích dở cũng nghẩn người, thấy Ngô Tà đưa ra hai trăm tệ.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Đại tỷ, tôi muốn trọ lại một đêm, thấy có tiện không?" Ta hất hàm về phía xấp tiền trên tay Ngô Tà.

Người phụ nữ cười rạng rỡ: "Cái nơi đó... làng của tôi hiện giờ đi không tiện lắm!" Người đàn ông bên cạnh cười hiền lành: "Tôi cũng có một chỗ ở tạm gần đây, có thể ở lại một đêm." Hai người họ đang

cắt cỏ lợn, thấy tiền là lập tức bỏ dở công việc.

Bàn Tử cạn lời: "Sớm biết dùng tiền giải quyết được, Bàn gia đã mang theo cả xấp tiền mặt!" Chút tiền đó đối với Ngô Tà thật chẳng đáng là bao.

Trời chạng vạng, người đàn ông nhiệt tình dẫn đường phía trước.

Chỗ ở là một cái lán khá rộng rãi, miễn cưỡng che được nắng mưa.

Mọi người nhóm lửa trong lán, nướng vài củ khoai ăn.

Trời dần tối hẳn.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Đêm nay đừng ai ngủ quá say, để một người gác đêm!" Bàn Tử nhìn quanh: "Ngài nghi ngờ đôi vợ chồng đó có vấn đề sao?" Trương Thụy Đồng ra hiệu nói nhỏ lại: "Tinh thần hai người họ có vấn đề lớn đấy!" Nghe ta nói vậy, Ngô Tà bỗng thấy không khí xung quanh lạnh lẽo hẳn.

Trương Thụy Đồng nói tiếp: "Chuyện này Lão Dương chắc phải rõ nhất, đôi vợ chồng này đã tiếp xúc với cành của cây thanh đồng!" Nghe đến cành cây thanh đồng, sắc mặt Lão Dương lập tức biến đổi: "Cành cây chặt xuống từ cây thần đó sao?" Cây đó có năng lực vật hóa, nếu chỉ là một cành cây đơn lẻ, nó có thể khiến người ta nhìn thấy ảo ảnh.

"Tôi có một người anh họ, trước đây cùng tôi tới Tần Lĩnh, anh ta chặt một cành trên cây thanh đồng, sau khi về thì bắt đầu tâm thần thất thường!" Lão Dương mô tả cụ thể tình trạng của người anh họ đó, hầu như những ai tiếp xúc với cành cây đều không còn bình thường.

Bàn Tử ngáp một cái: "Muộn rồi, tôi đi ngủ đây!" Nói rồi nhắm mắt luôn.

Ngô Tà trằn trọc không ngủ được, thấy Trương Thụy Đồng ra

ngoài hút thuốc nên cũng đi theo: "Trương gia, có phải ngài còn chuyện gì chưa nói không?" Trương Thụy Đồng châm thuốc, nói: "Cậu nghe nói về người phục chế bao giờ chưa?" Ngô Tà gật đầu: "Tôi nghe nói có loại ngọc bội âm dương, dường như có truyền thuyết như vậy!" Trương Thụy Đồng chậm rãi nói: "Ta muốn đi tìm cái cây có năng lực phục chế đó." Ta chỉ tay về hướng đôi vợ chồng kia: "Ta nghi ngờ, cả hai đều do cái cây đó vật chất hóa ra!" Ngô Tà không tin lắm, Trương Thụy Đồng thản nhiên cười: "Một lát nữa sẽ biết thôi, đồ vật chất hóa không thể tồn tại mãi mãi được." Nói xong, bỗng thấy một bóng người trong lán đứng dậy, tay cầm liềm đi về phía Bàn Tử.

Nhìn cái bóng bên cạnh, Bàn Tử bỗng rút dao găm ra.

Ngoảnh đầu thấy Ngô Tà đứng ở phía bên kia đang lắc đầu, Bàn Tử lặng lẽ hạ dao xuống.

Thấy người đàn ông đó mang theo một túi thức ăn, xoay người rời khỏi nhà.

Bàn Tử lập tức nhảy dậy, đến gần Trương Thụy Đồng: "Thiên Chân, chuyện này là sao?" Ngô Tà ra hiệu nói khẽ: "Trương gia, đại thúc kia không phải người!" "Không phải người?

Chẳng lẽ là tống tử?" Bàn Tử thu đao, từ trong túi lấy ra móng vuốt hắc lừa.

Ngô Tà cạn lời: "Lão Dương trước đó nói rồi, người anh họ nhặt được cành cây thanh đồng, sau đó tâm tính không bình thường!" Cậu ấy đem đặc điểm vật hóa của cây thanh đồng kể hết cho Bàn Tử nghe.

Trong nhà chỉ còn lại một mình Lão Dương.

Đi được nửa đường, Bàn Tử nhỏ giọng hỏi: "Trương gia, sao không gọi Lão Dương dậy?" Trương Thụy Đồng thấp giọng: "Tên

Lão Dương đó có vấn đề!" Ngô Tà bật cười: "Trương gia, ngài đùa tôi phải không?

Lão Dương là bạn từ nhỏ của tôi, không thể có vấn đề được!" Thấy Ngô Tà không tin, Trương Thụy Đồng cũng lười giải thích.

Đợi đến khi cậu thấy thi thể thật của Tạ Tử Dương, e là sẽ sợ đến hồn bay phách tán.

Bàn Tử ra hiệu im lặng: "Suỵt, nhìn kỹ xem đại thúc kia đứng ở đó làm cái quái gì thế?" Đại thúc đó một mình đứng cạnh một cái hố, làm gì đó.

Nhìn thì giống như đang giải quyết vấn đề cá nhân, nhưng dáng vẻ thần kinh hề hề trông không giống người bình thường.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Đi xem thử chẳng phải sẽ biết sao?" Nói rồi ta nở nụ cười đầy ẩn ý.

Đại thúc kia hút hết điếu thuốc rồi đứng dậy rời đi.

Trương Thụy Đồng thuận tay cũng châm một điếu, Ngô Tà và Bàn Tử tiến lại gần nhìn.

"Có một cái hang?" "Bên trong có gì à?" Ngô Tà hiếu kỳ ghé mắt vào.

Trong bóng tối, khi đèn pin của cậu ấy lại gần, một bàn tay trắng bệch bỗng thò ra.

"Hắc hắc hắc ~ giả đấy, đều là giả hết, giả hết!!" Bàn Tử hét lên: "Mau ấn nó lại, tôi sẽ chặt nó!" Ngô Tà lập tức giữ lại: "Bàn Tử đừng loạn, là người!" Một thanh niên mặt vàng võ gầy gò thò đầu ra, ánh mắt đờ đẫn, rõ ràng là bị tâm thần phân liệt, mồm không ngừng lảm nhảm.

"Ai đó?" Ánh đèn pin chiếu lên người đại thúc, lão ta theo bản

năng lấy tay che mắt.

Trương Thụy Đồng lên tiếng: "Bên trong là con trai ông sao?" Đại thúc vẻ mặt lo lắng, thở dài một tiếng rồi ngồi xuống.

"Đứa nhỏ bên trong đúng là con trai tôi, nó điên rồi!" Ngô Tà kích động: "Có bệnh thì phải mau chóng đưa đến bệnh viện tâm thần chứ!" Lời của Ngô Tà khiến đại thúc càng thêm kích động phản bác.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Con trai ông có phải đã nhặt được một cành cây không?" Đại thúc do dự một lát rồi gật đầu: "Đúng là có một cành cây thanh đồng, đó là thứ hại người, các cậu hỏi làm gì?" Bàn Tử lập tức tiếp lời: "Tôi chuyên nghiên cứu khảo cổ, bán cái cành cây đó cho tôi đi!" Đại thúc nghe xong lập tức từ chối, nói đó là thứ hại người nên không chịu bán.

Chương 87

Trương Thụy Đồng trừng mắt nhìn Bàn Tử một cái, bảo hắn im miệng.

Ta hỏi: "Vậy ông có biết con trai ông đã đi đến nơi nào không?" Đại thúc rít một hơi thuốc thật sâu, thở dài.

"Cụ thể ở đâu tôi cũng không đi, nó cùng anh họ trước đây đi vào núi tìm một cái hố lớn, bên trong mọc một cái cây bằng đồng, cái cây đó có thể hiện thực hóa nguyện vọng khiến người ta trường sinh bất lão, chẳng phải hoang đường lắm sao?" Đại thúc càng nói càng kích động.

Khi Trương Thụy Đồng hỏi về tình hình người anh họ, đại thúc thở dài thườn thượt.

"Trước đó cả hai đều nói đối phương là giả, kết quả người anh họ bị nó lỡ tay đánh chết rồi!" Đang nói thì tên điên trong hang bỗng chui ra, miệng không ngừng lảm nhảm "giả đấy, giả đấy".

Đại thúc thở dài, đứng dậy quay về ngủ tiếp.

Đợi người đi xa, Trương Thụy Đồng nói: "Sắp rồi, đi xem thi thể đi!" Bàn Tử và Ngô Tà ngẩn người: "Sắp chết sao?" Trương Thụy Đồng nhanh chân chạy xuống.

Dùng khinh thân thuật, chỉ vài giây ta đã đến nơi đại thúc vừa biến mất.

Trên đất bỗng nhiên có một đống quần áo, nhìn kỹ thì đúng là của đại thúc lúc nãy.

"Kìa, thi thể đại thúc đâu?" Ngoài quần áo ra chỉ còn một vũng máu, rõ ràng lúc nãy người còn đang khỏe mạnh mà!

Bàn Tử cầm đèn pin soi kỹ.

Bỗng nhiên sau lưng có một bàn tay vỗ lên vai hắn.

"Sao mấy người lại đi trước tôi thế?" Đại thúc mặt mày âm trầm.

Thấy đại thúc bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau, Bàn Tử sợ đến mức đứng hình.

Đợi đại thúc đi khỏi, Ngô Tà mới từ từ hoàn hồn.

"Vũng máu trên đất biến mất rồi?" Không chỉ vũng máu, cả quần áo cũng không còn.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn, đại khái đã hiểu đặc điểm vật hóa.

"Lại bị vật chất hóa lần nữa!" Nhìn chằm chằm tên điên trong hang, Trương Thụy Đồng nói: "Tư duy của tên điên đó thuần túy hơn, nên càng dễ vật hóa ra cha mẹ, cả cái làng này cũng vậy!" Nghe Trương Thụy Đồng nói cả cái làng này đều là đồ vật chất hóa, Ngô Tà và Bàn Tử sững sờ.

Sáng sớm hôm sau, đôi vợ chồng đại thúc tiếp tục dẫn họ vào trong thôn.

Ở trong thôn, Trương Thụy Đồng bảo hai người đi tìm thôn trưởng hỏi vị trí của cây thanh đồng.

Khi Ngô Tà và Bàn Tử quay lại, vẻ mặt đầy khổ sở.

Ngô Tà nói: "Không có thông tin gì hữu dụng, thôn đó không chịu nói vị trí cụ thể!" Trương Thụy Đồng ra hiệu đưa balo cho ta, sau đó ta dốc ngược mọi thứ bên trong ra.

Tiếp đó ta ném cái balo sang bên đường.

Ngô Tà định ngăn lại nhưng cảm thấy có gì đó lạ lùng.

"Trương gia, cái balo của tôi... có vấn đề gì sao?" Trương Thụy

Đồng liếc nhìn một cái: “Trong balo có thiết bị định vị, hành tung của cậu đang nằm trong tầm kiểm soát của A Ninh!” “Lại là A Ninh?” Bàn Tử không vui, “A Ninh theo đuôi sao?” Ngô Tà nói: “Phải rồi, tôi nghe người trong thôn nói có một Quỷ Vương.” Rồi cậu ấy mô tả lại vị Quỷ Vương mà thôn trưởng đã kể.

“Bất Ngôn Kỵ!” Đám Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy thường xuyên xuất hiện ở vùng này.

Ta lấy la bàn ra xem hướng.

“Đi theo ta!” La bàn chỉ ra vị trí mộ cổ Xà Quốc, ngay cả bước phân kim định huyệt cũng được lược bớt.

Ngay khi balo của Ngô Tà vừa bị vứt bỏ, từ trên cây nhảy xuống vài con khỉ lông vàng, chúng cướp lấy cái balo rồi chạy biến vào trong núi.

Nhìn theo hướng lũ khỉ, Trương Thụy Đồng cười thầm, lần này A Ninh sẽ được nếm mùi lợi hại.

Tiếp tục đi về phía trước, lối đi giống như hai ngọn núi bị ép lại thành một.

Ngô Tà nhớ lại lời thôn trưởng nói: “Đúng rồi, lúc trước thôn trưởng cứ nhắc đến câu ‘âm binh mượn đường’, đó rốt cuộc là thứ gì?” Lão Dương nói: “Thì là âm binh thôi, mấy người già đó sao nói ra được thứ gì có tính xây dựng cơ chứ...” Trương Thụy Đồng nhìn la bàn, khoảng cách có lẽ không còn xa nữa.

Tiếp tục đi sâu vào, ánh sáng trong núi càng lúc càng tối, nhiệt độ đột ngột hạ thấp, xung quanh trở nên âm u lạnh lẽo.

Những cơn gió rít gào, mang theo vẻ quái dị khó tả khiến người nghe cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bàn Tử lấy lựu đạn từ trong túi ra, tung hứng trên tay nói:

“Trương gia, sao chúng ta phải mang theo lựu đạn?” Theo chỉ thị của Trương Thụy Đồng, trong túi không chỉ có lựu đạn mà còn có một khẩu súng trường tấn công loại nhỏ, kích thước gọn nhẹ nhưng uy lực kinh người.

Trương Thụy Đồng đá hắn một cái: “Súng đừng có tùy tiện lấy ra, quên chuyện ở mộ Lỗ Vương rồi sao?” Trong núi này có loài cá Triết La khổng lồ thời tiền sử và nhiều thứ quái dị, không có vũ khí hạng nặng là không xong.

Lão Dương xem xét xung quanh, bỗng thấy trong bụi cỏ có một cái đầu lâu, kinh hãi kêu lên: “Kìa, có người chết!” Trương Thụy Đồng liếc qua rồi đi thẳng.

Người chết thì cũng chết rồi, ta coi như không thấy.

Cái đầu lâu treo trên một bức tượng đá hình người trông rất đáng sợ, nhưng với Trương Thụy Đồng, kẻ từng bước ra từ đống xác chết, thì chẳng thấm tháp gì.

Men theo những bức tượng đầu người đi tiếp, Trương Thụy Đồng nói với mọi người: “Tượng đầu người này dùng để tuẫn táng, phía trước đầu người càng nhiều chứng tỏ chúng ta sắp đến nơi rồi!” Trương Thụy Đồng tăng tốc, phía trước đầu người quả nhiên xuất hiện ngày càng dày đặc.

Dọc đường có đến hàng trăm cái.

“Phía trước hình như có một bàn tay!” Bàn Tử bỗng bị một bàn tay phía trước làm cho giật mình.

Bàn tay đó bị ép dưới đống đá vụn, Ngô Tà nhìn thấy mà toát mồ hôi lạnh.

“Không lẽ trên đời có người khổng lồ to như vậy sao?” Bàn tay khổng lồ đó màu xám trắng, trông vô cùng chân thực.

Trương Thụy Đồng nhìn rồi cười: "Chỉ là một bức tượng thôi!" Có điều bức tượng này quá sống động, thoạt nhìn dễ khiến người ta tưởng có người khổng lồ bị chôn dưới đó.

Chương 88

Men theo bàn tay đó đi tiếp, bên trong lộ ra một hang núi u tối.

"Bức tượng này thật kỳ lạ, giống như một tượng sáp khổng lồ!" Ngô Tà nhìn kỹ bên trong bức tượng, nơi đó đã bị nổ tung đến mức biến dạng, chỉ còn lại một cái hang sâu thăm thẳm.

"Chúng ta phải nhanh chóng vào trong, có người đã đi trước chúng ta rồi!" Trương Thụy Đồng gia tăng tốc độ, đi tới trước hang.

Ngô Tà nhìn về phía sau, kinh ngạc: "Có thể xây mộ cổ ở nơi này chắc chắn không phải kẻ tầm thường, nhưng kẻ có thể tìm ra nơi này để đổ đấu chắc chắn là cao thủ trong những cao thủ!" Trương Thụy Đồng ghé mắt nhìn vào trong, bên dưới là một thạch thất mái vòm, dưới đáy là một vùng nước đọng màu xanh lục tỏa ra mùi hôi thối.

Lão Dương lập tức mắng: "Ngọa tào, nơi này bị thấm nước sao?

Tôi nhớ lần trước đâu có bị sập thế này!" Nói xong Lão Dương nhảy thẳng xuống nước.

Ngô Tà hỏi: "Thử xem dưới đáy nước là đá hay bùn?" "Là đá!" Lão Dương bỗng rùng mình: "Nước lạnh thấu xương luôn!" Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Cầm chắc vũ khí trong tay, dưới nước không chừng có thứ gì đó lao ra đấy!" Dọc đường đi, kịch tình có chút sai lệch so với ký ức, nhưng đại khái vẫn tương đồng.

Chỉ là ta không chắc con cá Triết La thời tiền sử kia có xuất hiện hay không.

Bàn Tử vác súng đi phía trước, mồm lầm bầm: "Ngọa tào, mùi nặng thật, thối hơn cả hang bọ hung!" Đi tiếp một đoạn thấy một cửa đá thấp.

Nhìn cánh cửa đó, Trương Thụy Đồng lắng nghe xung quanh, dường như có động tĩnh.

Lão Dương lại hưng phấn chạy tới.

"Nhanh lên, tôi tìm thấy đường rồi!" Thấy bên trong u tối, Lão Dương có chút chột dạ không dám tiến tiếp.

Hắn nói: "Mọi người thấy không, mộ này khá lớn nhưng xây dựng thô sơ, toàn là đá chồng lên nhau, tôi nghe nói nhà Đường thường khai sơn vi lăng, liệu đây có phải mộ Đường không?" Ngô Tà lắc đầu: "Sai rồi, nhìn đá quái dị lởm chởm xung quanh, tôi thấy đây có thể là một ngôi thạch mộ!" Xung quanh âm u lạnh lẽo, Bàn Tử bỗng rùng mình.

"Tôi nghe nói thợ mỏ cổ đại đa số là tù phạm, lao động cực nhọc, tỉ lệ tử vong cao.

Thường trong hang mỏ sẽ có một nơi vứt xác gọi là hố chôn trực tiếp, xác chết chất tầng tầng lớp lớp, không chừng bên dưới có tống tử lông đen đấy!" Với sự kích động của Bàn Tử, việc xuất hiện thi biến cũng không phải không có khả năng.

Bỗng nhiên trong bóng tối, bên dưới phát ra tiếng nước vỗ trầm đục.

Ngô Tà giật mình.

Trên mặt nước xuất hiện một cái vây lưng khổng lồ rồi nhanh chóng lặn xuống.

Phản ứng lại, cậu ấy hét lớn: "Chạy mau!" Thấy mọi người định bỏ chạy, Trương Thụy Đồng lập tức quăng Thần cấp Phi Hổ Trảo ra, dùng khinh thân thuật nhảy vọt lên, tìm điểm tựa trên vách đá.

"Đừng vội chạy, món đồ lớn đến rồi, Bàn Tử mau cho nó ăn lựu đạn!" Cái bóng dưới nước lao tới như tia chớp.

Con cá dài khoảng hai mét, trong các loài cá nước ngọt thì cá Triết La là hung dữ nhất, nhất là loại nhỏ này.

Ngô Tà ngạc nhiên: "Đáng lẽ nó phải ở vùng nước lạnh giá chứ, sao lại xuất hiện ở đây?" Bàn Tử bị hất văng, hét lên: "Cái quái vật gì thế này?" Quả lựu đạn trên tay hắn cũng bị văng ra.

Trong tình thế cấp bách, một cái Phi Hổ Trảo nhanh chóng tóm lấy quả lựu đạn giữa không trung.

Sau đó con cá Triết La lao về phía Ngô Tà, trong lúc hỗn loạn, Trương Thụy Đồng thấy một bóng người chạy ở phía khác.

"Tiểu Ca?" Cái bóng quen thuộc đó cộng với thời điểm xuất hiện khiến ta gần như chắc chắn đó là Tiểu Ca.

Thu hồi tâm trí, Trương Thụy Đồng cầm súng bắn loạn xạ vào đầu con cá Triết La.

Nó đau đớn lập tức quay đầu lao về phía ta.

Chỉ vì chút sơ sẩy lúc hút thuốc mà Trương Thụy Đồng đã bị nó nhắm trúng.

Ngô Tà và Bàn Tử lập tức lên cứu viện, còn Lão Dương thì sợ hãi trốn một góc.

Hắn chỉ quan tâm Ngô Tà có sao không, còn mạng người khác hắn chẳng thèm để ý.

Trong môi trường tối đen, ngoại trừ việc nghe tiếng nước vỗ để đoán hướng, căn bản không thể thấy rõ vị trí cụ thể của con cá.

Con cá Triết La lao thẳng đến chỗ Trương Thụy Đồng, bỗng nhiên há cái miệng khổng lồ ra.

Trương Thụy Đồng nhanh tay ném quả lựu đạn vào miệng nó, rồi "tõm" một tiếng nhảy xuống nước.

Một tiếng nổ lớn vang lên, con cá Triết La bị tạc cho tan xác.

Máu tươi bắn tung tóe, mảnh xác cá văng khắp nơi.

Thấy quái vật đã chết, Ngô Tà và mọi người lập tức bơi lên bờ.

Trương Thụy Đồng đứng trên bờ nhìn chằm chằm vào một phần thi thể ở mép bờ, ánh mắt có chút phức tạp.

Thi thể không còn nguyên vẹn, chỉ có thể thấy tay và đầu, rõ ràng là một người vừa bị ăn thịt.

Ngô Tà lại gần nhìn một cái suýt nữa nôn ra sạch bữa cơm tối qua.

"Mẹ nó, là người sao?" Nhìn những thứ trong dạ dày con cá Triết La, người này chắc cũng vừa mới bị ăn thịt thôi.

Lão Dương từ trong góc chạy ra, lục lọi đồ đạc bên cạnh thi thể.

"Thảo, chết tiệt thật!" Trương Thụy Đồng liếc nhìn, nói: "Đừng xem nữa, người này chắc là đi săn lậu trên núi, vận khí không tốt nên làm mồi cho cá rồi." Chẳng liên quan gì đến chúng ta.

Lão Dương có chút tiếc nuối nhìn đống xác vụn: "Nếu con cá còn nguyên vẹn thì đã có thể làm lương khô cho tôi rồi!" Ngô Tà nghe xong cảm thấy buồn nôn: "Tởm quá, tôi không ăn cá đâu!" Lão Dương nghe vậy thì bĩu môi: "Lúc đói quá thì cái gì chẳng ăn được!" Tiếp tục men theo hang mỏ đi tới, Lão Dương dẫn đường rất nhanh.

Đi không bao lâu, Lão Dương bỗng dừng lại ở một khu vực, xoay người như vô ý đá một cái, lập tức xuất hiện một lối đi.

Ngô Tà thấy vậy cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức chất vấn: "Lão Dương, có phải cậu cố tình dẫn tôi đến đây không?

Mục đích của cậu là gì?" Lão Dương ngẩn người: "Ngô Tà, sao giờ cậu đa nghi thế?" Nghe hắn nói vậy, Ngô Tà càng cảm thấy hắn đang nói dối, hai người bắt đầu tranh chấp.

Chương 89

Cuối cùng, Ngô Tà đòi quay về, Lão Dương lập tức cuống lên.

"Ngô Tà, đừng có bốc đồng, chuyện này nếu thành công sẽ có lợi ích cực lớn, lớn hơn bất cứ thứ gì trên đời này!" Ngô Tà hừ lạnh một tiếng: "Lợi ích gì?" Nghe hai người tranh cãi nửa ngày, Trương Thụy Đồng xen vào: "Là giấc mơ thành hiện thực sao?" "Cũng có thể coi là vậy!" Lão Dương nghe xong muốn nói lại thôi: "Chuyện này hơi quái dị, tôi có nói ra các cậu cũng không tin đâu!" Trương Thụy Đồng nghe xong là hiểu ngay, năng lực vật hóa của cây thanh đồng người thường không thể hiểu nổi, Lão Dương thì coi những truyền thuyết quanh đây là thật.

Ngô Tà cười: "Cái quái gì mà tôi không tin chứ?" Lão Dương hào phóng đáp: "Đầu tiên, không tin vào âm nhân thì nói gì cũng vô dụng!" Nghe nhắc đến âm nhân, Trương Thụy Đồng hỏi: "Ngươi là âm nhân sao?" Ngô Tà kinh ngạc: "Âm nhân mượn đường sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu.

Lão Dương trợn tròn mắt nhìn ta: "Ngài tin sao?" Trương Thụy Đồng nhìn hắn nói: "Nếu là loại đó, ta tin!" Bởi vì nói chính xác, Lão Dương đúng là cái loại "âm nhân" mà dân làng đồn đại, nhưng thực chất là người phục chế bị dân làng hiểu lầm.

Ngô Tà khó hiểu nhìn ta.

Bàn Tử đứng bên cạnh cũng thắc mắc: "Hai người càng nói càng huyền ảo, tôi chẳng hiểu gì cả!" Trương Thụy Đồng cười thầm, không hiểu là đúng rồi.

Lão Dương thật đã chết từ lâu, kẻ trước mắt chỉ là một bản sao.

Đó cũng là lý do vì sao hắn là âm nhân.

Lão Dương kích động nói: "Dù sao cũng đã đến đây rồi, nên xuống xem một chuyến, sẽ không hối hận đâu!" Trương Thụy Đồng châm thuốc nói: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục." Con đường tắt này dẫn thẳng vào lối vào mộ cổ.

Lúc này, phía sau bỗng truyền đến một giọng nói khàn khàn: "Muốn xuống đấu sao?

Đi cùng chứ?" Một họng súng lạnh ngắt chỉ vào lưng họ.

Vượt qua Ngô Tà và Bàn Tử, họng súng nhắm thẳng vào đầu Trương Thụy Đồng.

Bàn Tử nói nhỏ: "Chẳng phải là lão hói chúng ta gặp lúc ăn cơm sao?" Từ trong bóng tối có thêm vài người đi ra, Trương Thụy Đồng nhìn rõ mặt bọn họ.

Chính là năm kẻ gặp trên đường.

Đám này đều là những kẻ liều mạng, không ngờ lại đụng độ ở đây.

Tên đó đi tới chỗ Trương Thụy Đồng, gằn giọng: "Đừng có nhúc nhích, ngồi xuống cho ta, động đậy là ta bắn nát đầu!" Trương Thụy Đồng ngẩng đầu thản nhiên nhìn hắn, dụi tắt điếu thuốc: "Bỏ súng ra, ta ghét nhất là ai dùng súng chỉ vào đầu mình!" Bị kẻ khác dùng súng chỉ vào đầu khiến ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tên đại hán có vết sẹo lớn trên mặt nghe vậy trừng mắt: "Mẹ kiếp, ngươi là cái thá gì?" Trương Thụy Đồng dùng một câu thoại kiếp trước từng nghe, thản nhiên nói: "Ngươi có tin ta có thể khiến ngươi nhìn thấy não của chính mình không?" Thái thúc nghe xong cười ha hả đi tới: "Nhị Ma Tử, ăn nói khách khí chút, nhìn xem cậu làm người ta sợ phát khiếp rồi kìa?" Lão ta vừa nói vừa nhặt một cái vòng sắt dưới đất, quay đầu hỏi người phía sau: "Vương lão bản, là ở

đây sao?" Vương lão bản lấy một cuốn sổ ra xem rồi nói: "Đúng rồi, chính là chỗ này, giấu kỹ thật đấy!" Tên đại hán vẫn nhắm súng vào Trương Thụy Đồng, thấy ta vẫn đứng thản nhiên thì nổi giận: "Bảo ngồi xuống nghe thấy không?

Muốn chết à?" Hắn chuẩn bị bóp cò.

Trương Thụy Đồng thấy vậy, nhanh như chớp chộp lấy khẩu súng, trong tích tắc đã xoay ngược họng súng vào đầu hắn.

Ngón tay vàng của ta thuận thế bẻ một cái.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, những kẻ khác chỉ thấy Nhị Ma Tử trong lúc bốc đồng đã tự nổ súng vào mình.

"Nhị Ma Tử!!" Thái thúc sững sờ.

Tuy đều là kẻ liều mạng nhưng chưa ai thấy cách chơi nào như vậy.

Bàn Tử nhìn thi thể rồi nói ngay: "Hắn tự tay làm, chẳng liên quan gì đến bọn tôi." Ngô Tà cũng đồng ý như vậy.

Thái thúc thở dài không nói được gì, đưa tay ra lộ ra một bàn tay cương thi khô khốc, hỏi Lão Dương và Trương Thụy Đồng: "Hai tiểu oa oa, lợi ích mà các cậu nói có thật không?" Lão Dương lập tức đáp: "Bên dưới có đồ đồng và đồ sứ quý giá..." Thái thúc nghe xong châm điếu thuốc: "Mộ thời nào?" Trương Thụy Đồng nhanh chóng lấy súng từ trong túi ra chỉ vào nhóm Thái thúc.

Thái thúc lập tức giơ tay: "Tiểu huynh đệ, có gì từ từ nói, mọi người đều vì tiền cả thôi." Lão Dương đứng bên cạnh nói: "Bảo bọn họ đi trước đi!" Trương Thụy Đồng đưa súng cho Ngô Tà canh chừng bốn người bọn họ.

Ta đi tới bên cạnh Vương lão bản, hắn lúng túng cười rồi đưa cuốn Hà Mộc Tập cho ta.

Thái thúc bị ép phải đi tiên phong.

Ta hỏi: "Lương sư gia, mộ đời nhà Thanh có kiểu táng pháp này sao?" Lương sư gia rụt cổ lại, nhìn họng súng lạnh lùng phía sau, sợ rằng nếu làm loạn sẽ bị bắn thành sàng.

"Tôi cũng không rõ lắm, phải vào xem mới biết!" Lối vào lộ ra hơn một mét, bên trong tối đen như mực, một mùi hương cổ quái tỏa ra.

Xung quanh không có nước nhưng tường đá lại phủ đầy rêu xanh.

Trương Thụy Đồng đoán là do mạch nước nóng bên dưới.

Suối Hoàng Tuyền chính là suối nước nóng phía trước.

Lão Dương cầm súng thúc Thái thúc đi tiếp.

Bên dưới là một đường hầm mỏ, đi khoảng mười phút thì địa hình bắt đầu thay đổi.

Đá xung quanh biến thành màu nâu đỏ, đa số là đá hoa cương có chứa vân mẫu, rất cứng.

Tiếp tục đi men theo đường hầm dốc đứng.

Đang đi bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách, rồi tiếng nước càng lúc càng lớn như vạn mã bôn đằng.

"Bên dưới có thác nước!" Nghe người phía trước reo lên, Trương Thụy Đồng nhìn qua: "Xem kìa, Hoàng Tuyền!" "U...

U Minh Hoàng Tuyền sao?" Lão Dương giật mình.

Ngô Tà trừng mắt: "Trương gia nói đó chỉ là cái tên phổ thông là Hoàng Tuyền thôi." Một mùi lưu huỳnh nồng nặc sực vào mũi.

Thái thúc cầm còi thổi vài tiếng báo hiệu có thể đi tiếp.

Đồ đạc vốn chuẩn bị cho nhóm Trương Thụy Đồng giờ lại bị đám

Thái thúc dùng hết.

Ngửi mùi xung quanh, Ngô Tà kinh ngạc: "Không thể nào, có lưu huỳnh nghĩa là gần đây có núi lửa sao?" Trương Thụy Đồng cười nói: "Thứ thực sự quỷ dị còn ở phía sau kìa!" Có thể xây mộ ở đây, mọi thứ đều đã phản lại lẽ thường.

Đi tiếp một đoạn, dùng đèn pin soi mới thấy một hang đá tự nhiên rộng cỡ sân bóng rổ, cao năm sáu mét, đá dưới chân bị nước bào mòn trơn nhẵn.

Đáy hang là một dòng sông ngầm chảy xiết, xung quanh giống như một bộ khuếch âm tự nhiên làm tiếng nước càng thêm vang dội.

Chương 90

Bàn Tử đi lên vài bước bỗng hét lớn: "Ngọa tào, nước gì mà nóng thế?" Chân mọi người đều bị nóng đến đỏ ửng.

Lương sư gia kinh hô: "Không phải nham mạch chứ?

Suối nước nóng ngầm thế này thật hiếm thấy!" Bỗng nhiên mặt nước cạnh một thanh niên trong nhóm Thái thúc bắt đầu nổi bong bóng ùng ục.

"Thái thúc, cứu cháu với!" Một tiếng "oanh" vang lên, thanh niên đó bị cột nước nóng phun trào hất văng ra.

"Thứ gì vậy?" Thái thúc đi phía trước cũng bắt đầu hoảng sợ.

"Bị nước nóng luộc chín rồi, cả người phồng rộp lên kìa!" Lão Dương hét lớn: "Suối nước nóng phun trào theo định kỳ đấy, chạy mau!" Trương Thụy Đồng đứng ở mép hang nhìn xuống: "Cứ đi tiếp đi, cột nước có quy luật, đứng đực ra đó chỉ có nước chết!" Loại cột nước nhiệt độ cao này nếu bị phun trúng, người thường sẽ bị luộc chín tại chỗ.

Trương Thụy Đồng dùng Phi Hổ Trảo móc vào sợi xích sắt phía đối diện, đây là cách đi qua suối nước nóng an toàn nhất.

Ta bảo mọi người: "Ta qua xem trước." Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, Trương Thụy Đồng đáp xuống sợi xích thành công.

Tiếc là dây thừng không đủ dài, nếu không đã sang thẳng bên kia.

Nhóm Thái thúc giờ chỉ còn lại ba người.

Lão Dương nhìn nước bên dưới khóc không ra nước mắt: "Mẹ nó, tôi còn chưa được ăn lẩu nhúng thịt dê mà đã bị nhúng nước sôi rồi!"

Nhìn dáng vẻ thảm hại của họ, Trương Thụy Đồng nhảy lên vách đá, dùng khinh thân thuật tìm những phiến đá nhô ra để nhanh chóng leo xuống.

Lúc này ai nấy đều tự lo thân mình.

Đang leo xuống, ta bỗng thấy trong bóng tối có vô số quan tài treo lơ lửng giữa không trung.

"Nơi này... là thiên động sao?" Bên dưới toàn là quan tài, ta nhảy thẳng vào một cái.

Theo kịch tình thì A Ninh và đám người của cô ta chắc cũng đang ở gần đây, nhưng suốt đường đi chẳng thấy ai, hay là bọn họ đã đi trước rồi?

Phía xa trên một bãi đá cuội, có mấy người đang nằm đó.

Ngô Tà và những người khác đang nằm trên bãi cát ngầm.

Ta vỗ nhẹ cho Ngô Tà tỉnh lại, cậu ấy giật mình mở mắt.

"Tôi đang ở đâu?" Nhìn Ngô Tà đầy mồ hôi lạnh, Trương Thụy Đồng cười: "Không ở đây thì ở đâu?

Mộ dưới đáy biển chắc?" Nghe vậy, Ngô Tà kinh hãi: "Sao ngài biết tôi vừa mơ thấy chuyện ở mộ đáy biển hai mươi năm trước?" "Lúc nãy cậu nói mớ thôi." Trương Thụy Đồng nói bừa một câu rồi nhìn sang những người khác.

Cú ngã vừa rồi đã làm lạc mất nhóm Thái thúc, chắc là rơi đi chỗ khác rồi.

Số lượng quan tài ở đây vô cùng kinh người, nhìn đâu cũng thấy quan tài đan xen nhau.

Lương sư gia bò từ bên cạnh lại, thấy Trương Thụy Đồng liền cười xởi lởi: "Trương gia, chúng ta rơi cùng một chỗ đúng là có

duyên.” Lão ta lấy từ trong túi ra một bản đồ gấp gọn.

Trương Thụy Đồng cầm lấy, thầm nghĩ cuốn sổ này chắc chính là Hà Mộc Tập.

“Cuốn Hà Mộc Tập này coi như quà gặp mặt!” Trương Thụy Đồng nhận lấy, Lương sư gia mới thở phào nhẹ nhõm.

Ta lướt qua cuốn sổ thấy ghi chép khá nhiều vị trí mộ cổ nên tùy tay bỏ vào túi.

Chỉ vào Lương sư gia, ta bảo: “Lát nữa ông đi trước.” Lão già này nhìn thì có vẻ vô hại nhưng gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ là kẻ phản bội đầu tiên.

Lương sư gia cười ngượng nghịu, nhìn đống quan tài xung quanh rồi nói: “Đây là Thiên Quan Động, một hình thức mộ táng của dân tộc thiểu số, thuộc loại nhai táng!” Ngô Tà hỏi: “Trương gia, đây có phải mộ cổ Xà Quốc không?” Trương Thụy Đồng gật đầu.

Lão Dương đứng ở một khoảng trống không có quan tài, đèn pin soi vào một vùng lõm ở giữa.

“Trước đây tôi chính là từ cái hố này rơi xuống ngôi mộ bên dưới.” Thiên Quan Động này rất cao, leo xuống ít nhất cũng phải hai ba chục mét.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng đi xuống đáy hố.

Khi ba người kia xuống tới nơi, Bàn Tử nói: “Quan tài ở đây làm sơ sài quá, chẳng đóng nắp kỹ gì cả, để chuột bọ chạy ra vào tự nhiên thế này!” Lương sư gia cầm la bàn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Tiểu ca, tình hình không ổn, có lẽ tôi trúng chiêu rồi!” Kim la bàn của lão ta không ngừng xoay tròn: “Nhìn kìa, la bàn hỏng rồi, không phải phong thủy có vấn đề thì là có thứ gì đó không sạch sẽ!” Lão Dương nhìn quanh, oán trách: “Chẳng phải vẫn là con đường tôi từng đi sao?”

Đi nửa ngày trời hóa ra lại quay về điểm xuất phát.

Lương sư gia thở không ra hơi: "Không đúng, chúng ta không chú ý rồi, đi nãy giờ mà như dậm chân tại chỗ, nếu tôi không nhầm thì chúng ta bị thứ gì đó che mắt rồi!" Ngô Tà hỏi: "Có khi nào là trùng hợp không?" Trương Thụy Đồng xua tay: "Thiên Quan Động này là nơi tụ khí, nói không có thứ gì không sạch sẽ thì ta cũng không tin." Ta chỉ tay xung quanh: "Các quan tài ở đây được bày biện theo Kỳ Môn Dị Số, giống như Bát Trận Đồ của Gia Cát Lượng vậy!" "Cộng thêm âm khí quá nặng khiến sương đen bao phủ, muốn thoát khỏi mê cung này chỉ có một cách thôi!" "Cách gì?" Lương sư gia tò mò nhìn.

Lão ta vốn định khoe mẽ kiến thức nhưng không ngờ Trương Thụy Đồng lại nhìn ra cách giải nhanh hơn.

Trương Thụy Đồng lấy một thanh pháo sáng ra: "Lát nữa ta sẽ ném pháo sáng sang một bên, cứ đi theo hướng ánh sáng là được!" Chỉ cần phân biệt được phương hướng thì thoát ra cũng chỉ mất vài phút.

Đúng lúc đó, Lương sư gia bỗng hét thảm một tiếng.

Bàn Tử mắng: "Lão già này tự dưng hét lên làm tôi giật bắn mình!" Lương sư gia run rẩy chỉ vào cái quan tài bên cạnh.

"Quan tài... cái quan tài bên cạnh vừa thổi một hơi làm tắt đuốc của tôi rồi!" Ngọn đuốc bỗng tắt ngóm, một luồng gió lạnh thổi vào sau gáy khiến ai nấy đều rùng mình.

Trương Thụy Đồng đưa tay sờ gáy, quả thực có một luồng âm phong.

Mắt ta có thể nhìn thấy quỷ, chẳng có lý gì lại không thấy gì!

Lương sư gia kêu lên: "Ba vị đại gia, không phải tôi nhát gan đâu, nhưng vừa rồi thực sự có thứ gì đó thổi một hơi vào lưng tôi!" Ta nhặt ngọn đuốc rơi dưới đất lên, quan sát kỹ xung quanh.

Trương Thụy Đồng ghé sát vào quan tài nhìn, bên trong cũng có một đôi mắt đang nhìn ra.

Sau khi bốn mắt chạm nhau, bên trong bỗng có một bóng đen vụt mất.

“Thì ra là thứ này giở trò!” Nhìn thứ trong quan tài, Trương Thụy Đồng đã hiểu ra.

Chương 91

Xung quanh tối đen im lìm, chỉ có tiếng động sột soạt phát ra từ các quan tài.

Trương Thụy Đồng chỉ vào đống quan tài xung quanh: "Thứ thổi hơi chính là chúng!" Lương sư gia nhìn vào, thấy một con chuột xám lớn cũng đang nhìn mình trừng trừng.

Con chuột đó to hơn cả mèo bình thường.

Ngô Tà mất kiên nhẫn hỏi: "Lão Dương, lúc trước cậu đi cũng qua chỗ này à?" Lão Dương cũng bực bội: "Lúc trước tôi đi chỉ mất vài phút là tìm thấy cái cây đó thôi!" Trương Thụy Đồng nhìn la bàn, phương hướng lối vào Thanh Đồng Thần Thụ đại khái đã nắm rõ.

Ngay khi Trương Thụy Đồng định chỉ đường thì xung quanh bỗng nhiên khói nghi ngút.

Thanh pháo sáng lúc nãy đã bắt đầu bùng lửa.

Lương sư gia ngửi mùi thấy có gì đó không ổn.

Lão ta bốc một nắm đất lên rồi sợ hãi ngã ngồi xuống đất: "Dầu hỏa, trong đất xung quanh toàn là dầu hỏa!" Pháo sáng cháy không lâu, rơi xuống đất mới vài giây đã làm bùng lên ngọn lửa.

Ngô Tà may mắn nói: "Cũng may quan tài ở đây ẩm ướt, nếu không chúng ta phải đi chữa cháy rồi!" Lương sư gia nghe vậy liền hốt hoảng: "Mấy vị đại gia, lần này tiêu đời rồi!" Ngọn lửa bỗng nhiên bùng lên thành một bức tường lửa, lan rộng với tốc độ không tưởng.

Men theo những lối nhỏ giữa các quan tài, một con hỏa long chạy sát mặt đất đang uốn lượn trong hang núi tối đen.

“Thiên Quan Hỏa Long Trận, thiết kế ‘ngọc đá cùng nát’ của Thiên Quan Động!” Trương Thụy Đồng nhìn la bàn tìm lối thoát.

Ngọn lửa tuy nguy hiểm nhưng cũng vô tình giúp ta nhìn rõ đường.

Ta nói: “Đi tiếp đi, lối vào mộ cổ ở đằng kia!” Tiếp tục tiến về phía trước, trên đường ta phát hiện có vài xác chết mặc áo giáp.

Lương sư gia tắc lưỡi: “Mấy vị này chắc là đám Bất Ngôn Kỵ mà Vương lão bản nhắc tới!” Ngoài những xác chết này, từ trong các quan tài hai bên không ngừng có chuột lao ra.

Vượt qua mấy bức tường quan tài, phía trước vẫn chưa thấy điểm dừng.

Ngô Tà đi phía sau lo lắng hỏi: “Trương gia, lửa cháy ngày càng nhanh, ngài có chắc chắn không?” Trương Thụy Đồng không trả lời, tai lắng nghe xung quanh, trận hỏa long đang cháy dữ dội, chỉ còn một con đường duy nhất để đi.

Những ngọn lửa bùng lên dữ dội cũng giúp nhìn rõ toàn bộ Thiên Quan Trận.

Phía trước không xa có một cái hố sâu hơn mười mét, Trương Thụy Đồng chỉ tay về phía đó: “Nhanh lên, ở đây này!” Lão Dương chẳng thèm suy nghĩ, nhảy ngay xuống.

“Ngô Tà, đừng đứng ngẩn ra đó nữa, bên dưới chắc chắn là địa cung!” Trương Thụy Đồng tung mình một cái, nhẹ nhàng đáp xuống đáy hố.

Khi Lương sư gia tiếp đất, người lão ta đã bén lửa, phải lăn lộn mấy vòng mới dập tắt được.

Phía trên khói nghi ngút, Thiên Quan Động này e rằng từ nay sẽ biến mất.

Trương Thụy Đồng thở dài, đúng là đi đến đâu nát đến đó.

Trên khoảng đất trống, lửa bắt đầu lan xuống.

Các quan tài gặp lửa bùng nổ, nắp quan tài bị hất văng lên không trung.

"Mau rời khỏi đây, bên dưới chắc là nơi sâu nhất của mộ cổ rồi." Lửa này không thể dập tắt được.

Lương sư gia nói: "Đống dầu hỏa kia chắc do đám Bất Ngôn Kỵ để lại, người Xà Quốc chắc không đến mức thiết kế cơ quan tự hủy thế này đâu." Một mồi lửa đã thiêu rụi toàn bộ di hài của dòng tộc Xà Quốc.

Vài con chuột lớn lao ra từ đống lửa, điên cuồng định cắn người.

"Chuột gì mà to vậy?" Ngô Tà thấy lũ chuột thì giật mình.

Càng tiến vào sâu trong mộ cổ, mọi thứ xung quanh càng trở nên quỷ dị.

Đi xuyên qua đường hầm ngầm, phần sau thạch thất có đặt sáu cỗ quan tài gồm hai lớn bốn nhỏ.

Trông giống như một mộ hợp táng.

Cách đó không xa là một cây cột đồng khổng lồ, bên cạnh mọc ra những cành nhỏ.

Nhìn thấy cảnh đó, Trương Thụy Đồng vui mừng: "Chính là cây thanh đồng đó sao?" Vị trí này chắc hẳn là đỉnh của cây thanh đồng.

Định thần lại nhìn cách bài trí quan tài trước mắt, Trương Thụy Đồng bỗng thấy nơi này có chút quen thuộc.

Trong kịch tình Tần Lĩnh, có một nơi có năng lực phục chế, e rằng chính là thạch thất này.

Đối diện quan tài là một dũng đạo, hai bên tường đá không có bích họa cũng không có phù điêu, quy cách mộ táng khá đơn giản.

Ngô Tà nhìn thạch thất thấy địa vị của mộ chủ không cao, mắng: "Lão Dương, chẳng phải cậu nói bên dưới có đồ tốt sao, toàn là mấy thứ đồng nát thế này à?" Nơi này e là đến đồ tùy táng cũng không có.

Lão Dương đi tới cạnh quan tài, chuẩn bị mở nắp: "Nơi này tôi cũng là lần đầu đến, lúc trước tôi đi lối khác!

Đồ tốt thật sự nằm ở bên dưới kìa!" Nếu không có trận hỏa hoạn kia thì chúng ta cũng chẳng đi theo lối này.

Vừa ngoảnh đi ngoảnh lại, Bàn Tử đã thắp xong nến, nói: "Xong rồi, né ra hết đi, Bàn gia chuẩn bị mở quan tài đây!" Thấy Bàn Tử cầm dao găm chuẩn bị cậy nắp quan tài.

Lão Dương thấy vậy cũng chạy sang một cỗ quan tài khác.

Bàn Tử nhanh chóng mở nắp, bên trong nằm một thanh niên mặc khôi giáp, rõ ràng là một quân nhân thời Bắc Ngụy.

Bàn Tử nhìn thi thể, chẳng thấy báu vật nào cả.

Lão Dương cũng mở một cái khác, thấy bên trong cũng nằm một người y hệt.

"Kìa, hai tên này không lẽ là anh em sinh đôi sao?" Trương Thụy Đồng nhìn qua là hiểu ngay, bọn họ là binh sĩ Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy.

"Không phải sinh đôi, hai cái xác này thực chất là cùng một người!" Ta nhìn quanh rồi nói: "Căn phòng này không phải thạch thất bình thường, nó có công dụng khác!" Lão Dương nhìn cái xác, thấy trong đó có một thanh kiếm.

Chương 92

Hắn đưa tay định lấy nhưng thấy thanh kiếm nặng đến kinh người, lấy ra vô cùng khó khăn.

"Kiếm làm bằng chất liệu gì mà nặng thế này?" Lão Dương cố sức nhặt thanh kiếm lên nhưng rất vất vả.

Trương Thụy Đồng bước tới thuận tay cầm thanh kiếm lên: "Kiếm tốt!" Thanh kiếm này so với Long Uyên cũng chẳng kém cạnh gì.

Thấy ta lấy mất thanh kiếm, Lão Dương đang định nói gì đó thì bỗng cảm thấy nguy hiểm, theo bản năng né sang một bên.

Cái xác nằm trong quan tài lúc nãy bỗng nhiên đứng bật dậy.

Chỉ có điều người này mất một cánh tay, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng là biểu hiện của việc mất máu quá nhiều.

Trương Thụy Đồng cầm lấy thanh kiếm.

Hắn nhớ trong nguyên tác, thanh kiếm này ít nhất cũng không thua kém Hắc Kim Cổ Đao, giữ lại tự dùng là vừa khéo.

Kẻ trong quan tài đột nhiên vươn tay muốn lấy lại kiếm, Trương Thụy Đồng nhanh chóng lùi lại hơn một mét.

"Sống lại rồi!" Lão Dương trố mắt nhìn kẻ vừa bước ra từ quan tài, gã hốt hoảng nói: "Âm nhân, chắc chắn cũng là một âm nhân!" Thấy có kẻ cũng là âm nhân giống mình, Lão Dương vô cùng kích động, ít nhất điều đó chứng minh các phương pháp trước đây đều đúng.

Kẻ kia không nói nửa lời, trực tiếp động thủ, tay không tấc sắt lao về phía Trương Thụy Đồng.

Tốc độ giao đấu của cả hai quá nhanh, từ dưới đất đánh thốc lên tận trên cây thanh đồng.

Trương Thụy Đồng bất ngờ lộn người nhảy xuống từ trên cây, tung một cước đá bay tên người Bắc Ngụy kia.

Nhìn kẻ đang ngã gục, Trương Thụy Đồng nhàn nhạt nói: "Đừng đánh nữa, thời gian của ngươi không còn nhiều đâu!" Một ngụm máu tươi bắn ra từ miệng kẻ đó.

Bàn Tử cầm súng định tiến lên, Trương Thụy Đồng ngăn lại: "Bàn Tử, không cần động thủ, hắn sắp chết rồi!" Ngô Tà không hiểu, hỏi: "Hắn là người cùng thời với Bất Ngôn Kỵ sao?" Kẻ người Bắc Ngụy kia nhìn quanh quất: "Không biết Vương gia và Tướng quân đang ở nơi nào?" Ánh mắt hắn dừng lại trên người Trương Thụy Đồng, trầm giọng hỏi: "Các ngươi là ai?" Bàn Tử nghe đối phương dùng cổ văn liền đáp: "Nhữ vi hà nhân? (Ngươi là ai?)" Kẻ kia nhìn trang phục của họ rồi hỏi: "Các ngươi là Thổ phu tử sao?" Bàn Tử lắc đầu: "Ta là Mạc Kim Giáo Úy!" Nam phái mới gọi là Thổ phu tử, Bàn Tử là Bắc phái, tự nhiên không thừa nhận cái danh đó.

Tên người Bắc Ngụy đột nhiên phản ứng lại, hỏi: "Nay ai xưng đế?" Thấy sắc mặt hắn càng lúc càng tệ, Trương Thụy Đồng đáp: "Nay không còn ai xưng đế, thời đại của ngươi đã qua cả nghìn năm rồi!" Nói đoạn, Trương Thụy Đồng chỉ tay về phía thi thể trong quan tài bên kia: "Đó chính là thi thủ của ngươi." Kẻ người Bắc Ngụy nhìn vào thi thể, thương thế đột ngột trở nặng, phun thêm một ngụm máu lên xác chết.

"Thiên niên, thiên niên... rốt cuộc vẫn là kết cục này!

Tướng quân đã sớm nói nơi đây tà khí tứ phía, thuật trường sinh này chẳng thể dài lâu..." Trương Thụy Đồng tiến lại gần thì kẻ đó đã tự lẩm bẩm một hồi rồi đổ gục xuống, tắt thở.

“Chết rồi?” Trương Thụy Đồng gật đầu: “Thực sự đã đứt hơi, phục sinh bằng phương pháp này tuy có thể nhưng đáng tiếc là không bền.” Vật chất hóa hoàn toàn dựa vào tưởng tượng, có lẽ khi tưởng tượng người này đã bị trọng thương, nên sau khi vật chất hóa cũng là một kẻ mang trọng thương.

Bàn Tử đứng bên thi thể, lộ vẻ bi thương bái lạy, nhưng ngay sau đó trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, lão liền thò tay lục lọi lấy sạch những đồ đáng giá trên người kẻ chết.

Ngô Tà thở dài: “Lẽ ra sinh mạng này nên kết thúc từ nghìn năm trước!” Lão Dương nhìn thanh kiếm trong tay Trương Thụy Đồng rồi nói: “Trương gia, thanh kiếm đó quả thực đáng giá, nhưng so với những thứ bên dưới thì thanh này chỉ là sắt vụn thôi!” Gã nói như để tự an ủi mình rồi từ bỏ ý định với thanh bảo kiếm kia.

Kiếm này là đồ của hoàng thất Bắc Ngụy, Trương Thụy Đồng dùng thấy rất thuận tay nên trực tiếp đeo lên lưng.

Ngô Tà cầm đuốc đi về phía cây thanh đồng cách đó không xa.

Lão Dương dẫn những người khác đi vào một hố sâu.

Ngay lập tức, một cảnh tượng hùng vĩ hiện ra trước mắt.

Giữa hố sâu dựng đứng một trụ thanh đồng khổng lồ đường kính tới mười mấy mét.

Nhìn qua cứ ngỡ là tường đồng vách sắt, cao vút đến mức không thể nhìn thấy đỉnh, phần dưới đâm thẳng vào lòng đá sâu nhất của hố.

Ngô Tà nhìn thấy mà há hốc mồm: “Một món đồ kim loại khổng lồ thế này đã vượt xa trình độ luyện kim thời đó, nhân loại tuyệt đối không thể làm được, đúng là thần tích!” Nhìn trụ đồng khổng lồ, Trương Thụy Đồng dặn: “Cây thanh đồng này, một lát nữa các ngươi nhớ kỹ tuyệt đối không được dùng tay không chạm vào!” Trên cây

thanh đồng có vô số cành nhỏ và thân cây, trông gần như một cái cây bình thường.

Nhìn cái cây này, Trương Thụy Đồng cảm thấy hơi khó tưởng tượng, một cây thanh đồng thế này vốn chỉ để dùng bẫy Trọc Cửu Âm.

Tiến lại gần quan sát, trên đó khắc đầy vân lôi, tượng trưng cho thần tính của đồ thanh đồng.

Lão Dương hỏi: "Ngô Tà, những thứ khắc trên này dùng để làm gì?" Ngô Tà nghe xong cười đáp: "Chỉ là trang trí để dọa dân thường thôi, không có tác dụng thực tế đâu!" Lương sư gia thì ngước nhìn đỉnh cây, kinh thán: "Đúng là thiên cung tạo vật!" Trong lúc mọi người kinh ngạc trước sự kỳ diệu xung quanh, họ cũng bắt đầu tìm lối xuống.

Bàn Tử khẽ tiến lại gần Trương Thụy Đồng hỏi: "Vừa nãy gã âm nhân kia đột nhiên lăn ra chết, Lão Dương liệu có..." Trương Thụy Đồng bình thản đáp: "Chỉ cần ở trong phạm vi cái cây này, hắn sẽ không chết!" Ở phía bên kia, Lương sư gia đột nhiên gọi lớn: "Phía dưới có dấu vết nhân tạo, chắc là do người nước Xá xây dựng, tôi có thể xuống xem thử!" "Ngôi mộ cổ này có từ niên đại nào?" Lão Dương không nhịn được hỏi lại.

"Xem chất liệu cây thanh đồng này, vân lôi lồng ghép, vân ở trên lôi ở dưới, đại diện cho thiên địa đối lập, lại xem rỉ sét màu xám tro, khả năng lớn nhất là từ thời Tây Chu!" Nhắc tới Tây Chu, Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau.

"Chẳng lẽ có liên quan tới mộ Lỗ Vương?" Trong mộ Lỗ Vương có lục lạc thanh đồng, ở đây cũng có, số lượng còn nhiều đến lạ lùng, nếu nói hai bên không liên quan thì có đánh chết Bàn Tử cũng không tin.

Ngô Tà lắc đầu: “Tạm thời chưa thể xác định, có lẽ xuống dưới sẽ biết!” Lão Dương lấy ra mấy đôi găng tay: “Mọi người đeo vào đi!” Trương Thụy Đồng thuận tay nhận lấy.

Cây thanh đồng này không thể tùy tiện chạm vào, lúc này không cần phải khách khí.

Ngô Tà thấy lạ: “Đến lúc này rồi mà còn giữ vệ sinh sao?” Trong mộ cổ đầy rẫy tống tử mà đeo găng tay thì có vẻ hơi làm màu.

Lão Dương thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi đã nói trước rồi, cái cây này không thể chạm trực tiếp, sẽ xảy ra chuyện lớn đấy!” Sau khi đeo găng tay, mọi người leo lên cây thanh đồng để xuống dưới.

Vừa leo được một đoạn, phía dưới đột nhiên truyền tới tiếng rung động, mọi người khựng lại.

Lương sư gia hốt hoảng: “Bên dưới không lẽ có thứ gì đang bò lên?” Tiếng động dồn dập thế này, e rằng không phải là thứ nhỏ nhặt.

Cảm nhận được thứ bên dưới, Trương Thụy Đồng lờ mờ thấy những bóng đen đang thoắt ẩn thoắt hiện giữa các cành cây.

Một khuôn mặt lớn kỳ quái đang hướng về phía họ mà truy đuổi.

Lão Dương nhìn xuống dưới, mặt cắt không còn giọt máu, gào lên: “Mẹ kiếp, lên lên lên, mau lên phía trên!” Lương sư gia cũng nhìn xuống, kêu quái một tiếng rồi không biết lấy đâu ra sức lực, liều mạng trèo lên.

Trương Thụy Đồng sử dụng khinh thân thuật, nhanh chóng xuyên hành giữa các cành cây thanh đồng.

Chương 93

Nguyên bản hắn cứ ngỡ là Trọc Cửu Âm, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt quỷ dị kia, hắn biết là thứ khác.

Khuôn mặt đó to gấp rưỡi người thường, ngũ quan như được tạc từ đá, không có chút sinh khí của người sống.

Ngô Tà trong lúc chạy trốn cũng tò mò ngoái đầu nhìn.

Lão Dương thấy vậy lập tức hét lớn: "Ngô Tà, cậu đứng đực ra đó làm gì, mau chạy đi!" Thấy Trương Thụy Đồng vẫn không nhanh không chậm tiến về phía trước, Ngô Tà hỏi: "Trương gia, thứ bên dưới là gì mà có khuôn mặt to thế?" Vừa rồi nhìn trong bóng tối, đó là một khuôn mặt người siêu khổng lồ.

Bóng đen đó thoạt nhìn như một người đang nhanh chóng leo lên.

Trương Thụy Đồng tranh thủ châm một điếu thuốc, khinh rẻ nói: "Đó là một lũ khỉ thôi!" "Khỉ ư?" Bàn Tử định chạy lên, nghe Trương Thụy Đồng nói vậy liền khựng lại.

Nếu là khỉ thì khuôn mặt quỷ dị kia không thể giải thích được.

Nhìn hai người phía trước, Bàn Tử mắng: "Chỉ có hai con khỉ mà dọa các người thành ra thế này, xem cái tiền đồ của các người kìa!" Ngô Tà thấy bộ dạng Bàn Tử liền đáp: "Béo nhà anh cũng chẳng khá hơn đâu!" Bàn Tử vì quá béo nên chạy không nhanh, nếu không tốc độ chưa chắc đã thua hai vị phía trước.

Khuôn mặt kia càng lúc càng gần, bám sát ngay dưới chân.

Trương Thụy Đồng vứt mẩu thuốc, rút súng bắn một phát vào khuôn mặt cứng đờ đó.

Một tiếng "đoàng" vang lên, khuôn mặt khổng lồ bị bắn nát vụn,

rơi xuống vực sâu.

Sau phát súng, Lương sư gia và Lão Dương lại quay trở về lối cũ.

Lương sư gia vừa về tới nơi, đột nhiên nhìn xuống dưới hét thảm một tiếng, suýt nữa thì ngã khỏi cây thanh đồng.

Ngô Tà định vươn tay kéo Lương sư gia thì bất ngờ từ dưới nhô lên hai khuôn mặt trắng bệch khổng lồ.

Ngô Tà giật nảy mình.

Bàn Tử bên cạnh theo bản năng siết cò, xả súng vào hai khuôn mặt đó.

Bàn Tử chửi thề: "Lũ khỉ này phiền phức quá!" Đám khỉ này không những không sợ mà còn chủ động tấn công, liều chết không lùi.

Đạn bắn vào mặt chúng chỉ nghe tiếng "keng keng", những chỗ khác trúng đạn thì không sao, duy chỉ có khuôn mặt đó là không hề hấn gì.

Trương Thụy Đồng giữa lúc hỗn chiến đã ra tay giật phăng mặt nạ của một con khỉ.

Ngay lập tức, từ sau mặt nạ lôi ra một con trùng kỳ quái.

Con trùng đó và mặt nạ hoàn toàn liền thành một khối, trông vô cùng buồn nôn.

Sau vài phát súng, lũ khỉ bên dưới bắt đầu sợ uy lực của súng máy, bắt đầu thối lui.

Thấy Trương Thụy Đồng tháo mặt nạ ra, Ngô Tà mắng: "Lão Dương, mẹ nó toàn là khỉ thôi!" Lão Dương quay đầu, có chút không tin đáp: "Ông cố nội ơi, có con khỉ nào mặt mũi như thế này không?" "Không phải mặt người, là mặt nạ đá!" Lão Dương chậm lại, hỏi: "Bất kể là thứ gì, số lượng nhiều thế này đánh sao xuể?" Ngô Tà ngẩn

người, quả thực lũ khỉ này đánh không hết được.

Hắn ngăn Bàn Tử đang không ngừng nổ súng, nhắc nhở: "Béo mau đi thôi, đạn của chúng ta không thể lãng phí ở đây!" Lũ khỉ chết nhiều nên bắt đầu giảm tốc độ tấn công, một số con thậm chí đứng bên cạnh quan sát.

Bàn Tử thấy cái mặt nạ dưới đất, đặc biệt là con trùng lớn gớm ghiếc trên đó, liền tiến lên dẫm nát.

"Trương gia, thứ này là gì mà tởm thế?" Nhìn mặt nạ đá, trong đầu Trương Thụy Đồng hiện lên hệ thống cộng sinh trong cung Lỗ Vương.

"Đây là một hệ thống cộng sinh, mặt nạ là nhân tạo, bên trong là cổ trùng thời Tây Chu!" Vừa dứt lời, cái mặt nạ đột nhiên động đậy như một cái máy hô hấp đang xoay vòng.

"Mặt nạ... còn sống sao?" Trong ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà, Trương Thụy Đồng lật ngược cái mặt nạ lại rồi dẫm nát, nước dịch nồng đặc bắn tung tóe.

Cổ trùng có thể ký sinh vào cơ thể người, Trương Thụy Đồng có huyết mạch Kỳ Lân tự nhiên không sợ, nhưng những người khác thì chưa chắc.

Lũ khỉ bị thương nên bản năng sợ hãi chạy trốn.

Mọi người tạm thời thở phào, tiếp tục đi tới.

Đột nhiên, trên cây thanh đồng truyền tới tiếng rung động kịch liệt, dường như có một con quái vật khổng lồ đang lao xuống.

Thấy bóng đen đó, Bàn Tử định nổ súng.

Trương Thụy Đồng nhìn qua, đột nhiên nhận ra khuôn mặt bóng đen đó, ánh mắt ngưng lại, ngạc nhiên: "Là tên Thái thúc kia!" Trong

thoáng chốc, bóng người đó rơi xuống giữa ba cành cây, một luồng dịch hôi thối bắn ra.

Ngô Tà bị bắn đầy mặt.

Lương sư gia là người sợ hãi nhất: "Thái...

Thái thúc?" Khuôn mặt kinh khủng đó trừng mắt nhìn thẳng, như thể chưa chết hẳn.

Cái chết của Thái thúc gây chấn động mạnh cho Lương sư gia.

Tận mắt chứng kiến Thái thúc chết, mọi người cảm thấy con đường phía trên e là không dễ đi.

Cành cây thanh đồng càng lúc càng nhiều, dày đặc đến mức không còn chỗ đặt chân.

Tiếp tục leo lên, trên vách nham thạch đối diện đột nhiên xuất hiện mấy con khỉ đeo mặt nạ.

Nhìn lũ khỉ này, Trương Thụy Đồng nhàn nhạt nói: "Đây là ổ của lũ khỉ này, một lát nữa tất cả phải ngoan ngoãn, đừng có động chạm lung tung vào đồ vật!" Những người như Lương sư gia chết thì cũng thôi, vạn nhất bị cổ trùng khống chế thì lại thêm rắc rối.

Lương sư gia nghe xong vội vâng dạ liên tục.

Nhìn kỹ lũ khỉ xung quanh, chúng đều đã chết từ lâu, treo trên đó chỉ còn là những xác khô bị phong hóa, thân hình vặn vẹo kỳ quái.

Những xác khô như vậy có đến mười mấy cái, mặt nạ quỷ dị không hề vì xác chết khô héo mà rơi ra, ngược lại trông vẫn như đang âm thầm quan sát.

Chương 94

Khi Bàn Tử định tiến lại xem, Lương sư gia đột nhiên quát: "Béo gia, cẩn thận, khỉ chết rồi nhưng cổ trùng chưa chắc đã chết đâu!" Lương sư gia nhìn Trương Thụy Đồng: "Trương gia, những con cổ trùng này có niên đại rất xa xưa, e là từ thời Tây Chu để lại!" Ngô Tà nhìn lũ khỉ phía trước, lẩm bẩm: "Tôi thấy lũ khỉ này hơi quái dị?" Khi định tiến lại kiểm tra thì nghe Trương Thụy Đồng nói: "Quái là đúng rồi, mấy con này không phải khỉ, là thợ mỏ ngày xưa, nên trên người không có lông khỉ!" Nếu không nói, Ngô Tà cứ ngỡ đây là lũ khỉ bị rụng lông.

Lương sư gia dùng vật gì đó hất cái mặt nạ đá ra, lộ ra bên dưới là một cái xác hoàn toàn khô quắt, mắt thu nhỏ lại, hốc mắt lõm xuống như hai lỗ đen, miệng há hốc một cách khó tin.

Khuôn mặt vì mất nước mà biến dạng, hiện lên biểu cảm vô cùng hung tợn.

Lương sư gia chỉ vào mặt nạ: "Mặt nạ chắc chắn là nhân tạo, vân lôi trên đó đại trí giống với cây thanh đồng, chắc chắn có liên quan tới người đúc cây này!" Từng cái xác khô nối thành một đường tuyến.

Nhìn theo hướng đó, Trương Thụy Đồng đột nhiên thấy ba luồng ánh sáng đèn pin xuất hiện ở phía bên kia.

Từ tầng trên đột nhiên có mấy người rơi xuống, trong đó một bóng người hạ cánh bình ổn giữa không trung.

Ngô Tà nhìn từ xa nhận ra bóng lưng, mừng rỡ: "Tiểu Ca, anh cũng ở đây sao!" Thấy sự xuất hiện của Trương Thụy Đồng, A Ninh cũng vô cùng bất ngờ, bên cạnh cô ta là một thanh niên tóc ngắn.

"Thật trùng hợp, đi đâu cũng gặp được!" A Ninh nhìn sự hiện diện

của Trương Thụy Đồng có vẻ không ngạc nhiên lắm.

Khi nhìn vào ba lô của Ngô Tà, cô ta đột nhiên cười lạnh một tiếng.

"Đừng diễn kịch theo đuôi tôi nữa, để khỏi phải khó xử cho cả đôi bên!" A Ninh trước đó đã bị Trương Thụy Đồng chơi một vố, đi theo máy định vị chỉ tìm thấy một lũ khỉ vàng, lãng phí không ít thời gian, nếu không cũng chẳng xuất hiện ở đây đúng lúc này.

A Ninh nhìn Bàn Tử cười lạnh lẽo.

Tiểu Ca quan sát kỹ xung quanh, thấy Trương Thụy Đồng liền lộ vẻ vui mừng, nhanh chóng bước tới bên cạnh.

"Tôi đã tìm thấy một cánh cửa thanh đồng ở đây!" Trương Thụy Đồng vỗ vai anh ta: "Thứ chúng ta cần tìm đúng là một cánh cửa thanh đồng, nhưng không phải cánh cửa này!" Có thể tìm tới đây chứng tỏ Tiểu Ca đã đi đúng hướng.

Trước mắt là một đài tế tự được dựng trên cây thanh đồng.

Lương sư gia quan sát kỹ các cành cây trên đài tế, nói: "Nhìn xem, những cành cây này có rãnh dẫn máu như lưỡi dao, dẫn trực tiếp vào vân lôi, cây thanh đồng này dùng máu người để tế lễ!" Trên những sợi dây xích sắt kết nối xung quanh treo đầy xác khô, có lẽ họ đã chết trong lúc tế lễ, bị rút cạn máu rồi khô héo tại đây.

A Ninh nhìn quanh: "Đây chắc là nơi người nước Xá dùng để tế tự!" Thủ hạ của cô ta nhìn chằm chằm vào một cái đỉnh thanh đồng lớn, muốn mang nó đi.

Hắn tiến lại thử nhấc mấy lần nhưng không tài nào di chuyển được.

Trương Thụy Đồng nhìn cái đỉnh đó, nếu không lầm thì đó chính là một cơ quan.

Lối xuống đáy cây thanh đồng nằm ngay dưới đài tế này.

Những rãnh máu kia cuối cùng dẫn tới một nơi: cái kén xác khổng lồ sâu trong cây thanh đồng.

Bàn Tử nhìn quanh, cười khinh miệt: "Hừ, cái đài tế này đúng là một lò sát sinh!" Đèn pin của hắn chiếu vào vị trí chính giữa, nơi đó có một bộ xương khô ngồi đó, nhìn kỹ có thể thấy bề mặt cốt hài có màu giống như thanh đồng.

Xung quanh rìa đài tế bày la liệt đầu lâu.

Thủ hạ của A Ninh đột nhiên phát hiện xung quanh treo đầy lục lạc thanh đồng lục giác, liền nói: "Lục lạc... thứ này chắc chắn đáng giá chứ?" Bàn Tử vội tiến tới quát ngăn: "Ta nói trước, động vào cái đỉnh ta không ý kiến, nhưng nếu động vào lục lạc, ta không khách khí đâu!" Uy lực của loại lục lạc này không chỉ Bàn Tử mà ngay cả Ngô Tà bây giờ cũng thấy rợn người.

Tiểu Ca đột nhiên nói với Trương Thụy Đồng: "Tình hình ở đây..." Trương Thụy Đồng tiếp lời ngay: "Giống với cây san hô trong mộ dưới đáy biển phải không?" "Uông Tạng Hải có lẽ đã tới đây sớm hơn, lấy đi không ít lục lạc!" Kỹ thuật chế tạo loại lục lạc này hiện nay chỉ có Trương gia nắm giữ, đồng thời cũng chỉ Trương gia mới có phương pháp khắc chế tuyệt đối, điểm này nhà họ Uông đã nỗ lực hơn năm trăm năm cũng không làm được.

Hai người đang nói chuyện thì thủ hạ của A Ninh và Bàn Tử đột nhiên cầm một cái hộp.

Trương Thụy Đồng quay người lại vừa lúc thấy Bàn Tử định mở ra.

"Bàn Tử, bên trong có thể là linh hồn tế tự, tốt nhất đừng mở!" Lời của hắn dường như không ngăn được Bàn Tử.

Bàn Tử thuận tay mở hộp, đột nhiên một luồng gió từ bốn phía thổi tới.

"Bên trong chẳng có gì cả!" Bàn Tử nói.

Ngay lập tức, những lục lạc thanh đồng xung quanh bắt đầu có vẻ không ổn.

Trương Thụy Đồng châm một điếu thuốc, nhìn mấy vị này đang tìm đường chết.

Lục lạc không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hắn và Tiểu Ca.

Tiểu Ca vẫn quan sát xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người Ngô Tà vài giây.

Dù đã ăn Kỳ Lân Kiệt, Ngô Tà vẫn không thể miễn dịch với tiếng chuông thanh đồng.

Lục lạc thanh đồng xung quanh vang lên không dứt.

Trong lúc hỗn loạn, Bàn Tử bắn mấy phát vào mặt thủ hạ của A Ninh rồi quay người bỏ chạy.

Tiểu Ca nhìn quanh, sắc mặt căng thẳng: "Trương gia, quỷ hồn tế tư của nước Xá đang ở quanh đây, tôi có thể cảm nhận được!" Lục lạc rung động, oán linh đang tác quái.

Một lớp sương trắng bao phủ lên lục lạc, dưới Âm Dương Nhãn, quỷ hồn tế tư không chỗ lẩn trốn, cộng thêm huyết mạch của Trương Thụy Đồng vốn nhạy cảm với những thứ này.

Hắn lấy Phát Khâu Thiên Ấn từ không gian vật phẩm ra.

Quay đầu lại thì thấy thủ hạ của A Ninh nộ hống một tiếng: "Béo, cút ra cho ta!" Hắn mặc áo chống đạn nên không bị Bàn Tử bắn chết, phản ứng lại lập tức muốn trả thù.

Bàn Tử thì đang quỳ trước tế ti, miệng lẩm bẩm từ gì đó, thực hiện một nghi thức kỳ quái rồi chĩa súng vào miệng mình.

Thấy Bàn Tử định tự sát, Tiểu Ca biến sắc lập tức rút quân đao, cắt máu rồi dùng lực hất đi.

Máu bắn vào trán Bàn Tử khiến lão đột nhiên tỉnh táo.

"Mẹ nó!" Lão vội bỏ súng xuống nhưng nghe thấy tiếng hét phía sau.

Thủ hạ của A Ninh với khuôn mặt hung ác lao về phía A Ninh.

Chương 95

A Ninh lúc này cũng rơi vào ảo giác, mặt đầy hoảng hốt.

Bàn Tử thấy vậy ngẩn người: "Hỏng rồi, A Ninh sắp gặp chuyện!" A Ninh bị tên thủ hạ đó lôi theo rơi xuống dưới, mắt thấy không xong rồi.

Trương Thụy Đồng ấn Phát Khâu Thiên Ấn vào lớp sương trắng, lập tức một tiếng thét chói tai vang lên, lục lạc rung lắc dữ dội hơn.

Hắn lại lấy Trấn Hồn Linh ra rung động, tiếng chuông thanh thúy vang lên áp chế năng lực gây ảo giác của lục lạc thanh đồng lục giác.

Ngô Tà khôi phục lại, hỏi Tiểu Ca: "Tiểu Ca, dưới kia là chuyện gì vậy?" Tiểu Ca lắc đầu: "Tôi cũng không biết!" Đứng ở mép tế đàn, Bàn Tử nhìn xuống vị trí A Ninh rơi, có chút buồn bã: "Lúc trước ở mộ dưới đáy biển, cô ta cũng khá lợi hại..." Nghĩ đến người vừa biến mất, lòng lão thoáng chút bi thương.

Trương Thụy Đồng bước xuống từ tế đàn, thấy bộ dạng Bàn Tử liền cười: "Chưa chết đâu, buồn cái khỉ gì!" "A Ninh chưa chết sao?" Vẻ bi thương trên mặt Bàn Tử biến mất trong tích tắc, tốc độ biến mặt nhanh đến kinh người.

Trương Thụy Đồng gật đầu, A Ninh không dễ chết như vậy, điều này có thể khẳng định, nhưng tên kia thì có lẽ không may mắn thế.

Đợi đến khi tiếng lục lạc tắt hẳn, Lương sư gia không biết lại từ góc nào chui ra.

Tiểu Ca nhìn quanh: "Tôi cứ cảm thấy mình từng ở nơi này!" Bàn Tử hỏi: "Thế anh có nhớ lối ra ở đâu không?" Tiểu Ca rơi vào trầm tư, ký ức của anh ta không hoàn chỉnh, có lẽ phải suy nghĩ một lúc

mới nhớ lại được các chi tiết.

Trương Thụy Đồng chỉ vào đỉnh thanh đồng trước mặt: "Cái đỉnh này đặt ở đây mà các ngươi không thấy kỳ lạ sao?" Vị trí xuất hiện của cái đỉnh rõ ràng là có uẩn khúc.

Tiểu Ca đột nhiên đại ngộ, tiến lại vịnh vào hai bên đỉnh, cái đỉnh từ từ dịch chuyển, đống đầu lâu bên cạnh mở ra một lối đi.

Bàn Tử nói: "Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, kẻo lát nữa lục lạc lại kêu!" Tiếng chuông thanh đồng để lại ấn tượng quá sâu sắc, mấy người ở đây đều rơi vào ảo giác, suýt nữa bị dẫn dụ tự sát.

Lương sư gia nhìn những cái xác treo xung quanh, nhắc nhở: "Tôi đã nói rồi, những xác này trước khi chết đều trúng cổ thuật!

Cổ thuật thời Tiền Tần vô cùng lợi hại, gần như tương đương siêu năng lực..." Lương sư gia giải thích kỹ đặc điểm loại cổ trùng này, đó là một loại cổ thuật viễn cổ tên là Ly Cổ.

Con trùng chui trực tiếp vào cổ họng, khống chế tư duy của người hoặc động vật khiến chúng trở nên cực kỳ hung hãn.

Bàn Tử nghe xong nói: "Chẳng trách lũ khỉ kia vừa thấy tôi đã lao vào!" Ngô Tà trầm ngâm: "Những con cổ này dùng để trấn giữ nơi này." Lão Dương nghe Lương sư gia kể mà rợn tóc gáy, nhìn bóng tối phía trước thấy bất an: "Tôi bắn một phát đạn chiếu sáng xem phía trước có mai phục không!" Trương Thụy Đồng đứng cách đó không xa, nhìn vào bóng tối sâu thẳm: "Cổ trùng, phía trước toàn là cổ trùng!" "Ở đâu cơ?" Bàn Tử nghe xong giật nảy mình.

Đúng lúc đó, đạn chiếu sáng của Lão Dương bay vút đi, soi rõ phía trước.

Thấy trên thân cây thanh đồng có vô số vật lồi ra, mọi người lạnh toát sống lưng, mồ hôi hột chảy ròng ròng.

Trên cây chi chít những khuôn mặt người, chính xác hơn là loại mặt nạ đá quỷ dị kia.

Đạn chiếu sáng đi tới đâu cũng thấy cổ trùng mặt người mọc tới đó.

"Đây chắc là chính thân của Ly Cổ, chúng sinh sôi nảy nở thành một bầy lớn ở đây!" Những khuôn mặt đó bám vào cây thanh đồng, dưới ánh sáng hiện lên đủ loại biểu cảm: thống khổ, bi thương, hung ác hay cười lạnh, cảnh tượng khiến người ta dựng tóc gáy.

Lương sư gia run rẩy: "Các vị, đây toàn là Ly Cổ còn sống, giờ chúng ta tính sao?" Trương Thụy Đồng nói: "Lũ cổ trùng này sợ lửa, dùng lửa có thể thiêu chết toàn bộ!" Môi trường xung quanh âm u ẩm ướt, thích hợp cho Ly Cổ sinh tồn.

May mà trong không gian vật phẩm vẫn còn một cái bình phun lửa quân dụng.

Ngay lập tức có một lượng lớn Ly Cổ bò về phía Ngô Tà.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh, đột nhiên thấy một bóng đen xách súng xuất hiện, liền cười: "Xem kìa, A Ninh về rồi đó thôi?" Cú rơi lúc nãy dường như chẳng để lại vết thương nào trên người cô ta.

Trương Thụy Đồng nhận ra mình có lẽ đã đánh giá thấp thực lực của cô gái này.

Lương sư gia thấy quá nhiều Ly Cổ thì sợ đến ngất xỉu.

Trương Thụy Đồng cau mày, phải tìm cách đuổi lão đi thôi, mang theo một đám vướng chân vướng tay thế này sớm muộn cũng mất mạng.

A Ninh xách súng trường điên cuồng nổ súng vào lũ Ly Cổ.

Trương Thụy Đồng lấy bình phun lửa quân dụng ném cho Bàn

Tử.

Bàn Tử tiếp lấy rồi bảo mọi người tránh ra, nhưng lại thắc mắc: "Sao cậu không tự ra tay?" Trương Thụy Đồng chỉ quanh mình: "Nhìn xem lũ cổ trùng này có dám lại gần ta không?" Đám cổ trùng nhanh chóng bò về phía những người khác, duy chỉ có chỗ Trương Thụy Đồng và Tiểu Ca là chúng không dám bén mảng tới.

Lũ Ly Cổ này cực kỳ sợ lửa, vừa thấy lửa đã định tản ra chạy trốn, nhưng tốc độ bình phun lửa nhanh hơn nhiều.

Bộ tộc cổ trùng mất nghìn năm mới phát triển được đã bị tiêu diệt quá nửa chỉ trong vài giây.

Kẻ nuôi cổ trùng nếu còn sống chắc cũng không ngờ Ly Cổ bị diệt sạch nhanh đến vậy.

Trong lúc hỗn loạn và bóng tối bao trùm, cũng không ai thắc mắc bình phun lửa của Trương Thụy Đồng từ đâu ra, chỉ biết mạng mình đã giữ được.

Những xác khô treo trên cây nếu bị cổ trùng phụ thể thì kết cục của họ cũng sẽ giống như vậy.

A Ninh tiến lại chào Ngô Tà nhưng bị Bàn Tử chặn lại: "Nói chuyện thì nói, không cần đứng gần quá!" Lão Dương nhìn Lương sư gia đang nằm bẹp dưới đất, nói: "Ngô Tà, hay là chúng ta vứt cái gã phế vật này ở đây đi?" Suốt dọc đường gã này luôn ở bên cạnh, Lão Dương càng nhìn càng thấy ngứa mắt.

Ngô Tà có chút không đành lòng.

Thấy Ngô Tà khó xử, Trương Thụy Đồng đề nghị: "Ta thấy thế này đi, chúng ta chia đường mà đi, nếu có nguy hiểm cũng không đến mức bị tiêu diệt cả đoàn!" Mọi người nhìn nhau, vốn cũng chẳng thân thiết gì nên gật đầu đồng ý.

Ngô Tà nói: “Tôi sẽ đi cùng Trương gia, thêm cả Lão Dương nữa!” Bàn Tử nhìn quanh: “Thế tôi chỉ có thể đi cùng Tiểu Ca rồi!” Còn Lương sư gia thì ai cũng chê bai.

Tiểu Ca nhìn Ngô Tà: “Cứ xuống trước đi, lát nữa tôi sẽ theo sau!” Anh ta nhận phần lo hậu cần.

Lão Dương thì tỏ vẻ bất cần, chỉ cần đi cùng Ngô Tà là được.

Đứng bên bờ vực, Ngô Tà chỉ xuống dưới nói với Trương Thụy Đồng: “Vách đá đối diện có mấy cái hố, dưới đó chắc không có Ly Cổ đâu.

Nếu xông thẳng qua e là cổ trùng sẽ bám đầy mặt mất, hay là chúng ta đu dây qua?” Lão Dương nhìn sang đối diện, kêu lên: “Xa thế sao đu được, không sợ ngã chết à?” A Ninh đột nhiên tự mình bỏ đi: “Nếu không ai đi cùng tôi thì tôi tự đi!” Ngô Tà cảm kích vì lúc nãy A Ninh đã giải vây, hỏi Lão Dương: “Lúc nãy từ xác Thái thúc có tìm được trang bị gì không?” Lão Dương lấy từ trong bao ra một cuộn dây leo núi.

Ngô Tà nhìn qua, ngạc nhiên: “Loại dây này tôi từng tìm hiểu, là loại tốt nhất thế giới, đặc chủng binh hay dùng đấy!” Có thể thấy đoàn của Thái thúc rất chịu chi.

Lão Dương thử độ dài, thấy chỉ có mười mấy mét, thiếu một đoạn dài.

Chương 96

Ngô Tà gợi ý: "Tôi từng xem tạp chí leo núi nước ngoài, loại dây này có thể tách làm hai phần rồi nối lại!" Lão Dương tách dây ra xong mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "Sợi dây này mảnh quá, không được, không thể đùa với tính mạng thế này được!" Dây sau khi tách chỉ còn đường kính tám mi-li-mét, tạo cảm giác chỉ cần kéo mạnh là đứt.

Ngô Tà trấn an: "Trừ khi gặp lực rơi quá mạnh, nếu không bình thường không đứt đâu!" Lão Dương nuốt nước bọt: "Thì cũng chỉ là... bình thường thôi..." Nhìn sợi dây đó, Trương Thụy Đồng cảm thấy không đáng tin.

Hắn định lấy Phi Hổ Trảo thần cấp ra, nếu cộng thêm đoạn đó chắc cũng đủ.【Đinh!

Nhắc nhở: Trừ la bàn, các trang bị khác không thể cho người khác mượn dùng!】 Không được sao!

Trương Thụy Đồng bất lực, có lẽ chỉ mình hắn qua được trước thôi.

Đúng lúc đó, A Ninh tiến lại: "Dùng của tôi đi!" A Ninh lấy từ ba lô ra một cuộn dây lớn hơn nhiều, đó chắc là ba lô của thủ hạ cô ta.

Sợi dây cực dài, cùng loại với dây của Ngô Tà.

"Đúng là người có tiền!" Nhìn cuộn dây đó, ai cũng biết là đủ dùng rồi.

Lão Dương cảm ơn một tiếng rồi quấn dây vào cành cây thanh đồng, thắt một cái nút kỳ lạ để khi sang tới đối diện có thể mở nút từ bên kia.

Nút thắt này rất phức tạp, Trương Thụy Đồng nhìn qua cũng chỉ

nhớ được bảy tám phần.

Buộc dây xong, Lão Dương còn do dự.

Trương Thụy Đồng tiến lên: "Ta đi trước, các ngươi theo sau!" Với hắn, việc leo dây thế này chỉ là chuyện nhỏ.

Khi sang tới đối diện, xung quanh có mấy hang nham thạch chỉ cao nửa người, trông như do con người đục đẽo ra.

Tiểu Ca ở phía sau trông chừng Bàn Tử và Lương sư gia, đi vòng đường khác.

Ngô Tà theo sau, nhìn mấy hang nham thạch nhận định: "Những hang này có lẽ liên quan tới công trình xây dựng cây thanh đồng năm đó!" Khoảng cách giữa các hang chỉ khoảng hai ba thước, tuy leo không liên tục nhưng cũng không quá khó khăn.

Trong hang không thấy gì cả, Trương Thụy Đồng tốc độ cực nhanh xuyên qua các hang đá.

A Ninh theo sau cũng phải ngẩn người: "Chẳng lẽ mỗi người họ Trương đều có thực lực thế này sao?" Cô ta lưỡng lự một lát rồi cũng bám theo.

Ngô Tà đang tò mò nhìn hang đá phía sau thì đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt từ phía.

Tiếng động như triều dâng, càng lúc càng dày đặc khiến người nghe tê dại cả da đầu.

Lão Dương sợ hãi hỏi: "Dường như có thứ gì đó đang bò ra, cậu có thấy gì không?" Nguy hiểm không nhìn thấy mới là đáng sợ nhất.

Lão Dương nhìn Ngô Tà phía sau, đột nhiên lùi nhanh lại: "Ngô Tà, mau chạy đi!" Lão chỉ vào phía sau Ngô Tà.

Trương Thụy Đồng quay đầu lại, vừa vặn thấy quanh người Ngô

Tà bám đầy những mặt nạ đá lúc trước.

Tiếng sột soạt như sóng triều, thoáng nhìn cứ ngỡ vô số người đang áp mặt vào tường.

Ngô Tà thấy tình hình không ổn, hối hận nói: "Trước đây chỉ biết trên đất mới có, không ngờ trên vách đá cũng có nhiều thế này!" Lúc này hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Trương Thụy Đồng nhìn lũ cổ trùng dày đặc phía sau, số lượng gấp mười lần lúc trước.

Thấy Ngô Tà bị vây khốn, hắn liền hét lớn: "Thiên Chân, dùng máu của ngươi có thể đối phó với lũ cổ trùng này!" "Máu?" Ngô Tà quay đầu nhìn lại, thấy tường đá bám đầy những thứ đó, chúng chạm vào nhau phát ra những âm thanh quái dị khiến đầu óc đau như búa bổ.

Lão Dương hốt hoảng kêu: "Âm thanh này đáng sợ quá, chẳng lẽ lũ trùng này cũng có chuông thanh đồng trên người?" Có chuông hay không thì chưa biết, nhưng âm thanh này thực sự khiến người ta suýt ngã xuống vực.

Ngô Tà nghe lời Trương Thụy Đồng, lập tức rạch tay, một tay bám chặt sợi dây, gần như ngay lập tức lũ cổ trùng xung quanh tản ra hết.

Hắn sực nhớ lại cảnh Trương Thụy Đồng dùng máu đuổi Thi Miết lúc trước.

Ngô Tà không ngừng để máu chảy, xua tan toàn bộ cổ trùng xung quanh.

Khi đã tạm thời an toàn, Ngô Tà tiến lại gần Trương Thụy Đồng, thắc mắc hỏi: "Trương gia, máu của tôi rốt cuộc là thế nào?" "Vì ngươi đã ăn Kỳ Lân Kiệt!" Ngô Tà sững sờ: "Kỳ Lân Kiệt là cái gì?" Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Còn nhớ cung Lỗ Vương không?

Ở đó ngươi từng ăn một miếng Kỳ Lân Kiệt màu đen đấy!" Nhớ lại kỹ, Ngô Tà thấy đúng là có chuyện như vậy.

Trương Thụy Đồng tìm thấy một hang đá tối om phía trước, sâu khoảng bảy tám mét, cao chưa tới một mét.

Đi vào trong năm sáu mét thấy mặt đá thô ráp, không có gì khác.

Ngô Tà đốt đuốc ở cửa hang để tránh cổ trùng bò vào.

Lão Dương nhìn Ngô Tà cười: "Lúc trước nghe nói máu gà trống, máu chó đen trừ tà, không ngờ máu nhà Ngô Tà cũng hiệu quả thế!" Gã cười lớn một hồi, tiếng vang dội lại trong hang núi.

Không lâu sau, gã đột nhiên đau bụng.

Trương Thụy Đồng nhìn qua rồi nhàn nhạt nói: "Chắc là gãy xương sườn rồi!" Nhưng thấy tình trạng này hơi lạ, gãy xương sườn mà nửa ngày sau mới phản ứng lại, có lẽ là do được vật chất hóa ra.

Mọi người đều mệt mỏi nên quyết định nghỉ ngơi trên đá.

Trương Thụy Đồng quan sát xung quanh, tai hắn lờ mờ nghe thấy những tiếng động nhỏ.

Với hắn, bất kỳ biến động nào cũng không thể thoát khỏi giác quan.

"Xem ra tên Vương lão bản kia đã mai phục từ trước rồi!" Nhắc tới tên Vương lão bản, cuốn thư phổ trên người hắn lúc trước bị cướp mất.

Trương Thụy Đồng giả vờ ngủ gật khoảng nửa tiếng, tên Vương lão bản kia đột nhiên từ chỗ tối hiện ra.

Thấy có người, hắn lập tức giơ súng, nhưng khi thấy Trương Thụy Đồng, hắn giật mình suýt rơi súng, thận trọng hỏi: "Mấy người?" Thấy hắn hạ súng, Trương Thụy Đồng lạnh lùng nói: "Ta có

thứ đó không?

Chương 97

Ta ghét nhất là ai dùng súng chỉ vào mình!" Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, Ngô Tà bên cạnh lập tức tỉnh giấc.

Xung quanh thỉnh thoảng vẫn có vài con cổ trùng nên phải luôn cảnh giác mới ngủ yên được.

Nhìn chằm chằm vào mặt đối phương, Trương Thụy Đồng chậm rãi nói: "Lão Dương hả?" Lão Dương là một kẻ được vật chất hóa ra, chỉ cần muốn là có thể biến thành bất kỳ ai ở nơi này.

Trong ánh mắt hoảng hốt của "Vương lão bản", Trương Thụy Đồng nói tiếp: "Muốn mẹ mình phục sinh, ta có thể hiểu, nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất đừng đụng vào ta!" Vương lão bản liên tục lắc đầu: "Trương...

Trương gia, tôi để Thiên Chân yên tâm xuống dưới thôi, không có ác ý!" Nghe giọng nói lắp bắp, khuôn mặt "Vương lão bản" nhanh chóng biến đổi, trở lại hình dạng Lão Dương chỉ trong chưa đầy năm giây.

Mọi chuyện đều thu vào tai A Ninh đang nấp trong góc.

Cô ta bám theo suốt đường để được ở bên cạnh Ngô Tà, nhưng không dám lại gần vì sợ Trương Thụy Đồng.

Ngô Tà mở mắt, kinh ngạc: "Trương gia nói không sai điểm nào, quả nhiên là một âm nhân đã chết!" Hắn cảm thấy từ khi Lão Dương tìm tới, mình đã rơi vào một âm mưu được sắp đặt sẵn.

Lão Dương lấy ra một bức ảnh, Ngô Tà nhận ra ngay đó là mẹ Lão Dương.

Lão Dương ánh mắt u ám, giải thích: "Tôi không thông minh như

vậy, những thứ này tôi đã vẽ suốt một tuần ròng!

Thật lòng mà nói, tôi thấy vui, dù biết mẹ tôi có thể chỉ là do tôi tạo ra...” Lão Dương kể lại việc mình tự tay vật chất hóa ra mẹ, rồi tận mắt thấy bà ngã xuống trước máy khâu.

Nói đoạn, Lão Dương đột nhiên biến ra một điếu thuốc từ hư không.

“Từ lúc đó, tôi nhận ra sức mạnh này thật khủng khiếp!” Ngô Tà nhìn sang bên cạnh thấy một Lão Dương khác đang nằm thẳng đơ.

Lão Dương cười nói: “Cái đó cũng là tôi, chỉ có điều sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.” Nhìn cái xác Lão Dương vật chất hóa kia, sau khi trút hết bầu tâm sự, Lão Dương có vẻ thoải mái hơn nhiều.

Gã đưa một điếu thuốc cho Trương Thụy Đồng.

“Không cần, ta có rồi!” Trương Thụy Đồng trực tiếp từ chối “hảo ý”.

Ai mà biết hút thuốc vật chất hóa ra có vấn đề gì không.

Thấy một Lão Dương như vậy, Ngô Tà cảm thấy không thể tin nổi.

Lão Dương hút xong điếu thuốc, nói: “Dù sao cũng bị nhìn thấu rồi, tôi chẳng còn gì phải giấu giếm.

Ở dưới kia thực sự có bảo bối khiến các người không ngờ tới đâu!” Nghe vậy, cộng thêm những trải nghiệm kỳ quái của Lão Dương, Ngô Tà thực sự muốn xuống dưới xem thử.

Hắn hỏi A Ninh có muốn đi cùng không.

Lúc này A Ninh ngoan ngoãn đi theo, không thấy giở trò gì nữa.

Trương Thụy Đồng chỉ con đường phía trước: “Nếu đã vậy, chúng ta xuống dưới xem năng lực vật chất hóa trong truyền thuyết

của cây thanh đồng này!" Lão Dương không đóng vai Vương lão bản nữa, gã thực sự hiểu biết một chút nội dung trong Hà Mộc Tập, chỉ tay về phía bức tượng thanh đồng cách đó không xa bảo mọi người tới xem.

Ngô Tà gạt bỏ các rễ cây thanh đồng, nhìn xuống dưới gốc thấy có hai cánh tay thanh đồng điêu khắc nhô ra, giống với bức tượng khổng lồ dị hợm trên giá tử câu lúc trước.

"Tôi phải xem khuôn mặt bức tượng này trông thế nào!" Ngô Tà định bới đống rễ cây để xem toàn mạo bức tượng.

Trương Thụy Đồng đứng trên cao nhìn xuống, thấy cánh tay thanh đồng lộ ra.

Sau khi xem xét bố cục xung quanh, hắn nói: "Bốn bức tượng đặt ở bốn góc, chứng tỏ ở giữa có đặt thứ gì đó!" Những rễ cây quấn chặt vào nhau như những nấm mồ, nhìn như thể chúng vẫn đang không ngừng sinh trưởng.

Ngô Tà vuốt cằm suy đoán: "Những rễ cây này chắc là xuất hiện sau bức tượng!" Trương Thụy Đồng giơ tay ra hiệu mọi người im lặng.

Hắn lắng tai nghe, xung quanh không tiếng động, nhưng khi áp sát vào rễ cây có thể nghe rõ tiếng "cộc! cộc! cộc!".

Tiếng động không dài, nếu không áp sát thì khó mà nghe thấy.

"Tiếng động cách quãng đều nhau, như tiếng gõ mõ!" Ngô Tà toát mồ hôi hột: "Tôi có cảm giác bên trong có thứ gì đó đang mài răng?" Cả nhóm đi tới một hốc rễ cây, phát hiện âm thanh truyền ra từ bên trong.

Lão Dương soi đèn pin xuống: "Đúng rồi, trong Hà Mộc Tập có nói tới chỗ này!" Trong lúc mọi người còn đang do dự, Trương Thụy

Đồng trực tiếp nhảy xuống.

Nghe âm thanh lúc nãy, hắn có thể phân biệt chính xác vị trí cụ thể.

Âm thanh truyền từ dưới lên, vị trí hiện tại đã rất gần với kén xác hổ phách rồi.

Lão Dương ngước nhìn những người khác, lắp bắp: "Con đường này tôi cũng chưa đi bao giờ, mọi người cân nhắc kỹ rồi hãy..." Chưa nói dứt lời, A Ninh đã nhảy theo.

Thấy Trương Thụy Đồng nhảy xuống, cô ta bản năng tin rằng bên dưới không có nguy hiểm.

Ngô Tà và Lão Dương cũng hợp tác theo sát phía sau.

Bên dưới là một lối mòn nhỏ, rễ cây chằng chịt.

Nghe tiếng người theo sau, Trương Thụy Đồng quay lại thấy mọi người cơ bản đã đủ mặt.

Lối đi dẫn thẳng về phía trước, một cây cầu xích cổ xưa hiện ra.

Ở phía bên kia cầu có một cỗ thạch quan.

Nhìn chằm chằm vào thạch quan, Trương Thụy Đồng nói: "Dưới cỗ quan tài đó chính là nơi Lão Dương nói!" Đó cũng là nơi sâu nhất của cây thanh đồng.

Trương Thụy Đồng thuận tay mở quan tài, âm thanh từ dưới truyền lên rõ mồn một như tiếng ai đó đi guốc mộc trên phiến đá.

Nhưng âm thanh không có nhịp bước mà giống như tiếng nhảy liên hồi, vô cùng quy luật.

Chương 98

Trong không gian tĩnh lặng, âm thanh đó khiến người ta kinh tâm động phách.

Ngô Tà hít ngửi không khí xung quanh rồi nhíu mày: "Mùi gì mà hắc quá!" Vừa hít một hơi đã hắt hơi liên tục, hắn vội vàng đeo mặt nạ phòng độc vào.

Trong thạch quan có một lối đi thông xuống, nối với mấy sợi xích sắt lớn.

"Xuống thôi, dưới kia chính là nơi ta cần tìm!" Trương Thụy Đồng nhìn qua rồi lại leo xuống.

Vì biết một phần cốt truyện nên hắn biết rõ đoạn này không có nguy hiểm, chỉ là thi khí xung quanh đậm đặc đến kinh người.

Trong quan quách, những luồng sương mù như khí lưu không ngừng cuộn trào, thi khí hiện rõ hình thù luồng khí bằng mắt thường.

Trên vách đá bên trong quan quách có rất nhiều phù điêu, phong cách giống với tượng đá thanh đồng.

Những bộ phận quan trọng như đầu đều bị cố ý che khuất, có lẽ người khắc không muốn ai biết diện mạo thật của những nhân vật này, nhưng có thể lờ mờ thấy họ mặc y phục vắt chéo sang trái (tả nhẫm).

Cây trụ khổng lồ này không phải đúc một lần là xong mà trải qua nhiều đời người.

Trong lúc leo xuống, hắn quan sát kỹ các bức phù điêu.

Tiếng bước chân lại vang lên rõ rệt phía dưới, có cảm giác như ngay sau lưng, lúc xa lúc gần.

Những sợi xích thanh đồng trong quan tài trơn tuột, sơ sẩy một chút là có thể trượt chân.

Men theo sợi xích nối với động mạch của cự nhân, phía dưới không ngừng rung động.

Chưa đầy mười giây, hắn đã xuống tới đáy.

Sử dụng khinh thân thuật, Trương Thụy Đồng nhẹ nhàng đáp xuống một vật hình khối thủy tinh màu vàng.

Phía dưới xích thanh đồng đâm xuyên qua khối đá hổ phách khổng lồ dưới chân.

Nhìn kỹ bên trong có một bóng đen hình người mờ ảo, bả nhấc cao như hai bướu lạc đà, cả người cuộn tròn bên trong như thai nhi trong bụng mẹ.

Ngô Tà xuống tới nơi liền dặn: "Trương gia, dưới chân cẩn thận một chút, tôi chưa từng thấy khối hổ phách nào to thế này!" Lão Dương cười khinh miệt: "Ngô Tà thì biết cái quái gì, đây là kén xác!" Nói xong gã cũng dẫm chân lên.

Ngô Tà tò mò chỉ vào kén xác hỏi: "Bên trong là cái gì?" Lão Dương đáp: "Kén xác thông thường chỉ to bằng cái chậu rửa mặt, được đào lên từ vùng thảo nguyên.

Ngoại hình giống ngọc hoặc hổ phách, bên trong là xác khô của động vật nhỏ hoặc trẻ em, hiếm lắm mới có người trưởng thành." Gã kể lại một giai thoại kinh dị khác: "Cổ tịch ghi lại, phương sĩ thời Tiền Tần dùng thứ này để luyện đan, họ dùng phụ nữ mang thai chưa đủ tháng, dìm chết trong chum thuốc rồi chôn mười bảy năm, thai nhi trong bụng tự nhiên sẽ hình thành kén xác..." Nhìn bóng đen trong kén xác khổng lồ trước mắt, Ngô Tà đoán bên trong chắc là một con khỉ lớn.

Lão Dương kích động: "Cậu biết thời Tây Chu đồng quý giá thế nào không, một cây thanh đồng khổng lồ thế này có thể mua cả nước Tây Chu, mà lại để một con khỉ bên trong sao?" "Trong cuốn sổ tay của lão bản nào đó có nhắc tới, năm đó có người nhìn thấy Ba Na Cát Ngạch Mẫu ở trong này!" Cuốn sổ đó Trương Thụy Đồng cũng chỉ xem lướt qua, không để Lão Dương biết hết nội dung.

Ba Na Cát Ngạch Mẫu là nữ thần mang thai khổng lồ trong thần thoại Mãn Châu, cai quản đất đai.

Ngô Tà nói: "Bên trong chỉ thấy bóng đen, làm sao người năm đó nhìn rõ được?" Thấy Ngô Tà không tin, Lão Dương tiếp tục: "Xem tỉ lệ phù điêu chúng ta thấy trên đường, tôi dám chắc đây không phải đồng loại của chúng ta, mà là một chủng tộc cự nhân từng tồn tại song song với tổ tiên ta, không biết vì lý do gì mà bị diệt chủng!" Thấy hai người suy đoán, Trương Thụy Đồng nói: "Kén xác này thực ra là rỗng!" "Làm sao có thể?" Ngô Tà tin chắc lời Trương Thụy Đồng là thật.

Trương Thụy Đồng chỉ vào bên trong kén xác: "Nhìn xem, kẻ bên trong đó không phải Lão Dương sao?" Suốt quãng đường, Ngô Tà vẫn luôn bán tín bán nghi.

Khi cúi xuống nhìn thẳng, quả nhiên khuôn mặt khổng lồ bên trong có ngũ quan y hệt Lão Dương.

"Mẹ kiếp, chuyện này là sao?" Lão Dương đứng bên cạnh cũng thấy một chính mình trong kén xác, khiến gã bắt đầu hoài nghi mọi thứ trước mắt có phải ảo giác không.

Trương Thụy Đồng đột nhiên cũng giống Lão Dương lúc trước, biến ra một bao thuốc.

"Thủ pháp quái dị như tiên thuật này chính là vật chất hóa!" Ngô Tà thử nhưng không biến ra được thứ gì.

“Tâm không tin thì tự nhiên không biến ra được!” Trương Thụy Đồng kiếp trước tin rằng cây thần thanh đồng này thực sự sở hữu sức mạnh không tưởng, máu Kỳ Lân trong người hắn cũng chứng minh đây không phải ảo giác.

Ngô Tà kinh ngạc: “Trương gia nói là thật sao?” Đồng thời hắn cũng nhớ tới “điều tốt lành cực lớn” mà Lão Dương nhắc tới.

Giống như trong khối hổ phách vốn không có xác khô, nhưng khi nhìn vào, tiềm thức đã cải biến ngoại hình của nó.

Vừa chạm tay vào sợi xích thanh đồng bên cạnh, âm thanh kỳ quái kia lại ngừng hẳn.

Ngô Tà hỏi: “Âm thanh vừa rồi rốt cuộc là gì?” Nhìn sợi xích thanh đồng đang rung rinh, Trương Thụy Đồng trầm tư: “Dưới xích sắt này e rằng đang nhốt thứ gì đó!” Phía dưới cây thanh đồng đột nhiên phát ra rung động kịch liệt như có vật gì đó đang trườn bò.

Mỗi lần trườn đi, cây thanh đồng lại rung chuyển một cái, nhịp điệu quy luật khiến đất đá xung quanh sụt lở.

“Động đất sao?” Ngô Tà nhìn Trương Thụy Đồng thấy hắn đang nhìn chằm chằm xuống dưới, hỏi: “Bên dưới không lẽ...” Lão Dương nghe vậy hét lớn: “Đồ ngốc, đừng có nói lung tung, ở đây cái gì nói ra cũng sẽ thành thật đấy!” Lời vừa dứt, một con mắt khổng lồ hiện ra trong bóng tối sâu thẳm phía dưới.

Đồng tử màu tím, con mắt mọc nằm ngang chính giữa, biến thành một vạch quỷ dị như mắt mèo.

Khi con mắt đó xuất hiện, trong tay Trương Thụy Đồng đột nhiên hiện ra một khẩu súng trường.

Thứ này xuất hiện đột ngột đến mức chính hắn cũng giật mình.

Ngô Tà kinh hãi: “...?” Việc biến ra đồ vật dễ dàng thế này chỉ có

thể là do tiềm thức tin tưởng tuyệt đối.

Trương Thụy Đồng nhắm súng vào con mắt màu tím khổng lồ kia.

Ngô Tà lúng túng giải thích: "Tôi thề, lúc nãy trong đầu tôi không hề nghĩ tới nó!" Đột nhiên một xúc tu khổng lồ như của bạch tuộc quấn lên, đập mạnh vào kén xác khiến khối hổ phách vỡ tan thành nhiều mảnh, cái xác bên trong cũng bị xé làm mấy phần.

Ngô Tà nhìn Lão Dương giục: "Không biến hóa được sao, mau biến ra cái đại pháo bắn nát thứ này đi!" Lão Dương mắng: "Tưởng dễ thế sao?

Chạy mau!" Cả hai không nói hai lời, bám vào những sợi xích thanh đồng mà leo lên.

Trương Thụy Đồng nhìn con mắt phía dưới, biết Trọc Cửu Âm bị xích sắt khóa lại sắp thoát ra rồi.

Ngô Tà ngoái lại thấy Trương Thụy Đồng không chạy, ngẩn người: "Không chạy sao?" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm con mắt đó, tạm thời chưa xác định được con cự mãng này là Trọc Cửu Âm hay không.

Ngô Tà theo Lão Dương nhanh chóng rời đi, cả A Ninh cũng quay lại giục hắn.

Chương 99

Trương Thụy Đồng nhanh chóng leo lên quan thất, xúc tu kia đập mạnh một cái khiến toàn bộ thạch quan vỡ vụn.

Trong lúc hỗn loạn, hắn vừa lên tới mép thạch quan thì bị đập trúng.

"Sao rồi?" Ngô Tà quay lại thấy áo nửa thân trên của Trương Thụy Đồng bị xé nát, lộ ra hình xăm Kỳ Lân trên người, trông y hệt cái của Tiểu Ca.

Nhưng rất nhanh, bên cạnh hình xăm Kỳ Lân lại hiện thêm thứ gì đó.

"Cái gì thế?" Ngô Tà nhìn hình xăm mà ngẩn người: "Hình xăm của Trương gia không giống thế này!" Chỉ thấy trên hình xăm Kỳ Lân đột nhiên hiện thêm một nhân vật hung hãn đầu bò thân người, lưng mọc đôi cánh, áp sát bên cạnh Kỳ Lân.

Lão Dương thấy vậy hét lớn: "Thiên Chân, đừng có suy nghĩ lung tung nữa được không, tập trung đầu óc lại, đừng có nghĩ bậy!" Ngô Tà oan ức kêu: "Tôi nghĩ cái gì đâu?

Trong đầu tôi chẳng có gì cả!" Theo góc nhìn của Lão Dương, Ngô Tà tư duy đơn thuần nên mọi thứ như được vật chất hóa từ suy nghĩ của hắn.

Chưa dứt lời, một tiếng nổ lớn vang lên.

Mọi người quay lại thấy tàn hài thạch quan bị hất tung, một con cự xà màu đen thò đầu ra.

Một con cự xà độc nhãn, toàn thân vảy nhỏ li ti, trông giống một con sâu đen khổng lồ hơn.

Trương Thụy Đồng cúi đầu nhìn hình xăm trên người, cảm thấy một luồng sức mạnh trực chờ bùng nổ.

"Con này chắc chắn là Trọc Cửu Âm!" Nhìn con mắt màu tím của nó, cơ bản có thể khẳng định.

Nó còn một con mắt nữa chưa mở, nhiệm vụ của hắn là phải móc con mắt đó ra.

Đầu con cự xà này to bằng một chiếc xe tải, việc di chuyển xung quanh nó không hề dễ dàng.

Trương Thụy Đồng dùng súng nổ liên tiếp vào mắt Trọc Cửu Âm.

Nó đau đớn gầm rú, tấn công điên cuồng hơn.

Lão Dương và Ngô Tà lúc này đã chạy ra ngoài hang nham thạch, quay lại nổ súng nhưng chỉ bắn rụng được vài cái vảy nhỏ.

"Con cự xà này đao thương bất nhập, súng không có tác dụng đâu!" Trong lúc hoảng loạn, cả nhóm tìm thấy một hang động lớn liền lập tức trốn vào.

Lão Dương thấy tình hình không ổn liền chạy sâu vào trong.

Con xà đen dưới kia không những không tiến vào được mà cả tầm nhìn cũng bị che khuất.

Trương Thụy Đồng cảm thấy cơ thể có chút khác lạ, liền hỏi hệ thống: "Tình trạng của ta hiện giờ là thế nào?" 【Túc chủ bùng phát sức mạnh huyết mạch, thuộc về xác suất nhỏ giác tỉnh năng lực huyết mạch, tấn cấp thành huyết mạch Kỳ Lân ở tầng thứ cao hơn.】 Lúc này đúng là tuyết trung tống thán (giúp đỡ đúng lúc), mọi người cảm thấy đã rơi vào tuyệt lộ.

Trọc Cửu Âm không hề bỏ cuộc, không ngừng húc mạnh vào vách đá, những vết nứt bắt đầu hiện rõ.

Ngô Tà đột nhiên mừng rỡ: "Phía sau có một cái hang!" Lão Dương thấy hang đó liền hốt hoảng: "Đừng vào!" Ngô Tà đâu quản được nhiều thế: "Ở ngoài này chỉ có nước chết, vào trong ít nhất còn có một tia hy vọng!" Nói xong hắn bất chấp chạy thẳng vào trong.

Vào trong mới thấy hang này từng bị sụt lở, đá vụn khắp nơi.

Lão Dương giục: "Mau rời đi thôi, nếu không lát nữa lại sập tiếp!" Trương Thụy Đồng nhìn quanh, đoán đây là nơi bản tôn của Lão Dương đã chết.

Đi thêm một đoạn thì dường như hết đường.

Sự chú ý của Ngô Tà bị thu hút bởi nội dung trên vách đá.

"Hình như do người hiện đại vẽ!" Trên tường toàn là những hình vẽ bậy của người hiện đại, Ngô Tà gạt đá ra xem toàn bộ bức họa, rồi từ dưới đống đá bới ra một miếng vải đen rách mướp.

Bên dưới là một bàn tay người khô quắt rữa nát chỉ còn xương lộ ra, tay co quắp như đang muốn bò ra nhưng cuối cùng kiệt sức mà chết.

Bên cạnh có một cuốn nhật ký.

Trương Thụy Đồng nhặt cái chứng minh thư dưới đất đưa cho Ngô Tà: "Đây là người bạn Lão Dương của cậu đó!" Trong nhật ký ghi lại cảnh sơn động bị đồng bọn của Lão Dương làm sập.

Lão Dương từ ngoài đi vào, hỏi: "Thiên Chân, cậu đang xem gì thế?" Nhìn cuốn nhật ký trong tay Ngô Tà, mặt Lão Dương không còn một giọt máu.

"Mẹ kiếp, thực sự không phải người, là kẻ được vật chất hóa ra!" Lão Dương cười lạnh một tiếng: "Không phải tôi vật chất hóa ra thì là ai?" Trương Thụy Đồng đột nhiên tắt đèn pin, đồng thời tắt luôn đèn trên tay Lão Dương.

Ngô Tà vốn sợ tối, Trương Thụy Đồng nói: "Thiên Chân, một lát nữa bên cạnh ta sẽ xuất hiện một con rắn, nó sẽ đi tấn công con Trọc Cửu Âm kia!" Ngô Tà nghe xong càng sợ hơn, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một bóng đen lạnh lẽo.

Quả nhiên là thứ đó.

Dưới sự ám thị của Trương Thụy Đồng, một con cự xà xuất hiện bên cạnh, hoàn toàn phớt lờ họ mà lao thẳng ra phía lối vào.

"Nó thực sự lao vào con rắn lớn kia rồi!" Lão Dương thấy con rắn do Ngô Tà vật chất hóa ra thì biết phán đoán của mình không sai: tư duy càng đơn thuần thì xác suất vật chất hóa ra đồ vật càng lớn.

Trương Thụy Đồng xách kiếm nhanh chóng bám theo con rắn đó.

Khinh thân thuật khiến tốc độ của hắn không hề kém con rắn, thậm chí còn nhanh hơn vài phần.

Con cự xà này dựa trên cơ sở Trọc Cửu Âm mà được vật chất hóa ra, gần như là một sinh vật khổng lồ cùng đẳng cấp.

Thân hình mãng xà uốn lượn vô cùng đáng sợ như một con cự long.

Cự mãng húc mạnh một phát làm lối vào nứt ra một đường, rồi dùng lực chui tọt ra ngoài, vảy rồng cọ xát vào vách đá làm cả lối vào bị xé toạc.

Ngô Tà nấp bên trong không dám động đậy.

Trương Thụy Đồng nhảy vọt lên đỉnh đầu cự mãng, thân ảnh so với con mãng xà khổng lồ này có phần nhỏ bé.

Đôi mắt cự xà như hai khối hổ phách, nhìn chằm chằm ra ngoài sơn động.

Trong chớp mắt, con rắn khổng lồ tông mạnh ra ngoài, cả sơn

động đột nhiên rung chuyển.

Chương 100

Khối cự thạch chặn cửa bay ra như một chiếc diều đứt dây.

Phía sau bỗng vang lên tiếng thảm thiết của Lão Dương, Ngô Tà quay người lại thì thấy hắn đang nằm trong đống đá vụn.

Khi hai con cự xà gặp nhau, chúng lập tức lao vào triền đấu.

Ngô Tà đang định hỏi xem Lão Dương được vật chất hóa kia có di ngôn gì không, thì hai con cự xà đâm sầm vào vách núi làm đá lở, Lão Dương lập tức mất hút dưới những khối đá lớn.

Trương Thụy Đồng đứng trên đỉnh đầu cự xà, miễn cưỡng giữ vững trọng tâm để không bị rơi xuống.

Trọc Cửu Âm thân mình đao thương bất nhập, nhược điểm duy nhất là đôi mắt.

Thể hình của Trọc Cửu Âm lớn hơn cự mãng rất nhiều, nhưng cuộc chiến vẫn diễn ra vô cùng cân sức.

Thạch nhũ xung quanh bay loạn xạ như pháo đạn.

Tràng diện kinh tâm động phách thế này, Trương Thụy Đồng cũng là lần đầu tiên bắt gặp.

Từ xa, mấy bóng người đang tiến lại gần.

Bàn Tử từ đằng xa há hốc mồm kinh hãi hét lớn: "Mẹ kiếp, sao lại có con rắn to đến mức yêu quái thế này!" Chưa dứt lời thì nghe một tiếng 'tỏm', Ngô Tà trong lúc hoảng loạn đã rơi xuống nước.

May mà Tiểu Ca nhanh tay kéo cậu lên.

Lương sư gia phía sau cũng còn sống sót chạy tới.

"Nước ở đâu ra vậy?" Ngô Tà nhổ một ngụm nước trong miệng

ra.

"Chắc là bên ngoài mưa lớn, nước thấm vào trong núi." Lương sư gia vừa dứt lời, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt tím của Trọc Cửu Âm, kinh hãi kêu lên: "Trời đất ơi!" Lão đẩy gọng kính, thảng thốt: "Thứ này ở đâu ra vậy?...

Đó là Trọc Cửu Âm!" Ngô Tà nghe cái tên này cảm thấy rất quen, hình như Trương Thụy Đồng vừa nãy cũng nhắc tới.

Lương sư gia dần trấn tĩnh lại, khẽ nói: "Chúc Cửu Âm Long, thời cổ gọi là Chúc Long.

Đây là loài độc xà khổng lồ thời viễn cổ, thời Đế Thuấn người ta dùng mỡ của nó để luyện dầu thắp sáng, đáng lẽ đã tuyệt chủng từ mấy ngàn năm trước rồi, sao ở đây lại có một con?" Nghe Lương sư gia giải thích, Ngô Tà cơ bản có thể xác định con Trọc Cửu Âm này không phải là vật huyễn hóa ra.

Lương sư gia tiếp tục: "Trọc Cửu Âm nằm ngang mà lớn, giờ nó đang mở bản nhãn (mắt chính), nhưng còn có một con mắt khác ở phía sau gọi là Âm nhãn.

Truyền thuyết kể rằng Trọc Cửu Âm sống nghìn năm, Âm nhãn nối liền với địa ngục, ai nhìn vào sẽ bị ác ma ám thân!" Mực nước bên dưới không ngừng dâng cao, con cự mãng bị đánh văng xuống nước.

Trương Thụy Đồng nhân lúc hỗn loạn, vung kiếm đâm mạnh vào mắt tím của Trọc Cửu Âm.

Nó đau đớn quằn quại điên cuồng.

Trương Thụy Đồng cũng nhảy xuống nước theo.

Con mắt tím kia máu chảy không ngừng, run rẩy khép lại.

Đợi đến khi Trương Thụy Đồng từ phía bên kia trồi lên mặt nước,

Trọc Cửu Âm cuối cùng đã mở Âm nhãn, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm.

Cự mãng đã tháo chạy, Trương Thụy Đồng giờ trở thành mục tiêu duy nhất.

Thấy bản nhãn đã khép, Trương Thụy Đồng hiểu rõ sự nguy hiểm của Âm nhãn, cố gắng tránh nhìn thẳng vào nó.

"Cuối cùng cũng chịu mở Âm nhãn sao!" Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, Lương sư gia thấy Trọc Cửu Âm mở Âm nhãn thì sợ đến mức hoảng loạn.

Lương sư gia thấy nó lao tới, liền hét lên: "Tiểu huynh đệ, qua bên kia mà đánh, đừng chạy về phía này!" Chợt nhận ra mình lỡ lời, lão bị mọi người trừng mắt nhìn.

Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng: "Đã không giúp được gì còn nói lời phong long à?" Gã cầm súng trong tay, lo lắng sẽ bắn trúng Trương Thụy Đồng nên tâm trạng vô cùng nôn nóng.

Tiểu ca nhìn chằm chằm cử động của Trương Thụy Đồng, thắc mắc: "Không chạy, ngài đang định làm gì?" Bàn Tử cũng thấy lạ: "Lạ thật, tốc độ của Trương gia thì xe lửa cũng chưa chắc đuổi kịp, không lẽ ngài ấy đang nhắm vào thứ gì trên người Trọc Cửu Âm?" Ở cùng Trương Thụy Đồng một thời gian, Bàn Tử ít nhiều cũng hiểu tính cách của anh.

Đúng lúc đó, Lương sư gia đột nhiên đứng sững tại chỗ.

Trương Thụy Đồng nhảy ra xa, Lương sư gia vô tình nhìn vào mắt Trọc Cửu Âm, cả người cứng đờ.

Bàn Tử gọi mấy tiếng, thậm chí đẩy mạnh nhưng lão vẫn đứng trơ ra như đá.

Nhìn Lương sư gia đang bất động, Trương Thụy Đồng khẽ nói:

“Xin lỗi Lương sư gia nhé!” Có Lương sư gia thu hút sự chú ý, Trương Thụy Đồng cầm kiếm lao thẳng về phía Âm nhãn của Trọc Cửu Âm.

Không biết có phải Lương sư gia đột nhiên cử động được không mà đầu con Trọc Cửu Âm hơi chúi về phía trước.

Thấy mũi kiếm xuất hiện, nó giật mình khép mắt lại, rụt đầu ra sau rồi tông mạnh tới.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng né tránh, đầu rắn đâm sầm vào thanh đồng thụ làm các cành cây cong vẹo cả đi.

Ngô Tà thò tay vào ba lô của Lão Dương tìm kiếm, vốn tưởng có thuốc nổ lôi quản, nào ngờ chỉ lôi ra được một cây nến.

Trọc Cửu Âm thận trọng cuộn mình trên thanh đồng thụ, nhìn xuống từ trên cao để tìm cơ hội tấn công.

Trương Thụy Đồng đưa tay vào túi, lấy ra lôi quản và cả lựu đạn.

Bàn Tử đứng bên cạnh ngơ ngác: “Trong túi anh có nhiều đồ thế à?” Ngô Tà chợt nhận ra: “Là do vật chất hóa ra đấy!” Cậu thò tay vào túi Lão Dương, quả nhiên mò ra được lôi quản.

Trương Thụy Đồng dọa lui được Chúc Cửu Âm, đang cố gắng dẫn dụ nó xuống.

Chúc Cửu Âm có lẽ đang đói, thấy nhiều người như vậy nên coi tất cả là thức ăn.

Bàn Tử cầm lựu đạn, phấn khích nói: “Lôi quản có đây rồi, có cần bắt nó há mồm không?” Từ nãy đến giờ, con Chúc Cửu Âm này gần như im lặng tuyệt đối.

Trương Thụy Đồng chỉ tay về phía Ngô Tà: “Hay là để Thiên Chân làm mồi nhử thu hút nó đi.” Chợt cảm thấy có gì đó không ổn,

anh nhảy vọt sang khối đá bên cạnh.

Chương 101

Một bóng đen lướt qua, đầu rắn lao ra định ngoạm lấy nhưng hụt, thân rắn cuộn lại lao về phía Trương Thụy Đồng.

Hỏng bét, súc sinh này nhớ thù, nó nhắm vào anh rồi.

Trong lúc hoảng hốt, anh nhìn xuống hồ nước, con cự mãng khi nãy đang bị một đàn cổ trùng bao vây cắn xé.

Con cự mãng tự thân còn lo chưa xong, Trương Thụy Đồng nhìn vào cái miệng khổng lồ đang há ra của Chúc Cửu Âm, chợt ngửi thấy một mùi sáp nến nồng nặc.

"Ta quên mất, mỡ Chúc Cửu Âm được dùng làm dầu đèn, trong người nó chắc chắn rất dễ cháy!" Anh lấy từ túi ra một cây pháo sáng (lãnh yên hỏa).

Lúc này cũng không biết là đồ có sẵn hay vừa vật chất hóa ra nữa.

Anh châm lửa rồi ném thẳng vào miệng nó.

Ngọn lửa gặp mỡ nến lập tức bùng cháy dữ dội trong khoang miệng.

Chúc Cửu Âm chắc cũng không dễ chết như vậy, nhân cơ hội này, anh nhảy lên đỉnh đầu nó.

Đúng lúc đó, phía sau anh đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Bàn Tử bên dưới nhìn mà ngây người, dụi mắt hỏi Ngô Tà: "Thiên Chân, cậu nhìn xem sau lưng Trương gia có phải có một quỷ ảnh không?" Nghe vậy, Ngô Tà cũng giật mình, không lẽ là bị quỷ ám?

Ngô Tà nhìn kỹ, đúng là có một bóng ma đáng sợ, hình ảnh kỳ dị khiến người ta rùng mình.

Nhưng nhìn kỹ hơn, cậu lại thấy rất quen: “Hình như là Xi Vưu trong thần thoại cổ đại!” Cậu quay sang Tiểu Ca hỏi: “Tiểu Ca, anh có ấn tượng gì không?” Tiểu Ca chậm rãi lắc đầu: “Có biết thì tôi cũng quên rồi!” Thấy bên kia chiến đấu quyết liệt, Tiểu Ca lấy lôi quản trong tay Ngô Tà: “Tôi đi nổ chết súc sinh đó, mọi người đợi ở đây!” Con Chúc Cửu Âm lao xuống hồ nước, há miệng to để uống nước dập lửa.

Trương Thụy Đồng chớp thời cơ nhảy lên đầu nó.

Để ngăn Âm nhãn khép lại, anh đâm kiếm vào rìa mắt, máu tươi bắn ra tung tóe nhuộm đỏ cả áo.

Một vật tròn trịa, đỏ rực như đá quý được lấy ra.

Nếu không tận mắt thấy, người ta sẽ tưởng đó là một viên đá quý thiên nhiên hiếm có.

Chúc Cửu Âm rơi vào trạng thái bạo tẩu, Tiểu Ca nhân lúc đó ném lôi quản vào miệng nó.

Một tiếng nổ vang dội, đầu rắn khổng lồ bị nổ nát bấy.

Mùi sáp nến nồng nặc hòa lẫn với mùi máu tanh nồng.

Ngô Tà ngơ ngác: “Chết rồi sao?” Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng chết, nó mà không chết chắc tôi bị nó nghiền thành thịt vụn mất!” Con cự mãng dưới nước không chịu nổi sự cắn xé của cổ trùng, trước khi chết nó đâm sầm loạn xạ, tông vào vách núi tạo ra một vết nứt lớn.

Ngô Tà cũng không ngờ con cự mãng mình vật chất hóa ra cuối cùng lại suýt hại chết cả bọn.

Nước bên dưới đột nhiên tạo thành một vòng xoáy, đổ dồn vào vết nứt mà cự mãng vừa tạo ra.

Trương Thụy Đồng cất viên Âm nhãn đi, tai nghe thấy tiếng hệ thống: 【Đinh, nhiệm vụ hoàn thành, chuẩn bị rút phần thưởng.】 Đá trong núi sụp đổ theo lực hút của vòng xoáy và sự tàn phá của cự mãng.

Mọi người hoảng hốt bỏ chạy.

Ngô Tà hét lên một tiếng rồi bị cuốn trôi vào dòng nước.

Trương Thụy Đồng dùng phi hổ trảo bám vào vách đá, sau đó leo lên thanh đồng thụ.

Dòng nước đổ về hướng một con sông ngầm.

Tình huống xảy ra quá đột ngột, trong chốc lát bên dưới đã bị ngập lụt.

Tiểu Ca, Bàn Tử và những người khác đều rơi xuống nước.

Trương Thụy Đồng nhìn quanh, chỉ không thấy Lương sư gia.

Kể từ khi bị Trọc Cửu Âm nhắm trúng, lão như mất hồn, e là hung đa cát thiểu.

Ngô Tà ở dưới nước, ngẩng đầu thấy Trương Thụy Đồng đang chạy nhanh trên bờ.

Đến một đoạn sông ngầm, Trương Thụy Đồng cũng bò vào trong.

Căn cứ theo cốt truyện gốc, đây là con đường tắt dẫn ra bên ngoài.

Anh thấy trên vách đá khắc rất nhiều phù điêu.

Nhìn kỹ, các đường nét điêu khắc vô cùng thanh thoát, uyển chuyển, có thể coi là những tác phẩm nghệ thuật hiếm có.

Trên phù điêu khắc một cây thanh đồng khổng lồ, treo đầy những nô lệ đang bị hiến tế, máu của họ chảy theo thân cây vào bên trong.

Phần lớn phù điêu đã bị nước ngập.

Những điều này cũng tương đồng với những gì anh đã biết trước đó.

Mỗi lần hiến tế cho cây thần đều là một cuộc thảm sát, cần lượng máu lớn để lấp đầy.

Trong đó có một bức họa người cổ đại săn bắt Chúc Cửu Âm.

Những người trong hình có ngoại hình to lớn kỳ lạ.

Nhưng kẻ bị hiến tế đều là người bình thường, có lẽ là một tộc người bị chinh phục.

Thủ lĩnh của họ có hình dáng đầu rắn thân người.

Con đường hầm không biết dẫn đi đâu, đi khoảng mười mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng thấy ánh sáng phía trước.

Chương 102

--- --- --- Nhìn thấy ánh sáng, mọi người như trút được gánh nặng.

Bàn Tử hét lớn: "Mười mấy tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đi đến tận cùng rồi!" Gã ngoảnh lại thì thấy thiếu người: "Lương sư gia và A Ninh đâu?" Trương Thụy Đồng nhảy từ trên cao xuống, nhìn dòng nước xiết trong hầm: "Chắc là mất tích rồi!" Nhìn sang hai bên, anh thấy Tiểu Ca cũng không có ở đó.

Bàn Tử cũng nhận ra: "Tiểu Ca đúng là chuyên gia mất tích, chạy nhanh thật!" Gã nhìn Ngô Tà đang cõng trên lưng, thở dài một tiếng.

Trương Thụy Đồng rút một điếu thuốc ra châm lửa, hơi ngẩn người.

"Thuốc bị ướt rồi à?" Anh nhún vai, tiếp tục châm lửa rồi chỉ tay về phía những bóng người đằng xa.

Bàn Tử nhìn lại, thấy một nhóm người mặc đồ rằn ri đang đi tới.

"Tiểu Ca đi gọi người cứu chúng ta sao?" Trương Thụy Đồng ngồi xuống tại chỗ, không muốn động đậy nữa. 【Nhiệm vụ hoàn thành, nhận được Ngự Yêu Giác Tỉnh, nhận được Xi Vưu Ma Ảnh.

Ký chủ nuốt Âm nhãn có thể khiến huyết mạch chi lực tiến thêm một bước.】 Huyết mạch của bản thân thì anh hiểu, chỉ là không biết cụ thể phần nào được cường hóa.

"Có liên quan đến Kỳ Lân huyết không?" Anh tùy tiện hỏi một câu: "Nếu không liên quan thì coi như ta chưa hỏi." 【Có thể miễn dịch vĩnh viễn chứng thất hồn, nâng cao công hiệu Kỳ Lân huyết.】 Bàn Tử quay đầu lại, vừa vặn thấy Trương Thụy Đồng nuốt một thứ gì đó.

“Trương gia, ngài vừa ăn gì thế?

Mấy thứ linh tinh đó không nên ăn bừa đâu!” Trương Thụy Đồng liếc xéo một cái, vẫn ngồi thản nhiên.

Rất nhanh, nhóm người kia mang cáng tới đưa tất cả đi.

Trên người đắp chăn, hình xăm trên người Trương Thụy Đồng vẫn đang tỏa ánh hồng quang.

Cả ba người được đưa vào bệnh viện...

Ngô Tà tỉnh lại trong bệnh viện, người đầu tiên cậu thấy là Bàn Tử.

Hai người đang nói cười thì bác sĩ bước vào cảnh báo: “Có di chứng chấn động não mạnh, cần nghỉ ngơi tử tế!

Trung khu ngôn ngữ bị ảnh hưởng, hai ngày nữa mới nói năng bình thường được.” Trương Thụy Đồng ngậm điếu thuốc bước vào.

Trên tay anh cầm một tấm bản đồ, nội dung trên đó được ghi bằng Nữ Chân văn (Ách văn), anh cũng không hiểu ý nghĩa của chúng.

Ngô Tà tạm thời không mở miệng được, năm ngày sau xuất viện mới có thể nói chuyện bình thường.

Nhìn nội dung trên bản đồ, ở đây không ai hiểu được.

Bàn Tử nói: “Trước đó tôi đã nhờ Tạ Vũ Thần tìm chuyên gia giải mã Nữ Chân văn rồi!” Ngô Tà nghe thấy liên quan đến Tiểu Hoa của Tạ gia, lập tức bị thu hút sự chú ý.

“Người tìm thấy rồi!” Tiểu Ca từ bên cửa sổ bước lại.

Bàn Tử nói: “Hôm qua Tạ Vũ Thần gọi cho tôi, nói không cần tôi tìm nữa!” Ngô Tà gật đầu.

Chỉ cần dịch được nội dung, không khó để biết bí mật ẩn giấu bên

trong là gì.

Có một điểm Ngô Tà luôn thắc mắc: "Người của Tiêu Đức Khảo đến Tần Lĩnh để tìm cái gì?" Câu hỏi này làm Trương Thụy Đồng nhớ ra vài chuyện.

"Xích Mi Đồng Ngư." Anh nhàn nhạt đáp.

Thời gian này, lão gia tử của Trần gia chắc cũng sắp về rồi.

Ngô Tà tán đồng: "Tiểu Hoa nói Xích Mi Đồng Ngư tìm thấy trước đó là giả, cái thật rất có thể nằm ở chỗ Bất Ngôn Kỵ!" Trương Thụy Đồng nhìn tấm bản đồ, nói: "Nơi bản đồ chỉ tới là một nơi gọi là Mê Vụ thôn!" Theo anh tính toán, nếu cứ đợi Tạ Vũ Thần tìm người giải mã thì chắc rau muội cũng héo rồi.

Bàn Tử đứng bật dậy: "Trương gia biết chỗ đó sao?

Vậy thì đợi chuyên gia làm gì nữa?

Chúng ta trực tiếp xuất phát thôi!" Đã biết địa điểm rồi thì cần gì dịch nữa, phí thời gian.

Ngô Tà nói: "Tôi gọi điện cho Tiểu Hoa trước đã." Sau khi gọi điện, phía Tạ Vũ Thần cũng cho biết chuyên gia đã phá dịch xong nội dung qua ảnh chụp.

Bàn Tử tò mò: "Trên đó nói gì?" "Trường sinh~" Ngô Tà đọc xong cảm thấy không thể tin nổi.

Trương Thụy Đồng cười nhạt: "Chính xác là trường sinh bất lão!" Bàn Tử nhìn anh: "Lẽ nào thật sự có thuốc trường sinh bất lão sao?" Thấy gã tò mò, Trương Thụy Đồng nhếch môi cười: "Nếu cái giá của trường sinh là biến thành tống tử, ngươi có muốn không?" Bàn Tử nghe xong lạnh cả sống lưng.

"Thế thì thôi, biến thành tống tử chẳng phải là chết rồi sao?

Trường sinh bất lão cái gì chứ!" Bàn Tử cảm thấy tin tức trên bản đồ không đáng tin lắm.

Tiểu Ca đứng bên cạnh lắng nghe nãy giờ, cuối cùng không nhịn được nói: "Trường sinh bất lão là không thể nào, mục đích của tôi chỉ là Xích Mi Đồng Ngư!" Muốn trường sinh thì cũng không phải dùng cách đó.

Sau khi mọi người quyết định, trong đầu Trương Thụy Đồng lại vang lên tiếng hệ thống. 【Đinh, nhiệm vụ mới: Tiến về Trường Bạch Thiên Cung, ký tên ở Cửa Thanh Đồng, sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh.】 Cốt truyện ở Trường Bạch sắp bắt đầu rồi, anh quyết định cùng mọi người lên đường tới Mê Vụ thôn.

Xe chạy vào một khu vực đầy sương mù dày đặc.

Theo tư liệu, đó chính là nơi Mê Vụ thôn tọa lạc.

Mê Vụ thôn nằm sâu trong núi hẻo lánh.

Ngô Tà cầm bản đồ dẫn đường.

Nhóm ba người đi xuyên qua bụi rậm, Trương Thụy Đồng bảo Bàn Tử: "Lấy la bàn ra xem thử!" Bàn Tử lấy la bàn ra, kim chỉ nam không ngừng rung động.

"Từ trường có vấn đề, lẽ nào ở đây cũng có một thanh đồng thụ?" Tình huống này từng xuất hiện ở Tinh Tuyệt cổ thành và Tần Lĩnh.

Chương 103

Sương mù chướng khí quanh năm không tan, có lẽ đó là lý do có tên Mê Vụ thôn.

Gần đó bỗng vang lên tiếng ầm ầm.

Ngô Tà ngạc nhiên: "Trời không có mây mưa, sao lại có tiếng sấm?

Không lẽ là sạt lở núi?" Trương Thụy Đồng lắng nghe: "Đá lở, người của Tiểu Hoa bị phục kích rồi!" Nghe thấy cái tên đặc biệt này, Ngô Tà biết là đang chỉ Tạ Vũ Thần.

"Nguyên lý đòn bẩy sao?" Ngô Tà đoán đây là một loại cơ quan.

Mọi chuyện đều nằm trong dự tính, người của Uông gia cũng tìm tới Xích Mi Đồng Ngư rồi.

Bàn Tử gãi người liên tục: "Muỗi nhiều quá!" Gã quay sang thấy Trương Thụy Đồng và Ngô Tà chẳng bị sao cả.

"Hai người không bị muỗi đốt à?" Gã mới sực nhớ ra, một người có Kỳ Lân huyết, một người ăn Kỳ Lân kiệt, muỗi nào dám lại gần.

Xuống chân dốc, họ thấy một ngôi làng bỏ hoang bị sương mù bao phủ.

"Đây là Mê Vụ thôn, quanh năm mịt mù sương khói!" Bàn Tử nhìn làng hoang, chướng khí nặng nề thế này sao dân làng sống nổi.

Ngô Tà đề nghị: "Nghỉ lại một đêm, mai đi tiếp!" Trương Thụy Đồng đứng đó, sắc mặt nghiêm trọng nhìn quanh.

Thấy vẻ mặt anh không ổn, Ngô Tà hỏi: "Trương gia, ngài phát hiện ra gì sao?" Trương Thụy Đồng giơ tay rồi bất ngờ quay sang bụi

cây gần đó, rút súng bắn một phát lên ngọn cây.

"Có người sao?" Bàn Tử giật mình: "Cái xó này cũng có người?" "Buổi tối thay phiên gác đêm, xung quanh không chỉ có một nhóm người đâu!" Tai Trương Thụy Đồng thính nhạy, bất kỳ tiếng bước chân nhỏ nào cũng không lọt qua được.

Bàn Tử nói: "Trương gia, ngài tỉnh táo thật, may mà hôm qua tôi không ăn cái nấm đó!" Nghe gã cảm ơn, Trương Thụy Đồng nhìn một cái không nói gì.

Cái nấm đó cùng lắm chỉ làm tiêu chảy, nhưng lát nữa cần người gác đêm, giữ Bàn Tử lại cũng có ích.

Do sương mù nên trời tối rất nhanh.

Khoảng 9 giờ tối, Ngô Tà gác đêm, thận trọng quan sát xung quanh.

Trong bụi cỏ bỗng có tiếng bước chân quái lạ.

Cậu vội vỗ tỉnh Bàn Tử: "Bàn Tử, tình hình không ổn, có người ở quanh đây!" Nghe thấy tiếng động, Trương Thụy Đồng mở mắt, bảo hai người: "Hai người đợi chút!" Nói rồi anh ném ra hai cuộn dây thừng.

"Thứ đang đi bên ngoài không phải người, mà là một loại cơ quan khôi lỗi, dùng cái này mà đối phó!" Khôi lỗi kim loại mà đánh trực diện là không khôn ngoan, nhất là khi chúng có thể gắn bom hẹn giờ, đối phó rất phiền phức.

Ngô Tà gật đầu cầm dây thừng: "Để tôi đi xem thử!" Con khôi lỗi đi đứng rất kỳ dị, biết nó là máy móc nên hai người rón rén tiến lại.

Bàn Tử thắt nút thòng lọng, ra hiệu để gã lên trước.

Bàn Tử kêu khẽ một tiếng rồi tròng dây vào đầu khôi lỗi.

“Thiên Chân, tôi bắt được rồi!” Con khôi lỗi bị siết chặt, cơ thể cử động kỳ quái, Trương Thụy Đồng nhanh chóng lao lên, nghe thấy tiếng 'tích tích' bên dưới.

“Trói nó vào đó đi rồi chạy mau!” Khôi lỗi bị trói vào cột, Trương Thụy Đồng nhìn la bàn.

Lối vào cổ mộ nằm ngay rìa làng.

Mê Vụ thôn vốn là nơi ở của những người giữ mộ.

“Tiếng gì thế?” Bàn Tử quay lại nhìn con khôi lỗi hét lên: “Mẹ nó, sắp nổ rồi!” Một tiếng 'oanh' vang lên, Bàn Tử và Ngô Tà nhanh chóng nhảy sang một bên né được dư chấn.

Hai người lồm cồm bò dậy, phủi bụi đất đầy mình, mặt mày lấm lem.

“Kẻ đứng sau là một khôi lỗi sư sao?

Nghe nói tổ tiên nhà này giỏi thuật cản thi...” “Đám người này đều nhắm vào Xích Mi Đồng Ngư cả!” Ngô Tà biết con cá đồng đó chứa đựng một bí mật động trời.

Trương Thụy Đồng chỉ tay về phía trước: “Địa điểm trong bản đồ của Bất Ngôn Kỵ chắc là ở đằng kia!” “Ở đâu?

Tôi chẳng thấy gì cả!” Bàn Tử nhìn theo hướng đó, Ngô Tà thì lần theo trực giác.

Cậu quan sát kỹ xung quanh, sợ lại có thêm khôi lỗi hình người xuất hiện.

“Tôi nghe nói loại khôi lỗi gắn bom này khi sắp nổ sẽ ôm chặt lấy kẻ địch để cùng chết, may mà Trương gia nhắc trước!” Bàn Tử thầm cảm kích, xông lên dẫn đường, sẵn sàng đỡ đạn hộ.

Đang nói thì nghe tiếng 'tỏm', Ngô Tà biến mất.

Bàn Tử giật mình: “Tiểu Thiên Chân đâu rồi?” Trương Thụy Đồng cúi đầu nhìn, một cái đạo động (lỗ đào mộ) bị cỏ che lấp.

Bàn Tử nói: “Ai đào cái lỗ lộ liễu thế này?

Không sợ bị phát hiện à!” “Từ thời Minh rồi, e là họ chẳng sợ bị phát hiện nên mới mở lối vào ở đây!” Người của Bất Ngôn Kỵ chắc đều đã bỏ mạng ở đây.

Ngô Tà ngã một cú vào thẳng trong mộ đạo.

Nhìn quanh mộ đạo, Ngô Tà bảo Trương Thụy Đồng: “Trương gia, cổ mộ này có dấu vết bị cải tạo rõ rệt.” Đi trong mộ đạo chiến quốc, nhưng cuối hầm lại có trấn mộ thú thời Minh.

Đèn nô quỳ hai bên lại giống phong cách Chiến quốc.

Trương Thụy Đồng chậm rãi nói: “Uông Táng Hải từng đặt Xích Mi Đồng Ngư ở đây, bắt Bất Ngôn Kỵ canh giữ.

Nếu chúng ta không đến Tần Lĩnh thì chẳng bao giờ tìm được chỗ này.” Hải để mộ, thanh đồng thụ, bản đồ của Bất Ngôn Kỵ ở Tần Lĩnh, tất cả đều khớp với nhau.

Họ đi tới lối vào cổ mộ, thạch môn đã mở sẵn.

Trong nhĩ thất bên cạnh, một cái xác mặc đồ đen bị cơ quan găm chặt xuống đất.

Chương 104

Trương Thụy Đồng kéo cái xác ra, cởi áo ngoài kiểm tra.

"Không có gì cả." Ngô Tà ngạc nhiên: "Trương gia, cũng là người nhà họ Uông sao?" Trương Thụy Đồng khẽ gật đầu: "Đám khôi lỗi lúc nãy là của khôi lỗi sư nhà họ Uông, chắc chắn có thêm nhiều người đã vào sâu trong mộ rồi." Nghe nhắc tới nhà họ Uông, Ngô Tà rùng mình.

"Ngôi mộ này có tổng cộng ba tầng, tầng một chỉ là bày biện che mắt thôi, chúng ta xuống thẳng tầng dưới." Trương Thụy Đồng nhớ rằng tầng bí ẩn nhất là tầng hai.

Tầng ba thì năm đó bị cải tạo thành nơi ở.

Đi trong mộ đạo, bỗng nghe thấy tiếng súng nổ kịch liệt phía trước.

"Hình như có hai phe đang đấu súng." Ngô Tà nghe tiếng liền tăng tốc: "Liệu có phải người của Tiểu Hoa không?" Dọc đường họ thấy không ít xác chết.

Một bát quái trận xếp bằng quan tài hiện ra.

Ngô Tà thận trọng nấp sau quan tài.

Trương Thụy Đồng thính tai phân tích vị trí của các khôi lỗi máy.

Tại hiện trường có khoảng năm sáu người nhà họ Uông, trừ người của Tạ gia thì còn lại toàn là khôi lỗi.

Trương Thụy Đồng bảo: "Thiên Chân qua bên trái nấp sau quan tài thứ ba giải quyết con khôi lỗi đó, Bàn Tử lo con sau cái quan tài đằng trước, xong việc tập hợp ở quan tài giữa!" Bàn Tử gật đầu nhưng vẫn lo lắng: "Còn ngài?" "Ta đi giải quyết mấy tên nhà họ Uông kia." Anh

nhạt giọng nói rồi lướt nhanh phía sau các quan tài.

Với khinh thân thuật, anh di chuyển như quỷ mị sau lưng Tạ Vũ Thần.

Tạ Vũ Thần bất ngờ quay lại: "Vừa có thứ gì lướt qua!" Hắn cảm nhận theo trực giác là có người.

Một lưỡi kiếm cứa ngang họng tên mặc đồ đen, trong ánh mắt ngỡ ngàng của hắn, Thụy Đồng dùng áo của hắn lau sạch máu.

Đám người này giết không ít người, nếu không thực sự ra tay thì lát nữa người chết sẽ là mình.

"Thiên Chân?" Tạ Vũ Thần nghe tiếng liền ngăn thủ hạ lại: "Bỏ súng xuống, người mình!" Trương Thụy Đồng đứng cạnh cỗ quan tài lớn nhất, Ngô Tà nhìn nó hỏi: "Trương gia, cái này có vấn đề gì à?" Anh gõ gõ vào quan tài: "Đây là lối xuống tầng dưới." Tạ Vũ Thần kinh ngạc nhìn Trương Thụy Đồng, hỏi Ngô Tà: "Vị này là...?" Người này họ Trương, mà trong Cửu Môn, người họ Trương đa phần không phải dạng vừa.

Ngô Tà đang lúng túng không biết giải thích sao, Bàn Tử chen vào: "Là bậc trưởng bối của Phật Gia đó!" Nghe hai chữ trưởng bối, Tạ Vũ Thần lập tức nghĩ đến Trương Viết Sơn, người nhà họ Trương mãi không già.

Hắn do dự một chút rồi ôm quyền: "Vãn bối Tạ Vũ Thần kiến diện tiền bối!" Trương Thụy Đồng gật đầu nhận lễ.

Tạ Vũ Thần hỏi người nhà họ Tạ: "Tiểu Chúc, tổn thất thế nào rồi?" Tiểu Chúc u ám: "Trừ mấy đứa tụi em, những người khác đều chết cả rồi!" Bỗng có tiếng 'tích tích' dồn dập, sau đó là bốn tiếng nổ liên tiếp.

"Đám khôi lỗi đó sau khi bị trói đã bị kẻ điều khiển kích nổ!" Mấy

cỗ quan tài bên trong bị nổ nát vụn.

"Đi thôi, tầng một chẳng có gì hay đâu!" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Những người này là thủ mộ nhân, đều chết vào thời Dân quốc dưới tay một tên quân phiệt họ Trương!" Nghe anh giải thích sơ qua, mọi người cũng không tò mò thêm.

Trương Thụy Đồng nhảy xuống lối đi dưới quan tài.

Đó là một lối đi thấp bé, một người chui qua cũng hơi chật.

Đi khoảng mười phút thì thoát ra ngoài.

"Đây là tầng hai rồi sao?" Tạ Vũ Thần nhìn quanh.

Xung quanh thắp đèn, toàn thiết bị hiện đại, không ngờ cổ mộ lại bị cải tạo thành thế này.

Trương Thụy Đồng bước nhanh tới phòng làm việc phía trước.

"Đây là tầng ba, tầng hai thật sự mới chứa bí mật trường sinh bất lão phía sau ngôi mộ này!" Trong phòng làm việc có một cái xác, anh chỉ liếc qua rồi rời đi.

"Vào chủ mộ thất xem thử!" Chủ mộ thất bị chặn bởi một thạch môn, đẩy ra thì thấy toàn gương là gương.

Nhìn mê cung gương, anh nhếch mép: "Mọi người đừng đi vào giữa, đi vòng phía ngoài hết!" Không biết ai thiết kế cái này, hình ảnh phản chiếu qua lại rất rối mắt.

Anh bảo người nhà họ Tạ: "Đập hết gương đi!" Tạ Vũ Thần ra lệnh cho thủ hạ làm theo.

Gương ở đây là đồ hiện đại, đạn bắn vào là vỡ tan.

Ở đây không chỉ có đồ Chiến quốc mà còn có đồ Đường, Minh, thậm chí Dân quốc, chứng tỏ nhiều đời đã vào đây.

Anh đứng im lắng nghe động tĩnh, bên trong có ba người, dù bước chân nhẹ nhưng không thoát khỏi tai anh.

Anh bảo Bàn Tử, Ngô Tà và Tạ Vũ Thần hỗ trợ.

Nói với Tạ Vũ Thần: "Đừng dùng mắt nhìn, hãy dùng tai nghe, xung quanh có ba người!" Quả nhiên Tạ Vũ Thần nghe thấy tiếng bước chân.

Ba người nhà họ Uông bị lôi ra, nhưng người nhà họ Tạ cũng bị thương không ít.

Một người nhà họ Tạ ôm cổ đầy máu nói: "Hoa gia, em tìm thấy một lối đi!" Họ đi theo lối đó tới một phòng ngủ kỳ lạ.

Trên vách đá khắc hình thanh đồng thụ.

Mọi người quan sát xung quanh, Trương Thụy Đồng bước tới chỗ cây thần nói: "Đừng tìm nữa, cơ quan ở đây!" Anh ấn mạnh vào giữa hình cây, cơ quan mở ra.

"Quan tài mở rồi?" Ngô Tà thận trọng lại gần nhìn rồi kinh hô: "Tiểu Ca?

Sao anh ấy lại nằm trong quan tài?" Thấy người trong quan tài, Ngô Tà định lao tới nhưng Bàn Tử và Tạ Vũ Thần cản lại.

"Thiên Chân, bình tĩnh đi, đó không phải Tiểu Ca đâu!" Thấy Ngô Tà mất bình tĩnh, Bàn Tử lôi sổ tay ra: "Đây chắc là Trương sư trưởng được nhắc tới trong sổ!" "Không lẽ năm xưa Uông Táng Hải tìm thấy bí mật trường sinh ở đây sao?" Trương Thụy Đồng cười khinh bỉ: "Trường sinh bất lão chỉ là một cú lừa thôi, Uông Táng Hải cố ý lừa người ta để giấu Xích Mi Đồng Ngư!" Nhìn Trương sư trưởng trước mặt, Bàn Tử rùng mình: "Hóa ra trường sinh là bị trúng thi độc rồi biến thành tống tử sao?" Chứng kiến cảnh này, ai nấy đều mất sạch thiện cảm với Uông Táng Hải.

Có người còn mắng: "Uông Táng Hải đúng là đồ tồi!" Rồi lại bồi thêm: "Tên Trương Cao Nguyên này cũng chẳng tốt lành gì!" Trương Cao Nguyên sau khi làm đại soái, vì thuật trường sinh mà thảm sát cả Mê Vụ thôn, cũng chẳng khác gì Uông Táng Hải.

Ngô Tà nhìn quanh thạch quan: "Trong sổ nói lối xuống tầng tiếp theo nằm dưới quan tài, cơ quan ở đâu nhỉ?" Bàn Tử định thò tay vào thì bị Ngô Tà cản: "Cẩn thận thi độc!" Họ khiêng cái xác ra ngoài rồi mới tìm cơ quan.

Trương Thụy Đồng thò tay vào rìa quan tài, dùng Hoàng Kim Nhị Chỉ linh hoạt chạm vào một cơ quan kín đáo.

Chương 105

Nghe tiếng 'cạch', đáy thạch quan mở ra lối xuống tầng dưới.

“Đi theo ta.” Trương Thụy Đồng nhảy xuống.

Mọi người theo sau, Ngô Tà trước khi xuống còn nhìn cái xác một lần nữa.

Lối đi ban đầu dẫn xuống sâu, sau đó lại bắt đầu đi lên.

“Đường đi đang hướng lên, Trương gia nói đúng, nãy chúng ta ở tầng ba, giờ mới là tầng hai!” Một đoạn mộ đạo rộng rãi hiện ra, đi chưa được bao lâu thì có bóng đen lướt qua cực nhanh.

“Thứ gì thế?” “Hắc Hạt Tử phải không?” Trương Thụy Đồng nghe tiếng liền nhận ra tốc độ này chỉ có Tề Hắc Hạt Tử mới làm được.

Một bóng đen dừng lại trước mặt họ, thở hắt ra.

Tạ Vũ Thần ngạc nhiên: “Lão Tề?

Sao anh ở đây?” Ngô Tà cũng nhận ra.

Bàn Tử chắp tay: “Cửu ngưỡng cửu ngưỡng Hắc gia~” “Có chuyện gì mà anh chạy gấp thế?” Hắc Hạt Tử thở dốc chỉ tay ra sau: “Quỷ binh!” Trương Thụy Đồng xác định Hắc Hạt Tử đã ở quanh đây từ lúc ở Mê Vụ thôn.

Nhìn theo hướng tay lão chỉ, một quân lính mặc giáp đầy người, bốc lửa xanh đang lững thững đi tới.

“Tôi nói này Hạt Tử, anh cũng có tiếng mà, một tên quỷ binh cũng làm anh sợ thế sao?” Bàn Tử cầm súng bắn mấy phát nhưng đạn trúng vào giáp chỉ nghe tiếng 'keng keng', chẳng có tác dụng gì.

Gã ném lựu đạn tới, quỷ binh bị thổi bay, lửa xanh vụt tắt.

Bàn Tử chạy lại xem: "Trang bị hay đấy!" Bỗng trong mộ đạo vang lên tiếng gầm gừ, lửa lân tinh rực sáng khắp nơi.

Bàn Tử quay lại, mặt mày tái mét: "Tôi đi trước đây, mọi người bảo trọng!" Nói rồi gã chạy thục mạng.

Trương Thụy Đồng chuyển hướng chạy sang lối khác.

"Đừng lãng phí thời gian nữa!

Xích Mi Đồng Ngư ở trong chủ mộ thất." Cổ mộ này ba tầng gần như giống hệt nhau.

Chủ mộ thất ở sâu nhất, có thạch môn chặn lại.

Hắc Hạt Tử soi vách tường tìm cơ quan.

Trương Thụy Đồng thản nhiên: "Uông Táng Hải khi cải tạo mộ này mong có người tìm thấy đồ, nên cơ quan chắc chắn ở chỗ dễ thấy!" Anh chạm tay vào một chỗ, thạch môn chậm rãi mở ra.

"Nhanh lên, bọn quỷ binh sắp bao vây rồi!" Bàn Tử sốt ruột đợi cửa mở.

Trương Thụy Đồng ngăn lại: "Bàn Tử, lát nữa vào đừng có lấy thứ gì, nhất là ngọc!" Bàn Tử thắc mắc: "Sao ngài chỉ nhắc mỗi tôi thế?" Ở đây bao nhiêu người, sao lại nhắm vào gã, vào mộ ai mà chẳng muốn lấy chút đồ?

Trương Thụy Đồng khinh bỉ: "Tay của những người khác không có táy máy như ngươi!" Bước vào mộ thất, anh nói: "Xung quanh có đồ Hán, đồ Minh, lấy cái gì cũng được, nhưng đừng động vào quan tài ở giữa!" Anh trừng mắt nhìn Bàn Tử, gã mà dám động tay là anh xử luôn.

Thành viên của Bất Ngôn Kỵ trong người có nuôi một loại Uết

Tủy Trùng, mẫu trùng nằm trong xác của thủ lĩnh Khiêm Chi.

Sau khi vào trong, Trương Thụy Đồng chuẩn bị mở quan tài.

Hắc Hạt Tử hỏi: "Ngài định làm gì?" Ngô Tà lắc đầu không biết, chỉ thấy Trương Thụy Đồng dùng hai ngón tay cực dài đặt lên thi thể.

"Con Uết Tủy Trùng lớn nhất nằm trong người nó, muốn đối phó bọn bên ngoài phải bắt đầu từ đây!" Kỹ năng Ngự Yêu vừa kích hoạt, đúng lúc dùng con trùng này thí nghiệm.

Trương Thụy Đồng đặt tay lên lớp giáp, gõ nhẹ để xác định vị trí mẫu trùng qua âm thanh. 【Đinh, chúc mừng ký chủ, Ngự Yêu thuật chính thức kích hoạt, độ thông thạo tăng lên cấp 'Thông Thạo'】.

Anh cảm nhận rõ ràng trong lồng ngực cái xác có một hơi thở yếu ớt của con trùng đang ngủ đông.

Nhìn khối lục ngọc bên cạnh và con Xích Mi Đồng Ngư đầy bụi bặm, đây là con thứ hai, đợi đủ ba con là có thể mở cốt truyện Thiên Cung.

Ngón tay anh khẽ động, mẫu trùng trong người Bất Ngôn Kỵ bỗng tỉnh giấc, nó không hề tấn công mà còn tỏ ra thân thiết với anh.

Ngô Tà nhìn Bàn Tử quát: "Bàn Tử, anh làm gì thế?" Bàn Tử kêu oan: "Tôi có làm gì đâu?" Cỗ quan tài phía sau bỗng đứng dậy một vị tướng quân tống tử khôi ngô, lửa xanh bốc quanh người như quỷ tướng từ địa ngục.

Ngô Tà hét lên: "Trương gia, né mau!" "Tôi nhớ ra rồi, đó là đại ca của Bất Ngôn Kỵ đúng không?" Bàn Tử chợt nhớ: "Lúc ở Tần Lĩnh, tôi và Tiểu Ca thấy âm binh mượn đường, nó còn chém Tiểu Ca một đao!" Nghe gã nói, Ngô Tà lo lắng, Bàn Tử đành giải thích là chỉ bị cái bóng chém thôi.

Ngô Tà mới thở phào.

Vị tướng quân kia gầm lên một tiếng, lửa lân tinh nổ tung quanh người như hỏa nhân.

Nhưng mọi người ngạc nhiên thấy nó không động thủ, chỉ đứng quan sát.

Trương Thụy Đồng nói: "Tránh ra, để nó đi đối phó đám quỷ binh bên ngoài!" Vừa dứt lời, vị tướng quân kia một đao chém nứt thạch quan.

Trương Thụy Đồng cũng phải hơi né ra.

Ngô Tà nhìn cái hộp bên cạnh: "Trên người nó có cơ quan, phải đặt miếng ngọc cùng hình dạng vào mới tắt được!" Cậu chỉ vào ngực tướng quân, miếng ngọc đó đã bị Trương Thụy Đồng lấy mất rồi.

Mọi người nhìn thạch môn, Bàn Tử nói: "Nếu mở được cửa cho đám tống tử này cắn nhau thì hay biết mấy!" Vừa dứt lời, sau thạch môn có tiếng nổ, một tên mặc đồ đen bị bắn văng vào trong, hộc máu chết tại chỗ.

"Là tên khôi lỗi sư đó sao?" Hắn bị dồn vào đường cùng nên định nổ bom mở đường máu, không ngờ lại kết thúc thế này.

"Đám người Uông gia khác đâu?" "Chạy rồi." Đám quỷ binh ùa vào, vị tướng quân kia cầm trảm mã đao xông lên chém bay đầu một tên.

Thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ sinh thời là mãnh tướng, giờ biến thành tống tử sức mạnh còn tăng gấp bội.

"Đi, xông ra ngoài thôi!" Trương Thụy Đồng đi sau, đại tống tử mở đường phía trước.

Chương 106

Giữa mộ thất có một nút bấm hình cầu bị ai đó vô tình dẫm trúng, một bục đá hình trụ hiện lên.

Trên bục khắc nhiều vòng tròn.

Bàn Tử liếc qua: "Đây chẳng phải là Hải để mộ sao?" Những gì khắc trên đó giống hệt bố cục ngôi mộ thật.

"Có cả Thanh đồng thụ ở Tần Lĩnh nữa, đây là những nơi Uông Táng Hải từng tới, hình như có liên hệ đặc biệt!" Có cả phù điêu của Lỗ Vương cung, Tháp Mộc Đà.

"Mấy mộ này tôi chưa đi, hay lúc nào ra ngoài chúng ta ghé qua xem thử?" Bàn Tử định ghi chép lại.

Hắc Hạt Tử cạn lời: "Nếu mắt tôi mà nhìn được thì nãy giờ tôi đã lườm anh cháy mặt rồi!

Xem lúc này là lúc nào rồi!" Mọi người đang đánh nhau với quỷ binh, gã này lại chỉ lo xem đồ cổ.

Đúng lúc đó, bục đá xoay tròn rồi hạ xuống nhanh chóng, vách đá rung chuyển dữ dội.

"Hỏng rồi, cổ mộ sắp sập, cả ngọn núi này cũng sắp đổ rồi!" Ngô Tà nghe tiếng đá lở trên đầu mà đoán được tình hình.

Tạ Vũ Thần nhìn cơ quan: "Cơ quan của Uông Táng Hải là cơ quan tự hủy!" Nó không cho ai có nhiều thời gian để xem hết nội dung, cổ mộ sắp bị hủy diệt ngay lập tức.

"Nhanh lên!" Trương Thụy Đồng đá bay một tên quỷ binh cản đường.

Quỷ binh dù đáng sợ nhưng không chịu nổi sức mạnh tuyệt đối.

Họ quét sạch đường ra, con quỷ binh cuối cùng bị kẹt giữa hầm.

Bàn Tử than: "Trời ơi, nó mà kẹt ở đây thì chúng ta ra bằng niềm tin à?" "Phá nó ra!" Trương Thụy Đồng đâm kiếm vào cổ nó, cắt rời đầu quỷ binh.

Anh gầm lên một tiếng, xé toạc lớp áo giáp, bóng ma Xi Vưu hiện ra sau lưng khiến sức mạnh tăng vọt.

Áo giáp bị xé nát vụn.

Nhìn đống xác nát dưới đất, anh cũng hơi ngạc nhiên nhìn bàn tay mình rồi giục mọi người chạy thoát.

Cổ mộ sụp đổ ngay lập tức.

Từ xa nhìn lại, cả sườn núi Mê Vụ thôn sụt lún xuống.

Tạ Vũ Thần được thủ hạ dìu, ánh mắt đượm buồn: "Đi thôi!" Mười mấy người đi, giờ chỉ còn lại ba người.

Ở sườn núi đằng xa, cạnh một chiếc xe, Ngô Tam Tỉnh đang bắt tay với một bóng đen.

"Đó là Tam thúc sao?" Ngô Tà không thể tin nổi Tam thúc lại hợp tác với người của Uông gia.

Nếu không ở góc độ này, chắc cậu chẳng bao giờ thấy được cảnh này.

Trương Thụy Đồng cũng ngạc nhiên thấy A Ninh ở một sườn núi khác, nhìn chằm chằm về hướng Ngô Tam Tỉnh.

Xem ra Uông gia đối đãi với thuộc hạ cũng chẳng nể tình gì.

"Cứ hỏi thẳng Tam thúc đi, có lẽ ông ấy sẽ cho câu trả lời!" Trương Thụy Đồng không lạ gì thâm thù giữa Cửu Môn và Uông gia,

nhất là Ngô gia.

Ngô Tà lo âu rời khỏi đó.

Bàn Tử và Trương Thụy Đồng cùng về Kinh Đô.

Trên đường đi, anh nhận được tin nhắn từ Ngô Tà: "Lão Dương dường như chưa chết, hắn vừa gửi email cho tôi!" Email đó đính kèm một bức ảnh.

Trương Thụy Đồng nhìn vào, dù là Lão Dương hay bà mẹ được vật chất hóa kia đều mang lại cảm giác đáng sợ, như thể có thể biến dị bất cứ lúc nào.

Anh nhớ rõ đã thấy Lão Dương chết, có lẽ hắn đã vật chất hóa ra một bản sao khác.

Anh nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, khi vừa bước xuống tàu đã thấy hai bóng hồng đang đợi.

Bàn Tử tị nạnh: "Chẳng phải là cô nương Doãn Nam Phong sao?" Xem ra là đặc biệt tới đón anh.

Gặp mặt, Doãn Nam Phong hỏi: "Trương gia, lần này chắc ngài không đi ngay chứ?" Thanh Thanh Mạn lặng lẽ đứng bên.

Nhìn Doãn Nam Phong ăn diện tinh tấy, anh hỏi: "Có tin gì của Khải Sơn chưa?" Doãn Nam Phong đáp: "Em đã báo tin về ngài cho Phật gia, thư hồi âm hơi lạ, có lẽ thời gian tới người sẽ về!" Cô cũng không chắc chắn lắm.

Trong thâm tâm cô nghĩ, Phật gia là bậc ông cha, giờ tự dưng lòi ra một người ông nội, không biết sẽ cảm thấy thế nào!

Trương Thụy Đồng gật đầu, Doãn Nam Phong lại nói thêm: "Đã có tin tức về Xích Mi Đồng Ngư, nó không nằm trong tay Trần Tứ gia." Cô có vẻ hơi e ngại.

Trần Tứ gia nổi danh hung hăng từ thời trẻ, việc gì ra tiền cũng làm, giờ già rồi vẫn khiến người ta kiêng dè.

"Trần Bì tiểu tử đó chắc cũng 90 rồi nhỉ?" Anh vừa dứt lời, Doãn Nam Phong nghe mà thấy sai sai, dù sao đó cũng là tiền bối 90 tuổi rồi.

"Tứ gia tuổi cao thật, nghe nói mấy năm trước đi Kính Nhi cung về thì mắt bị mù, chỉ mang về được một con Xích Mi Đồng Ngư." Cô nói xong thì dẫn anh ra xe: "Trương gia lên xe đi, về nhà rồi chúng ta nói tiếp." Trên xe, anh xem báo, trên báo in rõ ảnh một con Xích Mi Đồng Ngư.

Bàn Tử tự giác rời đi, lão Béo này chỉ quan tâm tới đồ cổ trong mộ thôi.

Trần Bì bất ngờ trở về, e là phải đi gặp một phen.

Đợi gom đủ ba con cá, lão đầu đó xuất hiện chắc chắn sẽ nảy ra ý định đi Thiên Cung.

Trên đường về, Doãn Nam Phong giả vờ ngủ rồi tựa vào vai anh.

Cô lén mở mắt nhìn trộm, thầm nghĩ lạ thật, lần này Trương gia không từ chối sao?

Nghĩ đoạn, mặt cô bỗng đỏ ửng.

Chương 107

Về tới Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đã nửa tiếng sau.

Sau bữa cơm, anh tìm bản đồ, nối các địa điểm xuất hiện ba con cá lại với nhau.

Các điểm trên bản đồ tạo thành một hình ảnh quen thuộc, chính là một long mạch ẩn hiện.

Theo phong thủy, đây là bố cục 'Tiềm long xuất hải', chỉ thiếu mỗi cái đầu rồng quan trọng nhất.

Anh nảy ra ý tưởng nối luôn cả Trường Bạch Sơn vào.

Việc các ngôi mộ này có liên hệ với nhau, giải thích duy nhất là Uông Táng Hải đều đã từng tới đó.

Anh gõ tay lên vị trí Thiên Cung trên bản đồ: "Vị trí cụ thể của Thiên Cung chắc chắn liên quan đến ba con cá này!" Chỉ là không ngờ mấy ngôi mộ này lại chiếm giữ các vị trí quan trọng trên long mạch như vậy.

Thời gian thấm thoát trôi qua, nửa tháng đã trôi qua.

Ngô Tà từ Lâm An lên, mang theo con cá đồng lấy được ở Lỗ Vương cung.

Cầm con cá trên tay, Ngô Tà vẫn đầy thắc mắc: "Trương gia, bí mật của con cá này em lục tìm mọi tư liệu mà chẳng ra!" Trương Thụy Đồng cầm lấy so sánh, ba con cá tuy giống nhưng hoa văn có chút khác biệt.

"Bí mật này cần dùng ánh sáng hỗ trợ." Nói rồi anh kéo rèm lại, dùng đèn pin soi qua con cá.

Trên tường lập tức hiện lên một mảng lớn chữ Nữ Chân văn.

Ngô Tà trợn tròn mắt: "Hóa ra bí mật nằm ở đây?" Phải điều chỉnh góc độ ánh sáng mới ra được hiệu ứng này.

Ngô Tà nhìn con cá: "Con còn lại chắc chắn đang ở chỗ Trần lão gia tử!" Sau đó cậu nhận được tin nhắn, đọc xong liền nói: "Tam thúc em cũng đang chuẩn bị xuống đấu, dường như chuẩn bị xong xuôi cả rồi." Nhắc tới Tam thúc, tâm trạng Ngô Tà rất phức tạp.

Nhiều phe phái đều nhắm vào Trường Bạch Sơn, lần này xuống đấu chắc chắn sẽ rất đông người.

Ngô Tà trải bản đồ cả nước ra, đánh dấu các vị trí cổ mộ lên đó.

Bàn Tử đeo ba lô lên vai: "Tôi chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuất phát đi Trường Bạch Sơn chứ?" Trương Thụy Đồng chỉ vào bản đồ: "Gấp gì, nhìn này!" Bản đồ vẽ ra các mạch rồng, trong đó nhánh Côn Luân được coi là tổ tiên của long mạch.

Bàn Tử tự tin: "Cái này tôi biết, các cổ mộ này đều nằm ở điểm chốt, một đầu dưới nước, một đầu trên cạn, gọi là Xuất Thủy Long!" Gã cảm thán: "Về phong thủy thì Uông Táng Hải đúng là đại sư!" Trương Thụy Đồng hỏi: "Phan Tử xuất viện chưa?" Anh nghe nói Phan Tử nằm viện, suýt chút nữa không theo kịp Ngô Tam Tỉnh lần này.

"Vừa gọi điện xong, mai anh ấy xuất phát đi Trường Sa!" Ngô Tà lo lắng nói tiếp: "Nghe nói Tam thúc tìm được một người, em đoán bên Trường Sa có thể sắp xảy ra chuyện!" Làm nghề này bị nhắm vào là chuyện sớm muộn, trừ khi có thân phận chính đáng như người nhà họ Trương để che mắt.

Bàn Tử hối: "Vậy mai đi luôn đi, đồ đạc cũng xong rồi!" Ngô Tà nhìn anh, thấy anh gật đầu liền đồng ý.

Trương Thụy Đồng dặn dò Trương Viết Sơn tìm cách liên lạc với người nhà họ Trương ở hải ngoại, nếu không cứ như cát rời thế này thì bao giờ mới chỉnh đốn được gia tộc!

Phan Tử đợi sẵn ở ga Chiết Giang.

Thấy họ liền đón: "Xe chuẩn bị rồi, dạo này kiểm tra gắt lắm, em lái xe đi!" Trương Thụy Đồng hỏi: "Ngô Tam Tỉnh giờ đang ở cùng Trần Bì à?" Phan Tử gật đầu: "Dạo này em không ở cạnh Tam gia nên cũng không rõ lắm." Cả nhóm lên xe, Ngô Tà hỏi về Trần Bì.

Cái tên này ở Trường Sa lừng lẫy nhưng tiếng xấu cũng không ít.

Phan Tử nói: "Lão ấy giờ cũng có cửa làm ăn riêng, nghe đâu không xuống đấu nữa mà cho đồ đệ bán đồ cổ cho người nước ngoài.

Lão này thâm lắm, mấy đồ đệ bị tóm hết mà lão chẳng hề hấn gì!" Theo kế hoạch họ lái xe tới gần Trường Sa.

Cảnh vật dọc đường vẫn giữ được nét hoang sơ.

Bàn Tử hỏi: "Chúng ta đi gặp người như kiểu giao dịch mật thế này à?" Tới nơi, thấy người trong quán đang chọn hàng, thấy Phan Tử liền bảo: "Hàng chuẩn bị xong rồi, khi nào xuất phát?" Phan Tử ngơ ngác không biết chuyện gì.

Trương Thụy Đồng bảo: "Thiên Chân và Phan Tử đi chuẩn bị đi, ta đi tìm Tam thúc!" Anh vào sân sau thì thấy Tiểu Ca đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy anh tới, Tiểu Ca đứng dậy chào.

"Ngài tới rồi!" Anh gật đầu: "Có ký ức gì về Thiên Cung không?" "Lúc thấy cánh cửa ở Tần Lĩnh, tôi đã nhớ ra chút ít về mạch núi Trường Bạch." Tiểu Ca ngồi xuống ăn bát mì tôm.

Một tên đầu trọc bước lại chào hỏi: "Lần này gấp lắm, Tam gia cố

ý dẫn dụ cảnh sát để giữ chân phe kia, tránh bị hớt tay trên!" Chuyến đi Trường Bạch này nhất định phải đi.

Hắn nói thêm: "Tứ gia lên tàu rồi, chúng ta cũng phải nhanh lên!" Trương Thụy Đồng không ý kiến, bảo hắn dẫn đường.

Ở ga tàu, anh thấy một lão già râu tóc bạc phơ nhưng vẫn rất quắc thước đang ngồi nhắm mắt.

Tên đầu trọc cung kính chào lão.

Một chuyến đi đông người thế này chắc chắn là hành động lớn.

Trong toa tàu, Bàn Tử thì thầm: "Cái lão già kia tuổi này rồi mà còn leo núi, khéo chết dọc đường quá!" Phan Tử mắng: "Cái mồm thối, lão ấy quái lắm đấy, coi chừng lão nghe thấy!" Trương Thụy Đồng vỗ vai Phan Tử: "Nói nhỏ thôi, xung quanh toàn người của lão đấy!" Anh chỉ vào những người lạ mặt trong toa, họ đều là người của Trần Bì.

Đều đi xuống đấu, không cần thiết phải gây gổ, có chết thì chết trong Thiên Cung.

Trùng hợp dạo này đang dịp xuân vận nên tàu rất đông.

Ngô Tà lo lắng: "Trương gia, có cảnh sát kiểm tra chứng minh thư!" Trương Thụy Đồng chỉ 'ừ' một tiếng.

Chứng minh thư thì người nhà họ Trương đã lo xong rồi, nếu không sao mua được vé.

Anh nhìn ra ngoài, biết là khó tránh khỏi rắc rối, khẽ nói: "Có kẻ bán đứng chúng ta rồi, chạy mau!" Chuyến đi Thiên Cung này phải tranh thủ từng phút, đây có lẽ là hành động lớn nhất của Nam Phái trong nhiều năm qua.

Anh nhìn theo bóng Trần Bì, nhanh chóng bám theo.

Lúc này cứ đi theo lão là tránh được nhiều rắc rối nhất.

Mấy người nấp trong bụi cỏ, Trần Bì cười lạnh, giọng khàn khàn: "Chỉ dựa vào mấy đứa bây mà đòi đào mộ Cửu Long Sĩ Thi của hoàng đế Đông Hạ sao?

Ngô Tam Tỉnh tìm được người khá đấy!" Trương Thụy Đồng đang ngồi bên cạnh nghe chuyện, bỗng nhiên quay người lại: "Trần Bì, cứ thế đi Trường Bạch Sơn, ngươi không sợ đột nhiên thi biến sao?" Tâm trạng mọi người đều đang không tốt, Trần Bì đột nhiên bị vặn lại một câu, đám tay sai hoàn toàn không hiểu ý tứ gì.

Chương 108

Trần Bì bỗng cúi đầu nhìn thoáng qua hai ngón tay bên tay phải của Trương Thụy Đồng, có chút kinh ngạc hỏi: "Họ Trương?" Bàn Tử hắc hắc tiếp lời: "Đúng, họ Trương, kiêu trương cực kỳ!" Ngô Tà không hiểu ra sao, nói: "Tứ A Công, chuyện là do Tam thúc của tôi nhìn nhầm người, không liên quan gì đến tôi đâu!" Sau khi gã đầu trọc bị bắt, hắn liền quay lưng bán đứng người khác.

Trần Bì ra hiệu cho gã không được nói tiếp, hỏi: "Ta sẽ chết trong mộ sao?" Trong lòng lão thực sự không tin, nhưng vẫn hỏi ra miệng.

Trương Thụy Đồng nhạt giọng nói: "Tin hay không tùy ngươi, nhưng hiện tại, tốt nhất là ăn nói khách khí một chút!" Trần Bì định đáp lại, thì Phan Tử chạy tới nói: "Tứ A Công, đây là bậc tiền bối của Trương gia, là người có bối phận lớn nhất đấy!" "Cái gông xiềng này sắp đứt rồi, hai vị xem xét mà làm đi?" Bàn Tử trừng mắt, nhìn ý tứ đó như muốn để họ quyết định.

Ngô Tà giữ lão lại, ra hiệu đừng làm loạn.

Lúc này tâm trạng ai cũng tệ, tốt nhất đừng để xảy ra nội hồng.

Trần Bì đánh giá Trương Thụy Đồng một lượt: "Vậy xem hiện tại nên làm gì?" Câu hỏi này khiến mấy người xung quanh cảm thấy không thể tin nổi.

Lúc này mà lại đi hỏi ý kiến người có bối phận cao nhất.

Nghe Trần Bì cố ý hỏi, Trương Thụy Đồng bĩu môi: "Không tìm được xe sao còn hỏi ta làm gì?" "Gã đầu trọc bán đứng chúng ta rồi sao?" Trần Bì sửng sốt, sau đó cười cười, phía trước đúng lúc vang lên tiếng còi ô tô.

Xe thực sự đã đến.

Nhìn chiếc xe đang chạy tới, Trương Thụy Đồng nhún vai nói: "Thật không khéo, xe của ta đến trước rồi!" Từ trên hai chiếc xe bán tải bước xuống một người, sau khi thấy Trương Thụy Đồng liền lập tức chạy lên phía trước.

"Trương gia, tôi là Trương Hải Toan, lần này do một tộc nhân khác phụ trách lái xe đưa ngài đi!" Tổ địa Trương gia ở vùng Trường Bạch Sơn, quay về đó cũng như nhau thôi.

Trương Thụy Đồng vỗ vai hắn: "Người của Trần gia đâu?" Trương Hải Toan đưa tay làm động tác cắt cổ: "Đã giải quyết xong trên đường rồi, xe kìa!

Phía trước cũng đã sắp xếp người tiếp ứng." Trương Thụy Đồng hài lòng gật đầu.

Ta sớm đã biết Trần Bì sẽ giở trò, tự nhiên sẽ không để lão dắt mũi mình đi.

Ở phía bên kia, Ngô Tà và Bàn Tử lại đang tán dóc về quan tài Cửu Long Sĩ Thi.

Sắc mặt Trần Bì xanh mét, thấp giọng hỏi vài câu với người bên cạnh, sau đó sắc mặt càng khó coi hơn.

Lão trầm giọng nói: "Nơi chúng ta sắp tới không đơn giản đâu, năm đó Ngô Tam Tỉnh tìm ta, muốn lão già này dẫn đường.

Nơi đó trên đời này, ngoài ta ra e rằng không có người thứ hai có thể vào được!" Thế nhưng lại nghe Bàn Tử nói: "Lão gia tử, đừng có hù dọa tôi.

Béo này cũng từng thấy qua việc đời rồi, chẳng phải chỉ là cái quan tài Cửu Long Sĩ Thi thôi sao, có thể lợi hại đến mức nào?

Lão tử...” Bàn Tử càng nói càng hăng, suýt chút nữa là lôi hết thân phận của mấy người bên cạnh ra.

Đợi bọn họ đi lên phía trước, Phan Tử mới nói: “Lão đầu kia có vấn đề, Trương gia nói đúng, gã đầu trọc chắc chắn đã bán đứng chúng ta.” Trương Thụy Đồng giơ tay lên nói: “Đừng lãng phí thời gian nữa, xe đợi sẽ không quay lại đâu, muốn lên xe thì nhanh lên!” Hắn lại chỉ chỉ con đường phía sau: “Đường về ở phía sau kia, ai không đi có thể quay lại, tiền xe ta bao!” Hiện tại mà quay về thì sẽ bị tóm gọn, ai mà chịu về chứ.

Trần Bì nghiến răng, ghi hận trong lòng.

Nhìn biểu cảm của Trần Bì, Trương Thụy Đồng chỉ cười trừ, một kẻ sắp chết thì cũng chẳng gây ra được sóng gió gì lớn.

Ít nhất là đoạn đường phía sau không dám láo xược nữa.

Trong ký ức của hắn, chuyến đi Trường Bạch Sơn này người đi không ít, nhưng người sống sót trở về chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bàn Tử thấy bọn họ đều chùn bước, liền cười đắc ý.

Hắn nhìn về phía Trương Thụy Đồng hỏi: “Trương gia, cái quan tài Cửu Long Sĩ Thi của hoàng đế Đông Hạ kia rốt cuộc là ý gì?” Ngô Tà cũng tò mò nhìn sang.

“Nghĩa mặt chữ thôi, chín con rồng khiêng xác!” Trương Thụy Đồng trực tiếp lên xe.

Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau, vẫn cảm thấy chưa hiểu lắm.

Chẳng lẽ thật sự có chín con rồng khiêng quan tài?

Xe sắp chạy rồi, lúc này không cần thiết phải nói quá nhiều.

Cụ thể thế nào, đợi thấy rồi sẽ hiểu.

Chiếc xe bán tải tiếp ứng cũng chỉ có loại xe này mới chở được

nhiều người như vậy.

Lên xe, Trần Bì và người của lão đều thành thật hơn nhiều, miệng tuy vẫn cứng nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Một kẻ lão mưu thâm toán như Trần Bì cũng bị chơi một vố, trong lòng bọn họ vừa thống khoái, cũng vừa kinh thán trước sự đáng sợ của Trương gia.

Trên đường đi mọi người ngủ say sưa, lúc tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau.

Nhiệt độ dọc đường càng lúc càng thấp, xung quanh xe được bọc kín mít nhưng vẫn khiến người ta lạnh đến phát run.

Nhìn sang Trần Bì, lão mặc chiếc áo khoác quân đội, dù sao tuổi tác cũng đã lớn, để lộ ra vẻ mệt mỏi của người già nhưng nhanh chóng bị che giấu đi.

Đi qua Nhị Đạo Bạch Hà, muốn tới Trường Bạch Sơn cần phải qua Lật Tử Câu trước, sau khi đến nơi, mấy lão làng quen thói cũ đi vào trong làng để nghe ngóng tin tức.

Trương Hải Toan ném những trang bị đã đóng gói sẵn sang.

Trương Thụy Đồng nhận lấy nhưng không mở ra, trái lại Ngô Tà bên cạnh vì hiếu kỳ nên đã mở ra xem.

"Cái quái gì thế này?" Bàn Tử bên cạnh còn kêu to hơn: "Không nhầm chứ, anh trộm túi của cô nương nào à?" Nhìn kỹ lại, ngoài dây thừng ra, bên trong còn có mấy gói băng vệ sinh, sô-cô-la, que cay, chậu rửa mặt và các vật dụng hàng ngày khác.

Trông giống hệt như gói quà an ủi phát cho phụ nữ vào ngày lễ.

Trương Thụy Đồng liếc mắt nói: "Đại kinh tiểu quái, băng vệ sinh dùng để lót hài thấm mồ hôi, là vật nhu yếu phẩm ở dã ngoại!" Còn về

que cay và sô-cô-la thì không cần phải nói, ăn que cay có thể sưởi ấm trừ hàn.

Những chi tiết này sau này bọn họ tự nhiên sẽ hiểu, hắn cũng lười giải thích thêm.

Trần Bì cũng chuẩn bị những trang bị tương tự.

Chương 109

Năm ngày sau, cả nhóm đi vào khu lâm nghiệp Hoành Sơn, thôn Nghênh Sơn.

Bên cạnh con đường là vực sâu vạn trượng, mỗi khi nhìn ra ngoài ai nấy đều thót tim, sợ xe lẩy bẩy rồi lao xuống dưới.

Đi được nửa đường, Trương Thụy Đồng đột nhiên nói: "Tối nay chúng ta có thể sẽ nghỉ lại trong ngôi làng phía trước!" Ngô Tà nhìn ra ngoài, bốn phía là một vùng tuyết trắng xóa, ngoài tuyết ra chỉ có tuyết.

Xung quanh đây đào đâu ra làng?

Trần Bì đoán rằng trước đó mọi chuyện đều bị chiếm mất tiên cơ, nên lần này chủ động chỉ đường.

Thuộc hạ của lão tổng cộng có ba người, một gã là Quách Phong vốn là tài xế, nhưng hiện tại người lái xe là người của Trương gia.

Một gã to con khác gọi là Hoa Hòa Thượng, đeo kính, trên người đầy rẫy vết sẹo, còn có một gã tên Diệp Thành.

Trong cái nhóm nhỏ này, gã ba mươi mấy tuổi kia là nhỏ tuổi nhất.

Mọi người xuống xe, vẫn là những ngọn núi tuyết bao quanh.

Ngô Tà quan sát xung quanh một hồi.

"Đừng nhìn nữa, bức họa trong mộ dưới đáy biển là núi tuyết thời nhà Minh, bao nhiêu năm trôi qua không thể nào không có chút thay đổi nào!" Trương Thụy Đồng nhìn quanh, lấy la bàn ra xem xét.

Trần Bì quả thực có chút bản lĩnh, đoạn đường vừa rồi phương hướng gần như không sai chút nào.

Trần Bì đeo kính râm, ngẩng đầu lên, nếu ai không biết sẽ không nghĩ lão bị mù.

Trương Thụy Đồng có chút hiếu kỳ, lão không nhìn thấy gì thì làm sao tìm được phương hướng Thiên Cung.

Trần Bì từ tốn nói: "Ba năm tầm long, mười năm điểm huyệt.

Đây là một quá trình vô cùng nghiêm ngặt, một khi ta đã biết đầu rồng nằm ở đâu, chỉ cần vào trong núi, tự nhiên có thể tìm thấy vị trí bảo nhãn." Ngôi làng phía trước địa thế hẻo lánh, không có nhà khách, chỉ có thể tìm nhà thôn trưởng tá túc.

Thôn trưởng là người nhiệt tình, sau nhiều lần vất vả đã tìm được một cựu binh giải ngũ tên là Thuận Tử ở địa phương để làm dẫn đường.

Thời điểm này bình thường người ta sẽ không lên núi tuyết, phong tuyết thay đổi rất lớn, mỗi ngày con đường đi sẽ lại khác đi.

Cha của Thuận Tử dường như đã mất tích khi dẫn đường cho đoàn đội vào Thiên Cung mười năm trước.

Nhóm mười người thuê mười lăm con ngựa, Trương Thụy Đồng nhìn thoáng qua Thuận Tử.

Thuận Tử gật đầu chào hỏi.

Hắn vốn là người được Ngô Tam Tỉnh sắp xếp, nhưng vì có Trần Bì ở đây nên không tiện trực tiếp tìm Trương Thụy Đồng.

Trường Bạch Sơn vốn là thể núi lửa, trên núi có nhiều nơi ẩn giấu suối nước nóng.

Ra khỏi làng đi thêm bốn giờ nữa là tới Hồ Cô Nương, mặt hồ phẳng lặng như gương không chút gợn sóng, cả ngọn núi tuyết đều in bóng trên mặt nước.

Đi qua Hồ Cô Nương, phong tuyết bỗng nhiên lớn hơn.

Đi tiếp về phía trước là một ngôi làng hoang, ngoài trạm gác ra thì gần như không thấy bóng người.

Cả nhóm chuẩn bị nghỉ ngơi tại chỗ một đêm.

Khi hoàng hôn buông xuống, mọi người nhìn xuống phía dưới hồ A Cái Tây, Bàn Tử cầm ống nhòm nhìn xuống rồi nói: "Tình hình có vẻ không ổn!" "Chẳng lẽ là A Ninh sao, làm gì mà kích động thế?" Ở bên cạnh hồ A Cái Tây phía dưới có một đội ngũ lớn hơn đang đóng quân.

Bọn họ đang dựng lều bên hồ, xem chừng cũng định nghỉ lại qua đêm.

Bàn Tử nhìn kỹ rồi nói: "Con mẹ nó, cái cô A Ninh kia mạng lớn thật, vẫn chưa chết!" Ngô Tà cầm ống nhòm nhìn một cái, cười khổ nói: "A Ninh xuất hiện ở đây chứng tỏ tôi không đi sai đường." "Đám người trước đó của Tam thúc, chắc cũng ở đó." Trong số người mà Cầu Đức Khảo cử đi cũng có mục đích riêng, chỉ là mục đích của mỗi người không giống nhau thôi.

"Tôi nghi ngờ Tam thúc của tôi hiện đang nằm trong tay bọn họ!" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Đợi tìm được đầu rồng của long mạch, tự nhiên sẽ gặp được Tam thúc thôi!" Nghe lời của Trương Thụy Đồng, tâm trạng Ngô Tà tốt hơn nhiều.

Nhưng Bàn Tử cứ nhìn chằm chằm vào trang bị tinh lương của đám người phía dưới, lộ ra vẻ hâm mộ.

"Trương gia, đám người kia đều có súng, vạn nhất giao thủ, chúng ta đối phó thế nào?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái, phẩy tay: "Nơi ta muốn tới không phải cứ đông người là được, đợi qua khỏi đường tuyết phía trước, bọn chúng sẽ không còn được hâm mộ nữa

đâu!" Đám người đó tuy có súng trong tay, nhưng ở trong Thiên Cung, súng chỉ khiến những thứ đó tìm đến nhanh hơn thôi.

Đó cũng là lý do ta cố ý không mang theo súng.

Phát hiện ra A Ninh, Trần Bì tiếp tục dẫn mọi người đi thêm một đoạn dài nữa mới tìm chỗ nghỉ ngơi.

Một đêm không có chuyện gì, mọi người tạm bợ qua đêm tại chỗ.

Sáng sớm hôm sau, Thuận Tử dẫn mọi người đi sâu vào trong núi tuyết.

Tiểu Ca suốt chặng đường đều nhìn chằm chằm vào núi tuyết, lông mày nhíu chặt.

Trương Thụy Đồng vỗ vai hắn: "Đừng gấp, đáp án ngươi muốn sắp tìm thấy rồi." Gió tuyết lạnh lẽo quất mạnh vào mặt.

Nhìn khuôn mặt mê mang của Tiểu Ca, Trương Thụy Đồng nói: "Trong những lần trước đây, khi bước vào cánh cửa đó, có khả năng ngươi sẽ lại bị mất trí nhớ, tốt nhất là nên chuẩn bị tâm lý!" Nghe thấy lời nhắc nhở của hắn, sắc mặt Tiểu Ca trái lại dịu đi nhiều.

"Có lẽ tôi đã biết mình muốn tìm gì rồi!" Tâm trạng Tiểu Ca vừa tốt lên, gió tuyết xung quanh dường như cũng nhỏ đi phần nào.

Đi qua cột mốc biên giới, phía sau càng gần nơi cần đến.

Ngô Tà nhìn chằm chằm vào những ngọn núi tuyết quanh đây, hỏi: "Nhiều núi như vậy, làm sao chúng ta tìm được đầu rồng?" Trương Thụy Đồng nhìn về phía núi tuyết phía trước, nhàn nhạt nói: Đúng lúc mọi người dừng lại ăn lương khô.

Thuận Tử thấy thời tiết lúc này không tệ, đề nghị nếu mọi người muốn đi chơi thì đến đây là được rồi, tiếp tục đi lên sẽ có nguy hiểm.

Nhưng Trần Bì không thèm để ý, chỉ tay về phía dãy núi thấp bên

cạnh và một vùng đất trũng lớn ở phía kia.

"Thời cổ đại khi xây lăng mộ, thường sẽ lấy nguyên liệu tại chỗ, nhìn cánh rừng lớn kia chắc chắn đã bị người ta chặt phá.

Chương 110

Chứng tỏ mấy trăm năm trước gần đây chắc chắn có công trình cổ đại cực lớn!" Diệp Thành hỏi: "Lão gia tử, dãy núi có mười mấy ngọn núi, chúng ta tìm đầu rồng bằng cách nào?" Trần Bì nói: "Vừa đi vừa xem, nơi có đầu rồng chắc chắn sẽ sinh ra dị tượng, nơi địa mạch dừng lại chính là long huyệt, ở đây chỉ có một điều địa mạch, cứ men theo mà đi không sợ không tìm thấy!" Gió tuyết xung quanh càng lúc càng lớn, ngựa kéo xe trượt tuyết đi càng lúc càng chậm.

Nếu cứ thế này, nếu chỉ dựa vào hai chân người thì không biết phải đi đến năm nào tháng nào.

Đi mãi cho đến hoàng hôn, đeo kính chắn gió vào mới nhìn rõ cảnh tượng phía trước.

Khắp nơi đều là hoa tuyết, cũng không biết là tuyết trên trời rơi xuống hay tuyết trên núi bị gió thổi bay.

Ngựa đang chạy bỗng nhiên dừng lại phía trước.

Nhìn thời gian, lúc này mới hai giờ chiều mà trời đã hoàn toàn xám xịt.

Thuận Tử nhìn xung quanh, lông mày nhíu chặt.

Mọi người tiến lên phía trước, Thuận Tử chậc lưỡi nói: "Gió lớn quá, ở đây xảy ra tuyết băng, đi tiếp tôi cũng không biết đường nữa." Phan Tử nhìn trời, hỏi: "Nhìn thời tiết có vẻ không ổn, chúng ta có quay về được không?" Thuận Tử lắc đầu: "Không xong rồi, gió mà thổi lên thì có khi hai ngày hai đêm cũng không ngừng!" Trương Thụy Đồng nói: "Phía trước không xa có một trạm gác bỏ hoang, chúng ta tới đó lánh một lát!" Lúc này mà đi tiếp thì sớm muộn gì cũng bị chôn vùi.

Vừa nói xong, gió tuyết dường như lại lớn thêm vài phần.

Thuận Tử tán đồng: "Cũng chỉ còn cách này thôi, thời tiết này chắc chắn không quay về được rồi." Hắn dẫn mọi người đỉnh gió, gian nan tiến bước trong tuyết.

Gió ở giữa hai dãy núi đặc biệt lớn, xem chừng có khả năng sẽ xảy ra tuyết băng lần nữa.

Đi chưa được bao lâu, Trương Thụy Đồng gọi Thuận Tử lại.

Thuận Tử giải thích: "Tôi nghi ngờ mình đã dẫn sai đường, nhìn tình hình này e là nhất thời không tìm thấy vị trí trạm gác đó." Hắn có chút sốt ruột nhìn quanh, xung quanh không có lấy một phương hướng nào quen thuộc.

Trương Thụy Đồng thu lại la bàn ma lực, nói: "Không cần tìm nữa!" Thuận Tử nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi, giải thích: "Để tôi tìm lại xem, chắc là sắp tìm thấy rồi." Trương Thụy Đồng xua tay: "Ý ta là không cần tìm nữa, ta đang đứng ngay cạnh trạm gác rồi." Ngón tay chỉ về phía trước, Thuận Tử lập tức đại ngộ: "Tôi hiểu rồi!" Những người khác nhìn theo, hành động vừa rồi hoàn toàn giống như đang đánh đố.

Thuận Tử giải thích: "Trương gia nói không sai, gió tuyết lớn quá, trạm gác bị chôn trong tuyết rồi, hèn gì không thấy được." Bàn Tử hét lớn hỏi: "Vậy làm sao bây giờ, hiện tại ngựa cũng mất rồi, chẳng lẽ chúng ta phải ở đây chờ chết sao?" Trương Thụy Đồng đề nghị: "Trực tiếp đi tìm suối nước nóng, gần đây chắc chắn có không ít suối nước nóng." Trường Bạch Sơn vốn dĩ là núi lửa.

Nhờ lời nhắc nhở của hắn, thời gian được đẩy sớm lên ba tiếng, sẽ có thêm thời gian để tìm suối nước nóng.

Bàn Tử có chút không tin tưởng nhìn Thuận Tử, Trương Thụy

Đồng trừng mắt một cái, bảo lão đừng nói nhiều.

Hắn lấy la bàn ra nhìn lại lần nữa, nói với Thuận Tử: "Từ đây đi tiếp một giờ nữa, chắc chắn sẽ có một nơi có suối nước nóng!" Diệp Thành hiếu kỳ hỏi Trần Bì lão gia tử: "Lão gia tử, vị trí suối nước nóng mà cũng có thể thông qua phong thủy định vị phán đoán ra sao?" Trần Bì lạnh lùng cười: "Ta không làm được, nhưng biết đâu người ta thần thông quảng đại, thực sự có thể làm được!" Diệp Thành có chút không tin, nhưng cũng không nói gì thêm.

Thuận Tử bán tín bán nghi, nhưng phương hướng Trương Thụy Đồng chỉ và vị trí suối nước nóng trong ký ức của hắn cũng không khác biệt lắm.

Hắn quyết định tiếp tục đi theo hướng đó.

Gió tuyết càng lúc càng lớn, Trần Bì đi được nửa đường thì cuối cùng cũng không chịu nổi, rơi vào trạng thái nửa hôn mê.

Trong môi trường cực hạn này, những người khác cũng gần như sắp không chịu nổi.

Phan Tử nói: "Chúng ta nhất định phải đi tiếp, suối nước nóng chắc ở gần đây rồi!" Mọi người tản ra mà đi, để tránh việc cùng rơi vào một hố tuyết.

Trên núi tuyết, con người sẽ càng lúc càng buồn ngủ, nếu ngủ thiếp đi sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được, một số người còn nảy sinh ảo giác.

Đúng lúc này, Bàn Tử nhìn đồng hồ: "Gần một tiếng rồi, chúng ta sắp đến chưa?" Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng "bùm" một cái, một người biến mất trên nền tuyết.

Tiểu Ca quay người, sắc mặt biến đổi, lập tức hét lớn: "Không xong rồi, có người rơi xuống hố tuyết!" Vừa dứt lời, tuyết dưới chân

bỗng nhiên sụt lún, kéo theo cả người lẫn dây thừng vào trong tuyết.

Sau khi lớp tuyết sụt lún, để lộ ra một lối vào thung lũng.

Diệp Thành bỗng nhiên chằm chằm nhìn vào nền tuyết, hét lên: "Đợi đã, mau lấy đồ ra, trong tuyết hình như có thứ gì đó đang bò?" Trương Thụy Đồng đi tới dốc đứng, dùng chân gạt nhẹ, để lộ ra thân rồng bên trong.

Mọi người lập tức tiến lên, gạt sạch lớp tuyết ở các phần khác.

"Là rết rồng đất sao?" "Hình như không phải là rồng thăng thiên!" Trong nền tuyết ẩn hiện, quấn quanh một thứ màu đen, to bằng cái thùng nước.

Thân hình có các đốt và đầy vảy, phần lớn bị vùi trong tuyết, một số phần lộ ra ngoài, nhìn thoáng qua cứ ngỡ là một đám rắn đang ngủ đông.

Ngô Tà nhìn xong liền cảm thấy nghẹt thở, hỏi: "Thứ này là chết hay sống?" "Chỉ là điêu khắc thôi!" Trương Thụy Đồng ra hiệu cho mọi người gạt hết lớp tuyết tích tụ bên trên.

Những người bên cạnh Trần Bì cẩn thận nhìn chằm chằm, chỉ sợ thứ đó sơ sẩy một cái là sẽ sống lại.

Nhìn mọi thứ xung quanh, Bàn Tử cũng không biết là do bước hụt hay thế nào mà lại dẫm ra được một thung lũng.

Tiểu Ca nhanh chóng đứng trước mặt mọi người, nhìn chằm chằm vào đồ án thiên túc long (rồng nghìn chân) phía trên.

Một con thạch long màu đen đang nằm phủ phục trên vách đá.

Thạch long toàn thân đen kịt, điêu khắc vô cùng sống động, khiến mọi người suýt chút nữa đều tưởng là vật sống.

Sau khi Trần Bì khôi phục tinh thần, lão đứng dậy chen vào giữa.

Khi nhìn thấy bức tượng đá, sắc mặt lão rõ ràng thay đổi, đứng không vững, Hoa Hòa Thượng bên cạnh tự giác tiến lên đỡ lấy.

Lão đưa tay sờ vào bức tượng ma nhai thạch điêu.

Bàn Tử đi về phía Trương Thụy Đồng hỏi: "Con rồng này sao khó nhìn thế, giống như một con sâu, nhìn có vẻ tà khí ngút trời.

So với con rồng trên bức tường ở Cố Cung thì xấu hơn nhiều, hay là thợ khắc làm hỏng rồi?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Hoa Hòa Thượng bên cạnh khinh thường nói: "Không biết thì đừng nói bậy, thiên túc long không giống với bàn long, thời kỳ đầu ở An Lạc, rồng cũng có nhiều hình thái kỳ dị khác nhau!" Rồng ở An Lạc quả thực có vài loại hình thái khác nhau, nhưng con thiên túc long trước mắt này không phải do người ta tưởng tượng bừa ra.

Trương Thụy Đồng nói: "Đây là con du diên!" Bàn Tử có chút nghi ngờ hỏi: "Con du diên nào chẳng bé tẹo, làm gì có con nào to thế này?" Thiên túc long trên tượng đá nếu đem so với du diên thì chẳng khác nào voi so với kiến.

Trần Bì nghe xong sắc mặt biến đổi, nói: "Hình thái của thiên túc long quả thực rất giống du diên." Mọi người càng thêm kinh ngạc, khối phiến đá khổng lồ này rốt cuộc là từ đâu tới.

Ngô Tà nhìn một lúc rồi nói: "Có khả năng là từ bên trên rơi xuống.

Nhìn hành động của rồng không đối xứng, nhị long hí châu, loại tượng đá này đáng lẽ phải có một cặp, khắc trên cổng đá, bên trái bên phải mỗi bên một con." Nhìn bộ dạng nói hươu nói vượn một cách nghiêm túc của Ngô Tà, nếu không biết cốt truyện, Trương Thụy Đồng suýt chút nữa đã tin.

Chương 111

Trần Bì nghe xong ho một tiếng, thấp giọng nói: "Một lũ nửa nọ nửa kia mà cũng đòi phán xét, đây là đá phong bế trong mộ đạo." Lão bảo Hoa Hòa Thượng lấy ra một con rồng đen to bằng cổ tay từ trong lồng.

Bàn Tử nhìn thấy liền than thở: "Ai chà, ruột gan cũng bị lôi ra hết rồi." Ngô Tà bị mắng đến đỏ cả mặt, chỉ muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống.

Kéo nửa ngày trời cũng không thấy đá phong bế có chút động tĩnh nào.

Phía sau, Thuận Tử bị người ta đặt trên nền tuyết, ý thức bắt đầu mơ hồ, xem chừng không ổn rồi.

Lúc này e rằng cần phải đốt lửa mới có thể cứu vãn tình hình.

Thứ có thể đốt được chỉ có xe trượt tuyết, nếu đốt đi thì e rằng việc xuống núi tuyết sẽ gặp khó khăn.

Hoa Hòa Thượng và những người khác nhìn bộ dạng của Thuận Tử, sắc mặt có chút không vui.

"Tạm thời không thể để hắn chết, ta còn có chuyện muốn hỏi!" "Muốn cứu người thì không cần phải đốt xe trượt tuyết cho phiền phức như vậy!" Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh rít một hơi thuốc.

Ngô Tà thấy Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh như đang xem kịch, liền hỏi: "Trương gia, anh có hiểu biết về thứ này không, xem cơ quan này thế nào?" Trương Thụy Đồng hất hàm, bảo mọi người nhìn sang bên cạnh.

"Chỉ cần đẩy đá phong bế ra thêm một chút là người có thể xuống

dưới được!" Đá phong bế nặng như vậy, muốn đẩy động nó nếu không có mấy chục người thì căn bản là không thể nào.

Mọi người nhìn sang bên cạnh, Tiểu Ca cẩn thận ngửi ngửi, lập tức kinh ngạc nói: "Mùi lưu huỳnh!" Có mùi lưu huỳnh thường có nghĩa là có suối nước nóng.

Hoa Hòa Thượng đào lớp tuyết bên cạnh ra, mừng rỡ nói: "Thực sự có lối đi!" Hóa ra loay hoay nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể dùng sức mạnh từ bên cạnh mà đẩy.

Khối đá phong bế này chỉ là cái vỏ bọc.

"Cạnh đầu rồng đều trống không, ta có thể từ dưới đó đi vào!" Đá phong bế không đẩy ra được, Hoa Hòa Thượng và những người khác chuẩn bị đi lấy thuốc nổ để phá.

Trương Thụy Đồng cạn lời nói: "Cần gì phải dùng thuốc nổ?" Chỉ cần nổ một cái, tuyết băng xung quanh đổ xuống thì tất cả đều bị chôn dưới tuyết hết.

Hắn nói với Ngô Tà: "Thiên Chân, lên!" Nói rồi đưa một cái búa cho cậu ta.

Ngô Tà đón lấy cái búa, nhìn lại khối đá phong bế, dường như đã hiểu ra.

Cậu ta nhắm vào một khối trong số đó, dùng sức gõ một cái, khối đá đó một mặt phải chịu sức nặng mười mấy tấn, lại bị đập vào, lập tức nứt ra.

Khối đá phong bế hình bàn long vì một nhát búa đó mà bắt đầu trượt về phía dốc đá.

Đây chính là lợi ích của việc học kiến trúc.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu sáng, thò đầu vào trong nhìn.

“Bên trong ấm lắm!” “Tê!” Hắn đưa tay vào chạm thử, không chỉ ấm mà đá bên trong còn hơi nóng.

“Trên vách đá bên cạnh hình như có chữ!” “Trên đó viết gì?” Bàn Tử nhìn kỹ một hồi rồi cuối cùng bỏ cuộc.

Trương Thụy Đồng là người thứ hai xuống dưới sau Bàn Tử.

Đến Bàn Tử còn xuống được bình thường, những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm theo.

Không gian phía sau cơ bản là một vết nứt của toàn bộ khối núi, bên trong vô cùng tối tăm.

“Trong này có rất nhiều dấu vết hoạt động của người Đông Hạ để lại!” Trương Thụy Đồng nhìn sâu vào trong hang động, bên trong còn có một không gian lớn hơn.

Trương Thụy Đồng nhìn sâu vào hang động, bên trong có không gian rộng lớn hơn, mang lại cảm giác thoải mái vì trong này rất ấm áp.

Bàn Tử hỏi: “Liệu đá phong bế có phải được dùng để chặn vết nứt này không?” Trần Bì trầm ngâm: “Trong này nhiều đá vụn như vậy, chắc hẳn khi xây lăng mộ đã dùng nơi này làm bãi khai thác đá, không biết bên trong ẩn chứa bí mật gì mà phải dùng đá phong bế để trấn giữ!” Tiếp tục đi xuống trăm mét, mùi lưu huỳnh càng lúc càng nồng.

Nham thạch cũng bắt đầu dần chuyển sang màu đen.

“Đây chắc hẳn là một miệng phun dung nham núi lửa!” Trường Bạch Sơn vốn là núi lửa hoạt động tiềm tàng, tuy lần phun trào cuối cùng là ngàn năm trước, nhưng không có nghĩa là nó sẽ không đột ngột phun trào lại.

Đi xuống phía dưới, mọi người phát hiện một miệng hang.

Trương Thụy Đồng nói: “Trần Bì tuổi đã lớn rồi, không cần vào đâu, mấy người chúng ta vào trong xem sao!” Nhiệt độ xung quanh quá cao, cộng thêm vết nứt quá nhỏ, chỉ có thể cởi bỏ áo ngoài.

Tiểu Ca để lộ hình xăm Kỳ Lân trên người, đi phía trước dẫn đường.

Khi nhìn thấy hình xăm trên người Trương Thụy Đồng, hắn hơi sững lại.

Đường hầm bên trong rất sâu, gần như đào sâu vào tận trong lòng núi.

Đá nhọn hai bên rất sắc bén, những người đi sau bị cứa cho mấy vết thương nhỏ trên người.

Càng vào sâu nhiệt độ càng cao, dần dần cảm thấy hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Bàn Tử đi phía sau đột nhiên dừng lại: “Không ổn, không thể đi tiếp nữa, chất lượng không khí trong này có vấn đề!” Ngô Tà nhìn về phía trước rồi lại nhìn phía sau, không gian xung quanh chật hẹp, quay về cũng rất khó khăn, huống hồ đều đã đi đến đây rồi.

“Tiếp tục đi tới, bí mật mà đá phong bế trấn giữ nằm ở phía trước không xa!” Khi Tiểu Ca nói, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Trương Thụy Đồng đang biến mất ở phía trước.

Đi thêm một đoạn nữa, chắc là đến nơi rồi.

Bóng lưng của Trương Thụy Đồng đang nhìn chằm chằm vào một bức bích họa màu vẽ hình “Thiên nữ phi tiên”.

Bích họa phối màu rất táo bạo, mang lại tác động thị giác mạnh mẽ cho người xem.

Bích họa này được cố ý vẽ ở đây để dẫn lối cho hậu nhân tìm thấy

Vân Đỉnh Thiên Cung.

"Uông Táng Hải!" Sau khi Tiểu Ca vào tới nơi, nghe Trương Thụy Đồng nhàn nhạt nói: "Bích họa này chắc chắn không phải do người Đông Hạ để lại, khả năng lớn nhất là do Uông Táng Hải cố ý để lại!" Uông Táng Hải là kẻ ghi thù rất sâu, từ việc mộ dưới đáy biển dùng dưỡng khí tàng thi có thể thấy được.

Cả đời hắn hận nhất ngoài nước Đông Hạ, e rằng chính là Trương gia – những kẻ nắm giữ bí mật trường sinh.

Chương 112

Tiểu Ca nhìn chằm chằm bức bích họa, hoàn toàn không thấy có vấn đề gì.

Phía sau Ngô Tà và Bàn Tử cũng nhanh chóng bò vào không gian bên trong.

Không gian này rộng rãi hơn bên ngoài, khuyết điểm duy nhất có lẽ là không khí quá loãng.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm bức họa quan sát một hồi, nói với Bàn Tử: "Sau bức bích họa này còn có huyền cơ khác, thử cạo ra xem sao!" Bàn Tử vốn nổi tiếng là kẻ hiếu động lại thêm tính tò mò cao.

Nghe thấy vậy, hắn liền cầm xẻng đi tới: "Trương gia, anh nói thật chứ?" Hắn thử dùng móng tay cào nhẹ, trực tiếp cạo ra được một lớp màu vẽ phía trên.

Chỉ nghe thấy Bàn Tử kinh ngạc kêu lên một tiếng: "Thực sự có hai lớp!" Trương Thụy Đồng vốn dĩ cũng không quá chắc chắn, dù sao thì nhiều tình huống đã xảy ra những thay đổi vi diệu.

Nhưng nhìn chung, phần Thiên Cung tạm thời chưa thấy có biến số nào quá lớn.

Trần Bì không nhịn được tò mò, cũng nhanh chóng bò vào.

Lão vào rất nhẹ nhàng, tuy tuổi tác đã lớn nhưng luôn mang lại cho người ta cảm giác thâm tàng bất lộ.

Trần Bì nghe Hoa Hòa Thượng miêu tả xong liền lập tức ra lệnh: "Mau cạo hết bích họa ra, nó có liên quan đến Thiên Cung!" Bất cứ thông tin nào liên quan đến Thiên Cung đều không thể dễ dàng bỏ qua,

ai mà biết được lúc nào sẽ tìm thấy thông tin quan trọng nhất.

Nhanh chóng phần lớn bích họa đã được cạo ra, hiện ra hình ảnh một chiếc xe ngựa vẽ bằng ngũ sắc, xe ngựa hiển nhiên là đang lơ lửng trên mây, mấy người phụ nữ mặc trang phục Mông Cổ hầu hạ hai bên, trên xe ngựa là một người đàn ông phì nộn.

Ngay sau đó, một bức bích họa màu sắc rực rỡ khí thế bàng bạc dần dần triển khai trước mắt mọi người.

"Đây là cuộc chiến khi nước Đông Hạ bị Mông Cổ xâm lược!" Trương Thụy Đồng khẳng định.

Hoa Hòa Thượng nhìn chằm chằm vào những người trong bích họa.

Trong đó có một lượng lớn binh sĩ khoác da thú và áo giáp đang chiến đấu với kỵ binh.

Hoa Hòa Thượng kỳ lạ nói: "Mấy người Đông Hạ này trông giống đàn bà quá." Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái rồi nói: "Người Đông Hạ vốn dĩ trông thanh tú, và họ không hề già đi!" "Cái gì, không thể nào chứ?

Thế chẳng phải là trường sinh bất lão sao?" Hoa Hòa Thượng nghe xong liền cảm thấy giật mình kinh hãi.

Trần Bì ho hắng hai tiếng, nói: "Thuật trường sinh bất lão ta có nghe qua, nhưng cả nước đều trường sinh thì nghe có vẻ hơi vô lý quá nhỉ?" Trương Thụy Đồng kỳ lạ nhìn hai người họ: "Chẳng lẽ các ngươi đến đây không phải vì bí mật trường sinh sao?" Vừa dứt lời, Hoa Hòa Thượng cười ngượng nghịu.

Tuy trước đó cũng biết đôi chút, nhưng khi thực sự tìm hiểu, họ vẫn cảm thấy vô cùng bất khả tư nghi.

Ngô Tà chỉ vào bích họa nói: "Nhìn kìa, những người Đông Hạ

này lấy một địch ba, cuối cùng tử thương thảm trọng, chỉ có thể bị ép lui vào sâu trong núi!" Nhìn người Đông Hạ trên bích họa, tuổi thọ dài không già đi lại có thực lực mạnh mẽ, chẳng phải đó chính là đặc điểm mà người Trương gia mới có sao?

Ngô Tà không nhịn được mà nhìn chằm chằm vào bóng dáng Tiểu Ca và Trương Thụy Đồng bên cạnh.

Trong tranh sử dụng một lượng lớn màu đỏ để thể hiện sự thảm khốc của chiến tranh.

Hoa Hòa Thượng nói: "Không đúng nha, tôi tra tư liệu thấy nước Đông Hạ chỉ tồn tại được bảy mươi năm, lấy đâu ra thời gian mà xây dựng Vân Đỉnh Thiên Cung?" "Ai bảo với ngươi Thiên Cung là do người Đông Hạ xây?" Trương Thụy Đồng trực tiếp lườm lão một cái.

Theo như lời Trần Bì, trong Thiên Cung chôn cất hoàng đế Vạn Nô của nước Đông Hạ, trong lòng mọi người càng thêm thắc mắc, Vạn Nô Vương đáng lẽ đã chết từ mấy trăm năm trước thời nhà Minh.

Ngô Tà nói: "Trương gia, tôi không nghi ngờ lời anh, nhưng nếu không phải người Đông Hạ xây dựng, thì còn có thể là ai?" Trương Thụy Đồng nói: "Bằng chứng Xà Mi Đồng Ngư trong tay Hoa Hòa Thượng kìa, sao không hỏi lão?" Hoa Hòa Thượng có chút kinh ngạc nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Ngài cũng biết bí mật của Xà Mi Đồng Ngư sao?" Lão có chút không quyết định được, nhìn về phía Trần Bì: "Lão gia tử, ngài xem..." Trần Bì dường như cũng không để ý đến chuyện này: "Cứ nói đi!" Ngô Tà thấy nhắc đến Xà Mi Đồng Ngư, chân mày nhíu lại.

Chẳng lẽ trên thứ đó có bí mật?

Suốt chặng đường qua, để tìm kiếm Xà Mi Đồng Ngư đã tốn không ít công sức.

Hoa Hòa Thượng lấy ra con Xà Mi Đồng Ngư thứ ba, nói: "Loại cá đồng này là một loại biến thể của rồng, lão gia tử nhà tôi trong một lần cơ duyên xảo hợp đã có được, tôi tin rằng anh hẳn là biết một chút nội tình về nước Đông Hạ.

Điều đặc biệt là thông qua một thủ pháp vô cùng xảo diệu, người ta đã ẩn giấu thông tin trên vảy cá." Vừa nói lão vừa dùng đèn pin chiếu vào Xà Mi Đồng Ngư, lập tức có bốn mươi bảy chữ Nữ Chân hiện ra trên tường.

Còn về con đường Trần Bì có được cá đồng, thực ra là do lão đi đổ đấu ở Kính Nhi Cung mà bị mù, quãng thời gian lưu vong mười năm thảm thống đó lão tự nhiên không muốn nhắc lại.

Lão chỉ vào những chữ trên đó, nói: "Theo ghi chép trên này, sau khi nước Đông Hạ bại trận, đã lui về biên giới, vẫn luôn tồn tại ẩn mật suốt mấy trăm năm, tổng cộng có 14 đời hoàng đế.

Mông Cổ và Cao Ly không chỉ một lần muốn diệt cái tiểu quốc này, nhưng vì một nguyên nhân kỳ quái mà đều thất bại!" "Lý do là gì?" Bàn Tử nghe xong mất kiên nhẫn nói: "Hòa thượng có thể nói năng dứt khoát hơn được không?" "Hoàng đế Đông Hạ không phải là người!" Hoa Hòa Thượng lẳng lặng thu lại Xà Mi Đồng Ngư, "Trên đó nói, họ là một loại quái vật bò ra từ dưới lòng đất!" Ngô Tà nghe xong liền suy đoán: "Lịch triều lịch đại đều có hoàng đế tự nhận là rồng, nhưng trực tiếp nói không phải người thì đây là lần đầu tôi nghe thấy." Cách biểu đạt này hoàn toàn khác lạ, đặc biệt là lại dùng những từ mang nghĩa tiêu cực.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Bình thường thôi, Xà Mi Đồng Ngư là do Uông Táng Hải chế tạo, đối với Đông Hạ tự nhiên sẽ không dùng từ ngữ tốt đẹp gì!" Với những gì Uông Táng Hải đã trải qua, trong quãng thời gian bị giam cầm đó, đổi lại là ai thì cũng chẳng

thể vui vẻ gì được.

"Lại là Uông Táng Hải sao?" Ngô Tà rơi vào trầm tư, suốt chặng đường này, mọi thứ, tất tần tật mọi thứ đều có liên quan đến Uông Táng Hải.

Bàn Tử bỗng hỏi: "Uông Táng Hải không phải người tốt, tôi đoán chuyến đi Thiên Cung lần này e là không yên ổn rồi!" Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Trong môi trường ấm áp, tình trạng của Thuận Tử đã chuyển biến tốt hơn, ngày mai chắc chắn có thể tiếp tục dẫn đường.

Trương Thụy Đồng lấy túi hành lý ra, trước mặt mọi người, hắn nói cho họ biết công dụng của một vài thứ.

"Dùng băng vệ sinh để lót dưới hài có thể thấm mồ hôi, giữ cho chân luôn khô ráo, cả người sẽ ấm hơn!" Những tiểu kỹ xảo khác cứ để bọn họ tự mình trải nghiệm.

Mấy thứ này nếu bị bỏ lại trong cổ mộ, sau này bị kẻ đến sau đào được, không biết bọn họ sẽ có biểu cảm gì.

Nhìn núi tuyết xung quanh, Trương Thụy Đồng đột nhiên nói: "Những thứ cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong, chúng ta sắp đến nơi rồi!" "Sắp đến rồi sao?" Hoa Hòa Thượng nhìn Trần Bì, có chút kích động hỏi: "Lão gia tử, có thật không ạ?" Trần Bì cũng không dám chắc chắn lắm, dù sao mắt không nhìn thấy, chỉ có thể phán đoán qua cảm giác.

Trần Bì từ tốn nói: "Theo lộ trình thì đúng là sắp đến rồi!" Nghe lão nói vậy, Hoa Hòa Thượng, Diệp Thành và những người khác đều kinh ngạc nhìn Trương Thụy Đồng ở cách đó không xa, bọn họ đều đang đoán xem nhân vật này rốt cuộc biết được bao nhiêu chuyện.

Ngô Tà nhìn về phía núi tuyết xung quanh, luôn cảm thấy nơi này

không giống với những gì cậu đã thấy ở mộ dưới đáy biển.

Cậu hỏi: "Trương gia, xung quanh toàn là núi tuyết, nơi chúng ta cần tới chẳng lẽ bị chôn vùi trong núi tuyết sao?" Trương Thụy Đồng gọi Thuận Tử lại hỏi: "Nơi ta muốn tới gọi là Tam Thánh Sơn, giải thích cho bọn họ xem ngọn núi đó có gì đặc biệt!" Không cần Thuận Tử giải thích, những người khác vừa nghe thấy cái tên đó đều rùng mình một cái.

"Tam Thánh Sơn?" Thuận Tử nghe xong sắc mặt biến đổi: "Mọi người muốn đi Tam Thánh Sơn sao?

Không được đâu, nơi đó không thể đi được!" "Nơi đó đã vượt ra ngoài biên giới nước ta rồi, nếu đi tới đó khó tránh khỏi sẽ đụng độ với lính biên phòng nước láng giềng." Trương Thụy Đồng giơ tay cắt lời lão: "Chỉ cần dẫn ta đi là được, đoạn đường còn lại ta có thể tự đi!" Nghe vậy sắc mặt Thuận Tử mới dịu lại đôi chút.

Về ba ngọn núi đó, Thuận Tử lập tức kích động giải thích sự kỳ lạ của ba ngọn núi tuyết này.

Chương 113

Xung quanh núi tuyết còn có hai ngọn núi thánh nhỏ, được gọi chung là Ngũ Thánh Sơn.

Trần Bì nghe xong liền cảm thấy trong đó dường như có điều bất thường.

"Chẳng lẽ đầu rồng nằm ở ba ngọn núi tuyết đó?" Trần Bì chậm rãi gật đầu: "Nếu ta đoán không lầm thì ba ngọn núi tuyết đó là ba con lão long, xét về đại phong thủy thì đây là quần long tọa hiếm thấy!" Mọi người nghe xong càng thêm kinh ngạc, dù không hiểu phong thủy nhưng chỉ nghe cái tên thôi cũng biết đó tất nhiên là một bảo nhãn tuyệt giai.

Giữa lúc mọi người đang kích động, Trương Thụy Đồng cười khinh bỉ: "Một lũ nửa nọ nửa kia, lại còn dám nói hươu nói vượn?

Theo ta được biết, cái gọi là quần long tọa chẳng qua chỉ là cái bẫy của Uông Táng Hải mà thôi!" "Theo ta được biết, cái gọi là quần long tọa chẳng qua chỉ là cái bẫy của Uông Táng Hải mà thôi!" Sau khi Trần Bì nghe xong, biểu cảm trên khuôn mặt nhăn nheo như vỏ cây của lão lập tức đóng băng.

"Ta xem phong thủy bao nhiêu năm nay cực kỳ hiếm khi sai sót, lời ngươi nói có bằng chứng thực tế nào không!" Bàn Tử nghe thấy vậy, liền nói: "Đã bảo là hiếm khi rồi mà, xem ra lần này chính là cái lần sai đó đấy!" Không khí xung quanh ngày càng lạnh, hoa tuyết bay lả tả đầy trời.

Khi mọi người hít thở, trước mắt không ngừng có luồng khí trắng phả ra.

Trương Thụy Đồng đáp: "Long mạch của ba ngọn núi đó đã bị

một vị thầy kham dư nào đó nhúng tay vào, dẫn đến ảo giác về quần long tọa.” Nói xong hắn liền nhìn về hướng khác, thầm nghĩ đội ngũ của A Ninh chắc cũng sắp đến rồi.

Mặc dù đội ngũ đó đông hơn gấp ba lần, nhưng ở một cổ mộ cấp bậc như Thiên Cung, người có đông đến mấy cũng chỉ là đi nộp mạng.

Trần Bì đương nhiên không tin lời hắn nói, nhưng trong đầu lại nhớ tới Tiểu Ca, trong lòng lão có chút không thể đoán định được tuổi tác thực sự của Trương Thụy Đồng trước mắt.

Lão chợt hỏi: “Ngươi biết nhiều chuyện như vậy, mười năm trước không đi cùng sao?” Trương Thụy Đồng lắc đầu phủ nhận: “Mười năm trước vì một số nguyên nhân đặc biệt ta không đi được, nhưng ta lại biết một số chuyện mà ngay cả các ngươi nằm mơ cũng không biết!” Nghe thấy câu này, Trần Bì bỗng nhiên ngẩng đầu.

Điều lão muốn biết nhất chính là tung tích của Trần Văn Cẩm năm đó.

Với tư cách là người truyền thừa của Trần gia, đã mất tích bao nhiêu năm, chuyến đi này lão còn một mục đích nữa là tìm kiếm manh mối.

Nhắc đến chuyện mười năm trước, Tiểu Ca cũng ngẩng đầu nhìn Trần Bì một cái đầy vẻ nghiêm trọng.

Hoa Hòa Thượng đột nhiên cắt ngang cuộc nói chuyện.

“Nhìn phía dưới kìa, đám người kia dường như định đi về phía biên giới!” Trong quá trình gấp rút lên đường, các nhu yếu phẩm bị vứt bỏ đầy trên tuyết, dọc đường trông thật bừa bãi.

Hoa Hòa Thượng nói: “Kỳ lạ thật, đám người này không lẽ không biết phía trước là nơi nào sao, mang nhiều vũ khí như vậy định sang

bên kia đánh nhau đến chết hay sao!" Những người phòng thủ ở bên kia thì những người ở đây đều hiểu rõ.

Súng trong tay bọn họ không phải để làm cảnh.

Thuận Tử nheo mắt nhìn đám người đó: "Nếu họ đã lo lót được quan hệ bên đó, trực tiếp đi từ bên đó tới Tam Thánh Sơn thì chắc chắn sẽ nhanh hơn chúng ta nhiều!" Bàn Tử hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?

Chúng ta có bám theo không?" Trần Bì bỗng chỉ tay về phía bên kia, một ngọn núi nhỏ phủ đầy tuyết trắng nằm cạnh Tam Thánh Sơn.

"Ngọn núi đó thì sao?" Thuận Tử cầm ống nhòm nhìn kỹ rồi nói: "Đó là Tiểu Thánh Sơn, nằm trong biên giới của chúng ta, cộng với Tam Thánh Sơn và một ngọn Đại Thánh Sơn khác nữa là thành Ngũ Thánh Sơn trước mặt." Trần Bì hài lòng gật đầu: "Ba ngọn núi ở giữa đều là đầu rồng, rất thích hợp để quần táng.

Nếu Thiên Cung nằm trên vách đá của Tam Thánh Sơn ở giữa, thì hai con rồng nhỏ bên cạnh chắc chắn là lăng mộ bồi táng của hoàng hậu hoặc cận thần!" Nhìn chằm chằm vào ba ngọn núi đó, Trương Thụy Đồng không nói gì.

Ba ngọn núi đó thực sự thông với nhau.

Nhưng Thiên Cung trên đỉnh núi chỉ là cái vỏ bọc, cổ mộ thực sự được giấu sâu dưới lòng đất hàng ngàn năm nay.

Trần Bì giới thiệu xong liền nhìn Tiểu Ca, hỏi: "Tiểu Ca, ta nói có đúng không?" Tiểu Ca nhìn Trần Bì một cái, không đáp lời.

Hắn tiếp tục nhìn về phía ngọn núi tuyết đó, dường như lại có chút không chắc chắn.

Cả nhóm xuống núi, đi đến nơi mà đám người A Ninh từng trú chân trước đó.

Dọc đường toàn là những trang bị bỏ đi.

Bàn Tử tìm được vài khẩu súng, nhưng hiện trường không còn sót lại một viên đạn nào.

"Bàn Tử, để súng lại đi, nếu không tí nữa gặp lính tuần tra sẽ không giải thích được đâu!" Mang theo súng đi qua nơi này, có lý cũng thành vô lý.

Sau khi chỉnh đốn một chút, cả nhóm liền xuất phát hướng về phía Tiểu Thánh Sơn.

Trước mắt là một thế giới trắng xóa, trong tầm mắt ngoài lớp tuyết bao la vô tận chỉ còn lại những khối đá nham thạch và băng hiếm hoi.

Bàn Tử cảm thán: "Nơi này so với sông băng Côn Luân trước đây thì môi trường tốt hơn nhiều!" Sông băng ở Trường Bạch Sơn là loại sông băng cổ điển hình, các dãy núi không liền mạch, khắp nơi đều thấy địa mạo do băng bào mòn, hố băng, các thung lũng băng khổng lồ và những giếng băng sâu không thấy đáy.

Cả chặng đường im lặng, nhóm người đi gần một ngày mới tới chân núi Tiểu Thánh Sơn.

Lúc đến nơi thì hoàng hôn đã buông xuống.

Ở dưới chân núi, họ tùy ý tìm một nơi để cắm trại.

Sao đêm ở đây đặc biệt sáng, một bầu trời sao tuyệt đẹp hiếm thấy.

Bàn Tử cứ vương vấn chuyện suối nước nóng, liền hỏi Thuận Tử, nhưng ở đây độ cao so với mực nước biển quá lớn, Thuận Tử lắc đầu bảo không có, muốn tìm suối nước nóng e là hơi khó.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy dưới chân họ là nơi chôn cất bằng băng của

cư dân cổ xưa.

Đám người đảo đấu này đã quá quen với tử thi, nhìn những xác chết này cũng chỉ tùy ý cúi đầu nhìn một cái.

Âm Dương Nhãn quét qua, xác định dưới này không có thứ gì bò lên, Trương Thụy Đồng liền tiếp tục ăn đồ ăn.

Thuận tiện châm một điếu thuốc để giải tỏa mệt mỏi.

Sâu trong thung lũng băng, trong lớp băng khắp nơi đều là những bóng đen cuộn tròn, dày đặc, thấp thoáng có thể thấy được hình người.

Bàn Tử hỏi: "Trong những xác chết này liệu có nô lệ từng xây dựng Thiên Cung năm đó không?" Tiểu Ca nghe xong liền lộ vẻ suy nghĩ: "Không chừng là có thật." Hắn nhìn sâu vào thung lũng băng, không biết đang nghĩ gì.

Đêm đến, mọi người dần chìm vào giấc ngủ, tiếng ngáy của Hoa Hòa Thượng, Phan Tử và những người khác vang lên như một bản giao hưởng.

Ở phía bên kia, Thuận Tử đang hút thuốc và nhìn chằm chằm vào khối núi đen kịt ở phía xa.

Chương 114

Trương Thụy Đồng châm một điếu thuốc ngồi bên một khối nham thạch.

Thuận Tử thấy vậy liền đi tới, tiện tay đưa cho hắn một điếu.

"Trương lão bản, các người vào trong núi rốt cuộc là định làm gì?" Trước đó lão cứ tưởng là đi du lịch, giờ xem ra không đơn giản như vậy.

Ngô Tà bị tiếng ngáy làm cho không ngủ được, thấy hai người họ nên cũng tiến lại gần.

Trương Thụy Đồng không trả lời trực tiếp mà hỏi ngược lại: "Còn nhớ lần cha ngươi vào núi mười năm trước không?" Thuận Tử nghe xong đột nhiên đứng bật dậy.

Chuyện đó lão quá rõ, thậm chí mấy năm nay dẫn người vào núi cũng là để mong gặp lại đoàn đội nào đó đi tới nơi ấy.

"Làm sao ngài biết tung tích cha tôi?" Trương Thụy Đồng tiện tay chỉ về phía Tam Thánh Sơn: "Nơi cha ngươi tới nằm ở đó, thi thể của ông ấy cũng ở đó!" Thuận Tử nghe xong ánh mắt trầm xuống.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng lão vẫn không nén nổi đau thương.

Ánh mắt lão kiên định nói: "Tôi sẽ cùng các người tới nơi đó!" Ngô Tà nghe mà đầu óc mơ hồ.

Cậu chỉ hiểu được rằng, mười năm trước có một đoàn đội gần giống như họ cũng đã từng đến Thiên Cung một lần.

Cậu hỏi: "Mười năm trước những người đó e là đều không trở về đúng không?" "Có một người còn sống trở về!" Thuận Tử há hốc mồm nhưng không nói gì nữa.

Ngô Tà hỏi: "Người đó là ai?" "Trần Văn Cẩm!" Trương Thụy Đồng hút nốt nửa điếu thuốc rồi quay về lều ngủ.

Ở lều bên kia, Trần Bì đột ngột ngồi dậy.

Bên ngoài Ngô Tà vẫn đang thẫn thờ.

"Chuyện mười năm trước, là những người trong khảo cổ đội ở Tây Sa năm đó sao?" Nằm mơ cũng không ngờ lại dễ dàng tìm thấy tung tích của khảo cổ đội đó như vậy.

Tam thúc của cậu e rằng cũng vì chuyện này mới coi trọng chuyến giáp lạt bá lần này đến thế...

Một đêm bình yên trôi qua.

Tuyết trên núi tích tụ dày đặc, mọi người tăng tốc hành trình.

Đi được nửa đường, Bàn Tử nói: "Đám người A Ninh chắc đã tới trước rồi, không chừng đồ tốt đều bị bọn chúng cướp mất rồi!" Trần Bì nghe xong cười lạnh một tiếng: "Đến trước chưa chắc đã hay, đợi bọn chúng phá hết cơ quan thì đối với chúng ta chưa chắc đã là chuyện xấu!" Lời lão nói không sai, Bàn Tử cũng không phản đối như mọi khi.

Mọi người cố gắng đi giãn cách vị trí, dùng búa băng, cuốc băng leo lên núi tuyết.

Ngọn núi Tiểu Thánh Sơn này không nằm trong danh sách các ngọn núi nổi tiếng ở Trường Bạch, thế nên trước đó mọi người đều không biết có một ngọn núi tuyết như vậy tồn tại.

Mấy ngọn núi tuyết vô danh sừng sững trước núi thánh như những thiên binh trấn giữ thiên môn.

Nhìn từ phong thủy, đầu rồng của núi thánh hai bên có hổ cứ long bàn, khí thôn sơn hà, thế núi mạch núi ở đây rất đặc biệt, ẩn chứa một

luồng kình đạo thập túc.

Ngọn núi này được mệnh danh là tiềm long long mạch đệ nhất thiên hạ quả nhiên không phải danh hão.

Việc leo dốc tiêu hao thể lực cực lớn, leo đến một độ cao nhất định, Trần Bì đã đạt đến giới hạn.

Lão chỉ có thể để mấy tên thuộc hạ cõng đi.

Sau ba giờ leo trèo, cuối cùng họ cũng lên đến vị trí dốc tuyết.

Những người khác đều đang quan sát vùng tuyết xung quanh.

Nơi này bình thường khó lòng mà thấy được.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng hướng về phía Tam Thánh Sơn không xa, phía đó là một vùng núi đen kịt.

Vừa nhìn được một lát thì thấy Tiểu Ca quỳ xuống.

Hắn hướng về phía Tam Thánh Sơn cung kính cúi đầu.

Trên khuôn mặt vốn vô cảm lộ ra vẻ bi thiết nhàn nhạt.

Nhìn hành động của hắn, Trương Thụy Đồng cố nén sự thôi thúc, không làm hành động tương tự.

Đó là một sự thôi thúc kỳ lạ, dường như bắt nguồn từ tận sâu trong linh hồn.

Đối với Cửa Thanh Đồng bên trong, có lẽ mỗi người Trương gia đều nảy sinh sự thôi thúc không tên này.

Hành động của Tiểu Ca cũng làm Ngô Tà và Bàn Tử giật mình.

Trần Bì tay chống gậy, cẩn thận suy xét tình hình xung quanh.

Lão liền gọi tất cả mọi người lại bên cạnh.

Lão chỉ vào tàn thuốc trên đất, nói: "Phạm vi bảo nhãn nằm ngay dưới chân ta, đào ra xem thử đi, ta cũng không còn cách nào khác!"

Bàn Tử không nói hai lời, cầm xẻng xếp chuẩn bị bắt tay vào việc.

Loại việc chân tay này là thích hợp với lão nhất.

Ngô Tà nhìn đồng hồ rồi nói: "Chỉ còn một tiếng nữa là mặt trời lặn thôi!" Mọi người đều gật đầu tán thành.

Một khi đã đến đây, ngoài việc đào ra thì cũng chẳng còn cách nào tốt hơn.

Bàn Tử dùng xẻng được vài phút thì thấy tốn sức một cách kỳ lạ.

"Chỗ này tuyết rơi mấy ngàn năm rồi, muốn đào đất ra e là hơi khó!" "Dùng thuốc nổ đi!" Phan Tử đột nhiên đưa ra đề nghị.

Hoa Hòa Thượng ra hiệu mọi người đừng nói nữa, lão tiện tay chỉ vào vách đá bên cạnh: "Phương diện này có người chuyên nghiệp, Lang Phong?" Lang Phong được mệnh danh là pháo thần, luận về thủ pháp nổ phá thì có thể coi là cao thủ.

Chương 115

Lang Phong gãi đầu nói: “Chuyên nghiệp thì không dám nhận, nhưng tôi có thể thử xem.” Trương Thụy Đồng thấy vậy liền lập tức đứng dạt sang một bên.

Hắn ngán ngẩm nói: “Muốn tự sát thì làm ơn đi xa ra một chút!” Ở nơi này, bất kể là thuốc nổ hay kíp nổ, một khi đã nổ thì chắc chắn sẽ xảy ra tuyết băng.

Nhưng đồng dạng, đây cũng là cách để tìm thấy lối vào cổ mộ thực sự.

Thuận Tử phát hiện họ định nổ ở đây, liền nhảy dựng lên: “Các người định làm gì?

Các vị lão bản, điên rồi sao?” Thuận Tử dường như đang khuyên ngăn nhưng không ai thèm để ý, lão bị người ta dùng búa băng tiện tay gõ cho ngất xỉu.

Sau khi chuẩn bị xong thuốc nổ, Lang Phong nhấn nút kích nổ, lập tức tai của mọi người đều ù đi, chỉ còn nghe thấy tiếng vang ong ong.

Trương Thụy Đồng bỗng hô lên: “Tuyết băng rồi!” Nghe thấy tiếng tuyết băng ầm ầm, mọi người lập tức bỏ chạy nhưng dưới chân lại trơn trượt vô cùng.

Một tiếng nổ đã làm lớp băng bên dưới nứt ra.

Mọi người tìm kiếm xung quanh những dấu vết còn lại sau vụ nổ.

Lúc này Bàn Tử đột nhiên nhắc nhở: “Nhìn bên kia kìa!” Ánh đèn pin xuyên qua lớp băng, thấp thoáng có thể thấy được một cái thai nhi khổng lồ bán trong suốt.

Mọi người chuẩn bị tiến về phía Linh cung, đứng ở lối vào đột

phá khẩu, bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Đám đông bỗng nhiên lúng túng không biết làm sao.

Bàn Tử thấy vô kế khả thi, có chút sốt ruột hỏi: "Vực sâu này ít nhất cũng phải hơn hai mươi mét, làm sao mới xuống được?" Đằng sau Trần Bì lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Ngô Tà theo bản năng nhìn về phía Tiểu Ca, lại phát hiện Tiểu Ca và Trương Thụy Đồng đều đã biến mất tăm hơi.

"Tiểu Ca và Trương gia đâu rồi?" Cậu hoảng hốt hỏi: "Vừa nãy còn ở bên cạnh mà!" "Ở bên dưới kìa!" Hoa Hòa Thượng mắt tinh, nhìn thấy trên những cột xà gỗ chống đỡ phía dưới có hai bóng người đang đứng.

Trương Thụy Đồng nói: "Lăng ra đó làm gì?

Đi men theo cạnh này!" Thân thủ của ta và Tiểu Ca đều tốt, nhưng cũng cần hợp tác mới sang được bờ bên kia.

Những cột xà này rất mục nát, chỉ cần không chú ý là có thể gãy đoạn.

Bàn Tử vỗ tay một cái, đốn thời cười nói: "Đúng rồi, chúng ta có thể dựa vào mấy cột xà này mà đi!" Trước khi xuống, Ngô Tà nhắc nhở: "Cột xà dài hơn trăm mét, chắc chắn là mấy khúc gỗ nối lại, đi lên phải cẩn thận một chút, sơ sẩy là sập đấy!" Mọi người đều gấp rút muốn xuống, cũng không nghĩ được nhiều.

Phan Tử thân thủ không tệ, bám lên cột xà rồi lấy phi hổ trảo chuẩn bị sang cột tiếp theo.

Trần Bì nhìn có vẻ hưng phấn, đưa cho Phan Tử một ngụm rượu rồi dặn: "Đừng có để hôn đầu, xuống dưới rồi thì căng mắt ra mà nhìn cho kỹ!" Phan Tử làm trụ cột chống đỡ bên dưới, liên quan đến tính mạng của mọi người.

Thấy mọi người đã bám theo, Trương Thụy Đồng đã đi được một nửa quãng đường.

Chẳng mấy chốc Phan Tử cũng đáp xuống đỉnh ngói thành công.

Những người khác bắt chước theo, từng người một cẩn thận bước tới.

Hang động rất sâu, cung điện ăn sâu vào trong núi, khó mà nhìn rõ tình hình bên trong.

Đỉnh núi và đỉnh Linh cung gần như dán sát vào nhau.

Dưới chân là một lớp đỉnh ngói lưu ly gác không.

Lúc này nhìn thấy mái hiên cong vút, ngói vàng xà đỏ, khí thế bàng bạc, đứng trên nóc nhà thậm chí có cảm giác như đang đứng trên đỉnh Tử Cấm Thành.

Bàn Tử định đưa tay dỡ ngói, Trương Thụy Đồng ngăn lại.

Chính môn có chút giống tế đàn, một phiến thạch bản trải phẳng mặt đất, hơi lạnh khiến đá trở nên giòn.

Mọi người đi bên trên không ngừng phát ra tiếng răng rắc.

Sau lưng là vực sâu vạn trượng, hai bên có hai hàng đỉnh đồng phủ đầy băng tuyết, bên trong toàn là tro tàn từ trăm năm trước.

"Đồ ở đây hoàn toàn là phong cách Hán, Uông Táng Hải thầu công trình này, về phương diện thiết kế đã duyên dụng đồ của tộc Hán!" Ngô Tà quan sát kỹ xung quanh.

Hoa Hòa Thượng nói: "Với quốc lực Đông Hạ lúc đó, làm được thế này cũng là miễn cưỡng lắm rồi." Trương Thụy Đồng đứng trước cửa Linh điện, nhìn bức phù điêu nhân diện điểu thân (thân chim mặt người) phía trên, theo thói quen châm một điếu thuốc.

"Loại chim này trong mắt người Đông Hạ được xem là thủ hộ

thần!" Những phù điêu này người khác nhìn không hiểu, chỉ cảm thấy đám quái điểu mặt người nhảy múa trong mây có chút tân kỳ.

Trước cửa có một con Bị Hí đội thạch bia.

Phía sau là cửa đá bạch ngọc của lộng cung, cửa cao bằng ba người, rộng bằng hai người.

"Nơi này đều bị dội nước vào, đóng băng cứng ngắc rồi." Hoa Hòa Thượng tiện tay lấy máy ảnh chụp vài tấm.

Diệp Thành nhìn vực thẳm bên dưới, cảm khái: "Thật không hiểu nổi, Vạn Nô Hoàng đế tại sao lại xây mộ ở cái nơi chim không thèm ị này?" Ngô Tà nói: "Cách làm của hoàng đế không giống người thường, có lẽ liên quan đến tín ngưỡng tôn giáo..." Trong lúc nói chuyện, Bàn Tử và những người khác đang chuẩn bị bẩy viên đá tự (đá chặn cửa) sau cửa đá.

Hơi dùng lực, lớp băng hai bên lập tức nổ vỡ, dùng công cụ gõ mạnh một phát, băng trong khe cửa bị đập nát.

Lập tức mở ra một lối đi vừa đủ cho một người qua.

Bỗng nhiên từ bên trong một luồng hắc khí ùa ra.

Mọi người lập tức né tránh.

"Đừng lo, hiện tượng bình thường thôi, lớp sơn chống ẩm sau cửa bị đông cứng thành phấn mạt, hiện tượng khoa học thôi!" Hoa Hòa Thượng vừa dứt lời, thấy Trương Thụy Đồng bước lên phía trước, bèn né sang một bên nhường đường.

Trương Thụy Đồng thuận tay đẩy cửa điện ra.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Linh cung trống trải hiện ra trước mắt.

Chương 116

Trên tường bên trong dường như được quét một lớp sơn hấp thụ ánh sáng, đèn chiếu không xa lắm.

Diệp Thành không kịp đợi mà tiến vào, Bàn Tử ngăn lại hỏi: "Trương gia, ngài xem bên trong liệu có cơ quan xảo quyệt gì không?" Trương Thụy Đồng đi phía trước, Tiểu Ca sờ sờ cánh cửa, nhìn phù điêu phía trên, có chút không chắc chắn.

"Cứ theo sau ta, đừng nói gì cả." Nói đoạn, Trương Thụy Đồng bước qua ngưỡng cửa.

Vừa bước vào bóng tối, bỗng nhiên có một cảm giác dị thường cực độ ập đến.

Tòa đại điện Linh cung này là phần chủ thể của cổ mộ trên mặt đất.

Mọi thứ trước mắt thu hết vào tầm mắt, bóng tối không hề trở thành trở ngại cho thị lực của ta.

Ở rìa bên trong có mấy tòa đăng nô (tượng hầu cầm đèn) cỡ lớn màu đen, nhìn vào tường phía sau thì đen kịt một mảnh.

Bốn phía tối om không thấy bất kỳ thứ gì đáng giá.

Trương Thụy Đồng nhìn ra sau, thấy Bàn Tử định châm đèn, liền nhắc nhở: "Đèn ở đây đừng có tùy tiện châm lên cho ta!" Đèn ở đây nếu tùy ý thắp, không khéo sẽ dẫn dụ thứ đó ra.

Đi trong bóng tối, tất cả mọi người đều không nói lời nào, sợ làm tỉnh giấc thứ gì đó trong Linh cung.

Đi được mấy bước, Diệp Thành nhịn không được nói: "Thật là yên tĩnh quá mức, người cứ lạnh toát ra, hay là chúng ta nói chuyện đi,

đừng có làm như đi ăn trộm thế này~~" Lời vừa dứt, Tiểu Ca lập tức giơ tay ra hiệu im lặng.

Trương Thụy Đồng quay đầu trừng mắt một cái nói: "Cố gắng bớt gây động tĩnh!" Bàn Tử khẽ nói: "Chúng ta không phải ăn trộm, nhưng nếu nói chuyện, lỡ như đạp phải cơ quan mà không nghe thấy tiếng thì ai gánh nổi?" Diệp Thành một câu gây phẫn nộ, vội vàng ngoan ngoãn giữ im lặng.

Hoa Hòa Thượng thấy không khí quá căng thẳng, nói: "Cũng không cần căng thẳng thế, nơi này dùng để tế tự, có lẽ mỗi năm đều phải tế lễ, xác suất có cơ quan không lớn!" Lời này rõ ràng là trấn an người khác, Trương Thụy Đồng liếc một cái rồi tiếp tục tiến lên.

Bên ngoài Linh cung dùng băng phong kín, vào được đã khó khăn như vậy, vốn dĩ là không muốn cho người khác vào.

Đi hơn năm phút mới tới giữa Linh cung.

Có một tọa ngọc đài, xung quanh là mấy pho tượng đồng khổng lồ thân chim mặt người.

Ngay chính giữa lại có một cây cột kỳ đặc mọc đầy địa y.

Bàn Tử hỏi: "Gì đây?

Tượng tọa của mộ chủ nhân à?

Sao không thấy Đại Mã Hoàng đâu?" Vị trí này vốn dĩ phải đặt tượng tọa của mộ chủ nhân, kết quả lại đặt một cái chày gỗ.

Hoa Hòa Thượng lại nói: "Có lẽ là chủ thần bị dị hóa của tôn giáo Đông Hạ!" Ngô Tà chằm chằm nhìn vào đồ đằng màu đen kia một hồi, tổng cảm thấy không khả năng.

Môi trường xung quanh mang lại một cảm giác áp bức vô danh, Trần Bì và Tiểu Ca đều giữ khuôn mặt liệt, những người khác ít

nhiều đều có chút dị dạng.

Trương Thụy Đồng nhìn cái chày gỗ kia nói: "Đừng nhìn nữa, thứ này không có bất kỳ quan hệ gì với Vạn Nô Vương!" Ngô Tà kỳ quái hỏi: "Trong Thanh Đồng Ngư nói, quái vật mà đệ đệ hoàng tộc Đông Hạ đào ra, liệu có phải..." "Không đâu!" Trương Thụy Đồng trực tiếp phủ định suy đoán, "Hoàng hậu quốc gia Đông Hạ đều xây mộ dưới đáy biển, không nhớ dưỡng khí tàng thi sao?" Ngô Tà nhớ đến cái xác sáu tay sáu đầu kia, bỗng cảm thấy nghẹt thở.

"Cái nữ thi giống Thiên Thủ Quan Âm đó... là hoàng hậu Đông Hạ?" Nếu như vậy, Ngô Tà và Bàn Tử nhìn về phía cái chày gỗ ở giữa.

Bàn Tử nhịn cười: "Thế thì đúng là không bằng cái chày này!" Trần Bì, Hoa Hòa Thượng và những người khác căn bản không hiểu họ đang nói gì.

Trần Bì trầm giọng hỏi: "Các ngươi đã thấy hoàng hậu của Vạn Nô Vương ở nơi khác rồi sao?" Nghe thấy hoàng hậu, Diệp Thành hiếu kỳ hỏi: "Nghe nói người Đông Hạ toàn tuấn nam mỹ nữ, hoàng hậu chắc cũng là bậc thiên tư quốc sắc?" Nghe vậy, sắc mặt Bàn Tử quái dị nói: "Cái tướng mạo đó... tóm lại là khó mà diễn tả bằng lời!" Đang chuyển chủ đề, bỗng nghe Phan Tử hét lên một tiếng: "Mau nhìn bên này!" Thấy Phan Tử leo lên một tòa tượng đồng, từ trong miệng quái điểu mặt người, cẩn thận bưng ra một thứ.

Ngô Tà nhắc nhở: "Cẩn thận cơ quan!" Hoa Hòa Thượng kỳ quái nói: "Trong miệng chim đặt cái thứ này là có ý gì?" Mọi người nhìn kỹ, đó là một con khỉ đồng mạ vàng mặt xanh như quạ lão, trên thân điêu khắc hoa văn kỳ lạ, giống như tiểu quỷ xăm mình.

Những người khác đều hiếu kỳ về thiết kế kỳ đặc này, Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm con khỉ đồng lại thấy rùng mình.

Loại này thực chất là một hệ thống cộng sinh, loại khỉ này vốn sống trong miệng nhân diện điểu.

Tiền thế ta chưa từng thấy chân thân của loài chim này, giờ mới được kiến thức loài khỉ này trông tởm lợm đến mức nào.

Hoa Hòa Thượng dẫn người đi kiểm tra các tượng đồng khác.

Trương Thụy Đồng lại nói: "Không cần xem nữa, tất cả đều giống nhau thôi!" "Trời không còn sớm, tranh thủ thời gian xuống dưới!" Hoa Hòa Thượng có chút không cam lòng, ở một tòa tượng đồng khác cũng tìm thấy một con khỉ đồng.

Nghe Trương Thụy Đồng nhắc tới hệ thống cộng sinh, Ngô Tà luôn thấy quen thuộc.

Trước đó ở Lỗ Vương Cung và Tần Lĩnh đều đã kiến thức qua hệ thống cộng sinh kỳ đặc.

Ở đây cũng xuất hiện thứ này, cậu đi đến bên cạnh Trương Thụy Đồng hỏi: "Chẳng lẽ loại quái vật thân chim mặt người này có thật sao?" Trương Thụy Đồng đạm đạm nói: "Lát nữa sẽ biết thôi!" Tiếp tục đi về phía trước, ngoài các tượng hầu cầm đèn thì không phát hiện thêm thứ gì khác.

Mọi người không nhìn rõ xung quanh, Ngô Tà hỏi có thể bật đèn điện không.

Tiểu Ca lập tức nói: "Ở đây không được thắp đèn!" Anh từ trong túi lấy ra một thanh huỳnh quang, tùy thủ ném vào bóng tối phía trước.

Chỉ thấy ánh xanh lóe lên, thanh huỳnh quang nhanh chóng biến mất.

"Chuyện gì vậy?" Tiểu Ca lắc đầu, cũng không rõ ràng.

Tiếp tục đi mới tới cuối đại điện.

Bên trong có một đạo ngọc môn, do các khối đá hán bạch ngọc khảm ghép thành.

Trên cửa có một con bách túc bàn long (rồng trăm chân) bằng lưu ly thất thải.

Trên xà cửa phù điêu hình nhạc vũ bách hí, trên cửa lại điêu khắc hai đồng tử giữ cửa.

Giống như bên ngoài, bên trong cũng dùng băng phong cửa.

Chương 117

Sau khi dễ dàng bẩy ra, hành lang dẫn tới hậu điện cũng tối đen một mảnh.

Bàn Tử nhìn con bàn long trên cửa, mắt sáng rực: "Béo này thấy cái cửa này chắc chắn đáng giá lắm đây." Ngô Tà nói: "Bàn Tử tỉnh lại đi, trước tiên phải mang đi được đã!" Xuyên qua hành lang, phía sau là một bức bích họa.

Ở đây thường sẽ có lối vào địa cung.

Bề mặt bích họa ngưng kết một lớp băng, mờ mịt một mảng.

Nhìn kỹ lại, mọi người chỉ thấy người lạnh toát.

"Ở đây toàn là bách túc long!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm nội dung bức họa, trong đầu hiện lên hình ảnh những con du diên khổng lồ dày đặc.

Loại độc trùng này thực sự tồn tại, đang canh giữ ở địa cung không xa phía trước.

Trong bích họa, binh sĩ có địa vị thấp nhất, nhìn thấy bách túc long phải quỳ lạy.

"Bên dưới táng người nào mà toàn loại bích họa này?" Diệp Thành chụp vài tấm ảnh xong, lòng càng thêm thâm trầm.

Trên bích họa, tất cả mọi người trừ binh sĩ ra đều là nô lệ.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm những nô lệ quỳ dưới đất, những người này e là vật tế cho đám bách túc long kia.

Nhìn những bức họa không hợp thường lý này, Bàn Tử thử cạy vài cái, phát hiện không phải hai tầng mới thôi ý định.

Hậu điện bốn phía trống không, chỉ có ba chiếc sập đá khắc lôi văn bàn long màu đen, bên cạnh khắc viền vân.

Cái này gọi là đình quan đài (đài đặt quan tài), sau khi khiêng quan tài vào sẽ tạm thời đặt ở đây, lúc nhập liệm chắc không chỉ có một cỗ quan tài nên mới cần tới ba đài.

Phía sau có một khối thạch bản khổng lồ nhô ra, hai bên phân biệt khắc quái điểu mặt người, chính giữa phù điêu thái cực bát quái.

Ngô Tà: "Phong mộ thạch, lối vào địa cung chắc chắn ở dưới khối thạch bản này!" Trương Thụy Đồng bỗng giơ tay ngăn mọi người lại: "Trước khi xuống ta nhắc nhở vài câu, lát nữa xuống dưới, nếu muốn sống thì tất cả phải nghe theo ta!" Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Phía dưới thật sự có chỗ không ổn sao?" Trương Thụy Đồng ra hiệu đừng hỏi nhiều.

"Mở lối vào địa cung trước đã!" Bây giờ đường lui đã đoạn, quay lại Côn Luân Thai thì được, chứ về nhà thì tuyệt đối không thể.

Bàn Tử thấy thạch bản nặng, ước chừng một người khiêng không nổi, bèn gọi thêm mấy người bên cạnh.

Trương Thụy Đồng nói: "Phía dưới không có cơ quan, yên tâm mở lối vào." Mấy người hợp lực khiêng thạch bản, Hoa Hòa Thượng lau mồ hôi.

"Trương gia, ngài biết tình hình bên dưới sao?" Hoa Hòa Thượng một đường cẩn thận, giờ bắt đầu có phần tin tưởng không nghi ngờ lời Trương Thụy Đồng.

Mở phong mộ thạch ra, bên dưới là một mảng gạch xanh.

"Không thể nào, quy cách mộ táng sao lại có kiểu chơi thế này?" Hoa Hòa Thượng nhìn tình hình bên dưới, đốn thời tức giận chửi thề.

Thông thường dưới phong mộ thạch phải là lối vào địa cung, dù

có bố trí cơ quan trùng điệp cũng không làm kiểu này.

Diệp Thành cẩn thận hỏi một câu: "Liệu có phải ở phía dưới nữa không?" "Chẳng lẽ sợ có thứ gì bò ra nên phải dùng hai tầng phong ấn?" Ý nghĩ này có chút dọa người.

Mọi người trong lòng rùng mình.

Bên dưới có thứ gì đó, gạch xanh còn được đúc bằng nước sắt.

Bàn Tử không khách khí nói: "Quản nó làm gì, đằng nào cũng không có ai, hiếm khi đảo đấu hoàng lăng một lần, dỡ ra xem là biết ngay chứ gì?" Rồi nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Trương gia, ý ngài thế nào?" Trương Thụy Đồng gật đầu, nhìn về phía Tiểu Ca: "Cậu trước đi!" Gạch này rất kiên cố, muốn mở ra phải dùng tới Hoàng kim nhị chỉ.

Tiểu Ca ngồi xổm xuống, dùng hai ngón tay dài kẹp lấy một viên gạch.

Dùng lực rút mạnh, cánh sinh sinh rút được một viên gạch không bị đúc nước sắt ra ngoài.

Diệp Thành, Hoa Hòa Thượng bên cạnh nhìn mà ngây người.

Diệp Thành theo bản năng liếc nhìn hai ngón tay của Trương Thụy Đồng.

Bàn Tử đắc ý ngẩng cao đầu.

Trương Thụy Đồng vỗ vai Tiểu Ca: "Vất vả rồi, những người khác tiếp tục tìm cách đào ra!" Đã có một lỗ hổng, việc mở ra phía dưới đã có phương hướng.

"Nước sắt này nhìn như giả vậy?" Hoa Hòa Thượng vừa dùng lực đã phá được bên dưới.

Từng tầng từng tầng được mở ra, trong ngoài tổng cộng bảy tầng.

Dưới hố lộ ra một khối đen sì, nhìn như mai rùa.

Sau khi toàn bộ con rùa hiện ra, nó to bằng cái bàn bát tiên.

Hoa văn trên mai rùa trước đó không nhìn rõ, giờ nhìn lại là một khuôn mặt phụ nữ.

Trương Thụy Đồng nhìn thấy thứ này, bỗng cảm thấy một trận quen thuộc.

Đồ án này, trong Trương Gia Cổ Lâu cũng có một cái y hệt, tuyệt đối không thể lầm.

Trương Thụy Đồng nói: "Thứ này không cần động vào, con rùa này làm thay đổi từ trường ở đây!" Trần Bì bước lên, lấy la bàn ra, nhìn một cái mặt liền xanh mét.

"Ta bị Uông Táng Hải lừa rồi!" Nhìn về phía Trương Thụy Đồng bên cạnh, trong lòng vô cùng hối hận, ôm quyền nói: "Trước đây ta không đúng, đã không tin lời ngài!" Lúc này tính mạng nghìn cân treo sợi tóc, Trần Bì cũng chẳng màng cái mặt già nữa.

"Toàn bộ bồi táng lăng đúng là một cái bẫy, nhưng vẫn có lối thông tới Thiên cung, ta không sai!" Trương Thụy Đồng nói xong, sắc mặt mọi người biến đổi.

Hoa Hòa Thượng hỏi: "Lão gia tử, rốt cuộc là chuyện gì?" Trần Bì sắc mặt thiết thanh: "Long mạch đúng là bị người ta giở trò, ba đầu rồng kia là giả, hướng đầu rồng căn bản là sai!" Hoa Hòa Thượng lập tức nhìn quanh, cảm thấy không dám tin.

Chế thức ở đây quá chính quy, mọi thứ gần như đều theo quy củ mộ táng.

Mọi người lặn lội tới đây, lúc này trong bụng đầy lửa giận.

Chương 118

Trương Thụy Đồng giơ tay nói: “Hiện tại có hai con đường, một là ở lại đây, hai là theo ta tiếp tục tiến về phía trước.” Bàn Tử là người đầu tiên đứng bên cạnh ta.

“Béo này không tin cái tà này, Thiên cung ta nhất định phải đi, ai cũng đừng hòng cản Béo này phát tài!” Ngô Tà cũng liền bước tới.

Tiểu Ca bỗng nhắc nhở: “Mọi người không phát hiện sao, từ nãy đến giờ, cảm xúc bắt đầu tiêu táo (nóng nảy)!” Mọi người nhìn nhau, quả thực là như vậy.

Xung quanh bỗng xuất hiện một đoàn hắc khí, bao vây lấy mọi người.

Luồng hắc khí này đang ảnh hưởng đến cảm xúc.

Nhưng luồng khí này đối với Trương Thụy Đồng và Tiểu Ca không có tác dụng.

Trương Thụy Đồng nói: “Không thể ở lại đây được nữa, ta phải tiếp tục đi, các ngươi tự xem mà làm!” Nhưng nói xong, những người khác chỉ do dự chút ít rồi đi theo sau ta.

Tiểu Ca và Trần Bì nhìn nhau.

Tiểu Ca nói: “Tôi hiểu rồi, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, giờ kết luận đều quá sớm.

Bất luận thế nào, tôi phải hủy con rùa này trước!” Nghe xong lời Tiểu Ca, Trương Thụy Đồng lập tức ôm mặt.

Biết thế nào cũng có kẻ làm càn, nhưng không ngờ chủ ý tồi tệ này lại từ Tiểu Ca mà ra.

“Đừng đừng đừng, vạn lần đừng làm chuyện ngốc nghếch đó!” “Uông Táng Hải chẳng lẽ không đoán được các ngươi sẽ đập con rùa sao?” Mọi người nghe xong đốn thời rùng mình.

“Vậy, vậy phải làm sao?” Diệp Thành lúc này như chim sợ cành cong, cảm giác xung quanh đều là giả.

Trương Thụy Đồng chỉ vào con đường ban nãy: “Quay lại phía trước, lối vào địa cung thực sự không ở đây!” Hoa Hòa Thượng nhất thời hoảng hốt hỏi: “Lão gia tử, tình trạng hiện tại thế nào?” Trương Thụy Đồng chỉ vào con rùa phía dưới.

“Trước tiên lấp con rùa này lại, nhớ kỹ vạn lần đừng làm vỡ, khói đen thoát ra từ trong thân rùa đấy!” Mọi người cẩn thận đặt gạch lại chỗ cũ.

Ngô Tà hỏi: “Khói đen vừa nãy là thứ gì?” Trương Thụy Đồng lắc đầu: “Nếu hủy con rùa đó, thứ thoát ra có thể là dẫn trùng hương!” Mọi người nghe xong thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Hòa Thượng nói: “Chỉ là trùng tử thôi mà, có hại đến mấy thì dẫn được bao nhiêu con!” Trương Thụy Đồng liếc một cái, không nói gì chỉ tiếp tục đi tới.

Tốc độ đi ngày càng nhanh.

Ngô Tà nhanh chóng đuổi kịp, vội hỏi: “Trương gia, giờ chúng ta đi đâu?” Trương Thụy Đồng nhanh chóng đáp: “Rời khỏi đây trước, có thứ sắp tỉnh lại rồi!” Nhờ năng lực thính thanh biện vị, vừa rồi trước khi lấp rùa, ta nghe thấy trên nóc nhà có động tĩnh nhỏ.

E là khi tòa cung điện này được mở ra đã kích hoạt một loại cơ quan nào đó.

Mấy người phía sau vốn không vội vàng, bỗng nghe thấy trên nóc nhà có động tĩnh.

Quay lại đường cũ, mới đi một lát mà hành lang đã dài thêm ít nhất trăm mét.

"Không đúng, đại điện vừa nãy không lớn thế này, tôi để ý rồi, lúc trước đi năm trăm bước, giờ đi lâu thế này vẫn chưa thấy ngọc môn!" Mọi người nhìn sự thay đổi xung quanh.

Tiểu Ca khẽ nói: "Uông Táng Hải căn bản không để chúng ta sống sót rời khỏi đây, quay lại không được nữa đâu." Cơ quan xung quanh đã biến đổi, muốn rời đi trừ phi đi lên trên.

Khi Trương Thụy Đồng ngẩng đầu, liền thấy trên đỉnh là "tinh không đồ", đó là những đồ án kỳ đặc cấu thành từ tổ du diên.

Sắc mặt mọi người biến đổi: "Chẳng lẽ là quỷ đả tường?" Trên đầu không ngừng xuất hiện tiếng quái dị.

Tuy là cố ý thưa thớt nhưng nghe vào lại khiến người ta cực kỳ không thoải mái.

Ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, âm thanh nghe mà da đầu tê dại.

Trương Thụy Đồng nói: "Đừng tìm đường về nữa, lối ta cần tìm không phải đường về!" "Tìm mộc lang (xà gỗ)!" Trương Thụy Đồng ngẩng đầu nhìn thêm cái nữa, những con du diên nhỏ xíu này tự nhiên ta không sợ.

Nhưng những người khác thì chưa chắc.

Lối vào thực sự của địa cung nằm dưới xà gỗ, chỉ có tìm được xà gỗ mới có thể tiếp tục tiến vào Thiên cung.

"Nhớ kỹ, có chết cũng không được động vào những cái đèn xung quanh, trên đó toàn là dẫn trùng ngọc!" Nếu để bọn du diên khổng lồ bị thu hút tới thì chết bao nhiêu người cũng không chắc đâu.

Lúc này chỉ nghe Lang Phong bỗng đại khiếu: "Ngọa tào, đèn pin

tắt rồi, nhìn trên đầu kìa!" Trên đầu lúc này vô số điểm xanh tạo thành một dải tinh hải mịt mù.

Bàn Tử đang chửi bới bỗng bị đồ án trên đỉnh thu hút sự chú ý.

Ngô Tà kinh ngạc nói: "Tinh không!" Thấy Ngô Tà kinh ngạc nhìn trần nhà ngẩn người, Trương Thụy Đồng mắng: "Lảm nhảm, nhìn cho kỹ đi, đó toàn là trứng trùng thôi!" Bàn Tử nghe vậy, nhìn kỹ lại thì thấy tinh đồ trên đầu đang động đậy.

"Đám trùng này là gì?" "Đom đóm?

Hay thi miết?" Vừa dứt lời, cảm thấy có thứ gì rơi vào cổ.

Thuận tay móc ra, thấy một con to bằng lòng bàn tay, tướng mạo giống hệt con rết.

Trùng dài chín đốt, mỗi đốt đều có điểm xanh.

Chân của nó cực kỳ dài, mỗi cái chân đều dài gần bằng thân thể.

"...Tường xuyến tử (Du diên)?" Lang Phong kinh hô: "Thứ này chui vào tai, nghe nói nó chui thẳng vào não luôn đấy~" Phía bên kia Diệp Thành đang ôm đầu, Ngô Tà nhìn kỹ, trong tai đã chui vào mấy con.

Loại trùng này thuộc về ngũ độc, chứa kịch độc, thậm chí còn độc hơn cả rết.

Ngô Tà nói: "Tôi thà để rết với bọ cạp bò đầy người còn hơn là để thứ này bò lên thân!" Trong bóng tối, Trương Thụy Đồng bỗng nhìn về phía góc tường.

Một trản đăng nô bỗng nhiên được thắp sáng, ta thuận tay kẹp lấy mấy con du diên ném tới.

Một tiếng vút, ngọn đèn đó bị dập tắt.

Đăng nô xung quanh chưa kịp thu hút trùng tử đã bị Trương Thụy

Đồng diệt đi.

Chương 119

Nhưng ở hướng khác, đăng nô lại tự nhiên bốc cháy.

Trương Thụy Đồng dùng thủ pháp tương tự đánh tắt đèn.

Trùng tử trên đỉnh vẫn đang lác đác rơi xuống với số lượng lớn.

Chỉ bấy nhiêu du diên này đã đủ mệt rồi, nếu dẫn trùng ngọc phát huy tác dụng, e là sẽ thu hút những kẻ khổng lồ tới.

Thuận Tử nhắc nhở: "Mau đốt lửa lên, lũ trùng này sẽ bò về phía có nhiệt độ, đừng để chúng ta trở thành nguồn nhiệt duy nhất!" Hoa Hòa Thượng nói: "Không cần nữa đâu, trùng trên kia rụng gần hết rồi!" Trong chốc lát, các đăng nô xung quanh kịp thời bị dập tắt, không thu hút quá nhiều du diên, đỡ đi không ít phiền phức.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Tập trung chú ý các đăng nô xung quanh, nhớ kỹ vạn lần đừng để chúng bị thắp sáng!" Nghe nhắc nhở, mọi người lập tức căng thẳng theo dõi các đăng nô.

Bàn Tử bỗng chửi: "Uông Táng Hải thật là độc ác, biết thừa chúng ta sẽ đốt lửa nên mới đặt mấy cái đăng nô đầy dẫn trùng ngọc ở đây." Nếu thật sự thắp sáng đăng nô, e là lúc đó xuất hiện không chỉ là mấy con trùng nhỏ này.

Đúng lúc này, Lang Phong bỗng ngã vật ra đất, sau đó toàn thân không ngừng co giật.

Thuận Tử một bên bịt tai, một bên giúp phủi trùng trên người.

"Hỏng rồi, trùng chui vào não rồi, chui sâu quá không móc ra được!" Bàn Tử theo bản năng sờ sờ tai: "May mà ráy tai của Béo này hơi nhiều!" Ngô Tà hỏi Thuận Tử: "Có cứu được không?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn, ngón tay chỉ vào sau cổ Lang Phong, cười lạnh:

“Hết cứu rồi!” Những lúc thế này thứ thực sự hại người không phải du diên mà là đồng đội bên cạnh.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, Trương Thụy Đồng luôn giữ khoảng cách với nhóm Trần Bì, cũng chỉ có Ngô Tà là khờ khạo thật sự coi họ là đồng đội.

Phan Tử vừa mới biến mất bỗng chạy ra: “Tập hợp lại đã, cái đầu không sao chứ?” Bàn Tử nhìn vết thương sau cổ Lang Phong, sắc mặt không tốt lắm.

Lúc này sợ nhất là có kẻ đâm sau lưng.

Khi kiểm tra vết thương của Lang Phong, Trần Bì không hề lộ ra bất kỳ vẻ dị thường nào, đối với chuyện này lão đã quá quen thuộc.

Ngô Tà giúp Lang Phong gắp du diên từ sâu trong tai ra.

Đúng lúc này, ánh mắt Trương Thụy Đồng bỗng nhìn về phía một trản đăng nô trong góc.

Thấy một con du diên dài hơn hai mét bỗng đứng thẳng dậy, tiếp cận trản đèn vừa tự cháy lúc nãy.

Một nhân ảnh bỗng xuất hiện trên xà nhà, Trương Thụy Đồng nhìn kỹ, phát hiện khuôn mặt phụ nữ đó, nhưng bên dưới lại không giống nhân loại... là một loại chim kỳ đặc.

“Gì vậy?” Mấy người thấy bên kia có bóng người đứng đó, liền cảm thấy có thể có người khác cũng vào Linh cung.

“Cảm giác như có ai đó đứng đó!” Bàn Tử hạ thấp giọng nói: “Nếu là người thì chúng ta đánh cho nhừ tử!” Mấy người bàn bạc, lặng lẽ tiến lên.

Sau khi đăng nô trong góc tắt lịm, Bàn Tử ném về phía đó một thanh lãnh yên hỏa.

Ánh sáng lập tức chiếu sáng cả góc đó.

Trương Thụy Đồng ngăn cũng không kịp.

"Ở đây toàn là tường xuyến tử!" Diệp Thành khẩn trương hạ thấp giọng.

Đám du diên dày đặc xung quanh bị thu hút, trong đó một bóng đen dài hơn hai mét bò lên đăng nô.

Tham lam hấp thụ làn khói bốc ra từ đăng nô.

Đăng nô đó cách mọi người chỉ mười bước chân, mấy người xung quanh một cử động cũng không dám.

Bốn phía yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng tim đập.

Nhìn con quái vật khổng lồ đó như một con độc xà dựng nửa thân người dậy.

Vì góc độ khác nhau, cái cổ vừa nhìn thấy cũng chỉ là bóng đen của nanh độc và râu dài hình thành.

Thông thường du diên trong kỷ lục thế giới chưa bao giờ thấy con nào to như vậy.

Nhìn con quái vật này, mọi người cuối cùng cũng hiểu tại sao rồng của người Đông Hạ lại mọc ra nghìn chân như con rết.

Ánh sáng lãnh yên hỏa nhanh chóng vụt tắt, nhưng trước khi biến mất, con du diên khổng lồ kia đã lặn vào bóng tối.

Trương Thụy Đồng chằm chằm nhìn con du diên đang cố ý đi vòng tiếp cận.

Ta trầm giọng nhắc nhở: "Nó phát hiện ra chúng ta rồi, mau chạy!" Hoa Hòa Thượng bỗng nhắc nhở: "Mọi người vạn lần đừng thắp đèn dầu!" Đứng gần thế này, ngay cả hơi thở cũng ngửi thấy mùi dẫn trùng ngọc.

Đèn có thể thu hút du diên, mọi người đã thấy rõ.

Nghe Trương Thụy Đồng bảo quái vật tới, mọi người căn bản là chạy về phía khác.

Bàn Tử hỏi: "Hay là thắp trản đèn bên cạnh lên?" Đúng lúc đi ngang qua một trản đèn dầu khác, Hoa Hòa Thượng lập tức ngăn lại.

"Cứ lo mà chạy đi, ta có cách của ta!" Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn lại, Lang Phong đang hôn mê bị bỏ lại tại chỗ, một bọc thuốc nổ đã được châm ngòi.

Khốn khiếp, không hổ là đồ đệ của Trần Bì, quả nhiên đủ tàn độc, ngay cả người mình cũng không tha.

Hoa Hòa Thượng bỗng ho khan hai tiếng, từ ba lô lấy thuốc nổ ra: "Tôi có thể dùng thuốc nổ trực tiếp nổ chết nó!" Bàn Tử cười: "Nhiệm vụ giao cho cậu, đi đi!" Hoa Hòa Thượng nói: "Không cần tôi đi, tôi đã đặt rồi, lát nữa sẽ có người đi!" Ngô Tà nghe vậy rùng mình.

Cảm giác có gì đó không ổn, quay đầu lại, kinh hoàng kêu: "Bỏ Lang Phong lại phía sau rồi à?" Lời vừa dứt, bỗng nghe một tiếng nổ lớn.

Trong bóng tối, con du diên khổng lồ kia bị nổ tan xác.

Ngay cả sàn nhà bên cạnh cũng bị nổ ra một hố lớn.

Con du diên đó chỉ còn lại cái đầu đang không ngừng ngọ nguậy.

Chương 120

Lang Phong cứ thế bị biến thành một quả bom thịt người.

Trần Bì thấy Ngô Tà trừng mắt, vỗ vai cậu nói: "Tiền tẩu tam hậu tẩu tứ (đi trước ba bước đi sau bốn bước), ông nội không dạy sao?

Nếu người hôn mê là ta, họ cũng sẽ đối xử với ta như vậy!" Tương ứng, nếu người hôn mê là Hoa Hòa Thượng, hiện giờ kẻ bị đặt thuốc nổ cực có thể là Lang Phong.

Ngô Tà theo bản năng tránh xa mấy bước.

Nếu ngay cả đồng đội cũng không dựa được, thì trong cổ mộ này còn ai có thể tin tưởng.

Lời của Trần Bì suýt làm tam quan của cậu sụp đổ.

Trương Thụy Đồng đứng bên hố đất nói: "Thông đạo ở bên dưới, đi theo ta!" Dưới xà gỗ lúc nãy, vụ nổ vừa vặn nổ ra một thông đạo.

Đây cũng là thông đạo duy nhất dẫn tới địa cung.

Thuận Tử bên cạnh cả người đã sợ ngây dại.

Mọi người không dám nhìn kỹ xung quanh, sợ thấy mảnh xác của Lang Phong.

Trương Thụy Đồng xuống hố, Bàn Tử khẩn trương theo sau.

Ngô Tà bỗng hỏi: "Tiểu Ca đâu rồi?" Từ lúc nãy, Tiểu Ca hình như bỗng nhiên không thấy đâu.

Trương Thụy Đồng đi phía trước, bảo những người phía sau theo sát.

Ngọn đèn vừa tắt lúc nãy bỗng nhiên lại cháy lên, trong Linh cung dường như có thứ gì đó cứ muốn dồn họ vào chỗ chết.

Bàn Tử vừa đáp xuống đất, Trương Thụy Đồng bỗng giẫm mạnh xuống một cái.

Chỉ nghe một tiếng "bành", khiến Bàn Tử sợ tới mức hét toáng lên.

"Hỏng rồi, có thứ gì đó đang kéo chân béo này!" Dưới hố lớn, bỗng nhiên vươn ra một bàn tay, nắm chặt lấy chân cậu.

Trương Thụy Đồng vô ngữ lườm một cái: "Nhìn cho kỹ đi, là người chết!" Bên dưới là một bàn tay xanh tím đang nắm chặt chân Bàn Tử.

Nghe lời Trương Thụy Đồng, Bàn Tử nghi ngờ: "Thật sao?" Thử động đậy chân, hình như đúng là chỉ là một cái xác.

Xác chết bình thường đối với dân đảo đấu thậm chí còn mang lại chút cảm giác thân thiết.

Phan Tử bước lên nói: "Đừng động đậy, để tôi chặt bàn tay này đi!" Đang định dùng quân đao chặt tay thì lạ thay, bàn tay đó nắm chặt Bàn Tử không hề buông.

Nhìn kỹ thì thi thể dường như chỉ là xác chết bình thường.

Ta đưa tay bẻ gãy tấm ván gỗ bên dưới, tầng ngăn phía dưới bỗng hiện ra trước mắt.

Thấy Phan Tử còn do dự, ta rút kiếm trực tiếp chặt đứt bàn tay đó.

"Đi thôi, theo ta tới địa cung!" Xung quanh bỗng có tiếng "khách lạt lạt" truyền tới.

Mọi người giật mình phản ứng, nghe Bàn Tử không dám tin nói: "Xà gỗ không phải sắp sập đấy chứ?" Lời vừa dứt, tiếng băng tan vỡ ngày càng lớn, cả cái hố đang sụt xuống dữ dội.

Mọi người lập tức tranh nhau nhảy vào hố phía dưới, sợ chạy

chậm sẽ bị xà gỗ trên đỉnh đè chết.

Những người khác ngã xuống đất đau tới mức kêu oai oái.

Diệp Thành phía sau bỗng quái khiếu một tiếng.

Thấy một khuôn mặt quái dị khô héo màu xanh tím bỗng thò đầu ra, đối diện ngay sát mũi cậu ta.

Nhìn khuôn mặt cương thi khô héo đó, Diệp Thành sợ tới mức mặt trắng bệch.

"Quỷ, quỷ a!" Cậu ta hét lớn rồi nhanh chóng lùi lại.

Hoa Hòa Thượng nhắc nhở: "Chư vị cẩn thận, ở đây có thể có tống tử!" Nghe lời Hoa Hòa Thượng, Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau, theo bản năng lùi ra xa.

Trước đó Lang Phong bị đánh ngất, nghi ngờ cực lớn là do kẻ này làm.

Trương Thụy Đồng đạm đạm nói: "Nếu có đại tống tử thì đã chết từ lâu rồi, phía trước là đình thi các, bên trong toàn là tống tử đấy!" Xung quanh tối đen nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự lúng túng của Hoa Hòa Thượng.

Sau khi bán đứng Lang Phong, có thể cảm nhận được trừ nhóm Trần Bì ra, những người khác rõ ràng có sự đề phòng.

Ta tùy thủ ném một thanh lãnh yên hỏa ra.

Thấy bên dưới đại điện Linh cung, trên một con dốc bậc thang, hàng hàng lớp lớp cương thi khô đang ngồi ngay ngắn.

"Lấy đâu ra nhiều cổ thi thế này?" Trương Thụy Đồng đại khái nhìn qua, những cổ thi này đều đã bị đóng băng thành xác khô, không có đe dọa.

Thứ thực sự đe dọa có lẽ ở phía sau.

Diệp Thành vừa mới hiểu chuyện: “Ngọa tào, ở đây hoàn toàn là đình thi các của hòa thượng sao?” Nghĩ tới cái xác khô vừa dán mặt vào mình, cậu ta sợ tới mức nhũn chân.

Trần Bì giữ cậu lại: “Đừng có sợ, chỉ là thi thể thôi.” Lão tùy thủ chỉ một cái, dưới đất là một đống xác khô đóng băng vừa bị giẫm nát.

“Vậy vừa nãy cái gì nắm chân béo này?” Bàn Tử kỳ quái hỏi: “Vừa nãy là mấy cái mảnh vụn này sao?” Xác chết dưới đất đã vỡ thành vụn, Phan Tử cầm bàn tay xác khô lên, vô ngữ nói: “Tay đông cứng như đá, vừa giẫm là nát, không thể nào đi nắm chân cậu được, chắc chắn chỉ là trùng hợp thôi!” Trương Thụy Đồng đi phía trước, cẩn thận nhìn quanh, tùy miệng nói: “Những thi thể này cũng là con người, trúng tà mới biến thành thế này!” Ngô Tà kinh ngạc: “Trương gia, thực sự là thuật tát mãn (shaman) sao?” Trương Thụy Đồng gật đầu: “Đúng, những người này đều chỉ là vật tế thôi!” Người ở đây không chỉ mang khuôn mặt dữ tợn mà trên mặt còn có nhiều răng nanh.

Ngô Tà bỗng nghĩ tới một thứ tương tự những người này trong đầu.

Cậu nhìn Trương Thụy Đồng: “Trương gia, mặt những người này nhìn hơi giống hải hầu tử!” Hoa Hòa Thượng nghe xong chậm rãi gật đầu: “Truyền văn hải hầu tử là do người biến thành, chẳng lẽ thực sự hoàn toàn là do nhân tạo sao?” Nhìn chằm chằm những thi thể này, Bàn Tử bỗng hỏi: “Tại sao không thiêu đi mà lại bày ở đây?” Ngô Tà lắc đầu: “Có lẽ liên quan tới Shaman, thuật Shaman thường mượn nhờ thi thể!” Thi thể xung quanh dày đặc cả một vùng, thật kinh người.

Ở giữa không hề để lại không gian đi lại.

Chương 121

Có lẽ ngay từ đầu đã không định để ai thông qua nơi này tới Thiên cung.

Những thi thể này vừa già vừa nhỏ, có người mang theo pháp khí thanh đồng.

Thấy Bàn Tử bỗng ngồi xổm bên cạnh thi thể.

Thật đáng sợ, khuôn mặt âm sâm của cậu ta trong góc tối không một chút biểu tình, khuôn mặt xanh tím giống hệt cổ thi bên cạnh, thiếu mỗi đôi răng nanh!

Phan Tử hốt nhiên hét lên: "Béo thối, làm gì ở đó đấy?" "Đừng hét nữa, trúng lời nguyền Shaman rồi!" Hoa Hòa Thượng nhìn dáng vẻ của Bàn Tử, sắc mặt âm trầm.

Phan Tử quay đầu nói: "Hạ phiền phức rồi, sau lưng Bàn Tử có tống tử!" "Thi anh, ở đây là một chỗ dưỡng thi huyệt!" Trần Bì nghe vậy sắc mặt quái dị: "Không đúng, long mạch không phải giả sao?" Trương Thụy Đồng cười nhạt: "Ta chỉ bảo đầu rồng là giả, chứ có bảo long mạch cũng giả đâu!" "Bán chân bán giả mới dễ lừa người, ở đây đúng là có long mạch nhưng không phải quần long tọa!" Trần Bì lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, cười lạnh: "Uông Táng Hải kế sâu thật, đáng tiếc vẫn bị ta tìm ra!" Nhìn kỹ lại thấy một quái vật dạng hài nhi đầu to phát dục không bình thường đang bò trên lưng Bàn Tử.

Quái vật ngũ quan rõ ràng, cái đầu lại to gấp ba người thường, trong miệng thò ra một cái lưỡi dài quấn quanh cổ Bàn Tử.

Trần Bì không quan tâm sống chết của Bàn Tử, nhưng Ngô Tà thì cuống cuồng.

Phan Tử vội nói: “Còn tâm trạng tán gẫu à?

Đối phó với thứ này dùng hắc lư đề tử (móng lừa đen) có tác dụng không?” Lấy hắc lư đề tử từ trong túi ra định đi cứu Bàn Tử.

Ngô Tà nhìn Trương Thụy Đồng cầu xin: “Trương gia, cái này ngài có cách giải quyết không?” Đúng lúc này, cái thi thai đầu to đó lao về phía họ.

Bàn Tử bị kéo lê phía sau, trạng thái vô cùng thê thảm.

Nếu để thi thai tiếp tục quấy rối, e là chẳng ai sống nổi.

Nhìn dáng vẻ nó chắc định biến tất cả thành xác khô xung quanh.

Trương Thụy Đồng lấy ra một khẩu súng.

Thi thai này còn chưa tới tầm đại tống tử, dùng súng là đủ rồi.

Bàn Tử bị kéo lê một đường, Phan Tử bên cạnh tìm cơ hội cứu người.

Cái xác đó bỗng rẽ vào một lối thoát nước bên cạnh, hai chân Bàn Tử lòi ra ngoài.

Phan Tử sốt ruột hét lớn một tiếng, trực tiếp lao lên kéo Bàn Tử lại.

Nhìn cái lối thoát nước đó, Trương Thụy Đồng lộ vẻ vui mừng: “Lối thoát nước này có thể thông tới địa cung của Vân Thiên Cung!” Đang nói thì Bàn Tử được kéo ra, bên trong lập tức truyền tới tiếng phụ nữ thét chói tai.

“Thi thai cái?” Một cái lưỡi dài bỗng từ bên trong thò ra.

Trương Thụy Đồng giơ tay bắn mấy phát vào lối thoát nước cho đến khi hết đạn.

Bên trong lập tức vang lên tiếng thảm thiết không ngừng rồi im

bặt.

“Biến mất rồi sao?” Bàn Tử lộ vẻ sợ hãi.

Trương Thụy Đồng nhìn vào bên trong, tâm nghĩ thứ này chạy nhanh thật.

“Thứ này thù dai lắm, phía trước chúng ta sẽ còn gặp lại!” Ngô Tà trịnh trọng nhìn lại lần nữa, linh cảm thấy con quái vật đó sẽ đợi ở phía trước.

Bàn Tử nhìn xuống dưới, chửi bới: “Cái miệng hang này nhìn như cái giếng ấy, mẹ nó sâu thật!” Với độ sâu này, giếng nung ngày xưa không thể làm được mức này.

Nhìn vào trong, bỗng có luồng gió thổi qua.

Bàn Tử kỳ quái hỏi: “Gió thổi từ bên trong ra, giếng này liệu có thông tới mật đạo giữa ba đầu rồng không?” Ngô Tà khẽ nói: “Ba đầu rồng là giả, có mật đạo cũng phải mở ở địa cung, sao lại ở đây?” “Ba đầu rồng giả, nhưng long mạch là thật.” Trương Thụy Đồng tới gần nhìn một cái, “Đạo này chắc là do công tượng lúc đó khai tạc để đào sinh.” Bàn Tử nghe vậy cũng tán đồng.

Nói: “Béo này thấy cái lối thoát nước này cũng không giống do Uông Uông Khiếu làm ra.” Một đường đi đâu cũng là bẫy của Uông Táng Hải, Bàn Tử chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì, thuận miệng đặt cho cái tên chó má.

Ngô Tà thất cười: “Người ta dù sao cũng là đại sư, là tổ sư gia của chúng ta, nên tôn trọng chút...” Chưa nói hết câu, Trương Thụy Đồng cười lạnh: “Hậu nhân của vị tổ sư gia này còn muốn diệt Trương gia và Cửu Môn chúng ta, ngươi chắc chắn muốn nhận chứ?” Hoán ngôn chi, họ Uông và họ Trương là thế cừu.

“Trương gia, thật sao?” Ngô Tà lập tức thu lại biểu tình.

Hoa Hòa Thượng tiến lên nhìn rồi nói: "Trương gia nói đúng, vết đục trên này đều là đục ngược từ bên trong ra." Nghe Hoa Hòa Thượng giải thích, những người khác tự nhiên tin tưởng lời Trương Thụy Đồng.

Huống hồ không ai đi thiết kế một đống cơ quan trên đường thoát thân cả.

Trước khi xuống giếng, Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn Trần Bì một cái.

Hoa Hòa Thượng nhìn theo mục quang đó.

Bàn Tử có chút thiếu kiên nhẫn, đi tới vỗ Trần Bì: "Lão gia tử, nói câu đi, đừng có giả vờ ngầu nữa!" Vừa vỗ vừa lay mà không thấy phản ứng.

Hoa Hòa Thượng nhìn thấy sắc mặt liền biến đổi: "Lão gia tử... chết rồi sao?" Mọi người nhìn qua, vừa rồi còn khỏe mạnh, sao giờ đã chết rồi?

Trương Thụy Đồng chạm vào Trần Bì, thấy thân thể đã cứng đờ.

Xem xong ta mỉm cười, chỉ vào Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành: "Mang lão theo, Trần Bì chưa chết đâu!" Dáng vẻ Trần Bì đúng là giống chết thật, nhưng Trương Thụy Đồng quá hiểu tình hình, tự nhiên biết lão chỉ tạm thời giả chết.

Quả nhiên, sau lời ta nói, Trần Bì mãnh liệt mở mắt.

Hoa Hòa Thượng ngây người bán thiên mới hỏi: "Lão gia tử, ngài không sao chứ?" Nhìn phản ứng, Trần Bì dường như cũng biết dị thường vừa rồi.

Lão cười lạnh: "Yên tâm, lão già này không dễ chết thế đâu!" Rồi nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Chuyện Uông gia vừa nãy là thế nào?" Trương Thụy Đồng lúc này đã buộc xong dây thừng, trực tiếp

nhảy xuống giếng: “Muốn biết sao?

Theo sau đi.” Nhảy vào trong giếng, Trần Bì dù xương cốt đã già nhưng là người đầu tiên nhảy theo.

“Lão gia tử, đợi em với!” Diệp Thành vừa nãy bị dọa cho khiếp vía, lập tức truy theo để tránh xảy ra ý ngoại.

Chương 122

Trương Thụy Đồng tốc độ nhanh, Trần Bì tốc độ cũng không chậm.

Đợi Ngô Tà và Bàn Tử đuổi kịp, Trần Bì đang vẻ mặt cẩn thận nhìn Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành xung quanh.

Lão lấy từ trong ngực ra một bức thư đưa cho Trương Thụy Đồng: "Tôi và Phật Gia cùng vai vế, hậu bối xin dâng lễ gặp mặt." Hoa Hòa Thượng kinh ngạc tới mức mắt sắp lọt ra ngoài.

Trong mắt lão, Tứ A Công lại lấy tư cách hậu bối đối đãi.

Trương Thụy Đồng cũng không khách khí, thuận tay tiếp lấy.

Ta cũng từ chỗ Trần Bì lấy được ít manh mối hữu dụng, sau khi giả chết tôn tử của ta có thể đã đi tới Cổ Đồng Kinh.

Bất chấp sự kinh ngạc của người khác, hai người vừa trao đổi gì đó mà họ không thể hiểu nổi.

Tiếp tục đi tới, bên dưới là một thông đạo hình chữ V.

Đi tới cuối đường chỉ còn lại một khe hở.

Phan Tử liếc một cái nói: "Đây không phải đường thoát thân, mà thành khe kẹp người rồi?" Trương Thụy Đồng nhìn qua: "Ở đây người có thể qua được!" Nói xong ta nhẹ nhàng bước qua.

Sau khi vào trong, cả người bỗng nhỏ lại một vòng, đi lại thong dong như thường.

Trừ Bàn Tử, những người khác cơ bản đều miễn cưỡng qua được.

Suốt chặng đường gần như không gặp ý ngoại, đi gần sáu tiếng

đồng hồ mới ra khỏi cái thông đạo vừa nhỏ vừa hẹp đó.

Bên ngoài là một hành lang rộng rãi quy mô như đường hầm.

Xung quanh có lượng lớn dấu vết tu tạo nhân công.

Tiếp tục đi lên, bắt đầu xuất hiện những bậc thang giản lậu, giống như được tu sửa rất vội vàng.

Men theo thạch giai đi lên, lại thêm mấy tiếng đồng hồ nữa.

Đang đi thì phía trước truyền tới tiếng nước.

Đèn pin chiếu vào, trên vách đá có mấy chỗ suối nước chảy như thác, lớn nhỏ không đều.

Mấy người định nghỉ ngơi bên suối nước nóng, Trương Thụy Đồng lập tức từ chối.

"Muốn nghỉ thì lên phía trước mà nghỉ." Rồi ta chỉ tay sang bên cạnh.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy trên vách đá bên kia bò đầy những văn lộ thất thải.

Nhìn kỹ mới phát hiện đó toàn là những con du diên to bằng cánh tay, bám trên đó nhìn giống hệt đá núi lửa lưu ly.

Thấy lũ du diên này, Trương Thụy Đồng càng thêm xác định hướng đi không hề sai lệch.

Thuận Tử khẽ nói: "Sinh vật trên núi tuyết thường tập trung bên suối nước nóng.

Cho nên đừng có nhìn suối nước nóng, bên dưới chắc toàn là đỉa đấy, chạy mau!" Bàn Tử hiếu kỳ nhìn, hỏi: "Dưới đó không chỉ có đỉa đâu nhỉ?" Ngoài đỉa ra còn thấy những thứ khác đang ngọ nguậy.

Lời chưa dứt, Trương Thụy Đồng bỗng giơ tay ra hiệu im lặng.

“Tắt đèn pin!” Ta vừa dứt lời, phía sau lập tức tắt đèn.

Mọi người quay đầu nhìn, thấy trên vách đá xung quanh đầy những điểm sáng màu xanh lá cây.

Có thể nghe rõ tiếng sột soạt, dường như vô số cái chân đang bò trên vách đá.

Nghe tiếng thì dường như đang hướng về phía này.

Bốn phía hàng tỷ điểm sáng như tinh hải, trong bóng tối giống như đang đứng giữa vũ trụ tinh không.

Cúi đầu nhìn, lại phát hiện dưới vực sâu hư vô, một dải ngân hà màu xanh uốn lượn xuyên qua bóng tối vô tận.

Ngô Tà lẩm bẩm: “Số lượng này chắc phải hàng tỷ con rồi nhỉ?” Trong mắt những người khác là đại dương vũ trụ.

Còn trong mắt Trương Thụy Đồng lại là đám du diên rõ mồn một.

Đặc biệt là những con du diên dưới cùng, thể hình to lớn khiến người ta líu lưỡi.

Ngô Tà chấn kinh: “Nếu bên dưới là địa cung thì quy mô chắc ngang ngửa lăng Thủy Hoàng rồi!” Theo bích họa ở hải để mộ, Thiên cung vốn dĩ phải ở trên đầu nhưng đã bị tuyết lớn vùi lấp.

Cổ mộ thực sự thực tế lại nằm sâu dưới lòng đất.

Trừ Thuận Tử ra, những người khác đều mang vẻ hưng phấn và cuồng nhiệt.

Quy mô cổ mộ thế này, cảm giác thành tựu và niềm vui sắp có tài bảo khiến họ phấn khích khôn nguôi.

Trương Thụy Đồng nhìn Trần Bì nói: “Sắp xếp đi, ta đi trước xem sao.” Sau đó Trần Bì lập tức bảo Hoa Hòa Thượng để lại những đồ không dùng tới.

Toàn thể đeo mặt nạ phòng độc, dùng tiêu chuẩn leo núi từng bước dùng dây thừng xuống dưới.

Trương Thụy Đồng nắm dây thừng nhanh chóng tụt xuống, tốc độ nhanh gấp đôi người thường.

Bên dưới có lượng lớn cây cối đã chết, tràn ngập khí thể kỳ đặc.

Phan Tử nói: "Khí này có độc đấy, chạy nhanh lên, tôi nghe nói nơi này ngay cả chim cũng không bay qua nổi!" Xung quanh toàn là độc khí lưu huỳnh từ hoạt động núi lửa.

"Ở đây là thần đạo lăng mộ, đi men theo phía trước sẽ tới chính môn địa cung!" Nhìn từ đây có thể thấy thấp thoáng một quần thể kiến trúc khổng lồ.

Chương 123

Phía cuối bóng tối kia chắc chắn là mục đích của chuyến đi này.

Hoa Hòa Thượng nhìn con đường phía trước, không chắc chắn hỏi: "Lão gia tử, chúng ta đi đường nào?" "Cứ theo thần đạo mà đi, vào trong rồi tính!" Trước mắt là thần đạo, muốn tìm đường khác sẽ tốn thêm thời gian.

Trên thần đạo có rất nhiều cây chết.

Chẳng mấy chốc họ tới bên một cổng đá.

Hoa Hòa Thượng lập tức nói: "Thiên môn, đạo thạch môn đầu tiên của hoàng lăng!" Sau cánh cổng này sẽ có lượng lớn thạch điêu.

"Phía trước chắc có không ít đồ tốt nhỉ?" Bàn Tử lòng đầy hướng vãng tài bảo, thậm chí còn uống một ngụm rượu.

Trương Thụy Đồng cười xấu xa: "Đồ tốt không thiếu đâu, phía trước còn có không ít rượu tiến cống đấy!" "Có rượu sao?" Bàn Tử nghe vậy mắt sáng rực.

"Có rượu, đại bổ!" Trạng thái uể oải lúc trước lập tức biến mất, cậu ta trở nên tinh thần phấn chấn.

Trương Thụy Đồng thuận miệng dặn: "Lúc ra nhớ đi giật lùi, miễn cho va phải đoạn đầu môn!" Không nhìn những người xung quanh, e là đa số họ cũng không có lúc ra.

Cánh cửa đầu tiên của thần đạo rất kỳ đặc, dùng để tàn sát phu khiêng linh cữu và đội tống táng, sau khi nhập liệm kết thúc hầu như tất cả sẽ chết ở đoạn đầu môn.

Cứ cách năm mét lại có thạch nhân thạch mã bằng đá trắng, mọi người không để tâm, đều tranh thủ tiến lên.

Bỗng nhiên Bàn Tử dừng lại, người phía sau đâm sầm vào lưng cậu ta.

Phan Tử kỳ quái hỏi: "Chuyện gì vậy?" "Phía trước có người!" Trương Thụy Đồng liếc nhìn, hỏi: "Có phải thấy cái đầu phụ nữ bay qua không?" Bàn Tử kinh ngạc: "Ngài biết sao?" Quả thực vừa rồi thấy một cái đầu người bay qua, nhìn kỹ rất kinh khủng.

"Ta không chỉ biết, thực chất ta còn thấy người phụ nữ đó rồi!" Trương Thụy Đồng nói xong, Bàn Tử và Ngô Tà nhìn nhau kinh ngạc: "Chẳng lẽ là A Ninh?" Ở đây mà gặp được thì chỉ có thể là A Ninh.

"Là nhân diện quái điểu!" Trương Thụy Đồng vô ngữ nói: "Đám người A Ninh đi đường khác, bao gồm cả chú Ba của ngươi, đều phải ra phía trước mới gặp được!" "Nhân diện quái điểu?" Ngô Tà kinh ngạc: "Chẳng lẽ vừa rồi là quái điểu mặt người bay qua?" Trương Thụy Đồng gật đầu.

"Đúng rồi, du diên một khi chết, thi thể sẽ thu hút đồng loại tới nuốt chửng, cố gắng đừng giẫm chết chúng!" Đám trùng này không chỉ nhìn tởm mà còn đặc biệt phiền phức.

Đi tới đây, Bàn Tử bỗng hỏi Trần Bì: "Đúng rồi Trương gia, cái Cửu Long Sĩ Thi đó rốt cuộc là sao?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn, đạm đạm nói: "Không thấy thiên túc long (rồng nghìn chân) sao?" Bàn Tử nghe vậy, trong đầu bổ sung hình ảnh đó, đốn thời cảm thấy rùng mình.

Đúng lúc này, Ngô Tà bỗng chỉ về phía trước hét lên: "Tôi thấy rồi!" Trừng mắt nhìn về phía núi lửa phía trước, tay Trương Thụy Đồng theo bản năng chạm vào Mạc Kim Phù trên người.

"Chiếu minh đạn!" Trần Bì ra lệnh.

Bành một tiếng, chiếu minh đạn lập tức làm sáng rực xung quanh.

Một khu vực như bồn địa khổng lồ hiện ra.

"Ở đây là bên trong núi lửa!" Trương Thụy Đồng nhìn quanh, bên dưới là một miệng núi lửa đường kính ít nhất ba cây số.

Xuất hiện trước mặt mọi người là một bồn địa khổng lồ hình thành từ đá huyền vũ đen.

Giống như một cái bát đá khổng lồ.

"Nhìn đằng kia kìa!" Có người chỉ tay về phía quần thể kiến trúc màu đen khí thế bàng bạc bên kia.

Ở giữa bồn địa núi lửa bên dưới rừng sâu, một hắc thạch thành (thành đá đen) khổng lồ đen kịt, ở góc độ này chỉ thấy được một góc.

Ngô Tà kinh ngạc: "Thiên cung địa cung nằm trong miệng núi lửa sao?" "Có gì mà đại kinh tiểu quái, lát nữa còn nhiều thứ khiến ngươi kinh ngạc hơn!" Trương Thụy Đồng nhìn qua, trong lòng ngoài cảm giác quen thuộc thì không còn cảm xúc nào khác, giống như đã từng ở đây từ rất lâu về trước.

Ngẩng đầu lên lại thấy trên xà ngang có một thi thể mặc đồ đen.

"Nhìn trang phục là người của Cox!" Bàn Tử định leo lên, Trương Thụy Đồng giẫm lên vai cậu ta, nhẹ nhàng đáp xuống xà ngang.

Bàn Tử thấy khẩu súng Type 56 thì hưng phấn, Trương Thụy Đồng tiện tay cầm lấy luôn.

Thuận tay tháo mặt nạ trên mặt thi thể.

Một người nước ngoài trung niên, ta đạm đạm nói: "Người của Tù Đức Khảo!" Nét mặt người chết vặn vẹo, tranh nanh, dường như đang phải chịu đựng đau đớn kịch liệt.

"Trúng độc mà chết." Trương Thụy Đồng liếc qua đặc trưng khuôn mặt là đoán được.

“Trương gia, phía sau có gì thế?” Thấy phía sau hình như có dây thừng, Ngô Tà kỳ quái về thứ phía sau đó.

“Toàn là tóc thôi!” Trương Thụy Đồng đầu cũng không ngoảnh lại mà đi xuống, không thèm chạm vào đám tóc đó.

Ngô Tà bỗng kinh hô: “Hình như nó còn sống!” Không chỉ lão ngoại còn sống mà đám tóc đó cũng còn sống.

Chỉ thấy thân thể người đó vặn vẹo thành tư thế quỷ dị.

Ngay sau đó từ trong miệng nôn ra một đống dịch thể hôi thối.

Phan Tử thực sự nhìn không nổi, nổ một phát súng bắn nát cái đầu đó.

Máu bắn tung tóe lên tường thành những đóa hoa huyết.

“Đừng nhìn nữa, có thứ đang tới!” Xác định được loại độc tố tóc từ Shambhala (Tháp Mộc Đà) này, Trương Thụy Đồng biết thời gian không còn nhiều.

“Thời gian không còn nhiều, không kịp nữa đâu!” Trương Thụy Đồng bỗng nói một câu, quay đầu lại thấy sau lưng Bàn Tử bỗng hiện ra một khuôn mặt trắng bệch lạ lẫm đang trừng mắt nhìn.

Nhìn kỹ là một kẻ kỳ quái đang bò trên lưng cậu ta.

Bàn Tử thấy sắc mặt mọi người quái dị, bị nhìn tới mức nổi da gà.

Ngô Tà sợ tới mức lông tơ dựng đứng: “Quỷ quái gì thế?” Bàn Tử châm một điếu thuốc, thấy mọi người đều cầm súng chỉ vào mình.

“Mẹ nó điên hết rồi à?” Cậu ta tức giận mắng.

Chương 124

Bị người ta chỉ súng vào mặt thì ai mà vui cho nổi.

Thuận Tử bỗng nhắc nhở: "Đừng nổ súng, chạy ngay đi, không được lãng phí thời gian!" Nhân diện quái điểu thời kỳ ấu niên đang bay lượn trên đầu.

Một khi nổ súng sẽ bị quần công, e là một lát nữa sẽ bị tấn công diện rộng tới chết không thôi.

Nhìn Thuận Tử, ta nói: "Giờ thì nói thật được rồi chứ?" "Thực ra tôi là người của chú Ba..." Thuận Tử vừa mở miệng thì phía sau truyền tới tiếng súng.

Diệp Thành đã nổ súng.

Thuận Tử ôm mặt vô nại: "Hỏng rồi!" Tổ của nhân diện quái điểu ở ngay gần đây, nếu chỉ có một con thì không thành vấn đề, Trương Thụy Đồng lúc này sẽ dùng thiết phiến xử lý.

Sau tiếng súng, quái điểu mặt người bỗng biến mất.

Hoa Hòa Thượng ra hiệu Bàn Tử đừng nói gì, dùng đèn pin chiếu ra sau vai.

Cái đầu đó quay về hướng này.

Một khuôn mặt không thể hình dung nổi, cả khuôn mặt cơ hình lõm xuống, chỗ mũi có một cái hố lớn, hốc mắt sâu tới mức dị dạng.

Hai con mắt đó mang theo nụ cười âm hiểm nhìn chằm chằm họ.

Phan Tử cầm súng định bắn, Trần Bì lập tức lao tới.

"Bỏ súng xuống, đừng có bắn!" Sau tiếng súng, xung quanh bỗng truyền tới tiếng ngói vỡ.

Có thứ gì đó đang bao vây.

Số lượng nhiều tới mức khó mà tưởng tượng nổi.

Thuận Tử bỗng hét: "Kẻ nổ súng ở lại, những người khác chạy mau!

Chạy thẳng, vạn lần không được ngoảnh đầu!" Trương Thụy Đồng nhìn Phan Tử, thấy khuôn mặt quái dị đó không biết từ lúc nào đã bò ra sau lưng Phan Tử.

Bàn Tử hoàn toàn không nghe lời Thuận Tử, liền chạy theo luôn.

Ngô Tà hỏi: "Đám xung quanh này đều là nhân diện quái điểu sao?" Trương Thụy Đồng trầm giọng: "Đừng hỏi nhiều, cứ lo mà chạy đi, Ngô Tam Tỉnh giờ chắc đang ở phía trước rồi!" Vừa rồi nhìn thi thể lão ngoại là biết những người khác đều đã tập hợp ở phía trước.

Phan Tử quay đầu lại thấy Trần Bì và Hoa Hòa Thượng đã biến mất tăm hơi.

Thuận Tử nói: "Tam thúc bảo tôi tách mọi người ra!" Xung quanh trên đầu đột nhiên truyền tới tiếng ngói vỡ liên hồi, ngói rơi xuống như mưa.

Nhìn lên trên, vô số bóng đen đang nhanh chóng lướt qua bầu trời.

"Tiếng súng đã thu hút lũ đó tới!" Trương Thụy Đồng lắng nghe động tĩnh xung quanh, thấy phần lớn đang đuổi theo hướng Trần Bì.

"Sao ta không chạy?" Trương Thụy Đồng nói: "Đợi dẫn lũ đó đi rồi ta mới đi!" Tòa điện ngoài thần đạo diễn sinh điện, phía trước xuất hiện một cây cầu hán bạch ngọc hai mươi tư nhịp, trên cầu treo hai con bạch ngọc bàn long.

Bên dưới là sông hộ thành của hoàng lăng.

Bàn Tử bỗng bắn một phát ra phía sau, lập tức truyền tới tiếng thét quái dị, có thứ gì đó rơi xuống vực sâu dưới cầu.

Sau khi Bàn Tử nổ súng bắn chết một con chim quái mặt người, gã càng thêm cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh.

Trong bóng tối, mơ hồ có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang bay quanh.

Khi Trương Thụy Đồng ngẩng đầu lên, một khuôn mặt phụ nữ đang áp sát ngay trên đỉnh đầu gã bay qua.

"Thứ đó chưa chết!" Bàn Tử chạy lên cầu, lại bồi thêm một phát súng chuẩn xác.

Ngô Tà kinh hãi tặc lưỡi: "Chẳng lẽ tất cả đều là loại chim quái mặt người đó sao?" "Tam thúc của tôi hiện đang ở đâu?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn la bàn một cái: "Ngô Tam Tỉnh hẳn là ở huyền cung, Tiểu Ca cũng sắp đến rồi!" Long lâu bảo điện có tổng cộng bốn đạo, phía trước mới là đạo thứ hai, người của Trần Bì chắc là đang ở phía trước.

Ngô Tà nghe xong ngẩn người: "Tiểu Ca cũng muốn đến sao?" Mấy người đều sững sờ, Bàn Tử hỏi: "Trương gia, ngài biết chuyện này sao?" Trương Thụy Đồng chỉ tay về phía Thuận Tử: "Hỏi hắn đi, người mà Tam thúc phái đi bảo vệ trong bóng tối đấy." Thuận Tử gật đầu nói: "Theo ước định, Tam thúc đi đường khác, con đường tôi dẫn các anh đi là an toàn nhất!" Bàn Tử nhất thời đứng hình: "An toàn nhất?

Nếu đây là con đường an toàn nhất, thì các đội ngũ khác thương vong thảm trọng đến mức nào?" Thu la bàn lại, Trương Thụy Đồng nói: "Ta thấy khoảng cách đến lối vào địa cung cũng không còn xa nữa!" Thông thường lối vào địa cung nằm ở đạo long lâu thiên điện thứ ba.

Thuận Tử nói: “Tam thúc bảo tôi chuyển lời, nơi này là vùng đất Huyền Vũ Cự Thi!” Ngô Tà nghe xong liền ngây người.

“Huyền Vũ Cự Thi?

Chọn loại địa phương này, hậu đại tử tuyệt, vợ thì theo trai, Uông Táng Hải có thâm thù đại hận gì với bọn họ sao?!” Vạn Nô Vương dường như thực sự không có hậu nhân.

Bàn Tử nghe không hiểu, hỏi: “Chẳng lẽ phong thủy ở đây cực tốt, lại là Huyền Vũ Cự Thi?” Phan Tử dường như hiểu ra đôi chút, giải thích: “Cũng không hẳn là không thể, đồ chôn ở đây quá tà tính, có khả năng nghịch chuyển phong thủy nơi này!” Trương Thụy Đồng mắng: “Cái rắm, bảo Tam thúc các ngươi cứ đi dọc theo hào sông này!” “Dùng tiếng Lâm An nhắc lại câu đó xem?” Ngô Tà thử lặp lại một lần, nhất thời không nói nên lời: “Thật là, ám hiệu của Tam thúc đúng là nhạt nhẽo!” Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi đến cuối cây cầu đá.

Phía trước là quảng trường hoàng lăng, hai bên cầu đá dựng hai tấm bia đá do rùa lớn Bí Hý đội trên lưng.

“Phía trước là Vãng Sinh điện, ranh giới phân chia giữa nhân giới và minh giới!” Ngô Tà nhìn chằm chằm con đường phía trước, trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành.

Trương Thụy Đồng cười tà: “Nếu sợ chết, bây giờ có thể quay đầu!” Nghĩ đến đám rết khổng lồ và chim quái mặt người lúc nãy, quay lại chắc chắn là chết.

“Phía trước hình như bị sập rồi!” Đèn pin của Bàn Tử soi về phía trước.

Dưới chân cầu là một vùng nước đen kịt, không biết sâu bao nhiêu, cũng không biết dưới nước có gì.

Khoảng cách hơn ba mét, nhảy qua e là không dễ dàng.

Trương Thụy Đồng đột nhiên gia tăng tốc độ: "Đi thôi, mau đuổi theo ta!" Gã đột ngột tung người nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống phía đối diện.

Vừa mới nhảy qua, gã đã thấy phía sau có mấy bóng đen lao xuống.

"Lại là lũ súc sinh này?" Rút kiếm ra, một tia bạc lóe lên trong bóng tối, một đường kiếm vung qua.

Chương 125

Sau đó chỉ nghe thấy mấy tiếng bõm, liên tiếp mấy bóng đen rơi xuống nước.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng vừa lúc nhảy qua, ngã xuống đất đau đến mức lăn lộn.

"Thiên Chân, cậu không sao chứ?" Bàn Tử yếu ớt hỏi.

"Tôi không sao, còn Phan Tử đâu?" Vừa dứt lời, Phan Tử đã rơi phịch xuống ngay cạnh hai người.

Cả ba ôm mông lộ ra biểu cảm đau đớn.

Ngô Tà bò đến bên cạnh Trương Thụy Đồng, đèn pin soi vào hào rãnh phía trước: "Đây là... hào tuẫn táng?" Bên dưới hào sâu, các tượng người và tượng ngựa được sắp xếp ngay ngắn, trong đó còn có cả xe ngựa bằng thanh đồng.

Ngô Tà kinh ngạc: "Đội ngũ tượng trưng cho đế vương xuất hành thường phải ở huyền cung hoặc hố bồi táng, sao lại ở đây?" Bàn Tử lại gần nhìn một cái: "Nhìn y phục đi, là trang phục của Đông Hạ quốc!" "Đừng loạn động, ta cảm thấy có chút kỳ quái!" Ngô Tà nhìn chằm chằm những thứ đó, luôn cảm thấy những bóng đen kịt kia khiến người ta rợn tóc gáy.

"Đừng chạm vào, bên trong có thứ gì đó!" Trương Thụy Đồng chỉ vào những mảnh vỡ trên người tượng gốm.

Bên trong là lớp biểu bì khô héo, mấy cái tượng này không hoàn toàn là tượng đá.

"Những người này đều giữ tư thế hành quân, tất cả đều đi về cùng một hướng.

Phía đó chính là địa cung!" Gã chỉ về hướng phía trước, rồi trực tiếp đi về phía đó.

Sau khi bước qua ranh giới âm dương, đám chim quái mặt người kia không dám đuổi theo nữa, cũng đỡ được bao nhiêu phiền phức.

Đi dọc theo hào tuẫn táng này có thể thông trực tiếp đến hướng huyền cung.

Phan Tử nói: "Nhưng ở đây không có nước mà!" Trương Thụy Đồng thiếu kiên nhẫn đáp: "Bớt nói nhảm đi, đi thôi!" Suốt quãng đường bôn ba, đến một đoạn hào tuẫn táng khá rộng rãi, mọi người quyết định nghỉ ngơi rồi mới đi tiếp.

Một giấc này mọi người ngủ rất say giữa đám tượng người tuẫn táng.

Cổ mộ tối đen thỉnh thoảng lại thổi qua những luồng gió âm u.

Khi mấy người tỉnh dậy, xung quanh vẫn là một mảnh đen kịt, ở đây căn bản không có khái niệm thời gian.

Đi dọc theo hào tuẫn táng, cho đến khi đội ngũ tượng người biến mất, phía trước đột nhiên xuất hiện một bức tường đá.

Nhìn kỹ thì thấy trên đó khắc một bức tượng khổng lồ, những bộ phận quan trọng đều bị che lấp, gần như không thể nhìn rõ.

Ở một vị trí không mấy bắt mắt bên cạnh, Trương Thụy Đồng tìm thấy mấy ký hiệu chữ cái tiếng Anh.

"Ký hiệu Tiểu Ca để lại mười năm trước, Trần Văn Cẩm năm đó cũng đi đường này!" Thuận Tử lập tức lao lên phía trước: "Đội ngũ mười năm trước sao?" Cha hắn năm đó cũng ở trong đội ngũ ấy, có lẽ đã sắp đến nơi cha hắn gặp chuyện rồi.

"Phải, đường hầm dưới lòng sông phía trước dẫn đến huyền

cung!" Ngô Tà tiến lên dùng đèn pin soi, bên trong hoàn toàn là một đường ống thoát nước dưới lòng đất đen ngòm, chỉ là hiện tại không có nước.

Thuận Tử nhắc nhở: "Dùng bông nhét lỗ tai lại, nếu không để rết chui vào tai thì phiền phức lắm!" Trương Thụy Đồng trực tiếp từ chối: "Ta không cần." Nếu vài con rết mà cũng có thể tiếp cận được thân thể gã, thì một thân máu Kỳ Lân này cũng vứt đi.

Gã vận Súc cốt công, cơ thể co lại, thân hình lập tức thu nhỏ đáng kể.

Bàn Tử đi phía sau bị dọa cho nhảy dựng: "Cái này... là Súc cốt công?" Loại pháp môn thu nhỏ này so với cái mà Tiểu Ca dùng trước đó còn đáng sợ hơn vài phần, gần như biến thành một đứa trẻ.

"Trương gia, ngài có thấy ở đây giống mộ đạo trong Lỗ Vương cung không?" Phan Tử nhìn chằm chằm những dấu vết xung quanh, cách đào hầm này cũng như những dấu vết xung quanh gần như giống hệt đạo động mà Lỗ Thương Vương từng đào.

Nhìn những vết tích xung quanh đạo động, nơi này từng bị người ta lấp lại.

Phan Tử nói: "Lúc đó cái động xác đó cũng là đạo động dẫn nước.

Nước đổ vào đường ống thoát nước, cách một đoạn lại có một ngách rẽ để hít thở, rồi lại tiếp tục bơi về phía trước!" Chỉ là thời gian ở đây đã quá lâu, nước bên trong đã cạn khô từ lâu.

"Lỗ Thương Vương cũng từng đến Thiên Cung sao?" Trong khi mấy người đang thảo luận, Trương Thụy Đồng bảo Bàn Tử đào hố phía trước ra.

Ngô Tà rơi vào hoang mang: "Cổ mộ này không phải thời Nguyên sao?

Sao lại biến thành Chiến Quốc rồi?" Uông Táng Hải là người cuối đời Nguyên đầu đời Minh, Đông Hạ quốc tồn tại vào thời kỳ bộ tộc Nữ Chân cuối đời Nguyên.

Bàn Tử dọn dẹp sạch lối vào, thu xẻng gấp lại: "Nếu là Lỗ Thương Vương, thì cổ mộ này ít nhất cũng phải từ trước thời Chiến Quốc!" Vốn dĩ cứ ngỡ là hoàng lăng Đông Hạ thời Minh, "Đừng đoán mò nữa, cổ mộ bên dưới được xây dựng từ thời Ân Thương." Thuận Tử đứng phía sau nhìn với ánh mắt kỳ quái: "Ngài biết đây là cổ mộ Ân Thương?" Bàn Tử nghe xong thấy thời Ân Thương quả thực quá xa xưa, nhưng không hẳn là không thể, gật đầu nói: "Trương gia nói vậy, tự nhiên có lý lẽ của ngài!" Ngô Tà chui vào đạo mộ: "Đợi đến phía trước, chắc chắn sẽ có đáp án!" Trong đạo động đi rất lâu, không biết đã đi bao nhiêu lâu.

Đối với những nghi vấn của Thuận Tử, Trương Thụy Đồng không có hứng thú trả lời.

Thời gian thực sự không còn nhiều.

Vạn Nô Vương có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, và Cửa Thanh Đồng cũng chỉ có thể mở ra vào đúng thời điểm.

Sau khi bò ra ngoài, bên ngoài lại là một hào sông rộng lớn.

Bên trong không có nước, nhưng sâu mười mấy mét, rộng năm sáu mét.

Trên sông bắc một cây cầu đá, mọi người cẩn thận bước lên.

Trương Thụy Đồng nói: "Chỗ này thông với hào, chúng ta đi theo đường nước!" Đi không bao lâu, phía trên vách đá bên hào sông xuất hiện một lối đi hình vuông rất quy củ.

Bên ngoài động vuông lát những phiến đá đen, chính là đá phong tường của địa cung.

Phan Tử nhìn vết tích dòng nước xung quanh, đột nhiên chỉ về phía trước: "Đi bên kia!" Bàn Tử mơ hồ ngửi thấy một mùi rượu.

Gã nhìn về phía Trương Thụy Đồng hỏi: "Trương gia, rượu trường thọ của ngài không lẽ là ở gần đây chứ?" Trương Thụy Đồng cũng ngửi thấy một mùi rượu lâu năm.

Ngẩng đầu nhìn lên, phía trước là một mộ thất xây bằng nham thạch đen.

Chương 126

Mộ thất không cao lắm, tầm một mét chín, người cao một mét tám mươi ba có thể dễ dàng đi qua.

Nhưng xung quanh rất rộng rãi, xếp ngay ngắn rất nhiều vò rượu.

Ngô Tà cười nói: "Bàn Tử, cậu có lộc ăn rồi!" Thấy vẻ mặt phấn khích của gã, Trương Thụy Đồng lộ vẻ mặt quái dị đi về phía trước.

Một lát nữa biết được chân tướng, không chừng biểu cảm trên mặt gã sẽ còn đặc sắc hơn!

Ở đây mỗi vò rượu cao bằng nửa người.

Ước tính sơ bộ có khoảng một ngàn vò.

Bàn Tử vừa mới đi qua bên cạnh, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ từ trong vò rượu truyền ra.

Trên tường xung quanh khắc phù điêu hoàng đế thiết yến, vì ảnh hưởng của núi lửa Trường Bạch, phù điêu bị ăn mòn mạnh, không nhìn rõ nội dung.

Trên hai bức tường của mộ thất đều có một cánh cửa đá, phía sau là lối đi đen ngòm, gió âm u thổi ra từ bên trong.

Bàn Tử ném vào một cây pháo sáng, khẽ nói: "Có lẽ là quỷ thở!" Trương Thụy Đồng nhìn về phía vò rượu phát ra tiếng động, đúng lúc thấy Ngô Tà đang ngồi trên vò rượu.

Bàn Tử rút dao găm, cạy lớp bùn phong vò rượu ra, lập tức một mùi vị kỳ lạ tỏa ra.

Mùi không hoàn toàn là hương rượu, trong đó còn lẫn một mùi hôi quái dị.

Rượu đen, thuần, phần lớn nước bên trong đã bay hơi, chỉ còn lại nửa vò rượu lâu năm nồng độ cao.

Sau khi mở ra, Bàn Tử trực tiếp nếm một ngụm: "Để tôi xem thử loại rượu nào có thể khiến người ta trường thọ!" Trương Thụy Đồng tiện tay mở vò rượu ra, nói: "Bàn Tử, ngươi không nhìn xem bên trong ngâm thứ gì sao, tất nhiên là trường thọ rồi!" Nghe đồn loại rượu này có công hiệu tráng dương cực mạnh, còn trường thọ cũng chỉ là một cách nói.

Bàn Tử trợn tròn mắt, bới thứ đang ngâm bên trong ra.

"Một đứa trẻ?" Trương Thụy Đồng lườm một cái: "Là khỉ chưa đủ tháng bỏ vào trong đó ngâm ra rượu mạnh!" Bàn Tử suýt nữa thì nôn thô thố ra: "Sớm biết là cái thứ này, dù có thực sự trường thọ thì Béo ta cũng không thèm động vào một ngụm." Lời còn chưa dứt, lại nghe thấy tiếng gõ từ vò rượu bên cạnh.

"Tiếng gì thế?

Khỉ chẳng lẽ chưa chết?" Rượu ngâm mấy trăm năm, dù là động vật gì cũng phải mủn ra rồi mới đúng.

Đi lên phía trước, Trương Thụy Đồng dừng lại bên cạnh một vò rượu.

"Bên trong có thứ gì đó bò ra rồi!" Còn cái vò rượu phát ra tiếng động kia đã bị Phan Tử và Ngô Tà tìm thấy.

Con khỉ khô toàn thân bị lộn ngược ra ngoài.

Thuận Tử đột nhiên nói: "Bên cạnh có ký hiệu!" Từ một lối ra khác của mộ thất, cũng có một ký hiệu đặc biệt do Tiểu Ca để lại.

Đều là chữ cái tiếng Anh, nhưng nhìn không hiểu ý nghĩa bên trong.

Phan Tử nói: “Ký hiệu nhìn tình hình có vẻ không ổn, đây gọi là ngôn ngữ truy tung, Tiểu Ca chắc cũng không có tự tin có thể sống sót trở về nên mới để lại ký hiệu cho hậu nhân!” Trương Thụy Đồng nghe xong lắc đầu.

Phải biết rằng đặc điểm của người Trương gia là sẽ không chết dễ dàng như vậy.

Tiểu Ca sau khi mất trí nhớ đã để lại ký hiệu để chứng minh mình từng ở đây.

Tính thời gian, phía trước hẳn là minh điện.

Trương Thụy Đồng nói: “Gần đây có thể có thứ không sạch sẽ, tất cả để mắt cho kỹ vào!” Nhờ vào sự nhạy bén của máu Kỳ Lân, gã có thể cảm nhận được xung quanh có thứ gì đó.

Quan trọng nhất là, phía trước chính là nơi đội khảo cổ năm xưa trừ Trần Văn Cẩm ra thì đều bị tiêu diệt sạch.

Bàn Tử đốt một cây pháo sáng, nuốt nước bọt: “Có thứ không sạch sẽ thì Béo ta cũng cho nó một phát súng chết tươi!” Mộ thất phía trước, cửa ngọc bị đổ đầy bột độc, một khi phá hoại, bột độc có thể khiến người ta chết ngay tại chỗ.

Nhưng cánh cửa bên cạnh lại bị ai đó phá tung ra, cơ quan cũng đã bị người ta phá hủy.

Trương Thụy Đồng trực tiếp cúi người đi vào.

Khoảnh khắc pháo sáng soi sáng bên trong, ngay lập tức phản xạ ra những tia sáng chói mắt.

“Ông nội tôi ơi~” Bàn Tử đi phía sau đột nhiên kêu lên một câu.

Mộ thất này cao hơn mộ thất trước gấp mười lần là ít.

Trong mộ thất khổng lồ chất đầy đồ kim ngân.

Bốn cột trụ lớn điêu khắc phù điêu tinh xảo xung quanh bị vùi lấp dưới núi vàng núi bạc.

Số lượng châu báu trước mắt thậm chí còn vượt xa lần ở Tinh Tuyệt cổ quốc.

"Quốc khố của người Nữ Chân có khác, tô thuế của Nam Tống chắc đều ở đây cả rồi?

Mẹ kiếp, phát tài rồi?" Bàn Tử nhìn trân trân vào mọi thứ trước mắt, nước miếng chảy dài xuống đất.

Đông Hạ quốc tiền thân là Đại Kim quốc, Đại Kim diệt quốc nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa.

Trương Thụy Đồng nhìn đống kim ngân trước mắt, tuy có dao động nhưng tạm thời vẫn giữ được bình tĩnh.

Gã nghiêm giọng nói: "Tất cả chú ý xung quanh cho ta, những thứ này không dễ dàng bày ra ở đây đâu!" Gần như mỗi người đều nhét không ít châu báu vào túi.

Tài bảo ở đây e là dùng xe tải cũng phải chở mấy chuyến.

Đợi đến khi Ngô Tà phản ứng lại, cậu phát hiện Trương Thụy Đồng đang đứng ở trên cao nhìn xuống góc phòng.

Cậu đi tới: "Có chuyện gì sao?" Trương Thụy Đồng chỉ xuống bên dưới, Thuận Tử đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào những xác chết bên dưới.

Chương 127

Những xác chết đó tay cầm tài bảo, toàn thân co quắp bất động, đã chết rồi.

Ngô Tà nhất thời bị dọa cho nhảy dựng, sắc mặt trắng bệch.

"Chuyện gì thế này?" Cậu lập tức buông thứ đang cầm trên tay xuống.

"Trương gia nói không sai, đồ đạc ở đây quả nhiên có vấn đề!" Phan Tử đột nhiên bình tĩnh lại, tiến lên kiểm tra.

Da thịt của thi thể bị đông cứng thành trạng thái như da chết.

"Đây là những người của mười năm trước!" Trương Thụy Đồng liếc nhìn sơ qua chiếc áo khoác nỉ, có thể khẳng định được.

Cộng thêm vị trí này, chỉ có thể là đội ngũ của Trần Văn Cẩm năm đó.

Ngô Tà tháo chiếc đồng hồ trên tay một nữ thi xuống: "Nhìn xem!" "Đồng hồ hoa mai, cấp thị trưởng cũng chưa chắc đã có được chiếc đồng hồ tốt như vậy, địa vị của người phụ nữ này không nhỏ đâu!" Lại thấy Thuận Tử như bị trúng tà đứng ở phía bên kia.

Ngô Tà đột nhiên nhận ra: "Chẳng lẽ cái xác đó..." "Là cha đẻ của hắn." Bàn Tử nhìn sang phía đó với ánh mắt quái dị.

Thuận Tử chỉnh đốn trang phục cho thi thể, vẻ mặt nghiêm trọng.

Trong lúc hắn đau buồn, Ngô Tà đi lục soát đồ đạc trên người các thi thể một lượt.

"Tìm được không ít đồ tốt!" Bàn Tử bày ra tất cả thành quả.

Đèn pin, dao quân dụng, túi thuốc y tế đều là những vật phẩm thiết

yếu đều được tiện tay mang đi.

"Không đúng, ở đây thiếu một thứ!" "Thiếu đồ ăn!" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói.

"Trương gia nghĩ người duy nhất còn sống kia đã mang đi sao?" Ngô Tà nhìn chằm chằm những cái xác, có chút thắc mắc: "Nhưng sao họ lại chết?" "Vì quỷ đả tường, chúng ta bị thứ gì đó nhắm vào rồi!" Trương Thụy Đồng cắt ngang sự suy đoán của cậu.

Gã soi đèn pin ra xung quanh, mọi thứ nhìn thì có vẻ bình thường, nhưng thực tế đã có thứ gì đó giở trò.

"Quỷ... quỷ đả tường?" Bàn Tử đột nhiên ngẩn người: "Có phải là cái 'quỷ thở' lúc nãy không?" Nói được nửa câu thì đột ngột dừng lại.

Mọi người nhất thời cảm thấy bất an trong lòng, luôn cảm thấy lúc này bên cạnh có thứ gì đó không sạch sẽ đang rình rập.

Ngô Tà lập tức lấy đồ vật trên người ra, nói: "Hoặc có lẽ là oan hồn của Đông Hạ, tôi thấy những tài bảo này có chút tà môn, tôi không lấy nữa!" Thấy Ngô Tà bỏ đồ xuống, Trương Thụy Đồng quay người chuẩn bị đi.

Đồ gã đã lấy thì tuyệt đối không có chuyện bỏ lại.

Là Phát Khâu Thiên Quan duy nhất, xuống đấu không có đạo lý nào lại đi ra tay không.

Bàn Tử đang do dự thấy gã đi liền lập tức đuổi theo: "Trương gia, ngài không sợ bị thứ không sạch sẽ đó ám sao?" Trương Thụy Đồng dừng bước: "Sợ quỷ thì đừng đi đảo đấu, đạo lý đơn giản như vậy mà ngươi cũng không hiểu sao?" Bàn Tử bị mắng cho ngẩn người.

Ngô Tà đứng sau nhất thời đỏ mặt.

Biểu hiện của cậu quả thực là nhát gan quá nhanh, cậu dừng tay

lấy đồ, mấy viên mã não còn lại do dự mãi cuối cùng cũng không lấy ra.

Vừa mới bước ra ngoài, bức tường mộ bên ngoài từ màu đỏ biến thành những bóng đen lớn đầu cực to.

Bàn Tử và Ngô Tà nhất thời há hốc mồm: "Oạt tào, quỷ đả tường thật kìa!" Những bóng đen đầu to trên tường như những bóng quỷ, nhìn vào khiến người ta rợn tóc gáy.

Ngô Tà phỏng đoán: "Tường mộ thất đã bị dịch chuyển, chúng ta vẫn ở trong mộ thất, nhưng bức tường mộ nguyên bản đã bị chuyển đi nơi khác rồi!" Bàn Tử há hốc mồm: "Mẹ kiếp, vậy cũng được sao?" Ngô Tà gật đầu: "Có thể." Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm bóng đen trên tường liền nở nụ cười lạnh: "Đừng đoán mò nữa, tường căn bản vẫn là bức tường cũ!" Phía sau bức tường đó chỉ là có thêm một bóng quỷ thôi.

Bàn Tử hỏi: "Mấy cái đầu to đó nhìn sao mà quen mắt thế?" Trương Thụy Đồng quay người rời đi: "Cứ đi tiếp đi rồi sẽ biết có vấn đề hay không." Quỷ nhi trốn trong tường, không thoát khỏi âm dương nhãn của gã.

Một con quái vật chưa đến ngàn năm, e là chưa luyện được trí khôn.

Đi được nửa ngày, lại thấy phía trước có một đống hoàng kim dẫn đến tiếng động.

"Lại có một đống vàng nữa sao?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn đống vàng, rồi chuyển sang mắng: "Thảo, đây không phải là chỗ tôi đứng lúc nãy sao?" "Đúng là quỷ đả tường rồi?" Kỳ môn độn giáp tầm thường cũng thôi đi, đằng này lại bị quỷ quái trêu chọc.

Lại quay lại bức tường lúc trước, mấy bóng quỷ lớn trên tường

lại có sự thay đổi.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm bóng quỷ đầu to ẩn trong tường, mơ hồ có thể thấy một khuôn mặt quỷ khủng khiếp đang nhìn chằm chằm gã mà cười.

Gã nở nụ cười lạnh, chuẩn bị rạch ngón tay, dùng máu Kỳ Lân đối phó quỷ nhi. 【 Đinh, ký chủ kích hoạt lựa chọn. 】 "1.

Tiếp tục chờ đợi, đợi quỷ nhi xuất hiện, phần thưởng 10 lá Trấn Quỷ Phù." "2.

Đào quỷ nhi ra băm vằn, phần thưởng Hộ Thân Lôi Phù, Thần cấp Đào Mộc Kiếm." Kích hoạt nhiệm vụ lựa chọn, Trương Thụy Đồng nhìn Bàn Tử bên cạnh, nói: "Bàn Tử, tường có vấn đề, đi chuẩn bị thuốc nổ!" "Chẳng lẽ vấn đề thực sự nằm ở bức tường này?" Bàn Tử nhìn kỹ bức tường phía sau: "Quả thực mẹ nó có chút quái lạ, nhưng không nhận ra vấn đề ở đâu!" Ngô Tà nhìn chằm chằm hoa văn trên tường, nhìn kỹ một cái liền kinh hãi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Cái này không phải là thi nhi đầu to lúc nãy sao?" "Cái thứ này mẹ nó có thể biến thành thi nhi sao?" Bàn Tử mắng: "Tôi đoán vậy." "Không, cũng là 'rùa trong ao, ba ba trong vũng đều cùng một giuộc cả'." Trương Thụy Đồng đưa tay phải chạm vào tường, hai ngón tay khẽ kéo một cái, lập tức lấy ra một viên gạch trên tường.

Gã rạch ngón tay, vẩy máu Kỳ Lân lên hai bên tường.

Ngô Tà kinh ngạc: "Trương gia, ngài làm gì vậy?" Nơi máu Kỳ Lân chạm vào, những bóng đen trên tường nhanh chóng di chuyển vị trí.

Máu Kỳ Lân đối với loại quái vật này cũng có lực khắc chế cực mạnh.

"Tất nhiên là bắt quỷ rồi!

Không thấy thứ đó đang lôi ta ra làm trò đùa sao?" Vết thương trên tay Trương Thụy Đồng nhanh chóng khôi phục, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Gã nhìn vào tay Ngô Tà: "Máu của cậu thực ra cũng có tác dụng!" Ngô Tà nghe xong ngẩn người, cẩn thận rạch máu bôi lên tường.

Chương 128

Đúng lúc đó, trên tường đột nhiên hiện ra khuôn mặt đứa trẻ màu đen.

Máu trên tường ngưng kết thành băng.

Máu Kỳ Lân quả nhiên hữu dụng, máu của Ngô Tà cũng có thể khiến quỷ nhi bên trong hiện thân.

Thấy quỷ nhi xuất hiện, mọi người theo bản năng muốn rút súng.

Đứa trẻ trên tường như một con sứa trôi trong tường, hiện lên những gợn nước dao động.

"Thứ này đang chặn đường ta sao?" Nhìn thứ quỷ quái trên tường, Bàn Tử tức giận không chịu được.

Gã định nổ súng vào tường.

Một lát sau, đứa trẻ màu đen càng lúc càng rõ nét, mọi người kinh hãi: "Không phải cái thi thai đầu to trốn trong thi các kia sao?" "Tất cả tránh ra!" Trương Thụy Đồng quát lớn.

Ngô Tà và Bàn Tử theo bản năng né sang một bên.

Trương Thụy Đồng cầm trong tay thanh kiếm dính máu Kỳ Lân.

Một kiếm chém thẳng vào đầu quỷ nhi đầu to.

Tiếng người phụ nữ thét chói tai truyền đến, biểu cảm cười âm hiểm của quỷ nhi đột nhiên trở nên vặn vẹo.

Một kiếm chém phăng một mảng lớn trên cái đầu của nó.

Bàn Tử chấn kinh: "Trương gia uy vũ!" Ngô Tà nắm chặt tay đầy mồ hôi.

Khuôn mặt quỷ nhi hung tợn khủng khiếp, nhìn qua là biết loại quỷ quái không đơn giản.

"Mẹ kiếp, chắc là quỷ nhi nhìn trúng Bàn Tử nên mới bám theo không buông đây mà!" Bàn Tử nghe vậy không vui: "Tôi thấy quỷ nhi chắc là nhận nhầm cha nó đấy~" Bàn Tử đột nhiên hét lên: "Không xong rồi, nó định chạy kìa~" Một lát sau quỷ nhi bị chém như một con tôm bị lột vỏ.

Sau một tiếng hét thảm yếu ớt, từ đó hoàn toàn biến mất trên thế gian.

"Hết rồi sao?" Quỷ nhi vừa biến mất, hoa văn trên tường đã khôi phục lại bình thường.

"Đi thôi." Trương Thụy Đồng thu kiếm, rảo bước tiến vào lối đi mới.

Một lối đi rộng lớn và dài hiện ra trước mắt.

Phóng tầm mắt nhìn đi, lối đi này ước chừng dài cả ngàn mét.

Đi dọc theo con đường về phía trước, lần này không quay lại điểm cũ nữa, mà đến một cầu thang.

Ngô Tà kiểm tra những thứ vừa tìm được, lấy ra một bức ảnh.

Bức ảnh giống hệt bức ảnh từng xem trên tàu ma ở Tây Sa, chắc cũng là một thành viên trong đội khảo cổ năm xưa.

Vậy là đội khảo cổ không thực sự mất tích, sau mười năm họ lại đến Thiên Cung.

Bàn Tử ghé sát vào nhìn một cái: "Cái gì đây?" Bóng người trên ảnh rất mờ, nhưng có một người liếc mắt một cái là nhận ra ngay: "Trên ảnh có Tiểu Ca sao?" Ngô Tà gật đầu, ảnh chụp trước khi đội khảo cổ mộ dưới đáy biển xuất phát 20 năm trước.

Bàn Tử loạng choạng, ngã nhào xuống bậc thang đá phía trước, vừa la oai oái vừa lăn xuống dưới.

Trương Thụy Đồng đưa tay chặn đường Ngô Tà: "Phía trước có lưới dây thép!" Nhìn kỹ, lưới dây thép phía trước giăng kín cả mộ thất.

Ngay sau đó nghe thấy tiếng súng kịch liệt từ phía sau truyền tới.

Trương Thụy Đồng lắng tai nghe, trầm giọng nói: "Tiếng súng tự động Type-56!" Chạy theo tiếng súng.

Bên tai có thể nghe thấy những bước chân dồn dập đang chạy nhanh phía sau.

"Người của A Ninh!" Trương Thụy Đồng nghe thấy có tiếng người nói chuyện bên kia.

Trong đó có cả giọng của A Ninh.

Phan Tử soi đèn pin về phía trước: "A Ninh cũng ở đây sao?

Vậy Tam gia..." Hắn theo bản năng nhìn vào tai Trương Thụy Đồng.

Loại năng lực này trước đây gã chỉ nghe nói ở Tân Nguyệt Phạn Điếm mới có người chuyên môn huấn luyện loại năng lực kỳ đặc này.

Cuối mộ đạo là một tòa lâu đài, bên ngoài có mấy hành lang dài.

Giữa hai mộ thất chỉ có mấy hành lang trên không nối liền, giống như thiên lang, bên dưới có khả năng là một quách thất.

Tiếng súng dày đặc truyền lên từ bên dưới.

Khắp nơi bên ngoài đều có ánh đèn pin.

Trương Thụy Đồng giơ tay, ra hiệu động tác nhẹ nhàng.

Mấy người cẩn thận bò lên.

Nhìn xuống bên dưới.

Thấy bên dưới là một mộ thất hình tròn khổng lồ.

Rộng tới năm sáu trăm mét vuông.

Nhóm người A Ninh vừa nhắc tới lúc này đang trốn ngay phía dưới.

Chương 129

Mười mấy cây pháo sáng ném ra, thấy bên ngoài từng mảng rết khổng lồ đang giương nanh múa vuốt bò vào mộ thất.

Số lượng nhiều đến mức gọi là triều cường cũng không ngoa.

Chính giữa mộ thất có một giếng quan hình kim tự tháp ngược, bên dưới đặt tám cỗ quan tài đen khổng lồ.

Bao quanh chính giữa là một cỗ thạch quan bằng ngọc khổng lồ.

Ngô Tà nhất thời thót tim, nhịp thở bắt đầu trở nên nặng nề.

Thấy cậu nhìn chằm chằm cỗ quan tài với vẻ mặt phấn khích, Trương Thụy Đồng thở dài: "Đừng vội kích động, không lâu nữa sẽ là Cửu Long Sĩ Thi quan." "Đây chẳng lẽ là quan tài của Vạn Nô Vương?" Bàn Tử nhìn chằm chằm cỗ ngọc quan bên dưới, quy chế gần giống với Chu Mục Vương.

Trương Thụy Đồng nhìn cậu nói: "Còn nhớ ta nói về chuyện Cửu Long Sĩ Quan không?" Ngô Tà gật đầu: "Phải, có chín con rồng trăm chân khiêng quan tài!" Lời vừa dứt, cậu đột nhiên tự nhận ra vấn đề.

"Cỗ quan tài này bên cạnh không có rồng trăm chân, vậy đây là quan tài của người khác sao?" Nhưng trong lòng lại nảy sinh nghi vấn mới, chín cỗ quan tài bên dưới đều là quan tài của người sao?

Trương Thụy Đồng hừ lạnh một tiếng: "Mấy cỗ quan tài này đều là bẫy, tất cả đều mắc mưu rồi!" "Chín cỗ quan tài đều chứa trùng hương ngọc, một khi mở ra sẽ xuất hiện rết." Đặc biệt là sau khi rết chết, thi thể có đặc tính thu hút đồng loại.

Tác dụng của việc giết chết một con rết còn đáng sợ hơn nhiều so với việc đốt trùng hương ngọc.

Ngoại trừ gã và Tiểu Ca, ở đây chắc không còn ai biết cách tránh né những cơ quan này.

Đều đi vào trong rồi, bên ngoài rết chặn đường, e là muốn ra cũng có chút phiền phức.

“Chúng ta có cần giúp một tay không?” Bàn Tử nhìn về phía Trương Thụy Đồng.

“Tạm thời không cần.” Trương Thụy Đồng tiếp tục đứng trên cao quan sát.

Phan Tử nói: “Đợi thêm chút nữa cho chết thêm mấy đứa đã.” Bên dưới toàn là người của Tù Đức Khảo, dù chết hết cũng không có gì đáng thương hại.

Ngô Tà thận trọng nói: “Tốt nhất là đừng cứu người vội, cứu xong chưa chắc chúng ta đã có thể biến thù thành bạn.” Đúng lúc đó, Trương Thụy Đồng tiện tay chỉ vào một người phía sau một lão ngoại: “Ngô Tam Tỉnh ở đó!” Người đó đầu tóc bù xù, nhìn nửa sống nửa chết.

Ngô Tà vừa mới rướn người lên, đột nhiên một chân đứng không vững trực tiếp rơi xuống dưới.

Một tiếng thét thảm thiết thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Những người có mặt đều nhìn chằm chằm vào Ngô Tà.

Cách xuất hiện 'từ trên trời rơi xuống, mặt tiếp đất' này quả thực khiến người ta thấy có chút đặc biệt.

Lại một đợt rết tấn công bị chặn đứng, nhưng mọi người vẫn nhíu chặt lông mày.

Sau khi các thi thể bị kéo đi, trên mặt đất chỉ còn lại xác rết.

Theo hướng Ngô Tà rơi xuống, tất cả mọi người đều nhìn chằm

chằm vào mấy người đứng ở phía trên.

A Ninh nhìn lên trên, thấy Trương Thụy Đồng thì có chút ngạc nhiên.

Cô nói: "Xuống đây trước đi, đây là lối thoát duy nhất." Ngụ ý là nếu muốn tiếp tục đi tiếp, thì phải xuống dưới trước.

Trương Thụy Đồng nhẹ nhàng nhảy xuống, khi tiếp đất đứng vững vàng trên mặt đất.

Bàn Tử ở phía trên chào hỏi A Ninh một tiếng.

Ngô Tà mới đi được vài bước, xung quanh lập tức có người cầm súng chỉ vào.

Ngược lại Trương Thụy Đồng đứng yên tại chỗ không động đậy lại tỏ ra ít đe dọa hơn.

A Ninh lập tức nói: "Đều là người mình, hợp tác đi, bỏ súng xuống trước." Sau khi nói đi nói lại bằng tiếng Anh với những người khác vài lần, tất cả đám lão ngoại mới hạ súng xuống.

Lúc này đám người này hoàn toàn như chim sợ cành cong, chỉ cần có động tĩnh gì là nổ súng ngay lập tức.

"Sao các người lại ở đây?" Cô có chút ngạc nhiên hỏi.

Nhìn biểu cảm của cô ta, phản ứng đầu tiên của Trương Thụy Đồng là nghĩ cô ta đang giả vờ.

Phan Tử lập tức đi kiểm tra xem người đó có phải Tam thúc không.

Sau đó Ngô Tà lại gần nhìn một cái lập tức nhận ra người đó: "Tam thúc?

Tam thúc bị làm sao vậy?" Nhìn Ngô Tam Tỉnh một hồi lâu không thấy động tĩnh gì.

Trên người có rất nhiều vết thương, bên trong đều là nửa con rết, nửa kia chui vào thịt, nhất thời không có cách nào lôi ra được.

Trương Thụy Đồng tranh thủ lúc rảnh rỗi đeo cho mình tấm hộ thân phù.

Gã liếc nhìn đặc tính của hộ thân phù một cái, một khi có tà túy đến gần hoặc gặp nguy hiểm, nó có thể hóa thành lôi điện phản kích.

Không chỉ có ba lần, sau ba lần sẽ hoàn toàn bị hủy.

Ở bên kia ba người Ngô Tà và người của A Ninh đang cãi nhau.

Trương Thụy Đồng tìm chỗ ngồi xuống, châm một điếu thuốc.

Trong lúc hỗn loạn, tay Ngô Tà bị nhét một tờ giấy. 'Tôi đi rồi, đừng đi xuống dưới nữa.

Bảo Trương gia là tôi đợi ở nơi đã hẹn.

Những gì cần biết đều ở trong Xà Mi Đồng Ngư'.

Chương 130

Sau khi đọc xong tờ giấy, Ngô Tà âm thầm đưa tờ giấy cho Trương Thụy Đồng.

"Tiểu Ca để lại!" Liếc nhìn nội dung một cái, Trương Thụy Đồng biết rõ Tiểu Ca định làm gì.

Lấy từ trên người ra một con cá đồng, một con lấy từ thôn Mê Vụ, còn một con đang ở trên người Ngô Tà.

"Cái này không còn dùng được nữa!" Gã trực tiếp ném vào tay Ngô Tà: "Nội dung ghi chép trên đó là việc Uông Táng Hải nhìn thấy Vạn Nô Vương bò ra từ vực sâu...

Cụ thể là trên đó ghi lại rằng nếu Cửa Thanh Đồng mở ra vào thời điểm không chính xác, sau cánh cửa sẽ là một lượng lớn dung nham.

Thực tế thì sau cánh cửa đó là một thế giới cứ mười năm mới mở ra một lần." Ngô Tà ngẩn ngơ đón lấy Xà Mi Đồng Ngư, hỏi: "Còn Tam thúc của tôi..." "Yên tâm đi, Tam thúc sẽ sống sót rời khỏi đây." Sở dĩ gã có căn cứ như vậy hoàn toàn là vì sau này trong đội ngũ đi tới Tháp Mộc Đà vẫn có Ngô Tam Tỉnh cùng đi.

Nhân viên y tế trong đội tiến hành băng bó cho Ngô Tà.

Nhìn sơ qua, số lượng người trong đội của A Ninh đã giảm đi hơn một nửa, phần lớn đều đã chết trên đường đi.

A Ninh dẫn người đi tới, đưa một bình nước nói: "Tôi đã nói chuyện với Vương tiên sinh rồi, chuyện hợp tác phải hỏi ý ngài!" Trương Thụy Đồng nhìn bình nước, đón lấy rồi uống một ngụm.

Đáng lẽ nước này là dành cho Ngô Tà, nhưng gã nhớ đoạn này gã thực sự cũng đã khát suốt cả quãng đường rồi.

Nhìn bộ đồ bó sát của cô ta, gã nhớ lại chuyện trên tàu.

“Đi cùng thì được, hợp tác thì miễn đi!” Ngoài việc mở cỗ Cửu Long Sĩ Thi quan kia ra thì thực ra cũng không có gì cần thiết phải hợp tác.

A Ninh thấy gã dường như không có ý muốn hợp tác, cười nói: “Lúc trước ở dưới đáy biển tôi có nỗi khổ riêng, tôi không có ý hại các anh...” Trương Thụy Đồng giơ tay, lời của người đàn bà này thực sự không phân biệt được lúc nào là thật lúc nào là giả.

Bàn Tử đi tới: “Nếu Trương gia đã lên tiếng thì không hợp tác nữa!” Ngô Tà do dự, tiến lên hỏi tìm Ô Lão Tứ trong đội để biết nội dung cụ thể trong Xà Mi Đồng Ngư.

A Ninh thấy không tìm được đột phá khẩu liền từ bỏ việc khuyên bảo, đứng bên cạnh đợi dịch Xà Mi Đồng Ngư.

Sau đó lấy ra mấy bức ảnh nói: “Tôi nghĩ thứ này hoặc giả ngài sẽ có hứng thú xem!” Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn, mấy bức ảnh đặc thù.

Lông mày nhíu lại: “Bích họa?” Liếc mắt nhìn một cái liền cười lạnh: “Bản đồ Uông Táng Hải bị bắt đi sao?” “Không cần xem nữa, về hoàng lăng ta biết nhiều hơn các người nhiều!” A Ninh nhìn mấy bức ảnh trong tay, cười lắc đầu rồi thu lại.

“Hóa ra ngài thực sự đã biết hết rồi.” Vốn dĩ định chia sẻ để trao đổi tâm ý, giờ xem ra muốn lấy được thứ gì từ gã e là hơi khó.

Khi A Ninh quay người, trên người cô ta đột nhiên rơi xuống một bức ảnh.

Trên ảnh là bức vẽ vô số ác quỷ từ trong đá bước ra.

Nhìn hình ảnh những con ác quỷ đó, trong lòng gã đột nhiên có chút dị dạng. 【 Đinh, chúc mừng ký chủ phát hiện hậu duệ của bộ

lạc Cửu Lê. 】 "Những kẻ mặt dài kia là người của bộ lạc Cửu Lê?" Bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu, đáng tiếc sau thất bại ở Trác Lộc đã bị bắt làm tù binh, cuối cùng bị diệt tộc.

Ở bên kia, Ô Lão Tứ đang dịch nội dung trong Xà Mi Đồng Ngư, xung quanh có mấy người vây quanh.

Nhưng sau khi Ô Lão Tứ nói ra nội dung bên trong, Ngô Tà đột nhiên nhìn về phía Trương Thụy Đồng.

"Quả nhiên nội dung không khác một chút nào so với những gì Trương gia nói!" Trong đó kể về việc Uông Táng Hải vô tình bị bắt và quá trình xây dựng hoàng lăng.

Nhưng sau khi đến linh cung, đối với hạng người như Uông Táng Hải, Ngô Tà không hề có một chút đồng tình nào.

Trong đó còn kể cụ thể hơn rằng dưới chân núi Trường Bạch, vốn từ thời thượng cổ có lẽ đã là một lối thông đạo đến cửa địa để.

Ngô Tà nhìn nội dung dịch ra phía sau: "Uông Táng Hải sau khi nhìn trộm bí mật trường sinh thì tinh thần hoàn toàn thất thường!" Nội dung dịch ra cũng có phần mơ hồ, e là bản thân Uông Táng Hải cũng không thực sự nhìn rõ thế giới sau cánh cửa đó là gì.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái, trên cạnh quan tài thấy một ký hiệu độc đáo được đánh dấu bằng tiếng Anh.

Gã quay người đi về phía đó.

Đúng lúc đó, A Ninh cũng đi theo: "Ký hiệu ngài để lại sao?" "Không." Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Thu mấy cái khôn vặt của cô lại đi, đừng giở trò với ta." Mặt A Ninh không cảm xúc, chỉ có chút hiếu kỳ nhìn chằm chằm vài giây.

Đi không bao lâu, phía sau truyền đến tiếng hô kinh hãi của Bàn Tử: "Thiên Chân, có phát hiện ra không, mộ đạo càng lúc càng ấm lên

rồi.” Nghe lời Bàn Tử, sắc mặt Ngô Tà biến đổi: “E là không phải chuyện tốt!” Càng lúc càng nóng chỉ chứng minh rằng khoảng cách tới núi lửa càng lúc càng gần.

Thậm chí có người nghi ngờ rằng chủ mộ thất nằm ngay trong núi lửa.

Đi về phía trước không còn đường nữa.

Phía trước là một hành lang bắc trên vực thẳm, chính giữa là một cái đỉnh đen kịt khổng lồ.

Chân đỉnh lún sâu vào trong đá.

Dưới hành lang, ở độ sâu khoảng hơn hai mươi mét, có một dãy xích sắt nối liền tới tận nơi sâu thẳm của hẻm núi hỗn độn.

Ngô Tà nói: “Mấy cái xích sắt này hình như có từ trước thời Ân Thương!” Trương Thụy Đồng né sang một bên nói: “Để bọn họ đi phía trước đi, đỡ phải bắt ta làm chó dẫn đường.” Những người đi sau cứ bám theo từ xa, chắc định để gã đi dò đường trước.

Đã biết như vậy thì làm sao gã có thể để chuyện đó xảy ra được!

Thấy gã không vội đi, người của A Ninh càng nóng lòng muốn đi thăm dò tình hình.

Bên dưới hoàn toàn là một tầng sương mù, không thể nhìn thấy tình hình dưới hẻm núi.

A Ninh lập tức lấy những bức ảnh chụp ở mộ đáy biển ra.

Đối chiếu ảnh chụp và xích sắt trước mắt, trong ảnh dường như có một lượng lớn binh lính đang thử leo xuống dưới mấy sợi xích này.

Cô phỏng đoán: “Mấy cái xích sắt này là biện pháp phòng ngự của người xưa để lại, dùng để ngăn chặn thứ gì đó bò lên!” Trương Thụy

Đồng cạn lời: “Sai rồi, mấy cái xích sắt này đơn thuần là để nuôi chim!” Bên dưới có quái vật gì mà mấy sợi xích sắt có thể ngăn cản được chứ.

“Nuôi chim?” A Ninh nghe xong theo bản năng nhìn lên không trung.

Chương 131

Giống như loại quái vật thân mềm khổng lồ nào đó trong bích họa.

Trong nháy mắt, mười mấy thuộc hạ của cô ta đều vây quanh.

Cậu lập tức chạy lên nhắc nhở: "Phải cẩn thận đám chim quái đó, tốc độ bay rất nhanh, khi ở trên không trung tôi căn bản không nhìn thấy được." Giống như lúc này, cũng chỉ có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang bay quanh mà không nhìn thấy rõ được.

Đứng bên hẻm núi, tất cả mọi người đang chuẩn bị dây leo núi để xuống hẻm núi.

Bàn Tử len lén đi tới bên cạnh Trương Thụy Đồng, vén một góc áo lên lộ ra một dãy tổng cộng mười ống lôi quản.

"Lôi quản?" Bàn Tử cười nói: "Bảo bối đáy hòm đấy, bọn này không giỏi tra xét, lát nữa thấy tình hình không ổn Béo ta sẽ điểm hỏa đống lôi quản này!" Trương Thụy Đồng đưa tay lau mồ hôi.

"Không cần phải quá khích như vậy, kẻ địch thực sự của chúng ta là những người bảo vệ bên trong!" Không phải là những thứ đang bay loạn trên không trung, tất cả đều là loại chim quái đầu người.

Đợi một lúc, đám người A Ninh bắt đầu chuẩn bị đi xuống.

Đám người này đều là những kẻ liều mạng, quả nhiên không sợ chết.

Nhìn kỹ trên xích sắt treo rất nhiều xác khô.

Trên người thi thể mặc những bộ giáp rách nát, phần lớn đã bị phong khô thành xác khô.

Có những thi thể bị cắn mất một nửa vẫn còn treo lủng lẳng, phần

lớn là những cổ thi bị ăn dở rồi bị lãng quên.

"Nhìn lên trên kìa, ở đó toàn xác khô, hình như không có thi thể mới nào!" Phan Tử chỉ vào những thi thể phía trên.

Ngoài xác khô ra là những bộ xương khô được nhét trong giáp sắt.

Những bóng đen rơi trên xích sắt, trong môi trường tối đen này biến thành từng bóng quỷ hiện lên trên đó, trông rất âm u và đáng sợ.

Trương Thụy Đồng nói với mọi người: "Ta đi xuống trước một bước, các ngươi mau đuổi theo, A Ninh sẽ thu hút sự chú ý của lũ chim quái." Người của A Ninh có súng tín hiệu chất lượng tốt hơn.

Nhưng đồng thời, lực chú ý của lũ quái vật xung quanh cũng đều bị thu hút về phía đó.

Khi tiếp đất, trên những tảng nham thạch đen khắp nơi toàn là phân đen kịt.

Xương cốt chất thành núi khắp nơi.

Gã ngồi bên cạnh đống xương cao ngất, châm một điếu thuốc chờ đợi đám người A Ninh phía sau có thể theo kịp.

Đường phía trước đơn giản, nhưng nếu đi một mình thì rất dễ bị chim quái coi là mục tiêu.

Ngô Tà đáp xuống bên cạnh hỏi: "Trương gia, ngài đang đợi sao?" Thấy Trương Thụy Đồng thong thả ngồi bên cạnh hút thuốc, dường như chẳng hề vội vàng đi tiếp.

"Ta xem xong rồi!" Gã thản nhiên nói.

Tuy lúc này không biết Tiểu Ca đang ở đâu, ký ức không hoàn chỉnh khiến gã không thể biết được đội quân mặt ngựa đó từ đâu trở về.

"Ái chà!" Bàn Tử ngồi phịch xuống bên cạnh, gạt đống xương

người vụn vỡ xung quanh đi.

Vừa ngẩng đầu nhìn về phía xa liền đột nhiên chết lặng.

Rất nhiều đạn tín hiệu được bắn đi.

Hai tia sáng soi vào một cánh cửa thanh đồng khổng lồ.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đó, Trương Thụy Đồng cảm thấy không có ngôn ngữ nào có thể hình dung được cảm giác lúc này.

Một cánh cửa khổng lồ hùng vĩ, cao hơn ba mươi mét, rộng hơn sáu mươi mét.

Cánh cửa thanh đồng nặng vạn tấn này còn gây chấn động hơn nhiều so với cây thanh đồng ở Tần Lĩnh.

Ngô Tà ngây người nhìn: "Cánh cửa lớn thế này được đúc ra từ bao giờ?" "Bất kể bên trong là gì, e rằng chúng ta khó mà vào được." Bởi vì sau đó có lẽ là vùng địa bộ của núi lửa, cửa mà mở ra không chừng sẽ có một lượng lớn dung nham chảy ra.

Trương Thụy Đồng thu hồi ánh mắt, một khắc này đột nhiên có một sự thôi thúc mãnh liệt muốn tiến vào trong.

Với tư cách là tộc trưởng của Trương gia, chắc chắn có một số việc quan trọng cần phải hoàn thành ở bên trong.

Thu hồi sự chú ý, gã nhìn quanh đại hẻm núi.

Cánh cửa thanh đồng đó còn ở xa lắm!

Ở phía trước không xa có một dãy bậc thang đá dài.

Chính giữa là một bệ thờ khổng lồ bằng đá, giống như một kim tự tháp Inca thu nhỏ.

Chín con rồng trăm chân quấn quanh dưới quan quách, tạo thành hình ảnh hoa sen.

Xung quanh dựng bốn tượng tướng quân điêu khắc bằng đá, quỳ lạy về bốn phương.

Trước quan quách đặt một cái đỉnh lớn, phía sau là một bức bình phong khắc đầy những hoa văn kỳ lạ.

Chính giữa có một cỗ quan tài bằng ngọc vô cùng nổi bật.

"Đây chắc là quan quách của hoàng đế Vạn Nô rồi chứ?" Những cỗ quan tài trước đó đều là giả, nhưng cỗ quan tài này kết hợp với chín con rồng trăm chân canh giữ, chắc chắn là quan tài thật không sai vào đâu được.

Bàn Tử khẳng định: "Tuyệt đối là quan tài thật, dưới quan tài là chín con rết lớn, hóa ra lời đồn đều là thật!" Mọi thứ đều khớp hoàn toàn.

Đúng lúc mọi người định đi xuống, A Ninh đột nhiên hét lên: "Đừng đi, các người không thấy chín con rồng trăm chân bên dưới sao?" Bàn Tử nói: "Mấy thứ đó không phải tượng đá sao, mẹ kiếp mắt mũi kiểu gì vậy?" "Bàn Tử, đó không phải tượng đá, tất cả đều là vật sống đấy!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm chín con rồng trăm chân đó, đột nhiên muốn thử thuật ngự yêu.

Xung quanh nhiều nhất chính là lũ rết và chim quái.

Chương 132

A Ninh dùng đèn pin soi vào bệ đá, lập tức thấy mấy con rết khổng lồ dài sáu bảy mét đang bò bên cạnh.

Chín con rết quấn vào nhau tạo thành hình hoa sen, người bình thường e là khó mà nhận ra chúng là vật sống.

Đảo mộ đã lâu, gã cũng thấy không ít chuyện quái dị.

Bàn Tử đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Trương Thụy Đồng đang bắt từng con chim quái mặt người rồi lại thả đi.

Hoàn toàn không biết gã đang làm gì.

Bàn Tử hỏi: "Trương gia, nếu ngài thấy chán quá thì tôi có thuốc lá đây, hiệu Bạch Sa." Trương Thụy Đồng không thèm để ý, Phan Tử ngăn gã lại không cho nói nhiều.

Tiện tay chỉ vào một con ở phía bên kia: "Bàn Tử, nhìn mấy con chim quái kia xem có gì khác thường không?" Bàn Tử nghiêm túc nhìn lên trời.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm mấy con rết đó, lũ rết này ăn cái gì mà có thể lớn đến mức này!

Ngô Tà đứng phía sau nói: "Rết thông thường thọ nhất cũng chỉ sống được ba năm năm là cùng, mấy con này... e là sống cả ngàn năm rồi chứ?" Nhìn thể hình của chín con này, e là chín con rết lớn nhất trong thế giới địa hạ.

Ngô Tà cầm ống nhòm nhìn chằm chằm vào văn tự trên bức bình phong sau quan tài, kéo lão Ô Lão Tứ kia đi xem nội dung trên đó.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn nội dung bên kia, thản nhiên nói: "Đó không phải là văn tự Nữ Chân, nội dung quan trọng ở đây có lẽ

không được ghi lại bằng chữ Nữ Chân phổ thông." "Uông Táng Hải ở đây 20 năm còn không tìm được bí mật đó, huống chi là lần đầu tiên." A Ninh ở cách đó không xa nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài bị xích sắt khóa chặt, lại một lần nữa đưa ra đề nghị: "Hợp tác đi, cỗ quan tài này e là không phải vài người có thể đối phó được đâu!" Khi cành ô liu được đưa ra, Trương Thụy Đồng chỉ liếc nhìn một cái rồi quay đầu nói với Bàn Tử và Phan Tử: "Cầm dây xích thi và móng lừa đen đứng đợi gần quan tài, nhớ đừng quá tiếp cận." Phan Tử gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Trước khi hai người rời đi, Trương Thụy Đồng lại dặn thêm một câu: "Để dây thừng lại." Đông Hạ quốc tồn tại hoàn toàn dựa vào Vạn Nô Vương, Vạn Nô Vương truyền thừa hết đời này sang đời khác, cho đến khi Đông Hạ quốc diệt vong không lâu sau đó.

A Ninh thấy động tác của gã thì có chút kỳ quái.

Một người ngoại quốc tên là Dodd trong đội cầm dây thừng tự nguyện xung phong đi móc vào bốn góc của quan tài.

Thấy hành động của Dodd, A Ninh định đi giúp một tay.

"Cỗ quan tài đó mà không mở ra, cô thực sự cam tâm sao?" Lời nói của A Ninh dường như có ma lực, đang dụ dỗ cô ta đi mở cỗ quan tài đó.

Trương Thụy Đồng mặt không cảm xúc.

"Không cần phải đi, cỗ quan tài đó sẽ tự mở." Gã còn châm một điếu thuốc đứng đợi bên cạnh.

Trong lòng như có tiếng nói nhắc nhở, thời gian sắp đến rồi.

"Sẽ tự mở?" A Ninh nhất thời ngẩn người.

Một lý luận thật kỳ quái.

Cô cũng từng xuống mấy cái cổ mộ, chuyện xác biến cực hiếm khi mộ chủ tự mở quan tài.

Đúng lúc đó, Bàn Tử đột nhiên hét lên.

Nhìn theo hướng đó, Dodd đang đu dây phía trên quan tài bỗng nhiên rơi xuống.

Nhưng cái đầu của hắn đã biến mất.

Bàn Tử nhất thời rợn tóc gáy: "Mẹ kiếp, cái đầu của gã đâu rồi?" Sợi dây tuột xuống, thi thể rơi phịch lên quan tài.

Khẩu M16 trên thi thể bị Bàn Tử lấy đi.

Đúng lúc đó, Trương Thụy Đồng đột nhiên tăng tốc.

Thân ảnh như một cơn gió, nhanh chóng lướt qua bên cạnh A Ninh.

Theo sát phía sau gã là 18 bóng đen lướt qua.

Kiểm soát cùng lúc 18 con chim quái mặt người đã là giới hạn của gã.

Thân ảnh gã bay lên xà ngang trên đỉnh kim tự tháp.

Cỗ quan tài phát ra tiếng cọt kẹt, xích sắt trên quan tài đột nhiên phát ra tiếng loảng xoảng.

"Tất cả tránh ra, Vạn Nô Vương ra rồi!" Gã đứng cách quan tài không xa, lúc nào cũng dán mắt nhìn cỗ quan tài đang từ từ mở ra.

"Trên quan tài có một khe hở!!" Phan Tử đột nhiên trợn to mắt: "Hồi nãy..." Thậm chí không ai nhận ra quan tài mở ra từ bao giờ.

Bàn Tử nói: "Chẳng lẽ có kẻ đã đi trước chúng ta một bước sao?" Vừa rồi một người ngoại quốc tiếp cận quan tài, lát sau đã đầu lìa khỏi xác.

Bỗng nghe một tiếng 'phập', ba cánh tay thò ra từ trong quan tài.

Ngay sau đó cái xác của Dodd bị kéo vào trong quan tài.

Ba bàn tay đó mọc ra những móng tay cực dài.

Móng tay đen kịt, trông vô cùng cứng rắn.

Pháo sáng trên không trung đột ngột vụt tắt, bóng tối tức thì bao trùm.

Trương Thụy Đồng nhìn ra xung quanh, tia sáng duy nhất lúc này là đầu thuốc lá vừa mới vứt đi.

Nhanh chóng Bàn Tử lại bắn thêm một phát pháo sáng lên không trung.

“Đám chim quái này gần như bị mù, dưới ánh sáng mạnh chúng không thể nhìn rõ xung quanh.

Nhưng thính giác của chúng cực tốt,” Ngô Tà chưa kịp nhắc xong thì suýt bị một bóng đen chộp mất.

Chương 133

Đám chim quái này càng lúc càng hạ thấp, thậm chí có con lướt ngay trên đỉnh đầu.

Đột nhiên trên đầu mọi người truyền đến một tiếng thảm thiết.

Bàn Tử kinh ngạc nhìn lên trên: "Chuyện gì thế, nội chiến rồi sao?" Thấy một con chim quái mặt người đang bay vừa rồi bị xé nát trực tiếp, máu tươi và lông vũ rơi lả tả xuống đất.

"Chẳng lẽ vừa rồi!" Phan Tử hiện tại đã hiểu ra, kinh ngạc nhìn về phía Trương Thụy Đồng.

Hóa ra mục đích của những việc gã làm vừa rồi chính là để lập tức thi triển vu thuật Shaman.

"Chẳng lẽ là vu thuật?" Ngô Tà nghe xong đang định hỏi về vu thuật, dù sao Shaman thì thường nghe nhưng chưa từng thấy vu thuật trong truyền thuyết.

Trương Thụy Đồng nhìn Phan Tử nói: "Đưa những người bị thương đi đi, tránh để ở đây vướng chân vướng tay." Những người bị thương như Ngô Tam Tỉnh, tiếp tục ở lại ngoài việc nộp mạng thì không còn tác dụng nào khác.

Xích sắt ngoài quan tài rung chuyển càng lúc càng dữ dội, Vạn Nô Vương thực sự sắp ra rồi.

Động tĩnh của quan tài càng lúc càng lớn, đột nhiên cỗ ngọc quan đó bay lên.

Ngay sau đó rơi mạnh xuống đất, nắp quan tài bị chấn bay đi.

Trương Thụy Đồng thong thả tiến lên phía trước.

Ngay khi quan tài rơi xuống đất, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng hô của A Ninh và mấy lão ngoại: "Lên đồ!" "Xác biến rồi!" A Ninh nhìn chằm chằm cỗ quan tài, định quan sát xem trong quan tài có thứ gì.

Phía sau đột nhiên có mấy người cùng lúc bắn pháo sáng.

A Ninh nhíu mày: "Tiết kiệm pháo sáng một chút, nếu không có ánh sáng chúng ta đều có thể chết ở đây." Một khi mất ánh sáng, với tốc độ của đám chim quái trên đầu, căn bản không ai có thể nhận ra chúng đang tiếp cận.

Có những con chim quái đầu người thể hình lớn thậm chí có thể túm người lôi thẳng lên không trung, rồi từ trên trời ném xuống trực tiếp rơi chết trên đá đen.

Ngô Tà đầy vết thương trên người, nhưng đồng thời cũng đầy máu bảo huyết.

Hiệu quả của máu không mạnh, nhưng cũng có thể tịch tà.

Phan Tử định đưa Ngô Tam Tỉnh rời đi, quay đầu lại nói: "Trương gia, Tiểu Tam gia chú ý an toàn, tôi đợi ở bên ngoài." Cõng Ngô Tam Tỉnh trên lưng rồi hét lớn với mấy người bên cạnh: "Chạy mau!" Hét xong liền chạy về phía bên kia của hẻm núi phía sau.

Mấy người kia liều mạng chạy, nhưng qua mắt của Trương Thụy Đồng gã thấy có mấy người trong lúc chạy đã bị quắp đi mất.

Gã lắc đầu rồi lại nhìn về phía bệ quan tài hình kim tự tháp.

Một xác chết khổng lồ bò ra khỏi quan tài.

Hai cánh tay trong đó đang tóm lấy một cái xác.

Đó là tàn thi còn lại của Dodd.

Nó bị ném mạnh sang một bên.

Trên xác chết mặc bộ giáp Nữ Chân đã mục nát và bạc màu.

Trên người nam thi có mười hai cánh tay sắp xếp theo hình vòng tròn phía sau lưng, mười hai cánh tay đều đang ngọ nguậy như tượng Thiên Thủ Quan Âm trong miếu.

"Đúng là một phế phẩm xấu xí, Vạn Nô Vương." Nhìn cái xác đó, trong lòng Trương Thụy Đồng chẳng có cảm giác gì nhiều.

Lời đồn về Vạn Nô Vương không phải là người, mà chỉ là loại quái vật cộng sinh giữa người và rết.

Bàn Tử cầm khẩu M16 bắn một tràng vào cái xác.

Chim quái trên trời định lao xuống cũng bị gã bắn mấy phát vào đầu.

May mà đám chim quái này không đồng lòng. 18 con mà Trương Thụy Đồng khống chế đồng thời tấn công những con chim quái mặt người khác.

Không lâu sau, trên đất đã chất đống xác chim quái.

Ngô Tà nhìn chằm chằm mười hai cánh tay đang múa may của xác Thiên Thủ Quan Âm, nói: "Nhìn xem, nó định làm gì?" "Nó định đi vào Cửa Thanh Đồng!" Trương Thụy Đồng nói: "Mau ngăn nó lại, nếu không nó sẽ phục sinh đấy!" Trong một khoảnh khắc, trong não gã đột nhiên xuất hiện một ý niệm kỳ quái.

Không thể để cái đại tống tử trước mặt này đi vào, thế giới sau cánh cửa đã xảy ra vấn đề, không thể để nó đi vào tiếp nhận phục sinh nữa.

Đạn bắn vào thi thể như bắn vào cao su, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, giống như bùn chìm đáy biển, chẳng chút phản hồi.

"Dùng thuốc nổ!" Bàn Tử tháo đống thuốc nổ vốn định dùng để

đối phó với nhóm A Ninh ra.

Trương Thụy Đồng tùy tay chộp lấy lôi quản, thứ này lúc này còn hữu dụng hơn móng lừa đen nhiều.

Gã nhanh chóng chạy tới, dùng dây xích thi khóa chặt Vạn Nô Vương lại.

Đột nhiên phi thân dùng một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu, trực tiếp đá bay cái xác Thiên Thủ Quan Âm ra ngoài.

Sức mạnh dù lớn đến đâu thì trọng lượng bản thân của nó vẫn ở đó, đá bay nó cũng không hề nhẹ nhàng chút nào.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn mà chết lặng: "Quá mạnh!" Gã âm thầm giơ ngón tay cái thán phục.

Một cú đá này đã trực tiếp đá bay sự tự tin vốn đã lung lay của đối phương về.

"Đừng đứng ngây ra đó nữa, nhét thuốc nổ vào mồm nó đi." Gã nói rồi ném mấy ống lôi quản trong tay cho Bàn Tử.

Cái xác đứng dậy, loạng choạng suýt chút nữa lại ngã.

Dây xích thi trên tay Trương Thụy Đồng lặc chặt cổ nó, nó không ngừng ngọ nguậy.

Chương 134

Cổ nó như làm bằng cao su, không dễ gì bị vặn gãy.

Bàn Tử phản ứng lại liền ôm đống lôi quản còn lại lao tới.

"Xong rồi, mau tránh ra!" Bàn Tử đặt thuốc nổ xong liền quay người chạy biến.

Trương Thụy Đồng dùng khẩu M16 bắn vào kíp nổ lôi quản, lập tức lôi quản phát nổ.

Đầu của Vạn Nô Vương trong vụ nổ tức khắc tan xác, chỉ còn lại một cái thân mình ngọ nguậy vài cái rồi đổ rầm xuống đất.

Sóng xung kích của vụ nổ trực tiếp hất văng Bàn Tử và Ngô Tà ra ngoài.

Trương Thụy Đồng đứng yên tại chỗ suýt nữa thì không đứng vững, áo của gã đã bị rách vài chỗ trong vụ nổ.

Lộ ra hình xăm Kỳ Lân bên trong.

Vừa quay người lại, thấy A Ninh ở phía sau đang len lén chạy về phía cỗ quan tài để tìm kiếm thứ gì đó.

Tù Đức Khảo tốn bao tâm sức, một mặt cầu trường sinh, cầu không được lại quay sang cầu chết.

Thứ A Ninh muốn tìm chắc chắn không thể giúp được Tù Đức Khảo.

Phớt lờ A Ninh ở phía đó, Ngô Tà cười nói: "Thuốc nổ quả nhiên là vô địch!" Nhưng vừa quay đầu lại thì nụ cười cứng đờ, nhìn trân trân vào mặt Bàn Tử như vừa thấy một hình ảnh vô cùng kinh khủng.

Ngô Tà từ từ quay đầu nhìn lại.

Pháo sáng trên không sắp tắt rồi.

“Đến rồi!” Trương Thụy Đồng đột nhiên nheo mắt nhìn về phía khác.

Ánh sáng trên đỉnh đầu trong một khoảnh khắc đột nhiên biến mất, bóng tối như sương mù nhanh chóng bao phủ.

Nếu không có dạ nhãn, lúc này e là gã cũng sẽ giống như những người khác, tim bắt đầu đập nhanh vì không biết liệu có thể bị chim quái quắp đi bất cứ lúc nào hay không.

Bốn phía xung quanh, ánh sáng chỉ tập trung vào chiếc đèn pin trên tay.

Về hướng hẻm núi, tiếng súng cũng dần dần bình ổn.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía xung quanh, tiếng tim đập 'thình thịch' vang lên rõ rệt.

Ngô Tà mới phản ứng lại, hỏi: "Trương gia, vừa rồi sao thế?" Trương Thụy Đồng tùy tay vứt bỏ bao thuốc lá rỗng: "Hết thuốc rồi, đến lúc làm việc thôi." Nhìn Ngô Tà một cái, hắn nói: "Cửa Thanh Đồng sắp mở rồi!" Tiểu Ca cũng sắp sửa tiến vào bên trong, đây là túc mệnh của mỗi một đời thủ lĩnh Trương gia, cũng là một trong những nguyên nhân khiến tộc trưởng trường thọ hơn người khác.

Chỉ cần tiến vào đạo môn, thọ mệnh đều sẽ được kéo dài, lịch đại tộc trưởng lại càng như thế.

Nhưng nó cũng có một tác dụng phụ cường đại, chính là chứng mất hồn.

Ngô Tà khắp người đầy máu, thậm chí còn cố ý phóng huyết. "Đừng phí sức vô ích, chúng không sợ máu Kỳ Lân đâu!" Trương Thụy Đồng nói.

Những sinh vật được nuôi dưỡng ở đây, thậm chí cực kỳ có khả năng là của những người sở hữu máu Kỳ Lân sơ đại.

Đám quái điểu mặt người này ngoại trừ không tấn công, thì cũng không nhìn ra bất kỳ sự sợ hãi nào.

Bàn Tử chằm chằm nhìn vào đám quái điểu xung quanh, bỗng nhiên sắc mặt hốt hoảng, trực tiếp khai hỏa.

Tiếng súng nổ liên hồi, giữa đám quái điểu đang bay loạn trên trời, hắn trực tiếp bắn chết mấy con.

Bàn Tử thay đạn cho súng, hỏi: "Trương gia, giờ tôi phải làm gì?" "Tiên đừng nói chuyện." Trương Thụy Đồng ra hiệu giữ yên lặng.

Sau đó hắn ngẩng đầu, mười tám con quái điểu bình thường mà hắn vừa khống chế lúc nãy bỗng nhiên ngoan ngoãn lại.

Những con chim này thể hình phi thường lớn, đứng tại chỗ cao hơn hai mét.

Cái đầu chim xấu xí quay mấy cái, ẩn ước có thể thấy trong miệng phát ra hàn quang, đôi mắt âm độc nhìn chằm chằm.

Tiếp đó có thêm hai con quái điểu khác bay xuống, phân biệt rơi ở vị trí bên trái và phía sau.

Số lượng quái điểu bay xuống ngày càng nhiều, nhưng hoàn toàn không nhìn ra ý đồ của chúng.

Bàn Tử cầm lấy số lôi quản (thuốc nổ) còn lại, thấp giọng hỏi: "Tình huống gì đây?" Đối diện với tình huống này, cả Bàn Tử và Ngô Tà đều cảm thấy có chút chột dạ.

Trương Thụy Đồng phất phất tay, ý bảo đừng nói chuyện, tỉ mỉ nhìn chằm chằm vào đám quái điểu mặt người đang vây quanh ngày càng đông.

Trong đó, đứng ở giữa có mười tám con thể hình nhỏ hơn, chính là mười tám con mà hắn vừa khống chế.

Sau khi ổn định cảm xúc, hắn chuẩn bị gánh vác trách nhiệm thủ hộ. "Định làm gì vậy?" Trương Thụy Đồng bĩu môi: "Tụ tập ăn uống!" Sở hữu thức vật đều bị tập trung lại một chỗ, Trương Thụy Đồng bảo Bàn Tử đem lôi quản còn lại ra, đem chôn vào trong đống thi thể trên mặt đất.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng 'bịch', bên cạnh lại có một cỗ thi thể rơi xuống, máu tươi bắn tung tóe.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh né tránh kịp thời nên không bị máu văng lên người. "Diệp Thành?" Ngô Tà nhìn thi thể dưới đất, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Đầu của Diệp Thành đã đứt lìa.

Tuy không thấy tận mắt lúc chết, nhưng nhìn cảnh tượng này cũng đủ đoán được đám người Trần Bì thảm đến mức nào. "Chắc là sau khi tách ra khỏi ta không lâu thì bị bắt." Trương Thụy Đồng liếc nhìn thi thể Diệp Thành, vừa mới dứt lời, trên trời lại rơi thêm một cỗ thi thể nữa xuống.

Chương 135

Những người này chưa chết hẳn mà chỉ còn lại hơi tàn, giãy giụa hai cái rồi cũng tắt thở.

Ngoại trừ Diệp Thành, các thi thể khác đều là người nước ngoài, chắc hẳn là người do A Ninh dẫn đầu.

Nhìn thấy thi thể rơi xuống ngày càng nhiều, Bàn Tử có chút hoảng: "Đống thi thể này xếp chỉnh tề thế kia, đám chim này không phải định lấy chúng ta ra làm món chính cho bữa tiệc đấy chứ?" Lôi quản đã được Trương Thụy Đồng chôn ở phía dưới.

Lúc nãy nổ Vạn Nô Vương đã dùng mất một cây, chỗ còn lại vừa hay để dành cho lũ quái vật này.

Xung quanh dày đặc quái điểu, số lượng nhiều đến mức gần như bao phủ hoàn toàn thế giới dưới lòng đất.

Trong hẻm núi phía sau liên tục có quái điểu bay vào.

Những con chim này thể hình cự đại, trong miệng như chứa thứ gì đó, phồng lên từng đợt.

Trương Thụy Đồng thắp một bó đuốc tự chế.

Trong ánh sáng, mấy con quái điểu dẫn đầu bỗng nhiên chậm rãi há miệng.

Từng con quái vật đỏ ngầu như khỉ không lông (Khẩu trung hầu) bò ra từ miệng quái điểu.

Chúng cẩn thận nhìn quanh rồi bắt đầu xâu xé. "Khỉ không có da..." Ngô Tà nhìn lũ Khẩu trung hầu, run rẩy nói: "Lũ khỉ này không có lớp biểu bì, lẽ nào chúng đã biến thành một cơ quan của loài quái điểu này?" Lời vừa dứt, không lâu sau, càng nhiều quái điểu từ trong

miệng nhả ra Khẩu trung hầu. "Đây...

đây không phải là con Khẩu trung hầu chúng ta thấy ở Linh Cung sao?" Bàn Tử gần như không tin vào mắt mình.

Trên đời này lại có loại quái vật vượt xa trí tưởng tượng như vậy.

Số lượng Khẩu trung hầu ngày càng nhiều, thậm chí vì tranh giành thức ăn mà xâu xé đánh lộn lẫn nhau.

Nhìn lũ Khẩu trung hầu vây lại một chỗ, sắc mặt Trương Thụy Đồng dần trở nên hồng nhuận: "Nói nhỏ tiếng thôi, có mấy con đang nhìn chằm chằm ta rồi đấy." Ngô Tà nhìn kỹ lại, lũ khỉ kia hoàn toàn có miệng mà không có mắt.

Trương Thụy Đồng bỗng nhiên ánh mắt lạnh lùng: "Ngay bây giờ!" Ngòi nổ được thắp sáng, tám cây lôi quản còn lại đều được nối với nhau.

Một tiếng nổ vang trời, kèm theo một tiếng kêu kỳ quái.

Trong phút chốc, cả mảng lớn Khẩu trung hầu bị nổ nát bấy.

Sau vụ nổ, một lượng lớn mảnh xác khỉ đỏ ngầu văng tung tóe.

Thời điểm nổ được chọn rất chính xác, ước tính có đến hàng trăm con bị tiêu diệt.

Ngay sau đó, trên không trung bỗng nhiên rơi xuống mấy con quái điểu mặt người, bắt đầu săn đuổi những con Khẩu trung hầu còn sót lại.

Số lượng không nhiều không ít, vừa đúng mười tám con.

Trương Thụy Đồng nói với những người bên cạnh: "Chúng ta rút lui trước." Sự chú ý của đám quái điểu khổng lồ đã hoàn toàn bị mười tám con kia thu hút.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng nhìn về phía đống đá lớn đối diện

cửa Thanh Đồng sau hẻm núi.

Theo như bức bích họa kia, quân đội người mặt dài sẽ từ đó đi ra.

Bàn Tử nốc một ngụm rượu lớn, cảnh tượng quái điểu và Khẩu trung hầu vừa rồi làm hắn sợ đến mức nhũn cả chân.

Mấy người bọn họ đi ra ngoài mà không gặp bất kỳ sự ngăn cản nào. "Đợi đã, nhìn trên cổ con Khẩu trung hầu kìa!" Ngô Tà bỗng nhiên nhặt lên một cái chuông đồng từ dưới đất.

Kiểu dáng chuông đồng này gần như giống hệt với cái ở Lỗ Vương Cung và Tần Lĩnh.

Phía sau bỗng truyền đến tiếng thét của Khẩu trung hầu, kèm theo những tiếng quái khiếu kỳ lạ.

Mười tám con quái điểu mặt người đang bị vây công, nhưng điều đó cũng tạo thời gian cho bọn họ. "Cũng là chuông đồng, cái này với những cái trước đây thuộc cùng một hệ thống!" Chỉ trong nháy mắt, đám Khẩu trung hầu dưới đất chỉ còn lại lưa thưa vài con. "Đợi ta một chút!" Trương Thụy Đồng cầm khẩu M16, nhắm chuẩn những con Khẩu trung hầu còn sống mà xả súng.

Loại khỉ này nhìn thật buồn nôn, với tư cách là người thủ hộ, hắn cũng không ngại ra tay.

Ngay lúc đó, tất cả quái điểu mặt người bỗng nhiên cảnh giác đứng tại chỗ, giống như tập thể nhận được một mệnh lệnh nào đó.

Bao gồm cả hai con còn sống trong số mười tám con Trương Thụy Đồng khống chế, tất cả đều bay lên không trung.

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía đống đá loạn phía sau, nhàn nhạt nói: "Đến rồi!" Vẻ mặt hắn tuy phong khinh vân đạm, nhưng trong

lòng thực ra đang dậy sóng. "Đám quỷ binh đó đến rồi sao?" Bàn Tử dọc đường đã nghe nói, ở Lỗ Thương Vương cũng có chuyện này.

Nhìn nội dung trên bích họa, thì ra là có thật.

Ngô Tà nghe xong vẫn cảm thấy khó tin: "Hả, truyền thuyết Vạn Nô Vương có thể hiệu lệnh quỷ binh đều là thật sao?" "Hóa ra chân tướng còn có thể khó tin hơn cả truyền thuyết!" Chằm chằm nhìn xung quanh, Bàn Tử bỗng nhiên mắng: "Mấy cái quỷ binh đó đâu?" "Đến rồi, nhìn kỹ lớp da người trên cửa Thanh Đồng kìa!" Trương Thụy Đồng đưa tay chỉ, lớp da người phong ấn trên cửa Thanh Đồng lúc này toàn bộ nổ tung và rụng xuống.

Cánh cửa kia đang từ từ mở ra, nhưng lúc này chỉ mới hé mở một khe nhỏ.

Ngô Tà cảm thấy tim mình đang đập nhanh mãnh liệt. "Cánh cửa lớn thế kia, ai mở ra được chứ?

Chương 136

Lẽ nào là trận chấn động lúc nãy?" Trong miêu tả của Uông Tạng Hải, đạo môn chính là thông đạo giữa địa ngục và tiên thế, bên trong cửa chứa đựng sự tà ác vạn cổ.

Thứ ở bên trong chắc chắn không phải thứ tốt lành gì, nhưng nó có thể khiến người ta trường sinh, chỉ riêng điểm này thôi đã khiến Uông Tạng Hải mê muội, thậm chí không tiếc bố cục gần nghìn năm. "Lẽ nào tà thần địa ngục bên trong muốn ra ngoài dắt chó đi dạo?" Trương Thụy Đồng đá Bàn Tử một cái, trầm giọng nói: "Bớt nói nhảm đi, kiên nhẫn mà xem." Khoảnh khắc kích động lòng người thế này mà không khí suýt nữa bị phá hỏng hết.

Lúc này trong lòng hắn cũng đang cân nhắc có nên tiến vào hay không.

Bên trong mỗi lần chỉ có thể vào một người, nếu không có Quỷ Tỷ (con dấu quỷ) thì mọi chuyện đều vô dụng.

Không lâu sau, cánh cửa mở thêm một chút, độ rộng tầm hơn một mét, bên trong là một mảnh mông lung hỗn độn.

Nhưng có thể khẳng định, thế giới sau cánh cửa tuyệt đối không phải nham thạch núi lửa. "Vào xem thử đi!" Bàn Tử chưa nói dứt lời, chân đã bất giác bước về phía trước.

Giờ phút này ai cũng hiểu, toàn bộ Thiên Cung tồn tại đều là vì cánh cửa này. "Đợi đã, cánh cửa đó không thể lại gần đâu." Trương Thụy Đồng liếc nhìn hai người, "Trong môn có tồn tại cực kỳ khủng bố, tùy ý tiếp cận chỉ có con đường chết!" Sức mạnh của con người tuyệt đối không thể đẩy nổi đạo môn.

Chút sức lực mọn của bọn họ so với đạo môn thì quả là quá nhỏ

bé.

Cửa cuối cùng cũng chậm rãi mở ra, rộng khoảng ba mét, đủ để lái xe vào.

Ép xuống sự hưng phấn trong lòng, bọn họ nhanh chân bước tới.

Trương Thụy Đồng bỗng nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Có mang nến tê giác (tê giác chá) không?" Một loại nến làm từ sừng tê giác và một số dược liệu, được giới đổ đấu gọi là 'Chân thực chi hỏa', có thể soi rõ thế giới sau cánh cửa.

Nếu không, những gì mắt nhìn thấy chỉ là một mảnh hỗn độn thất tung.

Lại gần cửa Thanh Đồng thêm vài phần, sau cửa bỗng nhiên thắp sáng mấy ngọn đèn lửa.

Bàn Tử kinh ngạc: "Sau cửa có người thắp đèn à?" "Không phải đèn, đó là mắt!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm sự biến hóa bên trong, ánh lửa lập lòe kia e rằng chính là quỷ hỏa trong mắt binh sĩ.

Phía dưới hẻm núi đá bỗng nhiên cũng bốc lên một màn sương mỏng màu xanh nhạt.

Trương Thụy Đồng nhìn vào góc khuất, phát hiện Tiểu Ca đang trốn sau tảng đá, đã thay một bộ khôi giáp không biết lấy từ đâu, đang chờ đợi thời cơ.

Chớp mắt xung quanh sương mù ngày càng lớn, đến mức không thể nhìn rõ. "Quỷ vụ, đây là biểu hiện khi quỷ khí nồng nặc đến mức độ nhất định!" Đột nhiên, sau lưng Trương Thụy Đồng xuất hiện một hư ảnh kỳ đặc, tình huống này xuất hiện một cách bất giác, cũng là lần đầu tiên xảy ra.

Nhìn cái bóng đen kỳ lạ kia, Ngô Tà dụi dụi mắt, nhìn kỹ lại mới thấy rõ từ trong sương mù.

Bàn Tử huých tay Ngô Tà: "Thiên Chân, nhìn cái bóng đen sau lưng Trương gia kìa, đó là cái thứ gì thế?" Lần trước dường như cũng đã thấy thoáng qua một lần, lần này xuất hiện quá đột ngột, làm họ bị cái bóng đen hung thần ác sát kia dọa cho nhảy dựng.

Trương Thụy Đồng lườm hai người một cái: "Đừng nói chuyện, có thứ sắp ra rồi!" Ngô Tà lập tức im bặt.

Khi Trương Thụy Đồng quay đầu, bóng đen sau lưng cũng quay theo, cái nhìn đáng sợ kia như thể tà thần từ địa ngục đang ngưng thị.

Khi gặp đám quỷ binh, bóng đen bỗng nhiên trở nên gào thét.

Ngô Tà thậm chí có cảm giác ảo giác, tà thần bị nhốt trong cửa Thanh Đồng mà Uông Tạng Hải nói có lẽ cũng giống như thế này.

Tiếp đó là một chuỗi tiếng tù và vang lên từ hẻm núi, âm thanh du dương vô cùng, không ngừng vang vọng mãi không dứt.

Vô số bóng đen u u xuất hiện xung quanh.

Nghe tiếng tù và lộc giác xong, lại không thấy bóng đen nào xếp hàng như trong bích họa. "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử cố gắng hạ thấp giọng, sợ đám bóng đen bên cạnh nghe thấy.

Loại áp lực cường đại này còn đáng sợ hơn nhiều so với lúc đối mặt với đám quái điểu mặt người.

Ngô Tà và Bàn Tử dìu nhau để tránh bị nhũn chân mà ngã quỵ.

Bàn Tử run rẩy: "Thiên Chân à, nhiều quỷ binh thế này đang nhìn kìa, chúng ta là đại diện dương gian, không thể để mất mặt được!" Ngô Tà đâu còn nói được gì, ngây người nhìn đám bóng đen, não bộ gần như đình trệ.

Một lát sau, Ngô Tà mới thốt ra được mấy chữ: "Âm binh mượn đường!" Bàn Tử gật đầu lia lịa.

So với ở Tần Lĩnh, đây mới thực sự là âm binh mượn đường chân chính.

Không biết đám âm binh này từ bao nhiêu năm trước, mang lại áp lực như thể đang ở trong hầm băng, lạnh thấu tận tâm can.

Trong đội ngũ có người cầm cờ lệnh đi phía trước.

Những bóng đen kia đều mặc khôi giáp thời Ân Thương, phía sau có người khiêng tù và.

Khiêng chiếc tù và lộc giác nặng nề như thế mà bước đi vẫn như đang bay.

Nhưng nhìn một lúc, họ phát hiện ra vấn đề. "Không tập kết sao, kỷ luật của đám quỷ binh này hơi kém nhỉ!" Bàn Tử chằm chằm nhìn xung quanh, buột miệng nói.

Trương Thụy Đồng vỗ mạnh vào Bàn Tử một cái: "Béo chết tiệt, đã bảo đừng nói chuyện, bớt vài câu thì chết à?" Lúc này ai mà biết được đám quỷ binh xung quanh phát hiện có người sống sẽ tấn công hay không.

Vừa mới mở miệng, hắn đã nhận ra điều bất thường.

Chỉ thấy đám quỷ binh xung quanh nhìn chằm chằm vào bóng đen sau lưng Trương Thụy Đồng, ánh mắt vốn bình thản bỗng nhiên lộ ra vẻ xích nhiệt. "Sao thế?" Bàn Tử hỏi xong nhìn sang Ngô Tà, thấy cậu cũng như bị ma ám, khắp người run rẩy.

Chương 137

"Tộc Cửu Lê, tộc Cửu Lê trong truyền thuyết về bộ lạc Xi Vưu!" "Cái gì, Lê?" Bàn Tử nghe mà mờ mịt. "Cửu Lê." Trương Thụy Đồng ngưng trọng nói: "Trong truyền thuyết, Xi Vưu thất bại trong trận Trác Lộc, tộc nhân đều bị bắt, những người này mặc chiến giáp thời Ân Thương, chính là hậu duệ bộ lạc Cửu Lê." Hắn nhớ rõ, Xi Vưu bại dưới tay Hoàng Đế và Tây Vương Mẫu, Cửu Thiên Huyền Nữ trong truyền thuyết cũng là những kẻ mặt người đang ở trên kia.

Bí mật của cánh cửa này đã kéo theo cả những bí văn thời thượng cổ.

Trương Thụy Đồng bị vây ở giữa, bị một đám lão đại mặt dài nhìn chằm chằm, cảm giác thật quái dị.

Đám binh sĩ mặt dài thời Ân Thương con nào con nấy mặt dài như mặt ngựa, trên mặt có những lỗ hổng kỳ lạ, mang theo quỷ hỏa xanh biếc.

Với tướng mạo cực kỳ khủng bố này, Trương Thụy Đồng lại cảm thấy có vài phần thân thiết.

Một trong số những người cưỡi ngựa tiến lại, há miệng với Trương Thụy Đồng.

Thông qua khẩu hình, hắn hiểu được ý nghĩa: "Cứu." Tiếng tù và lộc giác lại vang lên.

Trong đám người cao một mét chín, hai mét, Trương Thụy Đồng nhìn thấy một người chỉ cao khoảng một mét bảy - chính là Tiểu Ca.

Đứng trong đó trông anh cực kỳ thấp bé, nếu không phải đám quỷ binh này bị trói buộc, e rằng cũng không dễ dàng trà trộn vào như vậy.

Tiểu Ca nhìn thấy Trương Thụy Đồng thì sững lại, sau đó nhìn thần tình cổ quái của đám quỷ binh xung quanh, biểu tình càng kỳ quái hơn. "Quay về đi, Trương gia cần cậu, chuyện sau cánh cửa để ta xử lý!" Trương Thụy Đồng nhìn quỷ binh xung quanh, bỗng nhiên càng tò mò về thế giới sau cửa Thanh Đồng. "Cậu biết chuyện sau cửa Thanh Đồng sao?" Câu hỏi của Trương Thụy Đồng dường như nằm ngoài dự liệu của Tiểu Ca.

Đối với người Trương gia, đặc biệt là tộc trưởng thường xuyên ra vào cửa Thanh Đồng, chuyện này đáng lẽ phải rõ như lòng bàn tay.

Tiểu Ca lắc đầu nói: "Tôi chỉ đi theo những nhân tộc thượng cổ này tập kết sau cửa, thế giới đó tạm thời không vào được!" "Bị ép vào sao?" Tiểu Ca gật đầu: "Thụ chế vào sức mạnh sau cửa, hiện tại không cứu được, tôi vào trước, đợi tôi quay về." Như thể sợ Trương Thụy Đồng tranh mất Quỷ Tỷ, Tiểu Ca quay người vội vã muốn đi. "Nhân tộc thượng cổ sao?" Ngô Tà nghe xong bỗng nhiên lặp lại bốn chữ này, hỏi: "Tiểu Ca, tại sao anh lại trà trộn vào đó?" Tiểu Ca không đáp, chỉ nói: "...

Không có Quỷ Tỷ, tất cả mau quay về đi, đừng vọng tưởng xông vào cửa Thanh Đồng, sức mạnh bên trong không thể chịu đựng nổi đâu!" Bóng dáng anh nhanh chóng biến mất trong đám quỷ binh, theo họ bước vào cửa Thanh Đồng.

Trương Thụy Đồng gật đầu, thuận tay giữ Ngô Tà lại: "Cậu ấy sẽ ra thôi, đừng có cản trở!" Đối với Ngô Tà lúc này, Trương Thụy Đồng suýt chút nữa không nhịn được mà muốn bóp chết cậu cho xong.

Nhìn Tiểu Ca xông vào cửa Thanh Đồng, Ngô Tà suýt nữa hét lên, hạ thấp giọng hỏi: "Trương gia, Muộn Du Bình bị câu hồn đi rồi sao?" Nhiều quỷ binh tiến vào sau cửa như vậy, cảm giác sau cửa Thanh Đồng hoàn toàn là một thế giới của người chết.

Bàn Tử có chút không tin vào tà thuật, nói: "Hay là chúng ta cũng vào xem thử?" "Điên à?" Ngô Tà tuy muốn vào, nhưng nỗi sợ bóng tối trong lòng khiến cậu không dám bước tới cánh cửa đó.

Trương Thụy Đồng vỗ vai Bàn Tử: "Đi, ta vào xem thử!" Bàn Tử nhặt đèn pin dưới đất, kinh ngạc nhìn cửa Thanh Đồng phía trước: "Không có thứ gì soi được bên trong sao?" A Ninh không biết xuất hiện từ lúc nào, tay cầm một nửa cây nến tê giác.

Trương Thụy Đồng nhìn cây nến, A Ninh áy náy: "Xin lỗi, phần lớn đã dùng hết từ trước rồi.

Nghe anh nói tôi mới biết cần thứ này!" "Ta không cần thứ đó!" Trương Thụy Đồng liếc nhìn, cuối cùng từ chối.

A Ninh lập tức nói: "Cổ đại có truyền thuyết, đốt nến tê giác có thể thấy quỷ quái.

Dân gian truyền rằng đốt nến tê giác có thể gặp lại người thân đã khuất!" Bàn Tử giật lấy cây nến: "Tôi cần cái này!" Trương Thụy Đồng có Âm Dương Nhãn và Dạ Nhãn, xuyên qua màn hỗn độn kia có thể nhìn thấy thế giới đó.

Đây cũng là điều đề cập trong Xích Mi Đồng Ngư.

Ban đầu Uông Tạng Hải được dẫn vào sau cửa Thanh Đồng, lúc đầu chỉ thấy một mảnh hỗn độn không thấy gì cả, sau đó mới phải đốt 'Chân thực chi hỏa' (lửa nến tê giác) mới có thể thấy.

Hiệu quả đó chẳng phải giống hệt Âm Dương Nhãn sao?

A Ninh chỉ nhìn theo bóng lưng Trương Thụy Đồng chứ không dám lại gần cánh cửa kia.

Những người biết về đạo môn đều hiểu rằng khi không có Quỷ Tỷ thì không được lại gần, nói gì đến chuyện đi vào!

Theo đuôi đội ngũ quỷ binh, hắn bước vào thế giới sau cửa Thanh Đồng.

Phía sau bỗng truyền đến tiếng gọi: "Mau đi đi, đám chim kia quay lại rồi!" Nghe động tĩnh phía sau, tai Trương Thụy Đồng nghe rõ tiếng 'vút vút' bay nhanh.

Bỗng nhiên hắn cảm giác linh hồn như bị kéo ra.

Khi bước qua cửa Thanh Đồng, tai hắn vang lên tiếng thông báo: 【 Đinh, hoàn thành điểm danh tại cửa Thanh Đồng, đang tiến hành bảo hộ linh hồn cho túc chủ. 】 Nghe thấy âm thanh này, Trương Thụy Đồng phản ứng lại: "Hệ thống, vừa rồi là thế nào?" 【 Thế giới chưa biết sau cửa Thanh Đồng sẽ gây ra tổn hại không thể dự báo cho linh hồn! 】 Hóa ra là vậy.

Ngoảnh đầu nhìn lại, Bàn Tử như thấy cảnh tượng đáng sợ, đứng sững tại chỗ không dám bước tiếp.

Ngẩng mắt nhìn lên, thế giới trước mặt đội quân kia, những bộ khôi giáp rách nát bỗng trở nên mới tinh, quỷ hỏa trong mắt cháy rực hơn trước.

Phía sau bỗng truyền đến tiếng đóng cửa. "Hỏng rồi, cửa Thanh Đồng sắp đóng lại rồi!" Trong màn hỗn độn, bỗng có một đôi tay vươn ra, chộp lấy hắn rồi ném mạnh ra ngoài.

Trong lúc hoảng loạn, Trương Thụy Đồng ngẩng đầu nhìn, thấy binh sĩ mặt ngựa quen thuộc kia.

Nguy hiểm, mau đi đi!

Chỉ kịp nhìn thấy khẩu hình, Trương Thụy Đồng hiểu được lời nhắn.

Khi mở tay ra, hắn thấy trong tay có thêm một thứ: "...

Đan dược?" Lẽ nào là thuốc trường sinh bất lão? 【 Đan dược có thể sử dụng, giúp tăng cường thể chất trường sinh của túc chủ.

Chương 138

】 Trương Thụy Đồng yên tâm thu cất.

Sử dụng khinh thân thuật, ngay khoảnh khắc cửa Thanh Đồng khép lại, hắn lao ra ngoài. "Trương gia!!" Ngoài cửa Thanh Đồng, Bàn Tử lao tới: "Không sao chứ?" Thấy Trương Thụy Đồng đi vào, hắn suýt tưởng thế giới bên trong là Cửu U Minh Giới.

Trương Thụy Đồng ngoảnh lại nhìn, cửa Thanh Đồng đã đóng.

Không biết bao lâu sau đạo môn mới mở lại lần nữa. "Dĩ nhiên không sao, nãy ai hăng hái đòi vào, thế quái nào vừa vào đã nhát thế!" Trương Thụy Đồng nhìn Bàn Tử, không nhịn được mắng một câu.

Trên trời, lượng lớn quái điểu mặt người lại phát động tấn công mãnh liệt hơn.

Mọi người gần như đều rút khỏi hẻm núi.

Chạy đến ngã ba đường, Trương Thụy Đồng nhìn về hướng khác, thấy Phan Tử đang dùng cung tên tự chế bắn trả: "Phan Tử!" Ngô Tà thấy Phan Tử xuất hiện thì kích động chạy tới.

Khe hở thông đạo hẹp, đám quái điểu không thể bay vào thuận lợi, con nào bay vào đều bị bắn chết.

Phía trước có mấy người nước ngoài cầm súng nhanh chóng chui vào trong.

Phan Tử thấy bọn họ thì đại hỉ, nhưng sau đó lại ngẩn ra: "Những người khác đâu?" "Đừng nhắc nữa, chết sạch rồi!" Ngô Tà tìm một chỗ nghỉ chân, xử lý vết thương trước.

Bên ngoài thấp thoáng tiếng thảm thiết, không biết kẻ đen đủi nào lại bị bắt rồi.

Đường phía trước càng đi càng hẹp, cuối cùng chỉ đủ cho một người đi nghiêng qua.

Không khí xung quanh bỗng ấm lên, Trương Thụy Đồng phán đoán chắc là gần suối nước nóng.

Nhiệt độ càng ngày càng cao, phía trước có thể thấy bóng người.

Những người còn lại chắc đều ở đây.

Trương Thụy Đồng bỗng nhớ ra Hoắc Tiên Cô dường như có một cái Quỷ Tỷ. 【 Đang rút thăm phần thưởng ngẫu nhiên, xin hãy kiên nhẫn đợi! 】 Nghe tiếng hệ thống, Trương Thụy Đồng nghĩ đến viên đan dược kia, cuối cùng bỏ vào miệng.

Ngay lập tức cảm thấy kinh lạc khắp người nổ tung, sức mạnh lại được nâng cao rõ rệt.

Nhiệt độ cơ thể tăng vọt, hình xăm Kỳ Lân hiện ra. "Nhiệt độ xung quanh dường như nóng lên rồi!" Ngô Tà kỳ quái hỏi: "Phía trước là chỗ nào?" "Phía trước có suối nước nóng, chúng ta có thể tắm một cái!" Phan Tử nói rồi liếc nhìn A Ninh bên cạnh.

Những người khác có thể tắm, nhưng cô ta chắc hơi khó.

Vừa rồi cô ta ngất xỉu bên trong, chắc được người của mình khiêng về, lúc sinh tử thế này vẫn có người cứu.

Trương Thụy Đồng nhìn gương mặt thanh tú vô hại của Ngô Tà, giờ cũng không chắc cậu ta có cố ý lại gần hay không.

Trong đội ngũ có bác sĩ kiểm tra vết thương cho mọi người.

Trong số tất cả, có lẽ chỉ có Trương Thụy Đồng nhờ khả năng phục hồi mạnh mẽ mà không để lại vết thương nào.

Nhìn về phía Phan Tử, hắn nói: "Đợi tình hình khá hơn, hãy rời khỏi đây." Bàn Tử lục lọi trong túi, còn một cây pháo sáng cuối cùng.

Pháo sáng ném ra, nơi chiếu sáng được không nhiều.

Ngô Tam Tỉnh trạng thái hoảng hốt, thấy Trương Thụy Đồng bên cạnh thì đưa tay nắm lấy chân hắn: "Những người ở mộ dưới đáy biển đó..." "Đều chết rồi!" Trương Thụy Đồng nhạt giọng nói.

Vốn dĩ chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn, đa sầu đa cảm quá lại thành ra cố ý. "Chết rồi sao?" Ngô Tam Tỉnh bỗng buông tay, sắc mặt càng khó coi hơn. "Trần Văn Cẩm còn sống!" Nói xong, Trương Thụy Đồng quay người đi về phía cửa hang phía trước.

A Ninh tỉnh lại, có người ân cần đưa đồ ăn.

Thấy Trương Thụy Đồng đi tới, cô đưa một ít đồ: "Tôi thấy anh chưa ăn gì, ăn chút đi!" Hắn liếc nhìn, lần này không từ chối.

Giờ cũng thấy đói thật, sau khi nuốt viên đan dược kia không hiểu sao bụng đói cồn cào, hoa mắt chóng mặt.

Lúc này có người nói: "Quan hệ giữa đám Khẩu trung hầu và quái điểu có thể là quái điểu không thể tiêu hóa được, nên cần Khẩu trung hầu giúp tiêu hóa." "Vậy quái điểu ăn gì?" Chuyên gia ánh mắt quái dị nói: "Dựa vào phân của Khẩu trung hầu mà sống." Cả đám người lập tức hối hận vì đã hỏi câu này.

Từ lúc rời khỏi nơi đó đến nay, mọi chuyện diễn ra quá nhanh.

Trương Thụy Đồng nhìn quanh, thấy mọi người cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi, bèn đá Phan Tử một cái: "Phan Tử, mang theo Ngô Tam Tỉnh, chúng ta chuẩn bị xuất phát!" Xuyên qua khe hở sâu hơn, bọn họ đi vào trong.

Ngô Tà thấy con đường dài lạ thường, hiếu kỳ hỏi: "Con đường này không biết dẫn tới đâu nhỉ?" Nhìn quanh thấy có gió thổi, chắc là có lối thoát. "Lối ra bên ngoài, chỗ đó thông thẳng tới suối nước nóng!" Quả nhiên đi không bao lâu, một luồng nhiệt lưu ập tới.

Bước ra khỏi khe núi, cuối cùng cũng thấy được ánh mặt trời đã lâu không gặp.

A Ninh dùng điện thoại vệ tinh gọi người tiếp ứng.

Đội cứu hộ trong núi tìm thấy họ, đưa những người bị thương xuống núi trị liệu.

Người dẫn đội chính là Trương Hải Toan của Trương gia.

Chương 139

Thấy Trương Thụy Đồng bình an vô sự, anh ta lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

Sau đó liếc nhìn những người còn lại, nhìn Phan Tử, kỳ quái hỏi: "Đám người Trần Bì đâu?" "Tôi đoán là chết sạch rồi." Bàn Tử thở dài.

Trong hoàn cảnh đó, chết rồi đến xác cũng chẳng còn, đảo đấu mà, khó tránh khỏi kết cục như vậy. "Chết thì thôi!" Hạ đấu mà chết người là chuyện bình thường nhất, trong lòng họ cũng không thấy kinh ngạc lắm.

Trương Hải Toan lập tức thưa với Trương Thụy Đồng: "Tộc trưởng, hai ngày nay tuyết lớn phong tỏa đường, phải một tuần sau mới rời đi được." Trương Thụy Đồng gật đầu, xem ra mọi người chưa thể rời đi ngay được.

Một tuần sau, Phan Tử về Trường Sa để thu xếp cục diện đã bày ra trước đó.

Ngô Tà phải chăm sóc chú Ba nên ở lại bệnh viện.

Chỉ còn người Trương gia và Bàn Tử cùng về Kinh đô.

Trên đường đi, Bàn Tử bỗng kỳ quái hỏi: "Uông Tạng Hải tốn bao công sức làm ra ba con cá để giấu kín như vậy, rốt cuộc là sợ ai tìm thấy?" Trương Hải Toan liếc nhìn Bàn Tử, bĩu môi: "Ngươi nghĩ sao?" Trương gia thời đó, phất tay một cái là có thể thay đổi triều đại, nói gì đến đối phó một Uông Tạng Hải.

Về đến Kinh đô, Trương Thụy Đồng lại gặp Doãn Nam Phong trong bộ váy dài đen tuyền.

Cô bưng đồ đến trước mặt hắn: "Đây là hai phần Kỳ Lân Kiệt anh cần, thứ này có giá mà không có thị trường, nhưng đối với Trương gia thì lại vô dụng." Trương Thụy Đồng nhận lấy, liếc nhìn rồi nói: "Để trên bàn là được." Doãn Nam Phong đứng sững tại chỗ, để đồ trên bàn nghĩa là người có thể đi rồi. "Đúng rồi, hai hôm trước có người tên Hồ Ba Nhất tìm anh, nói có chuyện quan trọng." Trương Thụy Đồng trầm ngâm một lát: "Chuyện quan trọng?" Có thể quan trọng đến mức nào, chẳng qua là lời nguyền quỷ nhãn khiến họ không sống quá năm mươi tuổi thôi.

Lúc này e rằng Trần giáo thụ đang cận kề cái chết. "Anh ta nhắn lại, nếu anh về thì qua Phan Gia Viên một chuyến." Nhắc đến Phan Gia Viên, Doãn Nam Phong lộ rõ vẻ khinh thường. "Ngày mai ta sẽ đi." Trương Thụy Đồng đặt đồ xuống, thấy cô chưa đi, cũng không biết định làm gì.

Thanh Thanh Mạn bưng mấy bình rượu trắng vào.

Nhìn mấy bình rượu nồng độ cao kia, Trương Thụy Đồng liếc nhìn Doãn Nam Phong. "Nghe nói anh thích uống rượu, em đặc biệt để dành mấy bình rượu ngon!" Nhìn bộ dạng cô, Trương Thụy Đồng thở dài trong lòng: Định chuốc say ta để tìm cơ hội sao!

Một ly rượu xuống bụng, Doãn Nam Phong đã bắt đầu lảo đảo: "Em chóng mặt quá ~" Cô xoay người một vòng rồi định ngã xuống.

Trương Thụy Đồng nhìn vào mắt cô, có thể tiếp quản Tân Nguyệt Phạn Điếm mà tửu lượng lại kém thế sao?

Đang lúc xuất thần, bỗng trên môi truyền đến cảm giác mát lạnh.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến hắn sững sờ.

Động tác có chút vụng về, chắc cũng là lần đầu của cô.

Chưa đầy nửa tiếng sau, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gọi:

"Trương gia!

Trương gia có ở đó không?" "Không được vào, đây là phòng riêng của chủ nhân." Trương Thụy Đồng nghe ra là giọng Vương Bàn Tử.

Hồ Ba Nhất chắc cũng đến rồi, xem ra chuyện lời nguyền khiến họ rất coi trọng.

Doãn Nam Phong nhíu mày, không cam lòng buông tay ra, lại có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Trương Thụy Đồng.

Cô vội vàng chỉnh lại y phục, hướng ra cửa quát: "Bên ngoài có chuyện gì thế?" Mở cửa ra, Thanh Thanh Mạn đang chặn ở cửa, người của Trương gia nghe động tĩnh cũng đi theo.

Vương Bàn Tử thấy Trương Thụy Đồng thì lập tức chạy tới, vẻ mặt đầy sốt sắng.

Trương Thụy Đồng nhìn là biết vì chuyện gì.

Doãn Nam Phong nói với Thanh Thanh Mạn: "Sau này không cho phép tên này bước chân vào phạn điếm nữa." Vương Bàn Tử đâu còn tâm trí quan tâm nhiều thế.

Nhìn bộ dạng hắn, Trương Thụy Đồng thở dài, hỏi: "Dấu vết lời nguyền xuất hiện rồi à, gấp cái gì!" Nghe lời Trương Thụy Đồng, Bàn Tử ngẩn ra: "Sao anh biết?" "Dĩ nhiên, trước khi đi Tinh Tuyệt ta đã biết rồi." Thấy không có Shirley Yang ở đây, hắn nói: "Ngày mai ta sẽ qua Phan Gia Viên tìm các người." Hồ Ba Nhất bước tới xin lỗi, rồi nói: "Chuyện này thực sự quá kỳ quái, nếu Trương gia đã biết, tôi cũng yên tâm phần nào." Đã biết thì ít nhiều cũng thấy hy vọng, ít nhất phải tìm hiểu xem đồ án con mắt đó là gì.

Đợi khi trong phòng không còn ai, Trương Thụy Đồng đi tới trước gương kiểm tra bả vai sau.

Có vẻ máu Kỳ Lân không phòng được loại sức mạnh không tên

này. 【 Túc chủ tích lũy phần thưởng, nhận được: Thể chất miễn nhiễm lời nguyền (từ nay vô duyên với lời nguyền), Đèn pin xuyên sương mù (soi xuyên màn sương), Nâng cấp kỹ năng lấy đồ (có thể lấy đồ không cần tiếp xúc). 】 【 Đinh, lời nguyền, thi khí, âm khí, quỷ khí trong cơ thể túc chủ đã được tiêu trừ hoàn toàn. 】 Mỗi lần hạ đấu, trong cơ thể con người đều để lại những thứ có hại như thi âm khí.

Truyền thuyết kể rằng những kẻ đổ đấu đều không có kết cục tốt chính là vì nguyên do này.

Nếu hệ thống không nhắc nhở, hắn cũng không nhận ra những thứ đó.

Người Trương gia thường xuyên qua lại giữa các cổ mộ, hèn chi người ta nói trên người Trương gia luôn có mùi người chết. 【 Đinh, nhiệm vụ mới: Lấy được Long Cốt Thiên Thư, hoàn thành sẽ nhận phần thưởng hậu hĩnh. 】 Nhiệm vụ xuất hiện đúng như dự đoán, những người đi Tinh Tuyệt Cổ Thành trước đây giờ lời nguyền cũng bắt đầu bộc phát rồi.

Khi gặp Hồ Ba Nhất ở Phan Gia Viên, anh ta đang ngồi trong tiệm kiên nhẫn đợi.

Lần trước thấy Trương Thụy Đồng và Bàn Tử lấy được vàng bạc, anh ta cũng lén lấy một ít, nên mới có vốn mở cửa tiệm này.

Nếu cứ theo nguyên tác thì giờ chắc cơm còn chẳng có mà ăn.

Khi Trương Thụy Đồng hỏi thăm tình hình, được biết đoàn khảo cổ trước đó chỉ còn lại Trần giáo thụ sống sót, tất cả mọi người thời gian qua đều phải chịu điều tra.

Chương 140

Chuyện này cũng là một đại sự kiện gây xôn xao một thời.

Không lâu sau, một người lén lút bước vào tiệm, trong lòng như đang giấu thứ gì đó.

Vừa nghe thấy hắn đến từ Trường An, Trương Thụy Đồng liền biết lai lịch của hắn.

Hồ Ba Nhất bước lên phía trước, hỏi: "Chào anh, anh muốn xem thứ gì?" Tuy trong tiệm bề ngoài toàn là đồ thủ công mỹ nghệ, nhưng thái độ phục vụ vẫn phải có.

Người nọ ấp úng nói: "Không xem gì cả, ở đây có thu đồ cổ không?" Trương Thụy Đồng ngước mắt, nói: "Thu đồ cổ, nhưng không thu chiếc hài thêu chỉ có một chiếc!" Hồ Ba Nhất đang định nói thì bị chặn lại.

Tỉ mỉ quan sát người trước mặt, tầm hơn ba mươi tuổi, đầy vết chai tay, làn da đen sạm, nhìn là biết hay làm việc đồng áng dưới nắng.

Ăn mặc quê mùa, xách một cái túi da rách, trông rất lạc lõng với dòng người qua lại bên ngoài.

Người nọ nhìn Trương Thụy Đồng, bị dọa cho nhảy dựng: "Sao anh biết tôi muốn bán một chiếc hài thêu?" Trương Thụy Đồng ra hiệu ngồi xuống: "Đừng quản sao ta biết, trên tay anh có bao nhiêu đồ cổ?

Nếu không mang theo thì có thể để lại địa chỉ, ta sẽ đến tận nơi thu!" Người nọ nghe xong lập tức mừng rỡ, vốn dĩ đang sầu vì không tìm được người mua.

Hồ Ba Nhất hỏi: "Lão ca, xưng hô thế nào?" "Lý Xuân Lai!" Trương Thụy Đồng thuận miệng nói ra cái tên.

Chỉ thấy người nọ bật dậy: "Anh là thần tiên sao?

Sao cái gì cũng biết thế?" Rõ ràng chưa từng gặp mặt, mà vừa gặp đã nói đúng tên.

Trương Thụy Đồng phất tay bảo ngồi xuống. "Ta không phải thần tiên, chỉ là biết hơi nhiều thôi.

Quay về nói với Mã Đại Đảm, mấy ngày nữa ta sẽ tới Trường An!" Lý Xuân Lai đang cầm bút định viết địa chỉ, nghe nhắc đến Mã Đại Đảm thì bút rơi xuống đất. "Anh biết Mã Đại Đảm?" Phản ứng đầu tiên của hắn là cảm thấy chuyện đã bại lộ.

Mã Đại Đảm bảo hắn đến Kinh đô để lừa người thu đồ cổ về, sau đó cướp sạch tài sản, chiêu này đã hại không biết bao nhiêu người.

Trương Thụy Đồng đưa lại bút cho hắn: "Cứ viết đi, sau này rồi sẽ biết!" Hắn không vòng vo, tự nhiên biết chuyện Lý Xuân Lai và Mã Đại Đảm cùng một hội, nếu thật sự chạm mặt, ai nguy hiểm hơn còn chưa biết được.

Lý Xuân Lai đến hỏi giá chiếc hài thêu 'Tam thốn kim liên' kia.

Hồ Ba Nhất thuận miệng báo giá sáu trăm một đôi, nhưng nhấn mạnh phải đủ đôi mới đáng tiền.

Lý Xuân Lai nghe xong, dưới sự khuyên bảo của Hồ Ba Nhất, cuối cùng nghiến răng dậm chân, quyết định theo đề nghị của Trương Thụy Đồng.

Hắn viết địa chỉ lên giấy rồi tâm đắc vừa đi vừa hát.

Hồ Ba Nhất tiễn người ra ngoài, quay đầu lại nói: "Trương gia, anh biết trên tay hắn có minh khí?" Trải qua chuyến hạ đấu trước đó,

Hồ Ba Nhất càng cảm thấy Trương Thụy Đồng tinh thông thuật bói toán.

Chợt nhớ lại, Hồ Ba Nhất chỉ có bản 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' không hoàn chỉnh. "Lẽ nào là nội dung ở nửa bản sau?" Hắn chưa từng thấy nửa bản sau, chỉ biết nội dung quá nghịch thiên nên đã bị Trương Tam Gia năm đó tiêu hủy đi một nửa.

Hai người đang nói chuyện, từ cửa một người béo phạp bước vào với vẻ mặt sầu não.

Thấy Trương Thụy Đồng, gương mặt Bàn Tử lập tức hớn hở. "Trương gia?" "Tôi đúng là có chuyện muốn hỏi anh, từ sau khi ở Thiên Cung về, tôi cảm thấy cả người cứ không tự nhiên!" Nói rồi hắn nhìn lên tờ giấy trên bàn, nơi Trương Thụy Đồng vừa vẽ một con mắt.

Bàn Tử chỉ vào con mắt, kích động nói: "Đúng là con mắt này, hễ nó xuất hiện là tôi thấy người ngợm cứ kỳ kỳ!" "Sau này tôi tìm người hỏi, nghe nói năm xưa cũng có người thấy đồ án này, đó là một lời nguyền!" Trương Thụy Đồng đưa tay ngắt lời Bàn Tử.

Nhìn về phía Hồ Ba Nhất, hắn nói: "Lão Hồ giải thích cho hắn đi, ta chuẩn bị một chút, chúng ta xuất phát đi Trường An!" Hồ Ba Nhất đem chuyện lời nguyền Tinh Tuyệt giải thích tường tận cho Bàn Tử.

Bàn Tử cứ ngỡ lời nguyền liên quan đến cửa Thanh Đồng, không ngờ lại vì Tinh Tuyệt Cổ Thành. "Vậy tôi phải đi tìm manh mối hóa giải lời nguyền sao?" Hắn nhìn Trương Thụy Đồng chờ ý kiến.

Trương Thụy Đồng nói: "Cũng được, ta cũng phải đi tìm Long Cốt Thiên Thư." Phá lời nguyền cần có Mộc Trần Châu, nhưng chỉ một viên Mộc Trần Châu là chưa đủ, còn cần mắt của Quỷ Mẫu, nhiệm vụ Long Cốt Thiên Thư yêu cầu phải đi Long Lĩnh cổ mộ một chuyến. "Long Cốt Thiên Thư?" Ngoài cửa bỗng nhiên ló ra một

người, Bàn Tử liền túm lấy Đại Kim Nha lôi vào.

Đại Kim Nha vừa nghe Long Cốt Thiên Thư đã kích động: "Long Cốt Thiên Thư mà tìm được thì đúng là bảo bối đại diện!" Đại Kim Nha đi theo Bàn Tử nên Trương Thụy Đồng cũng không thấy lạ.

Thời gian qua Hồ Ba Nhất và Bàn Tử buôn bán đồ cổ ở Phan Gia Viên nên dần quen thân với Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha chỉ về hướng Lý Xuân Lai vừa đi, hỏi: "Cái vị vừa ra khỏi đây, Long Cốt Thiên Thư có liên quan đến hắn sao?" "Chính xác là liên quan đến nơi hắn ở." Trương Thụy Đồng nói một câu, rồi liếc nhìn tờ lịch treo tường. "Mấy người dạo này nếu không có việc gì, hay là đi Trường An một chuyến?" Trương Thụy Đồng vừa mở lời, Đại Kim Nha dĩ nhiên mười vạn phần đồng ý, còn Bàn Tử vẫn có chút nghi lự.

Trương Thụy Đồng bổ sung: "Trên Long Cốt Thiên Thư có ghi chép về chữ Quỷ Động!" Bàn Tử nghe thấy ba chữ 'chữ Quỷ Động' liền tỉnh táo hẳn: "Hả, có liên quan đến lời nguyền sao?" Tự nhiên đi Tây Vực một chuyến về lại dính lời nguyền, Bàn Tử trong lòng chỉ mong sống thọ trăm tuổi, giờ cái án không sống quá năm mươi cứ như tảng đá đè nặng trong lòng.

Đại Kim Nha thuận miệng hỏi thêm: "Nếu tên kia thật sự có minh khí, chúng ta cũng có thể tiện thể đi lượm lặt chút đồ!" Theo tìm hiểu, một đôi hài thêu 'Tam thốn kim liên' ngoài thị trường ít nhất sáu ngàn, lúc nãy Hồ Ba Nhất báo giá sáu trăm chắc chắn là lời to.

Ba người cùng đi ăn một bữa, lúc Trương Thụy Đồng về lại khách sạn thì không thấy Doãn Nam Phong, cô đã có việc ra ngoài.

Trước khi đi, hắn bảo Trương Viết Sơn đi tìm hiểu về công trình 056 và tư liệu 044.

Nghe đến công trình 056, Trương Viết Sơn sững người vì năm đó anh ta cũng có dính dáng.

Công trình đó liên quan đến nguyên nhân giả chết năm xưa của Phật Gia, còn 044 thì chỉ nghe phong phanh là có liên quan đến tộc người nghe sấm ở Nam Hải.

Đợi xong chuyến này về sẽ tìm hiểu chi tiết hơn.

Biết Trương Thụy Đồng sắp đi Trường An, Trương Viết Sơn nhắc nhở: "Tộc trưởng, mực nước sông Hoàng Hà gần đây đang dâng cao.

Chương 141

Tôi đã tra cứu, đoạn sông sắp đi qua có quái vật, lúc đi ngài nhất định phải cẩn thận!" Trương Thụy Đồng 'ừ' một tiếng đáp lại.

Sáng hôm sau, Trương Thụy Đồng thu dọn đồ đạc xuất phát.

Hồ Ba Nhất, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử còn đến sớm hơn chờ sẵn.

Ngồi trên xe, Bàn Tử suốt đường hát hò, dường như đã quên mất chuyện lời nguyền.

Vì nơi đến hẻo lánh nên họ đi xe khách.

Chưa đến thành phố thì giữa đường xe bị hỏng, dừng lại giữa nơi hoang vu hẻo lánh.

Đại Kim Nha bất lực: "Giờ làm sao đây, nơi đồng không mông quạnh này đào đâu ra xe đi Trường An?" Trương Thụy Đồng nhìn la bàn, nói: "Đi theo con đường nhỏ phía trước, nửa tiếng sau sẽ thấy một bến phà, chúng ta đi thuyền trên sông Hoàng Hà." Đại Kim Nha nghe xong lập tức tán thành: "Đi thuyền tốt, đỡ phải đi bộ!" Đại Kim Nha vừa nói xong không lâu, mọi người theo chân Trương Thụy Đồng đi đến bờ sông Hoàng Hà.

Hắn nhìn lên sông, xung quanh nắng đẹp, mặt nước sóng vỗ cuồn cuộn. "Gần đây làm gì có thuyền?" Bàn Tử ngậm cọng cỏ, "Hay là trong lúc rảnh rỗi, lão Hồ hát một bài Tín Thiên Du đi?" Quay đầu lại nhìn thì thấy Hồ Ba Nhất và Trương Thụy Đồng đang ngồi trên một tảng đá, tay châm điếu thuốc.

Hồ Ba Nhất điềm tĩnh nói: "Trương gia bảo có thuyền thì nhất định có thuyền." Trương Thụy Đồng nhìn đồng hồ, nói: "Ta hẹn

người ta hai giờ khai thuyền, giờ mới một giờ, chúng ta đến sớm rồi." Vì biết xe khách giữa đường sẽ hỏng nên hắn đã sớm sắp xếp thuyền, không cần phải chờ cái con tàu hỏng kia.

Bàn Tử lấy từ trong túi ra cái loa công suất lớn: "Người trên thuyền tên gì để tôi gọi!" Đại Kim Nha bỗng kích động nhảy lên. "Béo ca, không cần gọi đâu, thuyền đến rồi!" Nói rồi hắn lấy miếng vải đỏ vẫy vẫy, hướng về phía thuyền hét lớn: "Tôi ở đây ~" Bàn Tử cầm loa hét một tiếng vang vọng sông Hoàng Hà.

Đại Kim Nha bịt tai, chằm chằm nhìn lên sông, thấy trên thuyền có người đang vẫy tay lại.

Trời không biết từ lúc nào đổ mưa.

Nước mưa lâm thâm, mấy người đội mưa chạy về phía bờ sông.

Trên thuyền, Trương Xuyên Toan đã đứng chờ sẵn từ sớm. "Tộc trưởng, hai ngày nay vùng Hoàng Hà vừa đổ mưa lớn, không mấy ai chịu khai thuyền cả!" Bàn Tử liếc nhìn, trên thuyền toàn là linh kiện máy móc.

Thuyền trưởng phải xuống hạ du sửa một con tàu lớn, vừa hay gặp Trương Xuyên Toan nên bị 'yêu cầu' đi chuyến này.

Trên thuyền ngoài thuyền trưởng còn có con trai ông ta, một thiếu niên tầm mười mấy tuổi.

Trương Thụy Đồng nói: "Ta trả gấp đôi tiền, sẽ không ảnh hưởng đến việc đi cứu người." Trên thuyền toàn linh kiện lớn không có chỗ trống, mấy người đành ngồi trên boong tàu.

Nhìn quanh một chút, con tàu này nát hơn tưởng tượng.

Nước sông chảy xiết, thuyền nhanh chóng đi xa.

Trương Xuyên Toan tùy tay kéo khóa balo leo núi lớn ra một góc.

"....." Bàn Tử trợn tròn mắt, một chữ 'súng' suýt nữa thốt ra khỏi miệng. "Giờ trong nước quản chế nghiêm ngặt thế này, lấy đâu ra vậy?" Trương Xuyên Toan lườm một cái: "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi." Nhìn biểu tình kia, có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ động thủ.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn, không thấy thứ mình cần: "Kỳ Lân Kiệt đâu?" Trước khi rời Kinh đô, hắn đã dặn Doãn Nam Phong tìm Kỳ Lân Kiệt để mang theo chuyến này.

Trương Xuyên Toan lấy ra một chiếc hộp tinh xảo: "Cả hai phần đều ở đây!" Trương Thụy Đồng nhìn Hồ Ba Nhất và Bàn Tử, đang cân nhắc có nên đưa cho họ không.

Bàn Tử vừa thấy đồ thì mắt sáng rực, đang định nói gì đó thì thân tàu bỗng rung chuyển mạnh. "Chuyện gì vậy, sao thuyền bỗng rung dữ thế?" Vừa rung một cái, Trương Thụy Đồng nhanh chóng nhận lấy hộp đồ thu cất.

Cơn mưa phùn trên trời bỗng theo gió lớn nổi lên, mây đen cuồn cuộn, sấm sét ầm ầm, mưa như trút nước dội xuống.

Thuyền trưởng lập tức hoảng sợ, chạy ra đầu tàu xem rốt cuộc là đâm phải thứ gì.

Thuyền đang đi đoạn nước sâu, lại thuận dòng mà xuống.

Lúc này đâm phải thứ gì, ai cũng thấy lạ. "Không đúng!" Thuyền trưởng vừa mới nhìn một cái, cả con thuyền bỗng lại bị đâm mạnh lần nữa.

Ngoảnh lại thấy phía sau có người đứng đó, ông ta giật mình: "Thanh niên làm gì vậy?

Ngoài này nguy hiểm lắm, vào boong mà ở!" Vừa rồi Trương Thụy Đồng đã dùng khinh thân thuật để xem con Thiết Đầu Long

Vương bên dưới trông thế nào.

Trương Xuyên Toan cũng nhẹ nhàng chạy lên, hỏi: "Có tôi ở đây anh sợ gì?

Thứ bên dưới có thể dọa anh thành ra thế này sao?" Anh ta lặng lẽ đứng sau Trương Thụy Đồng, không dám đứng trước.

Nói thì nói vậy chứ quy củ không thể phá.

Gương mặt thuyền trưởng đầy vẻ kinh hãi, Trương Thụy Đồng hỏi: "Là thứ mà ông hay gọi là 'Hà Thần' sao?" Hà Thần hay Linh Thần cũng chỉ là một cách gọi, dân vùng sông nước già cả thường mê tín, gặp phải quái vật như Thiết Đầu Long Vương không biết là gì nên coi là Long Vương.

Thuyền trưởng lập tức chỉ tay ra ngoài hét lớn: "Hà Thần hiển linh, ngài ấy muốn thu con tàu này của chúng ta rồi!" Nghe vậy, Đại Kim Nha vốn đang say sóng cũng không nhịn được mà mắng vài câu.

Trương Thụy Đồng ghé đầu nhìn xuống, nước sông Hoàng Hà đục ngầu, chỉ có thể ẩn ước thấy một bóng đen dưới nước. "Không thể để nó cứ đâm thế này mãi được." Hắn liếc nhìn Trương Xuyên Toan bên cạnh, nói: "Theo ta xuống xem thử!" Bàn Tử thuận tay vơ lấy cái lao trên thuyền, hét: "Sao vũ khí đi, chúng ta chơi khô máu với nó." Hồ Ba Nhất cầm chiếc xẻng gấp nói: "Xuống luôn đi, không tin không giết được con 'Long Vương' chết tiệt này." Thấy mấy người cũng định xuống nước, Trương Thụy Đồng bất lực lắc đầu: "Mấy người xuống chỉ có làm mồi cho cá thôi, tỉnh lại đi!" Nếu không vì thực lực của họ không đủ, hắn cũng chẳng cần tự thân vận động.

Nhưng nhìn Hồ Ba Nhất và Bàn Tử, có lẽ họ có thể xuống thử xem sao.

Trương Xuyên Toan nói khẽ: "Tộc trưởng, chuyện này không cần

ngài ra tay, để tôi xuống xem trước!" Nói rồi anh ta cởi áo ngoài, tay cầm quân dao chuẩn bị xuống nước.

Hồ Ba Nhất thấy có người xung phong, liền nói: "Tiểu huynh đệ nói đúng, tôi cũng xuống xem, quản nó là cá vương bát gì, chúng ta phải xử đẹp nó." Lúc này trời đã tối đen, lại đang mưa lớn.

Chương 142

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh quan sát, Thiết Đầu Long Vương đâu có dễ đối phó như vậy.

Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm bóng đen dưới sông, mắng: "Mẹ kiếp, cái thứ này đen thùi lùi to như cái xe tải vậy!" Lúc nãy vừa uống mấy ngụm rượu trắng, đúng là rượu vào gan nổi.

Cậy vào hơi men, Hồ Ba Nhất xông lên nhanh hơn bất cứ ai.

Trương Thụy Đồng đứng bên mạn thuyền.

Thấy Hồ Ba Nhất cầm xẻng sắt đi quanh mạn thuyền vài vòng.

Bỗng nhiên con Thiết Đầu Long Vương bên dưới lại đâm mạnh một cái, cả người anh ta suýt nữa ngã xuống, làm hơi men bay sạch sành sanh.

Nhìn chiếc xẻng gấp rơi xuống sông, Hồ Ba Nhất cảm thấy kinh hồn bạt vía: "Thứ này to quá, chúng ta e là chơi không lại đâu!" Thiết Đầu Long Vương không ngừng đâm vào thuyền, như thể quyết tâm muốn làm lật tàu.

Trương Xuyên Toan cầm quân dao, trên người buộc dây thừng treo lơ lửng giữa không trung, một con dao so với con quái vật dưới kia chẳng khác nào cái tăm xỉa răng.

Tình huống đúng như Trương Thụy Đồng dự liệu, Thiết Đầu Long Vương có thể sống yên ổn dưới sông bao nhiêu năm nay dĩ nhiên có lý do của nó.

Đa số mọi người đều không có cách nào với nó, nước sông Hoàng Hà đục ngầu, chỉ cần nó không nổi lên thì đố ai tìm được.

Bầu trời rạch ngang một tia chớp đen kịt, ánh điện lóe lên, ẩn hiện

dưới nước là một bóng đen như ngọn núi nhỏ.

Phần lộ ra chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, rốt cuộc nó to thế nào thì chẳng ai rõ.

Bỗng nhiên thuyền lại bị đâm mạnh, Bàn Tử thậm chí bị hất văng xuống nước.

Hồ Ba Nhất chộp lấy cái lao, hét lớn: "Bàn Tử!!" Trương Thụy Đồng lấy ra một cái lao khác.

Thuyền trưởng và con trai sợ hãi trốn trong buồng lái, người run cầm cập.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn rồi nhảy xuống sông. "Tộc trưởng ~" Trương Xuyên Toan thấy vậy thì nắm chặt nắm đấm.

Vốn định tìm cơ hội thể hiện mà không được, anh ta liền buông tay nhảy xuống nước, hình xăm Kỳ Lân trên người hiện rõ dưới ánh trăng.

Trương Thụy Đồng bơi dưới nước, ẩn ước thấy phía sau một con quái vật hình cá xấu xí khổng lồ đang lao tới.

Cái miệng khổng lồ đầy răng nhọn hoắt, ngoại hình trông giống hệt con Côn trong Sơn Hải Kinh.

Hồ Ba Nhất cầm lao đâm tới nhưng đến da nó cũng không xuyên thủng được. "Đâm vào mắt, nhược điểm của nó là mắt!" Trương Thụy Đồng nhắc.

Hồ Ba Nhất đang định đâm vào mắt Thiết Đầu Long Vương thì con quái vật há miệng định nuốt chửng cả người anh ta.

May mà Bàn Tử phía sau kéo lại. "Điên à?

Nó cứng lắm, kiến bò cây đa thôi!" Bàn Tử gạt nước trên mặt, quay đầu lại thì bị cảnh tượng trước mắt dọa cho đứng hình. "Vừa có

bóng đen loé lên sao?" Nhìn Trương Xuyên Toan đang đuổi theo, Bàn Tử sốt ruột: "Trương gia đâu?" Trương Thụy Đồng quan sát, Thiết Đầu Long Vương thấy vật sống lại gần liền há miệng cắn tới.

Cái miệng khủng bố với mật độ răng dày đặc, một miếng cắn này có thể trực tiếp làm người ta đứt làm đôi.

Chờ đúng thời cơ, hắn bỗng dẫn dụ Thiết Đầu Long Vương nhảy ra khỏi mặt nước.

Một cái miệng khổng lồ vọt lên, lúc này mọi người mới thấy hết chân dung quái vật.

Bàn Tử và Đại Kim Nha đồng thanh: "Mẹ kiếp ~ to vãi chưởng!" Trương Xuyên Toan bỗng trợn mắt hét lớn: "Tộc trưởng!!" Tộc trưởng mà có chuyện gì thì anh ta sẽ là tội nhân thiên cổ của Trương gia mất.

Trong lòng anh ta hối hận vô cùng.

Bầu trời một mảnh tất hắc, bỗng nhiên một đạo lôi quang đánh thẳng vào miệng Thiết Đầu Long Vương.

Một tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra, đầu con quái vật bị sét đánh cháy sém.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng nhảy lên, sử dụng Trường Sinh Thuật hút lấy tinh hoa sinh mệnh của Thiết Đầu Long Vương.

Cái đầu to lớn nhanh chóng tóp lại, chút sinh cơ cuối cùng cũng bị đoạn tuyệt trong vài chục phút.

Con quái vật chết rồi nổi lềnh bềnh trên mặt nước trông như một rạn san hô.

Trương Thụy Đồng làm xong tất cả, gần như không ai nhìn rõ, có chút tiếc nuối số lần dùng Hộ Thân Phù. "Mẹ nó, phí mất một tấm Hộ

Thân Lôi Phù." Lúc nãy suýt bị nuốt nên phù tự động kích hoạt khi thấy nguy hiểm.

Ba lần cơ hội giờ mất đi một lần.

Trên sông Hoàng Hà trôi dạt một xác quái vật khổng lồ. "Ơ, mưa bỗng nhiên tạnh rồi?" Bàn Tử thấy xung quanh sóng yên biển lặng, đưa tay ra thấy mưa nhỏ dần rồi tạnh hẳn.

Thuyền trưởng là người cực kỳ mê tín, thấy Trương Thụy Đồng giết được 'Long Vương', lập tức nổ máy tàu rời khỏi đó.

May mà giấy tờ của mọi người đều để trong túi chống nước.

Trương Xuyên Toan có chút tự trách ngồi một bên, thấy Trương Thụy Đồng quay lại liền chạy lên.

Trương Thụy Đồng nói: "Ta không sao." Đại Kim Nha thán phục: "Hôm nay tôi được thấy cao nhân rồi, Trương gia xin hãy nhận của Kim Vạn Đường tôi một lạy!" Đại Kim Nha tên thật là Kim Vạn Đường, cái tên này ít ai biết.

Chương 143

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, họ cũng mới biết tên thật của lão.

Trương Xuyên Toan im lặng đứng bên.

Bàn Tử hỏi có chuyện gì, Đại Kim Nha kể rằng người của Trương gia bảo vệ lão đại không tốt thì về sẽ bị phạt.

Con trai thuyền trưởng đập đầu vào khoang tàu, tàu cập bến huyện Cổ Lam liền vội vã đi bệnh viện.

Phía trước ánh đèn ngày càng sáng, mọi người tìm một nhà khách ở lại.

Lịch sử Cổ Lam có từ thời Ân Thương, còn giữ được di tích tường thành đời Minh, tuy không nổi danh nhưng lịch sử lâu đời.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Xui quá xẻo quá, giữa đường lại gặp quái vật!" Trong sân có một nhóm người vây quanh xem biểu diễn, mấy người được dẫn vào phòng.

Dọc đường đi, Trương Thụy Đồng lưu ý thấy một lão mù trong sân.

Không ngờ vị Trần Tổng Bả Đầu lừng lẫy một thời giờ lại thành ra nông nỗi này.

Liếc nhìn Trần Hạt Tử một cái, Trương Thụy Đồng cũng xoay người đi ăn cơm.

Đại Kim Nha bưng chậu rửa mặt đi phía sau hỏi: “Trương gia, tôi có chuyện này vẫn luôn muốn thỉnh giáo.

Từ xưa đến nay có bao nhiêu vị hoàng đế, mỗi người đều muốn

tìm long mạch, vậy phải có bao nhiêu long mạch mới đủ để mai táng?" Trương Thụy Đồng nhìn hắn một cái, đáp: "Long mạch có sẵn, chủ yếu phải xem hình và thế.

Lão Hồ, cậu nói đi." Hồ Ba Nhất đi theo phía sau tiếp lời: "Trong hình và thế, 'hình' là địa hình sơn hình của cổ mộ, còn 'thế' là trạng thái hiện ra của địa hình sơn hình đó!

Tầm Long Quyết có câu: Đại đạo long hành tự hữu chân..." Đợi Hồ Ba Nhất nói xong, Trương Thụy Đồng bổ sung thêm: "Long mạch lại có phân biệt thành Trầm long, Tiềm long, Phi long, Đẳng long, Tường long...

Cổ Lam này có một dải long mạch!" Vừa nghe xong, Đại Kim Nha đã hiểu ra: "Nghe ngài nói vậy là tôi hiểu rồi, Lý Thuần Phong lão gia tử có lẽ đang ở Cổ Lam." Nghe đến Lý Thuần Phong, Bàn Tử đi phía sau hỏi: "Lý Thuần Phong chính là tổ sư gia của chúng ta, mộ ở Cổ Lam, đó là mộ nhà Đường, bên trong phỏng chừng... phải có không ít đồ tốt chứ?" Danh tiếng của Lý Thuần Phong nghe qua còn lớn hơn cả Uông Tàng Hải, cái mà Bàn Tử thực sự để tâm chính là đồ bồi táng trong mộ.

Đại Kim Nha vuốt lại mái tóc giả, nói: "Đương nhiên rồi, nhưng quan chức của Lý Thuần Phong không cao, quy cách mộ phỏng chừng khá hạn chế." Lý Thuần Phong là đại sư phong thủy thời sơ Đường, sau khi chết lánh về nguồn cội, lịch sử có ghi chép lại.

Đại Kim Nha quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào vai Bàn Tử: "Bàn gia, vai của ngài... có một vết đỏ?" Bàn Tử xoay người hỏi: "Ở đâu cơ?" Hai ngày trước hắn chỉ cảm thấy sau lưng ẩn ước có dấu vết, hai ngày nay càng lúc càng rõ ràng.

"Đợi chút!" Bàn Tử nhìn chằm chằm sau lưng Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ cũng có một cái?" Hồ Ba Nhất chỉ vào bả vai sau lưng mình: "Sớm

đã có rồi.” Đại Kim Nha nhìn đồ án hình con mắt đó, rồi nhìn sang Trương Thụy Đồng, cẩn thận hỏi: “Không phải đó là lời nguyền chứ?” Trương Thụy Đồng gật đầu: “Đó là Quỷ Đồng trớ chú, những người đi đợt trước trên thân đều có thứ này.” Cụ thể thì lần gặp mặt trước đã nhắc tới, ta cũng không giải thích thêm.

“Hự ~” Phía sau nhà vệ sinh bỗng nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp của một ông lão.

“Chúc chiếu quy bặc.

Hào ly bất sảng.” Trương Thụy Đồng nghe xong liền tiếp lời: “Trần Đoàn chuyển.

Vương Trọng Sinh!” Bàn Tử ngạc nhiên: “Trương gia, ngài cũng biết định tràng thi à?” Phía sau, lão đầu mù vừa kéo quần vừa bước ra, thở phào một hơi.

Đại Kim Nha hỏi: “Lão gia tử, ngài từ đâu chui ra vậy, dọa tôi nhảy dựng lên?” Trần Hạt Tử xuất hiện quái dị, mọi người đang nói chuyện đến chỗ quan trọng thì lão xuất hiện.

Nhìn chằm chằm Trần Hạt Tử, Trương Thụy Đồng nói: “Vừa nãy đi theo ta à?” Một câu 'Lão gia tử' vừa định thốt ra, bỗng nhiên lại thu hồi.

So với ta, trên đời này không tồn tại 'lão gia tử'.

Trần Hạt Tử bị vạch trần, cười ngượng nghịu: “Người có ba nỗi gấp, lão phu cũng chỉ là tình cờ đi ngang qua, sao có thể là đi theo được?” Cách giải thích này chẳng khác nào bịt tai trộm chuông.

Lão nhìn chằm chằm Hồ Ba Nhất và Bàn Tử, thở dài nói: “Lão phu không nỡ nhìn các ngươi tống mạng tại đây, nên mới nhắc nhở!” Hồ Ba Nhất bước tới quơ tay trước mắt lão.

“Lão phu hôm nay đúng là đi ngang qua, ba vị hôm nay đa tạ vị tiền

bối này cứu giúp mới thoát chết trở về, lẽ nào không muốn xin một quẻ sao?" Lão chỉ tay về phía Trương Thụy Đồng, tiếng 'tiền bối' gọi ra vô cùng tự nhiên.

Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Lão gia tử, ngài định bói toán à?

Thôi đừng có làm trò mất mặt nữa, trời tối rồi mau về ngủ đi!" "Bốn vị à, đồ chôn dưới đất cố nhiên là tốt, nhưng khi chạm vào cũng cần phải biết chừng mực...

Vừa nãy nghe giọng hai vị, âm khí rất nặng..." Trần Hạt Tử nói trúng tim đen.

Sau đó lão thần bí bảo: "Hai vị e là sắp có đại họa lâm đầu!" Bàn Tử nhìn sang: "Hai người nào, là hai người chúng tôi sao?" Lão tùy ý chỉ tay vào Hồ Ba Nhất và Đại Kim Nha.

Một câu đại nạn lâm đầu đã thu hút sự chú ý của cả ba người.

Trần Hạt Tử phất tay nói: "Đi theo lão phu!" Trương Thụy Đồng nhìn bóng lưng Trần Ngọc Lâu, nói: "Đi thôi, đi trò chuyện vài câu." Gặp lại Trần Ngọc Lâu, có lẽ có thể thuận tiện hỏi thăm tình hình mộ Hiến Vương.

Ba người phía sau đi theo đến một sạp bói toán kỳ lạ, Trương Thụy Đồng tìm chiếc ghế ngồi xuống.

Lão dường như đang quan sát bốn người, chỉ vào Trương Thụy Đồng: "Vị tiền bối cao nhân này, một kẻ hậu bối như lão phu không dám lạm bàn..." Lão đi đến trước mặt Hồ Ba Nhất, đưa tay sờ loạn.

Bàn Tử bỗng sốt sắng: "Hắc, lão đầu định làm gì thế?" "Đang mạc cốt (sờ xương)!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm diện mạo của lão đầu trước mắt.

Trần Ngọc Lâu bỗng kinh ngạc thốt lên: "Tướng mạo vị tiểu huynh đệ này, đảo mắt lại có vài phần giống lão phu lúc trẻ!" Mọi

người nghe xong thì phì cười, nhìn diện mạo bây giờ của lão rồi nhìn sang Hồ Ba Nhất, tuy tuổi có lớn chút nhưng chẳng thấy giống chỗ nào.

Hồ Ba Nhất vơ lấy đồng tiền trên bàn nói: "Vừa nãy ngài bảo tôi sắp gặp đại họa, vậy bói cho tôi một quẻ!" Hắn cầm đồng tiền trên bàn, không ngừng lắc trong tay.

Nghe tiếng đồng tiền rơi xuống đất, Trương Thụy Đồng buột miệng: "Hỏa Thiên Đại Hữu quái!" "Ngày Quý Hợi, giờ Nhâm Tuất, Hỏa Thiên Đại Hữu quái gặp phương Đông Bắc, tình hình không ổn rồi!" "Ly thượng Càn hạ, Đại Hữu nguyên hanh!" Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm quẻ tượng trong tay, có chút không hiểu hỏi: "Trương gia, Thiên Hỏa Đại Hữu là quẻ thượng thượng mà.

Sao qua miệng ngài lại biến thành đại hung chi tượng?" Bên cạnh bỗng truyền đến tiếng vỗ tay.

Trần Hạt Tử đẩy gọng kính râm: "Nói hay lắm!" Lão chỉ vào Hồ Ba Nhất: "Vị tiểu huynh đệ này xem ra cũng học được chút da lông bát quái, nhưng chỉ biết một mà không biết hai.

Nếu ứng với thời gian hiện tại, ngày Quý Hợi, giờ Nhâm Tuất, Thiên Hỏa Đại Hữu lạc vào Tử Môn phương Đông Bắc, biến thành thịnh cực tất suy, chính là đại hung!" Bàn Tử nghe vậy lập tức cảm thấy lời Trần Hạt Tử có lý.

Ba người quay đầu lại, Hồ Ba Nhất chợt nhớ ra cao nhân khi gieo quẻ phải đồng thời tính cả vị trí Bát Môn.

Chương 144

Đại Kim Nha vội vàng hỏi: "Trương gia, quẻ tượng này có cách giải không?" Trương Thụy Đồng nhặt sáu đồng tiền trên bàn lên, nói: "Cách giải đương nhiên là có, Lão Hồ, có từng nghe về Tốn quái chưa?" Hồ Ba Nhất nghe vậy ngẩn người, chờ đợi lời tiếp theo.

Trần Ngọc Lâu cũng đang định nói nhưng bị cướp lời trước, liền vểnh tai nghe xem đối phương có thể nói ra được gì.

Sáu đồng tiền lắc trong tay.

Mọi người kiên nhẫn nghe tiếng đồng tiền va chạm đầy tiết tấu.

Chỉ cần cảm tri sức mạnh đạt đến tầng thứ nhất định, có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của đồng tiền trong tay.

Đồng tiền rơi xuống bàn.

Trương Thụy Đồng giơ tay, nói với Trần Ngọc Lâu: "Thỉnh chỉ giáo!" Trần Ngọc Lâu nghiêng đầu, động tĩnh trên bàn vừa nãy hoàn toàn thu vào tai lão.

Lão đặt tay lên đồng tiền: "Một là âm, hai là dương, ba là dương, bốn là âm, năm là dương, sáu là dương.

Quẻ này chính là Tốn quái!" Sau đó lão chậm rãi nói: "Tốn là phong, cũng đồng nghĩa với Thuận, ý là thuận tòng.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, giữa chủ phương và khách phương, rốt cuộc ai nên thuận tòng ai?" Nghe Trần Hạt Tử giải thích một hồi, Hồ Ba Nhất mới hiểu được sự huyền bí trong đó.

Bàn Tử khẽ hỏi: "Lão đầu này mù thật hay mù giả vậy?" "Mù thật, nhãn cầu đều không còn." Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào cặp kính râm của Trần Hạt Tử.

Dưới cặp kính đó, e rằng là một đôi mắt trống rỗng.

Bàn Tử và Đại Kim Nha nhìn nhau, một lão mù đeo kính râm.

Lời Trương Thụy Đồng nói khiến họ rùng mình.

Hồ Ba Nhất ôm quyền: "Thụ giáo rồi!" Trương Thụy Đồng vừa đứng dậy, Trần Hạt Tử cũng đứng dậy theo.

Đại Kim Nha nhìn thấy cảnh này càng thấy quái dị, thường thì trưởng bối đứng lên vãn bối mới phải đứng theo.

Nhìn Trương Thụy Đồng rõ ràng là một đại tiểu hỏa tử, trông trẻ nhất trong bốn người.

Còn Trần Hạt Tử trông không giống người thường, hà tất phải hành đại lễ như thế.

Đại Kim Nha và Bàn Tử ở lại sau cùng, nói với Trần Hạt Tử: "Lão gia tử, trời không còn sớm nữa, ngài nghỉ ngơi trước đi!" Nói đoạn, hắn lấy từ trong túi ra một tờ một trăm tệ đặt lên bàn.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào cặp kính, định thử xem lão có mù thật không.

Khi hắn định lén đưa tay ra, Trần Hạt Tử nhanh như chớp đưa tay thu lấy tờ một trăm tệ.

Bàn Tử lập tức ngượng nghịu quay đầu.

Đại Kim Nha vừa rời đi, hai người quay đầu nhìn Trần Hạt Tử đang ngồi một mình ở sạp bói, luôn cảm thấy người này không đơn giản.

Phía sau bỗng nhiên lại truyền đến giọng nói của Trần Hạt Tử.

"Cô chu lạc sa than, hữu hao vô thủy tiến thối nan; Thì phong vũ giang hà dật, bất dụng phí lực nhậm vãng phản." Mọi người nghe xong dừng bước, lại quay đầu nhìn Trần Hạt Tử một cái.

Đi trên đường, Hồ Ba Nhất lòng đầy thắc mắc, hỏi: "Trương gia, Trần Ngọc Lâu vừa nãy, ngài cũng quen biết sao?" Biết Trương Thụy Đồng tuổi tác đã cao, người quen biết phỏng chừng không ít, chỉ là trong lòng có chuyện không nói không cam tâm.

"Khôi thủ đời cuối cùng của phái Tá Lĩnh đã tuyệt tích ở Bắc phái, nếu cậu sinh sớm vài chục năm, cậu cũng sẽ biết!" Năm đó khi Trần Hạt Tử đi Vân Nam, Hồ Ba Nhất còn chưa ra đời, không biết Trần Ngọc Lâu cũng là lẽ thường.

Hồ Ba Nhất dừng lại tại chỗ, lẩm bẩm lặp lại một lần: "Tá Lĩnh khôi thủ?

Sao lão lại ở nơi này?" Trương Thụy Đồng tùy khẩu đáp: "Đang đợi người!" Trần Ngọc Lâu ở đây chờ Kim Bàn, đáng tiếc người đã chết ở Long Lĩnh.

Quay về phòng, Bàn Tử suốt dọc đường đều suy nghĩ về chuyện vừa rồi.

Đợi Bàn Tử và Đại Kim Nha về tới, Hồ Ba Nhất kể lại lời Trương Thụy Đồng vừa nói.

Bàn Tử nghe xong chấn kinh vài giây, khẽ lẩm bẩm: "Nhân vật phong vân năm đó, giờ lại đi xem bói dạo, địa phương này không đơn giản đâu!" Đại Kim Nha nghe vậy lập tức tiếp lời: "Liệu có phải đều nhắm vào mộ Lý Thuần Phong không?" Lý Thuần Phong là nhân vật cấp bậc tổ sư gia đời Đường, ngay cả mộ Uông Tàng Hải còn như thế, mộ Lý Thuần Phong tất nhiên sẽ không đơn giản.

Trương Thụy Đồng nằm xuống nghỉ ngơi, Bàn Tử và Đại Kim Nha lại kích động bàn tán vài câu, sau đó phòng tắt đèn...

Ngày thứ hai, theo địa chỉ của Lý Xuân Lai, bốn người tìm đến một quán cơm.

Trương Thụy Đồng nhìn cách cục của quán cơm đó, ở một thị trấn hẻo lánh thế này, quán cơm này phỏng chừng là tươm tất nhất vùng.

Mọi người gọi một bàn thức ăn, bảo người trong quán đi tìm Lý Xuân Lai.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Những gì ta dặn trước đó đều nhớ kỹ rồi chứ?" Bàn Tử hé vạt áo ra: "Súng đã sẵn sàng, đứa nào không thành thật, tôi cho nó ăn kẹo đồng!" Đại Kim Nha lập tức đưa tay ngăn lại: "Vạn sự dĩ hòa vi quý, bất đắc dĩ lắm mới nên động thủ." Trương Thụy Đồng nhìn ra ngoài cửa nói: "Người tới rồi." Nghe tiếng bước chân bên ngoài, Lý Xuân Lai e rằng thực sự đã mang theo một hòm minh khí.

Một nhân viên phục vụ trung niên mặt đầy râu quai nón đẩy cửa bước vào.

Hắn và Lý Xuân Lai trao đổi ánh mắt, rồi tiếp tục đứng gác ở cửa.

Bàn Tử khẽ nói: "Quán cơm này đãi ngộ cao quá nhỉ, ăn bữa cơm mà có bao nhiêu người canh cửa thế này?" Thấy Lý Xuân Lai xuất hiện, Đại Kim Nha lập tức nhiệt tình nghênh đón.

Hồ Ba Nhất nhân lúc rảnh rỗi, khẽ hỏi: "Trương gia, Mã Đại Đảm đó thực sự ngang ngược như vậy sao?" Theo lời Trương Thụy Đồng nói hôm nay, Mã Đại Đảm ngay từ đầu đã giăng bẫy dẫn bọn họ vào tròng.

Trương Thụy Đồng thản nhiên đáp: "Lát nữa tìm cơ hội ra ngoài xem một cái là biết ngay." Bên ngoài hiện giờ đã mai phục người, vùng Cổ Lam này không lớn, Mã Đại Đảm là kẻ vô pháp vô thiên nhất.

Quẻ tối qua đã đưa ra lời cảnh báo.

Giữa 'Chủ' và 'Khách', khách tự nhiên là chỉ chúng ta, còn chủ chính là địa đầu xà Mã Đại Đảm và đám tay chân.

Mấy người bọn họ cần tận dụng tốt quân cờ này.

Sau khi Lý Xuân Lai ngồi xuống, lão lấy từ trong hòm ra một đôi giày thêu Kim Liên ba tấc định đặt lên bàn.

Chương 145

Trương Thụy Đồng có chút cạn lời nói: "Đừng đặt đồ lên bàn, đang ăn cơm đấy!" Thứ này không biết đã nằm trong quan tài bao nhiêu năm rồi, loại đồ vật này mà cũng dám để cùng cơm nước, đúng là không biết thì không sợ.

Lý Xuân Lai bỗng ngẩng đầu nhìn Trương Thụy Đồng, cười ngượng nghịu rồi đưa đồ cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha đón lấy món đồ, chẳng có chút kiêng kỵ nào, cầm trong tay vừa sờ vừa ngửi.

"Đúng rồi, vừa vặn thành một đôi!" Đại Kim Nha nhìn món đồ, bệnh nghề nghiệp lại tái phát, mân mê không rời tay.

"Địa phương này chỉ có thể tìm quán cơm, cứ tạm bợ vậy đi!" Bàn Tử đứng dậy liếc nhìn cái hòm, Lý Xuân Lai liền cố ý đậy nắp lại.

Trương Thụy Đồng nhìn Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, ra ngoài hút điếu thuốc chứ?" Hồ Ba Nhất lập tức hiểu ý.

Sau khi bước ra khỏi phòng bao, nhân viên phục vụ ở cửa đã biến mất.

Nhưng ngoài hành lang có ba tên đang canh giữ.

Hồ Ba Nhất cũng không ngốc, nhìn qua là biết tình hình không ổn.

Mấy người bên trong trò chuyện rôm rả, gọi vài chai rượu.

Bước ra khỏi cửa, Trương Thụy Đồng đi thẳng hướng nhà vệ sinh.

Hồ Ba Nhất lấy bật lửa châm thuốc cho ngài trước, rồi cũng tự châm một điếu.

Trương Thụy Đồng ra hiệu đừng nói chuyện.

“Đừng nói gì, chúng ta chờ một người đã.” Ta và Hồ Ba Nhất đối diện hướng nhà vệ sinh mà hút thuốc.

Hồ Ba Nhất kỳ quái nhìn quanh, xung quanh làm gì có ai?

Chẳng lẽ người ở trong nhà vệ sinh?

Hắn nhìn chằm chằm nhà vệ sinh một lúc.

“Khụ khụ ~” Phía sau bỗng truyền đến tiếng ho, Hồ Ba Nhất giật nảy mình.

“Yêu, làm gì thế, lão gia tử lại từ đâu chui ra vậy, dọa tôi chết khiếp!” Trần Hạt Tử từ trong túi lấy ra một tấm phù.

Trương Thụy Đồng ra hiệu thu lấy đồ trước.

“Vô công bất thụ lộc, lão phu không thể lấy không một trăm tệ kia, Trương Bình An phù này do chính tay lão phu vẽ, không giống vật thường.

Chúng ta coi như sòng phẳng!” Nhận lấy bùa, Hồ Ba Nhất nhìn một cái rồi nói với Trương Thụy Đồng: “Trương gia, tấm phù này kỳ lạ quá, quẻ thượng là Đoài, quẻ hạ là Khảm.” Trương Thụy Đồng liếc qua nói: “Đoài là Trạch, Khảm là Thủy, nước thấm vào đất đầm lầy, đầm lầy khô cạn, là một quẻ Khốn!” Trần Hạt Tử đang phát tín hiệu cảnh báo.

Vừa ngẩng đầu, Hồ Ba Nhất đột nhiên kinh hãi đến hồn siêu phách lạc.

Trần Hạt Tử ở góc tường đã biến mất, nhìn khắp hành lang và nhà vệ sinh phía sau cũng không thấy đâu.

“Trương gia, chúng ta gặp quỷ rồi à?” Trương Thụy Đồng tùy ý chỉ tay lên đầu.

Trên xà nhà có một dấu chân, bên cạnh có một cái thang.

Người từ trên đó mà đi.

Trương Thụy Đồng ra hiệu quay lại: "Lát nữa bảo Đại Kim Nha giữ chân Lý Xuân Lai, tìm cơ hội đi trước, đợi lát nữa người đông đủ, chúng ta hốt trọn một mẻ!" Lúc này người của Mã Đại Đảm xung quanh không quá 5 người, số còn lại phỏng chừng đang ở trên đường.

Hồ Ba Nhất lại nhìn tấm phù trong tay, vừa ngẩng đầu thì Trương Thụy Đồng đã biến mất trước mắt.

Từ nơi Trần Hạt Tử rời đi lúc nãy, ngài đi thẳng lên nóc nhà, rời đi trước một bước.

Không lâu sau, Hồ Ba Nhất dẫn theo Đại Kim Nha và những người khác cũng leo lên nóc nhà.

Bàn Tử hạ thấp giọng gọi: "Trương gia, đợi đã!" Trương Thụy Đồng nói: "Hành sự theo kế hoạch ban đầu!" Nói xong ngài trực tiếp từ nóc nhà nhảy xuống.

Nhẹ nhàng đáp xuống đất, sau đó chạy biến mất dạng.

Đợi đến khi Hồ Ba Nhất đuổi kịp thì đã ở ngoại ô Cổ Lam.

"Đang đợi đây!" Trương Thụy Đồng đặt thanh đao sang bên cạnh.

Hút liên tiếp ba điếu thuốc mới thấy người tới.

Đối phương chia ra từ ba hướng bao vây.

"Đừng chạy ~" Có người hét lên.

Bàn Tử cười nhạt: "Mắt nào của ngươi thấy ta định chạy?" Phía bên kia Mã Đại Đảm dẫn theo bảy tám tên bao vây lại.

Tổng cộng có hơn hai mươi người.

Một lúc sau, phỏng chừng đã tập hợp đủ.

Mã Đại Đảm đẩy đám người hai bên ra, bước lên phía trước.

"Đây là chuyên môn đứng đợi ta à?" Lần đầu tiên thấy hành động kỳ quái như vậy.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Tiểu tử, đi xuống đấu với ta một chuyến." Tiểu tử?

Mã Đại Đảm nhìn qua cũng phải hơn bốn mươi tuổi rồi, bị một tiểu hỏa tử mới ngoài hai mươi gọi là tiểu tử, cảm giác có chút quái đản.

Lý Xuân Lai phía sau nói: "Chúng ta dựa vào cái gì mà phải nghe theo?" Mã Đại Đảm mặt lộ vẻ hung ác, cười lạnh: "Ta đây là công dân tuân thủ pháp luật..." Bàn Tử dí họng súng vào đầu hắn: "Vậy thêm cái này nữa, lý do đã đủ chưa?" Mã Đại Đảm giơ cao hai tay, đám tay chân phía sau cũng vô thức giơ tay theo.

Chương 146

Trương Thụy Đồng đặt thanh đao lên cổ hắn, Mã Đại Đảm thậm chí còn không nhìn rõ động tác của ngài.

"Chỉ là xuống đấu thôi, cũng không thiệt thòi gì, nếu không đồng ý, bây giờ giết luôn!" Đám người này lập tức ngoan ngoãn hơn hẳn.

Súng dí vào người, nói gì cũng dễ.

Ta liếc mắt ra hiệu cho Bàn Tử, Bàn Tử hỏi: "Báo cảnh sát không?" Trương Thụy Đồng gật đầu.

Đại Kim Nha cười nói: "Tôi biết ngài đang đùa mà, đám người này chỉ được cái tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, xuống đấu chỉ tổ làm vướng chân!" Hồ Ba Nhất thấy Mã Đại Đảm quả thực không giống người tốt, hỏi: "Trương gia, tên này rốt cuộc là hạng người gì?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn Mã Đại Đảm, đáp: "Hắn mở tiệm quan tài!

Hắn biết Đằng thuật, dưới nhà hắn có một con sông ngầm, lúc này bên trong phỏng chừng đang nhốt một người phụ nữ để nuôi cá!" Mã Đại Đảm nghe vậy lập tức thấy không ổn, vừa định xoay người, thanh đao đã rạch trên cổ hắn một vệt máu nhạt.

Bàn Tử nghe vậy phẫn nộ: "Thằng này không phải con người à?" Đằng thuật hắn cũng từng nghe qua, là một loại tà thuật vô cùng tàn nhẫn ở vùng Cổ Điền này.

"Tôi nghe nói Đằng thuật đó dùng thịt người nuôi cá, sau đó hầm cá lên, ăn cá uống canh!" Đại Kim Nha và Bàn Tử nhìn nhau, nhìn mặt Mã Đại Đảm mà suýt nữa thì nôn ra.

"Vậy chẳng khác nào gián tiếp ăn thịt người?" Bàn Tử trừng mắt

nhìn Mã Đại Đảm, hận không thể bắn một phát chết tươi.

Trương Thụy Đồng nói: "Nổ súng là cố ý giết người, cứ tống hắn vào đồn, trên người hắn có mấy tội danh, tử hình là chuyện sớm muộn." Còn đám tay chân phía sau, ít nhất cũng phải ngồi tù mọt gọng.

Vừa nãy nói xuống đấu chỉ là trêu đùa chút thôi.

Phía sau bỗng nhiên có kẻ chen lên, hét lớn: "Một lũ phế vật, chúng ta có hơn hai mươi người, sợ gì bốn đứa nó?" Trương Thụy Đồng lôi từ dưới đất ra một đoạn dây dẫn, tay cầm bật lửa.

"Đừng có kích động, đứa nào lộn xộn ta châm lửa đấy!" Nhìn thấy dây dẫn, tên đó lập tức đặt thuốc nổ trên tay xuống.

Trương Thụy Đồng nói với Hồ Ba Nhất và Bàn Tử: "Hồ Ba Nhất đi tìm người, lát nữa đi theo xử lý vụ này, ta và Đại Kim Nha đợi ở phía trước." Còn về nơi cần đến, quẻ tượng của Trần Hạt Tử đã nói rõ rồi.

Gần đây có một ngôi miếu Ngư Cốt, dùng xương đầu của con cá trắm đen khổng lồ mắc cạn ngày trước để dựng lên.

Sau khi Hồ Ba Nhất dẫn cảnh sát tới, đám người Mã Đại Đảm trực tiếp bị giải đi.

Đám người này giết người thành tính, tín phụng tà giáo Cổ Điền quốc, không biết từ đâu học được Đẳng thuật do Hiến Vương để lại từ ngàn năm trước.

Trương Thụy Đồng nhìn Đại Kim Nha bảo: "Chúng ta đi trước!" Trên đường từ Long Lĩnh đến Mê Quật, đi qua một vùng cao nguyên đất vàng.

Địa thế nơi này tà ác, dấu chân người thưa thớt.

Trong núi có những con đường mòn nhỏ hẹp, men theo đường núi mà đi.

Trương Thụy Đồng đi trên đường núi không nhanh, Hồ Ba Nhất suốt dọc đường vừa đi vừa chạy, cuối cùng cũng đuổi kịp.

Hồ Ba Nhất thở hồng hộc suýt chút nữa thì mệt lả đi.

Đợi hơi thở ổn định lại, Hồ Ba Nhất hỏi: "Tại sao lão gia tử kia nhất định phải chỉ đường cho chúng ta?" Trương Thụy Đồng nhìn la bàn, có lẽ Giáo sư Tôn đã đi trước một bước.

Đại Kim Nha thấy Trương Thụy Đồng xem la bàn, hiếu kỳ hỏi: "Trương gia, nơi này chẳng lẽ có đại mộ?" Có thể khiến ngài chuyên chú xem la bàn như vậy, đa phần phong thủy nơi này không hề tầm thường.

"Quên Lý Thuần Phong rồi à?" Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Trong lịch sử, Lý Thuần Phong đã lánh về nguồn cội, cuối cùng táng tại vùng này." Đại Kim Nha nghe xong lập tức cảm thấy chuyến này không uổng công.

Hồ Ba Nhất nói: "Trương gia, chuyện của đám người Mã Đại Đảm đều đã khai báo rõ ràng." Bàn Tử kích động: "Tên Mã Đại Đảm đó chắc chắn bị tử hình, mấy đứa kia cả đời đừng mong ra ngoài." Đang nói chuyện, phía trước không xa bỗng thấy một gian nhà hang (diêu động).

Từ xa thấy một ông lão đang ngồi hút thuốc lào trong sân.

Mấy người bước tới, Hồ Ba Nhất gọi: "Đại gia ~" Dùng giọng địa phương pha chút thổ âm nói: "Chúng cháu là người phương xa lỡ đường, có thể cho chúng cháu vào nhà uống hớp nước không?" Bàn Tử bắt chước nói: "Đại gia có nghe hiểu tiếng chúng cháu không?" Ông lão lặng người hồi lâu.

“Hậu sinh, có thể nói tiếng người tử tế không?

Ta nghe hiểu được!” Mấy người nói chuyện khiến ông lão cảm thấy đau cả răng.

Đại Kim Nha bổ sung: “Tôi cũng không phải người xấu, cho tôi vào nhà với!” Ông lão quan sát kỹ, chỉ vào Trương Thụy Đồng và Hồ Ba Nhất: “Hai hậu sinh này không giống người xấu, hai người kia... không tốt.” Nói xong liền quay đầu đi vào trong.

“Vào đi!” Trương Thụy Đồng đi vào nhà, ngồi lên một cái đôn đá trong sân.

Nhìn kỹ lại, đôn đá này dường như là trấn mộ thú trong cổ mộ.

Đại Kim Nha vừa ăn cơm vừa ôm bụng muốn tìm nhà vệ sinh.

Đang ăn cơm, Đại Kim Nha bỗng từ nhà vệ sinh thò đầu ra.

“Trương gia, Hồ gia, Bàn gia, mau lên, tôi cho mọi người xem cái này mới lạ!” Bàn Tử nghe vậy dừng đũa, Hồ Ba Nhất thấy Trương Thụy Đồng không động đậy liền hỏi: “Trương gia, Đại Kim Nha phỏng chừng có phát hiện gì đó, không đi xem sao?” Trương Thụy Đồng đáp: “Không phải là tấm bia đá Tây Chu trong hố xí sao?

Đang ăn cơm, ta xem cái đó làm gì?” Nói xong ngài quay đầu ngồi sang bên khác tiếp tục ăn cơm.

Nhìn kỹ vào trong phòng, dường như có bóng dáng một người phụ nữ đi qua.

Nhìn bóng lưng rất giống Shirley Yang, xem ra giống như ta đã biết, cô ta và Giáo sư Tôn có liên quan.

Ông lão bỗng hét lên: “Hậu sinh, đó là hố xí, cơm nước ở bên này cơ mà!” Ba người nhìn nhau, bịt mũi bước ra khỏi hố xí.

Bàn Tử kích động nói: “Gần đây chắc chắn có một cái mộ bốn

phía, không xa đâu.” Hắn nhìn sang Trương Thụy Đồng hỏi: “Trương gia, ngài nói xem mộ Lý Thuần Phong nhà Đường kia cũng ở gần đây à?” Sao một nơi lại có hai cái mộ được?

Trương Thụy Đồng nhìn thấu suy nghĩ của hắn: “Sao thế?

Ta từng nói mộ cổ ở đây là mộ Tây Chu, chẳng qua là Lý Thuần Phong 'cưu chiếm thước sào', chiếm dụng mộ của người ta mà nằm vào thôi.” Lão Kim nhìn về phía hố xí nói: “Theo tôi quan sát, bia đá đó chắc chắn là thời kỳ đầu Tây Chu, chỉ tiếc là chữ đều đã bị mài nhẵn rồi!” Lão đại gia đứng bên cạnh hút thuốc lào, thuận miệng nhắc đến việc Giáo sư Tôn có nhắc tới chuyện tấm phiến đá.

Lão cũng chẳng coi là chuyện gì to tát, dù đáng tiền thì cũng không ăn thay cơm được, nên đã dùng để lấp hố xí.

Đại Kim Nha nghe xong trực tiếp lắc đầu, thốt ra một câu: “Đúng là phung phí của trời!” Hồ Ba Nhất gặm xong miếng bánh ngô, ngẩng đầu hỏi: “Đại gia, hỏi ngài chuyện này, ngài có biết Mã Đại Đảm không?” “Đương nhiên là biết.” Đại gia trả lời ngay.

Chương 147

"Hắn và mấy gã tay chân, mấy năm nay ở huyện Cổ Lam mở một tiệm quan tài.

Nghe nói trong tiệm có một chiếc quan tài, chỉ cần vỗ vào quan tài là trong huyện sẽ có một người chết..." Bàn Tử nghe vậy, miếng bánh ngô trong miệng suýt nữa rơi xuống đất, hỏi: "Trương gia, người này tà môn vậy sao?" Trương Thụy Đồng khinh thường nói: "Chỉ là để che đậy việc giết người nên mới bịa ra chuyện dọa người thôi." Nơi này hẻo lánh, dân làng xung quanh khá mê tín không hiểu chuyện, nên mới bị hắn dọa sợ.

Lão đại gia hỏi: "Hỏi chuyện đó làm gì?" Sau khi nghe Hồ Ba Nhất nói Mã Đại Đảm đã bị tống vào đồn, ông lão lập tức vỗ tay reo hò.

"Hạng người như hắn, giết mười lần cũng không tiếc!" Lão lại hiếu kỳ hỏi: "Các người định đi đâu?" Hồ Ba Nhất: "Chúng cháu đi về phía Tây Nam." Đại gia nghe đến phía Tây Nam liền dừng động tác, ngẩng đầu: "Tây Nam?

Trên đường cẩn thận, tuyệt đối đừng đi sâu vào Mê Quật." Bàn Tử bỗng ngẩng đầu: "Mê Quật?" Vừa nghe đại gia nhắc đến Mê Quật, sự chú ý của mọi người đều bị thu hút.

Thông thường những truyền thuyết này đều có liên quan ít nhiều đến cổ mộ.

Lão đại gia tiếp tục: "Vùng quanh miếu Ngư Cốt, nhìn bề mặt thì toàn là núi đá, nhưng sơ hở một chút là rơi vào hố sụt, rơi xuống đó thì căn bản không ra được." Trương Thụy Đồng nghe xong liền hỏi: "Người địa phương gọi đó là Long Lĩnh ~ Mê Quật phải không?" Lão đại gia gật đầu: "Không sai, chính là nơi đó." Ông lão nghiêm trọng

nói: "Nơi đó ban ngày ban mặt cũng có thể gặp quỷ đả tường (quỷ dẫn lối), rất nhiều người đã bỏ mạng ở trong đó!" "Đoạn thời gian trước có một đội thăm dò khoáng sản đi vào, sau đó không thấy trở ra nữa!" Trương Thụy Đồng liếc nhìn vào trong phòng, Bàn Tử và Đại Kim Nha đang sốt sắng.

Không còn Mã Đại Đảm cản đường, mấy người cũng chuẩn bị đi tìm lối thoát.

Vội vàng rời khỏi nhà hang, mấy người đi thẳng về phía miếu Ngư Cốt.

Trên đường đi, Đại Kim Nha lững thững đi phía sau: "Không đúng nha Trương gia, dưới chân làm gì có đường đâu!" Trương Thụy Đồng phía trước nhẹ nhàng băng qua một đám cỏ dại khô héo.

Gió quanh đây thổi rất lạ, vị trí miếu Ngư Cốt đó không cần dùng tới la bàn cũng có thể dễ dàng tìm thấy.

Thêm vào đó, nơi này không phải là mảnh đất phong thủy bảo địa, thủ đoạn của Mạc Kim Giáo Úy như Hồ Ba Nhất không có đất dụng võ.

Bàn Tử nói: "Được rồi Kim gia, bớt nói nhảm đi, cứ đi theo Trương gia là chuẩn không cần chỉnh!" Mọi người bước đi càng lúc càng nhanh khiến Đại Kim Nha bủn rủn cả chân.

Bốn phía núi non bao bọc, giống như đi trong mê cung, không phân biệt nổi Đông Tây Nam Bắc.

Đứng ở nơi cao, Trương Thụy Đồng nhìn về phía xa, một ngôi miếu dựng bằng xương đầu cá xuất hiện trong tầm mắt.

Đại Kim Nha thở hổn hển hỏi: "Đó... không phải là miếu Ngư Cốt sao?" Hồ Ba Nhất nhìn lại địa hình xung quanh một lượt.

Chỉ vào miếu Ngư Cốt đằng kia: "Nếu miếu Ngư Cốt đó mà là

phong thủy bảo địa, tôi về sẽ đốt ngay nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của mình đi." Hắn quay sang nhìn Trương Thụy Đồng bên cạnh: "Trương gia, tình huống của ngài chắc cũng giống tôi, miếu Ngư Cốt là bình phong do kẻ trộm mộ để lại." Bàn Tử hỏi: "Trương gia, nơi này thực sự là do tiền bối Mạc Kim xây dựng sao?" Trương Thụy Đồng đã nói trước đó, bên trong cũng có một Mạc Kim Giáo Úy.

Nhị sư bá của tổ phụ Hồ Ba Nhất tinh thông kỳ môn, một tay cầm kim bàn khắc đầy thiên can địa chi, chuyên môn diễn giải ngũ hành số thuật.

Đại Kim Nha nhìn quanh: "Tôi thấy địa hình gần đây khá tốt mà, gió thổi vù vù thế này!" Hồ Ba Nhất nghe xong xua tay: "Có phong có thủy cũng không phải là phong thủy bảo địa.

Xây chùa tu miếu có một bộ quy tắc khác hẳn với việc an trạch tu phần.

Xây chùa miếu là để tạo phúc một phương, cho nên nơi tu chùa miếu tất nhiên phải có tinh phong lỗi lạc, danh sơn đại điện." Đại Kim Nha nhìn chằm chằm ngôi miếu Ngư Cốt đó chẳng hiểu gì cả, chỉ có thể xác định e rằng thực sự có một ngôi cổ mộ.

"Chính là cái gọi là cốc trung hữu ẩn mạc xuyên tâm, xuyên hành lập bất nhập tương." Hồ Ba Nhất hỏi: "Ngoài miếu Ngư Cốt ra, có ai thấy miếu xây ở dưới khe bao giờ không?

Miếu Thổ Địa cũng chẳng đến mức xây ở cái nơi như thế này." Đại Kim Nha liên tục lắc đầu.

Hắn có chút khẳng định nói: "Có mộ thì cũng không phải là gia đình đại hộ!" Hồ Ba Nhất thấy Trương Thụy Đồng bên cạnh chỉ châm một điếu thuốc mà không nói gì.

Trong lòng hắn cảm thấy có chút bất an, hỏi: "Trương gia, ngài có kiến giải gì khác không?" Trương Thụy Đồng thuận tay chỉ về hướng miếu Ngư Cốt: "Nhìn kỹ lại đi!" Ngài chỉ vào địa thế xung quanh: "Xung quanh tuy sơn lĩnh bần cùng vô chướng vô hộ, không thành sự thế.

Nhưng thượng có vân nghê tàng vu tuyệt cao chi đỉnh, hạ hữu ngọa cư thâm viễn, trình an ninh đình súc chi thế." Hồ Ba Nhất nghe xong nhìn kỹ xung quanh, quả nhiên ẩn ẩn cảm thấy nơi này thực sự không đơn giản.

Trương Thụy Đồng đề nghị trực tiếp tới trước miếu Ngư Cốt xem xét, mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Xung quanh đều là đường nhỏ, miếu Ngư Cốt nhìn thì gần nhưng thực tế phải đi vòng qua mấy con đường mòn.

Trương Thụy Đồng đi phía trước, mới đi được mấy phút thì Đại Kim Nha đi nhầm đường.

Hồ Ba Nhất bám sát phía sau, quay đầu lại thấy Đại Kim Nha đã đi chệch hướng.

Bàn Tử bất lực gọi: "Kim gia, ngài chạy đi đâu thế?" Đi tới trước miếu Ngư Cốt, cuối con đường đá rộng khoảng 50cm là một gò đá nhỏ trên đó đặt một bát hương cũ nát.

Hồ Ba Nhất nhìn ra ngoài, núi non xung quanh thu hết vào tầm mắt.

"Nhìn từ đây ra ngoài, hoàn toàn là hai cách cục khác hẳn nhau." Hồ Ba Nhất khâm phục ôm quyền nói: "Nhãn lực của Trương gia thật cao, nếu không nhắc nhở tôi suýt chút nữa đã bỏ qua một mảnh phong thủy bảo địa." Mê Quật xung quanh sương mù bao phủ, nếu không đứng ở nơi cao thì căn bản không thể nhìn thấy bí mật phía sau.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn phía sau: "Đi, trực tiếp đi tìm Lão Kim!" Miếu Ngư Cốt một mảnh hoang tàn, khe núi bên cạnh càng khó đi hơn.

Vị trí địa lý xung quanh cực kỳ ẩn mật, đi được một nửa thì bỗng nghe Đại Kim Nha kinh hô một tiếng.

"Lão Kim!" Bàn Tử hét lên một tiếng rồi lập tức quay người chạy đi.

Chỉ thấy dưới chân núi khe rãnh dọc ngang, giống như bị ai đó bóp mạnh, hình thành những nếp gấp cao thấp đan xen, đi vòng vài vòng mới thấy Lão Kim lộ ra nửa thân mình bên ngoài.

Hồ Ba Nhất lập tức lao lên cứu người.

Ngay sau đó truyền đến tiếng kinh hô của Bàn Tử: "Trương gia, Lão Hồ cứu tôi với ~~" Nhìn Bàn Tử một cái, Trương Thụy Đồng nói: "Phía dưới là sườn dốc không chết được đâu, nhảy thẳng xuống đi, ta xuống ngay!" Bàn Tử nghe vậy liền hoảng hốt.

"Gì cơ, ý ngài là sao?

Tôi không hiểu?" Đã rơi vào hố rồi, Bàn Tử chuyển biến suy nghĩ, bỗng giật mình một cái: "Đợi chút, hình như tôi hiểu rồi!

Là hố sụt của ông lão lúc nãy nói sao?" Trương Thụy Đồng đáp: "Đúng, phía dưới không phải vực sâu không đáy, ta nói mộ Lý Thuần Phong ở đó, trực tiếp nhảy xuống đi!" Bàn Tử thử dùng chân đạp xuống dưới, hình như đúng là một sườn dốc.

"Trương gia, tôi tin ngài một lần, Béo tôi xuống trước xem sao!" Nghe Trương Thụy Đồng nói vậy, gan Bàn Tử cũng lớn hơn hẳn.

Phía dưới mà thực sự là mộ Tây Chu thì tài bảo bên trong chắc chắn không ít.

Bàn Tử 'tùm' một tiếng nhảy thẳng xuống.

Chương 148

Hồ Ba Nhất không còn lo lắng gì nữa, kéo trực tiếp Đại Kim Nha ra.

Nhìn địa mạo xung quanh, hình dạng núi non bốn phía quả đúng như lời đồn.

Trương Thụy Đồng nhìn qua rồi nói: "Tầm Long Quyết có câu: Đại sơn đại xuyên bách thập điều, long lâu bảo điện khứ vô số, hình thế như vậy, có thể táng quốc thân!" Ý nói phong thủy nơi này tuy không xứng với đế vương, nhưng với vương gia, thái hậu hay hoàng thân quốc thích thì dư sức.

Hồ Ba Nhất nói: "Chỉ tiếc là xói mòn đất đá xung quanh nghiêm trọng, thế đất bên trong bị phá gần hết rồi!" Cũng không nhìn ra phong thủy chủ yếu do nguyên nhân gì.

Hắn nhìn sang Trương Thụy Đồng, sắc mặt biến đổi: "Trương gia, tình hình không ổn, phong thủy nghịch chuyển, trong mộ e là không sạch sẽ!" Trương Thụy Đồng nói: "Ghi nhớ vị trí cổ mộ trước đã, chúng ta xuống!" Đại Kim Nha phía sau bỗng có chút kinh khủng hỏi: "Chúng ta thực sự đi xuống à?" Cái thân hình nhỏ bé này của hắn, vừa nãy rơi xuống suýt nữa thì dọa bay cả hồn, lúc này tim vẫn còn đập loạn xạ.

Trương Thụy Đồng mắng: "Bớt nói nhảm đi, không xuống thì quay về!" Đại Kim Nha há hốc mồm, Trương Thụy Đồng và Hồ Ba Nhất đã lần lượt nhảy xuống.

Phía dưới truyền đến hai tiếng kêu thảm của Bàn Tử, hai người đạp thẳng lên người hắn.

Hồ Ba Nhất đứng dậy hoạt động gân cốt, nghe phía sau có động

tĩnh liền nói: “Mau tránh ra, Lão Kim cũng xuống rồi.” Đại Kim Nha rơi xuống đất cái 'bịch'.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía sau: “Hình như là một đạo động!” Nơi này cách miếu Ngư Cốt không xa, chắc hẳn là một động bên cạnh.

Đeo mặt nạ phòng độc, tay cầm đèn pin cực mạnh, khom người tiến vào lối thông đạo bên trái.

Xung quanh động đào có vẻ khá vội vàng, chỉ đủ cho một người bò qua.

Nếu tố chất tâm lý kém một chút, rất dễ vì không gian thấp bé áp bách giống như bị chôn sống mà dẫn đến tinh thần sụp đổ.

Bốn phía đen kịt, cuối đạo động bỗng nhiên mở rộng.

Đại Kim Nha không nhìn rõ xung quanh, có chút sợ hãi.

Xung quanh toàn là hố đào sâu, phía trước bỗng nhiên rộng ra.

Ở góc rẽ phía trước xuất hiện một khoảng trống không khoáng.

Trương Thụy Đồng nhìn quanh, Đại Kim Nha tinh mắt, thấy ngài dường như không cần dùng đèn pin.

Hắn kinh ngạc nói: “Tôi nghe nói năm xưa có một tiền bối đảo đấu có một đôi dạ nhãn, có thể nhìn thấu mọi thứ trong cổ mộ tối tăm.” Lại nhìn chằm chằm vào mắt Trương Thụy Đồng: “Chẳng lẽ...” Lời chưa nói hết, Trương Thụy Đồng đã trừng mắt nhìn hắn một cái.

Đại Kim Nha bị dọa giật mình, lập tức nói: “Trương gia yên tâm, tôi nhất định kín miệng như bưng, tuyệt đối không nói với ai khác!” Đợi Trương Thụy Đồng quay đi, Đại Kim Nha mới thở phào nhẹ nhõm.

Trở thành người của Trương gia, ngài đã quen với việc khiêm tốn,

không thích chuyện của mình bị bàn tán xôn xao.

Đứa cháu trai Khải Sơn của ngài là bài học nhãn tiền tốt nhất.

Đại Kim Nha bỗng ngẩng đầu, há hốc mồm, mắt đầy kinh hoàng nhìn chằm chằm vào vách đá, chỉ thấy trong bóng tối, từ một hố đen trên tường thò ra một khuôn mặt quỷ đang cười tà ác.

Đại Kim Nha kinh khiếu một tiếng, sợ đến mức bủn rủn cả chân, suýt nữa thì tè ra quần.

Trương Thụy Đồng lườm một cái nói: "Bàn Tử, đỡ lấy hắn, đừng để hắn chạy lung tung, xung quanh có đồ bẩn!" Địa thế phong thủy ở đây đều đã thay đổi, không chừng trong bóng tối sẽ có quái vật xuất hiện.

Nhìn khuôn mặt quỷ tà ác đó, Đại Kim Nha bỗng lùi lại liên tục.

"Quỷ, quỷ kìa ~" Vừa mới hét lên đã bị Bàn Tử tát cho một cái.

Thấy Trương Thụy Đồng cũng không sợ, gan Đại Kim Nha cũng lớn thêm vài phần.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quỷ trên tường, Đại Kim Nha cẩn thận hỏi: "Trương gia, cái quỷ quái đó rốt cuộc là thứ gì?" Trương Thụy Đồng ra hiệu đừng nói chuyện.

"Đừng có đi trêu chọc nó!" Nghe lời Trương Thụy Đồng, thấy biểu tình của ngài, Đại Kim Nha nén nhịn không hỏi tiếp.

"Quỷ Diện Tri Chu, vừa nãy là khuôn mặt quỷ sau mông nó đấy, loài này sống bầy đàn, động vào một con dễ kéo ra cả đàn lắm!" May mà một bộ phận không phải khu vực hoạt động của loài nhện này.

Đại Kim Nha lại quay đầu nhìn đôi mắt trên kia một cái, luôn cảm thấy đôi mắt đó đang nhìn chằm chằm vào mình.

Đi thêm một lúc, Bàn Tử thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn.

“Tôi luôn cảm giác có người đang theo dõi chúng ta?” Hắn quay lại hỏi: “Trương gia, bên trong thực sự có đồ bẩn sao?” Xuyên qua thông đạo phía sau, Hồ Ba Nhất dùng đèn pin soi lên phía trên.

Trên đỉnh toàn là những hang động sụt lún thông với nhau, đào đạo động ở đây nếu không khéo sẽ gây sạt lở núi, nếu không phải vạn bất đắc dĩ phỏng chừng cũng chẳng ai làm thế.

Trương Thụy Đồng nói: “Ngôi mộ này bị Lý Thuần Phong cải tạo, nếu có đồ bẩn thì phỏng chừng cũng ở quanh đây thôi.” Nhưng cảm giác bị theo dõi đó, ngài cũng nhận thấy.

Chỉ có thể nói, trong lòng núi này thực sự ẩn chứa những thứ không ai biết đến.

Bỗng nhiên có thứ gì đó rơi trúng vai Hồ Ba Nhất.

Hồ Ba Nhất dừng bước, đưa tay lấy vật trên vai xuống.

“Đừng ngửi nữa, là phân dơi đấy!” Trương Thụy Đồng nói rồi thuận tay chỉ lên đỉnh đầu.

Hồ Ba Nhất ngửi thấy mùi vị đó liền vứt ngay vật đó xuống đất.

Ba người Hồ Ba Nhất ngẩng đầu nhìn lên, ánh đèn pin chiếu vào, lập tức thấy trên đỉnh treo dày đặc một lượng lớn dơi.

Nhìn xuống mặt đất phía trước, đầy rẫy phân dơi.

Lũ dơi đều đang ngủ, đèn pin chiếu vào cũng không thấy có gì bất thường.

Trương Thụy Đồng lấy mảnh vải bịt mũi lại, nói: “Bịt mũi lại, phân dơi dễ sinh ra lượng lớn khí amoniac, hít phải quá nhiều có thể gây tử vong.” Đầy đất là phân, nồng độ amoniac xung quanh phỏng chừng cao hơn tưởng tượng.

Sau khi bịt mũi, ngài lại bồi thêm một câu: “Thối quá!” Mùi vị

xung quanh thối đến mức khiến người ta khó thở.

Ba người lập tức dùng quần áo bịt mũi, bốn người trước sau thay nhau quan sát biến hóa xung quanh.

Chương 149

Phía sau bỗng truyền đến tiếng sột soạt.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhanh chóng soi đèn ra phía sau.

"Ơ, đường đâu rồi?

Chúng ta vừa mới đi từ đằng kia tới mà, đường đâu?" Hồ Ba Nhất nhìn khuôn mặt quỷ trên tường, dường như nó đã quay đầu lại, lộ ra một khuôn mặt khác càng nanh ác hơn.

Hồ Ba Nhất ngẩng đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt đó: "Không phải tôi hoa mắt chứ?

Cái thứ đó hình như đang cử động!" Trương Thụy Đồng liếc nhìn phía sau, chỉ trong chớp mắt con đường phía sau đã biến đổi.

E rằng bản thân lòng núi này đang di động.

"Đừng nhìn nữa, nhìn đến hoa cả mắt!" Trương Thụy Đồng quay đầu đi về một hướng khác.

Hồ Ba Nhất quay mặt Bàn Tử lại: "Bàn Tử đừng có nhìn lung tung!" Đại Kim Nha nhát gan, nhìn một cái là cúi đầu ngay, nhanh chóng bám sát sau lưng Trương Thụy Đồng.

"Đi xuyên qua động dơi!" Trương Thụy Đồng chỉ vào hướng động dơi phía trước, tuy nơi đó đầy dơi nhưng vẫn tốt hơn là đối mặt với bầy Quỷ Diện Tri Chu.

Nhanh chóng khom người tiến về phía trước.

Đại Kim Nha bị bỏ rơi phía sau, vội vàng gọi: "Trương gia, sao đi nhanh thế?" Tốc độ của Trương Thụy Đồng càng lúc càng nhanh.

"Bảo Bàn Tử chậm lại một chút, đừng có vội đuổi theo." Trương

Thụy Đồng xuyên qua thông đạo phía trước.

Đại Kim Nha bám sát nhưng vẫn bị bỏ xa mười mấy mét.

Hồ Ba Nhất hỏi: "Trương gia sao lại chạy thế?" Sắc mặt Bàn Tử biến đổi: "Lão Hồ, bụng tôi hình như không được thoải mái lắm!" Nghe lời Bàn Tử, sắc mặt Hồ Ba Nhất cũng khó coi hẳn.

Một luồng dị vị truyền ra, lũ dơi bị tiếng trung tiện đó làm cho giật mình phát ra tiếng kêu chói tai.

Lập tức có mấy con dơi lao về phía nguồn mùi vị.

Bàn Tử bị cắn một cái liền hét thảm.

Hồ Ba Nhất bên cạnh lập tức lăn lộn bò toài ra ngoài, trong lòng hối hận vì không kịp đi theo Trương Thụy Đồng ngay lúc nãy.

Trương Thụy Đồng ở ngoài động quan sát kỹ xung quanh.

Đại Kim Nha lo lắng hỏi: "Trương gia, chúng ta thực sự không quay lại cứu họ sao?" "Không cần đâu." Lời vừa dứt không lâu, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử đã bị một đàn dơi lớn truy đuổi chạy ra ngoài.

Đàn dơi từ bên trong lao ra như vũ bão.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng chạy phía trước.

"Tránh ra!" Ngài chỉ vào cái hố bên cạnh, trực tiếp chui vào.

Đợi Hồ Ba Nhất và Bàn Tử đuổi kịp.

Hai người vừa quay đầu lại thì thấy Trương Thụy Đồng hô: "Hai người tránh ra!" Trong tay ngài là một thiết bị phun lửa cầm tay nhỏ, ngọn lửa hơn ngàn độ phun thẳng về phía cửa động hướng tới đàn dơi.

Trong tiếng kêu thảm thiết, lũ dơi bị thiêu thành than đen.

Ba người mệt lả nằm vật ra đất.

Hồ Ba Nhất đạp mạnh cho Bàn Tử một cái: “Lúc nào không thả thí, lại chọn đúng lúc này?” Đại Kim Nha bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác: “May mà tôi đi theo Trương gia, nếu không chắc bị lũ dơi đó cắn chết rồi!” Bàn Tử vừa định phản bác thì thấy Trương Thụy Đồng dường như đang tìm thứ gì đó.

“Trương gia, ngài tìm gì thế?” Trương Thụy Đồng nhìn về phía sau: “Có ngửi thấy mùi hương không?” Mắt Đại Kim Nha dán chặt vào một chiếc đỉnh thanh đồng khổng lồ phía sau.

“Minh văn trên đỉnh là từ thời Tây Chu, loại đỉnh này thường dùng để tế tự trong cổ mộ.

Thực sự có mộ Tây Chu nha!” Chỉ có điều minh văn trên đó Đại Kim Nha cũng không nhận ra.

Nhìn chiếc đỉnh thanh đồng đó, Trương Thụy Đồng nói: “Đỉnh thanh đồng để đó tính sau.” Ngài chỉ về hướng nguồn mùi hương, nói với Hồ Ba Nhất: “Theo ta.” Men theo nguồn mùi hương tìm tới.

Trương Thụy Đồng nhận thấy mũi của Hồ Ba Nhất dường như còn nhạy hơn.

Không lâu sau tìm thấy một cửa động bị đá vụn lấp mất một nửa.

Bàn Tử ghé vào ngửi thử: “Mùi hương bay ra từ đây!” Đại Kim Nha có chút tự trách.

“Haiz, tại tôi hiếu kỳ quá, cứ nhất quyết đòi theo, nếu tôi ở trên đó canh gác thì cũng có người ứng cứu rồi!” “Đừng nói mấy chuyện vô dụng đó nữa, mau đi theo!” Trương Thụy Đồng mắng một câu, trực tiếp chui vào trong động.

Không cần dùng tới súc cốt công, ngài cũng dễ dàng chui được vào trong.

Vừa mới vào bên trong, Trương Thụy Đồng đã tùy ý lục lọi một

hồi.

Ngài tìm thấy một tấm Mạc Kim Phù và một miếng ngọc bội hình rồng khắc từ Văn Hương Ngọc.

Văn Hương Ngọc rất đáng tiền, còn Mạc Kim Phù ngài ném trực tiếp cho Hồ Ba Nhất.

Hồ Ba Nhất nhận lấy, cảm ơn: "Trương gia, tấm phù này tôi mượn mang trước, sau này trả lại ngài!" Hắn cũng không định đảo đấu cả đời, hiện giờ kiếm tiền đa phần là vì thân nhân của chiến hữu, sau này thế nào cũng có ngày rửa tay gác kiếm.

Trương Thụy Đồng 'ừ' một tiếng, cũng không thấy bất ngờ với lời của hắn.

"Thu kỹ Mạc Kim Phù đi, người này họ Kim gọi là Kim Bàn, đã lấy đồ của người ta thì đem đi an táng đi!" Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, Hồ Ba Nhất gật đầu tán đồng: "Đó là đương nhiên, tiền bối Mạc Kim thì không thể để xác phơi ngoài hoang dã được." Hắn bảo Bàn Tử giúp một tay, đào đất chôn cất thi thể.

Quần áo trên thi thể đã mục nát, nhìn kỹ trên đỉnh đầu bị thủng một lỗ lớn.

"Vết thương này..." Nhìn kỹ vết thương, Hồ Ba Nhất cảm thấy nó lớn đến kinh người.

Chương 150

"Đám đồ bẩn ở đây có loài Quỷ Diện Tri Chu thủ mộ, loài quái vật này cực kỳ xảo quyệt." Nhìn vết thương trên đỉnh đầu và vị trí của thi thể, phỏng chừng là bị tập kích từ phía sau cho đến chết mới nhận ra.

Bàn Tử liếc nhìn miếng ngọc bội hình rồng.

Hồ Ba Nhất nói: "Ngọc này giống thời Chiến Quốc, gần đây đồ xuất thổ chưa thấy cái nào lớn như thế này.

Chắc là vật tùy thân của hoàng tộc thời đó!" Đeo tấm Mạc Kim Phù chính tông vào, Bàn Tử liền hâm mộ hỏi: "Mạc Kim Phù quý lắm sao?" Hắn trực tiếp bị lườm một cái, đáp: "Không nghe Trương gia nói lúc nãy sao, Mạc Kim Phù thiên hạ chỉ còn lại ba cái thôi." Giờ có một cái, Hồ Ba Nhất mới là Mạc Kim Giáo Úy chính kinh, sau này mang theo cũng thêm phần trợ lực.

Bàn Tử có chút tiếc nuối, nhưng nhanh chóng thu hồi chú ý.

"Đại Kim Nha đâu rồi?" Chỉ một loáng không để ý, Đại Kim Nha bỗng nhiên biến mất.

"Quỷ kìa ~" Từ phía bên kia truyền đến tiếng hét lớn của Đại Kim Nha.

Không biết có chuyện gì, hắn bỗng nhiên chạy sang phía khác.

Thấy vậy, Trương Thụy Đồng hét lớn: "Mau chạy đi, dơi đuổi tới kìa!" Quả nhiên Hồ Ba Nhất quay đầu lại liền bị một mảng đen kịt phía sau dọa cho giật mình.

Ánh đèn pin soi tới, tiếng dơi kêu chói tai lập tức vang lên.

Ở góc rẽ, Trương Thụy Đồng tìm một chỗ nấp trước.

Hồ Ba Nhất cũng nấp theo, lũ dơi không tìm thấy người liền quay đầu bay đi.

Khi quay đầu lại, Đại Kim Nha đã đâm sầm vào bức tường phía sau, chỉ còn nửa thân người thò ra ngoài.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh, ra hiệu cho Bàn Tử kéo hắn ra.

"Quỷ, có nữ quỷ, tuyệt đối là nữ quỷ!" Đại Kim Nha bỗng nhiên phát điên liên tục hét lớn.

"Thấy một khuôn mặt phụ nữ à?" Bàn Tử có chút không hiểu hỏi: "Trương gia, thấy mặt phụ nữ với thấy nữ quỷ thì khác gì nhau?" Nhưng nghe ý tứ, dường như Đại Kim Nha đang cố ý nhấn mạnh khuôn mặt phụ nữ.

Đại Kim Nha vô cùng kích động nói: "Tôi thấy một người phụ nữ mặc áo trắng, vừa nãy cứ đuổi theo tôi!" Người phụ nữ mặc áo trắng?

Trương Thụy Đồng lúc nãy chẳng hề cảm thấy có người phụ nữ áo trắng nào.

Nhưng nếu là mặt phụ nữ, ngài cũng biết đôi chút.

"Mặt phụ nữ mà ngươi nói, có khả năng không phải là người thật đâu!" Bàn Tử hỏi, chẳng lẽ có phụ nữ giả?

Trương Thụy Đồng: "Quỷ Diện Tri Chu cũng có thể gọi là Nhân Diện Chu, trên thân một số con nhện có mọc một khuôn mặt phụ nữ rất kỳ dị!" Lời này đã phá tan ảo giác của Đại Kim Nha.

Nếu thực sự là một con nhện khổng lồ, thì may mà hắn chạy nhanh, nếu không giờ đã nằm gọn trong bụng nhện rồi.

"Vậy giờ chúng ta đi ra sao?" Chuyến đi này hoàn toàn ngoài ý

muốn, trên người chẳng chuẩn bị gì cả.

Không lương thực, ngay cả nước cũng không mang theo.

Trương Thụy Đồng chỉ vào thông đạo mà Đại Kim Nha vừa đâm thủng: "Nhìn kia, không phải vừa vặn đâm ra một cái đạo động sao?

Hướng đạo động này dẫn thẳng tới miếu Ngư Cốt, chúng ta có thể từ đó mà ra ngoài!" Những người khác nhìn chằm chằm đạo động, không ngờ Trương Thụy Đồng lại biết rõ lối ra như thế.

Trương Thụy Đồng nói: "Chuyến này vội vàng quá, ta phải về chuẩn bị thêm đồ nghề và lương thực đã, rồi mới thám hiểm sâu vào cổ mộ!" Tổ dơi phía trước nếu đi tiếp nữa phỏng chừng sẽ gặp khu vực nguy hiểm.

Lời vừa dứt, Hồ Ba Nhất xung phong đi trước dẫn đường.

Một lúc sau, mấy người đã chui ra từ phía sau bức tượng thần trong miếu Ngư Cốt.

Đại Kim Nha kinh ngạc chỉ lên đỉnh đầu: "Đây... thực sự là miếu Ngư Cốt sao?" Nhìn bức tượng thần bằng bùn phía sau, cũng không biết là cung phụng vị thần linh nào.

Bàn Tử không ngừng phủi bụi trên áo, Đại Kim Nha kỳ quái nhìn hắn: "Bàn gia, ngài làm cái gì thế?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái nói: "Lời nguyền hoàn toàn thành hình rồi, cởi áo ra mà xem thì biết." Đại Kim Nha giúp Bàn Tử cởi áo, liền thấy trên bả vai có một đồ án hình con mắt màu đỏ rực, rộng khoảng mười cm.

Bàn Tử sau đó cũng kiểm tra cho Hồ Ba Nhất, liền kinh hô: "Quả nhiên, đây không phải là đồ đằng con mắt ở Tinh Tuyệt sao?

Vậy là tôi và Lão Hồ đều không sống quá năm mươi tuổi rồi?" Về tuổi tác, hai người đều đã gần bốn mươi, phỏng chừng chỉ còn mười năm để sống.

“Dấu ấn Quỷ Đồng đánh trên người là dấu hiệu của tế phẩm, muốn giải khai nhất định phải tìm thấy Mộc Trần Châu!” “Mộc Trần Châu?” Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, thứ này họ chưa từng nghe tới.

Trương Thụy Đồng bảo hai người về trước, chuyến này tìm được Long Cốt Thiên Thư rất quan trọng đối với nhiệm vụ, còn mộ Hiến Vương chắc phải đợi thêm vài ngày nữa.

Đi trên đường, Hồ Ba Nhất bỗng dừng lại: “Trương gia, ngài còn nhớ quẻ Ly không?

Trong Bát quái có nhiều khí quan tương ứng với cơ thể người, quẻ Ly tương ứng với đôi mắt!” Suốt dọc đường không ai nhắc tới chuyện đôi mắt, vậy mà lão đầu mù kia lại nói trúng phóc hết cả.

Trương Thụy Đồng bảo hắn lấy tấm phù lúc trước ra xem lại.

“Hướng Tây Nam mà lão ta chỉ không phải là bến đò miếu Ngư Cốt.” Hồ Ba Nhất trầm ngâm: “Nhưng một Khôi thủ Tá Lĩnh sao lại hiểu rõ chuyện của Mạc Kim Giáo Úy như vậy?” Hắn tự lẩm bẩm: “Không được, tôi phải quay lại hỏi cho rõ.” Đại Kim Nha nói: “Trương gia chẳng nói rồi sao, Trần Hạt Tử quen biết vị Mạc Kim Giáo Úy kia, giờ lão mù rồi không xuống được, nên dẫn đường cho chúng ta, thuận tiện nhờ tìm người thôi.” Phỏng chừng Trần Hạt Tử đã đoán được Kim Bàn gặp bất hạnh trong cổ mộ.

Men theo đường cũ quay về.

Mấy người lại quay lại nhà hang của Lưu đại gia.

Trương Thụy Đồng đứng một bên quan sát bên trong phòng, Lưu đại gia đang nhìn chằm chằm ba người Hồ Ba Nhất.

“Hậu sinh, lại tới à?” Hồ Ba Nhất đã thân với ông lão, cũng không khách sáo nói: “Đại gia, ngài cho chúng cháu mượn gian phòng nghỉ

chân chút được không?" Lưu đại gia có chút vi phân.

"Không phải ta không muốn, lần trước vị giáo thụ kia đòi ở lại thêm vài ngày, có chuyện..." Không đợi Lưu đại gia nói xong, Trương Thụy Đồng đã nhảy vào trong.

"Người bên trong ta quen, để ta vào chuyện trò." Đợi Lưu đại gia phản ứng lại thì ngài đã đứng trước mặt một phụ nữ trẻ mặc áo trắng.

Chương 151

"Trương gia!" Shirley Yang mỉm cười chào hỏi.

Lúc nãy ở ngoài nghe giọng cô đã đoán ra, nhìn lại quả nhiên đúng vậy.

Shirley Yang giới thiệu Giáo sư Tôn ở bên trong.

"Giáo sư Tôn?

Là Tôn Học Võ sao?" Một giáo thụ tóc trắng bước ra, nhìn lướt qua mọi người, thái độ không mặn không nhạt.

Hồ Ba Nhất khẽ hỏi: "Trương gia, ngài quen người này à?" Trương Thụy Đồng thản nhiên đáp: "Giáo sư của Cục Văn vật, lần này ông ta đến là vì Long Cốt Thiên Thư." Giáo sư Tôn kinh ngạc nhìn một cái: "Shirley Yang nói không sai, quả nhiên có người biết trước mọi việc, nhưng bây giờ là thời đại khoa học, tuy không biết cậu tìm hiểu từ đâu, nhưng ta sớm muộn cũng dùng khoa học giải thích được tất cả!" Nghe nhắc tới khoa học, Trương Thụy Đồng thản nhiên bồi một câu: "Khoa học sao?

Vậy Giáo sư Tôn có thể dùng khoa học giải thích về vu thuật của Quan Sơn Thái Bảo không?" Vu thuật nổi tiếng nhất của Quan Sơn Thái Bảo là thuật khiển hình nhân, chỉ dùng người giấy để đi tìm thứ cần tìm trong mộ.

Nghe Trương Thụy Đồng nhắc tới Quan Sơn Thái Bảo, ánh mắt Giáo sư Tôn lập tức đờ đẫn: "Xem ra cậu biết không ít!" Lão tin rằng Trương Thụy Đồng không dưng nhắc tới Quan Sơn Thái Bảo, tuyệt đối không phải trùng hợp, lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ người này biết bí mật của mình?

Nghĩ tới đây lão thầm kinh hãi!

Mấy người ngồi quây quần lại.

Shirley Yang nói: "Hai ngày trước tôi tới Kinh Đô, nghe nói về Long Lĩnh, tôi và Giáo sư Tôn cũng vừa vặn tới đây, nên đi cùng nhau luôn!" "Cũng nhờ Trương gia bảo người của Tân Nguyệt Phạn Điếm nhắn lại, những thứ ngài cần tôi đều mang theo cả rồi!" Nghe vậy Trương Thụy Đồng mới nhớ ra, đúng là trước khi rời Kinh Đô ngài có dặn dò người của Trương gia một chút.

Bàn Tử kích động nói: "Vậy là tôi sắp được xuống mộ Tây Chu lần nữa rồi?" Đại Kim Nha bỗng rụt cổ lại: "Hay là chúng ta nghỉ ngơi thêm vài ngày rồi hãy xuống?" Chuyến đi vừa rồi dọa hắn khiếp vía, Đại Kim Nha có chút nhụt chí.

Trương Thụy Đồng nói: "Hay là ngươi cứ ở lại đây đi, mấy người chúng ta xuống là được." Ngài liếc nhìn Giáo sư Tôn, tuổi cao sức yếu, xuống mộ một chuyến phỏng chừng là quá sức, chắc chắn không thể đi cùng.

Shirley Yang nghiêm túc nhìn ba người: "Trên người ba anh có mọc ra vết bớt đỏ hình con mắt không?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, Bàn Tử nghiêng người để lộ dấu vết hình mắt đỏ rực.

Shirley Yang cũng hé áo để lộ đồ án tương tự trên người: "Đúng vậy, là tôi hại mọi người rồi!" Bàn Tử nói: "Có một điểm không đúng, trên người Trương gia không có vết bớt này!" Mọi người kỳ quái nhìn sang Trương Thụy Đồng, ngài dứt khoát cởi bỏ áo ngoài.

Chỉ thấy thân hình trắng trẻo, cơ bắp tràn đầy sức nổ.

"Đúng là không có dấu vết nào thật!" Đại Kim Nha ở phía sau nhìn rất rõ.

Với làn da trắng như vậy, nếu có thì chắc chắn nhìn ra ngay.

“Tại sao ngài không bị dính lời nguyền?” Shirley Yang kinh ngạc nhìn tấm lưng mạnh mẽ khiến người ta đố kỵ, hoàn toàn không có gì bất thường.

Trương Thụy Đồng nói: “Bí mật của ta, sau này có cơ hội sẽ nói.

Hậu duệ của Bàn Sơn đạo nhân, cộng thêm Trần Hạt Tử, người của Bắc phái đảo đấu đều tụ hội cả rồi!” Mọi người nhìn lại thì đúng thật, Trương Thụy Đồng là Phát Khâu Thiên Quan, ở đây có Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn đạo nhân, và Trần Hạt Tử là lực sĩ Tá Lĩnh cuối cùng, bốn môn phái lớn của Bắc phái đã tập hợp đủ.

Shirley Yang đang nói chuyện thì Trương Thụy Đồng kể lại những chuyện gần đây, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng bổ sung thêm.

Khác với nguyên tác, khi biết về lời nguyền, Trương Thụy Đồng đã nói cho họ biết Mộc Trần Châu mà Vũ Đinh thời nhà Thương tìm kiếm có thể phá giải lời nguyền.

Khi nghe nói về việc tìm Long Cốt Thiên Thư, Shirley Yang nói: “Tôi đã tra cứu, Thiên Thư nằm trong mộ Lý Thuần Phong, nhưng vùng Cổ Lam này quần thể mộ táng quá nhiều, căn bản không biết tìm từ đâu!” Đại Kim Nha nghe xong liền nói: “Trương gia chẳng phải đã bảo rồi sao, hôm nay chúng ta vào sâu trong mộ Tây Chu chính là để tìm mộ Lý Thuần Phong?” Giáo sư Tôn nghe xong liền bật dậy: “Làm sao tìm được mộ Lý Thuần Phong nhanh như thế?” Nghe Giáo sư Tôn nói, Hồ Ba Nhất tiện tay châm điếu thuốc đang cầm trên tay. "Hôm nay tôi ở ngoài cổ mộ, Lý Thuần Phong cũng coi như là nửa cái tổ sư gia của Mạc Kim Giáo Úy, trong cổ mộ nguy hiểm trùng trùng, tôi định quay về mang theo đồ nghề rồi mới vào thám thính lần nữa!" Đại Kim Nha xen vào nói: "Chính là Ngư Cốt miếu ở sâu trong mê quật mà Lão Lưu nói trước đó!" Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh nghe hồi lâu, bỗng nhiên kinh ngạc hỏi: "Ngư Cốt miếu là lối vào mộ Lý Thuần

Phong sao?" Giáo sư Tôn nghe xong nét mặt quái dị nói: "Có khả năng, nhưng ai lại để mộ lộ liễu như vậy chứ?" Thấy Giáo sư Tôn nghi ngờ, Trương Thụy Đồng cười đáp: "Người xây mộ đương nhiên không thể, nhưng người xuống mộ sau đó thì không nhất định!" "Đạo động?" Giáo sư Tôn nghe xong lắc đầu, thầm nghĩ đám đạo mộ tặc quả nhiên không gì không dám làm, ngang nhiên đến mức này.

Trương Thụy Đồng nói: "Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có nhắc đến, có một loại vị trí phong thủy rất đặc biệt gọi là Nội Tàng Oan, cái gọi là kỳ nguyên tự thiên, nhược thủy chi ba, trong phong thủy có tượng khí trữ!" Hồ Ba Nhất nghe xong gật đầu: "Trương gia nói một chút cũng không sai, Nội Tàng Oan kỳ lạ ở chỗ, rõ ràng là phong thủy đỉnh cấp, nhưng vẻ ngoài lại không nhìn ra được chút nào!" Đại Kim Nha nghe đến Nội Tàng Oan, bỗng nhiên cũng vỡ lẽ: "Nội Tàng Oan tôi cũng có nghe qua, nghe nói bên trong có tuyền nhãn (mắt suối), thâm tàng bất lộ, vô cùng kỳ đặc!" Nếu Lý Thuần Phong táng ở chỗ này, quả thực phù hợp với nhãn quang của bậc đại sư phong thủy. "Nhưng có một điểm tôi vẫn không hiểu, đó rõ ràng là mộ Tây Chu, sao lại thành mộ Đường?" Trương Thụy Đồng nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử gật đầu hiểu ý. "Lão Kim, mộ trong mộ anh nghe qua chưa?

Lý Thuần Phong đảo mộ Tây Chu, sau khi chết nằm vào đó, chẳng phải thành mộ Đường sao?" Đại Kim Nha nghe xong nhảy dựng lên: "Xây mộ trên mộ người khác?

Thế thì thất đức quá!" Gã có chút không dám tin một đại sư phong thủy lừng lẫy lại có thể làm ra chuyện như vậy. "Chôn người mới thất đức, nếu trong mộ vốn không có người thì sao?" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói một câu, khiến mọi người sững sờ.

Bàn Tử hét lớn: "Quản thất đức hay không, chúng ta cứ đào ra xem chẳng phải sẽ biết sao?" Đại Kim Nha vô cùng tán đồng: "Bàn gia

cao kiến, theo tôi thấy, đêm nay trời tối chúng ta đi xem thử!" Cái gọi là gà gáy đèn tắt không trộm mộ, xuống đấu tự nhiên phải chọn ban đêm.

Giáo sư Tôn hừ lạnh một tiếng: "Chuyện xuống đấu là của các cậu và Dương tiểu thư, tôi chỉ giúp đỡ phiên dịch Long Cốt Thiên Thư thôi!" Lời của Giáo sư Tôn vừa hay cũng giúp Trương Thụy Đồng bớt đi rắc rối.

Trương Thụy Đồng nói: "Vậy vài người chúng ta xuất phát." Đại Kim Nha vốn định không đi, nhưng Bàn Tử cam đoan cùng Hồ Ba Nhất có thể bảo vệ gã, gã liền hạ quyết tâm đi theo.

Trời chạng vạng tối, mấy người cầm đèn pin quân dụng xuất phát.

Đêm tối ở Long Lĩnh, những con đường ngoằn ngoèo quanh co như rường rồng uốn lượn trong núi.

Đi theo Trương Thụy Đồng, mọi người thuận lợi đến trước Ngư Cốt miếu.

Tuyết Lỵ Dương lần đầu đến nơi này, tuy không quá rành phong thủy nhưng cũng biết địa phương tốt thì vẻ ngoài ít nhiều phải có điểm kỳ dị. "Chẳng lẽ Nội Tàng Oan kỳ đặc ở chỗ bên ngoài nhìn bần tích, bên trong lại là một bảo huyệt phong thủy cực tốt?" Gió bỗng nổi lên, Trương Thụy Đồng là người đầu tiên bước vào Ngư Cốt miếu.

Mái nhà miếu rung động trong gió, xương cá phát ra tiếng cọt kẹt khiến lòng người hoảng sợ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn tượng đất bên trong, chợt nói: "Lão Lưu nói bên trong thờ Long Vương, xương cá kia là xương đầu của Thiết Đầu Long Vương!" Vòng ra sau bức tượng, nhìn từ trên xuống, đẩy phiến đá dưới chân ra, đạo động trước đó lộ ra.

Trong đạo động cứ cách một đoạn lại có một giá gỗ, Tuyết Lỵ

Dương theo sát phía sau.

Cô vỗ vỗ chân Trương Thụy Đồng: "Hay là chúng ta nghỉ chút đi, đạo động này sâu bao nhiêu vậy, tôi leo nửa tiếng rồi mà chưa thấy đáy!" Hồ Ba Nhất đi sau thấy không gian áp bách, liền châm một ngọn nến. "Vậy nghỉ một chút, vị trí đạo động ước chừng đã đào xuống dưới chân núi, đây là lần đầu tôi gặp đạo động trâu bò thế này!" Trương Thụy Đồng vừa định mở miệng, bỗng nhiên phía sau một luồng gió lạnh thổi qua, ngọn nến tắt phụt. "Tình huống gì vậy?" "Lại gặp Quỷ Xuy Đăng?" Không gian đạo động nhỏ hẹp, lại thông xuống sâu dưới đất, lúc này xuất hiện gió khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy quỷ dị. "Lúc trước tôi đi lên, đạo động cũng thế này sao?" Đại Kim Nha đi cuối cùng cũng cảm thấy tình hình không ổn, trước đó không có leo xa như vậy.

Chương 152

Trương Thụy Đồng vừa định vươn tay, lại thấy ngọn nến biến mất.

Ta bật cười nói: "Đừng hoảng, đây là cơ quan trong cổ mộ, toàn bộ cổ mộ bị một khối thạch bản khổng lồ bao quanh, biến hóa chúng ta gặp phải chính là một phần của cơ quan!" Mọi người mới thở phào, cầm đèn pin bò thêm một đoạn, lại thấy phía trước bỗng nhiên xuất hiện ba đạo động. "Ngọa tào, phía trước có ba cái, chúng ta đi đường nào?" Trương Thụy Đồng lắng nghe âm thanh truyền ra từ ba đạo động, hai bên âm thanh rất hỗn loạn: "Đi giữa!" Nếu không đoán sai, dưới đáy đạo động này chính là vị trí Minh Điện.

Bò ra khỏi đạo động, vừa đến một không gian khai khoát, phía trước lại xuất hiện một đoạn đạo động nữa. "Lại có đạo động?" Năm người lại chuyển hướng bò lên trên hơn mười mét, xuyên qua một phiến gạch xanh.

Gạch xanh mộ Đường chỉ dày bằng ba bốn bàn tay, dùng để lát nền mộ.

Hai ngón tay của Trương Thụy Đồng khẽ dùng lực, gỡ phiến gạch xuống.

Loại gạch này nằm dưới Minh Điện, phần diện tích còn lại và bốn bức tường đều dùng đá lớn cố định bằng thanh sắt, kẽ hở đổ nước sắt, kín không kẽ hở. "Trong cổ mộ có hư vị, thường có một hoặc vài tầng cơ quan giấu trong gạch lát Minh Điện.

Cơ quan phía trước đã bị Kim Bàn phá rồi, chúng ta trực tiếp lên thôi." Bàn Tử thả hai con ngỗng mang theo vào lối đi phía trước để thử chất lượng không khí.

Mấy người phục ở cửa đạo động chờ đợi. "Tường xung quanh hình như lại thay đổi rồi!" Hồ Ba Nhất quan sát xong bỗng kinh hãi nói. "Chẳng lẽ là Quỷ Thế Tường?" Theo sự biến hóa của vách đá, hoàn cảnh dọc đường sẽ không ngừng thay đổi, y hệt Quỷ Thế Tường trong truyền thuyết.

Bàn Tử kéo hai con ngỗng trắng trở lại, cười nói: "Ngỗng không sao!" rồi nôn nóng bước vào Minh Điện trước.

Minh Điện quy mô không nhỏ, rộng hơn hai trăm mét vuông.

Trương Thụy Đồng chăm chú nhìn xung quanh, Đại Kim Nha kỳ quái hỏi: "Trong Minh Điện không có quan quách sao?" Minh Điện vốn là nơi an phóng quan quách cho mộ chủ.

Minh Điện còn gọi là Tín Ninh Đường, là phần lõi của lăng mộ, dù hợp táng hay độc táng, mộ chủ đều phải mặc đại liễm phục nằm trong quan tài. "Đây chỉ là một tòa cổ mộ phế khí, tự nhiên không có thi thể!" Trương Thụy Đồng nhìn quanh, tình hình quả nhiên không khác mấy so với dự liệu.

Mọi người nhìn nhau, lại thành cổ mộ phế khí sao?

Minh Điện chỉ là cái vỏ bề ngoài, cũng là mộ chủ nhân cho người ta một cơ hội, nếu bây giờ quay về, ít nhất còn một tia sinh cơ.

Đại Kim Nha chỉ vào cách bố trí: "Phòng mộ bên dưới vuông vức, góc cạnh rõ ràng, bên trên theo kiểu thiên viên địa phương (trời tròn đất vuông), hoàn toàn trùng khớp với thế giới quan vũ trụ thời đó." Trên mặt đất Minh Điện đặt sáu giá đá, bên trên trống rỗng. "Phía trên vốn đặt miếng ngọc bội long văn đó sao?" Bàn Tử nhìn vết tích trên giá đá, có tổng cộng sáu lỗ hổng hình dạng khác nhau, trong đó có một cái hình rồng.

Bốn bức tường Minh Điện vẽ nhật nguyệt tinh thần theo kiểu

bạch miêu, chủ yếu là các cung nữ bưng hộp gấm, cung nữ béo tròn, tái hiện lại một bức tranh sinh hoạt cung đình đời Đường. "Thật kỳ lạ, từ bích họa mà xem, cổ mộ này tuyệt đối dùng để an táng nhân vật trọng yếu trong cung, là nữ nhân, nhưng bích họa này..." Đại Kim Nha chưa nói xong, Trương Thụy Đồng tiếp lời: "Chưa hoàn công!" "Hoàn toàn không hợp tình lý nha!" Đại Kim Nha bách tư bất đắc kỳ giải.

Trương Thụy Đồng ra hiệu Bàn Tử thắp một ngọn nến ở góc Đông Nam.

Tuy ở đây không có quan quách, nhưng ánh nến ít nhất có thể đo được chất lượng không khí. "Thực tế có một loại tình huống, công chúa bị tước phong hiệu, biếm làm thứ dân thì không xứng với quy cách mộ táng!" Trương Thụy Đồng nói xong, Bàn Tử cảm giác như đi một chuyến tay không.

Hai người đi ra điện trước xem thử. "Lúc mộ chủ nhân còn sống, nơi ở như thế nào thì điện trước như thế ấy." Đại Kim Nha vừa giải thích vừa bước tới.

Đèn pin soi xung quanh, điện trước vừa nhìn thấy đã gây chấn kinh.

Quy mô điện trước còn lớn hơn, nhưng lầu các điện đường cũng chỉ xây được một nửa, công trình đình chỉ cho đến tận hôm nay.

Đại Kim Nha lặng người hồi lâu mới kích động nói: "Trừ hoàng đế lão nhi, e rằng không ai dám dùng quy cách này, tôi thật sự tò mò mộ chủ nhân rốt cuộc là ai!" Tuyết Lỵ Dương bỗng đoán: "Chẳng lẽ là Võ Tắc Thiên?" Đời Đường người có thể dùng quy cách đế vương chỉ có vị nữ hoàng đó.

Những phần quan trọng nhất ở đây đều chưa xây xong, chỉ mới dựng khung.

Các cửa đá đều bị phong tử (đóng chết), bốn vách tường đều xây bằng các thanh đá khổng lồ.

Trên mặt đất địa cung có một hồ phun nước nhỏ, mắt suối vẫn phun nước hì hục.

Nhìn suối nước, Hồ Ba Nhất kích động: "Nước tục xưng là quan tài dũng, có một mắt suối, đây mới đúng là Nội Tàng Oan thật sự!" Mọi thứ đều nhất trí với lời Trương Thụy Đồng nói. "Nhưng vì sao mộ chủ nhân cuối cùng lại không hạ táng?" Tuyết Lỵ Dương phỏng đoán: "Đào đạo động chính là Kim Bàn, ước chừng gã cũng bị ngôi mộ trống này lừa, cho nên mới vội vàng đào đạo động quay về!" Trương Thụy Đồng ngắt lời cô: "Cô đoán sai rồi, Kim Bàn chạy về vì trong mộ có thứ khác kỳ lạ, chúng ta đi tiếp đi, sau lưng mộ này còn một ngôi mộ nữa!" Tòa mộ này tuy trống, nhưng phía sau thực sự có một ngôi mộ Tây Chu.

Lý Thuần Phong táng vào trong đó, thế là có thêm nhiều tầng bảo vệ. "Phía sau có mộ?" Bàn Tử kinh ngạc cầm xẻng. "Ngôi mộ đó ở đâu?" Lời vừa dứt, Trương Thụy Đồng ra hiệu đừng nói chuyện.

Ở vị trí vốn đặt ngọn nến, lúc này đang đứng một "người".

Ngọn nến vừa tắt, xung quanh tối đen như mực, một quỷ ảnh đứng trên quan tài.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ một cái, lập tức trợn trắng mắt: "Chỉ là một cái thạch quách (quách đá) thôi, nhìn mà sợ đến thế!" Chỉ nghe phía sau một tiếng "đùng", Bàn Tử đâm sầm vào một cái thạch quách.

Hồ Ba Nhất lập tức tự an ủi: "Nến cháy gần hết rồi, lửa tắt là bình thường thôi." Đại Kim Nha bỗng nhìn vào vị trí ngọn nến biến mất, sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Nhưng... vừa nãy ai thấy cái quan tài này

xuất hiện không?" Lúc nãy trong phòng rõ ràng không có, nến vừa tắt bỗng xuất hiện một cái quan tài, khó tránh khiến người ta nghĩ nhiều.

Chương 153

Đại Kim Nha tận mắt chứng kiến cảnh Quỷ Xuy Đăng, cảm thấy như ác mộng, toàn thân phát run.

Gã nhìn chằm chằm vào khuôn mặt phụ nữ kỳ quái ở góc Đông Nam, đó là khuôn mặt khắc trên thạch quách.

Năm người sau đó vây quanh thạch quách, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người bên trên.

Khuôn mặt khắc ngũ quan phân minh, không khác người thường, chỉ có tai hơi lớn, đôi mắt nhìn thẳng, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Người phụ nữ này tuy khắc trên đá, nhưng lại có vẻ quái đản và lãnh diễm không tả nổi.

Thạch quách dài khoảng 3,5 mét, cao 1,7 mét, toàn thể làm bằng đá lớn, ngoại trừ phần đáy, xung quanh và nắp quách đều khắc những khuôn mặt người khổng lồ.

Khuôn mặt người trên đó dường như đại diện cho một hàm nghĩa rất kỳ đặc.

Bàn Tử hỏi: "Trương gia, mấy cái quỷ quái này là gì vậy?" "Nhìn công nghệ thạch quách này cũng có niên đại rồi, không lẽ thành tinh rồi sao?" Vừa nãy không thấy cái thạch quách lớn thế này, bỗng dưng hiện ra, lòng ai cũng thấy bất an.

Trương Thụy Đồng nói: "Đừng nói bậy, quên cơ quan trong Vong Thiên Cung rồi sao?

Đây chỉ là thạch quách dùng để liệm quan mộc." Trong cổ mộ khắp nơi đều lộ vẻ cổ quái, không ai biết rốt cuộc nó từ đâu ra.

Đại Kim Nha tiến lên nhìn một cái, chậm rãi nói: "Tôi thấy thạch quách này hình như thuộc thời kỳ đầu Tây Chu." Gã lại dùng đèn pin soi vào đáy thạch quách: "Nhìn trên này đi, có vân lôi văn thường thấy thời Tây Chu, tôi dám lấy đầu ra đảm bảo, đời Đường tuyệt đối không có thứ này!" "Quan tài mộ Tây Chu sao?" Mọi người bỗng nhìn về phía Trương Thụy Đồng.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Trương gia, trước đó anh nói ngôi mộ Tây Chu mà tôi cần tìm nằm trong ngôi mộ Đường xây dở này?" Thực tế còn phức tạp hơn, mộ Tây Chu đồng thời cũng là mộ thất của Lý Thuần Phong.

Nhìn vân lôi văn trên đó, cô ngẫm nghĩ: "Vân lôi văn này tôi cảm giác đã thấy ở Tần Lĩnh?" Khoảng cách thời gian giữa hai cái không xa.

Bàn Tử có lý do hoài nghi cả hai vốn xuất thân từ cùng một nền văn minh.

Tuyết Lỵ Dương bỗng nói: "Tôi nhớ trước đó Lão Lưu từng nói, trong núi chưa từng có mộ Đường, chỉ có mộ Tây Chu trong truyền thuyết?" Hơn nữa, Đại Kim Nha cũng đã thấy khối thạch bia Tây Chu trong hố xí nhà Lão Lưu.

Trương Thụy Đồng khinh thường: "Chuyện 'tu hú chiếm tổ chim khách' vốn chẳng vẻ vang gì, sao có thể tuyên truyền rộng rãi?" Mọi người nhân lúc này ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi.

Bàn Tử đặt cái ba lô nặng trịch xuống, hỏi: "Trương gia, trong bao của tôi và Lão Hồ rốt cuộc là thứ gì mà nặng thế?" Lúc trước không thấy gì, càng đi về sau càng thấy nặng đến mức khó thở.

Trương Thụy Đồng nhìn cái túi lớn phía sau: "Cứ ngoan ngoãn cõng đi, lát nữa sẽ biết." Bàn Tử tò mò mở ra nhìn một cái: "Nhiên liệu rắn?

Lưới bắt thú?

Còn lắp ráp cả súng phun lửa?" Chỉ một phần thôi mà đã nhiều đồ thế này, hèn chi dọc đường cứ như cõng một ngọn núi.

Tuyết Lỵ Dương nhìn những thứ đó, cũng kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ trong cổ mộ có nhiều quái vật hơn sao?" Những thứ này đều dùng để đối phó mãnh thú, sử dụng khi số lượng cực đông.

Trương Thụy Đồng ra hiệu đừng nóng nảy: "Dưới Minh Điện sẽ thấy một thế giới khác, lát nữa sẽ biết vì sao phải mang những thứ này!" Nội Tàng Oan là thế phong thủy cực kỳ hiếm thấy và thần bí.

Đại Kim Nha nhìn kỹ lại: "Biểu cảm của bảy khuôn mặt trên quan tài hình như không giống nhau!" Trương Thụy Đồng tiện tay soi đèn pin vào đạo động phía sau. "Đáp án cần tìm ở phía sau, cái thạch quách này khoan hãy quản!" Theo phán đoán, trong thạch quách có thi thể thì chắc chắn cũng là một cái bẫy.

Ở đây ngay cả công trình còn chưa xong thì làm sao có thể táng người.

Xuyên qua đạo động phía sau, lối đi vốn nghiêng bỗng nhiên trở nên bằng phẳng. "Mẹ nó, đây là chỗ nào?" Hồ Ba Nhất nhịn không được chửi một câu.

Chỉ thấy trên vách đá xung quanh vẽ rất nhiều nham họa mặt người cổ quái kỳ dị.

Bàn Tử lập tức mắng: "Theo lý, hướng tôi đi phải quay về chỗ cũ mới đúng, mẹ nó lại đi đâu thế này?" Phương hướng trong cổ mộ căn bản không có đạo lý để nói, phương vị và tượng xung quanh hoàn toàn khác biệt. "Trương gia, ngài xem gian mộ thất này dùng để làm gì?" Trương Thụy Đồng đứng phía trước nhìn nham họa, không trả lời.

Bởi vì đi vào đây, phía trước cách động nhện không xa nữa.

Men theo mộ đạo phía trước, hai bên vẽ đầy nham họa màu đỏ cổ xưa.

Màu sắc nham họa đỏ rực như máu, tươi rói như mới, nếu đây là thứ do Tây Chu để lại mà vẫn giữ được như vậy thì thật không thể tin nổi.

Nhìn chằm chằm vào tường, mặt trên thạch quách thì vô biểu cảm, còn trên tường thì hoàn toàn khác, có hỉ, nộ, ưu, ái... bất luận biểu cảm nào trông cũng không giống người thường.

Ánh đèn soi trên tường, Bàn Tử nói với Trương Thụy Đồng: "Trương gia, tôi thấy mấy khuôn mặt này có gì đó không đúng, cảm giác nhìn rất... giả!" Đại Kim Nha nói: "Trong cười có gian tà, trong giận có trào phúng, biểu cảm nhìn đều không giống loài người có thể làm ra!" Nội dung trong bích họa không giống với những gì tìm hiểu trong sách.

Trương Thụy Đồng soi đèn nói: "Giả là đúng rồi, vì trên đó vẽ không phải mặt người thật!

Đó là hoa văn của nhện mặt người (Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng)." "Ý ngài là, từ quan tài đến bích họa đều là nhện mặt người?" Tuyết Lỵ Dương nghe xong lập tức thở phào: "Trước đây tôi có xem một tạp chí nước ngoài, nói rằng nhện mặt người lấy ruồi giấm làm thức ăn, lực sát thương không lớn!" Nghe cô nhắc đến tạp chí đó, Trương Thụy Đồng buồn cười nói: "Vậy về nhà vứt cái tạp chí đó đi, vì nhện mặt người ở đây lấy người làm thức ăn!" Nói xong tiếp tục đi về phía trước.

Đại Kim Nha nhìn chằm chằm những khuôn mặt người, chợt nói: "Biết khuôn mặt trên quan quách và những khuôn mặt này có điểm gì khác không?" Hồ Ba Nhất và những người khác đều lúng túng, chẳng

lẽ khuôn mặt ở đây không phải đại diện cho loại nhện lớn kia sao?

Trương Thụy Đồng bỗng nhiên nhắc đến một truyền thuyết khác: "Khuôn mặt trên quan quách đại diện cho Hoàng Đế phải không!" Đại Kim Nha liên tục gật đầu: "Trương gia nói không sai, truyền thuyết Hoàng Đế có bốn mặt, trước, sau, trái, phải mỗi hướng một mặt, quan sát các phương hướng khác nhau!" "Loại đồ án mặt người này là phong cách xuất hiện từ thời Tây Chu!" Nhưng ở đây lại khác, trên thạch quách lúc nãy có năm mặt, nhiều hơn Hoàng Đế một mặt.

Hồ Ba Nhất nghe mà thấy có gì đó quái dị, nhưng lại không nói ra được chỗ nào không đúng.

Khi mọi người quay đầu nhìn, phía sau có một lỗ hổng, chính là Minh Điện nơi đặt thạch quách mặt người lúc nãy.

Tuyết Lỵ Dương bỗng nói: "Trong truyền thuyết Mộc Trần Châu chẳng phải là con mắt của Hoàng Đế sao?" "Trên Long Cốt Thiên Thư có ghi lại thông tin liên quan đến Mộc Trần Châu!" Thoạt nhìn không liên quan nhưng thực ra có hệ thống cả.

Tiếp tục đi về phía trước, dường như là một hố bồi táng.

Hồ Ba Nhất định quay đầu, Bàn Tử lại nói: "Chờ đã, trong hố này liệu có bảo bối không?" Trương Thụy Đồng thở dài: "Ngươi có chút thường thức được không, lần nào thấy đồ tốt đặt trong hố bồi táng đâu?" Trong hố dưới kia ước chừng là tàn hài thi thể do lũ nhện ăn thừa lại.

Chương 154

"Quay lại!" Trương Thụy Đồng lập tức quay người, nói với mọi người: "Tính theo thời gian, con đường phía sau nên xuất hiện rồi." Toàn bộ cổ mộ đều đang di động, lối đi và quan tài cũng xuất hiện theo quy luật của cơ quan.

Trong Minh Điện đời Đường phía sau, vẫn đặt cái thạch quách đó.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh quan tài, giữa mép thạch quách bỗng hiện ra một bậc thang đá. "Tê, mẹ nó thật giống Quỷ Đả Tường, âm thầm lặng lẽ tự nhiên xuất hiện một lối đi!" Bàn Tử nhìn chằm chằm bậc thang đá dưới chân, lòng thấy lạnh lẽo.

Mọi thứ xung quanh xuất hiện không tiếng động.

Bậc thang đá đi lên trên, mỗi tầng đều xây bằng các thanh đá lớn.

Hồ Ba Nhất cầm đèn pin soi từ dưới lên, ánh sáng như bị bóng tối nuốt chửng.

Bên trong có sương mù nhạt bao phủ.

Ngoài mười mét bậc thang đá tối đen như mực, không nhìn rõ tình hình phía trên. "Làm sao bây giờ?" Bàn Tử vô cùng do dự, "Chúng ta rốt cuộc có vào không?" Lúc trước vị trí này là một đạo động, chớp mắt đã thành một đường mộ chính quy.

Hồ Ba Nhất nói: "Đào mộ đào ra quỷ rồi, Trương gia, hay là lên xem thử, phía sau chắc cũng không còn đường!" Trong lúc mọi người nhìn chằm chằm bậc thang, Trương Thụy Đồng lấy từ trong túi đồ ra đèn pin xuyên sương mù.

Thử bật đèn pin, ánh sáng xuyên thấu phía trước, chiếu thẳng qua sương mù lên tường.

Nhìn kỹ có thể thấy trên tường được bôi một loại sơn đặc biệt.

Trương Thụy Đồng vừa hỏi hệ thống, lượng pin của đèn này có thể dùng liên tục mười tiếng, sau khi tắt sẽ tự động tích điện. "Đi thôi, trước mắt chỉ có một con đường để đi!" Từ khi vào Minh Điện chỉ có thể đi theo trình tự cơ quan mở ra, trừ khi phá thủng tường.

Tiếp tục đi lên, cứ cách một đoạn lại có một lỗ hổng hình trăng khuyết.

Phải đến bậc thứ 23 mới xuất hiện loại lỗ hổng này.

Lúc đầu mọi người không để ý lắm, nhưng càng đi về phía trước mới phát hiện cứ mỗi 23 bậc lại có một cái. "Mệt chết tôi rồi, cứ đi mãi không thấy đầu là sao?" Dọc đường đi, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều mệt lả không muốn đi tiếp.

Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ba Nhất đi bên cạnh Trương Thụy Đồng, Hồ Ba Nhất hỏi: "Trương gia, ngài không nhìn ra huyền cơ trong này sao?" Ánh đèn pin của Trương Thụy Đồng chỉ về phía trước: "Bậc thang này là Huyền Hồn Thê, nếu cứ đi theo thứ tự thì vĩnh viễn không thoát ra được!" Hồ Ba Nhất nghe xong lạnh cả người: "Huyền Hồn Thê tôi cũng có nghe qua, muốn đi ra cũng không phải hoàn toàn không thể." Tuyết Lỵ Dương nhìn bóng lưng Trương Thụy Đồng: "Anh có cách sao?" Huyền Hồn Thê này mọi người đã đi nửa ngày rồi, nhưng nhìn trạng thái của ta vẫn như đang nhàn tản dạo chơi.

Tuyết Lỵ Dương vừa hỏi, Trương Thụy Đồng cầm đèn pin chỉ sang hướng khác nói: "Ta có thể dẫn các ngươi đi, tự nhiên ta có cách dẫn ra ngoài!" Nhìn đèn pin trong tay Trương Thụy Đồng, Tuyết Lỵ Dương bỗng phát hiện nó rõ ràng khác với đèn pin của mình.

Ví dụ như đèn pin quân dụng của cô tuy lượng pin dồi dào hơn đèn thường nhưng cũng phải thay pin.

Cái trong tay ta dùng từ nãy đến giờ ánh sáng vẫn minh lượng, đợi lát nữa quay lại mặt đất phải hỏi xem ta mua ở đâu.

Lại nghe Bàn Tử phía sau thở dài: "Ước chừng lại gặp Quỷ Đả Tường rồi, nhưng có lời của Trương gia tôi cũng yên tâm không ít!

Tôi cứ tưởng đời này chúng ta không ra được nữa chứ." Những người khác cũng có cùng ý nghĩ, đi tại chỗ lâu như vậy, thân tâm đều bị giày vò.

Nghĩ lại mọi chi tiết trong Ngư Cốt miếu, Quỷ Đả Tường xuất hiện khắp nơi, con đường vừa đi qua quay đầu lại đã biến mất, thật là nghĩ mà sợ.

Trương Thụy Đồng soi đèn pin quanh quẩn, Hồ Ba Nhất bỗng nói: "Dọc đường này tôi cứ nghĩ, liệu chúng ta có gặp phải U Linh Trủng không?" Truyền thuyết có U Linh Lầu, U Linh Thuyền, hai tòa cổ mộ chồng lên nhau, cảm giác như gặp phải Hồn Trủng.

Tuyết Lỵ Dương nghe xong nói: "Cái gọi là Hồn Trủng không phải thực thể, là vật thể tồn tại trong một loại lực trường nào đó trên thế giới, không phải lúc nào cũng có, nó xuất hiện từng bộ phận một!" Tình huống này quả thực rất giống với những gì họ đang gặp phải.

Hồ Ba Nhất nghe xong bổ sung: "Truyền thuyết ngỗng có thể thấy quỷ, chắc là hai con ngỗng kia kinh động đến Hồn Trủng trong mộ rồi!" Bàn Tử thấy Trương Thụy Đồng không nói gì, liền cảm thấy sự tình chắc không đơn giản như vậy.

Nhìn về phía Trương Thụy Đồng hỏi: "Trương gia, ngài thấy lời Lão Hồ vừa nói có lý không?" Trương Thụy Đồng lắc đầu, phủ định dự đoán của hắn: "Toàn bộ đều sai!" "Các ngươi quá coi thường long mạch Nội Tàng Oan rồi, nơi này tàng phong tụ khí vô song thiên hạ, lúc vào ta đã nói, toàn bộ cổ mộ là một cái cơ quan!" Ta cảm thấy không còn gì để nói với những dự đoán vừa rồi.

Nếu thực sự là Hồn Trủng, với đôi mắt âm dương này, làm sao ta có thể không nhìn ra.

Nghe ta nói vậy, Hồ Ba Nhất vốn đang đoán mò liền lộ vẻ ngượng ngùng. "Trương gia, vậy ngài bảo chúng ta làm sao ra ngoài?" Huyền Hồn Thê trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật quả thực có nhắc đến, lúc trước hắn không chắc chắn lắm vì sách không nêu rõ cách đi ra.

Trương Thụy Đồng chỉ vào mép Huyền Hồn Thê: "Đơn giản, trực tiếp từ đây nhảy xuống!" "Nhảy, nhảy xuống?" Đại Kim Nha sợ đến lắp bắp, "Trương gia, ngài... ngài không nói đùa chứ?" "Đúng, nhảy trực tiếp xuống, không phải chỗ này, nhảy ở vị trí ta chỉ định!" Trương Thụy Đồng dừng ở vị trí bậc thứ 23. "Lão Hồ, trong Phong Thủy Bí Thuật có thiên Độn Tự Quyển, dùng số 3 hoán tử ngọ, thử suy tính bộ số xem!" Hồ Ba Nhất lúc nãy mất tập trung nên không đếm từng bậc.

Lúc này theo lời Trương Thụy Đồng tiến hành tính toán bộ số.

Trương Thụy Đồng nói: "Mấy cái ký hiệu ở đây đều để đánh lạc hướng, đừng nhìn ký hiệu, cứ đi theo cảm giác là được!" Ánh đèn pin của ta xuyên qua sương mù soi lên hai bức tường, đi không bao lâu, ánh đèn soi xuống bậc thang đá dưới chân.

Ta không chút do dự nhảy xuống. "Ơ?" Hồ Ba Nhất ở vị trí vừa rồi, thấy Trương Thụy Đồng để lại dấu chân, suy nghĩ một chút liền nói: "Ở đây, bên dưới có một con đường khác!" Con đường này khác với những đường khác, Đại Kim Nha nhìn mà thấy hoảng. "Bên dưới tối đen như mực, không phải là vực sâu không đáy chứ?" Trương Thụy Đồng đứng bên dưới, ánh đèn bỗng soi vào mặt Đại Kim Nha. "Bớt nói nhảm đi, ta ở dưới này đợi nửa ngày rồi, mau nhảy!" Bị mắng xong, Hồ Ba Nhất không chút do dự nhảy xuống, đáp xuống

vững chãi trên bậc đá bên dưới.

Hồ Ba Nhất nói: "Huyền Hồn Thê sau thời nhà Chu rất ít xuất hiện, Lý Thuần Phong có lẽ đã không động vào khung lớn trong mộ Tây Chu!" Thiết kế Huyền Hồn Thê lợi dụng hang núi rất khéo léo, thực ra không lớn, chỉ là bên dưới tối om như vực sâu nên mới dọa người, khiến người ta không dám nhảy.

Đợi những người khác nhảy xuống theo, Tuyết Lỵ Dương nói: "Không có cơ quan nào ở chỗ này đâu." Nếu chỉ dựa vào cảm giác phán đoán, e là chết cũng không biết vì sao.

Tiếp tục đi xuống, bậc thang đá khổng lồ tạo cảm giác như một đôi cánh bướm lớn.

Bậc đá màu xám, bề mặt rõ ràng được bôi thuốc bí truyền, có thể hấp thụ ánh sáng trực tiếp.

Chương 155

Đại Kim Nha cảm thán: "Tài trí thông tuệ của cổ nhân thật khiến người ta thán phục, có thể phát minh ra loại dược liệu kỳ đặc thế này!" Tuyết Lỵ Dương nói: "Loại dược liệu này thời cổ đại cũng có, chẳng qua bị hoàng thất quý tộc lũng đoạn, người thường không thể tiếp xúc nên không lưu truyền rộng rãi!" Xuyên qua Huyền Hồn Thê, đi một vòng, cánh cửa lại quay về vị trí đạo động lúc trước.

Bàn Tử bỗng hỏi: "Chờ đã, hai con ngỗng lúc nãy tôi để ở đây đâu rồi?" Từ trong đạo động bỗng truyền ra tiếng kêu kỳ quái, âm thanh khàn đặc rất khó nghe, thậm chí có vài phần giống tiếng mèo kêu. "Đạo động này là cái đạo động lúc trước của tôi sao?

Tôi cảm giác có chút không giống?" Khi Bàn Tử nhìn chằm chằm đạo động đó, Trương Thụy Đồng gạt hắn ra: "Lối đạo động khác, thông tới lối vào của chủ mộ thất thật sự!" Đi nửa ngày trời, cuối cùng cũng đợi được lối vào xuất hiện.

Những người khác cũng theo đó bò ra khỏi lỗ động, Đại Kim Nha vừa ra tới nơi liền ngồi bệt xuống đất.

Mồ hôi vã ra như tắm, thở hồng hộc nói: "Không xong rồi, thực sự không xong rồi, hai năm nay... hư lắm rồi..." Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh nhìn với vẻ chê bai: "Cái dạng thận hư đó, nếu kiên trì không được thì đừng theo nữa." Ánh đèn pin trên tay soi về phía trước một vùng trắng xóa, ta nói: "Còn nhớ Thiết Đầu Long Vương lúc trước không?" Đại Kim Nha kích động: "Đương nhiên nhớ, không có Trương gia ra tay, tôi suýt chút nữa bỏ mạng ở Hoàng Hà rồi!" Gã bỗng khựng lại, nhìn vào mắt Trương Thụy Đồng hỏi: "Chẳng lẽ trong này...?" "Ừ!" Trương Thụy Đồng nghiêm túc gật đầu, "Bên trong

là ổ của loại nhện đó!

Có ít nhất hàng vạn con nhện." Số lượng không thể nói chính xác, cụ thể có bao nhiêu, e là khó lòng lường được.

Hồ Ba Nhất nhìn trạng thái của Đại Kim Nha, nói: "Kim gia, nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát nữa chúng ta vào khu nước, vào trong đó rồi e là sẽ có nguy hiểm tính mạng!" Đại Kim Nha lập tức không nói gì, há miệng thở dốc, nặng nề gật đầu.

Trong lúc Trương Thụy Đồng nhìn về phía sau, lại nghe Bàn Tử kỳ quái nhìn quanh: "Trương gia, Đại Kim Nha không thấy đâu nữa?" "Có thể đi đâu được chứ?" Hồ Ba Nhất có chút không tin: "Lão Kim tuy nhát gan nhưng không có ngu." "Trong cổ mộ này các lối đi không ngừng di động, đi ngược lại chưa chắc đã là đường cũ." Hồ Ba Nhất phán đoán, con đường ra thật sự có thể nằm ở phía trước.

Trương Thụy Đồng quay đầu nói: "Đại Kim Nha ở bên trong rồi!" Vừa rồi ta nghe thấy tiếng cơ quan bị kích động, Đại Kim Nha bây giờ e là đã vào ổ nhện mặt người trước một bước rồi.

Đi vào mà không tìm được lối ra, Đại Kim Nha mong thoát thân nhưng lại đi sâu vào trong một cách dễ dàng như thế.

Tuyết Lỵ Dương nhìn quanh nói: "Tôi vừa nãy cũng không chú ý tình hình Đại Kim Nha, hy vọng gã không sao!" "Chết không được đâu!" Trương Thụy Đồng nói rồi gia tăng tốc độ đi vào trong.

Từ bên trong bỗng truyền ra một tràng âm thanh kỳ quái.

Mọi người chỉ thấy trong góc tối, một khuôn mặt to bằng cái chậu xuất hiện.

Trong bóng tối không thấy thân thể, mấy cái đèn pin quân dụng cũng chỉ soi được mặt.

Vẻ mặt lãnh dị quái đản đó y hệt như bích họa trong U Linh Trủng

thời Tây Chu.

Điểm khác biệt duy nhất là khuôn mặt này không phải bích họa, mà là một khuôn mặt thật.

Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm khuôn mặt đó, bỗng kinh hãi nói: "Các ngươi thấy không, khuôn mặt đó dường như đang cười?" Có thể khẳng định chắc chắn đó là một khuôn mặt sống.

Dưới ánh đèn pin, khuôn mặt bỗng thay đổi, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một tia cười mỉm, hai con mắt đồng thời nhắm lại, cong thành hai khe hở hình bán nguyệt.

Bàn Tử kích động mắng: "Mẹ kiếp, đời này tôi chưa từng thấy khuôn mặt nào quỷ dị như vậy!" "Tôi thấy Đại Kim Nha mất tích chắc chắn có liên quan đến cái mặt quỷ này!" Bàn Tử cầm dao trong tay, khua khoắng về phía mặt quỷ vài cái.

Bỗng nghe dưới hố động cách đó không xa truyền đến tiếng kêu lớn.

Hang động tối om như miệng bình rượu, cửa đạo động nằm ở vị trí cổ bình.

Tiếng kêu đó cộng với khuôn mặt đầy quỷ khí kia đều nằm sâu trong hang sơn động.

Đèn pin của Trương Thụy Đồng soi xuống trước một bước.

Tiếng thảm thiết cổ quái đó là do Đại Kim Nha ngã xuống phát ra.

Lúc này gã đang nằm trong một thế giới trắng xóa.

Tay chân bị vô số sợi tơ trắng óng ánh quấn chặt, cổ họng cũng bị quấn một vòng.

Chỉ có thể phát ra tiếng kêu "a a", trong âm thanh chứa đựng nỗi hoảng loạn tột độ của Đại Kim Nha lúc này.

Vốn dĩ đã tính toán tìm cách rời khỏi đây, không ngờ lại rơi trúng ổ nhện.

Hồ Ba Nhất giơ đèn pin định đi thẳng tới.

Bàn Tử cầm súng phun lửa cầm tay, tiện tay đưa cho Hồ Ba Nhất một cái.

Thấy hai người lấy đồ ra, Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Bên trong có một cửa động là lối dẫn tới mộ thất tiếp theo, tìm chỗ đó mà đi thẳng tới." Ta cũng tay không bước vào.

Những sợi tơ nhện trắng lấp lánh xung quanh treo từng cái kén bao bọc người như xác ướp.

Tuyết Lỵ Dương nhìn những xác ướp đó: "Đó chẳng phải là người của đội khảo sát mà Lão Lưu nói sao?" Nghe nói người của đội khảo sát cuối cùng không một ai ra được, ước chừng đều chết trong tay lũ nhện này.

Hồ Ba Nhất nhìn một hồi, nhịn không được nói: "Đám nhện này rốt cuộc ăn gì mà lớn được thế này?" Chỉ nhìn kích thước hang nhện này là biết lũ nhện chắc chắn không hề nhỏ.

Trương Thụy Đồng nói: "Lát nữa các ngươi quản hướng bên kia, số còn lại không cần xen vào!" Ta không chỉ có thể khu thi, còn có thể ngự yêu, chỉ một mình ta cũng có thể thong dong đi ngang dọc trong này.

Nhưng nếu có mấy cái bình vôi này đi theo, tình hình có lẽ sẽ khác.

Nghe lời Trương Thụy Đồng, Hồ Ba Nhất nói: "Vậy ngài cẩn thận chút, tôi sẽ tiếp ứng sau!" "Không cần, lo mà giữ mạng đi!" Trương Thụy Đồng quả đoạn từ chối, thầm nghĩ các ngươi đừng thêm phiền là tốt rồi.

Hồ Ba Nhất vội vàng soi đèn lên phía trên hang động, ánh sáng vừa

vặn rơi vào một khuôn mặt người kỳ quái.

Treo lơ lửng trên không trung, lại còn cúi đầu nhìn mọi người cười lạnh.

Mặt quỷ treo cao trên hang động, không gian hang động càng vào sâu càng lớn.

Lối đạo động mở ra ở vị trí cực cao.

Khi Trương Thụy Đồng ngẩng đầu, phía trên hoàn toàn là một mảnh tối đen.

Mắt đêm nhìn kỹ, đó là một con nhện mặt người khổng lồ.

Ta lộn người nhảy xuống dưới, Bàn Tử đang dùng dao cắt tơ bám trên người Đại Kim Nha, Đại Kim Nha đang bị treo lơ lửng mới thoát thân được.

Chương 156

Bàn Tử hỏi: "Kim gia, thế nào rồi, đi được không?" Cổ Đại Kim Nha bị thắt ra một lằn đỏ sẫm.

Trương Thụy Đồng nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh, chỗ Đại Kim Nha vừa nằm bên cạnh cũng đang treo mấy cái kén tơ nhện bao bọc xác người.

Hai tay ta bỗng rung động liên tục, lần đầu tiên sử dụng vô tiếp xúc khu thi thuật (thuật điều khiển xác không tiếp xúc).

Mấy cái kén người bỗng nhiên cũng bắt đầu rung nhẹ. "Nhìn mấy cái kén người kìa!" Tuyết Lỵ Dương tinh ý phát hiện điểm bất thường.

Nhưng nhanh chóng các kén người ngừng rung động.

Trương Thụy Đồng buông tay, không phải vì dừng lại, mà là đã hoàn thành việc thức tỉnh tử thi.

Những thi thể này trước khi chết mang theo oán khí không cam lòng, sau khi chết luồng oán khí đó khó tan.

May mà phong thủy Nội Tàng Oan cực tốt, địa mạch và không khí ở đây trấn áp những thi thể này, nay bị đánh thức lập tức bộc phát không thể thu dọn.

Mấy con nhện xung quanh chỉ cần hút máu người, hoặc giả sẽ chừa lại một chút, trứng nhện đầy đất sau khi nở có thể tiếp tục ăn.

Tuyết Lỵ Dương cầm Kim Cương Tán trong tay, đứng bên cạnh sẵn sàng ra tay.

Cô nói: "Trương gia, chú ý an toàn, tôi thấy hang động xung quanh nhiều thế này, e là số lượng nhện không ít đâu." Phóng tầm mắt nhìn

qua, xung quanh có vô số hang nhện, vách tường như một tổ ong, thậm chí còn đáng sợ hơn tổ ong.

Bàn Tử nhìn chằm chằm mặt quỷ phía trên, mắng: "Mẹ nó nhiều tơ nhện thế này, chúng ta vào động Bàn Tơ rồi sao?" Chưa đợi người khác nhắc nhở, Bàn Tử đã quăng một cái xẻng trúng ngay mặt quỷ trên đầu.

Chỉ thấy dưới khuôn mặt quái dị đó, đột nhiên sáng lên hai hàng đèn đỏ nằm ngang, trên lớn dưới nhỏ mỗi bên hai chiếc, như tám con mắt đỏ tươi như máu.

Một vật khổng lồ đen thui vốn đang bất động bỗng từ trên cao rơi xuống.

Đại Kim Nha vốn đang yếu xìu không biết lấy đâu ra sức lực, trực tiếp lao ra ngoài.

Khi vật đó rơi xuống, một luồng gió hôi thối nồng nặc lập tức tán ra xung quanh. "Khó có thể tưởng tượng, trên đời này thực sự có nhện mặt người lớn như vậy!" Tuyết Lỵ Dương nhìn con nhện, thấy toàn thân nó đen kịt, trên lưng có hoa văn trắng tự nhiên hình thành khuôn mặt người.

Ngũ quan đầy đủ, không thiếu thứ gì, hoa văn to bằng cái chậu rửa mặt, thể tích con nhện còn lớn hơn gấp bội, tám cái chân quái dị mọc đầy lông nhung.

Khi Trương Thụy Đồng tiến lại gần, lông nhung không ngừng rung động.

Hồ Ba Nhất nói: "Loại nhện lớn này tôi từng thấy nhiều ở núi Côn Luân rồi, lúc ở Côn Luân, tôi đào được một cái ổ nhện khổng lồ.

Bên trong có ba con.

Lúc đó tôi..." Trương Thụy Đồng ngắt lời hắn: "Ba con nhện đó

chắc hẳn đã thấy hình dạng của những người gặp nạn phải không?" Hồ Ba Nhất liên tục gật đầu: "Những người gặp nạn đó bị hút thành xác khô, thân thể biến thành như vỏ cây khô!" Nói đoạn hắn bỗng hít sâu một hơi, bị Trương Thụy Đồng đẩy về phía Bàn Tử.

Lực đẩy mạnh đến mức khiến Tuyết Lỵ Dương phía sau giật mình. "Sức mạnh lớn vậy sao?" Biểu cảm của cô vô cùng kinh ngạc, nhưng nhìn kỹ có thể thấy vài phần kinh hỉ.

Cái chân nhện lớn đó đầu mút như một lưỡi hái, bỗng nhiên đánh về phía đầu ta.

Nhìn cái gai nhọn, trong đầu Trương Thụy Đồng bỗng nhớ lại thi thể Kim Bàn thấy lúc trước.

Cái lỗ lớn trên đầu gã ước chừng là bị đánh ra như thế này.

Phập!

Bỗng nhiên một cái kén người rơi xuống, lập tức tơ nhện bên cạnh nứt ra, phát ra tiếng xé rách như bướm phá kén.

Một tay Trương Thụy Đồng chộp lấy chân nhện, dùng lực lật nhào nó.

Trên đất bỗng có một luồng khí khô thi bốc lên, giữ chặt con nhện, tiếp theo đó lại nhảy ra mấy xác khô hình thù khủng bố.

Xác khô toàn thân như vỏ cây, hốc mắt trũng sâu, há miệng lớn, điên cuồng cắn vào con nhện lớn.

Tuyết Lỵ Dương đứng bên cạnh chuẩn bị ra tay nhưng phát hiện không cần thiết nữa. "Chuyện gì vậy?" Những xác khô này nhìn còn đáng sợ hơn cả đám nhện mặt người vài phần. "Chờ một chút!" Trương Thụy Đồng tiến lên một bước.

Con nhện lớn dùng mấy cái chân đâm xuyên xác khô, hai cái càng

lớn không ngừng rung động.

Nhưng ngay lúc đó bỗng lâm vào tĩnh lặng.

Sau đó đột ngột điên cuồng giãy dụa, xác khô xung quanh lập tức bị hất văng.

Có hai xác còn bị đánh gãy làm đôi.

Tiếp theo đó động tác của con nhện nhỏ dần, như thể sinh mệnh đã đi đến cuối đường. "Mau đi thôi, tình hình ở đây nguy hiểm hơn tưởng tượng nhiều!" Tuyết Lỵ Dương chưa rõ tình hình, lập tức chạy về phía trước.

Thấy hướng chạy, Trương Thụy Đồng bỗng nói: "Mấy người kia cũng chạy theo hướng đó sao?" Lời vừa dứt, thấy Bàn Tử cùng mấy người kia cũng đang lao về phía đó.

Đại Kim Nha hét lớn: "Dương tiểu thư, sai rồi, hướng chạy sai rồi!

Mau quay lại, phía sau không có đường." Trương Thụy Đồng đứng giữa, xung quanh bỗng truyền đến tiếng sột soạt. "Đều đi lên trên, lối vào thật sự ở phía trên." Trương Thụy Đồng tiện tay chỉ một cái, mọi người mới thấy ở phía trên xéo có một cửa đá.

Chương 157

Tuyết Lỵ Dương chỉ vào con nhện lớn vừa chết phía sau nói: "Dưới càng nhện có túi độc, bên trong chứa lượng lớn độc tố, vạn lần đừng để nhện cắn!" Đáng sợ hơn là loại nhện này một khi bắt được người, toàn thân sẽ bị tê liệt nhưng ý thức vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Đồng thời nó sẽ tiêm dịch tiêu hóa để con mồi bị tan chảy sống, cung cấp thức ăn cho nó.

Đang định đi, đầu Đại Kim Nha bỗng bị một sợi tơ nhện bắn trúng. "Phía trên... có thứ còn lớn hơn sao?

Tơ nhện dày thế này thì đám nhỏ làm sao có được!" Bàn Tử bị sợi tơ nhện dọa cho nhảy dựng.

Đại Kim Nha phản ứng còn mạnh hơn, không đợi Bàn Tử lấy ra, hét thảm một tiếng rồi lao về phía trước.

Trên sợi tơ nhện còn sót lại một bộ tóc giả, mọi người lập tức ngẩn người. "Lão Kim đội... tóc giả sao?" Xung quanh bỗng truyền đến tiếng sột soạt rõ mệt, Đại Kim Nha lại một lần nữa đâm sầm chạy về hướng lối vào chủ mộ thất của Lý Thuần Phong.

Nhìn cửa đá mà Đại Kim Nha vừa mở, Trương Thụy Đồng bỗng thấy không chắc chắn, phía sau không giống như dự tính.

Hồ Ba Nhất nghi hoặc: "Lúc trước ở ngoài tôi thấy một mộ thất đời Đường chưa hoàn công, vậy bây giờ chúng ta tới Minh Điện mới đúng là mộ thất thật của Lý Thuần Phong?" Xem ra, cái đỉnh đồng lúc trước dùng để tế tự đám nhện này.

Sau đống tơ nhện chôn vùi lượng lớn xác khô và cốt hài.

Xung quanh bỗng truyền đến tiếng sột soạt của lũ côn trùng.

"Chạy mau!" Hồ Ba Nhất hô: "Đưa lựu đạn cho tôi, tôi đi dẫn dụ đám nhện này ra!" Vừa quay người, thấy Bàn Tử hét: "Mau giúp một tay, chúng ta bắt sống mấy con nhện này, Trương gia có cách giết chúng!" Trương Thụy Đồng đâm một kiếm vào đầu mỗi con nhện, sau đó dùng thuật đề thủ, trích xuất tinh hoa của nhện để cường hóa Trường Sinh Thuật của bản thân.

Trong tình huống không tiếp xúc, ta cũng đỡ phải chạm vào đám lông nhung ghê tởm trên người chúng.

Càng lúc càng nhiều nhện tụ tập về phía này.

Kỳ lạ là loại nhện này ngay cả thi thể đồng loại cũng không tha.

Tuyết Lỵ Dương cầm một đầu lưới bắt thú, nét mặt quái dị nói: "Ăn thịt đồng loại sao?" Rồi lại nghĩ: "Cũng bình thường, chỗ sâu dưới đất này hiếm có sinh vật sống, ăn thịt đồng loại cũng là một cách sinh tồn hữu hiệu." Chỉ có điều quy tắc sinh tồn tàn khốc này khiến người ta thấy rợn tóc gáy, với đám nhện này, e là không có sinh vật sống nào mà chúng không ăn được.

Đại Kim Nha nhảy qua cửa đá lại bị nhện bao vây.

Bàn Tử vội nói: "Tôi đi cứu người trước." "Không cần đâu!" Lời vừa dứt, đám nhện bên cạnh Trương Thụy Đồng dạt ra.

Đèn pin trên tay Bàn Tử bỗng nhấp nháy hai cái rồi tắt ngóm, hết pin, xung quanh lập tức rơi vào bóng tối vô biên. "Xong rồi, Đại Kim Nha sắp bị lôi vào ổ nhện rồi, cứu không kịp nữa!" Nghĩ đến cảnh Đại Kim Nha bị độc tố làm tan chảy rồi bị hút dần, Bàn Tử thấy không đành lòng.

Trương Thụy Đồng đá một cái: "Mau, khẩn trương đi vào mộ thất!" Xung quanh ngày càng nhiều nhện bò tới.

Quan trọng là nhiều con kích thước không lớn nhưng số lượng

cực đông.

Ta đưa cho Bàn Tử một cái đèn pin dự phòng trong bao.

Đèn pin xuyên sương mù trong tay ta rất bền.

Hồ Ba Nhất cởi áo ngoài, buộc lại rồi dùng bật lửa châm lên. "Đám nhện này sợ lửa, dùng lửa cầm cự một lát!" Nói rồi lập tức chạy lên trên.

Bỗng nhiên một bóng đen khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Trương Thụy Đồng cầm một cái Kim Cương Tán khác, nhanh chóng mở ra, chắn lấy chân nhện đang đập xuống đầu.

Con quái vật lớn này xuất hiện khiến không gian xung quanh trở nên chật hẹp. "Mau đi thôi!" Tuyết Lỵ Dương vươn tay kéo ta, nhanh chóng chạy về phía lối vào.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử hợp lực đóng cửa mộ lại.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm Kim Cương Tán trên tay Trương Thụy Đồng, có chút bất ngờ: "Anh cũng có Kim Cương Tán sao?" Nhìn ngoại hình, hình như còn lớn hơn.

Trương Thụy Đồng thu tán lại giắt vào ba lô: "Năm xưa ta có gặp người phái Phong Oa Sơn, món đồ này đặt làm bên đó." Kim Cương Tán không phải độc quyền của phái Bàn Sơn, chỉ là rất ít người có được món này.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Tôi hình như nghe ngoại công nhắc qua một chút." Trương Thụy Đồng soi đèn vào lối đi phía sau. "Bên trong chắc là Minh Điện của Lý Thuần Phong!" Đá lát mộ đạo bằng phẳng như được đao chặt rìu đẽo.

Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm mộ đạo phía trước: "Phía trước có hai con đường, chúng ta nên đi đường nào?" "Đi bên trái." Trương

Thụy Đồng trực tiếp đi về phía trước.

Hai bên mộ đạo có những bức tượng đầu người khổng lồ tàn phá.

Mặt người hung thần ác sát, diện mục tranh nanh.

Bàn Tử cầm đèn pin soi cuối mộ đạo: "Trương gia, phía trước có một cái vòm cửa!" Đứng ở lối vào vòm cửa, mấy người bỗng ngẩn ngơ. "Quan tài đâu?" Bàn Tử nhìn vào trong, mộ thất lúc nãy chưa xây xong không đặt quan tài thì hiểu được. "...Hồn Thiên Nghi?" Mọi người đứng trước một cái Hồn Thiên Nghi khổng lồ, nơi vốn dĩ phải đặt quan tài lại chỉ có một cái Hồn Thiên Nghi.

Trương Thụy Đồng nhìn cái Hồn Thiên Nghi đó nói: "Đừng loạn động Hồn Thiên Nghi, cẩn thận cơ quan!" Hồn Thiên Nghi chắc chắn có liên quan đến cơ quan cuối cùng.

Nhưng muốn đi ra lối phía sau, bắt buộc phải băng qua gian mộ thất này.

Chương 158

Ta quay sang nói với Hồ Ba Nhất và Bàn Tử: "Lát nữa vào trong, đừng động vào quan tài!" "Vì sao?" Bàn Tử không hiểu nổi, "Chúng ta là Mạc Kim Giáo Úy, làm gì có đạo lý vào cổ mộ mà không mở quan?" Phải biết đồ tốt thật sự đều giấu trong quan quách của mộ chủ.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái: "Đừng hỏi nhiều, tóm lại hãy nhớ, hiện tại không được mở quan." Trong quan tài đó có cơ quan thủy ngân, chuyên môn thiết kế để đối phó Mạc Kim Giáo Úy.

Lý Thuần Phong làm việc này chắc chắn không muốn người đời sau đi vào vết xe đổ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm Hồn Thiên Nghi: "Hồn Thiên Nghi xuất hiện sau thời Hán, chắc là do Lý Thuần Phong đặt ở đây." Khi cô quay đầu lại, thấy mắt Trương Thụy Đồng đang dán chặt vào một bức phù điêu nhân vật trên tường.

Tuyết Lỵ Dương nhìn kỹ, lập tức rảo bước tới: "Nửa phần Long Cốt Thiên Thư còn lại sao?" Trên phù điêu, Lý Thuần Phong một tay cầm bút, tay kia hai ngón chỉ lên trời. "Long Cốt Thiên Thư!" Tuyết Lỵ Dương kích động nhìn chằm chằm vào mai rùa bên trên.

Hiện tại xem ra không lầm, thiên thư quả thực ở trong mộ Lý Thuần Phong.

Tuyết Lỵ Dương nhìn phù điêu trên bốn bức tường, nói: "Trương gia, tôi thấy hơi loạn?" Trương Thụy Đồng nhìn theo ánh đèn pin.

Ta nói: "Nhìn những phù điêu này, đúng là chế thức đời Đường, mộ Lý Thuần Phong không nghi ngờ gì nữa!" Nghe cô hỏi, Trương Thụy Đồng đoán được ý cô. "Ngôi mộ này vốn là của ai?" Hồ Ba Nhất bước tới: "Tôi cũng đang thắc mắc, Nội Tàng Oan thiên hạ vô

song, người có thể chôn ở đây chắc chắn thân phận phải cực kỳ tôn quý mới có tư cách!" Hắn soi đèn pin xung quanh: "Lý Thuần Phong sinh tiền không quá ngũ phẩm, một quan viên ngũ phẩm mà thế này thì quá xa xỉ rồi!" Trước đó cứ ngỡ long mạch là một con tạp long, không ngờ lại là Nội Tàng Oan - loại long mạch hiếm thấy nhất thế gian.

Nghe hắn nói, Trương Thụy Đồng khẽ đáp: "Không hiểu là đúng rồi, chủ nhân nguyên bản của ngôi mộ tuyệt đối không phải hắn!" Hai người chuyên chú nhìn ta, đợi lời tiếp theo.

Ta thản nhiên nói: "Tây Bá Hầu!" Mấy chữ đơn giản nhưng khiến hai người nghe xong rơi vào chấn kinh.

Tây Chu có bao nhiêu nhân vật lớn, nhưng không phải ai cũng được như vậy.

Bàn Tử nghe xong quay lại hỏi: "Chẳng lẽ là Tây Bá Hầu Cơ Xương trong Phong Thần Bảng sao?" Đại Kim Nha nghe xong bỗng nhiên đại ngộ. "Tôi hiểu rồi, hèn chi quan tài bên ngoài khắc hình Hoàng Đế bốn mặt, Tây Bá Hầu vốn là hậu duệ của Hoàng Đế!" Trương Thụy Đồng vốn cũng có nghi vấn, nhưng quy cách và bố trí cổ mộ toàn bộ liên quan đến đế vương và Hậu Thiên Bát Quái, trừ vị đó ra, Tây Chu không còn ai khác có tư cách này.

Ánh đèn pin của Đại Kim Nha soi sang bên cạnh, bỗng thấy một thứ không thể tin nổi, lập tức há hốc mồm.

Đại Kim Nha và Bàn Tử nhìn chằm chằm một bức phù điêu độc đáo trên tường đến ngây người.

Đại Kim Nha tiến lên, tỉ mỉ đếm lại thứ tự quẻ tượng trên đó.

Gã hét lớn: "Thôi Bối Đồ, bản gốc 64 quẻ của Thôi Bối Đồ đây rồi!" Nhìn Thôi Bối Đồ kỳ lạ trên tường, Tuyết Lỵ Dương kích động: "Lịch triều lịch đại đều nghiêm cấm loại sách này, sau này lại bị

người ta sửa đổi, bản gốc đã thất truyền rồi!" "Không sai, bản Kim Thánh Thán phê chú thời cuối Minh cũng chỉ có 60 tượng." Đại Kim Nha kích động: "Vừa nãy tôi xem rồi, trên này có đủ 64 quẻ, là bản gốc của Lý Thuần Phong." Trương Thụy Đồng nhìn lên đó hồi lâu.

Tuyết Lỵ Dương thấp giọng: "Nghe nói trong suy diễn của Thôi Bối Đồ, thậm chí có cả sự xuất hiện của nước Z hiện đại!" Điểm bất khả tư nghị nhất của Thôi Bối Đồ là thứ xuất hiện từ thời sơ Đường này lại có thể ứng nghiệm sau cả nghìn năm.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng lại chuyển sang hướng khác.

Tuyết Lỵ Dương nhìn theo hướng đó. "Cảnh tượng Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cang cộng diễn Thôi Bối Đồ!" Nhưng trong mắt Bàn Tử, đó là cảnh hai lão gia hỏa đang tò tò với nhau.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng cuối cùng dừng lại trên tay Lý Thuần Phong.

Bàn Tử tò mò nhìn chằm chằm cây bút đó.

Hồ Ba Nhất lập tức ngăn lại: "Bàn Tử, đừng loạn động đồ vật, cẩn thận có cơ quan!" Nhìn cây bút, Trương Thụy Đồng thuận tay lấy nó đi. "Trương gia?..." Hồ Ba Nhất lập tức nghẹn lời, định hỏi phải làm sao. "Hoảng cái gì?" Lại nghe phía sau bỗng truyền đến tiếng đóng cửa, cửa đá ngay khi cây bút được lấy ra liền nhanh chóng đóng lại.

Bàn Tử hoảng hốt: "Cái này không phải tôi làm đâu nha..." Trương Thụy Đồng chỉ tay nói: "Khảo nghiệm của Lý Thuần Phong đối với hậu nhân!" Tiếp theo đó, bên trong bỗng nhiên chậm rãi mở ra một cánh cửa đá khác.

Cổ mộ khảo nghiệm xem người vào có tinh thông Chu Dịch Bát Quái hay không.

Người có thể vào đây, khả năng cao nhất là Mạc Kim Giáo Úy

hoặc người thuộc mạch Phát Khâu Thiên Quan.

Hồ Ba Nhất đi trước một bước, đèn pin soi vào trong mộ thất. "Bên trong có một cỗ quan tài!" Bàn Tử nghe xong rảo bước: "Không lẽ đó là quan tài của Lý Thuần Phong sao?" Nếu thế thì quan tài này có vẻ hơi dễ tìm.

Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở: "Thắp nến trước đi, quy tắc!" Bàn Tử cười tìm góc Đông Nam, thắp lên một ngọn nến. "Khoan hãy động vào quan tài." Trương Thụy Đồng đứng ngoài mộ thất, hoàn toàn không có ý định vào trong. "Cái quan tài đó là một cái bẫy." Có nhớ chăng, trong nguyên kịch, khi quan tài đó mở ra, thủy ngân phun trào.

Quả nhiên lời vừa dứt, bỗng nhiên lửa nến chao đảo liên tục, dần biến thành màu xanh lục. "Xem ra mộ chủ nhân không hoan nghênh chúng ta!" "Ngược lại hoàn toàn, mộ chủ nhân không muốn các ngươi gặp chuyện nên mới thổi tắt nến!" Trương Thụy Đồng nhìn về góc Đông Nam, vừa rồi có một bóng đen lướt qua làm nến tắt.

Quy tắc gà gáy đèn tắt không trộm mộ, Mạc Kim Giáo Úy chính thống tuyệt đối sẽ không tiếp tục mở quan.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh Hồn Thiên Nghi.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Hồn Thiên Nghi hồi lâu, kỳ quái hỏi: "Tôi thấy anh nhìn cái này mãi, chẳng lẽ cơ quan ở trên này?" Hồn Thiên Nghi đặt ở vị trí hiển nhãn nhất, nếu cơ quan ở đó, trái lại là bộ phận dễ bị người ta bỏ qua nhất.

Tiến lại gần, cô khẽ hỏi một câu: "Chiếc Mạc Kim Phù tôi tặng, anh có mang theo không?" Trương Thụy Đồng lấy từ trong túi áo ra cho cô xem, trên gương mặt thanh tú của Tuyết Lỵ Dương lập tức nở một nụ cười vui vẻ.

Sau khi thu lại, Trương Thụy Đồng nói: "Lùi lại, ta mở cơ quan!"

Cơ quan này có thể nói là phần khó nhất trong mộ thất.

Nhưng đối với ta thì không phải vậy.

Ta xoay chuyển hai đường quỹ đạo trên Hồn Thiên Nghi. "Năm Mậu Thân?" Tuyết Lỵ Dương nhìn theo rồi suy nghĩ một hồi.

Chương 159

Lại nghe Đại Kim Nha kinh ngạc nói: "Năm Mậu Thân là năm Lý Thuần Phong nhậm chức Thái Sử Lệnh, cũng là năm phong quang nhất của ông ta." Đại Kim Nha ôm quyền khâm phục: "Bội phục, ngay cả điều này ngài cũng biết." Nhưng khi quỹ tích Hồn Thiên Nghi được điều chỉnh, bệ đá tròn bên dưới bỗng bắt đầu chuyển động.

Các rãnh trên cột đá xung quanh bỗng bắt đầu chảy ra lượng lớn thủy ngân.

Các bức bích họa xung quanh cũng vậy, mắt thấy xung quanh sắp bị thủy ngân nhấn chìm hoàn toàn.

Cùng lúc đó, trên đỉnh vòm, bỗng xuất hiện đồ hình 28 vì tinh tú.

Hồ Ba Nhất nhìn qua, sắc mặt nghiêm túc nói: “Trương gia, hình như là Nhị Thập Bát Tinh Túc.

Phương diện này tôi không sở trường, ngài có cao kiến gì không?” Vì kích động mà hắn buột miệng nói ra cả giọng kinh khang.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: “Mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào.” Tuyết Lỵ Dương nghe xong lập tức phản ứng: “Đúng, mau đeo mặt nạ vào, khí thủy ngân có độc, hít nhiều sẽ sinh ra ảo giác!” Đại Kim Nha nheo mắt nhìn xung quanh, miệng không ngừng lẩm bẩm về âm phủ địa phủ.

“Nhưng hai mươi tám chọn một, chọn sai là vạn kiếp bất phục!” Vòng tròn dưới chân càng xoay càng nhanh, Trương Thụy Đồng chỉ vào quỹ đạo thứ ba bảo Hồ Ba Nhất xoay động.

Nhìn chằm chằm vào quỹ đạo thứ ba không bị thay đổi, phát ra tiếng kêu ca ca, Hồ Ba Nhất sắc mặt nghiêm trọng.

Nhưng sau khi gạt động, bàn tròn bỗng nhiên gia tăng tốc độ, thủy ngân xung quanh chảy ngược lên bám đầy bảy cột bàn long.

Vòng tròn bên dưới ngập đầy thủy ngân, các phương vị hiện ra bốn tinh túc: Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Đối ứng với Nhị Thập Bát Tinh Túc trên đỉnh, Trương Thụy Đồng nói: "Lão Hồ, còn nhớ Nam Đấu Lục Tinh không?" Bàn xoay bên dưới từ từ dừng lại, Hồ Ba Nhất hồi lâu mới hơi khôi phục thần trí.

"Phía bắc Huyền Vũ chi thủ, có sáu ngôi sao tạo thành hình dáng giống Bắc Đẩu Thất Tinh, nên gọi là Nam Đấu." Tuyết Lỵ Dương nghe xong bỗng nói: "Chẳng lẽ là như trong đạo kinh nói, Nam Đấu chủ sinh, Bắc Đẩu chủ tử?" Hồ Ba Nhất nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Lý Thuần Phong cũng là người trong đạo!" Trương Thụy Đồng nhìn về phía tinh túc đối ứng với Huyền Vũ, Huyền Vũ còn gọi là Khách Tinh, Lý Thuần Phong đang chỉ đường.

"Đúng, chính là Nam Đấu Lục Tinh." Sau khi được Trương Thụy Đồng đồng ý, Hồ Ba Nhất gạt một thanh ngang rỗng ruột trong Hồn Thiên Nghi, hướng thẳng về phương vị Nam Đấu Lục Tinh trên đỉnh.

Chỉ nghe tiếng động ca ca vang lên, hướng bên trái mở ra một đạo thạch môn.

"Mau đi thôi." Mọi người lập tức bước qua thủy ngân, chạy về phía lối vào.

Lối đi phía sau là những bậc đá đi xuống, mộ đạo càng đi càng rộng.

Hai bên được xây bằng những khối đá bằng phẳng, đi khoảng hơn mười phút, phía trước bỗng trở nên vô cùng khoáng đạt.

Một luồng gió âm lương phả vào mặt, Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm phía trước, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

“Bên dưới là vực sâu vạn trượng!” Trương Thụy Đồng liếc mắt một cái liền bước lên bậc đá, phía trước đầy sương mù mênh mông.

“Đây mới thực sự là Huyền Hồn Thê!” So với 23 bậc trước đó, Huyền Hồn Thê này có tổng cộng 384 bậc, độ phức tạp còn hơn thế nhiều.

Ánh đèn pin chiếu xuống dưới chỉ thấy một mảnh hư vô, không thể nhìn rõ đáy.

Trương Thụy Đồng nói: “Bên dưới là ổ của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.” Mọi người nghe xong lập tức nép sát vào giữa.

Theo cốt truyện gốc, đàn em của Mã Đại Đảm bị buộc dây thả xuống, cuối cùng bị thứ gì đó lôi tuột xuống dưới, ngoài loại nhện lớn đó ra chắc không còn thứ gì khác.

Tuyết Lỵ Dương nhìn đồng hồ, bỗng sững sờ: “Đồng hồ của tôi dừng rồi!” Không chỉ cô, đồng hồ của Trương Thụy Đồng và Đại Kim Nha cũng dừng lại.

E là không phải ngẫu nhiên.

“Từ trường ở đây có vấn đề!” Tuyết Lỵ Dương lập tức phản ứng.

Mọi người men theo bậc đá không ngừng đi xuống, đi được nửa tiếng, bỗng nhiên dừng lại.

Hồ Ba Nhất đứng trên một bậc đá, nhìn chằm chằm hình trăng khuyết dưới chân.

“Nếu cái hình trăng khuyết tôi vừa thấy là cái đó, thì số lượng bậc thang phải là...” “384.” Trương Thụy Đồng thản nhiên nói.

Hồ Ba Nhất bỗng ngẩng đầu: “Trong Văn Vương Bát Quái, bát quái tương hỗ lẫn nhau tạo thành sáu mươi bốn quẻ, mỗi quẻ sáu hào, tổng cộng là 384 hào.” Số bậc thang của Huyền Hồn Thê không phải

ngẫu nhiên, mà là cố ý thiết kế như vậy.

Bàn Tử nghe nửa ngày không hiểu, hỏi: "Vậy chúng ta nhảy xuống dưới à?" Trương Thụy Đồng lắc đầu: "Nhảy tùy tiện là đường chết." Lại đi thêm năm phút, hắn bỗng đứng lại, nói với Hồ Ba Nhất: "Đây đại diện cho cảnh ngộ của chúng ta lúc này!" Các bậc đá xung quanh mỗi bậc đều có hai loại biến hóa âm dương.

Đại Kim Nha nói: "Theo lời Trương gia, quẻ Khốn có sáu loại quẻ tượng, nhưng nhìn cái vực sâu vạn trượng kia, phải chọn cái nào?" Hồ Ba Nhất đứng bên cạnh, bỗng nhiên ngộ ra: "Quẻ Khốn hào cửu ngũ?

Quẻ Khốn trên Đoài dưới Khảm, hào thứ năm là hào dương, khi hào dương biến thành hào âm, quẻ Khốn biến thành quẻ Giải, hào cửu ngũ biểu thị đế vương!" Huyền Hồn Thê này cũng đang ám chỉ thân phận thực sự của mộ chủ nhân.

Hồ Ba Nhất chỉ vào phía sau lùi lại ba bậc, hít sâu một hơi: "Đó là quẻ Tụy, đại diện cho ý nghĩa quần anh hội tụ, thiên hạ quy về một mối.

Quẻ Khốn hào cửu ngũ của Trương gia, nhảy xuống dưới chính là quẻ Giải." Tìm được đáp án chính xác, lại thêm từ miệng Trương Thụy Đồng nói ra, Hồ Ba Nhất không còn do dự.

"Đợi tôi một lát, tôi nhảy xuống thử xem!" Chỉ trong chớp mắt, hắn trực tiếp nhảy vào trong sương mù.

Đợi một lát không thấy động tĩnh gì, Bàn Tử sợ hãi hỏi: "...Không lẽ xảy ra chuyện rồi?" Nếu sai, thật sự không biết làm sao ra ngoài.

Lại nghe từ dưới truyền lên tiếng của Hồ Ba Nhất: "Ngã chết tôi rồi, lúc xuống cẩn thận một chút!" Tiếp đó Bàn Tử cũng nhảy xuống.

Khi nhìn thấy Hồ Ba Nhất, chỉ thấy hắn đang ôm lưng, chắc là lúc

nhảy xuống bị va chạm.

Bậc thang phía trước dẫn thẳng xuống dưới, cuối đường có thể thấy ánh sáng mờ ảo.

"Đều chú ý một chút, phía trước có Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng canh cửa mộ!" Tường xung quanh đều được sơn một lớp vật liệu hấp thụ ánh sáng màu xám đen.

Ánh đèn pin chỉ có thể chiếu sáng khoảng cách hơn một mét phía trước.

Bước ra khỏi đạo môn đó, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trương gia, hèn chi tôi phục ngài, cái não của ngài, cả đời này đi theo ngài chắc chắn không sai!" Trương Thụy Đồng trợn trắng mắt một cái: "Bớt nói nhảm đi, chú ý dưới chân!" Hồ Ba Nhất đi bên cạnh một bức vách đá, trên đó vẽ một đồ án hình cơn bão, hỏi Trương Thụy Đồng: "Bích họa xung quanh dường như giải thích tại sao cổ mộ này nằm trong thế Thăng Long." Bàn Tử nói: "Lý Thuần Phong không phải là tu hú chiếm tổ, chiếm lấy ngôi mộ Tây Chu này sao?" Hồ Ba Nhất lắc đầu nói: "Lý Thuần Phong sẽ không ích kỷ như vậy, chắc là cải biến trên cơ sở mộ Tây Chu!" Nhưng dù thế nào, Lý Thuần Phong cuối cùng cũng đã chiếm ngôi mộ cổ Tây Chu này.

"Đây là đáp án ta muốn!" Trương Thụy Đồng chỉ vào một đồ án hình tròn trên bích họa.

Chương 160

Đường nét đồ án đơn giản, quỹ đạo vận hành rất giống với Hồn Thiên Nghi.

Phía sau đại diện cho đồ án của sáu mươi bốn quẻ, toàn bộ mộ thất đều được thiết kế theo nguyên lý Chu Dịch Bát Quái.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Phía sau đồ án ẩn giấu bí mật?" Giữa các tầng trên đồ án đồng thời đều đang di động, mới dẫn đến hiện tượng quái dị là lúc quay đầu lại không thấy đường cũ.

Trương Thụy Đồng chỉ vào đồ án: "Nhìn đồ án này xem, có giống Hồn Thiên Nghi không?" Đồ án bên trên có ngoại hình giống Hồn Thiên Nghi cực cao.

Nhìn kỹ đồ án bên trên, Tuyết Lỵ Dương liền bừng tỉnh đại ngộ: "Mộ thất thật sự giống như trước đó đã nói, lúc nào cũng đang không ngừng di động?" Bàn Tử ghé sát lại nhìn một cái, kéo Trương Thụy Đồng sang một bên, hạ thấp giọng nói: "Trương gia, nguyên lý mộ thất này nhìn hơi giống thang máy trên hải đề mộ?" Không chỉ giống, nguyên lý gần như tương đương.

Chỉ là Uông Tàng Hải không thể tìm được vùng đất phong thủy bảo địa Nội Tàng Oan này.

Trương Thụy Đồng vỗ vai hắn: "Nghĩ nhiều rồi, Uông Tàng Hải có lợi hại đến đâu cũng không tìm được nơi này!" Đại Kim Nha đứng ở cửa bỗng ngửi thấy một mùi hôi tanh nồng nặc, đứng hình tại chỗ.

Từ từ quay đầu, thấy mấy con nhện khổng lồ to hơn cả xe tải, tám con mắt đỏ ngầu đang nhìn chằm chằm.

Con nhện nhỏ nhất cũng to bằng chiếc xe tăng, dáng vẻ vô cùng

kinh người, không biết chúng ăn gì mà lớn thế.

Đại Kim Nha hét lên một tiếng, lập tức chạy về phía lối ra khác.

"Lại tới nữa à?" Bàn Tử cầm xẻng liên tục lùi bước.

"Gấp gì, phía sau chỉ càng lúc càng nhiều thôi." Lối vào bên trái chắc là thông tới động nhện, còn bên kia chắc là thông hướng cổ mộ thần cung, cũng chính là chủ mộ thất thực sự.

Đại Kim Nha chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm lũ nhện phía sau, Trương Thụy Đồng liền kéo cô đi.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Nhiều nhện thế này, giờ phải làm sao?" "Đến chủ mộ thất, lũ nhện này được nuôi nhốt chuyên môn để canh cửa." Trương Thụy Đồng tốc độ cực nhanh, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử lập tức bám sát theo sau.

Nhưng tốc độ của hai người bị tụt lại phía sau, trở thành mục tiêu thu hút lũ nhện.

Tuy nhiên, khi chạy tới phía trước, lại thấy một không gian trống trải, có chín cột trụ tròn màu xám đen cao ba bốn mươi mét.

Chín cột trụ chỉ có phần đế là có đồ án đơn giản.

Phía sau chín cột đá là một ngôi cung điện màu xám đen hùng vĩ.

Toàn bộ khu vực này được xây dựng với quy mô như vậy, ước tính thời đó phải tiêu tốn không ít nhân lực vật lực.

"Làm sao đây?" Đại Kim Nha nhìn chằm chằm phía trước, quay đầu nhìn lại thấy Hồ Ba Nhất và Bàn Tử đang dẫn theo một đàn nhện chặn đứng đường lui.

"Trước có cường địch sau có truy binh, lần này tiêu đời thật rồi!" Đại Kim Nha vừa xoay người đã đụng trúng Hồ Ba Nhất vừa chạy

tới.

Bàn Tử kích động: "Nghĩ cách gì đi chứ!" Nhìn chằm chằm một đám nhện lớn, muốn xông qua e là ít nhất cũng phải đổ máu.

Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng lớn nhất kia: "Trương gia, ngài có nắm chắc không?" Khóe miệng Trương Thụy Đồng giật giật: "Số lượng nhiều thế này, ta có thể có cách gì?" Tuy nói vậy nhưng trong lòng thực sự đã có cách, chỉ là không muốn dùng ra sớm như vậy.

Con lớn nhất chắc là tổ tông của lũ Hắc Vưu Hưởng này, xử lý được nó là ổn.

Lời của hắn làm những người khác giật mình.

Bàn Tử hoảng loạn nói: "Đừng mà, nếu ngài cũng không có cách, tôi chỉ còn nước chờ chết thôi!" Hồ Ba Nhất cầm súng nói: "Cách duy nhất là khô máu với chúng nó thôi!" Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Đánh nhện không phải mục đích, tới minh điện đối diện mới là mục đích thực sự của ta." Xung quanh nhiều nhện thế này, sát đến sáng mai cũng không hết.

Hồ Ba Nhất cầm súng bắn nát đầu con nhện đi đầu.

Bàn Tử định xông lên, ngoảnh đầu hỏi: "Trương gia, không ra tay à?" Trương Thụy Đồng đưa tay chỉ lên đỉnh đầu: "Trên đó có một con hàng đại ca!" Trên đỉnh tối om, giữa chín cột đá, một khuôn mặt quái dị khổng lồ đang nhìn chằm chằm bên dưới, có một con hàng khổng lồ đang ngủ say.

Thể hình con đó e là phải to bằng một chiếc trực thăng.

Từ bốn phương tám hướng bỗng nhiên cùng lúc có những con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng khổng lồ xông tới.

Mọi người hỗn loạn, ai nấy đều gấp gáp né tránh những con nhện

lớn đang vồ tới.

Một vật thể đen kịt to lớn bỗng nhiên lao đến.

Trương Thụy Đồng lấy ra Thần Cấp Phi Hổ Trảo, bắt lấy con nhện lớn rồi dùng Ngự Yêu Thuật, khống chế một con Hắc Vưu Hưởng khổng lồ.

Con nhện lớn dừng lại tại chỗ, hai cái càng lớn động đậy, tám con mắt đỏ ngầu tò mò nhìn Trương Thụy Đồng.

Chỉ khống chế được một con, con khác bên cạnh lại lao tới.

Ba!

Con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng kia lập tức lao lên giúp đỡ ngăn cản.

Trương Thụy Đồng sử dụng Phi Hổ Trảo phối hợp với Khinh Thân Thuật, nhảy lên lưng nhện.

Chân của Hắc Vưu Hưởng là bộ phận cảm quan nhạy bén nhất, bắt mồi cũng dựa vào tám cái chân, Trương Thụy Đồng một kiếm đâm vào chân nhện, khiến con nhện mặt người khổng lồ sợ hãi lùi lại.

Hồ Ba Nhất hét lên: "Lũ nhện này có trí tuệ, mẹ nó khôn thật, biết đi vòng thâu tập!" Vừa nói xong, con nhện lúc nãy lập tức vòng ra sau lưng lao lên.

Trương Thụy Đồng cùng lúc khống chế ba con nhện mặt người, cục diện lập tức nhẹ nhõm không ít.

Nhưng ba con vẫn chưa đủ, theo cảm giác ước tính, ít nhất hắn có thể đồng thời khống chế khoảng 12 con nhện loại này.

Loại nhện có thể hình này to hơn nhiều so với quái điểu mặt người ở thiên cung, chiến đấu lực của một con ít nhất cũng gấp năm lần trở lên.

Đại Kim Nha và Bàn Tử cầm xẻng, mãi mới miễn cưỡng đánh chết một con.

Đại Kim Nha nghe động tĩnh phía sau nhỏ đi, nói: "Phía Trương gia không còn động tĩnh gì nữa?" Bàn Tử bỗng giật mình: "Á, một chút động tĩnh cũng không còn?

Chương 161

Trương gia sẽ không...” “Phi ~ thằng Béo thối miệng, nói cái gì đó?” Tuyết Lỵ Dương dùng Khốn Thi Tác buộc chặt, túm lấy nó, bỗng phát hiện con nhện phía sau không giãy giụa nữa.

Nhìn về phía Trương Thụy Đồng, thấy lũ nhện đó đã ngừng đánh.

“Kỳ quái, lũ nhện này bị sao vậy?” Tuyết Lỵ Dương nhìn lũ nhện xung quanh đang xảy ra nội chiến.

Hồ Ba Nhất nhìn về phía Trương Thụy Đồng, thấy hắn đang đứng trên bậc thang minh điện phía sau.

Đại Kim Nha hồn siêu phách lạc, thấy bên kia an toàn liền chạy tới.

Đồng thời hét lên với những người khác: “Mọi người mau qua chỗ Trương gia, bên này an toàn!” “Trương gia, bên này tình hình thế nào, chúng nó điên rồi sao?” Trương Thụy Đồng đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm lũ nhện phía trước, nói: “Dược phấn đặc chế của ta, không ngờ có thu hoạch ngoài ý muốn.” “Chẳng lẽ là cổ thuật Miêu Cương?” Đại Kim Nha nhíu mày, nhìn kỹ lại thấy không giống.

Bàn Tử tò mò hỏi: “Dược phấn gì vậy, cho tôi một ít được không!” Nghe Trương Thụy Đồng nói, Tuyết Lỵ Dương dường như từng nghe trên đời có loại dược này, nhưng lại không nhớ rõ.

“Mọi người, có điểm không đúng!” Hồ Ba Nhất lúc nào cũng nhìn chằm chằm xung quanh, bỗng có dự cảm bất tường.

“Cảm thấy toàn thân lạnh lẽo?” Đại Kim Nha rùng mình một cái, thấy những người khác đều nhìn lên đỉnh đầu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“.....” Tuyết Lỵ Dương lập tức nói: “Nhện mẫu thể, chắc là con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng biến dị đầu tiên!” Nhìn con nhện khổng lồ đó, cô vội vàng hỏi: “Trương gia, loại phấn đó còn không?” Trương Thụy Đồng nhún hai vai: “Vừa vặn dùng hết rồi!” Kích thước con này ít nhất đã sống mấy nghìn năm, trong người chắc chắn có nội đan.

Muốn khống chế nó chắc chắn không hề đơn giản.

Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm đỉnh đầu con nhện, nói: “Nhện tuy lớn nhưng phía sau có một góc chết!” Mọi người nhìn thấy đúng là như vậy, Hồ Ba Nhất nói: “Tôi tìm cơ hội kìm chân nó, mọi người mau vào minh điện!” Minh điện ở phía sau hơn ba mươi mét, chỉ cần đi thêm vài bước nữa.

Nhưng đúng lúc này, mười hai con nhện kia bỗng nhiên phát cuồng, xông vào cắn xé ăn thịt đồng bạn đã chết.

Trương Thụy Đồng để tay sau lưng, ngón tay đang khống chế lũ nhện.

Thông thường loại dị thú này sẽ sinh ra nội đan trong cơ thể, không biết con nhện lớn này có hay không.

Hồ Ba Nhất nhảy lên lưng nhện, dùng móc câu của Phi Hổ Trảo đâm mạnh vào sau gáy nhện.

Chút sát thương đó đối với con nhện này căn bản không thấm thía gì.

“Nhìn lũ nhện ‘nhỏ’ kìa!” Những con nhện to bằng xe tải vốn dĩ so với con nhện mẫu thể này chỉ có thể gọi là nhện “nhỏ”.

Mười hai con cùng lúc lao lên.

Trương Thụy Đồng nói: “Lão Hồ, xuống đi, để chúng nó đánh trước.” “Trương gia ~” Đại Kim Nha bỗng nhiên hét lên: “Cửa không mở được!” Tuyết Lỵ Dương đứng trước cửa minh điện, dùng hết sức

bình sinh cũng không cách nào mở được thạch môn.

Trương Thụy Đồng ném Phi Hổ Trảo ra, quấn lấy Hồ Ba Nhất rồi trực tiếp kéo hắn từ trên người nhện xuống.

"Nhẹ tay chút ~" Hồ Ba Nhất ngã xuống đất, vừa định nói gì đó thì thấy Trương Thụy Đồng đã nhảy lên lưng nhện, trên tay cầm một bó thuốc nổ.

Điểm yếu lớn nhất của nhện là ở lưng, càng và càng lớn của nó đều không thể với tới lưng mình.

Trương Thụy Đồng vừa đáp xuống đã bắt đầu ra tay.

Những người khác ở dưới đợi nửa ngày, Bàn Tử há hốc mồm: "Đâu rồi?" Trên lưng nhện bỗng nhiên không thấy bóng người đâu nữa.

Tiếp đó truyền đến một tiếng nổ kịch liệt.

Sau tiếng nổ, con nhện lớn đổ gục xuống đất, mọi người đại hỉ.

Nhìn con nhện mẫu thể ngã xuống không dậy nổi, miễn cưỡng động đậy vài cái rồi hoàn toàn im lìm.

"Chết rồi sao?" Mọi người thử nhìn một cái.

"Trương gia đâu?" Nhện đổ xuống nhưng không thấy người đâu.

Bóng dáng Trương Thụy Đồng từ phía sau xác nhện thong thả bước ra.

"Đi, đi mở cửa." Chiếc áo sơ mi rách nát, hình xăm Kỳ Lân rõ nét trở nên sống động như thật, tựa như một con Hắc Ngọc Kỳ Lân thực thụ.

Mọi người đứng trước cửa không vào được, dìu dắt nhau nhìn chằm chằm phía sau.

“Hình như... có nhện đuổi tới...” Bàn Tử nhìn chằm chằm 12 con nhện lớn đầy vết thương bên ngoài, dường như muốn đi theo.

Trương Thụy Đồng thong thả kéo thạch môn ra, những người khác nghe tiếng thạch môn từ từ di động mới quay đầu lại.

“Cửa mở rồi?” “Ngài làm thế nào vậy?” Trương Thụy Đồng lấy ra một chiếc xẻng sắt: “Nguyên lý đòn bẩy thôi.” Bàn Tử gật đầu nửa hiểu nửa không.

Bước vào trong cửa, lũ Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng vốn đang tập trung về phía này bỗng dừng lại bên ngoài cung điện.

“Không đuổi nữa sao?” Trương Thụy Đồng tiếp tục đi tới, phía sau mộ đạo rộng hơn một mét là mấy con khổng tước bằng đồng quây quanh một miệng giếng.

Mọi người vừa vào trong liền gục xuống đất.

Trương Thụy Đồng ngồi bên cạnh, thấy không khí xung quanh lưu thông, tranh thủ châm một điếu thuốc.

Đại Kim Nha hắc hắc cười một tiếng đưa tay ra: “Trương gia, cho một điếu?” Toàn thân đầy vết thương, mang theo thân thể rã rời, hắn cố gắng lắm mới đứng vững được.

Ánh mắt Đại Kim Nha bỗng chuyển hướng sang bên cạnh, một cái đầu khổng tước màu xanh lục đậm đang nhìn chằm chằm.

Bàn Tử bỗng hô lên: “Có một miệng giếng này!” Mấy người mang theo thân thể đầy thương tích, chậm rãi bò về phía miệng giếng phía sau.

Nước không ngừng phun ra từ miệng giếng.

Hồ Ba Nhất bò lên trước nói: “Tài quan tài dũng, nơi ẩn chứa tinh tủy của Nội Tàng Oan, miệng giếng này vĩnh viễn không bao giờ

cạn!" Đợi Hồ Ba Nhất nói xong, Trương Thụy Đồng quăng đầu thuốc đi rồi bước tới: "Sai rồi, nước suối một lát nữa sẽ ngừng!" Trong cổ mộ này mọi thứ đều lộ ra vẻ cổ quái, bao gồm cả quan tài dũng.

Chương 162

Hồ Ba Nhất nghe xong có chút mê hoặc, trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đề cập tới Nội Tàng Oan quan tài dũng đúng như những gì hắn vừa nói trong sách.

Trương Thụy Đồng đưa tay rửa tay trong nước, ngẩng đầu nhìn về phía một đạo thạch môn phía sau.

Chỉ nghe tiếng cơ quan ca ca vang lên sau lưng.

"Miệng giếng thực sự đã ngừng chảy!" Đại Kim Nha nhìn miệng giếng, gần như cùng lúc với thời điểm thạch môn mở ra.

"Đây mới thực sự là minh điện!" Phóng mắt nhìn qua, liền thấy một cỗ thạch quách mang trang trí vân mây tiên màu xanh trắng đặt ở chính giữa.

Trên tường xung quanh cũng khắc tường vân văn, loại văn lộ này chỉ xuất hiện vào thời trung vãn kỳ nhà Chu.

Ngôi mộ này liếc mắt một cái có thể thấy được đã bị Lý Thuần Phong trang tu lại lần thứ hai theo sở thích của mình.

Nhìn cửa mộ đã mở, Trương Thụy Đồng đứng trước cửa nói: "Lát nữa vào trong đều phải nghe theo sắp xếp của ta." Muốn lấy Long Cốt Thiên Thư, phải tìm cách phá trừ các cơ quan bên trong cùng lúc.

Trong toàn bộ mộ thất, gian mộ thất cơ quan này là khảo nghiệm trí não nhất.

Đại Kim Nha cẩn thận nói: "Cái đó là đương nhiên, lát nữa ngài bảo tôi làm gì tôi làm cái đó!" Trương Thụy Đồng hài lòng gật đầu.

Mọi người đứng ở lối vào, Tuyết Lỵ Dương dùng đèn pin chiếu

xung quanh.

“Mộ thất Tây Chu, quan quách đời Đường?” Cô nói với Trương Thụy Đồng: “Theo như trước đó đã nói, lẽ ra phải có hai cái quan tài, sao chỉ có một?” Hồ Ba Nhất dẫn mọi người đi vòng quanh rìa: “Trước đó tôi cũng nghi ngờ, liệu đây có phải mộ Lý Thuần Phong không?” Xung quanh bảy cột long trụ cộng thêm tám cạnh, hình thành bát môn, tổ thành Kỳ Môn Độn Giáp trận.

Trương Thụy Đồng trực tiếp dạn dĩ bước lên.

“Cẩn thận cơ quan!” Hồ Ba Nhất nhắc nhở: “Trương gia, tình hình chưa rõ, tốt nhất là nên cẩn thận thì hơn!” Trương Thụy Đồng chỉ tay ra xung quanh: “Toàn bộ mộ thất này là một cái cơ quan.” Hồ Ba Nhất sững người: “Toàn bộ mộ thất?” Hắn nhìn chằm chằm bố cục xung quanh mộ thất.

“...Kỳ Môn Độn Giáp trận?” “Khai Hưu Sinh Thương Cảnh Tử Kinh Khai!

Tám phương vị của quan tài vừa vặn đối ứng với bát quái bát môn.” Nhìn vào đây, Hồ Ba Nhất mới hiểu ra, cơ quan cổ mộ hoàn toàn bày ra ở mặt nổi.

Trương Thụy Đồng đi đến trước quan tài, lấy ra cây bút lúc trước.

Bàn Tử hỏi: “Chúng ta có đốt nến không?” Trương Thụy Đồng cũng không quay đầu lại.

Lúc này đốt hay không đốt nến cũng không có gì khác biệt.

Cây bút được đặt vào khe hở chìa khóa, Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: “Chuẩn bị xong chưa?” Tiếp theo mới thực sự là chế độ địa ngục cuối cùng.

“Chuẩn bị xong cái gì?” Bàn Tử không hiểu.

“Chuẩn bị đối mặt với cơ quan!” Tuyết Lỵ Dương lập tức hiểu ra, sắc mặt ngưng trọng.

Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm phía trước, nghiêm túc nói: “Trương gia, cơ quan chắc chắn phải có một đường sống đúng không?” “Tất nhiên!” Trương Thụy Đồng thản nhiên đáp.

Dứt lời, Hồ Ba Nhất đưa tay gạt động cơ quan.

Chỉ thấy từ khe hở quan tài bỗng nhiên xuất hiện một thẻ đồng.

Tuyết Lỵ Dương cầm đèn pin chiếu lên đó: “Chữ Tiểu Triện!” Nếu là văn tự Tây Chu thì cô chịu, nhưng văn tự đời Đường thì dễ phân biệt hơn nhiều.

Trương Thụy Đồng: “Tuyết Lỵ, giải thích ý nghĩa trên đó đi!” “Một đoạn trích từ Sử Ký.” Tuyết Lỵ Dương nhìn mọi người một cái, rồi tiếp tục đọc: “Tây Bá Cái tức vị ngũ thập niên, kỳ tù Dũ Lý, cái ích Dịch chi bát quái vi lục thập tứ quái, Tây Bá băng, táng vu Tất...” Sau đó cô giải thích hàm nghĩa cho mọi người, rằng Tây Bá Hầu bị Trụ Vương giam cầm ở Dũ Lý, sáng tạo ra Văn Vương Bát Quái.

Câu cuối cùng minh chứng Lý Thuần Phong thông qua khảo chứng đã tìm được mộ Tây Bá Hầu.

“Phía dưới không biết viết gì!” Tuyết Lỵ Dương cúi người xuống nhìn.

Trương Thụy Đồng nói: “Thẻ đồng này là chìa khóa mở cơ quan.” Hắn nhìn mọi người, câu hỏi chuẩn bị xong chưa lúc nãy là để đợi khoảnh khắc này.

Hồ Ba Nhất đưa tay ra: “Dù sao cũng phải lấy thẻ đồng đi mới có khả năng tìm được Long Cốt Thiên Thư?” Thấy ngoài Trương Thụy Đồng ra những người khác đều không dám đưa tay, hắn liền đưa tay lấy thẻ đồng xuống.

Thạch môn từ từ đóng lại, cơ quan dưới đất mở ra đẩy lên một bàn cờ.

"Đây là tàn cục cờ vây?" Đại Kim Nha nhìn chằm chằm tàn cục bên trên, bên cạnh đặt một quân đen.

"Kỳ quái, kỳ cục này năm đó tuy tinh thải tuyệt luân, nhưng hiện đại đã sớm bị người ta phá giải, quá đơn giản rồi!" Trương Thụy Đồng đưa quân cờ cho Đại Kim Nha: "Lão Kim, biết thế cờ Tứ Kiếp Tuần Hoàn nên hạ thế nào chứ?" Đại Kim Nha bỗng hiểu ra: "Ơ, nếu biến thành Tứ Kiếp Tuần Hoàn, thì nó sẽ trở thành một ván cờ hòa hiếm gặp!" Lời Đại Kim Nha vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Trương gia, thắng hay thua độ khó đều quá đơn giản, đáp án thực sự phải là ván cờ hòa?" Đón lấy quân cờ trong tay Trương Thụy Đồng, Đại Kim Nha mồ hôi hột đầy trán, chần chừ hồi lâu.

"Trương gia?

Hồ gia?

Hay là thôi đi?

Tôi là kẻ chỉ biết nói suông, việc thực tế này không xong đâu!" Trương Thụy Đồng nghe xong nhìn bàn cờ, cầm lấy quân cờ.

"Vậy để ta." Ánh mắt hắn nhìn về phía vị trí Tứ Kiếp Tuần Hoàn, mọi người căng thẳng nhìn tay hắn.

Bàn Tử nhìn xung quanh: "Sao tự nhiên yên tĩnh thế này, tôi cứ có dự cảm chẳng lành!" Ba!

Quân cờ đáp xuống bàn cờ, mọi người lập tức chuyển ánh mắt ra xung quanh.

Tám phương vị xung quanh đồng thời hạ xuống những bức vách đá sơn màu cổ đồng.

Trên vách đá được đục ra vô số hốc hình vuông, bên trên đặt đủ loại đồ cổ danh quý.

Bàn Tử vừa nhìn xung quanh liền cười nói: "Hóa ra đồ tốt đều ở đây hết!" "Kim gia, nhìn mấy thứ này xem, nếu đem hết ra ngoài chắc chắn đáng giá cả đống tiền!" Đại Kim Nha chẳng chút hứng thú với những thứ đó, chuyên tâm nhìn chằm chằm xung quanh: "Chúng ta rời khỏi đây trước mới là chính sự!" Hồ Ba Nhất nhắc nhở: "Bàn Tử, đừng có động lung tung, đừng quên chúng ta tới đây vì cái gì!" Hắn nhìn Trương Thụy Đồng nói: "Trương gia, Bát Môn Độn Giáp trận, tôi đoán chỉ cần tìm được minh khí đối ứng với Bát Môn đó là có thể mở được cơ quan bên trong để tìm Long Cốt Thiên Thư!" Nhìn chằm chằm sự biến hóa xung quanh, Trương Thụy Đồng lắc đầu đính chính: "Nếu nghĩ vậy thì ngươi sai rồi!" Lại nghe Bàn Tử bỗng chêm vào một câu: "Bát Môn Độn Giáp tôi biết, chỉ cần tìm Sinh Môn chắc là ra ngoài được!" Nghe kiến giải của Bàn Tử, Trương Thụy Đồng trực tiếp đẩy hắn ra một bên.

"Ít nói đi, lát nữa nhìn ta làm!" Nếu đều nghe theo cách của thằng Béo này, lát nữa tất cả mọi người đều phải chôn thây ở đây.

Ở đây có tám đạo môn, mỗi đạo môn cần một người đứng, mà ở đây mới có năm người.

Chương 163

Bàn Tử ngoan ngoãn đứng bên cạnh đợi, nói: "Trên người tôi có bó thuốc nổ, hay là..." "Dừng lại, muốn làm càn thì đợi ta ra ngoài rồi hãy làm, giờ mà động thủ lát nữa ta cũng phải bồi táng theo đấy!" Ngôi mộ thất này được xây dựng ngay trên vực sâu vạn trượng.

Bên dưới sâu bao nhiêu không biết, nhưng ngã xuống cực kỳ có khả năng bị ngã chết, nếu may mắn không chết cũng sẽ bị lũ nhện canh giữ bên dưới cắn chết.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Kỳ Môn Độn Giáp tôi cũng biết chút ít, Khai Hưu Sinh là tam cát môn, Tử Kinh Thương là tam hung môn, Đỗ môn và Cảnh môn là trung bình, nhưng làm sao mới có thể đối ứng với những minh khí này?" Hồ Ba Nhất nghe xong hỏi: "Trương gia, vậy vấn đề nằm ở đâu?" Hắn nói tiếp: "Gốc rễ của Bát Môn vốn bắt nguồn từ Cửu Cung, đặt Bát Môn trong Kỳ Môn Độn Giáp vào trong Cửu Cung..." Trương Thụy Đồng giơ tay ngắt lời hắn.

"Lời ngươi nói ta biết, nhưng theo như ngươi nói, cái tìm được chỉ có Khảm môn!" Hồ Ba Nhất trong lòng kinh hãi, đúng như những gì hắn vừa nói, hắn cũng chỉ là suy đoán.

Theo hướng tay Trương Thụy Đồng chỉ, bên trên có một pho tượng đồng Địa Tạng Vương.

Đại Kim Nha kỳ quái nói: "Khảm là Thủy, chả liên quan gì đến tượng đồng cả!" Hồ Ba Nhất giải thích: "Khảm là Thủy chỉ là biểu tượng, Khảm trong nghĩa quẻ là ở giữa đường trung tuyến, mang ý nghĩa kiên trì chính đạo, giữ vững niềm tin." Cho nên nó đại diện cho Trung Cung trong Cửu Cung.

"Không phải một đạo cơ quan, mà là đồng thời tám đạo cơ quan,

sai một đạo là tất cả mọi người đều phải chết.” Trương Thụy Đồng nói xong, bảo mọi người đứng vào một đạo môn chờ đợi.

“Tám đạo cơ quan?” Hồ Ba Nhất bỗng nhớ lại Hồn Thiên Nghi lúc trước.

Hắn lầm bầm lầu bầu: “Lý Thuần Phong hiểu rõ năng lực của Mạc Kim Giáo Úy, biết tôi sẽ làm phức tạp vấn đề lên!” Tám môn đơn giản là tám đạo môn, Hồ Ba Nhất cạn lời nói: “Mê đề rõ ràng nằm ngay trên mê diện!” Trương Thụy Đồng: “Bàn Tử đi Đoài môn, tìm ngọc điêu, Tuyết Lỵ Dương đi Chấn môn tìm Lợi Quỹ có khắc vân lôi văn, lão Hồ đi tìm...” Sau khi sắp xếp vị trí tốt cho mấy người, mọi thứ đã sẵn sàng.

Trương Thụy Đồng quay lại Khảm môn lúc nãy, dưới sự chú ý căng thẳng của mọi người, hắn chạm vào tượng đồng Địa Tạng Bồ Tát, lập tức tượng đồng bắt đầu tự động xoay chuyển.

Mặt đất nơi tám đạo môn tọa lạc bỗng nhiên bắt đầu thu hẹp vào phía tường.

Hồ Ba Nhất vội vàng nói: “Cơ quan này giống như máy tính giờ, phải đồng thời phá giải cả tám đạo cơ quan trong một thời gian nhất định mới được!” Lại nhìn về phía Trương Thụy Đồng, hắn không thể không khâm phục, trong thời gian ngắn như vậy mà Trương gia đồng thời nhìn ra được huyền bí của tám đạo cơ quan.

Bàn Tử vội vàng thúc giục: “Mau lên, đừng trì hoãn nữa, tốc độ cơ quan nhanh quá!” Chỉ trong chớp mắt, nó đã thu hẹp lại gần nửa mét.

Đúng là độ khó cấp độ Atula.

Tuyết Lỵ Dương bỗng cuống lên: “Trương gia, tôi không với tới!” Trương Thụy Đồng tiến lên đưa tay bế lấy cô, rồi nâng lên: “Thử lại xem!” Bên này thuận lợi hoàn thành, Bàn Tử và Đại Kim Nha hợp tác

cũng lần lượt giải khai được cơ quan.

"Đoài vi Trạch, vi Thiếu Nữ!" Trương Thụy Đồng đưa tay nắm lấy bình gốm xoay động, cơ quan dưới đất từ từ phục nguyên.

Hồ Ba Nhất gật đầu nói: "Kinh Thi triệu nam có câu 'Vân văn vương chi chính, liêm trực đức nhập cao dương'!" Cùng lúc đó, vị trí bàn cờ bỗng thu hẹp, từ bên trong xuất hiện một chiếc hộp bảo hạp bằng đồng.

Bảo hạp bằng đồng từ từ dâng lên, tiếng 'ca' một cái rồi chậm rãi mở ra.

"Thứ bên trong là gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương trong lòng có suy đoán, chỉ là không chắc chắn.

"Long Cốt Thiên Thư?" Hồ Ba Nhất định bước tới, Trương Thụy Đồng đã nhanh chân nhảy lên bục trước. 【Đinh, chúc mừng ký chủ điểm danh Long Lĩnh Mê Quật thành công!】 Vừa bước chân lên bục, hắn liền nghe thấy thông báo của hệ thống.

Lần này mới thực sự đi bước cuối cùng.

Trương Thụy Đồng đưa tay nắm lấy một miếng mai rùa bói toán bên trong, trên đó khắc những chữ Quỷ Đồng văn quen thuộc, loại văn tự kỳ đặc này nhìn một cái là nhận ra ngay.

Tuyết Lỵ Dương bước nhanh qua phiến đá đi tới.

Tám mặt tường đá xung quanh biến mất, cổ mộ tạm thời khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Nửa phần Long Cốt Thiên Thư còn lại đây rồi!" Tuyết Lỵ Dương vui mừng nói: "Có cái này, hy vọng phá giải lời nguyền Quỷ Nhãn trên người tôi đã có rồi!" Nhưng ánh mắt cô lại có chút u ám: "Chỉ đáng tiếc Mộc Trần Châu, tộc Tháp Khắc Lạp Mã chúng tôi tìm kiếm nghìn năm vẫn chưa thực sự thấy." Viên châu đó cũng là di hận

lớn nhất lúc sinh tiền của ông ngoại cô, Chá Cô Tiếu.

Bàn Tử bỗng nói: "Trương gia không biết tung tích của Mộc Trần Châu sao?" Hắn nhìn Hồ Ba Nhất: "Trước đây khi tôi và lão Hồ phát hiện ra lời nguyền Quỷ Nhãn, ngài đã nói với chúng tôi về Mộc Trần Châu, biết cách giải trừ lời nguyền!" Nói xong hắn nhìn Hồ Ba Nhất, ánh mắt Tuyết Lỵ Dương cũng hướng về phía Hồ Ba Nhất: "Hồ Ba Nhất, Bàn Tử nói có thật không?" Thấy mọi người đều nhìn mình, Hồ Ba Nhất đâu dám giấu giếm, đem toàn bộ thông tin Trương Thụy Đồng nói trước đó tiết lộ ra.

Nghe Hồ Ba Nhất kể lại, tâm tình Tuyết Lỵ Dương kích động đến nỗi toàn thân run rẩy, mẹ cô chết vì lời nguyền này, giờ tìm được hy vọng, bảo cô sao không kích động cho được.

Trương Thụy Đồng nói: "Mộc Trần Châu ở Vân Nam, đợi ra ngoài ta sẽ nói chi tiết!" Hắn thu Long Cốt Thiên Thư lại, trong thiên thư có ghi lại một số thông tin về Mộc Trần Châu, đồng thời đây cũng là một món vô giá chi bảo giá trị cực cao.

Bàn Tử nhìn quanh rồi nói: "Đến nước này rồi, chắc cũng không còn cơ quan nào nữa đâu nhỉ?" "Đừng có lơ là, không đi ngay là cả tòa cổ mộ này có thể sụp đấy!" "Ngược lại, hiện tại mới là lúc an toàn nhất." Trương Thụy Đồng chỉ chỉ miệng giếng bên ngoài: "Cái quan tài dũng kia đã ngừng rồi, các cơ quan bên trong cũng cơ bản đã bị phá sạch, chỉ cần đừng có động loạn nữa thì cơ bản là an toàn." Hồ Ba Nhất nghe xong cũng thấy có lý, gật gật đầu, lúc này mới an tâm lấy thuốc lá từ túi ra.

"Trương gia nói có lý, Nội Tàng Oan động vào miệng giếng đó, giờ miệng giếng ngừng rồi, cơ quan cổ mộ chắc cũng ngừng theo..." Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đại Kim Nha hai chân bủn rủn, ngồi bệt xuống đất.

“Mấy vị đại gia, đợi sau khi ra ngoài, sau này tôi cũng không hạ mộ nữa đâu, cái thân già này của tôi chỉ hợp ở lại Kinh Đô thôi!” Đại Kim Nha đã có một nhận thức hoàn toàn mới về nghề này, huống chi chuyến đi này suýt chút nữa bỏ mạng ở đây.

Trong lúc mọi người cảm khái, Hồ Ba Nhất đưa lửa cho Trương Thụy Đồng, hai người mỗi người châm một điếu, bắt đầu tận hưởng giây phút thanh nhàn hiếm hoi.

Hồ Ba Nhất bất giác cười khổ: “Chúng ta đã tới tận đây rồi, cũng chưa mở quan tài xem bên trong rốt cuộc là ai, hay là mở ra xem thử?” Bên tai Trương Thụy Đồng lập tức truyền ra thông báo hệ thống. 【Nhiệm vụ hoàn thành, đang ngẫu nhiên rút thưởng phần thưởng.】 Phần thưởng đang được rút, mộ thất bỗng nhiên rung chuyển kịch liệt. 【Nhiệm vụ mới: Điểm danh Hiến Vương Mộ được phát bố!】 Tiếng nói của hệ thống biến mất, Trương Thụy Đồng liền thấy Hồ Ba Nhất đã thắp nến ở góc đông nam.

Nhìn ánh lửa nến, Hồ Ba Nhất cười nói: “Lão gia tử Lý Thuần Phong xem ra cũng đồng ý rồi.” Khác với minh điện giả lúc trước, ngọn nến ở đây cháy bình thường, ngoại trừ thỉnh thoảng hiện lên ánh xanh, cũng không thấy có gì đặc biệt dị thường.

“Cẩn thận một chút, trong quan tài chắc có cơ quan!” Nắp thạch quách từ từ bị đẩy ra, ngọn nến phía sau bỗng lay động mấy cái, sau đó lại khôi phục bình thường.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm xung quanh, tổng cảm giác có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Hắn lấy Phát Khâu Thiên Ấn từ trong kho đồ ra để sẵn trong túi dự phòng, Bàn Tử ở bên cạnh giúp một tay tháo dỡ hoàn chỉnh thạch quách.

Cuối cùng lộ ra một cỗ quan tài dát vàng bên trong, bên trên khắc

những chữ Quỷ Đồng giống hệt như trên Long Cốt Thiên Thư.

Tuyết Lỵ Dương nhìn một cái rồi phân tích: "Cỗ quan tài này rõ ràng là của Lý Thuần Phong, chỉ là không biết cỗ quan tài Tây Chu kia bị đưa đi đâu rồi!" "Có lẽ chỉ có Lý Thuần Phong mới biết!" Quan tài từ từ được nạy ra, qua khe hở Trương Thụy Đồng thấy một tử thi có khuôn mặt khô héo như vỏ cây.

"Đừng mở nữa, thế là được rồi." Bàn Tử đưa tay vào trong sờ soạn lấy đi mấy món đồ tùy táng.

"Khó khăn lắm mới tới một chuyến, chẳng lẽ lại tay không mà về?" Tay vừa định rút ra, bỗng nhiên bị một bàn tay trong quan tài tóm lấy, Bàn Tử lập tức kinh hoàng hét lên: "Mau, mau kéo tay tôi ra!" Tay vừa rời khỏi quan quách, chỉ nghe tiếng 'bành' một cái, quan tài lại bị đóng sập lại.

Cùng lúc đóng lại, Trương Thụy Đồng ném bó thuốc nổ cuối cùng vào bên trong.

Chương 164

Đại Kim Nha sững sờ, Bàn Tử tiện tay lôi hắn đi luôn: "Sững ra đó làm gì, mau chạy đi!" Hồ Ba Nhất nhắc nhở: "Thi biến rồi, mau chạy thôi!" "Người trong quan tài rốt cuộc là ai, sao lại thi biến được?" Tuyết Lỵ Dương rơi vào trầm tư, Lý Thuần Phong dù gì cũng là nhân vật cấp tổ sư, sao có thể thi biến được!

Sau tiếng nổ, mọi người nhanh chóng rời khỏi minh điện.

Lại đi qua chỗ ngã ba lúc trước.

Trương Thụy Đồng tay cầm Long Cốt Thiên Thư, lũ Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng xung quanh vừa áp sát tới liền lập tức lùi lại.

Miếng mai rùa kia đã được bôi một loại vật liệu đặc biệt, lũ nhện này sau khi cảm nhận được thứ đó liền lập tức lùi lại không dám tiếp tục lại gần.

Khi Long Cốt Thiên Thư ở trên tay, lũ nhện xung quanh đều tứ tán chạy trốn.

Nhưng khi Trương Thụy Đồng thử thu Long Cốt Thiên Thư lại, xung quanh lập tức truyền đến tiếng sột soạt gấp gáp.

"Lại có nhện kìa!" Tuyết Lỵ Dương nói: "Chắc chắn trên Long Cốt Thiên Thư có loại phấn mạt đặc biệt." Cô còn nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Loại phấn mạt kỳ đặc ngài dùng lúc trước, hoặc giả cũng có điểm tương đồng với thứ trong ngôi mộ cổ này!" Mấy người vội vàng chạy về phía trước, Trương Thụy Đồng bỗng tập trung chú ý lực cảm nhận sức mạnh huyết mạch của bản thân.

Từ bốn phương tám hướng có lượng lớn nhện bao vây.

Hồ Ba Nhất nói: "Bàn Tử, mau đốt lửa đuổi nhện!" "Không được,

hết nhiên liệu rồi!

Còn mỗi cái áo lót, đốt nốt là hết sạch!" Bàn Tử giũ giũ cái áo trên người, ra hiệu chỉ còn lại ngần này.

Trong bóng tối, Tuyết Lỵ Dương bỗng nói: "Có cảm thấy một luồng áp bách vô cùng đáng sợ không?" Nghe Tuyết Lỵ Dương hình dung, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử vô cùng tán đồng.

"Đại Kim Nha đâu rồi?" Đại Kim Nha vốn dĩ đã kiệt sức, bị dọa một cái là ngất xỉu luôn.

Đàn nhện lớn bao vây, sau lưng Trương Thụy Đồng bỗng xuất hiện một bóng hình khổng lồ mờ ảo, lập tức tạo thành một luồng khí lưu đáng sợ.

Mấy con nhện bên cạnh trực tiếp chết ngay tại chỗ, mấy con phía sau thì gục xuống đất.

Thảm nhất là những con nhện cuối cùng sợ đến mức trực tiếp vắt chân lên cổ mà chạy.

Chân nhện Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng cảm giác rất nhạy bén, nhận thấy bên này cực độ nguy hiểm, lập tức chọn cách đào tẩu.

"Chuyện gì vậy?" Tuyết Lỵ Dương cảm giác dường như bên cạnh vừa xảy ra chuyện gì đó, nhưng lại hoàn toàn không cảm nhận được rõ ràng.

Trương Thụy Đồng tiện tay quăng Đại Kim Nha cho Bàn Tử, nói: "Đi theo ta, chúng ta rời khỏi đây ngay!" Một chuyến Mê Quật này, cuối cùng đến cả đèn pin dự phòng cũng đều hết điện.

Muốn rời đi cũng chỉ có thể dựa vào chút ánh sáng le lói từ chiếc đèn pin trên tay.

"Trương gia, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, sao nhện chết

đầy đất thế kia?" Hồ Ba Nhất thủy chung không hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra.

Không đợi Trương Thụy Đồng trả lời, Bàn Tử đã nhanh nhẩu nói trước: "Tình hình rõ ràng quá rồi còn gì, lúc nãy khi tôi còn đang ngơ ngác thì Trương gia đã ra tay giết hết lũ nhện đó rồi!" Bất kể thế nào, trong lòng hắn vô cùng bội phục, không chỉ vì khả năng nghe tiếng đoán vị vị.

Từ trong Mê Quật đi ra, đại khái vì đã nhận biết được đường đi nên tốc độ đi ra ngược lại còn nhanh hơn lúc trước nhiều.

Khi bước ra khỏi Mê Quật, trời đã về trưa, một lão giả đeo kính râm đứng ở cách đó không xa.

"Đó không phải là...

Trần Hạt Tử sao?" Bàn Tử vừa nhìn thấy người liền nói ngay.

Thấy Trần Hạt Tử xuất hiện, Trương Thụy Đồng nói với Tuyết Lỵ Dương: "Người đó tên là Trần Ngọc Lâu, là hảo hữu lúc sinh tiền của ông ngoại cô!" Trương Thụy Đồng bước lên trước, lấy ra miếng ngọc bội hình rồng: "Trần Ngọc Lâu, người ông đang đợi không về được đâu!" Ngửi thấy mùi hương cũ, Trần Ngọc Lâu có chút cảm khái lấy ra nửa miếng ngọc bội còn lại.

"Tuy đã sớm đoán ra chuyện chẳng lành, nhưng vẫn có chút không dám tin." Khi biết được Tuyết Lỵ Dương là cháu ngoại của Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu kích động một hồi, nói: "Đây không phải chỗ nói chuyện, mấy vị tiên sinh hãy theo tôi rời khỏi đây trước!" Tuy không nhìn thấy đường, nhưng Trần Hạt Tử dẫn đường lại đặc biệt thạo.

Đi theo phía sau lão, tốc độ rời đi thậm chí còn nhanh hơn bình thường.

Hồ Ba Nhất nhìn lão gia tử, cười nhạt nói: "Lão gia tử, e là ông đã

sớm biết tôi là Mạc Kim Giáo Úy, cũng sớm biết hồng ban sau lưng tôi sẽ biến thành đồ án con mắt đúng không?

Nói trắng ra là ông không có ý tốt gì, ông lấy tôi ra làm súng sai khiến!" Trần Hạt Tử hắc hắc cười nói: "Ta cũng là ngựa chết chọn làm ngựa sống, không ngờ lại thực sự thành công!" Lão nói với Tuyết Lỵ Dương: "Những năm qua ta đi khắp nơi nghe ngóng tung tích ông ngoại cháu, nhưng cũng chỉ biết là ông ấy đã ra nước ngoài." Nghe nói vậy, Trương Thụy Đồng lại tin.

Dù sao không phải ai cũng giống như Trần Ngọc Lâu, tinh thông tiếng Nga và có thiên phú ngoại ngữ.

Sau một hồi trò chuyện, mọi người mới biết được sự oai phong năm xưa của Trần Ngọc Lâu.

Tuyết Lỵ Dương đề nghị đi tìm Giáo sư Tôn nhờ giúp đỡ phiên dịch Long Cốt Thiên Thư.

Trương Thụy Đồng lại xua xua tay nói: "Không cần tìm, để ta!" Sau đó hắn đọc cho Tuyết Lỵ Dương một câu nói.

"Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ?" Tuyết Lỵ Dương lặp lại một biến, hỏi: "Câu này có ý nghĩa gì?" "Cứ việc chuyển lời như vậy, tới lúc đó lão ta sẽ hiểu." Vị Giáo sư Tôn kia đến Cổ Lam tuyệt đối không chỉ đơn giản vì Long Cốt Thiên Thư.

Theo nguyên tác, Giáo sư Tôn vì muốn tìm hiểu thực lực của Mạc Kim Giáo Úy, thậm chí đã cố ý báo cho họ biết chuyện về Hiến Vương Mộ.

Tuyết Lỵ Dương mang câu nói đó chuyển tới Giáo sư Tôn.

Trương Thụy Đồng và mấy người vừa mới ra ngoài đã bị người của cục cảnh sát tìm tới cửa.

Mấy năm trước đội khảo sát mất tích, trong đó có hơn mười mạng

người, dù đã được thông báo nhưng những người đó vẫn không dám vào Mê Quật.

Khi về tới chỗ ở, Giáo sư Tôn vẻ mặt lo lắng đứng đợi ở cửa.

Nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, Giáo sư Tôn hỏi: "Câu nói đó là ai dạy Dương tiểu thư?" Trương Thụy Đồng nói: "Chỉ là vô tình nghe được thôi, chẳng lẽ không có việc gì muốn nhờ giáo sư giúp đỡ sao." Hắn đặt Long Cốt Thiên Thư lên bàn nói: "Trước đây nghe nói, con mắt đó không chỉ là một đồ án, mà còn là một văn tự?" Giáo sư Tôn không hỏi thêm nữa: "Đúng là một loại văn tự đặc biệt, chỉ có điều tôi vẫn chưa nghiên cứu ra ý nghĩa cụ thể của nó." "Cho tôi thêm chút thời gian, đợi tôi tìm khắp cổ thư nghiên cứu khảo chứng xem sao..." Lại nghe bên ngoài bỗng truyền đến tiếng nói già nua: "Tìm khắp cổ thư, nghiên cứu khảo chứng, rồi lại có thể lừa cơm thêm mấy năm nữa chứ gì!" Nghe giọng nói, Trương Thụy Đồng liền biết Trần Ngọc Lâu mang bản đồ Hiến Vương Mộ tới rồi.

Giáo sư Tôn nghe thấy giọng nói đó, lập tức hùng hổ bước ra ngoài.

Giáo sư Tôn giận dữ: "Ta với ngươi không quen không biết tại sao lại nói lời bất lịch sự như vậy?" Trần Hạt Tử cảm giác được có người bước ra liền cười khẩy hai tiếng.

Trương Thụy Đồng nói: "Trần Ngọc Lâu, ông đến đúng lúc lắm, ta đang định đi tìm ông." Trần Ngọc Lâu ngồi trên ghế trúc cười khẩy hai tiếng.

"Lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ, kẻ không biết không có tội!" Giáo sư Tôn nhìn lão, tức đến nỗi không nói nên lời.

Chương 165

"Không chỉ thiếu hiểu biết còn lầm lạc môn sinh, chẳng lẽ không phải là lừa đảo sao?" Thấy Trần Ngọc Lâu đến đúng hẹn, Trương Thụy Đồng hỏi: "Đồ mang tới chưa?" Trần Ngọc Lâu vỗ vỗ vào túi áo: "Lúc nào cũng mang theo bên mình." Giáo sư Tôn bị người ta nói vậy, cũng có chút không phục.

"Cổ văn tự nghiên cứu bác đại tinh thâm, sao có thể tùy tiện luận đoạn?" Giáo sư Tôn ngồi đối diện Trần Hạt Tử, tự tin nói: "Không phải ta khoác lác, về phương diện nhận biết cổ văn tự, đương thời không ai có thể vượt qua ta được!" "Cái đó là vì ông sống thọ, đem những người tài giỏi khác đều chịu thua ông hết rồi!" Không biết tại sao, Trần Ngọc Lâu và Giáo sư Tôn gặp nhau lại thấy không vừa mắt nhau.

"Hảo một lão thất phu!" Giáo sư Tôn nhìn chằm chằm Trần Ngọc Lâu, thong thả nói: "Ta nghe Dương tiểu thư nói, ông là Thường Thắng Sơn Thào Lĩnh khôi thủ?" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu ngẩng cao đầu.

"Chẳng phải cũng chỉ là tên đầu sỏ dẫn người đi đào mồ cuốc mả sao?" Câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt mấy người xung quanh có chút không đúng, nói về đào mộ, ở đây trừ Giáo sư Tôn ra thì có ai chưa từng đào vài ngôi mộ chứ.

Trương Thụy Đồng nói: "Hai vị, hay là chúng ta quay lại chính đề đi?" Thấy Trương Thụy Đồng xen vào, Trần Ngọc Lâu nói: "Tiền bối cứ ngồi một lát, bản đồ Hiến Vương Mộ tôi mang tới đây rồi, lát nữa sẽ đưa ngài.

Nhưng trước đó, tôi phải dạy dỗ lại vị giáo sư này đã!" Nghe Trần

Ngọc Lâu nói vậy, Trương Thụy Đồng cũng không vội, nói: "Trần Ngọc Lâu, bản đồ đó ta tự nhiên sẽ lấy, Hiến Vương Mộ cũng chạy không thoát.

Ta thấy đồ án con mắt trong Long Cốt Thiên Thư có lẽ không chỉ là một văn tự, mà nó đại diện cho Mộc Trần Châu!" Mộc Trần Châu!!

Nghe thấy danh từ này, ngay cả sự chú ý của Giáo sư Tôn cũng bị thu hút.

Lúc trước Tuyết Lỵ Dương nhờ giúp đỡ cũng là vì Long Cốt Thiên Thư có liên quan đến Mộc Trần Châu.

Hơn nữa, nếu Mộc Trần Châu thực sự là bảo vật, có lẽ có thể dùng nó để vào Địa Tiên Thôn.

Giáo sư Tôn đổi giọng nói: "Có nói gì đi nữa thì cũng không thoát khỏi sự thật là kẻ trộm mộ!" Trần Ngọc Lâu lãnh tiếu nói: "Biện luận không lại ta, bắt đầu công kích nghề nghiệp của ta sao?

Đây là phong thái giáo sư sao?" Giáo sư Tôn bực bội nói: "Nếu giỏi thì nói đi, rốt cuộc Hiến Vương Mộ nằm ở đâu?" Trong lúc trò chuyện với Tuyết Lỵ Dương về Long Cốt Thiên Thư, lão đã tìm hiểu về những mảnh giáp cốt văn từng khai quật ở Cổ Điền.

Trong đó đồ án Quỷ Nhãn xuất hiện với tần suất rất cao.

"Hiến Vương Mộ đương nhiên là có thật, chỉ có điều mấy con mọt sách các ông không biết mà thôi." "Nếu ta thực sự đưa thứ đó ra, ông có thực sự thừa nhận mình tài hèn học mọn, lầm lạc môn sinh không?" Lão lấy tấm bản đồ da người ra, đẩy tới trước mặt Trương Thụy Đồng: "Tiền bối, mời ngài xem!" Trương Thụy Đồng nhận lấy, Giáo sư Tôn định ghé sát lại nhìn liền bị Trần Ngọc Lâu trực tiếp đẩy ra.

Trên bản đồ vẽ những đường nét hơi mờ ảo, chỉ có thể nhìn thấy

một vùng núi non.

Có tấm bản đồ này dẫn đường, cộng thêm la bàn ma lực trên người, muốn tìm Hiến Vương Mộ e là không quá khó.

Chỉ là những nguy hiểm trên đường đi mới thực sự là độ khó cấp địa ngục.

Trương Thụy Đồng: "Trần Ngọc Lâu, vì tấm bản đồ này mà ông mất đi đôi mắt, khiến chi phái Thào Lĩnh thảm bại ở Hiến Vương Mộ sao?" Nơi đó là thất bại lớn nhất trong đời Trần Ngọc Lâu, ngược dòng ba đời, nhà họ Trần đời nào cũng là đạo khôi.

Trần Ngọc Lâu thở dài một tiếng: "Tôi biết có lẽ mọi người không tin, bản đồ này tôi tìm thấy trong mộ Điền Vương ở Lý Gia Sơn, Vân Nam." Giáo sư Tôn nghe xong vẻ mặt vui mừng, nhưng vẫn tiếp tục dùng khích tướng pháp.

"Chẳng lẽ Điền Vương cũng giống như ông, là một kẻ trộm mộ sao?" Gia đình lão vốn là Quan Sơn Thái Bảo, trước triều Minh cũng làm cái nghề đào mồ cuốc mả, luận về thân phận cũng không tốt đẹp hơn Trần Ngọc Lâu là mấy.

Trần Ngọc Lâu liền kể về việc Hiến Vương từ vương quốc Cổ Điền tự lập làm vương, một đời bạo chúa, sau đó có người đem bản đồ dâng cho Điền Vương, nói rằng có thể giúp tìm một vùng đất phong thủy bảo địa tốt như vậy.

Giáo sư Tôn trong lòng có chút không tin, cuối cùng hỏi: "Vậy ta hỏi, nếu đã đi Hiến Vương Mộ, vậy bằng chứng đâu?" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Cho lão ta xem đôi mắt của ông!" Trần Ngọc Lâu gật đầu, sau đó dùng tay đập mạnh xuống bàn.

"Bằng chứng sao?" "Muốn bằng chứng chứ gì!" Lão đứng dậy, thong thả tháo kính râm ra.

Chỉ thấy một đôi hốc mắt trống rỗng, đôi mắt bên trong đã bị khoét đi, phần thịt xung quanh cũng đã sớm lành lặn.

"Năm đó, ta dẫn theo anh em thuộc hạ tiến vào Hiến Vương Mộ, vừa mới vào một khu rừng bỗng thấy một màn chướng khí màu trắng, đôi mắt cũng bị độc chướng xâm nhập.

May mà có anh em người dân tộc Bạch quyết đoán khoét đi đôi mắt này của ta." Nghe Trần Ngọc Lâu kể, mọi người lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Trương Thụy Đồng: "Ta nghe nói sâu trong Hiến Vương Mộ không chỉ có chướng khí trắng, mà còn một loại chướng khí thất thải còn đáng sợ hơn!" "Thất thải?" Tuyết Lỵ Dương không thể tưởng tượng nổi.

Đại Kim Nha lập tức chân tay bủn rủn.

"Mấy vị gia, chúng ta thực sự phải đi Hiến Vương Mộ sao?" Bàn Tử hạ quyết tâm nói: "Đi, tất nhiên là phải đi, không đi thì chắc chắn chết, đi rồi còn có một tia hy vọng." Nghe Bàn Tử nói vậy, Trương Thụy Đồng gật gật đầu, bày tỏ sự tán đồng với thái độ của Bàn Tử.

Chuyến đi Hiến Vương Mộ đã nằm trong kế hoạch rồi.

Trần Ngọc Lâu định đem tấm bản đồ da người chắp tay dâng tặng.

Giáo sư Tôn sau khi nhìn thấy đôi mắt đáng sợ đó liền bị chấn kinh, bỗng nhiên đòi đi tra cứu tư liệu rồi quay người bỏ đi.

Trương Thụy Đồng nhìn bản đồ một cái, nói: "Bản đồ ta thu nhận rồi." Hắn còn liếc mắt nhìn Bàn Tử bảo đưa cho lão mấy tờ trăm tệ.

Trải qua chuyện này, Hồ Ba Nhất và những người khác càng cảm thấy Trần Hạt Tử năm xưa chắc chắn là một nhân vật phong vân một thời.

Nhớ về chuyện xưa, Trần Ngọc Lâu già lệ tuôn trào, chỉ biết than thở chuyện cũ không nỡ ngoảnh đầu nhìn lại.

Trong đầu Trương Thụy Đồng bỗng nhận được phần thưởng hệ thống. 【Nhận được nội đan nhện nghìn năm, sau khi ăn sẽ nâng cao cường độ huyết mạch, bách độc bất xâm, huyết mạch Kỳ Lân thăng cấp thành Thượng Cổ Phong Kỳ Lân.】 Tiếng nói hệ thống biến mất, trong kho đồ liền hiện ra một viên nội đan.

Hắn trực tiếp bỏ vào miệng nhai như nhai kẹo.

Lúc giết con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng nghìn năm không thấy nội đan, có lẽ con nhện biến dị này có chút khác biệt.

Sau khi nuốt xuống, toàn thân nóng bừng, cùng lúc đó trên hình xăm Kỳ Lân hiện lên một luồng thanh quang dị thường.

Hiểu rõ ý nghĩa của Hiến Vương Mộ, Tuyết Lỵ Dương lần này không quay về Mỹ nữa mà đi theo mọi người về Kinh Đô tra tư liệu.

Trên đường đi, Hồ Ba Nhất nói: "Ngay cả khi Trương gia có cách, tôi biết nó ở Vân Nam, nhưng dựa vào phân kim định huyệt thì Vân Nam có tới tám chín mươi phần trăm là địa hình núi cao nguyên.

Tìm từng chút một e là tìm trăm năm cũng không thấy được." Lúc cầm bản đồ nghiên cứu, thấy Trương Thụy Đồng tiện tay khoanh tròn một dãy núi không mấy nổi bật trên đó.

"Trương gia, đây là dãy núi Già Long phải không?" Bàn Tử nhìn chằm chằm bản đồ nhưng cũng không thấy ngọn núi đó có gì đặc biệt.

"Già Long Sơn là ngọn núi nằm chính giữa trên bản đồ da người." Trương Thụy Đồng bảo lấy tấm bản đồ da người ra, đối ứng hai tấm bản đồ xong mới càng xác định được vị trí của ngọn núi đó.

Rời khỏi huyện Cổ Lam, cả nhóm trực tiếp lên đường về Kinh Đô.

Chương 166

Bảy ngày sau, tại Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh Đô, Trương Thụy Đồng đang ngồi bên cửa sổ hút thuốc.

Trương Viết Sơn từ xa đi tới, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

"Tộc trưởng!" "Đã tìm được một người tên là Trương Hải Khắc, tự xưng là người nhà họ Trương ở hải ngoại, tôi đã kiểm tra hình xăm Kỳ Lân giống hệt của tôi!" Lão lấy ra mấy tấm ảnh, trong đó có vài tấm ngoại hình rất giống Ngô Tà.

Nhìn qua, Trương Thụy Đồng liền hiểu, tên Trương Hải Khắc này dường như đã đóng giả Ngô Tà trong một thời gian dài vì một lý do nào đó.

"Là nhánh ở Hong Kong phải không?" Trương Thụy Đồng chưa cầm lấy ảnh đã biết lai lịch đối phương.

Quả nhiên đó chính là anh em Trương Hải Khắc và Trương Hải Hân, một trong số ít người nhà họ Trương mà hắn biết.

Trương Viết Sơn ngạc nhiên nói: "Đúng vậy, vừa mới từ Hong Kong tới, muốn gặp mặt ngài!" "Không gặp!" Trương Thụy Đồng trực tiếp từ chối, "Tiên quan sát vài ngày đã." Sự thâm nhập của nhà họ Uông rất đáng sợ, những kẻ tự xưng là người nhà họ Trương ở hải ngoại đó hầu như không có mấy người chân tâm vì gia tộc.

Hắn còn nhấn mạnh thêm một lần nữa: "Đặc biệt là cô nàng Trương Hải Hân đó, khả năng cao là họ Uông." "Sao có thể?" Trương Viết Sơn sững sờ, còn chưa gặp người mà tộc trưởng đã biết những chuyện này rồi sao?

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Có thể sẽ có người tên là

Trương Hải Dương, nếu lão tới thì giữ lại, đợi ta về rồi tính." Cũng vừa hay, người tên Trương Hải Dương đó có liên lạc với rất nhiều người nhà họ Trương ở hải ngoại, tìm được một người là coi như tìm được cả đám.

Trương Viết Sơn ái ngại nói: "Tộc trưởng, gần đây chúng ta đã xuống mấy ngôi mộ lớn, người trong nghề đều đã biết danh tiếng của ngài.

Lại có mối quan hệ với Tân Nguyệt Phạn Điếm, hay là tôi lấy danh nghĩa Tiểu Ca cho ngài?" Trương Thụy Đồng giơ tay lên nói: "Không sao, trực tiếp dùng tên ta là được, Tiểu Ca cũng được, dù sao cái tên Linh đó hiện tại thuộc về hắn." Tổ huấn nhà họ Trương là người trong tộc không được kết hôn với người ngoại tộc, nhà họ Trương đã lụn bại rồi, những người này vẫn còn là cẩu độc thân.

E là trọng trách duy trì nòi giống nhà họ Trương đều đổ lên đầu hắn cả rồi.

Trương Viết Sơn gật đầu lui sang một bên, nhưng Trương Hải Khắc có nhắc tới một chuyện khá thú vị.

Trong mắt người nhà họ Trương, Ngô Tà, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đều được xem như là tùy tùng của tộc trưởng.

Ngẫm lại hình như cũng có vài phần đạo lý.

Đêm đó, Tuyết Lỵ Dương tới một chuyến, giới thiệu đơn giản về những chuẩn bị cho chuyến đi Vân Nam.

"Theo tư liệu ghi chép, Hiến Vương tinh thông tà thuật, đặc biệt là Đẳng thuật, đồng thời cũng có tìm hiểu về hai loại tà thuật khác là Cổ thuật và Hàng Đầu!" Tuyết Lỵ Dương đặt tư liệu đã in ra trước mặt hắn.

"Giống như cái thùng sắt treo dây xích giết người nuôi cá ở nhà

Mã Đại Đảm lần trước, đó là một phương thức tế tự đặc thù của Hiến Vương.

Thậm chí có truyền thuyết rằng Hiến Vương đã trải qua nỗi khổ tam thế, sau khi chết sẽ vũ hóa phi thăng!" Tất nhiên đó là phần không đáng tin nhất, nhưng lại có liên quan lớn đến một số cơ quan trong Hiến Vương Mộ.

Con sông trên bản đồ da người chính là một nhánh của sông Lan Thương ở vùng Vân Nam gọi là Xà Hà.

Xà Hà lượn quanh một ngọn núi tuyết lớn, ngọn núi đó gọi là Suy Đằng, cũng chính là ngọn núi Già Long mà Trương Thụy Đồng nhắc tới, cao hơn 3300 mét.

Trương Thụy Đồng quan sát kỹ tấm bản đồ của Trần Ngọc Lâu, phát hiện trong đó có rất nhiều nội dung là giả.

Da người là thật, nhưng nội dung đại bộ phận đều sai lệch.

Nếu Trần Ngọc Lâu không nói dối, thì có lẽ người từ nghìn năm trước đã bị Hiến Vương lừa gạt.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Bên phía Giáo sư Tôn dịch thuật có chút sai sót, nhưng thông tin được ghi chép trên Long Cốt Thiên Thư đều vô cùng quan trọng.

Trong mật văn của Long Cốt Thiên Thư, nhiều lần nhắc đến Phượng Hoàng." Giáo sư Tôn đã tìm thấy các ghi chép về 'Phượng minh Tây Kỳ' và Mộc Trần Châu (Phượng Hoàng Đảm) trong Long Cốt Thiên Thư.

Nhưng một nửa cuốn Thiên Thư mà Tuyết Lỵ Dương nắm giữ ban đầu vốn chỉ ghi chép lời cầu tế thiên địa tại Kỳ Sơn.

Đôi mắt của Trần mù đã bị móc hoàn toàn, ngay cả mí mắt cũng bị khoét đi một phần.

Có thể thấy, chướng khí dưới núi Già Long lợi hại đến mức nào.

May mắn thay, Trương Thụy Đồng sở hữu năng lực bách độc bất xâm.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Đồ đạc của tôi đã chuẩn bị hòm hòm rồi, khi nào thì xuất phát?" "Hai ngày nữa!" Trương Thụy Đồng đáp: "Trong mộ Hiến Vương có mây bay bao phủ, được gọi là 'Yêu vụ trắng'.

Huyệt nhãn cổ mộ còn có 'Thủy Long Vựng' trong truyền thuyết, hào xưng là nơi không thể bị đạo." Tuyết Lỵ Dương có vẻ không tin, Trương Thụy Đồng liền bảo: "Nghe ta giải thích kỹ đây." Trong phòng bỗng vang lên tiếng động lạ, thu hút sự chú ý của Thanh Thanh Mạn.

Thanh Thanh Mạn là người của Doãn Nam Phong, thính lực cực kỳ nhạy bén.

Trong phòng, hai người vốn đang bàn bạc về mộ Hiến Vương, sau đó lại chuyển thành cuộc vận động đôi đặc sắc.

Ngôi mộ được cho là vĩnh viễn không thể bị đào bới, giờ đây đã có người muốn dấn thân.

Sau khi Doãn Nam Phong biết chuyện, cô vội vàng chạy tới muốn khuyên ngăn.

Khi cô đến nơi thì Tuyết Lỵ Dương đã rời đi.

Doãn Nam Phong kỳ lạ nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, cảm thấy có chút bất ngờ, mới có mười mấy phút mà hình như hơi nhanh quá.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái, hít sâu một hơi.

Doãn Nam Phong lúc này đang mặc đồ ngủ.

“Trương gia, mộ Hiến Vương đó, hay là đừng đi nữa.

Trần Ngọc Lâu cũng là bậc tiền bối, tuy không bằng Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Giáo Úy, nhưng cũng là một vị cao nhân.” Lời của Doãn Nam Phong, Trương Thụy Đồng một chữ cũng không lọt tai.

Đêm khuya, Doãn Nam Phong bỗng nhiên lại đề nghị để Thanh Thanh Mạn đi theo.

Trương Thụy Đồng nhìn vóc dáng nhỏ nhắn kia, nói: “Thôi đi, cô ấy đi thì chỉ có nước tống tử (nộp mạng).” Hắn cảm thấy chuyến này đi càng ít người càng tốt.

Sau khi cho người dọn dẹp phòng, Trương Thụy Đồng bỗng nhiên nhảy lên mái nhà.

Có thêm năng lực của Phong Kỳ Lân, khinh thân thuật của hắn đã đạt đến mức gần giống như khinh công trong trí nhớ.

Chương 167

Trong đầu hắn không ngừng hồi tưởng lại tình hình gần sông Xà Hà ở Vân Nam.

Dù sao đó cũng là một tòa cổ mộ có độ khó cực cao, không chỉ được xưng là vĩnh viễn không bị đào trộm...

Lúc xuất phát, Trương Viết Sơn lái xe tiễn Trương Thụy Đồng.

“Trương gia, mặt nạ phòng độc quân dụng ngài cần tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, còn có máy phun lửa quân dụng, đã gửi đến địa phương, ngài nhớ đi lấy.

Cái này phải cẩn thận khi sử dụng, lửa lỏng cao nhất đạt đến hai nghìn độ, có thể trực tiếp thiêu người thành than...” Nghe Trương Viết Sơn giới thiệu, Trương Thụy Đồng ngoáy tai: “Biết rồi, tới nơi thì cậu quay về đi.” Chuyến đi này khá kín đáo, xe đi cũng rất thấp điệu.

Tuyết Lỵ Dương đã sớm thay một bộ trang phục chuyên nghiệp, trông vô cùng anh tư táp sảng.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử vây quanh bên cạnh nghiên cứu bản đồ da người.

“Vua Hiến tế ở Thủy Long Vựng, thi giải thăng tiên, Long Vựng vô hình, nếu không phải trời sập (thiên băng) thì kẻ ngoại đạo khó lòng phá giải.” Hồ Ba Nhất đọc nội dung bên trên, Bàn Tử nghe xong chỉ nhận ra được mấy chữ, còn lại hoàn toàn mù tịt.

Tuyết Lỵ Dương liền giải thích ý nghĩa cho hai người.

Thấy Trương Thụy Đồng đến, Hồ Ba Nhất gọi: “Trương gia, tới rồi.” “Cái câu 'nếu không phải trời sập' kia, nghĩa là trừ khi trời sập xuống, bằng không cổ mộ không thể bị đào trộm sao?” Bàn Tử vừa

dứt lời, Trương Thụy Đồng ra hiệu bảo hắn tránh ra.

“Lời của người xưa không thể chỉ nhìn mặt chữ.” Hắn chỉ vào hai chữ 'thiên băng': “Chỉ cần có động đất hay sạt lở núi, đó chính là thiên băng.

Ta biết ở nơi đó từng có một chiếc máy bay gặp nạn.” Bất luận là động đất hay máy bay đâm vào, đều gây ra tổn hại cực lớn cho tòa cổ mộ đã tồn tại nghìn năm.

Bàn Tử vẻ mặt chính nghĩa nói: “Hiến Vương hại người vô số, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.

Chỉ là tôi không hiểu, nếu biết mộ sẽ bị đào, sao lão còn viết lại làm gì?” Trên bản đồ da người tuy có lời cảnh cáo, nhưng cũng sẽ có những kẻ to gan lớn mật tìm đến đảo đấu.

Nhóm Trương Thụy Đồng lúc này chính là những kẻ to gan như thế, muốn làm một vố lớn.

Sẵn tiện tìm Mộc Trần Châu để giải trừ lời nguyền nhãn quỷ trên người.

“Nhớ mộ Chu Mục Vương không?” Bàn Tử gật đầu: “Đương nhiên nhớ, Chu Mục Vương đó tính toán thời gian trường sinh rất chuẩn, còn chuyên môn thiết kế cả cầu thang!” “Hiến Vương cũng có tính toán tương tự.” Trương Thụy Đồng nói xong, chỉ đeo một chiếc ba lô rồi xoay người rời đi.

“Hiến Vương lợi dụng sức mạnh long mạch của Thủy Long Vựng để trường sinh bất lão?” Sau khi nghe về 'Thủy Long Vựng', Hồ Ba Nhất đã hiểu được ý nghĩa của nó.

Đó là một loại địa thế phong thủy kỳ đặc hiếm có ngang với nội tạng rồng.

Đồ đạc đã chuẩn bị xong, cả nhóm xuất phát.

Mấy ngày ở kinh đô ăn uống chơi bời cũng đã đủ, giờ là lúc đi hoạt động gân cốt.

Đại Kim Nha đứng ở đầu đường tiễn chân, nói lời phong long: "Mấy vị gia, lần này đi, nơi đó có không ít mỹ nữ đâu!

Những vòng eo thon nhỏ đó..." Nghe Đại Kim Nha bốc phét, Hồ Ba Nhất cười mắng: "Vân Nam có thiếu nữ tộc Di, lại thêm người Miêu có cổ bà ẩn cư, đi đứng phải cẩn thận đấy." Đại Kim Nha tiễn họ ra tận ga tàu hỏa mới quay về.

Đồ đạc Trương Viết Sơn chuẩn bị được để ở Côn Minh, sau khi xuống tàu, Trương Thụy Đồng dẫn mọi người đi lấy đồ.

Trong đó bao gồm súng trường tự động, lựu đạn, máy phun lửa quân dụng và các thiết bị cần thiết khác.

Tuyết Lỵ Dương đi mua lều chống trùng để tránh việc đêm khuya nghỉ ngơi bị độc trùng, độc xà bò vào.

Cô nói: "Theo kế hoạch, chúng ta sẽ đóng giả nhân viên của bảo tàng thiên nhiên, vào rừng tìm hồ điệp hổ để làm mẫu vật." Hồ Ba Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, biểu thị đã rõ.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Trương Thụy Đồng một cái, mặc định hắn là người dẫn đầu đội.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, họ thuê xe đi theo quốc lộ, xuyên qua giữa núi Vô Lượng và núi Điểm Thương, Nhị Hải, tiến sát bờ sông Lan Thương xinh đẹp.

Chiếc xe đường dài đi men theo mép vực thẳm, lão tài xế lái xe có vẻ rất thản nhiên.

Dọc đường ổ gà ổ voi san sát, cua này tiếp cua kia.

Nhóm người này đi xe cũng đã quen, bỗng nhiên bắt đầu tán dóc.

Hồ Ba Nhất nói: “Đợi đến sông Xà Hà, tôi có người nhà của một chiến hữu ở đó, chúng ta qua đó ở nhờ một đêm rồi mới đi tiếp.” Nghe nhắc đến người nhà chiến hữu, Trương Thụy Đồng bỗng hỏi: “Có phải là vợ của chiến hữu và cô em gái tên Khổng Tước không?” “Ngài cũng biết sao?” Hồ Ba Nhất có chút bất ngờ.

Trương Thụy Đồng lập tức đổi giọng: “Lần trước uống say, cậu thuận miệng nhắc tới thôi.” Trên xe đông người, đủ loại âm thanh, cuối cùng chịu không nổi, họ mở cửa sổ cho thoáng khí.

Dưới vực là dòng giang thủy cuồn cuộn, vách đá hai bên dựng đứng, đúng là thiên hiểm.

Trương Thụy Đồng nhìn từ trên cao xuống, dòng nước sông có màu đỏ sẫm, uốn lượn chảy về phương nam.

Thương nhân trà địa phương bên cạnh tốt bụng đưa thuốc say xe, Trương Thụy Đồng xua tay từ chối.

Hồ Ba Nhất hỏi người bán trà xem còn cách sông Xà Hà bao xa.

Người bán trà chỉ một hướng, định đi cùng họ.

Trương Thụy Đồng đột ngột cảnh báo: “Ngồi cho vững, lát nữa sẽ có phanh gấp đấy.” Nếu không chú ý, cực kỳ dễ bị văng ra ngoài.

Ngoài cửa sổ là vực thẳm, dưới đáy chính là sông Lan Thương.

Nhìn về phía trước, một khối núi hình bát khổng lồ xám xịt sừng sững ở cuối con đường.

Đỉnh núi mây mù bao phủ, nhìn từ xa có cảm giác phải ngước nhìn núi cao.

Mọi người còn đang ngạc nhiên thì tài xế bỗng nhiên đạp mạnh phanh.

Hành khách trên xe đổ rạp về phía trước, cảnh tượng hỗn loạn.

Bàn Tử chửi bới: “Đồ khốn, tài xế lái kiểu gì thế!” Trên xe có người hét lớn cán trúng người rồi, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Chương 168

Mọi người xuống xe, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử cũng định xuống theo.

Bàn Tử quay đầu hỏi: "Trương gia không xuống xem sao?" Trương Thụy Đồng ngậm điếu thuốc: "Cái thứ kinh tởm đó ta không xem đâu." Dưới đó là những dũng sĩ bằng đá do thuật Đẳng của Hiến Vương tạo ra, gần đây xảy ra động đất khiến những thạch dũng này bị chấn động lộ ra, để lộ thi thể bên trong.

Trên mặt đất vô số trùng sán bị bánh xe nghiền nát, con trưởng thành giống như ve sầu nhỏ, nhưng ấu trùng khi ăn no trông không khác gì con đỉa phóng đại mười lần.

Những con trùng béo múp míp chui ra từ thạch dũng, trên người chảy ra dịch xanh, cảnh tượng khiến nhiều người nhìn xong liền nôn mửa.

Tài xế xuống xe, giẫm bẹt mấy con.

"Thật là xui xẻo, từ đâu ra lắm loại đá mục nát này thế?" Đầu xe bị đâm móp một mảng lớn.

Tuyết Lỵ Dương ngồi trên xe, chỉ vào một thạch dũng bên dưới nói: "Trương gia, những thạch dũng này tạo hình theo kiểu nhà Hán, liệu có phải..." "Đó là đồ vật từ thời Hiến Vương lưu lại, những thạch dũng này đều là vật hy sinh của thuật Đẳng, người sống bị đổ trứng trùng vào người, sau đó phong vào trong thạch dũng..." Nghe miêu tả, Tuyết Lỵ Dương bỗng trợn to mắt: "Bên trong đều là người sao?" Nhưng nghĩ lại, Hiến Vương sùng bái tà thuật, đúng là phong cách của lão ta.

Hồ Ba Nhất quay lại xe, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Trương gia, ngài

không xuống là đúng, thứ đó kinh tởm quá!" Trương Thụy Đồng xòe tay: "Ta đã bảo rồi, đừng xuống mà." Người bán trà không mấy để ý, nói: "Loại thạch dũng này ở gần núi Già Long có rất nhiều, đều chôn dưới đất, đôi khi gặp sạt lở núi sẽ lộ ra." Người địa phương gọi đó là quan tài hình người, nhưng cũng không biết tại sao lại có phong tục kỳ quái làm thành dạng này.

Nghe lời Trương Thụy Đồng vừa nãy, người bán trà hỏi: "Trong thạch dũng thực sự có người sống nuôi sâu sao?" Nhìn biểu tình của Trương Thụy Đồng, ông ta cũng đoán được phần nào.

Quanh núi Già Long có cả người Bạch và người Hán.

Xe tiếp tục khởi hành, đã vào đến địa giới núi Già Long, bên trên có đường tuyết, thời tiết biến hóa khôn lường.

Ở độ cao khác nhau sẽ có thời tiết khác nhau.

Sương mù bao quanh tứ phía, độc trùng rất nhiều, người bán trà tốt bụng nhắc nhở nên lưu ý độc trùng trong rừng.

Sau khi xe lên đường trở lại, tốc độ chậm hơn trước không ít, từ lúc đâm phải thạch dũng, tài xế cứ lẩm bẩm đòi đi xin một lá bùa bình an để trừ tà.

Thung lũng thâm sâu, phong cảnh bên trong không tệ, hai mẹ con Khổng Tước mở một quán trọ ở ven đường.

Hồ Ba Nhất hỏi thăm người bán trà, cố ý hỏi về khách sạn Thải Vân.

"Muốn đến khách sạn Thải Vân sao?

Khách sạn đó ở ngay phía trước không xa." Hồ Ba Nhất nhìn Trương Thụy Đồng rồi nhìn những người khác.

"Vậy tối nay chúng ta nghỉ tại khách sạn Thải Vân đi!" Bàn Tử ở

bên cạnh nhìn biểu tình của họ, nhịn không được nói: "Lần trước bán minh khí, tùy tiện lấy ra một phần cũng đủ mở khách sạn rồi." Đúng là kẻ gan lớn thì no, kẻ gan nhỏ thì đói.

Hồ Ba Nhất gật đầu.

Tuyết Lỵ Dương lại thận trọng nói: "Ông ngoại tôi nói, đảo đấu tổn hại âm đức, thường xuyên hạ đấu thời gian dài cơ thể dễ bị nhiễm thi khí!" Trương Thụy Đồng nói: "Ta có ba viên Kỳ Lân Kiệt, lát nữa chia cho các ngươi, có thể miễn dịch độc tố ở mức độ nhất định." Người Trương gia nhờ có máu Kỳ Lân nên có thể tránh được đa số bệnh tật, vì trong máu có chứa loại vật chất kỳ đặc này.

Chuyến đi Trùng Cốc này, việc phòng trùng đặc biệt quan trọng.

Huống chi lần này Trương Viết Sơn còn giúp tìm thêm được năm phần Kỳ Lân Kiệt, số còn lại có thể để dành dự phòng.

Nhận lấy Kỳ Lân Kiệt, Tuyết Lỵ Dương ngửi ngửi, cảm thấy mùi vị có chút kỳ lạ: "Cái này ăn vào có công hiệu sao?" Bàn Tử thấy Kỳ Lân Kiệt thì đại hỷ, không chút do dự nuốt xuống.

"Hỏi nhiều làm gì, Trương gia chẳng lẽ lại hại chúng ta sao?" Ăn xong cũng không thấy cảm giác gì đặc biệt.

Bàn Tử kích động nói: "Vào rừng không cần mang nước hoa hồng nữa, máu của chúng ta tự mang công hiệu phòng trùng!" Tuyết Lỵ Dương cũng ăn theo, kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ ăn cái này vào là có công hiệu giống hệt máu của Trương gia sao?" Bàn Tử lắc đầu: "Không thể hoàn toàn giống nhau, chỉ có một phần hiệu quả thôi!" Nhưng thế cũng đủ rồi, ít nhất trong chuyến đi Trùng Cốc này sẽ có hiệu quả rất mạnh.

"Tóm lại, nếu gặp đám độc trùng lớn, cứ để lão Hồ ta phóng máu, đảm bảo độc trùng đều sợ đến mức chạy mất dép!" Hồ Ba Nhất cũng

đã nghe qua về thứ kỳ đặc này.

"Nhiều người cả đời cầu một viên mà không được, thứ này quá bảo quý." Hắn ôm quyền cảm tạ, cũng biết mức độ quý giá của nó, thầm ghi nhớ ơn này.

Người bán trà đã đi xa mất hút, mấy người nhanh chóng đuổi theo.

Men theo đường núi đi hơn hai giờ đồng hồ mới nhìn thấy bóng dáng khách sạn từ xa.

Khách sạn nằm trong một biển hoa, nữ chủ nhân là vợ góa của chiến hữu Hồ Ba Nhất.

Trong khách sạn ngoài mấy người họ ra thì không thấy ai khác.

Cô bé mười bảy tuổi người Hán chính là Khổng Tước mà Trương Thụy Đồng nhắc tới trước đó.

Một đôi mắt to, vô cùng hoạt bát đáng yêu, mặc trang phục dân tộc đặc trưng, trông xinh đẹp hơn hẳn các cô gái địa phương.

Quả thực xinh đẹp như trong tưởng tượng, mang một nửa huyết thống dân tộc thiểu số.

Vùng núi Già Long này cũng chỉ có một khách sạn này, thương lái đi ngang qua mỗi lần đều dừng chân tại đây.

Khổng Tước thấy Hồ Ba Nhất liền vui mừng reo lên: "Hồ đại ca, cuối cùng anh cũng đến thăm em!" Ngay sau đó, sự chú ý của cô bé đặt lên những người phía sau.

Đặc biệt là Trương Thụy Đồng, người có tướng mạo trẻ trung nhất và khí chất độc đáo nhất, cô bé nhìn chăm chú một hồi.

Người Trương gia khi không nói chuyện, trong xương tủy luôn toát ra một vẻ lạnh lùng, khiến người ta cảm thấy vô cùng thần bí.

Bà chủ gọi: "Khổng Tước, mau rót trà cho bạn của Hồ đại ca đi."

Khổng Tước đáng yêu thè lưỡi một cái.

Khi rót trà, cô giới thiệu: "Đây là trà hương Kim Tuyến đặc sản trên núi này, pha bằng nước chảy xuống từ đường tuyết, các anh nếm thử xem có ngon không?" Nhìn loại trà đặc biệt này, quả thực mang theo một mùi thanh hương độc đáo.

Bàn Tử bỗng nhiên đề nghị vừa hút thuốc vừa uống trà, đợi bà chủ dọn cơm.

Chằm chằm nhìn Tuyết Lỵ Dương mang theo lưới bắt côn trùng, Khổng Tước hiếu kỳ hỏi: "Các anh chị định vào núi Già Long bắt bướm sao?" Mọi người còn chưa nói mục đích, đã bị Khổng Tước đoán ra.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Cô chắc là biết đường vào núi Già Long chứ, hay là lát nữa dẫn đường cho chúng tôi một đoạn!" Khổng Tước nghe xong lập tức vui vẻ gật đầu đồng ý.

Nhưng sau đó cô lại thận trọng nói: "Trong núi nguy hiểm lắm, người đi vào đều không thấy trở ra, em cũng chỉ dám bắt bướm ở rìa ngoài thôi!" Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu, bướm trong đó quả thực đẹp, nhưng tất cả đều do độc trùng biến thành.

Rìa ngoài độc tính không mạnh, nhưng khi thực sự vào đến sông Xà Hà và nội bộ núi Già Long thì lại là chuyện khác.

Chương 169

Khi đi ngang qua Trương Thụy Đồng, Khổng Tước hiếu kỳ liếc nhìn thanh cổ kiếm trên người hắn.

Thanh kiếm của Vương Gia Nguyên này không thể cho vào kho đồ, chỉ có thể mang theo bên mình.

Khổng Tước nhanh chóng bị bà chủ gọi vào bếp giúp đỡ.

Trương Thụy Đồng tranh thủ lúc này, dùng ống nhòm quan sát núi Già Long bên trong.

Chỉ thấy rừng biển mênh mông, thác nước và rừng rậm muôn hình vạn trạng.

Sơn xuyên gần đó cơ bản nhất trí với bản đồ da người, nghìn năm qua biến hóa không lớn.

Trương Thụy Đồng bàn với mọi người, chỉ ở lại một đêm, ngày mai để Khổng Tước dẫn đường đến trạm đầu tiên bên ngoài mộ Hiến Vương.

Chưa tiến vào nội bộ, dọc đường đã được bố trí cơ quan.

Trong lúc ăn cơm, mọi người bàn về chuyện vào núi Già Long "bắt bướm".

Lộ trình trên bản đồ cần xuyên qua nơi giao giới giữa sông Xà Hà và sông Nộ Hà, dọc đường vô cùng hung hiểm.

Trương Thụy Đồng nhìn Khổng Tước nhiệt tình, hỏi: "Cô có biết đường hầm thung lũng thông sang phía núi Già Long ở đâu không?

Ngày mai dẫn chúng tôi đến đó nhé!" Bà chủ nghe thấy liền bước nhanh ra, nói: "Nơi đó tốt nhất là đừng đến." Cô ra hiệu cho Khổng

Tước kể những truyền văn đáng sợ cho họ nghe.

"Trong đường hầm đó đâu đâu cũng treo xác chết, bên trong thường xuyên có ma hiện hồn đấy!" Nhắc đến nơi đó, cô không tự giác mà rùng mình một cái.

Tuyết Lỵ Dương kỹ lưỡng nghiên cứu bản đồ, nếu đi theo lộ trình thông thường thì phải vượt qua núi tuyết lớn, mà chuyến này họ không mang theo thiết bị leo núi tuyết.

Bàn Tử nói: "Vậy thì đi đường hầm, có ma thì Bàn gia ta một xẻng xử đẹp hết!" Bà chủ nghe Bàn Tử bốc phét thì phì cười, nói: "Tốt nhất là cẩn thận một chút, nơi đó không phải chuyện đùa đâu." Tuy có ý hù dọa nhưng đại bộ phận đều là thật, bao gồm cả chuyện ma quỷ.

Trương Thụy Đồng nói: "Ma quỷ thì ta không sợ, lát nữa cô chỉ cần dẫn ta đến ngoài đường hầm là được." Đoạn đường sau đó có lẽ Khổng Tước cũng không biết, dẫn cô đi theo thì lại phải chăm sóc thêm, phiền phức.

Khổng Tước hạ thấp giọng nói: "Dưới đáy vách đá có những hang động như mạng nhện, do tổ tiên cổ đại đục ra.

Thời nhà Thanh có quan binh đi tiễu phỉ, bị dẫn vào địa hình phức tạp, cửa động bị dùng đá lấp kín, nhốt chết toàn bộ người bên trong, giờ vẫn thường nghe thấy tiếng quan binh khóc lóc!" Khổng Tước kể rất sống động, nhưng Trương Thụy Đồng nghe xong cũng không để tâm.

Chỉ là không chắc chắn liệu tình tiết có giống như nguyên tác hắn biết hay không, có lẽ ít nhiều sẽ có biến hóa.

Tuyết Lỵ Dương nghe xong nói: "Vậy chuyện bè tre phiền Khổng Tước giúp nhé." Nghe bà chủ nói, trong đường hầm đó có những thi thể hình thù kỳ quái.

Trương Thụy Đồng đoán đó là những cổ thi giống như thạch dũng trên đường.

Những thứ đó so với phạm vi mộ Hiến Vương chỉ là chuyện nhỏ, có lẽ là sâu đằng do dân chúng khi đó tạo ra.

"Trước đây có người vào đó, lúc ra thì bị dọa điên rồi, có người bị oan hồn ám theo..." Nói đến đây, bà chủ hạ thấp giọng vì sợ bị thứ gì đó xung quanh nghe thấy.

Hồ Ba Nhất nghe xong sắc mặt thay đổi, nhưng sau đó cười nói: "Tẩu tử, em chỉ vào rừng bắt bướm làm mẫu vật nghiên cứu thôi, em là người duy vật, sao phải sợ người chết?" Bàn Tử cũng lập tức phụ họa: "Đúng đấy, có đường tắt không đi lại đi leo núi tuyết, không khéo cả lũ bỏ mạng trên núi tuyết mất!" Bàn Tử vừa dứt lời, suýt chút nữa bị mấy ánh mắt lườm cho cháy mặt.

Thấy họ có vẻ không để tâm, Trương Thụy Đồng không thể không nhắc nhở một câu, tránh lúc xảy ra chuyện lại bất ngờ.

"Các người tưởng trong núi đó chỉ có thế thôi sao?

So với những nơi trước đây chúng ta đi, thung lũng đó đáng sợ vượt xa tưởng tượng đấy!" Bàn Tử vẻ mặt gượng gạo: "Trương gia, ngài cũng biết tình hình mộ Hiến Vương sao?" "Biết sơ sơ." Trương Thụy Đồng thản nhiên đáp một câu rồi không nói nữa.

Những chỗ nguy hiểm, sau này trên đường sẽ nói dần, hiện tại cũng chưa chắc đã đi theo đúng lộ trình đó.

Khu rừng nghìn năm không bóng người, đường mòn cũng đã biến thành một phần của rừng già, chỉ có thể xuyên rừng để tìm nơi tọa lạc của mộ Hiến Vương.

Trương Thụy Đồng ra ngoài hút thuốc, đúng lúc nhìn thấy trước cửa treo biển gia đình liệt sĩ.

Hồ Ba Nhất nhìn qua rồi trầm tư, cũng đi ra cửa hút thuốc: "Trước khi đi, tôi muốn đến nghĩa trang liệt sĩ thăm những chiến hữu đó!" "Yên tâm, đợi lúc về rồi thăm." Lời của Trương Thụy Đồng ngược lại khiến hắn thấy an tâm.

"Có thể sống sót trở về không?" "Đương nhiên." Hút một hơi thuốc, Trương Thụy Đồng chủ yếu không muốn trì hoãn thời gian, tránh xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Sáng sớm hôm sau, bà chủ đã chuẩn bị sẵn lương khô đầy đủ.

"Trên đường chú ý an toàn, Khổng Tước sẽ dẫn các anh đến đường hầm đó!" Ai có bùa Mạc Kim thì đeo vào, Bàn Tử chỉ có bùa hộ thân, trên người Trương Thụy Đồng chỉ mang theo Phát Khâu Thiên Ấn, bùa Mạc Kim và bùa Lôi đều tạm thời cất đi, đợi đến đoạn cuối có lẽ mới cần dùng đến bùa Lôi.

Cô bé vừa đi vừa hát, tiễn họ đến cửa đường hầm.

Dọc đường, Trương Thụy Đồng thấy một rừng trúc liền bảo Hồ Ba Nhất và Bàn Tử đi chặt một ít trúc.

Chuyến này mang theo không ít dây nilon chống nước, có thể dùng để chế tạo bè tre.

Ở nhà Khổng Tước còn có một chiếc động cơ nhỏ cũng được mang theo.

Bè tre gắn động cơ tuy hiếm thấy nhưng không phải không có, ít nhất trúc ở đây vừa to vừa dày, chắc là bình thường ít ai cần dùng đến bè tre.

Khổng Tước ở bên cạnh nói: "Trong đó thường xuyên có người chết, người ta không dám đi đường thủy đâu, mấy năm nay các anh là nhóm đầu tiên chặt trúc làm bè đấy!" Giọng địa phương của cô bé nghe có vài phần đáng yêu.

Chuẩn bị xong bè, Trương Thụy Đồng bảo Khổng Tước về trước, ngay cả hắn cũng không chắc vào trong bao lâu mới ra được.

Phạm vi núi Già Long rất lớn, có lẽ vài ngày cũng chưa chắc ra khỏi.

Bè vừa hạ thủy, bên ngoài đã vang tiếng sấm.

"Sắp mưa rồi!" Hồ Ba Nhất nhìn bầu trời bên ngoài, đây không phải điềm tốt.

Hắn cũng nhắc Khổng Tước mau về nhà, tiếp tục ở đây sẽ nguy hiểm.

Tiếng sấm vừa vang, bỗng nhiên từ trong đường hầm truyền lại tiếng vọng, tiếng đinh đinh đương đương như tiếng xích sắt treo bên trong.

Chương 170

Trương Thụy Đồng đoán những xích sắt đó có lẽ từ nghìn năm trước dùng để treo thi thể nuôi sâu, không biết bên trong có bao nhiêu xác chết.

Bàn Tử nói: "Để tôi thử động cơ trước." Động cơ nhỏ khởi động, tốc độ khá nhanh, ít nhất là nhanh hơn chèo tay nhiều.

Bên trong đường hầm âm u, mang theo một mùi hủ bại kỳ lạ, thấp thoáng có tiếng gào khóc.

Tiếng sấm truyền vào đường hầm càng thêm vẻ khủng khiếp.

Trương Thụy Đồng nói với Bàn Tử: "Lát nữa phía trước cố gắng tránh những nhân dũng treo bên trên!" Tiếng động cơ không ngừng vang vọng trong đường hầm.

Bàn Tử hỏi: "Mấy cái nhân dũng đó là sao?

Chẳng lẽ cũng giống như mấy cái gặp dọc đường..." Nói xong Bàn Tử nhìn Hồ Ba Nhất, hai người nhìn nhau lập tức cảm thấy rợn tóc gáy.

Lúc này nghe tiếng sấm oanh long long, trong đường hầm tối đen như mực.

Âm thanh liên tục vọng lại.

Tuyết Lỵ Dương thót tim: "Trương gia, tôi bỗng có dự cảm không lành?" Người đi sâu vào đường hầm này nếu không chết thì cũng phát điên.

Khổng Tước cũng chỉ biết những lời đồn bên ngoài, sự tình thực sự có lẽ cũng không rõ.

Hồ Ba Nhất cũng nói: “Tôi cũng có dự cảm xấu, cảm giác trong mộ Hiến Vương ẩn chứa nguy hiểm cực lớn!” Ánh đèn pin rọi vào bóng tối xung quanh, tiếng quỷ khóc tạm thời im bặt.

Xung quanh vang lên tiếng nước nhỏ giọt, vào đến đây thì tiếng sấm bên ngoài cũng không nghe thấy nữa, trừ tiếng động cơ ra, không gian trở nên tĩnh lặng.

Thậm chí khiến người ta cảm giác như tiến vào một thế giới dưới lòng đất cách biệt hoàn toàn.

Hồ Ba Nhất mang theo đèn pha chịu trách nhiệm quan sát phía trước.

Trương Thụy Đồng nói: “Đừng chỉ nhìn dưới nước, để ý trên đầu và hai bên nữa.” Thứ thực sự nguy hiểm luôn xuất hiện ở những nơi không ai ngờ tới.

“Ma trơi!” Bàn Tử bỗng nhiên chỉ vào những đốm lân hỏa hiện ra bên bờ phía trước.

Từng cụm lân hỏa lập lòe trên bờ.

Trương Thụy Đồng đưa tay thử nhiệt độ nước.

Nước ở đây lạnh lẽo đến thấu xương, ở nơi bốn mùa như xuân như Vân Nam mà nhiệt độ nước thấp thế này là rất hiếm thấy.

Tuyết Lỵ Dương: “Trong hang động và bên ngoài chênh lệch nhiệt độ khá lớn, nên sẽ cảm thấy nước lạnh, thích ứng rồi sẽ không thấy lạnh nữa!” Nói xong, cô quan sát kỹ xung quanh đường hầm, gần như không thấy dấu vết đục đẽo của con người, có vẻ như vốn là hình thành tự nhiên.

Bàn Tử hỏi: “Không biết cái thi động đó cụ thể ở chỗ nào, bên trong liệu có đại tống tử không?” Hồ Ba Nhất lắc đầu: “Tôi đoán là không thể, chỗ này quá ẩm ướt, thi thể dễ bị thối rữa hoàn toàn!”

Đang nói thì tốc độ dòng nước rõ ràng có sự thay đổi, trở nên xiết hơn nhiều.

Trương Thụy Đồng nói: "Đừng gấp, chắc là sắp tới rồi." Nghe xung quanh tiếng quỷ khóc hư hư thực thực.

Thi động đó chắc cũng ở gần đây, chỉ là quy mô thi thể chắc không bằng cái ở mộ Lỗ Vương.

Trong bóng tối, những khối thạch nhũ kỳ dị hiện ra rồi biến mất, khiến người ta cảm giác như đang đi xuyên qua một mê cung huyễn hoặc.

Đoạn sông phía trước bỗng rộng ra, có vài nhánh nhỏ đổ vào, tốc độ dòng nước lại chậm xuống.

Hai bên vách động, những lớp nham thạch xếp tầng tầng lớp lớp như sóng biển.

Một khối thạch châu tự nhiên màu đỏ sẫm khổng lồ treo ngược chính giữa dòng sông.

Nhìn kỹ mới thấy phía sau thạch châu, tất cả đều chảy vào trong miệng một đầu thú khổng lồ.

Con cự thú đó nửa hổ nửa sư, há miệng to định cắn lấy viên châu đó.

Thông đạo giống như một cánh cửa dẫn đến địa ngục, khiến tim mọi người đập nhanh hơn, hơi thở cũng dồn dập hơn.

Tiếng động cơ vang lên càng giống như tiếng thú gầm, khiến tâm tình kích động.

"Chỗ này không thấy bà chủ nhắc tới, chẳng lẽ sông đã đổi dòng?" Hồ Ba Nhất nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không biết từ lúc nào đã đi chệch khỏi lộ trình.

Trương Thụy Đồng nói: “Phương hướng không sai, thứ quỷ quái e rằng sẽ xuất hiện ở phía trước.” Tiếp tục đi tới, họ bắt đầu tiếp cận ngoại vi mộ Hiến Vương.

Đèn pin của Hồ Ba Nhất bỗng nháy mấy cái, hắn đập mạnh mấy phát, mắng: “Hỏng bét, mẹ nó đúng lúc này lại hết điện, để tôi thay pin.” Hắn lùi lại, Bàn Tử thay thế vị trí đó.

Tuyết Lỵ Dương và Trương Thụy Đồng ở phía sau, tĩnh lặng quan sát sự biến hóa xung quanh.

Bè tre tiến sát vào miệng thú khổng lồ kia, mọi người mới nhìn rõ hình dạng của nó.

Đó có vẻ là một đầu thú hình thành tự nhiên, trông như một đầu rồng kỳ dị.

Một lát sau động cơ ngừng hoạt động, bè tre cứ thế trôi theo dòng nước về phía trước.

Sau miệng thú, lòng sông hẹp lại nhưng lại rất sâu, đâm thẳng về trước.

Trên đầu có thể thấy cứ cách vài mét lại có một cái nhân dũng treo lơ lửng.

Những nhân dũng này đều bị ngoặt hai tay ra sau lưng, bày ra tư thế bị trói buộc.

Nhìn từ hình dáng bên ngoài không phân biệt được nam nữ, nhưng nhìn vóc dáng thì lại có người cao người thấp, người béo người gầy.

“Những nhân dũng này thể thái khác nhau, có vẻ hoàn toàn khác với dũng bồi táng thời Tần Hán!” Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm những nhân dũng đó, trong đó thậm chí có cả những hài đồng nhỏ tuổi.

“Đây không phải thạch dũng tuẫn táng, đây đều là người sống bị phong vào trong đá!” Trương Thụy Đồng thản nhiên nói khi nhìn những nhân dũng đó.

Những người này đã chết nghìn năm, đều là vật hy sinh cho thuật Đẳng của Hiến Vương.

Chương 171

Không ít nhân dũng rơi xuống nước, giống như những con quỷ treo cổ, khiến người ta rợn người.

Tuyết Lỵ Dương nghe xong cau mày: "Hình dáng nhân dũng mơ hồ nhưng có nét giống thời Hán, để tôi xem thử!" Cô đeo găng tay vào, thuyền chậm rãi áp sát.

Cô dùng dao găm cạo vài cái lên nhân dũng, đưa đao lên mắt xem, lại đưa lên mũi ngửi.

"Cái này đúng là không phải bằng đá, chẳng lẽ thật sự đều làm từ người sống sao?" Nhìn thấy cảnh này, cô không khỏi kinh hãi.

Hồ Ba Nhất nhìn Trương Thụy Đồng nói: "Trương gia, chẳng lẽ đây là thuật Đẳng?

Nhiều thi thể như vậy, cả cái đường hầm này tương đương với một cái thi động!" Tuy nhiên những thi thể này lại không có cơ hội thi biến, mỗi một cái xác đều chứa đầy độc trùng, thi thể sớm đã bị ăn sạch.

Cắt bỏ lớp vỏ ngoài, lớp da của nhân dũng rất dai, giống như một lớp vỏ mỏng, bên trong toàn là sâu chết thối rữa.

Cắt thêm vài chỗ khác, trừ sâu chết và trứng trùng ra thì không thấy gì khác, bên trong thi thể hoàn toàn trống rỗng.

"Những nhân dũng này đều dùng người sống làm, chắc là loại tà thuật Đẳng cổ xưa của bộ lạc Cổ Điền!" Dọc đường đi thấy nhân dũng phải đến hàng trăm hàng nghìn cái.

Hồ Ba Nhất nói: "Vị Hiến Vương mà tôi tìm hiểu này vốn là một Vu Vương thời cổ, lấy linh hồn người chết làm môi giới, số lượng

oan hồn càng nhiều thì uy lực thuật Đẳng càng lớn." Vừa dứt lời, trên đỉnh đầu những nhân dũng bỗng nhiên bắt đầu lay động không ngừng, như thể chúng chưa chết đang vùng vẫy vậy.

Trương Thụy Đồng ngẩng đầu thản nhiên nói: "Cẩn thận một chút, nhân dũng treo ở đây không phải để trang trí đâu!" Hắn chỉ tay vào những xích sắt bên trên: "Những nhân dũng này đều có cơ quan khống chế." Hắn bảo Bàn Tử lấy máy phun lửa quân dụng ra trước.

Sức tải của bè tre có hạn, mang theo một cái cũng cơ bản là đủ dùng.

Bàn Tử hỏi: "Có phải sắp có thứ gì xuất hiện không?" "Sắp rồi!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm phía trước, thầm đếm thời gian, đồng thời suy nghĩ thi động chắc cũng không còn xa.

Chỉ không biết trong thi động đó có sinh ra thứ gì bẩn thỉu hay không.

Tuyết Lỵ Dương rửa đao dưới nước, phát hiện đao bị dính xác khô, liền lấy một mảnh vải bao lại.

"Cơ bản có thể xác định là chúng ta đi lạc đường rồi!" Hồ Ba Nhất nhìn phía trước ngày càng nhiều nhân dũng, số lượng tử thi lớn thế này, không lý nào bà chủ lại không cảnh báo.

Trương Thụy Đồng: "Không sai, đường này có lẽ mới thực sự là thông đạo tiến vào mộ Hiến Vương." Những thi thể này tương đương với cột mốc chỉ đường, cơ quan cũng là chỉ dẫn.

Cảnh tượng này rõ ràng là kết quả của việc thợ thủ công xây dựng cổ mộ và nô lệ thời đó bị tuẫn táng.

Đồng thời cũng bị biến thành một đạo cơ quan canh mộ, có thể nói là diệt tuyệt nhân tính.

Tuyết Lỵ Dương kỳ quái hỏi: "Họ làm thế này không chỉ để giết

đám thợ và nô lệ chứ, chẳng lẽ là để răn đe kẻ đột nhập?" Hồ Ba Nhất nói: "Không đơn giản thế đâu, những nhân dũng này chỉ là chưa bị đánh thức thôi!" Nhân dũng đã bị ăn sạch sẽ, ngay cả thuật khu thi cũng không cách nào đánh thức được.

"Đánh thức?

Ý anh là đánh thức những con sâu trong thi thể sao?" Hồ Ba Nhất trước đó cũng có tra cứu tư liệu, tỉ mỉ hồi tưởng lại toàn bộ quá trình sâu sán được đưa vào nhân thể.

Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử nghe xong hít một ngụm khí lạnh: "Nghĩa là khi người ta còn sống, họ bị ép nuốt sâu sán vào, vật ký sinh ở trong cơ thể, sau đó đợi ba năm ngày, da thịt của họ sẽ biến thành chất dinh dưỡng cho ấu trùng, và sâu sán sẽ chiếm chỗ điền đầy vào đó?" Sau đó có lẽ mới kiến tạo nên cảnh tượng hiện tại.

Những con sâu đó chưa chết, chúng đang rơi vào trạng thái ngủ đông.

Chỉ cần một cái cớ để thức tỉnh.

"Đám ấu trùng này dùng để nuôi dưỡng con cự mãng trấn giữ thông đạo." Bàn Tử nghe xong đại mạ: "Dùng mạng người để nuôi sâu cho rắn ăn sao?

Mẹ kiếp, con rắn này cũng quý giá quá rồi đấy!" Trương Thụy Đồng lắc đầu ngắt lời phỏng đoán của hắn: "Có thứ lợi hại hơn đang đợi ở phía trước, đừng có chủ quan." Lời hắn nói khiến những người khác có chút ngây ra.

Nếu chỉ là cự mãng thì nghe ra không đáng sợ bằng hắc xà ở sa mạc.

Loại nhân dũng này theo lời bà chủ, trên núi chỗ nào cũng có, lúc đó đồ sát chắc phải hàng vạn người mới tạo được quy mô này.

Hồ Ba Nhất nghe xong cũng chửi theo: "Mẹ nó, bọn vương gia thời cổ này đúng là không coi người là người, trong mắt quý tộc, nô lệ còn chẳng bằng heo chó." Bàn Tử nghe xong liền cười: "Đúng là đồ vô học.

Thời cổ đại, người ta coi việc được chọn làm người tuẫn táng là vinh dự, tiêu chuẩn tuyển chọn thậm chí phải tra xét tổ tông ba đời, tế trời không phải ai cũng có tư cách đâu!" Hai người càng nói càng hăng, Tuyết Lỵ Dương nghe mà phát phiền.

"Hai người nói xong chưa, chúng ta hiện tại hoàn toàn lạc đường rồi." Cô chỉ về phía trước, nói: "Con đường này có lẽ được đào để vận chuyển dược liệu khi xây dựng." Bàn Tử định tiếp lời thì bị Trương Thụy ngăn lại.

"Để thuyền đi sát bờ!" Hắn sớm biết dưới nước có cơ quan, nhưng không ngờ cơ quan lại xuất hiện nhanh thế.

Chợt nghe dưới sông có tiếng kim loại chuyển động nặng nề.

"Bè bị vướng gì đó!" Trương Thụy Đồng nhìn xuống nước: "Nguyên nhân là do dòng chảy!" "Mọi người chuẩn bị vũ khí đi." Cuộc sống an nhàn có lẽ kết thúc từ giây phút này.

Đây là lúc chính thức tiến vào ngoại vi mộ Hiến Vương.

Ngay sau đó, phía sau bỗng vang lên những tiếng 'phác thông phác thông' rơi xuống nước.

"Xích sắt sau lưng nhân dũng bị tháo ra rồi!" Tuyết Lỵ Dương nhớ tới lời Trương Thụy Đồng, liếc nhìn là thấy ngay các xích sắt đang cử động.

Bàn Tử vẻ mặt quái dị nói: "Đến giờ lũ mãng xà khổng lồ đó được cho ăn rồi sao?" Trương Thụy Đồng nhìn cảnh này cảm thấy có chút quen thuộc, cách thức cho ăn này rất giống với ở Tháp Mộc Đà.

“Bàn Tử, tăng tốc đi, phía sau có thứ gì đó sắp tới rồi!” Tiếng rơi xuống nước vang vọng trong đường hầm trống rỗng, giống như vô số con quỷ treo cổ nhảy xuống sông.

Nhìn lên không trung bỗng chốc trở nên trống huếch, càng khiến người ta rợn tóc gáy.

Tiếng xích sắt vang lên có tiết tấu.

Từng cái nhân dũng phân vân rơi xuống nước.

“Yên tĩnh quá, tôi thà nghe tiếng quỷ khóc kia còn hơn!” Bàn Tử vừa nói xong liền bị mọi người lườm một cái.

Nước sông bỗng sủi bọt ùng ục.

“Thứ gì thế?” “Trùng sán, trứng sâu trong nước đang nở rất nhanh.” Tuyết Lỵ Dương giải thích xong, thấy đường nét khuôn mặt của các nhân dũng dưới nước trở nên rõ ràng.

Chương 172

"Những người này khi còn sống bị bịt kín thất khiếu, chết ngạt trong đó!" Bởi vậy mới có bộ dạng thống khổ vùng vẫy như thế.

Nhìn những thi thể này là biết oán khí của cả ngọn núi này nặng nề đến mức nào.

Trứng sâu nở thành thủy trệ phong (loại sâu nước), chúng bao vây quanh bè tre.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Thuật Đẳng này dường như lấy linh hồn người chết làm môi giới, chuyển oán khí sang người con sâu, khiến sinh vật vốn vô độc vô hại biến thành độc trùng giết người!" Đám sâu dưới nước này tuyệt đối không đơn giản như loại sâu nước thông thường.

Đúng lúc này, trên một tảng đá khổng lồ phía trước không xa, một con thanh lân cự mãng đang cuộn tròn.

Dưới ánh đèn pha, nó trông giống như một con thanh long không chân.

Thanh lân cự mãng tốc độ cực nhanh, sau khi phát hiện đám sâu nước liền lập tức lao xuống.

Đại xà dưới nước ăn sạch đám sâu, rồi bỗng nhiên từ dưới nước húc tung cả chiếc bè tre lên.

Trương Thụy Đồng nói: "Đây là con cự mãng nghìn năm được nuôi ở đây, những nhân dũng kia là dùng để nuôi nó!" Những con sâu nước kia ăn thịt người, tích tụ oán khí chuyển hóa thành độc tố, nên bản thân con rắn này cũng là một đại độc vật.

Bàn Tử hỏi: "Trương gia, con đại xà này không phải chỉ ăn sâu

chứ?" "Ngươi nghĩ chỗ sâu đó đủ dính răng nó không?" Trương Thụy Đồng tức giận nói: "Nó húc chúng ta tung lên để lát nữa ăn đấy!" Dưới nước u ám, đại thanh xà lại lặn xuống.

Chiếc bè bỗng nhiên lại bị húc tung lên lần nữa.

Trương Thụy Đồng trầm giọng nói: "Súc sinh này có linh trí, nó đang vờn chúng ta!" Con thanh xà lớn thế này, có khi lại bắt nó hộ tống vào sâu trong Trùng Cốc được.

Hồ Ba Nhất bỗng hỏi: "Trương gia, dưới nước tình hình không rõ, đừng ở quá gần mặt nước!" Trương Thụy Đồng giơ tay: "Ta không sao, các ngươi cẩn thận!" Mắt hắn nhìn chằm chằm xuống nước, tay phải thủ sẵn Hoàng Kim Nhị Chỉ.

Cũng nhìn chằm chằm một đạo bóng đen đang bơi cực nhanh dưới nước, Tuyết Lỵ Dương quái lạ nói: "Đã qua hai nghìn năm, tuổi thọ loài rắn không thể dài như thế!" Trên đời này cũng chưa từng nghe nói có loại rắn nào lớn đến vậy.

Thân hình con rắn này to gần bằng cái thùng nước của Bàn Tử.

"Chưa chắc, đám sâu nước kia lấy người làm thức ăn, trong người tích tụ oán khí, lại bị mãng xà nuốt chửng, đây không phải mãng xà bình thường!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm con mãng xà lại nổi lên mặt nước, ánh mắt âm tà của nó lộ rõ sát ý nồng đậm.

"...Nó muốn ăn tôi?" Hồ Ba Nhất phản ứng lại, cảm giác ánh mắt con thanh mãng làm hắn nổi da gà.

Đúng lúc này, sau khi ăn xong đám sâu, con thanh lân cự mãng há miệng to như vẫn chưa thỏa mãn.

Nó đang tiến lại gần từ phía bên trái với tốc độ tia chớp.

Phía bên trái chính là hướng của Tuyết Lỵ Dương, cô sớm đã rút Kim Cương Tán từ sau lưng ra, nhanh chóng bung ra.

Miệng của thanh lân cự mãng bị Kim Cương Tán hình vòm chắn lại, lực cắn khổng lồ căn bản không thể thi triển.

Tuyết Lỵ Dương bị lực lượng cực lớn hất văng ra ngoài, rơi xuống nước.

"Dương tiểu thư!!" Hồ Ba Nhất và Bàn Tử lo lắng nhìn Tuyết Lỵ Dương rơi xuống nước.

"Lão Hồ chuẩn bị khổn thi tác (dây trói xác)!" Trương Thụy Đồng nói rồi rút ra Thần Cấp Phi Hổ Trảo.

Khi con thanh lân cự mãng hất văng Tuyết Lỵ Dương, Trương Thụy Đồng bỗng nhanh chóng quăng phi hổ trảo ra.

Móc sắt lao xuống nước, kéo Tuyết Lỵ Dương đang lóp ngóp lên.

Lúc này cô ướt sũng, Trương Thụy Đồng thoáng nhìn một cái, trong đầu khó tránh khỏi hiện lên hình ảnh khác.

Chống Kim Cương Tán, cô cũng nhẹ nhàng đáp xuống bè tre.

Bàn Tử nói: "Trúc Vân Nam chất lượng tốt thật đấy!" Trương Thụy Đồng đưa tay phải đặt lên mặt nước.

Động tác trông giống như đang bắt cá.

Cự mãng bỗng nhiên bạo nộ như sấm, quẫy mạnh tung hỏa mù.

"Nó cảm thấy bị sỉ nhục sao?" Bàn Tử sắc mặt quái dị nhìn con thanh lân cự mãng.

Theo lệnh của Trương Thụy Đồng, Hồ Ba Nhất tung dây trói chính xác vào con cự mãng.

Trương Thụy Đồng ra tay giữ chặt, trong thoáng chốc phía sau hắn bỗng hiện lên một bóng đen.

Cự mãng bỗng giật mình kinh hãi.

Thời gian chỉ đình trệ ba giây, Trương Thụy Đồng dùng thuật ngự yêu hoàn toàn khống chế nó.

Hắn đưa tay vỗ vỗ lên đầu con mãng xà, thấy ánh mắt nó bỗng trở nên ôn thuận hơn nhiều, chậm rãi lặn xuống nước.

Nó thế mà trực tiếp kéo chiếc bè tre bơi về phía trước.

"..." "Giữ chắc phương hướng, đừng phân tâm!" Thân hình con thanh lân cự mãng này đồ sộ biết bao, chẳng khác nào gắn thêm một động cơ cực mạnh cho chiếc bè.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, lần này thao túng cự mãng hắn không hề giấu giếm.

Trên mặt Bàn Tử không có quá nhiều kinh ngạc, chỉ có sự khâm phục.

Năng lực thao túng động vật này hắn từng nghe qua trong các báo cáo nước ngoài.

Đó là một loại bí thuật cổ xưa truyền lại, chỉ có số ít người trong các bộ lạc nguyên thủy thần bí biết được.

"Có thứ gì đang tới?" Dưới đáy nước bỗng vang lên tiếng va chạm như kim loại.

Tuyết Lỵ Dương bắn đạn chiếu sáng, thấy phía sau mặt nước có vô số đàn cá vảy vàng to bằng bàn tay đang truy đuổi theo.

"Cá khuê răng đao, thấy máu là phát điên, con cự mãng này lúc nãy bị thương sao?" Tuyết Lỵ Dương nhìn qua, phát hiện con rắn dường như vừa bị Trương Thụy Đồng vô ý làm bị thương.

Chương 173

Con cự mãng trông như thanh long kia đang bị đàn cá bao vây.

Cự mãng lập tức rơi vào hoảng loạn.

Nếu bình thường không bị thương thì nó không đến mức hoảng sợ như vậy, nhưng đám cá khuê răng đao này không phải loài cá ăn thịt người thông thường.

Thấy máu là chúng lao vào như điên, không màng tính mạng.

Trương Thụy Đồng thấp giọng ra lệnh: "Tiếp tục bơi về phía trước!" Hắn quát khẽ một tiếng, con rắn bỗng rùng mình một cái.

Cái bóng đen đáng sợ kia lại xuất hiện trong bóng tối.

Cái bóng và bóng đêm hoàn toàn dung làm một, mọi người chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo, như bị ác quỷ bao phủ.

Ba người Hồ Ba Nhất thậm chí không dám phát ra một tiếng động nhỏ.

Sau khi cái bóng xuất hiện, đám cá khuê răng đao dưới nước bỗng giật mình tỉnh táo, lập tức tản ra chạy trốn.

Tuyết Lỵ Dương bắn thêm một phát đạn chiếu sáng, thấy mặt nước đã bình lặng, liền thở phào một cái: "Đàn cá đi rồi!" Cô hiếu kỳ nhìn bóng lưng Trương Thụy Đồng, tất cả những chuyện này e rằng đều liên quan đến hắn.

Nhưng hắn không nói, cô cũng không hỏi.

Bàn Tử lập tức tăng tốc: "Mau đi thôi, lỡ đám cá đó quay lại thì khốn!" Tiếng mài sắt bỗng nhiên lại xuất hiện.

Đám cá kia như quên sạch chuyện vừa nãy, ngửi thấy mùi máu lại

lao tới.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía bờ, nói: "Phía trước có thác nước, lên bờ trước đã." Thanh lân cự mãng lao thẳng xuống dưới thác nước.

Phía dưới chắc là Trùng Cốc, họ cũng phải đến đó trước một bước.

Trương Thụy Đồng thuận tay quăng ba lô lên bờ.

Không nhảy xuống không được rồi.

Cá khuê răng đao dưới nước đang nhảy lên cắn người như điên.

Bàn Tử lập tức nhảy lên bờ đối diện, nhanh chóng lùi lại.

Vừa quay đầu lại đã thấy trên bờ có rất nhiều xác chết, mặc quân phục nhà Thanh.

"Thi động đó sao?" Số lượng quan binh ở đây ước chừng cũng phải hàng trăm người.

"Đến rồi sao?" Bàn Tử đang nói, thì thấy Trương Thụy Đồng hoàn toàn phớt lờ những thi thể đó.

"Phía trước không xa là Trùng Cốc!" Đối với hắn, những thi thể phía sau chẳng đáng bận tâm.

Hồ Ba Nhất nhìn qua đống xác chết, nói: "Những thi thể này đều đã thối rữa hoàn toàn, không biết tiếng khóc kia là thế nào!" Thi động chỉ có một, có oan hồn ở đây cũng là lẽ thường.

Trương Thụy Đồng đã tìm được hướng đi về Trùng Cốc, mọi người đương nhiên lấy Trùng Cốc làm mục tiêu hàng đầu.

"Đi thôi, xuyên qua thi động này trước, bên kia chính là Trùng Cốc!" Bước đi giữa đống xác thối rữa, cửa động bị phong tỏa sau trận động đất đã bị sông Xà Hà phá hủy.

Xác chết khắp nơi tử trạng thê thảm, đại bộ phận nằm đống ở cửa động như đang định khuân đá ra.

Bàn Tử nhìn đống xác có chút không đành lòng: "Đám quan binh này chết thảm thật, bị chết đói ngay trong này!" Bên cạnh là con sông đầy cá khuê răng đao, xuống dưới đó còn chết nhanh hơn ở trên bờ.

Hồ Ba Nhất lắc đầu thở dài: "Chuyện qua lâu rồi, người chết ở đây cũng chẳng phân biệt được tốt xấu!" Hồ Ba Nhất bỗng nói: "Tôi biết có một loại gọi là hiệu ứng thi động, rất đáng sợ ~" Trương Thụy Đồng nói: "Thi thể ở đây chưa đủ nhiều để hình thành hiệu ứng thi động, nhưng bên mộ Hiến Vương thì khác!" Hắn đưa tay chỉ ra ngoài, trời đã hoàng hôn.

Ánh nắng vàng rực chiếu lên một biển hoa, một đàn bướm vàng đang bay lượn giữa ngàn hoa.

"Đẹp quá!" Tuyết Lỵ Dương nhìn bức họa này bỗng nhiên không kìm được mà dừng chân quan sát.

"Có nghe thấy tiếng gì không?" Bàn Tử nheo mắt nhìn xung quanh, cảm thấy có tiếng khóc thút thít ở gần đây.

Đúng lúc này, Bàn Tử bỗng đứng yên bất động, sắc mặt xanh mét như bị trúng tà.

"Bàn Tử?" Hồ Ba Nhất gọi một tiếng, nhìn theo hướng mắt của Bàn Tử, thấy trên tường có một khuôn mặt người đang nhìn chằm chằm họ.

Lại thấy Bàn Tử đang cười hì hì nhìn Hồ Ba Nhất.

Bỗng nhiên, Hồ Ba Nhất cảm thấy trên vai có một bàn tay đặt lên, giật nảy mình.

Hắn chậm rãi quay đầu.

“Trương gia?” “Cứ đi theo ta, nơi này oán khí cực trọng, sẽ có những thứ không sạch sẽ!” Trương Thụy Đồng rút kiếm, lưỡi kiếm lướt nhẹ qua đầu ngón tay, một giọt máu nhỏ xuống kiếm.

Sau lưng Bàn Tử đang có một khuôn mặt người đeo bám, nhìn kỹ giống như một con khỉ có khuôn mặt khô héo.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn, Hồ Ba Nhất lập tức rút dây trói xác trói Bàn Tử lại.

Kiếm hạ xuống, tay ấn lên đầu quỷ, một tiếng thét thê lương vang lên, xung quanh rộ lên tiếng quỷ khóc.

“Tê...” Mọi người hít một ngụm khí lạnh.

“Thật sao?” Dân làng nói có ma, đúng là không sai, rõ ràng là họ đã vào hang quỷ.

Bàn Tử sau khi tỉnh táo liền mắng: “Mẹ kiếp, lá bùa hộ thân rách này chẳng có tác dụng gì!” Mặt trời dần lặn, họ nghe thấy những âm thanh lạ truyền đến.

Tuyết Lỵ Dương tay chắp cầu nguyện, thốt lên: “A...” Bàn Tử cười nói: “Bộ đó ở trong nước không có tác dụng đâu, cầu nguyện thì phải cầu Phật Tổ, Ngọc Đế mới linh ~” Trương Thụy Đồng thấy Hồ Ba Nhất lấy la bàn ra, chỉ thấy kim la bàn quay tít tứ phía.

Hồ Ba Nhất bất lực cất la bàn: “Vô dụng rồi, từ trường ở đây hoàn toàn bị phá hủy!” Cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật ở đây chẳng dùng được việc gì.

Chương 174

Nơi này bốn bề là núi, thuật phân kim định huyệt cơ bản vô dụng, lát nữa sương mù nổi lên thì ngay cả xem sao trời cũng đừng nghĩ tới.

Bàn Tử bỗng ngoáy tai: "Mau đi thôi, tôi thấy cứ như có thứ gì đó lại đang nhìn mình!" Trên người Bàn Tử có không ít vết thương, không biết bị cá cắn từ lúc nào.

"Bàn Tử, máu của anh..." Hồ Ba Nhất thấy cạnh vết máu của Bàn Tử, lũ sâu trên đất đều lập tức lùi lại.

"Kỳ Lân Kiệt!" Tuyết Lỵ Dương bỗng nói: "Hiệu quả của Kỳ Lân Kiệt đang phát huy trong người anh đấy." Bàn Tử bỗng nghĩ đến Thiên Chân hay bị quỷ nhắm tới, chẳng lẽ là vì đã ăn Kỳ Lân Kiệt?

Hắn rụt cổ lại.

Đúng lúc này, trên tường bỗng hiện lên những bóng người đen kịt, đủ mọi hình dáng béo gầy nam nữ.

"Tà môn thật, sao lắm thứ bẩn thỉu vậy!" Những bóng đen chỉ là hư ảnh trên vách đá.

Bước ra khỏi đường hầm, phía sau là một thác nước khổng lồ.

Nơi này đã chính thức vào phạm vi Trùng Cốc.

Đỉnh đầu cả khu vực này mây mù bao phủ, gần như không thấy bầu trời.

Trên dưới các loại cây cối dây leo chằng chịt, giống như một lớp bùn xanh dày đặc phết lên núi Già Long.

Nhìn bên ngoài cũng đủ biết bên trong nguy hiểm trùng trùng.

Mặt trời chính thức lặn, đại địa bị bóng tối nuốt chửng, rừng

nguyên sinh như phủ lên một lớp diện mạo đen kịt.

"Trước khi trời tối mà tìm sông Xà Hà là không thể!" Tuyết Lỵ Dương đề nghị tìm một nơi tương đối thoáng đãng đốt lửa trại nghỉ qua đêm.

Bàn Tử thản nhiên: "Giờ tôi không sợ sâu bọ nữa, tùy tiện tìm chỗ nào ngủ tạm một đêm là được!" Trương Thụy Đồng nhìn cánh rừng không xa, nói: "Trong rừng cũng có những thứ không sạch sẽ đấy." Bàn Tử nghe vậy thì đờ người ra: "Lại có sao?" Nhìn bộ dạng đó, Trương Thụy Đồng bĩu môi: "Mấy thứ đó dọc đường sẽ gặp thường xuyên, tốt nhất là tập cho quen đi." Đoạn đường vừa rồi thậm chí còn chưa vào đến phạm vi thực sự của mộ Hiến Vương.

Tất cả mới chỉ là món khai vị.

Hồ Ba Nhất tìm được một cây đa lớn hai gốc ôm nhau dưới tán rộng.

Thân cây to như cột đá, tán lá trầm mặc, hai cây xoắn xuýt vào nhau thành hình bánh quai chèo, tạo thành loại 'cây phu thê' hiếm thấy.

Trên cây nở nhiều loài hoa không tên khổng lồ và thực vật ký sinh, giống như những giỏ hoa sặc sỡ.

Trương Thụy Đồng dặn: "Đêm nay để ý xung quanh một chút, có thể sẽ có ma hiện hồn đấy!" Nói xong hắn tìm chỗ dựng lều ngay.

Trong rừng yên tĩnh lạ thường, dường như mọi loài động vật đều đã ngủ say, nhưng Trương Thụy Đồng biết rõ, sự yên tĩnh này là do rừng ẩn chứa sát cơ, động vật ở đây đều đã chết sạch.

Nói chính xác hơn, chúng đã bị một cỗ quan tài quỷ dị ăn mất.

Chuyện có ma hiện hồn, không ai ở đây nghi ngờ.

Hồ Ba Nhất có ông nội nuôi một con chuột tinh, tự nhiên rất tin

mấy chuyện thần quỷ này.

Bàn Tử hỏi: "Đêm nay sẽ có thứ gì xuất hiện sao?" Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu, chỉ bảo đi ngủ sớm rồi không nói nữa.

Trong rừng có những thứ chỉ xuất hiện khi đêm đã về sâu.

Bàn Tử vừa nằm xuống đã ngủ say, tiếng ngáy của hắn và Hồ Ba Nhất hưởng ứng lẫn nhau thành một bản giao hưởng.

Trương Thụy Đồng thả lỏng đầu óc, để bản thân vào giấc ngủ sâu.

Trong rừng tĩnh lặng, không một chút gió, thỉnh thoảng có tiếng chim kêu kỳ quái.

Nửa đêm, khi Bàn Tử và Hồ Ba Nhất tỉnh dậy, họ tán gẫu về con mãng xà khổng lồ trong núi.

"Năm đó tôi đào được con mãng xà lớn nhất, to như con rồng trong truyền thuyết, nhưng cũng không bằng con thanh lân cự mãng kia!" Hồ Ba Nhất nhớ lại trải nghiệm trong quân ngũ, không khỏi cảm thán.

Sau đó, hắn kể con mãng xà đó trốn trong hang hầm, thường được binh lính cho ăn thịt hộp, lâu dần thành quen.

Sau này chiến sự căng thẳng, không còn thịt hộp nữa, cự mãng đói quá ăn thịt người, binh lính đành phải bắn chết nó.

Da mãng xà bị lột ra để trong hang, sâu bọ chuột bọ không dám bén mảng.

Hồ Ba Nhất nghiêm túc kể: "Sau đó, có một binh sĩ ngủ gật đi vào, kết quả bỗng cảm thấy như bị mãng xà quấn lấy, xương cốt bị lực lượng khổng lồ đó bóp nát." Bàn Tử nghe xong hít một hơi lạnh: "Chỉ bằng một lớp da mãng xà sao?" Hồ Ba Nhất nghiêm túc gật đầu: "Chính lớp da đó đã giết người!" Như có ma đưa lối, hắn bỗng dưng

kể câu chuyện này.

Trương Thụy Đồng kéo rèm lều ra, nói: "Nghe chuyện xong rồi thì đi xem đồ thật đi!" Đừng nói nữa, thứ sắp thấy đây còn khủng bố hơn chuyện Hồ Ba Nhất vừa kể nhiều.

Tuyết Lỵ Dương nghe tiếng động cũng từ trong lều đi ra.

Cô mới ngủ được một lát thì bị ác mộng làm tỉnh giấc.

Nghe họ đang nói về chuyện cự mãng, Tuyết Lỵ Dương bỗng sắc mặt quái dị hỏi: "Mãng xà sao?" Lúc này mây đen trên trời đã tan sạch, ánh trăng thanh lãnh rọi xuống.

Mấy người theo đúng thời gian đã hẹn, vây lại một chỗ.

Bàn Tử nhìn Trương Thụy Đồng: "Trương gia, quái vật ngài nói hiện giờ đang ở đâu?" Tay hắn lăm lăm súng tự động, sẵn sàng đánh một trận ác liệt.

Hai đôi mắt còn lại cũng nhìn chằm chằm chờ đợi lời giải đáp.

Trương Thụy Đồng đưa tay chỉ vào hai cái cây phu thê không xa kia.

Tuyết Lỵ Dương lắng tai nghe, bỗng nhiên từ phía cây nghe thấy tiếng gõ nhịp nhàng không nhanh không chậm.

"...Mã Morse sao?" Tuyết Lỵ Dương nhận ra đoạn sóng âm đặc biệt này.

Ở nơi này mà có người kêu cứu thì thật kỳ quái.

Chương 175

Hồ Ba Nhất nghe vậy hỏi: "Nghĩa là sao?" Tai của Trương Thụy Đồng thính nhất, thậm chí vượt xa công phu Thuận Phong Nhĩ của Chá Cô Tiếu.

Tuyết Lỵ Dương đi theo nguồn âm thanh.

"Chẳng lẽ trong cây này có chim gõ kiến?" Trương Thụy Đồng không trả lời, đáp án khi lại gần sẽ rõ, không cần nói nhiều.

Bàn Tử theo thói quen lấy móng lừa đen, dây trói xác và gạo nếp để đối phó tống tử.

Tiếp đó, âm thanh kia biến thành tiếng nước nhỏ giọt, rồi lại thành tiếng gõ vào tấm sắt với quy luật đặc định.

"Hình như là tín hiệu cầu cứu!" Tuyết Lỵ Dương nghe lại vài lần mới dịch được ý nghĩa của nó.

"Người bên trong chắc là người." Bàn Tử nghe xong nói: "Cũng đúng, chứ động vật mà gõ được mã Morse thì thành tinh mất rồi." Tuyết Lỵ Dương gật đầu: "Ba ngắn ba dài ba ngắn, chính là tít tít tít, tè tè tè, tít tít tít, dịch ra là SOS." Hồ Ba Nhất nuốt nước bọt: "Đừng hù tôi, dân làng gần đây căn bản không dám đến, sao có thể có người được!" Dân địa phương sợ ma nên không dám bén mảng.

Hồ Ba Nhất vừa dứt lời, Trương Thụy Đồng mới chậm rãi lên tiếng: "Không phải người." Hắn rút Phát Khâu Thiên Quan Ấn đeo ở thắt lưng.

Vừa thăng cấp lên huyết mạch Phong Kỳ Lân, mỗi cử động của hắn đều có làn gió thanh mát lưu động.

Hồ Ba Nhất đứng bên cạnh thậm chí còn có cảm giác như tắm

trong gió xuân.

Bàn Tử bỗng kích động: "Thiên Quan Ấn cũng mang ra rồi, đúng là có quỷ..." Vừa thốt ra từ đó liền thấy không điềm lành, vội nhổ nước bọt mấy phát, sửa lời: "Bách vô cấm kỵ, bách vô cấm kỵ!" Trương Thụy Đồng hất cằm ra hiệu cho Bàn Tử leo lên cây đa.

Hồ Ba Nhất nói: "Cái tín hiệu quỷ này tôi cũng từng nghe rồi." "Trước đây ở vùng biên giới xa xôi, thỉnh thoảng trên đài phát thanh lại thu được tín hiệu quỷ này, đoạn đoạn tuyệt tuyệt.

Có kêu cứu, có cảnh cáo, nội dung thiên kỳ bách quái." Bàn Tử nghe xong cảm thấy quen tai: "Chẳng lẽ là những người đi trước đều không thấy trở về sao?" Không phải giống hệt tình cảnh bây giờ sao?

Chẳng lẽ oan hồn đang đi tìm kẻ thế mạng thật?

Bàn Tử tiếp tục leo lên, khi lên đến thân cây, ánh trăng chiếu rọi, đèn pin chỉ soi được cao khoảng mười mét.

Bàn Tử vẫn leo tiếp, đồng thời hét xuống dưới: "Tôi nhìn thấy thứ gì đó rồi!" "Máy bay, là một nửa xác máy bay!" Tuyết Lỵ Dương leo lên từ một hướng khác.

Nghe tiếng động, cô nhìn xuống dưới thì phát hiện Trương Thụy Đồng đã biến mất tăm.

"Ở trên này, âm thanh phát ra từ máy bay!" Tiếng của hắn truyền xuống từ đỉnh cây.

Vừa rồi hắn dùng khinh thân thuật, nhờ huyết mạch Phong Kỳ Lân đặc thù nên chỉ vài bước đã nhẹ nhàng vọt lên đỉnh cây.

Tuyết Lỵ Dương tiến lại gần máy bay, xem số hiệu.

"Đội Phi Hổ của Mỹ ngày xưa." Nhìn sang bên cạnh, thấy có logo Thanh Thiên Bạch Nhật.

Tín hiệu quỷ phát ra từ trong máy bay.

Trương Thụy Đồng cắt một lỗ vuông trên đỉnh máy bay rồi nhảy vào trong khoang.

Hắn ngồi xổm xuống nhìn vào trong, bên trong tối đen như mực.

Đầu tiên hắn thấy một phi công vẫn đội mũ bảo hiểm, thi thể đã biến dạng nghiêm trọng.

Đốt sống cổ của phi công bị vặn vẹo, đầu treo lủng lẳng trước ngực, tử trạng vặn vẹo đến mức không thể tưởng tượng nổi.

"...Người sống có thể tạo ra tư thế này sao?" Tuyết Lỵ Dương linh hoạt bám theo Trương Thụy Đồng, đứng bên cạnh nhìn chằm chằm cái xác.

"Trong khoang lái không có dấu vết va chạm rõ rệt, sao lại biến thành thế này?" Có thể thấy, máy bay khi rơi đã bị biến dạng, nguyên nhân tai nạn vẫn đang được quan sát.

Hồ Ba Nhất cười khổ: "Hồi nhỏ tôi sợ nhất là nghe tiếng tống tử gõ vào ván quan tài, tiếng này nghe y hệt vậy." Ám ảnh tuổi thơ của hắn lại bị khơi dậy rồi.

Mọi người đều đang gấp rút vây quanh đống xác máy bay.

Trương Thụy Đồng nhìn biểu cảm của Hồ Ba Nhất, nói: "Lão Hồ, qua xem thử đi!" "Tôi sao?" Hồ Ba Nhất cứ ngỡ mình nghe lầm.

Trương Thụy Đồng gật đầu, "Đúng, đi mở nó ra, cẩn thận một chút!" Hồ Ba Nhất toát mồ hôi lạnh toàn thân, cứng da đầu bước tới.

Tay hắn nắm chặt móng lừa đen, chợt thấy dưới chiếc mũ bảo hiểm kia bắn ra một luồng ánh sáng vàng rực rỡ.

Bên dưới là một đôi mắt khổng lồ màu vàng kim, phát ra ánh sáng sắc lẹm.

Đối mắt với nó một giây, Hồ Ba Nhất bị dọa đến mức hồn phi phách tán.

Dù đã xuống cổ mộ nhiều lần, nhưng vẫn có lúc bị dọa như vậy.

Chỉ là, phản ứng này hoàn toàn nằm trong dự liệu của Trương Thụy Đồng.

"Mau bắt lấy nó, không phải cương thi!" Quần áo phi công vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc lâm chung, nhưng thi thể bên trong đã biến mất, đặc biệt là phần đầu sớm đã trống rỗng.

Béo nhìn kỹ lại: "Mẹ kiếp, tà môn quá, không có thi thể mà quần áo vẫn giữ nguyên hình dạng được sao?" Hồ Ba Nhất nghe nhắc nhở mới phát hiện đó là một con mãnh cầm cực lớn.

Dưới chân con mãnh cầm đang quắp hai khúc thằn lằn, vừa rồi nó đang săn mồi trong xác máy bay.

Tuyết Lỵ Dương thở phào nhẹ nhõm: "Âm thanh lúc nãy là do con mãnh cầm này phát ra sao?" "Không, âm thanh lúc nãy là tiếng đài vô tuyến trên máy bay." Trương Thụy Đồng chỉ vào vị trí trước mặt phi công.

Vụ tai nạn này ít nhất đã xảy ra từ bốn năm mươi năm trước.

Máy bay chỉ còn lại một nửa, nhưng vẫn không ngừng phát ra tín hiệu quỷ dị ra xung quanh để thu hút con người.

Nghe Trương Thụy Đồng nhắc nhở, biểu cảm vốn đang thả lỏng của Tuyết Lỵ Dương bỗng chốc đông cứng.

"Ý của ngài là..." Lời chưa dứt, bỗng nghe thấy bên cạnh không xa phát ra tiếng tạch tạch tạch.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái: "Biết nghe tín hiệu không?" "Không phải chỉ thị cầu cứu, là chỉ thị tìm kiếm!" Tuyết Lỵ Dương

chăm chú lắng nghe, tiếng tạch tạch liên hồi.

Chương 176

Cô nhìn chằm chằm vào nguồn phát âm thanh, chậm rãi nói: "Vong hồn trên máy bay đang phát ra chỉ thị tử vong?" Con đại điêu kia sắp bị Hồ Ba Nhất đánh chết, nhưng khi nó còn ở trên máy bay, Tuyết Lỵ Dương nghe rõ ràng là tín hiệu cầu cứu.

Chỉ trong chốc lát, nó đã biến thành tìm kiếm.

"Tìm kiếm?

Muốn tôi tìm kiếm cái gì?" Tuyết Lỵ Dương cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Cô đang giao tiếp với vong linh.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào bộ quần áo kia, dưới nhãn quan âm dương, ta thấy rõ một người ngoại quốc với gương mặt thống khổ.

Thân thể bị vặn xoắn như quai chèo, cố định trên ghế lái.

Dù đã biến thành vong linh, hắn vẫn không thể thoát ra được.

Gương mặt quỷ dữ tợn kia đột nhiên phát ra tiếng khóc: "Cứu tôi với!" Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương lùi lại, "Nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra!" "Trong cây... có một... cái quan tài, thân thể... bị giam cầm ở... bên trong!" Nghe xong lời đó, Trương Thụy Đồng quay đầu lại thấy Tuyết Lỵ Dương đang tò mò nhìn chằm chằm dưới bộ đồ phi công.

"Ngài nhìn thấy u linh sao?" Tuyết Lỵ Dương vô cùng kinh ngạc.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Hiện tại không phải lúc nói chuyện đó.

Trong hốc cây có một cỗ quan tài.” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền xâu chuỗi lại mọi chuyện trong đầu.

“Ý của ngài là, mọi đáp án đều nằm trong cỗ quan tài ở hốc cây đó?” Trương Thụy Đồng nhanh chóng xuống dưới gốc cây, tiện thể gọi những người khác cùng đi.

“Trong hốc cây có thứ gì đó, hãy đợi đã, một lát nữa trời sáng rồi tính.” Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm vào cây Phu Thê, vẫn còn chưa hoàn hồn sau chuyện vừa rồi.

“Quan tài mà lại chạy vào trong cây được sao?” Đúng lúc ở đó có một hốc cây, vừa vặn chứa được cỗ quan tài kia.

“Theo tôi thấy, chắc chắn là lão ngoại quốc kia đã trộm cỗ quan tài đó, rồi bị thứ bên trong làm cho mất mạng.” Béo nhìn chằm chằm vào cái cây, không có chút đồng cảm nào với kẻ trên máy bay.

“Hiến Vương lão nhi chuyên tu tà thuật, đồ của lão ta làm sao dễ dàng bị lấy đi như vậy!” Béo đối với điểm này lại nhìn nhận rất thấu đáo.

Khi mặt trời mọc, tín hiệu tìm kiếm trên máy bay cũng ngừng hẳn.

“Âm thanh dừng lại rồi?” Tuyết Lỵ Dương vừa xuống dưới gốc cây thì tiếng động cũng biến mất.

Ánh nắng chiếu vào thân cây, bỗng thấy cây đa lớn nứt ra một đường.

Giữa thân cây lộ ra một vật thể màu đỏ thẫm, hình khối chữ nhật, các góc đỉnh được mài tròn.

“Huyết Ngọc Quan!” Trương Thụy Đồng thốt ra tên của cỗ quan tài.

Béo nhìn chằm chằm vào nó: “Chất liệu này nhìn giống loại đá kê

huyết tôi từng thấy ở Phan Gia Viên năm kia nhỉ?" Nhìn kỹ lại, cỗ quan tài nửa phần như ngọc nửa phần như pha lê, trong suốt và vô cùng bóng mượt.

Lớp vỏ bên ngoài mỏng như cánh ve, bên trong dần hiện ra màu đỏ máu, càng vào sâu màu sắc càng đậm.

Bên trong chứa đầy máu tươi, toàn bộ quan tài bị những dây leo kỳ quái bao bọc.

Tuyết Lỵ Dương nhìn quan tài, không khỏi kỳ lạ: "Tàng địa thiên ngọc, trong cây sao lại có một cỗ quan tài ngọc thạch lớn thế này?" Theo lý, ngọc chủng vốn ở Tây Vực, biên giới Vân Nam không có, lẽ nào Hiến Vương đặc biệt đến Tây Vực tìm về?

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương trèo lên cạnh quan tài, dùng dao công binh cắt đứt đám thực vật xung quanh.

Cô đeo găng tay, gạt bỏ lớp bề mặt, thấy những hoa văn được chạm khắc tinh xảo, một lớp dày các loại linh thú, trân cầm dị thú cát tường.

Cỗ quan tài như thể mọc ra từ trong cây.

Tuyết Lỵ Dương bỗng nhìn xuống dưới quan tài nói: "Nhìn kìa, bên dưới có ép một xác chết!" "Khai quan!" Béo đột nhiên đề nghị: "Đây là quan tài bồi táng, tôi muốn xem thử nhân vật bên trong là ai!" Trong quan tài này có lẽ là cận thần bên cạnh Hiến Vương, thân phận chắc hẳn không tầm thường.

Đang định mở nắp, bầu trời bỗng vang lên một tiếng sấm rền.

Trương Thụy Đồng vô thức chạm tay vào bùa sấm (Lôi phù) trên người.

"Trong quan tài có một bàn tay người?" Có vẻ như bàn tay đó đang cử động.

“Chắc là gã phi công đó, nhưng chẳng phải gã đã chết mấy chục năm rồi sao?” Hồ Ba Nhất kỳ lạ nhìn chằm chằm thi thể.

Khi Béo vừa mở nắp quan tài, một mùi máu tanh nồng nặc bốc lên, suýt chút nữa khiến hắn ngất xỉu.

“Cái quái gì thế này...

Toàn là huyết tương sao?” Béo đeo găng tay mò xuống vớt thi thể, lại vớt lên được xác của một lão già mập mạp.

Trên người thi thể mặc một bộ ngọc y đen sẫm, hóa ra là một bộ ngọc dũng!

Béo cắt mở ngọc y, lộ ra khuôn mặt bên trong.

Chỉ thấy thi thể có một khuôn mặt dài kỳ lạ.

“Người mặt ngựa?” Béo giật mình: “Trên đời thực sự có người dạng này sao?” Trương Thụy Đồng nhìn thấy cũng kinh ngạc, đây chẳng phải là tướng mạo đặc hữu của người dân tộc Lê sao?

Lẽ nào Hiến Vương cũng là hậu duệ của Xi Vưu?

Chương 177

Nhìn xác cổ mặt ngựa và bộ ngọc y, Béo không dám tiếp tục xẻ ra nữa.

Hắn dùng móng vuốt phi hổ thử chọc mấy cái vào mặt thi thể, thấy da thịt rất có tính đàn hồi, không hề cứng nhắc.

Nhìn qua thậm chí không giống người chết mà như đang ngủ say.

"Đừng động vào thi thể vội." Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm thi thể, không thấy có hiện tượng thoát xác.

E rằng loại thuốc trường sinh này không giống với thứ mà Thiết Diện Sinh đã dùng.

"Lão già này không thoát xác sao?" Béo thấy bộ ngọc dũng này có chút khác biệt so với cái trước đó.

Trương Thụy Đồng nhìn qua, trong lòng đã có đáp án.

"Vớt toàn bộ ra mới biết được!" Ngọc quan kết hợp với ngọc dũng, tương đối giống với quan quách của Vạn Nô Vương, nhưng Hiến Vương sống sớm hơn Vạn Nô Vương hơn một ngàn năm.

Khi lột bỏ ngọc y, thi thể hoàn toàn ở trạng thái tươi tắn như lúc sống.

Béo tiếp tục mò mẫm trong đống máu loãng.

Tuyết Lỵ Dương nhịn mùi hôi thối, trực tiếp dùng cuốc leo núi kéo thi thể lão già ra.

"Mọi người tránh ra!" Vừa kéo một phát, cô phát hiện thi thể bất động như núi.

"Cái xác này chắc phải nặng cả trăm cân!" Béo nhìn lão già mập,

định bụng sẽ phân thây ra để lấy, nhưng hậu quả chỉ thêm phần kinh tởm.

Trương Thụy Đồng ra tay, nhẹ nhàng kéo toàn bộ thi thể ra khỏi quan tài.

Chỉ thấy phía sau thi thể rất dài.

Phần dưới của thi thể nối liền với một con trăn khổng lồ.

Con mãng xà đó phần thân dưới mọc đầy những sợi dây thịt màu đỏ, thỉnh thoảng lại nhảy lên vài cái.

"...Xà mẫu?" Béo nhìn mà cảm thấy sởn gai ốc.

Đây là quái vật trong Quỷ Đồng của Xà Mẫu, sở hữu sức sống cường đại đồng thời có khả năng sinh sôi đáng sợ.

"Lão già này dung hợp gen với Xà Mẫu sao?" Phần thân mãng xà này nhỏ hơn nhiều so với con Thanh Lân Cự Mãng.

Béo tiếp tục tìm kiếm, lại vớt được từ trong quan tài một chiếc mặt nạ vàng.

Trên mặt nạ khắc sừng rồng, tạo hình miệng hổ, hai tai hình đuôi cá, trông vừa xấu xí vừa dữ tợn.

Nhưng điều đáng kinh ngạc nhất không phải bản thân mặt nạ, mà là họa tiết nhãn cầu ở bên cạnh.

"Họa tiết nhãn cầu này, là của tinh tuyệt quốc!" Cách dùng người để nuôi sâu nuôi rắn này rất giống với cổ Tinh Tuyệt.

Họa tiết nhãn cầu này chỉ có hai loại, một là đồ đằng của Tinh Tuyệt Quốc, hai là lời nguyền nhãn cầu trên cơ thể.

Tìm kiếm thêm một chút, lại thấy một thanh đoản trượng bằng thanh ngọc.

Một đầu trượng hình đầu rồng, một đầu hình đầu hổ, phần tay cầm nối giữa hai linh thú, tạo hình cổ phác nhưng mang hơi thở hùng hồn, nặng nề.

Trương Thụy Đồng cầm lấy miếng vải lau sạch đoản trượng, bảo Béo tiếp tục lục lọi.

Tuyết Lỵ Dương lườm một cái: "Đừng mải mê minh khí nữa, xem thân phận lão già này đã!" Béo nghe vậy phát cáu: "Tôi lặn lội đường xa tới đây chỉ vì Mộc Trần Châu sao?

Mạc Kim đảo đấu mà không nhớ đến minh khí, bảo tôi lấy ra rồi để lại thì nằm mơ đi." Nhưng khi Trương Thụy Đồng cầm lấy thanh đoản trượng, Béo không dám ho nửa lời.

"Đừng cãi nhau nữa, thi thể còn sống!" Thấy sắc mặt Trương Thụy Đồng nghiêm túc, hai người lập tức im lặng.

Nhìn xuống dưới, ai nấy đều giật mình kinh hãi.

"Dưới hốc cây có thi thể sao?" Tuyết Lỵ Dương nhìn kỹ, bên dưới tích tụ không biết bao nhiêu xác khô của động vật và con người.

Những xác khô đó không ngoại lệ, toàn bộ đều bị những sợi chỉ máu trong ngọc quan nối lại, sinh tồn bằng cách hút cạn máu của vật chủ.

Lúc này, Trương Thụy Đồng đột nhiên lùi lại vài bước.

Hồ Ba Nhất kinh ngạc: "Trương gia, có chuyện gì vậy?" Trương Thụy Đồng nói với Béo: "Lấy súng phun lửa quân dụng ra!" Bộ ngọc dũng này không giống cái trước, nó hút máu và linh hồn động vật rồi để lão già trong quan hấp thụ.

Thủ đoạn này đẫm máu gấp vạn lần ngọc dũng, để phục sinh không biết cần bao nhiêu sinh mạng làm cái giá.

Tuyết Lỵ Dương đột nhiên hét lên: "Cẩn thận phía sau!" Chưa đợi Hồ Ba Nhất quay đầu, hắn vô thức vung đao chém ra sau.

Lập tức sáu sợi chỉ máu bị chém đứt, chỗ đứt phun ra dòng máu đen đỏ.

Trên cây cổ thụ kia, vô số sợi dây thịt màu huyết hồng đang chậm rãi di động.

Những sợi dây này bắt nguồn từ thi thể người lai rắn kia, thi thể không có phản ứng nhưng những sợi dây thịt này lại có ý thức, tự động tấn công vật sống gần đó.

Càng đánh, số lượng dây đỏ càng nhiều.

Trên cây đại thụ cao hơn hai mươi mét, đâu đâu cũng thấy những sợi dây thịt đó.

"Ta phải tìm cách thoát thôi!" Tuyết Lỵ Dương lấy túi dù từ máy bay ra nói với Trương Thụy Đồng: "Nhảy xuống đi, ít nhất còn có một tia hy vọng sống!" Trương Thụy Đồng xua tay: "Vô dụng thôi, cái cây và quan tài này là một thể, chiếc máy bay kia chắc cũng bị nó trực tiếp kéo xuống." Béo nghe xong mặt biến sắc: "Cái cây này không lẽ là..." "Đúng, quan hệ cộng sinh giống như Xà Bách, chất dinh dưỡng đều từ cỗ quan tài đó mà ra!" Tình huống cộng sinh với thi thể này, Trương Thụy Đồng cũng là lần đầu thấy.

"Vậy chẳng phải là chết chắc sao?" Lời Béo vừa dứt, bên dưới bỗng mọc lên những dây leo khổng lồ múa may trên không trung như đang đe dọa.

Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Trương gia, ngài hẳn là biết cách phá giải cục diện này đúng không?" Trương Thụy Đồng cười nhạt nói: "Đừng hoảng, ta tự nhiên có cách của ta." Súng phun lửa trong tay Béo trực tiếp đốt đứt các sợi dây thịt xung

quanh, bao gồm cả dây leo bên dưới.

Chương 178

Đúng lúc đó, Trương Thụy Đồng tay không nhảy về phía Huyết Ngọc Quan.

Thấy cảnh này, mọi người đều giật mình, đó là nơi tập trung nhiều chỉ máu nhất.

Tiếp cận cạnh quan tài máu, Trương Thụy Đồng hét lớn với Béo: "Béo, bắn vào quan tài cho ta!" Khi những chỉ máu ăn thịt người này xuất hiện, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào chúng và cây đa.

"Cái cây này chắc thành tinh rồi, thật đáng sợ!" Hồ Ba Nhất vừa định cầm súng thì bị dây leo quấn lấy kéo lên không trung.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng né tránh dây leo, quát: "Bắn đi!" Xung quanh vang lên tiếng súng liên thanh kịch liệt.

Cảm thấy hiệu quả quá chậm, Trương Thụy Đồng rút lựu đạn rút chốt, giữ trong tay vài giây.

Béo sợ hãi kêu lên: "Mẹ nó, mau ném đi chứ!" "Đây!" Trương Thụy Đồng thong thả ném quả lựu đạn vào trong.

Sau đó lập tức nhảy xuống nơi có lá cây rậm rạp bên dưới.

Một tiếng nổ lớn vang dội.

Quan tài bị nổ tan tành.

Mọi thứ dường như chỉ xảy ra trong chớp mắt.

"Phù~" Béo thở phào một cái: "Chưa vào mộ Hiến Vương mà đã suýt mất mạng mấy lần!" Chỉ mới bắt đầu thôi mà trong lòng đã thấy cay đắng.

Mọi người lập tức rời khỏi cây đa, Béo dùng súng phun lửa phun

loạn xạ vào thân cây.

"Được rồi, cây chết rồi!" Tuyết Lỵ Dương nhìn cái cây giờ đã biến thành than đen.

Từ lúc bị máy bay đâm trúng, cái cây này đã không còn thọ được bao lâu.

Ngay sau đó, cả cây đa bỗng nứt toác ra.

"Hình như có thứ gì đó sắp hiện ra!" Mọi người vây lại.

Từ dưới đất đột nhiên trồi lên một góc của bức tượng đá.

"Một tấm bia đá!" Chưa đợi tượng đá hiện ra hoàn toàn, Trương Thụy Đồng đã nhấc nó lên trước.

Trong bùn đất thần kỳ hiện ra một bức tượng rùa đá lớn (Bí Hý), trên lưng cõng một tấm bia ngắn.

Con rùa ngẩng cao đầu, đuôi cong thân gập, bốn chân chạm đất trong tư thế phủ phục.

Trên mai rùa có vân mây, một luồng hắc khí bỗng từ dưới đất bốc lên xông thẳng lên trời.

"Lại là Bí Hý cõng bia đá." Béo vừa nhìn thấy liền than phiền một câu.

Trương Thụy Đồng tức giận nói: "Nhìn cho kỹ đi, đó là Tiêu Đồ." Hồ Ba Nhất: "Cái này tôi biết, Tiêu Đồ cũng là con của rồng, tính khí kín đáo, thường được dùng để trấn áp tà khí xung quanh." Hắn nhìn tấm bia đá với vẻ khâm phục: "Trương gia một tay phá vỡ phong thủy cục ở đây, khiến mặt đất sản sinh biến hóa.

Tiếng sấm và hắc khí lúc nãy chính là dị tượng biến hóa của long mạch." Mọi người kinh ngạc, nếu không có Hồ Ba Nhất nhắc nhở, họ căn bản không nghĩ tới tầng này.

“Mau nhìn kìa!” Tuyết Lỵ Dương dường như phát hiện điều gì kinh người trên bia đá.

“Trên đây điêu khắc cổ mộ lơ lửng trên những đám mây ngũ sắc, chẳng lẽ mộ Hiến Vương ở trên trời?” Trương Thụy Đồng lắc đầu: “Không phải trên trời, nhưng là ở trên không trung.” Mọi người kỳ quái nhìn ta: “Ngài biết sao?” Trương Thụy Đồng thản nhiên đáp: “Trước đây ta có xem qua trong một cuốn sách.” Mấy người không hỏi thêm nữa, vì biết có hỏi cũng không ra đáp án mình muốn.

Hồ Ba Nhất cười nói: “Chắc Hiến Vương nghĩ rằng ngôi mộ này sẽ không bao giờ bị trộm.” “Chỉ là lão không ngờ hậu thế lại có thứ như máy bay xuất hiện.” Béo nói: “Hay là lấy bản đồ da người ra xem lại đi?” Bản đồ trải ra trên đất, thấy phía trước có một khu vực vẽ biểu tượng con cóc.

Béo đoán: “Cái này tôi biết, thời cổ đại vẽ rồng đại diện cho sông, rùa đại diện cho núi lớn, còn cóc tôi đoán là đại diện cho nơi có nhiều độc trùng...” Nghe Béo phân tích, Trương Thụy Đồng đảo mắt trắng: “Đừng có tự làm vẻ thông minh.

Hình dáng con cóc có thể là một cánh cửa lớn.” Tuyết Lỵ Dương suy đoán.

Trương Thụy Đồng gật đầu tán thành: “Cánh cửa.” Theo hướng ngón tay chỉ, mọi người nhìn vào Lăng Phổ, trên đó cũng có ghi chép tương tự.

Trong Lăng Phổ là một cặp cóc, người vẽ hình chắc không biết tình hình nên chỉ vẽ một con.

Nhìn biểu tượng trên đó, Trương Thụy Đồng nghiêm túc nói: “Đến rồi, phía trước chính là nơi có chướng khí độc màu trắng của Trần hạt tử!” Khi đó những người kia chắc hẳn đều ngã xuống ở đoạn này.

Trước khi xuất phát, họ lại quan sát kỹ xác máy bay.

Chỉ một lát, cây đại thụ đã bị thiêu rụi gần hết.

Xác máy bay rơi từ trên cây xuống đất, thi thể bên trong cũng sớm thiêu thành tro bụi.

Còn quỷ hồn trong máy bay cũng không rõ đi đâu.

Tiếp tục lên đường, sau khoảng thời gian cháy hết một điếu thuốc, mọi người thấy một thung lũng sâu thẳm.

Bên cạnh một dòng suối chảy qua rừng hoa, thung lũng u tĩnh hiện ra trước mắt.

Hồ Ba Nhất nhìn dấu vết gạch ngói tàn dư trên đất.

"Đây là di tích trên Thần Đạo!" Đi dọc Thần Đạo là đã tiến vào phạm vi mộ Hiến Vương.

"Trùng Cốc!" Béo kinh hô.

Nhìn lối vào Trùng Cốc, mọi người đều xúc động.

Đường xá xung quanh gần như bị thực vật bao phủ.

Tuy nhiên, hai bên thung lũng hoàn toàn là một biển hoa, các loài hoa đua nhau nở rực rỡ sắc màu.

Càng đi sâu vào trong, một màu đỏ của hoa và lá hiện ra, nhìn đâu cũng thấy một thế giới đỏ lửa.

Chương 179

Nhìn hoa và những con bướm lớn, Tuyết Lỵ Dương bỗng nhiên sững sờ.

“Kỳ lạ, loài hoa lá đỏ này thuộc chủng Vũ Liệt Thánh Quyết, đã xuất hiện từ hàng chục triệu năm trước.

Cả loài bướm khổng lồ dị chủng này nữa...” Tuyết Lỵ Dương bắt đầu phổ cập kiến thức chi tiết về những loài thực vật và bướm quý hiếm này.

Trương Thụy Đồng vốn đã biết rõ nên chọn cách phớt lờ.

Đi không bao lâu, hai bên đường Thần Đạo bỗng xuất hiện hai khối đá đen khổng lồ có họa tiết nhãn cầu.

“Hai khối thiên thạch này làm la bàn của tôi mất linh, e là có liên quan đến chúng!” Các thuật Phân Kim Định Huyệt, Thiên Tinh Thủy đều không thể sử dụng, la bàn lại mất tác dụng, nơi này đúng là cấm địa đối với Mạc Kim Giáo Úy.

“Vụ máy bay rơi gần đây chắc cũng liên quan đến hai khối thiên thạch này.” Hồ Ba Nhất lấy đồng hồ điện tử ra, trên đó không hiển thị con số nào.

Béo tò mò hỏi: “Hai thứ này đáng giá bao nhiêu tiền trên quốc tế, hay là tiện tay mang về bán cho mấy ông chuyên gia?” Tuyết Lỵ Dương lườm một cái: “Đừng có mơ, bức xạ của thứ này cực lớn, đứng cạnh lâu là rụng tóc trước, sau đó toàn thân sẽ thối rữa.” Béo vô thức sờ sờ tóc mình...

Đêm đó, mọi người cuối cùng cũng được ngủ một giấc ngon trong thung lũng.

Nhờ có Kỳ Lân Kiệt, muỗi mòng trong Trùng Cốc không dám lại gần, thứ này ở khu vực này đã phát huy tác dụng lớn nhất.

Ngày thứ hai tiếp tục lên đường.

Tiến sâu vào thung lũng, thấy đám côn trùng bên ngoài vừa chạm đến ranh giới phía trong là lập tức quay đầu.

"Chuyện gì vậy, sao đám côn trùng này không dám tiến lên nữa?" Khu vực phía sau như một bức tường ngăn cách tự nhiên, côn trùng bình thường hoàn toàn bị cách ly bên ngoài.

"Đoạn Trùng Đạo, đây chính là Đoạn Trùng Đạo!" Hồ Ba Nhất đột nhiên nói.

Phía trước không xa, thung lũng bỗng bốc lên một luồng sương mù trắng xóa, càng lúc càng nồng, nhìn ra xa cả thung lũng đều bị mây mù bao phủ.

"Đeo mặt nạ phòng độc vào, đó là một vùng chướng khí độc màu trắng." "Uống một viên Hồng Liêm Diệu Tâm Hoàn trước đã." Viên thuốc này dùng để giảm nhịp tim và nhịp thở.

"Ta không cần." Trương Thụy Đồng trực tiếp từ chối.

Béo nuốt viên thuốc vào lòng đầy ngưỡng mộ.

Sau khi uống Kỳ Lân Kiệt, ngoài việc máu chống côn trùng còn có tác dụng trừ tà.

Sau khi uống thuốc, Hồ Ba Nhất đi tới bên Trương Thụy Đồng nói: "Trương gia, nhìn cục diện phong thủy xung quanh, có vẻ như đã bị người ta cố ý cải tạo!" Trên đời gần như không có cục diện phong thủy nào hoàn mỹ, sự cải tạo như ở Trùng Cốc này đòi hỏi phải có nhận thức vĩ mô về địa lý sơn xuyên và sự chuyển dời của các vì sao.

"Trong quyển 'Hóa' của Phong Thủy Bí Thuật có ghi chép về việc

cải đổi long mạch, chuyển phong đổi thủy." Trương Thụy Đồng thuận miệng nhắc một câu, Hồ Ba Nhất chậm rãi gật đầu.

Để làm được điều này cần cải tạo toàn bộ chín vị trí phong thủy.

"Những nơi khác đều bị thực vật bao phủ, chỉ còn vị trí nhãn vị cuối cùng, Cửu Khúc Hồi Hoàn Triều Sơn Ngạn!" Cuối cùng cũng nhìn ra cục diện phong thủy đồ sộ mà Hiến Vương bố trí, khiến lòng Hồ Ba Nhất càng thêm mong chờ về mộ Hiến Vương.

Trương Thụy Đồng nói: "Xem ra ngươi cũng nhìn ra rồi!" Nghe lời Trương Thụy Đồng, Hồ Ba Nhất có chút hổ thẹn.

Cùng đọc Phong Thủy Bí Thuật mà khoảng cách giữa hai người đúng là một trời một vực.

"Tôi phán đoán, mỗi khúc quanh của thung lũng chắc chắn có một ngôi miếu, để tăng thêm tư thế cho 'Thủy Long Mạch'." Nghe vậy, những người khác cũng lờ mờ hiểu ra.

"Ba đạo Đoạn Trùng Tường là để phòng côn trùng cho những ngôi miếu sơn thần đó sao?" Tuyết Lỵ Dương kinh hỉ nói: "Vậy biểu tượng con cóc trong Lăng Phổ chắc là một vị thần linh nào đó!" Béo thở dài: "Biết mấy thứ này có ích gì, cũng đâu có tìm được trực tiếp địa cung của Hiến Vương lão nhi!" Nghe xong cuộc đàm thoại, Trương Thụy Đồng dập tắt điếu thuốc.

"Đính chính một chút, mộ Hiến Vương không có địa cung, mộ ở trên Thiên Cung!" Thiên Cung được nhắc đến trong Lăng Phổ không hề khoa trương, nó thực sự lơ lửng giữa không trung.

Nhân tiện, ta nhắc thêm một câu: "Ngoài ra, một lát nữa gặp độc trùng thì đừng do dự, cứ trực tiếp phóng máu!" Béo cười đáp: "Tất nhiên rồi, máu của ngài còn hiệu quả hơn cả thuốc chống côn trùng." Hồ Ba Nhất cũng có cùng ý nghĩ, từ khi uống Kỳ Lân Kiệt, dọc đường

vào Trùng Cốc chưa từng có con độc trùng nào dám bén mảng tới gần.

Nhận được câu trả lời, Trương Thụy Đồng hài lòng gật đầu.

Cho họ uống Kỳ Lân Kiệt không phải để làm nước hoa, chắc sắp tới cần dùng đến chút máu của họ rồi.

Cổ mộ thời Tần Hán, kiến trúc xung quanh đều không còn giữ được dáng vẻ ban đầu.

Hồ Ba Nhất dẫn đầu tìm vật tham chiếu dọc đường.

Địa thế phía trước thung lũng ngày càng rộng, chướng khí ngày càng nồng.

Trương Thụy Đồng nói: "Sắp đến nguồn gốc của chướng khí rồi." Những luồng độc chướng này không tự nhiên mà có, nếu thực sự dính vào thì sẽ là một chuyện vô cùng khủng khiếp.

Béo nói: "Hay là chúng ta cứ đeo mặt nạ phòng độc rồi xông qua luôn cho rảnh, khỏi phải đi đến tối mịt." Một lát nữa đeo mặt nạ vào thì phải đeo suốt chừng nào còn độc chướng, tháo ra là trúng độc ngay.

"Đừng có ngốc, xông vào như vậy chỉ có nước lạc đường!" Đang nói chuyện, chân thung lũng phía trước cách sông Thiên Ly rất xa.

Đi vào trong, rõ ràng không có gió nhưng các loài cây bụi xung quanh lại không ngừng rung động.

"Mấy cái cây cỏ quái dị này là sao?" Hồ Ba Nhất và Béo kinh ngạc nhìn đám thực vật, tay lăm lăm súng cảnh giác.

Tuyết Lỵ Dương giơ tay: "Đừng căng thẳng, đó là cỏ khiêu vũ, hễ có người lại gần là nó sẽ múa máy như đang nhảy múa, không hại người đâu!" Thực vật xung quanh không ngừng múa may, như thể có thứ gì đó sắp lao ra từ rừng rậm.

Nhưng sau bụi cây lại lộ ra một cái hồ lô lớn màu vàng.

Hồ Ba Nhất kỳ lạ hỏi: "Sao lại là hồ lô cóc?" Đi tới miếu sơn thần, thấy chim chóc xung quanh vẫn sống tốt, mọi người mới yên tâm tháo mặt nạ phòng độc.

"Phù~ không khí gần đây có vẻ sạch." Tuyết Lỵ Dương hít một hơi thật sâu.

Tiến vào trong miếu, thần tượng là một vị thần mặt đen, Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái rồi không thèm để ý nữa.

Hồ Ba Nhất lại không nỡ, giúp thần tượng về lại vị trí cũ rồi vái lạy.

Đi về phía sau ngôi miếu, thấy chín con cóc xếp hàng, miệng con mở con khép hướng về các phía khác nhau.

Chương 180

Trương Thụy Đồng nhìn chín con cóc rồi bước thêm vài bước, nói: "Quả nhiên, lối vào ở phía sau." Trong bản đồ da người có ghi chép một tuyến đường quan trọng đi từ vị trí của những con cóc này.

Hồ Ba Nhất bước tới nói: "Lăng Phổ nói không sai, chắc chắn có một đường hầm dưới đất.

Có thể thông đến vị trí nhãn tinh của Thủy Long Vựng gần nhất, thuận tiện cho hậu nhân đến bái tế Minh Lâu." Ta nhìn chằm chằm vào cửa động: "Kỳ lạ là tại sao lại dùng cóc giữ cửa?" "Đơn giản thôi, vì bên trong là ổ cóc độc!" Trương Thụy Đồng nhìn vào cửa hầm, chưa thấy có gì bất thường.

Béo hỏi: "Dưới này không lẽ là một thế giới cóc sao?" Trương Thụy Đồng ra hiệu đừng nói nhiều, tiện thể nhắc nhở một câu: "Nhớ mang theo móng lừa đen, bên trong không chỉ có cóc đâu!" Cóc thì chỉ là loài độc vật, ta chẳng sợ gì, nhưng những xác khô đặt bên trong mới là thứ quỷ dị.

Tuyết Lỵ Dương cũng thấy kỳ lạ: "Lúc nãy gặp nhiều khó khăn như vậy, giờ không lẽ lại thuận lợi thế sao?" Hồ Ba Nhất lắc đầu nói: "Đây là vị trí phong thủy quan trọng của cổ mộ, Hiến Vương sẽ không làm trò ở đây, nhưng phía sau thì..." Phải rồi, xuyên qua đường hầm này, bên dưới e rằng là một thế giới hoàn toàn khác.

Hai bên lối đi đặt rất nhiều ngà voi làm đồ tùy táng.

Tiếp tục đi tới là một hố bồi táng, bên trong xếp gọn gàng những bộ xương voi hoàn chỉnh.

Đi tiếp nữa lại là một rừng san hô, những cột đá tự nhiên khổng lồ như san hô dưới đáy biển, cành lá sum suê.

Những rễ cây khổng lồ mọc từ trên cao xuống, thậm chí đâm thẳng xuống nước.

Ánh đèn pin chậm rãi di chuyển giữa đám san hô.

Trên mặt nước dần hiện lên một bóng người màu trắng mờ nhạt.

"Có người?" Bóng người đó giống như một nữ tử mặc đồ trắng, trôi theo dòng nước.

"Một xác nữ tống tử!" Nhìn kỹ, khuôn mặt thi thể đầy băng sương.

Béo nắm chặt móng lừa đen: "Tống tử sao mà nhanh thế?" Xác nữ mặc cổ trang, áo dài tay dài, tạm thời chưa phân rõ được là tống tử hay nữ quỷ.

Chớp mắt một cái, xác nữ bỗng quay người lặn xuống nước.

Béo mặt biến sắc nói: "Tôi cảm giác cái xác đó đang cười với mình?" "Theo sát đi, chắc chắn không chỉ có một cái xác đâu." Trương Thụy Đồng nhìn xác nữ, liên hệ với ngôi miếu lúc nãy.

Những thứ được thờ phụng chưa chắc là sơn thần thực sự, mà khả năng cao là tống tử.

"Trương gia nói đúng, xuống nước xem thử trước!" Hồ Ba Nhất thấy xác nữ biến mất, lúc nãy hắn cũng thấy nó cười.

Cảnh tượng đó thực sự khiến người ta rùng mình.

Đúng như câu quỷ cười còn đáng sợ hơn quỷ khóc, thường những con quỷ cười hì hì đa phần đều là lệ quỷ!

Mấy người lặn xuống nước.

Đường thủy là con đường duy nhất dẫn vào trong.

Đường đi đã bị ngập, chắc có liên quan trực tiếp đến trận mưa

sấm lúc nãy.

Mọi người đeo kính lặn vào, trực tiếp lặn xuống đáy.

Đèn chiến thuật trên mũ có thể chiếu sáng phạm vi 15 mét, nhưng nước có nhiều tạp chất, đặc biệt là các loại tảo và cỏ nước nhiều vô kể.

Nín thở, Trương Thụy Đồng di chuyển cực nhanh, tốc độ dưới nước cũng vượt xa người thường.

Ngay khi vừa xuống nước, cảm giác như một số ký ức trong não được đánh thức.

Đột nhiên có một thứ gọi là ký ức cơ thể hiện về, có lẽ cơ thể này đã thức tỉnh ký ức về việc bơi lội điêu luyện.

Di chuyển tự do trong nước, ẩn ước thấy một vật thể đen ngòm.

Bộ đồ trắng trôi nổi, mái tóc dài, một gương mặt đang mỉm cười.

Mẹ kiếp, là Cấm Bà sao?

Nhưng nhìn kỹ lại thấy không khả năng, ở đây chắc chắn không có Cấm Bà.

Nhìn kỹ hơn, nữ tử áo trắng trôi trong nước, giữa đám cỏ nước hiện ra một con cóc lưng đỏ.

Con cóc đó có thể hình khổng lồ, ngoại hình y hệt chín bức tượng cóc đã thấy trước đó.

Chậm rãi ngoi lên mặt nước, Béo phun ra một ngụm nước: "Cái quỷ gì vừa trôi qua vậy?" Hồ Ba Nhất lắc đầu: "Nhìn không rõ, tạm thời chưa xác định được nữ tử đó là tống tử hay nữ quỷ!" "Liệu có phải con cóc lớn dưới nước thành tinh không?

Hay là loại xác trôi?" Béo đột nhiên hỏi: "Nếu là thi thể ngàn năm thì trôi trên nước lẽ ra phải rữa nát rồi chứ!" Xác nữ vừa rồi nhìn bề

ngoài thậm chí không giống một tổng tử đã chết ngàn năm.

Bên bờ bỗng phát ra tiếng vo vo của loài muỗi mòng.

Tiếng động rất gần, Hồ Ba Nhất dùng đèn pin soi qua, thấy trong bóng tối một bầy côn trùng như ruồi không đầu đang bay loạn xạ.

Tuyết Lỵ Dương hạ thấp giọng: "Đám côn trùng này hình như đang đẻ trứng." Trạng thái đó nhìn rất giống loài chuồn chuồn.

"Loài muỗi này không có mắt, lúc nãy tôi lặn xuống phát hiện một số loài cá dưới nước cũng không có mắt!" Hồ Ba Nhất kể lại những gì mình thấy.

Tuyết Lỵ Dương phân tích: "Sinh vật ở đây quanh năm không thấy ánh sáng, mắt chắc đã bị thoái hóa." Trong môi trường tối đen này, đôi mắt dường như trở nên dư thừa.

Đúng lúc đó, dưới nước bỗng có một cái lưỡi dài bốn thước bắn ra, quấn lấy hàng trăm con mông trùng với tốc độ cực nhanh.

Trên mặt nước hiện ra một cái miệng lớn, trực tiếp nuốt chửng đám mông trùng.

"Đám mông trùng này là thức ăn của cóc dưới kia, loài cóc này có kịch độc, may mà chúng thích trốn dưới nước." Tuyết Lỵ Dương thấy đám cóc không hề rời khỏi mặt nước thì cũng yên tâm phần nào.

Dưới nước, một lượng lớn cóc đang săn mồi.

Lúc này, dưới nước bỗng hiện ra những bức phù điêu.

Chương 181

Trương Thụy Đồng bảo mọi người nhổ sạch cỏ nước xung quanh đi, "Nhìn kỹ đi, đài đá này là một tế đàn!" Nghe lời ta, những người khác lập tức giúp gạt cỏ nước ra.

Có thể thấy rõ bên dưới khắc hình vị thần mặt đen, tai lớn mũi cao, đầy lông lá, trong miệng ngậm một cái đầu lâu, hình tượng như một tà thần.

"Thần tượng từ thời Hán trở về sau đa phần đều thanh thoát tiên phong đạo cốt, hình tượng dã man này chắc là di tích của cư dân Nam Cương từ trước thời Chiến Quốc!" Tuyết Lỵ Dương vừa nói vừa tiếp tục hỗ trợ dọn dẹp.

Lúc này Hồ Ba Nhất càng thêm cảm kích Trương Thụy Đồng, nói: "Ở đây nhiều côn trùng như vậy, nếu không có Kỳ Lân Kiệt của Trương gia, chỉ cần bị chúng cắn một cái chắc tôi cũng bỏ mạng ở đây rồi!" Trương Thụy Đồng vẫn nhìn chằm chằm vào bên trong, không hề quay đầu.

Những chuyện này đều nằm trong dự liệu, hơn nữa Kỳ Lân Kiệt đối với ta không có tác dụng, chi bằng để người khác thay ta phóng máu.

Hồ Ba Nhất bỗng nói: "Nhìn xem, hình dáng sơn thần này giống như một con cương thi lông đen ngàn năm không?" Nhìn kỹ lại bức phù điêu trên đá, ta bảo: "Xem bích họa tiếp đi." Nhìn vào nội dung bích họa, thấy bên cạnh một xác cương thi ngàn năm là vô số nữ cương thi đang nhảy múa.

Trương Thụy Đồng liếc qua, thấy trong phù điêu đó toàn là những nữ tử có thân thể cứng đờ, trông không giống người sống đang cử

động.

Tuyết Lỵ Dương thận trọng nói: "Mọi thứ ở đây xuất hiện quá quỷ dị, tôi luôn cảm thấy phía sau có thứ gì đó vô cùng đáng sợ!" Trương Thụy Đồng không nói gì, trong não đang hồi ức lại, ấn tượng là phía sau dường như thực sự có một thứ cực kỳ quỷ dị sắp xuất hiện!

Đồng thời trong những bức phù điêu đó, có một chiếc mặt nạ trông đặc biệt nhất.

Chiếc mặt nạ đó được Trương Thụy Đồng thu lại, bao gồm cả thanh ngọc trượng trước đó.

Chúng vốn là những tế khí mang ý nghĩa đặc thù, đồng thời cũng là văn vật vô giá.

Tuyết Lỵ Dương bất chợt cảm thấy không đúng.

"Tế đàn hóa thạch này xuất hiện từ ba ngàn năm trước, trong khi mộ Hiến Vương chỉ mới hơn hai ngàn năm." "Cương thi ngàn năm này là sơn thần mà người tộc Di thời đó sùng bái, có thể khẳng định những thứ này đã có từ trước thời Hiến Vương!" Những xác chết này ít nhất cũng có lịch sử hơn ba ngàn năm.

Béo ngạc nhiên: "Vậy là có thu hoạch ngoài ý muốn rồi sao?" Nhìn qua tế đàn đó, Trương Thụy Đồng nói: "Có thể khẳng định với các ngươi, 'Sơn Thần' và xác nữ đó đều tồn tại thật sự, lát nữa vào trong phải cẩn thận!" Phàm là những thứ lớn lên nhờ ăn xác chết, Kỳ Lân Kiệt đều có tác dụng khắc chế nhất định.

Để đối phó với tống tử, không cần dùng thuật khu thi, chỉ cần máu Kỳ Lân hiện tại có lẽ cũng đủ trấn áp.

Nghe đến cương thi ba ngàn năm, Béo lập tức phát móng lừa đen cho mọi người.

“Mỗi người một cái, lát nữa chắc chắn dùng tới.” Đường càng đi càng gần, hầm phía trước càng lúc càng tối.

Không gian xung quanh hoàn toàn là một không gian hình hồ lô, khiến con người có cảm giác như đang bị thu nhỏ lại.

Những thứ này chỉ là trò dọa người, trước khi gặp sơn thần ba ngàn năm kia, chúng cố ý tạo tâm lý sợ hãi cho con người.

Béo bỗng nói: “Tôi nhớ đám xác nữ đó đều trần truồng?” Những bộ sa y trắng bao phủ thân thể thực chất cũng không che được gì nhiều.

Những xác nữ dáng người thon thả hiện lên với những tư thế quỷ dị trong phù điêu, căn bản không giống tư thế người sống có thể làm được.

Béo vừa nói dứt câu liền bị một tiếng ho cảnh cáo.

Hắn cười xòa nói: “Suýt quên có đồng chí nữ ở đây!” Từ đầu đến cuối, Trương Thụy Đồng vẫn thong thả bước đi.

Biết phía trước có tống tử đại nhân ba ngàn năm mà vẫn không hề tỏ ra hoảng loạn.

Hồ Ba Nhất cuối cùng không nhịn được hỏi: “Trương gia, ngài thần cơ diệu toán, cho hỏi tình hình phía trước thế nào?” Trương Thụy Đồng dừng bước, châm một điếu thuốc trong bóng tối.

Mùi thuốc lá lập tức lấn át mùi hôi thối thoang thoảng xung quanh.

“Cầm chắc súng, thứ ba ngàn năm đúng là có thật, nhưng không chỉ có vậy, còn có thứ đáng sợ hơn cả cương thi!” Mọi người nghe vậy mặt biến sắc.

“Thứ còn đáng sợ hơn cả cương thi?” “Là gì vậy?” Đi tiếp vào trong, chắc chắn là nơi Hoắc Thị Bất Tử Trùng trú ngụ.

“Hoắc Thị Bất Tử Trùng?” Tuyết Lỵ Dương vẻ mặt quái dị hỏi: “Loài sâu này chẳng phải đã tuyệt chủng từ thời viễn cổ rồi sao, ở đây có sao?” Hồ Ba Nhất và Béo nghe mà ù ù cạc cạc.

Tuyết Lỵ Dương lập tức giải thích: “Thứ Trương gia nói là Hoắc Thị Bất Tử Trùng, một loại sâu có sức sống ngoan cường đến biến thái.” “Loài sâu này miệng có bốn cánh, mọc đầy răng nhọn, thân thể bao phủ một lớp lớp giáp xác dày vô cùng, bên dưới có vô số chân ngạc không ngừng động đậy.” Béo nhịn không được hỏi: “Vậy thì liên quan gì đến sức sống?” Tuyết Lỵ Dương lườm một cái nói: “Tôi chưa nói hết, loài sâu này trừ khi bị tiêu diệt hoàn toàn, nếu không chỉ cần sót lại một chút nó cũng có thể phục hồi như cũ!” Tê~ Béo nghe xong giật mình kinh hãi.

“Mẹ nó, đúng là đáng sợ hơn tống tử thật!” Cương thi ngàn năm thấy không ít, nhưng quái vật biến thái thế này thì lần đầu nghe thấy.

Hắn thậm chí đã có ý định quay đầu tìm đường khác.

Phát hiện ý đồ đó, Trương Thụy Đồng nói: “Đường khác chưa chắc đã an toàn hơn, thậm chí chưa chắc đã dẫn đến Thiên Cung của Hiến Vương.” Ngôi cung điện lơ lửng đó chỉ có một lối vào duy nhất.

Nếu không thì trừ khi biết bay, bằng không căn bản không thể lên được nơi đó.

Theo dòng nước tiếp tục đi tới, mặt nước hiện lên ngày càng nhiều thi thể trôi về cùng một hướng.

Những thi thể đó giữ những biểu cảm khác nhau, quỷ dị nhất là tứ chi đều bị bẻ gãy, đặt theo những tư thế kỳ lạ.

Thung lũng Hồ Lô nghiêng 25 độ dốc xuống dưới, lưu lượng nước nhanh chóng tạo thành thác nước.

Béo hỏi: “Trương gia, bên trong này có thật là có độc cương thi

ngàn năm không?" Trương Thụy Đồng cười nhạt: "Ngươi còn nhớ đôi mắt của Trần hạt tử không?" Trong đầu Béo lập tức hiện lên đôi mắt đỏ thẫm kinh khủng đó, chắc cả đời cũng không quên được.

"Tất nhiên nhớ, Trần hạt tử bị chướng khí độc ở đây..." Hắn bỗng khựng lại, trợn tròn mắt: "Độc chướng?" Thấy hắn cuối cùng cũng hiểu ra, Trương Thụy Đồng gật đầu: "Không sai, bên trong chính là nguồn gốc độc chướng của núi Già Long." Nếu không có Kỳ Lân Kiệt và mặt nạ phòng độc, giờ này mấy người chắc xương cốt cũng không còn.

Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói: "Tôi dám cá bên trong chắc chắn không phải cương thi.

Người Di cũng không đến mức tôn cương thi làm sơn thần, vị sơn thần đó chỉ có khả năng là Hoắc Thị Bất Tử Trùng!" Tuyết Lỵ Dương vẫn không tin vị sơn thần đó là cương thi.

Dòng nước chảy về phía trước, thấy nơi đó xuất hiện một cái hang lớn kỳ lạ.

"Đó là đường hầm nơi người Di năm xưa ném cóc độc vào sao?" Nhìn cái miệng hang đó, nếu dùng cóc để nuôi Hoắc Thị Bất Tử Trùng, thì nồng độ độc tố trong cơ thể nó chắc phải đạt đến mức kinh khủng.

Mọi người vây quanh miệng hang.

Béo: "Để tôi xuống xem trước!" Dưới cửa động là một vách đá hình lòng chảo, qua bao năm bị thác nước dội xuống, bề mặt vô cùng nhẵn nhụi.

Dưới chân Béo toàn là đá ẩm ướt, hơi nước lạnh lẽo bắn ra từ xung quanh.

Chương 182

Hồ Ba Nhất nói: "Tôi cũng xuống xem." Để Béo xuống một mình hắn cũng không yên tâm.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh, trực tiếp dùng tay không leo xuống, động tác nhẹ nhàng đến mức Hồ Ba Nhất còn chưa kịp nhìn rõ.

"Xuống trực tiếp luôn!" Tiếng nói từ dưới vọng lên.

Vừa rồi ta dùng thính lực định vị, nghe thấy Béo đã đáp đất thành công.

Xác định được tình hình phía dưới.

Tuyết Lỵ Dương cũng theo xuống: "Thế nào, có thấy cương thi không?" Béo định nói gì đó rồi lại khựng lại: "Lời này không được nói bừa, lão cương thi chịu không nổi tiếng nhắc đâu, nhỡ một lát nó hiện ra thật thì khổ!" Trương Thụy Đồng: "Qua khu nước sâu phía trước xem thử, đường hầm chắc ở phía đó!" Hoắc Thị Bất Tử Trùng chắc chắn có, nhưng liệu có cương thi hay không thì vẫn chưa xác định được.

Chỉ có điều hình dáng sơn thần kia quá giống cương thi được nhắc tới trong phần dưới của Âm Dương Bí Thuật.

Bên dưới là một hang núi hình vòm, nước trong hang rất sâu.

Đó chính là khu vực nước sâu mà Trương Thụy Đồng nói.

Xung quanh im lặng như tờ, đến cả tiếng nước cũng không nghe thấy.

Trên vòm hang, vô số nhũ đá màu đỏ treo ngược mang màu sắc bán trong suốt.

Ánh đèn pin chiếu vào tạo thành những luồng sáng đỏ mờ ảo.

Tiếp tục đi không bao xa, xác trôi trên mặt nước ngày càng nhiều.

Trương Thụy Đồng bước tới, dùng móng vuốt phi hổ quắp lấy một xác nữ.

"Cẩn thận, tống tử có thể sẽ trá thi đấy!" Hồ Ba Nhất nhắc nhở.

Loại cổ thi này đã ở đây hơn ba ngàn năm, đột nhiên tiếp xúc với sinh khí của người sống, không khéo sẽ trá thi thật.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn: "Thi thể đã qua xử lý đặc biệt, sẽ không thi biến!" Những thi thể này còn có công dụng khác, so với thi biến thì dùng để nuôi Hoắc Thị Bất Tử Trùng còn có giá trị hơn.

Chỉ là tất cả đều là những cô gái trẻ, lại còn trần truồng, chắc liên quan đến sở thích của người thiết kế cơ quan.

Các xác chết trôi nổi mặt hướng lên trên, hai chân buông thõng, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi dòng nước mà đều giữ cùng một tốc độ trôi về một hướng.

Trên thân xác nữ bỗng phát ra hai luồng bạch quang.

Khí lạnh quỷ quái khiến mọi người cảm thấy lạnh thấu xương.

"Phải đi thôi, Hoắc Thị Bất Tử Trùng sắp đi săn mồi rồi!" Nhìn kỹ những thi thể đó, dường như linh hồn đều bị phong ấn trong cơ thể, thần tình đờ đẫn, trên mặt hiện lên biểu cảm hoặc khóc hoặc cười quái dị.

Thi thể xung quanh càng lúc càng nhiều, nhìn xa phải có đến hàng ngàn cái.

Cách thức săn mồi của con sâu bất tử kia có lẽ hơi đặc biệt.

Nhìn ở cự ly gần, những thi thể này có vẻ ngoài lung linh trong suốt, vóc dáng đầy đặn.

Béo nói: “Phải chi còn sống thì tốt biết mấy!” Câu nói vừa dứt lại nhận về một loạt ánh mắt trắng dã.

“Đến cả xác chết mà cũng có hứng thú sao?” Nhìn kỹ, phía trên không gian bỗng ngưng tụ thành chất khí màu đỏ, kết nối với dòng nước.

Luồng sáng trắng trên thi thể nhanh chóng bị ánh đỏ bao phủ.

Những xác nữ đó tranh nhau trôi về phía sau một tảng đá.

Trương Thụy Đồng đi theo hướng khác, thấy phía sau đó có một đường hầm.

Hồ Ba Nhất nói: “Hồng vụ chắc là luồng hắc khí được vẽ trên tế đàn, khi nồng nặc đến mức độ nhất định sẽ hóa thành màu đen.” Xung quanh là độc chướng màu đỏ, trông đỏ tươi như máu, màu sắc sặc sỡ trên bề mặt càng minh chứng cho độc tính của nó.

Tuyết Lỵ Dương giật mình: “Mọi người tuyệt đối đừng tháo mặt nạ phòng độc, độc tính của hồng vụ này mạnh hơn bạch vụ gấp trăm lần!” Nếu độc của Trần hạt tử chỉ làm mù mắt, thì hồng vụ này nếu không chuẩn bị trước, con người có thể chọn cách hỏa táng tại chỗ luôn, không có đường sống.

Xác nữ tập trung ngày càng nhiều, cảnh tượng phía trước hiện lên cực kỳ cổ quái.

Tuyết Lỵ Dương khẩn trương: “Đây chẳng lẽ là nơi ở của Hoắc Thị Bất Tử Trùng?” Mọi người tập trung ánh mắt vào Trương Thụy Đồng.

Lúc này chắc chỉ có ta mới biết rõ.

Trương Thụy Đồng gật đầu: “Đúng như cô nghĩ.” Muốn đi qua đoạn đường phía trước, bắt buộc phải vượt qua cửa ải Hoắc Thị Bất Tử Trùng này.

Hồ Ba Nhất và Béo nhìn nhau, xác nữ chất đống phía trước làm họ liên tưởng đến lò sát sinh chất đầy gà.

Trong những đường hầm cổ mộ do người man di cổ đại thiết kế, mạng người căn bản không được coi ra gì.

"Phải có bao nhiêu thi thể mới đủ cho nó ăn suốt ba ngàn năm chứ?" Ròng rã ba ngàn năm, số lượng xác nữ nhiều đến mức không tưởng.

Béo đột nhiên nổ một phát súng.

Ngay sau đó, một cảnh tượng không thể tin nổi đã xảy ra.

Những xác nữ đó như sống dậy, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Béo.

"Mấy cái xác này có ý thức sao?" Béo không tin vào mắt mình.

Trương Thụy Đồng cạn lời: "Đây là thuật đằng độc của cổ đại, hành hạ con người đến chết để tích lũy oán khí rồi nuôi sâu bất tử!" Cách thức chuyển hóa này không khác gì nguyên lý của cổ thi, chỉ có điều lần này vật chủ biến thành xác thịt.

Hồ Ba Nhất nghi hoặc: "Phong thủy ở đây được xọi là Thần Tiên Huyệt, Hồ Lô Động, Ngọa Ngưu Địa, Thái Cực Vựng hội tụ, nơi này nhìn thế nào cũng không thấy ra cương thi được!" Đang lúc Hồ Ba Nhất ngẩn người, Béo bỗng bắn súng xuống nước.

"Hiện ra rồi, tôi thấy một con to lắm!" Tiếng súng như bắn vào sắt thép, phát ra những tiếng đanh thép.

Chương 183

Béo sợ hãi lùi lại hỏi: "Trương gia, cái con sâu bất tử này là cái thứ gì mà lì đòn thế?" Béo vừa dứt lời, mọi người nhìn hắn như nhìn kẻ ngốc.

"Đã bảo rồi, nó là sâu bất tử, là quái vật gần như không thể chết!" Hồ Ba Nhất mắng xong, tay cầm súng nhìn xuống nước.

Dưới đáy nước sâu thẳm có một bóng đen khổng lồ đang bơi.

"Dưới đó có thứ gì?" Mọi người lập tức chĩa súng xuống nước.

Sương đen xung quanh ngày càng nồng, căn bản không nhìn rõ con sâu bất tử ở đâu.

Sau một hồi nã súng trường, ngoài những tiếng va chạm kim loại ban đầu, sau đó đều bắn trượt hết.

Một chiếc mặt nạ vàng khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn chiếc mặt nạ đó, Trương Thụy Đồng phát hiện nó y hệt chiếc ta đã lấy trước đó.

"Con quái vật này cũng là một mắt xích trong thiết kế cơ quan mộ Hiến Vương!" Tuyết Lỵ Dương nhìn mặt nạ rồi nhìn xuống nước.

Bên dưới không ngừng sủi bọt khí, một dải vảy xanh bỗng xuất hiện trong nước.

"Thanh Lân Cự Mãng!" Tuyết Lỵ Dương thấy con trăn lớn lộ diện thì lộ vẻ vui mừng.

Trước đó khi gặp con trăn này, cô đã tận mắt thấy nó nghe lệnh Trương Thụy Đồng.

Lúc này nó xuất hiện rõ ràng là có thêm một trợ thủ đắc lực.

Mặt nạ vàng với sừng rồng, miệng thú, tai cá sát ngay trước mắt.

Bất ngờ Thanh Lân Cự Mãng quấn quanh Hoắc Thị Bất Tử Trùng hiện ra bên cạnh họ.

"Đến nó cũng sợ con sâu bất tử này sao?" Nhìn phản ứng của Thanh Lân Cự Mãng, mọi người đều có dự cảm không lành.

Thực lực của con trăn này không hề yếu so với những quái vật đã gặp dọc đường.

Nó cũng được nuôi lớn bằng thuật đẳng độc, là một con mãng xà kịch độc.

Con sâu bất tử mỗi nhịp thở đều nhả ra lượng lớn độc khí màu đỏ.

Trương Thụy Đồng nói: "Nó đã hóa thành một vũ khí sinh hóa sống rồi, đừng có tùy tiện lại gần." Lúc này, hình xăm Kỳ Lân trên người ta chợt hiện lên rực rỡ.

Mức độ độc chướng này đối với người có máu Kỳ Lân như Trương Thụy Đồng ta chẳng thấm tháp gì.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này ăn xác chết mà lớn, máu Kỳ Lân khắc chế mạnh nhất những thứ ăn xác, đặc biệt là sâu bọ.

Trương Thụy Đồng bỗng tung người nhảy một khoảng cách khó tin, nhẹ nhàng đáp xuống lưng Thanh Lân Cự Mãng.

Ta thản nhiên nói: "Không tệ." Trước đó đã biết có Hoắc Thị Bất Tử Trùng, ta đã lần theo dấu vết của con trăn này dọc đường, tốc độ không hề chậm.

Sau khi hấp thụ chướng khí màu đỏ, đôi mắt xanh của nó đỏ rực, trạng thái cũng phát sinh biến hóa.

Trương Thụy Đồng trầm giọng nói: "Chuẩn bị phóng máu, máu của các ngươi có tác dụng với thứ này!" Khi Béo định cứa tay thì bị

Hồ Ba Nhất ngăn lại.

"Trương gia, cơ thể quái vật này bao phủ một lớp lớp giáp vảy rồng, lớp giáp này phải làm sao?" Sâu bất tử lại thêm lớp giáp vảy, nếu là người thường thì có bao nhiêu mạng cũng chết.

Nếu Trần hạt tử năm đó biết được điều này, chắc chắn không chỉ mất đi đôi mắt.

"Lớp giáp vàng này không kín kẽ hoàn toàn, dùng máu của các ngươi có thể khắc chế!" Nói xong, lớp sương mù đỏ trước mắt dần tản ra.

Thanh Lân Cự Mãng bỗng từ phía sau lao tới quấn chặt con sâu bất tử.

Béo bôi máu mình lên đạn, dùng súng trường tự động nhắm vào những phần hở của nó mà xả đạn, khiến con sâu bất tử vùng vẫy không thôi, mặt nước tung bọt trắng xóa.

Giữa chiếc mặt nạ vàng khổng lồ có một con mắt độc, bên trong lộ ra màng máu màu hồng nhạt, nhìn kỹ trông giống miệng sâu hơn.

Cái miệng rộng như máu như một cánh cửa dẫn đến địa ngục, khi mở ra chia làm bốn mảnh hình vuông.

Bên trong miệng lớn có vô số miệng nhỏ, sau khi nuốt mồi có thể thực hiện nhiều lần xé nát.

Béo nhắm chuẩn vào những nơi trên thân con sâu không được giáp vàng bao phủ.

"Con sâu này bộ đánh không chết thật sao?" Đạn đã bôi máu chỉ làm nó đau đớn chứ chưa thấy nó chùn bước.

Sau khi bị thương, nó càng trở nên hung tợn hơn.

Trương Thụy Đồng cứa tay, dùng hai ngón tay bắn ra vài giọt máu

vào thẳng miệng Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Sau đó lại lặp lại động tác đó.

Lực từ Hoàng Kim Nhị Chỉ cực lớn, máu gần như bắn sâu vào cuống họng nó.

Con sâu lớn lập tức vùng vẫy điên cuồng tại chỗ.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Thừa cơ hội này, tấn công vào miệng nó!" Béo dùng súng phun lửa quân dụng, dồn toàn bộ nhiên liệu phun vào thân nó.

Trương Thụy Đồng áp sát bên cạnh, dĩ nhiên không bỏ lỡ cơ hội hấp thụ tinh hoa.

Sau khi hấp thụ, không những mọi năng lực đều thăng tiến, mà cả huyết mạch e rằng cũng sẽ biến hóa lên tầm cao mới.

Nhìn kỹ, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này khoác trên mình những lớp giáp dày do con người chế tạo.

Phòng ngự của nó còn mạnh hơn cả xe thiết giáp.

Chương 184

Điểm yếu duy nhất là cái miệng, dù mạnh thế nào cũng phải ăn.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng vốn dĩ đã dở sống dở chết, khả năng phục sinh khi bị rút sạch tinh hoa sinh mệnh thì cũng chẳng khác gì sâu bọ bình thường.

Mọi người hợp lực cạy lớp giáp của nó ra, nhìn thấy "chân dung" bên trong, Béo buồn nôn: "Thật là kinh tởm!" Ngay lúc đó, Hoắc Thị Bất Tử Trùng gian nan bò dậy.

Tuyết Lỵ Dương lập tức nhắc nhở: "Không được để nó xuống nước, nếu không nó có khả năng sẽ phục sinh!" Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Trương Thụy Đồng lấy thuốc nổ từ chỗ Béo.

Con sâu lớn này cũng biết nhẫn nhục chờ thời.

Lúc mọi người đang nói chuyện, nó đang tìm cơ hội tẩu thoát.

Thuốc nổ được ném thẳng vào miệng nó, một tiếng nổ lớn vang lên, thời điểm nổ được ta căn chỉnh vô cùng chuẩn xác.

Về thể hình, con sâu này to ngang đầu tàu hỏa, khi nổ tung thì mảnh xác văng khắp nơi.

Vụ nổ làm văng ra hàng trăm xác nữ, đồng thời hiện ra một cỗ quan tài đồng xanh, không biết đã bị nó nuốt vào từ lúc nào.

Chất đống trên quan tài đồng là những xác nữ đen kịt.

"Mau dời đám xác nữ này đi, để xem trong quan tài đồng có gì!" Béo nói xong, Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm hộp đồng: "Kích thước thế này, bên trong chứa thứ gì nhỉ?" Ta và Béo đeo găng tay hợp lực bê từng xác nữ ra.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: “Hạn chế chạm vào bụng thi thể.” “Bụng?” Béo nghe xong tò mò nhìn qua.

Xác nữ không mảnh vải che thân, toàn thân đen sạm phù nề, đặc biệt phần bụng hơi gồ lên.

Cố nén cơn buồn nôn, hắn nhìn chằm chằm gương mặt hung tợn của xác nữ.

“Xác chết gì mà nặng thế!” Rõ ràng là dáng người mảnh mai, nhưng trọng lượng ít nhất cũng phải trên 150 cân.

“Đám xác nữ này đã thạch hóa rồi, trải qua ba ngàn năm bề mặt hình thành một lớp vỏ cứng!” Tuyết Lỵ Dương nhìn bề mặt thi thể, không rõ tại sao lại hình thành lớp vỏ như hổ phách này.

Sau đó Béo và Hồ Ba Nhất đem đám xác nữ đó xếp sang một bên.

Những vết bẩn trên bề mặt hộp đồng được Béo lau chùi tỉ mỉ, lộ ra lớp đồng xanh.

Béo đưa tay định mở nhưng lại lưỡng lự: “Trương gia, trong quan tài này không lẽ chứa vị sơn thần kia?” Nếu bên trong là cương thi ba ngàn năm thì đúng là dùng mạng để mở quan tài, cái giá có vẻ hơi lớn.

“Bên trong là tống tử thì không sai, nhưng không phải vị sơn thần kia!” Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm quan tài đồng, thản nhiên nói: “Lát nữa hãy mở, bên cạnh có thứ sắp xuất hiện!” Theo ánh mắt Trương Thụy Đồng, mọi người thấy bụng của đám xác nữ đen sạm xung quanh đang không ngừng động đậy.

Như thể có thứ gì đó sắp chui ra từ bên trong.

“Bụng xác nữ đang động đậy sao?” Tuyết Lỵ Dương cũng là phụ nữ, nhìn xác nữ không có nhiều kiêng kị như đám đàn ông.

Nhìn qua cứ như xác nữ sắp “sinh con” tại chỗ...

Béo nhìn Trương Thụy Đồng, trong đầu bỗng hiện lên khái niệm Tử Mẫu Hung Hạn Bạt.

"...Tử Mẫu Hung?" Hồ Ba Nhất nhìn đám xác nữ, nếu hàng ngàn xác nữ ở đây đều mang thai...

Nghĩ đến đây, Hồ Ba Nhất hận không thể lôi lão Hiến Vương ra khỏi quan tài mà quất xác.

Trong đầu Trương Thụy Đồng bỗng vang lên thông báo hệ thống: 【Đinh!

Xuất hiện nhiệm vụ nhánh: Tiêu diệt đám đẳng trùng này, số lượng 300 con nhận thưởng Ngũ Tử Tư Đả Thi Tiên; tiêu diệt 3000 con nhận được một viên Thi Đan ba nghìn năm.】 Trước mắt là đám xác nữ, có thể coi là dây chuyền sản xuất đẳng độc của Hiến Vương, tất cả đều là sản phụ chưa đến ngày sinh, số lượng ít nhất cũng phải hàng vạn.

Tuyết Lỵ Dương đau lòng: "Tất cả đều là sản phụ chưa đến ngày sinh, Hiến Vương đào đâu ra nhiều sản phụ như vậy?" Ta vừa nhớ lại những gì đã đọc trong bản ghi chép của cổ Điền Quốc.

Điền Quốc có một loại thuật đẳng cổ lão, trong dã sử cũng có vài dòng nhắc tới, dùng "Đẳng dẫn" khiến phụ nữ thụ thai sinh ra đẳng trùng.

Trong tình huống đó người phụ nữ chết đi sẽ mang oán khí cực nặng, mới có thể tích lũy được độc tố vượt ngoài sức tưởng tượng.

Một cảnh tượng khó tin hiện ra trước mắt, xác nữ bắt đầu "sinh" ra những con sâu dài đang chậm rãi luồn lách chui ra.

"Tôi cứ ngỡ cách làm diệt tuyệt nhân tính này chỉ là lời đồn, không ngờ lại là thật, số lượng lại nhiều đến thế này!" Hiến Vương chiếm cứ khu vực Trùng Cốc, thấy nơi đây phong thủy tuyệt giai, là vùng đất

linh tuệ vô song, nên nảy sinh ý định mượn phong thủy nơi này để vũ hóa thành tiên.

Hồ Ba Nhất nhặt một mảnh giáp rơi ra từ Hoắc Thị Bất Tử Trùng, trên đó khắc đầy những câu chú mật mã.

Thứ này không lạ, chỉ là kinh ngạc khi nó được ứng dụng ở đây.

"Trên những khí vật này đều khắc phù chú trấn hồn của Đạo gia, dùng để trấn áp oan hồn ở đây!" Chú ngôn Đạo gia lại bị dùng để hỗ trợ tà thuật, không biết tổ sư Đạo gia mà biết thì sẽ nghĩ sao.

Béo nuốt nước bọt: "Vậy sau khi mất đi những thứ này, chuyện gì sẽ xảy ra?" Câu hỏi của Béo khiến Trương Thụy Đồng nhớ đến nhiệm vụ hệ thống vừa rồi.

Nguyên bản những thi thể này bị phong ấn nên gần như không thể trá thi, nhưng nếu phong ấn bị phá vỡ thì chưa chắc.

"Hừ, phụ nữ không sinh con mà lại sinh sâu sao?" Đối với chuyện này, Béo nhìn đám xác nữ mà không tài nào cười nổi.

Trương Thụy Đồng mặt biến sắc: "Chuẩn bị đi, một lát nữa có khi sẽ có người mất mạng đấy!" Đám xác nữ đen sạm bắt đầu mọc ra lớp lông nhung đen kịt.

Đằng trùng bên ngoài bị thi thể hấp thu ngược vào trong.

Đám tống tử này thực sự sắp trá thi rồi.

Cùng lúc đó, trong chiếc quan tài đồng nhỏ cũng phát ra những tiếng va đập.

Như thể có thứ gì đó bên trong đang nỗ lực tông vào nắp quan tài.

"Kích thước quan tài thế này, nhìn giống quan tài trẻ em, bên trong chứa hài nhi sao?" "Không phải hài nhi, một lát nữa sẽ rõ." Bên trong là một xác anh nhi đã ngọc hóa, lát nữa xung quanh sẽ toàn là tống tử

trá thi.

Ta không có tâm trí và thời gian để giải thích thứ bên trong là gì.

Chương 185

Còn về phần thưởng Ngũ Tử Tư Đả Thi Tiên, tạo hình giống hệt Đả Thần Tiên của Khương Tử Nha.

Tác dụng của nó bắt nguồn từ điển tích Ngũ Tử Tư quất xác, chuyên dùng để đánh tống tử.

Thấy trên quan tài đồng có hai lỗ khóa, Béo sực nhớ đến thanh ngọc trượng lúc nãy, thứ đó đang nằm trong tay Trương Thụy Đồng.

"Giờ tính sao, phía sau vẫn liên tục có xác nữ trôi vào, chúng ta e là không còn đường lui rồi." Tuyết Lỵ Dương lo lắng nhìn Trương Thụy Đồng.

Nhìn đám xác nữ ngày càng nhiều xung quanh, quan trọng là chúng đang hóa thành tống tử, không ngừng biến hóa, trên thân đồng thời phát ra luồng sáng xanh nhạt.

Vô số nữ thi tỏa ra ánh sáng mờ ảo, khắp người mọc đầy lông đen, cái miệng nhỏ há ra để lộ hai chiếc răng già dài ngoẵng.

Hồ Ba Nhất cảm thấy não bộ rối loạn: "Chuyện gì thế này?

Những thi thể này đều được tẩm nhựa thông để định hình, theo lý không thể thi biến!" Theo ghi chép trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, thi biến cần những điều kiện cơ bản.

Đầu tiên phải có một thi thể, mà những nữ thi này bên trong hoàn toàn bị lấp đầy bởi thủy trệ phong thay cho huyết nhục, sau khi chết toàn thân đen kịt.

Những thiếu nữ vốn được chế thành "tiêu bản" giờ lại biến thành những con kim cương lông đen đầy mình, cơ thể phù thũng xấu xí đến mức không dám nhìn thẳng. "Bớt lời đi, trực tiếp lên!" Trương Thụy

Đồng liếc nhìn thanh vật phẩm, thiết bị phun lửa hệ thống cho có thể dùng thêm một lần nữa.

Xung quanh một mảnh tối đen, cũng chẳng buồn che đậy, ta trực tiếp lấy ra nhắm thẳng vào đám bóng đen đang đi tới trên mặt hồ.

Oành!

Ngọn lửa hung mãnh có phạm vi lớn hơn gấp năm lần loại máy phun mà tộc nhân Trương gia chuẩn bị.

Quả nhiên hàng của hệ thống mới là tinh phẩm.

Nhiệt độ cao hơn một ngàn độ thiêu rụi đám cương thi lông đen, ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy mừng rỡ: "Mau, dùng lửa có kỳ hiệu, biểu bì đám cương thi này có nhựa thông, rất dễ cháy!" Nhưng sau đó, trên người họ ngoài pháo khói lạnh thì chỉ còn một ít nhiên liệu rắn có thể dùng.

Lông đen của cương thi không cháy được, nhưng nhựa thông thì có, tốc độ cháy cực nhanh.

Một phút sau, nhiên liệu máy phun lửa cạn sạch.

Trương Thụy Đồng từ thanh vật phẩm lấy ra Long Uyên Hắc Kim Cổ Đao.

Trong lúc kích động, bóng đen phía sau xuất hiện, khi bị cương thi bao vây, bóng đen gầm lên một tiếng, lập tức một luồng áp lực đáng sợ hiện ra.

Đám cương thi xung quanh bỗng đứng khựng tại chỗ, tốc độ huyết mạch Kỳ Lân tăng lên, số lượng thu hoạch tăng vọt.

Béo và Hồ Ba Nhất dùng súng quét bắn, nhưng tác dụng cực kỳ hạn chế. "Dùng máu, đám tống tử này sợ sức mạnh của Kỳ Lân Kiệt!"

Trương Thụy Đồng nhíu mày nhắc nhở một câu, rồi không thèm để ý nữa. 【Số lượng: 256】, con số trên đỉnh đầu không ngừng tăng lên, hệ thống đang đếm số thời gian thực.

Xung quanh được dọn ra một khoảng trống, xác đen đầy đất bị phanh thây xẻ thịt.

Nhìn chằm chằm vào núi xác phía sau, ta thở hắt ra một hơi: "Không ổn, tốc độ quá chậm!" Cửa nhẹ vào tay, tiên huyết từ vết thương từ từ chảy ra, máu Kỳ Lân vảy về phía đám cương thi lông đen dày đặc.

Phịch ~ Béo vừa mới đánh ngã một con cương thi lông đen thì nghe thấy tiếng động phía sau. "Tống tử lại quỳ xuống rồi!" Bởi vì khi ở Lỗ Vương Cung, tình huống này đã từng xảy ra một lần.

Bên trong những tống tử này phong ấn oan hồn, máu Kỳ Lân của Trương Thụy Đồng có hiệu quả tự nhiên càng thêm trực tiếp.

Thấy Béo và Hồ Ba Nhất đều đang dùng xẻng sắt, ta lấy ra hai thanh kiếm trong tay. "Béo, Lão Hồ, đỡ lấy, đem đám tống tử này băm sạch cho ta!" Trương Thụy Đồng hỏi hệ thống: "Hệ thống, tình huống này, cương thi do họ chém có tính cho ta không?" 【Đinh, đồng đội hiệp trợ thu hoạch, có thể tính số lượng.】 【Đinh, tặng thưởng Đả Thi Tiên.】 Nhìn qua Đả Thi Tiên trong thanh vật phẩm, một sợi roi có tạo hình cực kỳ giống Đả Thần Tiên của Khương Tử Nha trong truyền thuyết.

Ta liếc qua giới thiệu vật phẩm: "Chuyên dùng để quất xác, hiệu quả với người bình thường rất kém." Ngoài ra dường như không có giải thích gì thêm. "Trương gia, cẩn thận!" Giọng của Tuyết Lỵ Dương đột nhiên truyền tới từ phía sau.

Vừa lấy lại tinh thần, một con cương thi đã xuất hiện trước mắt, chậm vài giây nữa thôi có lẽ nó đã dán sát vào mặt rồi.

Không chút do dự, cây roi trong tay Trương Thụy Đồng quất mạnh lên người con cương thi.

Lớp vỏ cứng nhắc của nó bỗng nhiên lõm xuống, thậm chí ta còn chưa dùng hết sức lực.

Thấy hiệu quả, ta vui mừng khôn xiết: "Hệ thống không nói cho ta biết, cương thi bị quất roi chỉ có thể đứng yên tại chỗ chịu đòn sao?" Không chỉ vậy, khi quất xuống, oan hồn bên trong tống tử bị đánh đến mức biểu cảm vặn vẹo.

Bên tai nghe rõ tiếng lệ quỷ thét chói tai.

Lại dùng sức quất thêm một phát, con cương thi trước mắt lập tức bị đánh đến mức quỳ xuống cầu xin.

Lần này không có hiệu quả của máu Kỳ Lân mà cương thi cũng phải quỳ.

Cầm lấy Đả Thi Tiên, khi quất xác, Trương Thụy Đồng hoàn toàn không biết mệt mỏi.

Thậm chí còn lấy đó làm vui, ba ngàn con cương thi cuối cùng đều bị đánh đến mức tan xương nát thịt, oan hồn rời khỏi cơ thể.

Nhìn cảnh tượng thảm khốc trước mắt, Hồ Ba Nhất, Béo và Tuyết Lỵ Dương cả ba đều ngây người. "Đây đều là... ma sao?" Một trận quất xác này không chỉ giết cương thi, mà còn siêu độ cho những thiếu nữ vô tội bị Hiến Vương ngược sát.

Chương 186

Những thiếu nữ lệ đầy mặt, quỳ dưới đất dập đầu liên tục.

Béo bĩu môi, có chút đồng tình nói: "Không biết đau là thật, nhưng họ đang cảm kích đấy!" Tuyết Lỵ Dương thở dài: "Tự nhiên là cảm kích, những người bị dây leo độc hại chết, có kẻ biến thành vật độc, thậm chí không có cơ hội như thế này!" Nhìn đống thi thể chất cao như núi, đợi những quỷ hồn biến mất trong không gian trống trải, Tuyết Lỵ Dương khẽ than: "Hiến Vương giết người vô số, tội ác tày trời, tôi đi đổ đấu lần này cũng là hành thiện tích đức rồi." Béo vẻ mặt trầm trọng: "Đúng thế, trách nhiệm của đồng chí chúng ta rất nặng nề, căm thù của phụ nữ rất sâu sắc, đợi chúng ta chiếm được cung điện trên trời, sẽ đem minh khí của lão già Hiến Vương bất kể lớn nhỏ cuộn sạch sành sanh, dù cần hay không cũng phải lấy, nếu không thì thật có lỗi với những người phụ nữ hàm oan mà chết kia." Không khí trầm trọng ban đầu đã bị Béo phá hỏng.

Trương Thụy Đồng vừa nãy đang nhận phần thưởng, lúc này mới tỉnh táo lại, nói: "Toàn nói nhảm!" Những lời của Béo nghe xong cũng như không, ta dời ánh mắt sang chiếc quan tài đồng nhi đồng kia, lấy ra Long Hổ Ngọc Trượng.

Đó là quyền trượng của Đại tế ty, đồng thời cũng là chìa khóa của quan tài đồng.

Đặt chiếc quan tài đồng lên bãi đất trống, đống xác vụn bên cạnh bốc ra mùi hôi khó ngửi.

Ánh mắt bốn người lúc này đều nhìn chằm chằm vào vật mà con bất tử trùng vừa nôn ra cuối cùng.

Hồ Ba Nhất kỳ lạ hỏi: "Chẳng lẽ vì trong bụng có thứ này nên nó

không thể thực sự tiêu hóa hết đống thi thể, chỉ có thể ăn đống thủy trệ phong bên trong?" Số lượng thi thể trong đó lên tới hàng ngàn, dù vậy cũng không đủ cho con Hoắc thị Bất Tử Trùng kia ăn liên tục suốt hơn hai ngàn năm.

Đặt Long Hổ Ngọc Trượng lên, xoay về bên trái, nghe thấy tiếng "cạch" một cái.

Béo mong đợi nói: "Trong quan tài chẳng lẽ là đứa con trai chết yểu của lão già Hiến Vương?" "Không thể nào, người thân của Hiến Vương nếu có mai táng cũng phải mai táng trong cung điện trên trời kia mới đúng!" Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm vào chiếc hộp, nói: "Theo tôi, chiếc hộp này nên là quan tài đồng tử tùy táng." Chiếc quan tài này thực tế hoàn toàn khác với thăng long quan tài.

Bề mặt không hề có quy tắc, thậm chí chẳng có quy luật nào, chỉ có thể miễn cưỡng gọi là một chiếc hộp đồng hình quan tài.

Hồ Ba Nhất nhắc nhở coi chừng có độc khí hay cơ quan, rồi hộp được mở ra.

Khi nhìn vào hộp, Trương Thụy Đồng nhớ lại thông tin về quan vũ. "Suốt dọc đường này, tọa lạc trong cổ mộ có rất nhiều thiết kế độc ác, nhất thiết phải thập phân tiểu tâm!" Nhắc nhở xong, ta nhìn vào trong quan tài nhi đồng.

Từ lỗ chìa khóa chảy ra một dòng nước đen, mọi người cứ ngỡ là nước độc, nhưng phát hiện nước ngấm vào đất rồi nhanh chóng biến mất.

Đợi nước đen chảy hết, chiếc hộp bỗng chấn động một cái. "Cẩn thận!" Tuyết Lỵ Dương phản ứng cực nhanh, lập tức mở Kim Cương Tán chắn phía trước.

Đợi vài giây vẫn không thấy bất kỳ dị thường nào. "Cơ quan sao?"

Tuyết Lỵ Dương dời Kim Cương Tán ra. "Tiểu cương thi tỉnh rồi!" Mọi người nhìn vào trong quan tài, thấy một khối vật thể mềm kỳ lạ, giống như một khối hổ phách mỹ ngọc.

Phía bên cạnh chỗ bị hỏng lộ ra những góc cạnh bằng ngọc.

Dưới ánh đèn pin, nó hiện ra vô cùng tinh oánh quang nhuận.

Béo thấy khối mỹ ngọc đó, lập tức dùng xẻng phá hỏng lớp vỏ bọc bên ngoài.

Hồ Ba Nhất thấy thủ pháp thô bạo thì nhíu mày.

Nhìn kỹ bên trong toàn là những khí vật kỳ quái.

Trương Thụy Đồng bảo họ đặt đồ xuống trước.

Hồ Ba Nhất hỏi: "Chẳng lẽ bên trong lại là một oan hồn bị phong ấn?" "Thế còn tiểu tống tử đâu?" Béo nhìn chằm chằm vào khối cầu không ngừng tìm kiếm.

Nhìn kỹ lớp vỏ ngọc, bên trên vẽ đồ họa Long Hổ Bách, thần sơn thần mộc.

Rõ ràng là những thứ đã được đồ đằng hóa.

Đặc biệt là thần sơn thần thụ trên đó, chính là tình hình của Già Long sơn trong thần thoại viễn cổ. "Thứ này thuộc thời kỳ đồ đá." Tuyết Lỵ Dương nhìn kỹ, phát hiện người trên đồ án cầm đồ đá, toàn thân mặc da thú. "Con người thời đồ đá vừa mới nắm vững kỹ thuật gia công ngọc khí, trong nhiều di chỉ tiền sử có xuất thổ không ít ngọc khí tinh mỹ!" Nhìn chằm chằm vào thứ đó, thấy sắc mặt Hồ Ba Nhất không ổn, Trương Thụy Đồng nói: "Trước tiên xem thứ bên dưới đi." Béo đào lớp bên dưới lên, thấy bên trong bọc một lớp hũ gốm màu xanh sẫm.

Hũ gốm cao khoảng bốn mươi centimet, tạo hình cổ phác, khá

giống với hũ gốm tiền sử được phục nguyên trong bảo tàng. "Bên trong... chắc không phải là tiểu tống tử chứ?" Béo vừa dứt lời, Trương Thụy Đồng nói: "Tiểu tống tử bên trong chỉ là xác trong hũ, lát nữa đừng có tùy tiện đưa tay vào!" Béo gật đầu, sau đó cẩn thận gạt lớp đất phong trên bề mặt ra.

Mấy ánh mắt tò mò cùng nhìn xuống miệng hũ.

Bên trong đầy ắp một làn nước trong vắt. "Đựng nước sao?" Béo ngẩng đầu nhìn những người khác.

Trương Thụy Đồng liếc mắt liền thấy trong nước có một hài nhi đang ngẩng đầu nhìn chằm chằm.

Béo nhìn kỹ lại, thấy trong hũ có một đôi mắt thò ra.

Lập tức hai tay không vững, hũ suýt nữa tuột khỏi tay: "Úi chà, cái thứ nhỏ xíu này đang nhìn Béo gia ta sao?" Gọi Hồ Ba Nhất lại, hai người chuẩn bị bế hài nhi bằng ngọc ra. "Khoan đã!" Trương Thụy Đồng ngăn hai người lại, nói: "Nó còn sống." Đổ hài nhi trực tiếp xuống đất, hài nhi bằng ngọc từ từ bò về phía họ.

Nửa thân trên là hình hài nhi, nửa dưới lại là một nửa thân sâu. "Tê, cái thứ yêu quái này!" Béo nhìn chằm chằm vào quái vật, may mắn vì vừa nãy không đưa tay ra.

Trương Thụy Đồng không nói hai lời, trực tiếp rút Đả Thi Tiên.

Roi vừa vung ra thì thấy hài nhi trùng nhanh chóng bò về phía Tuyết Lỵ Dương.

Thấy nó định há miệng, Trương Thụy Đồng trầm giọng nói: "Đừng để nó khóc ra tiếng!" Béo nghe xong cảm thấy có gì đó không ổn, lấy từ trong túi ra một chiếc áo cũ vừa thay.

Chương 187

Mang theo mùi mồ hôi hôi hám trực tiếp quấn lấy hài nhi trùng. "Trương gia, hài nhi xử lý thế nào?" "Giết đi!" Tuyết Lỵ Dương thấy hài nhi trùng trước mắt, theo bản năng lùi lại hai bước, trong lòng có chút không đành lòng, nói: "Liệu có thực sự chỉ là một đứa trẻ không?" Vừa dứt lời, Đả Thi Tiên của Trương Thụy Đồng đã quất xuống.

Máu đen kịt nhuốm đen cả chiếc áo, lập tức nó nứt ra làm bốn cánh như một đóa hoa tinh huyết, bỗng nhiên làm rách chiếc áo, bên trên mọc đầy răng nhọn. "Mẹ kiếp!" Béo lập tức đẩy ra, cầm súng bắn liên tiếp mấy phát vào hài nhi trùng.

Hồ Ba Nhất nhắc nhở: "Đừng kích động, chết rồi!" Béo nhìn kỹ lại, nói: "Chết hay lắm, thật là giải hận!" Hài nhi trùng vừa chết, chảy ra một dòng máu đặc đen kịt, nhìn màu sắc có lẽ cũng có kịch độc.

Trong hộp còn lại ba bộ hài cốt, có chút giống trẻ con loài người.

Béo nhìn chằm chằm vào Đả Thi Tiên nói: "Theo tôi cây roi này giống như chuyên dùng để quất xác, đợi gặp lão đầu Hiến Vương kia, chúng ta cũng cho lão một trận quất xác!" Nhìn qua chiếc hộp, Trương Thụy Đồng thu Đả Thi Tiên lại.

Tai khẽ cử động, nương theo tiếng gió, ẩn ước nghe thấy một trận tiếng trẻ con khóc đề huề.

Không có con hài nhi trùng bằng ngọc kia triệu hoán, những quái vật khác tạm thời chưa biết thế nào.

Gặp những thứ này, khoảng cách đến lối vào thiên cung xem ra đã rất gần rồi.

Ẩn ước nghe thấy một trận tiếng trẻ con khóc đề huề. "Có ai nghe thấy tiếng trẻ con khóc không?" Tuyết Lỵ Dương có chút không xác định hỏi.

Nơi này mà có trẻ con, e rằng đa phần không phải người sống. "Mèo kêu chăng?" Béo đem những hài cốt trong quan tài đồng xếp ngay ngắn trên mặt đất. "Ba bộ hài cốt trẻ em, hay là chúng ta cũng đem chôn đi!" Nhìn thể hình, ba bộ này đúng là giống trẻ nhỏ năm sáu tuổi.

Nhìn ba bộ hài cốt nhỏ nhắn, Tuyết Lỵ Dương cau chặt mày.

Sau khi nhìn kỹ, chân mày dần giãn ra. "Béo, nhìn kỹ xem, mật độ xương cốt, hình trạng và kích thước hộp sọ, tuổi thọ của ba thi thể này e rằng còn lớn hơn cả ông nội cậu đấy!" Tiếp đó cô lại nói: "Đây có lẽ là Sơn Tiêu trong truyền thuyết, hay còn được gọi là Sơn Tinh, một loại tinh quái trong truyền thuyết." Thứ này vốn dĩ chỉ có trong truyện, không ngờ ngoài đời thực lại thấy được.

Béo trợn trắng mắt: "Chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng được không?" Hồ Ba Nhất hỏi: "Trương gia, ba bộ này là 'Sơn Thần' được thổ dân Già Long sơn cúng bái sao?" "Ừm." Trương Thụy Đồng gật đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hài cốt, trực giác mách bảo ba bộ hài cốt này có ý thức.

Đang nói chuyện, ba bộ hài cốt bỗng nhiên bốc lên một trận khói đen, trên đỉnh đầu lập tức xuất hiện hư ảnh Sơn Thần. "Chính là lão Sơn Thần mặt đen kia sao?" Những hư ảnh này oán niệm cực trọng, nếu không phải trên hài cốt mang theo hơi thở nhang khói, e rằng đã hóa thành lệ quỷ.

Mọi người hoảng hốt lùi lại.

Hư ảnh không trung lại phát ra những tiếng quái khiếu kỳ lạ.

Mấy người lùi ra phía sau, Trương Thụy Đồng một bước không lùi mà còn tiến lên một bước. "Chẳng qua chỉ là một lũ tàn hồn Sơn Thần mà thôi!" Mấy con Sơn Tiêu bộc phát sức mạnh, ta phất tay một cái liền khiến hư ảnh không trung tan thành mây khói.

Hồ Ba Nhất dường như đã hiểu. "Trên hộp có Trạc Hồn Phù dùng để trấn áp ba con này!" Hồ Ba Nhất lại lật xem xung quanh chiếc hộp, liền thấy ngoài Trấn Hồn Phù chú còn có Trạc Hồn Phù cùng các đạo gia chú ấn trấn áp vong hồn khác.

Vừa nãy, ta đã âm thầm thu thập một lũ tàn hồn Sơn Thần.

Trương Thụy Đồng bất động thanh sắc làm xong mọi chuyện.

Ba bộ hài cốt không còn chỗ dựa, nhanh chóng hóa thành phấn vụn.

Hồ Ba Nhất thở dài: "Có lẽ, đây là ba con Sơn Tinh cuối cùng trên thế gian!" Trong quan có món đồ cuối cùng.

Đó là một bức tượng ngọc thiềm thừ ba chân cũng bị phong ấn.

Tuyết Lỵ Dương bỗng nhiên kêu lên: "Đợi đã, có nhớ trên tượng thần của Sơn Thần có cầm thứ gì không?" Hồ Ba Nhất bỗng nhìn xoáy vào thứ trên tay Trương Thụy Đồng: "Thiềm thừ ba chân, còn có một cái Hỏa Hồ Lô!" Hỏa Hồ Lô không thấy, nhưng trong ngọc thiềm thừ có một cái. "Chẳng lẽ là thần khí của Sơn Thần?" Hồ Ba Nhất nhìn Trương Thụy Đồng, xem ta sẽ làm gì với thứ này.

Nhưng Trương Thụy Đồng sau khi cầm lấy, không nói lời nào, trực tiếp thu lại.

Vừa nãy cầm Long Hổ Ngọc Trượng, lại tìm trong quan tài đồng nhi đồng, chính là vì tìm món thần khí này.

Thấy họ nhìn chằm chằm, Trương Thụy Đồng nói: "Thứ này ta còn có chỗ dùng." Những người khác cũng không có ý kiến gì, chỉ có

chút tò mò thứ này rốt cuộc có tác dụng gì.

Thấy vẻ mặt họ, Trương Thụy Đồng giải thích: "Trong Già Long sơn vật độc rất nhiều, ngọc thiềm thừ có thể trấn áp độc trùng, ta giữ lại có đại dụng." Có thể làm Sơn Thần Già Long sơn, nhất định phải có biện pháp khắc chế độc trùng độc thú.

Điểm đặc biệt nhất của ngọc thiềm thừ không phải ở con cóc, mà ở chất liệu của nó.

Thiềm thừ xanh ba chân này là một loại vẫn thạch hiếm thấy, lúc nào cũng tỏa ra bức xạ xung quanh.

Bức xạ này có hại cho cơ thể người hay không thì tạm thời chưa biết, có lẽ phải đợi về đến kinh đô mới tìm chuyên gia đo đạc.

Nhưng hiệu quả của thiềm thừ, mọi người cũng tin tưởng, bản thân sự tồn tại của Sơn Thần đã là điều bất khả tư nghị.

Nếu không phải là pháp bảo, cũng chẳng đến mức khiến Hiến Vương phải bỏ công sức lớn như vậy để phong ấn trong bụng Hoắc thị Bất Tử Trùng.

Cụ thể thế nào, lát nữa rời khỏi đây sẽ biết.

Mọi người gật đầu, giải tỏa thắc mắc trong lòng. "Vậy Hỏa Hồ Lô liệu có phải cũng là kỳ vật?" Hồ Ba Nhất vừa dứt lời, bỗng nhiên biến sắc: "Chẳng lẽ nó nằm trong thiên cung của Hiến Vương?" Lời vừa dứt, bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ oanh long cực lớn.

Chương 188

Tiếng động đó tầng tầng không dứt, vang lên vài giây sau, mọi người chỉ cảm thấy cả ngọn núi Già Long đều sắp sụp đổ theo.

Tuy nhiên nơi họ đứng lại không hề lay chuyển, khiến người ta cảm thấy có chút kỳ lạ. "Động tĩnh gì thế?" Béo kinh hô: "Chẳng lẽ Già Long sơn sụp rồi?" "Không thể nào, Già Long sơn tồn tại hàng ngàn năm, muốn sụp đã sụp từ lâu rồi, theo tôi thấy cùng lắm là tuyết lở!" Tuyết Lỵ Dương không tin ngọn núi vững chãi này dễ dàng xảy ra chuyện.

Cô nhìn Trương Thụy Đồng: "Trương gia, ngài thấy sao?" Dù vậy, trong lòng vẫn có chút không yên tâm.

Trương Thụy Đồng lấy nhân bì địa đồ ra, lật xem: "Còn nhớ câu cuối cùng không?" "'Nhược phi thiên băng, thù nan ngoại nhân sở phá!'" "Thiên băng?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Máy bay Mỹ đã phá vỡ tầng bình chướng đầu tiên của thiên cung, lối vào thiên cung đã được mở ra." Một tiếng thiên băng chính là tín hiệu rõ ràng nhất. "Ra ngoài trước đã rồi nói." Tuyết Lỵ Dương lập tức dẫn đường phía trước.

Cô thành thạo vận động dã ngoại, dẫn đường không phải là việc khó.

Ra đến bên ngoài, men theo động hồ lô đi thẳng về hướng bên kia.

Tuyết Lỵ Dương mở túi khí trong ba lô ra.

Không gian yên tĩnh bỗng nhiên lại vang lên tiếng trẻ con khóc đề huề.

Sắc mặt Trương Thụy Đồng trầm xuống: "Đến rồi!" Tay nâng

thiềm thừ xanh, nhìn vào trong bóng tối, thấy phía bên kia đầm nước có hàng trăm cái đầu trẻ con nổi trên mặt nước.

Béo bắn một quả pháo hiệu, xẹt ~.

Ánh sáng chiếu đến đâu toàn là đầu trẻ con, có những cái nhăn nheo như trẻ sơ sinh vừa mới đẻ. "Hô ~" Béo nhìn xong suýt chút nữa ngã nhào xuống nước. "Mẹ nó chứ xấu quá, cái thứ này xấu đến mức mẹ đẻ cũng chẳng nhận ra!" "Sao đột nhiên xuất hiện nhiều Đằng Anh (Trẻ dây leo) thế này?" Hồ Ba Nhất hốt nhiên bị cảnh tượng đó làm cho giật mình.

Những đứa trẻ nhăn nheo đó, chẳng biết từ đâu bò ra những con hài nhi trùng.

Tuy chỉ thấy cái đầu nổi trên nước, nhưng nửa thân dưới không cần nhìn cũng biết thế nào rồi.

Béo nhanh trí, cứa tay lấy máu nhỏ xuống nước.

Những con hài nhi trùng đó bỗng giảm tốc độ, kỵ rơ tránh né những giọt máu đó. "Sợ máu này!" Béo thấy vậy lập tức lộ vẻ mừng rỡ. "Biết sợ là tốt, khỏi phải dùng xẻng!" Hồ Ba Nhất sắc mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào tay Béo: "Máu có tác dụng, nhưng cậu có bao nhiêu máu để mà nhỏ?" Xung quanh dường như bốn phương tám hướng đều có tiếng trẻ con khóc.

Nhiều Đằng Anh như vậy, phải phóng bao nhiêu máu mới đủ tác dụng.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm hướng phía sau: "Chuyên tâm tìm thuyền!" Khi Đằng Anh đến gần, ta đeo bao tay, nhắm chuẩn một con Đằng Anh rồi nhanh chóng tóm lấy đầu nó.

Lập tức con hài nhi trùng phát ra tiếng khóc oa oa thảm thiết.

Tiếng khóc bi ai khiến Béo cau mày chặt lại. "Trương gia, bắt nó

làm gì, mau vứt đi, hoặc dứt khoát để tôi cho nó một phát súng nhân đạo đi!" Đầu hài nhi đó làm Béo chỉ muốn lập tức bắn nát gáo.

Trương Thụy Đồng ném con hài nhi trùng lên đệm khí, Béo sợ đến mức lập tức lùi lại. "Đừng động!" Trương Thụy Đồng trầm giọng nói một tiếng, rồi cầm lấy thiềm thừ xanh.

Kỳ quái thay, khi thiềm thừ xanh tiếp cận, con hài nhi trùng không khóc nữa, ngáp một cái, để lộ hàm răng nhọn hoắt khủng khiếp, rồi nằm ngoan ngoãn trên đệm khí ngủ thiếp đi. "Thứ này đúng là có thể khắc chế độc trùng!" Béo thấy vậy liền hét lớn.

Vừa nãy hắn không biết Trương Thụy Đồng lấy thứ này từ đâu ra. "Tất nhiên là có thể khắc chế, nếu không thì làm sao Sơn Tinh có thể làm Sơn Thần được!" Trừng mắt nhìn Béo một cái, Trương Thụy Đồng thu đồ lại.

Con Đằng Anh dưới đất vẫn đang ngủ say.

Khi Trương Thụy Đồng cất thiềm thừ xanh vào thanh vật phẩm.

Con Đằng Anh bỗng mở choàng mắt, lại khôi phục dáng vẻ như trước. "Đi!" Nó bị Béo đá văng ra ngoài.

Máu nhỏ xuống nước, lập tức truyền đến những tiếng hét chói tai liên hồi.

Đám Đằng Anh xung quanh liền tản ra bỏ chạy.

Béo và Hồ Ba Nhất nhanh chóng tăng tốc độ, tranh thủ rời khỏi đây sớm. 【Đinh, Thi Đan và Thiềm Thừ Xanh sử dụng cùng lúc có kỳ hiệu, đề cử ký chủ sử dụng!】 Nghe hệ thống gợi ý, trong đầu Trương Thụy Đồng hiện lên viên Thi Miết Vương trong thuốc trường sinh bất lão.

Hy vọng kỳ hiệu của hệ thống là thật, nếu không mất một viên Thi Đan ba ngàn năm đã đành, lại mất luôn một con thiềm thừ xanh.

Trương Thụy Đồng mặt không cảm xúc, cho thiềm thừ xanh vào miệng, không thấy bất kỳ dị dạng nào liền tiếp tục.

Nếu không có hệ thống nhắc nhở, ta cũng chẳng thèm ăn thứ này.

Viên Thi Đan tỏa ra mùi quái dị cũng bị nuốt gọn một thể.

Lập tức mắt ta đỏ rực, tim như ngừng đập.

Trong lòng thầm nghĩ, hỏng bét, chẳng lẽ lại chết thêm lần nữa?

Chương 189

Trên đời này vốn dĩ ta đã là một người chết, cũng chẳng sợ biến thành thi thể lần nữa.

Nhưng chuyện không đơn giản như vậy, tim ngừng đập chỉ một lúc rồi nhanh chóng khôi phục bình thường. 【Đinh, chúc mừng ký chủ dung hợp 'Huyết mạch Thiềm Thừ Xanh tái độ đạt được đề thăng.】 Nghe huyết mạch tăng cấp, Trương Thụy Đồng thở phào nhẹ nhõm, coi như viên Thi Đan không uổng phí.

Trước mắt bỗng hiện ra ánh sáng, đôi mắt đỏ ngầu lập tức khôi phục bình thường.

Huyết mạch tăng cấp rõ rệt nhất chính là thọ mệnh càng dài hơn.

Cụ thể dài bao nhiêu thì hiện tại chưa biết, nhưng khẳng định là dài hơn cả người thọ nhất trong lịch sử Trương gia.

Đệm khí bị đẩy vào một đầm nước lớn.

Dòng nước đổ xuống, bọt tung trắng xóa, tiếng vang vang vọng thung lũng.

Đầm nước sâu không thấy đáy, đường kính khoảng bảy tám trăm mét, ngoài thác nước ra, đâu đâu cũng là những dây leo thực vật to lớn.

Nơi đi ra giống như một cái hang khổng lồ được dây leo bao phủ.

Đệm khí trôi về phía rìa, Trương Thụy Đồng nắm lấy dây leo bên cạnh rồi nhảy lên bờ.

Đôi mắt nhìn chằm chằm ra xa tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng dừng lại ở phía bên kia.

Châm một điếu thuốc, ta nhìn về hướng đó, dòng thác khổng lồ tạo ra màn sương mù vô tận.

Hơi nước mịt mù không tan, ánh nắng chiếu vào hóa thành ánh hồng quang thất sắc, giữa vô số dải cầu vồng, thấp thoáng giữa không trung là một tòa cung điện kim bích huy hoàng.

Trong cung có quỳnh lâu ngọc các, hoàn toàn là cảnh tượng cung điện của đại long quân, gạch Tần ngói Hán uy nga hùng hồn, sừng sững trong màn hồng quang hơi nước, như một tòa hải thị thận lâu.

Hồ Ba Nhất cũng nhìn theo, lập tức ngây người.

Nhưng lúc này, phía sau bỗng nhiên lại truyền đến tiếng trẻ con khóc.

Nghe tiếng trẻ con khóc, Béo quay lại bắn liên tiếp mấy phát súng.

Mấy con quái vật nửa người nửa bò lăn xuống đầm nước sâu xanh thẳm phía dưới.

Trương Thụy Đồng nắm lấy dây leo, nhẹ nhàng đu qua, chẳng mấy chốc đã leo được một nửa.

Tuyết Lỵ Dương nhìn phong vũ biểu: "Nơi này thấp hơn cả đại hẻm núi Grand Canyon sao?" Cung điện Hiến Vương bay lơ lửng giữa không trung, thực chất là một khối vẫn thạch khổng lồ rơi xuống hẻm núi từ hàng ngàn năm trước.

Nó treo lơ lửng trên vực sâu vạn trượng phía dưới.

Phía trước truyền đến giọng Trương Thụy Đồng: "Cứ yên tâm, ta có cách đỡ được các ngươi!" Đương nhiên rồi, chút độ cao này đối với Hồ Ba Nhất cũng không phải là vấn đề lớn.

Phía dưới vô số Đằng Anh men theo dây leo bò lên, muốn ngăn cản họ tới thiên cung.

Những con vật dọc đường bị gặp phải trực tiếp bị chúng nuốt chửng. "Không được, phải dùng máu!" Hồ Ba Nhất cuối cùng không nhịn được mà cứa tay phóng máu.

Kỳ Lân Kiệt phát huy tác dụng cực hạn. "Hình như biến mất rồi!" Máu xuôi theo dây leo chảy xuống, đám Đằng Anh quái khiếu một tiếng rồi chạy khỏi dây leo.

Nhưng trên đầu bỗng nghe tiếng "rắc" một cái. "Không lẽ nào?" Béo bỗng có một dự cảm chẳng lành. "Mau lên, đám dây leo này không chịu được lâu đâu!" Mấy người nhìn về hướng Trương Thụy Đồng, lập tức tăng tốc leo qua.

Không còn Đằng Anh truy đuổi, nhưng nguy cơ vẫn còn đó.

Thân ở trên cao, trên lưng buộc dây an toàn, vị trí đường mòn nằm ở chếch phía dưới.

Trong những động tác chậm rãi, Trương Thụy Đồng rít hết hai điếu thuốc rồi chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Khi Tuyết Lỵ Dương đặt chân lên đường mòn, cô đưa tay lau mồ hôi trên trán. "Trương gia, đợi chút đã, uy hiếp trong thiên cung e rằng còn mạnh mẽ và đáng sợ hơn bên ngoài." Cô ngồi bệt xuống đất, uống một ngụm nước.

Béo và Hồ Ba Nhất sau đó cũng bình an đáp xuống. "Đợi đã, trang bị!" Cái bao lớn trên đầu Béo bỗng mất kiểm soát sắp rơi xuống đầm sâu xanh thẳm.

Trương Thụy Đồng phóng Phi Hổ Trảo, chuẩn xác móc lấy cái bao kéo về.

Béo thở phào một hơi.

Bên tai chỉ nghe tiếng nước chảy oanh long, xung quanh đều là hơi nước.

Nhìn địa hình nơi này, Hồ Ba Nhất thốt lên: "Địa hình cổ mộ này thuộc loại hố sụt (lậu đấu), là cảnh quan kỳ đặc hình thành do chấn động khi vẫn thạch rơi xuống từ vạn năm trước." Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm vào đầm sâu, lũ cá bơi nhanh phía dưới, trong đầm nước lớn như vậy chắc chắn sẽ có những loài cá khổng lồ. "Trương gia, cái xoáy nước chúng ta tìm không nằm trong đầm nước này sao?" Nhìn mặt nước xung quanh, một mảnh bình tĩnh, căn bản không thấy bất kỳ dấu vết nào của xoáy nước. "Ở phía trước!" Trương Thụy Đồng nhanh chóng men theo đường mòn chạy tới tận cùng.

Tại điểm cuối đường mòn, phía dưới đầm sâu hiện ra một cái xoáy nước khổng lồ.

Thậm chí khi nhìn vào cái xoáy nước như dòng ngầm kia, ta cảm thấy bản thân cũng đang bị cuốn vào dòng nước.

Chương 190

Ba người phía sau thở hổn hển chạy tới.

Trương Thụy Đồng nhìn một vòng quanh rìa. "Đây chính là lối vào duy nhất của mộ Hiến Vương!" Nhìn cái xoáy nước khổng lồ phía dưới, Béo hỏi: "Trương gia, ngài không đùa đấy chứ?" Đáy đầm nước nhìn như một cái máy xay thịt khổng lồ. "Ta xuống trước, lát nữa các ngươi theo sau, nhớ đừng chạm vào thủy thảo!" Ta nhảy trực tiếp xuống nước, thậm chí không dùng bất kỳ thiết bị phòng hộ nào.

Chỉ hít sâu một hơi rồi để mặc xoáy nước cuốn mình vào trong. "....." Béo do dự một chút: "Đi thôi, cùng lắm là bị dìm cho bán sống bán chết." Lời dặn của Trương Thụy Đồng vẫn còn rõ mồn một trong đầu.

Cái xoáy nước phía dưới rõ ràng là lối vào mộ Hiến Vương theo lời đồn, còn gì phải do dự nữa.

Chỉ thấy ba người nhảy xuống, lập tức bị cuốn cho trời đất quay cuồng.

Đáy đầm có những khối đá dài khổng lồ, do trọng lượng và kích thước mà bị kẹt ở cửa động.

Lại thấy một cột trụ đá khổng lồ nằm nghiêng dưới đáy nước.

Hồ Ba Nhất bám theo thấy Trương Thụy Đồng đang đứng bên cạnh cột đá. "Cái động này không phải vốn có sao?" Nhìn vào cội nguồn của xoáy nước khổng lồ, ta phát hiện nó dường như bị va chạm mà thành. "Đó là lối vào do phi công Mỹ đâm phải mà thành!" Hiến Vương chắc cũng không ngờ lại có một lối vào kỳ đặc như vậy. "Đi thôi." Nhìn Tuyết Lỵ Dương và Béo cũng đã tới.

Trương Thụy Đồng thuận tay xách Tuyết Lỵ Dương lên, rồi dùng Phi Hổ Trảo kéo hai người kia đi cùng.

Cái hố khổng lồ như một cái hang cộng hưởng âm thanh tự nhiên, tiếng thác nước đổ oanh minh vang vọng bên trong.

Mọi người chỉ thấy ù tai.

Trương Thụy Đồng mẫn cảm với âm thanh, càng thấy trong đầu như có những vụ nổ tuần hoàn.

Khi đáp xuống đoạn đường mòn còn sót lại, họ đã thành công xuất hiện tại khu lăng mộ chính của Hiến Vương.

Tuyết Lỵ Dương ổn định cảm xúc, bỗng nói: "Vừa nãy trong xoáy nước tôi hình như thấy một cái móng rồng khổng lồ!" "Móng rồng?

Loại móng khổng lồ của dị thú đó sao?" Béo nghe xong vẻ mặt quái dị hỏi.

Tuyết Lỵ Dương gật đầu.

Nếu chỉ một người thấy thì có lẽ là nhìn lầm, nhưng ai cũng thấy thì chắc chắn là có thật. "Con thiềm thừ xanh đó có khả năng là lõi của khối vẫn thạch khổng lồ!" Phần vẫn thạch lộ ra dưới chân hiện màu xanh nhạt. "Loại vẫn thạch này có bức xạ cực lớn, ta đoán những sinh vật quái dị trong Già Long sơn e rằng đều có liên quan đến khối vẫn thạch này!" Nghe về điểm đặc biệt của thiên cung, Béo nhìn chằm chằm vào cả khối vẫn thạch khổng lồ. "Nếu có thể đào đi một khối, tôi thấy chắc cũng đáng bộn tiền!" "Không chỉ là vấn đề tiền bạc, loại vẫn thạch này có thể thay đổi gen người, theo tôi tốt nhất nên mang một khối về!" Béo thì nhớ đến tiền, còn Tuyết Lỵ Dương thì nghĩ xa hơn.

Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm tòa cổ điện, nhìn bóng lưng Trương Thụy Đồng, trong lòng có một loại trực giác.

Sự tĩnh lặng trước mắt này e rằng chẳng phải điềm lành.

Phía dưới cung điện nguy nga tráng lệ treo lơ lửng giữa thiên cung.

Sự chú ý của Trương Thụy Đồng lại đặt vào tiếng gió xung quanh.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Quốc gia Cổ Điền là một nhánh lớn của Hoa Hạ, nên phong cách ở đây mới giống thời Tần như vậy." Nếu không biết đây là mộ Hiến Vương, chưa chắc đã nhìn ra người Miêu Cương lại xây dựng cung điện như thế này.

Bậc thang bằng ngọc thạch trắng dài dằng dặc, tổng cộng chín mươi chín bậc, hợp với tinh số, trong điện có một trăm sáu mươi tám cây cột bằng gỗ nam làm chủ thể, xa hoa tột đỉnh.

Hơi nước ở đây hoàn toàn bị long vựng cách tuyệt, dù đã hai ngàn năm trôi qua, kiến trúc cung điện vẫn giữ được như mới.

Một đoạn bậc thang đá rất khó đi, nhưng Hồ Ba Nhất vẫn bước đi như bay bám theo.

Trương Thụy Đồng vừa đi vừa quan sát, trước cửa cung điện dựng một tấm bia đá, dưới bia là một con quái thú đang quỳ, tạo tư thế cõng bia trên tầng mây. "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện." Mọi người nhìn chữ trên đó mới biết, tòa minh lâu này gọi là Lăng Vân Cung.

Cung điện đầu tiên gọi là "Hội Tiên Điện".

Hồ Ba Nhất mắng: "Hiến Vương muốn thành tiên đến điên rồi, cứ ngỡ xây một tòa cung điện là có thể mời thần tiên truyền thụ thuật trường sinh!" Nghe tiếng Hồ Ba Nhất mắng, Béo nói: "Thuốc trường sinh bất lão đâu có độc, ai mà chẳng muốn!" "Vừa nãy thấy thuốc trường sinh, ngươi có muốn nếm thử không?" Tuyết Lỵ Dương cười

trêu một câu.

Trương Thụy Đồng: "Thuốc trường sinh bất lão quả thực không phải nói xằng, nhưng cái giá của sự trường sinh cũng thảm trọng không kém!" Vị Tây Vương Mẫu cuối cùng ở Tháp Mộc Đà cho đến giờ vẫn đang kẹt trong khối vẫn thạch kia.

Nghĩ lại xem, cái đó khác gì ngồi tù đâu.

Tuyết Lỵ Dương vốn đang cười, nghe Trương Thụy Đồng nói vậy liền cảm thấy chuyện này e là thật.

Trước kia trong tộc của Chá Cô Tiêu, chưa từng có ai sống quá 50 tuổi, nói gì đến trường sinh, đó là chuyện chưa từng nghe thấy.

Hồ Ba Nhất nói: "Có lẽ chỉ có nửa bản hạ của cuốn Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật nhà họ nội mới biết được bí mật trường sinh!" Họ chuyển sự chú ý sang cửa điện, chỉ cần đẩy nhẹ là mở.

Bên trong tối đen như mực, ánh đèn pin chiếu vào, bằng kinh nghiệm, tòa minh lâu dùng để chiêu đãi thần tiên này thông thường sẽ không có cơ quan.

Cửa điện mở ra, bước qua ngưỡng cửa gỗ hồng cao lớn, sau cửa hai bên dựng hàng chục pho tượng lớn, đầu tiên là hai con sư tử đồng tịch tà cao bằng người.

Sư tử đực chân đạp kim cầu, tượng trưng cho quyền lực vô thượng thống nhất vũ trụ, bên phải sư tử cái giẫm lên sư tử con, tượng trưng con cháu đời đời nối dõi.

Chương 191

Lùi về sau lại có ngựa, lạc đà, voi, giải, hống, kỳ lân mỗi thứ một đôi. "Cách sắp xếp những con đồng thú này dường như mang một hàm nghĩa đặc biệt!" Phía sau nữa là 36 tôn tượng văn thần võ tướng bằng đồng, thân mặc phục sức kỳ lạ như đang cử hành một nghi thức đặc biệt nào đó.

Tất cả dị thú và nhân tượng đều chầu về phía ngai vàng chính giữa. "Đang nghênh tiếp cảnh tượng Hiến Vương đắc đạo thành tiên đấy." Hồ Ba Nhất hừ một tiếng bất mãn.

Ba người nhìn về phía Trương Thụy Đồng, thấy ta đã ngồi lên ngai vàng. "Hiến Vương đúng là coi mình thành thần tiên rồi!" Béo cười nói: "Không lẽ lão thực sự nghĩ sau khi chết có thể hoàn toàn dung hợp được Phượng Hoàng Đảm sao?" Ngồi trên ngai vàng, Trương Thụy Đồng nghe rõ những âm thanh trong đại điện.

Trên ngai vàng quấn một con ngọc long màu huyết sắc, ánh sáng chiếu vào thân rồng lưu quang dật thải, có những luồng hồng quang cuồn cuộn chuyển động.

Phía sau là một bức bích họa dung làm một thể với ngọc long, miêu tả cảnh tượng Hiến Vương đắc đạo thành tiên. "Mộc Trần Châu!" Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm bức bích họa.

Trên kim quan của Hiến Vương đính một viên châu như con mắt, chính là Mộc Trần Châu mà phái Bàn Sơn tìm kiếm ngàn năm.

Chính giữa bích họa có một cái vạc lớn, bên trong xếp đầy thi thể dùng để thiêu xác trong nhiều ngày khi thành tiên.

Béo hắc hắc cười: "Xem ra Hiến Vương đi thành tiên tiêu dao rồi, chúng ta uổng công rồi!" "Bích họa chỉ là mỹ hóa thôi, mộ thất thực

sự của Hiến Vương ở phía sau!" Trương Thụy Đồng chỉ liếc qua bức họa chứ không nhìn tiếp.

Đó chẳng qua là màn tự sướng lừa mình dối người của lão già Hiến Vương thôi.

Theo ta thấy, những thứ bày biện phía trước hầu như không cần xem. "Những thứ bày ra ngoài này chỉ để làm cảnh thôi, thi thể thực sự được chôn phía sau!" Men theo bức họa đi tới, phía sau là hậu điện, hoặc có thể gọi là hậu cung của Hiến Vương.

Trong điện bia đá dựng san sát, có tám bức tường bích họa dùng để giới thiệu quốc tình cổ điển quốc thời Hiến Vương.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng dừng lại trước một cái vạc lớn, nhìn một cái rồi lại tiếp tục đi tới.

Hồ Ba Nhất và Béo tò mò mở cái nắp nặng nề của vạc nhìn vào trong.

Lập tức bị luồng khí thoát ra làm cho choáng váng suýt ngất.

Chỉ thấy bên trong chất đống thi thể.

Cái vạc sáu chân này, phía dưới có sáu con kỳ lân quỳ lạy, tạo hình thương kình cổ phác, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn đầy vảy, làm điệu bộ gào thét.

Nhìn tạo hình cái vạc, Trương Thụy Đồng liền muốn phá hủy nó.

Đột nhiên ta rút súng, hướng về một phía nổ liên tiếp ba phát súng "Phành!

Phành!

Phành!". "Đến rồi sao?" Ba người bên cạnh bị hành động của ta làm cho giật mình.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng cười hi hi truyền lại: "Lạc lạc

lạc..." Một khuôn mặt trắng bệch thò ra từ sau cột đá, lộ ra nụ cười oán độc.

Khuôn mặt người phụ nữ mang vẻ oán độc, không chút huyết sắc, nhìn chẳng giống người sống.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng bệch bên kia, trong nháy mắt bóng người lại biến mất.

Nghe thấy tiếng cười lạnh của phụ nữ, như băng như sương, khiến người ta nghe xong nổi hết da gà.

Tiếng cười lọt vào cung điện không người, lúc xa lúc gần, chẳng biết đang trốn ở góc nào.

Trương Thụy Đồng chăm chú lắng nghe, âm thanh đó không ngừng di chuyển, khiến người ta không thể khóa định chính xác vị trí. "Áo đỏ là hung, mặt cười là thi, quỷ cười đáng sợ hơn quỷ khóc!" Lời vừa ra khỏi miệng, Béo liền quái khiếu một tiếng: "Tê, tiếng cười nghe mà nổi cả lông tơ, lại là phụ nữ vô tội bị Hiến Vương hại chết sao?" Tuyết Lỵ Dương xem bút ký của ngoại công, cũng từng nghe qua câu nói Trương Thụy Đồng vừa niệm. "Vừa nãy tôi hình như thấy bóng đỏ lướt qua?" Mặc đồ tang màu đỏ thẫm hoặc trên mặt xác chết mang nụ cười đều là đại hung chi triệu, người bình thường mệnh không cứng thì khó lòng thấy được ánh mặt trời ngày mai.

Loại quỷ này đa phần là lệ quỷ chết thảm.

Trương Thụy Đồng bỗng cảm thấy âm thanh xung quanh biến mất trong thoáng chốc.

Tuyết Lỵ Dương lấy Mạc Kim Phù ra: "Trên người tôi có Mạc Kim Phù, lại vừa ăn Kỳ Lân Kiệt, chắc không đến nỗi sợ thứ này!" Lời cô nói nghe như đang tự an ủi mình.

Đặc biệt là sau khi tiếng cười hoàn toàn biến mất, cả đại điện

mang lại cảm giác càng thêm rợn tóc gáy. "Nếu đó là lệ quỷ, e là Kỳ Lân Kiệt cũng chẳng có tác dụng gì lớn!" Béo bỗng nhớ lại lúc gặp Cấm Bà ở mộ dưới biển, thực sự gặp phải thứ gì đó lợi hại, mấy đồ tịch tà thông thường không ăn thua. "Đổ đấu nhiều như vậy, nếu gặp lệ quỷ thì giải quyết thế nào?" Tuyết Lỵ Dương lúc này cũng chẳng có cách nào.

Hồ Ba Nhất bây giờ cũng lục thần vô chủ, nhìn Trương Thụy Đồng hỏi: "Trương gia, ngài là tiền bối, chuyện này..." Nhiều lời có chút ngại mở lời.

Thấy sắc mặt Hồ Ba Nhất thảm bạch, Trương Thụy Đồng giơ tay ngắt lời: "Chỗ này không thể nhìn theo lẽ thường!" Nghe lời Trương Thụy Đồng, sắc mặt Hồ Ba Nhất căng thẳng, sự việc e rằng đã vượt qua tưởng tượng của hắn. "Theo lý đây là đất thần tiên, sao lại đột nhiên xuất hiện lệ quỷ?" Hồ Ba Nhất bách tư bất đắc kỳ giải.

Đặc biệt đây là Hội Tiên Các, nơi Hiến Vương gặp gỡ quần tiên, càng không thể tùy tiện để quỷ và cương thi ở đây.

Nhìn chằm chằm phía không xa, Trương Thụy Đồng bỗng trầm giọng: "Tất cả chú ý!" Mọi người tiến lại gần vị trí góc tường có một tấm bia đá.

Một lọn tóc xõa tung đang lắc lư trong góc.

Chương 192

Hồ Ba Nhất dùng đèn chiếu vào góc tường, ở phía trên đỉnh đầu mọi người, có một nữ tử áo đỏ tay áo rộng đang bay lơ lửng. "Đúng là áo đỏ thật!" Béo nhìn chằm chằm vào bộ liệm phục đỏ tươi, cả trái tim như lạnh buốt một nửa.

Ánh mắt từ từ dời xuống dưới vạt áo đỏ... không có chân.

Quần áo không gió tự bay, lơ lửng giữa không trung lại một lần nữa phát ra tiếng cười tà "lạc lạc lạc".

Nhìn kỹ lại, bộ đồ nữ tử mặc không phải liệm phục, mà là vu bào của hạng quỷ bà, nữ vu.

Nhìn chằm chằm nữ thi đang bay lơ lửng, nó nhẹ nhàng đáp xuống đầu xà ngang phía bên kia.

Hồ Ba Nhất cẩn thận nói: "Tôi nghe bảo lệ quỷ không biết rẽ ngoặt, hay là chúng ta chạy theo hình chữ Z?" "Đợi đã!" Béo nhìn chằm chằm nữ thi đó, tuy không có chân nhưng hình như thi thể cũng không phải hoàn toàn là không có. "Hình như... không phải nữ quỷ!" Mọi người lúc này mới nhìn rõ, bộ đồ đỏ trên người nữ thi không phải cố ý ngụy trang thành lệ quỷ, mà là trang phục nghề nghiệp của nó vốn như vậy.

Trương Thụy Đồng nhẹ giọng: "Tất nhiên không phải lệ quỷ, chỉ cần một con lệ quỷ thực sự xuất hiện, người ở đây ít nhất phải chết một nửa." Dù thế nào đi nữa ta cũng không thể chết ở đây, nhưng những người khác thì chưa chắc đã may mắn như vậy. "Mẹ nó, là hung thi!" Xác định không phải lệ quỷ, Béo chẳng biết lấy đâu ra dũng khí, cầm móng lừa đen lao thẳng tới.

Từ trên tường bỗng vọt ra một cái đầu to bằng đứa trẻ, há miệng

rộng, vừa vặn bị móng lừa đen của Béo đâm trúng. "Không có hiệu quả?" Đằng Anh chắc là vừa nãy âm thầm bò theo vào đây. "Móng lừa đen không có dụng, nó không phải tống tử, phải trực tiếp nổ súng!" Nhìn cái thứ quái vật nửa người nửa trùng ghê tởm này, Tuyết Lỵ Dương đã mất sạch lòng đồng cảm, thậm chí chỉ muốn nghiền nát nó thành bùn.

Béo trực tiếp vứt móng lừa đen đi. "Mẹ kiếp, mang theo bao nhiêu lần mà chẳng lần nào dùng được, lần sau không mang nữa." Con Đằng Anh này lúc này không thể gọi là sơ sinh được nữa, nó đã lớn như một đứa trẻ năm sáu tuổi.

Hồ Ba Nhất cầm báng súng nện mạnh vào đầu con Đằng Anh, cái đầu to tướng của nó bị đập mạnh vào tường.

Bích họa lập tức bị nhuốm một tầng máu đen kịt.

Đúng lúc này, phía sau bỗng hiện ra một bóng đen khổng lồ.

Bóng đen đó to như một đầu tàu hỏa.

Mấy con Đằng Anh thể hình khổng lồ đang đẩy cái vạc đồng đâm tới.

Trương Thụy Đồng giơ tay chặn đứng cái vạc đồng, rồi từ từ nhấc nó lên. "Phách Vương cử đỉnh!" Béo thốt lên theo bản năng.

Cái vạc lớn đập xuống, lập tức bắn ra một màn máu đen kịt.

Đây đúng là kiểu lấy đá ghè chân mình. "Đám Đằng Anh này lớn nhanh quá!" Béo phát hiện đám Đằng Anh này so với lúc trước đã lớn hơn gấp mấy lần. "Thế còn cương thi thì sao?" Trương Thụy Đồng bảo hắn nhìn phía sau.

Béo quay đầu lại, thấy phía sau là một hàng cương thi đứng thẳng tắp sát vách tường, ánh mắt đều nhìn chằm chằm về phía này.

Nhìn hàng cương thi đứng thẳng tắp phía sau, Béo lập tức sững sờ tại chỗ. "Sao ở đây lại có nhiều cương thi thế này?" Trương Thụy Đồng tiện tay vỗ vào đầu hắn một cái. "Mở to mắt ra mà nhìn kỹ, là những thứ đó!" Béo cầm súng tiến lại gần nhìn một cái, mới thấy trên bề mặt thi thể là một lớp dịch nhầy dính dớp. "...Thi chá?" Thi thể đều đã bị sáp hóa, khẳng định không thể thi biến, chuyện quan trọng như vậy đương nhiên không thể quên. "Trương gia, vậy còn con nữ tống tử vừa nãy xử lý thế nào?" Con quỷ bà bị lầm tưởng là lệ quỷ kia lúc này không biết đang bay ở góc nào trong đại điện. "Không gấp, đợi thêm chút nữa!" Trương Thụy Đồng nhớ rằng con quỷ bà đó sau khi bị Hiến Vương tế thiên, cái đầu vẫn còn nguyên vẹn, lớp biểu bì bị lột sạch một lượt.

Trước mắt đám thi chá đổ ra từ vạc đồng sáu chân này nam nữ già trẻ đều có, quần áo đều đã mục nát. "Đây đều là những quyền quý trong bộ lạc Di tộc, bị dùng để nấu xác tế thiên!" "Đám Di tộc đó cũng chẳng tốt lành gì!" Béo lộ vẻ khinh thường.

Loại bộ lạc nguyên thủy này sử dụng phương thức tế thần cũng vô cùng dã man, so với Hiến Vương cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Hồ Ba Nhất nhìn cái vạc đồng, nói: "Tiếng cười âm hiểm vừa nãy, liệu có phải là do tôi mở nắp vạc không?" Trương Thụy Đồng bỗng nhìn về phía cái vạc sáu chân: "Không xong rồi, cái vạc này sắp cháy!" Vừa nãy thuận tay nhấc vạc, nhất thời không để ý đã kích hoạt cơ quan trên vạc.

Đúng lúc này, sáu con hỏa kỳ lân quỳ lạy trên vạc đồng bỗng phun ra sáu luồng hỏa trụ.

Bên trong vạc đồng lập tức bùng lửa, trong nháy mắt biến thành một quả cầu lửa lớn.

Bao gồm cả những thi thể Di tộc kia đều bị ngọn lửa thiêu cháy.

"Hỏa táng luôn sao?" Trong lúc Béo đang kinh ngạc, Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm cái vạc sáu chân.

Ngọn lửa sau khi bùng lên vẫn không ngừng thiêu đốt. "Phải làm sao đây, tòa cung điện này sắp biến thành hỏa cung rồi!" Đặc biệt là sáu con kỳ lân kia, ngọn lửa hừng hực thiêu cháy cả đám Đằng Anh đang leo trên cột điện.

Đột nhiên quay đầu lại, thấy trên xà nhà khuôn mặt người phụ nữ kia lại xuất hiện.

Chương 193

Nghĩ đến chuyện vừa nãy nhắc nhở, Trương Thụy Đồng đổi Đả Thi Tiên thành Long Uyên.

Nữ thi không tiếng động bay phía sau. "Chắc hẳn là Thiểm Bà, nữ vu có thể 'giao lưu với thần linh', có khả năng là nữ vu ưu tú nhất thời đó!" Tuyết Lỵ Dương đang nhìn cái xác thì Phi Hổ Trảo đã móc lấy nó.

Thuận đà ném vào trong đống lửa.

Thấy đôi mắt oán độc kia càng thêm sâu sắc.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Cát bụi trở về với cát bụi, hận thù của ngươi ta sẽ báo giúp, an tâm mà đi đi!" Dứt lời, ánh mắt oán độc bỗng dịu đi vài phần.

Tuyết Lỵ Dương cảm thán: "Xem ra đây đúng là oan hồn của Hiến Vương!" "Bị nhốt ở đây hai ngàn năm, là ai cũng sẽ oán hận thôi!" Béo hung hăng nói.

Đại điện bị lửa thiêu, trên xà nhà bỗng có thủy ngân nhỏ xuống.

Ba cái miệng thú trên xà nhà bỗng phun ra lượng lớn thủy ngân.

Thủy ngân tính ăn mòn rất mạnh, lượng cực lớn.

Ánh lửa phản chiếu trên mặt thủy ngân tạo thành vô số sóng vân lưu động.

Lượng lớn thủy ngân nhanh chóng tích tụ trong đại điện cao tới nửa mét.

Mọi người đành phải men theo cột mà leo lên xà nhà.

Trên người nữ thi đó cũng dính đầy thủy ngân. "Đống thủy ngân

này, chẳng lẽ..." Tuyết Lỵ Dương kinh hãi bịt miệng. "Tôi nghe nói cổ đại có một loại hình phạt, rót thủy ngân vào đỉnh đầu người ta, thủy ngân ăn mòn khiến người đó đau đớn tột cùng mà nhảy ra khỏi vỏ từ lỗ trên đỉnh đầu, để lại nguyên một lớp da..." Xem ra nữ vu này cũng bị dùng thủ pháp tương tự, chỉ có cái đầu là giữ được nguyên vẹn.

Đám Đằng Anh trong biển lửa giãy giụa, trong lúc hoảng loạn liền rơi vào trong vạc lớn, bị lửa thiêu chín trực tiếp.

Trương Thụy Đồng nhìn sáu con kỳ lân trên vạc, ngón tay chạm vào một cơ quan dưới đáy.

Nhìn ngọn lửa, Hồ Ba Nhất bỗng nhớ ra một món thần khí khác của Sơn Thần. "Chẳng lẽ là Hỏa Hồ Lô?" "Là bột tiêu thạch thôi, Hiến Vương cố ý làm huyền ảo, thông qua thứ này để thiêu chết những kẻ tiếp cận." Trương Thụy Đồng từ bên dưới thực sự lấy ra một cái hồ lô, bên trong chứa lượng lớn bột tiêu thạch.

Ngửi thử thấy bên trong dường như còn có thứ khác.

Sáu con kỳ lân thông qua cái này mới phun ra lửa.

Trương Thụy Đồng đứng trên rìa vạc, xung quanh thủy ngân càng ngày càng nhiều.

Sau đó nhanh chóng đi theo Hồ Ba Nhất. "Đi về phía bích họa bát quái bên kia." Trương Thụy Đồng nhanh chóng lách qua những người khác, xuất hiện ở vị trí có bích họa bát quái. "Theo ta." Trương Thụy Đồng thuận tay chỉ vào những bức bích họa đó.

Bên trong nhất định giấu thứ gì đó quan trọng nên mới cần dùng nhiều thủy ngân để hộ vệ như vậy.

Hoàng Kim Nhị Chỉ hơi dùng lực, lấy ra hai viên gạch trên tường.

Bên trong là một khoảng không gian tối đen.

Ánh mặt trời chói mắt xuất hiện trong cung điện âm u.

Ngẩng đầu nhìn lên, Tuyết Lỵ Dương đã mở một cái lỗ phía trên để ánh sáng có thể chiếu xuống.

Thủy ngân bên ngoài lúc này vừa khéo bằng phẳng với miệng lỗ.

Chỉ cần thêm một chút nữa, cả cung điện bên trong cũng sẽ bị thủy ngân nhấn chìm.

Trương Thụy Đồng bỗng nhìn Béo một cái, hỏi: "Vừa nãy khi đi thu thập xác nữ vu, cậu có lén lấy đồ gì không?" Béo cẩn thận nhìn quanh: "Chỉ là một miếng ngọc thôi, cái này không cần chia chác chứ?" Trương Thụy Đồng lập tức bật cười: "Ngọc sao?

Sao ta thấy giống một cái lưỡi sáp hóa vậy?" Béo nghe xong lập tức lấy miếng 'hắc ngọc' trong túi ra.

Nhìn kỹ lại, đúng là có chút giống một cái lưỡi bị cắt gọn gàng. "Mau vứt đi, thứ này dùng để làm Hàng Đầu (bùa chú) đấy!" "Hàng Đầu sao?" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm, lùi lại nửa bước: "Lúc lấy miếng 'hắc ngọc' đó, cậu có dùng miệng thử không?" Béo hay tiếp xúc với Đại Kim Nha, thấy đồ cổ là hay dùng miệng thử thật giả. "Thứ đó là lưỡi của nữ vu, bên trong phong ấn oan hồn của bà ta!" Thấy Béo nhìn chằm chằm vào miếng hắc ngọc đó, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch. "Lạc lạc lạc ~" Mọi người lập tức nhìn chằm chằm Béo với vẻ quái dị.

Tiếng cười của nữ quỷ phát ra rõ mồn một từ miệng hắn. "Béo bị quỷ nhập rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương định đánh ngất Béo luôn.

Hồ Ba Nhất nghe xong trầm mặc một lát: "Tương truyền ở thành Ma Quỷ vùng Tây Vực cũng có loại tiếng gió giống như tiếng cười, có khi nào tôi nghe nhầm không?" Lời này nghe càng giống như đang tự lừa mình dối người để cố giải thích bằng khoa học.

Nhưng thành Ma Quỷ đó, Trương Thụy Đồng đã từng tới.

Tiếng cười ở thành Ma Quỷ Tây Vực là do Thi Miết Vương và đống đầu người tạo thành, chỉ là Hồ Ba Nhất cũng chưa từng nghe qua.

Béo vừa mới bị nhập liền bị Trương Thụy Đồng trói lại như tống tử.

Hồ Ba Nhất thấy vậy lập tức cứa ngón tay, chấm tiên huyết lên mi tâm của Béo.

Chương 194

Lập tức thấy một luồng bóng đen chui ngược lại vào cái lưỡi sáp hóa. "Đốt lửa đi!" Trương Thụy Đồng ném cái bật lửa qua.

Thuốc lá hút hết rồi, bật lửa cũng chẳng còn dụng võ chi địa nữa.

Miếng 'hắc ngọc' đó gặp lửa lập tức bốc cháy.

Bên trong hiện ra một khuôn mặt quỷ dữ tợn, vừa khóc vừa cười, trông vô cùng đáng sợ. "Vậy còn Béo thì sao?" Hồ Ba Nhất nhìn trạng thái mê muội của Béo, có chút lo lắng hỏi. "Cái này đơn giản thôi." Chát ~, Trương Thụy Đồng tát một phát vào mặt hắn, Béo lập tức mở mắt. "Chuyện gì thế?" Béo vừa mới tỉnh táo, chỉ thấy cả khuôn mặt đau rát như lửa đốt.

Lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bên ngoài.

Thấy phía chân trời có một vệt sáng.

Một dải mây đen dày đặc kéo dài như một con hắc long, dần dần nối liền với long vựng hơi nước trong thung lũng, bao phủ một tầng bóng tối.

Nhìn thiên tượng, Trương Thụy Đồng nhếch mép: "Tình huống giống hệt trong tượng (quẻ)." Hồ Ba Nhất sắc mặt biến đổi: "Theo ghi chép, khí đen giữa trời nối liền với nhau, điềm báo này gọi là Hắc Trư Độ Hà (Lợn đen qua sông); Hắc Trư Độ Hà ắt chủ nơi này có cổ quái, lấy thi khí át dương khí, che lấp cả tinh nguyệt." Béo nghe mà hiểu được nửa vời: "Có thể nói tiếng người được không?" "Ý là có đại hung vật sắp xuất thế, thi khí ngút trời, che khuất cả nhật nguyệt!" Nhìn thiên tượng, Trương Thụy Đồng biết đây chỉ có thể là hiện tượng Thi Động.

Hiện tượng Thi Động đó có thể thôn tính cả thiên cung, thi khí nặng nề che lấp nhật nguyệt cũng chẳng có gì lạ.

Mây đen trên trời tích tụ, xung quanh trong phút chốc từ ban ngày biến thành đêm tối.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Lão Hồ, nhớ hôm nay là ngày gì không?" Hồ Ba Nhất bấm đốt ngón tay tính toán một lượt. "Đợi đã, hôm nay ngày mười chín tháng bảy, là ngày thần Thái Tuế giáng trần?" "Xung Thái Tuế sao?" Đây có lẽ là vị thần hung tợn nhất trong truyền thuyết dân gian.

Đặc biệt là vào cái ngày này.

Hồ Ba Nhất vội vàng nói: "Chúng ta nhất định phải rời khỏi đây ngay hôm nay, nếu không hậu quả không lường trước được!" Đổ đấu có thể không tin thần nhưng không thể không tin tà.

Đặc biệt là ở nơi cổ mộ kỳ đặc như mộ Hiến Vương này.

Tuyết Lỵ Dương tin vào Thượng đế nên không hiểu lắm.

Nhưng Béo nghe thấy hai chữ 'Thái Tuế' liền bị hù cho nhảy dựng. "Biết là tốt rồi." Trương Thụy Đồng từ từ gật đầu, nói: "Địa cung của mộ Hiến Vương ở phía dưới, mau đi tìm lối vào." Vào thời điểm này, nếu thi khí trong mộ ngút trời, chỉ sợ hậu quả khó lường.

Hồ Ba Nhất nói: "Lúc trước ở dưới nước, tôi thấy có những tượng đá dị thú, đoán chừng mộ đạo gần huyền cung đã bị máy bay đâm thủng." Đi theo hướng đó tìm kiếm, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm thấy lối vào địa cung.

Kiến trúc trên mặt đất là để Hiến Vương dùng sau khi thành tiên, còn dưới lòng đất mới thực sự là nơi yên nghỉ ngàn thu.

Trương Thụy Đồng nhìn la bàn ma lực, đi về phía lối thông phía sau cung điện.

Một đầm nước sâu xanh biếc hiện ra trước mắt.

Bên cạnh có một cái hố lớn do máy bay đâm phải hiện ra trước mắt.

Trong hố có nhiều pho tượng trấn mộ thú nanh vuốt dữ tợn, tường đá bên ngoài bị máy bay đâm nát. "Chỗ này nối liền với mộ đạo, đoán chừng lối vào đã bị thực vật dưới nước che khuất!" Trương Thụy Đồng nhìn về phía mộ đạo trước mặt, đôi mắt dạ nhãn nhìn thấu khung cảnh xám xịt xung quanh.

Đoạn mộ đạo này không dài, là một dải bậc thang đá bằng phẳng hướng lên trên.

Phía trước lộ ra một đài đá lớn.

Trên đài đá dựng nhiều cỗ xe ngựa bằng đồng màu xanh bán ngập trong nước.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy liền hỏi: "Đám đồng nhân xa mã này là nghi trượng xa ngựa bày trước cửa huyền cung sao?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn, trong mắt lộ vẻ khinh thường. "Đây là đám đồng xa đồng mã hộ tống Hiến Vương đăng thiên, ngoài ra còn có ba mươi sáu danh tướng hiệu nữa." Phía trước là một đoạn dốc bằng đá thanh, mấy người men theo dốc đá đi xuống.

Béo đang đi bỗng nhiên trượt chân ngã nhào xuống dưới.

Nhìn hướng Béo ngã, Trương Thụy Đồng lộ vẻ mặt quái dị.

Béo giẫm phải một thứ đầy thi chá (bã xác).

Nhìn lại những thi thể phía sau, tai, lưỡi đều bị cắt sạch, có thể biết được thứ dưới lòng đất kia là cái gì.

Thấy dị trạng của Bàn Tử, đoán chừng vừa rồi hắn đã dùng lưỡi.

“Lão Hồ!” Trương Thụy Đồng gọi Hồ Ba Nhất lại, rạch một

đường nhỏ trên tay mình.

Suốt quãng đường đều dùng máu, cả ba người ít nhiều đều có triệu chứng mất máu quá nhiều.

Bàn Tử trực tiếp uống ngụm máu đó, tiếng cười quái dị lập tức im bặt.

Trên tay Bàn Tử vẫn đang ôm một xác chết, mắt thấy sắp gặm trực tiếp lên đó.

Nhìn hiện trạng của Bàn Tử, Hồ Ba Nhất mắng: "Mẹ kiếp, thật sự để lệ quỷ ám rồi sao, gặm xác chết làm cái gì?" Bàn Tử lập tức kinh hoàng buông tay: "Tôi không biết mà!" Nhìn phản ứng của hai người, Trương Thụy Đồng nói: "Xà hàng, cũng là một loại hàng đầu, chạm đầu lưỡi vào là trúng chiêu." Loại hàng đầu này đoán chừng cũng không có ai trúng kế, ai ngờ lại có hạng người như Bàn Tử thích dùng miệng.

Bàn Tử nhổ ra dị vật trong miệng, đồ án người đàn bà trên lưỡi cũng biến mất không còn tăm tích.

Chỗ đó giống như mọc ra một cục thịt dư, tiếng cười lạnh lẽo trước đó phát ra từ bên trong.

Chương 195

Chỉ vào lưỡi của Bàn Tử, Trương Thụy Đồng bảo: "Trên lưỡi có mấy cái mụn bao, Lão Hồ, lát nữa thiêu hủy đi!" Chuyện cái lưỡi của Bàn Tử tạm thời gác lại.

Sau khi hồi phục, Bàn Tử cười hì hì đưa thuốc lá cho hai người.

Trương Thụy Đồng nhận lấy, châm lửa: "Lát nữa thấy đồ vật thì đừng có động chạm lung tung." Bàn Tử liên tục gật đầu.

"Phía dưới chắc là mộ thất chính của lão nhi Hiến Vương rồi chứ?" Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu: "Thứ cần tìm cũng ở bên trong!" "Mộc Trần Châu?" Shirley Yang nhận được câu trả lời khẳng định từ Trương Thụy Đồng, tâm tình tức khắc trở nên vô cùng kích động.

Nhìn Bàn Tử cười đứng bên cạnh, Shirley Yang khuyên nhủ: "Hàng đầu đã được nhổ bỏ, nhưng về phương diện khác có bị ảnh hưởng hay không thì tạm thời chưa xác định." Người bị hạ hàng đầu, tính cách ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Bàn Tử áy náy cười cười.

Ở cái nơi này, tâm trạng của mỗi người đều có chút phiền táo.

Trên gò đất dọc đường có hàng trăm cụ xác khô chịu cực hình.

Hồ Ba Nhất nói: "Lão yêu Hiến Vương tàn bạo, lại bày ra cho chúng ta bao nhiêu cơ quan, lát nữa tìm thấy xác hắn, đừng có khách khí!" Lời này của Hồ Ba Nhất tuy giọng điệu giống Bàn Tử, nhưng khí thế lại khác hẳn.

Những tượng người đồng, ngựa đồng dọc đường mọc đầy rỉ xanh, bị ăn mòn rất nghiêm trọng, dù sao cũng là vật phẩm từ hai ngàn

năm trước.

Shirley Yang bỗng nhiên thắc mắc: "Tôi cảm giác, nơi này giống xưởng gia công tượng người và ngựa đồng hơn, căn bản không giống địa cung của Hiến Vương!" Mang theo nghi ngờ trong lòng, cô nhanh chóng đuổi kịp Trương Thụy Đồng.

"Trương gia, ngài chắc chắn đây là địa cung của Hiến Vương sao?" "Đây sao?" Trương Thụy Đồng nghe câu hỏi thì bật cười: "Đây đương nhiên không phải!

Nơi ta muốn tới ở phía trước!" Cách thiết lập trong mộ Hiến Vương nhìn thì có vẻ bình thường, thực tế huyền cung thực sự được giấu rất kín kẽ.

Hồ Ba Nhất trong lòng có chút sốt ruột.

Cái gọi là Phân Kim Định Huyệt có thể thông qua phân biệt các yếu tố phong thủy như "hình thế lý khí, long sa huyệt thủy" để xác định vị trí chính xác của quan quách cổ mộ.

Nhưng tình huống trước mắt lại khiến anh hoàn toàn không có cách nào.

Loại Thủy Long Vựng này, e rằng ngay cả Trương Tam Gia, người biên soạn 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》, cũng chỉ mới nghe qua danh tiếng.

Chằm chằm nhìn con đường phía trước, Hồ Ba Nhất bỗng nhiên nghi vấn: "Trước đó tôi nghĩ thủy nhãn (mắt nước) có khả năng nhất là lối vào địa cung, tôi..." Lời mới nói được một nửa, bỗng nhiên phát hiện ra phía bên kia của thủy nhãn.

"Cái thủy nhãn đó sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Đúng là không sai, đi từ bên kia vào sẽ dễ dàng hơn!" Theo hướng ngón tay Trương Thụy Đồng chỉ, quả nhiên từ hướng đó thấy được một miệng

động.

Từ chỗ lỗ hổng đó nhìn ra, bốn phía đen kịt một mảnh, tinh nguyệt không ánh sáng.

"Ta xuống trước." Trương Thụy Đồng vẫn là người đầu tiên nhảy xuống nước.

Đi vòng quanh thủy nhãn một vòng, lại căn cứ vào tiếng nước, đại khái phán đoán ra tình huống phía dưới.

Tiền thế đã xem qua kịch bản, tự nhiên cũng biết chỗ Thăng Long bản có lối vào.

Chỉ là lúc này đang đứng ở vị trí xoáy nước hung mãnh nhất.

Từ bên cạnh nhảy xuống, nỗ lực lặn xuống đáy nước.

Tuy rằng dưới nước đen kịt, nhưng trong mắt Trương Thụy Đồng mọi thứ đều hiện lên rõ mười mươi.

Vị trí bị máy bay ném bom đâm mở đã xuất hiện ở phía bên kia.

Shirley Yang cũng nhanh chóng theo sát phía sau.

Khoảng một phút sau, Trương Thụy Đồng chỉ tay về phía một lối vào ở rìa chỗ sâu nhất dưới đáy.

Nhìn lối vào bên dưới, Bàn Tử giơ ngón tay cái: "Lợi hại!" Shirley Yang kinh ngạc đi theo sau.

Lúc này không thể nói chuyện, nhưng trong lòng cô lại đủ chấn kinh.

Vừa rồi đi suốt quãng đường, không ngờ tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của Trương Thụy Đồng.

Phía dưới là một lối vào bằng đá xanh, có một tảng đá lớn chặn lại, lúc này không bị ảnh hưởng bởi thủy nhãn.

Thiết kế này khiến Bàn Tử ngơ ngác, có chút không thể hiểu nổi tại sao lối vào đạo môn lại đặt ở đây.

Hồ Ba Nhất kỳ lạ hỏi: "Trương gia, mộ đạo này nhìn giống như cố ý xây ở đây, chẳng lẽ có tác dụng đặc biệt?" Trương Thụy Đồng chỉ vào lối vào phía trước, nơi thậm chí không có cả thạch môn.

"Hiến Vương tự cho rằng mình có thể vũ hóa phi thăng, nên để lại lối đi này!" Loại tự tin mù quáng này cũng chẳng khác Chu Mục Vương là bao, kết cục của hai người gần như thảm hại như nhau.

Nhìn vị trí trước mắt rất giống một đạo động mộ đạo, mọi người chỉ cảm thấy 'Mộc Trần Châu' đã ở ngay trước mắt.

Ở cuối dốc đá mộ đạo, sừng sững một cánh cửa đá Thiên Cân màu xám xanh.

Đi đến cuối mộ đạo, Bàn Tử chỉ vào phía trên cánh cửa đá lớn, nói: "Trên đó hình như có một cái cửa nhỏ?" Cái cửa nhỏ mà Bàn Tử nói nằm ở lầu môn bằng đồng trên cao.

Toàn thể đều là màu đen, cấu tạo tinh xảo, vừa vặn cho một người đi qua.

"Cái đó gọi là Thiên Môn!" Trương Thụy Đồng thuận miệng nói.

Hồ Ba Nhất thấy vậy liền tiếp lời giải thích: "Loại Thiên Môn này để cho mộ chủ nhân thi giải vũ hóa đăng thiên, chỉ có người trong đạo môn khi xây mộ mới có.

Giấc mộng thành tiên đẹp đẽ của lão đừng nhắc tới nữa, mấy cái xác khô đó chết rồi, chính xác là để lại cho chúng ta làm đạo động có sẵn!" Đi suốt quãng đường trải qua không ít chuyện, lúc này tiến vào bên trong, tâm tình ai nấy đều vô cùng kích động.

Shirley Yang hỏi: "Trên đời này thực sự có thần tiên sao?" Hồ Ba Nhất nói: "Sự tồn tại của yêu quái và quỷ hồn thì tôi tin, nhưng thần

tiên...” Thần tiên thì chưa ai thấy bao giờ, có lẽ cũng chỉ là do người xưa thêu dệt nên.

Bàn Tử cũng có chút kỳ lạ hỏi: “Không phải cô luôn tôn sùng khoa học sao, sao bỗng nhiên lại hỏi vấn đề này?” Shirley Yang nhìn về phía Trương Thụy Đồng rồi hỏi: “Trương gia, ngài sống lâu nhất, ngài thấy thế nào?” Nghe nửa ngày cũng không thấy lời nào có giá trị, Trương Thụy Đồng trực tiếp nhấc chân định leo lên Thiên Môn.

“Trường sinh bất lão thì ta tin, nhưng vũ hóa phi thăng thì phải xem lại!” Bên cạnh ta có quá nhiều minh chứng rồi, căn bản không cần phải khắc ý giải thích thêm.

Chương 196

Nghe lời Trương Thụy Đồng, mọi người chìm vào trầm tư.

Bởi vì bản thân Trương Thụy Đồng đã sống ít nhất hơn bốn trăm tuổi, đối với việc trường sinh bất lão, bọn họ cũng dần dần tin tưởng.

Ba người khẩn trương đi theo sau lưng Trương Thụy Đồng.

Hồ Ba Nhất lấy ra Mạc Kim Phù, nói: "Hy vọng tổ sư gia phù hộ!" Bàn Tử tiếp lời: "Một câu thôi, một vạn năm quá lâu, chỉ tranh thủ lúc này, chúng ta hãy mở Thiên Môn ra." Shirley Yang chắp tay cầu nguyện.

Trương Thụy Đồng đưa tay nắm lấy lầu môn Thiên Môn, kéo mạnh xuống.

Trực tiếp bước qua.

Thiên Môn không có cơ quan, bóng tối xung quanh càng không phải là vấn đề.

Chỉ là chiều dài của Thiên Môn này có chút đáng ngại.

Bàn Tử đi ở cuối cùng, nhanh chóng thở hồng hộc.

Trương Thụy Đồng giơ tay, khẽ nói: "Không khí có vấn đề." Shirley Yang đi phía sau lập tức hiểu ý.

"Không khí trong địa cung không lưu thông, bên trong nồng nặc thi khí, mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào." Sau khi mọi người đeo mặt nạ phòng độc, Trương Thụy Đồng ngửi thấy mùi thi xú thoang thoảng phía trước.

Phía trước bỗng nhiên thổi tới một luồng gió lạnh ẩm ướt, mang theo mùi mục nát cực nặng.

Không gian sau cửa không lớn, bên trong liệt kê mấy dãy xe đồng, tượng người đồng.

Những dũng sĩ cầm vũ khí đặc hữu của nước Điền: "Không tào việt", "Đột nhận phủ", những binh khí giơ cao đó huyền ngay trên đỉnh đầu mọi người, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

"Trong này đoán chừng không còn cơ quan ám tiễn độc khí gì nữa đâu, nhưng đừng có bất cẩn!" Shirley Yang cẩn thận quan sát xung quanh.

Những thứ như lưỡi Cấm Bà, không phải chuyện đùa đâu.

Tiếp tục đi về phía trước, hai bên có rất nhiều thạch động, bên trong chứa đầy các loại đồ tùy táng.

Trong đó có đồ đồng, đồ xương, cán vàng, cán bạc, còn có ngựa tuẫn táng cùng nhiều loài chim không tên.

"Những thứ này lão già đó đều muốn mang lên trời sao?" Bàn Tử chằm chằm nhìn một vùng đồ tùy táng xa xỉ trước mắt.

Bất kể là thứ gì, tùy tiện lấy vài món cũng đáng giá liên thành.

Trương Thụy Đồng nghiêm túc nhìn qua những đồ tùy táng phía trước.

Việc tái thiết Trương gia cần tiền, với tư cách là tộc trưởng, dù sao cũng phải mang về cho tộc nhân một số vật kỷ niệm đặc trưng.

Ta tùy thủ lấy vài món nhét đầy ba lô.

Dưới sự chống đỡ của sức mạnh Thập Ngưu, cái ba lô sau lưng vẫn nhẹ tựa lông hồng.

Phía trước xuất hiện ba tòa cầu đá song song.

Trong hào sâu dưới cầu là nước vàng đục ngầu, không nhìn ra độ sâu cụ thể, cũng không thấy nước chảy.

“Tam Thế Kiều, con người khi chết muốn vũ hóa thăng thiên thì phải bước qua ba tòa cầu này trước, đại diện cho việc lão nhi Hiến Vương đã nếm trải cái khổ của ba đời, cuối cùng thoát thai hoán cốt, đắc đạo thành tiên!” Hồ Ba Nhất nhìn vào phù điêu trên cầu, nói: “Động vật trên đó đều đi thành cặp, cho nên quan quách bên kia chắc cũng là hai bộ, Hiến Vương và vợ hắn hợp táng.” Lời vừa dứt, thấy Trương Thụy Đồng lắc đầu.

Hồ Ba Nhất có chút không chắc chắn hỏi: “Trương gia, ngài có kiến giải khác sao?” Trương Thụy Đồng bật cười: “Đối diện không chỉ có một cỗ quan tài, trong đó cũng không có Hiến Vương và vợ lão.” Tiếp đó ta lại nói: “Ta có thể khẳng định với các ngươi, bộ kiến thức các ngươi biết không áp dụng được ở đây đâu!” Hồ Ba Nhất không quá chắc chắn, tiến lên phía trước vài bước, dùng đèn tham chiếu chiếu về phía đối diện.

Qua khỏi Tam Thế Kiều, không gian phía trước bỗng nhiên rộng mở.

Cách đó không xa là một tòa âm cung nơi mộ chủ nhân an nghỉ.

Nhìn kỹ lại, bên kia bày ba cỗ quan tài đen theo hình chữ ‘Nhân’.

Cách bài trí cũng khác thường.

Cỗ ngoài cùng dùng vòng đồng treo lơ lửng giữa không trung.

Bàn Tử nhất thời rơi vào mê hoặc: “Chuyện gì đây?

Cả nhà ba người sao?” Hồ Ba Nhất nhíu mày: “Sự nhược phản thường tất hữu yêu, hay là chúng ta cứ dỡ ba cỗ quan này trước?” Bàn Tử đi vòng quanh một vòng, hỏi: “Theo quy cách này, trong mộ liệu có mỡ nhân ngư làm trường minh đăng không?” Hắn có chút tò mò về thứ đó.

Nhìn kỹ lại, Bàn Tử hô lên: “Thứ chúng ta thường gọi là Am Tử

Quan phải không?" "Ba cỗ quan tài bày ở đây, e là kẻ đến không thiện!" Nghe lời Bàn Tử, Trương Thụy Đồng đính chính: "Sai rồi, chúng ta mới là kẻ đến không thiện!

Am Tử Quan, quách thanh đồng, bát tự không cứng thì chớ có lại gần, kẻ nào mệnh cách không đủ cứng, đều không đảo đấu được ở đây!" Nhìn chằm chằm ba cỗ quan tài trước mắt, mọi người càng thêm không kiêng dè.

Đi suốt quãng đường này, chỉ thấy mỗi lần đều là cửu tử nhất sinh.

Hồ Ba Nhất tán đồng: "Trương gia nói đúng, đến thì cũng đến rồi, càng không có gì phải sợ!" Thực ra Trương Thụy Đồng cũng là nhờ biết nhiều mà mạnh dạn.

Shirley Yang xòe Kim Cương Tán, đứng bên cạnh, thời khắc quan sát xung quanh ba cỗ quan.

Một mộ thất lớn hình chữ 'Hồi', âm cung chia làm hai tầng nội ngoại, tầng thứ nhất cách tường đạo khoảng bảy tám mét.

Ở cửa ngoài, trong lớp kẹp của hai đạo mộ tường chất đầy các loại 'tế khí' bằng đồng đúc khổng lồ, xung quanh những đồ đồng đó còn có ngà voi, ngọc tệ.

Hồ Ba Nhất xem xong thì ngây người: "E rằng đây là ngôi mộ có đồ tùy táng nhiều nhất mà tôi từng thấy trong đời!" Nhìn lượng lớn đồ tùy táng xung quanh, Shirley Yang kinh thán: "Theo quốc lực nước Điền, e rằng họ đã chôn cả nước Điền vào trong mộ rồi!" Nhìn những thứ này, Trương Thụy Đồng trong lòng đang tính toán làm sao để mang đi hết.

"Những thứ này đều chỉ chất đống ở đây, quá lãng phí!" Bàn Tử nhìn kỹ một hồi, trực tiếp kêu lên là phí phạm của trời.

Quay lại với ba cỗ quan quách bằng đồng treo lơ lửng kia.

Trong câu nói vừa rồi, cả Am Tử Quan và quách thanh đồng đều hội đủ.

Chương 197

Quan đồng bề mặt đen kịt không chút ánh quang, phủ một lớp bụi dày.

Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Hồ Ba Nhất thanh lý sạch lớp bụi bên ngoài.

Thân quách lập tức dưới ánh đèn biến thành màu xám xanh quỷ dị.

Trên quan đồng bò đầy rỉ xanh, thoạt nhìn cứ ngỡ trên đó bò đầy những con rết xanh lét.

Nhìn kỹ lại, trên quan đồng quấn chín đạo trọng trấn, phong kín đến mức không một kẽ hở.

Bên ngoài đúc các loại kỳ hoa dị thảo.

Hai cỗ quan tài còn lại, Hồ Ba Nhất gõ nhẹ hai cái: "Địa Am Quan trong truyền thuyết, loại gỗ dị biệt màu than này nghìn năm không thấy ánh mặt trời, cứ mỗi trăm năm vòng tuổi mới dài thêm một vòng, loại gỗ này giá còn đắt hơn vàng!" Có thể nói bản thân chất liệu của ba cỗ quan tài này đã đáng giá liên thành, tính theo lạng thì giá trị cũng vượt xa vàng ròng.

Trương Thụy Đồng tùy ý chạm vào bề mặt, thản nhiên nói: "Nhìn độ dày này, là Vạn Năm Am Tử Mộc." "Nhìn ba cỗ quan này, Lão Hồ thấy sao?" Giảng đạo lý, với kiến thức của Hồ Ba Nhất, không có lý do gì không nhìn ra hàm nghĩa của ba cỗ quan này.

Nghe Trương Thụy Đồng gợi ý, Hồ Ba Nhất lập tức phản ứng.

"Ba cỗ quan tài...

Ba cỗ quan đại diện không phải chính là ba đời ba kiếp của Hiến Vương ở nhân gian sao?" Đạo gia có thuyết Đạo hóa tam sinh, ba kiếp

trước gọi là Tam Ngục, cái chết của cả ba người đều sẽ vô cùng thê thảm.

Đối với loại lý luận kỳ quái này của người xưa, Trương Thụy Đồng biểu thị không thể hiểu nổi.

Ta nói: "Trong ba cỗ quan, xác chết bên trong đều không hoàn chỉnh, có mở quan hay không tùy ý!" Nói xong, mục quang chuyển hướng ra phía sau.

Phía sau ba cỗ quan, thắp chín cây nến.

"Ai thấy Bàn Tử đi đâu rồi?" Vừa rồi thấy Bàn Tử đi tìm ở góc đông nam.

La bàn không dùng được, Bàn Tử chỉ có thể dựa vào trực giác để tìm.

Bên cạnh ba cỗ quan yêu dị trong mộ thất đều bày một cây nến, tương tự sắp xếp theo hình "△".

Ánh mắt Trương Thụy Đồng chằm chằm nhìn vào hai hàng ánh sáng xanh nhạt phía sau.

Loại tia sáng hiu hắt này nhìn vô vô cùng quỷ dị.

"Trường minh đăng sao?" Cái mặt béo của Bàn Tử từ bên cạnh thò ra, Trương Thụy Đồng suýt chút nữa đã một cước đá bay hắn.

Bàn Tử hắc hắc cười nói: "Trương gia, đừng động thủ, là tôi!" "Tôi thấy trên mấy cái trường minh đăng phía sau, dùng không phải mỡ Giao nhân Đông Hải sao!" Loại truyền thuyết dùng mỡ trên người Giao nhân Đông Hải làm trường minh đăng, trong cổ mộ thỉnh thoảng sẽ có cơ hội được thấy.

"Không chỉ là Giao nhân, còn có cả yêu nữa?" Trong não Trương Thụy Đồng bỗng nhiên hiện lên kịch bản Nam Hải Quy Khư.

Nơi đó có một vùng Giao nhân cư ngụ, đừng nói trường minh đăng, cơ hội gặp Giao nhân sống cũng có.

Bàn Tử gãi gãi đầu, bỗng nghe Shirley Yang kinh hô một tiếng.

"Trong quan tài có tiếng động!" Nghe kỹ, âm thanh bên trong giống như tiếng kim loại mài sát vào nhau.

Mấy người vây quanh bên cạnh, Hồ Ba Nhất cẩn thận hỏi: "Chẳng lẽ là nhiễm phải sinh nhân khí trên người tôi?" Nhưng cả hai tay đều đeo găng, theo lý không thể nào nhiễm phải mới đúng.

Trương Thụy Đồng tiến lại gần quan tài: "Đừng hoảng, không phải thi biến, thứ bên trong quan tài vốn dĩ đã không bình thường." Có thể dùng một cỗ quan quách bằng đồng như vậy, thêm chín đạo khóa khấu, tất định là sợ thứ bên trong chạy ra ngoài.

Sáu ngọn đèn phía sau nhìn giống như những ngọn lửa quỷ xanh u ám sau quan tài.

Bàn Tử không biết từ đâu tìm được một tấm gương đồng, nói: "Gương này, bằng vàng sao?" Hồ Ba Nhất hốt hoảng hỏi: "Cái này ở đâu ra?" Loại gương đồng này nhìn giống bảo vật dùng để tịch tà.

Tám chín phần mười là dùng để trấn áp cổ thi thiên năm bên trong.

Nhìn gương đồng, Shirley Yang lập tức nói: "Liệu có phải Tần Vương Chiếu Cốt Kính không, mau đặt lại chỗ cũ đi!" Nếu là Chiếu Cốt Kính, bên dưới trấn áp chắc chắn là cương thi thiên năm.

Hồ Ba Nhất nghe xong kinh ngạc: "Truyền thuyết Tần Vương Chiếu Cốt Kính trấn áp cương thi, sao lại xuất hiện ở đây?" "Bởi vì đó không phải Chiếu Cốt Kính!" Trương Thụy Đồng nghe hai người đoán mò, nhịn không được lên tiếng: "Tần Vương Chiếu Cốt Kính thực sự gần đây đang lưu lạc ở Nam Hải..." Chuyện đó là ở Nam Hải Quy Khư rồi.

Trương Thụy Đồng nói xong, cầm đèn pin chiếu về phía sau, một khuôn mặt quái dị đầy vảy đen hiện ra.

Khuôn mặt đó không có môi, chỉ có hai hàng răng sắc nhọn.

"Giao nhân Nam Hải!" Shirley Yang đột nhiên nói: "Xác Giao nhân vảy đen, bị dùng làm trường minh đăng trong cổ mộ!" Trong bụng Giao nhân bị đổ đầy mỡ, một dải tim đèn đặt trong miệng không ngừng cháy.

Nhìn mấy cái xác Giao nhân, Hồ Ba Nhất kỳ lạ hỏi: "Trên đời thực sự có mỹ nhân ngư sao?

Chẳng lẽ không phải là tên gọi cổ đại dành cho bò biển?" "Là nhân ngư, nhưng không phải mỹ nhân ngư!" Trương Thụy Đồng lập tức đính chính sai lầm.

"Loại sinh vật nửa người nửa cá này không chỉ thực sự tồn tại, mà còn chưa tuyệt chủng." Mấy cái xác Giao nhân này thân trên đều là nữ tử, có một đôi gò bồng đảo, cổ thon dài.

Tai mọc trên cổ, toàn thân đều là lớp vảy lớn màu đen, chỉ có phần bụng không vảy.

Xác chết bị xuyên xương tỳ bà, bày theo tư thế quỳ lạy, khóa ngược trên cột đồng.

Shirley Yang nói: "Đây không phải lần đầu tiên trên thế giới phát hiện nhân ngư, hải quân Hoa Kỳ từng bắt sống một con, loại mỡ Giao nhân này điểm cháy thấp, chỉ cần một giọt có thể cháy suốt mấy tháng không tắt!" Nhân lúc cô giải thích, Trương Thụy Đồng lấy chiếc gương đồng trong tay Bàn Tử.

Tuy không phải Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nhưng cũng là vật dùng để trấn áp cương thi.

Trên quan quách thanh đồng có một khuyết khẩu vừa vặn để đặt

gương đồng vào.

Vốn dĩ đã được thiết kế như vậy.

Quan đồng không ngừng phát ra tiếng cào cấu sắc nhọn, có thể nghe rõ bên trong có thứ gì đó đang không ngừng cào vào bề mặt quan quách.

Nghe tiếng quan tài, mọi người nhất thời giật nảy mình.

Chương 198

"Động tĩnh trong quan đồng không còn nữa!" Bàn Tử dần dần hạ bàn tay đang cầm móng lừa đen xuống.

Phía sau chính là ba đứa trẻ béo mầm đang quỳ.

Ba đứa trẻ bị làm thành Tiếp Dẫn Đồng.

Giống như nhân ngư, chúng cũng quỳ trên đất, trên rốn đặt tim đèn.

Ba đứa trẻ này cũng bị làm thành trường minh đăng.

Quan đồng không còn động tĩnh, mọi người nhìn về phía bọn trẻ, trên tay Tiếp Dẫn Đồng tử đều cầm một cái bảng viết 'Tiếp tiên dẫn thánh', Hiến Vương dùng để làm đồng tử dẫn đường thành tiên.

"Thêm ba đứa trẻ này, trong mộ thất đã có chín cái xác rồi!" "Thực ra có cái xác thứ mười!" Trương Thụy Đồng nói xong liền nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm lối đi thực sự dẫn đến thi thể Hiến Vương.

Hồ Ba Nhất kinh ngạc hỏi: "Cái xác thứ mười chẳng lẽ là thi thể Hiến Vương hoặc vợ lão?" "Lát nữa sẽ giải thích." Những người khác nhìn quanh không thấy gì bất thường, nhưng trong mắt ta, xung quanh đã bị thi khí bao phủ.

Bên ngoài không trung, thi khí đã hình thành một con hắc long, không phải loại tử thi bình thường có thể tạo ra được.

Hô!

Bỗng nhiên một luồng gió thổi qua bên người, ba cây nến phía sau đều bị tắt ngóm trong nháy mắt.

"Quỷ... thổi...

đăng?" Bàn Tử nhìn chằm chằm mấy cây nến vừa thắp.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy không chỉ ba ngọn nến này, mà ngọn lửa quỷ trên người Giao nhân cũng bị thổi tắt cùng lúc.

"Thứ bên trong e là có chút lợi hại!" Hồ Ba Nhất càng lúc càng cảm thấy hứng thú với thi thể trong quan tài.

Trương Thụy Đồng nhìn một cái rồi nói: "Trước tiên hạ quan đồng xuống!" Cỗ quan tài này cứ treo lơ lửng thì không cách nào mở quan được.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử hai người hợp lực hạ quan tài xuống.

Khước nghe một tiếng 'đông'.

Quan tài bỗng nhiên tuột tay, một đầu rơi xuống đất.

Bàn Tử lập tức giải thích: "Không phải tại tôi, quan tài..." Vừa rồi lúc nâng quan, quan tài đã cử động, lực đạo không hề nhỏ.

Hồ Ba Nhất sắc mặt quái dị: "Cái này tôi có thể chứng minh, đúng là quan tài đã động đậy!" Vừa rồi cú ngã đó làm vòng đồng trên quan tài cũng bị gãy, muốn treo lại là không thể nào.

Ai ngờ sau đó nghe thấy trong quan tài truyền ra tiếng khóa cứng bị cưỡng ép bẻ gãy.

Âm thanh càng lúc càng lớn, quan tài mở toang một kẽ hở.

"Quan tài... có thể tự mở sao?" Đảo đấu lần đầu thấy chuyện này, trong quan tài cũng không biết là thứ gì, vậy mà có thể tự mình mở tung quan tài.

"Tống tử này e là không phải lợi hại bình thường đâu!" Bàn Tử tay lăm lăm súng, tay kia chuẩn bị sẵn sàng phóng máu.

"Xác chết thứ mười xuất hiện rồi!" Trương Thụy Đồng chỉ xuống đất.

Quan đồng rơi xuống đúng lúc đập vỡ lối đi dưới nền đất, phía dưới gạch mộ nứt ra hiện ra những thanh gỗ đen kịt, bị nước đen xâm thực, quan đồng khẽ chạm một cái liền nứt toác.

"Thật là trùng hợp!" Ngay cả Bàn Tử cũng không tin chỉ đơn thuần là trùng hợp.

Vừa chạm vào tống tử liền xuất hiện, ngay cả xác chết thứ mười cũng theo đó hiện ra.

Phía dưới là một đấu thất dựng bằng những thanh gỗ phương, rất thấp bé, quan đồng cũng theo đà rơi xuống đáy.

Ngoài ra còn có một cỗ quan tài thủy tinh kỳ đặc khác.

"Hóa ra đó mới là quan quách của lão nhi Hiến Vương!!" "Chỉ là quan tùy táng thôi!" Trương Thụy Đồng một câu làm tan vỡ ảo tưởng.

"Cũng không phải quan tài lão nhi Hiến Vương sao?" Hồ Ba Nhất nhíu mày, bỗng nhiên bị Bàn Tử kéo mạnh ra.

"Cẩn thận!" Nắp quan đồng bỗng nhiên mở ra, có mấy cái "móng tay" dài thượt thò ra từ kẽ hở.

Chín đạo trọng khóa kia vừa rơi xuống đã hoàn toàn gãy đoạn.

"Lão nhi Hiến Vương cố ý sao?" "Quan tài đặt ở đây, rõ ràng là để bị phá mở!" Tình huống hiện tại, nhìn cỗ quan tài nào cũng giống như cố ý đặt ở đây để trấn thủ.

Trương Thụy Đồng nhìn móng tay dài bò ra từ quan tài.

Người sống ít khi để móng tay dài đến vậy, đa phần đều là sau khi chết một ngụm oán khí nghẹn ở cổ họng, thi thể cương hóa, trực tiếp dẫn đến thi biến.

"Móng tay trắng, chứng tỏ cương thi này không quá mạnh?" Trương Thụy Đồng bỗng nhiên tung một cú đá cao làm nắp quan tài

trực tiếp vỡ vụn.

“Nhìn cho rõ, căn bản không phải quan thanh đồng!” Thanh đồng chỉ là một lớp bên ngoài thôi, quan tài này dùng để hù dọa người.

Lớp thanh đồng bên ngoài rất mỏng, rõ ràng là ăn bớt nguyên liệu.

“Mẹ kiếp, lão già Hiến Vương ngay từ đầu đã không có ý tốt!” Hồ Ba Nhất lập tức đẩy nắp quan tài trở lại.

“Tấm gương đó đâu?” Shirley Yang lập tức hỏi: “Sau khi tấm gương đó rơi mất, thi thể bên trong lập tức thi biến!” Móng tay thi thể càng giống như vừa mới mọc dài ra.

Trương Thụy Đồng đi tới bên cạnh cỗ quan thủy tinh kia.

Chương 199

Bàn Tử nhìn thấy, bỗng nhiên cảm giác có mấy phần quen thuộc.

"Thủy tinh quan?" "Mẹ kiếp, quan tài cái sau còn đáng tiền hơn cái trước?" Trương Thụy Đồng chằm chằm nhìn cỗ quan tài đó, trầm giọng nói: "Đừng có nhìn bậy, đây là quỷ quan!" Nhắc đến quỷ quan, Hồ Ba Nhất cũng đã hiểu.

"Chất liệu của quan tài dường như là thạch tinh, đá chỉ có ở gần địa phủ trong truyền thuyết, loại đá này vô cùng bất cát lợi, nên cỗ quan tài này mới bị người ta gọi là 'Quỷ Quan'." Nhưng tình huống càng như vậy, mọi người càng tin rằng trong mộ Hiến Vương đang ẩn chứa bí mật lớn.

Nhìn cỗ quan tài, mọi người thống nhất ý kiến đều cảm thấy nên mở ra xem thử.

Trương Thụy Đồng nói: "Đi chuẩn bị đi, ta mở quan!" Bên cạnh thắp lại hai cây nến.

Trương Thụy Đồng thuận tay mở nắp quan tài.

Shirley Yang thấy tốc độ mở quan nhanh như vậy, kỳ lạ hỏi: "Trương gia, dường như ngài biết trong cỗ quan này không có cương thi?" Bên trong là một xác nam, từ cổ trở xuống đều bị vải trắng quấn chặt.

Trương Thụy Đồng lấy một lá Trấn Thi Phù trực tiếp dán lên đó.

"Không phải không có cương thi, mỗi một cái xác đều là bị cố ý hành hạ cho đến chết, sau khi chôn cất cũng không được an nghỉ!" Hồ Ba Nhất nhất thời hít một hơi lạnh: "Chẳng lẽ..." Trương Thụy Đồng gật đầu: "Đúng, là cương thi nhân tạo!" Hồ Ba Nhất nuốt nước

miếng.

"Chẳng lẽ là Âm Dương thuật được đề cập trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật?" Loại thuật này đoạt thiên địa tạo hóa, nếu tâm thuật bất chính như Hiến Vương, không làm việc thiện mà chỉ làm chuyện thương thiên hại lý.

Trương Thụy Đồng nói: "Loại Âm Dương thuật này có thể biến người sống thành cương thi thiên năm, oán khí càng nặng cương thi cũng càng mạnh." Loại cương thi này so với cương thi dùng Khu Thi Thuật đánh thức thì mạnh hơn nhiều.

Hồ Ba Nhất liên tục gật đầu: "Trách không được Trương Tam Gia phải hủy đi nửa bản sau, thứ này đúng là khả quái chí cực." Loại thi thể này nếu phát tác, chắc chắn là loại "Hung" nhất trong các loại cương thi, tất định sẽ gieo rắc tai họa, nguy hại cực lớn.

Trương Thụy Đồng nhìn xác nam một cái rồi nói: "Đốt xác này đi, đừng có mở ra!" Thi khí bốn phía càng lúc càng nặng.

Nếu không trực tiếp thiêu hủy, cái thi động đó đoán chừng sẽ xuất hiện đúng lúc, khi đó toàn bộ mộ Hiến Vương đều sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Trương Thụy Đồng rắc bột tiêu thạch trong hỏa hồ lô lúc trước lên, rồi cho đốt cháy trực tiếp.

Nhất thời trong quan bùng lên một ngọn lửa màu xanh u ám, màu của lửa quái dị đến mức làm người ta lạnh sống lưng.

Hồ Ba Nhất nhìn về phía Trương Thụy Đồng hỏi: "Mộc quan trước đó, đoán chừng hoàn toàn trùng khớp với thi cốt Hiến Vương, theo hướng đó mà tìm, hoặc giả có thể tìm thấy vị trí thực sự của thi thể Hiến Vương!" Lại thấy Trương Thụy Đồng quay người đi về lối cũ, nói: "Không cần phải phiền phức như vậy, những quan quách này

đều không cần mở ra, cũng đừng động vào thi cốt bên trong." Trong bố cục của Hiến Vương, chắc chắn sẽ có kẻ mở những quan quách này ra.

Trương Thụy Đồng tùy tay chỉ một cái, chỉ lên phía trên.

Mọi người ngẩng đầu: "Phía trên?" "Mộ thất Hiến Vương ở phía trên sao?" Mọi người có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào một lối vào vừa dài vừa hẹp phía trên.

Ánh đèn pin chiếu lên đó.

Trong ngôi cổ mộ đen kịt này, nếu không phải Trương Thụy Đồng nhắc, đoán chừng không ai phát hiện ra lối vào nhanh như vậy.

Hồ Ba Nhất kích động nói: "Lão già đó chết rồi cũng muốn ở chỗ cao nhất, sự chấp nhất đối với quyền lực và tiên đạo quả thực đã đến mức biến thái!" Trương Thụy Đồng thuận tay lấy đi chiếc gương đồng bên cạnh quan quách thanh đồng.

Đồng thời châm lửa bên trong.

Cái tay đầy móng tay kia thò ra, lập tức bị kẹp chặt trong kẽ hở quan tài.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn mà ngây người.

Thậm chí còn lén lút giơ ngón tay cái thán phục.

Trương Thụy Đồng mang theo gương đồng, trực tiếp leo lên lối đi trên đỉnh.

Phi hổ trảo quăng ra một cái, lại dùng lực, trực tiếp leo lên.

Thuận tay để lại dây thừng cho những người khác, ta tiên phong leo vào bên trong lối đi.

Bàn Tử nhìn sợi dây thừng, thở dài một hơi: "Hay là để tôi lên trước!" "Nhanh lên, dẫm lên vai tôi mà lên." Hồ Ba Nhất thở dài, chỉ

đành hy sinh bờ vai của mình.

Trương Thụy Đồng đứng ở phía trên, phía sau lối vào quả nhiên là một vùng trời đất khác.

Phía sau là một không gian khai khoát, thậm chí còn rộng hơn bên dưới.

Bàn Tử nhanh chóng đuổi kịp bước chân của Trương Thụy Đồng.

Bốn phía lối đi rộng lớn vẽ đầy các bức bích họa thất thải.

Vương giả chi phong cùng tiên đạo phiêu dật hư huyễn cùng tồn tại.

Shirley Yang là người cuối cùng leo lên, Trương Thụy Đồng đưa tay kéo cô lên.

Cô ngẩng đầu nhìn những bức bích họa xung quanh.

"Những bức bích họa này, trong họa đều là thiên thần nộ mục, đang lườm người..." Nhìn kỹ lại lần nữa, cô lập tức cảm thấy không ổn.

"Không đúng, những bức họa này có vấn đề!" Vừa nhìn, bỗng nhiên trong họa một lão phu nhân thò ra một bàn tay trắng bệch, siết chặt lấy cổ cô.

Shirley Yang nhất thời hít một hơi khí lạnh, trực tiếp chuẩn bị nổ súng.

Trương Thụy Đồng thấy tình hình không ổn, gạt họng súng của cô ra khỏi bức bích họa.

Đặc biệt là những nhân ảnh trong bức bích họa đó.

Tiếng súng vang lên, ba người nhất thời đều hồi thần.

Ngay cả Trấn Hồn Linh cũng không cần dùng đến.

Shirley Yang mở mắt ra lần nữa, nhìn bức bích họa bị bắn đầy lỗ thủng.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?” Hồi thần lại, trong lòng cô thầm thấy hậu sợ.

Chương 200

Nhìn những lỗ đạn đó, Bàn Tử nhất thời giật nảy mình.

"Mấy viên đạn này mà bắn vào người tôi, đoán chừng tôi cũng biến thành cái sàng rồi." Shirley Yang áy náy nói: "Ý chí của tôi không được kiên định, đừng để súng ở chỗ tôi nữa." Nói rồi cô đưa súng cho Trương Thụy Đồng.

"Không trách cô được, loại phẩm màu dùng cho những bức bích họa này có pha thêm mỡ người gây ảo giác!" "Tê, mỡ người sao?" Bàn Tử nghe vậy lập tức cảm thấy buồn nôn.

"Đúng, mỡ người, bên trong gia nhập thành phần gây ảo giác, nội dung bích họa thu hút sự chú ý khiến người ta dừng lại, hít vào thêm vài phần là sẽ lập tức trúng ảo giác!" Trương Thụy Đồng vốn dĩ bách độc bất xâm.

Vừa rồi lúc chằm chằm nhìn những bức bích họa này, ta không hề có cảm giác gì, vì vậy cũng đã sơ ý bỏ qua những chi tiết này.

"Hiến Vương cũng thật nham hiểm, quỷ kế hết cái này đến cái khác!" Bàn Tử từ trong cổ áo lấy ra một miếng ngọc phật treo, nói: "Trong tường đoán chừng có quỷ, tôi mang thêm chút đồ để tịch tà." Tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên phát hiện, ở cuối bức bích họa có một người đàn bà nhô ra hơn hẳn so với toàn bộ bức họa.

"Người thật sao?" Bàn Tử vừa dứt lời, Shirley Yang chằm chằm nhìn người nữ tử đó, bỗng nhiên nói: "Vừa rồi tôi thấy người này trong ảo giác!" Chuyện này mới thật thú vị.

Vừa rồi nhìn bích họa liền rơi vào ảo giác, kết quả người trong ảo giác lại xuất hiện ngoài đời thực, nếu nói không có quỷ thì chẳng ai tin.

Trương Thụy Đồng giơ tay.

“Đều đừng động đậy!” Thi thể tuy là vợ của Hiến Vương, nhưng những người cổ đại này đối với vợ dường như cũng chẳng coi trọng gì mấy.

Đối với người của mình mà thủ đoạn cũng tàn nhẫn như vậy.

Trương Thụy Đồng lấy ra Khổn Thi Tác, thần tốc trói chặt thi thể trên tường lại.

“Lão Hồ, đưa dây thừng của cậu cho ta!” Chỉ trói kiểu năm hoa đại bảng là không đủ, ta cầm lấy dây thừng của Hồ Ba Nhất, lấy ra một cái túi lớn, trực tiếp nhét người vào, sẵn tiện quấn thành một cái bánh quai chèo.

“.....?” Trương Thụy Đồng ném xác nữ xuống đất, lại thấy xác nữ bỗng nhiên bắt đầu quẫy đạp.

Dáng vẻ trên đất giống như con cá thiếu nước.

“Bên trong có thứ gì sao?” Trong túi bỗng nhiên bắt đầu phát ra những tiếng phạch phạch loạn xạ.

Bên trong dường như có thứ gì muốn thoát ra.

Từ kẽ hở của túi bay ra một con phi nga (bướm đêm).

Shirley Yang là nhiếp ảnh gia cho tạp chí địa lý, đối với những thứ này là hiểu rõ nhất.

“Thi Nga!!” Cô lập tức kinh hô.

“Loại phi nga này sinh ra từ trong xác chết, so với phi nga thông thường thì có tính công kích mạnh hơn, có thể sinh ra nhiều thi nga như vậy, e rằng đây cũng là một 'Đẳng Nhân' (người dây)!” Mọi người nhất thời một lần nữa làm mới nhận thức đối với Hiến Vương.

Ác!

Lão già này thực sự quá ác!

Trên người thi nga có mang theo thi phấn, loại bột phấn này con người nếu dính phải cũng sẽ trúng độc.

Ăn phải oan hồn của vợ Hiến Vương mà chuyển hóa thành kịch độc.

Hồ Ba Nhất nhìn về phía khuyết khẩu phía trước, bỗng nhiên hiểu tại sao nơi đó lại có một cái xác.

Trong túi xác nữ bỗng nhiên cũng bắt đầu liều mạng cử động.

"Đã thế này rồi mà còn có thể trá thi sao?" Trong đầu mọi người bỗng nhiên hiện lên hình ảnh nữ vu trước đó.

"Hiến Vương kẻ này cực kỳ tư tư tự lợi, ngay cả con đẻ đoán chừng cũng xuống tay được!" Đối với lời của mọi người, Trương Thụy Đồng cũng chỉ tùy ý nghe qua.

Trong những cổ mộ này, kẻ nào chẳng diệt tuyệt nhân tính.

Không còn thi nga quấy nhiễu như kịch bản gốc, con đường phía trước thông thoáng hơn nhiều.

Trương Thụy Đồng bước qua hố lớn dùng xác nữ lấp đầy.

Sau khuyết khẩu, bên trái có một cỗ quan đồng hình thang không quá lớn.

Bàn Tử kỳ lạ hỏi: "Cái này cũng là quan tùy táng sao?" "Không phải đâu, Hiến Vương không thể nào cho phép vợ mình đi lấp hố cho kẻ khác!" Hiến Vương kẻ này âm độc, nhưng cũng không đến mức hào phóng hiến vợ mình đến mức đó.

Cỗ quan đồng này trọng lượng nhẹ, hình dáng cũng kỳ đặc.

Bên trong là quan tài gỗ nam bao lấy quách thanh đồng.

Bốn mặt chạm rỗng, khắc hình tước đồng khổng lồ, nắp quan không phong kín, bên trong không đặt thi thể mà đặt một bộ Tước Linh Ngọc Y.

"Quần áo này cho vợ Hiến Vương sao?" Bàn Tử đảo mắt nói: "Người thì đem lấp hố, lại giả bộ làm cái quan quách tử tế làm gì?" Mộ thất bốn phía không có quá nhiều trang sức.

Đa số các cột đá đều là hình thành tự nhiên.

Tổng thể cấu đồ đều cực kỳ giản đơn.

Trong họa thấy Hiến Vương ở núi Già Long tiễu sát tà thần, hàng phục di nhân.

Vị tà thần dưới núi đó được sơn thần cung phụng, trong đó có một cái ngọc đài.

"Trên đó, cứ mỗi khi đêm trăng tròn, phải hiến cho sơn thần một thiếu nữ..." Mọi người nhìn qua, ba con sơn tiêu đó đúng là chẳng ra gì.

"Hiến Vương chắc là tự coi mình là cứu thế chủ nên mới vẽ những bức họa này lại!" Tiếp tục về phía sau, Shirley Yang chỉ vào một đồ án hình con mắt phía trên.

"Nhìn bên kia kìa, Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Trong họa thế giới cung phụng nhãn cầu khổng lồ, đó dường như chính là địa cung quốc gia Tinh Tuyệt đã thấy.

Nhưng bên cạnh có một tòa tiên sơn, mây trắng bao quanh, trong đại điện cung phụng nhãn cầu khổng lồ.

Chương 201

"Nơi này có khả năng ẩn giấu một cấm địa nào đó!" Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm vào phần phía trên, trong lòng đã có một vài suy đoán.

Lúc trước khi đóng quân ở bên đó, anh đã thấy cổ thi mặc trang phục trong họa.

Hiện tại, chắc là phải thấy trong sông băng Côn Luân.

"Hiến Vương chắc là sau khi thấy loại dị tượng tương tự mới tin tưởng Mộc Trần Châu có thể giúp người ta đắc đạo thành tiên!" Trương Thụy Đồng nhìn con mắt lớn phía trên đó.

Quả thực là đôi mắt quỷ thần được sơ đại Quỷ Mẫu để lại.

Tuy nhiên trong họa đó lại có thêm ba đứa trẻ.

Hồ Ba Nhất nhìn ba đứa trẻ đó, lập tức liên tưởng đến ba người bọn họ đang trúng lời nguyền.

Nhìn bức đồ đó, Trương Thụy Đồng nhếch mép nói: "Cậu không lẽ tưởng là các cậu đấy chứ?" Hồ Ba Nhất ngây ngô hỏi: "Chẳng lẽ không phải sao?" Số lượng người trên đó chính xác là ba, Hiến Vương từng chiêm bặc rằng sẽ có ba người tới đây.

"Cậu đếm kỹ lại xem, hiện trường có mấy người?" Trong kịch bản gốc của Trương Thụy Đồng, số lượng người đúng là ba.

Tiếc là, Hiến Vương không thể lường được ta cũng sẽ xuất hiện.

Dẫn đến cái gọi là thần cơ diệu toán của Hiến Vương biến thành lời nói suông.

Hồ Ba Nhất nhìn Trương Thụy Đồng, nhất thời cũng hiểu ra.

"Đúng nhỉ, trong họa có ba người, chúng ta tới bốn người, lão nhi

Hiến Vương chẳng qua cũng chỉ đang cố làm ra vẻ huyền bí mà thôi!" Phải biết tổ hợp Mạc Kim Giáo Úy cơ bản đều là ba người.

Hiến Vương có lẽ đã lợi dụng đặc điểm này.

"Thứ được vẽ trong họa ẩn sâu trong di chỉ Ma Quốc ở Côn Luân, nằm trong một không gian thế giới khác!" Trương Thụy Đồng sau khi xem nội dung bích họa, trong lòng hiểu rõ thứ vẽ trên đó chính là nơi tọa lạc của Ma Quốc thần bí nhất sâu trong sông băng Côn Luân.

"Ma Quốc?" "Mộc Trần Châu nguyên bản nằm trong tay Ma Quốc, Tinh Tuyệt Nữ Vương thực ra là vị Quỷ Mẫu cuối cùng của Ma Quốc!" Chuyện về Ma Quốc e là nói dài, Trương Thụy Đồng nói xong liền không tiếp tục nữa.

Mọi người nửa hiểu nửa không gật đầu.

Shirley Yang: "Tuy có chút không hiểu, nhưng quả thực ngài đã mở ra một phương hướng mới." Tiếp đó cô hỏi: "Nhưng, quan tài thực sự của vương lại ở đâu?" Mọi người tìm nãy giờ mà vẫn chưa thấy, trong lòng có chút mê hoặc.

Trương Thụy Đồng bảo Bàn Tử đưa tay ra: "Bật lửa." Bàn Tử lấy ra bật lửa, sẵn tiện đưa một điếu thuốc.

Trương Thụy Đồng chỉ cầm lấy bật lửa.

"Bề mặt bích họa có dùng dược liệu đặc thù." Nói rồi ta đặt bật lửa sát bức bích họa.

Chỉ thấy bức bích họa nguyên bản đang dưới nhiệt độ của ngọn lửa mà nảy sinh biến hóa.

Bàn Tử bỗng nhiên kêu lên: "Trên tường toàn là nước vàng?

Ngôi mộ này giống như bơ đang tan chảy vậy?" Nước vàng tan chảy, lập tức bốc lên một mùi hôi đặc trưng.

Hồ Ba Nhất cũng lấy bật lửa trên người ra.

Chỗ bị tan chảy trên tường càng lúc càng nhiều.

Dần dần xuất hiện một đường nét hình người.

"Chẳng lẽ là Hiến Vương?" Mọi người chỉ cảm thấy ngôi cổ mộ này quá đỗi không tưởng.

Có ai lại đem người chôn vào trong tường chứ.

"Nhân hình quan, mau hạ nó xuống." Bàn Tử cầm xẻng sắt, thuần thục hạ cỗ quan tài xuống.

Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm cỗ quan tài trên tường, bỗng nhiên kinh khủng nói: "Tôi có cảm giác toàn bộ mộ thất này có khả năng chính là quan quách của Hiến Vương." Sắc mặt anh quái dị nói: "Tôi cảm giác có lẽ lão sắp phục sinh rồi!" Đến lúc này cũng chẳng còn tâm trạng nào mà đùa giỡn.

"Cậu nói không hoàn toàn sai!" Lời của Trương Thụy Đồng đã cho Hồ Ba Nhất một phần khẳng định.

"Hiến Vương sẽ không phục sinh, nhưng mộ thất này đang nảy sinh biến hóa!" Cũng là 'thi động' trong truyền thuyết, cực hữu khả năng sắp xuất hiện.

"Nhưng, tại sao chứ?" Bàn Tử nghe xong càng thêm mờ mịt.

"Bởi vì sắp đến giờ lành rồi!" Mọi người đồng hồ không xem được thời gian, nhưng Trương Thụy Đồng đại khái có thể phán đoán ra thời gian hiện tại.

Thấy Bàn Tử và Shirley Yang không hiểu, Hồ Ba Nhất có chút sốt ruột.

"Chẳng lẽ chưa từng nghe qua, cứ mỗi độ rằm tháng Bảy âm lịch, hung tinh ly cung, Thái Tuế hạ sơn?" Trên trời có hung tinh, dưới đất

có Thái Tuế.

Hồ Ba Nhất tiếp lời: "Vị trí chúng ta đang đứng hiện tại là một khối thịt vạn năm, Hiến Vương dùng vợ mình lấp vào mắt Thái Tuế, chúng ta hiện tại đang ở trong xác thi Thái Tuế thịt!" Cổ đại có người tôn sùng Thái Tuế là tổ của vạn vật, càng ví von là tiên nhục trường sinh bất tử, ăn vào có thể phục sinh.

"Cho nên, tốc độ của chúng ta phải nhanh lên một chút." Trương Thụy Đồng lấy hỏa hồ lô trong tay ra.

"Trương gia, ngài...?" Bàn Tử sớm đã thấy Trương Thụy Đồng cầm hỏa hồ lô nhưng chưa từng thấy dùng qua.

Ngay sau đó Trương Thụy Đồng lại từ trong túi lấy ra TNT.

"...Thuốc nổ?" Trương Thụy Đồng: "Đợi lấy được Mộc Trần Châu, trực tiếp nổ tung Thái Thủy (Thái Tuế), nếu không hậu quả không kham nổi." Xác chết phía dưới chỉ là một phần, khối Linh Chi thịt này mới thực sự là hung vật.

"Hắc long hình thành từ thi khí bên ngoài chính là do thứ này tạo thành!" Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, mọi người nhất thời sắc mặt đại biến.

Bao gồm cả Hồ Ba Nhất, nguyên bản anh cũng chỉ là suy đoán thôi, không ngờ sự việc lại phát sinh đột ngột như vậy.

Đang lúc mọi người sắc mặt ngưng trọng, Bàn Tử đưa tay định nâng quan tài.

Trên tường bỗng nhiên thò ra một đôi bàn tay người đen kịt.

Chương 202

【 Đinh, tìm thấy quan quách, hoàn thành điểm danh tại mộ Hiến Vương. 】 Tiếng của hệ thống xuất hiện kịp thời như dự liệu.

Xung quanh ngoài nhân hình quan, bên trong còn giấu đan lô, cạnh đan lô chảy ra lượng lớn nước vàng, dính nhớp nháp bên cạnh.

"Lên cho ta!" Trương Thụy Đồng dùng Khổn Thi Tác tròng lấy nhân hình quan, dùng lực kéo mạnh một cái liền trực tiếp lôi nó ra.

Tùy sau đó đem túi vải chứa vợ Hiến Vương trực tiếp lấp ngược trở lại.

"......?" Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn, hỏi: "Trương gia, vừa rồi ngài làm gì vậy, để dành cho lần sau sao?" Trương Thụy Đồng ném quan tài Hiến Vương xuống đất.

Đôi bàn tay người phía sau là để ngăn cản người ta khiêng quan tài ra ngoài.

"Nghe qua hiệu ứng thi động chưa?" Trương Thụy Đồng nhìn về phía mọi người phía sau.

Shirley Yang nghe xong sắc mặt biến đổi: "Tôi nghe nói ở giáo đình phương Tây từng có một cái thi động, bởi vì người chết quá nhiều dẫn đến hủ thực thành một cái hố, có thể hoàn toàn thôn phệ hết thảy xung quanh vào trong..." Lời vừa dứt, cô trố mắt nhìn vô số bàn tay đen ngòm phía sau.

"Chẳng lẽ..." "Không sai, Thái Thủy vạn năm trở lên có hai mắt Thái Tuế, một khi cả hai mắt đều giải khai sẽ phục sinh!" "Thái Tuế phục sinh?

Không phải Hiến Vương sao?" Bàn Tử nghe xong nhất thời ngây

người.

“Hiến Vương nhục thể phàm thai không thể nào phục sinh, Thái Tuế là hung vật thiên địa vạn năm, lại thêm xác chết bên dưới lấp vào, hoàn toàn mọc cùng một chỗ với Thái Tuế, thúc đẩy nó sinh trưởng trở lại!” Bàn Tử nghe xong nhất thời rùng mình, trở nên vô cùng tỉnh táo: “Mẹ kiếp, vậy khối thịt đó là do dùng người tạo ra sao?” Nhìn lại cái đan lô phía sau, hắn nhìn Trương Thụy Đồng hỏi: “Đan lô đó không lẽ...?” “Người mọc cùng một chỗ với Thái Tuế, Hiến Vương muốn dùng để luyện thuốc trường sinh bất lão.” Trương Thụy Đồng nhìn ra phía sau một cái, đem bột tiêu thạch trong hỏa hồ lô đổ hết xuống.

“Cho nên Hiến Vương dùng người luyện đan, chỉ là không ngờ những người đó mọc cùng một chỗ với Thái Tuế rồi chết!” Trương Thụy Đồng dẫn hỏa đốt cháy xác chết phía sau.

Dưới đan lô bỗng nhiên thò ra vô số bàn tay người trắng bệch, hóa ra bên dưới còn có nhiều xác chết hơn nữa.

Số lượng rốt cuộc là bao nhiêu, đoán chừng nhất thời bán hội cũng đếm không xuể.

Ta lấy Đả Thi Tiên ra, bỗng nhiên quất về phía chúng, nhất thời từ trong Thái Tuế truyền ra tiếng kêu thê lương.

“Hửm?” Ba người phía sau nhất thời ngây ngốc.

Một phần tử thi đang bốc cháy, số còn lại bị Đả Thi Tiên quất trúng lập tức thối lui xuống dưới đan lô.

Hồ Ba Nhất thấy vậy vui mừng nói: “Có cứu rồi, những cái xác này không dám ló ra, Thái Tuế sẽ không tiếp tục sinh trưởng, hủ thực sẽ không tiếp tục!” Tóm lại thi động tạm thời sẽ không khuếch tán.

Shirley Yang xác nhận phía Trương Thụy Đồng không có tình hình

gì, liền tập trung chú ý vào xác chết dưới đất: "Nhanh, mở ra xem có Mộc Trần Châu không!" Bàn Tử mở nhân hình quan tài ra, quan tài dường như không hoàn toàn mật phong.

"Cái gọi là Thái Tuế cũng không phải sinh vật đơn bào, nhưng có thêm bao nhiêu xác chết thế này, tính hủ thực hoàn toàn không giống nhau ~." Hồ Ba Nhất tiến lên phía trước, nhìn chằm chằm xác chết trong quan tài.

So với thi thể thì nó giống một khối ngọc hơn.

"Vạn năm Nhục Linh Chi nên gọi là Ô Đầu Nhục!" Hồ Ba Nhất đưa tay định kiểm tra tay Hiến Vương, loại chủ nhân này vốn chung ái bảo vật, đa phần sau khi chết đều nắm chặt trong tay.

Thấy thi thể Hiến Vương ở trước mắt, Bàn Tử bỗng nhiên mượn Trương Thụy Đồng cây Đả Thi Tiên.

"Lão nhi Hiến Vương chẳng phải thứ tốt lành gì, chết rồi cũng phải cho lão biết thế nào là báo ứng!" Bàn Tử nói xong, trực tiếp quất Đả Thi Tiên lên thi thể đã ngọc hóa.

Thật quái lạ, mắt của cổ thi dường như khẽ động, sắc mặt nhất thời vặn vẹo.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Biết đau sao?" Quất xuống, mọi người tuy không nhất định động thủ nhưng quả thực vô cùng hả dạ.

Chỉ là thời gian dường như không còn nhiều, sắp đến lúc tử ngọ giao hối, nếu không ổn thi động áp không được sẽ thực sự tiếp tục khuếch tán.

Trương Thụy Đồng thu hồi Đả Thi Tiên, nói: "Chặt cái đầu xuống trước!" Bàn Tử trực tiếp xông lên động thủ.

Hồ Ba Nhất kỳ lạ hỏi: "Mộc Trần Châu chưa tìm thấy, lấy cái đầu làm gì?" "Cậu cũng lại giúp một tay đi." Ta không giải thích cụ thể,

đợi chặt đầu xuống, hai người tự nhiên sẽ biết, không cần giải thích nhiều.

"Thái Tuế thông thường xuất hiện ở nơi phong thủy đại trùng, nơi thanh trọc thất điều, phong thủy ở đây bị cải biến lớn, xuất hiện thi động đa phần cũng liên quan đến cái này!" Thi thể Hiến Vương không có mặt, ngũ quan trên cả khuôn mặt đều vặn vẹo.

Hoặc giả là dính hết lại làm một, hoàn toàn dung hóa trên mặt.

Mang lại cho người ta cảm giác như đang đeo một chiếc mặt nạ bằng ngọc.

Hồ Ba Nhất kiểm tra một chút: "Lão già này da dẻ khá tốt, trong miệng chắc chắn dùng định nhan châu hay loại bảo vật tương tự." "Trong miệng?" Hồ Ba Nhất bỗng nhiên phản ứng lại, đi kiểm tra miệng Hiến Vương.

Nhưng cái đầu ngọc hóa này căn bản không có cách nào mở ra được.

Ba người nhất thời nhìn nhau, Bàn Tử cười nói: "Trương gia lợi hại thật, một mắt liền nhìn ra Mộc Trần Châu trong miệng lão già này." Muốn mang đi toàn bộ thì quá nặng, chỉ mang cái đầu đi là thuận tiện nhất.

Dù sao cái đầu của Hiến Vương cũng là bộ phận dễ mang đi nhất.

Bàn Tử động thủ vả thêm mấy cái bạt tai.

Đây là quy củ khi xuống mộ, đồng thời cũng là thủ đoạn để kẻ trộm mộ bớt sợ và tăng thêm can đảm.

Đáy quan tài và vạn năm Nhục Linh Chi mọc cùng một chỗ, khi bị xé ra cũng xé mở một kẽ hở khổng lồ dẫn đến lối vào phía sau.

"Bên dưới tích tụ lượng lớn xác chết, là bãi tha ma sau khi Hiến

Vương đồ sát!" "Cũng là cố ý tạo thành thi động sao?" Bàn Tử nhớ lại thi động ở Lỗ Vương Cung, nơi đó chưa bao giờ nghe nói có hiệu ứng thi động.

"Bên dưới phải có bao nhiêu xác chết mới có thể khiến điều long mạch này bị hủ thực thành thế này!" Hồ Ba Nhất lần đầu thấy có người có thể biến Thủy Long Vựng, một long mạch thượng hảo, thành ra tai họa như vậy.

"Muốn tu phục điều long mạch này e rằng không hề dễ dàng!" Nhưng Trương Thụy Đồng lại có tính toán khác.

Trong ngôi cổ mộ này nguy cơ trùng trùng nhưng tài bảo vô số, hoặc giả có thể sớm dùng đến. 【 Đinh, tưởng lệ rút thưởng tùy cơ: Hỏa hồ lô, ba con cóc xanh. 】 "Cóc xanh?" Nhìn vật phẩm rút thưởng, Trương Thụy Đồng nhất thời cảm thấy có chút quái dị.

Chương 203

Con cóc xanh trong bụng sâu đã ăn rồi, giờ rút thưởng lại được loại cóc xanh tương tự. 【 Đinh, bản sao pháp bảo của Sơn Thần, có thể áp chế các loài côn trùng đi vào trạng thái ngủ đông dài hạn hoặc thậm chí tử vong sớm. 】 Nghe hệ thống giải thích, Trương Thụy Đồng lập tức hiểu rõ tác dụng.

Bản thân ta đã có sẵn loại khả năng này, phần thưởng này có lẽ có thể giữ lại để dùng vào việc khác.

Sau khi các xác chết bên dưới bị nổ tung, Trương Thụy Đồng nói: "Ta xuống dưới một lát, các ngươi đợi ta ở đây." Phía dưới là nơi tinh hoa của vạn năm Nhục Linh Chi.

Shirley Yang thấy ta muốn xuống liền có chút kích động ngăn lại.

"Đợi đã, bên dưới quá nguy hiểm, hay là lập tức rời đi, nếu có chuyện gì thì lấy được Mộc Trần Châu cũng chẳng có ý nghĩa gì!" Lời vừa dứt, cái xác không đầu của Hiến Vương bị chặt đầu bỗng nhiên đứng dậy.

Chịu ảnh hưởng của một số vật chất trong "Ô Đầu Nhục Quách", thân thể Hiến Vương cũng giống như những xác khô mọc cùng một chỗ với Thái Tuế bên dưới.

"Lão già muốn đòi lại cái đầu kìa!" Bàn Tử bỗng nhiên kích động cầm xẻng sắt đập về phía tử thi không đầu.

Trương Thụy Đồng thấy vậy tung một cước đá bay tử thi không đầu của Hiến Vương ra ngoài.

Một cước này lực đạo có lẽ rất nặng, trực tiếp đá nó ra khỏi mộ thất.

Trương Thụy Đồng nhảy xuống dưới, phía dưới số lượng xác chết khổng lồ, có lượng lớn xác khô da trắng bệch bò lổm ngổm.

Những xác chết bên dưới đa số chịu ảnh hưởng của thủy hưởng nên không bị hủ thực, nhưng lại hình thành sự hủ thực đối với vị trí phong thủy, đang từng chút một hình thành thi động.

"Nếu cứ để hủ thực tiếp, cái thiên cung này e là cũng sẽ bị thi động thôn phệ sạch!" Thiên cung này ta để dành cho người Trương gia tiếp quản, tuyệt đối không thể để nó bị hủy hoại vô cớ.

Ta đưa tay ra chạm vào Thái Tuế khô héo, trực tiếp sử dụng Trường Sinh Thuật để hấp thu tinh hoa của Thái Tuế.

Một mắt Thái Tuế bị bịt kín không thể tiếp tục phục sinh hấp thu tinh hoa long mạch, việc hấp thu này trực tiếp dẫn đến sinh cơ của Thái Tuế thiên năm bị đoạn tuyệt.

Ngay cả những xác khô xung quanh cũng dần dần mất đi động tĩnh.

"Tôi nghe bên dưới hết động tĩnh rồi?" Bàn Tử có chút lo lắng nhìn mọi người: "Trương gia chắc không phải cũng..." Tử thi không đầu của Hiến Vương lại bị Hồ Ba Nhất dùng dây thừng trói lại.

Hồ Ba Nhất mắng: "Nói bậy bạ gì đó, ngậm cái miệng quạ đen lại!" Tình hình trước mắt đang rất tốt, nhìn thế nào cũng không giống có chuyện.

Ngay cả thi động trong truyền thuyết cũng bị ngăn chặn khuếch tán.

Đợi không bao lâu, trong thi động bỗng nhiên truyền đến một tiếng sấm oanh long.

Sau tiếng động đó, lại thấy từ trong thi động phía sau thò ra một bàn tay người trắng bệch.

Những xác chết lộ ra bên ngoài tuy nhiều, nhưng giấu trong Nhục Chi còn nhiều hơn, thậm chí ngay cả tường đạo cũng do xác chết tạo thành.

Xác chết bên trong mọc cùng Linh Chi Thái Tuế, một khi bị kích thích liền toàn bộ thức tỉnh, vừa rồi thấy hàng trăm hàng ngàn tống tử vây quanh chính giữa.

Tiếng động đó khiến hộ thân phù của Trương Thụy Đồng tự động xuất hiện hiệu quả hộ chủ.

"Đứng đực ra đó làm gì?

Đỡ ta một tay!" Trương Thụy Đồng mắng một câu rồi từ dưới leo lên.

Cái Thái Tuế này quả thực lợi hại, vừa hấp thu xong cảm giác toàn thân đều có sự biến hóa.

Thậm chí cảm giác như mình đã biến thành một cương thi vậy.

Toàn thân phát trắng nhưng đồng thời lại phát nhiệt, lúc leo lên quần áo phần thân trên bị tống tử bên dưới xé rách, lộ ra hình xăm Kỳ Lân rõ nét trên người.

"Hình xăm lại thay đổi rồi!" Bàn Tử nhìn kỹ, bỗng nhiên phát hiện cạnh hình xăm Hắc Kỳ Lân có mang theo vệt máu, giống như một con Huyết Kỳ Lân.

Hồ Ba Nhất cầm TNT đứng bên miệng hố: "Phải giải quyết đống tống tử này trước rồi mới đi được!" Nếu tiếp tục để lại, lỡ như sau này lại bắt đầu hủ thực, thi động vẫn sẽ xuất hiện.

Mọi người nấp vào rìa mộ thất, một tiếng nổ kịch liệt vang lên.

Toàn bộ mộ thất theo đó chấn động.

Chấn động mấy cái vẫn chưa có xu thế dừng lại, phản nhi càng

lúc càng dữ dội.

“Chuyện gì vậy?

Sắp sập rồi sao?” Trương Thụy Đồng nói: “Chắc chắn là sắp sập rồi, mau đi thôi!” Đợi Hồ Ba Nhất từ bên trong xám xịt chạy ra.

Trong miệng mắng: “Mẹ kiếp, mộ thất này làm bằng đậu phụ hay sao mà vừa nổ đã sập.” Cũng may là trong thi động đống xác chết đã bị nổ thành mảnh vụn.

Shirley Yang thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vạn hạnh, bố cục thiên năm của Hiến Vương đã bị chúng ta phá vỡ.” Hiến Vương mong mỏi suốt nghìn năm để hấp thu Mộc Trần Châu, rồi sau đó vũ hóa phi thăng, kết quả sau khi hấp thu chỉ biến thành một cái xác ngọc.

Vụ nổ dẫn đến mộ thất sụp đổ, mọi người chửi thề một tiếng rồi lập tức rời đi.

May mà bên ngoài chỉ sụp đổ nhẹ, không hoàn toàn phá hủy ngôi cổ mộ.

“Mau tìm Thiên Môn!” Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, Hồ Ba Nhất liền tìm thấy lối ra Thiên Môn.

Rời cổ mộ chỉ có thể đi đường vòng trở lại.

Từ dưới nước lặn theo lối cũ trở về, lực hút ban đầu không còn tồn tại nữa.

Mấy người tìm những phiến đá gần mặt nước để leo lên bờ.

Hắc long trên trời bên ngoài gần như sắp ngưng tụ thành thực thể.

Chương 204

"Tiên hồi Lăng Vân Cung, sau đó mới trở về!" Tiếp theo chắc chắn phải về kinh đô trước.

Cái đầu của Hiến Vương đã mọc cùng với Mộc Trần Châu, muốn tách ra không phải chuyện dễ dàng.

Đang đi, Shirley Yang bỗng nhiên ôm bắp chân.

"Hình như bắp chân tôi... mất cảm giác rồi!" Giọng nói run rẩy, đầy vẻ kinh hãi.

Trương Thụy Đồng nhìn một cái rồi nói: "Thi ban!" "Bị thi nga cắn mới bị như vậy!" Shirley Yang nói: "Vừa rồi sau vụ nổ có lượng lớn thi nga bay ra..." Trương Thụy Đồng nghiêm túc nhìn một cái, trực tiếp hạ chân cô xuống.

"Cẩn thận nhìn lại xem?" Chỉ thấy thi ban trên chân đang dần biến mất.

Hiệu quả của Kỳ Lân Kiệt cuối cùng cũng bắt đầu thể hiện.

"Hết rồi sao?" Shirley Yang ngạc nhiên cử động chân vài cái.

Khi mọi người nhìn lên bầu trời, lượng lớn mây đen trên đó đang dần bị địa khí long mạch bộc phát ra đánh tan.

Luồng khí lưu bốn phía bành trướng, không còn vạn năm Nhục Chi, phong thủy thiên cung dần khôi phục bình thường.

Sau khi rời khỏi thiên cung, trên đường trở về, mọi người thấy trong thung lũng vẫn còn chướng khí tồn tại.

Chỉ là độc tính so với trước đó đã nhỏ hơn một chút.

Đi qua một cánh rừng xanh biếc, Hồ Ba Nhất quay đầu nhìn Bàn

Tử thì bỗng nhiên sững sờ.

Chỉ thấy sau lưng Bàn Tử đứng một người đàn bà khỏa thân, trên mặt mang theo nụ cười nhìn chằm chằm.

"Trương gia, tình hình có chút không đúng!" Nhìn chằm chằm vào bụi cỏ, nhất thời cảm giác ảo giác lại xuất hiện.

Bàn Tử lập tức cầm xẻng sắt: "Mẹ kiếp, có tống tử sao?" Từ thiên cung trở về, chọn con đường an toàn nhất, không có những thứ đó.

Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn lại: "Không phải tống tử, đừng có lúc nào cũng đại kinh tiểu quái như vậy!" Nguyên bản cứ ngỡ gặp tống tử thật, hóa ra không có gì.

Nhìn kỹ người đàn bà khỏa thân đó, ngũ quan vẹn toàn, cằm nhọn cổ thanh, nhìn xuống nữa... là một người phụ nữ có tướng mạo và thân hình không tệ.

Chỉ tiếc là thực vật thân thảo.

"Nhục Huệ (Sâm Đất), chỉ tồn tại ở nơi cực âm trong các khe đá cổ, tinh hoa thảo mộc hình người này e rằng cũng có số năm không nhỏ!" Trương Thụy Đồng định thần nhìn thứ trước mắt, chỉ thấy một mùi hương thoang thoảng xộc vào mũi.

Ta dùng hai tay bắt lấy thực vật, hút lấy nước dịch ngọt lịm bên trong, đây là loại thực vật còn đáng giá hơn cả nhân sâm, ăn vào có thể khử thi độc, thậm chí thanh trừ độc tố trong cơ thể.

Hồ Ba Nhất bỗng nhiên vỗ đùi cái đét: "Hỏng bét, tôi quên tìm khối Long Cốt Thiên Thư thứ ba, trong đó chắc chắn ghi chép xuất xứ của Mộc Trần Châu." Nếu không có thứ đó, lấy được Mộc Trần Châu dường như cũng không biết làm sao để trừ bỏ lời nguyền.

Bàn Tử bỗng nhiên nhảy dựng: "Trương gia chẳng phải đã nhắc

sao, Mộc Trần Châu hình như xuất xứ từ sông băng Côn Luân!" Chính xác mà nói, là ở Ma Quốc thuộc sông băng Côn Luân.

Men theo đường cũ rời đi, đại thế độc chướng thủ hộ trùng cốc đã biến thành Đằng Nhân, qua một phen thôn phệ, thể hình biến thành vô cùng kiện tráng.

Khi đến bờ nước, Thanh Lân Cự Mãng lại một lần nữa xuất hiện.

Trương Thụy Đồng nói: "Leo lên mình cự mãng, ta trực tiếp đi đường thủy!" Tính thời gian, lần trước khi đi Vân Thiên Cung, Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn hôn mê, qua thời gian này chắc là đã tỉnh rồi.

Thời gian này, chắc thân thể cũng đã khôi phục kha khá.

Đợi đến vùng nước có cá Đao Xỉ Khuê, Trương Thụy Đồng thông qua Ma Lực La Bàn đã tìm được bè tre lúc trước.

Phải nói tre Vân Nam quả thực kiên cố.

Ngồi bè tre theo đường cũ trở về, sẵn tiện nghỉ lại một đêm ở khách sạn...

Khi về đến kinh đô, cũng đã mất mấy ngày.

Trương Thụy Đồng đem bản đồ da người giao cho Trương Viết Sơn.

Trương Viết Sơn xem bản đồ, kinh ngạc hỏi: "Tộc trưởng, trên này cũng là thiên cung, chẳng lẽ có liên hệ với bí mật của Trương gia?" Cùng là người Trương gia nhưng nhiều chuyện Trương Viết Sơn cũng biết rất ít.

"Không có liên quan, bản đồ thiên cung ta cũng đã vẽ đơn giản lộ trình, cậu đi mang đồ ra đây!" Đợi người Trương gia đến, mộ Hiến Vương chính thức sẽ mang họ Trương.

Trương Viết Sơn khẽ nói: "Tộc trưởng, ngài bảo tôi quan tâm

Trương Hải Khắc và cô em gái kia, đã xác định cô em gái đó đúng là giả mạo!" Hình xăm Trương gia có thể giả, nhưng huyết mạch tuyệt đối không thể, muốn nhận ra là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Bên phía Ngô Tà thì sao?" "Ngô Tam Tỉnh đã hoàn toàn khôi phục, nhưng Hoắc lão thái gần đây đang ở kinh đô, muốn gặp ngài một lần!" Nghe tin Hoắc lão thái muốn gặp, Trương Thụy Đồng lập tức nhớ đến cô cháu gái Hoắc Tú Tú, đoán chừng cũng đang ở bên cạnh.

"Người hiện tại đang ở đâu?" Trương Thụy Đồng nhớ rõ trên tay Hoắc lão thái dường như có một cái Quỷ Tỷ.

Thứ đó vô cùng quan trọng đối với ta, sau này muốn về Trương Gia Cổ Lâu, Hoắc lão thái biết chuyện chắc chắn không ít. "Không cần, ta tới rồi!" Trương Viết Sơn vừa dứt lời, liền thấy bên ngoài có một bóng dáng đang đi tới.

Tuy đã ngoài tám mươi nhưng trông bà ta chỉ như bốn năm mươi tuổi.

Thấy người nọ, Trương Thụy Đồng hơi lộ vẻ ngạc nhiên.

Dẫu sao Hoắc lão thái cũng đã nắm quyền Hoắc gia nhiều năm, dưỡng thành khí thế của kẻ bề trên.

Lẽ ra, với thân phận ngang hàng với cháu trai lão, bà ta không cần phải đích thân đến bái phỏng.

Hoắc lão thái chậm rãi tiến lên, bên cạnh có một cô gái trẻ bám sát.

Chương 205

Đó hẳn là Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú tò mò nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, nhỏ giọng hỏi: "Bà nội, trông anh ta tuổi tác chẳng kém gì cháu, sao có thể là...

ông nội của Trương Đại Phật Gia được?" Hoắc lão thái vỗ nhẹ tay cô, ra hiệu không được nói nhiều: "Bậc trưởng bối đang nói chuyện, đừng có chen mồm vào!" Hoắc Tú Tú đáng yêu thè lưỡi một cái. "Hoắc Tiên Cô bái kiến tiền bối!" Hoắc lão thái cung kính đứng trước mặt.

Trương Thụy Đồng bình thản nhìn qua, thái độ của Hoắc lão thái không tệ.

Ta liếc nhìn Trương Viết Sơn, thấy ông ta gật đầu, xem ra thành ý cũng đã đủ. "Tiền bối, vãn bối có một việc xin được cầu giải, Quỷ Tỳ ta sẽ dùng làm tạ lễ dâng lên!" "Hỏi chuyện con gái ngươi?" Hoắc lão thái thở dài: "Cũng không hoàn toàn là vậy." Nghe thế, Trương Thụy Đồng đã hiểu. "Nếu là vấn đề trên người, chỉ có thể nghĩ cách thôi!" Vấn đề của Hoắc lão thái e rằng cũng giống như Ngô Lão Cẩu, vì năm xưa xuống đấu mà cơ thể xuất hiện những biến hóa không rõ.

Trương Thụy Đồng tiếp lời: "Nếu là về Hoắc Linh, ta có thể đưa Trần Văn Cẩm về, có nghi vấn gì ngươi cứ việc hỏi cô ấy." Chuyện năm đó xảy ra như thế nào, thực tế Trần Văn Cẩm là người hiểu rõ nhất.

Về vấn đề của bản thân, Hoắc lão thái vốn cũng không ôm hy vọng gì nhiều, bà lần nữa cúi người cảm ơn: "Đồ đạc đang ở nhà tôi, ngày mai tôi sẽ đích thân mang tới." Bà chợt quay đầu nhìn Trương

Thụy Đồng, định nói lại thôi, thấy Hoắc Tú Tú vẫn đang tò mò nhìn chăm chú.

Trương Thụy Đồng biết nên kết thúc nhanh, không nên bàn bạc lâu dài. 【 Đinh, Tây Vương Mẫu tỉnh giấc, nhiệm vụ: Đến thiên thạch diện kiến Tây Vương Mẫu, hệ thống sẽ cung cấp phần thưởng hậu hĩnh. 】 Hoắc lão thái vừa định đi thì nhiệm vụ hệ thống cũng vừa vặn xuất hiện.

Bên ngoài có người đưa Hoắc lão thái ra ngoài.

Trương Viết Sơn có chút áy náy nói: "Việc Hoắc lão thái xông vào, tôi cũng không biết!" Trương Thụy Đồng nói: "Đi tra xem ai đã thả bà ta vào." Trương Viết Sơn đầy vẻ tự trách bước ra ngoài.

Trương Thụy Đồng nhìn Thanh Thanh Mạn ở bên ngoài.

Gần đây Shirley Dương đang tìm người để lấy Mộc Trần Châu trong đầu Hiến Vương ra, e rằng không rảnh đi tìm manh mối cùng ta.

Thanh Thanh Mạn từ bên ngoài bước vào, nói: "Trương gia, tiểu thư bảo em tùy thời đi theo bên cạnh ngài!" "Doãn Nam Phong sao?

Từ khi nào vậy?" "Vừa nãy ạ." Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu.

Ta nhìn bóng hình lung linh trước mắt, so với trong phim truyền hình kiếp trước hoàn toàn không giống, cô ấy có phong cách khác hẳn Doãn Nam Phong, nhan sắc thì một chín một mười. "Ta phải đi Lâm An một chuyến, giúp ta sắp xếp đi!" Nhan sắc Thanh Thanh Mạn đúng là đẹp, không mang theo đi xuống đấu thì hơi phí.

Chuyến đi này có Ngô Tà và Muộn Du Bình là đủ rồi.

Hơn nữa Ngô Tà còn có Tiểu Ca và Ngô Tam Tỉnh canh chừng, không cần phải lo lắng.

Thật không khéo, Hồ Ba Nhất cầm báo cáo kiểm tra đầu lâu Hiến Vương xuất hiện.

Trương Thụy Đồng bèn bảo Thanh Thanh Mạn đặt thêm một vé máy bay.

Thanh Thanh Mạn đặt xong vé, hộ tống họ cùng đi Lâm An.

Trên đường đi, Trương Thụy Đồng và Hồ Ba Nhất bàn về việc tìm kiếm manh mối người mặt ngựa giống như tộc Di.

Ở sâu trong Tháp Mộc Đà, có một cặp người mặt ngựa giấu mình trong ngọc dũng, là người thủ hộ thuốc trường sinh bất lão.

Hồ Ba Nhất hỏi: "Trương gia, người mặt ngựa tộc Di mà chúng ta tìm thực sự có thuốc trường sinh bất lão sao?" Trước đó xem bích họa trong mộ Hiến Vương, người mặt ngựa tộc Di dường như chỉ có một vị Đại tế ty, địa vị trong tộc cực cao.

Sau khi hạ cánh, Trương Thụy Đồng đi tới bệnh viện nơi Ngô Tam Tỉnh đang nằm. "Ngô Tà trước đó có gọi điện cho khách sạn, nói Tam thúc đã tỉnh, nhờ ngài nhất định phải ghé qua một chuyến!" Thanh Thanh Mạn dùng giọng nói trong trẻo nói xong rồi nhìn về phía Trương Thụy Đồng.

Ta đáp: "Lát nữa ta sẽ đi." Nếu không đi, ước chừng Ngô Tà cũng sẽ đưa Tam thúc lên thủ đô tìm ta.

Không thể nào cứ ở mãi trong mộ được, chuyện trên mặt đất sớm muộn cũng phải dành thời gian xử lý.

Chỉ là trên đường đi, Trương Thụy Đồng thoáng thấy mấy bóng người từ bệnh viện đi ra.

Trong đó có một người trung niên đeo kính trông khá quen mặt. "Đó là Ngô Nhị Bạch, nhị thúc của Ngô Tà!" Thanh Thanh Mạn nhìn người đó rồi giải thích.

Không chỉ thính lực kinh người, trí nhớ của cô ấy cũng rất mạnh, những người đã gặp qua hoặc xem ảnh gần như đều không quên.

Trương Thụy Đồng lại nhìn thêm một cái, đối phương dường như nhận ra có người chú ý nên cũng nhìn lại.

Lúc lên lầu, Trương Thụy Đồng nghe thấy tiếng tranh luận của Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh.

Lại nghe Ngô Tam Tỉnh nói: "Đều là chuyện của chín năm trước rồi, toàn bộ sự việc bắt đầu từ đêm đó năm mươi năm trước trong ghi chép của ông nội cháu..." Nghe tiếng động, Thanh Thanh Mạn nói: "Dường như họ đang nói về chuyện năm mươi năm trước!" Trương Thụy Đồng giơ tay ra hiệu không cần truyền báo.

Những chuyện này ta đều nghe được, thậm chí không kém Thanh Thanh Mạn là bao.

Đó là chuyện hai người họ năm xưa đi tới Bưu Tử Lĩnh.

Chờ Ngô Tam Tỉnh kể đến đoạn đi vào mộ Thiết Diện Sinh ở Bưu Tử Lĩnh.

Thấy Trương Thụy Đồng xuất hiện ở cửa, Ngô Tam Tỉnh bỗng dừng lại. "Tiếp tục đi, không cần để ý đến ta!" Trương Thụy Đồng thuận tiện nhắc nhở: "Phần về Cầu Đức Khảo có thể nhảy qua luôn!" Ngô Tam Tỉnh: "....." Nghe giọng điệu dường như toàn bộ quá trình Trương Thụy Đồng còn hiểu rõ hơn cả mình.

Nguyên bản định nói vài câu lấp liếm qua chuyện, hiện tại xem ra không được rồi.

Chương 206

Ngô Tam Tỉnh nói mình cùng Giải Liên Hoàn đi Bưu Tử Lĩnh, thực tế lúc đó Ngô Tam Tỉnh đang hợp tác với Cầu Đức Khảo.

Cũng trong ngôi cổ mộ đó, Ngô Tam Tỉnh đã chứng kiến sự đáng sợ của Thi Miết Đan.

Sau khi mô tả xong câu chuyện đó, ông ta lấy ra một chiếc hộp tinh xảo từ trên người. "Trong hộp là tiên đan trên tượng đá Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ!" Ngô Tam Tỉnh đặt món đồ trực tiếp lên chăn.

Ngô Tà vẫn còn đang trong cơn chấn kinh của câu chuyện vừa rồi. "Hóa ra con huyết thi đó là do thúc bá của em thi biến thành, hèn chi ông nội..." Trong lòng cậu ta không muốn tiếp tục nghe xuống nữa.

Trương Thụy Đồng mở hộp ra, Ngô Tam Tỉnh căng thẳng nhìn chăm chằm.

Ngay cả Ngô Tà và Thanh Thanh Mạn bên cạnh cũng vô thức lùi lại.

Bên trong có giấu Thi Miết Vương, chỉ cần bị cắn một cái, e rằng không quá chốc lát sẽ lập tức thi biến.

Chiếc hộp đó là hộp pháp lam nguyên bản thời Thanh, Trương Thụy Đồng dùng hai ngón tay vàng kẹp lấy tiên đan.

Ngô Tam Tỉnh nhìn hai ngón tay đó, trong lòng thầm toát mồ hôi hột.

Nhưng nghĩ đây là tộc trưởng Trương gia, ông nội của Trương Đại Phật Gia, ông ta cũng yên tâm hơn nhiều.

Sức mạnh của hai ngón tay đó e rằng còn lớn hơn cả mười ngón tay cộng lại.

Tiên đan trông như một khối đá, thứ như thế này mà có thể khiến người ta sống hàng ngàn năm không chết sao.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Lúc đó để lấy được thứ này, tôi suýt chút nữa đã bỏ mạng ở nơi đó!" Thứ đó vốn là quyển sách lụa Ngô Lão Cẩu lấy được trong cổ mộ. "Đó là mộ Thiết Diện Sinh!" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói ra một cái tên không chút liên quan.

Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh kinh ngạc nhìn nhau.

Ngô Tà: "Thiết Diện Sinh chẳng phải là kẻ trong quan quách thanh đồng ở Lỗ Vương Cung sao?" Xem ra, bản đồ trong mộ Thiết Diện Sinh hoàn toàn là để dẫn dụ người ta đi đổ đấu mộ Lỗ Vương.

Chỉ là không ngờ, sau khi có người đến, việc đầu tiên làm là giết chết hắn. "Phù điêu Tứ Mục Cửu Thiên Huyền Nữ đó không phải là...", "Đoán đúng rồi, là quái điểu mặt người, không phải Cửu Thiên Huyền Nữ!" Trương Thụy Đồng nói ra suy nghĩ trong lòng.

Nghe vậy, Ngô Tà nảy sinh một nghi vấn: "Trong truyền thuyết Cửu Thiên Huyền Nữ dạy Hoàng Đế chuyện nam nữ..." Nếu Cửu Thiên Huyền Nữ chỉ là một loại sinh vật kỳ quái, vậy truyền thuyết này trở nên thật kỳ lạ. "Bị một thứ quái dị như vậy truyền thụ phòng trung thuật, tôi thà chết còn hơn." Ngô Tà vừa nói xong liền bị Tam thúc lườm một cái.

Ngô Tam Tỉnh nói: "Trương gia chắc hẳn hiểu rõ, thứ đó là thuốc trường sinh bất lão mà Thiết Diện Sinh đã ăn, loại thuốc đó giúp hắn sống từ mấy ngàn năm trước đến tận bây giờ!" Câu chuyện tiếp tục kể đến sự việc ở mộ dưới đáy biển.

Chẳng mấy chốc, có người mang vào hai cuộn băng video. "Có bưu kiện sao?" Ngô Tà cảm thấy có chút kỳ quái. "Tôi ở đây, chỉ có người nhà và một vài người bạn biết, cùng lắm là thêm A Ninh biết thôi!" Trương Thụy Đồng cầm băng video xem qua một cái rồi nói:

"Tiểu Ca chắc đã về rồi." Ngô Tà kích động hỏi: "Chẳng lẽ anh ấy quay được thứ gì đó từ trong Cửa Thanh Đồng?" Trương Thụy Đồng đảo mắt trắng, nếu mà đơn giản như vậy thì Trương gia canh giữ mấy ngàn năm làm cái quái gì. "Đây là băng ghi hình từ một viện dưỡng lão!" "Hiện tại có thể mang về mở ra xem thử." Nếu không đoán sai, bên trong ghi lại cảnh Hoắc Linh và một người khác biến thành Cấm Bà.

Ngô Tà có chút thắc mắc: "Tiểu Ca sao bỗng nhiên lại gửi cho em cái này?" "Không phải Tiểu Ca gửi!" Trương Thụy Đồng lắc đầu phủ định ngay dự đoán của Ngô Tà.

Những hình ảnh đó là do người nhà họ Uông nghiên cứu sự biến hóa của những thành viên trong đội khảo cổ mộ dưới đáy biển sau khi uống thuốc trường sinh.

Đặc biệt là loại trực tiếp biến thành Cấm Bà như Hoắc Linh.

Thậm chí ngay cả Tề Vũ trong đoạn phim cũng đang từ từ biến thành Cấm Bà.

Ngô Tà nhất thời cảm thấy rùng mình: "Vậy ra Cấm Bà toàn bộ đều là do người uống thuốc trường sinh biến thành sao?" Biết được chân tướng khiến cậu ta vô cùng chấn kinh.

Trương Thụy Đồng nhìn Thanh Thanh Mạn, nói: "Đi làm thủ tục xuất viện cho Ngô Tam Tỉnh đi." Còn ba người họ thì rời khỏi bệnh viện trước một bước.

Tố chất thân thể của Ngô Tam Tỉnh không tệ, hiện tại cơ bản đã khôi phục.

Khi Ngô Tà về đến nhà liền lập tức xem nội dung trong hai cuộn băng.

Xác định nội dung bên trong thực sự giống hệt như lời Trương

Thụy Đồng đã nói.

Ngồi bên cạnh xem cùng còn có Bàn Tử.

Hồ Ba Nhất trước đó bị chậm trễ trên đường nên chưa xuất hiện, lúc này cũng đứng cạnh bên.

Nhìn chằm chằm vào một "Ngô Tà" khác trong đoạn phim, Bàn Tử luôn cảm thấy hai người này có quan hệ huyết thống, hoặc chính là cùng một người.

Trương Thụy Đồng nhặt địa chỉ bưu kiện ra. "Mấy cái bưu kiện đều được gửi từ Cách Nhĩ Mộc!" "Đều từ cùng một viện dưỡng lão." Trương Thụy Đồng đề nghị đi xem thử trước.

Chỉ cần không lãng phí thời gian, có lẽ có thể tìm được người bị nghiên cứu trong viện dưỡng lão trước một bước.

Nghe Trương Thụy Đồng nhắc tới viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc, Ngô Tà càng thêm nghi hoặc.

Cậu hỏi: "Người trông giống 'Ngô Tà' trong băng video có phải đeo mặt nạ da người không?" Bàn Tử nhìn chằm chằm người trên màn hình nói: "Thiên Chân, không lẽ cậu có một người anh trai sinh đôi?" Ngô Tà cạn lời: "Làm ơn đi, người đó tuổi tác ngang hàng với Tam thúc tôi đấy!" Nghe họ bàn tán một hồi, Trương Thụy Đồng trực tiếp cắt ngang suy đoán. "Khuôn mặt đó vốn dĩ dài như vậy, nếu muốn mô phỏng thì cũng phải mô phỏng khuôn mặt của cậu chứ!" Chuyện về Tề Vũ thì nhất thời bán hội cũng khó mà giải thích rõ ràng.

Ngô Tà ngẩn người.

Chương 207

Hồ Ba Nhất đứng bên cạnh xem mà cũng sững sờ. "Trên thế giới này có hai người giống nhau đến vậy sao?" Ngô Tà cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Tại Ngô Sơn Cư, Vương Mãnh từ bên ngoài bước vào, nói: "Ông chủ, bên ngoài có hai người phụ nữ tìm người!" Nghe thấy có hai người phụ nữ, Trương Thụy Đồng thoáng sững sờ.

Theo kịch bản thì lúc này chỉ có một mình A Ninh xuất hiện thôi mới đúng.

Nghe thấy A Ninh tới, Bàn Tử nói: "Con mụ A Ninh này lại tới nữa à, lần này lại định làm gì đây?" Hồ Ba Nhất cũng ấn tượng sâu sắc với A Ninh: "Người đàn bà này chắc chắn không có chuyện gì tốt, hay là đừng gặp thì hơn!" Mọi người nhìn về phía Ngô Tà, thấy cậu ta đã đi ra ngoài.

Trương Thụy Đồng cười nói: "Kệ đi, nếu không ngốc thì cũng chẳng gọi là Thiên Chân." Chẳng mấy chốc A Ninh được dẫn vào.

Nhưng trên tay cô ta lại cầm một cuộn băng video gần như giống hệt cái Ngô Tà đã nhận được.

Thấy Trương Thụy Đồng cũng ở đây, A Ninh dường như không có bất kỳ ngạc nhiên nào.

Ngược lại Ngô Tà khi thấy Hoắc Tú Tú xuất hiện thì lại khá kinh ngạc. "Tú Tú?

Em tới đây làm gì?" "Em biết cô em năm đó mất tích như thế nào!" Trong ký ức của cô, sau khi cô Hoắc Linh biến mất nhiều năm, ngay cả những dấu vết tồn tại trên thế giới này cũng dần dần bị người ta

xóa bỏ.

Thấy Hoắc Tú Tú xuất hiện, Trương Thụy Đồng liền biết chắc chắn cô nàng đã trốn Hoắc lão thái để chạy tới đây.

Ngô Tà hơi lưỡng lự nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Trương gia, có cho xem không?" Trương Thụy Đồng gật đầu nói: "Sớm muộn gì cũng phải biết, cho cô ấy xem đi!" Chuyện về Hoắc Linh vốn là một bí mật bị ẩn giấu, đặc biệt là chuyện ăn thuốc trường sinh biến thành Cấm Bà.

Hoắc Tú Tú nhìn biểu hiện của cậu ta liền biết mình tìm đúng người rồi.

Chỉ có điều lần này cuộn băng mang tới là một cuộn khác.

Trong nội đường Ngô Sơn Cư, mọi người cùng xem cuộn băng A Ninh mang tới. "Tôi vừa nhận được cuộn băng video này, bên trong thấy được một vài thứ không bình thường!" A Ninh sắc mặt nghiêm túc phát đoạn video mà trước đó Ngô Tà đã xem.

Hình ảnh trong căn phòng u ám, phong cách giống như nhà cổ thời Minh Thanh.

Hình ảnh đen trắng, có thể thấy rõ một Tề Vũ tóc dài bò lổm ngổm khắp nơi, không thấy người nào khác.

Bàn Tử khe khẽ hỏi: "Có giống cái mà Tiểu Ca gửi không?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn, ra hiệu đừng nói chuyện.

Lúc này có A Ninh ở đây, có những lời không tiện nói nhiều.

Hồ Ba Nhất đứng bên cạnh đưa cho Trương Thụy Đồng một điếu thuốc.

Trương Thụy Đồng đón lấy thuốc, hai người đi ra ngoài phòng hút, không để ý đến ai.

Ta nói: "Những thứ này đều là cục diện do Uông gia bố trí, con mụ A Ninh này đang diễn kịch thôi!" Chỗ này cách căn phòng một đoạn, hiệu quả cách âm khá tốt.

Trương Thụy Đồng rít một hơi thuốc rồi quay lại phòng.

Đoạn băng video đã chuyển sang cảnh Hoắc Linh biến thành Cấm Bà.

Hoắc Tú Tú bịt miệng, chằm chằm nhìn khuôn mặt quen thuộc trong video mà kinh ngạc đến ngây người. "Sao lại có thể như vậy?" Một khuôn mặt tú khí thanh tú tức khắc khóc thành người đầy nước mắt.

Bàn Tử đứng bên cạnh Thiên Chân, nhìn màn hình thỉnh thoảng rung lên những hạt tuyết hoa, nhịn không được hỏi: "Cô Ninh tiểu thư, cô mang nhầm băng rồi phải không?" A Ninh nín thở tiếp tục nhìn chằm chằm màn hình.

Trong hình, Hoắc Linh đang nhìn chằm chằm cuộn băng, ghi lại những biến hóa đang phát sinh.

Nhưng A Ninh bỗng nhiên nói: "Nội dung phía sau có chút quỷ dị, tốt nhất mọi người nên chuẩn bị tâm lý!" Trương Thụy Đồng đứng xem mà thầm cười khẩy, quả nhiên tới rồi.

Bố cục này chẳng qua là để dẫn dụ Ngô Tà đi đến vương quốc Tây Vương Mẫu, thuận tiện giúp người nhà họ Uông tìm bí mật của Tây Vương Mẫu, cũng như đào bới Trần Văn Cẩm ở bên đó.

Nói một cách nghiêm túc, thuốc trường sinh chỉ có một trường hợp miễn cưỡng thành công, đó là Trần Văn Cẩm đang trốn trong không gian thiên thạch ở Tháp Mộc Đà.

Hình ảnh hiện ra, Ngô Tà đã từng tìm hiểu một lần, lúc này xem lại vẫn cảm thấy chấn kinh.

A Ninh thản nhiên nói: "Đó là lý do tôi nhất định phải tìm ra sự thật!" Cô ta nhìn về phía Hoắc Tú Tú rồi nói: "Còn về em họ của cậu, chỉ là tôi tình cờ gặp trên đường thôi." "Từ ghi chép có thể thấy, đồ vật được gửi từ Cách Nhĩ Mộc, Thanh Hải." Ngô Tà vừa nghe lập tức ngẩng đầu, nơi đó chẳng phải là viện dưỡng lão mà Trương Thụy Đồng đã nhắc tới sao?

Cậu ướm hỏi: "Có phải là cùng một viện dưỡng lão không?" A Ninh sững người, gật đầu nói: "Tôi đúng là có tra ra ở đó có một viện dưỡng lão, tất cả manh mối đều chỉ về hướng đó, cho nên tôi cho rằng đó chính là mấu chốt của cả vấn đề!" Nghe A Ninh diễn kịch nãy giờ, Trương Thụy Đồng cũng thấy hơi ngán rồi.

Ta nói: "Đã như vậy, chi bằng chúng ta đi viện dưỡng lão Cách Nhĩ Mộc?" Trương Thụy Đồng nói xong liền bảo Bàn Tử đóng cửa lại. "Đi cùng ta một chuyến đi, cũng đỡ phải mất công đi chạy lòng vòng nữa!" A Ninh nghe lời Trương Thụy Đồng nói, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Rõ ràng mọi chuyện đều đang tiến hành theo kế hoạch của tổ chức, nhưng dường như có một phần đã đi chệch hướng!

A Ninh bị giữ lại, Ngô Tà có chút hiếu kỳ.

Những cuộn băng này quay từ mười mấy năm trước, sao giờ A Ninh mới nhận được?

Nghe Ngô Tà hỏi, Bàn Tử nói: "Có khi nào cô ta không nói thật không?" Nhìn A Ninh vẫn đang ngồi trong phòng, Trương Thụy Đồng bảo: "Đừng mong cô ta nói thật!" "Mang cô ta theo, miễn cho lúc đó lại liên lạc với kẻ khác." Lúc này Hồ Ba Nhất đang đứng cạnh cửa.

A Ninh ngồi ở cái bàn trong nội viện, nhìn đám người cổ quái trước mắt, khiến cô ta nhận ra kế hoạch lần này không được thuận lợi cho lắm.

Theo lời Trương Thụy Đồng, Ngô Tà từ phía sau cuộn băng video xem được địa chỉ chi tiết.

Giống như cái trên tay A Ninh, địa chỉ đều ở Cách Nhĩ Mộc, nhưng cái trên tay cậu có địa chỉ cụ thể hơn.

Hoắc Tú Tú đứng bên cạnh nghe một hồi rồi nói: "Cách Nhĩ Mộc trong tiếng Tạng có nghĩa là nơi sông ngòi tập trung, nhưng đó là chuyện của ngàn năm trước rồi." "Tú Tú, chuyện lần này em đã hỏi qua Hoắc lão thái chưa?" Ngô Tà tiếp lời: "Chuyện xuống đấu này không thể tùy tiện tham gia được đâu!" Nghe vậy, Hoắc Tú Tú không phục ngẩng cao cái đầu kiêu hãnh của mình: "Nếu bàn về thực lực, phụ nữ Hoắc gia chúng em chắc chắn sẽ không thua kém các anh!" "Huống hồ, chuyện của cô em, em nhất định phải tra cho rõ ràng rốt cuộc là thế nào." Là người kế thừa được Hoắc lão thái dày công bồi dưỡng, võ lực của cô có thể không quá mạnh, nhưng kỹ năng đảo đấu thì không hề yếu.

Chương 208

Nghe Hoắc Tú Tú nói vậy, Bàn Tử nhịn không được phì cười.

Những gì Hoắc Tú Tú nói đúng là thật, nếu xét thực lực thì Ngô Tà mới là kẻ yếu nhất.

Thấy Trương Thụy Đồng và Ngô Tà đều đã chuẩn bị xong, Bàn Tử cũng quyết định đi theo.

Hồ Ba Nhất đang rảnh rỗi, cộng thêm Hoắc Tú Tú, mấy người cùng chuẩn bị xuất phát đi Cách Nhĩ Mộc.

Trương Thụy Đồng bảo Thanh Thanh Mạn quay về, dặn dò bên Tân Nguyệt Phạn Điếm phải cẩn thận lưu ý những kẻ nhà họ Uông trà trộn vào.

Hai ngày sau, sau khi xử lý xong mọi việc, mấy người ngồi máy bay bay đến Cách Nhĩ Mộc.

Trên máy bay họ cũng đã được ngủ một giấc ngon lành.

Tối đó tám giờ, mấy người đã đạt đến nơi được mệnh danh là 'Khách sạn cao nguyên' - Cách Nhĩ Mộc.

Đi xuyên qua thành phố Cách Nhĩ Mộc, cả thành phố gần như không có danh lam thắng cổ tích nào, xung quanh bị sa mạc Gobi bao quanh.

Những bãi đá sỏi xung quanh khiến Trương Thụy Đồng liên tưởng đến vùng Gobi nơi vương quốc Tây Vương Mẫu tọa lạc.

Trong thành phố, Ngô Tà tìm một người bản địa dẫn đường, trên tay có địa chỉ cụ thể của viện dưỡng lão.

Nhưng Trương Thụy Đồng ước tính nơi đó hiện tại e rằng cũng

chẳng còn lại bao nhiêu thứ.

Từ sáng sớm đi mãi cho đến khi trời tối, một tòa nhà ba tầng mới xuất hiện trước mắt mọi người.

Trời vừa tối, trong sân liền toát ra vẻ âm u.

Trong sân có một cái giếng trời, trong tòa nhà tối đen, gần như không khác gì những thứ quỷ quái trong truyền thuyết, cả tòa nhà tràn ngập tử khí.

Người dẫn đường nói: "Hơn hai mươi năm trước đây là một viện dưỡng lão quân dụng, đã bị bỏ hoang từ lâu rồi!" Ngô Tà đưa cho hắn ít tiền rồi đuổi hắn đi luôn.

Nhìn tòa nhà đó, Ngô Tà cảm thấy nổi da gà: "Chỗ này âm khí nặng nề, không có quỷ đấy chứ?" Bàn Tử đứng từ xa nhìn qua cũng thấy nơi này dường như không phải chỗ lành. "Tiên đứng im đó, để ta đi xem thử!" Từ xa Trương Thụy Đồng đã nghe thấy trong tòa nhà ma ám có chút động tĩnh.

Theo như ta biết, Ngô Tà vốn dĩ phải mấy ngày nữa mới tới, hiện tại đến sớm mấy ngày, hiển nhiên đám người Uông gia lại đang kiểm tra lại một lần nữa.

Quả nhiên, vượt qua hàng rào dây thép gai, ta lao nhanh vào trong tòa nhà.

Nhìn thấy một cánh cửa không đóng từ xa, ta liền xông thẳng vào.

A Ninh bỗng cảm thấy không ổn, lập tức nói: "Tôi cũng đi xem thử!" Hồ Ba Nhất nói: "Bên trong hình như có tiếng đánh nhau!" Nghe âm thanh thì dường như người không ít.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử nhìn nhau rồi lập tức xông vào theo.

Đại sảnh ngay cửa vào chính là nơi Tề Vũ trong băng video biến

thành Cấm Bà đang không ngừng bò lổm ngổm.

Ở đây từng có người tiến hành nghiên cứu.

Độ hoang phế của nơi này ít nhất cũng đã trên năm năm.

Đợi đến lúc Hồ Ba Nhất chạy tới nơi thì Trương Thụy Đồng đã bắt được hai người.

Vừa mới quay đầu lại, bỗng nhiên một tên trong đó môi thâm tím, sắc mặt biến thành kỳ quái. "Hắn tự sát rồi!" A Ninh chằm chằm nhìn người đó, mắt không thèm chớp.

Trương Thụy Đồng nhìn sang tên còn lại, người đó đã nằm trong vũng máu, bị tên vừa phục độc giết chết.

Ngồi thụp xuống, Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Lợi dụng Ngô Tà để tìm bí mật trường sinh bất lão sao?" Tên đó nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, chết cũng không hối cải. "Chết rồi sao?" Bàn Tử tức khắc hít một hơi khí lạnh.

Chưa từng thấy ai chết dứt khoát như vậy.

Trương Thụy Đồng nói: "Nơi này chính là nơi những người ở mộ dưới đáy biển năm đó bị dùng làm vật thí nghiệm." "Vậy những cuộn băng video trước đó chính là ghi chép thực nghiệm sao?" Hoắc Tú Tú nhíu mày hỏi tiếp: "Vậy rốt cuộc cô của em cuối cùng đã..." Trương Thụy Đồng khẽ nói: "Gần như đã biến thành Cấm Bà rồi, về hỏi Hoắc lão thái đi, bà ấy biết cô ngươi đang ở đâu!" Theo lối đi tiến lên phía trước, Trương Thụy Đồng đi dọc theo cầu thang xuống tận tầng hầm sâu nhất.

Dưới tầng hầm để một cỗ quan tài đá.

Vừa xuống dưới, Ngô Tà đã bị cỗ quan tài thu hút.

Phía bên kia là một văn phòng, bên trong có lượng lớn hồ sơ giấy

tờ vứt lung tung trên đất, đều là những tài liệu không quan trọng.

Trương Thụy Đồng tìm thấy một cuốn sổ tay trong đống tài liệu đó.

Hoắc Tú Tú vừa đi xuống, đèn pin chiếu xung quanh: "Đây chính là nơi cô em ở trong cuộn phim!" Trương Thụy Đồng nhặt một cuốn sổ tay lên, lướt qua vài cái.

Giống như trong phim, bên trong ghi chép về việc quản lý "bí mật" của Uông gia cũng như một số bí mật của Cửu Môn. "...Sổ tay của Văn Cẩm sao?" Ngô Tà xem xong lập tức rơi vào thẫn thờ.

Trong đó đề cập đến rất nhiều tích cũ của Uông Tàng Hải sau năm 18 tuổi. "Thứ vẽ trong này... rốt cuộc là nơi nào?" Cậu lại nói tiếp: "Nếu những người năm đó đều xuất hiện ở đây, vậy Tiểu Ca chắc hẳn cũng vậy!" Chẳng lẽ Tiểu Ca đang bị mất trí nhớ?

Trần Văn Cẩm có năng lực vẽ rất giỏi, bích họa cô ấy xem đều có thể vẽ lại y đúc.

Ngô Tà cầm lấy xem hồi lâu, nửa tiếng sau mới chậm rãi nói: "Sau khi Uông Tàng Hải đến Thiên Cung, tiếp theo đã đi đến một nơi gọi là 'Tháp Mộc Đà'?" Tiếp tục xem xuống, Ngô Tà rơi vào chấn kinh: "Trên này ghi rằng, có khả năng đã nhìn thấy Chung Cực?" Hồ Ba Nhất nhìn qua bản đồ long mạch trên đó, hỏi: "Bản đồ này ai vẽ vậy?" "Tấm bản đồ này chỉ rõ vị trí của nơi đó!" Khi nhìn bản đồ, ông chỉ một cái liền thấy ngay Tháp Mộc Đà nằm ở đâu.

Chương 209

Trương Thụy Đồng vừa đề cập đến việc đi tới Tháp Mộc Đà.

Lại thấy bên cạnh bàn làm việc phía trước, một bóng người đang ngồi trước bàn chậm rãi chải đầu.

Bóng lưng của "người" đó vô cùng quái dị, ánh đèn pin tạo ra một đường viền xám xịt.

Người đó đứng cách Ngô Tà không xa.

Nhìn kỹ, cổ của người đó dài đến mức vô lý, cho người ta cảm giác giống như có thể không cần cử động mà đầu vẫn trực tiếp vươn tới được. "Mẹ kiếp, hươu cao cổ thành tinh rồi à?" Giọng Bàn Tử đè xuống cực thấp, nhưng càng khiến không khí xung quanh thêm phần âm u khủng bố.

Trong một tầng hầm tối đen âm u như thế này, đột nhiên thấy một người từ trong bóng tối xuất hiện, ngồi đó chải đầu, hình ảnh thực sự quá dọa người.

Ngô Tà sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh.

Ta chậm rãi xoay người nói: "Trương gia, 'người' đó có phải là Hoắc Linh chưa kịp rút đi không?" Ở cái nơi này, xung quanh cũng không thấy có mật thất hay ám cách nào.

Người đó cứ như không trung xuất hiện, hệt như một nữ quỷ. "Cứ bắt lấy người đó trước rồi sẽ biết!" Trương Thụy Đồng quyết định làm việc đơn giản hơn.

Đợi bắt được người rồi sẽ lập tức biết được rốt cuộc có phải là Hoắc Linh đã ăn thuốc trường sinh biến thành Cấm Bà hay không.

Thấy Ngô Tà rướn người hỏi: "Ai đó?" Giọng nói hệt như hét vào

hư không, trước mắt chẳng có chút động tĩnh nào.

Hoắc Tú Tú nhìn chằm chằm người đó quan sát kỹ: "Em luôn cảm thấy người này không phải cô em..." Lời cô vừa dứt, Phi Hổ Trảo trong tay Trương Thụy Đồng đã quấn chặt lấy cổ đối phương.

Cho dù cổ có dài đến đâu cũng không thể thoát khỏi Phi Hổ Trảo cấp thần của ta. "Có khi nào là Trần Văn Cẩm không?" A Ninh nhìn người đó chợt nói.

Trương Thụy Đồng nghe ngữ khí thì có vẻ cô ta thực sự không biết tình trạng của Trần Văn Cẩm.

Ước chừng cô ấy đã tạm thời thoát khỏi phạm vi khống chế của Uông gia.

Trương Thụy Đồng không trả lời.

Sau khi bắt được "người" nọ, ta nhìn kỹ khuôn mặt đó một cái.

Một khuôn mặt trắng bệch, những phần kỳ quái khác càng không nỡ nhìn, ta trực tiếp quăng cho Hồ Ba Nhất.

Ta nói: "Lão Hồ, về sau hãy mang theo cô ta, thông báo cho người Trương gia đến đưa đi." Cơ bản có thể khẳng định đây không phải Hoắc Linh.

Mùi hương xương thịt trên người Trần Văn Cẩm vừa tỏa ra.

Linh xuất hiện sớm, nhưng cũng không đến mức trực tiếp biến thành một con hươu cao cổ.

Đợi đến lúc Hồ Ba Nhất trói được "người" nọ lại thì ông cũng không dám nhìn thẳng vào mặt Cấm Bà. "Hi hi..." Bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười nhỏ của người đàn bà kỳ quái.

Ngô Tà máy móc chậm rãi quay đầu, trợn to mắt nhìn chằm chằm con Cấm Bà đó. "Nó đang cười sao?" Nghe kỹ thì tiếng cười của Cấm

Bà đúng là của phụ nữ.

Trương Thụy Đồng nhíu mày: "Lão Hồ, bịt mồm nó lại cho ta." Cái lúc này mà đột nhiên nghe tiếng cười, cười đến mức sởn gai ốc.

Hồ Ba Nhất vừa chạm vào liền phát hiện trên tay dính đầy thứ gì đó nhầy nhụa.

Trương Thụy Đồng bước nhanh sang phía bên kia, thấy cỗ quan tài nọ đã được mở ra. "Ta về rồi!" Phía sau truyền đến giọng nói bình thản. "Muộn Du Bình?" Khoảnh khắc Ngô Tà nghe thấy giọng nói đó, cảm xúc trong lòng ngũ vị tạp trần.

Đối với việc Tiểu Ca xuất hiện, e rằng không ai có cảm xúc phức tạp hơn cậu ta.

Hoắc Tú Tú bỗng đi tới bên cạnh, khẽ hỏi: "Anh Thụy Đồng, em có thể gọi anh như vậy không?" Trương Thụy Đồng nhíu mày: "Cứ gọi Trương gia đi!" Một tiếng anh xưng hô làm bối phận của ta rớt xuống mấy bậc.

Hoắc Tú Tú bĩu môi nói: "Trương gia, vị Tiểu Ca này là ai vậy?" Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn A Ninh, Trương Thụy Đồng nói: "Cứ nói thẳng ra không sao!" Dẫu sao sau khi tới Quỷ Vực, A Ninh rất có khả năng sẽ chết trên đường tới Tháp Mộc Đà.

Tiểu Ca nhìn con Cấm Bà bị bắt phía sau, cả người sững lại. "Bị bắt rồi sao?" Lúc này Tiểu Ca trông phong trần mệt mỏi, nhìn con Cấm Bà phía sau đầy vẻ hiếu kỳ.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Ở trong cửa, thấy hết rồi chứ?" "Chuyện dài lắm." Tiểu Ca nhìn con Cấm Bà nọ, rồi nhìn A Ninh phía sau.

Trương Thụy Đồng đáp: "Ta kể chuyện cũng dài lắm." Tiểu Ca vừa mới về, chuyện gì cũng không nhớ, bao gồm cả chuyện về Uông

gia, ước chừng phải từ từ mới biết được.

Tiểu Ca bảo: "Đi theo tôi." Thấy Tiểu Ca xuất hiện, Trương Thụy Đồng liền gia nhập đội ngũ của A Ninh.

Suốt chặng đường chạy bộ, Trương Thụy Đồng nhẹ nhàng thong thả đi theo phía sau.

Tốc độ của Tiểu Ca trước mặt ta chẳng khác gì đang quay chậm.

Bàn Tử hỏi: "Chúng ta đang đi đâu vậy?" "Đi gặp những người cũng muốn tới Tháp Mộc Đà!" Trương Thụy Đồng nói: "Có một nhóm người đã tập kết xong xuôi rồi." Về phần A Ninh, tạm thời chắc chắn không thể truyền tin tức ra ngoài được.

Đến lúc Tiểu Ca dừng lại, trước mắt là một căn phòng chứa ít nhất hơn mười người.

Đa số đều là những người sống sót trở về từ Thiên Cung.

Chương 210

"Hóa ra Trương gia cũng ở đây!" "Trương gia!" Phía sau lập tức có người chào hỏi Trương Thụy Đồng, cũng có vài kẻ không thèm để ý, nhưng chỉ là số ít.

Trương Thụy Đồng nói: "Thời gian gấp rút, ta lên xe trước!" "Tháp Mộc Đà chỉ xuất hiện trong mưa, tốt nhất ta nên đuổi kịp trận mưa đó!" Đặc biệt là sau khi mưa xuống, tấm màn bí ẩn của Tháp Mộc Đà mới chính thức được hé lộ trước mặt mọi người.

Ngồi trên xe của những người đó, buổi tối hôm ấy, cả nhóm đi tìm người hướng dẫn cho Trần Văn Cẩm năm xưa.

Người đã đến đông đủ, Hắc Hạt Tử đeo kính râm lấy ra một chiếc hộp gỗ đỏ dẹt.

Trước mặt Trương Thụy Đồng, anh ta mở hộp lấy ra một chiếc đĩa sứ bị nứt vỡ bên trong. "Trương gia, đa tạ ngài đã bắt được con Cấm Bà đó, tôi mới có cơ hội lấy đồ..." Vừa nói xong liền lập tức đưa điếu thuốc để xin lỗi. "Cái quan tài đó là tôi mở, nhưng tôi thực sự không biết lúc đó ngài đang ở trong..." Lời của Hắc Hạt Tử khiến những người khác nghe không lọt tai.

Ý là nếu Trương gia không ở đó thì anh ta có thể tùy tiện thả Cấm Bà ra sao?

Trương Thụy Đồng trực tiếp lờ đi, nhìn chằm chằm vào chiếc đĩa sứ trên bàn.

Ở vị trí bên trái đĩa sứ bị thiếu một mảng lớn bằng lòng bàn tay.

Ngô Tà nhìn chằm chằm món đồ hỏi: "Đây là thứ giấu trong quan tài cùng với Cấm Bà lúc trước sao?" Tiểu Ca hoàn toàn không để ý,

đưa món đồ cho Trương Thụy Đồng.

Nhìn Tiểu Ca đầy vẻ phong trần, ước chừng sau khi từ Trường Bạch Sơn về đã chạy suốt không nghỉ.

Thấy A Ninh hội họp cùng người của mình, nhanh chóng xác định thời gian xuất phát. "12 giờ trưa hôm nay, chúng ta sẽ xuất phát đúng giờ!" Đang nói chuyện thì trong phòng có một già một trẻ bước vào.

Hắc Hạt Tử nói: "Trương gia, người già kia chính là hướng dẫn viên của Trần Văn Cẩm năm xưa, tên là Định Chủ Trác Mã." Trong đội có người mang mảnh đĩa sứ vỡ cho Định Chủ Trác Mã xem.

Những gì bà ta nói, Trương Thụy Đồng đều đã biết, chẳng có gì mới mẻ cả.

Ngô Tà có chút khó hiểu hỏi: "Cái đĩa này có gì đặc biệt sao?" Đem cái đĩa và Cấm Bà đặt cạnh nhau, e rằng chính là Trần Văn Cẩm đã mất tích nhiều năm.

Hắc Hạt Tử nói: "Mảnh vỡ đó đưa cho bà lão kia, còn cái đĩa này có thể đưa chúng ta đến cửa núi!" Trương Thụy Đồng gật đầu.

Ta nhìn qua những người còn lại trong đội ngũ này, ước tính trên đường đi Tháp Mộc Đà lần này, người của A Ninh ít nhất phải chết phân nửa.

Tiểu Ca nhìn Ngô Tà, nói: "Về đi, đừng tới viện dưỡng lão nữa, thứ bên trong quá nguy hiểm!" Ý là bên trong đó e rằng không chỉ có một con Cấm Bà.

Ngô Tà nói: "Đã tới đây rồi, chuyến đi Tháp Mộc Đà này tôi nhất định phải đi." Đặc biệt là nhóm của A Ninh sẽ toàn lực ủng hộ.

Trương Thụy Đồng nhìn qua rồi không thèm để ý nữa.

Chuyện của Trần Văn Cẩm không thể để cho Uông gia biết.

Hơn nữa ta hiểu tính cách của Ngô Tà, Tiểu Ca càng không cho đi thì cậu ta càng tìm cách đi cho bằng được.

Mười hai giờ trưa, mọi người rời lều trại chuẩn bị xuất phát.

Trên đường đi Tiểu Ca tìm Trương Thụy Đồng, nói: "Thời gian ở Thanh Đồng Môn chưa tới, ta nhờ có Quỷ Tỳ nên miễn cưỡng quay về được, những người khác đều chết ở trong đó rồi." "Đến Tháp Mộc Đà tìm đáp án sao?" Trương Thụy Đồng biết anh ta đã phát hiện ra một số thông tin về Tháp Mộc Đà ở Thiên Cung, nên muốn đến đó tìm lời giải.

Tiểu Ca gật đầu. "Ở Tháp Mộc Đà quả thực có người biết tất cả đáp án!" Trương Thụy Đồng nghĩ tới vị Tây Vương Mẫu đời cuối cùng đã sống hàng ngàn năm kia.

Là đệ nhất mỹ nữ của vương quốc Tây Vương Mẫu, bà ta có thể sống vất vưởng trong thế giới thiên thạch suốt mấy ngàn năm.

Xe Jeep phi nhanh trên vùng Gobi bất tận.

Không khí xung quanh khô khốc, khoảng cách giữa các xe khá xa, cuốn lên từng đợt cát vàng.

Trương Thụy Đồng ngồi trong xe, Bàn Tử lái xe, Hồ Ba Nhất đi gửi Cấm Bà về nghiên cứu nên tạm thời chưa theo kịp.

A Ninh trên đường đi tìm Ngô Tà mấy lần, chia sẻ lộ trình với cậu ta.

Rõ ràng cô ta biết về Định Chủ Trác Mã, cũng biết tất cả các lộ trình định đi lần này.

Khi Ngô Tà kể lại tình hình cho Trương Thụy Đồng, ta không chút ngạc nhiên nói: "Con đường này vốn là do Uông Tàng Hải đã đi qua, cô ta biết cũng là chuyện bình thường." Uông Tàng Hải năm xưa đi Tháp Mộc Đà, e rằng cũng khắc cốt ghi tâm.

Định Chủ Trác Mã trên đường đi đã kể lại chuyện Trần Văn Cẩm năm xưa muốn tìm kiếm vương quốc Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết.

Ở địa phương đó gọi là 'Tháp Nhĩ Mộc Tư Đa', nghĩa là Quỷ thành trong mưa.

Ngô Tà sau khi tìm hiểu xong liền kinh ngạc: "Vương quốc Tây Vương Mẫu, chẳng phải đó là thứ trong thần thoại sao?" "Đó là truyền thuyết, nhưng ngoài đời thực có một Tây Vương Mẫu." Hắc Hạt Tử bỗng nhiên lại xuất hiện. "Vương quốc Tây Vương Mẫu có thể truy nguyên từ thời Hoàng Đế, Tháp Nhĩ Mộc Tư Đa là quốc đô của họ.

Trong truyền thuyết chỉ có ngày mưa thành phố đó mới xuất hiện, thông thường người nhìn thấy sẽ bị mất đôi mắt, biến thành người mù, cho nên bà lão kia rất sợ nơi đó!" Tuy nhiên cũng không nhất thiết phải cần Định Chủ Trác Mã dẫn tới Tháp Mộc Đà, chỉ cần đúng đường là được.

Đêm đến, mọi người tìm chỗ dựng lều nghỉ ngơi.

Định Chủ Trác Mã có một đứa cháu trai tên là Trát Tây, trong chuyến đi này cũng đồng thời làm hướng dẫn viên. "Đi theo tôi, bà nội tôi muốn gặp hai người!" Hắn nhấn mạnh là hai người.

Ngô Tà ngẩn ra tại chỗ.

Còn Trương Thụy Đồng thì thoáng chút bất ngờ, vì theo nguyên tác thì bà ta không nên tìm ta mới đúng.

Ta nhanh chóng đi gặp Định Chủ Trác Mã.

Chương 211

Bà lão không biết tiếng Hán, nhưng đứa cháu trai khá lanh lợi, có thể đóng vai trò phiên dịch.

Khi hai người tới nơi, Định Chủ Trác Mã lập tức đặt phong thư trước mặt họ. "Người nhờ tôi chuyển lời tên là Trần Văn Cẩm, tôi tin các người cũng biết cô ấy, cô ấy bảo tôi chuyển lời!" Nhìn bức thư Định Chủ Trác Mã đặt trước mặt, Trương Thụy Đồng tiện tay cầm lấy.

Tiểu Ca cũng nhanh chóng xuất hiện trong lều.

Định Chủ Trác Mã mặt mày u ám nói: "Mấy cuộn băng video đó là cô ấy nhờ tôi gửi, nhưng không gửi đi được vì xảy ra sự cố." Lần này người tới quá đông, bà lão không muốn giữ bí mật nữa.

Trát Tây đặt một cái đồng hồ trước mặt Định Chủ Trác Mã.

Bà liếc nhìn một cái rồi nói: "Thời gian không còn nhiều, từ giờ trở đi, nếu trong vòng mười ngày mà không đợi được người vào thì hãy mau chóng vào đi!" "Được chứ?" Tiểu Ca bỗng nghe tin về Trần Văn Cẩm, trong đầu hiện ra rất nhiều ký ức đã bị lãng quên nhiều năm.

Định Chủ Trác Mã cười quái dị: "Nếu kịp thời thì sẽ biết thôi!" Trương Thụy Đồng hỏi: "Trên người bắt đầu xuất hiện mùi hương xương thịt rồi sao?" Định Chủ Trác Mã vốn định nói tiếp, kinh ngạc nhìn ta: "Ngài nhìn ra được sao?" Ngô Tà ngơ ngác, cậu ta chẳng biết gì cả.

Tiểu Ca cũng hoang mang không kém: "Trương gia, ngài biết sao?" Lại nghe Trương Thụy Đồng liếc nhìn Định Chủ Trác Mã: "Chẳng lẽ 'nó' đang ở trong chúng ta sao?" Định Chủ Trác Mã gật đầu: "Đã biết

hết rồi thì tôi về đây." Nói xong bà quay người đi vào trong lều.

Vốn định giữ lại chút bí ẩn, bỗng nhiên bị lật tẩy hết, Định Chủ Trác Mã liền bỏ đi.

Ngô Tà ngạc nhiên: "'Nó' rốt cuộc là cái gì?" "'Nó' là kẻ đứng sau màn giấu mặt." Trương Thụy Đồng hiểu rõ kẻ đó chính là một quả bom hẹn giờ của Uông gia, người mà Trần Văn Cẩm nhắc tới hẳn là đang ở trong nhóm của A Ninh.

Phía sau Trương Thụy Đồng, Tiểu Ca cũng chuẩn bị rời đi cùng họ.

Ngô Tà gọi: "Muộn Du Bình, đợi đã!" Muộn Du Bình đứng lại, nói: "Đừng đi tiếp nữa, đừng dấn thân vào vùng nước đục phía trước." Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn Tiểu Ca, thản nhiên nói: "Cứ để cậu ta đi đi, chân tướng dẫu tàn khốc thì cậu ta cũng phải biết thôi." Đứng ở phía sau, Ngô Tà hỏi: "Anh trà trộn vào Thanh Đồng Môn để làm gì?" "Ta chỉ làm lại một lần những việc mà Uông Tàng Hải năm xưa đã làm." "Trong đó rốt cuộc có gì?" "Chung Cực, ta đã thấy được chung cực của vạn vật ở trong đó!" Trương Thụy Đồng ngoáy ngoáy lỗ tai.

Câu nói này ta đã nghe vô số lần rồi, nhưng chưa ai thực sự thấy món đồ thật bên trong cánh cửa đó. "Nghỉ ngơi đi, mai còn xuất phát nữa!" Trương Thụy Đồng nói xong liền đi về lều của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn xe lại tiếp tục xuất phát.

Ngôi làng họ ở hôm qua tên là thôn Lan Thác.

Thật may là Hồ Ba Nhất đã đi thâu đêm để đuổi kịp đoàn.

Ông đang ngồi ở ghế phụ ngủ bù.

Ở ghế sau cạnh Trương Thụy Đồng, Hoắc Tú Tú đang chăm chú nhìn bản đồ, chỉ đường cho mọi người. "Tới phía trước là một vùng

không người rồi." Cô cầm bản đồ hỏi Trương Thụy Đồng: "Trương gia, nơi chúng ta đi hẳn là Ma Quỷ Thành phải không?" "Ma Quỷ Thành còn một đoạn nữa, hiện tại cứ đi theo lộ trình của ta!" Suốt chặng đường, lúc đầu Định Chủ Trác Mã là người chỉ lộ.

Bà ta không cần nhìn bản đồ, chỉ cần nhìn địa chất xung quanh là nhận ra phương hướng.

Nhưng bà ta lại cố tình dẫn mọi người đi theo con đường xóc nảy nhất.

Trương Thụy Đồng dựa vào la bàn ma lực để vạch ra một lộ trình đơn giản.

Lúc này người dẫn đường biến thành xe của họ, những xe phía sau chỉ có thể ngoan ngoãn bám theo.

Biết được lộ trình, mọi người lái xe cũng thấy yên tâm hơn.

Bàn Tử lái xe, Trương Thụy Đồng và Hoắc Tú Tú ngồi ghế sau.

Nắng gắt trên cao, chiếc xe việt dã đi suốt chặng đường đầy lo âu.

Con đường gần như xóc nảy đến tận cùng.

Hứng thú lúc đầu cũng theo sự xóc nảy mà tan biến sạch sành sanh.

Môi trường sa mạc này Trương Thụy Đồng chẳng lạ gì, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử trên xe càng hiểu rõ hơn.

Bám sát xe phía sau là xe của Tiểu Ca, Ngô Tà cùng ông cháu Định Chủ Trác Mã.

Xe đang chạy trên vùng Gobi thì thấy bầu trời dần tối sầm lại.

Nhìn sắc trời phía trước, đôi mắt đang lờ đờ của Hồ Ba Nhất bỗng tỉnh táo hẳn. "Không xong rồi, sắp có bão cát rồi!" Lời vừa dứt, bỗng nghe tiếng động bất thường dưới gầm xe. "Chuyện gì vậy?" Hồ Ba

Nhất chợt nhận ra mức độ nghiêm trọng.

Xuống xe nhìn, ông đốn mặt, bánh xe đã lún sâu trong cát.

Phía trước con đường cũng y hệt như vậy, e là xe không dùng được nữa. "Trương gia, xe không đi được nữa, con đường phía trước e là không thể tiếp tục lái xe!" Lớp cát ở đây dày quá, e rằng chỉ có thể đi bộ thôi. "Vậy thì đi bộ, cố lái tiếp cũng không thực tế!" Về việc này Trương Thụy Đồng đã có chuẩn bị tâm lý.

Ta nhớ rõ trên đường tới Tháp Mộc Đà có một số đoạn đường trong môi trường cực kỳ khắc nghiệt.

Mọi người bao bọc kỹ lưỡng.

Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn lại, thấy thân hình nhỏ nhắn của Hoắc Tú Tú cũng đang gắng gượng.

Phía trước là một vách đá khổng lồ, mấy chiếc xe phía sau không nhìn kỹ đã đâm thẳng vào đó.

Trong lúc hỗn loạn, thậm chí có người còn bắn cả pháo hiệu.

Thấy mọi người hoảng loạn, Trương Thụy Đồng trái lại lộ vẻ mừng rỡ.

Chương 212

"Ta đã tới rìa Ma Quỷ Thành rồi!" Ma Quỷ Thành sở dĩ có tên như vậy một phần là vì môi trường khắc nghiệt ở đó.

Có lẽ vì đã cận kề Ma Quỷ Thành nên gió xung quanh càng lúc càng lớn.

Định Chủ Trác Mã xuống xe, nhìn trời đầy cát bụi, sắc mặt liền biến đổi. "Phải mau chóng rời khỏi đây, bão cát tới rồi!" Tình huống này ta chẳng lạ gì.

Gió thổi ngày càng hung bạo.

Những người phía sau thậm chí một bộ phận đã rơi vào hỗn loạn trong cơn bão cát. "Từ giờ trở đi, mọi người hãy tự lo cho nhau!" Trương Thụy Đồng nhìn về phía sau rồi nói tiếp: "Mấy người đi theo ta." Trong cơn bão cát mịt mù, Định Chủ Trác Mã cũng chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt phương hướng.

Trương Thụy Đồng thấy việc di chuyển trong gió trái lại còn tự tại hơn bình thường. "Chẳng lẽ là hiệu quả của Phong Kỳ Lân?" Trước đây chưa từng gặp cơn gió bạo ngược như vậy nên không biết tác dụng cụ thể của Phong Kỳ Lân, không ngờ phải gặp đại phong mới phát huy tác dụng.

Mọi người không ai nói lời nào, đeo kính chắn gió vào.

Ngô Tà ngã nhào trong đống cát, được Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử xách đi.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử gian nan bám sát bên cạnh, nhưng cũng khá hơn nhiều so với những người khác.

Trái lại trạng thái của Hoắc Tú Tú khiến Trương Thụy Đồng hơi

bất ngờ, cô nàng bám theo sau với trạng thái ngang ngửa A Ninh, làm ta có chút ngạc nhiên.

Đi không biết bao lâu, vách đá khổng lồ biến mất.

Mấy người nấp dưới một con mương sâu cạnh sườn dốc, sau đó càng có nhiều người chạy tới.

Cả đám người rúc xuống dưới né bão cát, nhìn mảnh đất này, Trương Thụy Đồng bỗng thấy có chút quen thuộc. "Đây là lòng sông cổ!" Ta nhìn xung quanh rồi nói. "Cái gì?" Trong tai những người bên cạnh chỉ có tiếng gió rít, hoàn toàn không nghe thấy gì.

Bàn Tử há miệng: "Cái trứng à?" "Lòng sông, Trương gia nói đây là lòng sông cổ." Hoắc Tú Tú thân hình yếu ớt, chỉ có thể bám chặt lấy áo Trương Thụy Đồng, thậm chí có lúc còn vô tình rúc vào lòng ta.

Cô nàng có chút ngại ngùng, nhưng sau đó lại nằm im không động đậy, hành động này khiến ta cũng thấy kinh ngạc. "Chúng ta sẽ đi dọc theo lòng sông này, bà lão đó muốn dẫn chúng ta tới ngọn núi cao ở cuối lòng sông!" Ở phía bên kia lòng sông là A Ninh và những người khác.

Cô ta đi tới hỏi: "Thế nào rồi Trương gia?

Phía trước là Ma Quỷ Thành, có cách gì không?" Cô ta chia người của mình thành ba nhóm đi tìm đường. "Cách đây hai mươi cây số là Ma Quỷ Thành." Trương Thụy Đồng thản nhiên nói.

A Ninh sững sờ, không ngờ Trương Thụy Đồng lại thực sự nói cho mình biết.

Chẳng mấy chốc thuộc hạ của cô ta tới báo cáo tình hình. "Trát Tây tìm thấy phương hướng rồi, cách đây 20 cây số là Ma Quỷ Thành, chúng ta có thể đi từ hướng đó!" A Ninh bỗng nhiên nhìn Trương Thụy Đồng, thấy ta lúc này đang thong thả châm một điếu thuốc ở

phía bên kia.

Hóa ra Trương Thụy Đồng còn hiểu rõ con đường này hơn cả ông cháu Định Chủ Trác Mã.

Tiếp tục đi trên vùng Gobi nửa tiếng nữa.

Từ bộ đàm của A Ninh truyền đến tiếng của Trát Tây. "Thấy ngọn núi hình bánh bao chưa?

Phía Đông đó." Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy phía trước xuất hiện địa mạo Yardang dày đặc, trông giống như những công sự phòng thủ của một tòa lâu đài. "Ma Quỷ Thành còn gọi là Phong Thành, hèn chi vừa tới đã gặp đại phong!" Ngô Tà đứng lên từ phía sau, nhìn về phía trước là vùng địa mạo kỳ đặc bị gió điêu khắc.

Trong tầm mắt là vô số những ngọn núi đá hình thù kỳ quái.

Ngay sau đó đại phong lại tới.

Bàn Tử chửi thề: "Mẹ kiếp, gió này bao giờ mới dứt đây?" Trương Thụy Đồng lườm một cái: "Đây chỉ là món khai vị thôi." Sau đó Bàn Tử vỗ vỗ cái ba lô sau lưng, hỏi: "Trương gia, chuyến này lương khô mang ít, sao lại mang nhiều bình xăng và súng phun lửa thế này?" "Lúc đó sẽ biết thôi, chuyến này cần dùng đến thứ này hơn bất kỳ lần nào khác!" "Nhớ Thi Miết Vương không?" Bàn Tử gật đầu lia lịa: "Dĩ nhiên là nhớ, cái thứ đó nương nó chứ, đáng sợ vô cùng, chẳng lẽ ở Tháp Mộc Đà cũng có thứ đó sao?" Nghe hai người trò chuyện, Hồ Ba Nhất và Ngô Tà đứng bên đều tò mò nhìn.

Hoắc Tú Tú kỳ quái hỏi: "Em chỉ biết Thi Miết thôi, còn Thi Miết Vương là gì ạ?" Nghe hỏi vậy, Ngô Tà lập tức giải thích về Thi Miết Vương trong truyền thuyết.

Đặc biệt là mối quan hệ giữa Thi Miết Vương và Huyết Thi.

Nghe xong, Hoắc Tú Tú không thể tin nổi mà bịt miệng: "Trên đời

lại có loại côn trùng đáng sợ như vậy sao?" Mới nghe thôi cô đã mong cả đời này không gặp phải loại trùng khả ố đó.

Nhưng Trương Thụy Đồng cười quái đản một tiếng: "Nơi chúng ta sắp tới chính là quê hương của Thi Miết Vương đấy, chuẩn bị tâm lý đi!" Mọi người tức khắc cảm thấy con đường phía trước tràn ngập một màu đen tối.

Thậm chí có người đã bắt đầu nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng Bàn Tử lại vỗ vỗ ba lô cười nói: "Có thứ này rồi, sợ cái quái gì con Thi Miết Vương!" Đúng lúc này, phía trước bỗng có người hét gọi bác sĩ. "Phía trước có tình hình gì vậy?" Hồ Ba Nhất nhìn về hướng đó hỏi: "Mọi người một lát nữa đừng có chạy lung tung." Một lão ngoại tên là A Kê đang mê sảng.

Khi được hỏi về những người bạn đồng hành mất tích, hắn nói: "Chắc là đi vào Ma Quỷ Thành rồi, những người đi vào đều mất tích hết rồi." Nghe mấy người thảo luận về Ma Quỷ Thành, xem ra sắp phải vào đó tìm người rồi.

Trát Tây ngăn lại phía trước: "Đợi đã, không được vào, bà nội tôi nói địa hình bên trong Ma Quỷ Thành rất phức tạp, địa mạo Yardang rộng tới 87 cây số vuông, trước đó có một đội khảo sát vào rồi không thấy ra.

Sau này có mấy nhiếp ảnh gia vào đó chụp ảnh, thấy trong hố cát có hai xác khô, còn những người khác thậm chí đến xác cũng không tìm thấy." Lời khuyên của Trát Tây không có hiệu quả.

Chương 213

Hồ Ba Nhất nói: "Bỏ rơi những người mất tích đồng nghĩa với việc giết họ, A Ninh chắc chắn sẽ kiên trì vào Ma Quỷ Thành!" Nơi mọi người trú gió nằm ngay rìa Ma Quỷ Thành.

Trương Thụy Đồng bảo Ngô Tà đợi một lát. "Một lát nữa vào Ma Quỷ Thành, mọi người hãy chuẩn bị trước đi!" Ngô Tà nhìn những người xung quanh đều đang ngẩn ngơ tại chỗ, hỏi: "Trương gia, ngài biết chắc chúng ta sắp xuất phát sao?" Nhìn tình hình hiện tại, Ma Quỷ Thành đó đã nuốt chửng ba người, những người khác chưa chắc đã muốn mạo hiểm.

Trương Thụy Đồng chỉ về hướng A Ninh.

A Ninh nghe báo cáo xong lắc đầu nói: "Việc này không cần lo lắng, tôi đều mang theo GPS rồi." "Đợi đến tối mới vào, ba người đó chắc chết trong đó mất!" Đỉnh Chủ Trác Mã nhanh chóng gọi Trát Tây lại gần dặn dò một tràng, sắc mặt Trát Tây kỳ quái quay lại. "Bà nội bảo tôi dẫn mọi người vào Ma Quỷ Thành." Tình hình quả nhiên đúng như lời Trương Thụy Đồng đã nói, mọi người sắp xuất phát tiến vào Ma Quỷ Thành.

Trương Thụy Đồng bảo mọi người: "Mang theo lương khô và vũ khí, những thứ không cần thiết thì vứt hết đi." Bàn Tử nhìn đống đồ mình mang theo, dường như món nào cũng là vật bất ly thân.

Đồ Trương Thụy Đồng mang theo thì ít hơn nhiều, ngoài lương khô ra, những vật quan trọng đều nằm trong kho không gian.

Tiến vào rìa Ma Quỷ Thành, mọi người bước qua cửa thành, thực sự tiến vào bên trong Ma Quỷ Thành.

Trát Tây nhanh chóng xếp một đống đá kiểu Ả Rập ở rìa. "Cứ cách

một đoạn tôi sẽ xếp một đống, nếu đi mà lại thấy đống đá cũ, tôi sẽ không đi tiếp nữa." Không đợi mọi người lên tiếng, Trương Thụy Đồng nói: "Không vấn đề gì, cứ việc dẫn đường đi." Bàn Tử hỏi nhỏ tại sao, Trương Thụy Đồng đáp: "Bởi vì trong Ma Quỷ Thành có trận Kỳ Môn Độn Giáp cổ xưa nhất." "Kỳ Môn Độn Giáp sao?" Hoắc Tú Tú nghe xong kinh ngạc: "Em tra tư liệu thấy trận Kỳ Môn Độn Giáp sớm nhất là do Tây Vương Mẫu cử Cửu Thiên Huyền Nữ truyền lại cho Hoàng Đế." Chuyến đi này chúng ta tới vương quốc gọi là vương quốc Tây Vương Mẫu, mỗi đời nữ vương ở đó đều được gọi là Tây Vương Mẫu. "Vương quốc Tây Vương Mẫu này, chẳng lẽ chính là cổ quốc đã sáng tạo ra bốn ngàn cục Kỳ Môn Độn Giáp sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Chính xác là vậy, đợi đến khi gặp trận Kỳ Môn Độn Giáp, Trát Tây sẽ không dám đi tiếp nữa, lúc đó chỉ có thể dựa vào chính mình thôi." Ta nhấn mạnh thêm một điểm quan trọng nữa. "Khi gặp được Kỳ Môn Độn Giáp, cũng đồng nghĩa với việc chúng ta đã tìm thấy lối vào Tháp Mộc Đà." Điểm này thực sự rất quan trọng.

Mọi người nghe xong lập tức gật đầu biểu thị đã rõ.

Theo lộ trình trước đó, Trát Tây gần như không tìm được phương hướng cụ thể.

Ở nơi này, la bàn của mọi người đều đã mất linh.

Trừ la bàn ma lực của Trương Thụy Đồng ra, không ai có thể xác định chính xác phương hướng.

Trát Tây nói: "Nếu không phải bà nội yêu cầu, nơi này người địa phương chúng tôi buổi tối chẳng bao giờ bén mảng tới." Đi được một đoạn đường nữa, hắn lại xếp thêm một đống đá Ả Rập.

Mọi người dọc theo Ma Quỷ Thành tiếp tục tiến lên.

Con đường phía trước gió rít liên hồi, bên tai như có tiếng ma quỷ đang gào thét.

Bác sĩ trong đội bỗng nói: "Trong Ma Quỷ Thành này, những người mất tích đó liệu có phải bị ma quỷ bắt đi rồi không?" Bàn Tử đang uống nước suýt chút nữa sặc chết: "Thằng ngốc nào đây, nghĩ ra được hay thật!" Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái rồi nói: "Người nước ngoài không biết sự lợi hại của Kỳ Môn Độn Giáp, tự nhiên chỉ có thể đoán mò thôi." Đối phương quy kết sức mạnh của vị trí này cho quỷ thần cũng là phản ứng phổ biến nhất của người bình thường khi gặp chuyện như thế này.

Chẳng mấy chốc, bộ đàm trong tay A Ninh đột nhiên truyền ra tiếng rè rè.

Cô ta lập tức kích động: "Họ ở gần đây!" Rồi lập tức hét vào bộ đàm: "Tôi là đội trưởng, tôi đang đi cứu viện, mọi người đang ở đâu?" Sau khi hét lên, âm thanh bên trong hỗn loạn vô cùng, hệt như bị một loại nhiễu sóng đặc biệt nghiêm trọng, âm thanh truyền ra hoàn toàn không nghe rõ là gì.

Thậm chí nghe chẳng giống tiếng người đang nói.

Nhưng sau đó, người bên trong lại truyền ra âm thanh càng kỳ quái hơn.

Đối phương nghe tiếng liền nói: "Âm thanh này... giống như đang cười?" "Bọn họ cười nghe kỳ quái vậy sao?" A Ninh cau mày, thử điều chỉnh bộ đàm.

Nhưng điều chỉnh cũng vô dụng.

Nghe âm thanh đó, Trương Thụy Đồng nói: "Bàn Tử, súng phun lửa của ngươi sắp có đất dụng võ rồi đấy!" Tiếng cười kỳ quái đó trong Ma Quỷ Thành, e rằng cũng chỉ có đám Nhân Đầu Đôn (Bình đầu người) đó thôi.

Bàn Tử nghe xong liền kinh ngạc: : "Lại gặp mấy cái Bình đầu

người đó sao?" Trước đó nghe Trương Thụy Đồng kể về Bình đầu người, mấy người họ đều coi như chuyện ma, không ngờ cái thứ đó lại thực sự tồn tại.

A Ninh và mấy người kia đang nghiên cứu âm thanh đó. "Nghe này, tần suất tiếng cười rất cao, nhưng không cố định!" Vừa dứt lời, Trát Tây bỗng nói: "Có khả năng họ không nói chuyện được, nên mới dùng cách này để liên lạc với chúng ta!" Trương Thụy Đồng xen vào: "Đừng liên lạc nữa, chắc chết rồi!" Những thứ đó không phải cứ không nói chuyện là có thể trốn được đâu.

Nghe thấy lời này, mười mấy người ngoại quốc sau lưng A Ninh lập tức lộ vẻ không vui.

Nhưng nhìn thấy Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử, Hồ Ba Nhất cùng mấy người khác, liền không ai dám hó hé thêm gì.

A Ninh vẫn dẫn theo người của mình tiến về phía trước tìm kiếm ba người mất tích, dọc đường không ngừng nghe thấy âm thanh truyền ra từ đối bộ đàm.

Trương Thụy Đồng thong thả đi theo, vị trí những gò đất kia tọa lạc chính là lòng sông Tháp Mộc Đà thời cổ đại, cũng là con đường tất yếu dẫn tới Tháp Mộc Đà.

Ngô Tà nhìn chằm chằm vào nhóm người A Ninh, nói: “Thông thường những người dùng bộ đàm đều biết, ở loại địa hình này tín hiệu không dây là yếu nhất, nhưng âm thanh càng nhiều thì chứng tỏ khoảng cách giữa chúng ta và đối phương càng gần!” Đi không bao lâu, A Ninh cầm bộ đàm dừng lại trước một khu vực rộng khoảng một trăm mười mét được bao quanh bởi một gò đất hình bán nguyệt.

“?” Mấy người bỗng nhiên đổ mồ hôi lạnh, tổng cảm thấy tình huống có gì đó không đúng.

“Xung quanh đến một bóng quỷ cũng không có?” Bàn Tử đi phía trước, nhìn chằm chằm vào lối vào phía trước.

Tín hiệu đối bộ đàm đã đạt mức mạnh nhất, thứ đó hẳn là đang ở ngay sát bên mọi người.

Trát Tây thấy vậy nói: “Chắc là ở bên trong, hình dạng gò đất này giống như vịnh tránh gió, có lẽ họ đang trốn gió ở đây.” Nhìn về phía Trương Thụy Đồng cách đó không xa, mọi người thấy một hàng dấu chân.

“Bên kia có dấu chân!” Trương Thụy Đồng lùi lại nửa bước, trầm giọng nói: “Đừng gấp, để bọn họ đi trước.” Tần suất âm thanh trong bộ đàm cao như vậy, chứng tỏ đám Thi Miết bên trong đang ở trạng thái hoạt động cực độ.

Thuận theo dấu chân tìm kiếm, cuối cùng họ dừng lại dưới một sườn đồi.

“Khốn kiếp, đi vào trong sườn đồi rồi sao?” “Không, leo lên trên!” A Ninh nhìn về phía bờ, nhưng hướng đó gần như không thấy gì.

Lúc này trời đã tối, Hồ Ba Nhất tiện tay bắn một quả pháo hiệu.

Dưới ánh sáng pháo hiệu, bên dưới sườn đồi hình bán nguyệt, trong cát bụi đang vùi lấp một con thuyền lớn cổ đại.

Chương 214

“Mẹ kiếp, thuyền đắm?” Sau khi pháo hiệu tắt, mọi người đều ngẩn ngơ.

Ngô Tà vốn tưởng đó là quan tài, nghe thấy thuyền đắm liền lập tức tiến lên nhìn cho rõ.

Người của A Ninh định leo lên nhưng đã bị chặn lại.

Trương Thụy Đồng nói với mấy người phía sau: “Lát nữa đừng vội qua đó, trên thuyền không có đồ gì đáng giá đâu.” Thế nhưng A Ninh đã leo lên trước.

Ngô Tà đứng giữa đám người, dùng đèn pin chiếu lên phía trên thuyền buồm nơi A Ninh vừa leo tới.

Đợi A Ninh thắp sáng pháo sáng, mọi người mới hoàn toàn nhìn rõ, đó là một con thuyền buồm cổ đại đã bị phân hủy nghiêm trọng.

Gần như nó đã hòa làm một với bùn đất, thân thuyền gỗ hoàn toàn vụn nát, thậm chí là than hóa.

A Ninh leo lên mạn thuyền cổ, dùng đèn pin chiếu vào các khe hở bên trong.

Ánh đèn rọi ra bên trong có một lượng lớn thứ gì đó được bọc trong bùn.

Trong đống bùn có thể thấy những thứ tương tự như bình gốm.

Nhìn thấy những thứ này, mấy người bên cạnh Trương Thụy Đồng đều không khỏi tò mò.

“Trương gia, trong bình đó đựng gì vậy?” “Đầu người!” Bàn Tử nghe xong lập tức rụt cổ lại.

Vừa nghe lời này, trong phút chốc cảm thấy sau gáy có một luồng gió lạnh thổi qua.

Trương Thụy Đồng vẫn đứng nguyên tại chỗ, căn bản không giống những người khác đang tranh nhau vây quanh.

Chợt nghe A Ninh hưng phấn nói: "Thuyền Tây Vực, trước đây thế giới cho rằng Tây Vực không có vận tải đường thủy, phát hiện này quả thực là chấn động!" Thời cổ đại, có mười bảy con đường tơ lụa dẫn đến Tây Vực, đây là một trong những con đường hiểm trở nhất.

Đội y ở bên dưới lo lắng hỏi: "Có phát hiện gì bên trong không, ba người kia có ở trong đó không?" A Ninh nhìn chằm chằm vào khe hở định chui vào tìm kiếm kỹ hơn.

Hoắc Tú Tú nói: "Trương gia, việc này em khá sở trường." Lời vừa dứt đã bị Trương Thụy Đồng ngăn lại.

"Lát nữa thấy tình huống không ổn thì phải chạy trước, những cái bình kia là thứ nguy hiểm nhất trong Ma Quỷ Thành!" Khi A Ninh đang tìm người, một thành viên trong đội cũng đi theo.

"Thấy thi thể rồi!" Đứng từ xa, Hoắc Tú Tú vẫn nhìn rõ ngay lập tức.

Ngô Tà kích động nói: "Mau cứu người!" A Ninh rõ ràng đang run rẩy, quay đầu lắc đầu với mọi người.

Cô ta không nói lời nào khiến bầu không khí càng thêm áp lực.

"Sao không nói gì?" Bàn Tử nhìn hành động của A Ninh, tổng cảm thấy không phải cô ta không biết.

Khi A Ninh chạm tay vào cánh tay người kia, liền cảm nhận được cơ thể người đó đã hoàn toàn cứng đờ.

“Gọi đội y, để ông ấy xem người còn cứu được không!” Đội y vén áo người đó ra, lại phát hiện bên trong chi chít những lỗ máu nhỏ, không chảy nhiều máu nhưng số lượng cực nhiều.

Một tiếng cười lạnh đột ngột truyền ra từ phía sau tử thi.

“Chuẩn bị vũ khí.” Trương Thụy Đồng nghe thấy một tiếng cười quái dị nhỏ xíu.

Âm thanh đó như tiếng cười nhạo, phát ra từ dưới chân A Ninh.

Đó là một cái bình gốm, trên bề mặt vẽ họa tiết đặc thù của Tam Thanh Điểu.

Nghe tiếng cười lạnh, Ngô Tà hét lên: “Tiếng cười quái dị trong bộ đàm!” Trong số những người được cứu ra, có một người phát hiện ra đội cứu viện ở bên cạnh liền buông lỏng ý chí rồi ngất đi.

Mọi người bên ngoài cẩn thận khiêng người ra.

Khi cả ba người đều đã được khiêng ra, A Ninh lắc đầu: “Cả ba người đều không xong rồi!” Lời vừa dứt, tiếng cười lạnh lại vang lên lần nữa từ trong bóng tối.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh, từ âm thanh có thể nghe rõ thứ bên trong dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Mọi người dựng lều bên cạnh và đốt lửa.

Phía bên kia, có mấy người chuyên môn mang những bình gốm có hoa văn đặc trưng của Tây Vực từ thuyền đắm ra, xếp ngay ngắn trên đất.

Trên bình gốm có hoa văn màu đen, có nội dung giống như văn tự, chắc là văn tự đặc hữu của cổ quốc Tây Vương Mẫu.

Ngô Tà hiếu kỳ hỏi: “Đây là gì?” Một người tên Ô Lão Tứ lắc đầu: “Không biết, cũng không ai hiểu ý nghĩa của nó!” Tây Vương

Mẫu quốc đã mai một từ lâu trong lịch sử, giờ tìm người hiểu văn tự này e là không thực tế.

"Đồ gốm cổ này có lịch sử tương đương lâu đời, thông thường giao dịch với Tây Vực đều là đồ sứ, thời kỳ đỉnh cao của loại bình gốm này chắc là trước đời Đường.

Khu vực này ước tính là cương vực của Tây Vương Mẫu quốc, không biết có liên quan gì đến bà ta không!" Mấy người chăm chú quan sát nội dung trên bình gốm.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, đặc biệt là khi Ô Lão Tứ ôm một cái bình lên.

"Một loại họa tiết loài chim?" Bàn Tử nhìn kỹ rồi nói: "Họa tiết Tam Thanh Điểu này dường như đại diện cho Cửu Thiên Huyền Nữ!" Ngô Tà nghe vậy liền sững sờ.

"Cửu Thiên Huyền Nữ?

Chẳng phải bên kia..." Cậu bỗng nhớ tới loại quái điểu mặt người đã gặp ở Thiên Cung.

Trong truyền thuyết cổ đại, Cửu Thiên Huyền Nữ có hình tượng kỳ đặc là mặt người thân chim.

Một người ngoại quốc bên cạnh đi tới ngắt lời cuộc đối thoại.

"Trong bình có thứ gì không, chẳng lẽ là bình không?" Miệng bình được phong kín bằng bùn đất màu xanh đen, giống như bùn phong trên vò rượu.

Ngô Tà ghé sát vào ngửi thử, cảm thấy có một mùi hăng hăng quen thuộc.

Chương 215

Trương Thụy Đồng đứng từ xa quan sát, thấy sắc mặt Ngô Tà có vẻ quái dị, lại thấy cậu đang nghiên cứu bình gốm liền có chút sốt ruột.

Ta kéo Ngô Tà lại, nói: "Chuẩn bị đi thôi, chỗ này không thể ở lâu!" Nhìn đống lửa xung quanh, giữa Gobi trời vừa mới tối, có thể đi đâu được chứ?

"Có chuyện gì vậy, tôi đang nghiên cứu bình gốm xem có liên hệ gì với Thiên Cung không, hay là cứ nghỉ ngơi một đêm rồi mai cùng đi?" Thứ bên trong bình đã cho thấy những manh mối quan trọng.

Hơn nữa, ít nhất đông người thì khi gặp nguy hiểm còn có thể hỗ trợ lẫn nhau.

"Mấy cái bình này không đúng đâu, phải mau chóng rời khỏi đây!" Đang nói dở, Trương Thụy Đồng bỗng nhíu mày.

"Đừng động vào bình gốm!" Ô Lão Tứ đang định mở bình ra, bị hét lên một tiếng liền dừng động tác.

"Không xem cái bình này thì có gì mà đại kinh tiểu quái?" Một người ngoại quốc bên cạnh lắc lắc cái bình vài cái, làm bùn phong rơi xuống.

"Tự nó rơi đấy, không trách tôi được!" Hắn nhún vai, ôm bình ghé mắt nhìn vào trong, nương theo ánh trăng liếc qua một cái.

Chát!

"Người chết, bên trong có đầu người chết!" Người ngoại quốc bị khuôn mặt người kinh khủng bên trong làm cho giật mình.

Bình gốm rơi vỡ, một cái đầu người dính đầy bùn đất lăn ra, tròn

lông lốc trước mặt mọi người.

Một người đeo kính tên Tứ Nhãn nói: "Đây là truyền thống quỷ dị của bộ lạc Tây Vương Mẫu.

Chắc chắn đây là nô lệ của bộ lạc vùng Tây Vực, có lẽ từ lúc hai ba tuổi đã bị nhét đầu vào bình gốm, sau đó nuôi cho đến khi trưởng thành, đến khi cổ và khe hở miệng bình không nhét thêm thức ăn được nữa, lúc đó đầu đã không thể lấy ra, sau đó liền chặt đầu." Tứ Nhãn vỗ vỗ vào một cái bình khác, "Giống như thế này, phong kín lại rồi hiến tế cho Tây Vương Mẫu." Nghe về truyền thống tế tự đầu người, mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc.

"Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết thăng tiên hóa rồng, thực chất trong lịch sử lại là một nhân vật như lệ quỷ, thậm chí không phải con người!" Mọi người nhìn cái đầu dưới đất rồi trực tiếp phớt lờ.

Có người hiếu kỳ hỏi một câu: "Tại sao phải bỏ đầu vào bình, chặt thì chặt rồi, hà tất phải phiền phức như vậy?" Ô Lão Tứ nói: "Có bộ lạc cho rằng, khi người ta chết linh hồn sẽ bay đi từ mắt và tai..." Lời chưa dứt, Trương Thụy Đồng lạnh lùng cười một tiếng.

Sắc mặt Ô Lão Tứ trở nên quái dị, nhưng vẫn cứng đầu nói tiếp.

Ngô Tà hỏi: "Trương gia, chuyện này có vấn đề gì sao?" "Bình phong kín là để chặn thứ bên trong đầu người lại, ta khuyên các người nên đứng xa ra một chút, kẻo lát nữa bị mấy tên bạch si này hại chết!" Lại nghe Ô Lão Tứ kể về chuyện Hố Đầu Quỷ, mọi người càng nghe càng nhập tâm.

Hắn cười nói: "Tuy bị chọn làm vật tế, nhưng cuộc sống của bọn họ lại vô cùng ưu việt, hưởng thụ mỹ thực tốt nhất bộ lạc, sau khi trưởng thành còn được giao phối với những thiếu nữ xinh đẹp nhất, có người ăn quá béo, chưa đến tuổi đã bị nghẹt thở chết trong bình..." Mọi người nghe xong thậm chí có chút ngưỡng mộ.

Thế nhưng ngay lúc mọi người đang cười đùa, đột nhiên tất cả lại nghe thấy tiếng cười lạnh quái dị.

Âm thanh rõ mồn một, gần như ai cũng nghe thấy.

Ngô Tà đứng cạnh Trương Thụy Đồng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhìn biểu hiện của những người xung quanh, mọi người nhìn nhau đầy hoang mang.

Bùn phong trên cái bình bỗng dưng lỏng ra.

Đúng lúc đó có người hét lớn: "Mau nhìn kìa, cái đầu người đang động đậy!" Chỉ thấy trên một cái đầu người, lớp bùn bề mặt nứt ra, cái đầu không ngừng lắc lư như thể còn sống.

Ngô Tà cảm thấy nghẹt thở, quá khủng khiếp.

"Chẳng lẽ đầu người cũng trá thi?" Vừa dứt lời, lại thấy Trương Thụy Đồng vẫn đứng từ xa không tiến lên.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử cũng đứng phía sau, nhanh chóng lấy ra súng phun lửa.

Ngô Tà căng thẳng quay đầu nhìn cái đầu nứt ra.

Tại vị trí bùn nứt, bỗng nhiên thủng một lỗ, hai con côn trùng nhỏ màu đỏ bò ra, mỗi con chỉ to bằng móng tay.

Nhìn thứ đó, mọi người trợn tròn mắt.

"Cái này...

Thi Miết?" Gần như bị dọa cho hồn phi phách tán, Ngô Tà bủn rủn chân tay lùi lại.

Mấy người phía trước không để ý, kỳ quái hỏi: "Mẹ kiếp, loại trùng này tôi chưa thấy bao giờ?" Ô Lão Tứ hét lớn: "Đừng ngây

người ra đó, trùng có độc, mau lui lại!" Người kia vừa quay đầu, bỗng nhiên một con Thi Miết Vương bay tới đậu lên vai.

Những người khác chỉ đứng đờ ra nhìn, không biết điều gì sắp xảy ra.

Theo bản năng, người đó đưa tay bắt lấy.

"Á!" Một tiếng thảm thiết vang lên, như bị nước sôi dội vào, người đó lập tức rụt tay lại nhưng không kịp.

Phát ban đỏ như thủy triều nhanh chóng lan rộng trên tay, cả cánh tay biến thành màu đỏ rực.

"Đội y!

Đội y!

Mau cứu người~~" Những người xung quanh đều hét lên, nhanh chóng tháo chạy.

Người bị thương được dìu chạy về hướng đội y.

"Đừng chạm vào, chạm vào nữa là chết đấy, tìm cách giết đám trùng này đi!" Ngô Tà đang chạy giữa chừng bỗng hét lên.

Trong lúc hoảng loạn, có người phía sau đưa cho cậu một khẩu súng phun lửa.

Quay đầu lại nhìn, hóa ra là Tiểu Ca.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử cũng đều đang cầm hỏa khí.

Trương Thụy Đồng giơ tay nói: "Phân công hợp tác, ai đập vỡ đầu người thì lập tức phun lửa!" Những cái đầu xung quanh đang nứt ra, Thi Miết Vương bên trong thấy vật sống sẽ tấn công.

Chương 216

Mọi người nhanh chóng phản ứng, bắt đầu cầm vũ khí, mấy người vừa nãy khiêng bình đều cởi áo ngoài vì sợ đám trùng.

Đáng tiếc chẳng có tác dụng gì, đám trùng tản ra rất nhanh, đập chết không được mấy con, mà mùi vị tỏa ra khi trùng chết lại thu hút thêm nhiều Thi Miết Vương hơn.

Có người cầm công cụ định đập đầu người, Ngô Tà giận dữ chửi một tiếng, xông tới đá văng người đó ra.

Nhìn kỹ lại thì đó là Ô Lão Tứ.

"Đừng chạm vào những cái đầu đó nữa!!" Quay đầu nhìn xung quanh, mọi người đang bị đám trùng bao vây.

Bàn Tử mắng: "Cái thứ vật tế này căn bản là bom nguyên tử, ai không phục cứ ném một cái vào thành phố, đảm bảo cả thành phố chết sạch." Một cái đầu người bị đập mạnh, vốn đã mục nát nên nát vụn ngay lập tức.

"Trời ạ, bên trong như tổ ong vậy, toàn là trứng trùng và Thi Miết, tởm quá!" Một luồng lửa lỏng bùng cháy, đám Thi Miết Vương như vũ khí sinh hóa cũng bị thiêu thành tro bụi trong nhiệt độ cao.

Nhìn biển lửa xung quanh, đám thủ hạ của A Ninh bị Thi Miết truy đuổi chạy tán loạn.

Có mấy người ngã xuống đất, toàn thân đỏ rực, xem chừng không cứu được nữa.

Trừ những con bị dẫn đi, Thi Miết Vương xung quanh gần như đã bị dọn sạch.

Trương Thụy Đồng tập trung thính lực, lờ mờ nghe thấy tiếng vo

ve rõ rệt.

Đám Thi Miết Vương vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ đông đang phát tín hiệu triệu hồi đồng bọn.

"Đừng đứng ngây ra đó, còn nhiều Thi Miết đang tỉnh lại, mau rời khỏi đây!" Đêm nay định sẵn là một đêm không bình yên.

Trát Tây cõng Định Chủ Trác Mã chạy mất dạng từ bao giờ.

Hồ Ba Nhất vội vã nói: "Trát Tây biến mất rồi!" "Vậy ai dẫn đường?" Trương Thụy Đồng nhìn la bàn ma lực.

Hiện tại Tây Vương Mẫu quốc, Tháp Mộc Đà đã ở ngay trước mắt, có Trát Tây hay không thực ra không còn quan trọng nữa.

"Đi theo ta." Nói xong, Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử nhìn nhau.

Hắc Hạt Tử đẩy kính, nếu không đeo kính có lẽ sẽ thấy sự chấn kinh trong mắt hắn.

"Trên đời này có việc gì Trương gia không làm được sao?" Từng nghĩ Phật Gia thế hệ trước là một huyền thoại, không ngờ ông nội của Phật Gia còn thần bí hơn.

Trên đường đi, Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn lại, thấy phía sau là một mảnh đỏ rực của Thi Miết.

"Tiếp tục đi." Ta nói xong liền chạy nhanh lên phía trước, tốc độ nhanh đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Mấy người chạy theo sau, nhìn bóng lưng Trương Thụy Đồng mà lộ vẻ ngưỡng mộ.

"Chúa ơi, con người sao có thể chạy nhanh như vậy?" Tiếng động phía sau như tổ ong vò vẽ, mấy người hận không thể mọc thêm cánh để bay đi.

Một bộ phận trùng vẫn đuổi theo phía sau.

Trương Thụy Đồng tìm thấy một vách đá như tường thành, mọi người thấy phía cuối bị chặn lại, sắc mặt sợ hãi đến trắng bệch.

Nhưng thấy Trương Thụy Đồng rẽ sang bên cạnh, trực tiếp chui vào một hốc đá lõm.

Những người khác cũng vội vàng đổi hướng chạy theo.

Ngay sau đó có hai bóng người gia nhập.

Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn, trước mặt là A Ninh và Hoắc Tú Tú, Ngô Tà thì đứng áp sát vào tường phía sau.

A Ninh cởi áo ngoài chắn phía trước.

Ba người bên cạnh căng thẳng nhìn chằm chằm ra ngoài.

Trương Thụy Đồng nhìn xuống, A Ninh dường như chạy quá vội vàng, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ ngắn, cơ thể tràn đầy sức sống.

Do không gian hạn chế, mọi người phải chen chúc một chỗ, tình huống có chút vi diệu.

"Đừng nhìn lung tung!" A Ninh đỏ mặt cảnh cáo, sau đó mắt nhìn chằm chằm vào đàn Thi Miết bên ngoài.

Trong lúc mọi người đang căng thẳng, bao nhiêu con trùng đều đâm sầm vào vách đá bên trong.

Tiếng Thi Miết va chạm vang lên liên hồi.

"Đám Thi Miết này dường như chỉ hành động theo bản năng." Hoắc Tú Tú thấy trạng thái của A Ninh liền nhíu mày, có vẻ không vui lắm.

"Thấy chưa, chúng không đuổi theo tôi, chỉ là tình cờ chạy cùng hướng thôi!" Thấy Thi Miết bên ngoài đều đâm chết trên vách đá, Trương Thụy Đồng nói: "Hiện tại chỉ tạm thời an toàn, ta phải rời khỏi đây trước." Thấy những người khác đều biến mất, Hoắc Tú Tú

lo lắng hỏi: “Chúng ta mau đi hội hợp với mọi người!” Ma Quỷ Thành lúc này yên tĩnh trở lại.

Trương Thụy Đồng lấy bình nước ra uống một ngụm, lúc này A Ninh và Ngô Tà mới phát hiện lúc nãy chạy vội quá không kịp mang theo gì.

A Ninh nhìn chằm chằm ba lô sau lưng Trương Thụy Đồng, khi đi ta cũng mang theo một chiếc ba lô leo núi cỡ lớn.

“Ngài đã chuẩn bị kỹ từ trước rồi sao?” Cô ta kinh ngạc hỏi: “Ngài là ai?

Tại sao lại hiểu rõ chuyện Tây Vương Mẫu quốc như vậy?” Chỉ biết Trương Thụy Đồng là trưởng bối của Trương Đại Phật Gia, nhưng sau khi Trương gia tan rã, mấy người nội tộc căn bản không làm nên trò trống gì.

Cái gọi là trưởng bối, trong mắt Uông gia, cùng lắm chỉ là hư danh bối phận.

Còn về cái tên Trương Thụy Đồng, có lẽ chỉ là trùng hợp.

Nghe A Ninh kinh ngạc, Ngô Tà mới nhận ra A Ninh không biết thân phận thực sự của Trương gia.

Cũng đúng thôi, thân phận của ta quá đặc biệt, người bình thường chẳng ai tin nổi một người có thể sống lâu như vậy.

Chương 217

“Ta là ai, chẳng lẽ cô không sớm biết rồi sao?” Trương Thụy Đồng thản nhiên nói.

A Ninh nghe xong sững sờ, đúng là không ai thoát khỏi hệ thống dữ liệu của Uông gia, người Trương gia cũng vậy.

“Đám trùng đó là thứ gì?” Cô ta không hỏi về thân phận nữa vì thấy đó là câu hỏi ngớ ngẩn, liền chuyển chủ đề sang Thi Miết Vương.

Ngô Tà nói: “Cô thấy Thi Miết rồi chứ?” A Ninh gật đầu.

“Loại trùng màu đỏ có cánh đó là Thi Miết Vương, một con cũng có thể lấy mạng tất cả chúng ta!” Ngô Tà bỗng nói: “Trước đây tôi nghe chú Ba kể, trong mộ dưới đáy biển từng thấy loại bình tương tự.

Uông Tạng Hải sau khi rời khỏi Thiên Cung chắc chắn đã đến đây.” “Tây Vương Mẫu nuôi loại trùng này làm gì?

Làm vũ khí sao?” Ngô Tà lại nêu ra nghi vấn.

Trương Thụy Đồng không trả lời, thấy bên ngoài không còn Thi Miết Vương liền trực tiếp bước ra.

Tại một khu tường thành phong kín, khu vực này hoàn toàn khác so với trước đó.

“Chúng ta đang ở sâu trong Ma Quỷ Thành.” Trương Thụy Đồng nhìn những bức tường cổ.

Ta hoàn toàn chạy theo hướng la bàn chỉ dẫn.

Các lối đi trong Ma Quỷ Thành giữa các núi đá bị phong hóa rất rộng rãi.

Hình thái núi đá muôn hình vạn trạng, chỉ cần thay đổi góc nhìn là cảnh vật hoàn toàn khác biệt.

"Chúng ta đi một đoạn ven theo đây, tìm cách hội hợp với Muộn Du Bình." Lúc nãy chạy vội, những người khác đều chạy hướng khác, không biết tình hình họ thế nào.

"Hiện tại là giữa trưa, trước khi trời tối chắc là có thể tới gần lối vào Tháp Mộc Đà." Trương Thụy Đồng nhìn núi đá kỳ quái xung quanh, môi trường này gần như lọt vào một trận Kỳ Môn Độn Giáp thiên nhiên.

Muốn ra khỏi đây mà không hiểu Kỳ Môn Độn Giáp thì chỉ có nước chết khát chết mệt giữa bãi Gobi này.

Tại hiện trường chỉ có Trương Thụy Đồng biết phương hướng, A Ninh và Hoắc Tú Tú đều bám sát theo sau.

Ngô Tà thể lực kém hơn một chút, đi sau cùng nhưng vẫn cố gắng không để rớt lại phía sau.

Thời tiết Gobi nóng nực khiến ai nấy đều mồ hôi đầm đìa.

Trương Thụy Đồng nhìn A Ninh mặc áo mỏng, theo bản năng thỉnh thoảng liếc nhìn vài cái.

Hoắc Tú Tú bên cạnh tuy có chuẩn bị trước nhưng cũng không chịu nổi cái nóng, mồ hôi thấm đẫm y phục.

Trương Thụy Đồng hồi tưởng tiền thế sống hai mươi năm chưa từng có diễm phúc này.

Theo lời Trát Tây, nơi này rộng hơn tám mươi cây số vuông, nếu không có la bàn ma lực thì thậm chí không biết đi hướng nào.

Còn đang ở đâu thì có lẽ chỉ có ông trời mới biết.

Trời bắt đầu tối dần, xung quanh xuất hiện những tiếng động quỷ

dị như tiếng quỷ khóc sói gào.

“Không thể đi tiếp được nữa!” A Ninh bỗng nói: “Trời càng lúc càng lạnh, ban đêm nhiệt độ chắc chắn sẽ giảm sâu, tốt nhất nên đợi sáng mai rồi tiếp tục.” Vì Trương Thụy Đồng biết hướng đi nên dù gian nan mọi người vẫn không mất hy vọng.

Gió đêm càng lúc càng lạnh, xung quanh toàn núi đá phong hóa, đi ở đây gần như không thấy bóng dáng bãi Gobi.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, Trương Thụy Đồng và Hoắc Tú Tú có mang theo chăn.

Ngô Tà đắp chiếc áo ngoài Trương Thụy Đồng đưa cho.

A Ninh trong cơn lạnh cũng theo bản năng xích lại gần phía Trương Thụy Đồng.

Nửa đêm, ba bóng người trong hai chiếc chăn co quắp vào nhau, sưởi ấm cho nhau mới vượt qua được đêm lạnh ở Ma Quỷ Thành.

Ngô Tà sớm bị lạnh tỉnh, không ngừng suy nghĩ xem lộ tuyến có sai không.

Có lẽ lời Trát Tây nói là sai, phạm vi Ma Quỷ Thành không chỉ tám mươi cây số.

Nhiệt độ đêm quá lạnh, đến khi sáng hôm sau, Trương Thụy Đồng mở mắt liền thấy khuôn mặt đang ngủ ngay sát bên.

Hoắc Tú Tú tỉnh dậy thấy mệt mỏi rã rời, chẳng những không thấy ngượng ngùng mà ngược lại tỏ ra vô cùng tự nhiên.

Còn A Ninh ở phía bên kia vừa mở mắt đã lập tức bật dậy.

Cô ta cúi đầu nhìn tay Trương Thụy Đồng, sắc mặt có chút dị thường, nói: “Đêm qua, thật xin lỗi!” Kết quả cô ta lại xin lỗi khiến Trương Thụy Đồng cảm thấy kỳ quái hơn.

“Tiếp tục đi thôi, chúng ta đang ở nơi sâu nhất của Ma Quỷ Thành.” Chỉ có Trương Thụy Đồng vẫn tràn đầy tinh thần.

Đi tiếp ba tiếng đồng hồ, hai người phụ nữ bên cạnh đã có những chuyển biến kỳ lạ.

Phía xa là những bóng đen trùng điệp không thấy điểm dừng.

“Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới ra ngoài được?” Ngô Tà vừa mệt vừa khát, cảm giác con đường này dường như không bao giờ kết thúc.

Nước trong tay Trương Thụy Đồng đã uống hết từ hôm qua.

Vì biết mùa mưa Tháp Mộc Đà sắp tới nên ta cũng không mang nhiều nước.

Nhìn ba đôi mắt bên cạnh, ta nói: “Buổi chiều chắc là tới nơi.” Thời gian cụ thể không xác định nhưng hướng đi hiện tại chắc chắn không sai, tốc độ nhanh hơn dự kiến nhiều.

Tính cách A Ninh mạnh mẽ, ngoại trừ Trương Thụy Đồng thì cô ta là người có trạng thái tốt nhất, dọc đường không hề từ bỏ việc đánh dấu ký hiệu trên nham thạch.

Khi mọi người đã kiệt sức, Trương Thụy Đồng dừng lại, đưa tay ra, vài giọt nước mưa rơi vào lòng bàn tay.

Chương 218

"Trương gia, mưa rồi sao?" Hoắc Tú Tú thấy vậy lập tức hưng phấn reo lên: "Tốt quá, có nước rồi." Thấy Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm về phía xa, cô cũng nhìn theo.

Chỉ thấy một nhóm người đang đi phía đó.

"Đó là Tiểu Ca?" Ngô Tà nhận ra Tiểu Ca đầu tiên.

Đi được vài bước người đó liền ngã gục xuống đất.

Tuy chỉ một ngày một đêm không ăn không uống, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy mọi người, ý chí kiên trì đã sụp đổ.

Đợi khi mở mắt ra lần nữa, một khuôn mặt lớn đang nhìn chằm chằm: "Thiên Chân?" Bàn Tử và Tiểu Ca đi tìm hướng này, đúng lúc thấy bóng dáng mấy người từ xa.

Trận mưa này đến thật đúng lúc.

Ngoài Tiểu Ca, Phan Tử đã lâu không gặp cũng xuất hiện.

"Phan Tử?" Thấy Phan Tử, Ngô Tà hỏi: "Chú Ba tôi đâu?" Manh mối ở mộ dưới đáy biển và Thiên Cung đều chỉ về nơi này, khiến người ta không thể không đến một chuyến.

"Tiểu Tam Gia, uống chút nước đã." Phan Tử đưa nước qua.

Hiện tại xung quanh đâu đâu cũng là nước.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Mưa càng lúc càng lớn, chúng ta phải tìm chỗ trú mưa trước." "Ngô Tam Tỉnh đâu?" Trên đường phía trước, Tiểu Ca liên tục làm dấu ký hiệu, những thứ này đều không qua được mắt ta.

Dù sao Ngô Tam Tỉnh và nhóm này cũng không có ác ý gì với nhau.

“Tam Gia ở phía sau, đi lệch đường một chút, sắp tới rồi.” Phan Tử lập tức giải thích.

Mọi người nhanh chóng tìm một hang đá trú mưa.

Trương Thụy Đồng hỏi thăm tình hình sau ngày hôm đó.

Đại khái ngoại trừ vài người, những người còn sống cơ bản đã tụ họp lại.

“Đúng rồi, sao mọi người ra ngoài nhanh vậy?” Bàn Tử nhìn Ngô Tà, khu vực đó ít nhất phải mất vài ngày mới đi ra được.

Thuận theo ánh mắt Ngô Tà, Bàn Tử nhìn về phía Trương Thụy Đồng đang đứng.

“Tôi hiểu rồi.” Nhìn Trương Thụy Đồng, Bàn Tử liền hiểu ra ngay.

Tiểu Ca ngước mắt nhìn sang nói: “Trương gia tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, đi ra được không có gì lạ.” Bàn Tử chỉ tay về phía Hồ Ba Nhất: “Tôi cũng phải nhờ Lão Hồ dẫn đường mới tìm được mọi người nhanh như vậy.” Hồ Ba Nhất xua tay nói: “Trương gia, Kỳ Môn Độn Giáp vốn là do Tây Vương Mẫu sáng tạo ra, tôi cũng chỉ là lấy đạo của người trả lại cho người thôi.” Trương Thụy Đồng bước tới từ phía bên kia.

“Tiện thể có mặt đông đủ, ta nói một chuyện!” Mọi người lập tức tập trung chú ý.

“Kỳ Môn Độn Giáp của Tây Vương Mẫu tạo thành một bức tường thành vô hình ngăn cách kinh đô Tây Vương Mẫu quốc!” Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, Ngô Tà liền hưng phấn: “Mấy nghìn năm trước, xung quanh đây chắc toàn là nước, nhìn con thuyền đắm lúc nãy là biết.

Tây Vương Mẫu quốc ước tính nằm trong vòng tròn này, trong

nhật ký của Trần Văn Cẩm có nhắc tới bức tường thành vô hình." Ngô Tà nói xong, mọi người nhìn cậu như nhìn kẻ ngốc.

Phan Tử nói: "Tiểu Tam Gia, nếu thực sự đơn giản như vậy thì Tháp Mộc Đà sớm đã bị người ta phát hiện rồi.

Tôi đoán, tòa thành có thể bị chôn dưới bãi Gobi, hoặc ở một nơi hiểm hóc khó phát hiện nào đó." Mọi người cuối cùng chỉ có thể chuyển ánh mắt về phía Trương Thụy Đồng.

Ta vừa ngồi xuống châm một điếu thuốc.

"Tây Vương Mẫu quốc ở phía trước, đợi mưa tạnh lập tức xuất phát." Không nói nhiều lời thừa thãi, vừa dứt lời mưa bên ngoài cũng dần nhỏ lại.

Không lâu sau, mưa tạnh hẳn.

Ngồi lên xe, men theo dấu vết lòng sông đi tiếp.

Đến một đoạn dốc nghiêng, Bàn Tử vội vàng hỏi: "Trương gia, phía trước hết đường rồi!" Bên kia dốc nghiêng là một đoạn vách núi, xe suýt chút nữa đã lao xuống.

Sau khi xuống xe, Trương Thụy Đồng đứng bên mép vực, đưa tay chỉ xuống dưới, thản nhiên nói: "Đến rồi." Mọi người lập tức trợn mắt há mồm.

Ốc đảo hùng vĩ trước mắt căn bản không từ ngữ nào diễn tả nổi.

Bồn địa bên dưới cực kỳ lớn, trông giống như một cái hố khổng lồ do thiên thạch va chạm tạo thành.

Từ trên nhìn xuống, mây mù bao phủ, gần như đều là những tán cây rậm rạp.

"Trương gia, tiếp theo đi thế nào?" Nhìn ốc đảo này, mọi người nhất trí nghe theo sắp xếp của ta.

“Văn Cẩm ở bên dưới, ta đi hội hợp với cô ấy trước.” Mọi người lên xe lại, bắt đầu tìm kiếm lối vào thung lũng.

“Trong nhật ký của Văn Cẩm nhắc tới trong đầm lầy có rất nhiều rắn, nhất định phải chú ý!” Trong nhật ký, Trần Văn Cẩm liên tục nhắc nhở phải cẩn thận với rắn.

Tốc độ xe đi không nhanh.

Ngô Tà nói: “Mọi người có phát hiện không, diện tích bồn địa này rất lớn, nhìn qua rất quy củ!” Trương Thụy Đồng nhớ trong nhật ký của Trần Văn Cẩm cũng nhắc tới một ốc đảo như vậy.

Trung tâm ốc đảo chính là Tháp Mộc Đà, nơi truyền thuyết nói rằng quỷ vực chỉ xuất hiện trong mưa.

Phan Tử quay đầu xe, mọi người dùng ống nhòm quan sát bồn địa.

“Nhìn ngọn núi đá nơi Trần Văn Cẩm và Định Chủ Trác Mã chia tay kìa, qua mấy trận mưa giờ chỉ còn là một gò đất.” Con đường Ngô Tà chỉ hoàn toàn theo nhật ký của Trần Văn Cẩm.

Trương Thụy Đồng lái riêng một chiếc xe áp sát tới nói: “Xe chỉ có thể lái đến đống đá loạn phía trước, đoạn đường sau chỉ có thể đi bộ.” Mấy người nhìn về phía trước, Trương Thụy Đồng dừng xe xuống trước, Ngô Tà và những người khác cũng bám theo.

Hồ Ba Nhất nhìn xa xăm: “Phía trước chắc là lối vào duy nhất của cung điện Tây Vương Mẫu trong nhật ký Trần Văn Cẩm.” Ngước lên nhìn đồng hồ thì thấy nó đã ngừng chạy.

“Từ trường ở đây có vấn đề rồi!” “Trương gia, nơi này mấy nghìn năm trước có một khối thiên thạch rơi xuống, mọi thứ ở Tháp Mộc Đà đều liên quan đến khối thiên thạch đó!” Hoắc Tú Tú cầm ống nhòm, tóc buộc đuôi ngựa, trông đầy anh tư hiên ngang.

Chương 219

Phan Tử lo lắng nhất là đầm lầy hôi thối có muỗi, đỉa và các loại độc trùng.

"Nhiệt độ ở đây trên ba mươi độ, chúng ta bắt buộc phải mặc áo dài quần dài, nếu không chưa đầy một tiếng đồng hồ trên người tuyệt đối không còn miếng thịt nào lành lặn!" Nghe lời Phan Tử, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau cười.

"Khéo quá, mấy người tụi tôi không cần!" Bàn Tử chẳng những không mặc áo dài mà còn cởi trần.

Dọc đường, Phan Tử và những người khác sớm biết Bàn Tử đã ăn Kỳ Lân Kiệt, lúc này hận không thể bóp chết gã Béo này.

A Ninh hỏi: "Tôi có nước đuổi muỗi, có dùng được không?" "Không được, mùi nước đuổi muỗi sẽ thu hút những quái vật đáng sợ hơn, trong rừng rậm này không nên có mùi quá nồng nặc!" Phan Tử nói xong liền hỏi: "Trương gia, nghỉ ngơi thế là đủ rồi, lúc nào chúng ta đi?" "Ngay bây giờ!" Trương Thụy Đồng vừa lắng nghe tiếng gió phía sau, đối với địa hình phía sau đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Hồ Ba Nhất nhắc nhở những người phía sau: "Trong đầm lầy tốt nhất đừng tùy tiện lội nước hay dẫm vào bùn đen, vì không biết dưới đó ẩn chứa bao nhiêu loại trùng đâu!" Phan Tử vô cùng tán thành: "Đúng vậy, trước đây tôi có một chiến hữu khi phục kích bị sa vào đầm lầy, chưa đầy một phút khi kéo chân ra, trên chân toàn là lỗ thủng, bên trong không biết đã bị đục rỗng từ bao giờ!" Mọi người nghe xong lòng đầy lo lắng.

Lúc này không ai buồn đùa giỡn vì vừa trải qua ranh giới sinh tử.

Tiểu Ca đi bên cạnh Trương Thụy Đồng, những người khác phản

ứng chậm hơn nên đi phía sau thong thả.

Trời dần tối sầm lại.

"Mọi người nhanh lên, đợt mưa thứ hai sắp tới rồi!" Mùa mưa đến, chỉ cần thêm một trận mưa nữa, lối vào Tháp Mộc Đà sẽ hoàn toàn lộ diện.

Nước mưa sẽ cuốn trôi cát bụi bồi đắp ở lối vào, nhưng chỉ sau một thời gian ngắn nó lại bị cát bụi vùi lấp hoàn toàn.

Thung lũng này không giống kiểu hẻm núi Nhã Đan thấy ở Ma Quỷ Thành.

Đáy thung lũng không bằng phẳng, đá quái dị lởm chởm, những lớp đá chồng lên nhau như được thiên nhiên điêu khắc.

Mọi người tiến vào rừng rậm, xung quanh trở nên vô cùng nóng bức.

Đi không bao lâu, họ bắt đầu phát hiện trên vách đá phía trước có những hang động đá.

Số lượng dày đặc, ước chừng có hơn trăm cái, bề mặt phủ đầy rêu xanh và dây leo.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn phác họa đại khái, tiến lên dùng kiếm gạt dây leo ra.

Nhìn thấy vùng lõi của cổ quốc thần bí, mọi người bỗng trở nên hưng phấn.

Bàn Tử lao lên nhìn một cái, thấy hình dáng điêu khắc liền sững sờ.

"Quái điểu mặt người?" "Chắc gọi là Cửu Thiên Huyền Nữ, phong cách điêu khắc giống hệt trên bình gốm!" Hồ Ba Nhất nhìn những nét chạm khắc bị nghìn năm bào mòn, bề mặt bám đầy thạch

hộc.

Bàn Tử gạt bỏ hết thạch hộc, mấy người phía sau tiến lại gần.

Một khuôn mặt phụ nữ tựa nhân phi nhân, có đôi mắt vô cảm, vô cùng lạnh lùng.

Dưới chân quái điểu điêu khắc năm cái đầu lâu, quái điểu đứng trên hai cái đầu lâu, đều là xương cốt ăn thừa.

"Tại sao ở đây lại có điêu tượng này?" Ngô Tà nhìn điêu tượng trước mắt, chỉ cảm thấy có chút không chân thực.

Nghe thảo luận, Trương Thụy Đồng quay đầu nhìn một cái rồi nói: "Quái điểu mặt người và văn minh Tây Vương Mẫu vốn cùng một nguồn gốc!" A Ninh hít một hơi lạnh nói: "Suy đoán trước đây của tôi không sai, loài chim săn mồi mặt người ở Trường Bạch Sơn chính là nguyên hình của Tam Thanh Điểu – đồ đằng của Tây Vương Mẫu quốc.

Tây Vương Mẫu có lẽ đã nắm giữ một loại vu thuật cổ xưa có thể khống chế loài chim săn mồi này." Nghe vậy, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đồng thời nhìn về phía Trương Thụy Đồng.

Loại kỹ thuật kỳ đặc này dường như không chỉ Tây Vương Mẫu biết, Trương Thụy Đồng cũng biết.

Nhưng lúc này trong đầu Trương Thụy Đồng chỉ nghĩ đến việc làm sao tìm được bản thân Tây Vương Mẫu để hoàn thành nhiệm vụ.

Mọi người nhìn bồn địa Tháp Mộc Đà, liền cảm thấy nó giống hệt trước cửa Thanh Đồng ở Trường Bạch Sơn, đều là một cái hố lớn do thiên thạch tạo thành.

Mọi người nghe xong liền lau mồ hôi lạnh, Bàn Tử mắng: "Ôi chao, đây là quê hương của lũ quái điểu đó, chúng ta vào chẳng khác nào hiến mạng cho Tống tử..." "Không đến mức đó, nhưng phần lớn

mọi người ước tính không có cách nào sống sót trở về đâu!" Trương Thụy Đồng nhìn những người phía sau rồi nói: "Ta phải đi nhanh hơn một chút." Đã tốn không ít thời gian, không biết Trần Văn Cẩm đã đi chưa.

Mọi người xốc lại tinh thần tiến sâu vào thung lũng, sự bất an bao trùm lấy tim mỗi người, dường như đang tiến vào một thế giới quỷ dị không ai thấu hiểu.

Rừng mưa càng lúc càng dày đặc, hiện tại chưa có chuyện quỷ dị nào phát sinh nên một số người bắt đầu buông lỏng cảnh giác.

Bầu trời mây đen dày đặc, tia chớp cuộn trong mây, bầu trời đen kịt mang lại cảm giác áp bách vô hình.

"Mưa rồi!" Đêm tối lên đường lại gặp mưa, mỗi người đều đầm đìa mồ hôi, đoạn đường phía trước ước tính càng khó đi.

Xung quanh quá nóng, Trương Thụy Đồng và Tiểu Ca đều cởi áo ngoài, hình xăm hai con Kỳ Lân bá đạo hiện ra trước mắt mọi người.

Mưa to như trút nước, xung quanh bỗng chốc im lìm, vạn vật không một tiếng động.

Ầm một tiếng vang dội, cả thung lũng rung chuyển bởi tiếng sấm.

Tiếng sấm rền vang, nước mưa trút xuống hình thành vô số dòng suối nhỏ bắt đầu hội tụ, nhanh chóng tạo thành một dòng sông lao về phía đầm lầy hạ du.

Trương Thụy Đồng nói: "Đây là trung tâm hệ thống thủy văn dưới lòng đất của toàn bộ Sài Đạt Mộc." "Tụ phong tụ thủy không động!" Nhìn vào cục diện phong thủy này, Trương Thụy Đồng nói cho mọi người cùng xem.

"Nơi này chắc là vị trí bảo nhãn của tổ long mạch hệ núi Côn Luân!" Côn Luân được mệnh danh là tổ của long mạch thiên hạ, Tây

Vương Mẫu độc chiếm bảo nhãn long mạch, phong thủy nơi này tốt đến mức hiếm thấy.

Lời vừa dứt, lại thấy Phan Tử và A Ninh không ngừng gãi ngứa.

Bàn Tử hiếu kỳ nhìn: "Tình hình gì đây?

Hẹn nhau cùng ngứa à?" Lời vừa dứt, gã cũng cảm thấy bị trùng cắn.

"Mẹ kiếp, máu của mình không có tác dụng sao?" Thực tế thì có chút tác dụng nhưng cũng chỉ cầm cự được một lát.

Phan Tử vừa gãi vừa quan sát kỹ, thấy Trương Thụy Đồng và Tiểu Ca hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Hoắc Tú Tú và Hắc Nhãn Kính ở gần ta cũng không bị ảnh hưởng gì.

Chương 220

"Đừng tựa vào cây, cây ở đây có rất nhiều bọ ve!" Trương Thụy Đồng nói xong, Phan Tử và A Ninh lập tức tránh xa những cái cây xung quanh.

Nhìn kỹ lại, sắc mặt họ suýt nữa thì xanh mét.

Trên cây chi chít những con bọ ve cỏ.

"Loại bọ ve cỏ này, bị cắn là phiền phức to đấy!" "Các loại trùng hút máu như đỉa sẽ không giết chết vật chủ, nhưng loại trùng này sẽ hút cho đến khi vật chủ khô héo mới thôi!" A Ninh vẫn không ngừng giải.

Ngô Tà thấy vậy, cắt tay bôi máu lên người Phan Tử, sau đó lại cho A Ninh mượn máu.

"Tôi cảm thấy hơi lạ, hình như máu của tôi không có tác dụng với lũ này!" Dù đã ăn Kỳ Lân Kiệt nhưng bọ ve vẫn bò lên người cậu.

Thời gian lâu dần cậu cũng sẽ bị lũ trùng bao vây như những người khác.

Hắc Hạt Tử nhìn sang phía Trương Thụy Đồng và Tiểu Ca, chỉ có hai người họ hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Hắn không nhịn được nói: "Quả nhiên máu người Trương gia là đặc biệt nhất, không bị ảnh hưởng chút nào!

Chẳng lẽ người Trương gia là hậu duệ của Tây Vương Mẫu?" "Hay là giúp tôi xin Trương gia một ít máu đi?" Ngô Tà: "....." Bàn Tử: "Cút ~" Hắc Hạt Tử nhận ra máu của Trương Thụy Đồng rõ ràng tinh thuần hơn Tiểu Ca nhiều.

So với Tiểu Ca, xung quanh Trương Thụy Đồng càng đặc biệt

hơn, hễ ta tới gần là lũ côn trùng đều chạy sạch.

Hiệu quả rõ ràng khủng bố hơn huyết mạch của Tiểu Ca.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, quay đầu lại đã không thấy Tiểu Ca đâu.

"Tiểu Ca đi đâu rồi?" "Trương gia cũng không thấy nữa." Mọi người nhìn về vị trí của hai người lúc nãy.

Hoắc Tú Tú chỉ tay, phát hiện Tiểu Ca đang nấp trên cây, nhìn chằm chằm lên phía trên.

Còn Trương Thụy Đồng thì đứng trên ngọn cây xa hơn, cầm la bàn quan sát xung quanh.

Bàn Tử bỗng hỏi: "Mẹ kiếp, Tiểu Ca không phải lại chạy mất rồi chứ?" Chuyện này không phải lần đầu tiên xảy ra.

"Không đâu, Trương gia ở đằng kia kìa!" Ngô Tà nhìn vị trí Trương Thụy Đồng, không xa Tiểu Ca lắm.

Muốn lén bỏ đi gần như là không thể, Tiểu Ca cũng vậy.

Hơn nữa ai cũng thấy Tiểu Ca vô cùng kính trọng Trương Thụy Đồng, kiểu kính trọng của vãn bối với trưởng bối trong nhà.

"Tôi cũng qua xem thử!" Hồ Ba Nhất nhìn Trương Thụy Đồng trên ngọn cây, nói: "Trương gia chắc là phát hiện ra vị trí chủ thành rồi!" Nơi này mới chỉ là bồn địa, nếu có thể thấy vị trí chủ thành thì đó là một tin tức vô cùng kích động.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm lên tán cây, thấy một lượng lớn bọ ve cỏ bao quanh một cái xác.

"Con rắn này chết lâu rồi!" Con trăn trên cây bị hút thành xác khô.

Tiểu Ca thò tay vào xương sườn lấy ra một chiếc đèn pin kiểu cũ màu xanh lục bằng hai ngón tay vàng.

Mọi người nhìn kỹ liền hít một hơi lạnh.

Khoảng cách xa như vậy mà lũ bọ ve kia sợ hãi né tránh không dám chạm vào tay Tiểu Ca.

"Một con trăn lớn, trước khi chết đã ăn thịt một người, đèn pin là của người đó!" Tiểu Ca vô cảm nói tiếp: "Là một người phụ nữ." Câu nói khiến mọi người như bị sét đánh ngang tai.

"Phụ nữ?

Chẳng lẽ là Trần Văn Cẩm?" "Không thể nào." Trương Thụy Đồng nhảy xuống, "Người này chết ít nhất mười năm rồi, Trần Văn Cẩm mới vừa quay lại gần đây thôi." "Mang thi thể từ trên cây xuống!" Mọi người quây lại bên gốc cây.

Khi thi thể được di dời, Ngô Tà thấy trên cây có một dãy số: "*" "Đây là mã số của công ty đúng không?" Ngô Tà nhìn A Ninh.

Sắc mặt A Ninh có chút kỳ quái, cô ta gật đầu.

"Tôi vào công ty năm 97, trên người chúng tôi đều đeo một chiếc vòng tay để sau khi chết dễ nhận dạng thân phận, người này không có, chắc là trước năm 97." Trương Thụy Đồng liếc nhìn, nói: "Tiểu Ca, xem tiếp đi." Tiểu Ca lục lọi thêm, thi thể đã bị ăn sạch, bên trong lồng ngực có thứ gì đó không ngừng phập phồng.

Đúng lúc này, Ngô Tà bỗng hét lên một câu: "Thi thể A Ninh~~~" A Ninh vừa mở mắt liền thấy ánh mắt kỳ quái của mọi người.

Khuôn mặt cô ta vẫn vô cảm.

Trương Thụy Đồng nhìn một cái, mắt bỗng nhiên trợn đại.

Phía sau A Ninh, trên một cái cây, một cái đầu rắn màu nâu đang quấn quanh.

Điều khiến người ta kinh ngạc là lớp vảy rắn phản chiếu ánh sáng

kim nâu dưới ánh đèn khoáng.

“Con rắn đó từ đâu ra vậy?” Trương Thụy Đồng nhìn con trăn khổng lồ phía trên, khẽ nói: “Trăn ở đây không đi riêng lẻ đâu, chú ý quan sát xung quanh!” “Đặc biệt phải chú ý rắn mào gà.” Rắn có mào màu đỏ lửa là vua của các loài rắn, độc nhất trong các loài rắn độc.

Mà loại rắn này ở Tháp Mộc Đà lại sống theo bầy đàn.

Kinh đô thần bí của Tây Vương Mẫu quốc này, mấy nghìn năm qua gần như không ai thấy được bí mật thực sự của nó.

“Ở đây có Dã Kê Bột Tử sao?” Phan Tử nghe xong giật mình.

Loại rắn độc Dã Kê Bột Tử này khi nghe người già kể lại đã thấy vô cùng kinh khủng, không ngờ ở đây lại có loại rắn trong truyền thuyết này.

Ánh mắt oán độc của con trăn khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Phan Tử lập tức giơ súng.

Dọc đường mọi người không kịp nghỉ ngơi nên ai nấy đều buồn ngủ rã rời, nhưng nghe đến ‘Dã Kê Bột Tử’, cơn buồn ngủ lập tức tan biến.

Những lùm cây phía sau liên tục rung động.

Chương 221

Trương Thụy Đồng đứng nguyên tại chỗ, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một con trăn lớn chỉ cách mặt mình một cánh tay, mùi hôi thối xộc vào mũi.

"Trương gia!" Đầu rắn quay sang nhìn Ngô Tà, cậu lập tức ngậm miệng không dám nói gì.

Tất cả mọi người đều đứng đờ ra.

"Trăn khổng lồ có ý thức lãnh thổ rất mạnh, đều là động vật đơn độc, sao lại bỗng nhiên tập trung một chỗ?" "Chẳng lẽ vì rắn vương?" Hồ Ba Nhất bỗng suy đoán, kích động đến mức điếu thuốc đang ngậm cũng rơi mất.

Hai con rắn một trước một sau, mọi người chỉ tưởng là một đực một cái.

Nhưng trong bụi cây bỗng nhiên lại bò ra thêm vài con trăn nữa, không ai dám nói lời nào.

Bàn Tử trầm giọng mắng: "Sau này đứa nào dám bảo trăn là động vật sống đơn độc, tôi xé xác miệng nó ra!" Đám trăn dường như đang quan sát mối nguy hiểm tiềm tàng, có chút không dám xông lên.

Chát!

Bỗng nhiên một bàn tay chộp lấy hàm dưới con trăn.

Điều làm mọi người kinh ngạc là thứ kẹp lấy hàm dưới con trăn chỉ có hai ngón tay.

"Phát Khâu Hoàng Kim Nhị Chỉ!" Hắc Hạt Tử vừa dứt lời, Hoắc Tú Tú liền liếc nhìn kính râm của hắn, cũng không rõ là khen thật hay giả, nhưng cô đã sớm phát hiện ra động tác của Trương Thụy Đồng.

Con trăn bị quăng mạnh, đâm sầm vào thân cây.

Nghe thấy tiếng rắc, thân cây phía sau cũng bị gãy theo.

"Con rắn này xong đời rồi!" Nhìn cái cây đó, ai cũng biết con rắn không còn đường sống.

Bàn Tử tắc lưỡi: "Con rắn này cũng bạc mệnh thật!" Lời vừa dứt, một con trăn khác bỗng nhiên nhìn về phía này với ánh mắt âm hiểm, dường như cái chết của đồng bọn đã kích nộ nó.

"Đứng ngây ra đó làm gì, mau động thủ!" Thấy trạng thái của mọi người, Trương Thụy Đồng quát lớn đánh thức tất cả.

Tiểu Ca bị một con trăn quấn chặt, nhấc bổng lên không trung.

Trương Thụy Đồng hét lên: "Dùng Hắc Kim Cổ Đao chém!" Ta thuận tay ném một thanh Hắc Kim Cổ Đao chuẩn xác về phía Tiểu Ca.

Lưỡi đao lướt qua sườn con trăn, rạch ra một đường cắt lớn.

Con trăn đau đớn dừng động tác, sau đó càng điên cuồng quăng quật hơn.

Tiểu Ca nhân cơ hội đó bắt lấy đao.

Phía Trương Thụy Đồng cũng đã giải quyết xong một con mà không thèm nhìn đám trăn còn lại.

Lúc đang quan sát chiến cục, bỗng thấy một bóng hồng nắm lấy dây leo.

"Trương gia, đừng đứng đó, chỗ này nguy hiểm, đi theo em." Hoắc Tú Tú nắm dây leo vô cùng linh hoạt, cơ thể mềm mại cộng thêm lực đạo kỳ lạ nơi tay khiến dây leo như một bộ phận của cơ thể, cô có thể dẫn Trương Thụy Đồng đến vị trí chính xác.

Tại vị trí tương đối an toàn, Tiểu Ca cũng dẫm lên thân cây lao tới.

Một con trăn khác vẫn bám riết không tha.

Trương Thụy Đồng thấy vậy xông lên, ném Thần Cấp Phi Hổ Trảo ra chộp chặt lấy đầu rắn.

Hai tay ta giữ chặt hàm trên và hàm dưới của rắn, dùng sức xé mạnh, đầu rắn bị xé toạc ra trước sự chứng kiến của mọi người.

Dù vậy, con trăn vẫn không ngừng uốn éo.

Hai con rắn như những con rối bị điều khiển bởi một sức mạnh vô danh nào đó.

"Mẹ kiếp~" Động tác của Bàn Tử khựng lại, cảnh tượng này chỉ cần nhìn một cái cũng đủ để gặp ác mộng cả đêm.

Hoắc Tú Tú sợ đến mức quay mặt đi không dám nhìn tiếp.

"Mau đi thôi, ta phải tìm chỗ nghỉ ngơi!" Trương Thụy Đồng dẫn đường phía trước, vừa đi vừa nói: "Ngoài Trần Văn Cẩm, ta còn phải đi tìm Tây Vương Mẫu!" Mặt nước bỗng bắn tung tóe, quay đầu nhìn lại, con trăn phía sau Tiểu Ca dù bị chém một đao vào đầu vẫn chưa chết.

Trương Thụy Đồng rút kiếm đón đánh, một kiếm vung ra, phập một tiếng, cái đầu rắn đỏ tươi rơi xuống nước.

"Mau đi!" Trương Thụy Đồng nói xong liền quay người đi tiếp.

Tiểu Ca, Ngô Tà, A Ninh và những người khác cũng vội vã bám theo.

"Mau chạy đi, hai con rắn lúc nãy không bình thường đâu!" Mọi người cuồng bôn trong rừng rậm, nếu ban ngày cũng có tốc độ này thì sáng sớm đã xuyên qua thung lũng rồi.

Khi đến rìa hẻm núi, một thác nước khổng lồ đổ xuống từ vách đá, nước ngập đến đầu gối.

Mọi người ngoảnh lại, một con rắn khác lại lao tới, tốc độ nhanh như rồng cuộn trong nước.

Đứng trước thác nước, Trương Thụy Đồng lưỡng lự, những người khác đứng bên cạnh không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Trương gia, sao vậy?" Hoắc Tú Tú đứng sau tò mò hỏi.

Hang đá phía sau thác nước rất hẹp, cô nói: "Vào trong đó thì con trăn kia chắc chắn không theo vào được!" "Bên trong có Dã Kê Bột Tử!" Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, mọi người lập tức nâng cao cảnh giác lắng nghe.

Từ sâu trong khe đá bỗng vang lên một chuỗi âm thanh "lạc lạc lạc~" như tiếng gà kêu.

Tiếng kêu vừa vang lên, con trăn khổng lồ lập tức dừng lại, thè lưỡi rồi quay đầu rời đi không chút do dự.

Nghe thấy âm thanh, Trương Thụy Đồng dùng đèn pin chiếu vào con rắn độc màu đỏ tươi đó.

Rắn sợ ánh sáng mạnh, bị chiếu vào nhưng nó không hề có ý định tránh né.

Chương 222

Con rắn đó to bằng cổ tay, toàn thân đỏ rực, đầu hình tam giác nhọn hoắt, phía trên có một cái mào lớn.

"Là nó sao?" Nhìn con rắn đứng thẳng tắp ở đó, đầu hơi cúi, mắt lộ hung quang nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng.

Tư thế đó giống như một người không tay chân, ánh mắt tràn đầy sát ý, ánh sáng mạnh đã chọc giận nó.

"Tê, đúng là Dã Kê Bột Tử, hèn gì con trăn kia phải bỏ chạy!" Bàn Tử tuy nói nhỏ nhưng Trương Thụy Đồng vẫn trừng mắt bảo gã ngậm miệng.

Loại rắn này biết học tiếng người, Bàn Tử nói nhiều sẽ bị nó ghi nhớ.

Trong lòng những người khác, đây thực sự là bóng ma tâm lý.

Mọi người tránh né khe đá, lặng lẽ lùi lại.

Đợi đến khi không còn thấy bóng dáng rắn đâu nữa, Trương Thụy Đồng mới nói: "Bên trong không chỉ có một con đâu, tốt nhất đừng vào!" Lúc nãy nghe tiếng động, ta biết có những con rắn mào khác đang nhanh chóng bò tới.

"Cuối cùng cũng an toàn rồi!" Mấy người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Trên đời thực sự có loại rắn Dã Kê Bột Tử này sao!" Ngô Tà lúc này vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

"Nó bày ra ngay trước mặt rồi còn gì!" Ngô Tà nói: "Trước đây nghe người già kể, loại rắn có mào trên đầu này là đế vương trong các loài rắn độc.

Tất cả các loài rắn khác đều sợ nó, nó bay sát mặt đất, hành tung như điện, ở những thung lũng nó đi qua đến cỏ dại cũng phải nhường đường...” Đoạn đầu miêu tả còn hợp lý, càng về sau càng thấy xàm xí.

Ngô Tà kích động nói tiếp: “Tôi xem một cuốn sách, trong đó miêu tả loại rắn này là tiểu long, sống dọc theo long mạch núi non, cho nên nơi nào có nó chắc chắn là nơi có phong thủy tuyệt giai!” Bàn Tử dù chưa thấy loại rắn này bao giờ cũng tắc lưỡi khen lạ.

Vẻ mặt Trương Thụy Đồng bình thản, cảnh tượng vừa rồi hoàn toàn nằm trong dự tính.

So với những gì sắp gặp phải, những thứ trước mắt chỉ là chuyện nhỏ.

Nghe mấy người kia bàn tán xôn xao, Trương Thụy Đồng nhếch môi nói: “Chỉ một con Dã Kê Bột Tử mà đã dọa các người thành ra thế này sao?” Mọi người nghe vậy liền ngẩn ra.

“Phía sau còn có thứ khác sao?” “Phía sau không chỉ có Dã Kê Bột Tử, Thi Miết Vương, mà còn có những thứ đáng sợ hơn nhiều!” Trương Thụy Đồng bình thản nói về những thứ sắp gặp phải, khiến mọi người như bị sét đánh ngang tai, ai nấy đều xụ mặt xuống như bị sương muối đánh.

“Nghỉ ngơi chỉnh đốn ở đây đã, so với phía trước thì đây mới là nơi an toàn nhất!” Trương Thụy Đồng chỉ vào nơi lũ trăn khổng lồ xuất hiện.

Lúc trước bị mấy con trăn tấn công, trong nguyên tác chỉ có hai con, vậy mà lần này gặp trực tiếp ba bốn con, tình huống có chút vượt ngoài dự tính.

Thấy trời mờ sáng, A Ninh nhắc nhở: “Đi tìm lại trang bị đã, lát nữa tôi sẽ nghỉ ngơi gần đây!” Bàn Tử mếu máo: “Lúc nãy chạy loạn

cả lên, biết tìm ở đâu bây giờ!" Thậm chí gã còn không nhớ đã vứt trang bị từ lúc nào.

Nhưng lời A Ninh có lý, không tìm lại đồ thì đoạn đường tiếp theo sẽ càng khó khăn.

Trương Thụy Đồng nhìn gã Béo, mắng: "Cũng phải tìm lại chứ, nếu cậu muốn đi tay không thì ta không có ý kiến!" Vũ khí và lương thực phần lớn đã mất, không tìm lại thì hy vọng sống sót ra khỏi chủ thành là vô cùng mong manh.

Mấy người cùng nhau đi tìm đồ.

A Ninh và Hoắc Tú Tú đều là phụ nữ nên khá ưa sạch sẽ.

Thấy những người khác đã đi xa, họ chuẩn bị cởi áo ra, nhưng vừa mới cởi, Hoắc Tú Tú đã cảnh giác quay lại, đúng lúc chạm mắt với Trương Thụy Đồng.

Cô đỏ mặt lập tức kéo áo lại.

A Ninh quay lại nở nụ cười nhạt, nhưng trong nụ cười đó lộ vẻ thảm hại, dường như cô ta biết số phận sắp tới của mình.

Trương Thụy Đồng đứng nhìn từ xa, tiền thế luôn cảm thấy A Ninh hiện tại tuyệt đối không phải bản thân cô ta, nếu không với sự cảnh giác của mình, cô ta sẽ không như bây giờ.

Đúng lúc đó, một con rắn đỏ rực lao ra từ thác nước.

Hoắc Tú Tú đại kinh thất sắc.

Cả cô và Trương Thụy Đồng đều nhìn chằm chằm vào người A Ninh, một con Dã Kê Bột Tử đang quấn quanh cổ cô ta.

Con rắn độc ngẩng cao đầu, phát ra một chuỗi tiếng kêu "lạc lạc lạc" thê lương.

Trương Thụy Đồng đứng không xa, tay chậm rãi đặt lên kiếm.

Nhưng bi kịch vẫn xảy ra, A Ninh bị rắn cắn, cô hét lên một tiếng, giằng con rắn ra ném sang một bên, rồi ôm cổ ngã xuống nước.

Mọi người lập tức xông tới.

Trương Thụy Đồng quan sát kỹ cử động lúc nãy của A Ninh, ngôn hành cử chỉ đều không giống phong cách thường ngày.

Ta không phải không biết liên hoa tiếc ngọc, một là do khoảng cách quá xa, hai là với bản sự tráo người của Uông gia, người này chưa chắc đã là A Ninh thực sự.

Ta gạt mọi người ra, tiến lên nhìn thi thể với khuôn mặt chết thảm.

Ta đưa tay sờ quanh khuôn mặt một vòng, cuối cùng tìm thấy dấu vết ở một góc.

"Mặt nạ da người?" Hắc Nhãn Kính lập tức nhận ra điểm bất thường: "Thảo nào cô ta bỗng nhiên trở nên yếu đuối như vậy!" Lột mặt nạ ra, khuôn mặt bên dưới vẫn có nét giống A Ninh.

Trương Thụy Đồng vung kiếm chém đứt con rắn mào gà dưới nước, nhìn khuôn mặt lạ lẫm trước mắt hỏi: "A Ninh thật đang ở đâu?" Ánh mắt nhìn về phía xa, Trương Thụy Đồng phát hiện một bóng đen đang đứng quan sát từ xa.

Bàn Tử bỗng hỏi: "Vậy người ám toán chúng ta trên đường là cô ta sao?" Bóng người trong lòng Ngô Tà bỗng nở nụ cười thảm, ánh mắt tràn đầy sự không cam lòng.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía bóng đen vừa biến mất, bóng lưng đó trông khá giống với A Ninh trước mặt.

Dù người đã chết, Ngô Tà vẫn kiên quyết mang theo thi thể.

Thác nước chắc chắn không an toàn, mọi người men theo con

đường phía trước đi tiếp.

Đợi đến rìa đầm lầy, phía ngoài không phải là một khoảng không thoáng đãng mà lại là một khu rừng rậm khác.

Chương 223

Tại một nơi nước nông, có một tảng đá vô cùng bằng phẳng đột ngột xuất hiện trên đầm lầy.

"Phía trước chính là lối vào chủ thành của Tây Vương Mẫu quốc!" Nhìn những hoa văn kỳ lạ khắc trên tảng đá lớn trước mắt, mọi người mệt mỏi ngã rạp trên mặt đá.

Dưới mặt nước có một bóng đen vô cùng to lớn, dường như là một phần của mấy bức tượng khổng lồ xếp hàng dài.

Trương Thụy Đồng vừa nói vừa cầm ống nhòm quan sát cổ thành thần bí từ vị trí quan sát.

Tiểu Ca thản nhiên nói: "Thung lũng này vốn dĩ nên có một tòa cổ thành vô cùng phồn thịnh." Ngô Tà gật đầu: "Hệ thống thoát nước của toàn bộ cổ thành bị sụp đổ, dẫn đến nước ngầm dâng lên, trực tiếp nhấn chìm tòa thành thị này xuống dưới nước." Nhìn diện tích của đầm lầy này, có thể tưởng tượng tòa thành thị này đã từng ở đỉnh cao văn minh hàng ngàn năm trước.

Trương Thụy Đồng dặn dò: "Khi nghỉ ngơi hãy thay phiên nhau canh gác, nghe thấy tiếng người cũng đừng có đáp lời bừa bãi!" Phan Tử vừa xử lý mấy con đỉa bám vào chân, nghe thấy lời Trương Thụy Đồng thì ngẩng đầu lên hỏi: "Chẳng lẽ trong quỷ vực này thực sự có quỷ sao?" Ngô Tà nghe xong vẫn còn chút không chắc chắn: "Trên đời này thực sự có quỷ sao?" Vừa nói, cậu ta vừa theo bản năng nhìn về phía xác nữ bên cạnh.

Trương Thụy Đồng nằm trên tảng đá, từ từ nhắm mắt lại.

Thời gian trôi qua, màn đêm lại buông xuống.

Mọi người cũng không biết đã ngủ bao lâu, người trực đêm mắt nhắm mắt mở sắp ngủ gục.

Trương Thụy Đồng bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn về phía vị trí xác nữ.

Một đôi mắt quỷ dị cũng đồng thời nhìn về phía này.

Xác của "A Ninh" bò dậy.

"Chẳng lẽ là xà nhân?" Trương Thụy Đồng nhíu mày.

Sau đó, ta cầm dây thừng trực tiếp trói chặt "A Ninh" lại.

Cô ta vừa mới biến thành xà nhân, ước chừng theo bản năng muốn bò về ổ rắn, sau đó trở thành lồng ấp cho những con rắn kia đẻ trứng.

Cần nhớ rằng, bị Kê Quan Xà cắn thực chất chưa chắc đã mất mạng, trạng thái cũng tương tự như bị rắn lông đen cắn.

Cơ thể sẽ ngay lập tức rơi vào trạng thái ngủ đông.

Trong bóng tối có một bóng người luộm thuộm đầy bùn đất.

Thấy Trương Thụy Đồng tỉnh lại, bóng người đó lập tức quay người muốn bỏ chạy.

"Trần Văn Cẩm?" Trương Thụy Đồng gọi một cái tên.

Bóng đen lập tức dừng lại tại chỗ.

Nhân lúc đó, Trương Thụy Đồng sải bước đuổi theo.

Đứng đối diện với bóng đen, ta nhìn rõ khuôn mặt của Trần Văn Cẩm.

Đó là một khuôn mặt vô cùng trẻ trung, so với trong ảnh, hiện tại trông cô ấy giống một tiểu cô nương hơn.

Đúng vậy, mười mấy năm thời gian không những không làm cô ấy già đi mà ngược lại càng sống càng trẻ ra!

“Đi theo tôi!” Trần Văn Cẩm nói xong liền quay người đi.

Trương Thụy Đồng nhìn theo bóng lưng gầy yếu của cô ấy.

Thậm chí trong quá trình đó, ta còn ngửi thấy một mùi hương lạ.

“Đã bắt đầu biến thành Cấm Bà sao?” “Ai?” Trần Văn Cẩm dừng lại tại chỗ, tay cầm súng chỉ về phía trước.

Trương Thụy Đồng nắm lấy cổ tay cô ấy nói: “Ta không phải người Uông gia.” Ta cởi áo lộ ra hình xăm Kỳ Lân trên người.

Kỳ Lân vốn dĩ ẩn giấu, nhưng sau khi tiến vào Tây Vương Mẫu quốc đã hiện lên rõ rệt.

“Người Trương gia?

Cùng một hội với Tiểu Trương sao?” Ấn tượng của cô ấy về Tiểu Ca vẫn dừng lại ở mộ dưới đáy biển.

“Người phụ nữ kia vẫn chưa thực sự chết, chỉ là tạm thời ngủ đông, sắp tỉnh lại rồi.” Ở trong nơi này lâu, cô ấy rất rõ sự khác biệt giữa bị rắn cắn và trúng độc rắn.

“Ta biết, Uông gia phái người nghiên cứu nguyên lý trường sinh.” “Ta sắp không còn thời gian nữa rồi!” Nhìn Trần Văn Cẩm vẻ mặt u sầu, ước chừng là đang lo lắng vấn đề thời gian.

Lời vừa dứt, Ngô Tà đã bám sát Tiểu Ca đi tới.

“Ta tạm thời không tiện xuất hiện, lát nữa sẽ tìm các ngươi sau.” Dứt lời, Trần Văn Cẩm lại biến mất trong rừng rậm.

“Trương gia, ngài vẫn ở đây chứ?” Trương Thụy Đồng quay người bảo mọi người quay về trước.

“Người phụ nữ kia bỗng nhiên biến thành xà nhân sao?” Tiểu Ca lộ vẻ thắc mắc.

“Kê Quan Xà đó ngoài việc giết người, vốn dĩ còn có hiệu quả tạo ra xà nhân!” Ngô Tà bỗng nhiên mạnh dạn suy đoán: “Chẳng lẽ lúc ‘A Ninh’ bị cắn đã bị tiêm vào gen sao?” Cho nên mới biến thành xà nhân?

Vừa trở về đài đá, bỗng nghe Béo hét lên: “Cái gì thế?” Một bóng đen vừa vụt qua.

Nhìn dấu vết bóng đen để lại, trông giống một đôi dấu chân.

“Truyền thuyết nói loài rắn có lòng trả thù rất mạnh, quả nhiên không sai, ta đã giết đồng loại của chúng, lũ rắn này đến báo thù rồi!” Trương Thụy Đồng nói: “Đừng ở lại đây, xung quanh sẽ ngày càng có nhiều rắn.” Vốn dĩ ta định đợi Trần Văn Cẩm xuất hiện, nhưng giờ Kê Quan Xà cũng đã phát hiện ra rồi.

Sẽ sớm có càng nhiều Kê Quan Xà xuất hiện ở tứ phía.

Mọi người tìm một chỗ đất trống ven bờ nhóm một đống lửa.

Sau khi vào quỷ vực, trạng thái của Tiểu Ca có vẻ hơi bất thường.

Chương 224

“Đợi đã, xác chết đâu rồi?” Trương Thụy Đồng nhìn về phía xa, đúng lúc thấy cái xác đó nhảy xuống nước.

Béo thắc mắc: “Cái xác đó tự bỏ đi sao?” “Đã biến thành xà nhân rồi!” Tiểu Ca bỗng nhiên lên tiếng.

Sau khi phát hiện ra bóng dáng của Trần Văn Cẩm, Tiểu Ca thỉnh thoảng lại nhìn về phía Trương Thụy Đồng.

Lại nghe Ngô Tà lo lắng hỏi: “Không biết Chú Ba giờ đang ở đâu rồi!” Nếu hiện tại có Chú Ba ở đây, trong lòng ít nhất cũng thấy yên tâm hơn một chút.

Lời vừa dứt, Béo cầm súng tín hiệu bắn ra.

“Bắn một phát tín hiệu xem có ai phản hồi không.” Ánh sáng đạn tín hiệu bay vút lên không trung, quả nhiên thấy hướng khác có hồi đáp.

“Có hồi đáp rồi, Chú Ba kìa!” Nhìn đạo ánh sáng đó, Ngô Tà bỗng ngây người: “Đợi đã, hướng đó... phía trước chúng ta?” Hoàn toàn không ngờ Chú Ba lại đi trước một bước vào bên trong.

“Có chuyện rồi!” Trương Thụy Đồng ra hiệu quan sát màu sắc đạn tín hiệu: “Là đạn tín hiệu màu đỏ.” Trong ba màu vàng, cam, đỏ, màu đỏ đại diện cho cực độ nguy hiểm, dùng để cảnh báo người phía sau.

Bình thường rất ít khi dùng đến.

Đạn tín hiệu dần biến mất.

“Phía đó là chủ thành!” Trương Thụy Đồng nhìn về phía đó, thấy một vùng giống như những hòn đảo lớn đầy cây cối.

Có lượng lớn đá vụn lẫn trong bùn lầy dưới khu vực đó.

"Nhìn kìa, nước bên đó không sâu!" Môi trường như vậy dùng thuyền gần như là không thể.

"Đi trên các dây leo, ta đi hội quân với họ!" Trương Thụy Đồng bước lên dây leo chắn đường, trực tiếp nhảy lên một cách nhẹ nhàng.

Kế đó Hoắc Tú Tú cũng leo theo.

Ngược lại Ngô Tà ở phía sau có chút lúng túng nhìn chằm chằm vào đống dây leo trước mắt.

Phan Tử cầm dao chặt đứt dây leo cản đường, leo lên dùng sức nắm lấy dây.

"Cũng không biết Tam gia hiện tại thế nào rồi!" Nghe Phan Tử lo cho Ngô Tam Tỉnh, Trương Thụy Đồng nói: "Người khẳng định chưa chết, nhưng e là cũng gặp rắc rối lớn!" Dọc đường vô cùng yên tĩnh, không một tiếng động.

Tình huống này trái lại khiến người ta cảm thấy bất an hơn.

"Địa bàn Tây Vương Mẫu quá tà môn, xung quanh ngay cả một tiếng chim kêu cũng không có, các ngươi không thấy kỳ lạ sao?" Béo vừa đi vừa cẩn thận quan sát, bốn phía một mảnh tử khí.

Phan Tử suy đoán: "Có lẽ trong rừng nhiều rắn quá, chim bị ăn sạch rồi?" Ngô Tà lại không đồng tình: "Không thể nào, nếu bị ăn sạch rồi thì giờ lũ rắn ăn gì?" Theo những gì phát hiện được, chưa thấy Kê Quan Xà trực tiếp ăn người, ngoài việc làm người ta trúng độc chết, chúng sẽ biến người thành xà nhân.

"Ăn Thi Miết!" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Loài rắn này và Nhân Diện Điểu đều là thánh vật của Tây Vương Mẫu quốc, Thi Miết Vương ở đây chỉ là thức ăn cho Xà Vương thôi!" "Thật hay giả vậy?

Những con Thi Miết Vương đó chỉ là thức ăn thôi sao?" Liên tưởng đến những bình sứ đầu người nhìn thấy trên đường trước đó, Hoắc Tú Tú kinh ngạc hỏi: "Vậy chẳng lẽ con người và gia súc đều ở tầng đáy của chuỗi thức ăn sao?" Người ăn gia súc, Thi Miết Vương ăn người, Kê Quan Xà lại ăn Thi Miết Vương, thậm chí dùng con người làm tổ đẻ trứng.

Chuyện khủng khiếp như vậy nghe qua cứ như đang đùa, dù sao chuyện này đối với người hiện đại mà nói quá đỗi khó tin.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một khu kiến trúc cổ, do năm tháng xa xưa nên gạch nát tường đổ tạo thành những khối đá hình thù khác nhau, lượng lớn dây leo và rêu xanh bám rễ trong kiến trúc.

Đại bộ phận kiến trúc bị nhấn chìm trong nước, xung quanh là các kiến trúc tháp lầu, số lượng cao thấp khác nhau, kích thước không đồng nhất.

Mọi người không dừng lại kiểm tra những kiến trúc đó.

Nhìn những lỗ hổng trên tháp lầu, hoàn toàn không giống cho người đi, mà giống như tổ chuẩn bị cho lũ Kê Quan Xà.

Qua đó có thể thấy địa vị cao quý của Kê Quan Xà tại Tây Vương Mẫu quốc.

Tốc độ của Trương Thụy Đồng càng lúc càng nhanh, dọc đường có lượng lớn di tích cổ thành, thấp thoáng có thể thấy được sự phồn thịnh năm đó.

Tây Vương Mẫu năm xưa luôn là lãnh tụ tinh thần của Tây Vực, dựa vào một số sức mạnh nào đó để trở thành kẻ thống trị tuyệt đối.

Nhìn những kiến trúc cổ còn sót lại này, có thể cảm nhận được sự đỉnh cao năm đó.

Đi thêm vài bước nữa, trong rừng rậm phía trước bỗng nhiên xuất

hiện một khuôn mặt quái dị khổng lồ.

Đó là một khuôn mặt đầy đốm xanh, mắt to mũi cao.

"Nhân Diện Quái Điểu?" Nhìn khuôn mặt nửa người nửa thú giống phụ nữ ở phía trên, phần thân tượng đá bị nhấn chìm trong đầm lầy, chỉ còn lại một cái đầu người lộ ra trên mặt nước.

"Trong này quả nhiên là ổ của lũ Nhân Diện Quái Điểu, các ngươi mau nhìn quần thể tượng này xem." Xung quanh số lượng tượng này không ít.

Ở trong nước, các bức tượng hiện ra một tư thế rất kỳ đặc, như muốn sải cánh bay cao, lại giống như loài mèo đang tích lực trước khi tấn công.

"Một loại cảnh báo!" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Các ngươi không phát hiện ra sao?

Phàm là nơi có loại tượng này tồn tại đều vô cùng nguy hiểm!" Lần đầu tiên nhìn thấy tượng không lâu sau đó, họ đã tiến vào lãnh địa trăn khổng lồ, sau đó lại gặp Kê Quan Xà đỏ rực.

"Tê, thật sự là có chuyện!" Mọi người nhất thời cảm thấy quả thực có tình huống này.

Ngô Tà tò mò nhìn về phía một hố đen dưới nước, thấy trên mặt nước có những thứ như cành cây đang chảy vào giữa.

"Ở giữa có một cái hố đen!" Ngô Tà nói: "Có lẽ trong cổ thành có kênh rạch, giếng nước có thể sử dụng được, nên mới hình thành hiện tượng này!" Nhìn chằm chằm vào khoảng không gian khổng lồ đó, Béo hỏi: "Nước sẽ chảy về đâu?" "Chẳng lẽ dưới cổ thành là khoảng không sao?" "Thật sự đoán đúng rồi!" Trương Thụy Đồng nói: "Bên dưới đắc xác là rỗng!" Theo ký ức tiền kiếp, vị trí hiện tại là nơi cao nhất của cổ thành, những phần còn lại đều bị chôn sâu dưới đất,

không chỉ một tầng!

“Xung quanh lượng mưa cực ít, cũng chỉ có cách này mới giữ được nước!” Thông qua hệ thống thoát nước đặc biệt này mới có thể đảm bảo nước dùng cho cả cổ quốc.

Ở Tây Vực, nước đồng nghĩa với sự sống.

“Mẹ kiếp, công trình lớn như vậy, thực sự có tác dụng sao?” “Tất nhiên là có tác dụng!” Ngô Tà học kiến trúc, nhìn tình hình xung quanh là hiểu ngay.

Chương 225

"Nhìn từ ngắn hạn thì cái giá phải trả rất lớn, nhưng ở Tây Vực cổ đại có nước là có thể xưng vương, cổ lâu lan phồn thịnh một thời so với nơi này cũng chỉ là nơi nhỏ bé!" Phan Tử nhìn chằm chằm xung quanh nói: "Nếu bị người ta bỏ độc, chẳng phải cả thành đều chết hết sao?" Nguồn nước của tòa thành này đều bắt nguồn từ một nơi, một khi đánh trận, dường như ưu thế trực tiếp biến thành liệt thế chí mạng.

"Không thể nào, dù nhiều độc dược đến mấy bị pha loãng ra, có khi đến vi khuẩn đại tràng cũng không độc chết được, cùng lắm là đau bụng thôi!" Ngô Tà trực tiếp phủ định cách nói đó.

Nghe tán gẫu nửa ngày, Trương Thụy Đồng nói: "Thật phục các ngươi, không phát hiện xung quanh vừa xảy ra chuyện gì sao?" Tay ta chỉ một cái, mọi người nhìn theo, thấy tất cả các con Nhân Diện Điểu xung quanh đều nhìn chằm chằm về một hướng.

"Chuyện gì thế?

Lũ Nhân Diện Điểu này còn sống à?" Phan Tử nhìn thấy lập tức giật mình, Béo bên cạnh cầm súng nhìn chằm chằm vào những bức tượng đó, nếu lũ này mà còn sống thì so với Nhân Diện Quái Điểu ở Vân Đỉnh Thiên Cung còn đông gấp mười lần!

Phía sau bỗng nhiên tiếp tục truyền đến tiếng cành cây gãy.

Đồng thời liên tục xuất hiện tiếng lá cây rung động, hầu như tất cả các khuôn mặt đều quay về phía xung quanh.

"Đợi đã!" "Nhìn kỹ xem, mặt của lũ Nhân Diện Quái Điểu này hướng về đâu?" Trương Thụy Đồng nói xong, mấy người nhìn về hướng mà khuôn mặt quái dị thực sự đối diện.

“Phía sau tôi?” Hoắc Tú Tú tinh ý, nhận ra mấu chốt vấn đề.

Lũ Nhân Diện Quái Điểu này chuyển động không phải vì lý do gì khác, mà là vì đã đến giờ rồi!

Từng khuôn mặt khổng lồ hung dữ nhìn chằm chằm về phía này, như những sinh vật không xác định đang rình rập sau tán cây!

“Kỳ quái, vừa rồi tôi quay đầu lại nhìn, mặt sau thạch tượng tuyệt đối không có khuôn mặt nào!” Béo tiếp lời: “So với khuôn mặt vừa rồi, khuôn mặt này toát ra vẻ âm độc, khiến người ta nhìn mà kinh hãi!” “Mẹ kiếp, những thứ này chẳng lẽ thực sự hoạt động?” Chúng rõ ràng là tượng đá, nhưng lại có thể không ngừng biến đổi biểu cảm, quả thực khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Béo đeo súng, nhìn chằm chằm vào bức tượng đó, bỗng thấy khuôn mặt kia lại xuất hiện biến hóa.

“Ngọa tào, thật sự sống rồi, chạy mau!” Khuôn mặt thạch tượng bỗng biến hóa, khóe miệng nhếch lên ở một góc độ không tưởng, trên mặt lộ ra nụ cười hung ác nhìn chằm chằm Béo.

Ngay sau đó thạch tượng bắt đầu xuất hiện vết nứt, ngũ quan dần biến hóa, bên trong như bao bọc thứ gì đó.

“Lão Hồ, dùng đèn chiếu vào tượng!” Theo lời Trương Thụy Đồng, một luồng sáng chiếu lên tượng.

“Đợi đã, những thứ đó là gì?” Trên khối đá lớn phía trên toàn là mặt người, không hề có thân chim.

Càng kỳ lạ hơn, bị ánh sáng chiếu vào, lập tức có lượng lớn bướm đêm đen vỗ cánh bay đi.

Trước mắt lập tức hình thành một đường phong cảnh đặc biệt.

“Mẹ nó toàn là bướm đêm à?” Ngô Tà chửi rủa một tiếng.

Trương Thụy Đồng nói: “Là bướm đêm, trên đá có lượng lớn da rắn lột, mùi máu tanh đã thu hút lũ bướm đêm này, nên mới xếp thành hình mặt người khủng bố như vậy.” Vốn là hiện tượng tự nhiên, chỉ là khuôn mặt người đó quá khủng bố, khiến người ta nhìn mà thấy hoảng sợ.

Mọi người nhìn lên phù điêu: “Sao nhiều da rắn lột thế?” Những con bướm đêm đen bay đầy trời như những cánh hoa đen, khung cảnh thật choáng ngợp.

Sau khi bướm đêm bay hết, lộ ra bên trong là những lớp da rắn trắng hếu như lòng lợn.

Trong kẽ hở giữa các rễ cây xung quanh, có hàng trăm hàng ngàn lớp.

“Phải có bao nhiêu con rắn sống ở đây mới có thể lột da thành quy mô thế này?” Mọi người nhìn xong lập tức thấy kinh hãi.

“Số lượng Kê Quan Xà ở đây còn nhiều hơn các ngươi tưởng tượng nhiều, đây chỉ là một phần nhỏ thôi!” Nhìn đống da rắn lột này, Trương Thụy Đồng tuy cũng bị chấn kinh nhưng vẫn nằm trong dự liệu.

Hồ Ba Nhất bỗng cảnh giác nhắc nhở: “Có phát hiện ra không, phẩm chất da rắn này toàn là vừa mới lột không lâu đâu!” “Hiểu rồi, có lẽ có một bộ phận thường xuyên hoạt động quanh đây.” Loại xà vương bay sát đất này khiến người ta bỗng cảm giác bốn phương tám hướng, nơi nào âm u đều có khả năng ẩn chứa độc xà.

“Phía trước có tiếng thác nước.” Trương Thụy Đồng nói rồi sải bước đi tới, những người khác bám sát theo.

Mấy người phía sau vốn tưởng sẽ gặp vài con rắn.

Nhưng suốt một quãng đường an toàn đi qua, hầu như đều đi ở

điểm thấp nhất của toàn bộ thung lũng.

Tất cả các dòng nước đều hội tụ về vị trí này.

Sau khi xuyên qua thác nước, tất cả mọi người đều ướt sũng, bên dưới lại có một hang động khác.

Thực vật ở đây càng mật tập hơn, che kín hoàn toàn bầu trời.

Ở một nơi như thế này hoàn toàn mất đi phương hướng phía trước.

Trương Thụy Đồng nhìn la bàn một cái.

Vị trí của Ngô Tam Tỉnh nằm ở dải đất nguy hiểm hơn, đồng thời cũng gần khu vực lõi chủ thành hơn.

"Cũng không biết Chú Ba thế nào rồi!" Đi suốt quãng đường, Ngô Tà trong lòng có chút lo lắng.

Có Trương Thụy Đồng chỉ hướng, mọi người chỉ việc nghe theo chỉ huy, không đi đâu xa.

Đi trong đó, mọi người mồ hôi đầm đìa.

Béo nói: "Không biết nơi này có minh khí không!" Hồ Ba Nhất khinh bỉ nhìn một cái nói: "Đừng nghĩ nữa, thứ thực sự có giá trị ở đây là thuốc trường sinh bất lão!" Lời vừa dứt, ánh mắt xung quanh đều bị thu hút.

"Thuốc trường sinh bất lão?" Ngô Tà lập tức nói: "Tôi biết loại thuốc trường sinh đó, đó là một loại tiên đan, Chú Ba tôi có trong tay." Nhìn Béo một cái, cậu ta cười xấu xa: "Chẳng lẽ muốn ăn một viên?" Béo nghe vậy cảm thấy tình hình không ổn.

Cẩn thận hỏi: "Ăn rồi không phải sẽ biến thành như trong cuốn băng ghi hình trước đó, trực tiếp thành Cấm Bà sao?" Ngô Tà nói: "Vì để trường sinh bất lão mà biến thành phụ nữ, chắc cậu cũng không

ngại đâu nhỉ?" Béo lập tức cảm thấy rùng mình, cái giá của trường sinh bất lão sợ là hơi quá lớn rồi.

"Tôi kháo, có sương mù rồi?" Xung quanh bỗng xuất hiện một trận sương mù.

Trong môi trường này, xuất hiện sương mù không phải là hiện tượng tốt.

Vạn nhất bên cạnh xuất hiện vài con độc xà, ai biết được lúc nào bị rắn cắn.

"Đều đừng hoảng, cẩn thận quan sát xung quanh, đừng quá phân tán!" Trương Thụy Đồng có thể nghe tiếng phân biệt vị trí, chút sương mù này đối với ta ảnh hưởng không lớn lắm.

Chương 226

Ta nhìn không thấy, lũ Kê Quan Xà kia cũng tương tự nhìn không rõ.

Sau cơn mưa, biển cây bị sương mù bao phủ hoàn toàn.

"Trương gia, hiện tại làm sao đây?" Phan Tử lúc này sốt ruột như lửa đốt, tình hình Chú Ba nhà mình thế nào, thậm chí anh ta đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

"Tiếp tục đi, đội ngũ kia chắc đang ở phía trước không xa!" Theo ký ức, nhóm Ngô Tam Tỉnh lúc này e là đang bị độc xà vây công.

Phan Tử nghe xong thở dài một tiếng, Ngô Tà tiến lên an ủi.

Nồng độ sương mù càng lúc càng cao, tầm nhìn xung quanh chỉ còn chưa đầy một mét.

Ngoài một mét chỉ có thể thấy bóng đen, thậm chí kiến trúc hay vật sống đều phải đến gần mới nhìn rõ.

Béo đụng vào Hồ Ba Nhất nói: "Có cảm thấy hình như có người đang nhìn chằm chằm chúng ta không?" Xung quanh đầy sương mù, có bị nhìn chằm chằm hay không cũng thật khó nói.

"Đừng loạn, tầm này ai nhìn được chúng ta?" Béo định rút thuốc lá ra thì bị ngăn lại.

"Đừng hút thuốc nữa, hiềm sương mù ở đây chưa đủ nhiều sao?" Béo hắc hắc cười hai tiếng, thu thuốc lại.

Trong môi trường này, mọi người gần như đều treo tim lên cổ họng.

Sắp đến lúc trời lại tối, mọi người tìm một chỗ đất trống nghỉ

ngơi trước.

Béo nói: "Chỗ Chú Ba liệu có khi nào..." Lưng tựa vào cây, xung quanh một mảnh tĩnh lặng.

Quay đầu nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Ngô Tà và Phan Tử.

Ngô Tà cũng lo lắng nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Trương gia, ngài cảm thấy xác suất Chú Ba còn sống có lớn không?" Thấy Ngô Tà càng lúc càng lo lắng, Trương Thụy Đồng nói: "Chưa chết đâu, nhưng nếu chúng ta không tìm nhanh, ước chừng cũng sắp rồi." Đợi mọi người ngủ say, Trương Thụy Đồng nhìn thấy Hoắc Tú Tú tựa đơn độc ở một góc.

Bên kia có một bóng đen vụt qua, ước chừng Trần Văn Cẩm thấy bên này động tĩnh lớn nên không dám xuất hiện.

Tựa vào gốc cây, một giấc vẫn giữ cảnh giác cao độ, chỉ ngủ vài tiếng ta đã tỉnh lại.

Trong môi trường này, ngủ một giấc ngon lành là điều không cho phép.

Bên tai nghe thấy có động tĩnh, nghe Ngô Tà bỗng nhiên hỏi: "Phan Tử đâu rồi?" Lúc vừa tỉnh dậy không thấy Phan Tử đâu.

Dựa theo tính cách của Phan Tử, ước chừng cũng không thể nào mất tích mà không chào một tiếng.

Béo chỉ chỉ lên trên, khẽ nói: "Tôi vừa thấy anh ta leo lên cây rồi!" Trương Thụy Đồng lập tức nhìn theo hướng đó.

Tốc độ đi bộ nhanh, tốc độ leo cây như một cơn gió.

"Phát hiện ra gì rồi?" Trương Thụy Đồng leo lên cây, nhìn theo ánh mắt của Phan Tử.

Ước chừng Phan Tử nhìn thấy "A Ninh" đã biến thành xà nhân.

Phan Tử trốn dưới tán cây ở đỉnh ngọn cây, trên đầu là một chiếc lá xanh mướt.

Sương mù xung quanh loãng hơn bên dưới nhiều, ánh trăng trên đỉnh đầu xuyên qua sương mù chiếu lên người.

"Bên đó, hình như có người ở trên cây!" Phan Tử chỉ về hướng đó, vô cùng xác định.

Quan sát cũng không phải chỉ một chốc một lát.

"Ở đâu cơ?" Ngô Tà và Béo ở dưới cũng định leo lên cây.

"Khoảng chừng hai mươi mét trên cành cây!" Trương Thụy Đồng cầm ống nhòm, liếc mắt cái đã thấy một khuôn mặt quen thuộc.

"Người phụ nữ đó!" Nhìn dáng người quen thuộc kia, bò trên cây giống như một con độc xà, trong lòng Ngô Tà cảm xúc có chút quái lạ.

"Tối thế này mà cũng nhìn thấy sao?" Béo kinh ngạc hạ thấp giọng hỏi: "Có khi nào là Trần Văn Cẩm không?" Phan Tử chỉ chỉ về phía đó: "Nhìn kìa, Trần Văn Cẩm tuyệt đối không thể như vậy được!" Ánh sáng xuyên qua tán cây rậm rạp, Béo cuối cùng cũng nhìn thấy trong lùm lá cây.

"Ngọa tào, thật sự là một người!" Trương Thụy Đồng nói: "Chắc chắn không phải Văn Cẩm, nhìn kỹ cổ tay cô ta kìa." Hai người cầm một cái ống nhòm đang nhìn, Phan Tử nhìn thấy chiếc vòng tay trên tay cô ta.

Vòng tay của A Ninh rất đặc thù, xâu bằng đồng tiền, người trong nghề không thường thấy ai đeo như vậy.

"Ngọa tào, sao thế này?" Nhìn qua ống nhòm, tuy rằng ấn tượng về A Ninh không tốt, nhưng thấy trạng thái cổ quái như vậy, nhìn thế

nào cũng không phải chuyện tốt.

Ngô Tà bỗng nhiên nói: "Lũ rắn này sống bầy đàn, chẳng lẽ có rắn chúa sao?" "Rắn chúa thì không có, nhưng Vạn Năm Xà Mẫu thì có một con đấy!" Ngô Tà vừa dứt lời, mọi người liền cảm thấy không thể tin nổi.

"Vạn Năm Xà Mẫu?

Ở đâu?" Nghe thấy sự tồn tại khủng bố cấp bậc đó, Ngô Tà cảm thấy có lẽ mình không nên hỏi nhiều.

Béo tặc lưỡi: "Thiên Chân vừa mở miệng, sợ là không linh!" Ngô Tà lườm một cái.

Lại thấy Phan Tử bỗng hạ ống nhòm xuống.

Lòng bàn tay anh ta đầy mồ hôi.

"Sao vậy?" Phan Tử từ trên cây xuống, sắc mặt có vẻ không bình thường.

Cũng không biết có chuyện gì, cứ nhìn về một hướng.

Trương Thụy Đồng nhìn Phan Tử một cái, thấy anh ta đầy mồ hôi lạnh, nhưng lại không nói ra những gì mình vừa thấy.

Khu rừng bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Bên kia truyền đến tiếng nói chuyện.

Chương 227

Nghe kỹ tiếng nói lúc cao lúc thấp, không chỉ có một người.

Giống như có một người phụ nữ đang nói khẽ, hướng tiếng nói xuất hiện chính là vị trí cái xác kia.

Khiến mọi người lập tức cảm thấy lạnh sống lưng.

Trương Thụy Đồng nghe tiếng nói, lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Nghe tiếng nói, bên cạnh nghe thấy tiếng Béo: "Chẳng lẽ thật sự gặp quỷ rồi?" "Không thể nào!" Ngô Tà lập tức phủ định lời anh ta.

"Tiếng nói không giống A Ninh, càng không giống Trần Văn Cẩm!" Sau khi suy nghĩ, nhìn lại xung quanh thấy sương mù mịt mù, bóng đen trập trùng.

Hồ Ba Nhất bĩu môi: "Môi trường này mà không có quỷ thì phí quá, hèn gì đều gọi là quỷ vực!" Trương Thụy Đồng nghe tiếng xong, đại khái có thể nghe ra tiếng nói không phải ở trên cây, mà là ở bên cạnh bãi đất trống.

Ta nói: "Tiếng nói phát ra từ bên dưới, thứ đó chắc đang ở dưới!" "Đi thôi, tiên sinh đi xem thử!" Bất luận là quỷ hay Kê Quan Xà, ta đều không sợ, vốn dĩ bách độc bất xâm, trừ việc biến thành xà nhân ra thì thật sự chẳng có gì đáng lo.

"Không được đi, tiếng nói từ bên đó, xác của người phụ nữ kia cũng ở trên cái cây đó!" Phan Tử lúc này mặt xanh mét, trong lòng có cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Ngô Tà sững sờ.

"Xác định bên đó chứ?" Phan Tử cầm súng lên nói: "Lừa các người ta làm cháu, lần cuối cùng nhìn thấy đạn tín hiệu là ở đó!"

Trong khi hai người đang nói, Trương Thụy Đồng đã đi về phía đó.

Tiểu Ca nhìn hai người một cái, sau đó bám sát theo sau.

Ngô Tà không chần chừ nhiều cũng đi theo.

Béo hạ thấp giọng nói: "Đừng đi nữa, nghe kỹ xem là ai đang gọi?" Mấy người nghe kỹ lại, liền cảm thấy da đầu tê dại.

Nghe tiếng đúng là một người phụ nữ, dùng một ngữ điệu rất kỳ quái, dường như đang tự ngôn tự ngữ chuyện gì đó.

Bên này khoảng cách quá xa, tiếng lúc có lúc không, nghe kỹ lại giống như đang khóc.

"Đợi đã, tiếng đó không phải đang gọi Trương gia sao?" Nghe kỹ hơn, trong đó còn có gọi Tiểu Tam Gia.

Béo nghe kỹ rồi liên tục lắc đầu: "Tôi không nghe ra!" Ngô Tà nghe thấy rất giống, trong lòng nhịn không được muốn đi xem xem rốt cuộc là ai đang gọi.

"Người phụ nữ kia có lẽ thực sự còn sống!" Nghe càng lúc càng vô lý, Trương Thụy Đồng lau mồ hôi lạnh tiếp tục gia tăng bước chân.

Phan Tử nghe lại tiếng phía trước, lòng thắt lại: "Không đúng, bên đó độc xà quá nhiều, tiếng đó là đang dụ tôi tới nộp mạng!" Không nói nhiều nữa, Béo cũng đi xem thực hư.

Hồ Ba Nhất nghe tiếng đó không giống tiếng người, nhưng cũng đi tìm hiểu.

Mấy người lặng lẽ lại gần.

Ngô Tà hỏi: "Có khi nào là người của Chú Ba không?" Bất kể là ai cũng phải đi xem cho rõ.

"Đừng loạn nữa, đó không phải tiếng người đâu!" Trương Thụy

Đồng dừng bước, nói xong tiếp tục chú ý nguồn âm thanh.

Tiện tay nhìn vào ma lực la bàn trong tay, cùng với nguồn âm thanh đó chính xác là cùng một hướng.

Tiếng nói quỷ dị không ngừng vang vọng bên tai.

Không có đèn măng-xông cũng không dám bật quá sáng, dựa vào ánh sáng lờ mờ xuyên qua kẽ lá cây mà đi.

Càng đến gần tiếng nói càng cảm thấy âm khí sâm sâm.

"Có khi nào bộ đàm đang kêu không?" Ngô Tà bỗng nghĩ đến một khả năng khác.

"Không đâu, bộ đàm không có tiếng này." Trương Thụy Đồng lập tức phủ định.

Trong đội ngũ của A Ninh chỉ có một người phụ nữ, không thể nào lại xuất hiện tiếng người phụ nữ khác.

Béo nói: "Tiếc là súng phun lửa dùng hết rồi, không thì gặp rắn là phun một cái, đều cháy thành than!" Trong thanh đạo cụ của Trương Thụy Đồng có một cái Sơn Thần Hỏa Hồ Lô.

Trước đó đã mang đủ súng phun lửa, ước chừng lát nữa có thể dùng luôn.

"Phan Tử, vừa rồi trên cây anh nhìn thấy gì thế?" Béo vừa thấy phản ứng kỳ lạ của Phan Tử, tổng cảm thấy anh ta nhìn thấy thứ không đơn giản.

"Tôi... mụ nó tôi cũng không biết nói sao, vừa rồi trên cây tôi thấy..." Trương Thụy Đồng tiếp lời: "Thấy A Ninh như một con rắn đang nhìn về phía này phải không?" Phan Tử liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng, chuyện gì vậy, thật quá quỷ dị!" Nghe Phan Tử mô tả, sắc mặt Béo bỗng trở nên vô cùng quái dị.

Béo khẽ nói: "Người phụ nữ đó, chẳng lẽ thích bò dưới đất như rắn sao?" Phan Tử nghe vậy cảm thấy biểu cảm của Béo không đúng lắm.

"Mẹ kiếp, cậu biết à?" Béo mặt xanh mét chỉ chỉ sau lưng mọi người, sau bóng râm của một bụi cây dưới gốc cây.

Ở đó có một thứ trông giống người lại giống rắn, đang uốn éo theo một phương thức kỳ lạ.

Đại khái là cách năm mét, tiếng nói vừa rồi bỗng nhiên lại phát ra từ phía sau.

Mọi người nuốt nước miếng.

"Có chút không đúng, tiếng vừa rồi càng lúc càng gần, giống như có thứ gì đó không ngừng tiếp cận tôi!" Hoắc Tú Tú nãy giờ vẫn luôn để ý.

Vốn định đi tìm nguồn âm thanh, hiện tại ngược lại thành âm thanh đi tìm người.

Ngô Tà thấy bóng người định dùng đèn pin chiếu, bị Trương Thụy Đồng ấn xuống.

"Đừng loạn động, xung quanh toàn là Kê Quan Xà!" Nghe kỹ tiếng sột soạt trên cây xung quanh rất nhiều, dường như nơi nào cũng có.

Mọi người lập tức cứng đờ người, Béo nhìn xung quanh: "Chúng ta không bị bao vây chứ?" Động tĩnh từ bốn phương tám hướng đều có, không khéo bị vây vào giữa thật.

Chương 228

"Đừng ngốc nữa, tốc độ của loài rắn này giết người quá dễ dàng!" Trương Thụy Đồng dùng tay chỉ lên đỉnh đầu: "Chúng ta đã vào ổ của Kê Quan Xà rồi." Nghe lời Trương Thụy Đồng, mọi người mới sực nhận ra.

Trong vô tri vô giác đã vào tận ổ của Kê Quan Xà.

"Đợi đã, tôi cảm thấy có gì đó không đúng?" Ngô Tà nghĩ kỹ lại, lũ Kê Quan Xà này không thể nào không biết chúng ta đã vào đây.

"Cảm giác đây là một âm mưu, lũ rắn này đang cố ý dụ chúng ta!" Nghe sau gốc cây vẫn có tiếng người nói, Hồ Ba Nhất nói: "Lũ rắn này chẳng lẽ thành tinh rồi sao, khôn ngoan thật!" Trương Thụy Đồng bỗng nói: "Lũ rắn này cố tình xua đuổi chúng ta là để chúng ta vào ổ của Xà Mẫu!" Những người khác nhìn ta, cảm thấy có chút quá đỗi phi thường.

"Chúng ta bị coi là con mồi sao?" Hồ Ba Nhất nói xong, Ngô Tà bỗng kích động: "Lũ rắn này không biết tha đồ, nên phải để chúng ta tự đi vào?" Phan Tử cũng vừa phản ứng kịp.

"Thế còn Tam gia..." Ngô Tà gật đầu.

"Chú Ba cũng bị chúng cố ý dụ dỗ!" Chuyện này có chút đáng sợ rồi, A Ninh bò như vậy, chứng tỏ thực chất cô ta vẫn còn sống.

Và đúng như Trương Thụy Đồng dự liệu, cô ta đang biến thành xà nhân.

Béo nhíu mày: "Đợi đã, vậy tại sao chúng tấn công A Ninh mà lại không đụng đến tôi?" "Chẳng lẽ vì A Ninh là phụ nữ?

Lũ rắn này thích phụ nữ à?" Nghe Béo đoán mò, Trương Thụy

Đồng nói: “Khu rừng này có vấn đề, ra ngoài trước đã!” Xung quanh rừng toàn sương mù, ngay cả đông tây nam bắc cũng không phân biệt rõ, nói gì đến việc tìm đường ra.

Trong tay Trương Thụy Đồng cầm ma lực la bàn, trên la bàn chỉ rõ hướng đi.

Phan Tử nghe xong bỗng hít một hơi lạnh: “Có bao giờ nghe về một loại rừng già mà sau khi vào sẽ vĩnh viễn không ra được không?” Béo nói: “Cái gọi là rừng quỷ ở Đông Bắc sao?” Nói trắng ra thì giống như quỷ đả tường vậy.

Thậm chí có người nói đó là một loại biểu hiện của tiến hóa, khu rừng hy vọng nhốt tất cả những thứ đi vào trong đó để làm chất dinh dưỡng.

“Đừng nghĩ nhiều, lũ rắn này tạm thời không động thủ đâu, trước khi đến nơi chúng cũng sẽ không để các người chết!” “Vì sao?” Trương Thụy Đồng nói xong Hoắc Tú Tú có chút không hiểu.

Theo lý thì rắn độc săn mồi phải tìm cơ hội giết chết rồi mới từ từ ăn thịt chứ.

“Rắn là động vật máu lạnh, chúng muốn giữ xác để ấp trứng rắn!

Nhiệt độ không cần quá cao, nhiệt độ từ xác thối là đủ rồi!” Mọi người nghe xong lập tức lạnh toát cả người.

Ngô Tà bỗng nhìn xung quanh, đột nhiên thấy lạ: “Kìa, có thấy Hắc Hạt Tử không?” Cảm giác dường như sau khi thấy đạn tín hiệu của Chú Ba vừa rồi là không thấy bóng dáng Hắc Hạt Tử đâu nữa.

Tiểu Ca nói: “Anh ta đi trước một bước rồi!” Nói xong nhìn Trương Thụy Đồng một cái.

Trương Thụy Đồng gật đầu: “Đi đi, bên này tạm thời không có chuyện gì đâu.” So với bên Ngô Tam Tỉnh, khi bị dụ đến gần Xà Mẫu,

chúng thậm chí sẽ bảo vệ dọc đường.

Nói xong bóng dáng Tiểu Ca cũng không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó bóng dáng Phan Tử cũng biến mất theo.

"Đi hết rồi à?" Ngô Tà định đuổi theo nhưng phát hiện hoàn toàn không thấy họ rời đi từ lúc nào.

"Ta cũng đi đây!" Trương Thụy Đồng chỉ về con đường phía trước.

Con đường bên này tạm thời an toàn, không cần thiết phải lao thẳng vào ổ rắn như họ.

Vô tri vô giác, mấy người như những con rối tiếp tục đi thêm vài chục mét.

Trương Thụy Đồng ngẩng đầu, tiếng xì xì xung quanh bỗng dừng lại.

Trong tay cầm thần cấp Phi Hổ Trảo, lúc nào cũng chú ý xung quanh.

Xung quanh yên tĩnh, ngược lại khiến người ta rùng mình.

Lại nghe trên tán cây xung quanh xao động, truyền đến tiếng gọi u u của một người: "Ai đó?" Tất cả đều đứng hình, nhìn nhau cái gì thế này?

"Có khi nào là người của Tam gia không?" Thấy lại bắt đầu đoán mò, Trương Thụy Đồng lắc đầu.

"Ai đấy?" "Cạch ~" Trương Thụy Đồng quăng Phi Hổ Trảo ra, tiếng nói đó bị nghẹn lại trong cổ họng.

Ngay sau đó một con Kê Quan Xà đỏ rực bị Phi Hổ Trảo kẹp chặt lấy đầu.

Đôi mắt đó âm độc nhìn chằm chằm mọi người, nhưng ngay sau đó bị Trương Thụy Đồng chuẩn bị nắm chặt lấy thất thốn (điểm yếu của rắn), ánh mắt bỗng hiện lên vẻ hoảng hốt.

"Ai..." Vừa nới lỏng ra một chút đã nghe trong miệng Kê Quan Xà phát ra tiếng người.

"Rắn tinh sao?" Hồ Ba Nhất thấy con rắn phát ra tiếng người, lập tức cảm thấy con rắn này có chút quỷ dị.

"Loài rắn này vốn dĩ có khả năng bắt chước tiếng người, tiếng người phụ nữ trước đó cũng là do chúng làm ra!" Nói xong tay dùng lực bóp nát thất thốn con rắn.

"Ai..." Trên cây lại truyền ra tiếng nói tương tự, chỉ là ngữ điệu có vẻ vô cùng thống khổ.

Trương Thụy Đồng đưa tay vén một cành cây trên đó ra.

Lập tức lộ ra sau đó là một vùng màu đỏ rực.

"Ngọa tào!!!" Nhìn thấy một vùng bóng rắn đứng thẳng lên, mọi người không nhịn được thốt ra lời chửi thề.

"Sao nhiều thế này?" Lũ rắn này đều trốn sau cây, giống như một đội quân phục kích trong bóng tối.

"Chạy!" Béo hét lớn, những người khác theo bản năng cũng chạy theo.

Số lượng phía sau dày đặc, e là có hàng trăm con, sau một gốc cây đại thụ mà có thể giấu được nhiều rắn đến vậy.

Lại thấy phía sau một vùng huyết hồng vang lên tiếng bay sát đất, tốc độ cực nhanh.

Trương Thụy Đồng trong chớp mắt lao lên phía trước, nhóm Ngô Tà sắp bị đuổi kịp rồi.

Chương 229

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, bỗng nhiên một luồng hỏa quang bùng nổ.

"Đạn tín hiệu!?" Đạn tín hiệu nổ tung, lập tức khiến lũ rắn kia theo bản năng né tránh.

"Sợ lửa sao?" Thấy lũ rắn này cũng giống như rắn thường đều sợ lửa đại hỏa, Trương Thụy Đồng liền lấy ra một món bảo vật khác.

Trong tay Trương Thụy Đồng xuất hiện một cái hồ lô.

Hồ lô này khác thường, trông giống hồ lô bằng ngọc, như phiên bản của hai món thần khí của Sơn Thần.

Trương Thụy Đồng lúc này trong lòng có chỗ dựa, dù bận rộn nhưng vẫn bình tĩnh.

Tuy cũng đang chạy nhưng vẫn có tâm trí chú ý đến bầy rắn phía sau.

"Nhanh!

Đưa súng cho tôi!" Béo vội vàng hét lên về phía sau.

Chạy được vài bước, tuy rằng đều đã dốc hết toàn lực, nhưng chạy nước rút quãng ngắn yêu cầu thể lực rất cao.

Nghe thấy lũ rắn này sợ lửa, mấy người liền lấy quần áo trên người châm lửa.

Nhiệt độ ở đây cao, mặc ít đi một chút cũng không sao.

Trong lúc bôn ba, Trương Thụy Đồng đang nghiên cứu cách sử dụng Hỏa Hồ Lô.

Hiệu quả dường như rất giống với súng phun lửa.

Đối diện với bầy rắn đỏ rực như máu phía sau, ngọn lửa mãnh liệt phun ra.

Lập tức sương mù xung quanh gặp nhiệt đều hóa thành hơi nước bốc hơi vào không khí.

“Lại có một cái máy phun lửa sao?” Béo thấy vậy đại hỉ.

Dùng hỏa công thì món đồ này hiện tại chính là vũ khí tốt nhất.

Súng cũng không bằng súng phun lửa.

Trong ngọn lửa lớn, Kê Quan Xà né tránh không kịp trực tiếp bị nướng chín, thậm chí cháy đen.

Nhưng nhanh chóng, ngọn lửa dần biến mất.

May mà lũ rắn phía sau đứng yên tại chỗ, không tiếp tục xông lên nữa.

“Dùng hết rồi sao?” Béo nhìn chằm chằm vào tay Trương Thụy Đồng, không thấy lửa phun ra nữa.

“Đi.” Trương Thụy Đồng thu Hỏa Hồ Lô lại, ngọn lửa đó quả thực dễ dùng, nhưng dường như cần một khoảng thời gian sau mới có thể tiếp tục sử dụng.

“Lũ rắn kia tạm thời không dám tới đâu, đợi chúng hiểu ra sẽ tiếp tục.” Trương Thụy Đồng sải bước đi vào trong rừng cây bụi.

Bám sát bước chân của mọi người.

Bỗng nhiên, Phan Tử bị thứ gì đó túm lấy một cái chân kéo vào trong rừng.

Béo tay lăm lăm súng.

“Cẩn thận đừng bắn trúng Phan Tử!” Ngô Tà khẽ nhắc nhở: “Nhìn rõ xem thứ đó ở đâu.” Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh, lờ mờ có

thể phán đoán thứ đó thể hình không nhỏ.

"Chẳng lẽ là thứ đó?" "Cái gì?" Hồ Ba Nhất bỗng căng thẳng hỏi.

Chẳng lẽ nơi này còn có quái vật nào khủng bố hơn?

Trong bóng tối, lại thấy một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện.

Đèn pha chiếu tới, thấy một mảng vảy lóe lên trong bóng tối.

Ánh sáng chiếu lên đó, Hồ Ba Nhất nhìn rõ thứ đó.

Đó là một con trăn khổng lồ thô như thùng nước, màu vàng nâu.

So với con trăn tấn công trong thung lũng trước đó không khác là mấy, có lẽ là một trong số chúng.

Con trăn khổng lồ một đòn không trúng liền trực tiếp lao tới định cắn.

"Béo, đưa súng cho tôi!" Trên cây bỗng truyền đến tiếng Phan Tử.

Ngô Tà đại hỉ, hóa ra Phan Tử chưa chết.

Chỉ là trên người có thêm mấy vết thương, máu chảy đầm đìa.

"Nhanh lên!" Béo quăng súng trong tay qua.

Thấy Phan Tử cầm súng nhắm thẳng vào con trăn khổng lồ nổ súng không chút do dự.

Tiểu Ca lao lên rút đao chém vào đầu con trăn.

Đợi mười mấy phút sau, dưới sự hợp lực của hai người, con trăn lật nhào xuống đất, giãy giụa vài cái rồi im bặt.

Phan Tử từ trên cây xuống, người đầy máu, tay vẫn nắm chặt súng.

Chương 230

Đi không được mấy bước, anh ta há miệng nôn ra một búng máu.

“Mau đi tìm Tam gia, cẩn thận lũ rắn đó sẽ...” “Rắn sẽ làm sao?” Ngô Tà hoàn toàn không hiểu anh ta định nói gì.

Không khỏi chửi một tiếng, tiếp tục đỡ Phan Tử bảo anh ta đừng nói nữa.

“Rắn sẽ học tiếng người!” Trong khi những người khác rửa vết thương, Trương Thụy Đồng cũng rửa mặt bên bờ nước.

Lập tức cả người tỉnh táo hẳn lên.

Tiểu Ca hỏi: “Nơi này hình như tôi không chỉ đến một lần!” Đi suốt quãng đường, ta cảm thấy nơi nào cũng vô cùng quen thuộc.

Nhiều ký ức lại dần dần xuất hiện.

“Ta trước đây cũng vậy.” Trương Thụy Đồng nói.

Những ký ức đó trong đầu ta, cũng giống như Tiểu Ca, đang dần dần phục hồi.

Trong não hải thậm chí còn nhớ rõ đường nét khuôn mặt của Tây Vương Mẫu trong bóng tối kia.

“Phải tìm được Tây Vương Mẫu mới có thể hiểu rõ hơn về bí mật của Cửa Thanh Đồng!” Trương Thụy Đồng ngoài ký ức tiền kiếp, những ký ức khác trong đầu cũng chẳng khá hơn Tiểu Ca là bao.

Tiểu Ca gật đầu.

Điều muốn tìm kiếm có lẽ nằm ở chỗ Trương Thụy Đồng.

Việc định làm, có lẽ chỉ có Tây Vương Mẫu mới đưa ra được đáp án.

Hồ Ba Nhất từng ở trong quân đội, biết một số cách xử lý vết thương.

Xé toạc vết thương đùi trái của Phan Tử ra, đúng là thảm không nỡ nhìn, máu trên đó đã ngừng chảy, đóng thành một lớp vảy máu lớn.

Trương Thụy Đồng bước tới xem xét, nói: "Vết thương nhất định phải xử lý, nếu không sẽ bị nhiễm trùng!" Sau khi xử lý xong vết thương, Phan Tử vì quá đau mà ngất đi.

Ngô Tà cầm đèn pin xem xét con rắn kia.

"Hình như giống con trăn tôi gặp lúc trước!" Nhìn con rắn, cuối cùng cũng xác định, trí thông minh của loài này thật sự cao.

"Loài rắn này không những trí thông minh cao mà sức sống còn vô cùng ngoan cường." Trương Thụy Đồng nhìn con trăn vàng lớn kia, hèn gì thuốc trường sinh bất lão của Tây Vương Mẫu cũng sử dụng gen của loài rắn này.

Đèn chiếu vào, con rắn động đậy, vẫn chưa chết hẳn.

Thông qua dạ nhãn, ánh mắt Trương Thụy Đồng nhìn về phía một kiến trúc khổng lồ phía sau.

Kiến trúc đó là một ngôi thần miếu màu đen quy mô cực lớn.

Thần miếu là một kiến trúc nhiều tầng hoàn chỉnh và đồ sộ, Trương Thụy Đồng nhìn qua dạ nhãn mới thấy rõ toàn mạo của nó.

Tiểu Ca khẽ nói: "Toàn bộ quỷ vực, đây có lẽ là kiến trúc được bảo tồn hoàn chỉnh nhất!" Những cột trụ và tường vách trong thần miếu có những phù điêu cổ lão của Tây Vực, khiến người ta cảm thấy vô cùng thần bí.

Đi thêm vài bước, đã tiến vào phạm vi di tích, cây cối xung quanh dần thưa thớt.

Nơi nơi là những hành lang đá, tháp hình vuông không rõ tên.

“Nơi này có thể coi là kỳ tích thứ chín của thế giới!” Ngô Tà chậm rãi đi từ phía sau tới.

“Mau nhìn kìa!” Tiểu Ca dùng tay chỉ, ven bờ có mười mấy cái lều bạt.

“Lều của Chú Ba!” Ngô Tà kích động nói.

Ngô Tà vừa kích động liền định trực tiếp xông lên phía trước.

“Không cần qua đó đâu, bên đó trống không thôi!” Nhìn những cái lều đó, Trương Thụy Đồng trực tiếp nói ra sự thật.

Một dãy lều mới toanh trước mắt lặng lẽ dựng ở đó.

Béo hỏi: “Chú Ba đâu rồi?” Xung quanh lều là một mảnh tử khí, căn bản không thấy bất kỳ dấu vết hoạt động nào của con người.

“Nơi này tiếp cận ổ của Kê Quan Xà, dựng doanh trại ở đây là một quyết định không minh trí!” Doanh trại tĩnh mịch khiến Ngô Tà nhìn mà thấy hoảng sợ.

Kiểm tra mấy cái lều, xung quanh thực sự không có ai ở đó.

Không biết nhóm Ngô Tam Tỉnh đã đi đến khu vực nguy hiểm hơn từ lúc nào.

“Trước đó đạn tín hiệu màu đỏ được bắn ra từ đây.” Ngô Tà đi một vòng quanh doanh trại.

Nhìn một lượt cũng hoàn toàn không đoán ra được lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử cũng đều không thấy bóng dáng.

“Có ký hiệu!” Hồ Ba Nhất nhìn thấy mấy chữ cái đơn giản tạo thành ký hiệu trên hòn đá bên cạnh.

“Tiểu Ca để lại!” Ký hiệu này nhìn qua là biết mới vừa để lại gần đây.

Trong lều, tìm thấy máy phát điện nhưng không thấy bóng dáng đèn điện nào.

“Không có đèn, vậy máy phát điện để làm gì?” Sau khi lục tung xung quanh doanh trại, Trương Thụy Đồng tìm một cái lều ở tạm.

Những người đó chưa về trước, nơi này có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Chương 231

Ít nhất so với việc ngủ bờ ngủ bụi ngoài trời thì thoải mái hơn nhiều.

Phan Tử vẫn đang trong trạng thái bán hôn mê, được đặt trong lều, Béo tháo vết thương ra, bắt đầu khâu lại một cách thuần thục.

"Cậu cũng có tay nghề này sao?" Ngô Tà bị thủ pháp thành thạo kia làm cho chấn kinh.

Béo cười khan hai tiếng: "Mấy cái này đều là hồi tôi đi thanh niên xung phong luyện được đấy." Nhìn Phan Tử đầy thương tích, Ngô Tà có chút bội phục tinh thần không sợ chết của anh ta.

Ngô Tà có chút bội phục nói: "Làm việc đều liều mạng như vậy, hèn gì Chú Ba đi đâu cũng phải mang theo." Hồ Ba Nhất nhìn một cái nói: "Khuynh hướng tự hủy hoại bản thân!

Đối với Chú Ba, anh ta có lẽ tương đương với chiếc phao cứu mạng." Chuyện này Hồ Ba Nhất khá có cảm xúc, anh em tử trận hết, xuất ngũ như bị khai trừ vậy.

Trương Thụy Đồng từ trong lều bước ra nói: "Doanh trại này không an toàn như vẻ ngoài đâu, đợi trời sáng chúng ta sẽ đi!" Béo vừa xử lý xong vết thương cho Phan Tử, đang xức thuốc sát trùng cho mấy con bọ ve trên đùi.

"Nhanh vậy đã phải đi sao?" Dừng động tác lại.

Hiện tại đại khái là hơn ba giờ sáng, khoảng hai ba tiếng nữa trời sẽ sáng.

"Trong bóng tối có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm chúng ta." Trương Thụy Đồng nhìn ra ngoài một cái, luôn có cảm giác có thứ gì

đó trong bóng tối đang rình rập bên này.

Đợi mọi người đều ngủ say.

Đại khái đến ngày thứ hai, khi trời vừa mờ sáng.

Trương Thụy Đồng phát hiện có người đi qua trước lều.

Mở mắt ra, thấy Ngô Tà đang dụi mắt đi về phía trước.

"Ngô Tà?" Nghe tiếng Trương Thụy Đồng, Ngô Tà dừng bước: "Trương gia, ngài có nghe thấy tiếng gì không?" Nghe kỹ, dường như có tiếng gọi u u.

"Tiểu Tam Gia ~" Trương Thụy Đồng nghe thấy lập tức sắc mặt biến đổi: "Không cần đi đâu!" "Vì sao?" Ngô Tà không hiểu.

"Nơi này là ổ Kê Quan Xà, Chú Ba không có ở đây." Trương Thụy Đồng nói xong, nhả ngọn cỏ trong miệng ra: "Không tin thì nghe kỹ đi!" Lời vừa dứt, tiếng nói đó lại xuất hiện lần nữa.

"Tiểu Tam Gia." Hai người đứng tại chỗ một lát cũng không thấy ai xuất hiện.

Trên tảng đá phía trước có mấy dấu chân bùn, từ xa đi tới.

Nhìn những dấu chân đó, Ngô Tà lập tức lạnh cả sống lưng.

Tình hình tương tự như lúc xác A Ninh cử động.

"Trương gia, mấy dấu chân này là thế nào?" Những dấu chân này rõ ràng mới vừa xuất hiện đêm qua.

"Tiểu Ca về rồi." Trương Thụy Đồng thản nhiên nói một câu, sau đó đi về phía lều của Phan Tử.

Quả nhiên Ngô Tà lần theo dấu chân tìm kiếm, cuối cùng nơi đến cũng chính là lều của Phan Tử.

"Có gì ăn không?" Trương Thụy Đồng tùy tay quăng một miếng

thịt bò khô qua.

Trước khi đi trên người không mang theo nhiều lương khô, nhìn bộ dạng này thì trong hơn hai mươi tiếng đồng hồ qua chắc hẳn cậu ta chưa ăn gì.

Ngô Tà định lau vết bùn trên người nhưng bị ngăn lại.

"Trần Văn Cẩm có thể một mình sống đến hiện tại là nhờ lớp bùn trên người này đấy." Chỉ vào lớp bùn trên người, ta nói: "Chỉ cần che lấp mùi vị trên người, lũ rắn kia cơ bản sẽ không phát hiện ra ta đâu!" Rắn rất nhạy cảm với nhiệt lượng, ngoài ra còn có mùi vị, lưỡi rắn có thể cảm nhận được hơi người tàn lưu trong không khí.

Tiểu Ca nói: "Đi theo tôi." Đặc biệt là Ngô Tà, ta nhìn một cái ra hiệu đi theo.

Gần lều bạt, trên một tảng đá xuất hiện một đoạn văn tự: Ta đi tìm lối vào vương cung, vào đó tuyệt đối không có đường lui...

đi mau đừng ở lại!

Béo nhìn xong nói: "Nhìn ngữ khí này, là thư tuyệt mệnh sao?" Nhìn đoạn văn tự đó, Ngô Tà càng không cách nào tiếp tục ở lại trong lều được nữa.

Xung quanh bỗng nhiên tỏa ra một luồng khí màu đỏ.

"Khí này lạ quá!" Ngửi thấy luồng khí kỳ lạ này ta liền nhíu mày.

"Đeo mặt nạ phòng độc vào, chướng khí này gây mù đấy." Sương mù độc màu đỏ nhạt xung quanh xuất hiện nhanh mà biến mất cũng nhanh.

Trương Thụy Đồng không sợ loại chướng khí này, nếu không tận mắt thấy, gần như không cảm nhận được.

Nhưng nhanh chóng, Ngô Tà bỗng phát hiện xung quanh một mảnh

tối đen.

“Tình hình sao thế này, trời tối rồi sao?” Béo huơ huơ tay trước mặt Ngô Tà, phát hiện cậu ta thực sự chẳng nhìn thấy gì cả.

“Trương gia, chuyện gì vậy, tôi bị mù rồi sao?” Ngô Tà bỗng thấy không nhìn thấy gì nữa liền lập tức hoảng loạn.

Trương Thụy Đồng ra hiệu Hồ Ba Nhất đưa cho cậu ta một cái.

“Đeo mặt nạ phòng độc vào là được rồi!” Hồ Ba Nhất bên cạnh đã sớm đeo mặt nạ phòng độc.

Đợi Béo cũng đeo vào xong, một lát sau thị lực mới từ từ khôi phục.

“Vừa rồi rốt cuộc là thứ gì vậy?” Loại sương độc này mang theo một mùi hăng cay, giống như mùi ớt xào vậy.

“Độc vụ ở đây đấy, hít nhiều quá ước chừng bị mù thật!” Lời này cũng không hoàn toàn là nói quá.

Mắt nếu bị độc chướng xâm nhập thì quả thực có nguy hiểm cực lớn.

Chương 232

Đợi mùi vị thực sự tan đi, mọi người cũng ai về lều nấy.

Đồ đạc trong các lều xung quanh đều không kịp mang đi.

Chứng tỏ khi Ngô Tam Tỉnh ở đây đã trải qua một cuộc tập kích bất ngờ.

Một cuộc tập kích đó trực tiếp dẫn đến cái chết của đa số người.

Béo từ phía bên kia nói: "Tìm hết rồi, thức ăn không còn sót lại bao nhiêu, có dấu vết bị người ta lục lọi." Trương Thụy Đồng cũng phát hiện ra, những dấu vết này vô cùng rõ ràng.

"Trần Văn Cẩm đã ở đây." Trương Thụy Đồng vô cùng khẳng định.

Béo thừa nhận thực sự cũng không có ai khác.

Nhưng đúng lúc đó, Hồ Ba Nhất bỗng hét lên: "Tình hình không ổn, Tiểu Ca bị rắn cắn rồi!" Nghe tiếng hét, Ngô Tà chạy tới hiện trường trước.

Tiểu Ca tay ôm ngực, nhìn vị trí bị cắn, chắc là ở đó.

Nhưng Trương Thụy Đồng thản nhiên đứng nhìn một lát: "Cứ để anh ta ở đó đi!" Tiểu Ca có máu Kỳ Lân, chút độc này đối với anh ta không là gì.

Quay đầu bỗng phát hiện một cái lều khác, Trương Thụy Đồng thấy một bóng đen nhanh chóng rời đi.

Tốc độ đó không phải người bình thường có thể làm được.

Ngô Tà hoảng hốt: "Cái gì trong lều vậy?" Trong lòng đang nghĩ, lúc vừa rồi bị mù, chẳng lẽ có thứ gì vào trong lều sao.

Trương Thụy Đồng nói: “Chắc là Trần Văn Cẩm.” Hầu như ngay lúc đó, xung quanh bỗng nghe thấy tiếng hô hấp kèm theo tiếng thở dốc.

Chưa đợi mọi người phản ứng, bỗng nghe một tiếng nổ lớn.

Nghe tiếng lều bạt bên cạnh sụp đổ.

Ngô Tà nghe thấy động tĩnh đó, mặt tức đến xanh mét.

Nghe động tĩnh, vì kích động nên lập tức ôm đầu ngồi thụp xuống.

Những người khác xung quanh cũng làm vậy, ngoại trừ Trương Thụy Đồng.

Đợi đại khái vài phút, thứ đó vẫn luôn không vào lều, ít nhất chứng tỏ tạm thời an toàn.

“Rốt cuộc là thứ gì vậy?” Mọi người ra khỏi lều, Trương Thụy Đồng đi ra ngoài, nhìn chằm chằm vào những cái lều bị đổ sụp xung quanh.

Đứng trên bãi đất trống, xung quanh nơi vốn là lều bạt giờ toàn là đất trống.

Khung cảnh nhất thời có chút hỗn loạn.

Tất cả các doanh trại xung quanh đều sụp đổ, lều bạt đều bị đè nát.

Tiểu Ca phía sau bỗng nhiên ngất đi.

Nhưng Tiểu Ca vừa rồi đã được tiêm huyết thanh, cơ thể đã hồi phục.

Độc tố Kê Quan Xà có lẽ đã ngấm vào cơ thể.

Hoặc có lẽ vì lượng độc dịch có hạn, con rắn cắn Tiểu Ca đã sớm bị chém thành hai đoạn, xác nằm bên cạnh lều.

Tiếng nổ lớn vừa rồi, có một phần là một lối vào giống như thông tới thần điện.

Nhưng cũng chính lúc đó, có vô số Kê Quan Xà từ trong các kẽ hở chui ra.

Tạo thành một triều đại rắn khổng lồ.

Vô số Kê Quan Xà từ kẽ nứt đó chui ra, dần dần quấn lấy nhau.

Như một cột trụ bàn long làm từ rắn.

Béo kinh ngạc: "Có những thứ này, rốt cuộc phải có bao nhiêu con rắn mới làm được như vậy?" Nói xong lập tức khiến người ta rùng mình: "Lũ rắn này sẽ chú ý đến lều bạt!" Ngô Tà không hiểu: "Vì sao phải phá hoại nơi này thành ra thế này?" "Những cái lều đó được bôi bùn đất, ở bên trong đó lũ rắn sẽ không cách nào biết được vị trí cụ thể của chúng ta!" Trương Thụy Đồng nói xong đi vào trong thần điện.

"Đừng ở quá gần nguồn nước, đi theo ta!" Trong thần miếu cũng xuất hiện sự sụp đổ, cơ bản chỉ có thể nhìn ra một hình dáng đại khái.

Kiến trúc hoàn toàn được xây dựng bằng đá đen, tầng dưới bị phá hoại khá nghiêm trọng.

Nhưng đúng lúc đó, Ngô Tà bỗng hét lên một tiếng: "Hình như ở đó có người!" Nhìn kỹ lại thấy một khuôn mặt người ở hướng đó.

Trương Thụy Đồng: "Bên đó hình như có phù điêu!" Khuôn mặt người mà Ngô Tà phát hiện ra nằm trên bức tường đá, trên đó cũng có một số hình vẽ đơn giản.

Trên phù điêu, đầu tiên thấy có tám con ngựa kéo xe.

"Chu Mục Vương?" Béo thắc mắc: "Lão tổng tử trong quan tài ở mộ Lỗ Vương lần trước sao?" Nhìn nội dung bên trên, dường như

đúng là vậy.

“Tê, thật sao, Chu Mục Vương thực sự đã đến Tây Vương Mẫu quốc!” Ngô Tà tiếp tục: “Nhìn bộ dạng này, năm đó Chu Mục Vương đắc xác đã tấn công nơi này.

Nhưng cuối cùng lại thảm bại trở về!” “Hoàn toàn không giống với những gì ghi trong Mục Thiên Tử Truyện...” Trong tranh vẽ có một người phụ nữ tay cầm vật gì đó, đổ thứ gì đó vào tháp đá.

“Nhìn kìa, bên trên là quá trình Tây Vương Mẫu quốc triệu hoán độc xà.” Chỉ tiếc đây là những bức bích họa để lại từ hàng ngàn năm trước.

Dưới ánh mặt trời, nội dung trên các bức phù điêu gần như không thể nhìn rõ.

Chỉ sau khi phủ một lớp bụi than lên trên, những hình ảnh và bóng đổ chi tiết mới dần hiện ra.

Chương 233

Trên phù điêu khắc đầy rắn, một lượng lớn rắn.

"Mọi người có phát hiện không, những nhân xà kia dường như đều là nữ giới?

Hơn nữa còn rất trẻ!" Những khuôn mặt nhân xà đó hầu như đều là những cô bé mới mười lăm, mười sáu tuổi, thậm chí có những đứa còn nhỏ hơn.

Tóc bọn chúng xõa tung, chung sống hòa bình với đám kê quan xà (rắn mào gà).

Tiểu Ca nhìn chằm chằm vào những đồ án nhân xà đó một lúc.

Nhìn đặc điểm của chúng, ngoại trừ việc thân người đuôi rắn, thì những điểm còn lại đều có vài phần tương đồng với Cấm Bà sau khi ăn phải thuốc bất lão.

"Xem ra loài rắn có địa vị cực cao trong vương quốc của Tây Vương Mẫu!" Trương Thụy Đồng quan sát sơ qua một lượt.

"Các ngươi cứ xem phù điêu đi, ta sang bên kia xem thử!" Nội dung trên phù điêu hắn đã sớm nhìn thấu.

Ngô Tà lúc này mới sắp xếp lại ngôn từ, nói: "Lúc trước tôi thấy trong hang rắn ở tháp phương, người ta ném từng cái bình gốm vào, rồi một lượng lớn độc rắn chui vào trong đó..." Đầu người dùng để tế thần vốn là để nuôi độc rắn.

"Trương gia, trước đó kê quan xà lấy Thi Miết Vương làm thức ăn, nội dung miêu tả trên này còn chi tiết hơn." Nhìn kỹ hơn vào đội quân của Chu Mục Vương, Ngô Tà nhận xét: "Chu Mục Vương xâm lược nước của Tây Vương Mẫu, những tòa tháp đá kia có tác dụng

thủ hộ vương quốc này!" Bảo sao trải qua ngàn năm, tòa thành thị này vẫn có thể bảo tồn hoàn chỉnh đến vậy.

Càng về sau, nội dung phù điêu càng phức tạp.

Tầm mắt của Tiểu Ca dời về phía sau, phần trung tâm nhất của phù điêu có một bức đồ hình tròn khổng lồ, là bộ phận hạt nhân của toàn bộ tác phẩm.

Trên đó là một con rắn khổng lồ được bao quanh bởi rất nhiều kê quan xà.

Ngô Tà thốt lên: "Mãng xà song lân và kê quan xà đang đánh nhau!" "Không phải, là giao phối." Tiểu Ca chạm tay vào nét chạm khắc đá.

"Hai loại này vốn cùng một giống!

Loại mãng xà song lân kia là kê quan xà đực!" Trương Thụy Đồng thuận miệng nhắc thêm một câu về loại chim gọi là Lão Bảo, một loại chim mà hình thể của con đực và con cái chênh lệch cực kỳ lớn.

Ngô Tà nghe xong chậm rãi gật đầu.

"Kỳ lạ!" Con rắn khổng lồ bị vây ở giữa trông giống một cái cây, nhưng lại không thấy bóng dáng con rắn mẹ nào.

"Là...

Long sao?", trong hình vẽ, một đàn kê quan xà đang đẩy con mãng xà khổng lồ thực hiện giao phối.

"Thật sự có Xà Mẫu tồn tại!" "Tất nhiên là có, chỉ là nơi Xà Mẫu ở chính là hạt nhân bí mật mà ta cần tìm!" Con Xà Mẫu đó là con kê quan xà khủng khiếp nhất, tác dụng của nó là thủ hộ bên cạnh khối vẫn thạch.

"Rắn sống theo bầy đàn xã hội sao?" Trong sự kinh ngạc của Ngô Tà, Trương Thụy Đồng đã đi xong một vòng quay lại.

Một dải phù điêu lớn, vô cùng hùng vĩ, đồng thời cũng khiến mấy người bọn họ kinh sợ.

"Đám rắn này, chẳng khác gì thần linh của khu rừng này!" "Không phải, thần linh thực sự chính là Tây Vương Mẫu, người đã nuôi dưỡng đám rắn này!" Trương Thụy Đồng chỉ xuống phía dưới: "Thứ ta cần tìm đều ở dưới đó." Thần miếu phía dưới tổng cộng có năm tầng, nhưng ba tầng dưới cùng đều đã bị bùn lầy lấp kín.

"Thực vật ở đây yếu ớt quá, theo tôi thấy, con Xà Mẫu kia e là chết rồi!" Bàn Tử nghe xong cũng gật đầu tán thành.

Nếu không, với con rắn lớn như thế, bọn họ cũng chẳng đủ tự tin để đi tiếp.

Đối với lời tự an ủi này, Trương Thụy Đồng cũng lười giải thích.

Đến lúc cần thấy tự nhiên sẽ thấy.

Bàn Tử nói: "Trong lều còn lại không ít đồ hộp, tôi nấu một nồi, chúng ta ăn tạm trước đã!" Ngô Tà quay đầu lại thì thấy Trương Thụy Đồng đang ngồi bên cạnh châm một điếu thuốc.

"Trương gia, ngài không ăn sao?" Trương Thụy Đồng hất cằm, "Có khách đến rồi!" Trước đó đã hẹn gặp lại Trần Văn Cẩm, chắc là bà ấy đói rồi mới mò vào bao tìm đồ ăn.

"Đi theo ta." Trương Thụy Đồng đứng dậy, Tiểu Ca và Ngô Tà lập tức buông đồ hộp trên tay xuống đi theo.

Mặt trời lặn xuống, hoàng hôn buông phủ, bóng đen kia lục lọi trong lều một lúc, chỉ tìm thấy vài hộp đồ và nước uống.

Tiểu Ca nói: "Phải tìm cách giữ bà ấy lại, lương thực chắc đã cạn kiệt rồi, tối nay nhất định phải ở lại đây!" Trần Văn Cẩm không hề ngốc, ngược lại còn rất thông minh, bà ấy cảnh giác quan sát xung quanh, Bàn Tử hầu như không phát hiện ra điều gì.

“Đi thôi.” Theo tiếng nói của Trương Thụy Đồng, ba người bọn họ liền bao vây Trần Văn Cẩm ở giữa.

Nhìn kỹ lại, khuôn mặt đó trông còn trẻ hơn cả lúc trước, giống như một cô gái mười bảy mười tám tuổi, không biết có phải là ảo giác tâm lý hay không.

Trần Văn Cẩm nhìn một lượt rồi quay đầu chạy.

Thấy bà ấy chạy về phía đầm lầy, Trương Thụy Đồng hơi do dự nhưng ngay sau đó liền đuổi theo.

“Tiểu Tam Gia!” Đuổi theo Trần Văn Cẩm một lúc thì mất dấu, nhưng đúng lúc đó lại nghe thấy âm thanh kỳ quái kia.

“Kê quan xà!” Trương Thụy Đồng dặn: “Đừng đi hướng đó, đi theo ta bên này.” Nhưng chạy không được bao lâu, họ đột nhiên xông vào giữa đầm lầy.

Chỉ trong chớp mắt, Tiểu Ca đã biến mất.

“Đây là đâu?” Ngô Tà kỳ quái nhìn quanh.

“Phòng chứa xác!

Cũng có thể gọi là phòng ấp trứng.” Đây là nơi kê quan xà dùng thi thể để ấp trứng rắn, đám kê quan xà xung quanh có nhiệm vụ thủ hộ nơi này.

Nhìn những thi thể trước mắt, trên người họ mặc quân phục hành quân.

Trông khá giống đồ của Bàn Tử và Hồ Ba Nhất.

Chương 234

“Là người đi cùng Chú Ba.” Trương Thụy Đồng nói.

Xem ra đội quân đó phần lớn đã gặp bất trắc.

Người chết ở đây nằm rải rác khắp nơi.

Doanh trại vắng tanh bên trên, có lẽ những người đó sau khi bị kê quan xà cắn chết đã bị tha xuống đây.

“Mau đi thôi, thi thể đặt ở đây thế nào cũng có kê quan xà!” Ngô Tà không mang theo đèn pin, chỉ có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt để tiến bước.

“Trương gia, ánh sáng ở đây yếu như vậy, sao ngài có thể đi nhanh thế?” Tuy nhìn không rõ xung quanh nhưng vẫn thấy được bóng dáng của Trương Thụy Đồng.

Hành động của hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bóng tối.

Dưới chân là những xác chết nằm la liệt, cơ thể cứng đờ, tay vươn ra khỏi mặt bùn, phần còn lại đều bị chôn vùi bên dưới.

Ngô Tà chợt nhớ tới chuyện Bàn Tử từng kể về “Dạ nhãn”.

“Tôi nghe nói có người tên Trần Ngọc Lâu, bẩm sinh có đôi mắt ban đêm, trong đêm tối vẫn nhìn rõ mọi thứ, Trương gia, chẳng lẽ ngài cũng...” Nói đoạn, anh nhìn sang Trương Thụy Đồng, thấy hắn không phủ nhận liền coi như đã mặc nhận.

Về vấn đề này, Trương Thụy Đồng cũng không có ý định né tránh.

Có những chuyện sớm muộn gì người ta cũng biết.

Họ vừa đi vừa né tránh những thi thể dọc đường.

Thi thể ở đây quá nhiều.

“Đây là sào huyệt của kê quan xà, đóng quân ở đây thì kết cục đã định trước rồi!” Trương Thụy Đồng nhìn những thi thể xung quanh, hắn đã sớm quen với cảnh này nên không có nhiều cảm xúc.

Đặc biệt là những người này hắn đều không quen biết, trong đó phần lớn là người của Cầu Đức Khảo.

“Những người này đều bị rắn cắn, liệu họ có biến thành nhân xà không?” Ngô Tà nhìn chằm chằm vào những người chết, thi thể đều cứng đờ, hoàn toàn khác với tình huống của A Ninh trước đó.

“Chẳng lẽ A Ninh là hậu nhân của nước Tây Vương Mẫu?” Nghe suy đoán này, Trương Thụy Đồng hơi khựng lại nhưng không trả lời.

Đi đến tận cùng con đường, họ thấy một đám kê quan xà đỏ rực đang quấn quýt lấy nhau, ở giữa là một cái đầu to béo.

“Bàn Tử!” Trương Thụy Đồng hạ thấp giọng: “Đám rắn đó đang nhét trứng vào trong người cậu ta!” Ngô Tà nghe vậy lập tức nhìn sang, thấy trong miệng Bàn Tử đầy chất nhầy hồ dán.

Bàn Tử hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

Hai người nấp phía sau quan sát động tĩnh của đám rắn.

“E là sau khi ta xuống đây, chúng đã tập kích doanh trại!” Sau lời của Trương Thụy Đồng, Ngô Tà lập tức phản ứng: “Vậy là Trần Văn Cẩm đang cứu tôi?” Có lẽ vì không biết trong số Hồ Ba Nhất và Bàn Tử có “người” của đối phương hay không nên bà ấy mới chỉ dẫn dụ một mình anh ra ngoài.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: “Có lẽ chỉ là bà ấy đói quá thôi!” Trần Văn Cẩm có lẽ đã cạn lương thực thật, cho nên mới mạo hiểm xuất hiện để tìm đồ ăn.

Nếu còn không ăn gì, có khả năng bà ấy sẽ trực tiếp tiến vào không gian vẫn thạch.

Bàn Tử bị quăng mạnh xuống đầm nước, đàn rắn lập tức tản ra.

Chờ kê quan xà biến mất hoàn toàn, hai người mới từ bóng tối bước ra.

Trên người họ bôi đầy bùn, đám rắn căn bản không nhận ra.

"Để tôi xem thử." Ngô Tà bước lên phía trước, Bàn Tử là người mạng lớn, chắc không dễ gì xảy ra chuyện.

Bước tới nơi, anh thấy Bàn Tử bị ngâm trong nước không hề nhúc nhích.

Trương Thụy Đồng nhìn vào cổ Bàn Tử, phát hiện đã bị rắn cắn.

"Chết rồi sao?" Ngô Tà không dám tin vào mắt mình.

"Chưa đâu." Trương Thụy Đồng bắt mạch, "Vẫn còn mạch, chưa chết!" Cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, trên người Bàn Tử không hề dính một chút bùn nào, nhưng toàn thân đều ướt sũng.

"Bên ngoài chắc vừa mưa xong." Trương Thụy Đồng lật ngược Bàn Tử lại, "Mau giúp cậu ta nôn ra, trong bụng toàn là trứng rắn!" Không chỉ trứng rắn, có khả năng còn có một lượng lớn rắn con đã nở.

Ngô Tà trực tiếp dùng tay móc họng, chỉ nghe một tiếng "oẹ".

Bàn Tử vừa ho vừa nôn kéo dài một lúc lâu, sau đó đôi mắt mới chậm rãi mở ra.

"Mẹ nó!" Vừa tỉnh lại đã mắng ngay: "Khó chịu quá, đám rắn kia nhét cái gì vào mồm Béo gia thế này?" "Nhìn thì biết." Trương Thụy Đồng chỉ tay, đống trứng rắn nhầy nhụa dưới đất khiến Bàn Tử nhìn xong lại nôn tiếp.

Bàn Tử lập tức vơ một nắm bùn trét lên mặt.

"Sao tôi lại ở đây?" Sau khi tỉnh táo lại, cậu ta hỏi.

“Lúc tôi đuổi theo Trần Văn Cẩm thì thấy cậu nằm đây, trên đó đã xảy ra chuyện gì?” Ngô Tà hỏi.

Bàn Tử thở dài một tiếng, đột nhiên trợn to mắt nhìn ra phía sau, “Ngọa tào, tình hình gì đây?” Không biết từ lúc nào, xung quanh đột nhiên tràn ngập một luồng sương mù màu đen.

Trong đó, một số thi thể dường như đang cử động.

“Chuyện gì vậy?

Thi biến sao?” Luồng khí đen bốc lên từ đầm nước nhanh chóng bao phủ hoàn toàn xung quanh.

Ngô Tà lắc đầu: “Không biết, vừa nãy tôi thấy trạng thái các thi thể ở đây đều rất kỳ quái, chẳng lẽ là vật sống?” Ngô Tà vừa dứt lời, liền thấy bùn dưới đầm không ngừng xao động.

Chương 235

Dường như có một thứ gì đó khổng lồ đang hoạt động dưới lòng đất.

"Có thứ gì đó sắp trồi lên rồi!" Bàn Tử vừa mới phục hồi được một chút, yếu ớt nói: "Vừa thoát miệng hổ lại vào hang sói..." Càng lúc càng nhiều khí đen tràn ra.

"Hình như có con rắn rất kỳ quái đang múa may bên trong!" "Kỳ lạ, chẳng lẽ là cùng loại với Cẩm Lân Mãng?" Bàn Tử và Ngô Tà nhìn chằm chằm về hướng đó, lặng người chờ thứ dưới đất trồi lên.

Trương Thụy Đồng vỗ vai hai người: "Còn không mau chạy!" "Xà Bách..." Xung quanh toàn sương đen, chỉ dùng tai nghe cũng có thể đoán ra đó là thứ gì.

Nhìn thấy Xà Bách xuất hiện, hắn có chút bất ngờ.

Chỉ là không ngờ ở đây lại có một cây lớn như vậy.

"Cái cây Xà Bách này, liệu có phải cây Xà Bách của Chu Mục Vương vốn là được mang ra từ đây không?" Bất kể là Thi Miết hay Xà Bách, đều giống như những thứ chỉ có ở nước Tây Vương Mẫu.

Trong bùn lầy tiếp đó xuất hiện một vòng xoáy, cuốn thi thể vào rồi lại nhả ra.

"Đừng hít thở, đám khí đen này có khả năng là độc khí hình thành từ lá cây mục nát dưới đáy!" Ngô Tà phản ứng lập tức bịt mũi nhắc nhở, quay đầu lại đã thấy Trương Thụy Đồng và Bàn Tử đeo mặt nạ phòng độc từ lâu.

Mặt nạ của Trương Thụy Đồng lúc nào cũng mang theo bên mình, giờ mới có dịp dùng đến.

Không phải vì sợ độc, mà thực sự cái mùi khí này quá khó ngửi!

Độc khí ngày càng nhiều, mấy người họ không dám nói chuyện tiếp.

Khí đen lan tràn dưới chân, dường như có thứ gì đó đi theo.

Một bóng đen gần như trong nháy mắt đã quấn chặt lấy cành cây họ đang đứng.

Căn bản không có thời gian phản ứng.

Khí đen vừa ập đến, Ngô Tà vì hít phải một lượng nhỏ nên cổ họng cảm thấy đau đớn.

Tiếp đó, tiếng nước dưới đầm lầy càng lúc càng lớn, giống như có thứ gì đó đang áp sát dưới chân.

Trong làn khí đen, xuất hiện những đốm đen kỳ quái, to như con bọ đậu.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm bóng đen kia, cảm giác giống như một con người.

Nhưng cách thức di chuyển đó căn bản không giống người.

Ba người đứng yên lặng, cố gắng giảm thiểu tiếng động hết mức có thể.

Tiếp đó Ngô Tà vỗ vỗ Trương Thụy Đồng, chỉ tay về phía Bàn Tử.

Đôi mắt Bàn Tử lúc này đột nhiên chảy máu, trông vô cùng khủng khiếp.

Bàn Tử cũng vẻ mặt quẫn bách, không ngừng lau máu.

Thấy hành động đó, hai người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra có khả năng là độc rắn phát tác.

Tuy nhiên trạng thái của Bàn Tử lại rất kỳ quái, toàn thân mềm nhũn như không có xương, thậm chí có chút giống A Ninh lúc trước.

Tiếp đó hai người đột nhiên bị bóng đen kéo một cái, trực tiếp rơi xuống đầm nước.

Trương Thụy Đồng thực hiện một cú lộn nhào tránh được bóng đen tập kích.

Hai người ngã xuống nước, chưa hiểu chuyện gì thì một bóng đen khác lại xuất hiện.

Họ bị quăng quật trong nước, nghe tiếng bọt khí sủi lên ùng ục.

"Trương gia đâu rồi?" "Không biết nữa, vừa chớp mắt đã không thấy đâu!" Khí đen dần tản đi, hai người mới vừa mở miệng nói chuyện.

"Lối vào ở dưới nước!" Trương Thụy Đồng thấy hai người bị Xà Bách lôi kéo, liền hiểu rõ vị trí lối vào Vương Mẫu Cung.

Hắn cũng trực tiếp nhảy xuống nước.

Cây Xà Bách đó có lẽ từ trong Vương Mẫu Cung vươn ra săn mồi.

Trong nước có một lượng lớn dây leo, vừa né tránh chúng, hắn vừa bám theo phía sau.

Sâu dưới đầm nước là một con thạch thú đang há miệng khổng lồ.

Dòng nước bên dưới mang theo sức hút cực lớn.

Ngô Tà và Bàn Tử chưa hiểu chuyện gì đã bị cuốn đi trước một bước.

Thuận theo dòng nước chảy xuống, họ bị vòng xoáy quay cho hoa mắt chóng mặt.

Không biết đã qua bao lâu, họ mới ngoi lên khỏi mặt nước.

Xung quanh nghe tiếng nước chảy gào thét kịch liệt.

Bốn phía có thể chạm vào vách giếng trơn tuột, Ngô Tà bật đèn mỏ lên.

"Trương gia?" Cách đó không xa, Trương Thụy Đồng đang quan sát mọi thứ xung quanh.

Tiếng nước kịch liệt phía trước như rồng gầm, làm đui tai nhức óc.

Chương 236

Phía trước lại là một đoạn dốc xuống, Ngô Tà mới đi vài bước đã lảo đảo lăn xuống dưới, trực tiếp rơi vào một hốc trống.

Trương Thụy Đồng đi theo sau, bên cạnh chính là một bể chứa nước dưới lòng đất.

Xung quanh là những cột nước khổng lồ từ bể chứa dội xuống, giống như một cửa xả lũ khổng lồ, bọt nước bắn tung tóe.

"Chúng ta giống như mấy con gián bị xả xuống bồn cầu vậy, bị cuốn xuống tận dưới này!" Ánh đèn chiếu về phía trước, thấy có một cái miệng thú lớn.

Quanh miệng thú khổng lồ có một lượng lớn cành cây khô bị tắc nghẽn, có lẽ là do tích tụ lâu năm.

Phía trước đột nhiên truyền đến một âm thanh quái dị: "Không còn thời gian nữa!" "Ai đó?" Ngô Tà nhìn về phía Trương Thụy Đồng, "Trương gia có nghe thấy tiếng động không?" Trương Thụy Đồng nhìn về phía trước một cái, rồi lại nhìn Ngô Tà.

Thấy ánh mắt như nhìn kẻ ngốc của Trương Thụy Đồng, Ngô Tà cảm thấy mọi chuyện dường như không hề đơn giản.

"Chẳng lẽ là..." "Lại là kê quan xà sao?!" Ngô Tà sắp phát điên rồi, mỗi lần tưởng chừng sắp tìm thấy Chú Ba thì lại phát hiện kê quan xà đang bắt chước tiếng người.

"Không còn thời gian nữa!" Đột nhiên lại có một tiếng người rõ ràng vang lên.

Bàn Tử đột nhiên từ bên kia lăn xuống, "Ngọa tào!" Sau khi nhổ sạch lá cây và bùn trong miệng, Ngô Tà phát hiện tiếng nói đó phát ra

từ hướng Bàn Tử lăn tới.

Nguyên tưởng là người của Chú Ba, không ngờ lại là một phen mừng hụt.

"Con rắn biết câu nói đó, ít nhất chứng tỏ phía trước từng có người nói câu này!" Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, Ngô Tà bừng tỉnh đại ngộ: "Đúng thế, ít nhất chứng tỏ tôi tìm đúng hướng rồi." Nghe lời này, Ngô Tà như được tiêm máu gà.

Không có tin tức đôi khi lại là tin tức tốt nhất, ít nhất chứng tỏ Chú Ba đã đi vào nơi sâu hơn.

Ba người thuận theo nguồn âm thanh tìm tới.

"Tiểu Tam Gia?" Âm thanh đó lại xuất hiện lần nữa.

Lần này ngữ khí lại có chút thay đổi.

"Mẹ nó, lại là kê quan xà, lũ rắn này thật phiền phức!" Trương Thụy Đồng gia tăng tốc độ tiến bước, Ngô Tà đuổi theo, dùng một tràng tiếng Trường Sa mắng: "Nói thật, ta thấy lạ lùng, liền dùng tiếng Trường Sa mắng một câu: Cái đồ chim mẹ nhà mày, còn chưa xong sao?" Âm thanh phía trước đột nhiên dừng lại.

Trong một đường hầm, một đôi mắt đỏ rực đang nhìn chằm chằm ra ngoài.

Đó là một khuôn mặt người mục nát, đang nhìn họ trân trân.

Đôi mắt đó bị nhuộm đỏ bởi máu, thỉnh thoảng có những tia máu lan tràn.

"Cái thứ gì vậy, là người sao?" Ánh đèn mỏ chiếu lên, lập tức soi rõ khuôn mặt đó.

Đó là một khuôn mặt vô cùng dữ tợn, bị ngâm trong nước đến mức trương phồng, phần dưới khuôn mặt bị một thứ gì đó xé toạc ra

một vết rách lớn.

Một cái lưỡi dài thò ra khỏi miệng, trông giống như một con rắn lớn mục nát.

"...

Nhân xà cộng sinh sao?", "Không giống, cả hai đều chết rồi mà cũng cộng sinh được sao?" Ngô Tà vừa nói xong đã bị phủ định.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm người phía trước, nhìn bộ dạng chắc là người của Cửu Môn, chết không bao lâu thì thi biến.

Khuôn mặt đó nhìn họ đầy oán độc, Ngô Tà theo bản năng lùi lại, nói: "Trương gia, cái roi đánh xác của ngài cho tôi mượn dùng chút?" Bàn Tử đưa qua một khẩu súng, nói: "Nhân xà chưa chắc đã là tống tử, hay là cứ nổ hai phát thử xem?" Trương Thụy Đồng nói: "Cứ quan sát đã, hai người lao lên khống chế nó trước!" Quần áo của Bàn Tử thấm đẫm nước, nặng như chì, đi lại vô cùng gian nan.

"Đợi đã, có lẽ chỉ là thi thể bình thường thôi!" Nhìn đôi mắt thi thể đầy vẻ máu me, có lẽ do trúng độc rắn trước khi chết mà thành.

Tình hình của Bàn Tử cũng tương tự, nếu không thanh trừ độc rắn, sớm muộn gì cũng chết trong không gian ngầm này.

Thi thể kia đột nhiên cử động, múa may cái lưỡi dài ngoằng.

"Ra tay đi!" Trương Thụy Đồng quát khẽ một tiếng.

Hai người lập tức xông lên.

Bàn Tử dùng súng đè cái lưỡi đó lại, ngồi bệt xuống đất.

Cái xác bị ngồi đè lên ma sát, chất lỏng kỳ lạ trong thi thể bị ép ra ngoài.

Nhìn con nhân xà trước mắt, trạng thái rất giống với con mãng xà khổng lồ lúc trước.

Cho dù vết thương đầy mình, nó vẫn có thể bò được.

Một cái lưỡi đỏ rực đột nhiên cắn về phía Trương Thụy Đồng.

Hắn rút kiếm, một chiêu chém đứt con rắn dài.

Con rắn bị đứt một nửa dường như vẫn còn cử động được, nó giãy giụa rồi lại lao tới cắn.

"Cẩn thận!" Bàn Tử nhất thời kích động làm rơi xẻng sắt.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng nhặt xẻng lên, một xẻng đập xuống, lập tức đập con rắn đỏ thành thịt nát.

Cái chết thê thảm như bị xe tải nghiến qua vô số lần.

Đến khi quay người lại, con nhân xà kia đã biến mất không dấu vết.

"Tống tử đâu rồi?" Bàn Tử hỏi: "Biết chạy trốn sao, lẽ nào thật sự không phải tống tử?" Đúng lúc đó, từ dưới nước đột nhiên nhảy lên một con kê quan xà, không ngừng phát ra tiếng kêu "lạc lạc lạc".

Ngô Tà quay đầu nhìn lại thì nghe thấy một giọng nói u uất.

Chương 237

"Tiểu Tam Gia?" Tận tai nghe thấy giọng nói, Ngô Tà trợn tròn mắt: "Thật sao!" Chuyện rắn biết nói người quả thực là chuyện viển vông, chưa từng nghe thấy.

Bàn Tử ho khan hai tiếng, nói: "Chúng ta đang ở địa bàn của Tây Vương Mẫu, thời cổ đại đây là tiên cảnh, rắn biết nói hai câu cũng chẳng có gì lạ!" Độc rắn trong người chưa thải ra hết nên cậu ta vẫn còn rất suy yếu.

Tiếp đó lại nghe thấy một âm thanh kỳ đặc khác.

"Tiểu Tam Gia?" Lần này giọng nói mang theo âm hưởng Trường Sa.

"Mẹ nó, có cả giọng Trường Sa luôn sao?" Rõ ràng là một chuyện vô cùng khủng khiếp, nhưng nghe xong lại khiến người ta dở khóc dở cười.

Trương Thụy Đồng nói: "Loại rắn này trí lực cao, đi theo ta suốt dọc đường, nghe nhiều tự nhiên học được thôi!" Hắn vừa nói vừa chú ý động tĩnh dưới đáy nước.

Vừa nãy dưới nước thấp thoáng thấy một bóng người, chỉ là có chút không chắc chắn.

Tay cầm xẻng sắt, loại rắn có sức sống cực mạnh này, đứt đầu vẫn có thể tấn công.

Đao kiếm chưa chắc đã dùng tốt bằng xẻng sắt.

Dưới đáy nước đột nhiên vọt lên một bóng người, trong tay ánh hồng quang lóe lên, nổ một phát súng về phía kê quan xà.

Viên đạn chuẩn xác bắn trúng con rắn, nó đột nhiên phát ra tiếng

kêu thét cực kỳ khó nghe.

Một tiếng chát vang lên, cái đầu rắn bị một xẻng đập nát bét.

Máu rắn và thịt rắn vương vãi đầy đất.

"Ngô Tam Tỉnh, không định ra sao?" Trương Thụy Đồng hướng về phía bên cạnh nói một câu.

"Người đó là Chú Ba của tôi?" Ngô Tà không dám tin nhìn về hướng đó.

Nhìn bóng người màu trắng, phản ứng đầu tiên của anh thậm chí còn tưởng là quái vật xuất hiện.

Ngô Tam Tỉnh có chút ngượng ngùng bước ra, "Trương gia!" Sau đó nhìn về phía Ngô Tà, "Thằng ranh con này, sao không nghe lời thế hả?" Ông ta vội vàng tiêm huyết thanh cho Bàn Tử, rồi hỏi: "Trương gia, những người khác đâu rồi?" "Đều ở phía sau cả." Trương Thụy Đồng đáp.

Có điều chắc là sắp gặp được rồi, với thực lực của họ, không đến mức dễ dàng gặp chuyện đâu.

"Đám rắn này tà môn quá, kê quan xà có thể bắt chước tiếng người để dẫn dụ ta đi...

Ở cái nơi quỷ quái này, lão tử suýt chút nữa bị chúng vờn chết!" Nói xong, ông ta lật Ngô Tà lại: "Đừng cử động, cởi áo ra!" "Cởi áo?

Để làm gì?" Ngô Tà vừa định hỏi thì bị Ngô Tam Tỉnh thúc giục: "Đừng hỏi nhiều, lát nữa sẽ biết!" Vừa lật ra, Ngô Tam Tỉnh đã mắng: "Mẹ nó, thật sự có sao?" Tiếp đó nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết như tiếng trẻ con từ sau lưng truyền lại.

Ngô Tam Tỉnh bảo Ngô Tà quay lưng lại, rồi ông ta ngồi xuống bên cạnh.

“Đừng động, cứ nằm sấp ở đó!” Trương Thụy Đồng ngồi bên cạnh, cảm thấy chỗ nào đó có chút quái lạ.

“Sau lưng tôi có gì sao?” Ngô Tam Tỉnh bảo anh đừng nói chuyện.

Phía sau truyền đến tiếng bật lửa.

“Gì cơ?”, Trương Thụy Đồng nhìn kỹ lại, lập tức nheo mắt.

Ngô Tà cảm nhận rõ ràng trên sống lưng có thứ gì đó đang ngoe nguẩy.

Nghe một tràng tiếng kêu như trẻ con vang lên, âm thanh đó khiến người ta nổi da gà.

Ngô Tam Tỉnh dùng lửa hơ sau lưng, tiếp đó có thứ gì đó từ lưng tuột xuống.

“Xuống rồi, tránh ra hết đi!” Trương Thụy Đồng nhìn qua một cái: “Kê quan xà vừa mới nở!” Những con rắn nhỏ này trong suốt, chỉ khi hút no máu mới biến thành màu đỏ rực.

Trương Thụy Đồng dẫm mạnh xuống, giẫm nát mấy con kê quan xà nhỏ thành cám rồi mới nhấc chân ra.

“Cái này là sao vậy?” Ngô Tà hoàn toàn không ngờ trên người mình lại có nhiều rắn nhỏ đến thế.

Chú Ba quẳng cho Ngô Tà một bộ đồ bó sát, nói: “Mặc cái này vào, rồi thắt chặt cổ áo và ống quần lại!” “Mấy con kê quan xà nhỏ này sao lại có màu trắng?” Ngô Tam Tỉnh nói: “Rắn con mới nở, da chưa cứng, nãy cậu ở trong phòng ấp trứng rắn.

Chúng sẽ lập tức bám lên người, hầu như ai cũng bị dính cả.” Một người mặc đồ lặn bên cạnh nói thêm: “Loại rắn này sẽ dùng răng cắn chặt vào da, lúc đầu sẽ thấy đau, sau đó lưng sẽ bị tê liệt, chúng nhân cơ hội chui vào trong thịt.

Chúng hút máu cậu, đợi lớn lên độc tính mạnh rồi mới chui ra khỏi cơ thể, lúc đó kê quan xà mới có màu đỏ!" Cách trưởng thành của loại rắn này giống hệt như ký sinh trùng.

Ngô Tà nhìn lũ rắn mà vẫn còn sợ hãi.

Tiếp đó lại có thêm một nhóm người từ miệng giếng đi ra, trong đó có Hắc Hạt Tử.

"Tam Gia, bên kia hoàn toàn không thông, không có cách nào ra ngoài thì tính sao?" Ngô Tam Tỉnh thở dài nói: "Không còn cách nào khác, ở đây không thể tiếp tục nán lại được." Mắng Ngô Tà một câu rồi nói tiếp: "Cho người xuất phát đi!" Trương Thụy Đồng đột nhiên cũng đứng dậy.

"Có thứ gì đó tới rồi!" Tiếng "lạc lạc lạc" vang lên rõ mồn một, ở sâu dưới lòng đất này, đâu đâu cũng thấy rắn hoạt động.

Xung quanh đông người, nghe tiếng rắn kêu, mọi người lập tức cảnh giác.

Ngô Tam Tỉnh nói với Trương Thụy Đồng: "Trương gia, bạn của ngài trước đó tôi có gặp trên đường, chắc là không có nguy hiểm đâu!" Người ông ta nhắc tới chắc là Hồ Ba Nhất.

Biết họ an toàn, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghe tiếng rắn kêu, xung quanh đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

Khắp nơi là rêu khô và dây leo, phía trên có một số rễ cây còn sống.

"Đúng rồi, ở đây có Xà Bách hoạt động, cũng phải cẩn thận đấy!" Ngô Tam Tỉnh nhắc tới Xà Bách, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Chương 238

Vì thứ đó mà cấp dưới của ông ta đã chết không ít.

Mọi người lập tức thuận theo rễ cây trên vách giếng mà leo lên.

Xung quanh thấp thoáng thấy một số lớp da rắn đã đen lại, số lượng cực nhiều, trong đó có cả một ít da mới.

Gần đây chắc chắn có một lượng lớn kê quan xà đang hoạt động.

Ngô Tà cảm thán: "Nơi này có thể so với thành cổ La Mã, không ngờ lại biến thành một hang rắn lớn như vậy!" Số lượng kê quan xà ở đây nhiều đến mức khó có thể tưởng tượng nổi.

"Đám rắn này ở đây hầu như không có thiên địch, nếu không phải vì thức ăn có hạn thì số lượng của chúng còn nhiều hơn nữa!" Nước Tây Vương Mẫu từng là một quốc gia hùng mạnh như vậy, thế mà không biết vì lý do gì cũng bị diệt vong.

Bàn Tử nói: "Theo tôi thì chưa chắc, nếu không sao quốc gia này lại diệt vong?" Bàn Tử đã qua cơn nguy kịch, cũng mạng lớn mà sống sót.

Đi trong đường hầm một hồi lâu, cuối cùng cũng thấy một luồng hỏa quang.

Phía trước là một bể chứa nước khổng lồ, do sáu bảy cái bể nước dạng bậc thang liên kết thành.

Xung quanh là những xà đá và cột đá, không gian kiến trúc vô cùng bàng đại.

Giữa các thạch quật hình thành nên những dãy hành lang dài.

Ngô Tà nhận xét: "Ở đây chắc là nơi thần miếu dùng để cử hành

một loại nghi thức nào đó!" Trương Thụy Đồng tỉ mỉ quan sát xung quanh, không gian lớn như vậy mà không có gì cả, quả thực có chút kỳ quái.

Xung quanh đồng thời đặt một số hình bùn để đánh lạc hướng kê quan xà.

Có cả lưu huỳnh dùng để đuổi rắn.

Khi có người tháo giày ra, một mùi hương kỳ lạ lan tỏa.

Ngô Tà bịt mũi: "Dùng cả lưu huỳnh, cái mùi này thì rắn nào dám vào!" Mùi vị quả thực hôi đến lạ lùng.

Trương Thụy Đồng ngồi bên cạnh, thấy Ngô Tà có một đống câu hỏi muốn hỏi.

Trong đó nhiều nhất là về cuốn băng ghi hình.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Trần Văn Cẩm chắc cũng gửi cho ông một cuốn băng chứ?" Hắn cũng không hỏi thừa thãi, thủ đoạn của Ngô Tam Tỉnh không đời nào lại không biết chuyện này.

Thứ trong tay ông ta chắc là nhiều nhất trong số mấy người họ.

Ngô Tà lập tức hỏi: "Chú Ba, chú cũng có băng ghi hình sao?

Bên trong quay cái gì thế?" Ngô Tam Tỉnh bất lực thở dài, quả nhiên không giấu nổi vị tiền bối này.

Trương Thụy Đồng nói: "Đưa video cho ta xem qua một chút, đặc biệt là nội dung quay sau cánh cửa Thanh Đồng!" "Sau cửa Thanh Đồng sao?" Ngô Tà đầy hứng thú.

Gì cơ, có người đã quay được hình ảnh sau cửa Thanh Đồng sao?

Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm Ngô Tà nói: "Ta không có ý giấu diếm, Văn Cẩm gửi thứ này cho ta, thực ra là có lý do của bà ấy!" "Lý do gì?" Bên đống lửa, Ngô Tà nhìn trân trân vào Chú Ba.

“Ta nói ra liệu cháu có tin không?” Ngô Tà thở dài một tiếng: “Chú Ba, cháu thực sự mệt mỏi rồi, giờ cháu thực sự không nhìn thấu được chú nữa, chúng ta đừng diễn kịch với nhau nữa được không?” Ngô Tam Tỉnh cười khàn khàn: “Ta làm thế tự nhiên có lý do bất đắc dĩ của ta, đợi sau khi ta tìm được bà ấy rồi hãy hỏi!” Trương Thụy Đồng cắt lời: “Không cần biết tin hay không, Văn Cẩm ta đã gặp rồi, giờ ta chỉ muốn xem nội dung đoạn băng thôi.” Trong đó ghi lại một đoạn hình ảnh sau cửa Thanh Đồng, có lẽ là ghi lại về một thế giới khác sau cánh cửa.

Ngô Tam Tỉnh thở dài, lấy từ trong hành lý ra một chiếc máy tính xách tay.

“Chuyện này ta không cách nào hình dung được.” Ngô Tam Tỉnh nhìn sang Trương Thụy Đồng, “Điện không còn nhiều, tranh thủ thời gian mà xem!” Trương Thụy Đồng nhận lấy máy tính mở ra, nhìn màn hình khởi động quen thuộc, hóa ra Ngô Tam Tỉnh đã chuyển nội dung băng ghi hình vào ổ cứng.

Ngô Tam Tỉnh giải thích: “Ta nhờ một tên đàn em chuyển băng thành file máy tính, tốn của ta tận ba trăm tệ đấy...” Sau khi Trương Thụy Đồng mở file, ông ta bổ sung thêm: “Video này ta đã xem cả trăm biến rồi, căn bản không nhìn ra gì cả, cũng đừng hy vọng quá nhiều!” Vừa nói xong, Trương Thụy Đồng lườm một cái khiến ông ta im bặt, rồi click mở video.

Trong video âm thanh vô cùng tạp loạn, Hắc Hạt Tử ngồi phía sau cũng lặng lẽ quan sát.

“Tiếng nước sao?” Ngô Tà tiếp tục xem.

Video có vẻ được quay bên cạnh một dòng nước xiết.

Trong video truyền đến vài tiếng sấm rền trầm đục.

“Tiếng sấm sao?” Nghe kỹ lại, phát hiện tiếng sấm dường như chứa đựng một tần suất đặc biệt nào đó.

Tiếp đó là tiếng thở dốc của ai đó, có vẻ như họ đang đi rất mệt mỏi.

Tiếng bước chân đi trên những đống đá.

Sau đó lại là tiếng nước.

Ngô Tà nhớ lúc nãy Trương Thụy Đồng nói video được quay trong cửa Thanh Đồng.

Vậy đây chính là thế giới sau cửa Thanh Đồng sao?

Bàn Tử ghé sát vào: “Đợi đã, nham thạch xanh sao?” “Nếu thời cơ đúng, sau cánh cửa đó là một thế giới khác!” Ngô Tà ra hiệu mọi người tiếp tục xem nghiêm túc.

Camera trong hình ảnh không ngừng rung lắc.

Khoảng hai mươi phút sau, tiếng nước mới dần dịu lại.

Trong video truyền đến giọng một người phụ nữ: “Đây là đâu?

Tôi đã ra ngoài chưa?” Xung quanh không có ai trả lời, bên cạnh lại vang lên tiếng người đòi thuốc lá.

Thuốc lá chưa thấy đâu, bên cạnh lại truyền đến tiếng kim loại rơi xuống đất vang giòn.

Chương 239

“Rốt cuộc tôi đang đi đâu đây?” Trong video lại truyền đến giọng nói đầy vẻ bất nhẫn.

Màn hình luôn tối đen, lúc quay chắc là không dám bật đèn.

Tiếp đó nghe trong video có tiếng gọi: Nghe kìa, có tiếng động, lũ đó lại tới rồi!

Video đột nhiên im bặt.

Nghe kỹ lại, có thể nghe thấy một tiếng tù và, âm thanh ngày càng gần.

Dựa vào âm thanh đó, có thể phán đoán đại khái là đội quân mặt ngựa đó chắc chắn đang hành quân.

Âm thanh kết thúc, lại là tiếng nước và bóng tối vô tận.

“Kết thúc rồi sao?” Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau, thực sự chẳng thấy được gì cả.

Nhưng Trương Thụy Đồng trước đây đã vào đó một lần, chỉ là chưa đi sâu vào, bên trong e rằng còn có không gian sâu hơn nữa.

Phía trước có người vội vã đi qua.

Trương Thụy Đồng đứng dậy: “Có manh mối mới rồi, đi xem thử thôi.” Bên kia cũng là một cái trì, bên trong đầy cát bụi.

Người của Ngô Tam Tỉnh đã bắt đầu đào xuống trước một bước.

“Đi thôi.” Trương Thụy Đồng thấy động tĩnh bên dưới đã ngừng, liền trực tiếp nhảy xuống.

Ngô Tà nhìn Hắc Nhãn Kính: “Cả ngày đeo kính râm thế này có nhìn rõ không đấy?” Hắc Hạt Tử cười: “Đeo vào còn nhìn rõ hơn là

không đeo!" Đường hầm bên dưới giống như các hốc Phật, trên tường có những hốc lõm.

Bên trong là một đống kén bùn khô, dính chặt với rễ cây xung quanh.

Trương Thụy Đồng nhìn qua rồi thản nhiên nói: "Đừng chạm vào những người chết đó!" "Người chết sao?" Ngô Tà nhìn kỹ một cái kén hơi bị hư tổn, bên trong lộ ra một đoạn xương trắng.

"Khúc chi táng (táng tư thế co chân), cũng là một loại mộ táng!" Hắc Nhãn Kính giải thích: "Xây dựng công trình loại này sẽ có người chết, đây có lẽ chỉ là nô lệ bị bắt từ các nước khác, chết thì chôn cất sơ sài, bên vạn lý trường thành cũng có cảnh này." Tiếp tục đi về phía trước, bên dưới có một vết nứt không lớn, chỉ vừa cho một người cúi mình đi qua.

Sau khi đi qua, họ lại thấy nhiều kén bùn hơn.

Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm vào mấy ký hiệu chữ cái tiếng Anh trên tường.

"Tiểu Ca đã từng đến đây!" Ngô Tà nhìn kỹ, "Ký hiệu cũ!" Ngô Tam Tỉnh nói: "Mấy tên đàn em lần này đều là ta tìm giữa đường, chẳng đứa nào nghe lời ta cả, ta phải luôn đề phòng tụi nó giở quẻ..." Phàn nàn xong, ông ta tiếp tục nhìn về phía trước.

Trương Thụy Đồng nhìn ký hiệu một cái, rồi lại nhìn về hướng ký hiệu chỉ dẫn.

"Ký hiệu không chỉ có một cái." Ngô Tam Tỉnh đang tỉ mỉ giới thiệu những người đi cùng cho Ngô Tà, ngữ khí chi tiết như đang trối trăng chuyện hậu sự.

Nhìn vào các ký hiệu bên cạnh, chính xác mà nói có ba cái ký hiệu.

Có người gạt rễ cây ra, khi nhìn thấy bức phù điêu trên tường phía

sau, là một bức phù điêu hình rắn lớn như cự long.

"Bên này có ký hiệu!" Đột nhiên có người hét lên.

Mắt Trương Thụy Đồng đột nhiên nhìn sang hướng khác, từ trong một lối thông đạo giếng bắn mạnh ra một con mãng xà khổng lồ.

Nó quấn chặt lấy người đó giữa không trung.

Một con mãng xà vừa mới hoàn thành lột da, toàn thân đỏ rực như máu, trông còn khủng khiếp hơn cả con mãng xà màu nâu vàng lúc trước.

"Nổ súng!" Phía sau lập tức có người gầm lên, rồi tập thể nã đạn về phía con rắn.

Con mãng xà đau đớn, lập tức nổi điên, quật mạnh người đó vào tường.

Cái đuôi rắn khổng lồ quất một cái, trực tiếp hất văng mấy người ra xa.

Có mấy người hoảng thần, trực tiếp vắt chân lên cổ mà chạy.

Ngô Tam Tỉnh nộ mắng: "Ổn định lại, đừng chạy!" Trương Thụy Đồng nhìn một cái, nói: "Đừng hét nữa, những người này bị dọa mất mật rồi." Thực ra, nếu mọi người đồng lòng nổ súng vào con mãng xà thì Long Vương gia cũng bị bắn thành cái sàng.

Hắc Nhãn Kính kéo Ngô Tam Tỉnh đi, Ngô Tam Tỉnh hét lên: "Thiên Chân, mau chạy đi!" Ngô Tà nhìn lại, thấy sau lưng Ngô Tam Tỉnh một đám bóng đen lớn đột ngột ập tới.

"Cẩn thận phía sau!" Ngô Tà vừa hét xong, mạnh mẽ quay đầu lại thì thấy mười mấy con kê quan xà to như miệng bát đang dựng đứng, như một đợt thủy triều đỏ rực tràn tới.

"Lũ rắn này bị tiếng súng thu hút rồi, lát nữa sẽ còn nhiều hơn!"

Chỉ nghe Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính cười nói: “Nhiều quá, sắp trụ không nổi rồi!” Trạng thái của anh ta như thể đang phát điên vậy.

Quay lại nhìn Bàn Tử không biết từ lúc nào đã vỗ vai Trương Thụy Đồng giục mau rút lui.

Nhìn cục diện trước mắt, Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm Ngô Tà.

“Các ngươi đi trước đi, ta phải đi gặp Trần Văn Cẩm!” Hắn nhớ Trần Văn Cẩm vẫn luôn âm thầm đi theo xung quanh.

Một luồng hồng quang lóe lên, có người bị trực tiếp kéo vào trong hang, tiếp đó tiếng thảm thiết không dứt bên tai, âm thanh ngày càng khủng khiếp.

Ngô Tà kiểm tra súng trong tay, mắng: “Mẹ nó, hết đạn rồi!” “Đi tìm bùn lầy đi.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Trương Thụy Đồng, Ngô Tà liền dồn hết tâm trí vào chuyện tìm bùn.

Khi quay người, mấy con rắn đang áp sát đều bị đập chết trực tiếp trên mặt đất.

Cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Nhìn Trương Thụy Đồng bên này rồi lại nhìn những người khác đang tháo chạy, hình thành một sự phản sai rõ rệt.

Ngô Tà còn đang ngẩn ngơ, Trương Thụy Đồng nhìn la bàn một cái, rồi tiên phong chạy đi.

Chương 240

Chạy qua liên tiếp mấy ngã rẽ, thấy một vết nứt trên vách giếng, hắn trực tiếp chui vào.

"Ở đây!" Lúc đó, Ngô Tà đang hoảng loạn chạy phía sau.

Thấy có một lượng lớn kê quan xà truy đuổi, trong đống bùn lầy đột nhiên có một bóng người ẩn hiện.

Trương Thụy Đồng nhìn qua liền ngẩn người.

Là Trần Văn Cẩm, nhìn bộ quần áo đang buộc trên một thi thể bên cạnh.

Đó là một chiếc nội y và quần áo của bà ấy, được ném ra xa để dụ đám kê quan xà.

Trương Thụy Đồng cũng lập tức lao xuống.

Mắt nhìn chằm chằm người bên cạnh, Trần Văn Cẩm nhận ra sự chú ý khác thường, quay đầu nhìn lại sự chú ý của Trương Thụy Đồng.

Khắp mặt đầy bùn cũng có thể thấy rõ cả khuôn mặt đỏ bừng đến tận cổ.

Sống mấy chục năm, dù sao bà ấy cũng chỉ là một đại cô nương, làm sao đã trải qua chuyện này.

Kê quan xà sau đó tha quần áo rời đi, trên đó mang theo hơi thở loài người của Trần Văn Cẩm.

Sau khi đám rắn đi xa, Trần Văn Cẩm mới ló đầu ra.

"Đưa quần áo của cậu cho tôi, rồi quay đầu đi chỗ khác." Nghe giọng nói đó, Trương Thụy Đồng liền quăng cái áo ngắn tay qua.

Thực ra, chỉ nhìn thoáng qua thôi, cái gì cần biết cũng đã biết hết rồi.

"Xong rồi." Khi Trương Thụy Đồng quay người lại, thấy một người vóc dáng nhỏ nhắn đang đứng bên cạnh.

Ngay sau đó không lâu, một bóng người khác đuổi tới.

Ngô Tà nhìn hai người trước mặt.

Trương Thụy Đồng lộ nửa thân trên, còn Trần Văn Cẩm đang mặc áo của hắn.

"...?" Chuyện này quả thực có chút không biết giải thích thế nào.

Trương Thụy Đồng nhìn ra phía sau, lấy ra Hỏa Hồ Lô, trực tiếp đẩy Ngô Tà ra.

Vừa rồi bên ngoài có quá nhiều kê quan xà, trong đó có cả Huyết Mãng, loại mãng xà có sức sống kiên cường đến mức biến thái.

Hướng về phía vết nứt, một ngọn lửa đột ngột bao phủ hoàn toàn lối đi.

Trần Văn Cẩm nhìn chằm chằm ngọn lửa lớn phía sau, lộ vẻ kinh ngạc.

Khi Ngô Tà quay đầu lại, mấy con kê quan xà đã biến mất.

Chỉ còn lại một đống tro tàn dưới đất, bao gồm cả rễ cây bên cạnh cũng bị thiêu thành tro.

Nguyên tưởng mình sẽ biến thành như Bàn Tử, không biết làm sao tìm huyết thanh, Ngô Tà nhìn cảnh tượng trước mắt liền thở phào một cái.

"Đám rắn này gặp phải Trương gia cũng đúng là đen đủi tám đời!" Ngô Tà nói đùa một câu.

Khi nhìn lại Trần Văn Cẩm bên cạnh, vẻ mặt anh lại trở nên nghiêm túc.

Cảnh tượng vừa rồi lại khiến anh cảm thấy có chút quái lạ.

Trần Văn Cẩm nhìn anh đầy an ủi, nói: "Lớn thật rồi!" Nhìn Trần Văn Cẩm với vẻ ngoài mười bảy mười tám tuổi trước mắt.

Bà ấy nói tiếp: "Lần cuối gặp cháu, cháu còn đang ngồi bệ xí cơ!", nói rồi bà ấy đưa tay lên miệng, phát ra tiếng kêu "lạc lạc lạc".

Tiếp đó Trương Thụy Đồng từ một lối thông đạo khác dẫn Muộn Du Bình ra ngoài.

Thấy Tiểu Ca cũng ở đó, Ngô Tà lập tức cảm thấy mình bị người ta lừa rồi.

"Cùng một hội cả sao?" Anh nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, Tiểu Ca, Trần Văn Cẩm, ba người đều là những sự tồn tại không già đi, đều đang tìm kiếm một số đáp án.

Tiểu Ca lắc đầu không nói, cũng chẳng có gì hay để nói.

Trần Văn Cẩm nhìn về phía Trương Thụy Đồng, sắc mặt hơi hồng lên: "Tôi với cậu ấy thanh bạch." Trương Thụy Đồng cũng gật đầu, nhưng từ ánh mắt của Ngô Tà, hắn thấy rõ chữ 'không tin'.

"Ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì không?" Ngô Tà bị những bí ẩn này làm cho đau hết cả đầu.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thét thảm thiết và tiếng súng.

Tiểu Ca tặc lưỡi một cái: "Nếu nổ súng, sẽ thu hút toàn bộ rắn tới đây." Trương Thụy Đồng nói: "Hiện giờ không phải lúc nói chuyện, chúng ta rời khỏi đây trước!" Trương Thụy Đồng chỉ một hướng, bảo những người khác đi theo.

Ngô Tà cũng chỉ có thể lẳng lặng đi theo, ít nhất trong ba người trước mắt, người anh tin nhất là Trương Thụy Đồng.

"Chúng ta đi đâu, có đi hội hợp với Chú Ba không?" Trần Văn Cẩm lắc đầu: "Tôi không còn thời gian nữa, nước xung quanh ngày càng ít đi, nhưng khi không còn nước, tòa thành thị này mới là đáng sợ nhất!" Phải biết rằng, Kỳ Môn Độn Giáp vốn bắt nguồn từ đây, Thăng Long Thất Truyền hơn bốn ngàn cục Kỳ Môn Độn Giáp trận đều là thứ Tây Vương Mẫu giỏi nhất.

"Tại sao?" Ngô Tà hơi không chắc chắn hỏi: "Lẽ nào là vì Kỳ Môn Độn Giáp?" Trần Văn Cẩm nói: "Đừng coi thường Kỳ Môn Độn Giáp, toàn bộ thành thị này đều dùng Kỳ Môn Độn Giáp để thiết kế, người đi vào chưa từng thấy ai có thể sống sót trở ra." Bà ấy chỉ xuống phía dưới: "Bí mật lớn nhất đã ở ngay gần đây rồi, không muốn đi xem sao?" Nghe lời miêu tả đầy mê hoặc này, Trương Thụy Đồng nói: "Là bí mật chung cực nhất của Tây Vương Mẫu phải không?", Trần Văn Cẩm không hề ngạc nhiên gật đầu.

Đi theo lâu như vậy, bà ấy cũng đã âm thầm quan sát từ lâu, tự nhiên biết đối phương biết rất nhiều chuyện.

Bốn người gia tăng tốc độ, hang đạo phía trước không quá phức tạp, ngã rẽ cũng ít.

Thêm vào đó trên người mấy người đều đã bôi đầy bùn, kê quan xà hoàn toàn không chú ý tới.

Chương 241

Điểm này có lẽ đội của Ngô Tam Tỉnh đều không biết.

“Đây là hang động tự nhiên, e là ít có người đến!” Trong nham thạch phía trước truyền đến tiếng vỗ cánh.

Hiển nhiên nước xung quanh đều đang hội tụ về một nơi.

Phía dưới chắc là nơi hạt nhân nhất của nước Tây Vương Mẫu.

Trương Thụy Đồng bảo Tiểu Ca cống hiến bộ quần áo ra, trét bùn lên rồi dùng đá vụn chặn hai đầu lối đi.

“Có một ít bùn đất, đối với kê quan xà thì lối này coi như bị phong tỏa.” Đám rắn này nhạy cảm với mùi vị, nhưng trí lực dù cao vẫn có khiếm khuyết.

Cách này chỉ có tác dụng dưới lòng đất.

Trên mặt đất tứ thông bát đạt, hầu như không có nơi nào có thể làm được như vậy.

Trần Văn Cẩm ngạc nhiên nhìn hắn một cái: “Cậu cũng biết cách này sao?” Sau đó bà ấy đi nhặt củi sinh hỏa.

Dưới này có một lượng lớn rễ cây khô héo, việc nhặt củi thực sự quá dễ dàng.

Trần Văn Cẩm nhìn họ, nói: “Hiện tại có thể hỏi được rồi!” Ngô Tà không hề ngạc nhiên mà hỏi trước về chuyện Tây Sa hải để mộ.

Tuy trước đó cũng đã biết một chút, nhưng trong lòng vẫn còn thắc mắc.

“Tôi biết người ở dưới đó có thể không phải Chú Ba của tôi, vậy Chú Ba thực sự của tôi đâu?” Ngô Tà lấy ra bức ảnh hải để mộ lúc

trước.

“Nếu người trên đó là Tạ Liên Hoàn, vậy Chú Ba tôi đâu?” Trần Văn Cẩm chỉ vào bức ảnh đó, nói: “Chú Ba quả thực không có trên đó, nhưng cháu đừng quên, chụp ảnh cũng cần có người chụp chứ.” Nghe vậy, Ngô Tà cũng từng nghi ngờ vấn đề này, giờ thì hiểu rồi.

Nếu câu chuyện là Tạ Liên Hoàn, vậy người thông qua quan hệ vào đội khảo cổ thực chất chính là Chú Ba.

Trần Văn Cẩm gật đầu: “Cháu nói không sai, Chú Ba ở hải để mộ khi đó đã hoán đổi thân phận với người khác, nếu cháu nhớ kỹ lại sẽ biết.” Ngô Tà đột nhiên toát mồ hôi lạnh.

“Nhưng, tại sao phải hoán đổi?” Trương Thụy Đồng xen vào: “Mọi chuyện đều là vì cái nhà họ Uông luôn ẩn nấp trong bóng tối đó, bao năm qua nhà họ Uông luôn âm thầm thao túng mọi chuyện của Cửu Môn.” Những chuyện này Trần Văn Cẩm đều không biết, nhưng nghe Trương Thụy Đồng nói vậy, bà ấy mới sực tỉnh.

“Đây là thật sao?” Tiểu Ca nói: “Là thật, bà còn nhớ thân phận của tôi và Trương gia không?” Trần Văn Cẩm có chút khó tin nhìn Trương Thụy Đồng, nói: “Trương, Trương gia, là ông nội của Phật Gia sao?” Tiểu Ca gật đầu, lại nhìn về phía Ngô Tà, thấy Ngô Tà cũng gật đầu nói: “Văn Cẩm a di, tuy rất khó tin, nhưng đó quả thực là thật.” Bà ấy hiện giờ cũng là thân xác không già, phần nào có thể hiểu được loại thể chất huyết mạch trường thọ biến thái này.

Trương Thụy Đồng tiếp tục: “Thân phận của ta cứ tạm gác sang một bên, sau khi vào viện dưỡng lão, các người bị người nhà họ Uông âm thầm quan sát, cũng là vì cái đó.” Tiếp đó hắn hỏi: “Còn bà, còn nhớ Hoắc Linh không?” Ngô Tà chậm rãi gật đầu.

Bà ấy vẻ mặt khổ sở nói: “Đó chính là dáng vẻ cuối cùng của tôi!” “Từ sau lần cuối trở về từ Tháp Mộc Đà, tôi bắt đầu thay đổi, biến

thành một con quái vật!" "Tôi cũng vậy..." Nói rồi bà ấy vén phần tóc phía sau ra, trong một thời gian ngắn mà tóc của bà ấy đã dài đến mức không thể tin nổi.

Nhìn mái tóc dài đó, Ngô Tà lập tức toát mồ hôi hột.

"...

Giống hệt quái vật tóc của Hoắc Linh sao?", "Xin lỗi, tôi..." vừa thốt ra lời, anh đã nhận ra mình lỡ lời.

"Cũng không thể trách cháu." Trần Văn Cẩm u u thở dài nói: "Lúc đầu khi tôi phát hiện ra, tôi cũng cảm thấy không thể tin được." Bà ấy nhìn sang Trương Thụy Đồng, nhưng không hề thấy một chút gợn sóng nào trong mắt hắn.

Điều đó khiến bà cảm thấy tâm kinh, có lẽ do tuổi tác quá lớn, khiến con người này đối với bất kỳ chuyện gì cũng không còn nhiều cảm xúc.

Tuy nhiên Trương Thụy Đồng dường như nhìn thấu tâm tư của bà, nói: "Của bà là thi hóa phải không?" Trần Văn Cẩm theo bản năng gật đầu.

"Không sai, thi hóa, một loại khiến cơ thể bỏ qua bước 'tử vong', trực tiếp từ 'người sống' biến thành một cái 'xác chết'." "Mọi chuyện đều có liên quan đến Uông Tạng Hải." Bà ấy chậm rãi kể lại quá trình bị người ta truy sát sau đó.

"Thực ra, người gửi băng ghi hình cho cháu không phải là tôi." Ngô Tà nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Người nhà họ Uông sao?" "Đúng vậy." Trần Văn Cẩm nói: "Nguyên bản tôi gửi cho Cầu Đức Khảo, không ngờ lại lạc vào tay cháu." Trương Thụy Đồng nói: "Mục tiêu của Uông gia cũng giống như Uông Tạng Hải, muốn nghiên cứu kỹ thuật trường sinh hoàn mỹ nhất." Ngô Tà, Tiểu Ca đều bị đối

phương kéo vào một phần của kế hoạch.

Cô nàng A Ninh đó chính là người báo cáo mọi chuyện cho Uông gia.

Bà ấy đột nhiên nắm lấy tay Trương Thụy Đồng nói: "Ngài không phải là một mắt xích trong kế hoạch, có lẽ có cách để phá vỡ tất cả!" "Nơi này là điểm kết thúc của tôi, của ngài, của Linh, và cả Tạ Liên Hoàn, nhưng không phải của ngài!" Nghe lời nói kích động, Trương Thụy Đồng bóp nhẹ bàn tay mềm mại của bà ấy.

Sau đó nói: "Đây không phải điểm kết thúc, ngược lại, đây là một khởi điểm khác." Trương Thụy Đồng nói: "Ta có cách có thể xoa dịu quá trình thi hóa." Trần Văn Cẩm vốn dĩ biểu cảm khổ sở đột nhiên ngẩn ra: "Ngài đang đùa sao?" Trương Thụy Đồng nhìn một cái, tạm thời không muốn giải thích nhiều.

Mọi chuyện sẽ dần có đáp án.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, tiếp đó là tiếng ho khan: "Bên trong có người không?" Nghe giọng nói, Trương Thụy Đồng nói: "Bàn Tử." Giọng nói đó không thể quen thuộc hơn.

Nghe tiếng bước chân có vẻ không chỉ có mình Bàn Tử.

Ngô Tà lập tức gọi: "Cẩn thận, rắn đó, rắn ở đây biết nói tiếng người!" Bên ngoài tường truyền lại tiếng nói: "Chẳng lẽ là Thiên Chân sao?" Bức tường bị dỡ ra, phía sau xuất hiện một cái đầu béo.

Đứng phía sau là Hồ Ba Nhất, Hoắc Tú Tú khắp mặt đầy bùn, biểu cảm trông có chút quái dị.

Trần Văn Cẩm nhìn chằm chằm một hồi, không nói gì.

Có lẽ là không biết nên nói gì.

Bàn Tử chỉ chỉ mấy tên đàn em phía sau, nói: "Vừa nãy trên đường

tôi đã dạy họ cách đuổi rắn.

Có điều Chú Ba không theo kịp, bị rắn cắn rồi, vừa mới tiêm huyết thanh xong." Đứng ở ngoài chắc họ cũng đã nghe được một lúc rồi.

Trương Thụy Đồng nghe ra tiếng bước chân của chủ nhân là Bàn Tử nên không vạch trần.

Ngô Tam Tỉnh được người ta khiêng vào, trên cổ có hai vết răng rắn cắn.

Ông ta nhìn nhìn Trần Văn Cẩm rồi lại nhìn Ngô Tà, toàn thân run rẩy.

Trần Văn Cẩm bước tới, khẽ nói: "Trương gia đã nói cho em biết sự thật rồi, không cần giấu diếm nữa, em không trách anh đâu!" Miệng ông ta mấp máy, nước mắt trào ra, muốn nói nhưng lại không phát ra tiếng, có vẻ rất sốt ruột.

"Chú Ba." Ngô Tà lại gọi một tiếng, nhưng thấy ông ta đã trực tiếp ngất đi.

Chương 242

Trương Thụy Đồng: "Đi thôi, để ông ấy nghỉ ngơi một lát." Lúc đó đột nhiên nghe phía sau có người gọi: "Ở đây có một đạo thạch môn!" Mấy người vây lại xem, phát hiện dưới đáy bể chứa nước có một phiến đá.

Trên đó có hai cái vòng sắt.

Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh nói: "Tôi nhìn sơ qua, bên dưới chắc chắn có điều bí mật!

Nhìn bộ dạng thì là một động thạch nhũ tự nhiên, xung quanh có cửa đá." Xung quanh dường như không thấy dấu vết của rắn, mọi người tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Nghe nói không có rắn, những người ở đây đều muốn xuống dưới xem thử.

"Bên dưới tình hình không rõ ràng..." Ngô Tà định ngăn cản nhưng bị Trương Thụy Đồng chặn lại.

"Cứ mặc họ đi, toàn một lũ liều mạng cả, sẽ không nghe lời ta đâu!" Ánh mắt Trương Thụy Đồng lạnh lùng quét qua một lượt.

Mấy người phía trước đó không có hào quang nhân vật chính như Ngô Tà, đi xuống chắc chắn là chết không nghi ngờ gì.

Vừa xuống đến dưới, liền thấy một không gian khổng lồ.

Bàn Tử cười nói: "Hơ hơ, đúng là có điều bí mật thật!" Những người khác đều xông xuống dưới.

Trần Văn Cẩm ra hiệu khoan hãy đi: "Những người này bị Chú Ba lừa đi nạp mạng, cứ để họ đi trước đi." Bàn Tử bắn một phát đạn chiếu sáng ra ngoài.

Toàn bộ không gian lập tức được soi rạng.

"Đây e rằng là nơi sâu nhất của Tháp Mộc Đà rồi!" Ngô Tà nhìn chằm chằm xung quanh, bị chấn kinh bởi mọi thứ trước mắt.

Thiết Diện Sinh mọi thứ đều tìm được từ trong Tháp Mộc Đà, trong đó bao gồm cả Ngọc Y trên người Ngọc Dũng.

Trong không gian rộng mở trước mắt, có một lượng lớn vị trí giống như sân bóng đá.

Từng bậc từng bậc một, trên mỗi bậc đều đặt ngay ngắn một cái Ngọc Dũng đen kịt với tạo hình cồng kềnh.

San sát nhau, vòng này qua vòng khác, không có chỗ nào trống.

Ngô Tà thốt lên: "Tôi đột nhiên nhớ tới hang chứa xác ở Vân Đỉnh Thiên Cung, cũng có bố cục y hệt thế này!" Nơi này quả thực có bố cục tương đồng cao độ với núi Trường Bạch, ngay cả hang chứa xác cũng giống hệt nhau.

Trước mắt là một không gian khổng lồ, với vô số Ngọc Dũng như thế.

"Đây là thánh địa của vương quốc Tây Vương Mẫu!" Văn Cẩm nói.

Nhìn tình hình này, nơi đây chắc là nơi cử hành một loại nghi thức thần bí nào đó, hoặc là nơi tu luyện.

Bàn Tử nói: "Nơi này cũng nát quá rồi, mấy hoàng tộc Tây Vương Mẫu lại chọn cái nơi này sao?

Có mấy cái điêu khắc đá..." "Đó không phải điêu khắc đá đâu, nhìn cho kỹ đi, đó là Ngọc Dũng!" Hồ Ba Nhất lập tức lên tiếng đính chính.

Trương Thụy Đồng nói: "Tất cả cẩn thận một chút, đám Ngọc Dũng này không giống với những cái trước đó đâu." Tây Vương Mẫu

đặt những kẻ mặt ngựa đó ở đây, tuy mặc Ngọc Dũng nhưng mục đích không phải để trường sinh.

Khi có ngoại nhân xâm nhập, chúng sẽ trực tiếp hóa thành Huyết Thi.

Ngô Tà không nhịn được hít một hơi lạnh: "Mỗi cái kén này, chẳng lẽ bên trong đều là xác sống sao?" Trong mộ Lỗ Vương, mỗi cái xác sống sẽ biến thành một Huyết Thi.

Mà xác sống thời Tây Vương Mẫu, chỉ cần sơ sẩy một chút, tất cả mọi người sẽ chết ở đây.

Bàn Tử gan lớn, định xông lên nhưng lập tức bị gọi giật lại.

"Bàn Tử, đừng chạy lung tung!" Hoắc Tú Tú nhíu mày trừng mắt.

Suốt dọc đường đi có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Khó khăn lắm mới sống sót, nếu lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì bao công sức coi như đổ sông đổ biển.

Trương Thụy Đồng chậm rãi bước tới, đứng bên cạnh Bàn Tử nhìn vào bên trong một cái.

Bàn Tử: "Trương gia, bên trong hình như là xác khô." Trương Thụy Đồng gật đầu, lại nhìn mấy cái bên cạnh, cũng đều bị phong khô cả.

"Đại tỷ đầu nói không sai, chỗ này chắc là nơi tu luyện thật." Bàn Tử vẻ mặt ghét bỏ: "Mẹ kiếp, một đống thứ khô khốc, chẳng lẽ là chúng tiên dưới tòa Tây Vương Mẫu sao?" Nếu là vậy thì quá vô lý.

Ngô Tà nói: "Không giống lắm, Ngọc Dũng trong cung Lỗ Vương, thi thể bên trong là vật sống, còn đây toàn là xác khô." Bàn Tử định đưa tay ra sờ thì bị Trương Thụy Đồng đập mạnh vào tay.

"Đừng chạm vào!" Hắn nhíu mày.

Sau đó quay người đi kiểm tra đám khí cụ bằng đồng bên dưới.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng của hệ thống. 【Ký chủ đã tiếp cận Tây Vương Mẫu.】 Đám khí cụ đồng bên dưới to lớn vô cùng, đứng dưới nhìn lên là một khối liền mạch, tạo hình kỳ đặc.

"Mỗi cái khí cụ bằng đồng ở đây đều có tác dụng riêng." Trần Văn Cẩm kích động nhìn.

Thấy phía trên có những vết hằn sống động như thật, có một lượng lớn dấu vết sử dụng.

Những dấu vết đó đều chứng minh, nơi này năm xưa là một nơi vô cùng quan trọng của vương quốc.

"Đây chính là luyện đan thất trong truyền thuyết, nó thực sự tồn tại!" Trần Văn Cẩm gần như kinh ngạc đến ngây người.

Bà ấy đi về phía bàn đá ở giữa.

Trương Thụy Đồng cũng đi về hướng đó.

Chương 243

Hắn nói: "Ngẩng đầu lên xem đi." Thứ thực sự gây chấn kinh còn ở trên đầu cơ.

Đám người vừa xuống kia, người thì nhìn đông kẻ thì nhìn tây, căn bản chẳng biết thứ gì mới là đáng giá.

Phía trước có một cái tinh bàn làm bằng đá, bên trong la liệt những điểm nhỏ như quân cờ.

Giống như đại diện cho muôn vàn vì tinh tú trên trời, trên mỗi điểm nhỏ đều có một viên tiên đan màu đen tuyền.

Khi Trương Thụy Đồng nhìn kỹ thì nghe Ngô Tà nói: "Trước đây tôi cũng thấy tiên đan, nhưng không nhiều đến thế này?" "Cái gì?

Trường sinh bất lão dược sao?" Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói lạ, có mấy tên đàn em dẫn người tới.

Ngô Tà định giải thích nhưng Trương Thụy Đồng ra hiệu đừng đa sự.

Có kẻ nhìn chằm chằm nhóm Ngô Tà nói: "Khi Ngô Tam Tỉnh còn ở đây thì còn nể mặt vài phần, giờ ông ta không ở đây nữa, cái thứ này là cái gì?" "Không mau tránh ra?" Cảnh tượng này Trương Thụy Đồng cảm thấy quen thuộc, vốn dĩ kẻ đó nhắm vào Ngô Tà, giờ lại mắng cả hắn luôn.

"Hừ!" Trương Thụy Đồng tùy tay lấy một viên ném vào miệng.

Nhưng tốc độ của hắn rất nhanh, đồng thời cũng đặt lại một viên có trọng lượng tương đương bằng đầu ngón tay để thay thế.

Toàn bộ bàn cờ rung chuyển, sau đó mới chậm rãi dừng lại.

Loại kỹ thuật kiểm soát lực đạo này, nếu không phải là Hoàng Kim Nhị Chỉ thì e rằng kẻ khác không làm nổi.

Chỉ cần lấy đi một viên, may mà không phá hỏng sự cân bằng trong đó.

Nếu không đám người này sẽ khốn đốn rồi.

"Đợi đã!" Trần Văn Cẩm đột nhiên kinh hô: "Phía trên là huyền không lô!" "Trong sơn động này, chắc chắn có đại phong thủy Vạn Sơn Long Mẫu Huyệt, cảnh giới luyện đan cao nhất chính là lô không chạm đất, thu tận tinh hoa của toàn bộ long mạch!" Nhưng làm vậy cũng có cái hại, là nó sẽ dần dần hút cạn long mạch đó.

Chẳng trách, vương quốc Tây Vương Mẫu sau thế hệ cuồng luyện đan nhất lại bị vong quốc.

Bàn Tử thở dài nói: "Nếu có thể lên đó xem thử, không chừng có thể tìm được trường sinh bất lão dược thực sự!" "Lên đó cũng vô dụng, cái lò đó trống rỗng thôi." Ngô Tà thậm chí còn trực tiếp giễu cợt một trận.

Tiếp đó đột nhiên có kẻ cười nói: "Tiểu Tam Gia?

Trương gia?

Thật sự tưởng mình là ông nội người ta chắc?

Thời đại thay đổi rồi, giờ người ta không nể vai vế đâu!" Hắn ta định đưa tay ra đào tiên đan.

Trương Thụy Đồng đột nhiên rút kiếm, nhìn chằm chằm vào cái tay đó mà chém xuống.

Bàn cờ đang chuyển động, nếu để kẻ khác chạm vào thì hậu họa vô cùng.

Một bàn tay của kẻ đó lập tức bị Trương Thụy Đồng chém đứt.

Bàn tay bị hất văng ra ngoài, bàn cờ tiếp tục rung động một lúc rồi im lìm.

Tiểu Ca nhìn chằm chằm bàn cờ đó, nói: “Nó đang chuyển động!” Bàn cờ rung chuyển, tình hình trước mắt có vẻ không ổn.

Lúc này, Trương Thụy Đồng đột nhiên hạ thấp giọng: "Lui ra." Sắc mặt Tiểu Ca trở nên trắng bệch, anh nhanh chóng xoay người nhìn về phía những ngọc dũng xung quanh.

Dường như những sợi tơ vàng trên ngọc dũng đã bị rút đi, các mảnh ngọc mất đi sự kết nối, rơi lả tả xuống đất lộ ra những cổ thi bên trong.

Đó đều là những cổ thi mặt ngựa vô cùng dữ tợn.

Trương Thụy Đồng lập tức cảm nhận được một loại huyết mạch khác trong cơ thể đang xuất hiện những dao động kỳ lạ.

Đợi đến khi ngọc dũng rơi hết, những thi thể kia bắt đầu thi biến với tốc độ cực nhanh.

Đúng lúc này, cửa đá nặng nề cũng sập xuống, chặn đứng lối ra. "Dưới bàn đá có thiết lập một bẫy thăng bằng, một khi trọng lượng mất cân bằng sẽ kích động cơ quan!" Tiểu Ca dẫn đầu tìm kiếm những ký hiệu đã để lại trước đó.

Bàn tử hỏi: "Thiên Chân, ông nội cậu năm đó có gặp tình huống này không?" Ngô Tà mặt không còn giọt máu: "Ông nội tôi mà gặp phải cảnh này thì nhà họ Ngô đã bị diệt môn từ sớm rồi." Xung quanh chợt vang lên những tiếng 'lạc lạc lạc' liên hồi, đó là tiếng lớp da khô khốc trên xác chết rơi xuống.

Nhìn chằm chằm vào những cổ thi đó, Trương Thụy Đồng nói: "Đám cổ thi này khi còn sống đã bị hạ thủ cước vào đan dược." Nếu không, cổ thi được giấu trong ngọc dũng đáng lẽ phải càng lúc càng

trẻ trung mới đúng.

Ở phía bên kia, mấy gã hỏa kế hốt hoảng: "Phải làm sao bây giờ?" "Đừng quản họ, trèo lên trên trước đi." Trương Thụy Đồng khẽ nói, chỉ tay lên phía trên.

Cũng không biết những cổ thi mặt ngựa này có còn ý thức hay không.

Theo những gì thấy ở Cửa Thanh Đồng, chúng được gọi là quái vật mặt ngựa, những người tộc Cửu Lê cuối cùng còn sót lại trên thế gian.

Nghe lời Trương Thụy Đồng, Ngô Tà cũng lập tức hiểu ra.

Trong bút ký của ông nội có ghi chép, huyết thi không biết leo cây, càng không biết leo tường.

Những con huyết thi này vô cùng vạm vỡ, chiều cao trung bình hơn hai mét, chẳng khác nào một nghìn gã khổng lồ cùng xuất hiện một lúc.

Tiểu Ca đột nhiên nói: "Đám huyết thi này chưa thấy máu, khớp xương còn cứng, không giống con ở Lỗ Vương Cung bị ngâm trong huyết thủy cả nghìn năm!" Trương Thụy Đồng ra lệnh: "Dưới đáy lò luyện đan có lối đi, đi chặt đứt xích sắt đi." Nhìn lại mấy gã hỏa kế vừa rồi còn nói lời bất kính, giờ đã bị huyết thi vây quanh, chẳng mấy chốc đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Những bóng ma lờ mờ xuất hiện phía sau, nên biết đây là sâu trong lòng đất, mấy người phía trước cầm đuốc và đèn pin cũng chỉ soi sáng được một phần.

Mọi người đều chú ý đến đám huyết thi đỏ tươi mà không ai nhận ra sự bất thường của Trương Thụy Đồng.

Nhưng động tác của đám huyết thi xung quanh bắt đầu trở nên trì

trệ.

Chương 244

Sự thật chứng minh, huyết thi vẫn còn tàn lưu ý thức.

Trương Thụy Đồng đột nhiên đưa tay lên miệng, phát ra những tiếng thi ngữ 'lạc lạc lạc'.

Mọi người nghi hoặc quay đầu lại, phía dưới cũng truyền lại tiếng đáp từ gần một nghìn con với cùng tần suất. "Có phản ứng rồi!" Nhìn đám huyết thi dừng bước trước mặt, có lẽ do huyết mạch thúc giục, hắn bỗng có cảm giác muốn phục sinh toàn bộ bọn chúng.

Nếu đưa đám người mặt ngựa này ra ngoài, có lẽ sẽ khiến cả thế giới chấn kinh.

Bàn Tử dùng thuốc nổ đánh gãy xích sắt treo lò luyện đan.

Sau một tiếng động lớn khi kim loại va chạm với mặt đất, phía dưới bị đập ra một cái hố lớn.

Hồ Ba Nhất đột nhiên chỉ về phía khác: "Mau nhìn kìa, bên đó có ký hiệu!" Thuốc nổ Bàn Tử giấu đi đã dùng quá nửa, cuối cùng cũng nổ ra được một lối đi.

Trương Thụy Đồng quyết định: "Đi trực tiếp từ phía dưới!" Bàn Tử lo lắng: "Đám cổ thi phía sau thì sao?" Lời vừa dứt, chỉ thấy đám cổ thi đó đột nhiên quỳ xuống hướng về phía Trương Thụy Đồng, nhưng vì khớp xương cứng nhắc nên không thể hoàn thành động tác. 'Lạc lạc lạc' ~ Trương Thụy Đồng lại phát thanh, đám huyết thi liền dừng mọi động tác.

Tiểu Ca hỏi: "Hình như chúng đều nhận ra ngài?" Tuy ký ức đã khôi phục không ít, nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm tăng thêm nghi vấn trong lòng anh.

Chẳng lẽ Trương gia và đám người mặt ngựa này cũng có liên hệ? "Đừng quản những thứ đó nữa, mau rời khỏi đây!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào cái hố lớn vừa hiện ra, phía dưới có một lối đi và tiếng nước chảy xiết.

Trần Văn Cẩm nói: "Phía dưới có lẽ là nguồn nước quan trọng nhất của vương quốc Tây Vương Mẫu." Một nguồn nước mang tính mệnh mạch như vậy mới cần đến quái vật khủng bố như Xà Mẫu thủ hộ, Trương Thụy Đồng thầm nghĩ.

Đám huyết thi kia đã vây chặt lấy mấy tên hỏa kế.

Bàn Tử hỏi một câu: "Có cứu người không?" "Cứu không nổi đâu, đi xuống đó cũng chỉ có chết!" Ngô Tà nhìn hơn một nghìn con huyết thi, sợ tới mức bủn rủn chân tay.

Có thể sống sót đã là tốt lắm rồi, còn nói gì đến cứu người. "Chạy thôi!" Bàn Tử hét lên một tiếng, buộc dây thừng rồi trực tiếp tuột xuống phía dưới.

Những người khác nhìn mấy tên hỏa kế phía sau, lòng có chút không nhẫn tâm nhưng cũng đành phải đi xuống.

Những con huyết thi này vừa mới thức tỉnh, bản tính khát máu, đây chính là lúc chúng thèm khát tươi máu nhất.

Trong lối đi dưới lòng đất, Bàn Tử bắn một phát pháo sáng.

Khi ánh sáng soi rõ xung quanh, một bức tượng quái điểu mặt người cao hơn ba mét hiện ra.

Nhìn thấy bức tượng, mọi người bỗng có dự cảm bất lành.

Thường khi thấy loại tượng này, chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra. "Lượng nước ở đây lớn quá, dưới này không biết có giấu thứ gì không?" Nước dưới này rất sâu, một màu đen kịt.

Trong nước có rất nhiều loại trùng trắng không vỏ, nhung nhúc nhìn rất buồn nôn.

Trên bờ phía trước chất đầy những bình gốm Tam Thanh Điểu, số lượng nhiều đến kinh người.

Đặc biệt là những chỗ bên cạnh tích đầy bùn nhão, vô số mảnh vỡ bình gốm trộn lẫn với bùn.

Men theo rìa hồ ngầm thiên nhiên tiếp tục đi tới, đáy hồ là một khoảng đen tối.

Ngô Tà nói: "Ký hiệu của Tiểu Ca đến đây là hết rồi!" Trần Văn Cẩm nhìn Tiểu Ca: "Đây là vị trí thấp nhất của công trình dẫn nước, không thể sai được đúng không?" Tiểu Ca nhìn về phía Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng đã đưa ra đáp án từ trước, chuyến đi này là để tìm kiếm Tây Vương Mẫu từ mấy nghìn năm trước.

Bàn Tử nói: "Quỷ thành cổ này từ xưa đã được hồ nước ốc đảo bao quanh, bên ngoài có Kỳ Môn Độn Giáp tự nhiên bảo vệ, quanh năm sương mù bao phủ, chỉ khi trời mưa lớn mới có thể nhìn thấy!" Ngô Tà hỏi: "Chúng ta nghỉ ngơi trước rồi cử người thăm dò sau?" "Đương nhiên là tiếp tục rồi, đường về có hơn một nghìn con huyết thi đang đợi đấy!" Bàn Tử vừa nói vừa run rẩy cả người.

Trương Thụy Đồng nói: "Cũng không đến mức khoa trương như vậy, nhưng phía trước chắc chắn có đáp án chúng ta cần!" Hắc Nhãn Kính đứng bên cạnh cười như không cười nghe đoạn đối thoại, "Người của Trương gia đã ở đây rồi, cũng không có lý do gì để quay về!" Trần Văn Cẩm vuốt tóc, chợt kêu lên một tiếng kinh ngạc. "Tóc của tôi...?" Cô nhìn con đường phía trước, rồi lại nhìn Trương Thụy Đồng. "Tại sao vậy?" Cô chợt nhận ra khi ở gần người này, tốc độ thi hóa đã giảm hẳn.

Ngô Tà đột nhiên nói: "Trước đây Tiểu Ca cũng bị đem đi làm thí nghiệm nhưng không sao, chẳng lẽ là vì máu của Trương gia?" Trần Văn Cẩm nghe xong chậm rãi gật đầu: "Có khả năng đó!" Trong lòng cô vừa kinh vừa hỷ.

Vốn dĩ cô đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, sau khi tiến vào không gian thiên thạch của vương quốc Tây Vương Mẫu sẽ không trở ra nữa.

Nhưng hiện tại sự việc dường như đã có chuyển biến.

Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Được lắm, máu Trương gia có thể miễn dịch với độc trường sinh, hèn gì người nhà này ai nấy đều trường thọ!" Đầu tiên là tuổi của Tiểu Ca không cần bàn tới, tuổi của Trương Thụy Đồng còn biến thái hơn, thêm chút nữa chắc so được với Bành Tổ trong truyền thuyết.

Những người khác nghe mà chấn kinh không thôi.

Tiếp tục đi thêm một đoạn, Trần Văn Cẩm nhìn chằm chằm xuống nước: "Nước ở đây không có loại trùng đó!" "Nước này là nước lạnh, quá lạnh nên lũ trùng không dám lại gần!" Nhìn con đường phía trước, Trương Thụy Đồng có thể nghe thấy tiếng gió quỷ dị.

Đó là tiếng gió thổi qua những hố động lớn trên thiên thạch mới tạo ra âm thanh như quỷ khóc thần gào. "Phía trước là nơi có ký hiệu cuối cùng." Trương Thụy Đồng chỉ tay về phía trước: "Đáp án các ngươi muốn biết đều ở đó." Tây Vương Mẫu là nữ vương của vương quốc từ mấy nghìn năm trước, bí mật bà ta nắm giữ chắc chắn không ít.

Nhìn kỹ lại, mọi người phát hiện dưới đáy nước có rất nhiều mảnh ngói. "Khoan đã, dưới nước chẳng lẽ cũng có thuyền?" Trương Thụy Đồng nói: "Rõ ràng những đường thủy này đều dẫn vào trong, đích đến cuối cùng của những bình gốm kia chính là ở bên trong!" Nơi

Xà Mẫu cư ngụ cũng chính là vị trí mà Kê Quan Xà thủ hộ cuối cùng, những bình gốm này xuất hiện nhiều cũng là chuyện bình thường.

Chương 245

Dọc đường đi, họ thấy không ít bình gốm.

Cái hố phía dưới không sâu, Bàn Tử dùng xẻng sắt đào một lúc liền thấy rất nhiều mảnh vỡ bình gốm.

Cảnh tượng giống hệt như lúc ở đáy mộ thấy mảnh vỡ phủ đầy mặt đất.

Những mảnh sứ này vùi trong những mảnh bình gốm thô kệch, bên trong đều là xương người và tóc, khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Nhìn những hộp sọ này, tất cả mọi người đều nổi da gà. "Thứ quỷ quái gì thế này?" Bàn Tử nhìn những khúc xương người chết, trên đó bị thi miết cắn ra mấy cái lỗ thủng. "Thứ này giống hệt những bình gốm trên xác tàu đắm ở Ma Quỷ Thành..." Ngô Tà theo bản năng lùi lại vài bước. "Tất cả chỗ này đều là tế phẩm cho Kê Quan Xà." Trương Thụy Đồng nhìn thoáng qua rồi nói: "Đi tiếp vào trong sẽ còn nhiều hơn nữa!" "Chẳng lẽ phía sau là tàu đắm?" Bàn Tử cầm đèn khoáng soi dòng suối phía trước. "Bởi vì phía trước là nơi quan trọng nhất của Kê Quan Xà!" Ngô Tà nói: "Trong Trương gia trước đây có ghi chép, trong đám xà này thực sự tồn tại Xà Mẫu." Nói xong sắc mặt anh biến đổi, "Chẳng lẽ...

ở ngay phía trước?" Nếu những đầu người kia để nuôi thi miết vương, thì con Xà Mẫu khổng lồ như rồng kia phải hiến tế bao nhiêu đầu người mới đủ?

Kinh nghiệm ở Ma Quỷ Thành làm Ngô Tà vẫn còn sợ hãi. "Động tĩnh nhỏ thôi, con Xà Mẫu kia chắc đang ngủ say." Trương Thụy Đồng nhắc nhở, Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau rồi bịt chặt miệng.

"Thật sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu.

Có lẽ vì đây là địa bàn của Xà Mẫu nên không có con rắn nào dám tới đây lột da.

Vốn dĩ dọc đường có thể thấy rất nhiều xác rắn, nhưng đi nãy giờ chẳng thấy cái nào.

Hắc Nhãn Kính vớt lên mấy cái bình gốm, nhìn núi đầu người chất đống trước mặt, gã đổ ra một cái đầu lâu, tặc lưỡi: "Đầu người này giống như tổ ong mà chúng ta thấy trước đây, bị đục rất nhiều lỗ...", nói đoạn gã cũng thấy buồn nôn. "Nhìn lên trên không phải sẽ biết sao?" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm lên đỉnh đầu một hồi lâu.

Phía trên họ là một khối thiên thạch, có lẽ là một trong mấy khối rơi xuống trái đất từ mấy nghìn năm trước.

Một khối rơi ở đây, một khối ở Trường Bạch Sơn, hai khối này là lớn nhất, còn một khối nhỏ ở Trường Sa. "Cái gì vậy?" Bàn Tử ngẩng đầu, thứ đập vào mắt giống như một cái đầu người siêu đại... chằng chịt những lỗ hổng, bị đục rỗng như ngó sen.

Trần Văn Cẩm đột nhiên lẩm bẩm: "Trời ạ, là thiên thạch!" Bên trong khối đá đó chính là nơi chứa bí mật quan trọng nhất của vương quốc Tây Vương Mẫu, cũng là nơi vị hoạt thi bốn nghìn năm trong truyền thuyết trú ngụ.

Chỉ có tiến vào trong mới biết có bao nhiêu quái vật trường sinh đang ẩn náu. "Thời cổ gọi là Thiên Tâm Thạch, giờ chúng ta gọi là thiên thạch!" Bàn Tử thuận miệng tiếp lời. "Hèn gì đám Xà Bách kia không chịu xuống đây." "Nhưng thiên thạch này lớn quá, gần như bằng cả thần điện rồi còn gì?" Phần lộ ra ngoài đã rất lớn, Trương Thụy Đồng nói: "Những gì các ngươi thấy chỉ là phần nổi của tảng băng chìm thôi." Khối thiên thạch xung quanh có những chỗ hiện màu xanh đậm, giống hệt tiên đan đã thấy trước đó.

Đứng cạnh khối thiên thạch, mọi người luôn cảm thấy không thoải mái, cứ như có ai đó đang nhìn chằm chằm mình. "Ở đây rồi, đây chắc chắn là bí mật cuối cùng của Tây Vương Mẫu, thứ mà Uông Tàng Hải luôn tìm kiếm có lẽ chính là nó." "Khối thiên thạch này sao?" Ngô Tà không tài nào hiểu nổi, "Lấy thứ này làm gì?" Trần Văn Cẩm lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, có lẽ liên quan đến những cái lỗ kia, nhưng sao lại nhiều thế nhỉ?" "Có khi nào là do người đào không?" Hắc Nhãn Kính nói: "Không đâu, đây là tự nhiên, thiên thạch đều có dạng tổ ong, chỉ là nhìn hơi xấu xí thôi." "Mọi người có nghe giả thuyết này chưa, ốc đảo Tháp Mộc Đà được hình thành do thiên thạch va chạm, sau đó người của Tây Vương Mẫu tìm thấy nơi này và xây dựng nên thành thị." Bàn Tử vốn dĩ trưng bộ mặt bất cần, nghe vậy cũng cảm thấy nơi này không hề đơn giản. "Có lẽ đây là biểu tượng thần quyền của Tây Vương Mẫu!" Giống như tinh tuyệt quốc trước đây.

Trương Thụy Đồng đưa tay chỉ về phía trước: "Tây Vương Mẫu ở kia!" Mọi người nhìn theo, thấy trên một thác nước bằng đá lớn nhất có những bậc thang đơn giản.

Hai bên bậc thang đặt các đèn đồng, trên đỉnh bậc thang được xây thành một bệ đá. "Bên kia hình như là tế đàn?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Qua đó xem sẽ biết." Mấy người đi tới, bệ đá này rất gần thiên thạch, vị trí được chọn cực tốt, gần như có thể thu trọn toàn cảnh tế lễ vào tầm mắt.

Quan trọng nhất là trên tế đàn có vương tọa, hai bên có trang sức hình sừng. "Hình như có người đang ngồi ở đó!" Bàn Tử hỏi: "Tây Vương Mẫu sao?" Trương Thụy Đồng thản nhiên đáp.

Bàn Tử nghe xong ngơ ngác: "Không phải chứ?

Người chết rồi một là chôn, hai là nằm trong quan tài, làm gì có

đạo lý ngồi như thế?" Bàn Tử nghi ngờ đó là người đá điêu khắc.

Nhưng Trần Văn Cẩm lại lắc đầu: "Không thể là người đá, ở đây không hưng thịnh dùng người dũng, người tuẫn táng hầu như chỉ thấy đầu lâu thôi!" Bàn Tử rút súng định bắn thử xem là người hay quỷ.

Mấy người còn lại đều lăm lăm móng vuốt hắc lừa trong tay.

Không chút do dự, họ tiến lại gần xem kỹ, quả nhiên thấy trên vương tọa có một người đang ngồi. "Nữ sao?" "Tây Vương Mẫu thật à?" Bàn Tử nhìn chằm chằm nữ thi, cảm thấy bà ta trông khá thanh tú.

Nữ thi đội vương miện phản tỏa, trên đầu cài trâm tinh xảo, mặc váy lụa vàng đính đầy miếng ngọc.

Ngồi đoan trang trên vương tọa, tư thái sống động như thật.

Nhìn kỹ, mặt nữ thi hơi xanh, trên bề mặt cơ thể có một lớp keo màu xanh như tượng điêu khắc.

Không có phần cơ thể nào bị lộ ra ngoài, được bao bọc rất kín kẽ, giống như bồ tát đất trong miếu, ánh đèn chiếu vào khuôn mặt xanh xao đó trông có phần âm sâm.

Phía sau là hai thủ vệ, xương cốt trên người cũng mặc ngọc giáp. "Lại là ngọc dũng?" Ba bộ ngọc dũng này hơi khác với bộ trước đó, đặc biệt là bộ đội vương miện.

Chương 246

"Tám phần là chính thân Tây Vương Mẫu rồi, chết bao nhiêu năm rồi còn luyến tiếc giang sơn!

Đàn bà thật là..." Bàn Tử cảm khái, lập tức nhận được cái lườm của hai người phụ nữ bên cạnh. "Nhìn thì nhìn, đừng có động thủ, động vào cái là đừng mong sống mà ra khỏi đây!" Trương Thụy Đồng lập tức ngăn lại.

Loại hoạt thi được bảo tồn hoàn chỉnh thế này thường rất lợi hại.

Đám người mặt ngựa trước đó không thấy máu đã biến thành xác khô, tự nhiên sẽ yếu hơn. "Nơi này chẳng lẽ không có biện pháp bảo hộ nào sao?" Trương Thụy Đồng chỉ tay ra sau, cười tà mị: "Béo, nhìn kỹ dưới nước phía sau kìa?" Chỉ thấy trong nước phía sau tối đen như mực, nhưng thấp thoáng có thể cảm nhận được một vật thể khổng lồ.

Bàn Tử lập tức biến sắc: "Chẳng lẽ..." "Xà Mẫu?" Ngô Tà cũng nhìn chằm chằm vào mặt hồ.

Dưới vẻ tĩnh lặng đó ẩn chứa thứ đáng sợ biết bao.

Xà Mẫu bốn nghìn năm vẫn chưa chết, chắc cũng thành tinh rồi.

Mọi người lập tức hạ thấp giọng, tránh làm quái vật dưới nước tỉnh giấc.

Nhìn những thi thể hoàn hảo này, Trần Văn Cẩm nói: "Uông Tàng Hải luôn nhìn chằm chằm thiên thạch, chắc là muốn ngọc dũng!" Mọi người đều hiểu, ngọc dũng và trường sinh có liên hệ mật thiết. "Không đúng, ta luôn cảm thấy mục tiêu thực sự của Uông Tàng Hải phải ở bên trong!" Trần Văn Cẩm chỉ vào không gian đen kịt bên trong thiên thạch.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào đó, nói với những người khác: "Đều ở bên ngoài đợi đi, đừng có tự ý vào trong." Hắn chuẩn bị vào trong, nếu lỡ mấy người bên ngoài gặp chuyện thì cũng phiền.

Trương Thụy Đồng là người đầu tiên tiến vào hang thiên thạch. "Khoan đã, không buộc dây thừng sao?" Trần Văn Cẩm đang thắt dây thì thấy Trương Thụy Đồng đã đi vào rồi.

Đến khi Trần Văn Cẩm cũng bò vào, Ngô Tà hét lên: "Cẩn thận một chút!" Trần Văn Cẩm đáp một tiếng, cúi đầu nhìn xuống.

Sắc mặt Ngô Tà trắng bệch, ánh mắt đó như thể 'vĩnh biệt'.

Tiếp đó Tiểu Ca cũng lộn người đi vào.

Đối với Trần Văn Cẩm, bò vào cái lỗ này rõ ràng rất vất vả, quãng đường năm mươi mét mà mất cả nửa tiếng đồng hồ.

Tiểu Ca nhanh chóng theo sau Trương Thụy Đồng.

Không ai biết độ sâu bên dưới là bao nhiêu, nhưng đây chỉ là một phần của khối thiên thạch này thôi.

Đi được không lâu, Trương Thụy Đồng quay đầu lại thấy Trần Văn Cẩm đã cởi dây thừng. "Chẳng lẽ không định ra ngoài nữa sao?" Nghe câu hỏi của Trương Thụy Đồng, Trần Văn Cẩm sững sờ.

Sau khi vào đây, dường như cô vẫn chưa cảm thấy sự biến hóa nào.

Cô đang mặc quần áo của Trương Thụy Đồng. "Tôi không có lựa chọn nào khác, nếu không vào đây, e rằng tôi sẽ biến thành quái vật giống Hoắc Linh!" Có thể tưởng tượng lúc trước Hoắc Linh vào đây chắc cũng vì không muốn bị trói buộc mãi nên mới quyết định ra ngoài tìm cách khác, kết quả lại biến thành Cấm Bà.

Tiếp tục đi tới, khung cảnh trước mắt thay đổi như thể lạc vào

một thế giới khác.

Bên trong đột nhiên có một bóng người đang cảnh giác nhìn chằm chằm.

Khuôn mặt đó nhìn sơ qua gầy đến dữ tợn, mấy nghìn năm không ăn cơm, nhìn rất đáng sợ.

Tiểu Ca định tiến lên hỏi han. "Lại tới nữa rồi!" Tây Vương Mẫu nhìn chằm chằm Tiểu Ca, rõ ràng không phải lần đầu gặp mặt. "Thấy ta sao?" Tây Vương Mẫu nở nụ cười quái dị, "Lần trước cũng như vậy." Bà ta nhìn sang Trương Thụy Đồng, "Số lần ngươi đến nhiều hơn, ta cứ ngỡ ngươi đã chết rồi!" Trương Thụy Đồng lên tiếng: "Vậy bà cũng nên biết ta muốn hỏi gì?" Bà ta nhìn hắn vài giây, rõ ràng ngữ khí của 'Trương Thụy Đồng' lần này có chút khác biệt.

Nhưng Tây Vương Mẫu đã sống hơn ba nghìn năm, nét mặt không mấy dao động.

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Ca không ngừng quan sát không gian bên trong. "Đừng nhìn nữa, mấy lão gia hỏa bên trong đừng có động vào!" Trương Thụy Đồng liếc nhìn, trong bóng tối có mấy cỗ quan tài bằng ngọc chế tác tinh xảo, rất giống của Thiên Phi, quan tài rất lớn, bóng người bên trong như những gã tiểu cự nhân. "Trong Cửa Thanh Đồng rốt cuộc có gì?" "Trong đó có sức mạnh siêu thoát sinh mệnh, đó là thế giới của 'Thần', vào rồi sẽ biết..." Lời nói huyền ảo, nghe xong Trương Thụy Đồng quyết định sau này sẽ tự mình đến đó xem một chuyến. "Có muốn ra ngoài không?" Trương Thụy Đồng có thể cho mượn Lam Thiềm Thừ trong kho vật phẩm một thời gian, sau đó sẽ bảo người Trương gia mang trả lại.

Tây Vương Mẫu đương nhiên khát khao được ra ngoài, cứ ở mãi đây thì khác gì đã chết?

Nhưng Trương Thụy Đồng cũng có điều kiện.

Tây Vương Mẫu mừng rỡ: "Trong tay ta có công thức thuốc trường sinh bất lão hoàn mỹ hơn, xem các ngươi có dám thử không!" Trương Thụy Đồng nhìn Tiểu Ca với vẻ mặt kỳ quái, Tiểu Ca chỉ vào đầu mình nói: "Tinh thần bà ta không ổn định lắm, hay là tạm thời đừng để bà ta ra ngoài?" Luôn cảm thấy người phụ nữ trước mặt này có chút không đáng tin.

Trương Thụy Đồng bảo anh bình tĩnh, thực tế cũng không nhất thiết phải để bà ta ra ngoài mãi. "Cứ ra ngoài trước đã, các ngươi không nhận ra ở đây có gì đó không ổn sao?" Trương Thụy Đồng thậm chí có thể cảm nhận được sinh cơ của mình đang trôi mất.

Ở đây sẽ gia tốc quá trình thi hóa, nhưng bề ngoài trông vẫn không khác gì người sống... "Mười ngày rồi, vẫn chưa ra sao?" Ngô Tà nhìn sắc mặt Bàn Tử: "Sợ đến mức này, không giống anh tẹo nào!" "Một phần là vì sợ, quan trọng nhất là tôi chưa được ăn gì..." Bàn Tử nằm gục trên phiến đá. "Đừng nói nữa, tiết kiệm sức lực đi!" Phía bên kia vang lên giọng nói yếu ớt, Hồ Ba Nhất nằm cạnh Hắc Nhãn Kính, trong lòng đang hối hận vì sao lại vào đây.

Chương 247

Ngô Tà quay đầu lại thấy một bóng dáng quen thuộc.

Chỉ thấy Tiểu Ca đang quấn chăn cuộn tròn một góc.

Bên cạnh có hai người khác đang vùi đầu trong chăn. "Bàn Tử, họ về rồi!" Ngô Tà vỗ vỗ Bàn Tử.

Chỉ thấy Trương Thụy Đồng lấy lương khô từ trong túi ra.

Sau khi vào trong, họ hoàn toàn mất đi khái niệm thời gian, thậm chí không biết đói.

Sự trao đổi chất của cơ thể chậm đến mức cực hạn, vừa ra ngoài liền cảm thấy không thích ứng.

Ăn xong lương khô, Trương Thụy Đồng uống chút nước. "Có thể không?" Ngô Tà nhìn thêm một người lạ.

Bàn Tử vỗ vỗ anh, nói: "Cậu có thấy người này trông hơi quen mắt không?" Gã lén chỉ về phía bức tượng Tây Vương Mẫu.

Ngô Tà nhìn kỹ, quả thực giống y đúc, chỉ là người trước mắt gầy trơ xương, gần như sắp biến thành xác khô.

Ngô Tà: "Chuyện trường sinh có lẽ là thật!" Bàn Tử tặc lưỡi: "Trời ạ, không phải chứ?" Nhưng nhìn trạng thái của Tiểu Ca, sắc mặt trắng bệch. "Không còn thời gian nữa!" Trương Thụy Đồng nhìn lướt qua, ở bên trong đàm luận với Tây Vương Mẫu hồi lâu, thứ phải gánh vác cũng nhiều hơn.

Thực sự không còn thời gian, phía Cửa Thanh Đồng kia...

Bàn Tử tiêm cho Tiểu Ca một mũi an thần.

Trương Thụy Đồng nhìn Ngô Tà hỏi: "Sắp về rồi, cậu có dự tính

gì không?" Ngô Tà biểu tình khổ sở: "Từ khi biết Chú Ba của tôi bị tráo đổi, tôi biết Chú Ba thực sự của tôi đang ở đâu rồi!" "Nghe qua dự án 044 chưa?" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói.

Ngô Tà ngơ ngác lắc đầu. "Về nhà có thể hỏi Nhị thúc, ông ấy chắc chắn biết chút gì đó!" Nghe Trương Thụy Đồng nhắc đến Nhị thúc, trong đầu Ngô Tà bỗng hiện lên hình ảnh Ngô Nhị Bạch, người khiến ngay cả Chú Ba cũng phải sợ hãi. "Nhị thúc của tôi cũng biết chuyện Tây Sa năm đó sao?" Trương Thụy Đồng cười nói: "Không chỉ biết, ông ấy cũng đang tìm kiếm tung tích của Chú Ba thực sự đấy!" Thực ra, Tạ Liên Hoàn và chú ấy cũng là anh em họ.

Khi định thần lại, Bàn Tử bỗng tặc lưỡi một cái, rụt tay về. "Hỏng rồi!" Ngô Tà lập tức nhảy dựng lên, "Chẳng lẽ bị Thi Miết Vương cắn rồi?" Trương Thụy Đồng cũng đứng bật dậy, "Ở đây không thể có Thi Miết Vương, thứ phiền phức hơn đã xuất hiện rồi!" Thực sự thứ đó khiến người ta cảm thấy phiền phức hơn nhiều, thứ đang ẩn dưới đáy.

Bàn Tử mút ngón tay, vừa chửi rủa: "Mẹ nó, sao lại có gai xương?" Rõ ràng toàn là đầu lâu, bị xương đâm trúng làm gã có chút không hiểu nổi. "Nhìn đi, làm bậy cho lắm vào!" Trương Thụy Đồng chỉ vào đám bọt khí liên tục sủi lên từ dưới đáy. "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử có chút không hiểu tình hình phía dưới. "Tiểu Thanh!" Trương Thụy Đồng vừa định mở miệng, phía sau truyền đến một giọng nữ trong trẻo.

Sau khi ăn chút thức ăn bên ngoài, sắc mặt Tây Vương Mẫu dần khôi phục bình thường.

Hắc Nhãn Kính và những người khác nhìn Trương Thụy Đồng với ánh mắt ngày càng bội phục.

Hắc Nhãn Kính nói: "Năm đó Phật Gia dùng thuật Ngũ Quỷ Bàn

Vận mang về nhà một tôn đại phật, định đoạt địa vị không thể lay chuyển trong Cửu Môn.

Trương gia quả không hổ là tổ phụ của Phật Gia, mang hẳn cả Tây Vương Mẫu ra ngoài!" Nói xong gã không nhịn được lấy tay bịt mũi, chửi: "Béo, không dưng lại thả rắm à, sao mà thối thế?" Mọi người nhìn Bàn Tử với vẻ khinh bỉ.

Bàn Tử lúc này trăm miệng khó bào chữa, chỉ vào đám bọt khí dưới chân: "Tôi..." Chỉ thấy không gian dưới chân đột nhiên trống rỗng, mọi người liên tục lùi lại lên tận tế đài thiên thạch.

Bọt khí dưới nước ngày càng nhiều.

Dùng đèn khoáng soi xuống, thấy dưới đáy hồ đột nhiên xuất hiện một cái hố lớn, các hố nối liền nhau tạo thành một vực thẳm khổng lồ.

Những mảnh gốm và mảnh xương người xung quanh đều trượt xuống đáy hố.

Phía dưới dần sụp đổ, một cái động lớn như nửa sân bóng rổ hiện ra trước mắt, như một cái miệng đen ngóm muốn nuốt chửng tất cả. "Mùi khí biogas, thực vật phân hủy tích tụ lâu ngày!" Ngô Tà vừa dứt lời, Hồ Ba Nhất lập tức thu bật lửa lại. "Mẹ ơi, dưới kia có thứ gì đang trồi lên!" Theo hướng đèn pin, thấy dưới đáy hố sâu có một vật khổng lồ đang nhanh chóng lao lên.

Thứ đó xuất hiện rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lộ diện ở miệng hố.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, lẫn trong đống rác rưởi đó là... rất nhiều tóc còn sót lại trên xương người. "Ơ, khoan đã, có một cái bình tông?" Hồ Ba Nhất nhặt được một cái bình tông quân dụng, thứ này quá quen thuộc với anh. "Đồ đạc thường không vứt lung tung như

vậy, ở đây có gì đó không ổn!" Nhìn chằm chằm phía dưới, con rắn kia dường như vẫn chưa xuất hiện, làm mọi người có chút hoảng loạn.

Những thứ chưa biết mới là đáng sợ nhất.

Không đợi lâu, phía dưới bắt đầu sụp đổ hoàn toàn.

Một thứ khổng lồ hiện ra trên mặt đất, dưới ánh đèn pin phản chiếu những luồng sáng xanh từ vảy rắn.

Tiếp đó là một con mắt màu vàng to như quả bóng rổ.

Chương 248

Ngô Tà và Bàn Tử chết lặng. "Quái vật?" Bàn Tử chợt hét lớn: "Chạy, chạy mau!" Hai người vừa hô, những người phía sau cũng vội tìm chỗ chạy trốn. "Đứng lại!" Một giọng nói phía sau quát lên giữ mọi người lại.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm con rắn, nó nhìn lướt qua mấy người rồi dời mắt ra phía sau.

Mọi người mới phát hiện đó là một con trăn khổng lồ, nhưng ánh mắt nó lại đang nhìn chằm chằm về hướng Trương Thụy Đồng.

Trần Văn Cẩm vừa tỉnh lại, thảng thốt: "Trời ơi, đó không phải con Xà Mẫu sao?

Nó vẫn còn sống thật à?" Theo những ghi chép năm xưa, nó sống ít nhất cũng mấy nghìn năm, giờ chắc phải gần vạn năm rồi.

Loại vật khổng lồ này, ném thuốc nổ chắc cũng chẳng chết được nó.

Ngô Tà: "Chủ nhân cái bình tông kia chắc bị ăn thịt rồi..." Bàn Tử nghe vậy kêu lên: "Không thể nào, đại tượng không ăn kiến, tôi bé thế này ăn đâu có dễ." Chưa nói dứt lời, đầu rắn đã lao mạnh về phía gã.

Bàn Tử dắt theo Tiểu Ca chạy về phía khác. "Đừng hoảng, nó không ăn người đâu!" Trương Thụy Đồng lập tức trấn an.

Dù vậy, đối mặt với con quái vật khổng lồ này lao tới, phản ứng bản năng vẫn là bỏ chạy.

Chỉ cần sai sót một phần vạn thôi là mất mạng như chơi.

Nhưng sự việc dường như thực sự không đáng sợ như họ nghĩ.

Cái đầu trăn to như khủng long lặng lẽ xuất hiện trước mặt, nhìn thẳng vào mấy người một lúc.

Khẽ nghe tiếng nói phía sau Trương Thụy Đồng: "Không phải kẻ địch!" Dứt lời, cái đầu trăn khổng lồ lập tức đổi hướng.

Tốc độ nhanh đến mức Ngô Tà còn chưa kịp phản ứng.

Mùi máu tanh nồng nặc khiến anh suýt ngất đi.

Ngô Tà tránh không kịp, chỉ biết đứng im chờ chết.

Một lát sau, anh từ từ mở mắt ra.

Xà Mẫu đã chuyển cái đầu khổng lồ sang hướng khác.

Bàn Tử khóe miệng giật giật, hỏi: "Thú cưng nuôi trong nhà à?" Trương Thụy Đồng cười đáp: "Con rắn này là thủ hộ thần của vương quốc Tây Vương Mẫu, mỗi đời Tây Vương Mẫu đều có khả năng giao tiếp với nó." Tiếng nói vừa dứt, hắn đứng cạnh Tây Vương Mẫu, tai nghe tiếng hệ thống thông báo. 【 Đinh, nhiệm vụ hoàn thành, chúc mừng ký chủ nhận được sự công nhận của Tây Vương Mẫu, sắp nhận được đại tưởng. 】 Sự chú ý của Trương Thụy Đồng bị hệ thống thu hút.

Có lẽ phần thưởng chưa được rút ra ngay, hắn lại nhìn sang con Xà Mẫu trước mặt.

Vì có Tây Vương Mẫu ở bên nên hắn mới dám lơ là như vậy.

Từ khi Tây Vương Mẫu xuất hiện, con rắn trông hiền lành hơn nhiều.

Nhưng nhìn bộ dạng lúc nãy và đống xương người chất thành núi dưới kia, rõ ràng nó là loài ăn thịt người.

Tây Vương Mẫu âu yếm vuốt ve đầu nó, nói với Trương Thụy Đồng: "Ta có thể bảo Tiểu Thanh đưa chúng ta đi." "Ngồi trên người

nó sao?" Bàn Tử rùng mình, "Nó mà lật người cái là tôi xong đời!" Tây Vương Mẫu mỉm cười: "Sẽ không đâu, cứ yên tâm, ra khỏi Tháp Mộc Đà rồi thì tính mạng của ta nằm trong tay ngươi mà." Bà ta cười chỉ về phía Trương Thụy Đồng.

Lam Thiềm Thừ là sản phẩm của hệ thống, trước đó hắn đã hỏi qua.

Nếu là đồ hệ thống cho thì có thể cho mượn, nhưng khi muốn lấy lại thì có thể thu hồi bất cứ lúc nào.

Sau khi ra khỏi không gian thiên thạch, Tây Vương Mẫu đã chứng thực điều đó.

Trương Thụy Đồng cũng không ngốc, bà ta dù sao cũng sống hơn bốn nghìn năm, làm sao có thể tùy tiện tin tưởng ngay được!

Trần Văn Cẩm đột nhiên hỏi: "Xin được thỉnh giáo một vấn đề." Tây Vương Mẫu điềm nhiên nhìn cô: "Nói đi." "Ở Cổ Đồng Kinh tôi thấy một cây Xà Bách, ở đây cũng có Xà Bách, mối liên hệ giữa hai thứ này là..." Tây Vương Mẫu nhìn sang Trương Thụy Đồng, nói: "Nếu không có gì sai sót, người này hẳn là rõ hơn ta." "Đều là chuyện sau thời nhà Tần, nhưng Xà Bách và Tiểu Thanh đều có nguồn gốc từ thiên thạch." Bà ta nhìn khối đá khổng lồ phía sau với ánh mắt đầy thành kính.

Trương Thụy Đồng nói: "Bao gồm cả Thi Miết trong Lỗ Vương Cung, có lẽ đều bắt nguồn từ vương quốc Tây Vương Mẫu." Những điều này hắn và Tây Vương Mẫu đã thảo luận trước đó.

Xác định sẽ rời đi, mọi người nhìn nhau rồi quyết định khởi hành ngay.

Lương khô đã cạn sạch, không đi thì chỉ có nước chết đói.

Hắc Nhãn Kính thuận miệng hỏi một câu: "Vậy còn Ngô Tam Tỉnh

và mấy gã hỏa kế kia thì sao?" Tây Vương Mẫu vuốt ve Xà Mẫu, dường như đang giao tiếp. "Bọn họ, mấy kẻ xâm nhập trước đó đều bị nhốt ở phòng ấp trứng, nhưng có hai người đã rời đi rồi, trong đó có một người tên là Ngô Tam Tỉnh!" Nói chính xác hơn, người đó tên là Tạ Liên Hoàn.

Biết chú ấy chưa chết, Ngô Tà và Trần Văn Cẩm đều thở phào nhẹ nhõm. "Vậy người còn lại là ai?" "Phan Tử!" Trương Thụy Đồng khẳng định: "Phan Tử mạng lớn, không dễ xảy ra chuyện như vậy đâu." Việc Tạ Liên Hoàn mất tích sẽ trực tiếp dẫn đến những biến hóa trong sự việc sau này.

Mọi người ngồi trên lưng Xà Mẫu, lướt đi nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã được đưa ra khỏi Tháp Mộc Đà, tới tận Ma Quỷ Thành. "Nó không thể rời khỏi Tháp Mộc Đà, chỉ có thể tiễn các ngươi đến đây thôi!" Tây Vương Mẫu nói đoạn dùng một thứ ngôn ngữ mà mọi người không hiểu để nói với Xà Mẫu vài câu.

Trương Thụy Đồng dõi theo Xà Mẫu rời đi.

Con rắn này ăn Thi Miết Vương mà lớn đến mức này, Bàn Tử lại tặc lưỡi cảm thán...

Chương 249

Mang theo chút lương khô ít ỏi còn sót lại, mọi người rời khỏi Tháp Mộc Đà.

Ngô Tà cân nhắc hồi lâu, quyết định viết một bức email cho Nhị thúc, tường thuật lại đầu đuôi mọi chuyện.

Hoắc Tú Tú sau khi biết tình hình của cô cô cũng lập tức về liên hệ với Hoắc lão thái.

Hồ Ba Nhất về Bắc Kinh, định xem tiến độ giải mã Long Cốt Thiên Thư đến đâu.

Nghiêm trọng nhất là Tiểu Ca, sau khi rời khỏi không gian thiên thạch, anh lại mất trí nhớ, chứng thất hồn lại tái phát.

Nếu không có huyết mạch cường hóa, Trương Thụy Đồng cũng sẽ gặp tình trạng tương tự.

Dù sao Trương Thụy Đồng nguyên bản cũng vì phát tác chứng thất hồn trong cổ mộ mới bị người ta ám toán.

Sau khi về Bắc Kinh, Tiểu Ca bắt đầu không nhận ra ai nữa.

Tình trạng này cũng bắt đầu xuất hiện nhẹ ở Tây Vương Mẫu.

Trương Thụy Đồng vừa về Bắc Kinh liền bảo Trương Viết Sơn bí mật sắp xếp chỗ ở cho Tây Vương Mẫu.

Khi biết thân phận của bà ta, Trương Viết Sơn sững sờ như sét đánh ngang tai. "Tộc trưởng, đây là thật sao?" Trương Thụy Đồng với tư cách là tiền nhiệm tộc trưởng có huyết mạch thuần khiết nhất, sau khi Tiểu Ca lại mất trí nhớ, đã thực sự trở thành lãnh tụ tinh thần của người Trương gia ở Bắc Kinh. "Đương nhiên, chuyện ở Tháp Mộc Đà chắc ông cũng biết chút ít chứ?" Đội ngũ của Hoắc Linh năm đó có

liên quan đến Trương Khải Sơn, Trương Viết Sơn với tư cách phó quan tự nhiên cũng biết rõ.

Ông gật đầu: "Tôi có nghe Phật Gia kể lại một chút!" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Giúp ta chăm sóc tốt cho Tiểu Ca và bà ấy." Nhìn vào máy tính, Ngô Tà đã gửi mail tới. 'Chú Ba' cũng gửi một bức thư, không rõ là thật hay giả.

Trương Thụy Đồng xem xong nội dung bức thư liền quyết định đi một chuyến.

Vừa định rời khỏi Bắc Kinh thì nhận được điện thoại của Bàn Tử. "Trương gia, tình hình không ổn rồi, Thiên Chân mắc bệnh lạ!" Trương Thụy Đồng nghe xong lặng đi ba giây. "Bệnh liên quan đến việc hay xuống đấu sao?" Bàn Tử nói nghe càng lúc càng vô lý.

Trương Thụy Đồng cạn lời: "Ngậm miệng lại đi, làm gì có chuyện đó, đợi đấy, tôi tới ngay." Hắn lập tức lên đường, cũng mất không ít thời gian.

Bàn Tử lái xe đón ở nhà ga, khi về tới Ngô Sơn Cư thì trời đã tối.

Đi cùng xe có Ngô Tà, dạo này anh mới cắt tóc.

Bàn Tử huých nhẹ nói: "Nhìn xem, dạo này Thiên Chân học hư rồi, mới làm cố vấn khảo cổ có mấy ngày mà đầu tóc đã thay đổi hẳn!" Ngô Tà lườm một cái: "Khụ khụ, đừng nghe anh ta nói bậy, đó là thân phận Nhị thúc lo cho tôi đấy." Nói xong anh hỏi: "Trương gia, bức mail trước đó ngài bảo tôi luôn mang điện thoại theo người là có ý gì?" Bức thư gửi cho Trương Thụy Đồng là do Chú Ba ký khi ở Đôn Hoàng. "Cứ mang theo bên mình đi, Chú Ba có khả năng sẽ nhắn tin cho cậu đấy!" Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi.

Ngô Tam Tỉnh kể từ khi mất tích ở Tháp Mộc Đà, nhất là sau khi xác định chưa chết, Ngô Tà bắt đầu hành trình tìm kiếm chú mình. 【

Đinh, phần thưởng: Cách không thính vật (có thể nghe thấy những âm thanh mà người thường không nghe được), thanh trừ tác động tiêu cực khi xuống đấu. 】 Sau khi nhận thưởng, Trương Thụy Đồng cảm nhận rõ sự khác biệt về thính giác.

Nhưng âm thanh tiếp nhận được quá nhiều cũng không hẳn là chuyện tốt cho đôi tai. "Hệ thống, thính lực có thể tạm thời hạ xuống một chút không?" Hắn chưa thể hoàn toàn thích nghi ngay được, chắc phải mất vài ngày.

Ngồi ở ghế phụ, Ngô Tà vuốt mái tóc mới cắt. "Trương gia, quên mất chưa nói, hôm nay tôi mới nhận một vụ, có người nhờ tôi đi thăm dò một ngôi mộ!" Anh bổ sung: "Ở trong nhà kho, hay là cùng đi xem thử?" Mộ trong nhà kho sao?

Trương Thụy Đồng nghĩ tới, đại khái chỉ có ngôi mộ nhạc sư liên tục rỉ ra 'Quan Lộ' cực độc kia thôi. "Có thể đi xem thử." Trương Thụy Đồng gật đầu đồng ý.

Đã đến đây rồi, dứt khoát đi một chuyến.

Bàn Tử cười nói: "Xem kìa, Trương gia cũng có hứng thú!" "Cái gã ngốc đó trả sáu vạn, đủ cho chúng ta ăn mì tôm rồi!" Từ khi Ngô Tam Tỉnh mất tích, Ngô Nhị Bạch đã cắt sinh hoạt phí của Ngô Tà.

Anh chỉ có thể dựa vào cửa tiệm và công việc cố vấn khảo cổ để kiếm chút tiền ăn mì qua ngày.

Bàn Tử dạo này lại trở thành cộng sự của anh.

Ngô Tà vuốt tóc, ngậm tăm cười nói: "Vậy đi xem trước đã!" Bàn Tử vỗ tay cười: "Thiên Chân đa mưu túc trí, Bàn gia tôi anh dũng thiện chiến, đôi bên cùng phối hợp..." Quay đầu lại thấy Trương Thụy Đồng đang ngậm thứ gì đó, gã hỏi: "Trương gia, cai thuốc à?" Trương Thụy Đồng đưa cho gã một thanh cai thuốc bằng ngọc từ trong túi:

"Cai rồi, có muốn một cái không?" Ngô Tà đón lấy ngậm vào miệng, nhìn không hề thấy lạc lõng, chỉ có khí chất là thay đổi.

Bàn Tử cười: "Tôi đã hẹn Dương lão bản rồi, tối nay chúng ta đi luôn." Trương Thụy Đồng nhìn Ngô Tà, thấy anh theo bản năng lấy bật lửa ra nghịch.

Rõ ràng là cơn thèm thuốc lại tới, anh đang phải kiềm chế.

Xe dừng bên ngoài một nhà kho, Dương lão bản đã đợi sẵn ở cửa. "Mấy vị tới rồi!" "Tình hình bên trong thế nào?" Trương Thụy Đồng hỏi.

Ba người bước vào, Dương lão bản cầm đèn pin soi đường phía trước, nói: "Tình hình là thế này, trước đây có một trận động đất nhỏ, chỉ làm sập một mảng nhỏ thôi.

Nhưng khi tôi đi vào thì tiếng sụp đổ nghe nhiều hơn, phía dưới còn truyền ra tiếng chuông, tôi còn nghe thấy tiếng người nói nữa..." "Có tiếng người sao?" Ngô Tà nhướng mày, "Nói gì?" "Tiếng Trường Sa đấy!" Dương lão bản nghe giọng biết anh không tin, vội vàng giải thích: "Tiếng nói đó rất thật, tuy nghe không rõ nội dung nhưng chắc chắn là tiếng người!" Gã càng nói càng kích động.

Trương Thụy Đồng nhìn cái hố lớn phía trước hỏi: "Đây là cái gì?" Dương lão bản đi trước dẫn đầu, liên tục gật đầu.

Chương 250

Ngô Tà ngồi xổm bên cạnh, cười nhìn Trương Thụy Đồng và Bàn Tử: "Đây là đạo động sao?" "Đã được gia cố bằng xi măng, chỉ có thể quay lại sau khi đã chuẩn bị kỹ." Hắn đi quanh vài bước, tự tin nói: "Dưới này có khả năng là một ngôi đại mộ!" Trương Thụy Đồng quan sát một lát, quả thực nghe thấy tiếng đồng khí rung động bên dưới, nghe như đang tấu một khúc cổ nhạc vô danh.

Hai người nhìn nhau cười, Bàn Tử làm động tác châm thuốc cho Thiên Chân.

Trương Thụy Đồng nhìn xuống dưới, đại khái trong lòng đã hiểu rõ.

Đạo động này rất sâu, Ngô Tà và Bàn Tử thấy Trương Thụy Đồng không nói gì liền hỏi: "Trương gia, có phát hiện gì không?" Một luồng gió thổi qua, hắn chỉ xuống dưới: "Nghe đi!" Hai người lắng tai nghe, phía dưới có tiếng nước chảy róc rách, đồng thời dường như có tiếng nhạc khí vang lên. "Thật sự có người đang chơi nhạc sao?" Bàn Tử nghe thấy liền thấy sờ sợ: "Chúng ta có xuống không?" "Đã tới đây rồi đương nhiên phải xuống." Trương Thụy Đồng buộc dây thừng chuẩn bị xuống.

Ngô Tà cũng buộc xong dây, chuẩn bị tuột xuống, nói: "Tôi đồng ý với Trương gia, động tĩnh bên dưới có chút kỳ quái!" Ba người chậm rãi tuột xuống, Dương lão bản nhát gan nên ở trên chờ đợi. "Đi thôi ~" Dây thừng liên tục hạ xuống, khoảng hơn mười mét.

Xung quanh treo mấy bóng đen, Trương Thụy Đồng liếc nhìn, tổng cộng có 23 cỗ huyền quan.

Ngô Tà cầm đèn pin, tập trung nhìn phía trước: "Chỗ này chắc hẳn

có giá trị khảo cổ rất cao!" Bàn Tử nghe xong cười hi hi nhìn quanh, chẳng mấy chốc sắc mặt trở nên quái dị. "Là điếu táng cổ quan (quan tài treo)!" Bàn Tử múa tay múa chân: "Thiên Chân, Trương gia, chúng ta phát hiện lớn thế này chắc chắn sẽ được thưởng bộn tiền ~" Ngô Tà đang nhìn chằm chằm cỗ quan tài bên cạnh, có chút kinh ngạc: "Có tiền thưởng sao?" "Chắc chắn rồi ~" Bàn Tử run giọng cười. "Đừng nghĩ đến tiền nữa, nhìn cái này trước đi!" Trương Thụy Đồng chỉ vào những hoa văn điêu khắc tinh mỹ trên bề mặt quan tài.

Ngô Tà tiến lại gần, soi đèn vào hoa văn. "Trên này khắc đều là nhạc sư!" Anh nhìn sang những cỗ quan tài khác, "Mỗi nhạc sư đều cầm một loại nhạc cụ đang diễn tấu!" "Có khi chôn cả một ban nhạc ấy chứ!" Trương Thụy Đồng nhìn quanh một lượt.

Ngôi mộ này thực sự khiến người ta cảm thấy kỳ lạ, thông thường cổ mộ chỉ chôn một người, ở đây lại treo cùng lúc 23 cỗ quan tài, lại thêm những bát đồng lớn hứng Quan Lộ phía dưới. 【 Đinh, tiếp nhận nhiệm vụ nhánh: Hấp thụ một lượng khí hóa Quan Lộ vừa đủ, phần thưởng: Khả năng luyện thể bằng thi độc 】 Dưới tầm mắt nhìn đêm, Trương Thụy Đồng thấy Quan Lộ trong những quan tài này có thể bao phủ phạm vi hai ba mươi cây số xung quanh.

Nếu hấp thụ hết, có lẽ hắn phải đánh đổi bằng cả mạng sống.

Ngô Tà quan sát một lúc: "Trên những quan tài này đều điêu khắc nhạc cụ, đây là mộ của mấy nhạc sư sao!" Bàn Tử ghé sát một cỗ quan tài treo, nhìn kỹ nội dung trên đó, chợt nghe trong quan tài truyền ra tiếng hống 'u u ~'. "Bên trong có quỷ thật à?" Bàn Tử sợ tới mức lùi lại mấy bước.

Đột nhiên một bàn tay giữ gã lại. "Đừng cử động lung tung." Bàn Tử quay đầu lại thấy Trương Thụy Đồng đẩy gã ra.

Ngô Tà đang thận trọng nhìn chằm chằm một cái bát đồng phía

dưới, kinh ngạc nói: "Có bát nước ép trái cây màu xanh sao?" "Ý gì đây?" Bàn Tử cúi người nhìn cỗ quan tài phía trên.

Trương Thụy Đồng lườm một cái: "Đụng vào thứ đó là chết chắc!" Bàn Tử muốn hỏi rõ nhưng đành ngậm miệng lại.

Ngô Tà ngồi xuống nói: "Bàn Tử chỉ nhìn bát mà không nhìn những giọt nước trên quan tài sao?" "Thứ gì vậy?" Bàn Tử hỏi.

Chất lỏng chảy ra từ quan tài thì chắc chắn không phải thứ gì tốt đẹp. "Quan Lộ!" Trương Thụy Đồng nói.

Bàn Tử: "Quan Lộ?

Là cái gì?" Ngô Tà giải thích: "Quan Lộ chứa kịch độc, không được để nó rơi xuống đất." Anh ra hiệu cho Bàn Tử nhìn xuống đất. "Nếu 23 cỗ quan tài này mà rơi xuống, người trong vòng hai ba mươi cây số này đều đi đời nhà ma hết!" Ngô Tà: "Những quan tài này để lại đây là một ẩn họa, phải tìm cách đưa một cỗ ra ngoài." Vừa dứt lời, anh đã thấy Ngô Tà quay lại chỗ đạo động. "Tôi lên trước, các cậu ở dưới đợi." Trương Thụy Đồng trực tiếp lên trên gọi người.

Không lâu sau Dương lão bản gọi người lái xe cẩu tới.

Ngô Tà và Bàn Tử ở dưới hợp tác, cộng với xe cẩu hỗ trợ, đưa được một cỗ quan tài lên.

Trong quá trình đó không may bị kẹt làm hai người sợ hú hồn, Bàn Tử đòi tăng tiền công ngay lập tức.

Dương lão bản hỏi: "Vụ xe cẩu lúc nãy thật xin lỗi, dưới đó nháo quỷ... là thế nào?" Trương Thụy Đồng nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà giải thích: "Những tiếng chuông và tiếng người đó đều phát ra từ trong quan tài..." Anh kiên nhẫn giải thích nguyên nhân cho Dương lão bản, Dương lão bản nghe mà ngơ ngác, mắt nhìn chằm chằm cỗ quan tài.

Ngô Tà lại chỉ vào những giọt Quan Lộ liên tục rỉ xuống. "Thấy đám Quan Lộ này không, chúng có kịch độc đấy, bắt buộc phải dùng bát hứng..." "Chuyện còn lại cứ giao cho đội khảo cổ!" Dương lão bản vừa nghe vừa gật đầu.

Bàn Tử giục giã rời đi ngay.

Ba người định rời đi, chỉ thấy Trương Thụy Đồng lẩm bẩm đếm ngược: "8... 7... 6...", Ngô Tà kỳ quái hỏi: "Trương gia, ngài đếm gì vậy?" Lúc đưa quan tài lên, Trương Thụy Đồng đã cảm thấy xung quanh không ổn.

Hiện tại nhìn lại, 23 cỗ quan tài này e rằng không đơn giản như thế.

Phía sau đột nhiên nghe tiếng Dương lão bản hét: "Đừng cử động!!" Một đám người rõ biết là không được tới gần nhưng vẫn không tự chủ được mà tiến lại. "Rơi rồi!" Chữ cuối cùng vừa thốt ra khỏi miệng Trương Thụy Đồng, phía sau nghe một tiếng 'đùng' cực lớn.

Ngô Tà trợn tròn mắt: "Chạy mau!" Anh cầm thùng sắt ném đi, chạy thục mạng ra cửa.

Chương 251

Nhìn một lượng lớn Quan Lộ bốc hơi, Trương Thụy Đồng vẫn đứng yên tại chỗ.

Ngô Tà tránh không kịp nên đã hít phải một phần.

Còn lại bao nhiêu đều bị Trương Thụy Đồng hấp thụ sạch. 【Đinh, nhiệm vụ hoàn thành, Quan Lộ đã được hấp thụ hoàn hảo.】 Tiếng thông báo vừa dứt, Bàn Tử đã lao vào.

Thiên Chân lập tức được đưa lên cáng.

Trương Thụy Đồng cũng được yêu cầu tới bệnh viện kiểm tra.

Nhưng kết quả kiểm tra của hai người hoàn toàn khác biệt...

Sau khi xuất viện, Ngô Tà vẫn như thường lệ ngồi thẫn thờ trong sân.

Cửa tiệm rõ ràng vẫn ở đó nhưng trông thật đìu hiu.

Điện thoại vang lên tiếng tin nhắn, anh hờ hững liếc nhìn rồi bỗng khựng lại. "Chú Ba?" Nhìn chiếc điện thoại nắp gập cũ kỹ Ngô Tà cầm trên tay, màn hình hiển thị một dòng tin nhắn với ghi chú "Chú Ba".

Màn hình nhấp nháy rồi tắt lịm. "Đem điện thoại đi sạc đi!" Trương Thụy Đồng đã kịp nhìn thấy nội dung lúc màn hình nháy sáng. "Chú Ba: 02/01 12:3: Cầu Bắc Tân, Trúc Yên Hòe Vũ, Hàn Đăng Dạ Quy Nhân, Mạch Thượng Thâm Thâm." Trương Thụy Đồng nói: "Đi lấy giấy bút ra đây." Đợi Ngô Tà nhanh chóng lấy giấy bút ra, vẻ uể oải trước đó biến mất, cả người trở nên hăng hái hẳn lên. "Đây là mật mã, Nam Kinh, phía đông Tháp Cổ Lâu, gác Bắc Cực, Bảo tàng Khí tượng... tủ lưu trữ số 2, 2, 1." "Ý gì đây?" Bàn Tử đứng bên cạnh

vuốt mái tóc dài, cảm thấy không hiểu lắm.

Ngô Tà lập tức gọi lại vào số đó. "Máy bận..." Cầm tờ giấy trên tay, Trương Thụy Đồng nói: "Chú Ba để lại đồ cho cậu." Thấy điện thoại không gọi được, Ngô Tà lại suýt rơi vào trạng thái đổi phế như trước.

Bàn Tử kích động: "Chắc chắn là Chú Ba mấy năm nay phát tài rồi, lén để lại tiền cho cậu đấy, không mau đi xem sao?" Bàn Tử kích động như thể Chú Ba để lại cả một kho báu.

Ngô Tà ho khụ khụ vài tiếng rồi cầm tờ giấy bước ra ngoài.

Bàn Tử không hiểu gì: "Ơ, cậu ta lại phát bệnh à?" Nhìn Bàn Tử một cái, Trương Thụy Đồng ngậm thanh cai thuốc cũng bước theo.

Đi tới cuối hành lang, Ngô Tà dừng lại: "Trương gia, có lẽ tôi không đi được rồi..." "Vì ung thư phổi sao?" Trương Thụy Đồng thản nhiên nhìn anh: "Nếu ta nói bệnh của cậu có thể chữa được, cậu còn thấy mình không có thời gian không?" Ngô Tà nghe xong lộ vẻ mừng rỡ, nhưng rồi lại lấy lại bình tĩnh: "Làm sao có thể?

Bác sĩ nói phổi của tôi bị xơ hóa giai đoạn cuối rồi!" Nhìn vào mắt Ngô Tà, Trương Thụy Đồng biết anh đã dao động.

Hắn tiếp tục: "Có khả năng vừa tìm được Chú Ba, vừa có thể sống tiếp!" Hắn biết Ngô Tà chuyến này chắc chắn không chết được, nếu không thì làm gì có kịch tình Sa Hải sau này.

Ngô Tà quay người vào phòng.

Bàn Tử nấp phía sau, đợi Ngô Tà vào phòng mới lén bước ra. "Bệnh của Thiên Chân thực sự có cách chữa sao?" Trương Thụy Đồng khẳng định: "Đương nhiên, thu xếp đồ đạc đi, sáng mai đi gác Bắc Cực." Sáng sớm hôm sau, khi Bàn Tử đang đánh răng thì thấy hai người kia đứng trước mặt. "Oa, ai đây?" Gã ngạc nhiên nhìn Ngô Tà

đã khôi phục lại tinh thần.

Trương Thụy Đồng trong bộ đồ đen, dáng người cao ráo đứng bên cạnh. "Đi thôi?" Ngô Tà cười hỏi. "Đi đâu?" "Gác Bắc Cực.

Bảo tàng Khí tượng." Gác Bắc Cực không khó tìm, bắt một chuyến xe là tới nơi.

Khi tới bảo tàng, khách tham quan bên trong đều dùng ánh mắt dị nghị nhìn ba người.

Bàn Tử không thèm quan tâm, hất mái tóc dài lãng tử.

Suốt quãng đường không ai nói câu nào, tìm tới tủ lưu trữ, nhân viên trực tủ cũng nhìn họ với ánh mắt quái đản.

Khi tủ được mở ra, Ngô Tà nhìn chằm chằm vào cái tủ trống rỗng, thò đầu vào xem xét kỹ lưỡng.

Trương Thụy Đồng đi thẳng tới chỗ sổ lưu bút, lật vài trang rồi nhếch môi cười: "Quả nhiên ở đây!" "Chú Ba để lại một mảnh đất." Ngô Tà vừa mới xem mật mã trong tủ lưu trữ.

Theo hiểu biết của anh về Chú Ba, chú ấy thường không để đồ trực tiếp trong tủ.

Nếu không giấu trong sổ lưu bút thì ai mà ngờ được. "Giấy chuyển nhượng?" Bàn Tử đọc dòng chữ trên đó. "Tư nhân sở hữu địa khối số 87 đoạn Giáp đường Thường Bình, núi Tiểu Tùng, vô thường chuyển nhượng cho Ngô Tà.

Người chuyển nhượng: Ngô Tam Tỉnh?" Phía trên có ấn dấu tay.

Trương Thụy Đồng nói: "Văn kiện đã ký, có hiệu lực ngay lập tức, mảnh đất đó giờ thuộc về cậu rồi." Xem địa chỉ thì đó là khu vực vùng núi, diện tích không nhỏ, trước đây là một trạm khí tượng.

Bàn Tử lại nhìn sổ lưu bút, đọc to những lời nhắn trên đó.

Chương 252

Những người ngồi cạnh đều nhìn gã như nhìn kẻ điên, rồi lẳng lặng tản ra hết. "Thiên Chân, Chú Ba đúng là trượng nghĩa, tặng hẳn một mảnh đất lớn thế này?" Ngô Tà nói: "Dưới đất chắc chắn có thứ gì đó." Chú Ba là dân đổ đấu, không đời nào tự nhiên đi mua một mảnh đất, trừ khi dưới đó có cổ mộ, mua đất là để che mắt thiên hạ.

Trương Thụy Đồng: "Trực tiếp đi xem là biết ngay." Nhìn tờ giấy chuyển nhượng, kịch tình Nghe Sấm thực sự bắt đầu rồi. 【 Đinh, nhiệm vụ mới: Thiêm Hải Vương Mộ. 】 Nghe thấy nhiệm vụ, Trương Thụy Đồng lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ không biết phần thưởng lần này sẽ là gì...

Ngồi xe bus đến vùng núi, vị trí trạm khí tượng cũ không khó tìm.

Khi tới nơi, họ chỉ thấy một tòa đại lâu bỏ hoang. "Chú Ba mua cả một cái trạm khí tượng sao?" Bàn Tử nhìn tòa nhà trước mắt, cảm giác đầu tiên là nó rất lớn.

Bước vào trong tòa nhà tối om, Bàn Tử hỏi: "Có khi nào có cơ quan không?" Gã huơ tay múa chân rồi chỉ vào một cái ngăn kéo. "Nhìn kìa!" Trương Thụy Đồng chỉ vào một cái lỗ trên tường: "Sau bức tường này có phòng bí mật!" Ngô Tà nhìn qua khe hở của chiếc tủ.

“Béo này, cái miệng cậu được khai quang rồi sao?” Trương Thụy Đồng thuận tay đẩy chiếc tủ ra, đằng sau đó quả nhiên ẩn giấu một cánh cửa.

“Một lời nói mà ứng nghiệm luôn!” Bàn Tử nhìn chằm chằm vào căn phòng bí mật ẩn khuất đằng sau, “Làm tôi hết cả hồn!” Vừa mở cửa phòng, một luồng mùi xác thối nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Ngô Tà và Bàn Tử nhìn chằm chằm vào cái xác đó, trong lòng trào dâng một dự cảm bất lành.

Trương Thụy Đồng liếc mắt nhìn qua, rồi kéo tấm ga trải giường ở bên cạnh ra.

"Phía dưới sao lại có nhiều băng từ thế này?" Bàn Tử trố mắt nhìn đống đồ vật dưới đất, hầu hết đều là băng từ.

"Béo này, đi thu gom hết mấy cuộn băng này lại đi." Trương Thụy Đồng chỉ tay vào đống băng từ dưới đất nói.

Sự chú ý của Bàn Tử lại bị thu hút bởi một thẻ đồng và chiếc bật lửa đặt trên bàn.

Theo bản năng, hắn đáp: "Được, tôi làm ngay." "Thiên Chân, đây không phải thẻ đồng của Ngô gia sao?" Bàn Tử đưa thẻ đồng cho Ngô Tà, bên trên còn có chiếc bật lửa kia.

Thẻ đồng khắc một chữ "Tỉnh".

Nhìn thấy vật này, mắt Ngô Tà đỏ hoe.

Thấy chiếc bật lửa, Trương Thụy Đồng đoán rằng Ngô Tà thích chơi bật lửa hẳn là học từ Chú Ba.

Ngô Tà giọng khàn đặc nói: "Ba chữ trên bật lửa này là do tôi lúc nhỏ đã khắc lên bật lửa của Chú Ba!" Nhìn chiếc bật lửa, cảm xúc của Ngô Tà không còn kiềm chế được nữa.

Trong lúc cậu không muốn đối mặt với hiện thực, bắt đầu lục lọi loạn xạ xung quanh, Trương Thụy Đồng đeo găng tay, lấy ra một chiếc ví từ trên người cái xác.

"Đừng kích động, xem cái này trước đã." Ngô Tà nhìn chằm chằm chiếc ví, theo bản năng muốn xem thử, hy vọng đó không phải là ví của Chú Ba.

Bỗng nhiên tâm trạng dịu lại, cậu dùng vật dụng khều chiếc ví ra, bên trong là tấm ảnh Chú Ba chụp cùng một người đàn ông khác.

Trong ảnh, còn có một người phụ nữ trẻ tuổi đi ngang qua phía sau.

"Chẳng lẽ không phải Chú Ba sao?" Nhìn kỹ lại, ngay cả Bàn Tử cũng bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

"Chắc chắn là một cái bẫy, có người lập cục để khiến tôi tưởng đó là Chú Ba!" Ánh mắt Ngô Tà ngân ngấn lệ, nỗ lực kìm nén bi thương để tìm kiếm sự thật.

Nhìn thấy tình cảm chân thật của Thiên Chân, Trương Thụy Đồng chợt nhận ra Ngô Tam Tỉnh thực sự rất hiểu đứa cháu này.

Những thứ này gần như đều được chuẩn bị sẵn.

Ám chỉ Bàn Tử lấy đồ trong ví ra, Trương Thụy Đồng khẽ cười: "Xem chứng minh thư xong rồi hãy thương tâm cũng không muộn!" Ánh đèn pin chiếu lên mặt cái xác khô.

Bề mặt thi thể đã sáp hóa, bị phong khô nhưng không bị thối rữa hoàn toàn theo thời gian.

"Trên này toàn là sáp xác..." Bàn Tử lấy ga giường lau sạch đống sáp nhầy nhụa đó đi, rồi lau sạch bụi bặm.

"Dương...

Đại...

Quang?" "Thiên Chân, không phải Chú Ba, người này tên Dương Đại Quang!" Bàn Tử lấy chứng minh thư ra, trên đó là một người đàn ông trung niên mặt tròn.

"Chú Ba là lão hồ ly đó, làm sao dễ chết thế được!" Ngô Tà cầm chứng minh thư đối chiếu lại với ảnh chụp.

Trương Thụy Đồng xem thời gian, bảo: “Thời gian không còn sớm, mang đống băng từ này về trước!” Bàn Tử không hiểu hỏi: “Đồ khác không mang, mang đống băng từ rách này làm gì?” Trương Thụy Đồng gắt: “Trong tất cả những thứ ở đây, chỉ có đống băng từ này mới là mấu chốt.” Chúng là manh mối thực sự của sự kiện này.

Ngô Tà nhìn chằm chằm vào người phụ nữ vô tình lọt vào ống kính phía sau ảnh chụp: “Văn Cẩm?” Ngoài Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm, còn có một người tên Dương Đại Quang.

Bàn Tử vỗ đùi cái đét: “Đúng rồi, lát nữa gọi điện cho đại tỷ đầu hỏi xem chuyện này là thế nào!” Trương Thụy Đồng nhìn sang căn phòng bên cạnh nói: “Bên cạnh có một mật thất!” “Bên cạnh có sao?

Ở đâu cơ?” Bàn Tử nhìn tường xung quanh tìm kiếm.

Chỉ thấy Trương Thụy Đồng trực tiếp mở cửa ra, bên trong bỗng truyền đến tiếng quái dị.

“Có người sống sao?” Ngô Tà giật mình tỉnh táo lại.

Chuyện này nối tiếp chuyện kia khiến họ thậm chí quên cả đau buồn.

Trong phòng có một lão già tinh thần không ổn định, đầu bù tóc rối đang trốn dưới gầm bàn run rẩy.

Chương 253

Nhìn không gian sau bức tường, Ngô Tà ngẩn người vài giây: "Tôi hoàn toàn không phát hiện ra nơi này có mật thất?" Cậu lắc đầu rồi vội vàng đi theo.

Bốn phía tường treo đầy những khung tranh lớn nhỏ khác nhau.

Trong khung tranh đầy những vết nứt, nhìn kỹ mới thấy đó là những mảnh gốm và bích họa vụn nát.

"Khung tranh ở đây dùng để phục chế bích họa sao?" "Dùng để phục chế bích họa." Trương Thụy Đồng chỉ người đang nằm trên đất, "Đưa người này về trước." Nhìn người nọ, Bàn Tử tặc lưỡi: "Rốt cuộc là ai đã dồn lão ta đến nông nỗi này?" Người này tinh thần thác loạn, có khả năng liên quan đến những bức bích họa kia.

Cả nhóm rời khỏi tòa lầu phế tích của trạm khí tượng, Thiên Chân báo cảnh sát để họ đến thu dọn thi thể, rồi quay về Ngô Sơn Cư.

Trương Thụy Đồng nhận được email của Trương Viết Sơn, trong đó có tư liệu sơ bộ về hồ sơ 044, bao gồm thông tin chi tiết về Dương Đại Quang.

Ngô Tà cầm máy nghe nhạc chăm chú nghe nội dung bên trong băng từ.

Ban đầu là một đoạn hí khúc.

"Cái này không hay, đổi cái khác đi." Ngô Tà thay một cuộn băng khác.

Trong máy bỗng truyền ra tiếng tạp âm.

"Hình như là tiếng mưa?" Trương Thụy Đồng ra hiệu tiếp tục nghe.

Nghe hết cuộn băng, bên trong có một đoạn tiếng sấm.

"Tiếng sấm sao?" Ngô Tà lập tức thay các cuộn băng khác, nội dung đều y hệt.

"Đang thính lôi (nghe sấm) sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Đúng, chính xác mà nói là đang truy tìm thông tin trong tiếng sấm!" Ngô Tà và Bàn Tử nhìn nhau đầy kinh ngạc, đồng thanh hỏi: "Tiếng sấm mà cũng có thông tin sao?" Nghe kỹ tiếng sấm trong băng, toàn bộ đều là những tiếng sấm nổ được phân cấp.

Trương Thụy Đồng nói: "Những tiếng sấm lặp lại này đều đang truyền đạt một tín hiệu đặc biệt nào đó!" "Tên Dương Đại Quang này không ngừng tìm kiếm một đoạn tiếng sấm sao?" Ngô Tà đã hiểu ý, "Một người truy lôi?" Cái tên "truy lôi giả" này là do Ngô Tà đặt.

"Nhưng nó không phù hợp với quy luật khoa học!" Bàn Tử gãi đầu, chuyện có vẻ ngày càng bí ẩn.

"Dựa theo thời gian suy tính, tối nay sẽ có tiếng sấm cùng tần đoạn xuất hiện!" Nghe Trương Thụy Đồng nói vậy, Bàn Tử kích động: "Vậy chúng ta đợi?

Đợi đến tối nghe thử là biết ngay chứ gì?" Ngô Tà chậm rãi gật đầu.

Cậu tin rằng đoạn tin nhắn Chú Ba để lại có hàm ý, nhưng hàm ý ẩn trong tiếng sấm thì thật khó để nghe hiểu!

Đêm đến, ba người dựa theo dự báo thời tiết chờ đợi trận mưa sấm tối nay.

Đêm tĩnh lặng, Ngô Tà cầm máy ghi âm.

Bàn Tử hỏi: "Mấy giờ rồi?

Dự báo thời tiết không báo sai chứ?" Nhìn bầu trời, Trương Thụy

Đồng khẳng định: “Không đâu, tối nay chắc chắn có mưa sấm!” Tiếng sấm đó xuất hiện có quy luật.

Ngô Tam Tỉnh phát tin nhắn lúc đó là vì muốn Ngô Tà đi “nghe sấm”.

Bàn Tử nằm vật xuống, Trương Thụy Đồng khẽ động đậy tai.

“Đến rồi!” Bầu trời bỗng vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Ngô Tà nghe tiếng sấm lập tức lao ra ngoài, giơ cao máy ghi âm lên trời.

Sau khi tiếng sấm dứt, Ngô Tà như bắt được vàng, vội vàng chạy vào phòng nghe lại, rồi liên tục đối chiếu sự khác biệt giữa hai đoạn ghi âm.

Những ngày tiếp theo, Ngô Tà như bị ma nhập, cũng biến thành một người nghe sấm.

Một buổi sáng, Trương Thụy Đồng ngồi ở Ngô Sơn Cư, hỏa kế Vương Mông dâng trà.

Ngô Tà bước vào phòng mang theo máy tính xách tay: “Trương gia, xem cái này đi!” Bàn Tử thở hồng hộc đuổi theo phía sau: “Thiên Chân, đi chậm thôi chứ~” Ngô Tà mở máy tính, phát ra hai dải âm quỹ.

“Hai đường âm quỹ, một cái do Dương Đại Quang ghi âm trước đó, một cái là tiếng sấm tối qua.” Cậu kích động chỉ vào những dao động trên đó, “Y hệt nhau!” Trương Thụy Đồng nhìn kỹ, tuy đã biết trước nhưng vẫn cảm thấy có chút bất khả tư nghị, ông chậm rãi gật đầu.

“Xem ra đúng như suy đoán, trong tiếng sấm thực sự ẩn chứa thông tin đặc thù!” Vương Mông đứng bên cạnh nghe mà chẳng hiểu gì.

Bàn Tử đề nghị: “Tôi thấy chuyện này phải hỏi Nhị thúc, lão yêu tinh nổi danh giang hồ đó!” Ngô Nhị Bạch, Ngô Tà thậm chí còn hơi sợ gặp ông ấy, nhưng vẫn quyết định gặp một lần.

Ngô Tà hỏi: “Trương gia có hứng thú đi một chuyến đến chỗ Nhị thúc tôi không?” Trương Thụy Đồng nhấp một ngụm trà nói: “Muốn gặp thì bảo hắn đến gặp ta!” Dù sao cũng là bậc bề trên, Ngô Nhị Bạch hay Ngô Lão Cẩu đều là hậu bối.

Ngô Tà mỉm cười, vốn dĩ định tìm một người để thu hút sự chú ý của Nhị thúc, giờ xem ra một trận thúc giục kết hôn là không tránh khỏi rồi.

Trương Thụy Đồng biết cậu đang sợ, liền cười vỗ vai cậu: “Cái gì đến thì sẽ đến!” Bàn Tử lái xe đưa Ngô Tà đi, Trương Thụy Đồng tiếp tục chờ ở Ngô Sơn Cư, đồng thời tìm hiểu tình hình ở Bắc Kinh.

Chẳng bao lâu sau Trương Viết Sơn lại gửi tin tới.

Tiểu Ca phục hồi sức khỏe rất tốt, đã “xuất viện”, chính xác mà nói là lại mất tích.

Ký ức của cậu ấy cũng hồi phục được một chút, ít nhất là nhớ ra Ngô Tà là ai.

Nghe tin Thiên Chân ngã bệnh, Tiểu Ca lập tức không ngồi yên được.

Không lâu sau, điện thoại của Ngô Tà gọi tới.

“Alo, Trương gia, Nhị thúc tôi mời ngài một chuyến!” Qua điện thoại, Trương Thụy Đồng nghe thấy tiếng chơi game bên cạnh, nhất thời cạn lời.

“Ta không rảnh, bảo hắn tự đến!” Nói xong liền cúp máy.

Vương Mông đứng một bên nhìn với vẻ đầy thán phục: “Vị đó là

Nhị gia đấy ạ!" Trương Thụy Đồng tùy khẩu hỏi: "Nhị gia nhà cậu và Phật gia ai lớn hơn?" Vương Mông ngẩn ra: "Luận tuổi tác, luận thân phận, đương nhiên là Phật gia..." Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu, vậy thì càng không cần đi.

Chương 254

Không lâu sau, ngoài Ngô Sơn Cư có mấy chiếc xe dừng lại.

Một người đàn ông trung niên khôi ngô đeo kính xuất hiện.

Ngô Tà nói: "Nhị thúc tôi đến rồi!" Ngô Nhị Bạch đứng từ xa nhìn Trương Thụy Đồng một cái.

Khi còn trẻ, ông ta từng có hạnh kiến Trương Đại Phật Gia, giờ thấy Trương Thụy Đồng, chỉ nhìn tướng mạo đã đoán ra được bảy tám phần.

Ngô Tà đi ngược trở lại.

Từ xa thấy Ngô Nhị Bạch hỏi Thiên Chân: "Thân phận của vị kia, chắc chắn là Chú Ba đích thân nói cho cháu chứ?" Ngô Tà khẳng định gật đầu.

Gương mặt nghiêm túc của Ngô Nhị Bạch bỗng lộ ra nụ cười thân thiết: "Ngô Nhị Bạch kiến quá tiền bối!" "Tôi đã chuẩn bị trà ngon ở trà lâu, phiền ngài... dời bước?" Vương Mông nấp phía sau lau mồ hôi lạnh, lần đầu tiên thấy Ngô Nhị Bạch như vậy.

Trương Thụy Đồng nhìn ông ta một cái, lại nhìn mấy chiếc xe phía sau: "Dẫn đường đi!" Ngô Nhị Bạch nổi danh tinh minh, nếu quá khách khí thì phản lại hóa ra tâm hư.

Vừa tới trà lâu đã thấy mấy người đang quỳ rạp dưới đất.

Ngô Nhị Bạch cười nói: "Đừng để ý đến bọn họ, chúng ta uống trà!" Nói đoạn rót cho Trương Thụy Đồng một chén trà.

Trương Thụy Đồng đảo mắt nhìn mấy người nhà họ Tiết đang quỳ phía sau.

Chén trà bỗng nhiên trượt đi, mắt thấy sắp đổ ra trước mặt Trương Thụy Đồng.

Nhưng chỉ thấy ông vươn tay phải, lộ ra hai ngón tay cực dài, khẽ chạm vào chén trà liền khiến nó vững vàng trở lại vị trí cũ.

Thấy "Hoàng kim nhị chỉ" đặc hữu của mạch Phát Khâu, cộng thêm chiêu vừa rồi, Ngô Nhị Bạch lập tức bồi lễ xin lỗi.

Hai ngón tay đó không thể làm giả, và sự kiểm soát sức mạnh vừa rồi đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ông ta.

Cửu Môn thăng trầm, giờ đây ba môn dưới đều đã chuyển sang kinh thương.

Sau đó một người đàn ông trung niên mặc mã quái đen xám, chải tóc ngược đi vào.

"Ngũ gia~" Đám người bên dưới lập tức ngẩng đầu gọi.

Trương Thụy Đồng nhìn Tiết Ngũ gia một cái rồi không quan tâm nữa.

"Nhị gia là thầy của tôi trong kinh doanh, nhưng trước mặt thầy, ngài phải gọi tôi là Ngũ ca!" Nhìn Ngô Nhị Bạch, Tiết Ngũ gia lập tức cúi đầu khép nép, thái độ xoay chuyển 180 độ.

Thấy một gương mặt lạ ngồi bên cạnh, ông ta tò mò hỏi: "Không biết vị này là...?" Đối mặt với câu hỏi của Tiết Ngũ gia, Ngô Nhị Bạch lạnh lùng: "Thân phận của vị này ông không phối để biết!" Tiết Ngũ gia kinh ngạc nhìn Trương Thụy Đồng.

"Ngồi xuống trước đi!" Ngô Nhị Bạch nói với Trương Thụy Đồng: "Trương gia, tôi xin thất lễ một lát!" Trương Thụy Đồng ra hiệu tùy ý, rồi đi ra phía sau ngồi chơi game cùng Ngô Tà.

Ông lười biếng ngồi cạnh Ngô Tà: "Ta chơi game một lát, đợi xử

lý xong thì gọi ta!" Tình huống hiện tại là Tiết Ngũ gia không thủ quy củ, động vào chuyện làm ăn của Hoắc gia.

Đám thuộc hạ đã quỳ ở dưới cả tiếng đồng hồ nhưng Ngô Nhị Bạch vẫn thờ ơ.

"Hoắc gia không thích người khác cắm đũa vào bát cơm không nên cắm, Hoắc lão thái cũng không muốn làm chuyện quá khó coi." Ngô Nhị Bạch vừa nói vừa mở một ống tăm đồng trên bàn, "Cho nên, họ mua tăm đồng của tôi, nhờ tôi đứng ra điều đình." "Tiết lão bản, ông thấy sao?" Tiết Ngũ gia lập tức giải thích: "Nhị gia, tôi sao dám tranh mối làm ăn của Cẩm Thượng Châu?

Chắc chắn là đám thuộc hạ không hiểu quy củ." Ông ta còn quay sang mắng đám đàn em: "Dạy bao nhiêu lần rồi, có những mối không được chạm vào, coi lời tôi là gió thoảng qua tai à?" Đoạn còn cáu tiết đá mạnh vào người tên thuộc hạ bên cạnh một cái.

Nhìn kỹ năng diễn xuất vụng về đó, Trương Thụy Đồng tập trung vào trò chơi.

Ngô Nhị Bạch rút một đồng tiền đặt lên bàn, lại đặt thêm một chén trà, Tiết Ngũ gia bưng chén trà đó đi ra ngoài.

"Nhị gia, ngài xem thế này được chưa?

Cẩm Thượng Châu trả ngài bao nhiêu, tôi trả gấp đôi?" Ngô Nhị Bạch cười quái dị: "Nghe thấy chưa, lát nữa cho người qua phủ Tiết lão bản thu tiền." Sắc mặt ông ta bỗng biến đổi: "Không ký, ông phải đội chén trà này mà đi ra ngoài, tiền đừng có vãi ra đấy!" Nhìn Tiết Ngũ gia đi ra, Ngô Nhị Bạch quay lại chỗ cũ rót trà cho Trương Thụy Đồng.

Ngô Nhị Bạch chủ yếu muốn biết tung tích của Mộc Tuyết Hải.

Nghe Trương Thụy Đồng nói người đang ở Trương gia, ông ta

không hỏi thêm nữa.

Trương Thụy Đồng: "Nghe nói ông cũng đang tra về vụ 044 và Nam Hải Vương?" "Trên tay ta có bản đồ, có tin tức gì thì báo ta một tiếng." "Bản đồ ở trên tay ngài sao?" Biểu cảm của Ngô Nhị Bạch có chút bất ngờ.

Biết bản đồ ở chỗ Trương Thụy Đồng, Ngô Nhị Bạch càng không có lý do từ chối.

Chuyện đàm thỏa, Trương Thụy Đồng liền rời đi trước.

Ông nhìn Ngô Tà đang dùng ánh mắt cầu cứu, ra hiệu bảo cậu bảo trọng.

Ngoài cửa, Bàn Tử đang đợi trên xe.

"Ra rồi à, Thiên Chân đâu?" Bàn Tử kỳ quái nhìn ra sau.

Trương Thụy Đồng: "Thiên Chân lát nữa sẽ ra.

Địa chỉ của Dương Đại Quang ghi lại chưa?

Ta phải đi xa một chuyến." Bàn Tử vỗ ngực: "Đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ chờ xuất phát thôi!" Lúc Ngô Tà ra tới, cậu chạy lạch bạch tới cạnh xe.

"Béo à, lái xe mau!" Thấy dáng vẻ chạy trốn hoảng loạn của Ngô Tà, tám phần là bị thúc giục kết hôn nên trốn ra.

Ngô Tà hỏi: "Trương gia, chuyện bản đồ với Nhị thúc tôi lúc nãy là thế nào?" Trương Thụy Đồng cười: "Ta chẳng phải đang đi lấy bản đồ sao?" Bản đồ ở quê cũ của Dương Đại Quang tại Vũ Thôn.

Nơi đó không chỉ có bản đồ mà còn có nhiều manh mối quan trọng về Nam Hải Vương.

Chương 255

“Bản đồ ở quê Dương Đại Quang sao?” Ngô Tà cũng không ngờ là vậy.

Ba người quay về lập tức chuẩn bị lên đường tới Vũ Thôn.

Khi đến nơi, họ nhận thấy đây là một ngôi làng vô cùng quái dị, tiêu điều hoang vu.

Trong làng gần như không thấy bóng người.

“Chẳng lẽ là làng ma sao?” Bàn Tử nói.

Trương Thụy Đồng ra hiệu giữ yên lặng để quan sát.

Xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ.

Khi ba người vừa quay đầu lại thì thấy một bóng đen đứng sừng sững phía sau.

Nhìn thấy bóng đen, Ngô Tà và Bàn Tử sợ tới mức hít một ngụm khí lạnh.

“Tìm ai?” Bóng đen bỏ mũ ra lộ gương mặt một lão già tầm sáu bảy mươi tuổi.

Lão ra hiệu cho ba người đi theo về nhà mình.

Trương Thụy Đồng đưa chứng minh thư của Dương Đại Quang ra trước.

Lão nhân nhận ra ngay người trong ảnh.

“Đây chẳng phải thằng nhóc nhà họ Dương sao?” Lão già nói bằng giọng khàn đặc.

“Ông nhận ra người này ạ?” Ngô Tà tò mò hỏi.

“Đương nhiên rồi, cả làng này chỉ có mỗi nhà họ là họ ngoại.” Nhìn diện mạo lão già, trong lúc nói chuyện lão luôn lộ ra nụ cười kỳ quái.

Trương Thụy Đồng hỏi: “Nhà của Dương Đại Quang ở hướng nào?” Ngôi làng tuy không lớn nhưng phòng ốc thì không ít.

“Nhà đó trước đây bị bùn đất vùi lấp rồi không tìm thấy nữa, nhưng khu đất đó hơi lạ, chẳng bao giờ mọc nổi một ngọn cỏ!” Nhìn theo hướng lão chỉ, quả nhiên có một vùng đất trơ trụi, không có bất kỳ thực vật nào.

Ba người đồng loạt nhìn về hướng đó.

Lão già nhắc nhở: “Người ngoài tốt nhất đừng có đến đó, dân bản địa chúng tôi cơ bản là không ai dám bén mảng tới.” Ngô Tà không hiểu, hỏi: “Tại sao ạ?” Lão già kích động: “Người ở đây đều nói ngọn núi đó bị Lôi Công nguyền rủa.

Những kẻ dám nghe Lôi Công nói chuyện, trong tai sẽ mọc ra thứ giống như ngọc trai!” Lão càng nói càng kích động, rồi túm lấy vai Ngô Tà, đôi tay run rẩy.

“Bùn đất vùi lấp chỗ đó tạo thành một cái hố, nguy hiểm lắm!” Sau lời nhắc nhở của lão già, Ngô Tà lại càng muốn tới xem.

Rời khỏi chỗ lão già, Trương Thụy Đồng ngoái đầu nhìn lại.

Ngô Tà thấy vậy cũng nhìn theo, thấy lão già đứng bên cửa sổ đang nhìn theo họ cười.

Ngô Tà thấy vậy rùng mình một cái, lập tức rời đi.

Mang theo trang bị, khi họ tới nơi thì trời đã dần tối.

Ánh nắng hoàng hôn bị núi che khuất, chỉ để lại những vệt sáng như bông gòn le lói sau bóng núi.

Phía xa có ánh đèn, nhưng xung quanh vẫn một mảnh tĩnh mịch.

Trên nền nhà cũ nhà họ Dương tích tụ một lượng lớn cát sỏi, cỏ dại xung quanh mọc cao quá đầu người.

Đào không bao lâu, họ phát hiện dưới đất có một đạo động cũ.

"Dưới đất có tình hình!" Bàn Tử thấy có đạo động sẵn liền bảo: "Tôi xuống trước, các người theo sau." Đạo động đánh chéo xuống dưới, thông thẳng vào vách tường.

Bàn Tử dọn dẹp đống đồ bên trên rồi nhảy xuống.

Bò xuống dưới khoảng hai mươi mét, họ tìm thấy bên trong ngôi nhà cũ.

Bàn Tử gắng sức đạp xuống: "Công phu không phụ lòng người, dưới này quả nhiên có chuyện." Đèn pin chiếu xuống mặt đất thấy có một cái bếp nhỏ.

"Đồ đâu?" Bàn Tử nhìn quanh, "Nhà cũ này chỉ có tẹo thế thôi sao?" Trong phòng có một máy phát điện đời cũ.

Ở góc tường có một cổng vòm xây bằng gạch đã bị bít lại.

Bàn Tử thấy vậy định rút hết gạch bít cửa động ra.

"Tôi lên trên, đợi một lát." "Đợi đã Béo." Phía trên cửa động có khảm một tấm bia đá.

"Từ cố Dương công quý Long...

Cố hiển khảo Dương công Tây An...", "Sao nhiều tên thế này?

Đây là từ đường nhà họ Dương à!" "Nhà họ Dương đặt từ đường trong nhà, chắc là vì dân tha hương nên không được chào đón!" Trương Thụy Đồng nhìn quanh, không thấy thứ gì có niên đại quá lâu đời.

Bàn Tử gian nan bò qua lỗ động, thân hình béo múp của hắn chui vào làm cái lỗ chật cứng.

Trương Thụy Đồng nhìn sang phía khác, ngón tay chạm vào tường xung quanh.

Ông tìm thấy một cánh cửa ngầm trên tường.

"Ơ?

Chương 256

Bên kia có cửa à?" Bàn Tử mới bò được nửa người ra thì thấy Trương Thụy Đồng đã đẩy cửa bước vào.

Bàn Tử tiếp tục vất vả bò ra, Trương Thụy Đồng dời mắt sang những bức bích họa trên tường.

Ngô Tà vội vàng theo sau.

"Xem ra người này rất chấp niệm với việc nghe sấm!" Bích họa vẽ mây đen và tia chớp đen.

Chạm vào bích họa, Trương Thụy Đồng nói: "Bên trên bích họa có phủ một lớp vật liệu để ngăn oxy hóa, nên mới nhìn rõ thế này." Bàn Tử không hiểu hỏi: "Bích họa này có gì đặc biệt?" Ngô Tà đáp: "Những vết nứt trên bích họa này chứng tỏ nó có niên đại lâu hơn cổ trạch nhiều.

Chắc là tổ tiên nhà họ Dương dời từ nơi khác tới." Phong cách bích họa mang hơi hướng thời Tống, vẽ rất đẹp.

Thoạt nhìn toàn là mây đen tia chớp, nhìn kỹ mới thấy trong mây vẽ đủ loại Lôi Công.

Ngô Tà chăm chú nhìn: "Phía dưới vẽ những tiểu nhân mặc quan phục trắng, nghiêng đầu, chắc là đang nghe tiếng sấm trên trời!" Lôi Công trong họa sống động như thật, cực kỳ có thần vận.

Có thể thấy tổ tiên Dương Đại Quang từ sớm đã nảy sinh hứng thú với việc nghe sấm.

"Gia đình Dương Đại Quang dời đến đây chắc cũng vì sự đặc biệt của nơi này!" Theo lời lão già, nơi này từng có người nghe hiểu nội dung trong tiếng sấm, nhưng bị nguyền rủa, trong tai mọc ra ngọc trai.

Trương Thụy Đồng đặt tay lên bích họa nói: “Trong này có luồng khí, phía sau có một cánh cửa xoay!” Cánh cửa xoay này có đặc điểm rõ rệt, chỉ cần quan sát kỹ vết tích xung quanh là tìm được.

Thử đẩy bức tường, phát hiện cả bức tường có thể đẩy chuyển động.

Bên trong tối đen như mực, đưa tay vào, ánh đèn pin chiếu rọi.

Cảnh tượng bên trong vô cùng hãi hùng, trên bức tường phía sau có treo một hàng thi thể kỳ quái.

Nhìn kỹ lại, đó là những quan tài cũ được táng theo kiểu thụ táng (táng đứng) trong tường, dùng ván gỗ tạp, bên ngoài buộc giá trúc.

“Những người này toàn là người nhà họ Dương!” Trương Thụy Đồng nhìn hàng quan tài nói.

Bàn Tử nhìn vài giây rồi bảo: “Mẹ kiếp, một tá các cụ họ Dương à?” Bao gồm cả bố của Dương Đại Quang, mỗi cái xác ở đây đều có thể coi là một bậc tiền bối họ Dương.

“Tại sao người nhà họ Dương lại chọn kiểu táng quái dị này?” Ngô Tà cảm thấy không hiểu nổi.

Bàn Tử: “Nhà Dương Đại Quang đời đời đều đi đảo đấu, lịch đại đều dựa vào đồ dưới này mà ăn cơm, chắc chắn bí mật nghe sấm ẩn chứa điều gì đó rất quan trọng!” Ngô Tà gắt: “Là 'đáng tiền' chứ gì?” “Đều một nghĩa cả mà~” Bàn Tử cười hì hì, tiếp tục nhìn vào không gian bên trong.

Ở vị trí chính giữa đặt một cỗ thạch quan khổng lồ.

Phía trên thạch quan treo một loại khí cụ thanh đồng giống như biên chung.

Đèn pin chiếu qua, thấy trên nắp quan tài điêu khắc vân mây, vân

mây cuộn lại thành một đồ án hình lỗ tai khổng lồ.

Trong mây dùng sơn tam sắc vẽ nhân vật, những tiểu nhân này đều có một đặc trưng kỳ quái là tai đặc biệt lớn.

"Thứ trên quan tài có một nửa khảm vào trần nhà, tác dụng chắc là để phóng đại âm thanh!" Nhìn thứ thanh đồng giống như cái chuông úp ngược bên trên, bề mặt loang lổ vết rỉ sét xanh đỏ.

Bàn Tử vuốt râu cằm: "Tôi đoán bên trong này chắc cũng có đồ đáng tiền đấy nhỉ?" Nhìn vết tích bên ngoài, ít nhất cũng có lịch sử ngàn năm.

Trương Thụy Đồng bước vào mật thất, tiến lại gần cái chuông, ẩn ước nghe thấy phía trên có tiếng nước truyền lại.

"Tiếng nước ở đâu ra thế?

Chẳng lẽ có người tiểu tiện ở trên?" Bàn Tử ngoáy tai, nghe ra được thứ khác từ bên trong.

"Tiếng mưa!" Trương Thụy Đồng lườm hắn một cái.

Rồi đột nhiên nói: "Mưa sấm sắp đến rồi, đừng có trách ta không nhắc trước!" Bàn Tử lùi ra xa, âm thanh được phóng đại lên, thứ này có thể phóng đại bất kỳ âm thanh nào từ bên trên lên gấp nhiều lần.

Ngô Tà đứng bên cạnh nhìn hồi lâu.

"Nhìn văn lộ trên này, thiết bị phóng đại âm thanh này chắc là một thể với quan tài." "Người bên trong đang nghe sấm!" Ông nhìn chăm chú vào cỗ quan tài.

Bàn Tử thắc mắc: "Một người chết nghe sấm làm gì?

Chẳng lẽ có thể sống lại?" Câu nói đùa của Bàn Tử lại khiến Ngô Tà ngẩn người.

Cậu nói: "Có lẽ thực sự có khả năng!" Trương Thụy Đồng nghĩ

thầm thứ này có thể chữa khỏi bệnh cho Thiên Chân, hoặc giả thực sự có tác dụng đặc biệt nào đó.

Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Ngô Tà kích động: "Tiếng sấm!" Tiếng sấm chờ đợi bấy lâu cuối cùng cũng đến.

Nghe tiếng sấm dưới cái chuông kỳ quái này, giống như có vô số người đang đồng thời nói nhỏ, như tiếng thầm thì của rất nhiều người.

Nhưng nghe kỹ lại thấy nội dung hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Bàn Tử nghe xong mặt đầy ngơ ngác: "Có chút thú vị đấy, để tôi mở quan tài ra xem bên trong rốt cuộc là ai!" Tiếng thì thầm trong sấm vừa rồi khiến họ đều nảy sinh hứng thú nồng nhiệt với "người" trong quan tài.

Bàn Tử dùng xà beng nạy một khe hở, sau đó dùng lực hất tung nắp quan tài ra.

Khí trong quan tài thoát ra, Bàn Tử vừa nhìn qua mặt đã biến sắc.

"Chuẩn bị tâm lý trước đi, trong quan tài là một con quái vật cực kỳ tởm..." Biểu cảm trên mặt Bàn Tử như vừa nuốt phải ruồi vậy.

Hai người hít sâu một hơi tiến lại gần, thấy trong thạch quan nằm một thi thể vô cùng đáng nghi.

Những thi thể trong quan tài trước đây hoặc là không mục nát, hoặc thành một vũng nước đen, hoặc đầy nấm mốc.

Chương 257

Nhưng bên trong thạch quan này lại giống như đá ngầm có hằng hà sa số con hà ký sinh.

Trong quan tài mọc đầy những con hà dày đặc như mắt gà.

Thi thể nằm trên đống hà đó, nằm nghiêng, bộ hài cốt lộ ra cũng đầy những con hà bò lổm ngổm.

Trong tình huống này căn bản không thể nhìn rõ diện mạo thực sự của thi thể.

"Thứ gì thế này?" Trông nó như một quái vật biển vừa được vớt lên.

"Đó chưa phải là điều lạ nhất, chỗ lạ nhất là nó có bảy cái tai!" Ngô Tà nhìn chằm chằm vào tai thi thể, lấy xẻng chọc vài cái.

Trương Thụy Đồng trầm giọng: "Đừng thử nữa, những cái tai đó đều là thật đấy." Nghe lời ông nói, hai người lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Bảy cái tai của cổ thi đối diện thẳng với "thiết bị thu thanh" khổng lồ bên ngoài quan tài.

Bên ngoài sấm nổ không ngừng, tiếng sấm truyền xuống địa hạ, xung quanh như có vô số người đang nói chuyện.

Trong tiếng sấm truyền lại tiếng bước chân dồn dập.

"Có người đến!" Bàn Tử lập tức cảnh giác, "Chẳng lẽ là người trong làng?" Hoặc tệ hơn là có người đã báo cáo rồi.

Trương Thụy Đồng giơ tay nói: "Đừng lo, ta nghe tiếng bước chân này giống Tiểu Ca!" "Tiểu Ca?" "Muộn Du Bình đến rồi sao?"

Bàn Tử bỗng cười nói: "Tiểu Ca xuất viện lúc nào mà tôi không biết nhỉ?" Tiếng bước chân ngày càng gần, nghe kỹ hình như không chỉ có hai người.

Trong lúc Ngô Tà chú ý tiếng bước chân bên ngoài, Bàn Tử lại quay lại với thi thể.

Thấy xung quanh không có đồ tùy táng, hắn gõ gõ vào đáy quan tài.

Đáy quan tài hóa ra bị gõ rỗng.

"Dưới đáy quan tài là hố rỗng sao?" Bàn Tử ngạc nhiên nhìn cái hố dưới quan tài.

Kiểu quan tài rỗng đáy này không hiếm gặp, Bàn Tử hưng phấn hẳn lên.

Lấy đèn pin chiếu xuống mới thấy có chút không đúng.

"Thường thì dưới quan tài hay giấu vàng bạc dạ minh châu, sao dưới này lại là một cái giếng?" Nhìn kỹ bên dưới thấy có một cột đá đỡ lấy thi thể.

Vì không biết cột có chắc không nên hắn chỉ dám dẫm ở rìa.

Thò đầu xuống dưới, phát hiện bên dưới toàn là những phiến thanh đồng lớn nhỏ, trông như vảy mọc trên tường.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ, phát hiện bề mặt phiến thanh đồng đầy rỉ sét ngàn năm, nở ra như hoa khắp nơi.

Thò đầu qua đó, không còn vật cản của quan tài, tiếng sấm truyền xuống càng thêm rõ nét.

"Tôi cảm thấy không giống tiếng sấm?" Bàn Tử quái lạ nhìn, "Không phải tiếng sấm sao?" Thấy Bàn Tử hiểu lầm, Ngô Tà nói: "Âm thanh truyền xuống khiến tôi cảm giác như đang đối thoại với cả ngọn núi này!" Lời nói nghe có vẻ huyền hoặc.

Bàn Tử lại thò đầu xuống: “Để tôi nghe thử!” Lần này tất cả mọi người đều nghe rõ rồi.

“Ngô~~ Chân~~ Ngô~~ Thiên~~” Âm thanh đó đang gọi tên Ngô Tà.

Hai người nhìn nhau như gặp ma.

Cả hai xoay người lập tức định chạy.

“Tiểu Ca!” Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: “Vừa rồi là Tiểu Ca ở trên gọi đấy.” Nghe sấm mà đơn giản thế thì đã không tốn nhiều công sức vậy.

Trong hồ sơ 044, Ngô Tam Tỉnh cũng nghe hiểu được hàm ý trong tiếng sấm.

Hai người vừa nghe thấy tiếng bước chân.

Từ trong nhà cũ họ Dương bước ra, thấy bên ngoài một người mặc áo khoác hoodie đen – chính là Tiểu Ca đang đứng đối diện, cúi đầu đứng trong mưa.

Bàn Tử bỗng giật bắn mình: “Cụ Dương hiển linh à?” Chỉ thấy Tiểu Ca gạt mũ ra, mặt không cảm xúc.

Ở phía bên kia trong tiếng sấm, vẫn có người gọi tên Ngô Tà.

“Đợi đã, đừng bịt tai nữa!

Trương Thụy Đồng lôi từ trong bụi cỏ ra một người.

Ngô Tà và Bàn Tử thấy đèn pin chiếu tới: “Đại Kim Nha?” Người này chính là Kim Vượng Đường có biệt danh Đại Kim Nha.

Bàn Tử bĩu môi khinh bỉ: “Vừa rồi tiếng gọi nghe dâm thế, hóa ra là đồ cũ rích này!” Trương Thụy Đồng trực tiếp ném gã sang một bên, Bàn Tử bồi thêm một cú đá đau điếng.

“Cho mày chừa cái tội giả thần giả quỷ, làm lão tử hết hồn!” Đợi Đại Kim Nha hoàn hồn, Trương Thụy Đồng bảo: “Đừng quậy nữa, giải quyết chính sự trước đã!” Ba người cộng thêm Tiểu Ca, Đại Kim Nha lại một lần nữa xuống dưới nhà cũ họ Dương.

Vừa xuống dưới, Bàn Tử liền lừa Đại Kim Nha đi chui lỗ chó.

Tiểu Ca nhìn Bàn Tử rồi lại nhìn lỗ chó, khi nhìn sang Trương Thụy Đồng, ông gật đầu.

Mấy tiểu xảo này Tiểu Ca sớm đã đoán ra, chỉ là không nói.

Đại Kim Nha vất vả chui lỗ chó, Tiểu Ca thò tay vào khe hở gạch mà Trương Thụy Đồng đã mở, hai ngón tay giật một sợi xích sắt bên trong, cánh cửa phía sau chậm rãi mở ra.

Nhìn ánh mắt tẽn tò của Đại Kim Nha, Bàn Tử đắc ý cười lớn.

Đại Kim Nha vừa bò ra, thấy bích họa trên tường liền lộ vẻ si mê.

Chương 258

“Lợi hại thật, bích họa này đều liên quan tới Lôi Công!” “Mọi người nghe truyền thuyết về nước Lạc Vân ở Tây Hải chưa?” Truyền thuyết đó có ghi chép rải rác trong 《Hải Tây Chú Phương Sĩ Truyện》.

Truyện kể về một phương sĩ tìm kiếm hải thị thận lâu trong mây mà tìm được nước Lạc Vân ở Tây Hải.

Trương Thụy Đồng hỏi: “Câu chuyện Thiên Mẫu truy vân sao?” “Truyền thuyết đó có nhầm lẫn, chính xác thì không phải Tây Hải!” Theo Đại Kim Nha đoán thì đó là truyện Thiên Mẫu truy tìm Lôi Công, có nét tương đồng với bản nghe sấm của Nam Hải Vương, nhưng có nhiều điểm khác biệt.

Đại Kim Nha đang định nói tiếp, nghe Trương Thụy Đồng nói vậy liền tò mò: “Ý ngài là bích họa trên này còn có huyền cơ khác?” Tiểu Ca lẳng lặng đi vào bên trong.

Trương Thụy Đồng chỉ về hướng Tiểu Ca: “Huyền cơ ở bên trong!” Mọi người nhanh chóng vây quanh miệng giếng quan tài, Tiểu Ca thu nhỏ thân người rồi chui xuống.

Trương Thụy Đồng cũng theo sau, lúc sắp chạm đáy hai chân ông chống vào hai bên thành giếng.

Phía dưới tích tụ nước từ bao giờ, tỏa ra mùi hôi quái dị.

“Súc cốt công?” Đại Kim Nha thấy vậy kinh ngạc nhìn hai người.

Không ngờ cả hai vị này đều biết súc cốt công!

Chẳng mấy chốc, Ngô Tà không nhịn được tò mò cũng tìm cách chui xuống.

Tiểu Ca nhìn vào một góc thành giếng nói: “Chắc là huyền cơ ở đây!” “Mân Việt xà chủng, Nam Hải Vương chức.” Trực tiếp đọc ra nội dung bên trên.

Đại Kim Nha nghe xong không ngừng lặp lại câu đó.

Hiển nhiên huyền cơ mà Trương Thụy Đồng nói chính là những chữ này.

“Nam Hải Vương?” Đại Kim Nha kinh ngạc: “Cho nên... không phải Tây Hải, mà là nước Lạc Vân ở Nam Hải?” Thay Tây Hải bằng Nam Hải nghe quả nhiên thuận tai hơn.

Đại Kim Nha: “Trong bích họa có truyện Thiên Mẫu truy vân, liên quan tới việc nghe sấm!” Bích họa vẽ cảnh Thiên Mẫu truy tìm Lôi Công mà tìm thấy nước Lạc Vân.

Gã chỉ vào bích họa: “Nhìn xem trong họa ai được vẽ lớn nhất?” Trong bích họa có một người bảy tai.

Nhìn kỹ, người được vẽ rõ nét nhất không phải Lôi Công, mà là một người đứng trên mây, đội trang sức rườm rà, một bên mọc đầy tai.

“Có thể đứng trên mây chắc chỉ có nhân vật trong truyền thuyết.” Ngô Tà đoán: “Hay là mộ chủ nhân, Tần Hoang Vương trong truyện?” Những bức bích họa và thi thể xung quanh đây đều là người nhà họ Dương tìm được từ mộ Tần Hoang Vương.

“Vậy là người nhà họ Dương sở hữu năng lực nghe sấm để tham mộ, thông qua năng lực đó mà tìm được nước Lạc Vân ở Nam Hải?” Đại Kim Nha gật đầu: “Có khả năng truyền thuyết bị sai lệch, Thiên Mẫu không đi về hướng Tây mà đi về hướng Nam.” Miệng gã không ngừng lẩm bẩm hướng Nam.

“Nam Hải Quốc.” Trương Thụy Đồng bỗng thốt ra một cái tên

quốc gia.

“Đúng, nếu là Nam Hải Quốc thì mọi chuyện đều hợp lý.” Đại Kim Nha kích động.

“Sơn Hải Kinh nói có chín vùng đất ngoài biển khơi tách biệt với đại lục, Thiên Mẫu truy nhật ở ven biển, nên thi thể này chắc là Nam Hải Vương!” Phân tích một hồi lại thấy có chút kỳ lạ.

“Nhưng Nam Hải Quốc chỉ là một cổ quốc nhỏ, đã biến mất từ thời Hán rồi!” “Biến mất là đúng rồi, nếu không thì cũng chẳng cần cất công tìm kiếm.” Nghe phân tích nãy giờ, Trương Thụy Đồng nhìn vào bóng đen dưới nước, cảm thấy bên trong có giấu thứ gì đó.

“Phát hiện phía dưới có vật!” Trương Thụy Đồng nhắc Tiểu Ca chú ý dưới chân.

Tiểu Ca mò trong bùn dưới nước ra được mấy cuộn băng từ.

“Dưới đất có thứ này!” Trương Thụy Đồng nói: “Là Dương Đại Quang sau khi ghi âm tiếng sấm xong thì đặt ở đây để phát lại.” Ngô Tà kinh ngạc: “Cái này là một thiết bị phiên dịch tiếng sấm sao?” “Tổ tiên Dương Đại Quang chắc chắn đã đi qua mộ Nam Hải Vương!” Nhìn những cuộn băng này, mọi thông tin đều chỉ hướng tới mộ Nam Hải Vương.

Tìm được manh mối then chốt, cả nhóm bắt tàu hỏa rồi chuyển sang lái xe tiến về hướng Nam Hải.

Trên xe, Bàn Tử nói: “Lúc mang cái xác về, trong đó chắc chắn không phải là không có gì, tôi đoán là bị người nhà tiêu xài hết rồi.” Bất kể vì lý do gì, Dương Đại Quang vì nguyên nhân nào đó đã bắt đầu con đường nghe sấm.

Ngô Tà nói: “Chú Ba dẫn tôi đi nghe sấm, rốt cuộc là muốn nói gì với tôi đây!” Trương Thụy Đồng đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng

mở mắt ra.

“Dạo này không phải cậu thường xuyên mơ thấy mình bò dưới đất sao?” Câu hỏi đột ngột nhưng Trương Thụy Đồng tin Ngô Tà hiểu.

“Ngài biết nội dung giấc mơ của tôi?” Chỉ một câu ngắn ngủi đã khiến Ngô Tà chấn kinh tột độ.

Giấc mơ đó cậu đã mơ không chỉ một lần, nhưng chưa từng kể với ai.

Trương Thụy Đồng: “Nếu ta bảo đó không phải là mơ thì sao?” Thấy ánh mắt kinh ngạc của Ngô Tà, Trương Thụy Đồng bảo: “Lát nữa Nhị thúc đến rồi, cậu có thể hỏi!” “Nhị thúc tôi sao?” Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, Ngô Tà theo bản năng nhìn vào gương chiếu hậu.

Phía sau một chiếc xe Jeep đang tăng tốc tiến lại gần.

Nhìn người lái xe, cậu nhận ra đó là trợ thủ của Nhị thúc.

Thấy chiếc xe đó, Bàn Tử thở dài cho xe tấp vào lề.

Với chiếc xe Kim Bôi này, muốn chạy đua với Jeep là chuyện không thể.

Ngô Tà nhìn Đại Kim Nha mắng: “Mẹ kiếp rốt cuộc ông đã kể chuyện này cho bao nhiêu người rồi?” Thấy Nhị thúc áp sát, cậu biết đây tuyệt đối không phải trùng hợp.

Cửa kính xe bên cạnh từ từ hạ xuống.

Ngô Tà ngượng nghịu: “Nhị thúc, thật trùng hợp, đi đâu cũng gặp!” “Đi kiến Chú Ba à?” Ngô Nhị Bạch âm trầm nhìn.

Ngô Tà lập tức phủ nhận.

“Lên xe trước đi, trên đường rồi nói!” Ngô Tà lên chiếc Jeep,

Trương Thụy Đồng tiếp tục lái chiếc Kim Bôi theo sau.

Nhưng những gì họ nói trên xe đều không thoát khỏi tai ông.

Đại Kim Nha cười gượng: "Thực ra tôi đi tìm Thiên Chân là để bàn chuyện làm ăn..." Gã suýt thì bị Bàn Tử bóp cổ chết.

Chương 259

Trương Thụy Đồng: "Người của ông ta theo dõi từ ga tàu hỏa rồi, sau đó bị ta cắt đuôi nên không theo kịp thôi." Ông không bài xích việc Ngô Nhị Bạch xuất hiện.

Ít nhất Ngô Nhị Bạch không phải hạng người sẽ kéo chân sau của cả nhóm.

Nghe kỹ thì thấy Thiên Chân đang bị mắng bên kia.

Ngô Nhị Bạch nói: "Nếu Chú Ba muốn mày xuống sớm bầu bạn với ông nội thì tao cũng không có ý kiến.

Tao còn muốn sống đến 99 tuổi, không tận hiếu được đâu." Hai người còn nói về việc cha của Dương Đại Quang gánh tội thay nên bị xử bắn.

Sau khi đến đích, Ngô Tà nói: "Nhị thúc tôi tìm được một cao nhân, giỏi thuật thính lôi tham mộ, chắc mai là tới." "Mộ Nam Hải Vương này dùng cách thường không tìm được, chắc phải cậy vào người kia mới tìm được lối vào!" Ngô Tà nói vị cao nhân đó tên Lưu Tang, nghe nói là fan cuồng của Tiểu Ca.

Cậu còn nhìn Trương Thụy Đồng hỏi: "Trương gia, chuyện Mộc Tuyết Hải lúc trước..." "Đang trên đường tới!" Trương Thụy Đồng chỉ tay ra phía sau, một chiếc xe việt dã đang lao tới.

Xe dừng lại, một người bước xuống mặt không cảm xúc.

Sau khi hành lễ, hắn nói: "Trương gia, người đang ở trên xe phía sau." "La Tước?" Bàn Tử thấy người này liền bất ngờ.

Đặc biệt là chiếc cần câu trên tay hắn.

Nghe nói đây là người lợi hại nhất Tân Nguyệt Phạn Điếm sau

Trương Viết Sơn.

Cửa xe mở ra, nghe thấy lão già bên trong miệng lẩm bẩm không ngừng, tốc độ rất nhanh.

“Hoàng đế gấp người giấy, người giấy nhìn không thấy...

Hoàng đế gấp...” Cứ thế lặp đi lặp lại một câu.

La Tước nói: “Trần Văn Cẩm không tiện xuất hiện, những gì bà ấy biết về hồ sơ 044 và Ngô Tam Tỉnh cũng không nhiều, nhưng bà ấy cung cấp bản đồ mộ Nam Hải Vương.” Nói đoạn lấy ra một bản đồ vẽ tay, nội dung rõ ràng kèm chú thích.

La Tước lấy máy tính xách tay ra: “Tôi đang tra về một người tên Tiêu lão bản.” Trương Thụy Đồng ngẩng đầu: “Người của Ngô Nhị Bạch đi tìm rồi sao?” Theo lý mà nói, Mộc Tuyết Hải bị bắt đi, Tiêu lão bản chắc chắn sẽ phái người đi điều tra nhanh hơn.

Người này là một trong số ít những người nghe sấm còn lại trên đời, đang không ngừng truyền bá lợi ích của việc nghe sấm cho nhiều người hơn.

La Tước lộ vẻ kinh ngạc nhưng mặt vẫn không biến sắc: “Ngô Nhị Bạch đã cho Hắc Nhãn Kính đi điều tra rồi.” Trương Thụy Đồng gật đầu, mọi chuyện phát triển cơ bản giống như ông đã biết.

Ngô Tà đứng bên cạnh nghe mà ngẩn ngơ.

Một lúc sau người của Ngô Nhị Bạch dựng xong lều bạt, bảo Ngô Tà qua đó.

Phía này dưới sự hỗ trợ của La Tước, hai chiếc lều cũng nhanh chóng hoàn thành.

Ngô Nhị Bạch cho người mời.

Ông ta và Ngô Tà đã đợi sẵn bên bờ biển.

“Trương gia!” Ngô Nhị Bạch bước tới, “Để xác định vị trí, cần mượn Mộc Tuyết Hải một chút.” Bàn Tử dẫn Mộc Tuyết Hải đầu tóc rũ rượi ra.

Trương Thụy Đồng hỏi lão: “Mộ Nam Hải Vương ở đây phải không?” “Không, không được xuống đó~~” Mộc Tuyết Hải quấn ga giường run rẩy khi bị dẫn tới gần bờ biển, trạng thái tinh thần càng tệ hơn.

Mặt trời sắp lặn.

Ngô Nhị Bạch cầm ảnh chụp của Dương Đại Quang.

Nơi này so với trong ảnh năm xưa gần như không đổi, không có biến hóa gì lớn.

Ngô Tà nhìn Mộc Tuyết Hải: “Hình như lão ta đang sợ?” Ngô Nhị Bạch cười bảo: “Vậy chứng tỏ tôi đã tìm đúng chỗ rồi.” Chỉ nghe Mộc Tuyết Hải run rẩy: “Hoàng đế, Hoàng đế gấp người giấy~” Càng lúc càng kích động.

“Vừng, vừng làm mắt, vừng rang cháy rồi...

Người giấy nhìn không thấy, Hoàng đế câm...

Hoàng đế câm sống lại rồi!” Miệng lão không ngừng lải nhải mấy chữ “Hoàng đế câm”.

Ngô Tà quái lạ hỏi: “Lão đang lầm bầm gì thế?” Trương Thụy Đồng nói: “Hoàng đế câm chính là tước vị của Nam Hải Vương.

Khi đến gần bãi bùn lão ta không ngừng lẩm bẩm, chắc chắn liên quan tới trải nghiệm khủng khiếp trong mộ.” Thấy họ không hiểu, Ngô Nhị Bạch giải thích: “Truyền thuyết kể có một nơi gọi là đảo Hải Đàn, trên đó có một người câm, thường ngày rất thích gấp binh mã bằng giấy coi như quân đội của mình.

Nên người trên đảo gọi lão là Hoàng đế câm.

Vợ lão khó sinh để lại một cô con gái xinh đẹp.

Khi con gái lớn lên, tên hoàng đế đương thời nhắm trúng nàng, phái binh tới cướp đi." Ba người vừa đi vừa nói, Mộc Tuyết Hải được người đưa đi, nếu để lão ở bờ biển chắc lão sẽ suy sụp mất.

Ngô Nhị Bạch kể tiếp chuyện người câm lấy nước mắt rửa mặt, đi cầu xin Lôi Công.

"Người câm cầu xin Lôi Công cứu con gái, Lôi Công cảm động trước nỗi đau đó, quyết định đòi lại công đạo..." Lôi Công đánh bốn tiếng sấm kinh thiên, sau tiếng thứ nhất, vô số hải chương lang (bọ cạp biển) hiện ra tấn công quốc gia đó.

Sau tiếng thứ hai, tất cả vỏ sò ven biển bò lên bờ, sau tiếng thứ ba, quân đội người giấy sống dậy.

"Hoàng đế câm đẩy con gái ra xa ngoài biển khơi, tiếng sấm cuối cùng, con gái lão biến thành quái vật tên là 'Ai Cáo công chúa'." Người câm cũng nhờ đó trở thành Nam Hải Vương, con gái lão là công chúa Ách Ba.

Để hình ảnh trực quan hơn, Ngô Nhị Bạch cho họ xem một đoạn hoạt họa đơn giản.

Sau đó Bàn Tử bước vào lều hỏi: "Nhị thúc, không phải có cao thủ sao, người đâu rồi?" Ngô Nhị Bạch: "Người tôi đã cho đi đón rồi, sắp tới rồi." Ông đưa ra một bộ hồ sơ kèm ảnh thẻ.

"Cao nhân của Nhị thúc không phải thằng nhóc này chứ?" Bàn Tử nhìn Lưu Tang trong ảnh đầy khinh bỉ: "Thằng nhóc này tôi biết, nghe nói năm xưa bị bắt cóc, sau tìm được cha đẻ nhưng cha không nhận, nó liền phóng hỏa đốt luôn nhà cha đẻ..." Không bàn tới bản lĩnh nghe sấm, Bàn Tử không ưa nổi hạng người này.

Vừa dứt lời thì có hai người bước vào lều, Lưu Tang đã đứng ngay trước mặt.

Chương 260

Trương Thụy Đồng nhìn tai Lưu Tang, thấy có đeo một thiết bị như tai nghe.

Có thể nắm giữ thuật nghe sấm thì thính lực hẳn phải rất kinh người.

Lưu Tang nhìn Bàn Tử với ánh mắt không mấy thiện cảm, chắc chắn đã nghe thấy lời vừa rồi.

Bàn Tử thấy Lưu Tang xuất hiện liền cảm thấy không thoải mái chút nào.

Ngô Nhị Bạch bước tới giới thiệu: "Giới thiệu với mọi người, đây là cao nhân tôi mời tới – Lưu Tang." Trương Thụy Đồng ngồi cạnh Tiểu Ca, nhìn thanh niên tóc mái dài này.

Gương mặt lạnh lùng, từ ánh mắt bất cần có thể thấy là đang giả bộ cao lãnh.

Theo thứ tự, Ngô Nhị Bạch chỉ về phía Bàn Tử và Ngô Tà: "Lưu Tang, đây là Bàn Tử, kia là Ngô Tà." Rồi giới thiệu tiếp: "Bên cạnh đây là Trương gia." Lưu Tang chẳng thèm để ý ai, đi thẳng tới.

"Hừ, thái độ gì thế hả?" Bàn Tử tức lộn ruột.

Lưu Tang đi thẳng tới chỗ Tiểu Ca chụp lén một tấm ảnh.

Nhìn về phía Trương Thụy Đồng đang ngồi cạnh Tiểu Ca, Ngô Nhị Bạch giải thích: "Vị này là Trương gia, là trưởng bối của Tiểu Ca nhà các cậu." Tiểu Ca từ đầu tới cuối không hề ngẩng đầu lên.

Lưu Tang nhìn Trương Thụy Đồng rồi gật đầu chào.

Điều này khiến Bàn Tử bất ngờ: "Ý gì đây?" "Nhị thúc, ý hắn là

bảo Bàn Tử ngậm miệng lại!" Bàn Tử nghe vậy càng điên tiết hơn.

Ngô Nhị Bạch dẫn Lưu Tang ra ngoài: "Để tôi dẫn cậu ra ngoài xem thử!" Lưu Tang đồng ý.

Tiểu Ca đứng sau Trương Thụy Đồng, cả hai cùng đi ra.

Từ sau lần mất trí nhớ đó, Tiểu Ca càng ít nói hơn.

Nhìn bãi bùn phía trước dưới ánh hoàng hôn, Trương Thụy Đồng biết mộ Nam Hải Vương sắp hiện ra rồi.

"Có tiếng sấm để nghe không?" Ngô Nhị Bạch hỏi.

Lưu Tang lắc đầu, Ngô Nhị Bạch cảm thấy hơi đáng tiếc.

Trước mặt Tiểu Ca, Lưu Tang cố ý để lộ hình xăm kỳ lân trên người, nhưng trông không hoàn chỉnh và thiếu thần vận.

Đi trong gió biển, Lưu Tang mang theo mấy cái bình gốm lớn, hình dáng trông như cái bô.

Bàn Tử liếc mắt tặc lưỡi: "Thằng ngốc này mang cái thứ gì thế kia, trông dị hợm thật?" Ngô Tà nghe vậy tò mò nhìn, thấy mấy cái bình gốm trắng kiểu cổ điển.

Miệng bình có hình hoa sen, hai bên vẽ hoa mẫu đơn, ở giữa là đồ án bát quái.

"Tôi đoán đây là hồn bình (bình chứa linh hồn), thường thấy ở mộ cổ phương Nam, còn gọi là ngũ cốc nang." Ngô Tà vừa dứt lời, Bàn Tử liền bồi thêm: "Chẳng biết gì cả, chắc chắn là cái bô mang theo người rồi..." Trương Thụy Đồng lườm một cái: "Lại thiếu văn hóa rồi, đó là địa thính (thiết bị nghe đất)..." Thứ này tuy hiếm nhưng không phải là không có.

Lưu Tang nghe xong chắp tay với Trương Thụy Đồng, rồi quay sang trừng mắt với Bàn Tử: "Tôi thấy xấu hổ thay cho anh luôn đấy!"

Ngô Tà nhìn kỹ lại: "Thứ này làm bằng gốm trắng, chắc là đào lên từ chiến trường cổ, nghe nói chôn dưới đất có thể nghe thấy tiếng chém giết trên chiến trường ban đêm!" Lần này được chứng kiến Lưu Tang dùng cổ pháp.

Đi sâu vào bãi bùn, Lưu Tang quan sát một hồi rồi nói với Ngô Nhị Bạch: "Nhị thúc, mộ cổ chôn quá sâu, cần phải dùng bạo phá, nếu không không thể định vị chính xác vị trí mộ." Dùng tiếng nổ thay cho tiếng sấm, cộng thêm thiết bị địa thính trên người có thể xác định vị trí mộ cổ dưới lòng đất.

Chuyện này Trương Thụy Đồng cũng làm được, nhưng ông không cần dùng đến đống địa thính kia.

Trời sắp tối, Lưu Tang phân phó Thiên Chân, Bàn Tử và Tiểu Ca đi chôn thuốc nổ.

Vừa hay đủ người.

Lúc đang đào, Tiểu Ca đào thấy xác hải âu vùi trong cát, tử trạng rất kỳ quái.

Khi chôn thuốc nổ, Ngô Tà gõ xẻng theo tần suất nhất định báo: 'Tôi xong rồi.' Bàn Tử bên kia cũng đáp lại: 'Đi thôi, quay về!' Trương Thụy Đồng nghe tần suất đó, cảm thấy hơi giống mã Morse.

Trời tối hẳn, thuốc nổ đã chôn xong, địa thính của Lưu Tang cũng chuẩn bị sẵn sàng.

"Người không phận sự tránh ra!" Lưu Tang nhấn mạnh nhìn Thiên Chân và Bàn Tử.

Nhưng khi nhìn sang Tiểu Ca thì sắc mặt dịu hẳn: "Thần tượng, anh có muốn ở lại xem không?" "Lúc nổ nhớ cẩn thận mấy thứ dưới đất đấy!" Trương Thụy Đồng nhắc nhở.

Lưu Tang tự tin bảo ông cứ yên tâm.

Thấy gã không nghe, Trương Thụy Đồng cũng không nói thêm.

Theo ông biết, sau khi nổ, đám hải chương lang trong mộ Nam Hải Vương sẽ bị chấn động mà chui ra, lúc đó cảnh tượng sẽ rất kinh hoàng.

Trương Thụy Đồng không mấy hứng thú với cái địa thính kia nên lùi ra xa từ sớm.

Lát nữa tiếng nổ vang lên, ông cũng có thể thông qua âm thanh đó mà xác định vị trí mộ cổ.

"Mấy thứ dưới đất sao?" Ngô Tà lặp lại câu nói đó, "Trương gia, mấy thứ dưới đất mà ngài nói là gì vậy?" Trương Thụy Đồng ra hiệu cho cậu nhìn kỹ Lưu Tang đang chuẩn bị kích nổ.

Đeo thiết bị vào, Lưu Tang nhắm mắt lại.

Phanh phanh phanh~ Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, Lưu Tang bỗng đứng bật dậy vì nghe thấy âm thanh không đúng, gã quát: "Ai chôn chỗ kia?" Bàn Tử đáp: "Tôi chôn, tôi đặt đúng góc 45 độ mà, sao thế?" Hai người vừa gặp đã không hợp, suýt chút nữa là lao vào đánh nhau.

Trương Thụy Đồng bỗng ngẩng đầu, nhíu mày: "Mau lùi lại!" Vừa lùi ra, từ trên trời một con hải âu lao xuống với tốc độ cực nhanh, đâm sầm xuống đất.

Tiếp đó lại một con chim biển nữa lao xuống từ trên không, rơi đúng vào điểm nổ.

Oanh!

Thuốc nổ bỗng phát nổ, bãi bùn lập tức chấn động dữ dội.

Chương 261

“Mặt đất sắp nứt ra rồi.” Trương Thụy Đồng nhìn mặt đất, vô số hải chương lang từ dưới lòng đất chui ra.

Ẩn hiện trong đó là những binh sĩ, có khả năng là người giấy trong mộ cổ.

Mặt đất nứt toác.

Ngay tại vị trí họ đứng xuất hiện một lực hút kỳ lạ kéo họ xuống.

Trong lúc mọi người hoảng loạn, Trương Thụy Đồng không hề phản kháng, cứ thế theo lực hút đó rơi xuống mộ cổ dưới lòng đất.

Lúc đang rơi, Trương Thụy Đồng nhìn sang đống đất bên cạnh.

Ngô Tà nhìn đống đất gào lên: “Béo ơi!

Béo ơi!” Lưu Tang bò dậy từ phía khác, nhanh chóng điều chỉnh trạng thái.

“Đừng nhìn nữa, không cứu được đâu!” Ngô Tà nghe vậy lập tức lao tới, miệng gọi tên Bàn Tử, không ngừng bới đống đất đó.

Trương Thụy Đồng thản nhiên: “Đừng nhìn nữa, bao của Béo rơi ở đó thôi, người không sao đâu!” Nếu không nhìn kỹ thì đúng là giống như có người bị vùi lấp, nhưng thực tế bên dưới chỉ là một tảng đá ngầm.

“Thiên Chân?

Tiểu Ca?

Trương gia?” Phía trước bỗng truyền đến tiếng của Bàn Tử.

“Bàn Tử ở phía trước!” Trương Thụy Đồng rảo bước về phía đó.

Lưu Tang nhìn Ngô Tà định đuổi theo, giọng điệu mỉa mai: "Bàn Tử mạng lớn không sao đâu, nhưng..." "Sắp chết đến nơi rồi!" Ngô Tà dừng bước: "Sao anh biết?" "Nghe lỏm được đấy~" Phía trước truyền lại giọng của Trương Thụy Đồng: "Đừng để ý hắn, tìm lối ra là quan trọng nhất." Sắp tới mộ Nam Hải Vương rồi, hoàn toàn không cần lãng phí thời gian với Lưu Tang.

Vị cao nhân này, nhìn kỹ thì thính lực thực tế cũng chẳng mạnh hơn ông là bao.

Ngô Tà đuổi kịp Trương Thụy Đồng, lầm bầm: "Chẳng biết Nhị thúc tìm đâu ra cái gã 'cao nhân' đáng ăn đòn thế không biết." Trương Thụy Đồng nhếch môi không đáp, tiếp tục đi tới.

Nếu không có gã thì việc tìm mộ e là phải dựa vào Lưu Tang thật.

Chỗ này, thuật phân kim định huyệt của Mạc Kim Giáo Úy hoàn toàn không có tác dụng.

"Chương lang~ có chương lang~~" Bàn Tử không ngừng phủi người, miệng kêu có bọ.

Hắn móc từ trên người ra hai con hải chương lang rồi nghiến răng dẫm nát.

Bàn Tử nhìn Trương Thụy Đồng và Ngô Tà, rồi nhìn cái bao trên lưng Lưu Tang.

"Ơ kìa, Tang bối nhi?

Biết thân biết phận đeo bao cho Bàn gia cơ à?

Nói cho biết, Bàn gia không ăn cái bài đó đâu nhé~" Trương Thụy Đồng: "Người đông đủ rồi, ta đi tìm lối ra." "Đông đủ rồi sao?" Bàn Tử đếm lại người, "Tiểu Ca đâu?" Lưu Tang chiếu đèn pin về phía trước: "Thần tượng của tôi ở phía trước." Tiểu Ca kéo mũ sụp xuống, bước nhanh mặt không cảm xúc nói: Ngay lập tức: "Tôi tìm thấy lối

ra rồi.” “Dẫn đường đi.” Trương Thụy Đồng bảo.

“Được.” Tiểu Ca xoay người dẫn đường.

Thính lực của Tiểu Ca cũng rất kinh người, dường như không hề kém cạnh Lưu Tang.

Nhìn ánh mắt Lưu Tang, hoàn toàn là một vẻ kiêu ngạo không giấu diếm, cứ như gã mới là người đầu tiên tìm thấy lối ra vậy.

Con đường phía trước hoàn toàn được khai phá trong hầm đá ngầm ven biển.

Tiểu Ca bỗng dừng bước.

“Thiên Chân!” Bàn Tử giật mình: “Chuyện gì thế?” “Chỗ này đang đóng lại.” Trương Thụy Đồng lập tức lao về phía trước.

Bàn Tử phản ứng lại: “Đừng ngây ra đó nữa, mau đuổi theo!” Theo sự khép lại của hai bên vách đá, Trương Thụy Đồng bảo: “Bắn tín hiệu đỏ!” Ngô Tà gật đầu lập tức bắn pháo tín hiệu.

Xung quanh ẩm ướt mang lại cảm giác âm sâm quỷ dị.

“Tiếng sột soạt xung quanh là gì thế?” “Đàn hải chương lang đấy, nó không chết đâu.” Ánh mắt Trương Thụy Đồng dõi theo những âm thanh đó, thậm chí có thể dự đoán được hướng di chuyển tiếp theo của chúng.

Lưu Tang đi sau Tiểu Ca, hạ giọng hỏi: “Người nhà họ Trương ai thính lực cũng kinh người thế sao?” Tiểu Ca vẫn vậy, không đáp một lời.

Tiếp tục chạy về phía trước, mặt đất bỗng sụt lún khiến mấy người tản ra.

Khi dừng lại được, Trương Thụy Đồng thấy Ngô Tà không xa liền lập tức đuổi theo.

Vừa đuổi kịp thì phía trước hiện ra một cánh cửa lớn.

Hai bên là hai tôn tượng đá thủy kỳ lân kỳ đặc canh giữ.

Khắp nơi bám đầy con hà và rong biển, xung quanh một mảnh ẩm ướt.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn: "Địa cung Nam Hải Vương sao?" "Ngã có sao không?" Trương Thụy Đồng nói: "Môi trường dưới đáy biển không phức tạp đến thế." Bốn phía tối đen như mực, không khí âm lãnh triều thấp từ bên trong thổi ra.

"Vào trong xem thử." Trên tường cạnh cửa mộ, phía trên điêu khắc lượng lớn vân mây, trên mây là nhiều hình thái Lôi Công khác nhau.

Phía dưới điêu khắc nhiều tiểu nhân đang ngẩng đầu nghe sấm.

Hai người vừa bước vào thì cửa đá đóng sầm lại.

"Đừng quản cửa đá, vào trong trước đã." Cơ quan cửa đá này hoàn toàn nằm trong dự tính.

Chương 262

Ngô Tà gật đầu.

Đi tiếp vài bước, phía dưới cạnh một cống thoát nước vòm bỗng truyền đến tiếng sột soạt.

Trương Thụy Đồng quay đầu lại thấy một bóng đen vụt qua.

"Thứ gì thế?" Ngô Tà kinh động liên tục ho hắng vài tiếng.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng nhìn về phía một pho tượng Lôi Công ở cuối hành lang.

Trên tượng Lôi Công phủ đầy rong biển.

Ngô Tà tò mò nhìn: "Trương gia, ngài có cảm thấy có ai đó đang nhìn trộm sau lưng không?" Trương Thụy Đồng chỉ vào pho tượng Lôi Công kia: "Chính là nó." Tốc độ của nó có thể nhanh hơn mắt thường, nhưng không thoát được tai của ông.

Vừa dứt lời, sau lưng lại một bóng đen nữa vụt qua, lần này âm thanh càng thêm dày đặc, tiếp đó là một mảnh hỗn loạn.

Trong ánh sáng yếu ớt chiếu rọi giữa mộ đạo, đột nhiên hiện ra một lượng lớn hải chương lang.

Những con hải chương lang đó như phát điên, chạy loạn khắp nơi.

Số lượng dày đặc như một dòng thủy triều đen kịt.

"Hải chương lang ở đâu ra thế?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn quanh, chợt thấy Trương Thụy Đồng đang đứng bên cạnh bức tượng Lôi Công.

Tất cả lũ chương lang ngay lập tức quay đầu bỏ chạy.

"Trương gia, hình như có gì đó không ổn, lũ hải chương lang kia

dường như rất sợ tượng Lôi Công!" Nhìn chằm chằm vào tượng Lôi Công, lớp sơn trên bề mặt tượng đã bong tróc hết, chỉ còn lại vài vết lốm đốm, bề mặt thô ráp bằng gốm.

"Đừng chạm vào tượng Lôi Công." Trương Thụy Đồng lập tức nhắc nhở.

Từ lúc vừa bước vào, ta đã phát hiện tượng Lôi Công này là vật sống.

Quan sát kỹ mới thấy đúng là vậy, nó chỉ tạm thời giữ nguyên tư thế bất động, nhưng không biết lúc nào sẽ đột ngột bộc phát.

Ngô Tà nhìn tượng Lôi Công, cảm thấy nó vô cùng quỷ dị.

"Dùng mật ngữ hỏi xem họ ở đâu!" Trương Thụy Đồng lờ mờ nghe thấy xung quanh có lượng lớn hải chương lang đang chạy động, âm thanh đó cũng giúp ta nắm bắt được tình hình vài đoạn mộ đạo xung quanh.

Ngô Tà gật đầu, nhặt một viên đá, gõ vào tường theo tần suất nhất định.

Âm thanh truyền qua vách tường sang phía bên kia. 'Tôi là Thiên Chân, các anh ở đâu?' Tiếp đó, từ phía tường bên cạnh truyền lại tiếng gõ nhỏ xíu.

Ngô Tà vừa gõ vừa lẩm bẩm giải mã ý nghĩa.

Sau vài lần phản hồi, Trương Thụy Đồng bắt đầu hiểu được hàm ý trong đó. 'Tôi là Bàn Tử, tôi bị kẹt ở dưới này, đây là chỗ nào?' Gõ hai lần nhưng vẫn không thấy Tiểu Ca phản hồi.

Ngô Tà có chút cuống quýt.

"Đổi hướng thử lại xem!" Trương Thụy Đồng nói.

Có Lưu Tang – cái tên fan cuồng số một kia ở đó, e rằng hắn sẽ

không thành thật truyền đạt tin tức đâu.

Nhanh chóng, từ phía bên kia truyền lại ám hiệu gõ tường. 'Tắt đèn.' Nội dung rất đơn giản, nghe có vẻ là do Tiểu Ca truyền tới.

"Tắt đèn?

Ý là sao?" Trong mộ đạo, nếu không có ánh sáng, dưới chân bò đầy hải chương lang thì không thể nào biết được.

Nhanh chóng trong mộ đạo truyền đến tiếng bước chân dồn dập, như tiếng chợ búa ồn ào.

Âm thanh lại truyền đến: 'Đi theo tiếng động, đừng...' "Đi thôi." Đợi Ngô Tà tắt đèn pin, Trương Thụy Đồng nương theo tiếng động mà đi.

"Hội quân trước đã." Trương Thụy Đồng nói.

Ngô Tà không hiểu, khẽ hỏi: "Tại sao không được bật đèn?" Xung quanh tối om, không bật đèn là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng đối với Trương Thụy Đồng, việc này không ảnh hưởng quá nhiều.

"Trên tường có thứ gì đó, bật đèn lên chúng sẽ nhìn thấy chúng ta." Đi được một lúc, Trương Thụy Đồng cũng phát hiện ra trên tường xung quanh luôn có những thứ ẩn hiện.

Chẳng mấy chốc, lại có một lượng lớn hải chương lang chạy qua bên cạnh.

Số lượng hải chương lang ở đây nhiều đến kinh người.

Ngô Tà tắt đèn pin nên nhìn không rõ, chỉ có thể cảm nhận dưới chân như có một đống thứ đang chuyển động nhanh chóng.

"Lại có nữa sao?" Trương Thụy Đồng nhíu mày, "Chẳng lẽ phải đi nhanh hơn?" Vừa rồi Ngô Tà luôn bám sát theo sau.

Nếu theo tốc độ ban đầu, sẽ muộn hơn một chút.

Xem ra thời cơ và nhịp điệu di chuyển đều rất quan trọng.

“Giờ làm sao đây?” Ngô Tà nhìn quanh.

Chương 263

Bên cạnh chỉ có những tượng Lôi Công nhỏ, bề mặt đen kịt, lũ hải chương lang kia dường như không sợ những bức tượng này.

Trong bóng tối, sau lưng Trương Thụy Đồng lặng lẽ hiện lên một bóng ma.

Ngay lập tức, lũ hải chương lang xung quanh sợ hãi chạy tán loạn.

Nghe tiếng hải chương lang tháo chạy, Ngô Tà chăm chú nhìn quanh: "Bên cạnh cũng có tượng Lôi Công sao?" Vừa rồi bóng đen xuất hiện, cả người cậu ta cảm thấy lạnh toát sống lưng.

"Ta có thể cảm nhận được đồ vật của Tiểu Ca rồi!" Đối với sự hiểu lầm của Ngô Tà, Trương Thụy Đồng giả vờ như không biết.

Nhanh chóng, tại một khe hở dưới mộ đạo, Ngô Tà nhìn thấy Bàn Tử.

"Bàn Tử, anh ở dưới đó à?" "Đừng nhắc nữa, có đồ chiếu sáng nào không, quăng cho tôi một cái?" Ngô Tà ném một cây thanh huỳnh quang xuống.

"Không phải nói không được có ánh sáng sao?" Bàn Tử bất cần nói: "Nếu không có chút sáng nào, tôi ở dưới này chết chắc!" Tìm thấy Bàn Tử xong, Trương Thụy Đồng nói: "Phía trước không xa có thể hội quân, đi trước đã." Cứ đứng đây cách tầng đối thoại thế này cũng không phải cách.

Thấy Trương Thụy Đồng và Ngô Tà, Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà lại nhắc nhở: "Bàn Tử, nhớ kỹ mấy tượng Lôi Công đó tuyệt đối đừng chạm vào." Bàn Tử ngẩn ra, hỏi: "Tôi thấy mấy tượng

Lôi Công đó như được mạ vàng ấy nhỉ?" Ngô Tà cạn lời quay đầu đi.

Mạ vàng cái gì chứ, tượng Lôi Công đó nếu thật sự là do quái vật biến thành, đứng cạnh thêm một phút là thêm một phần nguy hiểm.

Càng đi vào trong, tiếng ồn ào như họp chợ càng rõ nét.

Bàn Tử nghe âm thanh xung quanh, nói: "Tôi cảm giác tiếng bước chân ngày càng nhiều?" "Chẳng lẽ có ma?" Nơi này chôn sâu dưới bãi bùn mấy chục mét, bình thường làm sao có nhiều tiếng bước chân như vậy xuất hiện.

Âm thanh ngày càng dày đặc, tập trung từ bốn phương tám hướng.

"Gần rồi, ngày càng gần rồi!" Ngô Tà nghe tiếng động, cảm thấy cả người không ổn chút nào.

Trương Thụy Đồng nói: "Đó là quân đội của Nam Hải Vương, hỏi Tiểu Ca xem cậu ta đang ở đâu trước!" Ngô Tà gật đầu, lập tức gõ vào tường.

Tiểu Ca phản hồi lại: 'Tôi đang ở trong...!' Mặt đất nứt toác.

Đúng lúc vị trí họ đang đứng có một lực hút kỳ lạ kéo xuống.

Trong lúc mọi người hoảng loạn, Trương Thụy Đồng không hề phản kháng, thuận theo lực hút đó rơi xuống cổ mộ dưới lòng đất.

Trong lúc rơi, Trương Thụy Đồng nhìn thấy một đống đất bên cạnh.

Ngô Tà nhìn đống đất, hét lên: "Bàn Tử?

Bàn Tử?" Lưu Tang từ phía bên kia bò dậy, nhanh chóng điều chỉnh trạng thái.

"Đừng nhìn nữa, không cứu được đâu!" Ngô Tà nghe xong lập tức lao tới, miệng gọi tên Bàn Tử, không ngừng bới đống đất ra.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: “Đừng nhìn nữa, túi của Bàn Tử rơi ở đây thôi, người không sao đâu!” Nếu không nhìn kỹ, đúng là trông như có người bị chôn.

Thực tế bên dưới chỉ là một khối đá ngầm.

“Thiên Chân?

Tiểu Ca?

Trương gia?” Phía bên kia đột nhiên truyền đến tiếng của Bàn Tử.

“Bàn Tử ở phía trước!” Trương Thụy Đồng bước nhanh về phía đó.

Lưu Tang nhìn Ngô Tà đang định đuổi theo, giọng điệu đáng ăn đòn nói: “Bàn Tử mạng lớn không sao, nhưng... sắp chết rồi!” Ngô Tà dừng chân: “Ngươi biết gì?” – “Nghe lén thôi~”.

Phía trước đột nhiên truyền đến giọng của Trương Thụy Đồng: “Đừng để ý hắn, tìm lối ra là quan trọng nhất.” Phía trước là mộ Nam Hải Vương, hoàn toàn không cần lãng phí thời gian với Lưu Tang.

Cái gọi là "cao nhân" này, nhìn kỹ thì thính lực thực tế cũng chẳng mạnh hơn ta bao nhiêu.

Ngô Tà đuổi kịp Trương Thụy Đồng, nói: “Chẳng biết Nhị thúc tìm đâu ra cái gã ‘cao nhân’ đáng ăn đòn này nữa.” Trương Thụy Đồng nhếch môi, không đáp mà tiếp tục đi tới.

Nếu không có Lưu Tang, e là việc tìm mộ phải nhờ vào gã này.

Ở nơi này, thuật Phân kim định huyệt của Mạc Kim Giáo Úy hoàn toàn không có tác dụng.

“Chương lang~ có chương lang~~” Bàn Tử liên tục phủi tay trên người, miệng không ngừng kêu có chương lang.

Sau đó móc từ trên người ra hai con hải chương lang, hung hăng

giẫm chết.

Bàn Tử nhìn Trương Thụy Đồng và Ngô Tà trước, sau đó nhìn cái túi Lưu Tang đang đeo.

“Ô kìa, Tang Bối Nhi?

Biết đeo túi giúp Béo gia à?

Nói cho cậu biết, Béo gia không ăn bộ đó đâu~” Trương Thụy Đồng nói: “Người đông đủ rồi, đi tìm lối ra thôi.” “Đông đủ rồi?” Bàn Tử lạ lùng đếm số người, “Tiểu Ca đâu?” Lưu Tang chiếu đèn pin về phía trước: “Thần tượng của tôi ở phía trước.” Tiểu Ca đội mũ bước nhanh, mặt không cảm xúc nói: “Tôi đang tìm lối ra.” “Dẫn đường phía trước đi.” Trương Thụy Đồng ra lệnh.

“Được.” Tiểu Ca quay người đi lên trước.

Thính lực của Tiểu Ca cũng vô cùng kinh người, gần như ngang ngửa Lưu Tang.

Nhìn ánh mắt Lưu Tang, hoàn toàn là bộ dạng kiêu ngạo không chịu thua, cứ như hắn là người đầu tiên tìm ra lối ra vậy.

Chương 264

Đi xuyên qua đoạn đường phía trước, lối đi hoàn toàn được khai phá trong những khối đá ngầm dưới biển.

Tiểu Ca đột nhiên dừng bước.

"Thiên Chân!" Bàn Tử giật bắn mình, "Làm sao thế?" "Chỗ này đang khép lại." Trương Thụy Đồng lập tức lao về phía trước.

Bàn Tử phản ứng lại: "Đừng ngây ra nữa, mau đuổi theo!" Theo hai bên vách đá đang từ từ khép lại, Trương Thụy Đồng nói: "Bắn tín hiệu đạn màu đỏ." Ngô Tà gật đầu, lập tức bắn ra tín hiệu đạn đỏ.

Xung quanh đây ẩm ướt, mang lại một cảm giác âm u quỷ dị.

"Tiếng sột soạt xung quanh là gì?" "Đàn hải chương lang, chúng bám riết không tha." Ánh mắt Trương Thụy Đồng dõi theo tiếng động, thậm chí có thể dự đoán được vị trí tiếp theo lũ hải chương lang sẽ tới.

Lưu Tang đi sau Tiểu Ca, khẽ hỏi: "Người của Trương gia các anh thính lực đều kinh người như vậy sao?" Tiểu Ca vẫn vậy, không thốt lấy một lời.

Tiếp tục chạy về phía trước, mặt đất đột ngột sụp xuống, mấy người bị tản ra.

Đợi đến khi dừng lại, Trương Thụy Đồng thấy Ngô Tà ở cách đó không xa liền lập tức đuổi theo.

Vừa đuổi kịp, phía trước đột nhiên xuất hiện một cánh cổng lớn.

Hai bên có hai tượng đá Thủy Kỳ Lân kỳ lạ trấn giữ.

Trên đó bám đầy hàu, rong biển, xung quanh một mảng ẩm ướt.

Ngô Tà ngẩng đầu nhìn: "Địa cung Nam Hải Vương?" "Có ngã đau không?" Trương Thụy Đồng hỏi.

"Môi trường dưới đáy biển không phức tạp đến thế đâu." Xung quanh tối đen như mực, không khí âm lãnh ẩm thấp từ bên trong thổi ra.

"Vào xem thử đi." Trên bức tường cạnh cửa mộ, phía trên điêu khắc lượng lớn vân mây, trên mây đứng rất nhiều vị Lôi Công hình thái khác nhau.

Phía dưới điêu khắc nhiều tiểu nhân, ngẩng đầu lên, tất cả đều đang nghe sấm.

Hai người vừa bước vào, cửa đá liền đóng sập lại.

"Đừng quản cửa đá, vào bên trong trước." Cơ quan cửa đá này hoàn toàn nằm trong dự tính.

Ngô Tà gật đầu.

Tiếp tục đi vào vài bước, phía dưới bên cạnh có một cửa thoát nước hình vòm, đột nhiên truyền đến tiếng sột soạt.

Trương Thụy Đồng quay đầu lại thì thấy một bóng đen vụt qua.

"Cái gì thế?" Ngô Tà kích động ho khan vài tiếng.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía một tượng Lôi Công ở cuối hành lang.

Trên tượng Lôi Công treo đầy rong biển.

Ngô Tà tò mò nhìn: "Trương gia, anh có cảm thấy như có người đang rình rập sau lưng không?" Trương Thụy Đồng chỉ vào bức tượng Lôi Công đó: "Là nó." Tốc độ của nó có thể nhanh hơn mắt thường, nhưng không thoát được tai ta.

Vừa nói xong, sau lưng đột nhiên lại có một bóng đen vụt qua.

Lần này âm thanh ngày càng dày đặc, theo sau là một mảng lớn.

"Có một tin xấu, người này năm đó đi cùng Tam thúc.

Dương Đại Quang có thể trở về, minh chứng là có lối ra, nhưng người này đã chết ở đây rồi..." Ta nghi ngờ trong cổ mộ này còn nhiều thứ đáng ngại hơn.

Ngô Tà lập tức kiểm tra máy ghi âm trong túi xác chết.

"Máy ghi âm hỏng rồi!" "Tìm chỗ nào sửa lại đi." Trương Thụy Đồng nói: "Ở nơi này tiếng sấm có tác dụng đặc biệt." – "Nhưng cũng rất nguy hiểm." Vì trong câu chuyện về Ách Ba hoàng đế, hầu hết đều là thật.

Tiếng sấm có thể truyền đạt một số thứ, đồng thời cũng có thể đánh thức quái vật canh giữ mộ Nam Hải Vương.

Bàn Tử ngồi bên cạnh nấu mì tôm mang theo.

"Chà, thơm quá~" Béo này ăn vài miếng mì, quay sang hỏi: "Hay là đừng sửa cái đồ bỏ đi đó nữa, ăn cơm cái đã." Bàn Tử tự nói tự nghe, không ai thèm để ý.

Trương Thụy Đồng quan sát động tác của Ngô Tà, không hổ là sinh viên kỹ thuật, nhìn cậu ta đầy tự tin, chắc là sắp xong rồi.

Ngô Tà cúi đầu: "Ăn đi, tôi sắp xong rồi." – "Bên trong có lẽ có câu trả lời về việc nghe sấm mà tôi cần." Để truy tìm đáp án, cậu ta không tiếc bỏ ra mấy tiếng đồng hồ ở đây sửa máy ghi âm.

Bàn Tử nhìn sang bên cạnh: "Trương gia, anh ủng hộ việc sửa máy ghi âm thì tôi đồng ý ngay, nhưng tại sao phải trói cái xác kia lại?" Cái xác bên cạnh bị trói quặt vào cột.

Rõ ràng chỉ là một cái xác bình thường thôi mà.

"Ăn mì đi, lát nữa sẽ thấy." Có những chuyện không tận mắt

chứng kiến thì thật khó giải thích.

“Thật sự không ăn à?” Miệng Bàn Tử không ngừng phát ra tiếng húp mì sùm sụp.

Ngô Tà cầm đồ vật, trầm tư: “Người mang theo máy ghi âm này rõ ràng muốn biết về việc thính lôi, nên mới đến cung Nam Hải Vương này.” Miệng nói, tay làm, động tác không hề dừng lại.

“Tôi cũng muốn nghe nội dung bên trong, để biết tại sao nhất định phải vào mộ Nam Hải Vương.” Ngô Tà tiếp tục nghiêm túc sửa máy ghi âm.

Trương Thụy Đồng nhìn động tác, ước chừng cũng sắp sửa xong.

Ta ngồi bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi.

Cái xác bên cạnh đã được trói kỹ, không cần lo lắng chuyện xác vùng dậy.

Chương 265

“Xong rồi, tôi lắp băng vào là phát được.” Ngô Tà lắp xong, đặt máy vào khoảng trống ở giữa.

Bàn Tử đặt đồ trong tay xuống, bước tới.

Trương Thụy Đồng nói: “Đừng vội, hướng băng về phía đầu đã.” Loại máy ghi âm cũ kỹ này ở hậu thế là đồ cổ.

Ở tiền thế, ta cũng chỉ thấy loại này khi còn nhỏ.

Ngô Tà quay đầu, vẻ mặt ‘mau khen tôi đi’.

Bàn Tử cười nói: “Lợi hại nha, mau phát đi.” Trương Thụy Đồng quăng hai viên pin sang.

“Đừng gấp, để tôi nghe từ đầu.” Ngô Tà tua băng về hết cỡ, nhấn nút phát.

Bên trong truyền ra tiếng tạp âm.

Ba người nhìn nhau, Trương Thụy Đồng chăm chú nghe tiếp.

Băng có một đoạn trống cũng là chuyện bình thường.

“Thử máy!

Thử máy”, bên trong truyền ra giọng của Dương Đại Quang.

“Ngày 1 tháng 4, 21 giờ 39 phút, khảo cổ địa cung Nam Hải Vương, ghi âm tiếng sấm tại chủ điện, lần thứ nhất...” Sau đó là mô tả về cường độ tiếng sấm.

Trương Thụy Đồng ra hiệu bảo mọi người đừng nói chuyện.

Sau tiếng một người phụ nữ, đột nhiên vang lên một âm thanh khủng khiếp.

“Có chút giống loại âm thanh truyền ra sau khi máy phiên dịch và tiếng sấm cộng hưởng!” Bên trong lại truyền ra âm thanh: ‘Tôi sắp đón nhận một đợt sấm sét lớn nhất...’ Theo âm thanh đó xuất hiện.

Oanh long~ tiếng sấm vang rền, Bàn Tử đột nhiên quay đầu.

“Không đúng lắm...” Nhìn chằm chằm cái xác kia, phát hiện đầu nó đang từ từ vươn ra.

“Xác vùng dậy thật à?” Sau tiếng sấm, cổ thi đột nhiên bắt đầu giãy giụa, muốn thoát khỏi dây thừng trói xác.

“Không phải xác vùng dậy.” Trương Thụy Đồng nhìn cái xác, ý kiếm đâm vào y phục của nó.

Từ bên trong đâm ra một loại sinh vật dạng nhuyễn thể kỳ lạ.

“Cái xác này bị một loại sinh vật bối loại ký sinh rồi.” Ngô Tà nhìn cái xác, hiểu ra: “Trong truyện Ách Ba hoàng đế có nhắc đến loài bối loại sống trên núi?” Vừa rồi chắc là tiếng sấm thứ hai trong truyền thuyết.

Ngô Tà vác cái xác, quăng thẳng xuống hố.

“Xin lỗi tiền bối, lát nữa sẽ quay lại mang ngài đi.” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ.

Ngô Tà bật dậy ngay lập tức: “Tiểu Ca?” Loại ám ngữ cải biên từ mã Morse này, chỉ có ba người họ nghe hiểu.

Thấy hai người họ lao đi, Trương Thụy Đồng cẩn thận bám theo sau.

Ta nhớ rõ, âm thanh vừa rồi là do Lưu Tang đùa ác.

Ngô Tà đột nhiên hỏi: “Các anh có nghe thấy tiếng động lạ không?” “Tôi cảm giác như tiếng người đang bò?” Âm thanh đó nghe như có vô số người đang bò trên vách tường.

Nhưng nghe kỹ lại thấy không giống nhân loại.

“Nhân thủ bối!” Trương Thụy Đồng đứng ngoài hành lang, nhìn chằm chằm vào những lỗ hổng lớn trên vách tường hai bên.

Bên trong ẩn nấp lượng lớn nhân thủ bối có thể di chuyển, sức mạnh cực lớn.

Phía trước Bàn Tử bị một cái hố tóm lấy tay, là do loại nhân thủ bối kia.

Ngô Tà vừa định đề phòng, lập tức bị mấy cánh tay đột nhiên xuất hiện tóm chặt.

Bàn Tử đuổi theo, liếc mắt thấy Lưu Tang đang nấp trong góc.

“Tang Bối Nhi?

Cậu đang làm cái gì thế?” Hai người bị kéo vào một đoạn hành lang khác, Trương Thụy Đồng nhanh chân đuổi theo.

Trong mộ đạo, Tiểu Ca cũng vội vàng đuổi theo hướng đó.

“Đi theo ta!” Trương Thụy Đồng dẫn Tiểu Ca đi.

Thấy trong một lớp nham thạch, Bàn Tử và Ngô Tà đều bị ấn chặt vào tường.

Xung quanh lượng lớn những cánh tay đen kịt thò ra từ vách tường.

Những cánh tay đó đang chộp lấy đầu hai người, định móc não họ ra.

Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng của Ngô Tà và Bàn Tử.

Trương Thụy Đồng tiện tay phóng thanh kiếm trong tay đi, đâm trúng hai con nhân thủ bối kia.

“Cứu mạng~” Bàn Tử thoát khỏi cánh tay, đột nhiên gào lên:

“Được rồi...” “Tiểu Ca!” Trương Thụy Đồng sau khi đáp đất liền gọi Tiểu Ca lên trước.

Tiểu Ca bước nhanh tới, rút kiếm rạch mạnh một đường trên đá, lập tức một ngọn lửa bùng cháy trên đá.

Chương 266

"Chuyện gì thế?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn ngọn lửa.

"Có lẽ do dung dịch vật chất trên bề mặt lũ nhân thủ bối này bắt lửa." Ngô Tà và Bàn Tử dìu nhau rời đi.

Tiểu Ca đưa trả kiếm cho Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng nói: "Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, đi tìm chủ điện trước." Nghe sấm trong chủ điện địa cung Nam Hải Vương, có lẽ có thể nghe chính xác loại ngôn ngữ cổ kỳ đặc kia hơn.

Ngô Tà ôm đầu đau đớn kêu thảm.

"Đau quá!" Bàn Tử chửi bới: "Cái gã Tang Bối Nhi đó ngay từ cái nhìn đầu tiên tôi đã thấy có vấn đề rồi." Tiểu Ca nói: "Hắn ở cách đây hai trăm mét, không dám đâu." "Đừng quản hắn nữa, lát nữa nhìn thấy bọn chúng phải cẩn thận!" Ngô Tà nói tiếp: "Vừa rồi chắc là loại bối loại hay tấn công người trong truyện Ách Ba hoàng đế!" Ngoài việc ký sinh trên người, lũ nhân thủ bối này cũng có khả năng tấn công cực mạnh.

"Đi lâu như vậy, không cảm thấy có gì bất thường sao?" Thấy hai người vội vàng muốn đi, Trương Thụy Đồng có tâm nhắc nhở một câu.

"Móng vuốt của lũ nhân thủ bối này có độc, nhưng không chết người đâu!" Vừa dứt lời, Bàn Tử đột nhiên cả người lơ lửng, vừa khóc vừa cười: "Tôi làm sao thế này, như uống say ấy..." Ngô Tà tiếp đó ánh mắt mê ly, hai người đột nhiên ôm đầu khóc rống.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh nhìn tấm bản đồ Trần Văn Cẩm đưa.

Nơi này cách thiên điện một khoảng, vị trí chủ điện cần tìm còn xa hơn.

"Ơ?" Bàn Tử đột nhiên lau nước mắt, "Tôi khỏi rồi?" Ngô Tà sờ đầu, đầu cũng không còn đau nữa.

"Giải độc xong rồi." Trương Thụy Đồng nói xong hai người mới yên tâm.

Tiểu Ca nói: "Năm đó Tam thúc rời đi đã thực hiện biện pháp bảo vệ nơi này, không phá hoại bất kỳ cơ quan nào, lối thoát nằm ở trong này!" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Ngô Tam Tỉnh đã biết gọi sấm, chắc chắn cũng biết cách rời đi." Nhưng tiền đề là phải đi theo con đường năm đó một lần mới có thể tự nhiên tìm thấy lối ra.

"Mang theo máy ghi âm, đi thiên điện." Lộ trình trên bản đồ đã nằm lòng.

Ngô Tà tay ôm trán: "Thiên điện?

Tôi không phải nên tìm chủ điện sao?" – "Xì, chủ điện còn khướt mới tới!" Bàn Tử lén nhìn bản đồ, ít nhiều cũng hiểu được lộ trình trong cổ mộ.

Mộ đạo phía trước là một lối đi rộng hơn hai mét.

Bên cạnh bám đầy vật ký sinh dưới biển.

Đi thẳng đến cuối hành lang, xuất hiện một tấm bia đá.

Xung quanh bia đá bị thực vật bao phủ, ta đưa tay gạt ra.

Trương Thụy Đồng đọc văn tự trên đó: "Từ đây trở đi hơn trăm dặm, kẻ vào không có ngày về, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời." "Ý là sao?

Con đường phía trước có đi không có về à?" "Ở đây lại có thêm một tấm bia đá, chẳng lẽ trước kia đào đến đây thì dừng công trình?"

Ngô Tà đứng bên cạnh suy ngẫm.

Tiểu Ca nói: "Mộ đạo xây một nửa rồi dừng lại là điều rất bất cát lợi." Mọi người im lặng một lúc.

Bàn Tử hỏi: "Những người đó đang xây mộ, chẳng lẽ họ đào được thứ gì đó còn bất cát lợi hơn cả việc kiến tạo địa cung Nam Hải Vương?" Bàn Tử cảm thấy bản thân chuyện này có chút quỷ dị.

Trương Thụy Đồng nhìn cái hang phía trước, phát hiện từ cửa mộ đi vào không xa, hai bên tường đều vẽ đầy họa tiết hình con mắt.

"Thiên Chân, cậu còn nhớ ảo giác đã xảy ra không?" "Có thể quên sao, chết cũng nhớ những hình ảnh đó, làm sao vậy?" Ngô Tà cảm thấy có gì đó không ổn, chiếu đèn pin về phía trước.

"Mẹ kiếp~" Nhìn hành lang phía trước, cả người cậu ta liền thấy không khỏe.

Trước đó cũng chỉ nhìn một mẩu bích họa nhỏ mà đã thấy người bên cạnh chết hết cả rồi.

"Phía trước có một cái hang." – "Hình như do bọt khí trong nham thạch hình thành, không biết bên trong sâu bao nhiêu!" Ngô Tà nhìn vào trong, luôn cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác bất an không tên.

Bò chừng mười phút, Trương Thụy Đồng nhìn ra xung quanh.

Trên đỉnh đầu và tứ phía đều dùng loại màu vẽ đặc biệt vẽ ra những họa tiết đơn giản.

"Họa tiết xung quanh là gì vậy?" – "Con mắt." Trương Thụy Đồng đáp.

Hiện tại cả đoạn hành lang này đều là con mắt, rất có khả năng những gì sắp thấy tiếp theo toàn bộ là ảo giác.

“Tấm bia đá kia dùng để cảnh báo chúng ta sao?” Bàn Tử cảm thấy có lẽ một người tốt bụng nào đó đã để lại lời nhắc nhở cho hậu nhân.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: “Đều là ám thị tâm lý thôi.” – “Những ảo giác đó sẽ thể hiện những gì sâu thẳm trong lòng các ngươi sợ hãi nhất.” Ngay cả Lưu Tang cũng thấy cảnh bị gia đình ruồng bỏ trong ảo cảnh.

Ngô Tà trọng tình nghĩa, trực tiếp thấy bạn bè thân thiết chết thảm trước mắt.

“Đúng, Trương gia nói không sai, chỉ cần đừng loạn là được.” Tuy Trương Thụy Đồng có Trấn hồn linh đang, nhưng cũng không thể cứ lắc suốt dọc đường được.

“Đều cẩn thận một chút!” Hành lang phía trước ngày càng nhỏ, thậm chí biến thành giống như đạo động, chỉ có thể khom lưng bò qua.

Phía trước đột nhiên xuất hiện hai chữ.

“Trên vách hang có chữ.” Ngô Tà bám theo: “Dẫn thất?” – “Chắc dùng để ghi chép lại.” Trương Thụy Đồng tiếp tục đi tới, thêm một đoạn nữa, lại thấy một tấm khác.

“Dẫn lục.” Nhìn văn tự phía trước, Trương Thụy Đồng nói: “Thứ tự được đánh dấu từ trong ra ngoài.” Nếu tiếp tục đi tới, chắc chắn sẽ thấy Dẫn ngũ cho đến cuối cùng là Dẫn nhất.

Bàn Tử vừa bò vừa thở dài: “Trương gia, ‘vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời’ rốt cuộc là ý gì?” Câu nói đó có thể giải thích theo nhiều cách.

“Nghĩa trên mặt chữ, khiến các ngươi không nhìn thấy...

ánh mặt trời.” Trương Thụy Đồng thản nhiên: “Mấu chốt nằm ở

chỗ ‘không nhìn thấy’.” Bàn Tử theo bản năng dụi mắt: “Ý là khiến chúng tôi đều bị mù?” Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu.

“Thiên Chân, xem bên cạnh có nến không?” Ngô Tà bò tới, nhặt được một cây nến trên mặt đất.

Chương 267

"Có nến, nhưng nhìn thế này chắc chẳng dùng được lâu." "Thắp nến lên, trong này có trộn sừng tê giác, có thể phá bỏ ảo giác!" Ảo giác ở đây lợi hại, ngay cả ta cũng suýt trúng chiêu.

Bên hông ta luôn treo Trấn hồn linh.

Nếu nến cháy hết, phải dựa vào nó để chống lại ảo giác.

"Phá ảo giác?" Thật kỳ lạ, sao trong này lại vừa vặn có một cây nến?

Bàn Tử hỏi: "Hóa ra tôi luôn ở trong ảo cảnh à?" Ngô Tà gật đầu: "Có thể." Lời nói nghe có vẻ tào lao nhưng phải thừa nhận đó là sự thật.

Ngô Tà trước đây hay hút thuốc, có thói quen để một cái bật lửa trong túi.

Châm nến lên, trong hành lang tối đen, ánh sáng vừa chiếu vào, con đường dài dằng dặc phía trước đột nhiên biến thành một cánh cửa lật nhỏ.

Ngô Tà phấn khích cười nói: "Tôi tìm thấy lối ra rồi." Lại quay sang hỏi Trương Thụy Đồng: "Trương gia, sao ngài biết có nến ở đây?" Trương Thụy Đồng ngẩn ra, nói: "Vừa nãy ta nhìn từ xa thấy bên cạnh có cây nến." Ngô Tà đại khái cũng tin vài phần.

Lời vừa dứt, bỗng nghe phía sau có tiếng động lạ.

Phụt~ một tiếng vang lên từ chỗ Bàn Tử.

Ngô Tà mặt đầy vẻ cạn lời: "Bàn Tử, anh được không đấy?" Vừa quay đầu lại, Trương Thụy Đồng và Tiểu Ca cũng nhận ra điều bất thường, quay đầu nhìn chằm chằm Bàn Tử.

Tức thì bốn người cùng sững sờ.

Bàn Tử không hiểu mình vừa đánh rắm một cái sao lại bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy.

Nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện ánh mắt mọi người không đặt trên người mình.

Hiểu rồi!

Hắn chậm rãi quay đầu, lập tức một khuôn mặt dữ tợn hiện ra ngay bên cạnh.

Khuôn mặt đó đang nhìn hắn đầy hung ác.

"Bì dũng?" – "Không đúng, là binh sĩ chỉ nhân của Ách Ba hoàng đế!" Ngô Tà hét lớn, quay người chuẩn bị mở cửa.

Xè~ phía sau đột nhiên vang lên một tiếng gầm, con chỉ nhân đó lao tới, gần như dùng cả chân cả tay.

Bàn Tử nằm mơ cũng không ngờ một con rối giấy cũng có thể giết người.

Xoẹt!

Bên cạnh Trương Thụy Đồng đột nhiên có một khuôn mặt nhe nanh múa vuốt lao lên.

Ta nhanh chóng ra tay, tóm lấy chỉ nhân, dùng lực bóp chặt, xé toạc một cánh tay giấy.

Chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh đang chống đỡ chỉ nhân, sau khi dùng lực phá tan luồng sức mạnh đó, cánh tay nó như tờ giấy bình thường bị vò thành một cục.

Mất một cánh tay, chỉ nhân vẫn hung mãnh như cũ.

"Tránh ra, ta mở cửa." Càng ngày càng nhiều chỉ nhân hiện ra,

đồng thời còn có quái vật bối loại.

Có loại ký sinh, cũng có số ít nhân thủ bối loại có sức sát thương mạnh.

Trương Thụy Đồng ra tay, trực tiếp sử dụng sức mạnh của một con rồng vốn có, một cú hích là cửa mở toang.

Bàn Tử thấy cửa mở, kích động hét: "Trương gia đi trước đi." Đợi Trương Thụy Đồng qua rồi, hắn lại hét: "Thiên Chân, cậu cũng qua mau, nhớ kéo tôi một cái!" Đợi Ngô Tà chui qua xong, Bàn Tử đột nhiên cuống lên: "Hỏng bét, tôi bị kẹt rồi!" Vào thời điểm then chốt, cái thân hình béo mập lại làm hỏng chuyện.

Bàn Tử vừa chui qua được đã thấy Trương Thụy Đồng tay cầm lôi quản đứng chờ.

Thấy ngòi nổ đã châm, Bàn Tử giật bắn mình, lập tức né ra.

"Tiểu Ca." Trương Thụy Đồng gọi một tiếng, Tiểu Ca từ trong hành lang lao ra, tránh khỏi tầm lôi quản.

Oanh một tiếng nổ vang, cả hành lang lập tức bị đánh sập.

"Giờ thì hay rồi, không còn đường lui nữa." "Phía trước có đường." Trương Thụy Đồng nói: "Ta tìm thấy thiết bị thính lôi rồi, ước chừng ở nơi không xa chủ mộ thất." Ngô Tà cũng tán đồng: "Trương gia nói đúng, đồ tốt trong mộ thường nằm gần chủ mộ thất, thiết bị thính lôi chắc cũng vậy." Có một điểm không sai, Trương Thụy Đồng nhớ ở thiên điện dường như có một thiết bị như vậy.

Lại nhìn cây nến trong tay, Ngô Tà nói: "Vừa nãy ở trong đó dùng đèn pin chỉ thấy bóng tối vô tận, châm nến xong trực tiếp nhìn thấy cửa và lũ quái vật kia, sau đó lại thoát khỏi đó, cây nến Tê Chiếu này quả nhiên kỳ diệu!" Mấu chốt là Trương Thụy Đồng đã nhắc đến thiên điện vài lần trước đó.

Trương Thụy Đồng nhìn sang bên cạnh: “Nhìn sang tay trái.” Ở đó lại có một thiết bị thính lôi nữa.

Nhìn thứ đó, Ngô Tà nói: “Trước khi thắp nến tôi không thấy những thứ này...” Sau khi thắp lại nến, cậu ta mới thực sự thấy thiết bị thính lôi mà Trương Thụy Đồng nói.

Nhưng Trương Thụy Đồng nói: “Tiết kiệm nến đi!” Nến có thể chỉ có một cây thôi, mất là mất hẳn.

Nghe lời Trương Thụy Đồng, Ngô Tà thu nến lại.

Quan sát kỹ hơn, phát hiện cách bài trí ở đây giống hệt nhà Dương Đại Quang.

“Mau xem có quan tài không!” Phản ứng đầu tiên của Ngô Tà là xem đây có phải chủ mộ thất không.

Nhưng vừa rồi Trương Thụy Đồng đã nói không phải, vậy chắc chắn là không phải rồi.

“Chuẩn bị nghe sấm.” Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm những chiếc chuông lớn treo bằng xích sắt trên đỉnh đầu.

Bề mặt bám đầy rỉ đồng, nhưng có cảm giác đã được ai đó dọn dẹp.

“Cái quái gì thế, nghe sấm?

Chương 268

Đừng quên trước khi tiếng sấm xuất hiện, chuyện gì đã xảy ra." Bàn Tử nhớ lại những chuyện quái đản lúc trước.

Tiếng sấm vừa vang, nhân thủ bối bò đầy tường, ngay cả xác khô chết nhiều năm cũng bò dậy.

Ngô Tà mở túi, vừa lấy đồ vừa nói: "Sấm nhất định phải nghe." – "Lúc đầu tôi cứ tưởng Tam thúc phát hiện bí mật ở địa cung Nam Hải Vương, sau đó tôi mới nhận ra, mục đích là nghe sấm ở đây!" Nếu không nghe được hàm ý trong tiếng sấm, sẽ không thể phát hiện ra sự thật.

Tiểu Ca giữ im lặng, lần mất trí nhớ này cậu ta quên nhiều thứ hơn.

Thái độ hiện tại có vẻ khá thản nhiên.

Bàn Tử: "Tôi cảm giác mấy cơ quan này như được thiết kế sẵn, ép chúng ta phải đi sâu vào trong vậy." Nghĩ kỹ lại, phía sau toàn quân truy sát, ngoài chỗ này ra cũng chẳng còn đường nào khác.

"Phát đi!" Trương Thụy Đồng nhìn động tác của Ngô Tà.

Chỉ khi tiếng sấm vang lên mới thực sự đánh thức cổ mộ này.

Mọi thứ trong mộ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh giấc.

Máy ghi âm điều chỉnh đến phần tiếng sấm.

Ngô Tà lập tức lùi lại.

Oanh long một tiếng sấm nổ vang, chuông thanh đồng trên đỉnh đầu rung động với tần suất cao, kéo theo cả những sợi xích xung quanh.

Tất cả đều rung động với tần suất siêu cao, phát ra những âm thanh kỳ lạ không ngừng.

Mấy người đứng dưới âm thanh đó đột nhiên đầu váng mắt hoa.

Trong đoạn âm thanh đó, Trương Thụy Đồng nghe thấy trong vài đoạn mộ đạo xung quanh, lũ nhân thủ bối đang thức tỉnh.

Ở sâu trong cổ mộ, dường như có một vật khổng lồ cũng theo tiếng động đó mà tỉnh dậy.

Đinh linh~ một tiếng thanh thúy vang lên, não hải lập tức được xoa dịu trong giây lát.

Linh đang xuất hiện, Trương Thụy Đồng nhanh chóng bước tới bên máy ghi âm, tắt nó đi.

Ngô Tà ngẩng đầu, Trương Thụy Đồng thấy thất khổng chảy máu, dáng vẻ vô cùng thảm hại.

Khi nhìn Thiên Chân, Ngô Tà cũng đang nhìn ta: "Trương gia, anh chảy máu rồi?" "Lấy nến ra, những thứ này đều là ảo giác!" Ngô Tà lập tức lấy nến châm lên.

Quả nhiên ánh nến vừa chiếu, mọi người thấy mình chẳng làm sao cả.

"Lại là ảo giác?" Tiểu Ca nhìn Trương Thụy Đồng nói: "Ảo giác này không bình thường, Kỳ Lân huyết của tôi cũng vô tình trúng chiêu..." Tiếng sấm dừng lại, tứ phía im ắng.

Cùng lúc đó, trên đất liền, Ngô Nhị Bạch dẫn người sử dụng máy dò tìm bên trên.

Nhưng nhanh chóng xuất hiện từ trường dị thường.

Trên trời lũ hải điểu bay rợp trời, số lượng cực lớn đang lao xuống đất.

Trương Thụy Đồng trực tiếp mở nắp quan tài dưới đất.

"Chỉ là một cái xác bình thường!" Mọi người vây quanh.

Ngô Tà cau mày: "Đúng là xác bình thường." – "Chắc là cận thần bồi táng của Nam Hải Vương." Bàn Tử thử chuẩn bị đào cái hố quan tài đó: "Dưới này có khi nào cũng có một miệng giếng không?" Trương Thụy Đồng đá bay quan tài ra.

Một lối vào hình miệng giếng hiện ra trước mắt.

"Có thật à?" Bàn Tử có chút bất ngờ.

Vốn dĩ chỉ là đoán mò thôi.

Nhưng đúng lúc đó Bàn Tử đột nhiên hỏi: "Sao tự nhiên tắt đèn pin thế?" – "Mau bật lên đi, không nhìn thấy gì khó chịu lắm." Ngô Tà đưa tay quơ quơ trước mặt Bàn Tử.

"Không nhìn thấy nữa rồi!" Trương Thụy Đồng nhìn quanh, may mà thị lực của ta không bị ảnh hưởng.

Trương Thụy Đồng nhìn Bàn Tử và Tiểu Ca, hai người họ gần như đồng thời không thể nhìn thấy xung quanh nữa.

Ánh sáng đèn pin chưa từng mất đi, Bàn Tử lên tiếng là biết có vấn đề rồi.

Phành phành phành.

Sau một cánh cửa hình vuông bằng thanh đồng, đột nhiên truyền đến tiếng va chạm mạnh mẽ.

Ngô Tà vội vàng hỏi: "Giờ làm sao đây, cả hai đều không nhìn thấy rồi." Nhìn tình hình này, Trương Thụy Đồng chỉ tay xuống miệng giếng: "Cái giếng này có thể thông đến nơi sâu hơn của cổ mộ." Tiếng va chạm sau cửa ngày càng dữ dội, âm thanh đó như thể một lượng lớn chỉ nhân sắp tràn vào bất cứ lúc nào.

“Dưới này là một cái giếng sâu, có xà đá, xà đá đan xen phức tạp.” Ngô Tà đang giới thiệu thì Trương Thụy Đồng nói: “Ta nhảy xuống trước, lát nữa các ngươi bám theo.” Đôi mắt của Tiểu Ca và Bàn Tử đột nhiên xuất hiện một lớp màng trắng mờ mờ.

Không chút do dự, Trương Thụy Đồng trực tiếp nhảy xuống.

Cánh cửa bị tông sập.

Trương Thụy Đồng tiếp đất thành công trên một thanh xà nhà.

Bàn Tử thở phào nói: “Trương gia, tôi hơi nặng đấy, ngài nhất định phải bắt lấy tôi!” Bàn Tử chuẩn bị nhảy.

Một tiếng động khẽ, hắn nhảy không sai lệch chút nào lên thanh xà ngang.

Đợi Tiểu Ca cũng theo chỉ dẫn mà nhảy lên, quân số mới đông đủ.

Chương 269

Trương Thụy Đồng lắng nghe kỹ, xung quanh truyền đến tiếng bò nhanh chóng.

Khả năng leo trèo của lũ chỉ nhân này mạnh đến mức biến thái.

Mới nhảy qua được hai thanh xà ngang nhưng vấn đề mới lại xuất hiện.

Phía sau lượng lớn chỉ nhân đang bò dọc theo xà nhà.

Nhìn về phía xà đá đằng trước, Trương Thụy Đồng bảo Tiểu Ca đi trước, đội hình trước sau tráo đổi cho nhau.

Trương Thụy Đồng ngẩng đầu thấy trên mấy thanh xà đá đan xen, lũ chỉ nhân mặc giáp đang lần lượt bò tới, khuôn mặt dữ tợn nhe răng về phía này.

Trương Thụy Đồng nhìn xà đá phía trước, đột nhiên xuất hiện một khoảng đứt gãy, lập tức hô: "Đợi đã!" – "Tiến thêm bước nữa là một đoạn đứt dài hai mét, cần phải nhảy qua." Tiểu Ca dừng tại chỗ, nhích tới trước một chút, dựa vào cảm giác để phán đoán hướng và khoảng cách cụ thể.

Trong nháy mắt, cậu ta nhanh chóng nhảy qua.

Bàn Tử đột nhiên thấy hơi chột dạ: "Dài hai mét?

Đợi đã... dài hơn hai mét á?" Thực ra thanh xà ngang phía trước ở ngay dưới, hai mét không phải chuyện quá khó.

Khó ở chỗ hướng nhảy phải giữ vững để không bị rơi xuống.

Tiểu Ca tung người nhảy một cái, bình an rơi xuống thanh xà đá đối diện.

“Tiểu Ca nhảy qua rồi, các cậu cũng mau lên.” Phía sau lượng lớn chỉ nhân đang bò tới nhanh chóng.

May mà lũ chỉ nhân này dường như không biết nhảy xa, những đoạn xà đá đứt quãng vừa vặn chặn được chúng.

Ngô Tà lấy Phi hổ trảo từ trong túi ra, quăng lên thanh xà đá phía trên bên cạnh.

Thử độ chắc chắn rồi kéo Bàn Tử nhảy sang xà đá đối diện.

“Thiên Chân?

Cậu làm gì thế?” Bàn Tử giật bắn mình.

A a~ Tiếng hét của Bàn Tử không ngừng vang vọng trong cổ mộ trống trải.

Lúc rơi xuống, chân Ngô Tà vừa mới chạm xà đá thì trượt chân, hai người trực tiếp ngã ngửa ra sau.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn, Tiểu Ca đưa tay ra.

Sau lưng mấy tên binh sĩ chỉ nhân lao về phía này.

Trương Thụy Đồng tung người nhảy lên, dưới tác dụng của Khinh thân thuật, ta nhẹ nhàng đáp xuống xà đá.

Bồi thêm một cước vào mông Bàn Tử, cả ba người mới đứng vững được.

“Phù~” Bàn Tử xoa mông nhe răng, “Trương gia ác quá, nhưng không nhờ cái đá đó chắc tôi với Thiên Chân đều tan xương nát thịt rồi.” Tuy không biết tình hình bên dưới nhưng có thể khẳng định là rất cao.

Trương Thụy Đồng: “Thiên Chân dẫn đường phía trước, sắp tới rồi.” Mấy người bọn họ thị lực không tốt thì khó mà di chuyển.

Họ không biết rằng bên dưới có một lượng nước lớn.

“Tiểu Ca, phía trước có một chỗ đủ cho một người đứng.” – “Cần...” Ngô Tà vừa mới mở miệng, Tiểu Ca đã tung người nhảy sang đối diện, quân đao trong tay đâm mạnh vào cột đá, cả người treo lơ lửng bên cột.

“Có tiếng động!” Bàn Tử đột nhiên chỉ lên trên, có thể nghe rõ trên đó có thứ gì đang bò nhanh về phía này.

Trương Thụy Đồng: “Không kịp nữa rồi, nhảy trực tiếp xuống dưới.” Dứt lời, ta nhảy xuống trước.

Bên dưới vốn tối đen như mực, nếu không chú ý sẽ tưởng là vực sâu vạn trượng.

Lúc Trương Thụy Đồng rơi xuống, bên cạnh đột nhiên một con binh sĩ chỉ nhân bốc cháy.

Phù thông một tiếng, chỉ nhân rơi xuống nước cũng trực tiếp biến mất.

“Lũ quái vật này sợ nước, nhảy trực tiếp xuống đi.” Trương Thụy Đồng nói xong, mấy người kia liền nối đuôi nhảy xuống.

Tiểu Ca sau khi rơi xuống nước, nhặt lấy một mảnh thi thể quái vật: “Lũ quái vật này là bì dũng!” – “Người bị lột sạch da, sau đó qua xử lý đặc biệt biến thành loại quái vật này!” Tiểu Ca nói: “Ẩn nấp trong bì dũng, rất có khả năng cũng là một loại bối loại.” Phù thông một tiếng, Bàn Tử rơi xuống tạo nên một mảng nước lớn.

Ngô Tà nhặt một bộ phận bì dũng lên nói: “Đây là da người, vốn là bì dũng chứ không phải chỉ nhân!” Nếu là chỉ nhân thì chỉ làm bằng giấy, nhưng bì dũng này lại lột sạch cả tấm da người.

Xung quanh có nhiều cột đá, chính là nơi vừa nhảy xuống.

“Chỉ cần tiếng sấm vang lên, những thứ này sẽ tỉnh lại, lát nữa nghe sấm phải thận trọng một chút.” Đi phía trước, đột nhiên trên đường xuất hiện một bóng người đứng giữa đường thủy.

Ngô Tà giật thót: “Ai?” Bàn Tử hỏi: “Làm sao vậy?” – “Không có gì, chỉ là đường thủy phía trước hẹp lại thôi.” Bàn Tử và Tiểu Ca không nhìn thấy nên không rõ tình hình phía trước.

Trương Thụy Đồng có thể nhìn thấy rõ ràng phía trước có lượng lớn bì dũng.

Những khuôn mặt người nhăn nheo đang yên lặng đứng hai bên.

Trương Thụy Đồng: “Đều theo sát vào, đừng có đi lung tung.” Thấy nhiều bì dũng như vậy, chứng tỏ càng gần chủ điện.

Ngô Tà đi trước, Bàn Tử đưa tay quờ quạng, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có thứ gì đó.

“Tôi cảm giác bên cạnh có gì đó?” Bàn Tử không nhịn được tò mò đưa tay ra.

Chương 270

"Cái gì?" – "Không có gì." Ngô Tà vẫn đang bận rộn.

Bàn Tử đưa tay chạm vào cảm giác như da người: "Tôi cảm giác bên cạnh có người?" – "Đừng động, đó đều là bì dũng." Chúng được xếp hàng ngay ngắn hai bên, số lượng phải đến hàng trăm cụ.

"Hả?" Bàn Tử kinh ngạc, "Vậy phải làm sao?" Nghĩ đến việc chạm phải quái vật, trong lòng Bàn Tử thấy rờn rợn.

Trương Thụy Đồng đột nhiên quay người nhìn chằm chằm mặt nước phía sau.

"Phát hiện ra rồi sao?" Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Phát hiện gì cơ?" – "Có thứ gì đó đang theo sau chúng ta." Ngô Tà cẩn thận nhìn phía sau.

Trên mặt nước có thứ gì đó đang trôi dạt.

"Cái gì thế?" Bàn Tử nhìn không thấy, sắp nghẹt thở đến nơi rồi.

Một cái đầu người trôi từ dưới nước lên.

Cái đầu đó nhìn đặc biệt kỳ lạ, có thể thấy lớp da rất mỏng, ánh đèn pin có thể xuyên qua được.

"Nhân bì chỉ nhân." Tiểu Ca suy đoán.

Ngô Tà đột nhiên nói: "Tôi chợt nhớ trong truyền thuyết, Ách Ba hoàng đế thích dùng giấy làm binh mã.

Vì mắt được làm từ hạt vừng, vừng rang chín nên đều bị mù." Nhưng nhìn kỹ lại sẽ thấy một điểm kỳ lạ khác.

Trương Thụy Đồng: "Những nhân bì dũng này được làm từ cả tấm da người chế thành bì cách.

Lạ là bề mặt không hề thối rữa, chỉ hơi đen đi thôi." Nhìn chằm

chằm đội ngũ nhân bì dũng phía sau, Trương Thụy Đồng nhìn vào cái đầu người đang trôi kia.

Ngô Tà chiếu đèn pin qua: "Hình như là một người phụ nữ!" Ngô Tà nói tiếp: "Nhân bì dũng phụ nữ này không giống những con khác.

Quỷ dị hơn là tôi cảm thấy cô ta luôn bám theo tôi suốt quãng đường." Trương Thụy Đồng nhìn con nhân dũng đó, cũng thấy có gì đó không ổn.

Ngũ quan trên mặt rất mơ hồ, dù sao cũng chỉ là da người, không thể rõ nét như người thật.

Nhìn kỹ thì thấy da mặt đã bị vôi hóa.

Ngô Tà đỡ con nhân bì dũng phụ nữ đó dậy, đặt sang bên cạnh.

"Đại tỷ, đứng cho vững nhé." Cậu ta lại liếc nhìn bì dũng một cái.

Trương Thụy Đồng thản nhiên: "Cô ta sẽ tiếp tục theo sau thôi." Ngô Tà hơi lạ lùng nhìn con bì dũng trước mắt.

"Tuy làm bằng da người nhưng cũng không đến mức quỷ dị thế chứ?" Miệng nói vậy nhưng lòng đã thấy sờ sợ.

Bàn Tử: "Chẳng lẽ thấy bốn soái ca chúng ta đứng đây nên cô nàng này xuân tâm nhộn nhịp?" – "Mau đi thôi, đừng quản bì dũng nữa, biết đâu chỉ là trùng hợp." Đối với loại đồ tà môn này, bớt chuyện được chừng nào hay chừng nấy.

Ta khẽ nói: "Mau chạy thôi!" Tiểu Ca đột nhiên chạy nhanh về phía trước, Ngô Tà cũng bám sát theo.

Bàn Tử chạy thở hồng hộc, nghiễm nhiên lại thành kẻ tụt lại sau cùng.

Trương Thụy Đồng không vội vàng mà bám theo, luôn chú ý đến con nhân bì dũng kia.

“Cắt đuôi được rồi chứ?” – “Chưa đâu.” Trương Thụy Đồng liếc nhìn phía sau.

Ngô Tà đang thở dốc, vừa quay đầu lại thì cả người như muốn nổ tung.

“Không thể nào?” Ngô Tà vừa quay đầu đã có một màn tiếp xúc thân mật với con nhân bì dũng phụ nữ kia.

Ở khoảng cách này, không nói là bì dũng, ngay cả người sống cũng bị dọa cho khiếp vía.

Nhìn kỹ, tay con bì dũng đã mất, chắc là mục nát từ nhiều năm trước.

Trên tay cô ta dường như có đeo thứ gì đó.

“Một đôi Thanh Long Bích, hai bên có vành bạch ngọc bảo vệ, oxy hóa rất mạnh, giống đồ tùy táng!” Ngô Tà nhìn đồ trang sức trên người con bì dũng.

Rất có thể ban đầu đó là đồ tùy táng để ở nơi khác.

“Sao thế Thiên Chân?” Bàn Tử lạ lùng hỏi: “Thanh Long Bích gì cơ?” Nghe đến đồ tùy táng, Bàn Tử lập tức hứng thú.

Trương Thụy Đồng nhặt món đồ trên tay tử thi lên, đó là một đôi ngọc bích hình lỗ tai.

“Hình như có liên quan đến thính lôi!” Ngô Tà nhìn món đồ, lòng càng thêm bất an.

“Chẳng lẽ thông qua những thứ này để đạt thành một loại khế ước nào đó với tôi?” Nói nghiêm túc thì ngoài những thiết bị thính lôi kia ra, đây là lần đầu thấy món đồ liên quan đến thính lôi trong cổ mộ này.

Ngô Tà nhìn nhân bì dũng, nói: “Tôi không cần cái này, tôi cần thứ

gì đó để thoát ra ngoài.” Hiện giờ cậu ta dần không còn thiết tha nghe sấm nữa, chỉ mong được ra ngoài thôi.

Trương Thụy Đồng bảo Thiên Chân dùng dây thừng buộc con nhân bì dũng phụ nữ lại, mang theo lên phía trước.

Đang đi, Trương Thụy Đồng đột nhiên dừng lại.

Bàn Tử không hiểu hỏi: “Sao thế, phía trước lại phát hiện ra gì à?” Họ đều không nhìn thấy nên lúc nào cũng muốn biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

“Có một lỗ hổng lớn, nhìn là biết dùng sáu ống lôi quản để nổ định hướng.

Có thể nổ chính xác như vậy, chắc chắn là tay lão luyện trong ngành khai thác khoáng sản.” Nghĩ kỹ thì lũ nhân bì dũng đó đều mù, chỉ cần chú ý tiếng động là sẽ không thu hút chúng.

Trên đỉnh đầu, nhìn những phiến đá hình vuông, trên đó có họa tiết hình cá cũ kỹ.

Chương 271

Bước vào mộ thất phía trước, Bàn Tử kích động nói: "Phải chủ mộ thất không?" Vừa rồi gặp phải hai hàng nhân bì dũng trong mộ đạo.

Loại nhân dũng tuẫn táng người sống này thường xuất hiện quanh chủ mộ thất.

Trương Thụy Đồng không nói gì, bắt đầu quan sát xung quanh mộ thất.

Ngô Tà đi phía trước, đột nhiên nhãn tình nhất bạch, đốn thì chỉnh cá nhân đô bất hảo liễu.

"Huynh đệ, tôi có hai tin muốn báo cho anh!" Trương Thụy Đồng nhướn mí mắt, bất đắc dĩ cười, cuối cùng cũng đến lượt ta rồi.

Việc mù lòa này chỉ là tạm thời, nhưng cũng khiến người ta thấy khó chịu.

Ngô Tà nghe Trương Thụy Đồng cười, nói: "Trương gia...", "Đoán không sai đâu, ta cũng trúng chiêu rồi." Bàn Tử nghe vậy lập tức biết chuyện gì đã xảy ra.

"Vậy tin xấu là gì, tin tốt là gì?" Trương Thụy Đồng nói: "Tin tốt là tìm thấy cửa chủ mộ thất rồi, ở ngay phía trước." Trước khi mù, Trương Thụy Đồng nhớ bên cạnh có một tượng Lôi Công bằng đồng, trên người bị khóa bởi lượng lớn xích sắt.

Bàn Tử ngồi bệt xuống đất cười khổ: "Thế thì chơi bời gì nữa!" Cả lũ đều mù hết, đúng như lời bia đá phía trước nói, vĩnh bất kiến thiên nhật.

Trương Thụy Đồng lập tức mở thính giác ở cường độ cao nhất.

Lờ mờ nghe thấy ở xung quanh không xa có tiếng nhân thủ bối đang bò.

Tiểu Ca ngồi bệt hồi lâu, hỏi: "Có nước không?" Bàn Tử lấy bình nước từ trong túi ra: "Đây." Mở nắp bình nước, một mùi rượu bốc ra.

Ngô Tà uống một ngụm suýt thì sặc chết: "Thằng Béo chết tiệt, lúc này mà còn mang rượu theo?" Bàn Tử mặt đầy ưu sầu, lúc này đúng là đang ngồi chờ chết thật.

Trương Thụy Đồng đứng dậy, tuy không nhìn thấy mặt họ nhưng cũng biết ba người bên cạnh chắc chắn mặt đang nhăn như khổ qua.

"Đưa ta hớp rượu!" Trương Thụy Đồng đòi rượu của Bàn Tử.

Uống xong một ngụm rượu, mắt Bàn Tử đột nhiên ngước lên.

"Hắc, phía trước có một ông Lôi Công lớn!" Cuối cùng cũng thấy lại ánh sáng, Bàn Tử kích động đến phát điên.

Cậu ta nhìn chằm chằm vào chủ mộ thất, soi mói chỗ này nhìn ngó chỗ kia.

Trương Thụy Đồng huýt sáo một tiếng.

Khi những người khác chưa hiểu chuyện gì, thông qua hồi âm ta cơ bản đã nắm rõ tình hình phía trước.

Nhảy lên tượng thần Lôi Công, vươn hai ngón tay dài ra, chọc vào mắt Lôi Công.

Mắt Tiểu Ca dần khôi phục, cậu ta quay người thấy cơ quan đã được mở ra.

"Khó khăn lắm mới nhìn thấy được, đến lượt tôi chỉ đường cho." Bàn Tử đứng dưới tượng Lôi Công định chỉ đường, Trương Thụy Đồng trực tiếp nhảy lên phía trước.

"Đi thôi." Nói xong, ta bước lớn về phía trước.

Tiếng bước chân tạo ra hồi âm khắp nơi.

Nhờ thính giác nhạy bén, ta hiểu rõ mọi thứ xung quanh dù không tận mắt nhìn thấy.

Vừa mới khôi phục thị giác, Bàn Tử lại chứng nào tật nấy, tay chân táy máy.

Trương Thụy Đồng bảo Ngô Tà lấy nến Tê Chiếu ra.

Xung quanh đột nhiên vang lên tiếng gõ kịch liệt. 'Tôi là Lưu Tang, mau cứu tôi~' Tiếng gõ rất dồn dập, là tín hiệu cầu cứu trong lúc vội vã.

Bàn Tử: "Tôi không làm thịt hắn là may rồi, còn cứu cái gì?" Hắn bĩu môi, thấy Ngô Tà và Tiểu Ca ra hiệu chào tạm biệt.

Sự ăn ý của hai người họ cực kỳ cao.

Trương Thụy Đồng nói: "Lũ nhân thủ bối đang truy sát kia là thứ được triệu hoán ra khi nghe sấm lúc trước đấy." Nghe sấm chẳng thấy cái lợi gì khác, chỉ thấy quái vật lần lượt hiện ra thôi.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm con nhân bì dũng vẫn luôn bám theo phía sau.

Đặc biệt nhìn vào tứ chi của nó, thấy rõ sự khác biệt so với những con khác.

Nữ nhi, lại khác biệt như vậy, bốn chữ "Ai Cáo Công Chúa" hiện lên trong đầu ta.

Trong tiếng Mân Nam, Ai Cáo Công Chúa chính là phiên âm của 'Ách Ba Công Chúa'.

Tiểu Ca nhanh chóng chạy đi cứu người.

Vừa rồi ở phía trước dường như đã hẹn với Lưu Tang sẽ gặp nhau ở chủ mộ thất.

Tiểu Ca đi rồi, Trương Thụy Đồng tẩu tại tiền diện lĩnh lộ.

Bàn Tử hữu ta bất nhẫn tâm nhượng nhất cá "người mù" đái lộ.

Nhanh chóng, Trương Thụy Đồng và Ngô Tà đều chăm chú nhìn vào một bức bích họa.

Tuy mắt cơ bản không nhìn thấy nhưng ta có thể cảm nhận được trước mắt có một bức bích họa họa tiết hình con mắt khổng lồ.

Bàn Tử nói: "Trên tường có một bức bích họa hình con mắt lớn!" Họa tiết con mắt xuất hiện ở đây thường đại diện cho ảo giác.

Ngô Tà đã mù rồi nên thấy hay không cũng chẳng quan trọng.

Chương 272

Trương Thụy Đồng thắp nến, nói: "Bàn Tử, xem bích họa có biến hóa gì không?" Bàn Tử nhìn một cái, sau đó thấy trong bích họa có lượng lớn sâu bọ hội tụ, khiến người ta rùng mình.

"Sâu, khắp nơi đều là sâu, đang chui vào con mắt trên bích họa." Xem xong Bàn Tử không dám nhìn tiếp nữa.

"Loại sâu này ta không nhìn thấy nguyên nhân." Ngay cả Kỳ Lân huyết đặt ở đây cũng có tác dụng rất hạn chế.

Sâu mà không sợ Kỳ Lân huyết thì không phải loại thường.

Ngô Tà nghe tiếng động, có phần hiểu ra chuyện.

"Lúc trước tôi xem bích họa chắc là có loại sâu này.

Khi tôi xem, chúng bay vào mắt tôi, rồi trong thời gian ngắn đẻ trứng bên trong, phá hỏng thị giác." Không tìm được manh mối quan trọng, ngược lại tìm ra nguyên nhân quan trọng khiến mắt bị mù.

Nhìn bức bích họa đó, Bàn Tử chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây.

Bên cạnh có lượng lớn bích họa không thể hiểu nổi.

"Mấy bức bích họa này đều thiếu một mảnh?" Bàn Tử nhìn bích họa, đột nhiên thấy hiếu kỳ.

Nghe Bàn Tử mô tả thêm một lần nữa.

"Đừng có phiền nữa, mấy mảnh bị mất đó chẳng phải là pháp khí sao?" Pháp khí chính là nội dung trên bích họa.

"Thật à." Bàn Tử kinh ngạc, miệng không ngừng nghỉ.

"Kinh tởm quá!" Nhìn con mắt trên bích họa, chính là con mắt lúc nãy.

Đi thêm vài bước nữa là vào đến chủ mộ thất thực sự.

Một con thuyền đột nhiên hiện ra sau khi nghiên cứu kỹ.

Đi thêm mấy chục mét nữa là thấy thiết bị thính lôi.

Bàn Tử nhìn mấy bức bích họa thiếu mảnh, hỏi: "Trương gia, mấy bức bích họa này chắc bị đoàn khảo cổ năm đó lấy đi rồi nhỉ?" Trương Thụy Đồng hiện giờ không nhìn thấy bích họa: "Mộc Tuyết Hải, tiếng sấm sẽ mê hoặc lòng người, hắn bị khống chế nên đã lấy bản đồ Lôi Thành từ trong bích họa ra!" "Lôi Thành?" Ngô Tà dù không thấy gì nhưng nghe đến Lôi Thành liền quay đầu lại: "Tam thúc, có khi nào vào Lôi Thành xong mới mất liên lạc không?" "Tôi đoán chắc chắn Tam thúc ở trong đó!" Bàn Tử sau khi khôi phục thị giác thì vô cùng hưng phấn.

Men theo bích họa đi đến cuối đường, Bàn Tử nói: "Các anh em, đến chủ mộ thất rồi!" Bàn Tử nhìn bích họa trên tường, Trương Thụy Đồng rạch tay, bôi máu lên mắt.

Kỳ Lân huyết có tác dụng kỳ diệu đối với những thứ bám trên người hay tử thi.

Máu xoa lên mắt, thị lực bắt đầu dần khôi phục.

Trước mắt hiện ra một con thuyền bay giữa không trung.

Sau khi thị lực khôi phục, nhìn vách đá tứ phía, những gì thấy được hầu hết là bích họa phạm vi lớn.

Dường như kể về chuyện hạm đội nước Nam Hải trên biển.

Trên tường ngoài vẽ phong thổ nhân tình nước Lạc Vân, đồng thời còn có đầy những con mắt.

Dưới ánh sáng xanh nhạt của nến Tê Chiếu, tất cả con mắt trên tường đều nhắm lại.

“Chuyện gì thế?” Bàn Tử nhìn lên tường, dưới ánh sáng xanh, tất cả con mắt đều nhắm lại.

Trong tất cả các chủ mộ thất từng thấy, chủ mộ thất này không lớn.

Nhưng chắc chắn đây là chủ mộ thất không nghi ngờ gì nữa.

Phía trên mộ thất có quan quách, nhưng quan tài đã bị đoàn khảo cổ năm đó lấy đi rồi.

Ở chính giữa phía trước mộ thất là con thuyền bay vừa thấy.

Trên thuyền có lượng lớn da người, những nhân bì dũng đang đứng đó.

Trong số các nhân dũng, những con này được chế tác tinh xảo nhất.

Bàn Tử tặc lưỡi: “Muốn làm được mức độ này phải lột da người sống mới hoàn chỉnh được như vậy...” Lời Bàn Tử nói khiến người ta rùng mình.

Da dẻ trắng bệch, hình thái sống động như thật, trên người mặc hoa phục lụa là dệt bằng chỉ vàng, có nam có nữ.

Những đường nét trên mặt nhân bì dũng đều rõ ràng.

Nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng đó là người thật.

“Con nhân bì dũng phụ nữ đi theo tôi mặc quần áo giống hệt thế này, chắc là từ đây ra.” Con nhân dũng đó dường như luôn đưa ra chỉ dẫn.

Suốt dọc đường không chỉ nhắc nhở mà thậm chí còn trôi dưới nước chỉ đường.

Trương Thụy Đồng nhìn con thuyền, nói: “Ngay cả bản thân con thuyền cũng như được bọc bằng da người!” Lúc này, ở thôn Ách Ba

chắc cũng đang tìm bí mật dưới sông ngầm.

Leo lên cao nhìn con thuyền đó, bên trên dường như lờ mờ thấy một cái kén.

Ngô Tà lúc này không nhìn thấy, nghe trên đó có động tĩnh liền hỏi: "Trương gia, trên đó thế nào rồi?" Trương Thụy Đồng nhìn một cái nói: "Trên thuyền có một cái xác!" Một người da khô thối rữa, bên trong cơ thể trống rỗng.

"Những tấm da người này không phải bị lột đâu!" Trương Thụy Đồng nhìn cái xác, khẳng định: "Người chết là đồng đội của Tam thúc, không có lý do gì lại bị lột da." Ngô Tà nghe xong thấy rợn người, nhưng thời gian không có nhiều liền hỏi: "Chẳng lẽ bị sâu ăn rỗng rồi?" – "Tìm xem có thứ gì khác không, Tam thúc thích giấu đồ bên dưới lắm." Tam thúc đã nhắc nhở Ngô Tà, chắc chắn ở đây giấu manh mối quan trọng.

Bàn Tử nhìn quanh, mới nhìn thì thấy đầy bí ẩn nhưng tìm kỹ mới thấy đồ tùy táng hầu như bị những người năm đó lấy đi hết rồi.

Hắn leo lên thuyền đá nói: "Hình như tôi thấy trong khoang thuyền giấu thứ gì đó!" Bước tới, thò tay vào trong tìm tòi một hồi.

Chương 273

"Hình như có cái túi để lại đây!" Ngô Tà lập tức hỏi: "Xem trên đó có thông tin gì hữu ích không!" Bàn Tử lật tìm một hồi, thấy một cái nhãn tên.

"Tề Tấn?

Người này là nam hay nữ?" Một cái tên rất trung tính.

"Nữ." Trương Thụy Đồng nói: "Cái tên Tề Tấn này Nhị thúc và Tam thúc đều không lạ lẫm đâu, về hỏi Nhị thúc là biết." Ngô Tà trầm tư.

Cái tên này cậu ta chưa bao giờ nghe qua.

Nhưng Nhị thúc nhiều năm không cưới vợ, phỏng chừng có liên quan đến người phụ nữ này.

Nhìn kỹ đồ trang sức trên thuyền, Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, con thuyền này mới là đồ tùy táng giá trị nhất!" Long cốt thuyền làm bằng thanh đồng, xung quanh xích bởi sáu sợi xích thanh đồng.

Trên xe có san hô, vỏ sò điểm xuyết, vào thời đó được coi là vô giá chi bảo.

Huống chi là bây giờ.

"Ý nghĩa bản thân con thuyền này không hề tầm thường." Ngô Tà kích động: "Tìm dưới chân xem, trong này có lẽ giấu thứ gì đó!" Trương Thụy Đồng dẫm hai cái xuống đất.

Bàn Tử nhìn ta: "Ở đây à?" Trương Thụy Đồng gật đầu, Bàn Tử lập tức ngồi xuống tìm cách nạy tấm ván hình vuông đó ra.

"Tôi cứ ở dưới đất mãi, không biết hiện giờ Nhị thúc đang làm gì

nhỉ?" Lúc trước nghe nói Hắc Nhãn Kính cũng đi rồi nhưng vẫn chưa thấy đâu, chỉ thấy mỗi cái gã gọi là cao nhân Lưu Tang kia thôi.

"Thôn Ách Ba đang tìm manh mối về Lôi Thành." Sau khi ra ngoài, điểm dừng chân tiếp theo cũng là thôn Ách Ba. "Thôn Ách Ba?" Ngô Tà bỗng nhớ đến một vài truyền thuyết về việc nghe sấm. "Chính là ngôi làng mà tất cả mọi người đều biến thành người câm vì nghe sấm sao." Trong lúc Trương Thụy Đồng đang nói, Béo lấy ra một chiếc hộp từ bên dưới. "Gì đây, băng ghi âm à?" Nhìn qua một lượt, Trương Thụy Đồng nói: "Chắc là những băng ghi âm chưa kịp tiêu hủy." Ngô Tà nghe xong lập tức kích động: "Mau, mau cho tôi xem." Béo mang đồ xuống, Ngô Tà mò mẫm đi tìm Hắc Hoa.

Kỳ lạ là, khi chạm vào chiếc hộp, thị lực của cậu cũng đang dần hồi phục.

Béo thấy sắc mặt Ngô Tà không bình thường, khuyên nhủ: "Thiên Chân, mấy cuốn băng này chắc bị tẩy sạch rồi, đừng hy vọng quá nhiều!" Trong lúc Ngô Tà vừa ăn mì tôm vừa nghe băng, Trương Thụy Đồng nói: "Thiên Chân bị tiếng sấm mê hoặc rồi, lát nữa thấy tình hình không ổn thì lập tức trói cậu ta lại." Béo nhìn chằm chằm trạng thái của Ngô Tà: "Hình như có gì đó không đúng, Thiên Chân trúng tà rồi sao?" Tuy tên là Ngô Tà (không tà), nhưng cậu ta toàn gặp phải đủ thứ tà túy.

Nhìn Ngô Tà nghe nửa ngày trời mà chẳng có thu hoạch gì, Trương Thụy Đồng nói: "Nội dung trong mấy cuốn băng này bị tẩy hết rồi." Ngô Tà ngẩn người: "Trương gia, ngài cũng muốn ngăn cản tôi sao?" Trương Thụy Đồng lắc đầu: "Ta chỉ nhắc nhở thôi, vẫn còn một cuốn băng nữa." Hắn lấy từ trong túi ra một cuốn băng khác, khi cầm trên tay ẩn ước cảm thấy có chút khác biệt.

Hắn cân nhắc một lát: "Cuốn băng này... hình như có chỗ không

đúng?", "Trọng lượng không giống nhau." Trương Thụy Đồng đưa tay ra hiệu đưa đồ cho hắn.

Ngô Tà đưa qua, Trương Thụy Đồng không nói hai lời, trực tiếp rút cả dải băng ra.

Ngô Tà nhìn mà ngây người: "Trương gia..." Sau khi rút ra dải băng dài hơn một mét, từ bên trong lòi ra một dải băng khác. "...?" Ngô Tà nhìn chằm chằm dải băng, lúc này mới hiểu được ý đồ lúc nãy. "Cuốn này được ghi âm khi Mộc Tuyết Hải chưa hoàn toàn phát điên, lúc đó chắc hẳn ông ta quá hưng phấn, muốn cho người khác biết phát hiện của mình." Cuốn băng vừa được cho vào, bên trong đã truyền ra giọng nói của Mộc Tuyết Hải. 【Đinh, mời ký chủ chờ đợi Ngô Tà hoàn thành lần nghe sấm cuối cùng để hoàn thành điểm danh.】 Nghe tiếng hệ thống, Trương Thụy Đồng xách đèn cầy ra.

Đám bì dũng này tuy hung tàn nhưng dẫu sao cũng chỉ là da người bọc sâu.

Một khi châm lửa, đến cương thi thật cũng bị thiêu thành tro bụi.

Hắn tĩnh tâm lại, lắng nghe kỹ 'bí mật động trời' mà Mộc Tuyết Hải ghi âm. "Hôm nay là ngày cuối cùng tôi ở trong chính điện...

Đợi sau khi tôi ra ngoài, tôi sẽ không còn là tôi nữa, tôi chưa từng biết trên thế gian này lại có bí mật kinh thiên đến vậy..." Mỗi khi Mộc Tuyết Hải nói một câu, ngữ khí đều cố nén sự kích động.

Sau đoạn nói chuyện đó, ngữ khí của ông ta bắt đầu trở nên bất thường.

Sau tiếng sấm rền, bên tai lại vang lên một giọng nói khác.

Trong mắt Trương Thụy Đồng, đó chính là tiếng sấm mê hoặc lòng người.

Mộc Tuyết Hải đã nghe theo tiếng nói trong bức bích họa, cuối

cùng tìm được bản đồ Lôi Thành. "Tê~" Nghe đến đây Béo cắn ngón tay. "Cả đội khảo cổ, cuối cùng Chú Ba lại mất tích." Béo vừa đi vừa phân tích. "Có khi nào Chú Ba bỏ mặc Dương Đại Quang để đi một mình không...?" "Không thể nào, Chú Ba tôi không phải loại người đó!" Ngô Tà lập tức kích động phản bác.

Thấy tinh thần Thiên Chân không ổn định, Trương Thụy Đồng nói: "Chuyện của Chú Ba, e rằng chỉ có thể đi tìm mới hỏi rõ được!" Manh mối về Lôi Thành đã có chút manh xác. "Bên trên đang dò tìm vị trí của ta để chuẩn bị cứu viện." Từ những động tĩnh bên trên, có thể nghe thấy tiếng máy xúc đang hoạt động. "Nếu ta không nghe lầm, bên trên đang chuẩn bị nổ mìn phá đá." Nghe thấy hai chữ 'nổ mìn', Ngô Tà hốt nhiên đứng bật dậy. "Dưới này toàn là khí gas, nếu nổ mìn, bên dưới cũng sẽ nổ tung theo!" "Thời gian để lại cho ta không còn nhiều nữa." Trương Thụy Đồng thầm tính toán thời gian cuối cùng.

Ngô Tà ôm máy ghi âm chạy nhanh về phía thiết bị nghe sấm lớn nhất trong cổ mộ.

Béo bị dọa cho giật mình. "Đợi đã, cái chuông đó lúc nãy tôi chỉ nói hơi to một chút mà âm thanh đã bị khuếch đại làm chấn động đến ngất xỉu.

Chương 274

Nếu tiếng sấm vang lên, tôi e là..." Ánh mắt Ngô Tà xuất hiện vẻ dị thường.

Cậu đặt máy ghi âm bên dưới thuyền đá treo không.

Chính diện phía trên thuyền đá là thiết bị nghe sấm đó.

Trước thiết bị nghe sấm cường độ cao nhất, lắng nghe tiếng sấm mãnh liệt nhất.

Chắc hẳn một lát nữa sẽ biết kết quả.

Trương Thụy Đồng nói: "Nghe sấm cũng được, nhưng chỉ được nghe một tiếng thôi." Dù sao cũng sắp phải đi rồi, sau này chưa chắc đã có cơ hội vào lại.

Không ai ngăn cản, Ngô Tà bỗng ấn nút phát nhạc.

Ngay lập tức một tiếng nổ lớn vang rền, Ngô Tà cả người chấn động tỉnh táo lại.

Cậu ôm đầu, suýt chút nữa quỳ rạp xuống đất. "Hỏng rồi~ đám bì dũng bên cạnh sống dậy hết rồi~" Đám sâu trong bì dũng đều tỉnh giấc sau tiếng sấm.

Sau một tiếng nổ, Trương Thụy Đồng tắt máy ghi âm. "Mau đi lên trên thôi." 【Đinh, điểm danh hoàn thành, ký chủ chuẩn bị nhận thưởng.】 Chỉ với một tiếng sấm, hàng trăm cụ bì dũng đang bò tới đều mất đi động tĩnh.

Nghe thấy tiếng động, Tiểu Ca và Lưu Tang cũng xông vào trong mộ thất chính.

Xung quanh ngày càng có nhiều tiếng nhân thủ bối bò lổm ngổm

kêu chi chí. "Tiếng sấm lúc nãy to quá, tuy chỉ có một tiếng nhưng chắc cũng đủ nghẹn rồi!" Khi Béo nhìn về phía Thiên Chân, phát hiện ánh mắt cậu đã khôi phục bình thường. "Trương gia nói đúng, lúc nãy cậu trúng tà thật rồi!" Tiểu Ca cầm dao, phía sau kéo theo Lưu Tang.

Lúc này mặt Lưu Tang đầy vết máu, nếu không có Tiểu Ca kịp thời cứu viện, chắc đã bị nhân thủ bối phân thây rồi.

Vừa mới xuất hiện, Lưu Tang đã lấy tay bịt tai, không ngừng hét lên: "Ồn quá, xung quanh ồn quá~" Một lượng lớn nhân thủ bối đang bò quanh, cộng thêm đám bì dũng bò trên mặt đất phát ra những âm thanh hỗn tạp.

Móng tay của đám bì dũng đó rất dài, khi bò trên đất không ngừng phát ra tiếng móng tay cào vào mặt sàn.

Trong lúc hoảng loạn, Ngô Tà tìm thấy một bộ đồ lặn trên tiên thuyền.

Đơn giản là một bộ đồ lặn bình thường, bên trên có viết hai chữ 'Tề Vũ'.

Người tên Tề Vũ này Ngô Tà đã từng thấy trong ảnh, đó là người có diện mạo giống hệt cậu. "Tại sao lại có đồ lặn của Tề Vũ ở đây, chẳng lẽ năm đó ông ta cũng...?" Nhìn đồ vật của Tề Vũ, Ngô Tà bỗng nhớ ra một chuyện.

Đám bì dũng định bò lên đều bị xẻng sắt đánh bật xuống.

Trương Thụy Đồng bỗng vươn tay về phía mấy con nhân thủ bối, khoảng hơn ba mươi con.

Hắn khống chế chúng ở bên cạnh thuyền để tấn công đám bì dũng đang bò lên.

Đặc biệt là những nơi đám bì dũng tập trung dày đặc nhất.

Hắn cầm hỏa hồ lô, trực tiếp phun ra một tràng hỏa lưu lỏng, thiêu rụi đám bì dũng thành tro.

Thậm chí trong đám lửa lớn, hắn còn ngửi thấy mùi lạ. "Tôi nhớ lúc còn nhỏ, Chú Ba bắt đầu bảo tôi mô phỏng kiểu chữ Sấu Kim Thể, thậm chí sau này nhìn thư tín của Tề Vũ tôi đều tưởng là mình viết..." Béo nói: "Lúc này rồi còn tâm trí nghĩ chuyện đó sao?" Gã cầm xẻng, canh chừng những con cá lọt lưới xung quanh, một xẻng đập bay đám bì dũng bên dưới.

Lưu Tang lắng nghe động tĩnh bên trên, xung quanh chỗ nào cũng ồn ào, đặc biệt là phía trên đỉnh đầu mọi người.

Sau khi nghe xong, Lưu Tang lập tức nói: "Không ổn, Nhị Thúc định nổ mìn ở bên trên." Béo ngoáy tai: "Tôi biết rồi." Nói xong gã chuẩn bị leo lên.

Khi Lưu Tang nhìn lên, Trương Thụy Đồng và Tiểu Ca đã leo lên vị trí cao nhất.

Hai người chia nhau đứng hai bên, vị trí ở giữa chính là điểm nổ mìn trên mặt đất.

Lưu Tang lắng nghe kỹ rồi nói: "Thần tượng, phải né sang bên cạnh một chút." Cậu ta nhắc nhở Tiểu Ca, rồi nhìn về phía Trương Thụy Đồng.

Phát hiện ánh mắt của hắn đang di chuyển theo âm thanh phía trên đỉnh đầu. "Ngài cũng nghe thấy sao?" Trước đây không có cơ hội quan sát gần, giờ mới thấy Trương Thụy Đồng này giấu nghề quá kỹ. "Giờ tôi mới biết, hóa ra ngài cũng biết nghe sấm tầm mộ?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái rồi đáp: "Ta chỉ là thính lực tốt hơn một chút thôi." Bỗng nghe bên trên 'oanh' một tiếng, thuốc nổ phát nổ, kéo theo khí gas bên dưới cũng nổ theo.

May mà chỉ nổ ở một vài điểm phía trên.

Ngô Tà ngẩng đầu, nhìn thấy Nhị Thúc Ngô Nhị Bạch cùng đám kỳ nhân dị sĩ đang vây quanh bên trên.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm sợi dây thừng vừa được quẳng xuống. "Ta và Tiểu Ca lên trước, các ngươi theo sau." Hắn và Tiểu Ca có lực tay lớn, lên trước sẽ an toàn hơn, đồng thời cũng có cơ hội cứu những người phía sau. "Thiên Chân, mau lên đi, bên dưới sắp nổ rồi!" Ngô Nhị Bạch dùng giọng trầm khàn hét lớn.

Ngô Tà tay nắm lấy dây thừng, bỗng nhiên có một bóng người vồ lên.

Nhìn kỹ lại thì ra là một xác bì dũng hốt nhiên tập kích.

Chương 275

"Thiên Chân~" Béo đứng bên dưới lo lắng hét lớn. "Trương gia, giờ phải làm sao đây, Thiên Chân chắc tiêu đời rồi..." Nhìn lại thì thấy người duy nhất còn sót lại trong đội của Ngô Tam Tỉnh trước đó giờ chỉ còn lại một lớp da.

Béo thậm chí cảm thấy sau khi Ngô Tà rơi xuống, chắc cũng sắp biến thành một lớp da như vậy. "Thiên Chân!!" Ngô Nhị Bạch trừng mắt nhìn Thiên Chân đang rơi xuống, sắc mặt xám ngoét.

Ngô Tà lấy bật lửa trong túi ra, chuẩn bị châm ngòi khí gas xung quanh để đồng quy vu tận với đám nhân bì dũng. "Gì cơ?" Béo từ trên cao nhìn xuống, lại thấy tay của Ngô Tà bị xác nhân dũng trước đó nắm lấy. "Xác nhân dũng đó đang cứu cậu ta sao?" Béo nhìn thấy cảnh tượng đó mà đờ người ra, "Chẳng lẽ đó là quái vật Công chúa Ách Ba sao?" Loại quái vật như vậy, nếu không phải là da người, Béo thậm chí muốn đấm cho một trận.

Trương Thụy Đồng leo lên bờ trước.

Hắn nói với Ngô Nhị Bạch: "Thả thêm một sợi dây dài hơn xuống đi, Thiên Chân sẽ không chết đâu." Cái xác đang nắm lấy tay Ngô Tà sắp lộ diện hoàn toàn.

Đó là một nữ bì dũng chỉ có lớp da, hai người nhìn nhau thậm chí có vài phần giống một đôi.

Béo hỏi: "Chuyện nữ bì dũng này là sao?" "Trên người Thiên Chân có thứ gì đó thu hút nó, nên nó mới đi theo suốt dọc đường." Béo vò đầu bứt tai cũng không nghĩ ra nguyên do.

Khi Ngô Tà lên đến nơi, cậu kéo theo cả cái xác nhân bì đó lên mặt đất.

Ngô Nhị Bạch thấy bên cạnh Ngô Tà có một 'người nữ' đi theo, vẻ mặt tò mò tiến tới.

Nhìn kỹ mới phát hiện đó chỉ là một nữ bì dũng chỉ có lớp da, sắc mặt lập tức xám ngoét trở lại.

Đối diện với ánh mắt của Ngô Nhị Bạch, Ngô Tà có chút ngại ngùng: "Nhị Thúc, nữ bì dũng cứu em!" Ngô Nhị Bạch nhìn chằm chằm cái xác đó một lúc: "Cháu tưởng nó đặc biệt cứu cháu sao?" "Chẳng lẽ không phải?" Ngô Tà nghe lời Nhị Thúc thấy chuyện hình như không đơn giản như vậy. "Nhiều quá, nhìn lớp da của xác này xem, ít nhất cũng đã nuôi dưỡng hơn bảy đời Thanh Phù (bọ nước)!" Ngô Nhị Bạch nhìn đứa cháu ngốc của mình mà bất lực lắc đầu.

Ông chỉ vào cái xác bì dũng đang đứng bên cạnh.

Có lẽ vì độc thân đã lâu, mấy người đứng bên cạnh nhìn cái xác bì dũng này thậm chí còn thấy nó có chút mi thanh mục tú (xinh đẹp).

Ngô Nhị Bạch nói tiếp: "Cháu từng nghe về Thanh Phù sản tử chưa?

Năm đó Hải Vương Nam Hải chắc hẳn đã lợi dụng đặc tính của loại sâu này để làm thành tử mẫu cổ trùng." Ngô Tà gật đầu, lập tức hiểu ra: "Tôi hiểu rồi, truyền thuyết kể rằng Thanh Phù sinh con, mẹ và con sau khi ly tán nhất định sẽ tụ lại một chỗ." "Trên người tôi có cổ trùng sao?" Có lẽ là con, có lẽ là mẹ, nhưng tạm thời chưa thấy vấn đề gì xảy ra nên cậu cũng không quá để tâm.

Thấy cậu vẫn chưa coi trọng, Trương Thụy Đồng nhắc: "Dẫu sao cũng chỉ là một cái xác bì dũng, hãy cẩn thận." Hắn không nói thêm lời thừa thãi nào nữa.

Sau khi trở lại đất liền, mấy người đều quay về nghỉ ngơi cho tốt.

Ngô Tà liên tục ho khan mấy tiếng, cảm giác tình huống không ổn

liền chạy ngay vào trong lều.

Ngô Nhị Bạch chặn Trương Thụy Đồng lại trên đường, nói: "Trương gia, tối nay có tiệc mừng công, cứ để mọi người nghỉ ngơi trước, ngày mai chúng ta mới xuất phát." Việc 'giáp lạt bá' (mời cao thủ) xuống đấu, mà có mấy người đi lên được là chuyện hiếm thấy.

Chuyến đi xuống địa cung Hải Vương Nam Hải lần này, mời được Lưu Tang, cũng coi như một cuộc 'giáp lạt bá' quy mô nhỏ. "Bên Thôn Ách Ba thế nào rồi?" Trương Thụy Đồng hốt nhiên hỏi.

Ngô Nhị Bạch có chút kinh ngạc, thời gian qua hắn đều ở dưới đất, không ngờ cũng biết chuyện Thôn Ách Ba. "Chuyện Thôn Ách Ba do Hắc Nhãn Kính phụ trách điều tra, Trương gia có hứng thú đến đó xem không?" Nơi đó vốn dĩ hắn cũng định đi, định bụng tối muộn mới nhắc đến, nhưng người đã hỏi thì hắn trả lời luôn. "Hắc Nhãn Kính đã vào thần miếu chưa?" Ngô Nhị Bạch nghe xong ngẩn người. "Hai ngày nay tôi đều không liên lạc được, nhưng với thân thủ của Hắc Nhãn Kính, chắc không có vấn đề gì lớn đâu." Dẫu sao Thôn Ách Ba cũng chỉ là một ngôi làng nhỏ, Ngô Nhị Bạch khá tự tin vào thân thủ của Hắc Nhãn Kính.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Phải cẩn thận tên Tiêu lão bản kia, đôi tai thanh đồng đó là hắn cố tình để cho các người trộm đấy." Đôi tai thanh đồng đó Tiêu lão bản không cần, đúng lúc Hắc Nhãn Kính đi trộm, hắn bèn lợi dụng cả Hắc Nhãn Kính và Ngô Nhị Bạch.

Lần trước xuống địa cung Hải Vương Nam Hải, hắn đã quên không nhắc chuyện này. "Ngài không đùa đấy chứ?" Nụ cười trên mặt Ngô Nhị Bạch dần đông cứng lại.

Trước đó ông luôn tự hào vì nẫng tay trên được đồ của đối phương, giờ nhìn lại, hóa ra mình bị coi như khỉ mà dắt mũi. "Ngươi không thấy lúc lấy đồ có chút quá trùng hợp, quá đơn giản sao?"

Trương Thụy Đồng hỏi ngược lại.

Sắc mặt Ngô Nhị Bạch lại biến đổi lần nữa.

Nghĩ kỹ lại hình như đúng là vậy, đúng lúc đi lấy đồ, đúng lúc để cho Hắc Nhãn Kính thấy.

Sau bữa tối, cả nhóm hiếm khi tìm được nơi thả lỏng tâm tình.

Ở nơi mới, mấy người như được thay đổi thành con người khác.

Cả đêm đó trôi qua trong tiếng nô đùa...

Mấy ngày sau, cả nhóm cùng lên đường đến Thôn Ách Ba.

Nơi đó gần Đông Nam Á, người dân toàn mặc váy khiến mọi người nhìn không quen mắt.

Vì gần Đông Nam Á nên tập quán ăn mặc cũng khác hẳn.

Mấy ngày sau, Ngô Tà nhìn chằm chằm vào nửa thân dưới của người đi đường.

Rồi nhìn kỹ những chi tiết trên tay họ, biểu tình cũng bắt đầu thay đổi.

Chương 276

Trương Thụy Đồng nói: "Người ở Thôn Ách Ba tính cách đều kỳ quái, dân các thôn lân cận cũng chẳng mấy ai thích giao thiệp với họ." Ngô Nhị Bạch nhìn người qua đường, nói: "Hắc Nhãn Kính tối qua gọi điện cho tôi, cần tôi chi viện, bên đó chắc hẳn đã xảy ra chuyện!" Trương Thụy Đồng tiếp tục chờ đợi. "Về chuyện nghe sấm, ta lại có phát hiện mới!" Hắn chỉ vào đầu mình.

Trương Thụy Đồng ngạc nhiên: "Trong não có cấy miếng đồng sao?" Ngô Nhị Bạch ngạc nhiên ngẩng đầu: "Ngài cũng biết chuyện này?" Trương Thụy Đồng gật đầu.

Thứ đó một mặt là để nghe sấm, mặt khác là để khiến dân làng từ nhỏ đã biến thành người câm.

Tình huống này chỉ có ở những ngôi làng thủ mộ mới có.

Ít nói hoặc không nói thì mới tránh được việc tiết lộ chuyện cổ mộ ra ngoài.

Nhìn Ngô Tà, hắn phát hiện suốt dọc đường Ngô Tà đều mang theo nữ bì dũng đó.

Trương Thụy Đồng chỉ vào cái xác bên cạnh Thiên Chân, nói: "Ngươi định để Thiên Chân cứ mang theo nó mãi sao?" Mang theo hắn là không thể, nhưng e rằng không thể không mang theo mãi được.

Béo thấy vậy liền nhún hai tay, biểu thị mình cũng không rõ chuyện là thế nào.

Cái xác bì dũng đó đi theo chỉ là bản năng của đám sâu bên trên.

Hiện tại nó nghe lời hoàn toàn vì chưa thấy máu, một khi đã thấy máu, bì dũng sẽ là kẻ đầu tiên ăn thịt Ngô Tà bên cạnh.

Khi đến Thôn Ách Ba thì trời đã sập tối.

Mọi người dựng lều bên ngoài.

Hắc Nhãn Kính dẫn theo một bà lão và một cô gái câm (Ách nữ) xuất hiện trước mặt họ.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Vị trí Lôi Thành đã hỏi ra chưa?" Cô gái câm dùng thủ ngữ ra hiệu là không biết.

Hắc Nhãn Kính nói: "Tạm thời chưa tìm thấy, nhưng có manh mối quan trọng." Lôi Thành mà họ nói tới thực chất là một cách gọi khác.

Ở Thôn Ách Ba, nơi đó được gọi là Tiên Cảnh, cũng là nơi con trai bà lão và Ngô Tam Tỉnh đã cùng đi tới.

Hắc Nhãn Kính lấy ra chiếc máy quay vừa tìm được dưới hầm thần miếu. "Trong chiếc máy quay này, cô gái câm đã quay được một nghi thức quan trọng." Trương Thụy Đồng nhận lấy đồ, phía sau Ngô Tà hỏi: "Lôi Thành thực sự là nơi Chú Ba tôi đã đi sau đó sao?" Ánh mắt hắn nhìn về phía bà lão kia, lần cuối cùng Ngô Tam Tỉnh lộ diện là nhiều năm trước khi cùng con trai bà đi vào "Tiên Cảnh".

Cầm máy quay trên tay, Trương Thụy Đồng nói: "Có thể xem đoạn băng trước, bên trong có manh mối quan trọng về nghe sấm!" Cô gái câm nghe lời Trương Thụy Đồng thấy có chút kỳ quái, dùng thủ ngữ hỏi: "Ngài còn chưa xem nội dung, sao biết bên trong có manh mối nghe sấm?" Trương Thụy Đồng dùng ngón tay chỉ vào đầu mình.

Cô gái câm nhìn chằm chằm vào ngón tay khác thường của hắn. "Ngón tay của ngài..." Trương Thụy Đồng không trả lời câu hỏi đó. "Bí mật về việc có thể nghe hiểu lời Lôi Công đều nằm trên thứ được cấy vào trong não." Cô gái câm và Ngô Tà đồng thời nhìn về phía Hắc Nhãn Kính.

Họ cũng đang tò mò không biết nội dung bên trong như thế nào.

Đoạn băng được phát, ánh mắt ba người đều nhìn chằm chằm vào đó.

Chỉ thấy trong đoạn băng, bà lão với tư cách là nữ thần của Thôn Ách Ba.

Bà ta mổ đầu một người chết, trong khung cảnh đầy máu me.

Từ đống hỗn độn đỏ trắng đó, bà ta lấy ra một miếng kim loại rồi giơ cao tay lên.

Toàn dân trong làng đều quỳ lạy bà lão. "Thứ đó là gì?" Ngô Tà nhìn chằm chằm thứ đó, cố nén cơn ho, "Có lẽ chính thứ đó đã khiến họ biến thành người câm." Xem xong đoạn phim, không cần giải thích quá nhiều.

Trương Thụy Đồng nói: "Vị trí miếng đồng này rất xảo diệu, vừa vặn ngăn cản sự liền lại của xương sọ, đồng thời ảnh hưởng đến việc phát âm của họ." Hắn còn nhìn về phía Hắc Nhãn Kính: "Có thể đi hỏi gã con trai kia, chắc hẳn gã biết không ít truyền thuyết ở đây." Hắc Nhãn Kính nói: "Tôi đã hỏi rồi." "Xung quanh đây luôn có một truyền thuyết, rằng người trong làng này có thể nghe hiểu lời ông trời, chỉ cần có sấm nổ là sẽ biến thành người câm." Truyền thuyết này nghe có vẻ hơi vô căn cứ, Ngô Tà nói: "Nhưng không có sấm họ cũng có nói được đâu!" Mọi người còn đang nghi hoặc, Hắc Nhãn Kính ho khan một tiếng: "Tạm thời bỏ qua chi tiết đó đi." Nghe xong, Trương Thụy Đồng hỏi: "Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện ra một hiện tượng kỳ lạ sao?" Ánh mắt ba người đều tập trung lại.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm bọn họ, chắc hẳn tạm thời chưa ai chú ý đến. "Trẻ sơ sinh đấy, các ngươi thấy trong làng có đứa trẻ nào không?" Cô gái câm ở trong đó lâu nhất, nghĩ kỹ lại thì hình như đúng là không thấy đứa trẻ sơ sinh nào xuất hiện.

Trong làng nhiều vợ chồng như vậy, lại không bị ảnh hưởng bởi

kế hoạch hóa gia đình, chắc chắn phải có trẻ sơ sinh chứ. "Hình như đúng là không thấy thật, chẳng lẽ miếng kim loại đó được cấy vào từ lúc còn nhỏ sao?" Trương Thụy Đồng búng tay một cái: "Không sai, một ca phẫu thuật ngoại khoa có độ khó cực cao.

Được tiến hành bằng phương pháp cực kỳ nguyên thủy, có lẽ sắp thấy được rồi!" Hắn còn nhìn cô gái câm với ánh mắt quái dị.

Bên ngoài bỗng có một bóng người béo mập hớt hải chạy vào. "Tình hình không ổn rồi, đám lính địa phương kéo đến rồi!" Nơi này nằm ở vùng biên giới, không thái bình như trong nước.

Trương Thụy Đồng nhìn Hắc Nhãn Kính: "Đi giải quyết trước đi." Đám người đó chẳng qua cũng chỉ vì tiền, chỉ cần đưa tiền là chúng sẽ tự khắc rời đi.

Rắc rối thực sự e là tên Tiêu lão bản đang ẩn nấp trong tối kia.

Đợi khi Hắc Nhãn Kính quay lại, họ đi gặp bà lão.

Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Hắc Nhãn Kính lấy ảnh ra.

Cô gái câm ra dấu: "Bà nội, đừng lo, họ là người tốt!" Bà lão bất lực gật đầu. "Bí mật của thôn là ở miếng kim loại này phải không?" Nhìn tấm ảnh, sắc mặt bà lão hốt nhiên trở nên hoảng hốt.

Bí mật này được truyền đời trong thôn, chưa từng để người ngoài biết được.

Chương 277

Hắc Nhãn Kính tiếp tục: "Thứ này chắc hẳn được cấy vào não từ lúc nhỏ, sao các người lại nỡ ra tay với trẻ con như vậy?" "Có đứa trẻ nào ở đây không, cũng đang làm phẫu thuật sao?" Khi nghe Hắc Nhãn Kính nhắc đến đứa trẻ, ánh mắt bà lão cuối cùng cũng dịu lại.

Trương Thụy Đồng chỉ vào đỉnh đầu bà, nói: "Cô có thể sờ vào đỉnh đầu bà ấy, xem có phải bị đục một cái lỗ không!" Cô gái câm vươn tay ra, thấy bà lão gật đầu đồng ý.

Cô chạm vào thì kinh hãi rụt tay lại ngay lập tức.

Cô dùng thủ ngữ ra hiệu: "Trên đầu bà ấy có một cái lỗ, bên trong khảm một thứ gì đó cứng cứng." Tình hình hoàn toàn giống với lời Trương Thụy Đồng nói. "Có thể đưa bà ấy đến bệnh viện chụp phim, xem xong sẽ hiểu hết thôi." Mọi người nhìn nhau rồi đồng ý.

Tại bệnh viện, cô gái câm đi cùng bà lão đi chụp phim.

Khi bác sĩ cầm phim X-quang giải thích, có thể thấy rõ trên xương sọ bà lão có một cái lỗ.

Có một vật gì đó được đóng trực tiếp vào trong.

Thứ đó đâm vào vùng ngôn ngữ trong não, dẫn đến việc không thể mở miệng nói chuyện.

Khi Hắc Nhãn Kính đi tìm bà lão lần nữa, Trương Thụy Đồng dựa vào phản ứng của cô gái câm, biết cô đang trò chuyện với bà lão. "Ta muốn đi Tiên Cảnh tìm con trai bà về, bà có biết đường đến Tiên Cảnh không?" Hắn nhìn về phía cô gái câm, bảo cô dùng thủ ngữ phiên dịch.

Bà lão nghe lời Trương Thụy Đồng thì kích động ra dấu liên tục.

Cô gái câm đơn giản hóa những dấu hiệu đó.

Trương Thụy Đồng mới hiểu được ý bà muốn diễn đạt. "Bà ấy nói, con trai bà và Ngô Tam Tỉnh đã thành thần tiên ở Tiên Cảnh rồi, họ đi từ sông ngầm dưới đất để đến Tiên Cảnh." Rồi cô gái câm nhìn chằm chằm động tác tay của bà lão để ghi nhớ lời tiếp theo. "Bà lão hỏi, các người là ai, tại sao lại muốn phá vỡ sự yên tĩnh này!" Trương Thụy Đồng lấy điện thoại ra: "Ta nghe theo sự chỉ dẫn của tiếng sấm." Hắn phát đoạn âm thanh tiếng sấm ra.

Âm lượng được khống chế ở mức bà lão có thể nghe được. "Đoạn tiếng sấm này xuất hiện ở địa đô nước Z." Hắn nhìn chằm chằm biểu tình của bà lão, sắc mặt bà bình thường, cơ bản không thấy có gì dị thường.

Có vẻ bà cũng không nghe hiểu hàm nghĩa trong tiếng sấm đó.

Hắc Nhãn Kính nhìn bà lão rồi lắc đầu.

Trương Thụy Đồng ra hiệu khoan hãy nói.

Chân hắn nhẹ nhàng bước về phía bức bình phong màu xanh bên cạnh.

Cô gái câm nhìn theo động tác của hắn, nhìn kỹ dưới chân.

Tuy cô bị dị hình dây thanh quản bẩm sinh nhưng thính lực lại hơn người.

Trương Thụy Đồng dùng khinh thân thuật, bước chân nhẹ tênh đáp xuống bên cạnh bức bình phong.

Rồi hắn vươn tay kéo một cái, phía sau đang ngồi một thanh niên.

Khi nhìn thấy Trương Thụy Đồng, gã nhìn hắn với vẻ mặt cảnh giác.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Ngô Tà đâu?

Có người tìm!" Hắc Nhãn Kính lúc này mới chú ý, phía sau luôn có một người đứng đó.

Nhìn thể hình và phản xạ của đối phương, Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính râm, nhìn chằm chằm thanh niên đội mũ lưỡi trai xám trước mặt: "Ngươi là ai?" Gã lăm lăm khẩu súng vàng chỉ vào đối phương.

Trương Thụy Đồng nhìn thanh niên đội mũ xám, nói với hai người bên cạnh: "Người quen cả, chẳng phải là em trai A Ninh sao?" "A Ninh có em trai à?" Hắc Nhãn Kính ngạc nhiên.

Lúc A Ninh bị rắn cắn, gã cũng ở Tây Vương Mẫu Quốc. "Nhận nhầm người rồi, ta tên Tát Sa." Gã thanh niên mặt lạnh như tiền, dáng vẻ bất cần đời, trông cũng có vài phần giống A Ninh. "Không đúng chứ?

Ta nhớ rõ là họ Giang mà?" Đối phương nghe Trương Thụy Đồng gọi đúng tên, lập tức nảy sinh cảnh giác rồi quay người bỏ chạy.

Nhìn gã vội vàng rời đi, Hắc Nhãn Kính nói: "Đúng là trông cũng có vài phần giống A Ninh thật!" "Nói xem, chuyện của A Ninh có kể cho ai khác không?" Trương Thụy Đồng lắc đầu.

Nhóm người đó chỉ có vài người sống sót.

Gần như không có khả năng ai đó tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Cho nên, Giang Tử Thứ e là đến tìm Ngô Tà báo thù. "Đổi chỗ khác nói chuyện đi." Ba người rời khỏi bệnh viện đến một nơi an toàn.

Ngô Tà và Béo đang ở cùng Ngô Nhị Bạch.

Thấy mọi người đều ở đó, Trương Thụy Đồng trầm giọng nói: "Những kẻ không bị cấy miếng đồng chắc chắn có thể nghe hiểu tiếng sấm." Những chuyện này hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Cô gái câm đứng bên cạnh, ánh mắt có chút phức tạp.

Ngô Tà hỏi: "Bà nội, trước đây bà có thấy ai tên là Ngô Tam Tỉnh không?" Bà lão gật đầu, ra dấu: "Trước đây con trai tôi dẫn ông ấy về làng, lúc đó tôi bệnh nặng, ông ấy đưa tiền để con trai mang tôi đi chữa bệnh..." Bà lão nói đoạn thì nước mắt lưng tròng, con trai bà nhận tiền xong đã dẫn Ngô Tam Tỉnh vào sông ngầm dưới đất, từ đó không thấy quay về nữa.

Bà lão kể: "Truyền thuyết nói tổ tiên tôi là phương sĩ của cổ quốc Nam Hải, nghe nói Hải Vương Nam Hải có thể thông linh với tiếng sấm trên trời, ông ấy lệnh cho tổ tiên tôi đi tìm nơi tiếng sấm tập trung nhất, tổ tiên dựa vào tiếng sấm đã tìm thấy hệ thống sông ngầm ở đây..." Sau đó mới có Thôn Ách Ba, việc đục lỗ cấy miếng đồng hoàn toàn là "truyền thống" từ thời cổ đại để lại.

Chương 278

Hắc Nhãn Kính nói: "Nhị Thúc bảo tôi tìm sông ngầm, nhiệm vụ cơ bản đã hoàn thành." Trương Thụy Đồng tiếp lời: "Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu." "Gã tự xưng là Tát Sa - Giang Tử Thứ mà ta gặp hôm nay, các người nhớ chứ?" Hắc Nhãn Kính gật đầu: "Nhớ, hắn đến báo thù!

Chẳng lẽ hắn định gây chuyện sao?" "Hắn là người của Tiêu lão bản." Trương Thụy Đồng thản nhiên nói một câu.

Nghe lời Trương Thụy Đồng, Hắc Nhãn Kính nhíu mày. "Hắn định ra tay với Thôn Ách Ba sao?" Lần này hắn đưa bà lão đi là để đổi lấy anh trai của cô gái câm.

Trương Thụy Đồng gật đầu: "Ta nói đến đây thôi, chuyện sau này các ngươi tự chú ý." Hắn nhìn về phía Ngô Tà, hỏi: "Dạo này không định đến Thập Nhất Thương một chuyến sao?" Nghe Trương Thụy Đồng dự đoán lộ trình của mình, Ngô Tà không hề ngạc nhiên, cười đáp: "Đúng vậy, mấy thứ lấy ra từ mộ Hải Vương Nam Hải đều được đưa đến Thập Nhất Thương, tôi nhất định phải đến đó một chuyến." "Vì cái xác bì dũng đó phải không?" Béo cười đểu nói: "Thật không biết một lớp da người có gì hấp dẫn mà cậu cứ nhất quyết phải đi!" Trương Thụy Đồng cười hỏi: "Có bí mật gì trong cái xác bì dũng đó sao?" "Cái xác đó, tôi luôn cảm thấy nó có manh mối gì đó muốn nói với mình!

Vốn dĩ nó nên ở trong mộ thất chính, việc nó chạy ra ngoài chắc hẳn là do Chú Ba làm." Phải là chuyện liên quan đến Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà đều không buông tha.

Trương Thụy Đồng nhìn Hắc Nhãn Kính: "Phía Thôn Ách Ba các

ngươi chú ý, ta đi Thập Nhất Thương một chuyến trước." Có thêm Trương Thụy Đồng, trong lòng hai người càng thêm vững chãi.

Nên biết rằng, người thiết lập Thập Nhất Thương năm đó chính là Phật Gia.

Hắc Nhãn Kính giật mình: "Ngài định đi Thập Nhất Thương sao?" Rồi gã quái dị nói: "Vậy chắc là tạm thời chưa đi được đâu." Béo hỏi: "Chân mọc trên người tôi, sao lại không đi được?" Nhìn biểu tình của Hắc Nhãn Kính, Trương Thụy Đồng mơ hồ đoán được chuyện có lẽ liên quan đến sông ngầm và Lôi Thành. "Ngươi định xuống sông ngầm sao?" Hắc Nhãn Kính mỉm cười: "Đợi tôi cứu được người rồi sẽ báo cho Nhị Thúc xuống sông ngầm." Nhìn biểu tình của gã, chắc chắn gã phải đổi bằng được anh trai cô gái câm về mới thôi.

Ngô Tà hỏi: "Nhị Thúc tôi thực sự sẽ quyết đoán trực tiếp đến Lạc Vân Quốc như vậy sao?" Theo truyền thuyết, vị trí Lạc Vân Quốc đó chắc nằm sâu trong sông ngầm.

Nhưng với tính cách lão hồ ly của Ngô Nhị Bạch, chắc không thể liều lĩnh như vậy. "Chưa chắc, có lẽ chỉ đi dò đường trước thôi." Bao gồm cả mục đích đến Thập Nhất Thương, cũng là để tìm kiếm thông tin về Lôi Thành.

Khoảng sáng hôm sau, Hắc Nhãn Kính và người của Thôn Ách Ba hẹn thời gian giao hoán con tin.

Cả nhóm chuẩn bị lên đường, giao hoán con tin ở cổng làng.

Trương Thụy Đồng đã dặn Hắc Nhãn Kính sắp xếp người mai phục quanh làng từ đêm hôm trước.

Hắc Nhãn Kính đưa điện thoại cho Trương Thụy Đồng.

Trên đó có tin nhắn từ 'con trai bà lão'.

Nội dung là người đã mai phục xong, đối phương có tổng cộng 10

người, đa phần là lính đánh thuê, trong đó có một tên thắt bím tóc.

Xem xong tin nhắn, Trương Thụy Đồng nói: "Giữ lại tên mặc áo trắng đó, những tên còn lại đều có thể giải quyết!" Hắc Nhãn Kính hỏi: "Còn tên Giang Tử Thứ kia thì sao?" "Hắn không dễ chết thế đâu!" "Trong đó có mấy đứa là người nhà họ Uông đấy." Đã là người nhà họ Uông thì không cần khách khí. "Hiểu rồi." Hắc Nhãn Kính ra dấu OK.

Nhìn về phía khu rừng phía trước, nơi chuẩn bị giao hoán con tin.

Vị trí cổng làng vốn dễ bị mai phục cũng đã được Trương Thụy Đồng đổi đi.

Hắc Nhãn Kính dẫn người tiến tới.

Đối phương toàn là người câm, không giao lưu nhiều.

Con tin nhanh chóng đi về phía đối phương, bà lão nhìn chằm chằm người sắp được đón về.

Bỗng bà ra dấu thủ ngữ: "Mau chạy đi, sẽ mất mạng đấy!" Hắc Nhãn Kính thầm hô hỏng bét. "Động thủ." Trương Thụy Đồng lập tức phát tin nhắn.

Tiếng súng bỗng vang lên từ tứ phía.

Tiêu lão bản đang nấp trong rừng chờ tin chiến thắng, nghe thấy liền trốn ngay đi. "Chuyện gì thế này?

Tại sao phía sau ta lại có nhiều người như vậy?" "Lão bản, hình như chúng ta bị mai phục rồi!" Tiêu lão bản nộ thị gã: "Không phải chúng ta đi mai phục người ta sao?

Giờ lại thành bị mai phục?" "Mau rút thôi." Tiếng súng vang lên không ngớt xung quanh, lại đang ở trong rừng khiến đám người đó thậm chí không phân biệt được phương hướng.

Trong tiếng súng, đám lính đánh thuê lần lượt ngã xuống.

Trương Thụy Đồng cầm súng nói với Ngô Tà: "Đừng ló đầu ra, có tay súng bắn tỉa đang nhắm vào đấy." "Trương gia, tay súng bắn tỉa đó ở hướng nào?" Trong tai nghe bỗng vang lên giọng Ngô Nhị Bạch.

Nhưng khi vừa hỏi xong, Ngô Tà bỗng thò đầu ra. 'Bành' một tiếng, một phát đạn bắn trúng vị trí đầu Ngô Tà vừa ở đó.

Trương Thụy Đồng thở dài: "Cậu vẫn có thể không sao cơ à...?" Nhìn về hướng Giang Tử Thứ đang đứng, gã bị bao vây nhưng vẫn hốt hoảng bắn về phía Ngô Tà mấy phát. "Mau đi thôi!" Tiếng hét của Ngô Nhị Bạch vang lên từ trong rừng.

Đám người vốn đứng ngoài xem cũng gia nhập trận chiến.

Cục diện lần này không có gì huyền niệm, gần như là một chiều.

Đám lính đánh thuê đều bị người của Hắc Nhãn Kính tiêu diệt.

Nhìn bà lão an toàn trở về làng, cô gái câm chạy tới cảm ơn.

Những thủ ngữ đơn giản như vậy, Trương Thụy Đồng cũng dần hiểu được một ít.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái, rồi nhìn về phía Ngô Nhị Bạch đang đi tới.

Chương 279

"Trương gia, tôi thấy đây là một cơ hội tốt để thương lượng với người Thôn Ách Ba." Trương Thụy Đồng cũng đồng ý.

Người dân thôn này quá nghèo. "Gần làng có bãi mìn, chôn rất nhiều địa lôi, tôi có thể giúp dân làng thiết lập liên lạc với bên ngoài." Ngô Nhị Bạch nhìn ngôi làng, thái độ của dân làng đối với ông cũng đã thay đổi rất nhiều.

Ngồi trong căn nhà do dân làng cung cấp, mấy người họp một cuộc họp nhỏ để chuẩn bị xuống sông ngầm.

Trợ lý của Ngô Nhị Bạch mở máy chiếu. "Đám lính đánh thuê bị tôi tiêu diệt lần này đến từ nhiều quốc gia khác nhau.

Nhưng trên người họ đều có một ký hiệu cá ngựa chung." "Kẻ cầm đầu tên là Agas, lập ra một công ty gọi là Ba Lan." Ngô Nhị Bạch nhíu mày: "Đám lính đánh thuê này đáng lẽ phải ở chiến trường, sao lại ở đây?" Câu hỏi này tạm thời chưa có lời giải.

Nhưng có thể khẳng định tên Tiêu lão bản đó thân phận không hề tầm thường.

Có thể điều động được loại lính đánh thuê này, đồng thời bên cạnh còn có người nhà họ Uông sai bảo.

Hắc Nhãn Kính nói: "Cứ xuống sông ngầm trước đi!" "Theo hiểu biết của tôi, con sông ngầm đó đi hết ít nhất cũng mất vài tháng.

Chú Ba vào đó lâu rồi, tôi e là... hy vọng sống sót rất mong manh!" Nghe vậy, Ngô Tà không đồng ý.

Ngô Nhị Bạch tiếp lời: "Lạc Vân Quốc Nam Hải từng khai thác một loại phẩm màu độc hại dưới đất, rồi bôi lên tường địa cung để

chống trộm mộ, trước đó mắt các cháu không nhìn thấy là do thứ đó." Rồi ông chuyển tông, ngữ khí nghiêm túc: "Cũng may là vận khí tốt, nếu đám trứng sâu đó mà nở hết thì có lẽ đều chết cả rồi." Trương Thụy Đồng hỏi: "Chắc hẳn còn trọng điểm khác chưa nói chứ?" Ngô Nhị Bạch nghiêm túc gật đầu: "Trương gia nói không sai." "Có một chuyện tôi vẫn chưa nói, lúc Hải Vương Nam Hải triệu hoán Lôi Công, trên tay luôn cầm một kiện thần khí." "Thứ đó rơi từ trên trời xuống cùng với thiên thạch." Ngô Nhị Bạch nói tiếp. "Nhưng sau đó Nam Hải Quốc thần bí biến mất, tài bảo Hải Vương tích góp cùng kiện thần khí đó đều biến mất theo!" Ông đeo kính lại. "Lôi Thành đánh dấu trên bản đồ, theo phân định cương vực hiện tại thì chắc nằm ở Đông Nam Á." "Tiên Cảnh trong miệng người dân Thôn Ách Ba chính là Lôi Thành, Lôi Thành nằm sâu trong sông ngầm." Trương Thụy Đồng nhìn tấm hình phía trên.

Những thứ đó đều là bích họa tìm được ở chỗ Mộc Tuyết Hải và Dương Đại Quang.

Phần lớn cương thổ Lạc Vân Quốc Nam Hải đều nằm dưới đất.

Chắc hẳn sắp tới cũng phải đi một chuyến vào thế giới dưới lòng đất. "Nếu đi theo đường thẳng thì mất khoảng một ngàn hai trăm cây số, nếu không đi đường thẳng thì e là phải đi hàng vạn cây số!" Cho nên, nhất định phải có bản đồ, nếu không xuống đó chỉ có nộp mạng.

Trương Thụy Đồng hốt nhiên nói: "Ta cần một người biết vẽ phác họa nhanh!" Ngô Nhị Bạch bỗng dừng lại: "?" Có chút không hiểu tại sao Trương Thụy Đồng lại đột ngột đòi hỏi như vậy. "Tôi có chút kỹ năng hội họa." Lưu Tang bỗng nhìn về phía hắn.

Cậu ta lấy ra bản đồ vẽ được trong địa cung Hải Vương Nam Hải.

Thông qua việc truyền âm bằng tiếng còi, cậu đã vẽ chính xác bản đồ hoàn chỉnh của địa cung.

Bản đồ này hoàn chỉnh hơn bất kỳ bản đồ nào từng có, thậm chí còn hơn cả bản đồ Trương Thụy Đồng có trước đó.

Trương Thụy Đồng ngẩng đầu: "Chuẩn bị đồ đạc đi, lúc xuống sông ngầm sẽ cần dùng đến." Hắn nhìn mọi người: "Sắp có bản đồ Lôi Thành rồi." Ngô Nhị Bạch lặng lẽ nghe bên cạnh, nghe ý tứ thì hình như trong sông ngầm có thể tìm thấy bản đồ Lôi Thành.

Ngô Nhị Bạch tập hợp mọi người trước thần miếu.

Trương Thụy Đồng đứng phía sau, La Tước rảnh rỗi nhiều ngày cũng đi theo sau hắn.

Tay cầm cần câu, La Tước đứng đó với vẻ mặt không cảm xúc.

Nghe Trương Thụy Đồng nói muốn xuống sông ngầm, lần này gã nhất định phải theo.

Ngô Nhị Bạch nói với đám người bên dưới: "Tôi đã dự liệu mọi khả năng, cũng đã mang đầy đủ trang bị, nhưng bên dưới vẫn đầy rẫy nguy hiểm." "Sau khi xuống dưới, gặp bất cứ tình huống nào cũng phải báo cáo ngay lập tức." Nói xong, ông quay lại nhìn Trương Thụy Đồng: "Trương gia, ngài có dặn dò gì không?" Trương Thụy Đồng đáp: "Không có." Ngô Nhị Bạch gật đầu, vung tay một cái: "Xuất phát." Đám người mang theo trang bị tiến vào lối vào thần miếu.

Lối vào đó nằm sau bàn thờ trong thần miếu.

Bên trên không có tượng thần, trước đây do một tên mù canh giữ.

Hiện tại hai bên đã hòa thuận nên không cần canh giữ nữa.

Trợ lý của Ngô Nhị Bạch chặn Ngô Tà và Béo lại phía sau. "Đừng đi nữa." Ngô Tà vẻ mặt không hiểu: "Bảo tôi đừng đi nữa?" "Nhị Thúc, chuyện này là sao?" Hắc Nhãn Kính giơ tay: "Ba, hai, một." Hai người trực tiếp ngã lăn ra đất.

Ngô Nhị Bạch nói: "Tôi bảo cậu khuyên ngăn, chứ không bảo cậu trực tiếp đánh thuốc mê..." Tiểu Ca đi lướt qua trước mặt, Ngô Nhị Bạch định nói gì đó nhưng bị Tiểu Ca trực tiếp ngó lơ.

Tiến vào thánh địa Thôn Ách Ba, bên dưới mới thực sự là thần miếu.

Giữa thần miếu có một cái giếng hình bát quái, phía sau là bệ thờ. "Đây là địa mạo karst điển hình, có dòng chính và dòng nhánh hội tụ.

Về phong thủy, nơi nào có sông ngầm nhất định sẽ có quần thể cửa sổ trời và hồ nước." Ngô Nhị Bạch đi phía trước, cô gái câm đi bên cạnh cầm máy quay phim lại.

Bà lão dẫn đường phía trước, ra dấu thủ ngữ: "Con trai tôi và Ngô Tam Tỉnh đã đi vào từ đây để biến thành thần tiên, tôi cũng chỉ đi được vài cây số thôi." Tiếp tục đi về phía trước, Ngô Nhị Bạch nói: "Phía trước là quần thể kiến trúc cổ bị chìm xuống đây do sụt lún địa mạo từ mấy ngàn năm trước." Bốn bề tối đen như mực, đèn pin soi vào xung quanh có thể thấy một lượng lớn dấu tích kiến trúc cổ để lại.

Những thứ này đều được Hải Vương Nam Hải xây dựng để tìm kiếm Lôi Thành.

Đi đến cuối đường hầm, bên đường có một pho tượng Lôi Thần.

Bà lão nói: "Phía trước tôi cũng không biết đường nữa rồi." Phía trước là một ngã rẽ.

Trương Thụy Đồng nói: "Đi bên phải." Ban đầu Ngô Nhị Bạch định chia làm hai đường, thấy hắn đi đường đó thì cũng đi theo.

Chương 280

Tiếp tục đi tới, đèn pin của Trương Thụy Đồng dừng lại ở một vách đá.

Trên đó khắc đầy những chữ Hán nguệch ngoạc.

Ngô Nhị Bạch thấy vậy liền đọc: "Tôi bị người ta uy hiếp, đem văn vật của Hải Vương Nam Hải giấu ở dưới hầm của Dương Đại Quang.

Mộc Tuyết Hải chưa từng phát điên..." Ở cuối đoạn văn để lại tên của Ngô Tam Tỉnh. "Lão Tam bị người ta uy hiếp mới đến Lôi Thành sao?" Thực tế là có kẻ thèm khát kho báu Lôi Thành, nghe đồn ở đó có thể đạt được mọi thần khí.

Thấy Ngô Nhị Bạch định mở miệng nói hươu nói vượn, Trương Thụy Đồng trực tiếp đi lên phía trước.

Trong đội ngũ này sớm đã có nội gián của Tiêu lão bản lẻn vào.

Suốt dọc đường đi đến bên một hồ nước.

Bên cạnh có một pho tượng Lôi Công bằng đá, giơ hai tay như đang bưng thứ gì đó. "Đặt đôi tai thanh đồng đó lên đi." Trương Thụy Đồng ra hiệu cho La Tước. "Tắt đèn pin trước đi." Hắn nhìn Lưu Tang: "Tranh thủ thời gian." Trong nước nhanh chóng xuất hiện mấy đồ án thất thải, từ từ hội tụ lại. "Lôi Thành?" Ngô Nhị Bạch nhìn tròng trọc vào mặt nước, "Chắc là do huỳnh thạch dưới nước tạo thành hình ảnh." Dùng máy ảnh cũng không thể quay lại được nội dung. "Nhìn tượng Lôi Công kìa!" Tượng Lôi Công nhanh chóng hóa thành tro bụi, biến mất trước mắt.

Cùng lúc đó, Trương Thụy Đồng nói: "Nhị Bạch, ta đi trước một

bước, lát nữa sẽ có người cứu ngươi." Nói xong, hắn trực tiếp biến mất, chạy về phía một đường hầm khác. "Tất cả đứng im!" Ngay sau đó một đám lính đánh thuê bịt mặt cầm súng xông vào.

Mấy gã người nước ngoài lăm lăm súng trường tấn công.

Ngô Nhị Bạch không nói một lời nhìn chằm chằm đám lính đánh thuê, đặc biệt là hình xăm cá ngựa trên tay chúng.

Trương Thụy Đồng ở đường hầm bên kia, bịt miệng một tên lính đánh thuê.

La Tước vung dao cắt cổ, máu tươi bắn lên người. "Thay quần áo của chúng ra." "Mặt nạ nhân bì đâu?" Trương Thụy Đồng nhìn La Tước. "Chỉ có hai chiếc thôi." La Tước lấy ra mặt nạ nhân bì mang từ kinh đô đến.

Hai người cùng đeo vào, diện mạo lập tức biến thành hai người nước ngoài.

Xác chết được quăng trực tiếp vào trong đường hầm.

Đường hầm bên dưới rất nhiều, xác suất bị phát hiện cực kỳ thấp.

Họ quang minh chính đại đi ra ngoài.

Người của Ngô Nhị Bạch đang bị dồn lại một bãi trống trong làng.

Tiêu lão bản chống gậy bước tới. "Oa~ toàn là cao thủ hạng nhất cả." Hắn vừa vỗ tay vừa bước vào.

Có lẽ vì duyên cớ nghe sấm nên trạng thái tinh thần của Tiêu lão bản luôn tỏ ra quái dị. "Đặc biệt là ngươi." Tiêu lão bản chỉ vào Tiểu Ca. "Chỉ cần động đậy một cái là nổ súng ngay." "OK." Một tên da trắng phía sau dùng giọng khàn khàn đáp lại.

Tiêu lão bản đi đến trước mặt Ngô Nhị Bạch: "Ta với ngươi nói chuyện riêng." Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh gian phòng bên

trong.

Ngô Nhị Bạch và Tiêu lão bản ngồi giữa phòng.

Tiêu lão bản mở ra một tấm bản đồ. "Những ngã rẽ, đường cụt dưới đất ta đều tìm hết rồi, đi tiếp nữa thì không còn hướng nào.

Ngươi đã vẽ một tấm hình rồi phải không?" Trương Thụy Đồng nhìn về phía hai người.

Tấm hình đó đang nằm trong túi của Ngô Nhị Bạch.

Hai con lão hồ ly bên trong đang chơi trò đấu trí chữ nghĩa với nhau.

Tiêu lão bản rướn người tới: "Nếu đưa sai hướng, ta có thể giết cháu trai ngươi ngay lập tức." Ngô Nhị Bạch dùng giấy gấp thành một hình tam giác.

Trên bản đồ, ông dùng hình dạng đó giả vờ khoanh vùng Lôi Thành. "Dừng lại rồi?" Tiêu lão bản có chút nóng lòng muốn biết hướng Lôi Thành. "Ta có thể chỉ hướng Lôi Thành cho ngươi, nhưng ngươi phải trả lời ta ba câu hỏi." Tiêu lão bản bĩu môi: "Được thôi, hỏi đi!" "Câu hỏi thứ nhất, ngươi có quen em trai ta không?" Tiêu lão bản cười: "Ngô Tam Tỉnh à?

Không quen, nhưng ta đã gặp ông ta.

Nếu không vì ông ta, ta cũng không có được như bây giờ..." Qua lời miêu tả của Tiêu lão bản, hắn có vẻ rất thân thuộc với Ngô Tam Tỉnh.

Hai câu hỏi sau là về Lôi Thành và Ngô Tà.

Chương 281

Tiêu lão bản nói: "Ngô Tà đang trong tay ta.

Chỉ cần thành thật nói cho ta hướng Lôi Thành, ta sẽ thả nó ra." Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh quan sát, Ngô Nhị Bạch cầm tờ giấy, dùng lực bóp chặt cạnh tờ giấy, sắp động thủ rồi.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía La Tước đang ở sau lưng Tiêu lão bản.

Chuẩn bị động thủ!

La Tước khẽ gật đầu.

Ngô Nhị Bạch cười như không cười: "Phạm vi tiếp theo khá quan trọng, lại gần mà xem!" Khi Tiêu lão bản lại gần, lại thấy Ngô Nhị Bạch bỗng chộp lấy hình tam giác trên tay.

Tiêu lão bản theo bản năng lùi lại.

Ngô Nhị Bạch vung tay đâm vào mắt tên lính đánh thuê phía sau.

Trong lúc đối phương theo bản năng nhắm mắt lại, ông cướp súng rồi chỉ vào Tiêu lão bản. "Ngô Nhị Bạch, ngươi điên rồi!" "Bớt lời đi, để chúng ta đi, không thì tất cả cùng chết!" Ngô Nhị Bạch vừa dứt lời. 'Phập phập'~ hốt nhiên một sợi dây câu quấn lấy cổ hai tên lính đánh thuê.

Cắt hầu, sợi dây câu mảnh mai cứa vào cổ họng, thậm chí không nhìn thấy dây câu ở đâu.

Tiêu lão bản trực tiếp kéo người bên cạnh ra đỡ đạn cho mình, nếu không thì đã chết chắc.

Trương Thụy Đồng bưng súng, trực tiếp điểm xạ bắn chết ba tên

bên cạnh.

Trên trời máy bay trực thăng bắt đầu bắn phá vô tội vạ xuống bên dưới.

Ngô Nhị Bạch xông ra ngoài: "Ai, ai đang giúp tôi?" Lúc kinh động vừa rồi, ông thấy Trương Thụy Đồng ra hiệu bằng ánh mắt.

Trương Thụy Đồng đưa tay lột chiếc mặt nạ trên mặt ra. "Mặt nạ nhân bì sao?" Ngô Nhị Bạch mới nhìn rõ: "Trương gia?" "Ta bỗng nhiên mất tích mà." Hắn nhìn về phía bên kia, nơi La Tước đang đứng, xác chết dưới đất đều có một vệt máu mờ trên cổ.

Tất cả đều do dây câu cứa ra.

Nhìn chằm chằm La Tước, Ngô Nhị Bạch nói: "Cao thủ lợi hại nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm, quả nhiên danh bất hư truyền." Bên ngoài bỗng vang lên tiếng súng, Ngô Nhị Bạch cầm súng xông ra.

Lại thấy Ngô Tà và Béo bưng súng xông vào.

Trương Thụy Đồng bỗng nổ súng lên trần nhà, một tên lính đánh thuê đội mũ trùm đầu rơi xuống trước mắt. "Đi đuổi theo Tiêu lão bản đi." Ngô Nhị Bạch dẫn người đuổi theo.

Tiêu lão bản cô thân độc mã bị vây ở cổng làng.

Lại thấy hắn cười hì hì: "Không giết nổi ta đâu, ông trời sẽ bảo hộ ta!" "Trương gia, tinh thần của hắn có chút không bình thường." Ngô Nhị Bạch nói. "Trên đầu hắn cũng bị đóng miếng đồng." Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào đầu hắn: "Không chỉ một cái đâu." Tiêu lão bản này hình như nghe hiểu được bí mật trong tiếng sấm, đó cũng là nguyên nhân thực sự khiến hắn nôn nóng tìm đến Lôi Thành.

Trương Thụy Đồng nói: "Khoan hãy quản hắn, phổi của Thiên Chân hỏng rồi!" "?" Ngô Nhị Bạch hốt nhiên nhìn về phía Thiên Chân.

Thấy cậu không ngừng ho khan, máu trong miệng không ngừng chảy ra.

Béo và Tiểu Ca lặng lẽ nhìn.

Trên trời bỗng đổ mưa.

Trong sự chú ý của mọi người, Ngô Tà được đưa đến bệnh viện.

Ngô Tà bị ung thư giai đoạn cuối, ở lại bệnh viện vài ngày thì xuất viện.

Văn vật lấy được từ dưới đất được Ngô Nhị Bạch thông báo cho người của nhà họ Bạch bên Thập Nhất Thương tiếp tục vận chuyển đi.

Sau khi Ngô Tà xuất viện, cậu được sắp xếp về Ngô Châu.

Trương Thụy Đồng dẫn theo La Tước chuẩn bị cùng rời đi.

Đêm hôm đó, trong phòng Ngô Tà bỗng vang lên tiếng hét của đàn ông.

Nghe tiếng động mọi người lập tức xông vào phòng Ngô Tà để xem tình hình.

Béo vừa đi vừa nói: "Trong phòng Thiên Chân sao tự nhiên lại có tiếng đàn ông thảm thiết thế này?" "Tôi bình thường nhìn Thiên Chân cũng đâu có giống loại người thích kiểu đó đâu!" Mọi người vây quanh phòng Ngô Tà.

Trương Thụy Đồng liếc mắt thấy nữ bì dũng đó đang nằm ngay bên cạnh Ngô Tà.

Trong phòng, một người đàn ông tóc dài kích động nói: "Lúc tôi vào, tôi thấy hai người họ đang nằm đối mặt với nhau." Ngô Tà mắt nhắm mắt mở, vừa mới bị làm thức giấc bởi một đám người vây quanh.

Ngô Nhị Bạch nhìn một hồi lâu, trừng mắt nhìn Thiên Chân: "Cháu không mộng du đấy chứ?" Khi nữ bì dũng đó xuất hiện, nó luôn ở bên cạnh Ngô Tà, hình ảnh không rời. "Đợi đã." Trương Thụy Đồng bảo La Tước đi tắt đèn.

Hắn đi ra sau lưng nữ bì dũng, đưa tay vén tóc nó ra.

Bỗng từ trong tóc nó bay ra một 'bàn tay người'. "Tại sao lại có một bàn tay người ở đây?" Trong sự kinh ngạc của mọi người, Tiểu Ca vung dao ghim thứ đó xuống sàn nhà.

Chương 282

Béo hét lên: "Nhân thủ bối, dưới địa cung tôi suýt chết vì thứ này, tôi ấn tượng sâu sắc lắm." Nhìn kích cỡ thì chỉ là một con nhân thủ bối loại nhỏ.

Nếu không phải thể tích nhỏ thì cũng không đến nỗi không bị phát hiện.

Béo hỏi: "Mấy thứ này không phải được đưa đến Thập Nhất Thương rồi sao?" "Người của Thập Nhất Thương chưa đến." Người bên cạnh đáp.

Nơi này dẫu sao cũng ở nước ngoài, muốn phái người đến cũng phải mất vài ngày.

Nhưng sau chuyện tối nay, Ngô Nhị Bạch nghi ngờ tinh thần của Ngô Tà cũng bắt đầu không bình thường.

Đặc biệt là sau khi nghe sấm.

Việc nghi ngờ tinh thần người nghe sấm bị dị thường thì Ngô Nhị Bạch cũng có lý của ông.

Nhưng Ngô Tà cũng chỉ đành bất lực chấp nhận sự sắp xếp của Nhị Thúc.

Theo sắp xếp của Ngô Nhị Bạch, ba tháng cuối cùng của cuộc đời Ngô Tà sẽ trôi qua trong sự nhàn nhã, vô ưu vô lự.

Ngày hôm sau, Ngô Tà và Béo đều được đưa về nước.

Trước khi lên xe, Ngô Nhị Bạch tìm Trương Thụy Đồng nói chuyện riêng vài câu.

Ngô Nhị Bạch: "Trương gia, tôi nghe Thiên Chân nói ngài có cách

chữa khỏi bệnh cho nó?" Nhìn ánh mắt của Ngô Nhị Bạch, Trương Thụy Đồng có chút hâm mộ Ngô Tà vì có một người chú như vậy. "Phương pháp ở Lôi Thành, nghe sấm có thể tái tạo lại lá phổi đã bị xơ hóa hoàn toàn." Hắn không giấu giếm, thuần túy vì biết trước kịch bản. "Vậy nên mới phải để nó đi tìm Lôi Thành sao?" Vì chứng bệnh nan y của Ngô Tà mà ông vốn không muốn cho cậu xuống sông ngầm. "Chẳng lẽ truyền thuyết nói Lôi Thành có thể bù đắp mọi hối tiếc đều là thật sao?" Ngô Nhị Bạch như đang hỏi Trương Thụy Đồng, lại như đang tự hỏi chính mình.

Trương Thụy Đồng thuận miệng nói thêm một câu: "Đúng rồi, trong máy quay của cô gái câm có thông tin quan trọng đấy, hãy giữ nó lại." Cũng là vì tốt cho cô gái câm, nếu không mang theo thứ đó mà rời đi thì rắc rối lắm.

Khi hai người quay lại ven đường, Ngô Tà và Béo đang đứng đợi.

Béo nhìn về phía sau một hồi lâu rồi nói: "Tiểu Ca đâu rồi?

Chúng ta sắp đi rồi mà không tiễn sao?" Béo cứ nhìn con đường phía sau mà lải nhải một hồi mới bị Ngô Tà kéo lên xe. "Được rồi Béo, đừng nói nữa, mau lên xe đi." Hai người lên xe, Béo vẫn lầm bầm chuyện Tiểu Ca không tiễn là không đủ nghĩa khí.

Ngô Nhị Bạch nói: "Đợi về nước sẽ có người đưa các cháu đến ga tàu." Ông gật đầu với Trương Thụy Đồng, tiễn họ lên xe rồi xe khởi hành.

Khi bóng dáng Ngô Nhị Bạch dần xa khuất, Béo hỏi: "Trương gia, Tiểu Ca thực sự không muốn đến sao?" "Tiểu Ca có việc phải làm, tạm thời không nói được." Trương Thụy Đồng chỉ nói có vậy, Ngô Tà ngồi bên cạnh cầm cuốn sách không nói lời nào, trông đúng là dáng vẻ của kẻ sắp đi hưởng tuổi già.

Xe đi được nửa đường, Ngô Tà bỗng buông sách xuống.

Trương Thụy Đồng đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt ra.

La Tước ngồi bên cạnh nhìn hắn: "Ngài sao vậy?" Một kẻ mặt lạnh như La Tước lúc này cũng không khỏi bị sắc mặt của Trương Thụy Đồng làm cho giật mình.

Chỉ thấy cả người hắn bỗng nhiên tinh thần hoảng hốt, vài giây sau mới từ từ khôi phục bình thường.

Ngô Tà quay đầu nhìn Trương Thụy Đồng: "Trương gia, ngài cũng...?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Tiếng sấm!" Béo ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện mà mặt ngơ ngác. "Tiếng sấm?

Lúc nãy có sấm nổ sao?" Lúc này tuy trời âm u nhưng những người khác đều không nghe thấy tiếng sấm nào cả.

Nếu chỉ một mình Thiên Chân xuất hiện ảo giác thì còn được.

Ngô Tà bỗng nói: "Tôi quyết định trộm cái xác bì dũng đó về." Vì mỗi khi cái xác đó xuất hiện, nó đều mang lại những manh mối không ngờ tới. "Cậu định đến Thập Nhất Thương sao?" Béo lập tức bịt miệng cậu lại, những người phía sau giống như hoàn toàn không nghe thấy gì. "Cậu biết Thập Nhất Thương là nơi nào không?

Đó là kho hàng của Cửu Môn, quản lý cực kỳ nghiêm ngặt, cửa tiệm trăm năm đấy." Ngô Tà nói: "Nhưng cũng đừng quên, Thập Nhất Thương từng là địa bàn của Phật Gia." Ánh mắt hai người chậm rãi chuyển về hướng Trương Thụy Đồng.

Khi hai người nhìn qua, Trương Thụy Đồng vẫn đang nhắm mắt.

Nghe đồn trong Thập Nhất Thương có thi thể của Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt, hắn cũng muốn đến xem thử thực hư thế nào.

Béo quay sang nhìn Ngô Tà: "Có kế hoạch gì không?" "Mau mau mau~" Béo giục giã.

Ngô Tà bảo cứ đợi đã: "Để tôi tính." Sau khi suy nghĩ, cậu nói: "Tôi sẽ nhờ người thông báo cho Thập Nhất Thương đến thu nhận hàng, khi họ nhận rồi, tôi sẽ trực tiếp trà trộn vào đó." Trương Thụy Đồng ở phía sau mở mắt nói: "Bảo Nhật Sơn nói một tiếng với người nhà họ Bạch." La Tước 'ân' một tiếng biểu thị đã hiểu.

Về đến Ngô Sơn Cư, Ngô Tà khổ tứ minh tưởng, suy nghĩ xem nên gửi thứ gì vào Thập Nhất Thương.

Trương Thụy Đồng thuận tay chỉ vào một cái vò lớn ở lối vào Ngô Sơn Cư: "Gửi cái này đi!" Ngô Tà nhìn cái vò rượu: "Vò rượu này hay đấy, kích cỡ vừa vặn để giấu người." Trương Thụy Đồng định bảo Béo chui vào đó.

Béo nhìn qua một lượt, cảm thấy kích cỡ đó không vấn đề gì.

Béo nhìn Trương Thụy Đồng hỏi: "Vậy còn Trương gia thì sao?" "Ta và Thiên Chân có cách trà trộn vào." Béo gõ gõ vào vò rượu lớn: "Được thôi, người ta uống rượu, còn tôi thì chui tọt vào vò rượu luôn." Nhìn dáng vẻ của Béo, Trương Thụy Đồng vỗ vào đầu gã. "Béo quá, phương pháp của ta không hợp với ngươi đâu." Hắn nhìn Ngô Tà, hai người nhìn nhau một cái, Ngô Tà lấy điện thoại gọi cho Kim thúc bên cạnh Ngô Nhị Bạch. "Alo, Kim thúc, cháu có một cái vò rượu tổ truyền muốn gửi vào Thập Nhất Thương..." "Được, sáng mai trước 7 giờ chuẩn bị đồ đạc, sẽ có người đến lấy." Kết thúc cuộc gọi, Ngô Tà tự tin nói: "Trương gia, bên tôi coi như xong xuôi rồi." Trương Thụy Đồng nói: "Mới chỉ bắt đầu thôi, đừng vui mừng quá sớm." Hắn nhớ mang máng là ngay khi vừa vào Thập Nhất Thương, Ngô Tà đã bị người ta phát hiện ra ngay. 【Đinh, nhiệm vụ mới: Đến Thập Nhất Thương kiểm tra 'quan quách' của Trương Khải Sơn.】 Nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, hắn suýt chút nữa quên mất việc kiểm tra phần thưởng nhiệm vụ lần trước.

Chương 283

"Hệ thống, phần thưởng nhiệm vụ lần trước bốc thăm được gì?" 【Phần thưởng là Thủy Hỏa Y thần cấp, thủy hỏa bất xâm, đao kiếm khó thương, khi mặc vào có thể bảo hộ phần lớn các bộ phận trên cơ thể.】 Ngô Tà và Béo đang bàn bạc cách ngụy trang vò rượu.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ kiện phần thưởng rồi cảm thấy Thủy Hỏa Y này đúng là trang bị chuyên thuộc của Mạc Kim Phát Khâu Thiên Quan truyền thống.

Vốn dĩ nó có công hiệu thủy hỏa bất xâm.

Nhìn kỹ lại thì Thủy Hỏa Y thần cấp trông giống như một chiếc áo khoác liền mũ màu đen, khi mặc vào gần như che phủ hết các bộ phận trên cơ thể.

Trông giống như loại áo khoác da chuột, nhưng không biết thực hư thế nào. 4 giờ sáng ngày hôm sau, Thiên Chân và Béo chuẩn bị từ sớm.

Trương Thụy Đồng thay quần áo xong, cho La Tước rời đi trước.

Hắn cùng Ngô Tà ngồi trên chiếc xe bán tải màu vàng đó.

Béo ở trong vò rượu đang giữ liên lạc.

Nhìn đồng hồ, Trương Thụy Đồng nói: "Bảy giờ rồi, đến rồi đấy." Từ xa có hai chiếc xe chạy tới.

Kim thúc mà Ngô Tà gọi điện hôm qua dẫn người đến Ngô Sơn Cư mang đồ đi.

Khi xe vừa lăn bánh, họ bám theo phía sau ngay lập tức.

Hai chiếc xe tải lớn chạy hướng về phía ngoại ô hẻo lánh.

Trương Thụy Đồng nói: "Sắp đến rồi, ta chờ ở trên cây phía trước." Ngô Tà gật đầu: "Tôi sẽ tăng tốc." Nhìn chằm chằm hai chiếc xe tải của Thập Nhất Thương phía trước, chiếc xe bán tải vượt lên trước đối phương.

Trương Thụy Đồng và Ngô Tà cùng nấp trên cây.

Khi xe tải chạy qua, Ngô Tà trực tiếp nhảy xuống.

Trương Thụy Đồng theo sau cũng đồng thời đáp xuống nóc xe. 'Bành' một tiếng, Ngô Tà đáp xuống gây ra tiếng động lớn thu hút sự chú ý của tài xế.

Đối phương thấy bên trên có người, lập tức tăng tốc định hất Ngô Tà xuống. "Đừng trốn nữa, bị phát hiện rồi, tìm cách cướp xe để đi trực tiếp vào trong luôn." Cả quá trình này vốn dĩ cũng nằm trong sự sắp xếp của Ngô Nhị Bạch.

Hắn chưa bao giờ lo lắng việc sẽ thất bại, chỉ là khi vào trong có thể gặp rắc rối.

Ngô Tà đập vỡ kính cửa sổ, trực tiếp chui vào xe.

Cậu cầm dùi cui điện vật lộn với tài xế.

Trương Thụy Đồng lặng lẽ vào xe, thuận tay đánh ngất gã tài xế. "Lái xe đi." Nói xong hắn nấp ra phía sau, gã tài xế vốn lái xe bị lột sạch đồ để sang một bên.

Tiện tay Trương Thụy Đồng đưa ngón tay của gã tài xế qua: "Lát nữa sẽ có nghiệm chứng vân tay, cần dùng tay của hắn." Hắn còn nhìn lên xe, dán miếng bã kẹo cao su trong miệng lên camera.

Ngô Tà ngạc nhiên: "Trong xe cũng có camera à?" "Chuyện bất ngờ còn nhiều lắm!" Ở đó không chỉ trong xe có camera mà hầu như mọi nơi đều dày đặc camera.

Kho hàng trên mặt đất của Thập Nhất Thương thì còn đỡ, chứ kho hàng dưới đất thì bên trong đủ loại yêu ma quỷ quái tà túy đều có cả.

Ngô Tà điều chỉnh độ cao của mũ, bám sát chiếc xe phía trước.

Suốt dọc đường đi gần như không ai phát hiện ra dị thường.

Xe chạy đến lối vào Thập Nhất Thương.

Phía trước kiểm tra lối vào, có người thò đầu ra: "Vui lòng nghiệm chứng vân tay!" Hắn đưa máy nhận diện vân tay tới.

Ngô Tà bình tĩnh đón lấy, cầm lấy một bàn tay gã tài xế để tiến hành nhận diện. 'Tích tích tích'~ "Nghiệm chứng thất bại, vui lòng nghiệm chứng lại lần nữa!" Ở một gian phòng khống chế khác, có người phát hiện chiếc xe có gì đó không đúng. "Chiếc xe đó có vấn đề!" Bạch Hạo Thiên lập tức ra lệnh: "Chuyển camera trong xe xem thử." Hình ảnh được chuyển qua, hoàn toàn là một màu đen kịt.

Máy nhận diện vân tay đột nhiên thông báo 【 Nhận diện thành công 】, Ngô Tà thở phào nhẹ nhõm.

“Ách...” Tên nhân viên Thập Nhất Thương đang cởi trần bên cạnh đột nhiên tỉnh lại. 'Bốp', Trương Thụy Đồng trở tay giáng một chưởng đánh ngất hắn.

Ngay sau đó, bên tai đột nhiên vang lên âm thanh từ tai nghe của người nọ.

“Các bộ môn chú ý!

Các bộ phận chú ý!” “Khu Lục Hào có người đào tẩu!” “Yêu cầu tất cả mọi người giới bị...” Nghe thấy âm thanh này, Trương Thụy Đồng trực tiếp xoay người ngồi vào ghế phụ.

Tuy rằng đã thành công tiến vào Thập Nhất Thương, nhưng Ngô Tà đột nhiên giật nảy mình: “Trương gia, đừng trốn nữa, tôi bị người

ta phát hiện rồi!" Nhìn kỹ lại, Ngô Tà bỗng thấy một khuôn mặt xa lạ.

"...

Mặt nạ da người?" Trương Thụy Đồng đáp: "Ta đi vào sau này không tiện lộ mặt." Đợi lát nữa lúc quay về sẽ không còn phải lén lút như hiện tại.

"Có lẽ lúc nào tôi bị phát hiện nhỉ?" Ngô Tà vẫn còn mù mờ.

Chương 284

“Lúc nhận diện vân tay.” Trương Thụy Đồng liếc cậu một cái, lúc đó đi lấy dấu vân tay của người khác, trạng thái đó khiến người ta nhận ra điểm bất thường.

Trương Thụy Đồng cười nhạo: “Cậu thật sự nghĩ mình diễn giống sao?

Nói thật cho cậu biết, chú Ba của cậu đang ở trong này, muốn đưa ông ta ra thì phải đi vào.” Nghe thấy chú Ba đang ở đây, Ngô Tà lập tức dừng xe.

“Chú Ba?

Chú Ba tôi thật sự ở trong này?” Trương Thụy Đồng bảo cậu bình tĩnh: “Đừng hỏi nhiều, đợi sau khi ra ngoài rồi nói.” Hắn dùng tay chặn thiết bị giám sát trong xe, nhưng giám sát và ống nghe xung quanh đều có độ nhạy rất cao.

Chỉ cần nói chuyện, mọi nội dung đều sẽ bị người trong phòng giám sát Thập Nhất Thương nghe thấy rõ ràng.

Ngô Tà biểu thị đã hiểu.

“Tìm Béo trước đã.” Đúng lúc này, Ngô Tà đột nhiên đi về phía cửa sắt chính diện.

Cậu ra sức vặn công tắc trên cửa, cố gắng mở nó ra.

Trương Thụy Đồng nhắc: “Đừng đi bên đó, bên đó là thiết bị nghe sấm của gia tộc Dương Đại Quang.” Ngô Tà nhìn kỹ lại, quả nhiên là vậy.

Trương Thụy Đồng đột nhiên dừng lại, tai hắn nghe thấy tiếng người nói chuyện.

“Chuẩn bị khởi động quy trình tiêu độc!!” m thanh truyền tới từ phòng điều khiển Thập Nhất Thương.

Ngô Tà vừa đóng cửa lại, Trương Thụy Đồng liền nói: “Chuẩn bị tìm hướng hầm rượu, Béo đang ở trong hầm rượu!” Ánh mắt hắn hướng về phía kho hàng.

Ngô Tà nói: “Hỏng rồi, họ mở chế độ tiêu độc rồi.” Bên trong sử dụng phương thức phun sương thuốc và nhiệt độ cao để tiêu độc.

Ngô Tà lập tức né vào giữa.

Tay vịn cửa sắt bị đốt nóng đến mức gây bỏng.

Khí thể nhiệt độ cao xung quanh phun lên bộ Thủy Hỏa Y trên người họ.

Hầu như không có cảm giác gì nhiều, cùng lắm chỉ thấy có một luồng gió nóng thổi qua.

Ngô Tà nhìn chằm chằm đầy ngạc nhiên: “Không sao sao?” “Ta có Thủy Hỏa Y.” Trương Thụy Đồng vén áo mình lên.

Ngô Tà lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Hai người hoàn toàn biến mất khỏi màn hình giám sát.

Phía phòng điều khiển có người bắt đầu cuống cuồng.

Trong đó có tiếng một người phụ nữ liên tục giúp họ kéo dài thời gian.

Bên ngoài truyền đến âm thanh: “Mau tìm người ra cho tôi.” Người dẫn đội nhìn xung quanh, thấy trên lỗ thông hơi trên đỉnh có một sợi dây thừng đang buộc.

Xung quanh sương mù dày đặc.

Trương Thụy Đồng trong bóng tối nhanh chóng bắt lấy một tên,

đánh ngất đối phương rồi lột quần áo thay vào.

Chỉ trong chớp mắt, hắn và Ngô Tà đều đã mặc lên bộ đồng phục nhân viên Thập Nhất Thương.

"Cậu đi tìm Béo, ta đi tìm kho hàng!" Trương Thụy Đồng xoay người rời đi.

Bên ngoài đã khoác áo Thập Nhất Thương, phía trước hầm rượu có tiếng động.

Hắn chỉ đường cho Thiên Chân để cậu đi tìm Béo, còn mình trực tiếp tiến vào kho hàng.

Kho hàng này rất lớn, nhưng cũng chỉ là một trong số các kho của Thập Nhất Thương.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng reo hò vui mừng: "Chẳng lẽ là bạn của Tiểu Tam gia?" Tiểu Tam gia tự nhiên là Ngô Tà.

Theo lý mà nói, trong Cửu Môn chắc hẳn có không ít người coi Thiên Chân là thần tượng qua các sự tích anh hùng.

Ngô Tà quay lại, phía sau là một cô gái tóc ngắn đang đứng ngoan ngoãn.

Đó là Bạch Hạo Thiên, dáng người không cao, ngoại hình đơn thuần đáng yêu.

Nghe nói vì đào hôn nên mới trốn vào đây.

"Ta là bạn của Thiên Chân." Nhìn dáng vẻ này, Trương Thụy Đồng đoán chắc là sắp đến tiết mục xin chữ ký rồi.

"Có thể giúp em ký tên không?" "Ta sao?" Trương Thụy Đồng ngạc nhiên: "Ký tên?

Cậu nên sớm tìm bạn trai đi, nguyện vọng đó sẽ thành hiện thực." Hắn bước lên phía trước một bước, Bạch Hạo Thiên lập tức đỏ mặt.

“Người đâu mà đẹp trai thế!” Trương Thụy Đồng hỏi: “Đồ của Ngô Nhị Bạch vừa gửi vào để ở đâu?” Trên đường đi, Ngô Tà đồng thời nghe thấy tiếng sấm.

Nhưng kỳ lạ là những người khác đều không nghe thấy.

Hoặc có lẽ có liên quan lớn đến bì dũng (tượng da người).

Bì dũng trước đó vẫn bình thường, gần đây chắc là đã dính máu.

Theo cốt truyện nguyên tác, gần đây nó sắp ăn thịt người rồi.

“Không được không được, không thể được.” Thấy Trương Thụy Đồng muốn đi tìm bì dũng, cô lập tức chạy tới ngăn cản.

Chương 285

"Nếu mất một món đồ ở đây, danh tiếng trăm năm của nhà họ Bạch sẽ tiêu tùng mất!" Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, Trương Thụy Đồng nói: "Chỉ mượn dùng vài ngày, hai ngày sau sẽ trả lại." "Hoặc là gọi điện cho Ngô Nhị Bạch đi." Trương Thụy Đồng trực tiếp đưa điện thoại qua.

Đồ là Ngô Nhị Bạch gửi, dù có bao nhiêu năm đi nữa, chỉ cần có chứng từ thì có thể lấy đồ đi bất cứ lúc nào.

"Chỉ cần Ngô Nhị Bạch lấy đồ đi, mọi chuyện sẽ ổn thôi." Theo hắn biết, Ngô Nhị Bạch vốn dĩ cũng định ra tay.

Thấy Bạch Hạo Thiên ngăn cản, Trương Thụy Đồng đưa hai tay ra, theo bản năng che chắn.

Trương Thụy Đồng nói: "Đám bảo an này, ta chỉ cần một đêm là có thể khiến người ta dọn sạch kho hàng." Hắn lại nhìn chằm chằm vào Bạch Hạo Thiên nhỏ nhắn xinh xắn trước mặt: "Ngay cả cô, ta cũng có thể trực tiếp bê đi luôn." Bạch Hạo Thiên nghiến răng: "Bê em đi thì được, nhưng đồ bên trong thì không!" Cửa bên ngoài tiếp theo lại được mở ra, truyền đến tiếng của Béo.

"Trương gia, mau nhìn xem, chiếc máy bay bên này có gì đó không đúng!" "Khụ khụ khụ ~" Béo ôm lấy cổ, trông như sắp nghẹt thở.

Thấy chỉ có mình Béo, Trương Thụy Đồng hỏi: "Thiên Chân đâu?" Nếu là xác máy bay gặp sự cố đó, một mình Ngô Tà chắc có thể giải quyết.

Trương Thụy Đồng đi theo.

Phía sau Bạch Hạo Thiên có chút kinh ngạc hỏi: "Tiểu Tam gia ở

chỗ máy bay sao?" "Vị này là...?" Béo nhìn chằm chằm dò xét một hồi: "Huynh đệ này trông tuấn tú thật đấy!" Nhìn khuôn mặt trắng trẻo đó, trông cứ như phụ nữ vậy.

Trương Thụy Đồng đi đến trước xác máy bay.

Ngô Tà ho kịch liệt, mãi mới thuyên giảm.

"Thế nào rồi?" Ngô Tà thở hắt ra một hơi, nói: "Không có việc gì lớn, bề mặt máy bay có lượng lớn bào tử, người hễ tiếp cận thì bào tử sẽ chui vào đường hô hấp.

Phổi của tôi có vấn đề, có thứ gì chui vào là sẽ ho ra ngay." Trận ho kịch liệt vừa rồi trông như sắp ho ra cả phổi, bào tử càng không thể lưu lại bên trong.

Lời này cũng bị nhân viên Thập Nhất Thương trước màn hình giám sát nghe thấy.

Vấn đề làm khó Thập Nhất Thương nhiều năm qua cũng đã được giải quyết.

Thấy Ngô Tà định rời đi, Trương Thụy Đồng nói: "Cậu không thấy chiếc máy bay này hơi quen mắt sao?" Mấy người vừa đi vừa nói.

Bạch Hạo Thiên bên cạnh vốn định xin chữ ký, nghe vậy cũng tò mò.

Ngô Tà quay đầu nhìn xác máy bay một cái: "Chẳng lẽ tôi từng thấy rồi?" "Lúc nhỏ, khi cậu còn ở cùng với chú Ba!" Trương Thụy Đồng nhắc nhở.

Khi đó chắc là có người chết, Ngô Tà đã thấy qua.

Đó là lúc mới bắt đầu tiếp xúc với cuốn sổ tay của Ngô Lão Cẩu.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía Bạch Hạo Thiên hỏi: "Không

cần chữ ký nữa sao?" Ngô Tà nghe thấy có người là fan mình, lập tức bám vào giá hàng, thấp giọng tự đắc: "Tiểu Ca, thấy chưa, tôi cũng có fan đấy nhé~" - Béo hỏi: "Không đúng nha, fan sao lại đi sát Trương gia thế kia?" Bạch Hạo Thiên đột nhiên nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Trương gia?

Là Trương gia của Phật Gia trong Cửu Môn sao?" Nhà họ Bạch đời đời canh giữ Thập Nhất Thương, nghe theo mệnh lệnh của Phật Gia.

May mà ở đây không có giám sát.

Trương Thụy Đồng chớp chớp mắt, nói: "Đống đồ của Ngô Nhị Bạch ở đâu?" Bạch Hạo Thiên chỉ vào giá hàng thứ mười phía trước.

Ngô Tà lập tức đi tới, trong một chiếc hòm, cậu tìm thấy bì dũng.

Ôm lấy bì dũng, cậu chuẩn bị rời đi luôn.

"Chúng ta rời đi thế nào?" Ngô Tà đột nhiên có chút không phân biệt được đông tây nam bắc.

Trương Thụy Đồng đưa tay chỉ về phía sau: "Phía sau bên trái có lỗ thông hơi, có thể thông ra bên ngoài." Hắn có khinh thân thuật và súc cốt công, đi ra ngoài rất dễ dàng, chỉ có sắc mặt Béo là hơi khó coi.

Cô gái nhỏ nhìn chằm chằm vào bóng lưng họ rời đi đầy mới lạ, phía sau có người đang tìm kiếm.

Trong tai nghe của Bạch Hạo Thiên truyền đến âm thanh: "Sao lại thả đi?" "Bên phía Ngô Nhị Bạch tôi đã gọi điện thoại, ông ấy đồng ý cho lấy đồ đi!" Chủ nhân món đồ đã đồng ý, Thập Nhất Thương càng không có lý do để truy cứu.

Vừa rời đi, Trương Thụy Đồng tháo mặt nạ da người ra.

Ngô Tà đặt bì dũng ở ghế phụ.

Trương Thụy Đồng và Béo ngồi ghế sau.

Béo nói: "Lúc tôi bị kẹt trong hầm rượu, tiện thể hỏi người ta rồi, cái này gọi là bì dũng, một loại thứ rất âm tà." "Thứ này chuyên dùng để nuôi một loại gọi là sâu Thanh Phù." "Nuôi loại sâu đó làm gì?" "Tìm người." Trương Thụy Đồng đột nhiên nói: "Da đàn ông nuôi sâu đực, da đàn bà nuôi sâu cái." Ngô Tà đột nhiên thấy bì dũng cứ bám theo mình.

Trương Thụy Đồng tiếp tục: "Nếu nuôi Thanh Phù quá bảy đời, bản thân bì dũng tác dụng cũng cơ bản giống như Thanh Phù." Nghĩa là, bì dũng tương đương với một con sâu cái.

Béo dùng ánh mắt quái dị nói: "Tôi cũng nghe nói, Thanh Phù sâu cái thường giúp người ta trường thọ, sâu đực thì tổn thọ...", chằm chằm nhìn vào Ngô Tà vốn không còn sống được bao lâu, Béo nghi ngờ tình huống hiện tại có khả năng là do bị dính sâu.

Ngô Tà dừng xe, lật phía sau đầu của bì dũng nữ ra.

Ngoài những miếng kim loại treo bên trong, cậu tìm thấy một thứ nhăn nheo.

Nhìn thứ đó, Trương Thụy Đồng nhíu mày: "Lưỡi người, cầm cái này làm gì?" "Lưỡi người?" Cái lưỡi hoàn toàn khô khốc.

Nhìn thậm chí còn hơi không ra hình dạng cái lưỡi.

Trương Thụy Đồng: "Cái lưỡi này thời gian không lâu, chắc là lưỡi của một ai đó trong đội khảo cổ năm đó!" Ngô Tà và Béo lập tức bị dọa cho nhảy dựng.

"Chẳng lẽ chú Ba cắt lưỡi người ta bỏ vào?" Béo lại cảm thấy không khả năng, ai rảnh rỗi đi cắt lưỡi người khác chơi.

Nhưng đột nhiên nhìn về phía ghế phụ, hắn bị dọa khiếp vía: "Thiên Chân mau vứt thứ đó đi!" Cái bì dũng nữ đó đột nhiên xoay ngoắt 180 độ, giống như có một sức mạnh nào đó đang dẫn dắt.

Một tấm bì dũng như một loại động vật thân mềm nào đó, từ từ bò về phía Ngô Tà.

Bị một khuôn mặt quái dị như vậy chằm chằm nhìn, Ngô Tà lập tức kinh hãi ho liên tục.

Chương 286

"Cái quái gì thế này?" Nhìn toàn bộ bì dũng đột nhiên vặn vẹo.

Khuôn mặt bằng da đó bị kéo dài, hoàn toàn vặn vẹo thành hình dạng dài ngoằng như một con đỉa.

Trương Thụy Đồng nói: "Thanh Phù." Ngô Tà sửng sốt: "Thanh Phù không phải là sâu sao, da người cũng có thể biến thành sâu?" Trên tay đang cầm cái lưỡi đó, Béo đột nhiên nói: "Chết rồi chết rồi, phen này bị hại chết rồi!" "Thứ này biết ăn thịt người, người xưa chuyên dùng thứ này để hại người." Ngô Tà nhanh chóng chạy ra sau, mở cửa xe leo ra khỏi chiếc xe bánh mì.

"Thứ này biết hại người sao?" Cái thứ đó nhìn qua rõ ràng chỉ là một tấm da mà thôi.

Béo hét lớn: "Ăn thịt người đấy, nhìn cái lưỡi trong tay cậu xem, đó là đồ ăn thừa đấy!" Trương Thụy Đồng bước xuống xe, nhìn chằm chằm vào bì dũng đang bám theo.

Hắn cũng là lần đầu thấy loại quái vật tân kỳ này.

Ngô Tà mắng: "Tên Béo chết tiệt sao không nói sớm?" Nếu sớm biết thế này, cậu đã châm một mồi lửa đốt quách nó đi rồi.

"Không biết, cái thứ này nghe hiểu tiếng người, lại còn đặc biệt thù dai!" Béo càng lúc càng kích động.

Chỉ thấy cái bì dũng đó càng lúc càng lớn, cuối cùng cái miệng đó trông như một cái bao tải.

Toàn bộ bì dũng hầu như biến thành trạng thái gần như trong suốt.

Béo và Ngô Tà cả hai đều bị trực tiếp nhét vào trong.

Trương Thụy Đồng đưa tay chộp lấy, giữ chặt lấy bì dũng đang quấn Thiên Chân, độ kiên cố của nó vượt xa dự liệu.

"Không xong, thứ này càng thắt càng chặt, nó muốn ép chết tôi với Béo, sau đó từ từ tiêu hóa!" Cái lưỡi trước đó chắc cũng rơi vào tình cảnh này.

Đoán chừng quái vật không thích ăn lưỡi nên mới chỉ chừa lại mỗi cái lưỡi.

Sau đó, một người đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn sang: "Chơi lớn quá vậy?" Thấy Đại Kinh xuất hiện, Trương Thụy Đồng từ xa thấy một bóng người đỏ mặt nhìn chằm chằm bên này, sau đó xoay người chạy mất.

"Sáo Sáo không phải để chơi kiểu này đâu!" Đại Kinh cầm dao rạch một đường.

Phát hiện thứ này có phần dai chắc.

Trương Thụy Đồng rút đao trực tiếp rạch nát bề mặt bì dũng nữ.

Sau khi rạch mở, Ngô Tà và Béo cả hai đều ngất đi.

"Hai người họ dường như bị ngạt thở!" Đại Kinh đề nghị đưa vào bệnh viện.

Trương Thụy Đồng: "Không cần, để ta đưa đi là được." Nhìn trang phục của người nọ, giống như nhân viên Thập Nhất Thương.

Hắn trực tiếp lái xe rời đi.

Chuyện về Ngô Tà và Béo bị bì dũng quấn, chắc là đã dọa Bạch Hạo Thiên một trận khiếp vía.

Trong bệnh viện, Ngô Tà và Béo lần lượt tỉnh lại.

Vừa mở mắt, Ngô Tà lập tức ngồi dậy: "Tôi còn sống?" Trương Thụy Đồng nhìn vết thương trên tay vừa được mình xử lý.

Đoán là lúc ở Thập Nhất Thương bị quẹt trúng.

"Tất nhiên, nếu không cậu nghĩ mình đang ở đâu?" Trương Thụy Đồng tức giận nói.

Ngô Tà nhìn chằm chằm vào một đống đồ lớn bên cạnh, trông như một tấm màng nhựa màu giấy dầu.

"Quái vật chết hẳn rồi chứ?" Ngô Tà cảnh giác nhìn một cái.

"Chết thấu rồi." Bì dũng nữ không thể biến lại hình dạng ban đầu được nữa.

"Ban nãy là vì máu từ vết thương trên tay cậu dính vào bì dũng, nó mới đột nhiên muốn ăn thịt cậu!" Nếu không có máu, bì dũng nữ cùng lắm chỉ bám theo thôi.

Đã dính máu, nó lập tức biến thành quái vật ăn thịt người.

Nếu không có người bên cạnh kịp thời ra tay, Ngô Tà nghĩ chắc giờ này mình cũng chỉ còn lại mỗi cái lưỡi.

Sau đó hai người đi xem tình hình của Béo, cũng không khác Ngô Tà là mấy.

Ba người cùng nhau rời bệnh viện.

Lúc quay về, thuộc hạ của Ngô Nhị Bạch đột nhiên tới Ngô Sơn Cư.

Trên tay cầm điện thoại.

Ngô Tà cảnh giác hỏi: "Làm gì thế?" Trong điện thoại truyền ra giọng nói của Ngô Nhị Bạch.

"Thiên Chân, trước tiên dọn khỏi Ngô Sơn Cư đi, chú đã tìm cho cháu một công việc mới.

Chuyện cháu vào Thập Nhất Thương lấy đồ, chú đã biết, chuyện

không thể làm, làm rồi sẽ mất đi những thứ quý giá...” Trương Thụy Đồng nhận điện thoại: “Ngô Nhị Bạch, chuyện lần này không bỏ qua được đâu!

Chuyện Thiên Chân vào Thập Nhất Thương công tác cứ theo như cũ.” Kim thúc bên cạnh thì đờ người ra: “Nhị gia nhà tôi xưa nay nói một là một...” Trong điện thoại Ngô Nhị Bạch trầm ngâm một lát: “Nếu Trương gia đã lên tiếng, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không...” Kim thúc nhận điện thoại: “Alo, Nhị gia, thật sự không dọn đi sao?” Hắn cầm điện thoại xoay người đi ra ngoài, ra hiệu cho những người khác cũng đi theo.

Béo lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Ngô Sơn Cư tạm nghỉ kinh doanh mấy ngày, đúng lúc nhân thời gian này trang tu lại.” Ngô Tà nghe vậy không hiểu hỏi: “Vì sao nhị thúc lại bắt tôi vào Thập Nhất Thương công tác?” “Vào đó rồi cậu sẽ biết.” Trương Thụy Đồng còn gọi một cuộc điện thoại đi Kinh Đô.

Béo len lén nhìn một cái, lập tức trợn tròn mắt: “Điện thoại cho...

Bách Tuế Sơn?” Người trong miệng hắn chính là Trương Viết Sơn đã sống trăm tuổi.

Chương 287

Trương Thụy Đồng bảo người nọ sắp xếp cho mình vào Thập Nhất Thương.

Thập Nhất Thương tuy thuộc về toàn bộ Cửu Môn, nhưng xét cho cùng, nó thuộc về Trương gia.

Cúp điện thoại, vài phút sau, điện thoại nhận được tin nhắn.

Sáng mai sẽ cử người tới đón.

Nhìn tin nhắn, Trương Thụy Đồng nhếch mép, những ngày tới cũng phải ở trong Thập Nhất Thương rồi.

Hắn chắc chắn sẽ không giống như Thiên Chân, phải làm từ tầng thấp nhất, đi vào rồi bị chế ước đủ điều.

Trở lại Ngô Sơn Cư, Trương Thụy Đồng nhận điện thoại của Ngô Nhị Bạch.

"Trương gia, chuyện trước đó không sai, quả thực có kẻ lén lút bám theo Ách Nữ, không yên tâm nên tôi đã cho người âm thầm giải quyết rồi." Trương Thụy Đồng hỏi: "Ách Nữ hiện giờ đang ở đâu?" "Tôi cho người đưa cô ấy đi Lâm An rồi, cũng gần đó thôi, vừa mới xuất phát, qua một thời gian nữa sẽ có người phụ trách trị liệu cho cô ấy!" Trương Thụy Đồng nhàn nhạt ân một tiếng.

Ách Nữ không thể nói chuyện, việc liên lạc qua điện thoại dường như là bất khả thi.

Không trải qua một số chuyện, Ách Nữ đang đơn độc đi về phía đó.

Thông thoại xong, thấy Ngô Tà vẻ mặt trầm mặc từ bên ngoài về.

Trên tay cầm hai phong bưu kiện.

Hai phong giống hệt nhau, trong đó một phong đưa cho hắn, Trương Thụy Đồng nhận lấy xem qua một cái.

Bên trong chỉ có một tờ giấy, ba chữ "Thập Nhất Thương" hiện lên rõ ràng trên giấy.

Một phong là thông báo trúng tuyển, có thứ này có thể quang minh chính đại tiến vào Thập Nhất Thương trở thành một thành viên trong đó.

Đồng thời có một tờ thư gửi cho người phụ trách Thập Nhất Thương.

Vì Trương Thụy Đồng không muốn lộ thân phận, người của Trương gia đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ ở Thập Nhất Thương.

Ngô Tà: "Nhị thúc vừa gọi điện cho tôi, bảo vào Thập Nhất Thương công tác có thể giúp tôi sống lâu hơn." Nghe vậy, mọi thứ đều nằm trong dự liệu, Trương Thụy Đồng nói: "Đúng vậy, Tiểu Ca và chú Ba đều đang tìm cách để cậu tiếp tục sống tiếp." Ngô Tà gật đầu, trên tay cầm một cái túi, bên trong là phim chụp CT.

Không cần đoán cũng biết, phổi của cậu đang ác hóa.

Cũng chính vì vậy, Ngô Nhị Bạch càng không thể để cậu đi xuống sông ngầm lúc này.

"Ngày mai đi Thập Nhất Thương báo danh." Đi vào trong nhà, Béo đã không biết đi đâu mất.

Nhìn tình hình gần đây, đoán chừng là đi làm tóc rồi.

Khi biết Ngô Tà và Trương Thụy Đồng đều chuẩn bị vào làm ở Thập Nhất Thương.

Béo có chút không vui hỏi Ngô Tà vì sao không dắt mình theo.

Từ sáng sớm, ba người lái xe đến Thập Nhất Thương.

Béo hỏi: "Thập Nhất Thương làm việc ở tầng đáy phải đi giao hàng, một tháng lương năm vạn thì có mà giao đến hộc máu mất." Nhắm vào việc Thập Nhất Thương trả lương cao cho Thiên Chân, Béo cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Trương Thụy Đồng thì lại khác, lương tháng sáu vạn, yêu cầu cụ thể công việc phải làm.

"Không đúng nha, tôi vào Thập Nhất Thương, chẳng phải là hang hùm miệng cọp sao?" Ngô Tà cắn hạt dưa, nói: "Không đến mức đó, lần trước tôi đã làm sáng tỏ chuyện của Thập Nhất Thương rồi." Trương Thụy Đồng thuận tay bốc một nắm hạt dưa từ túi của Ngô Tà, vừa cắn hạt dưa vừa nói: "Chuyện với Thập Nhất Thương đúng là đã xong, nhưng chuyện với nhân viên bên trong thì mới chỉ vừa bắt đầu thôi." Nghe hắn nói vậy, khuôn mặt vốn đang tự tin của Ngô Tà lập tức viết đầy hai chữ 'hỏng bét'.

Trương Thụy Đồng tháo mặt nạ da người ra, trong mắt một số người ở Thập Nhất Thương, hắn là một người lạ mặt lần đầu tiên thấy.

Vừa mới đi tới, đã có người bước lên phía trước.

"Nơi này không cho phép tùy tiện đi vào." Phía sau Ngô Tà cầm thông báo trúng tuyển đi tới.

"Thập Nhất Thương mời tôi tới." Tờ giấy đó quá đỗi quen thuộc.

"Mời qua cửa sổ xuất trình offer." Mỗi một nhân viên Thập Nhất Thương sau khi trải qua nhiều năm khảo hạch, trước khi được phép vào Thập Nhất Thương đều sẽ nhận được một thông báo trúng tuyển như vậy.

Trương Thụy Đồng chỉ sang phía bên kia, bảo cậu mang thông báo

qua đó.

Béo muốn đi vào thì lập tức bị chặn lại.

“Không có offer thì không cho vào.” Trương Thụy Đồng nói với Béo: “Ta vào trong làm chút việc trước.” Ngô Tà kéo Béo sang một bên, khuyên nhủ vài câu, Béo mới chịu ngoan ngoãn ở lại bên ngoài.

Nhưng nhìn chằm chằm bóng lưng hai người, hắn ít nhiều vẫn thấy không yên tâm.

Tờ thông báo của Trương Thụy Đồng có chút khác với của Ngô Tà.

Lúc đối phương dẫn đường, thái độ cũng hoàn toàn khác biệt so với nguyên tác.

Sau đó đi vào bên trong, bước qua cửa sắt, một nhân viên Thập Nhất Thương dáng người không cao đang nghe điện thoại.

Người dẫn đường nói: “Tổ trưởng, có người tới!” Đối phương quay đầu lại, nhìn Ngô Tà với ánh mắt không mấy thiện cảm, sau đó nhìn Trương Thụy Đồng thì sắc mặt hơi hòa hoãn hơn một chút.

“Chào anh!” Ngô Tà cất tiếng chào.

“Đã xác thực chưa?” Vị tổ trưởng hỏi một câu.

“Đúng vậy, đã xác thực rồi.” Hắn cầm điện thoại tiếp tục thông thoại, sau đó tự mình đi về phía trước.

Sau khi đẩy một cánh cửa bên trong ra, nghe điện thoại xong, hắn nói với Trương Thụy Đồng: “Có thể vào trước được rồi, đi thẳng tới gặp quản quản Bạch báo danh.” “Đi theo tôi.” Nhân viên dẫn đường tiếp tục đi phía trước.

Chương 288

Đi thẳng tới văn phòng riêng của Bạch Hạo Thiên.

Lúc vừa vào, Trương Thụy Đồng nghe thấy người ở cửa báo cáo lên cấp trên.

Đoán chừng giờ này Bạch Hạo Thiên đã biết rồi.

Khi bước vào văn phòng, Tiểu Bạch đang quay lưng về phía cửa.

"Bạch chủ quản, người đã dẫn tới, nếu không có việc gì tôi xin phép đi trước." Bạch Hạo Thiên xua tay bảo người nọ rời đi.

Rồi cô quay người lại, nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng: "Trương gia?" "Cô biết ta sao?" Bạch Hạo Thiên lắc lắc tờ thông báo và thư giới thiệu trên tay.

"Người ở cùng với Tiểu Tam gia, lại có thể trực tiếp trở thành phó chủ quản của em, chỉ có thể là Trương gia thôi." Cô cười rạng rỡ nói: "Vả lại, người sáng lập Thập Nhất Thương cũng họ Trương mà." Nghe Tiểu Bạch nói vậy, Trương Thụy Đồng bật cười: "Cô nói đúng, không sai.

Ta vào Thập Nhất Thương có việc quan trọng cần làm." Bạch Hạo Thiên ưỡn ngực: "Có gì em có thể giúp được không?" Trước đó cô luôn ngưỡng mộ sự tích của Ngô Tà, đồng thời cũng cảm thấy hiếu kỳ với Trương Thụy Đồng - người tham gia vào đó nhưng lại vô cùng thần bí.

Khi biết hắn dễ dàng trở thành phó chủ quản, cô càng tò mò về Trương Thụy Đồng hơn.

Trương Thụy Đồng: "Tiểu Bạch, ta vừa tới, không phiền cô dẫn ta đi xem Nhất Khu chứ?" Lúc này, chắc là Ngô Tà đang bị đồng

nghiệp ở khu tân thủ bài xích.

Nghe Trương Thụy Đồng gọi là Tiểu Bạch, Bạch Hạo Thiên mỉm cười gật đầu: "Đi theo em." "Đinh chủ quản đang tập hợp tân nhân ở bên ngoài để huấn thị!" Đi trên hành lang tầng hai, nhìn xuống dưới là toàn bộ nhân viên bình thường tầng một của Thập Nhất Thương.

"Mọi người hoan nghênh đồng nghiệp mới!" Tất cả nhân viên tầng một đều được tập trung bên dưới.

Đinh chủ quản đứng ở hành lang đối diện, tay cầm bộ đàm.

Tóc tuy dày nhưng có rất nhiều tóc trắng, Trương Thụy Đồng đặc biệt nhìn vào huy chương đẳng cấp của ông ta.

Bạch Hạo Thiên giải thích: "Đó là huy chương đại diện cho cấp bậc nhân viên, đẳng cấp của ông ta là L14." Trương Thụy Đồng nhìn vào trước ngực mình.

L8, so với Đinh chủ quản thì còn kém khá xa.

Còn Ngô Tà tạm thời ngay cả đẳng cấp cũng chưa có, cũng chẳng khác gì những tân nhân khác.

Nhưng trong hai bộ môn của Thập Nhất Thương, bộ phận vận hành tuy không có thực quyền nhưng lại phụ trách giám quản bộ phận đặc biệt.

Đối với việc làm sự sắp tới ở Thập Nhất Thương, bấy nhiêu cũng đủ rồi, có quyền tự do ra vào mà Ngô Tà tạm thời chưa có.

Đinh chủ quản cười híp mắt bước tới: "Đại bộ phận mọi người ở đây tôi đã quan sát ròng rã ba năm...

Quy tắc đầu tiên khi làm việc ở Thập Nhất Thương là cấp dưới không được truy hỏi logic hành sự của cấp trên." Ông ta nghiêm lệ nói: "Một khi vi phạm quy tắc, bất kể lý do gì, lập tức khai trừ." Còn

hướng xuống dưới hét lớn: “Lý Giai Nhạc!” “Làm hai trăm cái chống đẩy.” Lý Giai Nhạc lập tức bước ra.

Lúc Trương Thụy Đồng ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh mắt hắn mang theo sự đố kỵ và phẫn hận.

Lý Giai Nhạc chấp nhận mệnh lệnh, trực tiếp bắt đầu chống đẩy.

Thấy Đinh chủ quản từ tầng hai đi xuống.

“Thập Nhất Thương không có lợi lộc dư thừa, không có hối lộ gian trá, vì cuộc sống ở đây rất đơn giản...” Khi Lý Giai Nhạc làm được 50 cái, Đinh chủ quản hô dừng.

Trương Thụy Đồng đứng ở tầng hai xem họ Đinh đang ra oai với tân nhân.

Ngay sau đó mười mấy người bên dưới bị yêu cầu lập tức chống đẩy.

Bạch Hạo Thiên nói: “Đối với họ, lời của Đinh chủ quản chẳng khác nào thánh chỉ, nhưng với anh thì chúng ta cùng cấp.” Trương Thụy Đồng trực tiếp xuống lầu.

Thấy Đinh chủ quản đứng trước mặt Ngô Tà: “Xem ra Ngô tiên sinh không có hứng thú với Thập Nhất Thương cho lắm?” “Xin lỗi, tôi chợt nhớ ra mình là phú nhị đại, có gia sản cần kế thừa, tôi đi trước đây!” Ngô Tà thấy thế trực tiếp xoay người định bỏ đi.

Trương Thụy Đồng và Bạch Hạo Thiên trực tiếp đi ngang qua.

Đinh chủ quản là chủ quản bộ phận đặc biệt, không có quyền quản lý bộ phận vận hành, hai bên vốn là quan hệ đối địch.

“Vị này chắc là phó chủ quản mới nhậm chức nhỉ!” Đinh chủ quản cười chào một tiếng.

Trương Thụy Đồng liếc mắt nhìn một cái, trực tiếp xoay người đi

ra ngoài.

Biểu cảm của Đinh chủ quản lập tức cứng đờ.

Bạch Hạo Thiên bên cạnh suýt chút nữa thì phì cười.

Đinh chủ quản ở Thập Nhất Thương nói một là một, nào có ai dám vô lễ như vậy.

Ngô Tà vừa đi tới cửa, điện thoại nhận được tin nhắn.

Một người tên Vương Quân Nghĩa đã gửi tin tới.

Thông báo rằng Ngô Tam Tỉnh từng ở trong Thập Nhất Thương.

Trương Thụy Đồng nói: "Chú Ba trước đó bị uy hiếp, bị yêu cầu biến thành một kiện hàng hóa được lưu giữ trong Khu Tử Đương của Thập Nhất Thương." Nghe lời Trương Thụy Đồng, tính hiếu kỳ của Ngô Tà càng trở nên nặng nề hơn.

"Chú Ba tôi vào đây để làm gì?" Trương Thụy Đồng chỉ vào tai: "Ở trong này nghe sấm!" "Đáp án cụ thể, cần phải đi tìm." Để có thể tiếp tục ở lại Thập Nhất Thương tìm chân tướng, Ngô Tà xoay người, lại đi ngược trở về theo lối cũ.

Ngô Tam Tỉnh trong những năm ở đây, có thời gian để ghi hình lại.

Một số thứ cơ bản đều được bảo tồn trong tay người tên Vương Quân Nghĩa kia.

Sau khi Ngô Tà quay lại, Đinh chủ quản nói với Lý Giai Nhạc: "Giao cho cậu đấy." Đối với một người không chịu vào khuôn khổ như Ngô Tà, Đinh chủ quản vô cùng không thích.

Có Trương Thụy Đồng ở đây hắn không dám ho he, Đinh chủ quản không quản được, chỉ có thể lấy Ngô Tà ra làm bia đỡ đạn.

Chương 289

Lý Giai Nhạc hung hăng nhìn chằm chằm Ngô Tà, lại nhìn sang Trương Thụy Đồng.

Lão Ngư với thân hình phì nộn bên cạnh thì thầm: "Chủ quản, chúng ta không động được hắn, chẳng lẽ không động được Ngô Tà sao?" Lão Ngư cười âm hiểm.

Trương Thụy Đồng đột nhiên nói: "Lão Ngư, Lý Giai Nhạc, nằm xuống làm hai trăm cái chống đẩy cho ta!" Lão Ngư bỗng ngây người tại chỗ.

Vốn định ở lại xem náo nhiệt, không ngờ họa từ trên trời rơi xuống.

"Sao thế, lời ta nói không có tác dụng à?" Dù sao cũng là phó chủ quản, theo quy tắc ở đây, nếu không làm theo sẽ bị khai trừ ngay lập tức.

Quy tắc ở đây đơn giản nhưng cũng rất bá đạo.

Lão Ngư và Lý Giai Nhạc chỉ đành lập tức bắt đầu chống đẩy.

Tuy trong lòng đầy oán hận nhưng không dám hé răng nửa lời.

Trương Thụy Đồng bảo Ngô Tà dời bước ra chỗ khác nói chuyện.

"Đẳng cấp của ta hiện giờ đều quá thấp, phải đi làm Nha Quái thì mới có khả năng nhanh chóng thăng cấp được!" Nghe Trương Thụy Đồng nhắc tới 'Nha Quái', mắt Bạch Hạo Thiên đột nhiên trợn tròn nhìn hắn, hàng lông mi dài chớp chớp liên hồi.

"Hình như anh hiểu biết không ít về chuyện trong Thập Nhất Thương nhỉ?" Ngô Tà kỳ quái nói: "Biết thì có gì lạ, Trương gia chúng tôi biết nhiều chuyện lắm đấy!" Trong lời nói mang theo vài phần nể

phục chân thành.

Bạch Hạo Thiên mím môi giải thích: "Tiểu Tam gia, anh không biết đấy thôi.

Ở Thập Nhất Thương có quy định rõ ràng, không được tiết lộ thông tin bên trong ra ngoài, nếu không sẽ lập tức bị trục xuất." Cô nhìn sang Trương Thụy Đồng, luôn cảm thấy trong Trương gia có người đã nói cho hắn biết.

Ngô Tà nhìn thoáng qua đôi giày của Lão Ngư, bảo hắn cởi ra đặt giữa hai người.

Từ trong giày lập tức tỏa ra một mùi hương "nồng nàn".

Hắn buồn cười liếc nhìn một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Nhìn cử động này, Trương Thụy Đồng nhớ trong cốt truyện gốc, chính tên Béo đó đã làm chuyện tương tự với Ngô Tà.

Vì một số nguyên nhân mà hắn đã khiến mọi chuyện đảo lộn.

Bạch Hạo Thiên nói: "Phải đi làm thủ tục nhập chức trước đã thì mới thực sự là nhân viên của Thập Nhất Thương." Trương Thụy Đồng đi vào bên trong, hai bên lối đi mỗi bên đứng một hàng người.

Đi sâu vào trong, có rất nhiều người cầm giấy tờ đang xếp hàng.

Bạch Hạo Thiên giới thiệu: "Phía trước bên trái là bộ phận đặc biệt, bên phải là bộ phận vận hành." Vừa nói xong, cô bảo Trương Thụy Đồng: "Những việc này anh không cần phải làm đâu." Lúc xoay người, phía trước có một tráng hán khôi ngô, cầm tờ thông báo đưa cho cô.

Đồng thời bảo cô đi sang bộ phận vận hành xếp hàng.

Nhìn chằm chằm điện thoại của Ngô Tà, tên Vương Quân Nghĩa kia quả nhiên lại gửi tin nhắn tới.

Đang trực tiếp giúp đỡ.

Trương Thụy Đồng từ xa quan sát, thấy những người đó đều đang xếp hàng, tuy cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng trong lòng lại thấy rất thanh thản.

Trong Thập Nhất Thương có phương thức quản lý rất cổ xưa.

Đợi sau khi Ngô Tà bái tế xong bức tượng đồng bên trong, đang định đi về hướng bộ phận vận hành.

Phía sau đột nhiên có người đi tới: "Đợi một chút!" Ngô Tà nhìn kỹ, người này dường như chính là kẻ hôm nọ lẻn vào kho hàng bị mình đánh ngất.

Vừa vào đã gặp hai kẻ thù, nếu không phải bị cố ý sắp xếp thì chuyện này có chút quá trùng hợp.

Lại nhìn tin nhắn điện thoại vừa nhận được.

Ngô Tà đang bận rộn nhập chức, vừa mới bị người ta nhắm vào rồi.

Ngô Tà thừa cơ nói nhỏ với hắn.

Theo tình hình bên đó, e rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Trương Thụy Đồng nhìn một cái, chậm rãi gật đầu nói: "Muốn tìm ra lộ tuyến thực sự không dễ dàng như vậy." Huống hồ đối với sông ngầm đều có một sự ám ảnh lớn.

Ngô Tà cũng cảm thấy đúng là như vậy nên không thảo luận chuyện này nữa.

Ngô Tà và Trương Thụy Đồng mỗi người đều nhận đồng phục và huy chương.

L1 là đẳng cấp hiện tại của Ngô Tà.

Đẳng cấp chỉ có thể dựa vào việc leo lên từng bước một, phương pháp nhanh nhất là làm Nha Quái.

Theo ký ức, Trương Thụy Đồng đã thay quần áo xong.

Biết được Ngô Tà bị một nhân viên cấp hai dẫn đi, tới khu nhận hàng trở thành trợ lý cấp một chạy việc vặt.

Bạch Hạo Thiên dường như đã đợi sẵn từ lâu.

"Anh thật sự định trở thành Nha Quái sao?" Cô có chút lo lắng, dù sao những sự kiện tâm linh không ai giải quyết được thường rất nguy hiểm, thậm chí đã hại chết mấy mạng người.

Trương Thụy Đồng: "Yên tâm, ta tự có chừng mực, chẳng lẽ không giới thiệu cho ta về Thập Nhất Thương trước sao?" Hiện tại do Bạch Hạo Thiên trực tiếp quản lý, tự nhiên cô cũng trở thành nhân viên cũ dẫn dắt.

"Đi theo em!" Bạch Hạo Thiên dẫn hắn tới khu mã hóa.

Trên đỉnh đầu là những điểm sáng như ngàn sao lấp lánh, bên dưới các kệ hàng hầu như không nhìn rõ hàng hóa cụ thể.

Chương 290

“Thập Nhất Thương bảo tôi mã hóa trong bóng tối sao?” Bên trong đột nhiên truyền ra giọng của Ngô Tà.

Nhưng Trương Thụy Đồng không thuộc bộ phận đó, không cần phải đi giao hàng.

Nhanh chóng nhóm của Ngô Tà bị dẫn đi, trợ lý chạy việc vặt không có tư cách trực tiếp mã hóa.

Bạch Hạo Thiên nhìn thời gian: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta tới thực đường ăn cơm thôi!” Nghe nói đi thực đường, Trương Thụy Đồng đột nhiên hiểu ra ánh mắt của những nhân viên Thập Nhất Thương vừa rồi.

Với tư cách là tân nhân, thái độ của đám nhân viên cũ đối với hắn và Ngô Tà cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Bạch Hạo Thiên nhắc nhở: “Vừa rồi em thấy rất nhiều người nhìn anh với ánh mắt không mấy thiện cảm, cẩn thận một chút!” Đội mũ lên, Trương Thụy Đồng nói: “Yên tâm đi, người cần cẩn thận là họ mới đúng.” Thứ nhất là vì hắn có đẳng cấp cao hơn đám người đó, xác suất bị đuổi khỏi Thập Nhất Thương là rất thấp.

Bước vào thực đường, Bạch Hạo Thiên đi phía trước lấy cơm, hắn theo sau.

Ngô Tà cũng vừa vặn bước vào thực đường.

Tất cả mọi người có mặt tại đó nhìn hai người với ánh mắt kỳ quái như nhau.

Trương Thụy Đồng cầm khay lấy một phần sườn kho, người phía sau liền chen lấn.

Hắn liếc nhìn một cái rồi trực tiếp đi chỗ khác.

Bạch Hạo Thiên có chút ngượng ngùng nói: "Trong Thập Nhất Thương không có quy định lấy cơm phải ưu tiên cấp trên, cho nên..." Không sao, sự tranh giành ngầm ở đây bắt đầu từ bây giờ.

"Tên là gì?" Trương Thụy Đồng nhìn người nọ hỏi một câu.

"Đỗ Chính Thanh!" Trương Thụy Đồng ra lệnh: "Nằm xuống làm ba trăm cái chống đẩy, làm xong mới được ăn cơm." Sau đó hắn liếc nhìn một cái rồi tiếp tục lấy cơm.

Ngô Tà theo sau lấy cơm, nhìn Đỗ Chính Thanh đang chống đẩy phía sau mà trong lòng đầy ngưỡng mộ.

Ba người ngồi cùng một bàn ăn cơm, Ngô Tà hỏi: "Tôi muốn thăng lên L4 trong thời gian ngắn.

Chẳng lẽ chỉ có thể thông qua việc làm Nha Quái sao?" Bạch Hạo Thiên: "Đúng, chỉ có giải quyết được những sự kiện tâm linh của Nha Quái mới có cơ hội thăng tiến nhanh chóng, nhưng..." Lời chưa nói hết, Ngô Tà đã hạ quyết tâm.

Trương Thụy Đồng nói: "Đợi ăn xong, dẫn ta đi xem sự kiện tâm linh đó!" Nghe nói chỉ đi xem, Bạch Hạo Thiên nghiến răng gật đầu: "Đã thỏa thuận rồi nhé, chúng ta chỉ đi xem thôi!" Trong ấn tượng của cô, những thứ đó vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

Bạch Hạo Thiên xoay người dẫn họ tới kho hàng.

"Thập Nhất Thương trước đây từng trải qua biến cố trọng đại, nhiều nơi đã bị bỏ hoang.

Hiện tại khu vực sử dụng chỉ chiếm khoảng 30% diện tích ban đầu, kho hàng phía trước là mới xây sau này." "Ngô Tà!" Tổ trưởng của Ngô Tà là Hắc Bát đột nhiên từ bên ngoài bước vào.

“Hôm nay đi theo tôi ra ngoài mã hóa.” Ngô Tà chỉ tay vào Trương Thụy Đồng và Bạch Hạo Thiên bên cạnh: “Nhưng tôi đang ở cùng hai vị chủ quản...” Hắc Bát đút tay vào túi, quát lớn: “Quy tắc Thập Nhất Thương là chấp hành không tìm lý do, sai lầm không tìm cớ, mau đi!” Hắn còn hung hăng liếc nhìn Trương Thụy Đồng một cái: “Bộ phận đặc biệt của tôi ra ngoài làm việc, chủ quản cũng không có quyền can thiệp.” Lúc nhìn sang Bạch Hạo Thiên, cô có chút khó xử gật đầu.

“Em ở Thập Nhất Thương không có quá nhiều thực quyền, cho nên...” Thấy cô khó xử, Trương Thụy Đồng cũng không muốn làm khó người khác.

Trương Thụy Đồng kéo cô sang một bên hỏi: “Chuyện đó cô không quản được, nhưng quản tên Hắc Bát này thì chắc không vấn đề gì chứ?” Bạch Hạo Thiên đột nhiên trợn tròn mắt: “Tất nhiên rồi, chức trách của em là giám sát bộ phận đặc biệt.” Cô tuy không có quyền quản sự nhưng có quyền quản người.

Trương Thụy Đồng quay người cười âm hiểm nói: “Ai bảo ta muốn quản chuyện mã hóa?” “Hắc Bát, nằm xuống làm năm trăm cái chống đẩy, bao giờ làm xong thì bao giờ mới được đi mã hóa!” Hắn còn vỗ vỗ vai Hắc Bát.

Ngô Tà cũng thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ Trương gia!” Trương Thụy Đồng nói: “Không cần cảm ơn ta, trước tiên giải quyết chuyện tâm linh kia mới là khẩn yếu nhất.” Vốn dĩ hắn cũng chẳng muốn quản sự, nhưng tên Hắc Bát này quá không giữ thể diện, rõ ràng là muốn vỗ mặt hắn.

Bạch Hạo Thiên nói: “Hắc Bát cũng là thấy đẳng cấp của anh quá thấp, nếu không hắn cũng chẳng dám kiêu ngạo như vậy.” Ngoài ra có một điểm nữa, Hắc Bát là người của Đinh chủ quản.

Cho nên mới khắp nơi nhắm vào Ngô Tà.

Ngô Tà đi theo rời đi, vừa đi vừa hỏi: "Tôi phải tìm cách nâng cao đẳng cấp thật nhanh mới được." Nếu không cứ như thế này không biết còn bị đám tép riu kia nhắm vào đến lúc nào.

Bạch Hạo Thiên nói: "Vậy thì chỉ có cách làm Nha Quái thôi." "Dễ dàng như vậy sao, chắc chắn là đặc biệt khó khăn và nguy hiểm rồi?" Trên đời không có bữa trưa nào miễn phí, Nha Quái thăng cấp nhanh thì rủi ro chắc chắn cũng không nhỏ.

Bạch Hạo Thiên gật đầu nói: "Đúng là vậy." "Hàng hóa đều được để vào kho từ thời kỳ đầu, đến tận bây giờ vẫn không có cách nào giải quyết." Thực ra cũng không chỉ có mỗi lợi ích thăng cấp.

Cô lại lần nữa nhắc nhở: "Những người làm Nha Quái đều khó mà kiên trì được lâu." "Trong Thập Nhất Thương có năm đại sự kiện tâm linh khó nhằn nhất, vô cùng thần bí và khó giải quyết." Trương Thụy Đồng càng nghe càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Nghe lời cô nói cứ như đang dùng khích tướng kế vậy.

"Nghe ý của cô, có vẻ rất hy vọng ta đi làm Nha Quái nhỉ?" Vì sao cô lại sùng bái Ngô Tà, chẳng phải vì trước kia cậu đã giải quyết được rất nhiều vấn đề mà người thường không giải quyết được sao.

Nha Quái cũng có tính chất tương tự.

Ngô Tà cũng cười nói: "Vậy rốt cuộc cô muốn tôi đi làm Nha Quái hay không đây?" Trong lời nói của cô hoàn toàn là những ám thị điên cuồng thúc giục họ đi làm Nha Quái để thăng cấp.

Bạch Hạo Thiên nói: "Em đương nhiên là hy vọng anh đừng đi làm Nha Quái rồi!" Trương Thụy Đồng nói: "Đừng nói nữa, dẫn ta đi xem năm đại sự kiện tâm linh đó trước đi." Cái gọi là thần ma quỷ quái từ trước đến nay hắn đều không sợ, huống hồ năm đại sự kiện kia bản thân nó đã có uẩn khúc.

Bạch Hạo Thiên cũng đồng ý rất sảng khoái.

Người phụ trách dẫn họ đi xem là Đinh chủ quản của bộ phận đặc biệt.

Nghe thấy cả hai đều muốn làm Nha Quái, Đinh chủ quản vô cùng kinh ngạc.

Ông ta dẫn hai người vào kho hàng.

Trong đó có một kệ hàng được che bằng lồng kính, bên trên đặt một cái bình có hình dáng kỳ quái.

Trên đó có năm khuôn mặt quỷ kỳ dị.

“Một trong năm đại sự kiện tâm linh sao?” Ngô Tà nhìn chằm chằm vào thứ trước mắt.

Trương Thụy Đồng nói: “Đây chẳng phải là Hồn Bình sao?” “Đúng vậy, quả không hổ danh người của Trương gia, nhìn ra ngay đây là đồ tùy táng.” Đinh chủ quản đút tay vào túi bước lên phía trước: “Thứ này còn gọi là Cốc Thương Quán, dùng để đựng ngũ cốc, phòng trường hợp linh hồn người chết sẽ bị đói.” Đinh chủ quản chỉ vào Hồn Bình: “Thứ này, trừ việc điêu khắc tinh xảo ra thì chẳng có gì đặc biệt cả.” “Nhưng kỳ lạ ở chỗ, nó có thể tụ nước.

Chương 291

Lúc tôi tìm thấy nó, xung quanh đều ướt đẫm, cái thứ này... là đại hung!!" Biểu cảm của ông ta lập tức trở nên nghiêm túc, trông như sắp kể một số truyền thuyết khủng khiếp nào đó.

Trương Thụy Đồng nói: "Có phải vì trước đó ba nhân viên Thập Nhất Thương đã lần lượt bỏ mạng không?" "Đúng vậy." Đinh chủ quản nói: "Cả sáu người từng chạm vào Hồn Bình đó đều lần lượt tự sát, từ đó về sau không còn ai dám đụng vào nó nữa!" "Thế nào, làm Nha Quái là một chức vị cần nhiều kinh nghiệm công tác, tôi khuyên hai người đừng có đâm đầu vào chỗ xui xẻo đó..." Nghe vậy, Trương Thụy Đồng cười cười nói: "Đinh chủ quản chắc không phải vì sợ chết nên năm đó mới không tiếp tục điều tra chuyện này chứ?" Bị nói trúng tim đen, Đinh chủ quản lập tức thu lại nụ cười giả tạo trên mặt: "Các người không sợ chết sao?" Ngô Tà lập tức đáp: "Sợ chứ, tôi đương nhiên là sợ, nhưng không nên vì sợ mà không làm!" Trương Thụy Đồng nói: "Đinh chủ quản không phải đang lo lắng ta điều tra ra sự việc có liên quan đến ông đấy chứ?" Đinh chủ quản lộ ra nụ cười nghề nghiệp giả tạo: "Thật là tinh quái!" Nói rồi liền trực tiếp xoay người rời đi.

Bạch Hạo Thiên nhìn bóng lưng Đinh chủ quản rời đi với vẻ mặt đầy khinh bỉ.

Ngô Tà hỏi: "Lời ông ta nói là thật sao?" Trương Thụy Đồng đáp: "Ông ta nói đúng, vì cái bình này quả thực đã khiến sáu người liên tục bỏ mạng." Lại nghe Bạch Hạo Thiên nói tiếp: "Trong Hồn Bình giống như có linh hồn được nuôi dưỡng bằng tiền lương, Hồn Bình nhốt linh hồn ở bên trong, nên còn được gọi là thuật Cái Linh (nhốt hồn)." Trên Hồn Bình có dán vài lá bùa chú.

Trương Thụy Đồng hỏi: “Hiện giờ có tài liệu về cái Hồn Bình này không?” “Trong phòng lưu trữ đều có cả.” Bạch Hạo Thiên chỉ về hướng phòng lưu trữ.

“Giao hết cho Thiên Chân đi.” Trương Thụy Đồng chỉ tay vào Ngô Tà bên cạnh.

Những thông tin cần biết hắn đều đã nắm rõ.

Chỉ là đằng sau Hồn Bình này định không phải là quỷ hồn gì cả, mà là có người cố ý làm vậy.

Bạch Hạo Thiên kỳ quái hỏi: “Anh không định xem tài liệu sao?” Không xem tài liệu mà muốn làm rõ sự kiện tâm linh này, không những vô cùng nguy hiểm mà xác suất giải mã được cũng rất thấp.

Hắn trực tiếp đưa tay định mở tủ kính ra.

“Anh làm gì thế?” Bạch Hạo Thiên lập tức bị dọa cho nhảy dựng.

Trương Thụy Đồng: “Không phải bảo hồn phách sẽ tụ nước sao?” “Thiên Chân đi lấy một bình nước tới đây.” Hiện tại phải phá bỏ tầng lừa bịp đầu tiên của cái gọi là hồn phách này.

Ngô Tà nhìn biểu cảm của hắn, luôn cảm thấy hắn vô cùng tự tin.

“Trương gia, chuyện tâm linh này, anh đã có manh mối rồi sao?” Nếu chuyện này được Trương Thụy Đồng giải quyết, thì họ sẽ phải tiếp tục đi tìm những sự kiện tâm linh khác.

Ngô Tà từ bên ngoài mang về một bình nước.

Bạch Hạo Thiên nói: “Nếu giải quyết được sự kiện tâm linh này, đẳng cấp của anh có lẽ sẽ được thăng tiến ngay lập tức!” Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu.

Tên Vương Quân Nghĩa kia, kẻ đứng sau hắn chính là những cao tầng đang ẩn nấp trong bóng tối của Thập Nhất Thương.

Những kẻ đó bình thường ẩn mình rất kỹ, lần này đoán chừng muốn mượn tay hắn để giải quyết những chuyện cũ rếch tồn đọng bấy lâu nay.

Trương Thụy Đồng vừa mở tủ kính ra, Bạch Hạo Thiên lo lắng nói: "Đừng đứng quá gần, nếu không có khi chết thật đấy!" Sáu người tiếp xúc trước đó đều đã lần lượt bỏ mạng, không thể không khiến người ta tin rằng đằng sau Hồn Bình thực sự có quỷ.

Trương Thụy Đồng cầm bình nước đi tới: "Không phải bảo nó có thể tụ nước sao?" Nhìn chằm chằm vào bình nước, ba người đều có thể nhìn thấy rõ ràng, Hồn Bình hoàn toàn không hề tụ nước.

Bạch Hạo Thiên đề nghị cứ giấu đi trước, lát nữa xem tình hình thế nào.

Đợi khoảng nửa tiếng đồng hồ trong kho hàng.

Nước vẫn còn đó.

Nhìn chằm chằm Hồn Bình, ban đầu Ngô Tà định đập nát nó.

Trương Thụy Đồng đã trực tiếp ngăn lại.

Hắn đại khái đã biết bí mật ẩn sau Hồn Bình.

Nhưng nếu đập vỡ nó rồi lại phải dán lại thì thật là lãng phí thời gian.

Lúc quay về, Trương Thụy Đồng bảo Bạch Hạo Thiên tìm một con chó.

Bạch Hạo Thiên bế tới một con chó Pug nhỏ xíu.

Trương Thụy Đồng bất lực nói: "Ta bảo tìm một con đại cẩu hung mãnh, cô lại tìm con này..." Bạch Hạo Thiên bế con chó, cười nói: "Tìm được chó là tốt rồi, dùng tạm đi mà." Trương Thụy Đồng cũng chỉ đành bất lực đồng ý.

Hắn bảo Bạch Hạo Thiên đặt con chó trực tiếp vào trong Hồn Bình.

Bạch Hạo Thiên lo lắng nói: "Con chó đáng yêu thế này, cho vào trong liệu có làm sao không...", "Yên tâm đi, ta bảo đảm con chó này sẽ không có việc gì." Sau khi cho con chó vào, chuyện kỳ quái đã xảy ra.

"Nước kìa?" Bạch Hạo Thiên nhìn chằm chằm vào những khuôn mặt người được phù điêu trên Hồn Bình.

Từ mắt và miệng của những khuôn mặt đó đều bắt đầu trào nước ra.

Hồn Bình quả thực hiện lên vẻ quỷ dị.

"Chuyện này là sao?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn chằm chằm Hồn Bình.

Trương Thụy Đồng mở Hồn Bình ra nói: "Hồn Bình chỉ khi bên trong có vật sống thì mới trào nước ra như vậy." Kinh qua lời giải thích này, Ngô Tà cũng lập tức hiểu ra.

"Ý anh là, trong Hồn Bình trước đó luôn có vật sống sao?" "Là người." Trương Thụy Đồng chỉ vào kích thước của Hồn Bình nói: "Với kích thước này, bên trong chỉ có thể chứa được một đứa trẻ." "Đứa trẻ?" Ngô Tà kỳ quái hỏi: "Trong Thập Nhất Thương sao lại có trẻ con được?" Bạch Hạo Thiên cau mày: "Thập Nhất Thương trước đây quả thực có trẻ con." "Những đứa trẻ đó phụ trách một loại kho hàng đặc biệt gọi là Tử Thương.

Nghe nói những thứ lưu giữ trong đó đều là đồ rất tà môn, nên mới cần trẻ con vào lấy." Lý do Thập Nhất Thương làm vậy là vì theo truyền thuyết, trẻ con không sợ tà túy nên mới để trẻ con đi vào.

"Nhưng sau một trận hỏa hoạn lớn nhiều năm trước, Tử Thương

đã bị đóng cửa, Thập Nhất Thương từ lâu đã không còn trẻ con nữa." Bạch Hạo Thiên nỗ lực giải thích.

Cô vô cùng kiên tin rằng trong Thập Nhất Thương không thể có trẻ con tồn tại.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Nếu đứa trẻ đó luôn ở trong Tử Thương mà không ra ngoài thì sao?" Những đứa trẻ đi ra cơ bản đều đã trưởng thành rồi.

"Chắc là không đâu..." Bạch Hạo Thiên lập tức bị dọa cho nhảy dựng.

Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ, đối với những chuyện này ít nhiều vẫn thấy sợ hãi.

Chương 292

“Ta nói tới một đứa trẻ mãi mãi không lớn lên được!” “Cũng chỉ có đứa trẻ như vậy mới có khả năng chui ra từ bên trong.” Nếu là vậy, sau khi xem xong tài liệu, phải lập tức tới Tử Thương xem thử một chuyến.

Bạch Hạo Thiên có một vấn đề muốn hỏi: “Tử Thương sở dĩ gọi là Tử Thương có một nguyên nhân, lối vào của nó chỉ đủ cho một đứa trẻ chui qua, người trưởng thành căn bản không thể vào được.” Nghe Bạch Hạo Thiên nhắc tới chuyện Tử Thương, Ngô Tà đề nghị tới lối vào xem thử trước.

Để cho hai người tâm phục khẩu phục, Bạch Hạo Thiên dẫn họ tới lối vào Tử Thương.

Đó là một lối vào hình chữ nhật trông giống như rãnh thoát nước.

Ngô Tà thử chui vào nhưng phát hiện đúng là rất khó vào.

“Trương gia, anh bảo bên trong có một đứa trẻ sống trong đó mãi không ra sao?” Ngô Tà nhìn chằm chằm vào bên trong, hiếu kỳ cầm đèn pin soi vào.

“Đưa đèn pin vào sâu hơn chút nữa là thấy thôi!” Trương Thụy Đồng nhếch mép lộ ra nụ cười xấu xa.

Nghe lời hắn, Ngô Tà càng thêm tò mò.

Cậu rọi ánh đèn pin vào sâu bên trong. 'Cạch'!

Đột nhiên đèn pin rơi tõm vào trong đường hầm.

Bên trong xuất hiện một khuôn mặt trẻ con u ám, diện mạo âm trầm khủng khiếp, vô cùng hung tợn.

“Bên trong thực sự có trẻ con!” Ngô Tà lập tức lùi lại.

Khuôn mặt trẻ con đó khiến cậu sợ đến mức liên tục lùi bước.

Trương Thụy Đồng nói: “Thấy chưa?” Ngô Tà hồn vía chưa định, liên tục gật đầu.

“Đứa trẻ này chỉ là một phần của vấn đề thôi, sáu người bỏ mạng kia không phải cùng một tình huống đâu!” Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh, ngồi xổm xuống liếc nhìn vào trong đường hầm một cái.

Bên trong có một khuôn mặt trẻ con đang nhe răng trợn mắt.

Hiện tại hắn không vội bắt lấy cái thứ nhỏ bé bên trong đó.

Ngô Tà ngồi bên cạnh, nhanh chóng lật xem những tài liệu kia.

Trong tài liệu của một người đã chết, cậu biết được một thông tin.

Có một người tên là Đỗ Minh Thu, là em trai sinh đôi của nạn nhân thứ sáu Đỗ Minh Hạ.

“Người này chắc hẳn biết không ít nội tình về chuyện này!” Ngô Tà khi biết thông tin này, quyết định lập tức đi tìm người tên Đỗ Minh Thu kia.

Trương Thụy Đồng bảo Bạch Hạo Thiên đi làm việc trước, còn mình đi theo Ngô Tà tới phòng thay đồ của nhân viên để tìm người.

Ngô Tà chọn đúng thời điểm, bám đuôi Đỗ Minh Thu vào bên trong.

“Bên trong hiện giờ chỉ có mình hắn ta, tôi vào đó là vừa đẹp.” Ngô Tà còn định giả vờ đi vào cất đồ.

Trương Thụy Đồng ra hiệu cứ vào trước đi.

Ngô Tà bước tới: “Thật là trùng hợp quá, tôi mới...” Đỗ Minh Thu kỳ quái quay đầu lại.

Ngô Tà: “Tôi là Ngô Tà mới tới đây.” “Tôi gần đây đang điều tra chuyện Hồn Bình, muốn tìm anh tìm hiểu chút chuyện!” Đỗ Minh Thu nhìn lướt qua đẳng cấp của hai người, rõ ràng hiện lên vẻ mất kiên nhẫn.

“Tài liệu đều ở trong phòng lưu trữ cả rồi đấy!” Hắn hếch mặt nói.

“Đẳng cấp thấp thế này mà cũng đòi làm Nha Quái?” Nhìn biểu cảm đó, hắn căn bản không định nói gì thêm.

Trương Thụy Đồng cười cười: “Không sao, ta cũng có thể hiểu được, hay là để ta nói với người chấp hành rằng tiểu quản kho của Tử Thương năm đó vẫn còn sống, anh nghĩ chuyện sẽ thế nào?” Ngô Tà kỳ quái nhìn sang Trương Thụy Đồng: “Trương gia, tiểu quản kho là chuyện gì thế?” Cậu vốn tưởng mình đã biết đủ nhiều rồi, không ngờ bên trong còn giấu nhiều thông tin đến vậy.

Trương Thụy Đồng: “Cứ nhìn kỹ tài liệu đi, cậu sẽ phát hiện sáu người chết đó đều từng là tiểu quản kho của mỗi nhiệm kỳ.” Sắc mặt Đỗ Minh Thu biến đổi: “Nhầm rồi, anh trai tôi mới là tiểu quản kho năm đó.” “Có nhầm hay không, người trong Tử Thương kia sẽ biết đấy, chắc cũng lâu rồi chưa gặp nhau nhỉ?” Trương Thụy Đồng dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm, Đỗ Minh Thu lập tức trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

“Tôi biết, những người đó khi nhìn thấy cái Hồn Bình kia, dù có lớn thế nào đi nữa cũng phải lập tức tự sát.” Hắn tiến lại gần vài phân, nói: “Vì sao anh chưa chết?” Nghe thấy vậy, Đỗ Minh Thu lập tức sợ đến mức bủn rủn cả chân tay.

“Cho anh hai lựa chọn, một là hợp tác, hai là giết chết hai chúng ta.” Với bản lĩnh của hắn, muốn giết người thì mười tên như thế này cũng vô dụng.

Đỗ Minh Thu nhìn chằm chằm hai người, trong lòng thực sự đang cân nhắc thiệt hơn.

Ngô Tà lập tức nói: "Mau đưa ra quyết định đi, có lẽ còn một con đường sống, một khi bị phát hiện, tôi cũng không giúp được anh đâu!" Đỗ Minh Thu lưng dán chặt vào tủ đồ.

"Làm sao các người biết được?" Trương Thụy Đồng hạ thấp giọng nói: "Ta biết kẻ bắt anh phải chết không chỉ có người trong Tử Thương kia đâu!" Hơn nữa, chỉ cần truyền chuyện này ra ngoài, tên Đỗ Minh Thu này tuyệt đối không sống quá ba ngày.

"Rốt cuộc các người muốn biết cái gì?" Trương Thụy Đồng nói: "Đưa cuốn sổ tay của anh đây." Đỗ Minh Thu mở tủ đồ, từ bên trong lấy ra một cuốn sổ tay.

Trương Thụy Đồng thuận tay đưa cho Ngô Tà.

Hắn nói với Ngô Tà: "Bảo hắn viết lại tất cả những gì hắn biết, sau đó ký tên điểm chỉ vào." Trương Thụy Đồng từ bên trong lấy ra một tấm ảnh.

"Cậu không thấy quen mắt sao?" Từ khi cốt truyện Trọng Khởi bắt đầu, đều khởi đầu từ chiếc máy bay trên tấm ảnh này.

Ngô Tà đối với chiếc máy bay này không hề thấy lạ lẫm chút nào.

Trương Thụy Đồng nói: "Chiếc máy bay này và cái Hồn Bình kia có liên quan trực tiếp, trong đó kéo theo không ít người." Năm đại sự kiện tâm linh dường như đều có liên hệ tất yếu với nhau.

Cũng chỉ có làm rõ chuyện này mới có thể trực tiếp thăng lên đẳng cấp cao nhất L1.

Ngô Tà dẫn Hạ Minh Thu đi ra ngoài.

Chương 293

Vừa tới cửa, Hạ Minh Thu liền nói: "Nếu điều tra chuyện này, các người cũng chẳng sống nổi tới ngày mai đâu." Rồi hắn trực tiếp vùng ra chạy mất.

"Đừng đuổi theo nữa, chúng ta quay về trước đã, buổi tối sẽ có người cho ta đáp án." Kẻ đứng sau Hạ Minh Thu chắc chắn đã bắt đầu sợ hãi rồi.

Ám sát chắc hẳn sẽ diễn ra vào tối nay, chứ không phải trước đó.

Bạch Hạo Thiên đột nhiên hỏi: "Em cảm thấy anh dường như hiểu rõ mọi chuyện vậy?" "Ta cũng nghe người khác nói thôi!" Trương Thụy Đồng chỉ tay về phía Ngô Tà: "Chuyện này cậu ta từng thân chinh trải nghiệm, chắc hẳn là rõ ràng hơn." Hắn chuyển chủ đề sang phía Ngô Tà.

Nhưng ánh mắt hai người vẫn nhìn chằm chằm, việc chuyển dời chủ đề đã thất bại.

"Được rồi, những cái đó ta đều suy đoán từ tài liệu cả thôi." Nghe vậy, Bạch Hạo Thiên mới gật gật đầu, trong tài liệu đúng là có thể nhìn ra một số manh mối.

Năm đó sở dĩ không ai điều tra tiếp là vì Đinh chủ quản không muốn điều tra nữa.

"Đi thôi, ta phải đi xác nhận một chuyện khác." Trương Thụy Đồng nói rồi bước ra khỏi phòng.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Bạch Hạo Thiên thấy Trương Thụy Đồng đang đi về hướng kho hàng đặt Hồn Bình.

"Tới xem Hồn Bình một lần nữa!" Trương Thụy Đồng dựa theo

ký ức tìm thấy Hồn Bình - một trong năm đại sự kiện tâm linh.

Bên ngoài lồng kính dán một tờ giấy bùa, nhìn vô cùng quỷ dị.

Ngô Tà nhìn quanh một lượt, thì thầm: "Ở đây không có camera." Lời vừa dứt, Trương Thụy Đồng đã xé mất một nửa lá bùa vàng.

"Anh làm gì thế?" Bạch Hạo Thiên lập tức đưa tay ngăn lại.

"Tay ta ngứa quá." Trương Thụy Đồng cười cười.

Mặc cho Bạch Hạo Thiên đầy mặt lo âu, Trương Thụy Đồng vẫn không buông tay.

"Đây không phải là một sự kiện linh dị, mà là một âm mưu." Trương Thụy Đồng còn trực tiếp xé hoàn toàn lá bùa vàng xuống, lúc Bạch Hạo Thiên phản ứng lại thì lá bùa đã nằm trong tay hắn.

Bạch Hạo Thiên nói: "Trước đó có sáu người chạm vào nó đều tự sát cả rồi, nếu không phải sự kiện linh dị thì sao họ lại tự sát chứ?" Trương Thụy Đồng xoay người nói: "Lùi lại vài bước." Hắn còn trực tiếp đập mạnh Hồn Bình xuống đất.

"Rắc" một tiếng, Bạch Hạo Thiên đờ người ra.

Ngô Tà nhìn chằm chằm vào những mảnh vỡ Hồn Bình dưới chân, nhặt vài mảnh lên xem xét.

"Đợi đã, trên rìa mảnh vỡ có dấu vết của keo dán!" Bạch Hạo Thiên ngồi xổm xuống nhìn kỹ hai mảnh vỡ: "Đúng thật, vì được dán lại nên sự việc quả nhiên có vấn đề!" Trương Thụy Đồng vỗ vai Ngô Tà: "Trời không còn sớm nữa, quay về trước đi, chú ý an toàn." Hắn đặc biệt nhắc nhở Ngô Tà một câu.

Trong chuyện này, kẻ nguy hiểm nhất chính là kẻ đứng sau, nếu kẻ đó dám tìm tới thì vừa vặn bắt được luôn, nhưng hắn đoán kẻ đó không có lá gan ấy đâu.

Ký túc xá của Trương Thụy Đồng sát cạnh Bạch Hạo Thiên.

Còn ký túc xá của Ngô Tà thì xa hơn, thuộc khu ký túc xá nhân viên bình thường.

Sau khi ai về phòng nấy, mười phút sau Trương Thụy Đồng nhận được điện thoại của Ngô Tà.

"Trương gia, người của hắn tới thật rồi, sáng mai tôi sẽ đi tìm Đỗ Minh Thu." Ngô Tà tin chắc Đỗ Minh Thu nhất định biết chuyện.

Nhìn lại người nọ, Ngô Tà ôm lấy cổ, trên cổ có một vết thương.

Nếu sâu thêm chút nữa chắc là đã bị cắt họng rồi.

"Đỗ Minh Thu, sáu người chết đó cũng là bị diệt khẩu, bao gồm cả anh trai hắn." Ngô Tà thuật lại lời của Đỗ Minh Thu không sót một chữ.

"Đỗ Minh Thu bảo anh trai hắn chết thay cho hắn." "Hắn nói dối đấy, anh trai hắn là bị giết." Trương Thụy Đồng trực tiếp phủ định lời thuật lại đó.

"Kẻ muốn giết tôi, liệu có liên quan đến cô ấy không?" "Không, cô ấy cũng chỉ là người bị lợi dụng thôi, kẻ muốn giết cậu là kẻ đứng sau sự việc này!" Trương Thụy Đồng nói: "Ta phải đẩy nhanh tiến độ thôi!" Đã có người ra tay, chứng minh Đinh chủ quản và đám tay sai đã bắt đầu sợ hãi.

Ngô Tà gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy, kẻ ám sát tôi dáng người gầy nhỏ." "Trong số những người gầy nhỏ tôi từng gặp, cũng chỉ có Bạch Hạo Thiên thôi..." "Cậu nghi ngờ Tiểu Bạch sao?" Trương Thụy Đồng khẽ nói: "Ta có thể khẳng định với cậu, không phải cô ấy." "Là người mà Vương Quân Nghĩa bảo tới giúp cậu đấy." Nghe thấy cái tên đó, Ngô Tà lập tức đứng bật dậy: "Anh cũng biết Vương Quân Nghĩa sao?" Nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng trước mặt, Ngô Tà

đột nhiên vỡ lẽ.

Cả hai đều biết rất nhiều chuyện, lại có thể dễ dàng lấy được thông báo trúng tuyển Thập Nhất Thương.

"Trương gia chẳng lẽ chính là..." "Tất nhiên cũng không phải ta." Trương Thụy Đồng lập tức phủ định suy đoán đó.

"Ta có thể cho cậu xem điện thoại, tên Vương Quân Nghĩa đó trước đây cũng là chủ quản của Thập Nhất Thương." Với tư cách là chủ quản bộ phận trước đây, biết được một số chuyện cũng là hoàn toàn bình thường.

Nghe vậy, Ngô Tà hận không thể lập tức tìm thấy người đó để lấy toàn bộ video ghi hình.

"Biết được chú Ba trước đây đã đi đâu, trước tiên phải nâng cao cấp bậc đã, nếu không thì nơi nào cũng không đi được đâu." Hiện giờ cả hai đều mới chỉ ở cấp một, thậm chí ngay cả tư cách xuống kho hàng tầng hai cũng không có.

"Mang theo đồ đạc đi cùng ta bắt lấy đứa 'trẻ con' kia." Trên đường đi, Bạch Hạo Thiên thấy bóng lưng hai người liền lập tức bám theo.

"Các anh đi đâu vậy?" Nhìn hướng hai người đang đi, Bạch Hạo Thiên kinh ngạc nói: "Các anh định tới Tử Thương sao?" Ngô Tà nói: "Cái đường hầm đó tôi chắc là không vào được đâu, tôi đề nghị dùng khí đạm để lỗ hổng tạm thời mở rộng ra." Nói xong, cậu nhìn sang Bạch Hạo Thiên: "Hoặc là chỉ có thể để người có thể hình như Bạch Hạo Thiên chui vào thôi." Đi qua đường hầm tối om, nơi Tử Thương tọa lạc vô cùng âm sâm.

Bạch Hạo Thiên đột nhiên nói: "Truyền thuyết kể rằng toàn bộ Thập Nhất Thương là một ngôi mộ lớn, không biết có phải thật không

nữa.” Ngô Tà nghe vậy cảm thấy không khả năng.

Sắc mặt Trương Thụy Đồng lại biến đổi đôi chút, trong pháp lý có chỉ tới, giống như là Trương Khởi Sơn.

Thấy không có ai trả lời, Tiểu Bạch tiếp tục bước đi phía trước.

Bạch Hạo Thiên cẩn thận quan sát xung quanh.

Khi Ngô Tà đi tìm bình khí đạm, Trương Thụy Đồng nói: “Lát nữa trước tiên dùng khí đạm để mở rộng đường hầm, Tiểu Bạch đi cùng ta vào trong!” Bạch Hạo Thiên nhìn cái lỗ đó, có chút kỳ quái, lát nữa làm sao vào được.

Trương Thụy Đồng khởi động thân thể vài cái, lập tức toàn bộ thể hình của hắn đang từ từ thu nhỏ lại.

“Súc cốt công?” Lối vào hầm trú ẩn vô cùng nhỏ hẹp, việc thông suốt gần như là không thể.

Chương 294

Bạch Hạo Thiên lên tiếng: "Cái hồn bình kia vốn có tác dụng cung phụng trong Khu Tử Đương, dùng để hấp thụ thủy khí bên trong!" Một cái hồn bình để thờ phụng đặt ở đó đã tà môn như vậy, thứ bên trong chẳng phải còn khủng khiếp hơn sao!

"Tà túy thôi mà, ta cũng chẳng phải lần đầu thấy!" Ngô Tà hoàn toàn giữ trạng thái không hề sợ hãi.

Đối với tình trạng cơ thể hiện tại, cậu đã sớm không còn sợ mấy thứ này nữa.

Trương Thụy Đồng nói: "Kẻ tập kích chắc là đứa trẻ ở bên trong." Khi lối đi được mở rộng, Bạch Hạo Thiên bò vào trước.

Vừa bò vừa cẩn thận quan sát xung quanh, Trương Thụy Đồng bám sát theo sau.

Hai người sau đó đã vào được bên trong Khu Tử Đương.

Không gian tối tăm và có phần ẩm thấp.

Bạch Hạo Thiên sợ hãi nhìn quanh: "Anh có chắc quanh đây có đứa trẻ không?" Nơi này mà có trẻ con thì chắc chắn không phải đứa trẻ bình thường.

Thập Nhất Thương từ lâu đã không có trẻ em, trừ phi là quỷ hồn của đứa trẻ chết năm xưa còn lưu lại.

Từ từ bò vào trong, Bạch Hạo Thiên rọi đèn pin lên.

"Trương gia, em có chút sợ!" "Đừng lo, ta ở phía sau, cứ tiếp tục đi!" Bạch Hạo Thiên tiếp tục tiến sâu hơn.

Trong lối đi tối đen bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt dữ tợn.

Sắc mặt trắng bệch, dung mạo vặn vẹo như một con lệ quỷ thực thụ.

"A~" Bạch Hạo Thiên sợ hãi hét lên một tiếng.

"Đứa bé, bên trong có một đứa bé!" Hét xong, cô không những không lùi lại mà còn đuổi theo vào trong.

Đứa trẻ đó định lao qua phía bên kia lối đi, Trương Thụy Đồng tiếp tục thu nhỏ thể hình, luồn qua sát bên người Bạch Hạo Thiên.

Trên tay anh bất ngờ xuất hiện một thanh kiếm đâm tới.

Tức thì bên trong truyền ra tiếng thét của đứa trẻ, âm thanh sắc nhọn chói tai.

Đặc biệt trong môi trường này, tai càng bị chấn động đến phát đau.

"Đuổi theo." Đứa trẻ bên trong bình thường gần như không nói chuyện với ai, dường như năng lực ngôn ngữ cũng chỉ ở mức cơ bản.

Trương Thụy Đồng nghe tiếng động mà đuổi theo.

Bạch Hạo Thiên vừa vào đến nơi, thận trọng nhìn quanh thì không thấy đâu nữa?

Cô quan sát bốn phía, nơi đâu cũng thấy những món hàng hóa quỷ dị, giống như một mộ thất chứa đầy đồ tùy táng.

"Ở phía sau!" Trương Thụy Đồng vươn tay kéo Bạch Hạo Thiên lại gần mình.

Một tay anh ôm lấy eo cô, trong lúc cô đang đỏ mặt ngại ngùng thì Trương Thụy Đồng bất ngờ quăng ra Phi Hổ Trảo, tóm chặt lấy đứa trẻ mặc áo trắng đang lao tới từ phía sau.

Tức thì một trận tiếng kêu như quỷ khóc sói gào truyền đến.

Âm thanh này nghe thật sự giống như một con quỷ nhỏ trốn bên

trong.

Ngô Tà nghe tiếng động ở bên ngoài liền hỏi: "Trương gia, tình hình bên trong thế nào rồi?" Ở bên ngoài hoàn toàn không vào được, cậu chỉ có thể cầm đèn pin sốt ruột chờ đợi.

Sau khi bắt được người, Trương Thụy Đồng nói với Bạch Hạo Thiên: "Em đưa người này ra trước đi, ta đi xử lý một cái xác khác." Nói đoạn anh đi sâu vào trong.

Trong Khu Tử Đương, anh thật sự đã tìm thấy một cái xác khác đang nằm đó.

Nhìn hình dáng thi thể, dường như đã chết từ nhiều năm trước.

Bên trong đồng thời có tên của sáu nhiệm quản kho nhỏ.

Đồng thời ở bên cạnh anh nhặt được một tờ giấy: "Nếu không phục tùng, sẽ gặp đại họa!" Thấy Trương Thụy Đồng đưa thi thể từ bên trong ra, Ngô Tà nói: "Đỗ Minh Thu đang nói dối!" Trương Thụy Đồng chỉ vào thi thể dưới đất nói: "Người này từ nhỏ đã ở bên trong, khống chế mỗi đời quản kho, bắt họ làm việc cho mình." Ngay sau đó, bên cạnh bỗng nghe tiếng "tích tích tích".

"Âm thanh gì vậy?" "Không ổn, là bom!" Trương Thụy Đồng thuận tay kéo theo hai người, dùng khinh thân thuật đưa họ chạy ra khỏi phòng.

Oanh!

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, cả căn phòng bị nổ đến tan tành, bụi bặm bay tứ tung.

Trương Thụy Đồng đứng dậy nhìn chằm chằm hiện trường vụ nổ.

"Chuyện gì thế?" Bạch Hạo Thiên lại bị tiếng nổ làm cho giật

mình.

"Đỗ Minh Thu sợ ta tra ra chân tướng nên muốn giết người diệt khẩu!" Trương Thụy Đồng sải bước đi ra ngoài: "Đi, tìm Đỗ Minh Thu." Bom vừa mới đặt, với tốc độ của anh cộng thêm thính lực kinh người, anh nhanh chóng đuổi kịp Đỗ Minh Thu đang định đào tẩu.

"Đỗ Minh Thu!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm Đỗ Minh Thu vừa rẽ qua góc tường, trực tiếp dồn đối phương vào góc.

"Định chạy đi đâu?" Trương Thụy Đồng gằn giọng.

Đỗ Minh Thu bỗng nở nụ cười thảm hại: "Các người định làm gì?" "Chắc chắn phải lôi mọi chuyện ra ánh sáng!" Ngô Tà và Bạch Hạo Thiên đuổi tới, lập tức kéo Đỗ Minh Thu vào căn phòng bên cạnh.

Trương Thụy Đồng nói: "Khai hết mọi chuyện ra đi." Ngô Tà tiếp lời: "Đỗ Minh Thu, đừng để sai càng thêm sai!" Công việc thẩm vấn tiếp theo Trương Thụy Đồng giao cho Ngô Tà.

Dưới sự tra hỏi của Ngô Tà, Đỗ Minh Thu thừa nhận đã giết anh trai mình.

Đồng thời thú nhận thi thể trong kho thuộc về vị quản kho nhỏ đời thứ nhất.

Chương 295

Trương Thụy Đồng bảo: "Giao hắn cho cảnh sát xử lý đi." Chuyện hồn bình tạm thời khép lại.

Tiếp theo là giải quyết các vụ quỷ hóa khác.

Huy hiệu trong tay Trương Thụy Đồng sau khi xong việc cũng đã đổi thành L4.

Trong văn phòng của Bạch Hạo Thiên, Trương Thụy Đồng thuận miệng hỏi: "Mã số của Trương Đại Phật Gia là bao nhiêu?" Bạch Hạo Thiên tra cứu trên máy tính: "789323, đó là mã số của Phật Gia." Cô khẽ nói: "Anh có chú ý trên đó có gì không?" Cô đặc biệt nhắc Trương Thụy Đồng chú ý các bản ghi chép ở lối vào.

"Những thứ mang theo thường là vật phẩm nguy hiểm.

Khi những thứ này vào kho đều sẽ có người chuyên trách tại hiện trường." Trương Thụy Đồng hỏi: "Những thứ này chắc không để trên mặt đất chứ?" Ai cũng biết Thập Nhất Thương trên mặt đất chỉ là một phần nhỏ, những thứ thực sự giá trị và quỷ dị cơ bản đều giấu trong kho dưới lòng đất.

Nhìn đồng hồ, mới ở trong văn phòng vài phút mà Trương Thụy Đồng đã thấy không yên chân.

Bạch Hạo Thiên dẫn anh đi tuần tra các kho đó.

"Đồ của Trương Đại Phật Gia hầu như đều là vật phẩm nguy hiểm, giấu dưới đất chẳng ai dám chạm vào!" "Đưa ta đi xem thử!" Nói đoạn, Bạch Hạo Thiên dẫn Trương Thụy Đồng đi thẳng tới kho hàng.

Mở một cánh cửa cực hẹp, bên trong là một tủ thay đồ trống

không, phía sau là vách sắt.

Bạch Hạo Thiên đẩy vách sắt, sau đó nhấn theo một tần suất đặc biệt hơn mười lần.

Trương Thụy Đồng ghi nhớ tần suất đó.

"Mật mã xuống tầng tiếp theo sao?" Bạch Hạo Thiên dừng tay: "Anh nhớ được mật mã rồi?" Cái này vốn dĩ nhân viên mới vào làm một năm mới có tư cách biết.

Muốn xuống tầng tiếp theo cần phải qua khảo hạch đặc biệt mới có tư cách vào tầng hai.

Tiếp tục đi xuống, đèn bên dưới mờ ảo.

Đi xuống thêm khoảng ba bốn tầng lầu, bên dưới là một không gian sắt thép tối tăm khổng lồ.

Bước vào trong, anh phát hiện cả kho dưới đất biến thành một cái hồ chứa nước.

Đứng trên hành lang sắt, phía dưới là một hồ nước đen lớn.

Có thể thấy hàng hóa đều ngâm trong nước.

Ngẩng đầu nhìn lên, những khối lập phương như vậy có rất nhiều.

"Nghe nói những thứ này dùng Ngũ Quỷ Bàn Vận Pháp để vận chuyển, em cũng không biết chúng vào đây bằng cách nào, càng không biết làm sao mang ra!" Tham quan xong, Bạch Hạo Thiên đưa anh trở lại mặt đất.

"Sắp tới có kỳ khảo hạch nhân viên tầng hai, thông qua mới được ở lại tầng hai làm việc." Trở lại mặt đất, Bạch Hạo Thiên nói: "Đúng rồi, mục tiêu quỷ hóa tiếp theo cần tiếp xúc là một người kỳ lạ." "Lục Tuần?" Trương Thụy Đồng nói ra cái tên đó.

Nếu là vật phẩm bình thường, ước chừng cũng không nằm trong kho Thập Nhất Thương.

"Người đó tên Lục Tuần, cũng giống như món hàng, tự nguyện bị 'tồn kho' vào đây!" Trương Thụy Đồng im lặng lắng nghe.

Lục Tuần này dường như là một mắt xích rất quan trọng trong kế hoạch của những kẻ muốn phá hoại Thập Nhất Thương.

"Lát nữa ta sẽ đi xem thử!" Ngô Tà nhanh chóng đi ra từ văn phòng của Đinh chủ quản.

Đẳng cấp tăng lên, cậu thu được manh mối tiếp theo từ thuộc hạ Vương Quân Nghĩa.

Những nội dung này đều chỉ thẳng đến tầng hai của Thập Nhất Thương.

Trong kho, ba người nhìn chằm chằm vào một cái tủ.

Rất nhanh, từ bên trong bước ra một người ăn mặc rách rưới.

"Lục Tuần này trước kia là quản kho tầng hai, sau không rõ nguyên nhân mà tinh thần không bình thường.

Họ không khóa hắn lại mà để hắn hoạt động trong kho này." Lục Tuần bước ra sau đó không ngừng đi quanh quẩn.

"Hình như hắn đang tìm hàng hóa!" Bạch Hạo Thiên và Ngô Tà bám sát phía sau, thời khắc quan tâm những chỗ hắn dừng lại xem có vật phẩm đặc biệt nào không.

Trương Thụy Đồng đứng tại chỗ, thản nhiên nói: "Hắn đang truyền tin tức!" Đối với những món hàng kia, hành vi kỳ quái của Lục Tuần chẳng liên quan gì cả.

"Truyền tín hiệu?" Hai người bỗng dừng lại.

Trương Thụy Đồng nói: "Đi xem video giám sát là biết ngay."

Nhìn theo quỹ đạo di chuyển của Lục Tuần, dựa theo mã số kệ hàng, họ thu được một tổ số tám chữ số đặc biệt.

"Muốn biết thêm thông tin, có vẻ cần phải tới tầng hai." Ngô Tà nhìn dãy số.

"Tôi phải sớm trở thành nhân viên tầng hai mới được!" Ngô Tà trực tiếp đi tìm Đinh chủ quản yêu cầu tư cách khảo hạch.

Sau khi cậu đi, Trương Thụy Đồng hỏi: "Chờ khảo hạch phiền phức quá, ta có thể trực tiếp xuống tầng hai không?" Bạch Hạo Thiên cười ngọt ngào: "Tất nhiên rồi, với tư cách chủ quản, em có tư cách xuống đó, nhưng chỉ nhân viên tầng hai mới được tham gia công việc ở tầng hai thôi!" Trương Thụy Đồng trực tiếp đưa ra yêu cầu xuống tầng hai xem một chút.

Họ lại đi xuống tầng hai.

Đi đến bên mặt nước, Bạch Hạo Thiên bỗng cởi áo khoác, tiếp đó là quần dài, để lộ bộ đồ lặn bên trong.

Lấy kính lặn từ trong túi ra, mặt cô thoáng đỏ lên nhìn Trương Thụy Đồng: "Anh không mau thay đồ sao?" "Nước ở đây bẩn." Vì vậy phải thay đồ, thuần túy là vì sạch sẽ.

Trương Thụy Đồng chỉ thay một chiếc quần bơi.

Anh trực tiếp thay ngay tại chỗ, để lộ hình xăm Kỳ Lân trên thân hình cường tráng.

Đặc biệt là sau khi xuống tầng hai, Bạch Hạo Thiên nhìn qua một cái, mặt càng đỏ hơn.

Chương 296

Người nhà họ Bạch bơi lội rất giỏi, Bạch Hạo Thiên trực tiếp nhảy xuống nước, hành động tự nhiên như cá gặp nước.

Trương Thụy Đồng xuống nước, cảm nhận được một chút nhiệt độ trong nước.

Bạch Hạo Thiên dưới nước giống như một mỹ nhân ngư, dường như dưới nước mới là thế giới của cô.

Hồ nước sâu khoảng ba mươi mét.

Hàng hóa có thể tích rất lớn.

Nổi bật nhất là một đám vật thể giống như sứa thất thải.

Đó là một nhóm nữ thi cổ đại, mặc trang phục của phương Tây lơ lửng trong nước.

Phía sau nữ thi có hai cỗ quan tài khổng lồ.

Bạch Hạo Thiên bơi tới trước hai cỗ quan tài, chắp tay thành kính tế bái, vẻ mặt vô cùng cung kính.

Hai cỗ quan tài đều có mã số, nhưng đồ trang sức trên người những nữ thi đó đều biến mất cả.

Dưới nước có lượng lớn sản phẩm lưu ly, Bạch Hạo Thiên rọi đèn qua, vô số mảnh lưu ly dưới ánh sáng khúc xạ lấp lánh rực rỡ vô cùng.

Hai người bơi lại gần.

Tai Trương Thụy Đồng bỗng nghe tiếng hệ thống gợi ý đã lâu không gặp. 【 Đinh!

Tiếp cận quan quách của Trương Khải Sơn, nhiệm vụ sắp hoàn

thành. 】 Trước đó người nhà họ Trương nói Trương Khải Sơn chưa chết, chứng minh bên trong chắc chắn không phải thi thể của ông ta.

Bạch Hạo Thiên nhanh chóng ngoi lên mặt nước đổi khí.

"Vừa rồi em bái hai cỗ quan tài của ai thế?" Bề mặt hai cỗ quan tài cổ kính, trông không giống quan tài mới làm gần đây.

Những thổ phu tử đời trước như Ngô Lão Cẩu thời gian qua đời hầu như đều sấp sỉ nhau.

Trước khi lâm chung, hầu như đều xuất hiện những biến hóa quỷ dị giống nhau.

Bạch Hạo Thiên nói: "Nghe nói đó là quan tài của Phật Gia và Tân Nguyệt, nhưng không ai chứng thực được.

Thi thể bên dưới quá nhiều, cần hai cỗ quan tài của họ để trấn áp những thứ dưới này!" Cũng không có ai thực sự chứng minh được trong quan tài có phải là đôi tôn tử tôn tức (vợ chồng cháu trai) hay không.

"Có ai mở quan tài ra xem chưa?" Bạch Hạo Thiên lập tức lắc đầu.

Nhưng ngay sau đó cô cảnh giác nhìn anh: "Đợi đã, không lẽ anh muốn..." "Tình hình bên trong thế nào, mở ra xem là biết ngay." Biết Trương Thụy Đồng muốn khai quan, Bạch Hạo Thiên nhất quyết không đồng ý.

Trương Thụy Đồng đặt túi đồ lên đường ống bên cạnh, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đang có chút thất thần của cô.

"Nghe ta." "Ta chỉ nạy ra một khe hở để xem bên trong có phải họ không thôi." Bạch Hạo Thiên lắc đầu, sau đó lại gật đầu: "Được rồi, chỉ được lén nhìn một cái thôi đấy!" Theo Trương Thụy Đồng chuẩn bị xuống nước lần nữa, Bạch Hạo Thiên hỏi: "Anh cũng là người

Trương gia, động vào quan quách của Phật Gia không thấy bất kính với trưởng bối sao?" Trương Thụy Đồng âm thầm trợn trắng mắt, nếu luận về vai vế thì ta mới là trưởng bối.

"Thi thể bên trong không phải họ đâu!" Anh trực tiếp lặn xuống nước, để lại một làn sóng lăn tăn.

Hai cỗ quan quách lơ lửng trong nước.

Trương Thụy Đồng dùng kiếm nạy mở quan quách, quan quách ngâm trong nước nhiều năm, nước đục bẩn bên trong tuôn ra, làm đen cả vùng nước xung quanh.

Trong quan quách có một thi thể mặc quân trang nằm tĩnh lặng.

Nhìn rõ khuôn mặt, quả thật là một khuôn mặt rất giống anh.

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy thi thể, anh chợt nhận ra người nhà họ Trương đều có thi thể dự phòng.

Thi thể này tám chín phần mười là thi thể dự phòng ở Cổ Lâu. 【Đinh!

Nhiệm vụ hoàn thành, nhận được phần thưởng: Thuộc tính Thủy Kỳ Lân, Miễn dịch Cổ Hoặc. 】 Vừa nhận được thuộc tính, Trương Thụy Đồng liền phát hiện lượng oxy vốn không đủ bỗng trở nên sung túc.

Thính lực tăng mạnh, đối với việc thính lôi cũng sẽ có tác dụng vô cùng hiệu quả.

Anh dắt Bạch Hạo Thiên rời đi.

Khi trở lại mặt nước, Bạch Hạo Thiên lập tức hít thở đại khẩu.

"Những thứ màu đen kia là gì vậy?" "Nước thi!" Trương Thụy Đồng nói: "Thi thể trong nước quá nhiều, tạo ra nước đen thối, vì trong nước có thi khí và âm khí." Bạch Hạo Thiên vỗ vỗ ngực: "Vậy

kết quả kiểm chứng thế nào?" Tuy vừa rồi sợ đến thót tim nhưng cô vẫn không nhịn được tò mò.

Dù sao người sáng lập Thập Nhất Thương chính là Phật Gia.

Trương Thụy Đồng nói: "Người bên dưới quả thực không phải ông ta." Chuyện này vô cùng phức tạp, liên quan đến bí mật Trương gia, cũng không tiện nói rõ.

"Đi thôi, ra ngoài nói chuyện?" Trương Thụy Đồng nói: "Không phải có một tiệm Hạo Sơn Cư sao, lát nữa ta gọi Ngô Tà cùng đi ngồi một chút!" Trước đây vì coi Ngô Tà là thần tượng nên cô cũng mở một tiệm rất giống vậy.

Cô lập tức giải thích: "Đóng cửa lâu rồi, bây giờ anh mới là thần tượng số một của em!" Quả thực những hành động thời gian qua của anh quá nổi bật.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú cao lãnh kia, Trương Đại Phật Gia cũng biết gen của họ đều từ người này mà ra, ngoại hình Trương Thụy Đồng tự nhiên chẳng kém chút nào.

Chương 297

"Thần tượng, tiếp theo em phải làm gì?" Trương Thụy Đồng hỏi: "Mã số của Ngô Lão Cẩu và Ngô Tam Tỉnh là bao nhiêu?" Bạch Hạo Thiên có chút khó xử: "Cái này liên quan đến sự riêng tư của khách hàng, em không thể nói được." Trương Thụy Đồng nói: "Mã số ta có thể tính ra, cũng tra được thôi, nói trực tiếp không phải nhanh hơn sao?" Anh dùng lời lẽ dụ dỗ, nhìn thẳng vào mắt Bạch Hạo Thiên khiến mặt cô đỏ bừng lên.

"Vậy cũng phải đợi thay đồ ra đã rồi tính." Việc tính toán anh thực sự không giỏi, e là phải tìm dân khoa học tự nhiên như Ngô Tà.

Nhưng Ngô Tà gần đây đều đang chuẩn bị huấn luyện, chuẩn bị huấn luyện mò mẫm trong kho.

Trương Thụy Đồng đi tìm cậu.

Ngô Tà có chút gấp gáp nói: "Trương gia, tôi phải đi huấn luyện để thi qua bài kiểm tra nhân viên tầng hai!" "Nếu giống như những người khác, cậu không thể thi đỗ đâu." Ngô Tà không nói gì, vì Trương Thụy Đồng nói đúng sự thật.

Trương Thụy Đồng tiếp tục: "Muốn đỗ kỳ thi, phải từ bỏ Khải Minh Tinh, phải tìm cách phá hủy Khải Minh Tinh." Phương pháp này Ngô Tà chắc chắn không có.

Nghe thấy vậy, Ngô Tà lập tức có hứng thú ngồi xuống bàn bạc.

"Số hiệu của ông nội và chú ba, cậu không có chút hứng thú nào sao?" Trương Thụy Đồng viết ra mã số của hai cỗ quan tài bên dưới: "Hai mã số này cậu có thấy điểm gì không?" Tất cả mã số trong Thập Nhất Thương đều bắt nguồn từ hai mã số này, giải được hai mã này nghĩa là hiểu được quy tắc của cả hệ thống mã hóa.

Ngô Tà nói: “Thập Nhất Thương sử dụng Nhị Thập Bát Tinh Tú làm mã số.” Nhìn kỹ hai mã số trên giấy, Ngô Tà sử dụng khả năng toán học không tệ của mình bắt đầu tiến hành suy luận.

Bạch Hạo Thiên đi tới trước máy tính, gõ vào mã số của Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn kỹ, thốt lên: “Mã số của tôi sao kỳ quái vậy.” Nhập mã số vào, bên trong hiển thị vị trí ở kho trên mặt đất.

Món đồ nằm ở một góc không bắt mắt, là một cái hộp.

Bạch Hạo Thiên: “Mã số này không khoa học lắm, mã cũ đã gần như dùng hết rồi.” Con số trên mã số rất dài, Trương Thụy Đồng thậm chí không muốn nhìn kỹ.

Đó là một hộp bánh trung thu, bên trong để lượng lớn ảnh chụp.

“Toàn là ảnh sao?” Ngô Tà nghiêm túc xem qua.

Bao gồm cả trong điện thoại cũng có ảnh tương tự.

Trong đó có lượng lớn báo cáo văn kiện.

Trương Thụy Đồng cầm một phần lên xem, trên đó đều là báo cáo về mưa giông sấm sét.

Sau khi xem ảnh mã số Đông 19 mười mấy tấm, liền biến thành Tây 11.

Mã số trên ảnh và các tệp ghi âm trong điện thoại khớp nhau từng cái một.

Trong một tấm ảnh, Trương Thụy Đồng thấy ảnh của Ách Ba thôn.

“Để tôi đi điều tra giám sát năm đó!” “Không cần đi đâu, năm đó chú ba bị người ta uy hiếp, mọi thứ đều bị xóa sạch rồi.” Trương Thụy Đồng trực tiếp dội gáo nước lạnh cho Ngô Tà.

Bên dưới có một cuốn nhật ký.

Trương Thụy Đồng lật ra xem, mới đọc một phần đã thấy bên trong ghi lại nhiều chuyện không thể tin nổi.

Ngô Tà ở bên cạnh cùng xem.

"Nội dung hình như bắt đầu từ lúc chú ba và Trần Văn Cẩm đi trạm khí tượng khảo sát!" Trong nhật ký ghi lại, chắc là ghi chép thính lôi thời kỳ đầu của Ngô Tam Tỉnh.

Nhật ký ghi, Ngô Tam Tỉnh và Trần Văn Cẩm lúc đầu khi mở thùng đo nhiệt độ của trạm khí tượng tạm thời ra, phát hiện bên trong không phải là khí tượng nghi, mà là một hũ tro cốt vẽ hình thần tượng nhỏ, có thể thấy dấu vết hằng năm đều có người tế bái.

Trên thùng đo nhiệt độ từng có cột thu lôi, nhưng đã bị đánh gãy.

Dấu vết trên đó cho thấy thùng đo nhiệt độ này bị sét đánh không chỉ một lần.

Ngô Tà kỳ lạ: "Hũ tro cốt đều thành tro rồi, sao lại thường xuyên bị sét đánh trúng thế?" Trương Thụy Đồng tiếp tục lật xem, trong nhật ký ghi lại một đội ngũ kỳ lạ giữa núi rừng.

Tất cả những người từng thấy đều cảm thấy họ như tiểu quỷ đưa tin, mỗi người đều mặt không huyết sắc, đi lại như quỷ mị.

Những người đó sau khi vào làng, dân làng đều sợ phát khiếp.

Ngô Tam Tỉnh tiếp tục truy tra mới phát hiện những người này vô cùng thần bí.

"Những người này là một thế lực thần bí khác ngoài cuộc đấu tranh thiên niên kỷ giữa Trương gia và Uông gia!" Thế lực này khiến anh bỗng cảm thấy, trên thế giới này còn tồn tại những thứ "kỳ quái" thần bí hơn.

Ngô Tà trầm ngâm một lát: “Những người này thờ phụng sấm sét sao?” Trong nhật ký ghi, người bạn đồng hành của hũ tro cốt kia, sau khi chết trong lúc tìm kiếm tiếng sấm, hy vọng linh hồn của mình có thể hòa làm một với tiếng sấm.

Xem nội dung nhật ký, Ngô Tà mới hiểu ra.

“Hóa ra trên thế giới này ngoài Trương gia và Uông gia, còn có thế lực ẩn giấu khác?” Thế lực này truy tìm trạm khí tượng của tiếng sấm.

Bạch Hạo Thiên chỉ vào một chỗ trên nhật ký: “Nhìn đi, chỗ này có chút kỳ quái.” “Trên đây nói người tên Dương Đại Quang sau khi bị tiếng sấm mê hoặc bắt đầu thính lôi, tiếp đó biến thành một... phụ nữ?” Đúng vậy, Dương Đại Quang trên đó sau khi thính lôi, cả người như biến thành người khác, trong miệng trực tiếp phát ra giọng phụ nữ.

Ngô Tà kinh ngạc đến mức khóe miệng giật giật: “Thính lôi có thể khiến đàn ông biến thành phụ nữ sao?” Ngô Tà bỗng nói: “Không đúng, không phải người biến đổi, mà Dương Đại Quang bị quỷ nhập rồi!” “Xem tiếp bên dưới sẽ biết.” Trương Thụy Đồng bảo cậu xem tiếp nội dung phía sau.

Ngô Tam Tỉnh ghi lại trên đó rất rõ ràng.

Việc thính lôi của Dương Đại Quang lúc đầu là bị uy hiếp, bị mê hoặc bắt phải thính lôi mãi cho đến chết.

“Ở phương Bắc có một tình huống gọi là 'chàng lôi', lúc sấm đánh, có những cô hồn dã quỷ muốn nấp vào thân người.

Tình huống của Dương Đại Quang có phải loại này không?” Xem mãi xuống dưới, Trương Thụy Đồng nói: “Nhìn kỹ xem, người có vấn đề không phải Dương Đại Quang.” Nội dung nhật ký sau đó bị ai

đó chọn lọc xóa đi một phần.

Có người không muốn người ta biết một số chi tiết phía sau.

Chương 298

Ngô Tam Tỉnh nghi ngờ tiếng sấm đang tác quái, nhưng lại không viết ra bằng chứng.

Trong nhật ký, đủ loại dấu hiệu cho thấy Dương Đại Quang lúc đó thực sự đã biến thành một người phụ nữ.

Nhưng ở đoạn sau, cuốn sổ ghi chép bỗng nhiên lại ghi lại: "Tiếng sấm sẽ ảnh hưởng đến tư duy con người, khiến trong não người xuất hiện một số thứ vốn không nên có!" Trương Thụy Đồng từ từ nói: "Thính lôi lâu ngày, trong não người sẽ xuất hiện một ý niệm kỳ lạ, sẽ dẫn họ đi đến một nơi!" Ngô Tà cũng xem một phần nội dung, lúc này đoán được ý của chú ba.

"Lôi Thành!" Đó cũng là một manh mối bất ngờ xuất hiện trong não người vào một ngày một khắc nào đó.

"Lôi Thành không phải nơi nhị thúc đang thám hiểm sao?" Ngô Tà thuận tiện xem điện thoại, phía nhị thúc đang gia tăng thám hiểm dưới lòng đất.

Sau đó điện thoại lại nhận được tin nhắn: "Lần này Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính đều đi xuống theo rồi." Xem tin nhắn điện thoại, Trương Thụy Đồng bỗng có dự cảm không lành.

"Tình hình có lẽ không ổn!" Ngô Tà nhìn tin nhắn điện thoại cũng không biết phải làm sao.

Hạ đấu vốn dĩ đã nguy hiểm, huống chi chuyện liên quan đến thính lôi bản thân nó đã vô cùng quỷ dị.

Trương Thụy Đồng: "Chú ba trước đó mất tích ở Tháp Mộc Đà là vì trước đó nhận được cảnh báo từ tiếng sấm!" Theo nội dung trong

sổ tay, vậy thì mọi thứ đều đã có đáp án.

Ngô Tà nói: "Đội ngũ thần bí đó mấy chục năm trước đã nói trước với chú ba về chuyện của tôi, điểm này mới khiến người ta thấy không thể tin nổi!" Lúc đó cậu chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Đám người đó như thể có khả năng dự đoán tương lai vậy.

Trương Thụy Đồng: "Sắp có được toàn bộ đáp án rồi!" Từ lúc Ngô Tà sinh ra, ước chừng đã bị người ta nhắm tới, phía sau là một âm mưu vô cùng lớn.

Đợi giải quyết xong năm vụ quỷ hóa, trở thành nhân viên L14 của Thập Nhất Thương, sẽ có tư cách tiếp xúc với toàn bộ hàng hóa.

Tiếp đó Trương Thụy Đồng nói: "Nhị thúc và Tiểu Ca đi xuống ngầm hà, phải một thời gian nữa mới có tin tức, mấy ngày này ta sẽ giải quyết chuyện năm vụ quỷ hóa trước!" Hiện tại, anh và Ngô Tà đều có quyền tự do ra vào, muốn ra ngoài lúc nào cũng được.

Ngô Tà gật đầu: "Mấy vụ quỷ hóa khác tôi tạm thời chưa có manh mối!" Trương Thụy Đồng nói: "Có thể đi tra Hàn Lâm Thương, bên đó là bàn khẩu của Tiết Ngũ, nơi đó có bằng chứng buôn bán lén lút hàng của Thập Nhất Thương!" Gần đây vừa tra ra mục đích của Lục Tuần ở Thập Nhất Thương, lại giải quyết được một vụ quỷ hóa, hai người thăng lên L9.

Tiếp tục tra Hàn Lâm Thương và vụ quỷ hóa cuối cùng, thuận tiện giải quyết âm mưu của Đinh chủ quản và đồng bọn.

Ngô Tà nhanh chóng vượt qua kỳ thi tầng hai.

Tuy quá trình có chút khúc chiết, theo cách của Trương Thụy Đồng, ngay khi cuộc thi bắt đầu đã tìm cách phá hủy Khải Minh Tinh, khiến những người khác trong kho không tìm thấy tọa độ.

Tuy nhiên, trong kho cậu lại suýt bị người ta giết chết.

Sự việc diễn ra nhanh chóng, trong vòng mấy ngày, những kẻ tham gia trong đó như Hắc Bát sau đó đã chết.

Khi Trương Thụy Đồng gặp lại Ngô Tà, thời gian một tháng đã qua một phần ba.

Ngô Tà xuống nước, bị trúng độc, đang bị nhốt trong phòng cách ly.

Trương Thụy Đồng tìm người hộ vệ của Thập Nhất Thương giúp Thiên Chân giải độc.

Nhưng đồng thời cũng nhận được tin tức vô cùng xấu.

Ngô Tà hỏi: "Lúc đó nhị thúc gửi tin nhắn nói trong nửa tháng sẽ trở lại mặt đất." Nhìn ngày tháng hiện tại, e là chuyến đi dưới đất không được thuận lợi cho lắm.

Trương Thụy Đồng nói: "Nhị thúc e là tạm thời không về được." Ngô Tà đề nghị đi bàn khẩu của Ngô Nhị Bạch hỏi thăm tình hình.

Hai người mượn cớ rời khỏi Thập Nhất Thương, đến bàn khẩu Ngô Nhị Bạch.

Thấy xà nhà hiên nhà cắm đầy nhang, nhìn tình hình là có người chết.

Xem ra số người gặp chuyện không ít.

Đi vào bên trong, trong không khí bỗng ngưng tụ sự bi thương, ánh mắt mọi người đều chuyển hướng.

Một phần những người đi Ách Ba thôn đã trở về.

Ngô Tà nhìn quanh một lượt hỏi: "Tiểu Ca đâu?" "Tiểu Ca mất rồi!!" Khảm Kiên bỗng nhiên gào khóc thảm thiết.

Nhìn biểu cảm đó, Trương Thụy Đồng sững sờ.

Ngô Tà không tin vào lời đó, hỏi: "Mất rồi sao?" Nhanh chóng Ngô Nhị Bạch từ bên trong bước ra.

Bạch Xà cũng đi ra.

Bạch Xà vốn là hỏa kế của Hạo Sơn Cư trước đây, túm lấy áo Khảm Kiên hỏi: "Mất rồi là sao?" "Tiểu Ca và Hắc gia đều mất rồi, trong cái đấu đó có thứ gì đó, tôi chưa từng thấy bao giờ ~" Lúc nói, cả người Khảm Kiên run bần bật.

Trương Thụy Đồng ngồi bên cạnh, lúc này người nên đưa ra nghi vấn nhất chính là anh.

"Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ngô Nhị Bạch ngồi bên cạnh không nói lời nào.

Những người xung quanh đều im lặng.

Ngô Nhị Bạch nói: "Khi đi xuống, hai người họ vào một nơi không có oxy.

Nơi đó vượt xa lượng oxy mang theo, trừ phi có thể tìm thấy nguồn oxy mới!" Trương Thụy Đồng lạnh lùng nói: "Cho nên không về được?" Trương gia Cổ Lâu cường hãn như vậy còn không làm khó được Tiểu Ca, mà lại chết ở một cái hồ thì đúng là chuyện nực cười.

Ngô Nhị Bạch nói: "Đó không phải cái hồ bình thường, là hốc ngầm hà dưới đất, nếu trong hốc phát ra âm thanh, nước hồ sẽ chảy ngược vào dìm chết toàn bộ không gian đó." Trương Thụy Đồng ở bên cạnh lắng nghe, Ngô Tà đưa một điếu thuốc cho anh rồi châm lửa.

Còn về Ngô Tà, hút một hơi trực tiếp ho ra máu.

Ngô Nhị Bạch chậm lại một chút: "Một khi nơi đó bị nước tràn vào, hai tháng sau nước mới bắt đầu rút, người địa phương gọi đó là Dương Công Tuyền." "Cứ vậy mà không quản sao?" Ngô Tà nhìn Ngô Nhị Bạch.

Trương Thụy Đồng dập tắt điếu thuốc, nói: “Người của Tạ gia đi rồi.” Chuyện của cậu ta không thể không đi một chuyến.

Chương 299

Nhìn Ngô Tà một cái, Ngô Nhị Bạch lập tức nói: "Không được đi, người bình thường đi chỉ có nộp mạng, yên tâm ở nhà dưỡng bệnh đi." "Con không đi." Ngô Tà bề ngoài nói không đi, thực chất trong lòng đã hỏi thăm tám trăm lần.

Theo sau Trương Thụy Đồng, cậu trực tiếp quay người bỏ đi.

Hai người lên xe, Ngô Tà nhanh chóng tìm Bàn Tử.

Nghe Tiểu Ca gặp chuyện, Bàn Tử bỏ dở việc ở tiệm gội đầu mà chạy tới.

"Chuyện gấp quá rồi, tôi không tin Tiểu Ca xuống đấu mà lại lật xe, giờ tính sao?" Bàn Tử gãi đầu tóc xoăn tít.

"Kẹp Lạt Bá (Gia lạt bá)!" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói.

Nhắc đến Kẹp Lạt Bá, Ngô Tà và Bàn Tử bỗng thấy bất lực.

"Nhị thúc đã chào hỏi với đồng nghiệp rồi, sẽ không có ai đi Kẹp Lạt Bá với tôi đâu, trừ phi bỏ tiền ra!" Là một thổ phu tử xuống đấu không thích lấy minh khí, Ngô Tà và Bàn Tử đang rầu rĩ vì không có tiền.

"Cần bao nhiêu?" Trương Thụy Đồng thản nhiên hỏi.

"Ít nhất cũng phải năm mươi vạn chứ!" Bàn Tử xoa xoa cằm.

"Lát nữa ta bảo người chuyển qua." Bàn Tử toe toét miệng cười.

Lúc quay đầu nhìn sang Ngô Tà, bỗng thấy trên người cậu đầy vết máu, trong mũi không ngừng chảy máu ra.

"Cậu sao thế?" Tuy biết tình trạng của Ngô Tà nghiêm trọng nhưng không ngờ lại đột ngột như vậy.

Ngô Tà lau vết máu, nói: “Đừng lo, tình trạng của tôi mọi người chẳng lẽ không biết sao, khẩn trương thời gian thôi.” Theo xu hướng này phát triển tiếp, ước chừng càng về sau tình hình càng nghiêm trọng.

Bàn Tử thở dài, khôi phục vẻ mặt rồi nói: “Hồng Đỉnh Thủy Tiên các anh nghe qua chưa?”, “Nghe giống nghệ danh của kỹ nữ phong trần quá vậy?” Ngô Tà lau sạch máu mũi nhìn sang.

“Là người của cậu, cái gã 'vịt' đó hả?” Đối với gã Hồng Đỉnh Thủy Tiên này, Trương Thụy Đồng tự nhiên cũng biết đôi chút, ấn tượng khá sâu sắc.

Bởi vì biệt danh “Hồng Đỉnh Thủy Tiên” là do nghề nghiệp của hắn.

Bàn Tử nói: “Kỹ năng bơi lội của hắn theo tôi biết trong giới đồng hành là cao thủ xứng đáng, có điều con người hơi quá phong trần.” Chỗ ở của gã Hồng Đỉnh Thủy Tiên này Bàn Tử cũng sớm điều tra ra.

Lái xe tới, ba người vào tiểu khu thấy bên trong mang phong cách cũ kỹ của thập niên 90.

Hắn sống trong một khu chung cư cũ nát ở Vô Tích.

Hồng Đỉnh Thủy Tiên sống ở tầng sáu, nhà ở tiểu khu này tổng cộng có bảy tầng.

Đi bộ lên cầu thang, cửa tầng sáu đang mở, bên trong không tới tám mươi mét vuông nhưng bị cải tạo thành phòng chơi bài.

Đủ loại tiếng xoa quân mạt chược vang lên không ngớt.

Trương Thụy Đồng nhìn thấy một thanh niên tóc đỏ rực bên trong đang chuyên tâm bốc bài.

Ba người đi tới phía sau, Ngô Tà hỏi: “Cậu là Thủy Tiên?” Anh

nhìn chằm chằm lên đỉnh đầu, tóc đỏ thật.

“Tìm tôi?

Có chuyện gì?” Gã vừa mở miệng đã đầy giọng địa phương đặc trưng.

Bàn Tử quái lạ hỏi: “Không phải Hồng Đỉnh Thủy Tiên sao?

Hồng Đỉnh đâu?” Tên nhóc vươn tay chỉ xuống dưới háng: “Hồng Đỉnh không phải biệt danh của tôi, là nó.” Nhìn biểu cảm đó, Trương Thụy Đồng hận không thể tung một cước đá tên nhóc này xuống lầu.

Nhưng lời tiếp theo của hắn nghe càng quái hơn.

Hắn hỏi: “Có chuyện gì, tôi không tiếp đàn ông.” Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử nói: “Không nhớ tôi sao?

Tôi là Béo đây mà!” Nghe cách tự xưng của Bàn Tử, Ngô Tà sắc mặt quái dị nhìn sang: “Bàn Tử, không ngờ anh cũng có khẩu vị mặn vậy?” Nếu đây là cao nhân mà Bàn Tử muốn tìm, lòng Ngô Tà thực sự thấy hơi thất vọng.

Trương Thụy Đồng nhìn tên đó, cũng thấy hơi hối hận.

Nếu nói về bơi lội, hiện tại ước chừng không ai bì kịp anh.

Nhưng đã đi Kẹp Lạt Bá thì cũng nên tìm thêm vài người xuống dưới.

Bàn Tử đi tới thương lượng với hắn.

Nói chuyện một hồi, Bàn Tử bảo: “50 vạn, hắn ra giá rồi, còn lại xem tôi đây.” Gần đây kinh tế khó khăn, nếu không cũng không đến mức bị năm mươi vạn làm khó.

Trương Thụy Đồng bảo Ngô Tà nhìn chân của Hồng Đỉnh: “Thấy

đôi chân ngắn lùn đó không?" Đôi chân đó sức mạnh cực lớn, ước chừng dưới nước mới phát huy được toàn bộ tác dụng.

Ngô Tà nhìn kỹ cũng thấy bất ngờ, cơ bắp đôi chân đó phát đạt đến mức khiến người ta ngạc nhiên.

Anh nói với Hồng Đỉnh: "Xuất phát xong sẽ trả tiền đặt cọc, về rồi mới kết toán nốt." "Đúng rồi, lúc trên đường nếu cậu đòi tăng giá, hãy nhớ lấy, nếu muốn tăng giá cũng được, nhưng ta sẽ chặt cái 'Hồng Đỉnh' của cậu trước!" Gã Hồng Đỉnh Thủy Tiên này thuở nhỏ cũng là một tay đảo đấu giỏi, tuy không còn làm nghề cũ nhưng ở nghề tay trái lại làm ăn rất phát đạt.

Đối với tiền bạc Trương Thụy Đồng không hề tiếc, chuẩn bị xong xuôi, chỉ là mượn tiền, thuận tiện bắt Ngô Tà ký giấy nợ.

Sau khi chuyện kết thúc, hai người có những thân phận khác cần giải quyết trước.

Hai người trở lại Thập Nhất Thương.

Trương Thụy Đồng khi tìm Bạch Hạo Thiên thì thấy cô từ trong phòng ngáp dài đi ra, mặc đồ ngủ.

Chương 300

Trên giá treo còn móc một bộ nội y, Bạch Hạo Thiên đỏ mặt thu quần áo lại.

Khi hỏi Trương Thụy Đồng định làm gì, anh bèn nói ra mục đích chuyến đi này.

Trương Thụy Đồng nói: "Ta muốn giúp cậu mở rộng Hạo Sơn Cư, ngày mai xuất phát đi Sơn Tây quét hàng!" "Mấy người chúng ta đi sao?

Vậy bên kho hàng tính sao?" Trương Thụy Đồng: "Cứ xin nghỉ trước, khi nào xong việc thì về." Bạch Hạo Thiên mặt đầy kinh hãi: "Phải xin nghỉ bao nhiêu ngày?" Thập Nhất Thương chưa bao giờ cho nghỉ dài như thế.

Nhưng Trương Thụy Đồng đảm bảo sẽ không ảnh hưởng công việc, Bạch Hạo Thiên mới yên tâm đi cùng.

Tên Hạo Sơn Cư rất giống với tên của Ngô Tà, lúc gặp mặt cả Thiên Chân và Bàn Tử đều thấy kinh ngạc.

Mấy người lái xe xuất phát, lái liền mười tiếng mới tới nơi.

Điểm đến là huyện Kỳ, Sơn Tây.

Bạch Hạo Thiên thay một chiếc áo phông trắng và quần đùi, nhìn gợi cảm hơn hẳn hình tượng trước đó.

Bạch Hạo Thiên lúc này cùng với mái tóc ngắn trở thành nữ giới duy nhất trong đội.

Sau khi Bàn Tử và Hồng Đỉnh Thủy Tiên giao tiếp, bỗng thấy hắn khép chặt hai chân lại, sau đó nhìn về phía Trương Thụy Đồng.

Bàn Tử nói: “Thấy thanh đao trên lưng Trương gia không?

Đừng có giở trò, thanh đó mà băm cậu ra thì chưa tới năm phút đâu.” Vừa đe dọa vừa dụ dỗ, cuối cùng Hồng Đỉnh cũng ngoan ngoãn đi theo.

Vốn dĩ Bạch Hạo Thiên định tìm người có thính lực tốt nhất Thập Nhất Thương là Giả Khắc Tử đi cùng, nhưng bị Trương Thụy Đồng từ chối.

“Ta có một nhân tuyển rồi!” Trương Thụy Đồng nhắc tới Ách nữ, vừa hay cô ấy vừa trải qua phẫu thuật.

Bàn Tử ngạc nhiên: “Ách nữ bây giờ cũng ở đây sao?” Vốn tưởng Ách nữ đã rời đi rồi, không ngờ lại ở đây.

Trương Thụy Đồng: “Gần đây đã sắp xếp phẫu thuật cho cô ấy, hôm nay có lẽ có thể mở miệng nói chuyện rồi!” Trương Thụy Đồng một mình đi tới bệnh viện.

Vừa bước vào phòng bệnh, thấy Ách nữ đang đối mặt với nữ bác sĩ.

Bác sĩ đi tới, cười nói: “Khôi phục vô cùng thuận lợi, vừa rồi đã có thể nói được vài từ đơn giản!” Ví dụ như vừa rồi, Trương Thụy Đồng tận tai nghe thấy Ách nữ nói “Cảm ơn”.

Thấy Trương Thụy Đồng xuất hiện, Ách nữ há miệng: “Đến... rồi sao?” Vì cảm xúc có chút kích động, lời nói còn hơi run rẩy.

Trương Thụy Đồng khẽ cười: “Hôm nay xuất viện, ta đưa cô đi được không!” Lúc phẫu thuật trước đó anh cũng tranh thủ tới thăm.

Khi đó Ách nữ tâm trạng lo lắng, nhưng bây giờ đã khác rồi.

Thấy cô muốn nói chuyện, Trương Thụy Đồng bảo: “Đừng vội nói, cần vài ngày để thích nghi đã!” Ách nữ gật đầu.

Sau đó khi Trương Thụy Đồng nói muốn đi khám phá ám hà dưới lòng đất để tới Lôi Thành, Ách nữ chủ động yêu cầu đi cùng.

Thính lực của cô mạnh hơn người bình thường, chí ít không kém hơn Giả Khắc Tử của Thập Nhất Thương.

Việc hạ đấu thì không dùng tới cô, nhưng trên mặt đất, cần có người canh chừng.

Cả nhóm trực tiếp rời khỏi đất nước.

Tại một nơi không xa Ách Ba thôn, xuất hiện một tòa tửu lâu.

Kết cấu kiến trúc đơn giản, tổng cộng bốn tầng, tầng trên cùng trông như vừa mới xây thêm.

Trương Thụy Đồng ở đó thấy con trai nuôi của Hắc Hạt Tử.

Sau khi Ách Ba thôn được tiếp quản, quả thực bắt đầu từ từ có những biến hóa lớn.

Thấy con trai nuôi Hắc Hạt Tử vẻ mặt khó khăn, anh hỏi: "Sao thế?" Trương Thụy Đồng nói: "Ta muốn đi cứu cha nuôi của cậu, tìm một chiếc xe đưa ta đi." Nghe xong cậu ta lập tức kích động: "Cha nuôi có cứu được không?" Nơi đó người bình thường không dám tới, tuy có tâm cứu người nhưng cũng bất lực, chỉ có thể đứng đợi.

Hắc Hạt Tử đã sống bao nhiêu năm rồi không rõ, cùng với Tiểu Ca là hai người mạnh nhất phái Nam đảo đấu.

Hai người như vậy đều bị kẹt dưới đó, chẳng trách không ai dám đi cứu.

Trương Thụy Đồng có Bàn Tử, Bạch Hạo Thiên đều là phái Bắc.

Bàn Tử nói: "Người khác thì không dám nói, chứ bọn tôi đi chắc chắn sẽ cứu được người ra!" Ngay từ đầu gã đã không tin Tiểu Ca lại dễ dàng gặp chuyện như vậy.

Ngô Tà nói: “Lát nữa tôi liên hệ Tiểu Hoa, để người nhà họ Tạ đưa tôi đi tìm Hảm Tuyền dưới đất.” Bạch Hạo Thiên thấy chuyện không giống như mình tưởng tượng, lập tức hỏi: “Từ đầu đã lừa em rồi đúng không?” Tuy bị lừa nhưng trong lòng cô lại thấy hưng phấn, khiến mọi người đều cảm thấy hơi lạ.

Bạch Hạo Thiên nói: “Trước đây luôn nghe những câu chuyện hạ đấu đặc sắc, không ngờ em cũng được tham gia!” Trương Thụy Đồng nói: “Đợi đến nơi cứ đứng xa quan sát cho kỹ, lúc đó ta sẽ xuống trước.” Nghe xong lời Trương Thụy Đồng, Bạch Hạo Thiên liên tục gật đầu.

Cả nhóm nghỉ lại địa phương một đêm, đến ngày thứ hai, ở gần đó Ngô Tà nhìn thấy “A Ninh”.

Bàn Tử bảo: “Thật quái đản, chẳng phải A Ninh kẹt ở Xà Chiểu rồi sao?” Ngô Tà chỉ tay về phía hai người đang đi phía trước.

“A Ninh thật sao?” Bàn Tử nhìn chằm chằm người phụ nữ đó, cảm thấy hơi bất ngờ.

Nhưng điều kỳ lạ là: “Hai người đó nhìn sao quái vậy?” Trương Thụy Đồng: “Đó là em trai A Ninh, còn người phụ nữ kia không phải A Ninh, chỉ là mặt mũi giống thôi!” Nhưng Trương Thụy Đồng liếc thấy trên tay người phụ nữ đó đeo một chuỗi đồng tiền, lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Ông chủ tiệm nhìn thấy ánh mắt của họ liền đi tới.

“Quen biết sao?” Hắc Nhãn Kính nhìn “A Ninh”, sắc mặt hơi lạ.

Chương 301

“Sao thế?

Có vấn đề gì à?” Ngô Tà thấy biểu cảm không đúng liền nhịn không được hỏi.

“Một đội ngũ đặc biệt, cả tầng bốn phía trên của tôi đều bị họ bao hết rồi.” Không chỉ vậy, điều khiến lão ta thấy khó chịu là hiện tại ngay cả lão chủ tiệm cũng không có cách nào lên tầng bốn.

Nhìn chằm chằm những người đó, Trương Thụy Đồng xác định họ hẳn là người của thế lực Tiêu lão bản.

Ngô Tà hỏi: “Bọn họ đang làm gì, ông biết không?” Lão vươn tay chỉ về phía một tòa thổ lâu xa phía trước.

“Tòa lầu đó sao giống thiết bị thính lôi trong mộ Nam Hải Vương thế?” Tòa lầu đó giống như một cái loa phóng đại âm thanh.

Dưới đất dường như chính là Hảm Tuyền đó.

Những người kia cũng đang nhìn chằm chằm Hảm Tuyền bên dưới, cũng như con đường dẫn tới Lôi Thành ở phía sau.

“Sau khi ta tới đây mới phát hiện, bí mật của ngôi làng này không chỉ có một thần miếu đâu!” Đang nói chuyện thì trên trời bỗng nổ sấm.

Ách nữ bỗng kéo kéo áo Trương Thụy Đồng, bảo anh nhìn về phía trước.

Trương Thụy Đồng nhìn theo, thấy những dân làng đó đang tụ tập lại một cách kỳ quái.

Hai mắt trợn trắng, nghiêng tai nghe tiếng sấm trên trời.

Hình ảnh này giống hệt những người được miêu tả trong bức bích họa của nước Lạc Vân quốc Nam Hải.

Bình thường sấm nổ cũng không thấy dân làng có gì bất thường, vậy mà hôm nay, dáng vẻ họ trông như bị trúng tà vậy.

Trương Thụy Đồng bảo Ngô Tà tìm người hiểu tình hình mà hỏi.

Nhìn tòa thổ lâu hình cái loa đó, nhất là tiếng sấm vừa rồi, liền muốn nghe ngóng tình hình bên trong.

Ngô Tà nói: "Người của nhị thúc tôi trước đó tám phần là đã xảy ra chuyện ở trong đó, nên mới âm thầm rút hết người đi!" Vừa nói xong, anh phát hiện Ách nữ vỗ vỗ tay Trương Thụy Đồng nói: "Tiểu Bạch dường như gặp rắc rối rồi!" Phía bên kia đang gặp phải Giang Tử, thấy Trương Thụy Đồng tiến lên, Giang Tử dùng tư thế bắn tỉa chỉ chỉ vào Ngô Tà.

Chủ yếu là nhắm vào Ngô Tà.

Bàn Tử nhổ một bãi nước bọt: "Thằng ranh này là ai, kiêu ngạo quá mức rồi đấy!" Ngô Tà nói: "Em trai A Ninh." Chỉ nhìn khuôn mặt đó quả thực có vài phần giống A Ninh.

Bạch Hạo Thiên chạy về nói: "Hắn vừa bảo em, người đi theo các anh hầu như đều không có kết cục tốt!" Nhắm tới ước chừng là A Ninh.

Bàn Tử nói: "Nói bậy, mấy người chúng ta chẳng phải vẫn luôn khỏe mạnh sao?" Ách nữ kéo Bạch Hạo Thiên, nói: "Phải tin tưởng Trương đại ca, lời của tên đó đều là lừa đảo thôi!" Lời của cô cũng nhận được sự tán đồng của mấy người bên cạnh.

Bạch Hạo Thiên gật đầu: "Chị Sở Sở nói đúng." Sở Sở chính là tên thật của Ách nữ, bây giờ cô không còn câm nữa, gọi Ách nữ mãi cũng có phần không hợp.

Trương Thụy Đồng nói: "Dưới tòa lầu này có một lối đi dẫn tới phía dưới tòa thổ lâu hình loa kia." Phía dưới tòa lầu đó chắc chắn thông với ám hà dưới thần miếu Ách Ba thôn.

Không gian bên dưới vô cùng rộng lớn, nhưng đồng thời cũng vô cùng nguy hiểm.

Chỉ riêng một cái Hảm Hồ đã suýt khiến toàn bộ những người đi trước tan xác.

Tuy nhiên Bạch Hạo Thiên nói: "Giang Tử đưa cho em cái này!" Trên tay cô cầm một đồng tiền.

Đó là một trong những đồng tiền trong chuỗi tiền của A Ninh trước đây.

Xem ra Giang Tử có khả năng đã tìm được A Ninh ở bên đó.

Không lâu sau, Trương Thụy Đồng gặp Giang Tử.

"Đảo chủ sống tốt quá nhỉ!" Hắn nói với Trương Thụy Đồng.

"Tìm Ngô Tà có việc gì?" Hắn nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng nói: "Cũng thuận tiện xem thử, trước đây nghe nhắc tới anh mấy lần." Biết lai lịch người Uông gia, lời của hắn Thụy Đồng một chữ cũng không tin.

Ánh mắt hắn nhìn về phía căn phòng phía sau.

"Trong hai căn phòng đó đều có quái vật trú ngụ." Giang Tử nói: "Đang nhìn chằm chằm tôi kìa!" Nhìn ánh mắt đó, Trương Thụy Đồng hiểu mục tiêu của hắn không chỉ có Ngô Tà, e là cả anh cũng nằm trong danh sách tử thần của hắn.

"Giết Ngô Tà sao?" Giang Tử nhìn chằm chằm nói: "Có lẽ bao gồm cả anh nữa." "Giết người là phạm pháp đấy." Trương Thụy Đồng thản nhiên nói.

“Cứ thử vào mấy khu rừng kia xem có chết không.” Tên bắn tỉa này thạo nhất là săn giết trong rừng tùng.

Bị người ta đòi giết ngay trước mặt như vậy quả không phải chuyện đáng vui vẻ gì.

“Tôi làm việc cho Tiêu lão bản, thuận tiện cũng tìm anh.” Sau đó Ngô Tà cũng đi tới.

“Giết tôi sao?” Từ trên người Giang Tử, cậu thấy một địch ý cực mạnh.

Cộng thêm Trương Thụy Đồng nhắc nhở, tự nhiên càng rõ ý đồ của Giang Tử.

Nhân lúc Giang Tử không chú ý, Ngô Tà lập tức tung một cước về phía sau hắn.

Giang Tử phản ứng nhanh, lập tức né được.

Ngô Tà mắng: “Định chơi tôi à.” Mắng xong còn hằn học nhổ một bãi đàm: “Hai chị em nhà này toàn dùng phương pháp ích kỷ để gây phiền phức cho người khác.” Lúc trước A Ninh xuất hiện chẳng tốt lành gì, Giang Tử lại càng không phải hạng tốt đẹp.

Trương Thụy Đồng tung một cước cực mạnh từ bên cạnh.

Giang Tử phản ứng lại nhìn theo hướng chân, nhưng phát hiện không thể né tránh.

Hắn bị một cước đá văng vào hành lang phía sau, va mạnh lên tường.

Chương 302

Ngô Tà đứng bên cạnh nhìn mà cũng thấy đau thay.

Giang Tử nhanh chóng xoay người chạy trốn.

Trương Thụy Đồng thản nhiên hỏi: "Chìa khóa lấy được chưa?" Ngô Tà âm thầm lấy chìa khóa ra cho anh lén nhìn một cái.

"Lát nữa tôi sẽ làm mặt nạ da người, có thể trà trộn vào xem tình hình bên trong!" Hành động vừa rồi vô cùng cẩn thận, tiếp cận Giang Tử là để trộm chìa khóa.

Cú đá của Trương Thụy Đồng thậm chí khiến Giang Tử không còn tâm trí mà kiểm tra lại đồ đạc.

Cách chế tác mặt nạ da người hiện lên trong não Trương Thụy Đồng, có quy trình vô cùng tỉ mỉ.

Nó gần giống như làm vỏ bánh vằn thầu vậy.

Mặt nạ da người tốt thì dược liệu phải rất cầu kỳ, những thứ đó đều đã được chuẩn bị sẵn.

Mặt nạ Ngô Tà làm trông như quỷ, nhưng may là đi buổi tối.

Ngược lại Trương Thụy Đồng làm vô cùng tinh xảo, đeo vào lập tức biến thành dáng vẻ của Giang Tử.

Ngô Tà đơn giản hóa trang cho mặt nạ, sau đó mang theo đồ đạc chuẩn bị lên tầng bốn.

Lén lút tới phòng Giang Tử, dùng chìa khóa mở cửa.

Trong phòng có một chỗ được người ta dùng bông cách âm bịt kín.

Thấy đồ đạc, Trương Thụy Đồng ra thủ thế, hai người lén lút bò vào trong.

Lối đi vô cùng hẹp, phía sau là cầu thang làm bằng dăm gỗ.

Trong lối đi không có người, đi đến cuối cùng, tìm thấy một hang đá.

Chỗ này chắc là ngay phía dưới tòa thổ lâu kia.

Giữa hang đá có một miệng giếng, dưới suối có tiếng động.

Nhìn dáng vẻ là có người đang làm việc bên dưới.

Chắc là Hảm Tuyền trong truyền thuyết.

Tình hình dưới Hảm Tuyền chưa rõ, Trương Thụy Đồng nói: "Về trước đã, người của Tiêu lão bản đều ra rồi." Từ lối đi trở về, Trương Thụy Đồng nói: "Tình hình có chút không ổn!" "Phía trên có người động thủ rồi." "Mùi máu tanh?" Ngô Tà lập tức biến sắc.

Phía bên kia lối đi có mùi máu tanh rất đậm.

Phía trên chắc chắn có người chết rồi, không ít đâu.

Những người này ngang nhiên động thủ một cách trắng trợn.

Hai người từ lối đi ra, men theo nguồn âm thanh tìm tới.

Phía trên tầng bốn còn giấu một tầng nữa.

Lên tầng năm, thấy toàn là thi thể.

Ngô Tà kiểm tra mấy cái xác, nói: "Chết hết rồi, đều bị một đao cắt cổ." Trương Thụy Đồng đang mang mặt của Giang Tử, người bên ngoài thấy đều coi như không thấy.

Nhanh chóng Trương Thụy Đồng thấy Tiêu lão bản, bên cạnh là người phụ nữ giống hệt A Ninh kia.

Có một gã mặc đồ đen cầm đao, máu đang nhỏ giọt trên đao.

"Có thấy người không?" "Ngô Tà đâu rồi." Trương Thụy Đồng điều chỉnh giọng nói.

Gã mặc đồ đen nhíu mày, hai người đi ra trước.

Trương Thụy Đồng thuận tay lấy mấy ống lôi quản trên người đối phương, đưa hai cái cho Ngô Tà.

Thứ này lát nữa chắc chắn dùng tới.

Gã đồ đen dẫn đường phía trước, dọc đường thấy vết máu và mùi tử thi thối rữa nồng nặc.

Người chết ở đây khiến Tạ Vũ Thần tổn thất vô cùng thảm trọng.

Nhưng thấy người phụ nữ giống A Ninh kia bỗng chỉ vào Trương Thụy Đồng nói: "Tiêu lão bản, cái gã khốn này trước đó đã lừa tôi và em trai tôi..." Nghe lời cô ta, Trương Thụy Đồng và Ngô Tà sững sờ.

Giang Tử làm chuyện đó sao?

Vừa nghe cô ta nói, hai người ý thức được có gì đó không đúng.

Trương Thụy Đồng bỗng lao tới, thanh đao trên tay kề vào cổ Tiêu lão bản.

Nhưng người Uông gia cũng đồng thời cầm đao lao lên.

Đao của đám người này rất nhanh.

"Đứng im hết đó, Tiêu lão bản hiện đang trong tay ta, bước tới một bước nữa ta cắt đứt cuống họng lão!" Tiêu lão bản lập tức nói: "Cứ động thủ đi, thượng thiên sẽ phù hộ ta, tuyệt đối không giết được ta đâu." Tinh thần lão ta trông thực sự có chút quỷ dị.

Trương Thụy Đồng thuận tay chạm vào đỉnh đầu lão thấy bị rạch mấy lỗ, bên trên đều khảm những mảnh kim loại.

Thứ này dùng để hỗ trợ thính lôi, gã quái vật này chắc chắn là một trong số đó.

Chương 303

Trương Thụy Đồng nói với Ngô Tà: "Lôi quản." Ngay lập tức Ngô Tà châm lửa ném lôi quản ra.

Sau đó hai người trực tiếp xông ra ngoài.

Tiếng nổ cũng thu hút cả Bàn Tử.

Bàn Tử mang theo lôi quản châm lửa rồi hét lớn lao về phía này.

Lúc đầu thấy mặt Trương Thụy Đồng gã còn do dự, nhưng thấy khuôn mặt quỷ của Ngô Tà liền lập tức yên tâm.

Sau vụ nổ, một luồng khí chấn động từ trên ép xuống.

Trương Thụy Đồng ném Tiêu lão bản cho Bàn Tử: "Trông chừng lão cho kỹ." Cả nhóm trực tiếp chạy xuống tầng hai.

Bàn Tử nói: "Những người khác rút ra ngoài, ba chúng ta đi trước." Ba người quay người rời đi ngay lập tức.

Trương Thụy Đồng mặc Thần Cấp Thủy Hỏa Y, thậm chí giúp đỡ được cả đạn.

Có vài phát đạn bắn trúng người, tuy hơi đau nhưng không xuyên qua được lớp áo.

Ngô Tà xòe tay ra, thấy trong lúc hỗn loạn vừa rồi có người đưa cho một tờ giấy.

Trên đó vẽ những đường nét kỳ quái.

Vừa xem một lúc cậu đã trực tiếp ho ra máu.

Trương Thụy Đồng bảo Bàn Tử đưa người đi xa một chút.

Tiêu lão bản có thể thông qua tiếng sấm mà biết mọi chuyện, một

số bí mật tốt nhất không nên để lão biết.

Xuống đến chân núi.

Nhìn kỹ thấy Khảm Kiên và Lưu Tang từ trong rừng đi ra.

Phía sau có không ít người.

Ngô Nhị Bạch lần này lại mang người tới.

Mọi người cầm vũ khí cảnh giác nhìn chằm chằm hai người.

Trương Thụy Đồng thuận tay lột mặt nạ da người ra.

"Tình hình phía trước thế nào?" Khảm Kiên nói: "Trương gia tình hình không ổn, cái lão Tiêu đó là một con quái vật.

Chỉ cần sấm nổ là lão biết hết." Ngô Tà hỏi: "Tiểu Hoa hiện đang ở đâu?" Khảm Kiên nói: "Hòa vào đội ngũ đối phương rồi, trước khi tiếng sấm tiếp theo nổ, tạm thời vẫn giấu được!" Đợi Khảm Kiên nói xong, Ngô Tà nhìn chằm chằm vào mắt cậu ta.

"Đợi đã, vừa rồi cậu bảo chỉ cần sấm nổ là lão biết hết mọi chuyện?" Nghe cứ như chuyện viễn tưởng.

Lẽ nào tiếng sấm tiết lộ thông tin cho lão?

Trương Thụy Đồng: "Tiêu lão bản đã bị ta khống chế, tạm thời có thể không cần lo lắng." Lưu Tang chỉ chỉ vào đầu mình, ngồi bệt xuống nói: "Nên biết rằng, người thính lôi đều phải đục lỗ trên đầu.

Sư phụ tôi để nghe được thứ đó cũng đục mấy lỗ trên xương sọ!" Ngô Tà hỏi: "Sao trước đây chưa nghe nói vụ này?" Lưu Tang nói: "Trước đây tôi quên mất, cái lão Tiêu này còn lợi hại hơn sư phụ tôi." Thông qua trò chuyện với Lưu Tang, từ âm thanh bên dưới phán đoán được, trong lối đi ngầm có lượng lớn túi khí.

Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính chắc đang nấp ở đó.

“Trong đội ngũ Tiêu lão bản có đối thủ rất mạnh, mục đích của lão chắc chắn không chỉ đơn giản là đạo mộ đâu!” Nơi dưới đất đó ước chừng có thứ mà lão vô cùng thèm khát.

Trương Thụy Đồng nhìn ống lôi quản trên tay Ngô Tà nói: “Ta có cách liên hệ với Tiểu Ca.

Lôi quản truyền âm!” Đơn giản là dùng tiếng nổ của lôi quản để truyền đi âm thanh có tần suất nhất định xuống dưới đất, chi phí hơi cao một chút.

Trực tiếp dùng lôi quản truyền âm thanh nhịp nhàng.

Trương Thụy Đồng đưa mấy ống lôi quản cho Ngô Tà.

“Gõ mấy câu đi!” Bàn Tử nghe thấy liền nhìn về phía Ngô Tà.

Gã vác Tiêu lão bản đứng bên cạnh.

Khảm Kiên thấy Tiêu lão bản là kinh ngạc nhất.

“Tiêu lão bản sao?

Giờ tính thế nào?” Bàn Tử vỗ vỗ Tiêu lão bản: “Nãy giờ dọc đường cứ không yên, tôi trực tiếp đánh ngất lão rồi.” Khảm Kiên và Lưu Tang thấy Tiêu lão bản trước mắt, người này đối với họ đúng là ác mộng.

Trương Thụy Đồng nói: “Tiếng nổ chắc chắn đã thu hút sự chú ý, giờ ta phải rời đi.” Ngô Tà kiểm tra túi của Lưu Tang, thấy bên trong có ná cao su.

Hồng Đỉnh Thủy Tiên đứng bên cạnh cãi vả không ngớt với Bàn Tử.

Thấy ná cao su bị lôi ra, Lưu Tang giải thích: “Tôi không thích vũ khí tiếng động lớn, tôi thích yên lặng lắng nghe người khác hơn.” Nghe kỹ lời lão, một lát nữa quanh đây sẽ có người kéo tới.

Trong vô số tiếng bước chân đó, có cả đám đồ đen Uông gia.

Những người này thực lực mạnh, trừ Trương Thụy Đồng ra, những người khác chẳng ai có lòng tin đấu một chọi một với họ.

Ngô Tà định nói gì đó, Trương Thụy Đồng giơ tay ngăn lại.

Sau đó anh áp tai vào thanh đao trên tay.

Chương 304

Từ dưới đất có tiếng động truyền qua Hắc Kim Cổ Đao.

"Tiểu Ca đang chào tạm biệt ta." Trương Thụy Đồng nghe xong nói.

Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính đều còn sống, điểm này chắc chắn không nghi ngờ gì.

Lưu Tang áp tai xuống đất nói: "Tiểu Ca lại nói gì đó!" Lưu Tang nghe kỹ xong rồi thuật lại lời Tiểu Ca.

"Bên dưới dọc đường đều có dấu máu, có một lối vào khác, đừng xuống đây, tôi có cách ra ngoài." Tiểu Ca lo lại có chuyện nên bảo họ đừng xuống.

Đoạn nói thứ ba nhanh chóng truyền lên từ bên dưới.

"Trong núi cũng có ký hiệu của Tiểu Ca, đánh dấu lối vào thứ hai, gặp nhau ở lối vào, chú ý Phượng Hoàng Mộc." Đọc xong, Bàn Tử hỏi: "Phượng Hoàng Mộc ở chỗ nào?" Trương Thụy Đồng khẽ động tai: "Trong rừng có một nơi mà chim chóc cầm thú đều không dám tiếp cận, Phượng Hoàng Mộc chắc ở chỗ đó!" Thính lực của Lưu Tang không linh mẫn bằng Thính Nô như Thanh Thanh Mạn, thứ lão nghe được chỉ là tiếng chim kêu thú chạy gần đó. 【 Đinh!

Khiến Tiêu lão bản khai ra bí mật thính lôi, hoàn thành nhận phần thưởng thuật Khống Hồn Thanh Đồng Linh. 】 Tiếng hệ thống vang lên, Trương Thụy Đồng nhìn về phía Tiêu lão bản.

Nhiệm vụ bỗng xuất hiện, ước chừng Tiêu lão bản cũng sắp tỉnh rồi.

Việc đục nhiều lỗ thính lôi trên đầu giúp lão thông qua tiếng sấm

biết được rất nhiều chuyện của gia đình người khác.

Những thứ này chắc là thu thập được trong quá trình cùng Ngô Tam Tỉnh thính lôi.

Đang suy nghĩ, bên cạnh bỗng nghe tiếng lão bản.

"Ách..." Tiêu lão bản trên vai Bàn Tử bị xốc mạnh nên từ từ tỉnh lại.

"Ai đó?" Tiêu lão bản vừa tỉnh đã thấy mình bị bắt cóc.

Tỉnh dậy thấy Ngô Tà và Trương Thụy Đồng.

"Sao lại thế này?" Hiện tại lão cũng chưa hiểu tại sao Giang Tử lại bất ngờ tập kích mình.

Trương Thụy Đồng nói: "Giang Tử đầu quân cho ta rồi, khai ra thứ ta hứng thú, ta sẽ cân nhắc cho lão một con đường sống!" Tiêu lão bản bị Bàn Tử trói chặt như bánh quẩy.

Trên người quấn dây thừng chuyên dụng không biết đã trói bao nhiêu con tống tử.

Bàn Tử nói: "Đừng có giãy dụa, dây thừng này chuyên trói thi vương, chút tài mọn của lão không thoát nổi đâu!" "Muốn gì?

Tiền sao?" Trương Thụy Đồng lắc đầu, chỉ tay lên trời: "Ta muốn bí mật thính lôi, Điền Hữu Kim." Nghe thấy cái tên "Điền Hữu Kim", Bạch Hạo Thiên vừa đi theo Bàn Tử bỗng chạy tới.

"Điền Hữu Kim?" Ngô Tà nhìn chằm chằm Tiêu lão bản trước mặt: "Không phải họ Tiêu sao?" Nghe thấy tiếng xe đang chạy, Trương Thụy Đồng khẽ tằng hắng một cái.

Nói: "Vốn không họ Tiêu, năm đó cùng chú ba bị tồn vào Thập Nhất Thương, hiện tại những nguy cơ Thập Nhất Thương đối mặt đều do một tay lão đạo diễn." Nguy cơ chỉ là một phần, Điền Hữu

Kim hay Tiêu lão bản, những năm qua phát tài đều dựa vào việc bán lén lút minh khí trong Thập Nhất Thương.

Có thể nói tất cả những gì lão có đều là do Cửu Môn ban cho.

Tiêu lão bản cười quái dị: "Biết được nhiều thế, xem ra cũng có chút bản lĩnh, ta có thể nghe hiểu tiếng sấm, vì tiếng sấm đã chọn ta." Thấy lão nói vòng vo, Trương Thụy Đồng gọi Hồng Đỉnh Thủy Tiên.

"Tiếp một người khách cần bao nhiêu tiền?" Hồng Đỉnh mặt mày quái dị nhìn lão: "Tôi thường không tiếp khách nam..." "30 vạn?" Trương Thụy Đồng trực tiếp ra giá.

Đối với anh, việc dùng tiền giải quyết được thì không thành vấn đề.

Trương Thụy Đồng nhìn Bàn Tử nói: "Đi hỗ trợ hắn, nếu không phối hợp thì để Hồng Đỉnh giải quyết!" Những người khác nhìn Tiêu lão bản với ánh mắt đồng cảm.

Tiêu lão bản chưa biết Hồng Đỉnh là ai, nhưng lát nữa sẽ hiểu tại sao bao nhiêu người quanh đây lại nhìn lão bằng ánh mắt đó.

Trương Thụy Đồng nói với Hồng Đỉnh: "Hù dọa thôi, không cần hy sinh đâu." Hồng Đỉnh thở phào một cái: "Không cần bán rẻ nhan sắc thì tôi có thể giúp miễn phí." Lão bị đưa xuống cuối đội ngũ.

Hai cô gái trong đội đi phía trước, không nỡ nhìn cảnh đó.

Lưu Tang quan sát xung quanh nói: "Chúng ta sắp tiếp cận Phượng Hoàng Mộc rồi!" Khảm Kiên cũng nhìn quanh: "Nơi này đến tiếng chim cũng không có, tà môn thật!" Ở lưng chừng núi, họ thấy một cây Phượng Hoàng Mộc.

Sở dĩ xác định được là cây này vì trên cây treo đầy rắn.

Những con rắn này đều đã chết.

Mặt đất toàn là rêu xanh.

Ngô Tà hỏi: "Cây ngô đồng này thực sự có chút tà tính, bên dưới nhìn hơi lạ?" "Một nửa cây bị chôn dưới đất, mấy người mau đào nó ra đi." Xung quanh gần như chim thú tuyệt tích, dưới gốc cây này e là không đơn giản, một cái cây như vậy giống như bị người ta cố ý trồng ở đây để làm dấu mốc.

Lưu Tang nhìn chằm chằm vào cây Phượng Hoàng Mộc, cầm xẻng định đào trực tiếp xuống.

Hắn ngẩng đầu quan sát tán cây hai lần, dưới ánh hoàng hôn, toàn bộ tán cây hiện lên một màu vàng kim.

Phía trên treo đầy những vật đen trắng đan xen.

Mọi người nhìn kỹ lại, tất cả đều là lớp da rắn đã khô héo.

Ngô Tà lên tiếng: "Từng có người giết rắn ở đây, ước chừng phải đến mấy trăm con." Tiếp tục tìm kiếm trên cây, họ phát hiện thêm nhiều xương rắn ăn dở, nơi này giống như một công xưởng gia công rắn vậy.

Càng đào xuống sâu, càng nhiều da rắn xuất hiện, hiện tại đã đào ra hàng nghìn lớp da rắn.

"Cẩn thận, bên dưới có thể có thứ gì đó!" Xung quanh lúc này yên tĩnh đến mức khiến người ta phát sợ.

Ngô Tà nói: "Có ai cảm thấy cái cây này so với lúc trước tôi nhìn thấy đã thấp đi một nửa không?" Không chỉ có cây Phượng Hoàng Mộc, Lưu Tang và Khảm Kiên hợp lực gạt bùn đất ra, lộ ra mấy khối ngói đương bên dưới.

Chương 305

Họ đào rộng ra xung quanh, tạo thành một cái hố đường kính khoảng ba mét.

Dưới chân là những lớp ngói đương xếp ngay ngắn, khi đào xuống dưới gốc cây mới thấy rõ cây này mọc ra từ một lỗ hổng giữa những lớp ngói cổ.

Đang đào, phía sau bỗng vang lên một tiếng hét lớn: "Tìm thấy lối vào rồi?" Tiêu lão bản thấy mặt đất được đào mở, vùng vẫy muốn chạy tới.

Ngô Tà nói: "Phải quay lại thôi, Tiêu gia và Uông gia đều sẽ biết lối vào không gian địa hạ này!" Bàn Tử tiếp lời: "Đã để chúng nhìn thấy thì chắc chắn không thể để chúng sống sót trở về." Ở nơi này, hai bên tranh đấu đã chết hàng trăm người, cũng chẳng quan trọng nếu chết thêm một người nữa.

Hồng Đỉnh Thủy Tiên bất lực nói: "Uy hiếp dụ dỗ đủ cả rồi, mà gã này có vẻ như dầu muối không thấm..." Trương Thụy Đồng liếc nhìn Bàn Tử một cái, ra lệnh: "Lấy miếng đồng trên đầu gã ra." Tiêu lão bản nhờ thính lôi mà trên đầu đầy những lỗ thủng, nhờ chúng mà biết được những bí mật vốn không thể biết.

Nghe thấy định nhổ miếng đồng ra, Ngô Tà lo lắng: "Miếng đồng cắm sâu vào não, lấy ra sẽ chết mất?" "Hà chỉ là chết, không chết cũng thành kẻ dần!" Ngô Tà và Bàn Tử kẻ tung người hứng, khiến sắc mặt Tiêu lão bản càng lúc càng khó coi.

Gã nghiến răng hỏi: "Định làm gì?" Trương Thụy Đồng chỉ tay lên trời: "Thính lôi!

Ta và Ngô Tam Tỉnh sau khi rời khỏi Thập Nhất Thương đã đến

Lôi Thành.

Ở đó ta có được khả năng thính lôi...” Lời chưa dứt, Bàn Tử đã cầm kìm tới.

“Nói rõ điểm chính đi?” Lời Tiêu lão bản vừa rồi chỉ là phiến diện, né nặng tìm nhẹ đối với bí mật thật sự.

“Quan dịch màu vàng kim, con người chỉ có ngâm mình trong đó mới có thể thông qua tiếng sấm liên kết với thượng thiên, bù đắp di hận!” Tiêu lão bản càng nói càng si mê, trạng thái như phát điên.

Gã kích động: “Khi sấm nổ, thông qua những miếng đồng này, ta có thể nhìn thấy vị lai, có được năng lực tiên tri!” Mọi người nghe xong đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy thật không thể tin nổi, nhưng trong thâm tâm cũng có chút hướng vãng.

Nhưng nhanh chóng, mọi người đều tỉnh táo lại.

Bàn Tử nói: “Nghĩ thì đẹp đấy, nhưng đến Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính còn bị nhốt trong không gian địa hạ, chúng ta đi chẳng phải là nộp mạng sao.” Ngoài quan dịch màu vàng đó, trong Lôi Thành còn có thứ khác.

Muốn tìm thấy, đồng thời cũng phải trả giá tương xứng.

Truyền thuyết kể rằng hoàng đế là hóa thân của Lôi Tinh, cuối cùng hóa ra Lôi Thành, sau khi thành tiên phong hiệu là Lôi Tổ.

Những truyền thuyết này khiến Lôi Thành càng thêm phần thần bí.

Lưu Tang lật những mảnh ngói ra nói: “Đừng thảo luận nữa, muốn sống sót trong không gian này, chỉ có cấp bậc như thần tượng của tôi mới có khả năng.” Về thực lực, Lưu Tang luôn nhìn nhận rõ ràng.

Soi đèn pin xuống dưới, Trương Thụy Đồng thấy một tầng không

gian được kê cao lên.

Bên dưới cao khoảng hơn một mét, bề mặt phủ đầy bùn đất, sau mấy trăm năm mặt đất đã mọc đầy bụi gai như hiện tại.

“Xuống thôi.” Lưu Tang nói: “Bên dưới không có vật sống, nhưng góc đông nam có thứ gì đó.” Mọi người nhìn nhau do dự xem ai xuống trước.

Bàn Tử xắn tay áo chuẩn bị, nhưng Ngô Tà đã nhanh hơn một bước nhảy xuống, Trương Thụy Đồng quan sát một chút rồi cũng theo sau.

Bên dưới nối liền với mặt đất không có gì nguy hiểm.

Khi xuống tới nơi, họ thấy ở góc đông nam đặt một khám thờ kỳ quái xếp bằng ngói, trên mặt ngói có rất nhiều sâu bọ bò lổm ngổm.

Lật khám thờ đó ra, bên trong là một kho hàng.

Những thùng gỗ bên trong đã mục nát hết, chỉ còn lại những đồng bạc gói trong giấy dầu.

Đi vòng qua các thùng gỗ, phía trước hiện ra những bộ bạch cốt, da thịt đã bị lũ sâu bọ rỉa sạch, trên thi thể đầy những tổ sâu.

Lưu Tang là người đầu tiên ngồi xuống kiểm tra.

Trương Thụy Đồng liếc mắt thấy trên đỉnh đầu cốt có những lỗ hổng, nhìn là biết do con người tạo ra.

Xương đã vàng ố do oxy hóa, nhưng những lỗ hổng vẫn rất rõ ràng.

Các lỗ hổng được sắp xếp như thể biến đầu cốt thành nhạc khí.

Tiếp tục đi xuống, một ký hiệu của Trương gia không mấy bắt mắt bị phát hiện.

“Có ký hiệu!” Lưu Tang mừng rỡ hỏi: “Ký hiệu này nghĩa là gì?” Trương Thụy Đồng nhìn qua, ký hiệu không hoàn chỉnh, có vẻ đã bị ai đó cố tình hủy đi một phần.

Đi sâu hơn nữa, họ thấy một lượng lớn vàng thỏi chất đống, nơi này giống như một kho vàng.

Đúng lúc đó, Lưu Tang bỗng giơ tay: “Có thứ gì đó!” Khi nhìn sang Trương Thụy Đồng, lại thấy ngài đang ngẩng đầu lên.

“Động tĩnh ở phía trên.” Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm phía trên, nghe rõ tiếng cành cây cọ xát, có rất nhiều thứ đang rơi xuống.

Đèn pin soi vào những bụi gai xung quanh, họ mới nhìn rõ, đó là rắn rơi xuống từ trên cao!

Rắn rơi xuống không ngừng như mưa.

Trên đỉnh đầu có một đoàn thứ gì đó như sứa đang treo lơ lửng.

“Cái gì vậy?” Bàn Tử kinh hãi hét lên: “Mẹ kiếp, quái vật gì thế?” Ngô Tà đứng trong bóng tối nhìn kỹ: “Giống sâu bọ, cả đoàn đó toàn là sâu bọ!” Thứ đó là một đám phi trùng tụ lại cực kỳ dày đặc.

Những thứ này dường như cùng loại với thứ tạo thành nhân bì dũng trong địa cung Nam Hải Vương.

Lưu Tang sững sờ, định lắng nghe tình hình bên trong thì bị Ngô Tà tóm chặt lấy.

Hàng trăm con rắn rơi lên người họ, thân rắn lạnh lẽo bò trên cổ.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng hất những con rắn trên người ra.

Kỳ lạ là những con rắn rơi lên người họ dường như bị thứ gì đó ăn mòn từ bên trong, nhanh chóng chỉ còn lại một lớp da rắn.

Chương 306

Khảm Kiên giật mình, trực tiếp dùng lửa đốt, lớp da rắn gặp lửa liền bùng cháy.

Trong ánh trăng hiện lên những bóng cây im lìm.

"Dường như không phải sâu bọ!" Trương Thụy Đồng nói: "Nếu là phi trùng thì ít nhất phải có tiếng đập cánh." Lưu Tang đồng tình: "Tôi cũng không nghe thấy tiếng của sâu bọ." "Vậy là thứ gì?" Ách nữ đứng sau quan sát hồi lâu, thứ đó nhìn quả thực giống một con sứa khổng lồ.

"Là độc khí ngưng tụ dưới lòng đất.

Loại độc khí này bình thường tản mác trên không trung, nên quanh đây không có chim thú, đều chết sạch rồi." Không chỉ vậy, bầy rắn trên cây cũng rất cổ quái.

Trương Thụy Đồng có một tin tức rất tệ: "Những khí thể này đang hạ xuống, chúng ta phải tránh ngay." Lưu Tang chộp lấy xẻng sắt, lập tức chuẩn bị đào hố: "Tôi phải đào một cái hố để vùi mình vào ngay, nếu không tất cả sẽ chết!" Loại khí này vừa rồi đã giết chết lũ rắn phía trên.

Đợi khi khí hạ xuống, con người cũng sẽ biến thành như nhân bì dũng, thân thể bị hủ thực chỉ còn lại một lớp da.

Mọi người đào cật lực trong mười mấy phút.

Tiêu lão bản thúc giục: "Đào nhanh lên, không thấy tôi sắp chết đến nơi rồi sao!" Dù luôn có được thông tin từ tiếng sấm, nhưng cảnh tượng trước mắt gã chưa từng thấy bao giờ.

Trương Thụy Đồng ném một cái xẻng qua: "Tự đào hố mà chôn

mình đi.” Sau đó ngài lấy ra Toàn Phong Sạn, bảo Bàn Tử dùng nó để đào hố thần tốc.

Ngô Tà thấy vậy thì mừng rỡ, có bảo vật này thì cứu được rồi.

Bàn Tử và Khảm Kiên liều mạng đào, chẳng mấy chốc đã xong mấy cái hố.

Lưu Tang nói: “Chỉ cần kiên trì, đợi ngày mai mặt trời lên, địa khí bốc hơi, tôi kiên trì đến 11 giờ là được!” Nghe vậy lòng mọi người lạnh đi một nửa, cả một đêm dài ai có thể đảm bảo không bị độc khí hủ thực thành nhân bì dũng.

Vừa dứt lời, mọi người bỗng nghe thấy tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Trương Thụy Đồng bịt tai lại, tiếng nổ đó suýt chút nữa làm ngài điếc tai.

Tiêu lão bản bên cạnh nghé tai nghe, cuối cùng nhíu chặt mày.

“Không phải tiếng sấm!” Gã khẳng định chắc nịch.

Bàn Tử thở dài: “Đúng là không phải sấm, là tiếng pháo!” “Pháo cối!” Trương Thụy Đồng quá quen thuộc với âm thanh này nhờ kỹ năng tinh thông cơ giới.

Vụ nổ tạo ra một luồng khí lãng tức thì hất văng phần trên của lối đi.

Khảm Kiên lắp bắp hỏi: “Lão... lão bản, sao tự dưng lại đánh nhau rồi?” Bên ngoài đang có chiến sự.

Bàn Tử nhìn chằm chằm Tiêu lão bản: “Tôi đoán là người của Tiêu gia.” Lưu Tang hét lên: “Mau tắt đèn pin đi.” Khảm Kiên cầm đèn pin nói: “Hay là quăng ra ngoài để dẫn dụ chúng đi chỗ khác.” Trương Thụy Đồng nói: “Trực tiếp phóng đạn tín hiệu mà dẫn dụ!” Độc khí phía trên đang hạ xuống, mắt thấy sắp chạm đỉnh đầu mọi

người.

Ngài bảo: "Bôi bùn lên người, tất cả trốn vào hố đi!" Bên ngoài dường như thủ hạ của Tiêu lão bản đang đấu súng với một nhóm người khác.

Tiếng súng liên tục vang lên, đoàn khí thể kỳ quái trong bóng tối bắt đầu trôi dạt ra xung quanh.

Trương Thụy Đồng nhìn Ngô Tà, dù đã phủ đầy bùn nhưng mũi cậu vẫn chảy ra rất nhiều máu tươi, trên thân cũng xuất hiện cảm giác bỏng rát.

Không lâu sau, phía trên bỗng truyền đến tiếng thảm thiết.

"Độc khí đó đã lan đến chỗ pháo cối rồi!" Nghe tiếng kêu thảm phía trên, tiếng pháo sau đó hoàn toàn im bặt.

Trương Thụy Đồng ra hiệu cho mọi người tiến về phía cây Phượng Hoàng Mộc.

Cái cây đó rất dễ nhận ra, xung quanh mọc đầy rêu xanh, trên cây ngoài màu xanh còn có tím, xanh lam cùng nhiều màu sắc khác, rực rỡ như một bức họa.

Nhìn theo hướng cây, đêm qua luồng gió đã thổi đi một lượng lớn bào tử, xung quanh mọc đầy các loại nấm độc.

Trên thân cây Phượng Hoàng Mộc, Trương Thụy Đồng thấy ký hiệu Tiểu Ca để lại.

"Có ký hiệu!" Ngô Tà nói.

Trên cây có rất nhiều da động vật còn nguyên vẹn.

Nhìn những lớp da đó, Trương Thụy Đồng nói: "Những lớp da này phát ra mùi hủ xú để che giấu mùi đặc trưng của tuyến đường." Đây là một tuyến đường chỉ có thể tìm bằng mũi, nhưng có thể khẳng

định nó an toàn hơn tuyến đường Tiểu Ca đang đi.

"Dùng mùi để tìm đường, chẳng phải là kỹ năng của Ngô gia sao?" Chính xác là kỹ năng đặc thù của Ngô Lão Cẩu.

"Ngô gia mấy chục năm trước đã vào đây rồi sao?" Ngoài ra, gần đó còn có người tìm thấy dù nhảy của người Đức, thi thể đã biến thành một lớp da người có độ dày tương đương với chiếc dù nhảy.

Thấy chiếc dù nhảy người Đức xuất hiện, họ tìm thấy cây Phượng Hoàng Mộc thứ ba.

Tiếp tục tìm kiếm nhưng không thấy ký hiệu Tiểu Ca để lại nữa.

"Mất ký hiệu rồi!" Ngô Tà và Bàn Tử lục tìm khắp các ngóc ngách khả nghi nhưng vẫn không thấy.

"Nhìn tình trạng không gian dưới mỗi gốc cây Phượng Hoàng Mộc, đợt người truy lôi đầu tiên ở đây chắc là vào cuối thời Thanh!" Bao gồm cả tuổi thọ của những cây này, không có thời gian nhất định thì không thể lớn như vậy.

Vị trí của những gốc cây khác nhau đều là lối vào của một không gian địa hạ.

Theo phân tích của Ngô Tà, đội ngũ đảo đấu cuối thời Thanh đó sau khi vào đây đã tiến vào Lôi Thành, nhưng vì nguyên nhân không rõ mà không một ai trở về, những người sau này có lẽ là hậu nhân của họ, tiếp tục hoàn thành tâm nguyện dang dở.

Lưu Tang chỉnh lại thiết bị trợ thính trên tai: "Thần tượng để lại dấu vết mà dùng mắt thường e là không tìm thấy, chỉ có thể dùng tai để nghe!" Bàn Tử nghe xong liền mắng: "Đừng nói nhảm, xung quanh toàn tiếng lá cây xào xạc, dùng tai sao mà nghe ra được!" "Tôi không nghe tiếng lá cây." Lưu Tang nghiêm túc nói: "Tôi phải nghe động tĩnh của da rắn và da thú." Tiếng da rắn bị gió thổi so với da động vật rốt

cuộc vẫn có điểm khác biệt, nếu tập trung nghe có thể phân biệt được.

Họ đi theo âm thanh khoảng một cây số.

Dọc đường có rất nhiều cây chương, cây dung, cây tiên nữ và cây bách.

Chương 307

Ở những chỗ cành cây giao nhau, Trương Thụy Đồng đều tìm thấy dấu vết dây thép kéo qua.

Khảm Kiên đi một đoạn lại dùng súng cao su bắn ra một lượng lớn hạt đạn.

Lưu Tang đứng bên cạnh nghe ngóng động tĩnh, việc này đối với hắn khá đơn giản.

Chẳng mấy chốc Trương Thụy Đồng giơ tay: "Phía trước có động tĩnh!" Sau khi bắn đạn ra, phía trước lại thấy một cây Phượng Hoàng Mộc, trên cây đầy da rắn.

"Bên dưới rỗng!" Bàn Tử đi tới kiểm tra.

Trương Thụy Đồng nói: "Nghỉ ngơi tại chỗ một chút đã." Trên đường đi, cây Phượng Hoàng Mộc giống như những trạm trú ẩn, cách một đoạn lại có một cây.

Nhìn chằm chằm Tiêu lão bản, Trương Thụy Đồng đã hoàn toàn tiêu hóa thuật khống hồn của lục giác thanh đồng linh.

Điểm mấu chốt là sử dụng thanh đồng linh ở tầng sâu hơn.

Khác ở chỗ, thuật khống hồn này sử dụng Trấn hồn linh của tộc trưởng Trương gia.

Ai cũng biết Trấn hồn linh có thể trấn áp hầu hết các loại tiếng chuông thanh đồng, hiệu quả tự nhiên là mạnh nhất.

Trương Thụy Đồng bảo Bàn Tử đưa Tiêu lão bản đi.

Trong khi những người khác xuống kiểm tra hầm dưới gốc cây, bên dưới lại giấu ba khẩu hỏa pháo cổ.

Đầu pháo được nhồi đầy thứ gì đó, dường như dùng pháo bắn thứ gì đó mà không gây nổ phá hoại mặt đất.

Tiêu lão bản nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, cảm thấy có gì đó không ổn: "Ngài định làm gì tôi?" Trương Thụy Đồng nói: "Tiếng sấm sẽ không nói cho ngươi biết tất cả đâu, đoán thử xem?" Nói rồi ngài lấy ra một chiếc chuông thanh đồng to bằng nắm tay.

"Lục giác thanh đồng linh?" Tiêu lão bản thấy vậy liền cười: "Dùng ảo giác đối phó tôi sao?

Thứ này vô dụng với tôi thôi." Nhìn chiếc chuông, rõ ràng gã cũng đã từng thấy nó.

Trương Thụy Đồng mỉm cười, rồi lắc nhẹ chiếc chuông.

Một tiếng "đinh linh" rất khẽ vang lên.

Ngài dùng thủ pháp đặc thù, đặt tay lên đầu Tiêu lão bản.

Sau đó mắt gã trợn ngược, Trương Thụy Đồng nói thầm vào tai gã mấy câu.

Hành động này tương tự như thôi miên nhưng hiệu quả mạnh hơn, có thể khiến người ta rơi vào ảo giác kỳ quái trong tiếng chuông.

Khi Tiêu lão bản tỉnh lại, ánh mắt gã đã hoàn toàn khác.

Sau khi Ngô Tà lên, Trương Thụy Đồng bảo mọi người cởi trói cho gã.

Bàn Tử hỏi: "Tôi cảm giác như gã biến thành người khác vậy?" Tiêu lão bản vốn hay cười cợt nhả nay biến thành gương mặt liệt đặc trưng của Trương gia.

Trương Thụy Đồng nói: "Gã đã quy thuận ta." Gã còn nói cho mọi người biết phía trước không xa có một vực thẳm.

"Một đoạn nhai!" Lưu Tang nghe thấy âm thanh khác biệt phía

trước.

Mọi người đi tới, đoạn nhai đó như bị thanh kiếm của thiên thần chém xuống, gần như thẳng đứng.

Bên dưới có một màn sương mù đang chậm rãi di động.

"Trước đó tôi rửa mặt bên bờ suối, sao giờ lại thành vực thẳm?" Lưu Tang thính lực nhạy bén, bên dưới quả thực có tiếng nước chảy.

"Nước chảy từ dưới lên trên, đúng là tiên cảnh!" Những màn sương mỏng như thác nước chảy từ trên xuống dưới đáy vực.

Độc vụ bên dưới có lẽ mạnh gấp vạn lần phía trên.

Cũng hèn chi Tiểu Ca chọn đi từ Hảm Tuyền để vào Lôi Thành chứ không phải chỗ này.

Tại đây, cả thế giới như được chuyển sang chế độ im lặng.

Tiêu lão bản bỗng cảnh giác nhìn quanh: "Không đúng, gần đây có thứ gì đó!" Nhìn vào rừng cây, thấp thoáng bóng một người đang hút thuốc nhìn về phía này.

"Ngọa tào, Giang Tử?" Khảm Kiên thấy vậy lập tức hét lớn.

Bàn Tử nhìn qua: "Đó chẳng phải là em trai A Ninh sao?" Giang Tử trước đó đã giết không ít người của Tạ Vũ Thần, giờ lại xuất hiện, trên tay còn cầm súng bắn tỉa.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Tiêu lão bản chắn phía trước, tự tin nói với Trương Thụy Đồng: "Hắn không dám bắn tôi đâu!" Lời Tiêu lão bản vừa dứt, Ngô Tà đã đẩy gã ra.

Một tiếng "đoàng", viên đạn bắn trúng thân cây phía sau.

Trương Thụy Đồng bảo Bàn Tử thả Tiêu lão bản về.

Trong rừng vang lên tiếng chạy bộ.

Cho đến khi Giang Tử tiến lại rất gần, Lưu Tang mới lên tiếng nhắc nhở: "Cẩn thận, hắn đến rồi!" Thấy một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện lao về phía Ngô Tà.

Nhưng bóng đen đó lại đụng phải Trương Thụy Đồng, ngài nhìn ra điểm yếu của đối phương, ra chiêu nhanh như chớp.

Bàn Tử tốc độ chậm hơn nhưng mục tiêu cũng là chỗ hiểm của đối phương.

"Chạy rồi!" Giang Tử trúng chiêu liền kéo theo Ngô Tà nhảy xuống vực.

Chương 308

Khi rơi xuống vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Khảm Kiên tặc lưỡi: "Tôi kính hắn là một hán tử!" Bàn Tử sốt ruột: "Thiên Chân xuống dưới rồi, mau cứu người!" Khảm Kiên là nhân viên của Ngô Sơn Cư, thấy ông chủ rơi xuống liền chuẩn bị nhảy theo.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm Lưu Tang: "Giang Tử vừa xuất hiện ngươi mới nhắc nhở, ngươi quen hắn!" Lưu Tang lảng tránh ánh mắt: "Tôi quả thực có quen, nhưng không phải mối quan hệ đó!" Trương Thụy Đồng nhìn thẳng vào mắt hắn, lấy Trấn hồn linh ra dùng khống hồn thuật.

Quá trình diễn ra rất nhanh, Lưu Tang sau một hồi hốt hoảng, biểu cảm trên mặt đã thay đổi.

Chỉ có như vậy ngài mới yên tâm để Lưu Tang ở lại phía sau với những người khác.

Xong xuôi, Trương Thụy Đồng nói: "Ta xuống trước, các ngươi từ từ bò xuống sau!" Tiện tay ngài lấy túi của Khảm Kiên, nói: "Mượn bột hoạt tường trong bao dùng chút!" Khảm Kiên lo lắng ôm chặt ba lô: "Sao ngài biết trong bao tôi có..." Trương Thụy Đồng nói: "Lúc nãy ngươi lén giấu bột hoạt tường ta đã thấy rồi, chỉ là không vạch trần thôi." Có thứ này mới có thể xuống đáy vực an toàn.

Còn về Ngô Tà vừa rơi xuống, Trương Thụy Đồng không hề lo lắng.

Là nhân vật chính, rơi xuống chưa chắc đã có chuyện gì.

Bàn Tử và Lưu Tang ở lại phía trên, Trương Thụy Đồng dẫn

những người khác xuống dưới.

Bên dưới nối liền với không gian địa hạ, nghe thấy những động tĩnh nhỏ của người đang hoạt động.

Trong lúc rơi, Khảm Kiên hét lớn.

Hai bên vách núi đầy nấm độc và độc vụ bao phủ.

Khi tiếp đất, vừa vặn thấy Ngô Tà rơi cạnh bụi cây.

Xung quanh toàn nấm tán, một lượng lớn bào tử bay tới.

Ngô Tà ho liên tục, lớp bùn trên người thấm đầy máu.

Trương Thụy Đồng tiếp đất thấy bóng dáng Giang Tử không xa, đang khom lưng ôm lấy chân.

Khảm Kiên không may rơi trúng người hắn, giẫm mạnh một cái khiến Giang Tử thét lên thảm thiết.

Toàn thân gã đầy bùn đất, nếu không nhìn kỹ không nhận ra là người.

Giang Tử bò dậy định chạy, Khảm Kiên dùng súng cao su đuổi theo.

"Bắn vào chân!" Ngô Tà hét lớn: "Trực tiếp đánh gãy chân nó, đừng để nó chạy." Kẻ này mà còn sống thì chỉ là mầm họa.

"Nó lên cây rồi!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm đám nấm độc bên đó.

Ngài không sợ độc vụ, nhưng Giang Tử hiện giờ gần như điên cuồng, cứ chỗ nào có đường sống là lao vào.

Ngô Tà nhìn độc vụ phía trên nói: "Tôi phải tiếp tục xuống dưới, nếu không lát nữa độc vụ hạ xuống mất." Thực tế tình hình còn tồi tệ hơn thế.

Lượng lớn độc khí bên dưới khiến mắt cũng không mở ra được.

Trương Thụy Đồng nhận thấy điềm chẳng lành, hét lớn: "Mau, tất cả nấp vào bùn!" Ngay sau đó bên cạnh xuất hiện hai bóng người như người rừng, cầm những thứ như bao tải trùm lấy mọi người.

Ngô Tà cảm thấy một luồng dịch thể ấm áp đổ lên mặt và các vết thương trên người.

Trương Thụy Đồng nhìn hai bóng người đó, giơ tay ra hiệu cho những người khác dừng lại.

"Ta không cần, đi cứu người khác đi." Thể chất của ngài hiện giờ rất mạnh, chỉ cần không lao thẳng vào giữa đám độc vụ thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Ngô Tà bên cạnh thậm chí đã bị mù tạm thời, có người hoàn toàn bất tỉnh.

Độc vụ dưới thung lũng khi hạ xuống, ngoại trừ ngài, những người khác đều trúng chiêu ngay lập tức.

"Đừng cử động." Bên cạnh bỗng vang lên tiếng Tiểu Ca.

Hắc Nhãn Kính cũng bò tới dẫn đường, bảo mọi người đi theo.

Trương Thụy Đồng ngồi bên cạnh, trên người Ngô Tà và những người khác đều được bôi máu của Tiểu Ca.

Vết thương của Tiểu Ca một khi đã rạch ra thì rất khó khép lại.

Máu này không được lãng phí, nhưng hiện giờ cậu ấy sắp mất máu quá nhiều rồi.

Trương Thụy Đồng nói: "Đừng lấy máu nữa, giữ mạng để vào Lôi Thành đã." Ngô Tà bên cạnh từ từ tỉnh lại.

Hắc Nhãn Kính cười nói: "Đồ đệ tỉnh rồi à?

Trên người toàn máu Tiểu Ca đấy, không còn bao nhiêu máu cho cậu dùng nữa đâu, yên ổn chút đi!" Lời nói đầy vẻ bất lực.

Kỳ lân huyết có tác dụng rất lớn, hiệu quả rõ rệt, ngay cả loại độc vụ có thể hủ thực rắn từ bên trong cũng có thể chống đỡ được.

Nghe lời Trương Thụy Đồng, Tiểu Ca gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Mọi người ở trong thung lũng dưỡng thương suốt năm ngày.

Ở dưới đáy thung lũng, tâm trạng ai nấy đều phức tạp, đặc biệt là Hồng Đỉnh Thủy Tiên, vì năm mươi vạn mà giờ có về được hay không còn là ẩn số.

Mọi người mặc một lớp bảo hộ làm từ cỏ khô, cành cây và bùn đất.

Muốn xuống tầng không gian tiếp theo cần có phương pháp đặc thù, sai một bước là mất mạng.

Tiểu Ca thân thể suy nhược, cứ tựa vào vách đá nhìn xuống đất thẫn thờ.

Chương 309

Hắc Nhãn Kính nói: "Máu của người Trương gia thật là rắc rối, cứ lấy ra là không dứt được!" Những năm trước ông cũng như Tiểu Ca, làm việc dưới trướng Trần Bì A Tứ.

Hai người đều trẻ trung nhưng đã sống rất lâu, lâu đến mức thấy chán nản.

Trương Thụy Đồng sống trong cơ thể này thực tế mới được hơn hai mươi năm.

Ngài hỏi: "Ở đây có phải sẽ giết sạch mọi người không?" Hắc Nhãn Kính gật đầu: "Tôi cũng là bất đắc dĩ, vốn định ở đây đợi mệnh lệnh tiếp theo, nhưng kẻ uy hiếp tôi đã không còn chỉ thị gì nữa!" Nghe vậy, thứ đầu tiên hiện ra trong đầu Trương Thụy Đồng là tiếng sấm.

Mỗi người nghe hiểu tiếng sấm đều sẽ xuất hiện ảo giác đặc biệt, sai khiến họ làm những việc nhất định.

Hắc Nhãn Kính đeo kính râm nói tiếp: "Trước đó tôi tiến vào Hảm Tuyền một đoạn, da bắt đầu bỏng rát.

Trong Hảm Tuyền tràn ngập độc khí, con người sẽ nhanh chóng bị mù, những người đó hầu như đều chết sạch." Ông kể cho Trương Thụy Đồng nghe việc cũng đã thử đi dưới nước, nhưng gặp phải nước chảy ngược, suýt chút nữa đã bỏ mạng.

Xung quanh trừ Hắc Nhãn Kính và Trương Thụy Đồng ra thì ai cũng đầy vết thương.

Mọi người đều đã cắt tóc ngắn.

Ách nữ và Bạch Hạo Thiên giúp nhau cắt tóc, trông như hai nữ

sinh đại học.

“Tôi và Tiểu Ca đã qua không ít nơi âm tà, nhưng nơi này là kỳ quái nhất!” Trương Thụy Đồng nói: “Bên dưới chắc là Lôi Thành.” Cái gọi là Lôi Thành dường như không phải một tòa thành cổ, mà là một nơi thính lôi vô cùng đặc biệt.

Hắc Nhãn Kính chỉ tay lên trên: “Độc vật ở trên đó, tôi đã đi xem một lần rồi.” “Nơi đó như thế nào?” Bạch Hạo Thiên tò mò hỏi.

Khả năng bơi lội của cô rất tốt, Trương Thụy Đồng nhận ra tốc độ dưới nước của cô không thua kém Hồng Đỉnh Thủy Tiên là bao, điều này khiến ngài hơi bất ngờ.

“Tôi không diễn tả được, phải tận mắt xem mới biết.” Hắc Nhãn Kính vẫn nhìn chằm chằm phía trên.

Trương Thụy Đồng ngồi lại chỗ cũ, Lưu Tang cũng nói chuyện với Hắc Nhãn Kính vài câu.

Có vẻ hắn rất hiểu về Hắc Nhãn Kính, thấy ông và Tiểu Ca có nhiều điểm tương đồng.

Lưu Tang nói: “Không thấy chuyện này có vấn đề sao?” “Tất nhiên là có vấn đề, kẻ đứng sau đã thiết kế tất cả để chúng ta chết sạch ở đây!” “Tạ Ngữ Hoa không ở lại bên ngoài mà trốn vào Tiêu gia, vì nhận ra đội ngũ đó cũng không an toàn.” Trương Thụy Đồng nói: “Ta phải đợi một cơn mưa.” Khi mưa xuống, sương mù sẽ tan đi, đó là lúc an toàn duy nhất.

Khi mưa cũng có thể có sấm, người truy lôi có thể nghe thấy thông tin ẩn chứa trong tiếng sấm.

Hắc Nhãn Kính tin tưởng tuyệt đối vào lời ngài: “Tôi cũng may mắn đi theo Tiểu Ca, người Trương gia dường như bẩm sinh đã biết tình hình ở đây, nếu không chúng ta coi như xong đời!” Cái kiểu bỗng

dưng muốn đi đến một nơi nào đó là bản năng của người Trương gia, thậm chí không cần thính lôi cũng có chỉ dẫn.

Trương Thụy Đồng dùng nước sạch rửa mặt, ngài đang mặc Thủy Hỏa Y cấp thần.

Hắc Nhãn Kính nhìn hồi lâu rồi nói: "Tôi luôn thắc mắc, sao ngài lại mạnh hơn Tiểu Ca nhiều thế?

Vì huyết mạch thuần khiết hơn sao?" "Nếu không thì sao?" Trương Thụy Đồng hỏi ngược lại.

Chuyện của Trương gia không phải ai cũng có thể biết, Hắc Nhãn Kính cũng vậy.

Ngài lắng nghe tiếng gió xung quanh rồi nói: "Sắp mưa rồi!" Chỉ có đợi độc vụ tan hết mới rời đi là an toàn nhất.

Quả nhiên ông trời đã chứng minh lời Trương Thụy Đồng.

Cơn mưa lớn bắt đầu rơi xuống thung lũng.

Độc khí dần tản đi, mọi người rời khỏi thung lũng, không khí vẫn trầm mặc, trong rừng im phăng phắc.

Sự tĩnh lặng này chỉ khiến người ta thấy quỷ dị.

Tiếp tục tiến lên, Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm.

"Cái nơi quái quỷ này, chẳng thấy một dấu vết nào của con người cả?" Chẳng trách Bàn Tử bị mọi người lườm, có người mới là chuyện lạ.

Độc vụ đó mạnh như vậy, bất kỳ ai cũng bị thiêu cháy chỉ còn một lớp da.

Trước đây không phải không có người vào, mà là đều đã chết cả.

Trên đường đi thấy không ít thi thể, đó đều là những người thính

lôi qua các thời đại, theo chỉ dẫn của tiếng sấm mà đến đây nộp mạng.

Người có thể đến được Lôi Thành chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đi trong rừng hơn hai tiếng, mọi người đều ướt sũng.

Phía trước bỗng có sự thay đổi.

Cuối cánh rừng là một dãy gò mộ cao lớn, khoảng bảy tám cái, cái nào cũng cực kỳ đồ sộ.

"Mộ gì mà to thế này?" Bàn Tử nhìn những gò mộ mà kinh ngạc.

Trương Thụy Đồng lườm một cái: "Đừng nói bừa, không phải chôn người đâu!" Đúng vậy, những gò mộ này không chôn người, mà chôn tháp.

Ở phía dưới nơi này chôn giấu một rừng tháp.

Đi đến bên gò mộ, họ thấy lộ ra các góc của tháp thanh đồng.

"Bên dưới là tháp thanh đồng, không được tùy tiện dùng thuốc nổ, có thể sẽ bị sập ngay lập tức!" Ngài vừa nói vừa nhìn thẳng vào Bàn Tử.

Trong đội này chỉ có gã là thích dùng thuốc nổ nhất, những người khác đều thích hành động cẩn mật, không dễ dàng động vào bất cứ thứ gì xung quanh.

Ở một góc khác, Hắc Nhãn Kính đọc những dòng chữ khắc trên đó.

Trên tháp thanh đồng khắc "Đông Đại Thừa Kim Tràng Tổ Tháp".

Chương 310

"Đông Đại Thừa này có nghĩa là gì?" Đọc mấy chữ này, mọi người đều thấy quen thuộc.

Bàn Tử nói: "Là một tà giáo thời Minh, nhưng giáo phái này từ thời Minh, còn tổ tiên làng Ách Ba có từ thời Hán cơ mà..." Nhìn những chữ này, Bàn Tử lại thấy hồ đồ.

Trong truyền thuyết, phương sĩ tìm kiếm Lôi Thành cho Nam Hải Vương rất có thể là thành viên của giáo phái này.

Hắc Nhãn Kính nói: "Trước đó tôi đã đến làng Ách Ba, thánh địa ở đó gọi là Tiên Cảnh!" Nếu như vậy thì đã khớp nhau rồi.

"Những cái tháp này dùng để độ kiếp phi tiên sao?" "Vậy thì liên quan gì đến thính lôi?" Nam Hải quốc có từ thời Tây Kinh, tồn tại trong thời gian ngắn rồi đột ngột biến mất.

"Những dân di cư Nam Hải Lạc Vân quốc ở làng Ách Ba, mỗi khi sấm nổ, hầu như tất cả mọi người đều đứng yên bất động như thể gặp phải ác mộng." Hắc Nhãn Kính vừa nói xong, Ách nữ đứng bên cạnh cũng xen vào một câu.

Sau khi phẫu thuật, cô đã dần quen với việc mở miệng nói chuyện, gần như không khác gì người bình thường.

"Trước đó tôi có nghe một cách nói.

Ở làng Ách Ba có một cô gái, trong một lần sấm nổ, tiếng sấm không khiến cô ấy bị câm mà ngược lại còn giúp cô thấy được những hình ảnh kỳ lạ.

Cô gái đó thông qua tiếng sấm đã nhìn thấy một thung lũng, trong lũng có tiên nhân tiên thuế, đó là một di chỉ luyện đan cổ đại, trong

một sơn động có tiên nhân đục núi, để lại bích họa dạy pháp môn cho dân bản địa.” Ách nữ kể rằng sau đó cô gái không những không chết mà còn rời khỏi làng không rõ tung tích.

Cảnh tượng đó chẳng phải rất giống nơi này sao?

Ngô Tà đề nghị đào xuống xem thử.

Lời vừa dứt, Bàn Tử đã hành động, cũng không ai ngăn cản.

Đợi đến khi đào được một cái hố bên cạnh gò đất, mới lộ ra rừng tháp bên trong.

Bên dưới một màu đen kịt, nhưng có thể thấy mấy tòa tháp thanh đồng sừng sững trong không gian bên dưới gò đất.

“Thanh Dương Mạt Kiếp?” Ngô Tà lập tức đọc ra chữ trên đỉnh tháp.

“Kim Đồng giáo có Tam Kỳ Mạt Kiếp, đây là giáo nghĩa cơ bản của họ, bắt nguồn từ Phục Hy...” Trương Thụy Đồng nói: “Đợi chút nữa rồi hãy nhìn kỹ xem tầng dưới viết gì.” Tháp bên trong rất lớn, từng tầng nối tiếp nhau, không thể nhìn thấy có bao nhiêu tầng bên dưới.

Một tòa tháp thanh đồng khổng lồ như vậy không biết đã được dựng ở đây từ bao giờ.

Men theo đỉnh tháp đi xuống, cấu trúc tầng thứ hai rất kỳ quái, cao hơn tầng đỉnh gấp đôi.

“Thiên Đại Số Kiếp?” Ngô Tà nhìn xong sắc mặt biến đổi, quả thực không giống với những gì tưởng tượng.

“Vẫn chưa hiểu sao?

Nghĩa là mỗi tầng tháp là một kiếp số.” Trương Thụy Đồng chỉ tay xuống dưới, theo logic đó, tháp phải có hàng vạn tầng mới ứng

với vạn kiếp số.

"Thiên Tháp, dùng để thính lôi!" Trương Thụy Đồng nhìn qua liền hiểu tác dụng thực tế của những tòa tháp này.

Khi đi đến tầng thứ ba, họ thấy một bức tường gỗ.

Ngô Tà gạt lớp gỗ che chắn ra: "Bên trên viết về việc xuống hà tìm kiếm bí mật thính lôi của Nam Hải quốc!" Những dân làng đó đục lỗ chính là để thính lôi tìm Lôi Thành.

Trương Thụy Đồng nói: "Phải khẩn trương đi xuống, mỗi tầng ở đây đều lớn gấp đôi tầng trên, dưới đáy ít nhất cũng phải cao trăm mét." Đi xuống dưới, mùi lưu huỳnh ngày càng nồng.

Những người phía sau bám sát dấu chân Trương Thụy Đồng.

Khi xuống đến tầng thứ mười, ngay cả tiếng mưa trên mặt đất cũng không nghe thấy nữa.

Mỗi tầng các tượng thần lại càng lớn hơn.

Tượng thần được bọc bằng da người, dùng kỹ thuật giống như nhân bì dũng ở địa cung Nam Hải Vương, tượng cao khoảng nửa tầng tháp.

Để bọc hết một bức tượng khổng lồ như vậy không biết phải dùng bao nhiêu da người.

Đến một tầng, nhiệt độ tăng cao rõ rệt.

Trên vách tháp đều đóng một lớp kết tủa màu vàng.

"Bên trên đều là lưu huỳnh." Ngô Tà quẹt thử mấy cái nói.

"Nghỉ ngơi chút đã." Trương Thụy Đồng đứng ở rìa tháp.

Lưu Tang ngồi xổm trên đất lắng nghe âm thanh bên dưới rồi nói: "Bên dưới có tiếng nước!" "Phía dưới có hồ nước." Hồ nước này

khiến biểu cảm của Trương Thụy Đồng hơi quái lạ.

"Là suối nước nóng." Ngài chạm vào lớp lưu huỳnh bên cạnh.

Bên dưới có lẽ rất gần núi lửa ngầm nên nhiệt độ mới ngày càng cao.

Bàn Tử ném một cây nến lạnh xuống.

Trong mắt mọi người, ánh sáng chìm xuống nước, hiện ra một bóng đen hình tròn rồi chìm xuống đáy suối.

Nhìn bóng đen đó, Bàn Tử mắng: "Cái bóng đen dưới đất là thứ gì thế?

Rùa lớn à?" Bóng đen đó tạo thành hình một con mắt, nhìn kỹ thì chỉ là tảng đá bên dưới mà thôi.

Hắc Nhãn Kính nói: "Có nhìn thấy biên giới không, thứ bên dưới giống như nhiều thứ chồng chất lên nhau." Do khoảng cách xa, chỉ thấy một vùng bóng tối.

"Điếu thi đài, những thứ chồng chất đó chính là..." Tiếp tục đi xuống, các tượng phật phía sau ngày càng lớn.

Đúng như dự đoán, tượng phật dưới đáy tháp cao đến hàng trăm mét.

Chương 311

Độ cao của mấy tòa tháp gần như bằng nhau, không thấy điểm dừng.

Không gian dưới đất rộng lớn như vậy khiến mọi người không khỏi kinh ngạc.

Tiểu Ca không biết từ lúc nào đã có một thanh Hắc Kim Cổ Đao hàng nhái.

Trương Thụy Đồng thì mang theo thanh Hắc Kim Cổ Đao nguyên bản.

Bàn Tử cầm con dao quân đội quen thuộc.

Đối mặt với cảnh tượng bên dưới, khí thế ít nhất cũng đủ rồi.

Nhiệt độ càng lúc càng cao, không khí mang theo hơi ẩm.

Đứng bên suối nước nóng, mọi người chỉ thấy toàn thân thư thái.

Hồng Đỉnh Thủy Tiên cười nói: "Hay là bên dưới không có tống tử, chúng ta tắm suối nước nóng một trận đi..." Bàn Tử tát một phát vào đầu gã, hận không thể quăng gã xuống cho tống tử ăn thịt.

Trương Thụy Đồng trực tiếp lờ đi hai người bọn họ.

Ngài nhìn về phía Tiểu Ca, thấy cậu ấy vươn vai một cái rồi ném một cây nến lạnh ra sau.

Lần này mọi người đều nhìn rõ.

Những thứ chồng chất trong nước toàn là thi thể hài đồng.

Trên mặt nước dày đặc khắp nơi, trong nước bốc khói như nồi nước sôi sùng sục.

Những hài đồng đó đều mặc quần áo cổ đại, sắc mặt xanh xám vàng vọt, không hề có dấu hiệu bị thối rữa sau hàng nghìn năm.

Ngược lại chúng như những bức tượng xếp chồng tầng tầng lớp lớp trong nước, không thể thống kê hết có bao nhiêu thi thể.

"Thật điên rồ, đào đâu ra nhiều trẻ con thế này?" Ngô Tà lặp lại cụm từ "Điếu thi đài" mà Trương Thụy Đồng vừa nói.

Những xác trẻ em này chỉ khoảng sáu bảy tuổi.

Nhìn bề mặt là biết đã qua xử lý đặc biệt, có những xác xử lý không tốt đã co rút thành những túi da giống như da động vật.

Mỗi xác hài nhi đều được ăn mặc lộng lẫy.

"Cái hồ này có thể là lò luyện đan, không biết dùng loại pháp thuật âm độc nào để luyện đan!" Tiểu Ca lắc đầu: "Tôi đồng ý với lời Trương gia trước đó, những thi thể này không phải để luyện đan mà là để câu thứ gì đó." Mọi người nhìn về phía trước nhưng không thấy đáy nước ở đâu.

Mỗi hài đồng đều buộc những dải lụa, bị lưu huỳnh trong nước nhuộm thành màu vàng, kéo dài tận xuống nơi sâu nhất của suối nước nóng.

"Những thứ đó là gì?" Bàn Tử nhìn những dải lụa vàng hỏi: "Đám trẻ này chẳng lẽ thật sự là mồi nhử?" "Dùng trẻ con để câu tống tử sao..." Ngô Tà nghe mà nổi da gà.

Trương Thụy Đồng nói: "Tốt nhất hãy tránh xa ra, xác trẻ em trong nước sắp cử động rồi!" Mọi người còn nhớ những nhân bì dũng ở địa cung Nam Hải Vương hung tàn thế nào.

Đám trẻ này cũng là thi thể được xử lý đặc biệt, e là cũng chẳng vừa gì.

Tiểu Ca lại ném thêm một cây nến lạnh xuống.

Lần này mọi người đều thấy rõ, trên da những xác hài nhi xuất hiện những nốt mụn sần sùi, dường như có thứ gì bên trong đang gặm nhấm thi thể.

Nhưng những xác này trông vẫn rất nhỏ so với một bộ Kim Giáp Cự Thi bỗng hiện ra trong nước, xác hài nhi giống như vật trang sức treo trên đó vậy.

Tất cả các xác trẻ em đều buộc vào dải lụa, nối thẳng vào phần bụng của Kim Giáp Cự Thi, trông như hàng trăm sợi dây rốn.

Trên hộ tâm kính của Kim Giáp Cự Thi có bốn chữ lớn: Đạo Lộ Tướng Quân.

Bộ mặt của cự thi đang từ từ hiện lên mặt nước.

Cái gọi là "cây cầu" vừa rồi có lẽ là hai nách của Kim Giáp Cự Thi.

Trong nước có một con vật khổng lồ, là chiến mã.

Cả người và ngựa đều bị dìm dưới nước, Ngô Tà không biết bị cái gì kích động mà ném thẳng một cây nến lạnh vào đầu cự thi.

Vị tướng quân mặc giáp vàng và chiến mã bị dìm sâu trong đầm nước, lớp giáp vàng nhanh chóng bị oxy hóa, biến thành màu như ngói đương.

Tiểu Ca nhanh chóng túm lấy Ngô Tà kéo lên khỏi mặt nước.

"Cẩn thận dưới nước." Trương Thụy Đồng bỗng nhắc: "Tống tử có ý thức." Nhắc hơi muộn, một bàn tay đen khổng lồ thò lên khỏi mặt nước, Tiểu Ca bị kéo tuột xuống dưới.

Nước lúc này toàn bùn đất, không nhìn rõ tình hình, nhưng Trương Thụy Đồng tin Tiểu Ca chắc chắn không sao.

Đám tiểu tống tử kia chẳng làm gì được cậu ấy.

Hắc Nhãn Kính không biết xuống nước từ lúc nào, trực tiếp bị quăng lên bờ, va trúng Ngô Tà khiến cả hai xây xẩm mặt mày.

Trương Thụy Đồng dùng dạ nhãn nhìn vào nước.

"Xác trẻ em dưới nước cũng thi biến rồi!" Ngài nghiêm túc nhìn xuống.

Đám đó cùng một phe với Kim Giáp Cự Thi.

Đang định nói gì đó thì từ trên cao một bóng người béo mập nhảy xuống.

Bàn Tử ngồi phịch một cái lên mặt cự thi.

Chương 312

Hình ảnh bỗng tĩnh lặng trong vài giây.

Mọi người không dám nói lời nào, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Bàn Tử lúc này cũng nghệt mặt ra.

"Bàn Tử dũng cảm thế sao?" Hồng Đỉnh Thủy Tiên nhìn mà thấy không thể tin nổi.

Trương Thụy Đồng đá cho gã một phát: "Chỗ này không phải để xem kịch, mau xuống giúp đi." Hồng Đỉnh Thủy Tiên cười gượng rồi lao xuống nước.

Một lúc sau gã đưa được Tiểu Ca ra, phía sau là một bầy xác trẻ em đuổi theo.

Gã hét lớn: "Mau giúp tôi!" Tiểu Ca thoát khỏi sự đeo bám của chúng, lập tức lên bờ.

Trương Thụy Đồng nhìn cự thi, như đang chờ đợi điều gì.

Thấy đám xác trẻ em bò tới, ngài bỗng nhảy xuống bên suối nước nóng, tay tóm lấy một xác hài nhi.

Chạm vào thấy bên trong có những sinh vật dạng sò trai.

Những người khác đều đang tháo chạy.

Bạch Hạo Thiên lo lắng hỏi: "Anh Trương đang làm gì thế?" Thấy Ách nữ gọi đại ca cô cũng gọi theo.

Mọi người nhìn về phía ngài, Tiểu Ca nói: "Đừng lo, Trương gia không sao đâu." Với vị cựu tộc trưởng này, Tiểu Ca luôn có niềm tin.

Quả nhiên ngay sau đó, những xác hài nhi bỗng ngừng cử động.

“Xong rồi à?” Bàn Tử kinh ngạc nhìn.

Mấy người vừa rồi bên suối suýt chút nữa bị cự thi tát chết.

Đám xác trẻ em đó thực chất là vật chứa cho loài bối loại (sò trai) ký sinh, nhìn là biết thủ đoạn của Nam Hải Vương.

Từ chỗ Trương Thụy Đồng, hàng loạt bối loại chui ra khỏi thi thể, nhanh chóng bò về phía Kim Giáp Cự Thi.

“Lại là tiếng của bối loại, Đạo Lộ Tướng Quân này xong đời rồi!” Những xác hài nhi đó không phải nhân bì dũng mà là thi thể thật, dưới thuật khống thi đều cử động được.

Giờ chúng quay lại gặm nhấm Kim Giáp Tướng Quân.

Thi thể khổng lồ này ngay cả ngũ quan cũng là được vẽ lên, trên mặt đầy những chất dịch khiến mặt mũi mờ mịt.

Bối loại bò lên, trong thời gian ngắn đã gặm sạch thi thể.

Nhìn cự thi bị ăn chỉ còn cái xác không, những người xung quanh đều sững sờ, vừa rồi còn đang ác đấu với tống tử, loáng một cái nó đã bị bối loại ăn sạch.

Trương Thụy Đồng nói: “Vào trong tháp trước đã.” “Đây không phải tháp thật, mấy tòa này đều là những nhạc khí khổng lồ!” Có thể coi đây là nhạc khí lớn nhất thế giới.

“Nhạc khí?

Để thính lôi sao?” Ngô Tà sực nhớ tới thiết bị thính lôi ở địa cung Nam Hải Vương.

Cộng thêm những tòa tháp cao thấp không đều xung quanh, rõ ràng đã tạo thành một bộ nhạc khí tổ hợp.

Mọi người theo Trương Thụy Đồng vào trong tháp.

Bên trong tường treo kín những miếng đồng như vảy cá xếp ngay ngắn.

Phía trên tháp giống như cái đại chung lúc nãy.

Đây là thiết bị phiên dịch tiếng sấm hoàn chỉnh nhất từng thấy.

Ngô Tà phân tích: "Chúng ta đang ở tòa tháp chủ, bốn tòa tháp xung quanh truyền âm thanh tập trung vào đây." Như vậy âm thanh sẽ được phóng đại đến mức khủng khiếp, đây mới là thiết bị thính lôi hoàn chỉnh nhất.

Tiếp tục nhìn xuống, bên dưới có không gian lớn hơn, đó là nơi âm thanh cuối cùng sẽ truyền tới.

Đi xuống được một đoạn, cầu thang bỗng bị đứt đoạn, có ba bốn tầng không có cầu thang, chỉ có thể nhảy xuống trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Họ đi liên tục hơn ba tiếng đồng hồ.

Trong đường ống khổng lồ vẫn chưa thấy đáy.

Vực sâu thẳm như đang nhìn chằm chằm họ.

"Hình như có tiếng gì đó?" "Sấm à?" "Không phải sấm, có tiếng người nói." Âm thanh từ phía trên đang truyền dần xuống dưới.

"Ngô Tà ~ Ngô Tà ~" Âm thanh qua đường ống truyền trực tiếp xuống vị trí bên dưới.

"Người của Tiêu lão bản!" Ngô Tà nhìn lên trên.

Bọn chúng hiện đang ở trên đó.

Còn Giang Tử thì chẳng biết có chết trong thung lũng hay không.

"Tạm thời đừng để ý." Trương Thụy Đồng giơ tay ra hiệu không cần quan tâm.

“Nhưng chúng có đủ đạn dược, tôi thì chẳng còn mấy viên đạn nữa.” Bàn Tử kiểm tra lại rồi thông báo tin buồn.

Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Ngô Tà nhìn những dòng chữ ở tầng này.

Chương 313

“Thanh Tịnh Mạt Kiếp?” Gần như là kiếp cuối cùng.

Theo lý luận trước đó, chỉ cần vượt qua sinh tử kiếp là có thể đắc đạo.

Ngô Tà hỏi: “Vẫn chưa thấy đáy sao?” “Sắp rồi, chúng ta phải tiếp tục xuống.” Hắc Nhãn Kính trực tiếp đi quan sát các lớp hoàng lăng xung quanh, có lúc còn bò hẳn vào bên trong.

Tiểu Ca im lặng đi sau, rồi đột nhiên nói với Trương Thụy Đồng: “Nếu tôi chết, sau này khi ngài tìm thấy bí mật sau Cửa Thanh Đồng, nhớ chụp cho tôi một bức ảnh.” Trương Thụy Đồng ném một cây nến lạnh xuống để soi sáng bên dưới.

Bỗng “đoàng” một tiếng, phía trên bắn xuống một quả đạn tín hiệu.

Phản xạ nhanh chóng, ngài dùng súng bắn về phía đó.

Một phát súng mù trúng đích, tiếng kêu thảm vang lên, một kẻ rơi từ trên cao xuống suối nước nóng, ngay lập tức bị lũ bối loại bâu kín.

Đi tiếp một đoạn, Trương Thụy Đồng cảm nhận được một luồng khí âm lương.

Vô số nhân dũng xếp chồng tầng tầng lớp lớp, bên trên đều phủ một lớp vỏ lưu huỳnh, trên thân nhân bì dũng mang theo đủ loại nhạc khí.

Nhìn kỹ lại, ngài bỗng hiểu ra.

Trương Thụy Đồng nói: “Đây chính là nơi Nam Hải Vương thính lôi!” Sắp mưa rồi.

Âm thanh từ phía trên truyền xuống cực kỳ rõ ràng, bất kỳ tiếng động nhỏ nào cũng bị phóng đại.

Kiến trúc sư thời đó không quan tâm đến thẩm mỹ, dùng phương thức dã man nhất để tạo ra sự cộng hưởng.

Trên vách tháp đối diện đặt những thanh hoàng đồng để truyền đạo và cộng chấn tiếng sấm.

Để có đủ không gian cộng minh, họ mới đào ra không gian rỗng trong thân tháp này.

Hắc Hạt Tử nói không sai chút nào.

Ở bên trong có thể thấy rõ, những thần tượng kia được điêu khắc trang trí cực kỳ tinh mỹ và phức tạp trong các khe nứt.

Tiếp tục đi về phía trước, thứ Trương Thụy Đồng nhìn thấy chỉ là một đạo thạch lương giống như sạn đạo.

Trên đỉnh đột nhiên rơi xuống một cây pháo khói lạnh, người bên trên đang định vị vị trí.

Trương Thụy Đồng đưa cho Lưu Tang một khẩu súng: "Lát nữa nghe âm thanh, kẻ nào lên tiếng thì xử lý kẻ đó." Đám người của Tiêu lão bản đang ở phía trên, nhưng chưa chắc tất cả đều là người của lão.

Đi mãi xuống dưới đáy, đột nhiên thấy một khoảng trống bằng phẳng.

Ngay sau đó, tiếng nói từ đỉnh đầu mọi người truyền xuống.

Trương Thụy Đồng nghe ra giọng của Tiêu lão bản trong đó.

Phía trên đột nhiên truyền đến tiếng hét: "Ngô Tà, tặng cậu một món đại lễ, xem xem có quen mắt không?" Tạ Vũ Thần mặt đầy máu bị người ta lôi ra.

Mọi người nhìn chằm chằm về phía đó, hoàn toàn không nhìn ra Tạ Vũ Thần còn sống hay đã chết.

Lại nghe Tiêu lão bản hét lên: "Ngô gia nợ ta, tưởng rằng lão thiên sẽ không nói cho ta sao?" Một trận mưa đã đưa ra gợi ý, để lão biết được tất cả những gì cần biết.

Tiêu lão bản hét về phía xung quanh: "Ngô Tam Tỉnh, không có ông, ta cũng xử lý được, Ngô gia các người giỏi, nhưng vận khí không còn nữa." Nhìn hiện trạng của Tạ Vũ Thần, Ngô Tà gần như run rẩy hỏi: "Trương gia, giờ tính sao?" Có thể thấy được ân oán giữa Tiêu lão bản và Ngô Tam Tỉnh rất sâu.

"Không cần gấp, lão ta chưa giết Tạ Vũ Thần ngay đâu!" Trương Thụy Đồng nhìn về phía những bóng đen bên trên.

Lúc này đứng sau lưng Tiêu lão bản toàn bộ là người của Uông gia.

Nhưng ở bên dưới này, người của Trương gia chỉ có Trương Thụy Đồng và Tiểu Ca.

Ngô Tà nhìn tình hình, cảm thấy thực lực đôi bên quá chênh lệch.

Khi Trương Thụy Đồng quay đầu lại, Tiểu Ca đã không thấy tăm hơi, e rằng vừa nãy ý thức được vấn đề nên đã hành động đơn độc.

Cầm Trấn Hồn Linh trong tay, ta lại rung lên một lần nữa.

Lại nghe Tiêu lão bản ho khan một tiếng.

Nghe phản ứng của Tiêu lão bản, ít nhất chứng minh Khống Hồn Thuật chưa mất hiệu lực, Tiêu lão bản định dẫn đám người Uông gia xuống nộp mạng sao?

Ngay sau đó lại nghe Tiêu lão bản hưng phấn nói: "Đợi thêm chút nữa, chỉ thiếu một bước là ta có thể đạt được tất cả!".

Nhìn về phía những nhân bì dũng (bình da người) bên dưới, Trương Thụy Đồng nói: "Phía sau có Kim Giáp Cự Thi, dùng máu có thể khiến thi thể thức tỉnh!" Ngô Tà nghe xong lập tức chạy về phía đó.

Bên trong một mảnh tối đen như mực.

Tiêu lão bản dẫn theo đám thủ hạ, vài kẻ đó ước chừng cũng không hẳn đã nghe lệnh hoàn toàn.

Đợi khi Ngô Tà định đánh thức cự thi, vô ý bóc mở nhân bì dũng bên cạnh.

Lại thấy không gian bên trong vô cùng lớn.

Ở giữa có một lượng lớn Kim Giáp Cự Thi.

Bên trong gần như đầy rẫy.

Loại hình thể này từ sớm đã không phải thứ con người có thể đạt tới.

Những thi thể đó đều mặc áo giáp sống động như thật, có kẻ thân hình kiện tráng, có kẻ gầy nhỏ đầu đầy tóc trắng, rõ ràng đã biến thành xác ướp.

Chương 314

Trương Thụy Đồng nói: "Phóng máu đi, bên trong toàn là tống tử đấy!" Ngô Tà đột nhiên hét lên phía trên: "Bên trong toàn là tống tử, không định bàn điều kiện sao?" Những thi thể này đều được táng ở đây, dùng nhân bì dũng làm đồ bồi táng.

"Tiếng sấm sắp đến rồi!" Quan sát dị trạng của Tiêu lão bản, ta thấy lão có một sự chấp niệm cực đoan với việc nghe sấm, dẫn đến việc dù bị khống chế nhưng vẫn luôn canh cánh chuyện nghe sấm.

Bàn Tử hỏi: "Tiếng sấm ở đây có gì đặc biệt sao?" "Không chỉ đặc biệt, đoạn sấm đó muốn nghe hiểu được thì chỉ ở chỗ này mới có thể thực sự minh bạch!" Thứ gọi là bù đắp tiếc nuối, cũng chính là tác dụng của đoạn sấm đó.

Trên mặt đất dường như đang mưa, âm thanh từ phía trên truyền xuống.

Được phóng đại lên hàng trăm hàng ngàn lần, âm thanh ở đây trở nên vô cùng rõ nét.

Trong đám người Uông gia có một thủ lĩnh trẻ tuổi, là chỉ huy hành động của bọn chúng.

Trương Thụy Đồng đứng ở phía bên kia, liền tìm thấy Ngô Tà.

Ta bảo: "Tiêu lão bản trước đó nghe sấm thành công, đích thực thành công hoàn toàn nhờ tiếng sấm, nhưng cuối cùng bị chú Ba của cậu chặn lại!" Thế nên cũng khó trách Tiêu lão bản lại luôn thống hận Ngô Tam Tỉnh đến vậy.

"Ở đây, mười lăm phút sau sẽ xuất hiện một trận bão sấm chưa từng có!" Ngô Tà có chút không tin hỏi: "Tin không?" Tên người Uông

gia kia thấp giọng: “Ta tin, trong minh minh có một vị thần phi ý thức đang sáng tạo và chi phối thế giới này!” Có lẽ đó là “Chung Cực” trong mắt Uông gia.

Trương Thụy Đồng dần dần tiến lại gần, nhìn đám người áo đen Uông gia xung quanh, ta tin đám người này ở đây chắc chắn cũng muốn hố Tiêu lão bản một vố.

“Nghe sấm không đơn giản đâu, nếu không thì một kẻ như lão ta làm sao có thể thành công?” Trương Thụy Đồng nhìn về phía người của Uông gia.

Một lát nữa khi tiếng sấm vang lên, cũng là lúc bắt đầu săn sát.

Ta nói: “Đừng nghe lão nhảm nhí, giải quyết trước đã, có tình huống gì ta sẽ từ từ giải đáp.” Lời vừa dứt, Ngô Tà cảm thấy phía sau có gì đó không ổn, khi xoay người lại, thấy một cái xác khô đang cười tủm tỉm chằm chằm nhìn mình.

Người của Uông gia cười nói: “Vốn không định động thủ, không ngờ thật sự có cao thủ!” Xung quanh gần như tất cả Kim Giáp Cự Thi và đám Đạo Lộ Tướng Quân cự thi đều quay mặt về phía này.

Những khuôn mặt được vẽ thủ công kia hoàn toàn không nhìn ra ngũ quan bình thường.

Số lượng Đạo Lộ Tướng Quân ở đây nhiều không thể đếm xuể.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm đám Đạo Lộ Tướng Quân đó, nhưng không hề sợ hãi.

Trong tay ta đang khống chế một lượng lớn sinh vật họ bối, bất cứ lúc nào cũng có thể gặm sạch một con Kim Giáp Cự Thi.

Người của Uông gia cười tươi nhìn về phía này, chờ đợi ngư ông đắc lợi.

Ngô Tà nói: "Đánh cược một ván đi, người cuối cùng hiểu được tiếng sấm chắc chắn là tôi!" Trong tay cậu ta cầm một đồng tiền vừa lấy được từ chỗ Tạ Vũ Thần.

Trên đó dính đầy vết máu.

Cách đó không xa là đám người Uông gia mặc đồ đen toàn thân.

Đối với lời nói của cậu ta, đối phương chỉ khinh khỉnh liếc nhìn sang một bên.

Nghe lời Ngô Tà nói, Trương Thụy Đồng nhìn thoáng qua động tác của cậu ta.

Thấy cậu ta trực tiếp nhét đồng tiền vào miệng Đạo Lộ Tướng Quân.

Mấy tên Uông gia kia lập tức không bình tĩnh nổi nữa.

Loại cổ thi này sợ nhất là thấy máu, gặp máu sẽ trá thi.

Huống chi Ngô Tà lại có cái thể chất "tất trá thi" kia, con Kim Giáp Tướng Quân khổng lồ đột nhiên có phản ứng rõ rệt.

Lúc này những người khác đều đã xuống dưới, chỉ còn Trương Thụy Đồng và Ngô Tà đứng cạnh Kim Giáp Tướng Quân.

Trương Thụy Đồng vốn định đánh thức đại tống tử để đối phó đám người Uông gia.

Lúc này đối phương đông người, dứt khoát để đám tống tử hộ vệ tháp nghe sấm này đối phó bọn chúng.

"Chạy mau, đám tống tử này sắp trá thi hết rồi!" Ngô Tà lập tức ra hiệu cho Bàn Tử và Tiểu Ca bên dưới đỡ lấy.

Nhảy xuống thang bên cạnh, nếu không đỡ được là tan xương nát thịt ngay.

Bàn Tử chăm chú nhìn, nói: “Thiên Chân nhảy chuẩn một chút đấy.” Dứt lời, Ngô Tà nhảy xuống.

Trương Thụy Đồng cũng nhảy xuống theo, chân khẽ chạm vào vai một cái.

Ta lướt qua đỉnh đầu Ngô Tà, dùng khinh thân thuật nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Ngô Tà suýt thì ngây người, giơ ngón tay cái tỏ ý quá đỉnh!

Trong đội ngũ, Tiểu Ca đột nhiên xuất hiện, nói: “Đi theo tôi.” Trương Thụy Đồng liền đi theo.

Thấy Tiểu Ca đã phát hiện ra thứ gì đó.

Đi tiếp lên phía trước, thông đạo lại bị nhân bì dũng chặn kín miệng động.

Bên trong có một ánh huỳnh quang rất mờ nhạt.

Nhìn kỹ thì thấy một thông đạo rất hẹp.

Nhưng nó lại vừa vặn dẫn tới chỗ sâu nhất của khe nứt khổng lồ phía trên.

Trên vách động treo đầy những lá đồng vàng dùng để phiên dịch tiếng sấm.

Từng lớp từng lớp như vảy rồng.

Chương 315

“Chỗ này là đâu?” Ngô Tà kỳ quái hỏi.

Âm thanh phía trên xuyên qua những lá vàng truyền đi.

Nhìn kỹ, những lá vàng này mỏng như cánh ve, chỉ cần chạm nhẹ là có thể đứt tay.

Trương Thụy Đồng khẽ nói: “Đừng nói chuyện, nghe kỹ đi.” Chỉ một lát không chú ý, tay Ngô Tà đã bị cứa mấy vết.

Giẫm lên những lá vàng, đi dọc theo sườn dốc.

Muốn đi xuống dưới, bắt buộc phải đi qua những lá vàng như lưỡi dao này.

Tiểu Ca gõ nhẹ vào mặt đất vài cái, âm thanh lập tức truyền xuống dưới.

Phía dưới nhanh chóng truyền lại tần suất gõ của Bàn Tử.

“Mau xuống đi, Tiêu lão bản và đám người đó sắp bắt đầu rồi.” Thứ bắt đầu ở đây tự nhiên là việc nghe sấm.

Nhận được tín hiệu của Bàn Tử, Trương Thụy Đồng thuận tay xách Ngô Tà lên rồi ném một cái.

Cậu ta liền rơi thẳng vào lòng Bàn Tử bên dưới.

Bàn Tử dùng lực giữ chặt, cố nhịn không phát ra tiếng.

Ở nơi này, chỉ cần phát ra một chút âm thanh, lập tức sẽ bị khuếch đại và truyền đi khắp nơi.

Trương Thụy Đồng vẫy tay ra hiệu bảo họ xuống trước.

Trong bóng tối, ta liên tục nhảy xuống dưới, cả quá trình đều là

tranh thủ thời gian.

Trận bão sấm giống như năm đó sắp xuất hiện, nếu Tiêu lão bản nghe hết tất cả tiếng sấm, mọi thứ sẽ thay đổi.

Ngô Tà và Bàn Tử cảm giác lòng bàn chân sắp mòn vẹt vì nhảy.

Trương Thụy Đồng tốc độ cực nhanh, nhẹ nhàng nhảy xuống đáy.

Phía dưới là một không gian địa hạ sâu hơn một trăm mét.

Các khe nứt xung quanh không ngừng kéo dài ra ngoài, giống như những xúc tu bạch tuộc thò ra từ khe nứt.

Bao quanh không gian đáy tháp, từng tầng từng tầng một.

Toàn bộ phần đáy giống như đóa sen ngàn cánh đang nở rộ, hoặc giống như một đĩa hạt hướng dương hình hoa sen.

Ở giữa mỗi cánh hoa có một cỗ thạch quan khổng lồ, hình dạng thạch quan kỳ quái, đó là loại quan tài hình lỗ tai.

Tiêu lão bản và đám thủ hạ đã xuống đến không gian dưới đáy.

Rất nhiều người xung quanh đang nhìn chằm chằm.

Tiêu lão bản là kỳ quái nhất, cả người như trúng tà, treo lơ lửng giữa không trung nhìn chằm chằm vào thạch quan.

Thấy lão đi về phía quan tài, định nằm vào trong một cỗ quan tài nào đó.

Bàn Tử lập tức hỏi: "Có cần ngăn cản không, tôi cứ cảm giác lão sắp làm chuyện xấu!" Lúc này, những người xung quanh đều không tìm được lý do để động thủ.

Trận sấm thứ hai đột nhiên vang lên, đám người Uông gia phía trên bắn tín hiệu hỏi đang làm gì.

Trương Thụy Đồng trực tiếp lờ bọn chúng đi.

Đứng bên cạnh quan tài của Tiêu lão bản, thấy lão cuộn tròn người lại thành hình dạng cái tai.

Ngô Tà nhắc nhở: "Phải mau chóng bịt tai lại, không được để lão nghe thấy tiếng sấm!" Tiêu lão bản dùng cách này nghe sấm, mỗi khi sấm nổ là có thể biết được đáp án của sự việc.

Năng lực không thể tin nổi này nằm ở tràng sở hình hoa sen dưới chân.

Bàn Tử đột nhiên hét lớn: "Không được mặc quần áo!" Bàn Tử vừa hét xong, ánh mắt Trương Thụy Đồng nhìn vào trong quan tài.

Lão ta lập tức nhảy vào trong quan tài.

Thân hình không một mảnh vải, Tiêu lão bản bị lôi trực tiếp ra khỏi quan tài.

Ta chạm tay vào thì phát hiện đầu lão đầy những lỗ thủng, giống như tổ ong.

Kẻ này vì nghe sấm mà phát cuồng, không biết đã tự làm bao nhiêu lần phẫu thuật mở hộp sọ rồi.

Tiếng sấm phía trên từng đợt từng đợt truyền xuống.

Để tránh cho những dịch quan màu vàng kia hoàn toàn biến mất, Trương Thụy Đồng nằm vào trong.

Vừa mới nằm xuống, cảm giác toàn thân có vô số con sâu nhỏ chui vào da thịt.

Dịch quan màu vàng vô cùng lạnh lẽo, ta nằm ngửa mặt lên.

Trừ việc không thể cử động, mọi thứ khác đều bình thường.

Khi ngẩng đầu nhìn, bầu trời dường như có một con mắt đen kịt đang chú ý.

Sự chú ý lập tức bị con mắt đó thu hút, mọi âm thanh xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại những đợt sấm rền.

Chương 316

Ngay sau đó Trương Thụy Đồng phát hiện, từng đợt tiếng sấm dường như là những mảnh ký ức.

Tiếng sấm truyền qua lá đồng vàng giống như những lời thì thầm ẩn bí.

Trong lúc hốt hoảng, dường như bên cạnh có thêm một người.

Lượng dịch quan này rất nhiều, gần như che lấp nửa cỗ quan tài.

Sau đó, tầm nhìn biến thành một mảnh đen kịt, xung quanh toàn là sương mù.

Trương Thụy Đồng đột nhiên ngồi bật dậy, cảm giác này giống hệt như lúc tỉnh lại ở Trương Gia Cổ Lâu.

Trong lúc mơ hồ, ta thấy mình tiến vào trong những tầng mây.

Lại quay người lại thấy Tiêu lão bản cũng ở bên trong.

"Ta lại trở về rồi!" Ngô Tà hỏi: "Trở về đâu?" Tiêu lão bản biết mình bị lôi ra khỏi quan tài, rất thống hận Trương Thụy Đồng nhưng lại lực bất tòng tâm.

Lão nói: "Mấy chục năm trước, khi ta nghe sấm, lúc đó cũng ở cùng chỗ với Ngô Tam Tỉnh." Mọi thứ trước mắt đều khiến người ta cảm giác hư vô mờ mịt, nhưng lại mang đến cảm giác vô cùng chân thực.

Cảm giác này giống như Pheromone vậy, thông qua dịch quan màu vàng truyền vào trong não.

Tiêu lão bản và Ngô Tà bên cạnh cũng chưa chắc đã là thật.

"Chẳng lẽ là Lôi Tiên?" Đột nhiên cảm thấy mọi thứ xung quanh

không chân thực lắm, có lẽ Lôi Tiên đang dùng những hình ảnh này để giải đáp thắc mắc trong lòng ta.

Ngay sau đó Ngô Tà cũng biến mất, xuất hiện một Tiêu lão bản thời trẻ.

Tiếp đó nghe thấy lão lẩm bẩm: "Điền Á Thụ, Điền Hữu Kim đừng sợ...".

Tiêu lão bản đang tự nói một mình.

"Hả?

Ta biết Ngô Tam Tỉnh đi đâu rồi." "Không có ở đây sao?

Vậy còn Lôi Thành?" Cứ thế không ngừng tự ngôn tự ngữ.

Ngay sau đó biến thành một loại ngôn ngữ kỳ quái khác.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào mắt Tiêu lão bản, thấy chúng dần dần trắng dã.

Xung quanh đột nhiên xuất hiện sương mù và đủ loại bóng đen kỳ quái.

Xung quanh lập tức hiện ra vô số cái bóng, tiếng người ồn ã.

Mặt của những người đó đều có chút mơ hồ, nhưng ta nhận ra họ đều là người của Trương gia.

Ngay sau đó ta xuất hiện ở Tamuda (Tháp Mộc Đà).

Trần Văn Cẩm, người vốn dĩ nên ở lại trong vẫn thạch, đã xuất hiện.

Và đang dẫn đường cho ta.

"Ta dẫn ngài đi xem những người đã sáng tạo ra Cửa Thanh Đồng!" Dẫn Trương Thụy Đồng đi, thấy bên trong có một gò đất kỳ quái, vô số mảnh vỡ bao bọc bên ngoài.

Trên đỉnh động có một cái kén khổng lồ, bên ngoài kén bọc từng lớp từng lớp da người.

"Đây là những người đã sáng tạo ra Cửa Thanh Đồng sao!" Trương Thụy Đồng nhìn số lượng da người đó, độ dày đó e rằng họ đã trầm thụy ít nhất bốn ngàn năm rồi.

Muốn giao lưu với người trong kén, nhưng Trần Văn Cẩm kiến nghị không nên làm vậy.

"Tiểu Ca năm đó từng thử giao lưu, sau đó mất đi thần trí, sau khi ra ngoài thì bị mất trí nhớ!" Đó chắc là lần đầu tiên ở Tamuda.

Người Trương gia vừa sinh ra đã mang sứ mệnh thiên bẩm, theo tuổi tác sẽ càng lúc càng muốn đến một số nơi nhất định để hoàn thành một số việc.

Kháp xảo Trương Thụy Đồng mệnh trung cũng biết mình phải làm gì.

Những hình ảnh đó đều là thông tin tiếng sấm truyền vào não bộ.

Ngay sau đó lại thấy hình ảnh mà Tiêu lão bản nhìn thấy.

Muốn tìm đáp án cuối cùng phải đi đến tận cùng đáy Lôi Thành.

Bí mật nghe sấm lúc đó mới thực sự lộ diện.

Tiếng sấm đã đưa ra đáp án ta muốn biết.

Sau đó hình ảnh trước mắt đột nhiên thay đổi, cả ba người đều đang dần tỉnh lại.

Những dịch quan kia đang dần biến mất.

"Tất cả ta đều đã thấu hiểu!" Tiêu lão bản tự tin nói.

"Muốn đi xuống tầng tiếp theo không?" Trương Thụy Đồng nhìn một cái.

Tuy rằng từ tiếng sấm đã có được đáp án, nhưng Khống Hồn Thuật vẫn chưa mất hiệu lực.

Chỉ là trước đó tiếng sấm quá mạnh dẫn đến việc mất hiệu lực tạm thời.

Chương 317

Tiêu lão bản vô cùng kiên nhẫn nói: "Phía dưới có đáp án mà ta tìm kiếm mấy chục năm qua!" Nói xong liền không kịp chờ đợi mà đi về phía bên kia, mở ra một thông đạo dẫn xuống tầng tiếp theo.

Tầng này cao trăm mét, tầng dưới chắc chắn còn cao hơn.

Nhưng dẫn tới đâu thì tạm thời chưa biết, nhưng chắc chắn không phải là tiên giới gì cả.

Ngô Tam Tỉnh ước chừng cũng không ở đây, ngay cả Lôi Tiên cũng đã đưa tin tức rồi.

Tiêu lão bản lập tức nói: "Đợi sau khi ta xuống dưới, phải tìm cách đánh sập phía trên, ta không hy vọng sau ta còn có người khác có thể nghe sấm." Nghe lời nói tàn nhẫn đó, Bàn Tử cười nói: "Không khéo rồi, Thiên Chân và Trương gia bây giờ cũng nghe hiểu được tiếng sấm đấy!" Ngô Tà thấp giọng nói: "Trương gia, chuyện ở đây kết thúc tôi phải đi một chuyến tới Thập Nhất Thương!" "Đi tìm những người đó sao?" Trương Thụy Đồng đột nhiên buột miệng hỏi.

Ngô Tà gật đầu: "Chú Ba của tôi trước đó và Tiêu lão bản ở Khu Tử Đương lâu như vậy, tôi phải đi xem thử chú ấy có để lại thứ gì cho tôi không!" Lại thấy Tiêu lão bản bên cạnh nhìn về phía Trương Thụy Đồng nói: "Những thứ lưu lại trong não ta, thượng thiên sẽ giúp ta loại bỏ!" Trương Thụy Đồng nhếch môi cười, lúc này trạng thái tinh thần của Tiêu lão bản rất kỳ lạ.

Không hề tỉnh táo, ngược lại còn lún sâu vào một tầng ảo cảnh khác.

Ước chừng là tác dụng phụ của nghe sấm, may mà ta không bị ảnh hưởng bởi ảo cảnh.

Ngay sau đó Tiêu lão bản nói với đám người Tiêu gia phía trên: "Tất cả theo ta xuống dưới, ta đã thấu hiểu tất cả!" Đám người Tiêu gia ai nấy đều mang ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm Tiêu lão bản.

Lão còn nhìn về phía Ngô Tà và Trương Thụy Đồng: "Ngô Tà, chúc mừng cậu không phải chết nữa, tiếng sấm đã mang đi bệnh tật của cậu!" "Ta sẽ trở lại, nhưng các ngươi không còn cơ hội nữa đâu, ta sẽ không cho bất kỳ ai cơ hội nghe sấm nữa!" Lão nói với tên thủ lĩnh đám Uông gia: "Lát nữa đánh sập nơi này!" Còn lặng lẽ thì thầm vào tai tên thủ lĩnh đó vài câu.

Trương Thụy Đồng lắng nghe kỹ, phát hiện bí mật của hắn liên quan đến Lôi Tiên.

Người Uông gia tin rằng trên thế giới có thần, mấy tên đó cũng muốn đi theo xuống dưới.

Ngô Tà lại không tin, Trương Thụy Đồng thông qua tiếng sấm vừa nãy đã nghe ra tình hình bên dưới.

Tầng dưới cùng có tống tử còn khủng bố hơn, nhưng Tiểu Ca không có bất kỳ hứng thú nào muốn xuống dưới.

Anh nói: "Sẽ không được như nguyện đâu, Tiêu lão bản đã rơi vào ảo giác, dẫn đám người đó xuống dưới là để nộp mạng!" Ngô Tà hỏi: "Bên dưới có gì?" "Độc khí và nham thạch nóng chảy." Tiếng sấm đích thực có thể đưa nhiều việc đã xảy ra hoặc sắp xảy ra trên thế giới vào trong não hải.

Đợi Tiêu lão bản xuống dưới rồi, đám người Uông gia cũng đi theo xuống.

Những người khác đối với ta không có ý nghĩa gì lớn.

Hắc Nhãn Kính: "Đợi họ xuống rồi, tôi sẽ phong tỏa cửa động." Không cần phải thuận theo ý Tiêu lão bản, mà là muốn nhốt chết bọn

chúng ở dưới đáy.

Đợi tất cả xuống hết, bên trong lập tức dùng thuốc nổ mang theo đánh sập thông đạo.

Tạ Vũ Thần mới thở phào một hơi: "Đều bị tiếng sấm lừa rồi!" "Phàm là người nghe sấm, cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp.

Dưới đáy có thủy tổ Kim Giáp Cự Thi, Ngô Tà, cậu từng gặp tộc người khổng lồ chưa?" Ngô Tà lập tức nhớ lại việc Tạ Vũ Thần cũng đi Tần Lĩnh và thấy thứ dưới đáy.

Cậu gật đầu: "Tôi có thấy những bức bích họa đó, những chủng tộc đã biến mất khỏi thế giới từ hàng ngàn năm trước!" Chỗ cây đồng và thi kén đó.

Trương Thụy Đồng nói: "Dưới địa hạ sẽ không xuất hiện nữa, ta cũng đến lúc phải quay về rồi." Hắc Hạt Tử nói: "Thực ra sự việc không thần kỳ đến vậy, đoạn sấm vừa nãy ở làng Ách Ba tôi cũng nghe rồi, chỉ là ngồi trong tháp này tác dụng phiên dịch mạnh hơn thôi!" Bàn Tử cười nói: "Vạn hạnh, bệnh của Thiên Chân khỏi rồi!" "Chưa chắc." Trương Thụy Đồng đột nhiên nói: "Nghe sấm chỉ có thể giảm bớt bệnh tình của cậu, giúp cậu sống lâu hơn thôi." Những dịch quan đó đi vào cơ thể có thể cải biến cơ thể người, giúp dễ dàng tiếp nhận thông tin trong tiếng sấm hơn.

"Lợi ích thực sự của tiếng sấm chỉ là cải biến thể chất con người!" Ngô Tà cũng hiểu ra.

"Dịch quan có thể khiến người ta có thể chất nghe sấm giống như Tiêu lão bản sao?" Trương Thụy Đồng chỉ chỉ vào đầu: "Khoan lỗ trên đầu chỉ là mê tín, tác dụng thực sự nằm ở dịch quan!" Đó mới thực sự là thứ khiến người ta rung động.

Chỉ cần sấm nổ là có thể thu được một phần thông tin trong tiếng

sấm.

"Cần tôi quay về sau đó mới có thể thực sự hiểu rõ!" Trong lòng Ngô Tà cũng luôn hiếu kỳ, trong Thập Nhất Thương ẩn giấu những thứ gì mà đầy rẫy những Ngô Tà bò lổm ngổm, liệu chú Ba có tồn tại trong đó không.

Trong lúc mọi người chuẩn bị trở lại mặt đất, Ngô Tà đem những gì mình nghĩ nói cho Trương Thụy Đồng.

"Nếu những gì cậu thấy là thật, thời gian trôi qua lâu như vậy, có khả năng một số trong đó đã thi hóa rồi!" Hành động bò lổm ngổm đó, trên người Tề Vũ cũng có.

Nói chính xác hơn, kẻ bò dưới đất có lẽ không phải Ngô Tà mà là Tề Vũ.

"Toàn bộ nhà kho đều là Cấm Bà sao?" Ngô Tà đột nhiên ngẩn người: "A, nếu những người đó đều bị đem đi làm thí nghiệm trường sinh, vậy nếu không biến thành Cấm Bà thì cũng có khả năng biến thành Hải Hầu Tử!" Điều này khiến cậu vô cùng chấn kinh, dưới đáy Thập Nhất Thương ẩn giấu những thứ quỷ dị như vậy, e rằng ngay cả những người phụ trách quản lý hiện tại cũng không rõ.

Thậm chí người sáng tạo ra nó cũng chưa chắc đã biết nội tình bên trong.

Khi về tới mặt đất, Ngô Tà gặp Nhị thúc Ngô Nhị Bạch.

Nhìn trạng thái của Ngô Tà, ông liền hỏi vài câu về tình trạng thân thể.

Có thể nghe sấm trở về, minh chứng là ít nhất đã thoát thai hoán cốt.

Dịch quan màu vàng có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng hiển nhiên hiệu quả không mạnh đến vậy.

Nhìn Ngô Nhị Bạch, Trương Thụy Đồng nói: “Không định giải thích cho ta một câu sao?” Việc Uông gia, Tiêu gia xuất hiện, rồi cả việc Tiểu Ca mất tích, tất cả đều có thành phần sắp xếp cố ý trong đó.

Trương Thụy Đồng sở dĩ xuống dưới chủ yếu vì biết bên dưới sẽ không thực sự có nguy hiểm.

Ngô Nhị Bạch thở dài nói: “Lúc đầu sau khi nghe sấm, tôi cũng bị người ta uy hiếp...”, Hắc Hạt Tử nói: “Chẳng lẽ ông cũng...?” Trương Thụy Đồng thở dài: “Đều trúng chiêu cả rồi!” Về mặt đất, điện thoại có tín hiệu, xem tin tức gửi đến.

Có người Trương gia tìm ta.

Từ làng Ách Ba Đông Nam Á về nước.

Trên đường về Kinh Đô, va phải một cái khối bê tông khổng lồ.

“Bàn Tử, tình hình sao rồi?” Ngô Tà ngồi ở ghế phụ, chằm chằm nhìn khối bê tông phía trước đầy kỳ quái.

“Lúc nào mà lại xuất hiện thêm cái khối bê tông này thế?” Dừng lại giữa đường, con đường này bình thường ít người đi, không ngờ lại gặp phải thứ này.

Trương Thụy Đồng dừng xe bên cạnh, hạ cửa sổ xe xuống.

Chương 318

Lại nghe Hắc Hạt Tử nói: "Hình như thời gian trước, trên đảo xuất hiện một thần nhân, đang kẹp lạt ma (đi đổ đấu), nghe những người đã gặp nói kẻ này không tầm thường, có thể chuyển đồ vật đi xa mấy dặm, biết Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật, khối bê tông này vốn ở cửa Phan Gia Viên đấy!" Một khối bê tông khổng lồ như vậy, trọng lượng ít nhất cũng vài tấn.

Nếu có người khiêng thì không thể nào không có ai nhìn thấy, vậy mà tại sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây.

Trương Thụy Đồng đột nhiên nhận được thông báo hệ thống. 【Đinh, thu phục Trương Hải Viêm, phần thưởng: Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật chính tông.】 Hắc Hạt Tử chỉ chỉ về phía Trương Thụy Đồng, nói: "Vị thần nhân kia tìm ai thì người đó chắc chắn rõ hơn, cháu trai ông năm đó dùng Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật chinh phục cả Cửu Môn đấy!" "Cháu...

Phật Gia sao?", Ngô Tà lập tức nổi hứng thú.

Đó là truyền kỳ của thế hệ trước.

Thế hệ trẻ bây giờ gần như không mấy ai biết rõ tường tận.

Mọi người thực tế đều không tin cái gọi là "Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật", nhưng những người thế hệ trước chưa từng có ai nghi ngờ, một là năng lực của Phật Gia đích thực cường hãn, hai là không ai dám đi kiểm chứng thật giả.

Bàn Tử nghe xong lập tức mắt sáng rực: "Thật sự có vị thần nhân đó sao?" "Mắt thấy tai nghe à?" Hắn chằm chằm nhìn Hắc Hạt Tử yêu cầu kiểm chứng lần nữa.

Hắc Hạt Tử gật đầu nói: “Thật không khéo, tôi đúng là tận mắt nhìn thấy rồi.” “Mau, Béo gia thật muốn biết, trên đời này thật sự có thần nhân như vậy sao!” Lời của Hắc Hạt Tử khiến Ngô Tà tin thêm vài phần.

Là đồ đệ của Hắc Hạt Tử, trước đó cậu cũng từng xem qua một số tài liệu ở nhà lão.

Hắc Hạt Tử tự xưng thuộc Tề gia, cùng tộc với Tề Bát Gia, trong nhà có rất nhiều điển tịch về nhiều phương diện.

“Không cần đâu, hiện tại người đang ở Kinh Đô, lát nữa mọi người có thể tận mắt nhìn thấy!” Ta chỉ chỉ khối bê tông phía trước.

Thứ này rõ ràng là để gây rối, đặt ngay trên con đường bắt buộc phải đi qua.

Trương Thụy Đồng nói: “Lái vòng qua thôi.” Nhìn qua bên cạnh một chút, nếu cẩn thận thì xe vẫn có thể miễn cưỡng lách qua được.

Bàn Tử nghe vậy, định trổ tài lái xe.

Thấy xe của Trương Thụy Đồng từ bên cạnh từ từ đi qua.

Bàn Tử lập tức giơ hai tay tán thưởng.

Trương Thụy Đồng vứt mẩu thuốc lá trên tay đi, Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật e rằng cũng là một môn tuyệt học của Trương gia.

Đứa cháu trai của mình ứng dụng nó rất rộng rãi, ở tầng thứ hai Thập Nhất Thương cũng có ứng dụng.

Có một lượng lớn hàng hóa mà hiện tại nhân viên Thập Nhất Thương cơ bản không thể vận chuyển ra ngoài.

Trừ Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật, e rằng không còn cách nào khác có thể mang những thứ đó đi một cách an toàn.

Vòng qua khối bê tông, Ngô Tà nói: “Hạt Tử, ông có chắc là không

cố ý bảo người đem khối bê tông đó đặt ở đây không đấy?" Thứ này đột nhiên xuất hiện, Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật nghe qua quả thực có chút thiên phương dạ đàm.

Hắc Hạt Tử u u nói: "Gọi sư phụ đi, cái đồ không lương tâm này!" Da mặt Ngô Tà dày, bị mắng như vậy cũng không cảm thấy gì.

Mở radio ô tô bắt đầu nghe nhạc.

"Người đó họ Trương, nhưng không phải mỗi người họ Trương đều được gọi là đặc năng đâu." Hắc Hạt Tử thở dài: "Tôi thậm chí còn hoài nghi hắn không phải người Trương gia thật sự!" Mỗi người Trương gia gần như không mấy ai nói nhiều lời đặc biệt.

Giống như Tiểu Ca trên xe Trương Thụy Đồng phía sau, suốt quãng đường không nói một câu nào.

Trương Thụy Đồng cũng chỉ khi cần thiết mới nói vài câu.

"Đúng thật, cái người này thật không giống người Trương gia chính tông chút nào!" Cái người biết Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật này đích thực là người Trương gia, nhưng chỉ là con nuôi của Trương gia mà thôi.

Lúc này, Trương Thụy Đồng nhận được điện thoại của Trương Viết Sơn.

"Alo, Trương gia, tôi hiện đang ở nhà Hắc Hạt Tử, vị Tiểu Trương ca kia cũng ở đây!" Nghe cách xưng hô 'Tiểu Trương ca' này, có thể xác định chính là vị đó không nghi ngờ gì nữa.

Người này đại khái là kẻ nói nhiều hiếm hoi của Trương gia.

Nhưng lòng trung thành đối với Trương gia thì khỏi bàn, từng một mực muốn phục hưng Trương gia.

Nghe xong điện thoại, thấy xe của Ngô Tà đi thẳng đến nhà Hắc

Hạt Tử.

Trương Thụy Đồng nói với Tiểu Ca đang nhắm mắt dưỡng thần phía sau: "Tiểu Ca, đi theo ta gặp một người." Những lời vừa nãy Tiểu Ca cũng nghe thấy, anh từ từ mở mắt ra: "Ừm!" Đối với chuyện của Trương gia, anh hiểu biết không nhiều.

Đối với người của Trương gia, tình cảm của anh càng phức tạp hơn.

Trương Thụy Đồng từng nói cho anh biết thân thế của mình.

Suốt đường lái xe đến tứ hợp viện của Hắc Hạt Tử.

Có thể có một căn tứ hợp viện ở Kinh Đô, đó thật sự không phải hào môn bình thường.

Lại thêm bên ngoài viện có chữ "Giải" (sách), Bàn Tử liền ngưỡng mộ nói: "Hắc gia, sắp phát tài rồi nha!" Hắc Hạt Tử cười cười nói: "Viện tử này đâu phải của tôi." Vừa tiến vào viện đã thấy có người bên trong.

Một người thân hình tu trường đang ngồi trong viện.

Hắc Hạt Tử chỉ chỉ người đó, Trương Thụy Đồng nhìn qua, người này tướng mạo tư văn, ngón tay thon dài, nhìn qua đích xác có chút phong thái người Trương gia.

Khi Trương Thụy Đồng nhìn hắn, đối phương cũng đang quan sát ta.

Người đó mặc một chiếc áo bào lớn, nhìn quần áo giống Tạng bào nhưng lại không phải.

Trên tay đeo một chuỗi hạt khổng lồ, khi nhìn Trương Thụy Đồng, hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn một cái.

Chương 319

“Đúng là không sai, trông thực sự rất giống tộc trưởng đời trước của Trương gia, nhưng ta không tin!” Lúc này Tiểu Ca từ trên xe bước xuống.

“Khối bê tông đó đào ra chưa?” “Chưa.” Hắc Nhãn Kính nhún vai.

Dù chưa đào khối bê tông đó ra nhưng vẫn lách qua được.

Bàn Tử nói: “Tôi nghe nói Phật Gia năm đó biết Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật, có thể trực tiếp bê cả một pho tượng Phật lớn về nhà.

Khối bê tông đó ai biết được có phải dùng xe chở đi không?” Tuy không dễ dàng nhưng đích thực không phải là chuyện hoàn toàn không thể làm được.

Hắc Hạt Tử nói: “Cao nhân, chuyện của nhà mình có thể gác lại một bên trước được không, tôi muốn nghe về cái đấu kia, để mở mang kiến thức!” Thấy tình hình không ổn, lão lập tức lên tiếng lảng tránh chủ đề.

Vừa nghe thấy có mộ, Trương Thụy Đồng lập tức tinh thần hẳn lên.

Tiểu Trương ca: “Ta muốn đi rồi, tất cả đều phải đi, nếu không ta không đi.” Hắn nhìn chằm chằm với vẻ mặt không có ý tốt.

Nghe nhắc đến cái mộ đó, Trương Thụy Đồng liền hiểu đó là Manh Trủng.

Thấy ánh mắt của Trương Thụy Đồng, Tiểu Trương ca tự giới thiệu: “Tên của ta ở Trương gia trước đây là Trương Hải Lâu, sau đổi thành Trương Hải Viêm.” Nếu không đoán sai thì cái mộ mà hắn ám chỉ chính là lần đi kẹp lạt ma chưa tìm được người thích hợp này.

Trương Thụy Đồng: “Ta biết, con nuôi của Trương gia!” “Trương gia có phương pháp kiểm chứng huyết mạch, ta không cần phải thừa nhận!” Đối với sự nghi ngờ của Tiểu Trương ca, Trương Thụy Đồng hoàn toàn không bận tâm, đồng thời cũng biết đây chính là tộc trưởng đời trước Trương Thụy Đồng.

Nghe thấy ta trực tiếp vạch trần chuyện không phải huyết mạch Trương gia, sắc mặt Tiểu Trương ca biến đổi.

“Chẳng lẽ định đi tìm một kẻ tên là Tất Ma sao?” So với những người Trương gia trong ấn tượng của Tiểu Trương ca, Trương Thụy Đồng có vẻ hơi đặc biệt.

Trương Thụy Đồng trực tiếp sử dụng Trấn Hồn Linh, lắc nhẹ vài cái trước mặt.

Chỉ thấy Tiểu Trương ca vốn đang ăn mặc kiểu công tử ca bỗng trở nên hốt hoảng.

Trương Thụy Đồng nói: “Ngồi xuống, xoay vòng tròn!” Trước mặt mọi người, vị vốn được gọi là “thần nhân” Tiểu Trương ca trực tiếp vui vẻ thực hiện những hành động xấu hổ đó.

Bàn Tử kinh đến mức suýt rơi cả cằm.

Không ai chú ý đến hành động mất mặt của Tiểu Trương ca, mà quan tâm nhiều hơn đến sự thay đổi sau khi Trương Thụy Đồng lấy ra cái chuông.

“Thanh đồng linh ảo giác sao?” Bàn Tử huých huých cánh tay Ngô Tà.

Tình huống này đã từng thấy, lúc ở mộ Lỗ Vương.

Thanh đồng linh vừa vang lên là khiến người ta trực tiếp rơi vào ảo cảnh.

Sau khi làm xong tất cả, Tiểu Trương ca mới dần dần tỉnh táo lại.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Trấn Hồn Linh trong tay Trương Thụy Đồng, hắn cười ngượng nghịu.

"Trương Hải Lâu bái kiến tộc trưởng!" Chuyện vừa rồi xảy ra khiến hắn ấn tượng sâu sắc.

Hắc Hạt Tử hỏi: "Không phải gọi là Trương Hải Viêm sao?

Lại thành Hải Lâu rồi?" Tiểu Trương ca nói: "Hải Viêm là tên sau này mới đổi, hồi còn ở Trương gia, tên ta là Hải Lâu." Nhắc đến hiện trạng của Trương gia, gương mặt Tiểu Trương ca lộ vẻ ảm đạm.

Trương Thụy Đồng nói: "Hiện tại Tiểu Ca mới là tộc trưởng của Trương gia, gọi anh ấy là Trương gia là được." Thấy Tiểu Trương ca ngại ngùng gãi đầu: "Vừa nãy có nhiều mạo phạm, thực sự thấy ngài cảm giác quá bất ngờ." Người Trương gia chỉ cần sống thọ một chút đều biết danh húy của tộc trưởng đời trước.

Tiểu Ca cũng thuộc chữ Hải, chỉ là khi làm tộc trưởng thì xưng hiệu đổi thành Linh.

"Trong lòng ta, ngài mãi mãi là tộc trưởng của Trương gia!" Hắn còn lén nhìn một cái, thấy Trấn Hồn Linh đã được cất đi.

Hắn chưa từng biết Trấn Hồn Linh lại có tác dụng như vậy. 【Đinh, Tiểu Trương ca đã công nhận, chúc mừng ký chủ nhận được Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật.】 Trong nháy mắt hệ thống thông báo, trong não bộ Trương Thụy Đồng liền có thêm một số thứ.

Vốn dĩ là năng lực của Trương gia, năm đó ở Thiên Cung, Tiểu Ca cũng từng dùng thủ đoạn này.

Tiểu Trương ca sau đó giới thiệu một người cho Trương Thụy Đồng: "Trương gia, vị này tên Trương Thiên Quân, cũng là người Trương gia chúng ta!" "Những năm qua chúng ta luôn tìm cách khôi

phục địa vị của Trương gia, chỉ thiếu một vị tộc trưởng!" Người của Trương gia đa phần ít nói, vị Trương Thiên Quân này là ví dụ điển hình.

Nhưng Tiểu Trương ca là ngoại lệ, một khi đã nói là không dừng được.

Trương Thụy Đồng nói: "Việc này không vội, trước tiên tìm Trương Viết Sơn báo cáo, ta cần thống kê xem trong tộc còn lại bao nhiêu người." Bất kể là Tiểu Trương ca hay Trương Thiên Quân, trên người cả hai đều xăm hình Cùng Kỳ, là người ngoại tộc.

Trương Thụy Đồng bảo họ ngồi xuống, hỏi: "Chuyện kẹp lạt ma lần này là thế nào?" Về cổ mộ đó, Tiểu Trương ca chính sắc nói: "Cái mộ đó được gọi là Manh Trủng, vì vào đó mắt sẽ mất tác dụng, chỉ có thể dựa vào thính lực để phân biệt." Mọi người nghe xong cũng hít một hơi lạnh.

"Mò mẫm hạ đấu, thế gặp tống tử thì tính sao?" Bàn Tử nêu điểm trọng yếu.

Tiểu Trương ca nhún vai: "Thế thì chỉ đành tự nhận đen đủi thôi!" Trương Thụy Đồng nhớ ra, theo lời đồn thì lối vào cổ mộ Nam Cương này có rất nhiều ký hiệu do người Trương gia để lại.

Nhưng những người đó đều không thấy trở về.

Trương Thụy Đồng nói: "Chuyến kẹp lạt ma lần tới khi nào xuất phát, ta sẽ tham gia!" So với việc Trương Thụy Đồng biết là đi tìm Tất Ma, câu nói đó mới thực sự dọa người.

Tiểu Trương ca lập tức toát mồ hôi lạnh: "Trương gia, đừng đùa chứ, nếu ngài lại xảy ra chuyện gì thì Trương gia chúng ta xong đời mất!" "Bớt nói nhảm đi, cái mộ đó ta nhất định phải đi!" Đợi sau khi tìm được đống đồ Ngô Tam Tỉnh để lại ở Thập Nhất Thương, có khả

năng sẽ cân nhắc đi kẹp lạt ma một chuyến.

"Trước tiên phải tìm manh mối liên quan, cái này khá khó khăn!" Tiểu Trương ca nói: "Đại Trương ca, Trương Tiểu Xà đều đang điều tra chuyện này." Hắn còn nghiêm túc nhìn Tiểu Ca bên cạnh Trương Thụy Đồng một cái.

Chuyện Manh Trủng này, gần như vài người của Trương gia đều đang điều tra.

Trong đó cũng bao gồm cả Tiểu Ca thời trẻ.

Chuyện Manh Trủng không nhanh đến vậy, Tiểu Trương ca lại gần Trương Thụy Đồng ân cần hỏi: "Trương gia, Thánh điện hiện tại của Trương gia chúng ta thiết lập ở đâu?" Bàn Tử nghe vậy liền vểnh tai lén lút lại gần.

Chương 320

"Thánh điện?" Tiểu Trương ca nói: "Nơi tộc trưởng ở chính là Thánh điện của Trương gia, huống chi hiện tại cả hai đời tộc trưởng đều ở đây." Trương Thụy Đồng nhếch môi cười.

Điểm này e là những người ngoại tộc Trương gia sẽ phải thất vọng rồi.

Tiểu Ca không phải là người chịu ngồi yên một chỗ, không quá một tuần chắc chắn sẽ lại mất tích.

Trò chuyện với Tiểu Trương ca một lúc, Trương Thụy Đồng mới biết bất động sản của người Trương gia rất nhiều.

Nhưng tộc nhân đều tuân thủ tộc quy năm đó, bất động sản toàn bộ thuộc về tộc trưởng.

Tiểu Trương ca biết được dưới danh nghĩa Trương Thụy Đồng không có bất động sản nào, liền định chuyển quyền sở hữu tứ hợp viện sang tên ta.

Bạch Hạo Thiên sau đó nhận được điện thoại từ Thập Nhất Thương.

Cô có chút ngượng ngùng nói với Trương Thụy Đồng: "Cấp cao của Thập Nhất Thương hối em đi làm!" Hai người đang bàn bạc chuyện Thập Nhất Thương, Tiểu Trương ca đột nhiên hỏi: "Trương gia, Trương gia chúng ta dù sao cũng thuộc mạch Phát Khâu Thiên Quan Bắc Phái, chưa thấy gặp mặt đám Mạc Kim Giáo Úy kia nhỉ?" Nhắc đến Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Tử vừa định bước ra, Trương Thụy Đồng đã nói: "Hồ Ba Nhất và Shirley Yang sao?" Trên đời này hiện nay người có Mạc Kim Phù, trừ họ ra chỉ còn hai người nữa.

Phát Khâu và Mạc Kim kiêm bị, thủ đoạn của hai phái vốn dĩ không khác nhau lắm.

Tiểu Trương ca nói: "Đúng vậy, trước đó nghe nói họ đã đi không ít cổ mộ, bên ngoài sớm đã coi họ là người của Trương gia ta!" Trương Thụy Đồng cũng mới biết, trước đó ở dưới địa hạ cũng không cách nào liên lạc được.

Lần này vừa về Kinh Đô, ta liền nhanh chóng kiểm tra tin nhắn điện thoại.

Quả nhiên thấy một tin do Shirley Yang gửi đến.

Liên quan đến chuyện Mộc Trần Châu và Long Cốt Thiên Thư.

Ước chừng là về lời nguyền Quỷ Nhãn.

Sau khi về Thập Nhất Thương, Bạch Hạo Thiên tìm mã số của Ngô Tam Tỉnh.

Sau khi tìm được, Trương Thụy Đồng bảo cô trích xuất đoạn băng giám sát kho hàng.

Đại bộ phận nội dung đều đã bị xóa sạch, chỉ còn một đoạn chưa bị xóa được lưu lại.

"Có muốn mở ra xem không?" Bạch Hạo Thiên nhìn tư liệu hình ảnh, trong lòng có chút sợ hãi.

Không biết vì sao, xem những thông tin này luôn có một loại dự cảm không lành.

Sau khi mở đoạn phim ra, một mảnh đen kịt.

Ngay sau đó hình ảnh không ngừng rung lắc, người cầm thiết bị quay phim đang chạy thục mạng.

Ống kính vừa chuyển, có vài bóng người thoáng qua.

Bạch Hạo Thiên sững sờ tại chỗ: "Người vừa nãy... là Tiểu Tam Gia sao?", cô có chút không dám tin vào mắt mình.

Đoạn tư liệu này ít nhất cũng là đồ từ nhiều năm trước.

Trong hình không chỉ có một bóng đen, không nhìn rõ tướng mạo, một chùm tóc đang lay động.

Hai chữ Cấm Bà lập tức xuất hiện trong não hải.

Bạch Hạo Thiên sợ đến mức trực tiếp lao vào người ta.

Tay vô ý đụng phải thứ gì đó, lại rụt về ngay.

Đã tắt tư liệu video.

Bạch Hạo Thiên nói: "Trương gia, nghe nói ngài sắp đi Nam Hải một chuyến nữa, em có thứ muốn đưa cho ngài!" Trương Thụy Đồng ngạc nhiên nhìn, khiến mặt cô đỏ bừng lên.

Trên tay còn lưu lại mùi nước hoa trên người cô.

Đi theo Bạch Hạo Thiên đến chỗ ở của cô, đẩy cửa bước vào.

Trên giá treo quần áo có một chiếc nội y màu trắng đang treo lơ lửng.

Thấy đồ đạc chưa thu dọn, Trương Thụy Đồng đưa mặt nhìn.

Bạch Hạo Thiên lập tức vươn tay giật lấy, trong lúc hoảng hốt liền ngã nhào.

Theo bản năng kêu lên một tiếng.

Hình ảnh đột nhiên rơi vào tĩnh lặng.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng ho khan.

"Cái đó, làm phiền rồi." Bên ngoài truyền đến giọng của Ngô Tà.

Lại mặc vào bộ đồng phục công tác Thập Nhất Thương.

Lần này là cấp 9.

Bạch Hạo Thiên lấy tay che miệng, đỏ mặt đứng dậy.

Không xong rồi, nụ hôn đầu trao đi mất rồi.

“Có chuyện gì?” Trương Thụy Đồng lườm một cái.

Chương 321

Ngô Tà bảo ta ra ngoài hành lang nói chuyện.

Hai người đi đến ban công cuối hành lang.

Ngô Tà nói: "Trương gia, kho Hàn Lâm tôi xem rồi, không vấn đề gì." "Thế còn những thi thể bò ra từ trong tường thì sao?

Cũng xem rồi à?" Trương Thụy Đồng vừa hỏi liền khiến cậu ta ngây người.

Vì bị đưa đi khỏi Thập Nhất Thương sớm nên có một số việc cậu chưa kịp phản ứng.

Tiếp đó nói: "Quan trọng nằm ở không gian dưới đáy Thập Nhất Thương kìa." Đối với chức vụ quản lý bộ phận đặc biệt, ta không có hứng thú.

Làm quản lý thì gần như bị giữ chân lại Thập Nhất Thương.

Ta còn có việc phải làm, không thể cứ ở mãi đây được.

Ngô Tà nghe xong liền rộng mở hẳn ra.

Bèn nhắc đến một câu: "Trương gia, nghe nói về công trình 056 chưa?" Trương Thụy Đồng gật đầu, đương nhiên là biết rồi.

Đó là một kế hoạch then chốt nhắm vào toàn bộ Uông gia.

Đồng thời cũng liên quan đến bí mật vẫn thạch Tamuda.

Trong công trình đó cũng tiến hành những nghiên cứu về trường sinh.

Ngô Tà nhắc đến cái người tên Trương Tiểu Xà kia, trên lông mày hắn nuôi một con rắn lông đen.

Trương Thụy Đồng tự nhiên cũng biết người đó, Trương Tiểu Xà được người ta gọi là 'Xà Tổ'.

Ngô Lão Cẩu huấn luyện chó tìm kiếm Hắc Phi Tử cũng là nhờ gặp được Trương Tiểu Xà.

Trương Thụy Đồng xin nghỉ phép, khi bước ra khỏi Thập Nhất Thương thì gặp Trương Hải Viêm.

Mở cửa xe, Trương Hải Viêm nói: "Trương gia, lên xe đi!" Trương Thụy Đồng ngồi ghế sau, Trương Hải Viêm chạm nhẹ vào cái lục lạc đồng trang trí trên xe.

Có chút ngạc nhiên nói: "Ngài treo lục giác thanh đồng linh trên xe sao?" Trương Hải Viêm chạm vào, kiêu ngạo nói: "Trên đời này hiện nay người chơi nổi thanh đồng linh đại khái chỉ có Trương gia chúng ta." Trương Thụy Đồng nhìn qua, cái chuông đó trông khá mới.

Chắc là đồ phỏng chế, hiệu quả khiến người ta rơi vào ảo giác vẫn tồn tại nhưng rất nông.

Đối với tất cả những người có máu Kỳ Lân thuần chính, chuông này không có bất kỳ hiệu quả nào.

Ngồi trên xe, Trương Thụy Đồng nhắm mắt dưỡng thần. 【Đinh, mời ký chủ đến Côn Luân, ký danh Quỷ Mẫu Thủy Tinh Thi!

Sau khi hoàn thành phần thưởng: Vô Giới Yêu Đồng, năng lực tay độc Pheromone.】 "Lại có nhiệm vụ mới sao?" 【Lời nguyền Quỷ Động sắp bộc phát, nếu không đi lời nguyền sẽ tiếp tục ác hóa.】 Mức độ khẩn cấp của sự việc Trương Thụy Đồng cũng hiểu được.

Nhìn Bàn Tử dạo này không ngừng gãi bả vai sau, ta biết sau lưng hắn lại có chút biến hóa rồi.

Khi gặp lại Shirley Yang, Trương Hải Viêm tự nguyện đứng gác ngoài cửa.

Shirley Yang nói: “Trước đó vừa từ Nam Hải về, mọi người có nghe thấy hiện tượng siêu tự nhiên kỳ lạ nào không?” Trương Thụy Đồng nghĩ kỹ lại: “Chim từ trên trời rơi xuống sao?” Ở phía trên địa cung Nam Hải Vương, có một lượng lớn chim biển tập thể rơi xuống chết.

Điều Shirley Yang quan tâm hiển nhiên không phải chuyện đó.

Cô nói: “Chuyến đi Côn Luân lần này e rằng còn nguy hiểm hơn!” Nghe nhắc đến việc điều tra Quỷ Mẫu của Quỷ Quốc, Trương Thụy Đồng liền rõ ràng, bắt đầu chuẩn bị lên đường đi Côn Luân.

“Vẫn đang tra sao?” Shirley Yang gật đầu.

“Ma Quốc diệt vong, bao quát cả vị Quỷ Mẫu hóa thành thủy tinh kia đều có truyền thuyết, nhưng tôi suy đoán chuyện về Quỷ Mẫu chắc chắn là thật!” “Có lẽ vì trong nước quá gần với Quỷ Động, gần đây tôi phát hiện cơ thể tôi, lão Hồ và cả Bàn Tử đều có một chút biến hóa!” Nói rồi cô cởi áo ra, để lộ hình xăm con mắt.

Trương Thụy Đồng rơi vào trầm tư.

Trước đó đã lấy được Mộc Trần Châu, đi Côn Luân cũng là chuyện sớm muộn.

Shirley Yang đơn giản giới thiệu qua tình hình, sau đó đề nghị đi gặp giáo sư Trần.

Giáo sư Trần đang dưỡng bệnh ở bệnh viện tại Kinh Đô.

Thấy mọi người đến liền lập tức ngồi dậy.

Cùng đi còn có Hồ Ba Nhất, ngay cả Bàn Tử cũng đến góp vui.

Trương Thụy Đồng hỏi: “Không ở lại tiệm cắt tóc của cậu, đến đây làm gì?” Bàn Tử vuốt vuốt tóc nói: “Phiêu Phiêu bên đó đang cần dùng tiền, tôi vừa hay đi đổ đấu một chuyến, kiếm chút tiền nuôi gia

đình!" Người mà Bàn Tử nói là Phiêu Phiêu, một phụ nữ ly dị chồng, đang nuôi một đứa con gái.

Giáo sư Trần thở dài: "Tôi đều biết cả, chuyến đi Côn Luân này rất quan trọng, nếu không thể giải trừ lời nguyền, cái mạng già này của tôi e là không qua nổi năm nay!" "Mọi người đi Côn Luân làm công sự, tôi sẽ giúp xin trợ cấp hết mức có thể." Đi một chuyến lấy tiền khảo cổ chính quy, không giống bên Cửu Môn kia, bị người ta tra ra là không xong đâu.

Ngay cả chứng nhận công tác khảo cổ cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Trương Thụy Đồng ngồi một bên, Tiểu Trương ca đứng ngoài hút thuốc.

"Giáo sư Trần, chuyện Côn Luân tôi có một người bạn còn am hiểu hơn tôi!" Giáo sư Trần hiếu kỳ hỏi: "Tôi nghe đồng chí lão Hồ giảng, nhà cậu có một vị khách đặc biệt, họ Tây sao?" Trương Thụy Đồng lập tức toát một giọt mồ hôi lạnh.

Đúng là xác thực, trong truyện Tây Vương Mẫu sống ở Côn Luân.

Vị trí của Tamuda đích thực nằm trên mạch long Côn Luân, vị trí phong thủy tốt nhất.

Nói chưa được mấy câu, tình hình giáo sư Trần bắt đầu ác hóa.

Chương 322

Shirley Yang nói: "Nhắc đến người đó, thật sự là Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết sao?" Trương Thụy Đồng gật đầu: "Chuyện này kể ra thì dài." Dẫn mọi người đi đến nơi sắp xếp cho Tây Vương Mẫu.

Thấy Trương Thụy Đồng cuối cùng cũng xuất hiện, Tây Vương Mẫu cũng thấy bất ngờ.

"Gần đây cơ thể ta bắt đầu xuất hiện xà hóa, cần nhanh chóng quay về Tamuda!" Nói rồi cô kéo áo ra một chút để Trương Thụy Đồng nhìn bụng mình.

Qua một thời gian sinh hoạt bình thường, tướng mạo cô không còn giống như trước nữa.

Gương mặt trở nên có đàn tính hơn, cô nói: "Muốn đi Côn Luân, ta có thể dạy các người cách khiến động vật nghe lời!" Nói rồi cô nhìn Tiểu Trương ca một cái: "Nghe nói người của Trương gia các người dựa vào Pheromone để liên lạc với rắn?" Lời cô nói chắc hẳn là chỉ Xà Tổ Trương Tiểu Xà trước kia.

Quốc gia của Tây Vương Mẫu và loài rắn đã cùng tồn tại ngàn năm, cũng có một bộ phương thức khác nhau.

Cô đưa cho Trương Thụy Đồng một cái còi: "Cái còi này giấu trong miệng, có thể phát ra đủ loại âm thanh kỳ lạ." Cách khống chế động vật cũng như kê quan xà là dùng cái còi này.

Bao gồm cả cách người Trương gia giao tiếp với huyết thi cũng thông qua tần suất âm thanh.

Không chỉ giao tiếp với huyết thi, mà còn có thể xác định xem Thi

Miết Vương trong người huyết thi có đang ở trạng thái thức tỉnh hay không.

Trương Thụy Đồng nhận lấy còi, lại thấy Tiểu Trương ca cũng từ trên người lấy ra một cái còi.

Không giống với cái của Tây Vương Mẫu, bề mặt cái còi này điêu khắc một con Kỳ Lân, chất liệu tựa vàng mà không phải vàng, tựa ngọc mà không phải ngọc.

Tiểu Trương ca nói: "Trương gia, cái còi trên tay ngài không tầm thường đâu, nếu âm chất tốt, thổi ra hiệu quả còn mạnh hơn tôi nhiều!" Nghe lời này có vài phần ý tứ nịnh hót.

Trương Thụy Đồng nói: "Tuyệt chiêu phi đao trong miệng của cậu cũng rất đỉnh, khi nào thì dạy cho ta?" Ta nhìn Tiểu Trương ca cười tủm tỉm nói.

Cái công phu phun lưỡi dao ra từ miệng này, nhìn qua cứ tưởng chỉ là nhổ một bãi đờm.

Thực tế là phun ra một mảnh đao cực mỏng, sơ ý một chút là bị cắt đứt cổ họng ngay.

Đó là một trong những tuyệt kỹ của Trương Hải Viêm.

Tiểu Trương ca lập tức ân cần: "Cái đó tự nhiên không vấn đề gì, chỉ cần có thời gian!" Công phu phun đao từ miệng này không dễ học, nhưng đối với Trương Thụy Đồng thì lại không khó.

Tây Vương Mẫu đưa tay vào trong tóc, từ bên trong bò ra một con rắn lông đen.

Cô nở nụ cười thanh khiết: "Con này tặng ngài, nhưng phải tìm cách khiến nó nhận chủ!" Cô nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, chờ đợi xem phản ứng.

Nhìn con rắn, Trương Thụy Đồng phán đoán nó chắc hẳn đã theo Tây Vương Mẫu từ ngàn năm trước.

Khi loại rắn này có vật chủ, kích thước của nó chỉ lớn hơn con giun một chút.

Trương Thụy Đồng đưa tay đón con rắn, nó đột nhiên há miệng định cắn ta.

"Đừng nhìn nó nhỏ, thực ra độc tính vô cùng mạnh đấy!" Trương Thụy Đồng trực tiếp sử dụng Ngự Yêu Thuật lên nó.

Con rắn đang há miệng bỗng nhiên đứng khựng lại.

Tây Vương Mẫu cũng đầy hiếu kỳ nhìn chằm chằm bên cạnh.

Vốn định xem ta bẽ mặt, không ngờ lại xảy ra tình huống ngoài ý muốn.

Con rắn sau đó đột nhiên cắn vào tay ta một cái.

Tức thì trong não bộ Trương Thụy Đồng xuất hiện một lượng lớn thông tin.

"Rắn đã trao quyền, những thứ khác phải dựa vào sự lĩnh ngộ của ngài rồi!" Tây Vương Mẫu nhìn con rắn cảm khái nói: "Không ngờ lại nhận chủ nhanh đến vậy!" "Đừng nhìn nó nhỏ, kê quan xà ở Tamuda cũng là biến chủng của rắn lông đen đấy!" Đây chính là xà vương của loại rắn này.

Nó sẽ ghi lại những gì nhìn thấy và nghe thấy... một loại vũ khí bí mật, nhưng đồng thời cũng là vật mang ký ức.

Tiểu Trương ca nhìn kỹ con rắn thấy trên đầu nó có một cái vảy trắng, lớp vảy đen đến lạ kỳ.

"Tích cái quái quái, con này tuổi thọ chắc chắn lớn hơn con của Xà Tổ nhiều!" Uông Tạng Hải từng lưu lại ký ức trong rắn lông đen.

Sự thực chứng minh tuổi thọ của loại rắn này rất dài.

Công trình 056 đã cấy gen rắn đen vào cơ thể người, giúp người ta có được gen trường sinh giống như rắn lông đen.

Trương Thụy Đồng chưa nói gì, Trương Hải Viêm lại tiếp tục: "Bị cắn rồi, chắc hẳn ngài đã sở hữu tạm thời năng lực độc thủ Pheromone!" Trương Thụy Đồng hỏi: "Ý cậu là năng lực này sẽ biến mất?" Tiểu Trương ca lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, năng lực này có thể sẽ biến mất, dùng nhiều quá cũng có hại cho cơ thể." Trương Thụy Đồng đột nhiên nhớ tới năng lực độc thủ trong phần thưởng hệ thống. 【Năng lực hệ thống cấp là vĩnh cửu, sẽ không có bất kỳ tác dụng phụ nào!】 Hệ thống lập tức hiện ra giải thích.

Điều này cũng khiến Trương Thụy Đồng yên tâm không ít...

Ở Kinh Đô, Shirley Yang tìm người để giải phẫu đầu của Hiến Vương.

Từ bên trong đã lấy ra được Mộc Trần Châu một cách hoàn chỉnh.

Nếu lời nguyền không tái phát, Bàn Tử thậm chí còn quên mất mình là kẻ không sống nổi qua tuổi bốn mươi.

Ngồi bên cạnh, Bàn Tử nói: "Tôi cũng ba mươi rồi, không muốn thêm một hai năm nữa lại bị cái lời nguyền này làm cho ngoẻo đâu!" Việc đi hóa giải lời nguyền là không thể trì hoãn.

Mấy người bọn họ ngồi lại với nhau.

Đại Kim Nha vội vàng tới trễ, ôm quyền xin lỗi: "Xin lỗi các vị, Kim Vạn Đường tôi tới muộn!" Đại Kim Nha tìm chỗ ngồi xuống.

Nói với Trương Thụy Đồng: "Trương gia, cái lão Minh thúc mà ngài bảo tôi đã tìm thấy rồi." "Đặc biệt là cô con gái nuôi mà ngài bảo tôi chú ý, tôi đã bảo lão mang theo rồi!" Shirley Yang sắc mặt quái dị nhìn ta: "Không phải ngài nhìn trúng con gái nhà người ta đấy chứ?"

Trương Thụy Đồng lắc đầu cười nói: “Sao có thể chứ, ta bảo mang theo cô con gái đó vì cô ta là Quỷ Mẫu chuyển thế!” Lời nói nhẹ như mây gió nhưng lọt vào tai những người khác lại mang một ý nghĩa hoàn toàn khác.

Chương 323

"Quỷ Mẫu?" Trương Thụy Đồng gật đầu.

Tất cả đều như định mệnh sắp đặt.

Con gái nuôi của Minh thúc cũng không phải người thường, lão mang cô ta theo chắc chắn cũng không có ý tốt lành gì.

Đại Kim Nha không biết về Quỷ Mẫu, chỉ biết chuyến đi này cực kỳ có khả năng đến được không gian hư số của Quỷ Động trong truyền thuyết.

"Lão Minh thúc này có chút phiền phức, nhà lão chuyên thu thập xác khô, làm ăn kinh doanh thi thể." Đại Kim Nha giới thiệu về bộ sưu tập thi thể của nhà Minh thúc.

Gần như đủ loại xác khô đều có, bày đầy trong nhà, ăn ngủ nghỉ đều cùng một chỗ.

Trương Thụy Đồng nói: "Giúp ta nhắn với lão, hạ đấu trừ cô con gái và vệ sĩ ra, những người khác tuyệt đối không được mang theo!" Ta có chút hiểu biết về tình hình của lão.

Đi đổ đấu mà huy động cả nhà đi theo, sợ là không định nộp mạng cả nhà chắc.

Shirley Yang nói: "Thời gian của tôi không còn nhiều, vị Minh thúc đó bao giờ có thể xuất phát?" Đại Kim Nha nói: "Bất cứ lúc nào, đồ đạc đều đã chuẩn bị xong xuôi rồi!" Đại Kim Nha với tư cách người trung gian suýt nữa thì toát mồ hôi lạnh.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Vị Minh thúc này là người bối thi (cõng xác) của Tương Tây phải không?" Đại Kim Nha vỗ đùi một cái cười nói: "Nhà Minh thúc ở Tương Tây, có thủ nghệ bối thi gia truyền, thi

thể nào lão cũng cõng!" Nghe qua có vẻ giống với thuật đuổi xác (cản thi), nhưng bối thi và đạo mộ có chút giống nhau, cõng ra ngoài chỉ sợ là định làm chuyện gì đó.

Đại Kim Nha đề nghị trực tiếp đi gặp Minh thúc.

Mọi người cũng có chút hiếu kỳ về vị người bối thi Tương Tây này.

Minh thúc đang nhắm tới Thủy Tinh Thi ở Côn Luân.

Sau khi đến nhà lão, lão nói với mọi người: "Các vị, trong nhà tôi có mấy món này, nếu có vị thần nào nhìn trúng thì cứ tự nhiên lấy." Bàn Tử nhìn qua một cái, khinh thường nói: "Mấy cái này ở Phan Gia Viên đầy rẫy, đều là người sòng phẳng cả, đừng có bày trò hư vinh!" Hắn còn hiếu kỳ cầm một cuốn album trên bàn lên.

Vừa lật ra đã thấy bên trong là ảnh chụp một cái xác khô.

Thi thể được chụp cận cảnh, lật thêm vài trang nữa toàn là thi thể.

Bên ngoài thi thể được bao bọc bởi một cái tủ kính cách tuyệt không khí.

"Mấy cái này đều là đồ sưu tập cá nhân, bày trong bảo tàng của tôi đấy, có hứng thú không?" Hồ Ba Nhất kỳ quái hỏi: "Sưu tập nhiều thi thể thế này để làm gì?" Minh thúc cười cười nói: "Bán lấy tiền chứ sao!" Lão nói với mọi người, ở nước ngoài có những bảo tàng hoặc cá nhân thường mua những loại cổ thi còn nguyên vẹn như thế này với giá rất cao.

Chỉ khổ nỗi chưa có mối lái nên tạm thời chưa bán được cái nào.

Shirley Yang nghe vậy liền mất kiên nhẫn: "Tôi không có hứng thú với mấy cái thi thể này, nói lý do đi Côn Luân đi!" Ý tứ lời nói cũng rõ ràng, nếu không đưa ra được một lý do thuyết phục thì chuyến đi Côn Luân này sẽ không dẫn lão theo.

Người bối thi này cũng là người trong nghề, nhìn cái thân hình bụng phệ kia, chưa chắc đã kiên trì được đến tận sâu trong Côn Luân.

Minh thúc cũng không thấy ngại ngùng.

Không bằng nói thẳng luôn.

"Thực không giấu gì mọi người, cách đây không lâu tôi nhận được thông tin, có người có được một cuốn cổ kinh của Tạng địa, bên trong ghi chép về một hiện tượng cái chết kỳ lạ của một công chúa Ma Quốc!

Vì mắc một chứng bệnh kỳ quái mà chết, sau khi chết biến thành một xác chết băng xuyên thủy tinh, liền được coi là thần tích, người ta dùng 'Cửu Tầng Yêu Tháp' để táng sâu trong băng xuyên." Nghe đến Cửu Tầng Yêu Tháp, Shirley Yang nhìn Trương Thụy Đồng: "Cửu Tầng Yêu Tháp là lăng tẩm của quân vương Ma Quốc cổ đại, Tinh Tuyệt Nữ Vương chắc cũng tự Ma Quốc mà ra!" Theo lời giới thiệu của Minh thúc.

Cái xác thủy tinh đó mang thi tính cực hàn, âm khí cực trọng, nếu không có linh tháp của Liên Hoa Sinh đại sư do Tạng truyền cúng phụng thì người bình thường chỉ cần tiếp cận là sẽ tử vong ngay.

"Nguy hiểm thế thì đi làm cái quái gì, dứt khoát về nhà cho xong!" Trương Hải Viêm tay nghịch lưỡi dao, trêu chọc nói.

Hắn không tin trên đời có thi thể nào mà người Trương gia không xử lý được.

Hồ Ba Nhất lần đầu nghe về băng xuyên thủy tinh thi.

"Băng xuyên thủy tinh thi" là một loại tà vật thượng cổ trên đại thạch.

Vậy mà thứ này đối với những kẻ thích sưu tập xác khô lại cực kỳ giá trị.

Trương Thụy Đồng nói: "Mọi người chuẩn bị cho kỹ, di chỉ Ma Quốc không đơn giản như vậy đâu!" Chỉ riêng cái xác thủy tinh đó thôi cũng không phải muốn lấy là lấy được.

Hồ Ba Nhất gật đầu: "Trương gia nói đúng, nơi như Yêu Lâu thường có Hỏa Biều Trùng, chưa biết chừng trong Yêu Lâu của công chúa Ma Quốc kia cũng có một lượng lớn Hỏa Biều Trùng như vậy!" Đặc biệt là những thứ đó đều ở di chỉ Ma Quốc, chắc chắn mỗi bước chân đều là sát cơ.

Thủy Tinh Thi chính là do thi thân của Quỷ Mẫu hóa thành, đôi mắt đó chính là Quỷ Thần Nhãn thực sự.

Hồ Ba Nhất có một điểm không hiểu lắm, hỏi: "Minh thúc, ông ở tận Hương Cảng mà cũng biết đến tôi sao?" Tuy trong nghề có chút danh tiếng nhưng cũng chỉ là giữa những người cùng nghề.

Nếu mà cả thiên hạ đều biết thì chắc sớm đã bị bắt đi bắn rồi.

Nhắc đến chuyện này, Minh thúc liền kể về một lão mù xem bói nổi tiếng ở Kinh Đô.

Lão mù đó khiến Minh thúc vô cùng bội phục.

Đối phương đã chỉ danh đạo tính bảo lão đi tìm bọn họ.

Trương Thụy Đồng nhìn Hồ Ba Nhất.

Bàn Tử nói: "Trần mù cũng ở Kinh Đô sao?" Trước đó chuyện ở Long Lĩnh đã xong, Trần mù biết kết cục Kim Bàn nên cũng không ở nơi đó nữa mà về Kinh Thành.

Hồ Ba Nhất nói: "Xem ra Trần mù biết Ma Quốc và Tinh Tuyệt có liên quan nên mới tiến cử người." Nếu không có Trương Thụy Đồng dẫn đi Côn Luân, không chừng chìa khóa giải lời nguyền chính là ở băng xuyên Côn Luân.

Quái lạ, Hồ Ba Nhất đột nhiên tâm huyết dâng trào, muốn tìm Trần mù gieo một quẻ.

Biết được có biện pháp, Trương Thụy Đồng nói: "Đi tìm thôi!" Bàn Tử phụ họa: "Cái lão Trần mù đó đích thực có chút thủ đoạn, nhưng mà muốn xem quẻ thì cái kiểu kéo hồ cầm ở hạ bộ đó hoàn toàn là bốc phét!" Nhưng Đại Kim Nha đột nhiên nói: "Nếu muốn tìm cao nhân xem quẻ thì tôi biết một người." "Người này nghe nói là hậu nhân của Mạc Kim Giáo Úy chính thống năm đó - Trương Tam Gia, tên là Trương Ngân Xuyên." Mấy vị nghe thấy là hậu nhân Mạc Kim Giáo Úy thì liền hứng thú.

Đại Kim Nha lại nói: "Trương Tam Gia năm đó một mình đeo ba cái Mạc Kim Phù, xuống đấu mà như đi về nhà, chưa từng thất thủ." Càng đặc biệt hơn, vị Trương Tam Gia này chính là tác giả của cuốn «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật».

Chương 324

Biết người đang ở phía Tây thành, mấy người liền cùng nhau đi bái phỏng.

Trương Thụy Đồng nói: "Phía Tây thành, ta nhớ ở đó có một sơn dân họ Trương." Có tổ tiên là Mạc Kim Giáo Úy, ở thời đại này mà lộ diện thì không phải chuyện tốt.

Theo lời Trương Thụy Đồng nói.

Đường núi khúc khuỷu, mấy người sớm đã ra khỏi phạm vi Kinh Đô.

Cuối cùng cũng tìm thấy vị Trương Ngân Xuyên đó.

Người này cũng không có giá vẻ gì.

Trương Thụy Đồng bảo Hồ Ba Nhất trực tiếp nói ra tên của tổ phụ mình.

Sau khi giao đàm mới biết hai người ngang hàng.

Biết mấy người muốn xem quẻ, Trương Ngân Xuyên tiện tay hái vài chiếc lá cây.

Nhìn kỹ một lúc rồi nói: "Kỳ lạ thật, cơ số ở đây, nhưng lại thấy ngọn núi này có chút cổ quái." Hồ Ba Nhất nghe xong có chút mờ mịt.

Trương Thụy Đồng nhìn qua một cái rồi nói: "Cổ quái, nguyên hanh, lợi thiệp đại xuyên, tiên giáp tam nhật, hậu giáp tam nhật, quẻ tượng không tồi." Trương Thụy Đồng giải mã quái tượng từ lá cây khiến Trương Ngân Xuyên cảm thấy có chút bất ngờ.

"Ý nghĩa của quái tượng là gì?

Lời nguyền trên người tôi liệu có thể thuận lợi hóa giải không?"

Hồ Ba Nhất đối với việc này hoàn toàn mù tịt.

Anh cũng có chút hiểu biết về Chu Dịch Bát Quái, nhưng chỉ là ngoài da.

Việc dùng lá cây để chiêm bặc thế này hoàn toàn vượt xa kiến thức của anh.

Trương Ngân Xuyên nói: "Cam cổ chi mẫu đắc trung đạo dã, lợi thiệp đại xuyên...", rồi giải thích chi tiết hàm nghĩa của quái tượng.

Trương Thụy Đồng nhìn nhưng không hiểu mấy thuật ngữ đó, bèn nói: "Ý nghĩa của quái tượng là chuyến đi này sẽ thuận lợi, sẽ gặp được vật có hình con mắt và phượng hoàng, đó chính là vật trường sinh." Thứ ông muốn nói tới chính là Mộc Trần Châu.

Trong truyền thuyết, hoàng đế Thương Vũ Đinh có được con mắt, cũng chính là Phượng Hoàng Đảm.

Sau khi Trương Ngân Xuyên đi khỏi, mọi người quay lại kinh đô.

Họ bắt đầu tra cứu thêm nhiều thông tin.

Trong truyền thuyết về vùng đất Tạng của Quan Vũ, có những thông tin liên quan trong các sử thi do những người hát rong kể lại về việc tiêu diệt Ma quốc.

Trương Thụy Đồng đề nghị xuất phát đến dãy núi Côn Luân trước.

Hồ Ba Nhất trước đây từng đi lính ở đó, nên đề nghị từ vùng Tạng đi đến bên hồ Lạp Thố Lạp Mỗ để tìm Lạt ma Akhen.

Shirley Yang đã chuẩn bị đầy đủ nhu yếu phẩm, trong đó có một bộ phận trang bị được vận chuyển từ Mỹ về, đều là những trang bị tinh lương nhất trên thị trường.

Trương Hải Viêm thấy mọi người đều bận rộn, bèn tìm Trương

Thụy Đồng hỏi xem mình có thể làm gì.

Trương Thụy Đồng chỉ vào đống vật tư, bảo anh đi làm cửu vạn.

Trong đó có một túi gừng lớn, anh nhìn qua rồi nói: "Sinh khương là thứ tốt, ta kiến nghị nên ép thành nước rồi mang đi!" Bàn Tử kỳ quái hỏi: "Mang gừng làm gì, chẳng thà mang rượu trắng, uống một ngụm là đảm bảo ấm cả người!" Bàn Tử rõ ràng là chưa có kinh nghiệm ở vùng tuyết.

Trương Thụy Đồng nhìn đống gừng đó rồi nói: "Số gừng này không dùng để ăn.

Gừng có thể khắc chế băng khối, đổ nước gừng lên công cụ có thể khiến băng tan nhanh hơn!" Cách dùng mà Trương Thụy Đồng nói, Bàn Tử lần đầu tiên mới nghe thấy.

Nhưng Hồ Ba Nhất cũng có cùng ý kiến.

Minh Thúc và con gái nuôi cũng đã chuẩn bị xong.

Vài ngày sau, nghe nói Đại Kim Nha đã làm một cái ấn Phát Khâu Thiên Quan giả.

Minh Thúc lập tức chạy đến, cái ấn vàng đó thậm chí còn được mạ vàng ròng.

Cầm lấy Phát Khâu ấn, Minh Thúc nóng lòng nhìn qua một cái.

Bề mặt ấn vàng có xử lý làm cũ rõ rệt.

Loại đồ này ngoại trừ vàng thật ra, thì ở Phan Gia Viên có thể tìm thấy cả rổ.

Trương Thụy Đồng liếc qua một cái rồi không quan tâm nữa.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn xong cũng thấy thất vọng.

Bàn Tử nói: "Hay là để Trương gia lấy cái thật ra cho chúng ta mở

mang tầm mắt?" Đồ phỏng chế này cũng chỉ dựa theo truyền thuyết mà làm, thực tế các họa tiết và kích thước đều không chuẩn xác, hoàn toàn là một món đồ phỏng chế thất bại.

Cái ấn này Minh Thúc cầm theo chỉ để an ủi tâm lý mà thôi.

Phát Khâu Thiên Ấn thật sự của ta không dễ dùng như vậy đâu, chất liệu cũng phải mạnh hơn gấp trăm lần.

Minh Thúc dẫn theo con gái nuôi đứng bên cạnh nói: "Trương gia, chúng ta có lời nói trước, khi đến hầm băng mục đích là đào xác thủy tinh ra.

Còn minh khí trong Cửu Tầng Yêu Tháp, chúng ta chia đôi mỗi bên một nửa." Trương Thụy Đồng đáp: "Nếu ngươi muốn mang đi, ta cho hết cũng được!" Minh khí đáng tiền tự nhiên là có, nhưng muốn mang đi được thì không phải chuyện dễ dàng.

Khi đang nói chuyện với Minh Thúc, một con xà đen nhỏ từ trong tóc ông lặng lẽ thò đầu ra.

Shirley Yang cũng tìm mọi người bàn bạc, mục đích chuyến đi này chỉ có một, là tìm thần điện thờ phụng con mắt trong truyền thuyết.

Chương 325

Đó mới chính là mục đích thực sự.

Trương Thụy Đồng nói: "Chuẩn bị xong rồi thì xuất phát." Địa điểm đầu tiên được chọn là tìm Cổ Cách Ngân Nhãn, vương triều Cổ Cách dùng con mắt làm đồ đằng.

Đồng thời nó cũng nằm trong hầm băng Côn Luân, nếu nói không liên quan đến Ma quốc thì chẳng ai tin.

Minh Thúc giải thích: "Cổ Cách Ngân Nhãn đó là một bức phù điêu rất phức tạp, chủ đề là một con mắt khổng lồ.

Trong bức họa đó bao hàm cả sự tích đại sư Liên Hoa Sinh và vua Chế Địch Bảo Châu tiêu diệt Ma quốc!" Thực tế, trong con mắt đó chứa bản đồ dẫn đến lãnh địa Ma quốc, núi quỷ hồ tà, bao gồm cả xác thủy tinh và yêu tháp bị phong ấn trong băng.

Sau khi kiểm kê quân số, mọi người xuất phát.

Trương Thụy Đồng định ra số người đi Côn Luân, Minh Thúc chỉ mang theo con gái nuôi A Hương và vệ sĩ của mình.

Những người khác đều không được đi theo.

A Hương chưa đầy 20 tuổi nhưng có một đặc điểm: cô có "thiên mục", có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy.

Trương Thụy Đồng nhìn vào mắt cô, đó là đôi mắt Quỷ Mẫu.

Minh Thúc không biết từ đâu có được cổ pháp nuôi dưỡng Quỷ Mẫu, từ nhỏ đã dùng phương thức đặc biệt để tạo ra đôi mắt kỳ lạ này.

Tên người vệ sĩ cũng rất đặc biệt, gọi là Peter Hoàng.

Cả nhóm xuất phát, Bàn Tử và Ngô Tà chào tạm biệt nhau, hẹn khi hóa giải lời nguyền sẽ quay lại ngay.

Trương Thụy Đồng để Hồ Ba Nhất dẫn đội vì anh từng ở đó, có các mối quan hệ để tìm được hướng dẫn viên phù hợp hơn.

Ngồi xe đến vùng Tạng, nằm giữa dãy Himalaya và Nyenchen Tanglha có rất nhiều hồ nước lớn nhỏ rải rác.

Sau khi xuống xe, phía trước không còn đường lộ nữa, chính thức bước vào vùng núi.

Họ bỏ tiền thuê ngựa của dân du mục rồi đi thẳng vào vùng lõi của Tây Tạng.

Người hướng dẫn là một thanh niên người Tạng tên là Vượng Đôi.

Bầu trời trong xanh, nước hồ xanh biếc, mọi người đi bộ ven hồ.

Khi đi ngang qua hồ, vị Thiết Bổng Lạt ma có những hành động rất kỳ quái, giống như đang cử hành một loại vu thuật cổ xưa.

Trương Hải Viêm ngạc nhiên: "Ta đi vùng Tạng không phải lần đầu, nhưng dường như chưa bao giờ thấy nghi thức này?" Không chỉ anh, ngay cả Vượng Đôi là người bản địa cũng chưa thấy nghi thức lạ lùng đó bao giờ.

Đó là một cách sùng bái độc đáo đối với núi hồ.

Trương Thụy Đồng thản nhiên quan sát tất cả.

Mỗi người trong Trương gia đều không lạ lẫm gì với vùng đất Tạng này, bởi vì ở đây có một cánh cửa Thanh Đồng khác tồn tại.

Vị Lạt ma mang theo gậy sắt đó tiến về phía Hồ Ba Nhất.

Mười mấy năm không gặp, Lạt ma trông không có nhiều thay đổi.

“Người vào mộ yêu ma mà còn sống sót trở về, đúng là chân Phật hiển linh!” Xem ra ông ấy biết chuyến đi này là để tìm kiếm Ma quốc.

Hồ Ba Nhất và Lạt ma trò chuyện về nghi thức kỳ lạ vừa nãy.

Đang nói chuyện thì có hai kẻ săn trộm bị dẫn đi ngang qua họ.

Hồ Ba Nhất nói: “Chắc là ăn thịt linh miêu rồi.” Hai người đó rõ ràng bị ngộ độc thực phẩm.

Lạt ma cuối cùng mủi lòng cứu họ.

Vùng Tạng có truyền thuyết rằng loại linh miêu đen tuyền đó thực chất là do người chết hóa thành sát, tuyệt đối không được ăn.

Trương Thụy Đồng nói: “Muốn cứu thì phải cho uống vảy cá thối trước đã!” Mấy người phía sau nghe thấy vậy liền rùng mình.

Thứ đó mà người ăn được sao?

Vảy cá vốn đã tanh tao, nhất là sau khi thối rữa thì mùi vị càng kinh khủng.

Hai người kia sau khi bị ép uống thì bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Không biết nôn bao lâu nữa.

Trương Thụy Đồng nói: “Chúng ta đi thôi, chuyện phía sau cứ để Lạt ma lo!” Thực ra có phương thức nhẹ nhàng hơn, nhưng họ đã ăn thứ đó một lúc rồi, không chắc cả hai đều sống được.

Nếu không phải Lạt ma lòng dạ lương thiện thì có lẽ hai kẻ đó đã bỏ mạng giữa hầm băng rồi.

Khi đi ngang qua túi đồ của hai kẻ săn trộm, Hồ Ba Nhất thấy bên trong có súng săn.

Bọn họ cũng chẳng dùng được nữa nên Hồ Ba Nhất tiện tay lấy luôn.

Chuyện đó chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ.

Đợi khi không còn ai khác, họ mới nói rõ ý định: "Tôi cần tìm người có thể dẫn đường đến cổ mộ tà thần Ma quốc." Trong số những người Hồ Ba Nhất biết, người phù hợp nhất chính là Lạt ma Akhen.

Việc khai quật cổ mộ đối với Lạt ma là chuyện thương thiên hại lý, nhưng cổ mộ Ma quốc thì khác.

Việc tiêu diệt cổ mộ đó thậm chí còn được xem là một hành động tích đức hành thiện.

Chương 326

Sau khi hội quân với nhóm Minh Thúc, ngoài Minh Thúc và A Hương ra còn có Peter Hoàng và một tay sai kiêm vệ sĩ tên là A Đông.

Người đi theo càng lúc càng đông.

Trương Hải Viêm thấp giọng: "Được rồi, biến thành kẹp lạt bá luôn rồi." Kẹp lạt bá của Bắc phái hơi khác với Nam phái.

Mạc Kim Giáo Úy đa phần đi ba người một nhóm, ít khi đi cùng các môn phái khác.

Trương Thụy Đồng nói: "Lát nữa ta đi đường của ta, các ngươi không cần quản." Đồ đạc của Minh Thúc tự nhiên có hai vệ sĩ lo liệu.

Di tích Cổ Cách không có đường lớn, cả đoàn thuê bò để di chuyển.

Tại thị trấn nhỏ bên sông Sâm Cách Tàng Bố, họ nghỉ ngơi hai ngày để thích nghi khí hậu rồi mới khởi hành đến di tích vương thành Cổ Cách.

Đường đi rất hoang lương, gần như không thấy bóng người, cỏ hoang rải rác trên vách đá.

Không có gió, bầu trời xanh ngắt khiến đất khô cỏ cháy càng thêm chói mắt.

Phía trước hiện ra hàng loạt cọc gỗ nhô lên.

Shirley Yang nói: "Chỗ kia trông như di chỉ cổ mộ, liệu chúng ta có sắp tới nơi không?" Hướng dẫn viên Vượng Đôi đáp: "Mấy mộ này hoang phế lâu rồi, có đồ gì cũng bị người ta lấy hết rồi." Đó quả thực là một quần thể mộ táng nhưng đã bị viếng thăm từ lâu.

Băng qua bãi tha ma hoang tàn, đi thêm một ngày nữa mới đến cổ thành.

Ở đây họ phát hiện ngoài những bức bích họa và điêu khắc ra thì chỉ còn lại những phế tích đô thị.

Hồ Ba Nhất nói: "Di tích Cổ Cách diện tích không lớn, muốn tìm Cổ Cách Ngân Nhãn chắc không tốn nhiều thời gian." Trương Thụy Đồng nói: "Tìm Luân Hồi Điện trước, Cổ Cách Ngân Nhãn nằm trong đó." Giữa đống đổ nát, mấy ngôi miếu nổi bật hẳn lên như hạc đứng giữa bầy gà.

Ở vương thành này ngoại trừ miếu ra, các nhà cửa khác đều vì chất lượng kém mà sụp đổ gần hết.

Lạt ma chỉ hướng: "Mấy cây cột đỏ phía sau chính là miếu Luân Hồi Cổ Cách Ngân Nhãn!" Mọi người đã tìm hiểu trước, ba mươi năm trước có đoàn thám hiểm đến đây và đều bình an trở về, nên chắc là không có nguy hiểm gì.

Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Sau khi vào trong, đừng động vào bất cứ thứ gì thì sẽ không có nguy hiểm." Nhưng điều kiện tiên quyết là không được táy máy.

Trương Hải Viêm ngửi thấy mùi vị khác thường, tò mò hỏi: "Trương gia, bên trong có thứ gì mà những người trước đó không phát hiện ra sao?" "Không phải không phát hiện, mà là không dám động!" Thứ mà Trương Thụy Đồng nói nằm ngay trong miếu Luân Hồi.

Sự tò mò của Trương Hải Viêm bị kích thích, anh vội vàng muốn vào trong miếu để xem thứ đáng sợ đó rốt cuộc là gì.

Trương Hải Viêm thích nghi rất nhanh với môi trường cao nguyên tuyết phủ, trái lại Minh Thúc thì phản ứng hơi chậm chạp.

Động Phật Chuyển Luân giữa vùng tuyết trắng hiện ra vô cùng nổi bật.

Trương Hải Viêm bước vào, trong đống đổ nát này, miếu Luân Hồi vẫn còn được bảo tồn tương đối tốt.

Qua bao năm bị phong hóa, những bức tường đổ nát hiện diện khắp nơi.

Minh Thúc dìu A Hương đi theo sau.

Những người khác bước vào trong miếu.

Khi nhìn thấy những bức bích họa trong miếu, cảm xúc của mọi người trở nên kỳ quái.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào những bức họa trên tường không rời mắt, tắc lưỡi khen ngợi: "Trên đây vẽ cái gì thế này, chẳng lẽ là truyền thuyết về song tu sao?" Trên tường vẽ những hình ảnh không mảnh vải che thân, phong cách táo bạo, màu sắc rực rỡ khiến người ta phải đỏ mặt tía tai.

Shirley Yang liếc nhìn một cái rồi quay sang nhìn Trương Thụy Đồng, mặt đỏ bừng.

Trương Thụy Đồng nói: "Cứ nhìn tiếp về phía sau sẽ rõ." Đi thêm vài bước, họ thấy trên tường toàn là những cảnh khổ của luân hồi.

"Mấy bức họa này muốn nói với ta rằng khoái lạc ngắn ngủi chỉ là nhất thời, thôi đi chỗ khác diện bích cho xong!" A Hương đỏ mặt nói nhỏ với Minh Thúc: "Cha nuôi, thật sự phải đi diện bích sao?" Minh Thúc cười mắng: "Muốn diện bích thì chắc cả lũ phải đi diện bích hết." Lạt ma bối rối đứng bên cạnh, rồi ho một tiếng nói: "Phía trước là cấm địa của thần điện, ngay cả hoàng đế cũng không được vào." Trương Thụy Đồng nhìn về phía trước, thầm nghĩ: Đúng rồi, thứ thực sự cần tìm nằm ở đằng kia.

Không gian bên trong được bảo tồn rất hoàn hảo.

Có thể thấy vật liệu xây dựng ở đây đều là thượng hạng, có lẽ đây là nơi linh thiêng nhất của vương triều Cổ Cách.

Nổi bật nhất trong miếu là mấy cây cột đỏ lớn, trên thân cột có khảm từng tầng đèn nến, trần nhà đã thủng vài lỗ lớn.

Các tượng thần hầu như không còn, không biết bị trộm mất hay đã mục nát thành bùn.

Trương Thụy Đồng chỉ tay lên đỉnh đầu: "Đó mới là bức điêu khắc chính." Tất cả các bích họa trước đó cuối cùng đều dẫn tới bức họa này.

Lúc đó ánh mặt trời đang rực rỡ, mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Toàn bộ trần nhà là một bức tranh màu sắc rực rỡ, vừa điêu khắc vừa vẽ màu, tuy có một phần bị bong tróc nhưng vẫn rất ấn tượng.

Chính giữa bức họa trên trần là một con mắt khổng lồ, bên ngoài là các đồ đằng hình tia sáng chia làm nhiều màu, mỗi tia sáng là một loại thần thú khác nhau.

"Không nằm ngoài dự đoán, chính là Cổ Cách Ngân Nhãn." Trương Thụy Đồng bảo Minh Thúc lấy cuốn kinh cổ thu thập được ra.

Minh Thúc thở không ra hơi ngồi tựa vào một cây cột đỏ lớn, A Đông lấy bình oxy ra cho ông hít vài hơi.

Khi đang định lấy cuốn kinh trong túi ra thì bỗng nghe tiếng "rắc".

"Chuyện gì thế?" "Cột đổ rồi!" Mọi người vội vã tránh ra, lúc cây cột rơi xuống, Trương Thụy Đồng đã đẩy nó ra khi không ai chú ý.

Vạn hạnh là không ai bị thương.

Nhưng hành động này đã bị Trương Hải Viêm nhìn thấy.

Anh nuốt nước miếng, cây cột đó ít nhất cũng nặng vài trăm cân, rơi từ trên xuống như vậy thì người thường chắc chắn bị đè thành thịt nát.

Chương 327

"Mọi người đừng hoảng, bên trong có tình huống!" Mọi người quay lại, trước mắt Trương Thụy Đồng bỗng hiện ra một không gian tối tăm khổng lồ, dường như là một mật thất bị phong tỏa.

Nếu không nhờ Minh Thúc ngồi cái rầm đó xuống chắc không ai phát hiện ra không gian này.

"Mùi hôi thối nặng quá!" Shirley Yang cầm đèn pin chiếu vào: "Mọi người cẩn thận, trước đây ở nước ngoài cũng có người tìm thấy những động quật thế này, bên trong phát hiện hố xác không đầu, chỗ này không khéo có tống tử bị nhốt bên trong!" Bàn Tử soi đèn pin, cười nói: "Làm Béo ta hết hồn, bên trong là một tôn tượng Phật." Đó là tượng Phật đội mũ bảo quan, ba mắt bốn tay bằng đồng, ngồi kiết già trên đài sen, ba con mắt bạc tỏa sáng lấp lánh giữa tượng Phật vàng.

"Nhìn phía sau tượng Phật kìa!" Shirley Yang chợt kêu lên: "Phía sau có gì đó không ổn!" Sau tượng Phật là một cánh cửa sắt đen ngòm, toàn thân đen bóng như được làm từ loại kim loại đặc biệt nào đó.

Trên cửa dán đầy bùa chú kinh văn, dường như bên trong nhốt thứ gì đó không được phép thoát ra.

"Không ổn rồi, chỗ này ẩn mật như vậy, bên trong không lẽ là một hố giấu xác thật sao?" Bàn Tử nhìn chằm chằm phía sau, cứ cảm giác có đôi mắt nào đó đang nhìn chằm chằm ra ngoài.

Lạt ma tiến lên quỳ lạy tượng Phật, nhìn kỹ trong động thì thấy đế tượng Phật Ngân Nhãn liên kết với cánh cửa sắt phía sau.

Cánh cửa bị đinh sắt đóng chặt xuống đất, trên cửa dán đầy Lục Tự Chân Ngôn của Mật tông: Úm, Ma, Ni, Bá, Di, Hồng.

Một cơn gió thổi qua, mọi người cảm thấy như có tà khí đang thổi ra, cả người rùng mình một cái.

Trương Thụy Đồng nói: "Đừng có động lung tung, sẽ mất mạng đấy, ta đi xem Cổ Cách Ngân Nhãn trước." Hiện tại quan trọng nhất là họa tiết con mắt kia.

Ông quay lại nhìn bức đồ đằng, thì thấy A Đông đang tò mò nhìn chằm chằm vào bên trong.

Trương Thụy Đồng thu hồi ánh mắt, nói với Shirley Yang: "Chụp lại họa tiết này đi, mỗi con dị thú trên đó đều đại diện cho một địa điểm quan trọng." Lạt ma nói: "Ý nghĩa của Lục Tự Chân Ngôn quá nhiều, tôi sẽ chuyên tâm chú ý vào Cổ Cách Ngân Nhãn, mọi người đừng chạm vào đồ vật bên trong." Lạt ma chắp tay trước ngực, có lẽ ông cũng cảm nhận được thứ bên trong rất lợi hại.

Khi Shirley Yang đang ghi lại Cổ Cách Ngân Nhãn, bỗng thấy trên trần nhà có một vật nhỏ đen thui lao vút vào bên trong.

Đó là một con "chuột xạ" đen, hình dáng như con mèo nhỏ, tốc độ cực nhanh, hớt hơ hớt hải chạy vào trong cánh cửa sắt.

Trương Thụy Đồng ngay lập tức nghe thấy tiếng con chuột đó im bặt, mùi máu tanh thoang thoảng bốc lên.

Minh Thúc nhìn chằm chằm tượng Phật, trong lòng vẫn tơ tưởng đến xác thủy tinh, nhưng sợ hãi nên đành quay sang nhìn chỗ khác.

Mục đích đã hoàn thành, mọi người đều quay về trấn nhỏ dưới núi.

Đêm đến, ai nấy đều mệt lả nên đi ngủ sớm.

Đến nửa đêm, cửa phòng Trương Thụy Đồng mở ra, ông thấy một bóng người đang lẻn ra ngoài.

Ngay sau đó cửa phòng Trương Hải Viêm cũng mở.

Hai người không nói một lời, bám theo bóng người kia đến tận miếu Luân Hồi.

Hồ Ba Nhất cũng bám theo phía sau.

"Cái bóng vừa nãy là ai thế?" Thấy bóng đen kia lén lút, anh cũng nhanh chóng bám sát sau lưng Trương Thụy Đồng.

Khi vào trong động miếu Luân Hồi, ánh trăng xuyên qua kẽ hở trần nhà chiếu lên mặt người đó.

Trương Thụy Đồng ra hiệu leo lên trần nhà.

Hồ Ba Nhất kinh ngạc: "A Đông?" "Thằng nhóc này muốn tìm cái chết rồi!" Trương Thụy Đồng chỉ chỉ xuống dưới chân.

Đại điện bốn bề yên tĩnh.

Ánh trăng sáng rực rỡ chiếu xuống dưới sáng trưng, đến mức không cần dùng đèn pin.

Tiếp cận cánh cửa sắt đen, họ nghe tiếng A Đông hổn hển phía dưới, có vẻ mệt không nhẹ.

Anh ta nhìn chằm chằm tượng Phật một lúc, miệng hát nghêu ngao cho bớt sợ.

Hồ Ba Nhất nén cười, còn Trương Hải Viêm đứng bên cạnh thì bật cười thành tiếng.

Bức tường che mật động vốn đã được che đậy khi họ rời đi ban ngày, nay bị A Đông mở toang ra, tượng Phật bên trong lại lộ diện.

Thấy A Đông chột dạ quỳ lạy tượng Phật, nghe kỹ toàn là những lời biện minh cho việc trộm đồ.

Trên trần nhà bỗng vang lên tiếng cười khiến A Đông giật bắn

mình.

Trương Thụy Đồng lườm Trương Hải Viêm một cái.

Tiếng cười nhỏ đó làm A Đông sợ đến mức ngồi bệt xuống đất.

Nghe kỹ một lúc thấy xung quanh không có ai, anh ta mới nín thở tiếp tục tiến về phía tượng Phật.

Khi anh ta vần cây cột bên cạnh ra, bên dưới vang lên tiếng chuột kêu.

"Xong rồi!" Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Nhìn kỹ cánh cửa sắt kia kìa!" Cửa sắt mở vào trong, hoàn toàn nhờ bùa chú trên cửa và tượng Phật trấn áp thứ bên trong.

A Đông ôm tượng Phật cố sức kéo ra ngoài.

Tượng Phật này nếu mang đi được chắc chắn giá trị không nhỏ.

Thằng nhóc này vì tài mà mờ mắt, quên sạch sợ hãi, dùng bạo lực để phá hoại.

Cánh cửa vốn vì thời gian dài đã bị ăn mòn nghiêm trọng, trong quá trình giằng co kéo xả, xích sắt trên cửa bị đứt.

Cửa sắt đen từ từ mở ra.

A Đông bỗng sợ hãi lùi vào góc tường, kinh khủng nhìn vào trong cửa.

Chương 328

Hồ Ba Nhất mở to mắt nhìn trân trân xuống dưới.

Trương Thụy Đồng lấy trong túi ra một tấm Trấn Thi Phù.

Nhìn lá bùa vàng, Hồ Ba Nhất hiểu ngay: "Có đại tống tử!!" Những đám mây trên trời trôi đi, ánh sáng lúc mờ lúc tỏ.

Trong lúc mập mờ đó, thấy từ trong cửa đen thò ra một cánh tay trắng bệch.

Dưới ánh trăng, có thể thấy rõ cánh tay đó mọc đầy lông trắng, bộ móng vuốt sắc nhọn lóe sáng, cánh tay đó thò ra một nửa thì bỗng dừng lại, dường như đang quan sát tình hình bên ngoài.

"Hỏng rồi, lần này đụng phải cương thi thật rồi!" Hồ Ba Nhất vừa nhìn cánh tay đó đã đoán bên trong có lẽ là một con Bạch Mao Cương bị nhốt ngàn năm.

May mắn là Trương Thụy Đồng đang cầm một lá bùa vàng trên tay.

Trước đó Lạt ma có nói, cánh cửa sắt đen trong miếu Luân Hồi đại diện cho địa ngục nơi những kẻ đại ác bị tống vào.

Thứ chui ra từ đó không phải cương thi thì cũng không phải hạng vừa.

Trương Thụy Đồng ra hiệu cho hai người đừng kích động.

Thứ chui ra từ cửa sắt trông hơi khác so với cương thi trong truyền thuyết.

Truyền thuyết nói mắt cương thi là đồ bỏ đi không nhìn thấy gì, phải dựa vào mũi để phân biệt vật sống.

Nhưng nhìn kỹ, con quái vật này đôi mắt sáng như điện, đang lượn lờ quanh xác A Đông.

Trương Thụy Đồng ra hiệu Trương Hải Viêm chuẩn bị ra tay.

"Nó sắp ăn rồi!" Vừa dứt lời thì nghe một tràng cười như tiếng cú mèo, nghe còn thảm hơn tiếng mèo hoang gào đêm.

Trương Thụy Đồng nhíu mày, bế ngũ quan để giảm bớt thính lực.

"Tiếng cương thi kêu đấy~" Hồ Ba Nhất thì thầm.

Âm thanh giống hệt tiếng kêu của cương thi trong truyền thuyết.

Trương Thụy Đồng trước đây từng gặp Hắc Hung nhưng chưa để nó thoát ra khỏi quan tài.

Con quái vật như Bạch Hung này nhìn chằm chằm vào cái xác, cười điên cuồng như thể có được bảo vật.

Nó ngẩng đầu nhìn trăng phát ra những âm thanh nức nở, không rõ là khóc hay cười.

Nhưng lúc đó bất ngờ xảy ra.

A Đông vốn bị dọa cho chết khiếp dường như vẫn còn thoi thóp, anh ta ho lên vài tiếng.

Con quái vật phát hiện người còn sống, lập tức nổi trận lôi đình.

Nó vớ lấy viên gạch bên cạnh đập mạnh vào đầu A Đông mấy cái.

Hồ Ba Nhất trợn mắt, hóa ra nãy giờ anh ta vẫn sống, nhưng giờ thì chết thật rồi.

Con Bạch Hung đó sức lực cực lớn, cái đầu trên đất như quả dưa hấu vỡ, bị đập nát bét.

Trương Thụy Đồng và Trương Hải Viêm thì không sao, nhưng Hồ Ba Nhất nhìn mà buồn nôn kinh khủng, chắc chắn trong thời gian

ngắn anh sẽ không muốn ăn dưa hấu nữa.

Con quái vật dùng móng vuốt bới vài cái, xác định người đã chết hẳn mới chuyển giận thành vui, liên tục phát ra tiếng cười quái dị rồi ôm lấy cái xác, định bắt đầu uống máu.

Ngay trước mặt mà để nó hút máu người thì còn ra thể thống gì?

Phải biết rằng cương thi mà uống được máu người thì thực lực sẽ tăng vọt.

"Ra tay!" Trương Thụy Đồng quát khẽ một tiếng.

Ba người gần như đồng thời nhảy từ trần nhà xuống đại điện miếu Luân Hồi.

Nghe bên trong vang lên tiếng nghiến răng rắc xương và tiếng nuốt ừng ực không ngớt.

"Thiên tác nghiệt hữu khả thứ, tự tác nghiệt bất khả hoạt, A Đông nếu không vì tham tài thì cũng không đến mức uổng mạng!" Hồ Ba Nhất lắc đầu.

Thấy Trương Hải Viêm nhổ một bãi nước bọt về phía bên trong.

Tức thì nghe con Bạch Mao Cương thi đột nhiên phát ra tiếng gầm rú chói tai.

Hồ Ba Nhất hoàn toàn không ngờ, một bãi nước bọt lại có uy lực như vậy?

Trương Thụy Đồng nói: "Hắn dùng khẩu trung đao nhắm vào mắt nó đấy!" Con Bạch Mao Cương ánh mắt như điện, có thể nhìn rõ sự hiện diện của họ.

Ông lấy từ trong không gian ra cây Đả Thi Tiên, quất một roi thật mạnh lên người nó.

Con quái này hình dáng giống hệt người, chỉ có điều toàn thân mọc

lông trắng.

Trương Thụy Đồng hét lớn: "Lão Hồ, trói nó lại!" Hồ Ba Nhất gần như đã quen với thao tác trói tống tử thế này.

Việc còn lại cứ để Trương Thụy Đồng xử lý.

Roi Đả Thi Tiên quất mạnh lên người cương thi, đứng bên cạnh xác cổ, nó trực tiếp hấp thu toàn bộ tinh hoa trong cơ thể cương thi.

Nó dường như rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Chương 329

Con tống tử này khá thông minh, nhưng không rõ là cương thi bao nhiêu năm rồi.

Hồ Ba Nhất nói: "Tuyệt đối không được để nó thoát ra, nếu không dân làng trong trấn sẽ gặp họa!" Di tích Cổ Cách năm đó bị bỏ hoang có lẽ cũng vì con tống tử không dễ đối phó này.

Con Bạch Mao Cương nhanh chóng bị roi Đả Thi Tiên quất cho tan xác, chết không thể chết thêm được nữa.

Còn A Đông, người đầy chất lỏng trắng đỏ, đã chết thấu.

Hồ Ba Nhất chậm rãi bước vào không gian bên trong cửa sắt.

Đèn pin chiếu vào, dưới đất đầy xương trắng, có cả xương người và xương động vật.

Phía trên có một cái hang như giếng trời, có lẽ cung điện trên đỉnh núi khi có người phạm tội sẽ bị ném xuống đây.

"Trương gia, nhìn cái bì này xem?" Hồ Ba Nhất thấy dưới đất có một miếng da kỳ lạ.

Từ trong miếng da rơi ra một mảnh xương sọ người, giống như một cái đầu lâu thu nhỏ.

Trên xương sọ khắc chi chít chữ viết, tuy không phải loại chữ Quỷ Động trong Long Cốt Thiên Thư.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ rồi nói: "Kinh Thánh viết bằng tiếng Bồ Đào Nha." Hồ Ba Nhất nhìn xong hỏi: "Thứ này có ích gì không?" Nhìn kiểu này thì có vẻ là vô dụng.

Mang thứ đó về, Hồ Ba Nhất tìm Lạt ma nhờ xem giúp có gì đặc

biệt không.

Minh Thúc tỉnh dậy không thấy A Đông đâu, tìm khắp nơi không thấy người.

Hồ Ba Nhất nói: "Minh Thúc, A Đông tối qua chắc là đi ra ngoài rồi." Nghe vậy Minh Thúc cũng tin vài phần.

Với thằng nhóc A Đông đó, ông cũng hiểu tính nó vài phần.

Lạt ma nhìn thấy tấm da người đó, lập tức chắp tay.

"Da người làm mặt nạ ác ma!" Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Hồ Ba Nhất tìm cách tách mặt nạ da ra.

"Bên trong có vật, tách ra xem trước!" Đợi Hồ Ba Nhất tách lớp da người ra, bên trong nhét vài tấm bản đồ.

Thứ này chắc của những người năm đó, có lẽ bị ném xuống cho cương thi ăn thịt.

Ở khách sạn, mấy người nghỉ ngơi thêm nửa ngày.

Nhóm Minh Thúc rảnh rỗi ngồi ở đại sảnh nghe Bàn Tử bốc phét.

Bỗng nhiên từ trong phòng vang lên tiếng kêu thất thanh của A Hương.

Thấy A Hương chân trần chạy ra, dáng vẻ hớt hải khiến mọi người chú ý.

Nhìn thấy A Hương, Trương Thụy Đồng chợt nhớ ra cô có đôi mắt Quỷ Thần, có lẽ đã biết tin A Đông chết.

Minh Thúc vội vàng an ủi: "Con gái ngoan đừng sợ, có chuyện gì xảy ra thế?" A Hương mở to mắt nhìn quanh mọi người, kinh hãi nói: "Cha nuôi con sợ lắm, con thấy A Đông người đầy máu cứ đi qua đi lại ở đây." Những người khác nghe vậy chỉ tưởng cô gặp ác mộng.

Chỉ có ba người nhóm Trương Thụy Đồng biết A Hương chắc là thấy hồn ma của A Đông rồi.

Ngay cả Shirley Yang cũng không biết A Đông đã chết.

Lạt ma bỗng tiến lên nói: "Thân trung ấm của A Đông đó, tôi phải cảm ứng siêu độ ngay, nếu không chúng ta đều sẽ gặp chuyện!" Trong ngôn ngữ vùng Tạng, thân trung ấm có nghĩa là hồn ma.

Minh Thúc lập tức bảo A Hương chỉ xem A Đông ở đâu.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại phía sau Lạt ma.

Phía sau Lạt ma có một bóng đen đang đứng, có những xúc tu vô hình kết nối với người Lạt ma, đặc biệt là đôi tay.

Minh Thúc nhìn về hướng A Hương chỉ, là sau lưng Lạt ma: "A Đông chết rồi sao, không phải bị mưu sát chứ?" Minh Thúc nháy mắt với Peter Hoàng.

Bàn Tử thấy vậy lập tức lao tới, đè chặt Minh Thúc xuống đất.

Sau đó Bàn Tử rút dao găm ra, nói: "Minh Thúc, có gì từ từ nói, bình tĩnh đã!" Minh Thúc toát mồ hôi hột.

Hiện tại ai mới là người không bình tĩnh đây?

Ông bảo Bàn Tử bỏ dao ra trước.

Trương Thụy Đồng nói: "A Đông tự mình đi vào miếu Luân Hồi, cái chết của nó không liên quan đến ta!" Chuyện này vốn không cần giấu diếm, hơn nữa tàn hài của A Đông còn ở bên đó, chỉ cần mọi người qua xem là hiểu chuyện gì ngay.

Lúc đó nhìn lại trên người Lạt ma, phát hiện trên lớp da dê mọc đầy những huyết quản đen ngòm bủa vây quanh mắt.

Hồ Ba Nhất thấy tình hình không ổn, lật mí mắt ông lên thấy đôi

mắt hiện ra những tia máu đỏ sẫm.

Nhìn kỹ hơn, thấy những tia đen trong mắt lan ra cả khuôn mặt, như thể huyết quản và dây thần kinh trên mặt đều bị bạo phát, toàn là màu đen.

Lúc này Lạt ma bỗng nhiên bất tỉnh nhân sự.

"Làm sao bây giờ?" Minh Thúc nhìn tình cảnh này, đoán là oan hồn A Đông báo phục rồi.

Trương Thụy Đồng cắt ngón tay, nặn ra một giọt máu, xoa lên trán Lạt ma.

"Máu đó có tác dụng gì, điểm giải sao?" Minh Thúc lần đầu thấy cách này, vì quá kích động mà nói cả tiếng Quảng, tuy máu có thể tịch tà, nhưng đó cũng chỉ là cầm máu thôi.

Những tia máu đen trên mặt Lạt ma nhanh chóng rút đi, Trương Thụy Đồng tóm lấy bóng A Đông đen kịt phía sau.

Chương 330

Tình hình trông giống một người rừng, trên người mọc đầy lông đen lánh.

Những tia đen trên mặt Lạt ma lúc nãy là do thứ này.

Trương Thụy Đồng vừa tóm được, lập tức giải phóng ma ảnh.

Bóng đen lóe lên, dưới cái nhìn kinh hoàng của A Hương, bóng ma bị đánh tan xác.

Minh Thúc thấy sắc mặt A Hương không ổn, liền hỏi: "Con gái, sao vậy, thấy gì rồi?" A Hương ôm mặt nói: "Hồn phách A Đông bị...

đánh tan rồi!" Nghe vậy Minh Thúc tái mặt.

Nhưng hồn ma A Đông biến mất rồi mà trên tay Thiết Bổng Lạt ma vẫn có thứ gì đó đang lan ra.

"Tay ông ấy bị sao vậy?" Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm tay Lạt ma, thấy trên đó xuất hiện một cục thịt đen, không rõ là vật gì.

Trương Thụy Đồng nói: "Vừa nãy chạm vào mặt nạ ác ma, bị trúng thi độc trên đó rồi!" Ông bảo Bàn Tử lấy móng lừa đen ra, bảo băm nhỏ một phần rồi đốt lên để hun hơ bàn tay đó.

"Móng lừa đen mà cũng dùng kiểu này được sao?" Minh Thúc lần đầu nghe thấy cách dùng này, có chút không dám tin.

Hồ Ba Nhất trực tiếp làm theo.

Trong lúc hun khói, từ tay Lạt ma bật ra một cục thịt đen.

Ông nhặt lên xem, thấy trên đó mọc đầy gai nhọn, tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

"Thối quá!" Shirley Yang nhíu mày.

Thứ đó thực sự quá thối, mọi người đều không nhịn được mà né ra xa.

Sau khi rút thứ đó ra, Lạt ma như già đi mười mấy tuổi.

Cánh tay hoàn toàn không cử động được, đôi mắt lim dim, có vẻ thị lực cũng bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên Lạt ma vẫn một lần nữa bái tạ Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng nói: "Khách khí rồi, cứ hảo hảo dưỡng thương đi, đoạn đường phía sau ta sẽ tự đi." Bản đồ đã có sẵn.

Nếu trong núi có một tiếng sét, có thể biết đường vào Ma quốc đi thế nào...

Mất đi người dẫn đường, cả đoàn tiếp tục cưỡi bò xuất phát.

Trước khi đi, Shirley Yang đã ghi chép lại toàn diện tất cả những truyền thuyết về Ma quốc mà Lạt ma biết.

Tại Sâm Cách Tàng Bố, cả nhóm chuyển sang đi ô tô.

Sau khi trời tối, Minh Thúc lại tìm được một hướng dẫn viên khác.

Đêm đó họ nghỉ tại nhà một người dân du mục, hôm sau tiếp tục xuất phát.

Shirley Yang dọc đường chỉnh lý tư liệu, dần dần đã có chút manh mối.

Lúc hoàng hôn, trên bầu trời xuất hiện một vầng trăng khuyết.

Shirley Yang tìm Trương Thụy Đồng nói: "Tiếp theo chúng ta có thể sẽ tiến vào Tàng Thi Câu (Khe giấu xác)." Cô đưa tư liệu cho Trương Thụy Đồng xem, nhưng bị ông từ chối.

Shirley Yang nói: "Truyền thuyết kể rằng mỗi khi trăng khuyết, thú

dữ trong núi sẽ xuất hiện bái trăng, sau đó từ trên cao nhảy xuống khe tự sát để làm nguôi cơn giận của thần linh." Trương Thụy Đồng bảo Bàn Tử bắn một phát súng vào trong núi.

Tiếng súng khiến những người đi sau giật bắn mình.

Minh Thúc hỏi: "Chuyện gì thế, có thứ gì xuất hiện sao?" Bàn Tử cười đáp: "Không có gì, rảnh rỗi bắn chơi một phát thôi!" Trương Hải Viêm đứng bên cạnh quan sát kỹ, không biết tiếp theo sẽ làm gì.

Sau tiếng súng, Trương Thụy Đồng lắng nghe động tĩnh trong núi.

Vài giây sau nói: "Tàng Thi Câu ở phía trước, phía sau dốc Ca Thanh rồi." Mấy người đi theo hướng dẫn viên mới, loanh quanh trong núi lớn cho đến khi trời tối hẳn mới đi hết dốc Ca Thanh.

Tên là dốc nhưng thực tế cũng chẳng khác gì núi cao vực thẳm.

Đi ven núi, hướng dẫn viên Sơ Nhất bỗng dừng lại.

Trương Thụy Đồng nhìn định thần, mây mù xung quanh đang bị gió núi thổi tan.

Từ trên cao nhìn xuống vực thẳm, phía dưới mờ mịt, chỉ nhìn một cái đã thấy lạnh sống lưng.

"Phía dưới là Tàng Thi Câu, nơi chúng ta đang đứng là nơi thú dữ tự sát trong truyền thuyết, người ta gọi là Yển Thú Đài." Trời tối dần.

Nhìn xuống dưới, một lượng lớn xác động vật tích tụ bên dưới.

Bàn Tử hỏi: "Thật sự tà môn vậy sao?" Động vật đều đến đây tự sát, chuyện này thật sự quá quỷ dị.

Cả nhóm cân nhắc dựng lều bên cạnh, nhưng Sơ Nhất không đồng ý.

Chỗ này có ma, hàng vạn thú chết ở đây nên oán khí quá nặng, đêm đến chắc chắn sẽ có lân tinh hỏa.

Ở nơi này, mọi người đều hết sức cẩn thận.

Màn đêm buông xuống, cả nhóm tìm được một chỗ có vài cái cây tập trung để dừng chân.

Lũ bò đi cả ngày trời, khi đến gần khu vực này bắt đầu trở nên phiền táo.

Chương 331

Trương Thụy Đồng đề nghị buộc bò vào gốc cây.

Bầu trời đêm trăng sáng rực rỡ, trăng lạnh như câu liêm.

Chẳng lẽ đúng như truyền thuyết sẽ có động vật tự sát?

Mọi người ngồi bên đống lửa ăn cơm uống rượu, anh chàng hướng dẫn viên hào sảng kể chuyện cho mọi người nghe.

Shirley Yang kéo Trương Thụy Đồng ra một bên nói: "Từ khi vào Tàng Thi Câu, tôi cảm thấy có gì đó không ổn, vì an toàn của mọi người, tôi thấy chúng ta nên rời đi ngay trong đêm thì tốt hơn." Hồ Ba Nhất nghe vậy chỉ nghĩ là do tâm lý thôi.

Trương Thụy Đồng nói: "Chỗ này quả thực có vấn đề, tối nay nhất định sẽ có động vật đến tự sát!" Ngay lúc đó, những người ngồi bên đống lửa phía sau bỗng vang lên tiếng kêu thất thanh.

Giọng nói tràn đầy sợ hãi.

Mọi người vội nhìn qua ánh trăng mờ ảo, một con gấu ngựa Tạng to lớn đang nanh múa vuốt rơi thẳng từ độ cao ngàn mét xuống.

Một tiếng rầm vang dội, mọi người đều chết lặng.

"Thật sự tự sát sao?" Gấu ngựa Tạng khác với các loại gấu khác, nó có mặt như mặt ngựa, trông rất hung dữ.

Không ngờ nó lại là con đầu tiên tự sát đêm nay.

Khi nhìn kỹ, họ thấy trong lúc rơi xuống, con gấu bị đá nhọn rạch bụng, lòi cả ruột gan.

Lúc đó bỗng có người hét lớn: "Mau tránh ra sau, lưng áp vào tường, tuyệt đối đừng cử động!" Khi mọi người phản ứng lại thì cơ

bản đều làm theo.

Trương Thụy Đồng đứng bên mép vực, bỗng trên đầu có một bóng đen rơi xuống vùn vụt.

Lại một con gấu ngựa nữa nhảy xuống.

Tiếp đó là một con dê núi Côn Luân cổ trắng sừng dài, rồi thêm hơn mười con dê sừng dài nữa lần lượt nhảy xuống.

Khi đám dê sừng dài đó tự sát, lũ bò bị buộc vào gốc cây cũng bắt đầu phát điên.

"Làm sao đây, lũ bò của tôi cũng điên rồi?" Minh Thúc nhìn lũ bò đó, lát nữa mà tự sát hết thì về không biết ăn nói sao với dân du mục.

Trương Thụy Đồng đứng bên mép núi để tránh bị lũ vật tự sát va phải.

Ông đứng bên đàn bò, trực tiếp sử dụng Ngự Yêu Thuật, khống chế mấy con bò có trí lực thấp phản ứng chậm chạp đó tại chỗ.

Nhưng đúng lúc đó, mọi người xung quanh bỗng đồng loạt cúi đầu quỳ lạy về một hướng.

"Ma quốc chẳng phải diệt vong rồi sao, sao loại nghi thức tế tự tà giáo này vẫn còn tiếp tục?" Thấy những hiện tượng quỷ dị liên tục xảy ra, Hồ Ba Nhất lập tức liên tưởng đến nghi thức tà ác của Ma quốc.

Nhìn mọi người xung quanh lần lượt quỳ xuống, tiếp đó thấy bầu trời phía Bắc bỗng rực lên một đạo hào quang trắng mờ ảo.

Ánh sáng nhấp nháy lay động, đạo hào quang kỳ lạ đó vừa vặn bao quanh đỉnh bạc của ngọn núi tuyết.

Trong khoảnh khắc dường như tạo ra một loại hào quang thần thánh như thể nhật nguyệt giao hòa.

“Phật quang đỉnh ngọc ngàn năm mới xuất hiện một lần trên núi Côn Luân!” Ngay cả Hồ Ba Nhất nhìn thấy cũng muốn cúi đầu quỳ lạy.

Trương Thụy Đồng và Trương Hải Viêm đứng bên cạnh thì không tin vào chuyện này.

Shirley Yang vốn không tin Phật nên tự nhiên cũng kiềm chế được không quỳ xuống.

Minh Thúc thì quỳ phục xuống đất như muốn ngũ thể đầu địa.

Sơ Nhất nói: “Phật quang xuất hiện là điềm lành, chuyến đi của chúng ta chắc chắn sẽ thuận lợi.” Thuận lợi hay không thì chưa biết, lát nữa đi sâu vào trong núi sẽ tiến vào khu vực bí ẩn và nguy hiểm hơn là Thần La Câu.

Trương Thụy Đồng nói: “Ta cảm thấy càng lúc càng gần Cửu Tầng Yêu Tháp, những thứ gặp tiếp theo sẽ chỉ càng thêm nguy hiểm!” Nhưng theo đó lại gặp một vấn đề khác.

Thần La Câu là hầm băng cổ có cao độ thấp độc nhất vô nhị trên thế gian.

Ngay cả rừng cây cũng bị phủ dưới hầm băng, mọc đầy những loài hoa cỏ kỳ dị không đếm xuể.

Nhưng bò và ngựa vận tải không thể đi trên hầm băng được.

Trương Thụy Đồng nói: “Tiếp theo ta chỉ có thể để lại một phần vật tư, những người khác tiếp tục tiến lên.” Mang theo quá nhiều đồ đạc, cộng thêm Minh Thúc thuê phu khuân vác giúp mang đồ.

Cuối cùng còn lại bốn người trông coi bò ngựa, để lại một phần vật tư, mỗi người đều có súng săn và đủ khả năng tự vệ.

Những người còn lại mặc đồ lặn, khoác áo xung kích, đội mũ bảo

hiểm leo núi tiếp tục tiến lên.

Hầm băng Thần La Câu toàn là dốc đứng bốn mươi đến sáu mươi độ.

Mọi người đi xuống phải hết sức cẩn thận.

Trương Thụy Đồng động tác khá nhanh, đi tiên phong phía trước.

Rừng tuyết mênh mông vô tận, chủ thể đều là hầm băng.

Một đầu khu rừng là những tảng băng cao thấp nhấp nhô.

Cao độ phía trước đột nhiên tăng lên, xung quanh là những ngọn núi tuyết sừng sững có quy mô tương đương nhau, trời đất chỉ còn lại những đỉnh núi như xương rồng.

Đang đi, bỗng mọi người phát hiện Minh Thúc biến mất.

Trương Thụy Đồng quay lại nói: "Có lẽ rơi xuống hố rồi!" Chỗ này cách Cửu Tầng Yêu Lâu rất gần.

Chương 332

Có người quay lại tìm.

Trong một hố băng, người ta thấy bóng dáng Minh Thúc.

Ông ta thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Xung quanh có những xác chết cổ mặc quan phục đang giữ tư thế đứng cúi đầu, vây thành vòng tròn quanh Minh Thúc.

Bàn Tử nhìn thấy kinh ngạc: "Có nhiều tống tử thế này sao?" Tay Minh Thúc đang thò vào người xác cổ, trộm lấy một cái mũ vàng.

Mọi người cạn lời đứng trên nhìn xuống.

"Nhìn những xác cổ này đi, lúc chết vẫn giữ nguyên tư thế đó." Những xác cổ này vây lại một chỗ, cũng không biết trước khi chết họ làm gì.

Tiếp tục nhìn xuống dưới, xác chết bên dưới còn nhiều hơn.

Đúng lúc đó, A Hương bỗng run rẩy, tay chỉ xuống dưới nói: "Dưới chân cha nuôi có thứ gì đó..." Minh Thúc nghe xong sợ đến mức nhảy dựng lên.

Vệ sĩ của ông tìm cách cứu ông lên.

Trương Thụy Đồng lắng nghe kỹ âm thanh bên dưới, tiếng sột soạt, có thứ gì đó dường như sắp chui ra từ dưới đất.

Giữa vô số xác chết, một bóng đen khổng lồ chui lên.

Ánh đèn pin chiếu vào thấy một quái vật lông trắng toàn thân phù nề.

Xác chết cuộn tròn bên dưới, trên người dường như bọc vàng, gần như chỗ nào cũng là vàng.

Sơ Nhất nói: “Cách chết này có liên quan đến giáo chỉ tà ác của Luân Hồi tông, sau khi chết sẽ tiến hành chuyển sinh nên phải đặt người chết theo tư thế bào thai trong bụng mẹ...” Chẳng lẽ đây là xác ướp kim thân núi tuyết?

Minh Thúc có chút hối hận vì đã lên quá nhanh.

Xác chết này tuy giá trị không bằng xác thủy tinh nhưng cũng là một cái xác khô giá trị liên thành.

“Khuyên ngươi đừng có động vào xác chết.” Trương Thụy Đồng còn bảo Trương Hải Viêm ném thứ gì đó xuống.

“Ta nghe nói dưới những xác cổ này đều có giấu cơ quan, chuyên để phòng kẻ trộm mộ lấy cắp xác.” Trương Hải Viêm nhổ một bãi nước bọt vào xác chết.

Mọi người: “...” Ngay sau đó khi bãi “nước bọt” rơi xuống, dưới xác chết bỗng bùng lên ngọn lửa xanh lam rực rỡ.

“Vô Lượng Nghiệp Hỏa!” Lửa lớn cuồng cuộng phun ra từ bên dưới.

Nếu có người ở bên cạnh thì chắc chắn đã bị thiêu thành tro bụi rồi.

Bàn Tử nhìn xong chỉ cảm thấy một trận hậu sợ.

“Uy lực của lửa này không kém gì Hỏa Biểu Trùng đâu, may mà vừa nãy không động vào!” Những xác chết bên cạnh bị thiêu mất một nửa, chỉ còn lại nửa thân xác đứng đó.

Tuyết bắt đầu rơi mỗi lúc một lớn.

Đợi lửa tắt hẳn, Trương Thụy Đồng nói: “Lửa này cũng giống Hỏa Biểu Trùng thôi, dưới kia chắc là lối vào Cửu Tầng Yêu Tháp!” Nhắc đến Hỏa Biểu Trùng, những người khác không phản ứng gì,

nhưng Hồ Ba Nhất thì hít một hơi lạnh.

Bàn Tử trừng mắt nhìn hố xác dưới chân: "Đây là tổ tiên của Hỏa Biểu Trùng à?" "Kim thân lúc nãy chắc là giáo chủ Luân Hồi tông tọa hóa kim thân để canh giữ lối vào phía sau!" Trương Thụy Đồng một đá hất văng cái chân vàng còn sót lại phía dưới.

Luân Hồi tông cùng lắm cũng chỉ là tín đồ Ma quốc.

Xác chết tuy có tác dụng canh giữ nhất định nhưng đồng thời cũng giúp họ xác định chắc chắn Cửu Tầng Yêu Tháp của Ma quốc nằm ở dưới.

Hồ Ba Nhất đứng bên mép vực nhìn xuống: "Ngọn lửa lúc nãy lại giúp chúng ta một tay, trực tiếp thiêu mở lối vào rồi!" Mọi người nhìn xuống dưới, cũng không biết người của Luân Hồi tông nghĩ gì.

Phía sau là một hang băng lớn hơn, mấy người phát hiện một căn phòng băng ẩn giấu bên trong.

Trông có vẻ là nơi để đồ tùy táng của vị giáo chủ này.

Chính giữa đặt một cái Tháp Nga Linh, tượng trưng cho Thiên thượng, Địa hạ và Nhân giới, linh tháp cao một mét rưỡi, hoàn toàn làm bằng vàng.

Trên đó khảm đầy các loại trân châu, châu báu trang sức rực rỡ lóa mắt.

Trên cùng là một bộ áo choàng tơ vàng và những hình điêu khắc rỗng.

Trương Thụy Đồng nhìn qua một cái rồi đi tới, không biết bảo vật thế này có bỏ được vào túi không gian không.

Mọi người nhìn kỹ những hình điêu khắc trên đỉnh linh tháp, thấy giống hệt họa tiết Cổ Cách Ngân Nhãn.

Trên đó dùng những con dị thú để đánh dấu tọa độ của xác chết.

Trong đó có một người phụ nữ khỏa thân bán trong suốt, chắc là xác thủy tinh trong lớp băng.

Từ vị trí đặt linh tháp tùy táng và miêu thuật trong cuốn kinh cổ, Cửu Tầng Yêu Tháp thờ phụng tà thần nằm ở phía Tây hầm băng.

Trong phòng băng khắc họa vô số hình ảnh ác quỷ đang nhìn chằm chằm vào mọi người.

"Tài bảo trong linh tháp đều bị dính lời nguyền, hay là cứ tìm yêu tháp Ma quốc trước, linh tháp cứ để đó đã?" Mọi người vừa thấy Vô Lượng Nghiệp Hỏa lúc nãy nên cũng không dám tùy tiện chạm vào linh tháp.

Sau khi thương lượng, họ quyết định lùi ra ngoài, từ một chỗ khác tìm kiếm vị trí cụ thể của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Xung quanh có mộ thất của các đời giáo chủ Luân Hồi tông phân bố tứ phía để bảo vệ Cửu Tầng Yêu Tháp bên dưới.

Sau khi mọi người đi khỏi, Trương Thụy Đồng thử một cái, linh tháp lập tức biến mất trước mắt.

Chương 333

Sau đó trong túi không gian xuất hiện thêm một vật phẩm hình tháp.

“Thật sự có thể được.” Ông cảm thấy hơi bất ngờ.

Có vẻ túi không gian chỉ chứa được những bảo vật thực sự.

Còn những món đồ bình thường khác hầu như đều để ở trong đó.

Quay lại trên hầm băng, mọi người bàn bạc chia nhau nghỉ ngơi.

Ban đêm đề phòng đàn sói tấn công.

Sơ Nhất bỗng nói: “Xung quanh Cửu Tầng Yêu Lâu có bạch lang canh giữ, tối nay mọi người cẩn thận, đừng ngủ quá say!” Bàn Tử vẻ mặt bất lực: “Ngủ rồi thì biết cái gì nữa, ai mà quản được chứ?” Dạo này ở kinh đô sống sung sướng quen rồi, bỗng nhiên đi đổ đấu lại khiến Bàn Tử hơi không thích nghi kịp.

Trương Thụy Đồng bảo Hồ Ba Nhất đi ngủ trước.

Đợi đến nửa đêm chắc chắn sẽ có sói tấn công.

Thêm vào đó tuyết rơi như lông ngỗng.

Đến giữa đêm, bỗng nghe một tiếng “phập”.

Trương Thụy Đồng nghe thấy Trương Hải Viêm dùng khẩu trung đao, tiếp đó là tiếng sói tru thảm thiết.

Vừa bước ra khỏi lều, thấy một con sói trắng đầy máu nằm trên tuyết.

Sau Trương Thụy Đồng, Shirley Yang và Hồ Ba Nhất cũng bị tiếng động làm tỉnh giấc.

Trên tuyết có mấy con sói trắng thân hình to lớn đang bao vây.

Trương Hải Viêm nhìn chằm chằm con Bạch Lang Vương phía sau: "Phải giết được lang vương trước, nó sẽ không ngừng triệu hồi sói trắng đâu." Nhìn đàn sói trắng, Trương Thụy Đồng chợt nhớ đến cái còi mà Tây Vương Mẫu cho.

Ông tiến nhanh về phía Bạch Lang Vương.

Con Bạch Lang Vương phản ứng rất nhanh, ngay khi Trương Thụy Đồng tiếp cận nó đã có phản ứng.

Nó nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng đầy hung dữ, đám sói trắng xung quanh đều muốn lao tới bảo vệ lang vương.

Nhưng với tốc độ đó, nếu Trương Thụy Đồng muốn giết thì đầu sói đã rơi xuống đất lâu rồi.

Ngay lúc đó, Trương Thụy Đồng ngậm còi trong miệng, bỗng thổi ra một âm thanh kỳ lạ.

Bạch Lang Vương nghe thấy âm thanh đó, ánh mắt hung tàn bỗng biến mất, thay vào đó là cái nhìn ôn hòa hơn nhiều khi đối diện với Trương Thụy Đồng.

Khác với việc dùng Ngự Yêu Thuật trực tiếp khống chế não bộ, tiếng còi này có thể khiến lang vương tự nguyện bảo vệ.

Không sai, sau khi Trương Thụy Đồng thổi còi, Bạch Lang Vương hú lên một tiếng, lũ sói xung quanh lập tức dừng tấn công.

Trương Hải Viêm lặng lẽ đứng bên cạnh quan sát: "Ngự thú chi pháp của Tây Vương Mẫu!" Bàn Tử nói: "Chả trách Tây Vương Mẫu có thể cưỡi được con xà mẫu to tướng đó, thủ đoạn này ở đây đúng là vô địch." Mấy con sói và người ở cùng nhau, nửa đêm sau hoàn toàn an toàn.

Trương Thụy Đồng lấy la bàn ma lực ra xem.

La bàn chỉ hướng về vị trí xung quanh đây.

Nhưng không thể xác định cụ thể đào từ chỗ nào thì tới Cửu Tầng Yêu Tháp nhanh nhất.

Ông thổi một tiếng còi về phía Bạch Lang Vương, nó đánh hơi xung quanh rồi dừng lại ở một sườn dốc hầm băng.

Hồ Ba Nhất nhìn về hướng đó nói: "Theo tôi quan sát, chỗ đó chính là vị trí chính giữa của hầm băng đỉnh núi." Trương Thụy Đồng ra hiệu cho những người khác lấy xẻng ra: "Bắt đầu đào từ đây." Mọi người nhìn vào vị trí Trương Thụy Đồng chỉ.

Dưới lớp băng dày ẩn hiện một bóng đen.

Nhưng Cửu Tầng Yêu Tháp rất lớn, theo vị trí suy đoán thì lúc này họ đang đứng ngay trên đỉnh yêu tháp.

"Con sói trên mặt đất kia trá thi rồi!" Minh Thúc bỗng thấy con sói chết nằm trong vũng máu lúc nãy bỗng tự mình đứng dậy.

Nửa bên mặt bị Trương Hải Viêm xẻo mất đã không còn nữa, thay vào đó là một mảng trắng bệch.

Trên thân sói trắng thì không rõ lắm, chỉ vì xung quanh toàn máu nên mảng mặt trắng bệch đó trông rất nổi bật.

Sau khi đứng dậy, con sói lập tức nấp bên vách băng.

Sơ Nhất nhìn thấy liền nói ngay: "Tuyết Di Lặc, con sói chết bị Tuyết Di Lặc nhập thân rồi." Trước đó trên đường đi ông đã nhắc đến Tuyết Di Lặc.

Trương Thụy Đồng nói: "Thứ này rất thù dai, ta đoán nó sẽ bám theo chúng ta suốt trên đỉnh này." Bàn Tử bôi nước gừng lên cuốc băng, bắt đầu đào.

Phía dưới như một hang quỷ đen ngòm không đáy.

Nhìn kỹ hố băng sâu thăm thẳm, Hồ Ba Nhất không khỏi nhớ lại hang quỷ năm xưa.

Xác sói kia nhân lúc mọi người không chú ý đã biến mất trong khe hầm băng.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đào xuống, sau đó Minh Thúc và vệ sĩ cũng bắt đầu giúp một tay.

Sau đó họ chuyển sang luân phiên nhau đào.

Sơ Nhất nhắc nhở mọi người: "Bị Tuyết Di Lặc núi Côn Luân ám theo thì đáng sợ lắm, thứ đó xác chết sẽ càng lúc càng to ra...", có thể tưởng tượng được, xác sói sẽ càng nhiều thêm, thậm chí biến thành quái vật khổng lồ khủng khiếp.

Đào cho đến khuya mọi người mới đi nghỉ.

Chương 334

Trương Thụy Đồng để đàn sói canh đêm bên cạnh.

Những xác động vật hiến tế xung quanh đủ để chúng ăn nên không cần đi săn thêm.

Nghỉ ngơi đến nửa đêm, Trương Thụy Đồng nghe bên cạnh có tiếng động.

Ông mở lều ra, thấy một đường nét mặt thú kỳ lạ in lên lều, đang nhìn chằm chằm vào trong.

Trương Thụy Đồng phản ứng lập tức rút dao chém tới.

Một nhát dao lỡ tay rạch rách cả lều.

Mất lều rồi chắc tối mai phải nằm chen chúc thôi.

Trương Thụy Đồng chém một nhát, cái mặt sói phù nề đó cũng trúng một dao đau điếng.

Thứ đó biến thành một người tuyết khổng lồ, dường như không sợ bị chém.

Vẻ ngoài phù nề của nó trông hơi buồn cười.

Những người khác lập tức nổ súng, nhưng phát hiện đạn dường như không gây tử thương cho nó.

Trương Thụy Đồng lấy Hỏa Hồ Lô trong túi không gian ra, bắt đầu phun lửa vào Tuyết Di Lặc.

Lửa cháy mạnh thiêu rụi một nửa cơ thể nó.

Tuy mất một nửa thân nhưng nó vẫn có thể cử động được, có điều ngọn lửa thực sự đã làm nó sợ khiếp vía.

Tuyết Di Lặc lại chạy thoát, nhưng một cái lều đã bị hỏng.

Shirley Yang nói: "Tôi thấy hay là đào rỗng Cửu Tầng Yêu Tháp luôn đi, tối nay tôi sẽ nghỉ ở tầng thứ chín." Dưới chân chắc không còn cách Cửu Tầng Yêu Tháp bao xa, theo tính toán thì đào mở cũng sẽ nhanh thôi.

Sơ Nhất lại kể một câu chuyện mà ông biết.

Trong dân Tạng lưu truyền một truyền thuyết khủng phố.

Kể rằng trên núi tuyết mỗi khi màn đêm buông xuống sẽ có một loại quái vật dưới hầm băng, nó sẽ cướp lấy những xác chết mới chết, bề mặt xác chết sẽ biến thành màu trắng, trong quá trình đó sẽ không ngừng vồ lấy những vật sống.

Nếu thời gian dài không ăn được vật sống, nó sẽ dần co lại, rồi tan ra chờ đợi cơ hội tìm người chết mới.

"Vậy Tuyết Di Lặc là một loại sinh vật ký sinh sao?" Shirley Yang nghe xong dần dần hiểu ra.

"Tuyết Di Lặc thường xuất hiện vào ban đêm, mọi người tranh thủ thời gian đào đi." Trương Thụy Đồng chỉ về phía sườn dốc bên kia, nói với mọi người: "Phía dưới là Thủy Tinh Tự Tại Sơn, có lẽ sau khi trời tối có thể thấy ngọn núi thủy tinh này." Minh Thúc nghe thấy mắt sáng rực lên.

Vệ sĩ Peter Hoàng cũng có cùng biểu hiện.

Tuy làm vệ sĩ nhưng nếu tìm được minh khí thì cũng kiếm thêm được chút đỉnh.

Để đề phòng dưới lớp băng bỗng hiện ra "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" hay "Hỏa Biểu Trùng", mọi người đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Điều bất ngờ là ở tầng thứ chín của yêu tháp chẳng có thần gì cả.

Tầng này chỉ có một đĩa băng khổng lồ khắc hình thần tượng.

Phải tiếp tục đào xuống dưới.

"Tòa yêu tháp này được thiết lập đảo ngược!" Nói cách khác, trên đỉnh mới là tầng thứ nhất, còn dưới cùng mới là tầng thứ chín.

Thần tượng là một võ tướng mình người đầu sói khoác chiến giáp.

Đầu sói màu bạc trắng, giống hệt đàn sói trắng mà họ thấy lúc nãy.

Minh Thúc bỗng kích động nói: "Đợi đã, không ổn, trên đó có lời nguyền đấy!" Ông chỉ vào đĩa băng: "Nhìn trên kia kìa, một khi thứ này vỡ ra, lời nguyền sẽ phát tán." Thấy ông ta kích động, Trương Thụy Đồng ra hiệu Bàn Tử giật lấy cái đĩa.

Bàn Tử một tay cướp lấy.

Minh Thúc cuống quýt hỏi định làm gì.

Bàn Tử trực tiếp đập vỡ đĩa băng.

Minh Thúc bỗng ngồi sụp xuống đất: "Xong rồi, chúng ta đều sẽ chết vì lời nguyền mất thôi, lần này bị cậu hại chết rồi!" Shirley Yang nói: "Chỗ này chỉ có một lối vào, muốn xuống dưới nhất định phải đập vỡ đĩa băng." Huống hồ lời nguyền chưa chắc đã lợi hại đến thế.

Thấy họ đang tranh luận, Trương Thụy Đồng nói: "Đừng cãi nhau nữa, đĩa băng chỉ là vật trang trí thôi, lời nguyền thực sự không phải ở đĩa băng này, mà ở trên Thủy Tinh Tự Tại Sơn bên dưới kia." Trong những truyền thuyết của Sơ Nhất, có Ngân Sắc Yêu Nô Bạch Lang Vương, tên gọi là Thủy Tinh Tự Tại Sơn.

Sau khi khối thạch anh bị đập nát, mọi người nhìn chằm chằm vào bên dưới.

"Vẫn chưa có gì xảy ra sao?" "Chỉ là đồ giả thôi, tinh thể nguyền rủa thực sự nằm ở nơi sâu nhất của Cửu Tầng Yêu Tháp!" Trương

Thụy Đồng bảo mọi người tiếp tục đào xuống dưới.

Lang Vương yêu nô của Ma Quốc vốn luôn đi theo bên cạnh Quỷ Mẫu, đó là một con cự lang màu trắng, tổ tiên của tất cả loài sói hoang ở vùng núi Côn Luân.

Còn danh hiệu Thủy Tinh Tự Tại Sơn là được đặt sau khi nó chết.

Truyền thuyết kể rằng nó bị Liên Hoa Sinh đại sư giết chết, thi thể hóa thành khối thạch anh băng sơn, nên mới được gọi là "Thủy Tinh Tự Tại Sơn", đồng thời bị người ta hạ lời nguyền độc địa, hễ có người tới gần sẽ phải chết không có chỗ chôn.

Việc phá hoại thạch xác của Lang Thần cũng giống như tự rước họa vào thân, tự tìm đường diệt vong.

Mọi người tiếp tục đào xuống, ngay sau đó lại đào thêm được một tầng.

Bên dưới toàn bộ là trâu đầu bồi táng, những cái đầu ly ngưu đó có phần thịt đã thối rữa chỉ còn lại xương sọ và một lượng lớn sừng trâu.

Chương 335

Trương Hải Viêm kỳ quái nói: "Lạ thật, đám tín đồ Ma Quốc của Luân Hồi Tông đó có đồ bồi táng xa xỉ như vậy, mà Cửu Tầng Yêu Tháp của Quỷ Mẫu ngược lại chẳng có gì sao?" Điều này quá kỳ lạ, thậm chí có thể nói, ngoài kết cấu Cửu Tầng Yêu Tháp ra thì hoàn toàn không phù hợp với quy cách hạ táng của Quỷ Mẫu.

Trương Thụy Đồng đáp: "Lý nào lại thế, chắc hẳn đã bị kẻ nào đó 'ghé thăm' từ sớm rồi, không có đồ bồi táng cũng là bình thường." Mọi người cảm thấy cũng có chút lý lẽ.

Tiếp tục đào xuống một tầng, tại tầng thứ ba, họ thấy một lượng lớn quỷ phiên (cờ ma) không chữ có họa tiết tinh hỏa.

Văn văn có năm màu, trong đó số lượng phiên đen là nhiều nhất.

Hồ Ba Nhất nói: "Theo ghi chép của hậu thế, màu đỏ tượng trưng cho máu... màu đen đại diện cho vực sâu, hoặc là không gian hư số dưới đáy vực." Tại tầng thứ ba, họ trực tiếp xử lý những lá cờ ma đó.

Sau tầng thứ tư lại toàn là đá cuội, cũng chính là kinh thạch trong truyền thuyết.

Trong mắt mọi người, đây là những thứ gần như vô giá trị.

Từng tầng yêu tháp bị đào ra, cho đến tận tầng thứ tám.

Mọi người mới thấy được điểm khác biệt so với bảy tầng trước đó.

Tầng này cũng có nền thạch anh, xung quanh là mười chín xác cổ của những nam tử cao lớn đang đứng.

Thi thể giữ tư thế ngồi, vây quanh một chỗ, duy trì trạng thái như khi còn sống.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Những người này có thể là những tế ty hoặc hộ pháp tự nguyện tuẫn táng sau khi vận chuyển thi thể thạch anh vào hạ táng, hãy cẩn thận một chút!" Cô nhìn chằm chằm xung quanh, luôn cảm thấy Cửu Tầng Yêu Lâu không nên đơn giản như vậy.

Những người khác không cảm nhận được gì, nhưng Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm và cảm thấy bầu không khí không ổn.

A Hương sau khi xuống tầng này bỗng "oa" một tiếng rồi bật khóc.

Dưới tầng này, điều không muốn thấy nhất chính là mười chín cái xác cổ kia.

Càng nhìn càng khiến người ta cảm thấy có gì đó ẩn giấu.

Bàn Tử rắc bột thủy kiêu mang theo lên người các xác cổ và xung quanh, sau đó mới yên tâm tiến xuống tầng tiếp theo.

Nhìn chằm chằm xuống dưới, Bàn Tử nói: "Đào tiếp xuống là tầng thứ chín rồi, cái xác thạch anh kia chắc phải ở dưới đó chứ?" "Ở đó thì chắc chắn là ở đó rồi, chỉ là tình hình có thể không giống như tưởng tượng." Minh Thúc nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi: "Lẽ nào xác thạch anh không có trong tháp?" Hiện tại ông ta lo lắng nhất là xác thạch anh không ở dưới đáy.

Suốt dọc đường đào xuống vất vả như vậy, nếu không có ở dưới thì e rằng tức đến vẹo mũi mất.

"Tất nhiên là ở dưới, nhưng hãy nhớ đừng có chạm lung tung!" Quỷ Mẫu được mệnh danh là Niệm Hung Hắc Nhan, bên trong cơ thể không đơn giản như vậy đâu.

Với tư cách là người kế thừa sức mạnh Xà Thần đầu tiên, bà ta không phải là hạng người mà các đời Quỷ Mẫu sau này có thể so sánh

được.

Trương Thụy Đồng không khách khí nói, bên trong dải băng xuyên này, không gian bên dưới thực sự có càn khôn khác.

Khi đạt đến tầng thứ chín, bên dưới là một hố đất đóng băng nông.

Phía dưới có một đài đá đặt bên cạnh, bên trong có một lớp thạch anh mỏng, trên đó từng lớp từng lớp như hoa văn nước.

Đồng thời phía trên khắc hình một người mặc bạc giáp bào trắng, tay cầm trường thương, tư thế dũng mãnh nhảy vọt trên không trung, khí thế lẫm liệt.

Tuyết Lỵ Dương tiến lại gần nhìn kỹ, đôi lông mày nhíu chặt: "Vân thạch anh này rất đặc biệt, một khi vỡ ra, sóng âm có thể dẫn đến sập tháp băng!" Đây là tình huống đáng sợ nhất có thể xảy ra.

Minh Thúc chưa từng trải qua lở tuyết nên trong lòng không có khái niệm gì.

Người dẫn đường Sơ Nhất không chỉ nhìn thấy một lần nên có tâm lý kính sợ rất phức tạp.

Minh Thúc lại có chút muốn đánh cược tất cả vào một ván này.

Đèn pin soi xuống dưới, vẫn thấy một phiến thạch anh đó.

A Hương đầy vẻ sợ hãi nhìn chằm chằm, cảm xúc suýt nữa thì sụp đổ.

Đột nhiên cô bị dọa sợ, đèn pin rơi thẳng xuống đất.

Bàn Tử kỳ quái hỏi: "Con gái nuôi bị làm sao vậy, sao lại sợ thành ra thế này?" Cánh tay A Hương hơi run rẩy chỉ xuống dưới đất nói: "Thứ ở dưới đó... còn sống!" Lời này nói ra thực sự vô cùng khó tin.

Nhưng nhìn chằm chằm vào đó, tim càng đập nhanh hơn.

“Mở trực tiếp ra.” Trương Thụy Đồng trực tiếp phá vỡ thế bế tắc.

Nếu cứ tiếp tục cẩn thận thì e rằng đến năm cùng tháng tận cũng không thấy được thứ bên dưới.

Khối thạch anh đó bị đập nát.

Thủy Tinh Tự Tại Sơn tuy có chữ “Sơn” trong tên nhưng thực tế không lớn như vậy.

Tuy nhiên, sau khi thạch anh bị đập vỡ, bên dưới bỗng truyền ra tiếng tim đập.

“Thình thịch thình thịch~” Tiếng tim đập vang lên liên hồi, mọi người lập tức vây lại.

“Mau nghe đi, tim đập ngày càng nhanh, bên trong thực sự có vật sống sao?” Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm xuống dưới, sau đó mặt đỏ bừng.

Trương Thụy Đồng nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới có một xác nữ thạch anh.

Toàn thân như pha lê, nhưng tất cả đường nét trên người đều có thể nhìn thấy rõ ràng, duy nhất là không có quần áo.

Chương 336

Trong thạch anh là một sơ đồ giải phẫu cơ thể người rõ nét.

Có thể nhìn rõ tim, gan, tì, phế, thận và các cơ quan nội tạng khác.

Một nữ tử thạch anh kỳ lạ, mọi người có thể nhìn rõ nhiều đặc trưng của phụ nữ đều có đủ.

Trong đó, trái tim dường như đang đập nhẹ.

Máu toàn thân hình thành nhiều sợi tơ máu.

Người dẫn đường Sơ Nhất đột nhiên nói: "Ta hiểu rồi, trong câu chuyện về Vô Địch Bảo Châu Đại Vương có nhắc tới, Lang Thần sau khi chết hóa thành Thủy Tinh Tự Tại Sơn, một khi bị người ta phá vỡ, đại quân sói yêu sẽ xông tới giết sạch kẻ địch." "Chết tiệt!" Bàn Tử mắng: "Sao không nói sớm?" "Cũng chỉ vừa mới nhớ ra thôi!" Trương Hải Viêm tay cầm đao bắt đầu chuẩn bị đối phó với đội quân sói yêu.

Tuyết Lỵ Dương: "Đàn sói thực sự sẽ tới sao?" Trước đó đàn sói đã tấn công, hiện tại chúng đang canh giữ bên ngoài.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng truyền tới tiếng sói hú.

Vô số đàn sói bỗng nhiên xuất hiện, không biết từ đâu chui ra.

Trong đó có con Bạch Lang Vương bị Trương Thụy Đồng chế ngục.

Trương Thụy Đồng vài bước đã xuất hiện trước mặt Bạch Lang Vương, tay ấn lên đầu nó, lập tức đôi đồng tử đen kịt của Bạch Lang Vương biến thành màu tinh hồng.

Thuật Ngự Yêu đã khống chế được Lang Vương, Bạch Lang Vương ngẩng đầu hú dài một tiếng.

Mấy chục con sói trắng xung quanh cũng hú theo.

Trương Thụy Đồng vung tay chỉ một cái, lập tức đàn sói bắt đầu tấn công lẫn nhau.

Không bao lâu sau, trên mặt đất đã nằm lại mấy xác sói.

Những người khác tay cầm súng, nhắm thẳng vào đầu một bầy sói khác.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên xuất hiện một con Bạch Lang Vương độc nhãn lớn hơn.

Một bóng trắng lóe lên đã xuất hiện sau lưng Sơ Nhất.

"Cẩn thận!" Trương Hải Viêm nhắc nhở một câu rồi kéo ông ta ra.

Không biết từ đâu anh lấy ra một chuỗi chuông đồng.

"Cái quái gì thế, lấy thứ đó ra làm gì?" Bàn Tử thấy chuông đồng thì bị dọa cho giật mình.

Lúc này mà bị chuông đồng đưa vào ảo cảnh thì chưa kịp tỉnh chắc đã bị đàn sói gặm sạch rồi.

Ngay lúc đó, Trương Thụy Đồng vươn tay chộp lấy chuỗi chuông đồng đó trong tay.

Tiếng chuông vừa vang lên, nó đã biến mất ngay trước mắt, được đặt vào thanh vật phẩm.

"Hiện tại không thích hợp dùng cái này!" Trương Thụy Đồng nói xong liền lao về phía Độc Nhãn Cự Lang Vương, ấn chặt cái đầu chỉ có một mắt của nó vào tường.

Con sói già đầu đàn này thể hình to lớn, e rằng đã tu luyện thành yêu rồi.

Chỉ trong chốc lát, tinh hoa toàn thân bị đoạt lấy, đồng tử của sói

bỗng chốc mất đi thần thái.

"Chết rồi sao?" Trương Hải Viêm há hốc miệng, định đòi lại chuông đồng nhưng Trương Thụy Đồng đã biến mất trước mắt.

Sau một hồi hỗn chiến, tầng thứ chín đầy rẫy máu tươi.

Minh Thúc đứng bên cạnh nói: "Thất Độc Nhãn Lang Vương là hậu duệ của Bạch Lang Thần, bị giày vò đến chết!" Sau khi độc nhãn sói yêu chết, Thủy Tinh Tự Tại Sơn bên cạnh hoàn toàn vỡ vụn.

Xác nữ thạch anh lộ ra hoàn toàn trước mặt mọi người.

Khi nhìn vào xác nữ thạch anh, Trương Thụy Đồng bỗng nói: "Mau lùi lại, bà ta sắp thả Hỏa Biều Trùng mang theo Nãi Cùng Thần Băng ra!" Giống như Vô Lượng Nghiệp Hỏa, loại băng này vô cùng đáng sợ.

Miệng xác nữ thạch anh vừa mở ra, từ bên trong bay ra mấy con Hỏa Biều Trùng nhỏ xíu.

Hỏa Biều Trùng này hoàn toàn khác với loại bốc lửa xanh trước đó.

Loại này toàn thân trắng bạc, giống như một hạt tinh thể băng nhỏ bé đang vỗ cánh lơ lửng giữa không trung.

Đột nhiên chúng bay về phía vệ sĩ của Minh Thúc là Peter.

Peter đầy tính hiếu kỳ, chưa thấy loại bọ này bao giờ nên vừa định ghé sát vào thì bọ đã bay tới.

"Đừng cử động!!!" Mọi người thấy anh ta định đập chết con bọ thì vội hét lên ngăn cản.

Peter cau mày: "Chẳng phải chỉ là con bọ không bình thường sao?" Anh ta mở tay ra và đập chết một con bọ.

Chính xác thì loại này nên gọi là "Băng Biều Trùng", bọ sau khi

chết hóa thành tinh thể băng.

Trên tay Peter lập tức phủ đầy tinh thể băng, khi anh ta định làm động tác bỏ chạy, sương băng lấp lánh trong nháy mắt lan ra toàn thân.

Cả người lập tức hóa thành thạch anh bị đóng băng tại chỗ.

Có lẽ thi thể mất trọng tâm nên đổ sụp sang bên cạnh phát ra tiếng "pặc".

Peter vốn đang sống sờ sờ trong nháy mắt đã vỡ thành vô số bụi băng, một điểm hàn quang lạnh lẽo từ trong miệng bay ra.

"Nãi Cùng Thần Băng!!" Minh Thúc bị dọa cho khiếp vía, lần đầu tiên thấy thứ đáng sợ như vậy.

Chương 337

Trước đó trong ngôi chùa Đại Phượng Hoàng, ông ta chỉ kịp nhìn thoáng qua bức bích họa Quỷ Mẫu ở trên.

Lạt ma dẫn đường trước đó cũng đã nhắc tới trên đường đi.

Vị công chúa Ma Quốc hóa thành thạch anh này chính là Quỷ Mẫu đời đầu.

Con người đầu tiên kế thừa sức mạnh của Xà Thần, có năng lực nhờ vào Mộc Trần Châu để dự đoán tương lai.

Quỷ Mẫu sở hữu hai loại sức mạnh đáng sợ, tương ứng với hai màu xanh và trắng.

Một là Hỏa Biều Trùng "Vô Lượng Nghiệp Hỏa", hai là một loại Băng Biều Trùng "Nãi Cùng Thần Băng", cả hai loại sức mạnh tà ác này đều có thể nghiền nát linh hồn của người thường.

Trong truyền thuyết Tây Tạng cổ đại, không có danh xưng Ma Quốc mà gọi là Phương Bắc Yêu Ma.

Thấy cái chết của Peter ngay trước mắt, Trương Thụy Đồng bỗng nói: "Đừng có đứng ngây ra đó!" Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm vào xác thạch anh, trợn tròn mắt.

Bên tai nghe thấy tiếng vo ve kịch liệt.

"Có Băng Biều Trùng, mấy con vừa rồi chỉ là tiên phong thôi, đại bộ đội ở phía sau!" Miệng của Thạch Anh Quỷ Mẫu bỗng mở rộng hơn, một mảng trắng bạc từ bên trong bay ra.

Giống như một phiến tinh thể băng khổng lồ lơ lửng trong không trung.

Sơ Nhất lấy ra rượu mạnh: "Thử dùng lửa đốt chết chúng!" Ông ta bật bật lửa rồi phun một ngụm rượu mạnh nồng độ cao vào.

Lập tức một đoàn lửa bùng lên.

"Đừng dùng lửa!!" Trương Thụy Đồng quay đầu lại lập tức hất văng cái bật lửa đi.

"?" Sơ Nhất hoàn toàn không phản ứng kịp.

Đôi mắt trợn trừng nhìn về phía sau.

Chỉ thấy những con Băng Biều Trùng tiếp xúc với lửa trong nháy mắt chuyển từ trắng bạc sang màu xanh u ám.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn thấy cảnh đó lập tức giật bắn mình: "Chết tiệt, Hỏa Biều Trùng sao?" Mấy người nhìn mà sởn gai ốc, gân xanh trên trán giật liên hồi.

Những con sâu băng trên mặt đất cũng trong chốc lát biến thành Hỏa Biều Trùng.

Một lượng lớn ánh sáng xanh u ám bao vây xung quanh.

"Xong đời rồi, 'Vô Lượng Nghiệp Hỏa' và 'Nãi Cùng Thần Băng' đều tụ tập đủ cả rồi..." Minh Thúc hiện tại hối hận đến xanh cả ruột.

Trương Thụy Đồng nói: "Dù là loại nào cũng như nhau cả thôi, loại biến từ Băng Biều Trùng thành Hỏa Biều Trùng này không sợ lửa đâu!" Không chỉ không sợ lửa, đồng thời chúng cũng không sợ nước.

Thứ này mang lại cảm giác gần như vô địch.

Trương Thụy Đồng bảo Hồ Ba Nhất và Bàn Tử đào một đường hầm ở phía bên kia.

"Quay lại mặt đất chỉ tổ phí công vô ích, ta hiện tại phải đào thông tới di chỉ Ma Quốc!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào la bàn ma lực, kim chỉ đang chỉ về hướng Bắc.

Ma Quốc được gọi là Phương Bắc Yêu Ma, di chỉ ở phương Bắc quả nhiên đúng như tưởng tượng.

Bàn Tử nhổ hai ngụm nước bọt, xoa nước gừng lên: "Chống đỡ lấy, lão Hồ, cuối cùng hai chúng ta phải gánh vác tất cả!" Hồ Ba Nhất: "..." "Bớt nói nhảm đi, mau đào!" Hồ Ba Nhất trực tiếp ra tay đào, nếu còn nói nữa thì tất cả mọi người đều phải nằm lại đây vĩnh viễn.

"Không đúng, chúng không phải vô địch, dù có lợi hại đến đâu thì rốt cuộc vẫn là sâu bọ, sợ thuốc nổ!" Trương Hải Viêm nhìn chằm chằm đám sâu đó, cảm thấy chúng cũng chẳng phải thi trùng, máu Kỳ Lân chưa chắc đã trực tiếp đối phó nổi.

Trong khoảnh khắc, hơi thở của "Vô Lượng Nghiệp Hỏa" lan tỏa khắp các góc trong tháp.

Mũi ngửi thấy toàn mùi lửa cháy khét.

Nhưng cơ thể lại cảm nhận được cái lạnh thấu xương, mấy người xung quanh suýt chút nữa thì bị lạnh đến nghẹt thở.

Trong không gian đen tối, chúng mang theo những tia sáng xanh âm u rồi chuẩn bị tản ra.

Trong lúc nguy cấp, một lượng tuyết lớn từ lỗ thủng đỉnh tháp trút xuống.

"Đào thông rồi, phía sau có tình hình!" Bàn Tử bỗng hô lớn: "Ở đây thực sự có thông đạo!" Nguyên bản tưởng rằng phải đào suốt dọc đường, không ngờ chưa đào được bao lâu, chỉ cần đào xuyên lớp băng là tìm thấy thông đạo.

Lối vào này từ mấy nghìn năm trước đã bị đổ đầy nước và đóng băng cùng với sông băng.

Nếu không đào ra, mọi người đều chỉ coi đó là một phần của sông băng.

Lập tức xung quanh một đám Hỏa Biều Trùng mang theo lửa xanh "Vô Lượng Nghiệp Hỏa", phía bên kia là Băng Biều Trùng tỏa ra ánh sáng trắng bạc chia làm hai đường bao vây.

Những con sâu này hội tụ lại một chỗ đều biến thành Hỏa Biều Trùng.

Sau đó có lẽ lửa tắt, Hỏa Biều lại biến thành Băng Biều.

Không bao lâu sau, Hỏa Biều Trùng lại xuất hiện lần nữa.

Những con sâu này lúc băng lúc hỏa, là loại lửa và băng không theo lẽ thường.

Bất kỳ loại nào chạm vào cũng có thể thiêu người thành tro bụi.

Lửa tầm thường không cách nào đối phó.

Trương Thụy Đồng lấy kíp nổ từ trong túi ra đưa cho Trương Hải Viêm: "Châm lửa xong ném ra ngoài." Trương Hải Viêm lập tức làm theo, nhìn chằm chằm về phía đàn Hỏa Biều Trùng.

Trương Thụy Đồng cầm súng, nhìn chằm chằm vào kíp nổ đã được châm và ném ra.

Chương 338

Đám sâu đó rất thông minh, thấy vậy lập tức biết đường né tránh.

Trương Thụy Đồng bắn một phát đạn đẩy kíp nổ về phía đám sâu vừa mới hóa thành Nãi Cùng Thần Băng.

Một tiếng nổ vang lên, lập tức một đám sâu bị nổ chết.

"Đi!" Đúng lúc này, Trương Hải Viêm bỗng trợn tròn mắt hét lên: "Trương gia, mau tránh ra!" Một đám Nãi Cùng Thần Băng lao về phía xung quanh.

Đám sâu này rất thù dai, biết vừa rồi vì phát súng của Trương Thụy Đồng mà khiến đồng loại chết hàng loạt.

Trương Thụy Đồng bị đám sâu bao vây, trong lòng bỗng chốc như có hàng ngàn con lạc đà cỏ chạy qua.

Bị nhắm vào rồi, trong lúc cấp bách liền phóng ra Xi Vưu Ma Ảnh.

Lập tức đám Nãi Cùng Thần Băng xung quanh khựng lại tại chỗ.

Một mảng lớn Băng Biểu Trùng bị chấn chết tại chỗ, những con khác sợ hãi biến ngay thành Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

"Đi!" Trong khi Trương Hải Viêm còn chưa kịp phản ứng, Trương Thụy Đồng đã lôi anh đi.

"Vừa rồi đó là..." Trong nháy mắt vừa rồi, Trương Hải Viêm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Thông đạo phía sau được dựng bằng những súc gỗ tròn màu đen.

Gỗ nghìn năm không mục, thông đạo phía sau bị Trương Thụy Đồng ném cho mấy cái kíp nổ đánh sập tháp trực tiếp.

Mọi người tụ lại một chỗ, Trương Thụy Đồng nói: “Loại sâu đó không sợ thủy hỏa, nhưng bản thân chúng vẫn là sâu bọ, thân thể rất yếu ớt.” Điều này ta vừa mới phát hiện ra.

Đúng lúc này, lớp gỗ trên đầu bỗng bị đào ra.

Một bóng dáng mập mạp bò xuống từ bên trên.

“Tuyết Di Lặc?” Bàn Tử kinh hô một tiếng rồi nói: “Thứ đó sao lại ở đây?” “Phía trên thông với tầng thứ tám.” Con Tuyết Di Lặc đó sau khi tiêu hóa xong xác sói đã bám theo sau, tìm thấy mười chín xác băng ở tầng thứ tám của Cửu Tầng Yêu Tháp.

“Đường ta đi là thông đạo do Tuyết Di Lặc đào!” “Vậy nó đào từ đâu vào?” Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau.

Cả hai đồng thanh: “Cửu Tầng Yêu Tháp!” Lời vừa dứt liền cảm thấy sởn gai ốc.

“Thông đạo phía sau toàn là loại sâu đó!” Một mồi lửa đốt tới, Băng Biều Trùng chỉ biến thành Hỏa Biều Trùng đáng sợ hơn.

Trương Thụy Đồng nhìn vào xác Độc Nhãn Lang Vương rồi nói với Sơ Nhất: “Tiên phòng đừng dùng lửa đốt đám Băng Biều Trùng đó!” Sơ Nhất có tuyệt kỹ phun lửa từ miệng, chắc hẳn tổ tiên có người học trò ảo thuật truyền thống Tây Vực.

Trong lúc đó ông ta lại hớp một ngụm rượu trắng, Bàn Tử đưa cái bật lửa tới.

Lửa lớn phun ra, lập tức lũ sâu kêu vo ve biến hết thành Hỏa Biều Trùng.

Tất cả Hỏa Biều Trùng đều bị thu hút về phía đó.

Trương Thụy Đồng tóm lấy Độc Nhãn Lang Vương, bôi máu lên mặt.

Hỏa Biều Trùng liền bay lướt qua bên cạnh.

"Bôi máu sói lên mặt có tác dụng đấy." Máu sói có thể che đậy mùi vị của bản thân.

Trong khi tất cả đều cố gắng tránh né Hỏa Biều Trùng, mấy người họ đều lao vào xác con sói yêu độc nhãn.

Máu sói bôi khắp người, mùi tanh nồng nặc hoàn toàn che lấp mùi người.

Hỏa Biều Trùng bỗng mất đi mục tiêu, không ngừng bay trên đầu mọi người.

"Ở đây có một đạo động!" Trương Hải Viêm là người đầu tiên tìm thấy một đạo động bị che lấp dưới đáy tầng thấp nhất của yêu tháp.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Trương gia, theo kinh nghiệm của ngài, dưới này sẽ thông tới đâu?" Trương Thụy Đồng nhìn xuống đạo động bên dưới.

Phía dưới đào rất rộng, không phải một hai người có thể làm được.

Chắc là sau khi Ma Quốc diệt vong, người của Luân Hồi Tông đã đào xuống dưới.

"Sâu trong băng xuyên, thông tới Ác La Hải Thành – chủ thành của Ma Quốc." Côn Luân Thần Cung trong truyền thuyết nằm trong Ác La Hải Thành.

"Lẽ nào Ác La Hải Thành trong truyền thuyết thực sự tồn tại?" Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn hoài nghi về điều này, những người khác cũng vậy.

"Tất nhiên rồi, lúc nãy có để ý đôi mắt của xác nữ thạch anh không?" Trong đầu Tuyết Lỵ Dương lập tức hiện lên diện mạo của

xác nữ thạch anh.

Có lẽ vì đều là phụ nữ nên cô quan sát rất kỹ.

Những chi tiết trên khối thạch anh đó đều giống hệt như người thật.

"Đôi mắt của Quỷ Mẫu có sức mạnh tương tự như Mộc Trần Châu, có thể phóng chiếu sức mạnh của không gian hư số vào thực tế.

Ác La Hải Thành chính là thành phố trong mắt Quỷ Mẫu!" Điều Trương Thụy Đồng nói là một loại sức mạnh mà nhiều người khó có thể tưởng tượng được.

Nhưng không gian hư số thực sự tồn tại, đôi mắt của Quỷ Mẫu kết nối với thế giới đó.

Minh Thúc trong lòng vẫn thương nhớ xác nữ thạch anh kia.

Chỉ tiếc là đường lui khó quay lại, nếu không ông ta đã mang xác thạch anh đó đi rồi.

Đi tới đây, mọi người cũng hiểu rằng Minh Thúc có lẽ không hoàn toàn chỉ vì xác nữ thạch anh mà tới.

Chương 339

"Ác La Hải Thành" còn có tên là "Úy Phố Tráng Lực Thập Hạng Thành", cùng với "Cửa Tai Nạn", đều chỉ tồn tại trong các truyền thuyết viễn cổ vùng Côn Luân, chưa từng được ghi vào sử sách, chỉ truyền rằng ẩn sâu trong lòng núi Côn Luân.

Hồ Ba Nhất nghi hoặc nói: "Trước đó quẻ tượng của Trương gia có nhắc 'Chung tắc hữu thủy, ngộ thủy đắc trung đạo' (Cuối ắt có bắt đầu, gặp nước thấy đường giữa)." Trương Thụy Đồng nói: "Ta đang nhắc nhở, Ác La Hải Thành thực ra nằm dưới nước." Không chỉ vậy, đồng thời ông cũng hiểu rõ về Cửa Tai Nạn.

Những người Minh Thúc mang theo giờ chỉ còn lại ông ta và A Hương.

Trương Thụy Đồng nói: "Trước tiên tìm chỗ nghỉ ngơi một đoạn, đợi đến ngày mai ta lại tiếp tục xuất phát." Tiếp tục đi về phía trước, quả nhiên họ gặp phải dòng sông dưới lòng đất.

Con sông này dường như không có điểm dừng, đi dọc theo hướng dòng nước, họ phát hiện một cái hang dưới vách đá dựng đứng đầy thạch anh.

Phía trước có dấu vết đục đẽo của con người.

Bên trong tồn tại một lượng lớn thạch anh, uốn khúc sâu thẳm không nhìn rõ bên trong sâu bao nhiêu.

Hồ Ba Nhất đề nghị anh và Bàn Tử đi kiểm tra trước một lượt.

Trương Thụy Đồng cảm thấy không cần phiền phức như vậy: "Phía trước không có nguy hiểm lớn, có thể yên tâm mà đi." Tình hình ở đây mặc dù có nhiều chỗ khác với những gì ta biết ở kiếp trước,

nhưng ít nhất lộ trình vẫn giống nhau.

Ta dẫn những người khác đi vào.

Ánh đèn pin soi rọi bên trong.

Trong hang đâu đâu cũng là những đài đá cổ cũ, trong góc chất đống những chiếc đầu lâu bò trắng hếu.

Trên một tảng đá đặt một pho tượng hình người cao hơn một trượng.

"Ở đây hình như là Hắc Hổ Huyền Đàn!" Sơ Nhất nhìn chằm chằm vào chỗ đó, luôn cảm thấy đã từng nghe ai đó nhắc về nơi này.

Minh Thúc bảo A Hương lên phía trước nhìn thử một cái.

Sau khi A Hương xác nhận không có vấn đề gì, Minh Thúc mới dám tiếp tục đi tới.

Bốn phía vách hang thạch anh có rất nhiều lỗ nhỏ, giống như những lỗ hổng của tổ ong.

Để phòng tránh những nguy hiểm không rõ tên, cần phải có người canh gác ban đêm.

Sau khi mọi người đốt lửa trại, thấy Minh Thúc ngồi bên cạnh chìm sâu vào suy tư.

Đột nhiên ông ta nhìn chằm chằm vào đám thực vật phía trước rồi đứng bật dậy.

"Trương gia, nhìn phía trước xem, có phải có rắn không?" Nghe thấy có rắn, Trương Thụy Đồng cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Bên cạnh Hồ Ba Nhất cầm xẻng quân dụng đi tới.

Trương Thụy Đồng bảo anh gạt một tảng đá phía trước ra.

Khi tảng đá rơi xuống, một bông hoa rực rỡ xuất hiện trước mắt.

Bông hoa to bằng cái bát lớn.

Con rắn mà Minh Thúc thấy cũng không phải rắn thật.

Tiếp tục đi về phía trước, A Hương bỗng kinh hô một tiếng.

Tuyết Lỵ Dương lập tức hỏi ngay: "Làm sao vậy, có phải lại thấy gì rồi không?" A Hương lắc đầu.

"Phía sau có người đang nhìn chằm chằm vào em, toàn thân đầy máu!!" Cô bé suýt chút nữa thì sợ đến phát khóc.

Đôi mắt của A Hương rất đặc biệt, những thứ tà túy đó gần như không thể thoát khỏi mắt cô bé.

Vạch bụi cỏ ra, bên dưới thực sự nằm một cái xác nam giới.

A Hương lập tức hét lên chói tai.

Đối với A Hương, Trương Thụy Đồng nhìn sang Trương Hải Viêm: "Dùng chuông đồng làm cho lá gan của cô bé lớn hơn một chút đi." Trương Hải Viêm quái dị hỏi: "Làm vậy có ổn không?" Lúc này mà gan còn nhỏ thì chưa chắc đã sống sót rời khỏi đây được, còn nói gì đến ổn hay không ổn.

Theo gợi ý của A Hương, Minh Thúc vạch bụi cỏ ra.

Bên dưới có một quả màu đỏ tươi.

Một quả mọc trên một xác băng.

Nhìn chằm chằm vào xác cổ bên dưới, bốn chữ 'Sinh Nhân Chi Quả' (Quả người sống) hiện lên trong đầu.

Loại quả này trong truyền thuyết là thứ có thể khiến một người đang sống sờ sờ biến thành một cái xác sưng phồng.

Minh Thúc nhìn chằm chằm vào con gái nuôi, hồn xiêu phách lạc.

Sau khi lại gần, mắt A Hương bỗng bắt đầu chảy máu, một lúc

sau thì ngất lịm đi.

Nhìn trạng thái này có vẻ như có thể sợ đến chết bất cứ lúc nào.

Minh Thúc thấy vậy bỗng cảm thán: "Đám người làm và vệ sĩ đều chết cả rồi, xác thạch anh cũng mất, giờ đến cả con gái nuôi cũng..." Minh Thúc có chút lo lắng hỏi: "A Hương sẽ không chết chứ?" Tuyết Lỵ Dương nghe xong liền cau mày: "Vạn vật tương sinh tương khắc, trong vòng năm bước quanh hang rắn độc ắt có cỏ giải độc, loài vật nhỏ màu xanh bên dưới lấy huyết nhị (nhị hoa máu) làm thức ăn, trong cơ thể chúng chắc chắn có thứ giải được độc!" Nhìn trạng thái của A Hương, rõ ràng là do trúng độc mới như vậy.

Thứ có độc chắc chắn là phấn của bông hoa đó.

Tuyết Lỵ Dương sau khi nói xong liền vạch bụi cỏ ra, quả nhiên phát hiện bên dưới có một sinh vật toàn thân phát ra ánh xanh lục như một con chó nhỏ đang bò lổm ngổm.

Đồng thời nó cũng đang ăn nốt những quả thực cuối cùng trên thi thể.

Chương 340

Sinh Nhân Chi Quả sắp bị nó ăn sạch trong một hơi.

Bàn Tử nhìn chằm chằm thứ bên dưới, dùng súng chỉ vào nói: "Quái vật gì đây, nhìn kinh tởm quá?" Hồ Ba Nhất kỳ quái nhìn chằm chằm, ngăn Bàn Tử không cho ra tay.

"Con vật nhỏ này trông hơi lạ, để xem nó là thứ gì đã!" Hai người tiếp tục tìm tòi.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Rùa đấy!" "Rùa sao?" Bàn Tử nhìn chằm chằm vào 'con chó nhỏ lông xanh' trông vừa đần vừa ngốc kia, phía trước phía sau đều bị chặn lại.

Trên mặt là một cái miệng lớn, cứ đóng mở liên tục tỏa ra mùi hôi thối.

"Sinh Nhân Chi Quả" tuy tên là người sống nhưng thực tế lại là tinh hoa của người chết.

Trong đó bao hàm một lượng lớn tinh hoa người chết.

Con thú nhỏ này toàn thân đầy thịt, trừ việc không có mai rùa ra thì đúng là giống hệt như vậy.

"Không đúng, nếu là rùa thì mai rùa đâu?" Cơ thể sinh vật nhỏ này hiện trạng thái đen xanh hôi thối, trên người chắc chắn có độc.

Bàn Tử trở tay dùng xẻng đập thẳng xuống.

Một xẻng đập ngất nó, sau đó nhét một cái móng lừa đen vào miệng nó.

Con vật giống chó nhỏ này chưa từng nếm thử vị móng lừa đen.

Sau khi cắn xuống liền không ngừng lắc đầu phun móng lừa ra.

Bàn Tử nhân cơ hội ấn chặt nó lại, trực tiếp trói nghiến.

"Thứ này thực sự là rùa sao?" Bàn Tử xách nó lên.

Nhìn thế nào cũng thấy giống một con chó.

Tuy nhiên không ai nói rùa thoát xác rồi thì không thể sống.

"Nếu là rùa thì cái mai nằm ở đâu?" Trương Thụy Đồng thuận tay chỉ về phía trước: "Trong đám hoa đằng kia có thể tìm thấy!" Bàn Tử bán tín bán nghi đi tới, quả nhiên không lâu sau, trên một đài đá kỳ lạ anh thấy một cái mai rùa nền đỏ văn đen.

Phía dưới giống như đang đè lên một cỗ quan tài gỗ hồng, thực tế đó chính là dáng vẻ hoàn chỉnh của mai rùa.

Hồ Ba Nhất kinh ngạc nói: "Truyền thuyết 'Phượng Lân Long Quy' là tứ linh thú, trong đó rùa chỉ những con rùa già nghìn năm có màu sắc trên mai biến thành đỏ thẫm." Cũng đúng, nếu con rùa này chưa chết thì giờ đây ít nhiều cũng là một linh vật điềm lành.

"Chậc, thứ này là rùa cương thi!" Bàn Tử nhìn thứ kinh tởm đó, thà tin nó là chó cương thi còn hơn.

Anh cầm dao định cắt máu.

Minh Thúc định xông tới nhưng bị Bàn Tử đẩy ra.

"Đừng động vào, để tôi." Bàn Tử cắt một miếng từ mai rùa nghìn năm.

Sau đó bôi lên những chỗ bị dính máu trên người.

Gần như tất cả những chỗ có thể đều được bôi một lượt.

"Tốt nhất nên bôi hết đi, loại huyết nhị đó có khả năng đã để lại hạt giống trên người các vị rồi." Hồ Ba Nhất vừa nói xong, Minh Thúc càng thêm căng thẳng.

Những người mang theo giờ chỉ còn lại A Hương.

Con gái nuôi được bồi dưỡng từ nhỏ có thể giúp nhìn thấy nhiều thứ mà người thường không thấy được.

A Hương dần dần tỉnh lại, nhưng cảnh tượng phía trước lại thu hút ánh nhìn của cô bé.

Phía sau là một khối thạch anh băng sơn hình vuông khổng lồ, chia làm năm tầng.

Mỗi tầng đều có những hình khắc đá đơn giản.

Tầng cao nhất khắc nghi thức giết người độc ác, cảm giác đầu tiên mang lại giống như kỹ thuật dùng dây leo của người Vân Nam năm xưa.

"Lẽ nào Hiến Vương năm xưa đã từng tới đây?" Hiến Vương chắc hẳn đã lấy được Mộc Trần Châu ở đây, lại thấy được một số hiện tượng không thể tin nổi.

Thế nên mới kiên tin rằng Mộc Trần Châu có thể giúp đắc đạo thành tiên.

Khối thạch anh tổng cộng có năm tầng, lần lượt khắc lượng lớn kỹ thuật dây leo cổ xưa chi tiết.

Trương Thụy Đồng không có hứng thú với những thứ này, chỉ nhìn qua tầng thứ nhất rồi không thèm nhìn nữa.

Ta nói: "Nguồn gốc kỹ thuật dây leo vốn ở Tây Tạng, hoặc có lẽ cũng bắt nguồn từ Ma Quốc." Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở, lúc bị Tuyết Di Lặc và Nãi Cùng Thần Băng vây khốn, cô cảm thấy có chút quen mắt.

Con Tuyết Di Lặc đó cực kỳ có khả năng là một loại kỹ thuật dây leo, những con sâu được nuôi trong thi thể.

Chỉ là những con sâu đó quá nhỏ bé nên không nhìn thấy được.

Trong hang động, ngoài thi thể ra chỉ còn lại một cái mai rùa.

Hoặc có thể gọi là Huyền Vũ cự thi.

Tiếp tục xem tầng thứ hai, trên đó là một người phụ nữ che mặt.

Tầng thứ ba là một con cự xà trên đầu có mắt.

Tầng thứ tư có dấu vết bị người ta phá hoại.

Chương 341

"Con rắn có mắt khổng lồ trên đầu chỉ con rắn đen kỳ lạ ở núi Taklamakan và kiến A Hàm." Trương Thụy Đồng nói xong liền nhìn chằm chằm vào những thứ khắc bên dưới.

Đôi hài cốt kỳ đặc đó được giấu dưới đáy Quỷ Động Tinh Tuyệt.

Nhìn hài cốt trên thạch anh, Tuyết Lỵ Dương nói: "Mau nhìn kìa, đại thủy tinh trùng trên dưới, cách sắp xếp tương tự như tòa hắc tháp ở cổ thành Tinh Tuyệt!" Khi Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào thạch anh thạch bi, trong đầu xuất hiện tiếng thông báo của hệ thống. 【Đinh, chỉ cần ký chủ tìm thấy Thần Nhãn Quỷ Mẫu một lần nữa, việc điểm chỉ sẽ lập tức hoàn thành, đồng thời tặng thêm phần thưởng phụ.】 Trước đó đã tìm thấy Quỷ Mẫu, ta hỏi: "Nhiệm vụ chưa hoàn thành là do xác thạch anh Quỷ Mẫu không hoàn chỉnh sao?" 【Xác thạch anh Quỷ Mẫu chỉ là vật chứa cho biểu trùng, thứ thực sự đại diện cho Quỷ Mẫu chính là đôi mắt của bà ta.】 Trong lòng thầm nhủ, Trương Thụy Đồng nói: Ta tin thêm lần nữa!

Chẳng phải cũng biết rằng, Ác La Hải Thành mới là biểu hiện thực sự sức mạnh của Quỷ Mẫu sao.

Đó không phải là một thành phố thực sự, mà là không gian hư số, một không gian không có khái niệm thời gian.

Tuyết Lỵ Dương, Hồ Ba Nhất, Bàn Tử đang nghiêm túc đối chiếu phía trên.

Chỉ là cách sắp xếp phía trên trái ngược với Tinh Tuyệt Quốc, ở đây càng xuống dưới sức mạnh càng mạnh mẽ.

Phía trên có địa vị cao nhất là một đoạn xương rắn khổng lồ.

Hồ Ba Nhất phân tích: "Có lẽ năm xưa tộc Quỷ Động là hậu duệ của Ma Quốc." Nhìn khối thạch anh này, rõ ràng là đang từng bước tiếp cận chân tướng lời nguyền nhãn cầu.

Chỉ có điều 'Ác La Hải Vực' của Ma Quốc e rằng còn hiểm ác hơn cả Tinh Tuyệt.

Sau đó họ lại tìm thấy những thạch anh thạch bi khác ở những nơi khác.

Gần như tất cả đều dùng họa tiết để ghi lại nội dung.

"Một nơi tế lễ, đi dọc theo con sông này xuống mãi, chính là Cửa Tai Nạn trong truyền thuyết Tây Tạng." Trương Thụy Đồng đứng bên bờ sông, liền nghe thấy tiếng động sâu dưới lòng sông.

Mai rùa linh thiêng sắp bị Bàn Tử đào ra trực tiếp.

Con rùa thoát xác đó bị đổ một lượng lớn chất lỏng dễ cháy rồi thiêu thành tro bụi trong một mồi lửa.

Hồ Ba Nhất cẩn thận tìm kiếm một lượt nhưng không phát hiện thứ gì có giá trị.

Tuyết Lỵ Dương đề nghị kiểm tra lại đạn dược và thực phẩm, nghỉ ngơi vài tiếng rồi tiếp tục xuất phát.

"Trương gia, thứ chúng ta muốn tìm đang ở dưới đáy sao?" Trương Hải Viêm cuối cùng không nhịn được mà đưa ra nghi vấn.

Theo cảm giác của anh, không gian hư số trong truyền thuyết và thế giới sau Cánh Cửa Thanh Đồng có những điểm tương đồng.

"Thế giới trong mắt Quỷ Mẫu!" "Bước vào Cửa Thanh Đồng chắc ngươi cũng biết, thế giới có những nơi ta chưa khám phá hết, cũng tồn tại nhiều di tích cổ thần không thể giải thích được!" Trương Hải Viêm lấy vải lau thanh đao trong tay.

“Chỉ cần có lợi cho Trương gia, ta sẽ mang cả Ác La Hải Thành này đi!” Minh Thúc và Bàn Tử ở bên cạnh bắt đầu thảo luận về vấn đề phân chia đồ đạc sau này.

Trương Thụy Đồng trực tiếp phớt lờ cuộc thảo luận của hai người, đứng ở lối vào hầm thạch anh.

Tầm nhìn của Dạ Nhãn cho thấy sứa trong nước ngày càng ít đi.

Một khe nứt khổng lồ trong núi bị một bức tường thạch anh rộng trăm mét chặn lại.

Trên tường đầy rẫy những phù văn và ký hiệu quỷ bí.

“Phía trước chính là Cửa Tai Nạn.” Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, mấy người đang tranh luận phía sau bỗng im bặt.

“Cửa Tai Nạn?” Bàn Tử bước nhanh tới, soi đèn pin vào.

Phát hiện khoảng cách của ánh đèn pin có hạn: “Xem ra phải đi tới mới có thể nhìn rõ hoàn toàn.” Cả nhóm đều mặc thiết bị lặn.

Tuyết Lỵ Dương thử nhiệt độ nước rồi nói: “Chúng ta sẽ lặn thẳng dọc theo dòng sông này, qua Cửa Tai Nạn chắc chắn sẽ là thần điện cung phụng Mộc Trần Châu mà chúng ta tìm kiếm!” Trương Thụy Đồng vừa định xuống nước thì bị Bàn Tử ngăn lại.

“Khả năng bơi lội của tôi tốt, tôi xuống trước thám lộ, mọi người theo sau tôi!” Bàn Tử vừa xuống nước xong lập tức hối hận ngay.

Nước dưới này vô cùng lạnh lẽo, anh run bắn người suýt chút nữa thì bò lại lên bờ.

Đeo kính lặn vào, anh lặn thẳng xuống nước.

Trương Thụy Đồng sau đó cũng xuống nước.

Tốc độ của ta nhanh hơn Bàn Tử nhiều.

Mặc dù ở dưới nước Bàn Tử biến thành một ‘gã béo linh hoạt’ nhưng tốc độ vẫn chậm hơn không ít.

Đi sau Trương Thụy Đồng là Trương Hải Viêm, hai người như cá gặp nước, tốc độ cực nhanh.

Chẳng mấy chốc họ đã bơi xuyên qua đàn cá.

Tiến lại gần rìa bức tường thạch anh, họ nhìn quanh một vòng.

Bàn Tử ngoi lên mặt nước nói: “Phù, dưới này toàn cá là cá, không biết có cá ăn thịt người không nữa!” “Phạm vi bao phủ của tường thạch anh quá rộng, muốn qua đó e là hơi khó.” Dù vậy thì vẫn phải đi thôi.

Đàn cá dưới nước nhanh chóng tự động lập thành ngư trận.

Trong thế giới tự nhiên, đây là một hiện tượng tự nhiên để phòng tránh kẻ săn mồi.

Sau khi đợi một lát, lại có thêm nhiều cá gia nhập vào.

Ngư trận lại biến thành ngư tường.

Cá dưới nước có một lượng lớn cá không vảy râu trắng, toàn thân trắng muốt.

Chương 342

Đàn cá tạo thành một hình loa khổng lồ chắn ở lối vào Cửa Tai Nạn.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Những con cá này tuy không hại người nhưng sẽ làm chúng ta bị lệch hướng, sau khi xuống nước mọi người phải chú ý theo sát!" "Có thứ gì đó tới rồi!" Trương Thụy Đồng nhìn về phía trước: "Đám cá đó là để phòng bị thứ đó chứ không phải chúng ta." Ngay sau đó dưới nước bỗng có một bóng đen khổng lồ lướt qua.

"Dưới đáy nước không lẽ có sinh vật kiểu như cá sấu khổng lồ tiền sử chứ?" Bàn Tử vừa dứt lời liền lặn xuống nước, dưới đó một cái đầu cá sấu khổng lồ đang hướng về phía này.

Anh lập tức ngoi lên mặt nước: "Phụt~" phun ra một ngụm nước.

"Hình như là một con cá sấu lớn!" "Nhìn cho kỹ đi, đó là Ban Văn Giao." Trương Thụy Đồng lập tức đính chính.

Thứ này ở đây không có thiên địch, lực sát thương thậm chí còn mạnh hơn cá sấu khổng lồ, là sinh vật sống theo bầy.

Ban Văn Giao dưới nước khi gặp cá râu trắng liền lao thẳng về phía đàn cá.

Cái đầu tam giác cứng ngắc đâm trực tiếp vào đá phong thực bên cạnh, làm đá phong thực trắng muốt vỡ vụn thành vô số mảnh.

Mấy người đứng bên cạnh xem náo nhiệt, bỗng nhiên nước bắn tung tóe bọt trắng xóa, nó không hề hấn gì, rơi phịch lại xuống hồ.

Cú nhảy vừa rồi không giúp nó bắt được cá râu trắng.

Tuy nhiên nó cũng không có mục tiêu săn mồi cố định.

Ngay cả mấy người họ cũng bị Ban Văn Giao nhắm tới.

Trương Thụy Đồng vươn tay chỉ về phía một phong động phía trước.

Con Ban Văn Giao hung tính bộc phát, như thể có thù với đàn cá vậy, nó hung tợn lao tới, dường như không bắt được con mồi thì thề không bỏ qua.

Nhiều con cá râu trắng bị cắn chết, đá vụn tán loạn trong nước, nó cũng không ăn mà chỉ tiếp tục bắt cá.

Ban Văn Giao ở dưới nước có tốc độ nhanh hơn loài cá, nếu không kịp thời né tránh, không chỉ đàn cá mà cả những người ở đây cũng sẽ gặp họa theo.

Khi không khí trong nước mờ mịt mùi máu, dưới đáy nước bỗng xuất hiện một âm thanh khổng lồ.

Một con cá râu trắng cực đại từ đáy nước bơi ra.

Ban Văn Giao bị đâm cho lộn nhào, nó lật người lao tới cắn con cá râu già.

Con cá đó thể hình lớn hơn Ban Văn Giao rất nhiều.

Tuy nhiên Ban Văn Giao răng nhọn da dày móng lợi, giằng co với con cá râu già và chiếm ưu thế cực lớn về bẩm sinh.

Mọi người bên cạnh xem mà hiểu rõ, hai loại sinh vật này đánh nhau kiểu này chắc cũng chẳng phải ngày một ngày hai.

Dưới nước lập tức trở nên đục ngầu, mọi người lập tức ngoi lên mặt nước.

Trương Thụy Đồng nói: "Đừng quản chúng nữa, ta phải từ dưới đáy nước xuyên qua cửa thạch anh." Cửa này vô cùng khổng lồ, dùng kíp nổ chưa chắc đã phá nổi.

Thậm chí tệ hơn có khả năng sẽ chết bên trong.

Cuộc tranh đấu dưới nước nhanh chóng có thêm những con Ban Văn Giao lớn hơn gia nhập.

Cá râu trắng cũng vậy, đánh con nhỏ thì con lớn ra.

Bàn Tử lau nước trên mặt: "Đợi chúng đánh xong, tôi xuống nước vớt vài con cá về ăn tối." Minh Thúc bàn cách mang hành lý lách qua tường thạch anh.

Dưới đáy nước sâu bao nhiêu hiện tại vẫn chưa nắm rõ.

Tuyết Lỵ Dương quan sát một hồi rồi nói: "Cá ở đây không ăn được, truyền thuyết kể rằng cư dân trong cổ thành đều biến mất trong một đêm, đá lớn biến thành nước...", không chỉ vậy, trong truyền thuyết Tây Tạng cũng có phong tục không ăn cá.

Chắc hẳn có liên quan lớn đến những truyền thuyết này.

Trong làn nước hồ trong suốt, bỗng nhiên có hàng vạn con cá râu trắng xuất hiện.

Quy mô dưới nước ngày càng lớn hơn.

Lúc này trời đã dần tối, hoàng hôn mờ ảo, mọi người xuyên qua tường thạch anh.

Từ dưới đáy lặn xuống.

Sau khi tránh được mấy con Ban Văn Giao khổng lồ dài mười mấy mét, cuối cùng họ cũng tới rìa "Ác La Hải Thành".

Một cổ thành đá phong thực khổng lồ như tổ ong xuất hiện trước mắt.

Tòa cổ thành này ước tính cao ít nhất mười mấy tầng, bao quanh cổ thành cũng toàn là đá phong thực, các lỗ hổng trên đó nhiều không đếm xuể.

Tổng thể ghép lại với nhau trông như một nhãn cầu khổng lồ bằng đá.

"Lẽ nào đây là 'Ác La Hải Thành' trong truyền thuyết?" Mọi người hoàn toàn không có niềm vui khi tới đích, ngược lại còn thấy sởn gai ốc.

Tòa cổ thành này đèn lửa sáng chong nhưng lại chết chóc im lìm.

Cổ thành dưới ánh hoàng hôn có vô số điểm sáng lung linh, ẩn hiện trong làn sương mỏng mang vẻ mông lung kỳ lạ.

Giống như cư dân trong thành đã thắp nến để chuẩn bị đón đêm tối.

Nhưng trong thành lại tĩnh lặng như chết, không cảm nhận được một chút hơi thở sự sống nào.

Chỉ cần nhìn vài lần là toàn thân vã mồ hôi lạnh.

Chương 343

"Trong tòa thành này không có người sống!" Trương Thụy Đồng dựa vào thính lực của mình, không nghe thấy quá nhiều âm thanh từ bên trong.

Mọi thứ dường như bỗng nhiên xảy ra, cả tòa thành không kịp đưa ra bất kỳ phản ứng nào.

Mọi thứ trong thành vẫn giữ nguyên tại khoảnh khắc cư dân Ma Quốc biến mất.

Tuyết Lỵ Dương nhíu chặt mày: "Đã trôi qua mấy nghìn năm rồi, sao có thể vẫn còn đèn sáng chứ?" Tòa tử thành này mang lại cảm giác căn bản là một quỷ thành.

Trong khi mọi người còn đang kinh ngạc, Trương Thụy Đồng bắt đầu chuẩn bị leo lên đỉnh khối đá.

Leo lên đỉnh đá, nhìn vào những ngôi nhà trong cổ thành, không thấy bất kỳ ai tồn tại.

"Thực sự không có người sao!" Minh Thúc vội vàng hỏi A Hương: "Con gái ngoan, giúp cha xem trong thành có quỷ không?" A Hương lắc đầu: "Tòa thành này hoàn toàn trống rỗng, cả người lẫn quỷ đều không thấy!" Phía dưới mặt nước, cá râu trắng và Ban Văn Giao đánh nhau đến mức cả hai bên đều bị thương.

Đôi bên không ai làm gì được ai.

Trương Hải Viêm kỳ quái nói: "Ban Văn Giao và con cá râu kia dường như đều muốn chiếm lĩnh vùng nước này, dưới đó chắc hẳn phải có thứ gì thu hút chúng mới cố bám trụ như vậy chứ?" Thật ra con sông đó bao phủ rất rộng.

Hai loài này hoàn toàn không cần thiết phải tử chiến ở đây.

Những người khác tạm thời cũng không thấy có gì đặc biệt.

Lúc này, Trương Thụy Đồng chuẩn bị tiến vào trong thành.

Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Chúng ta có nên cùng vào cổ thành không?" Hồ Ba Nhất không chút do dự đáp: "Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, muốn biết tình hình thế nào thì cứ vào xem trước đã." A Hương cũng nói trong thành không có thứ bẩn thỉu, những người khác càng không có gì phải lo lắng.

Sau khi tiến vào cổ thành, họ tìm đường đi sâu vào, tòa cổ thành như cái tổ ong khổng lồ nằm sâu dưới đất, bao quanh bởi những bức tường trắng hình dũng đạo.

Quy mô trong thành rất lớn, sau khi vào sâu hơn mới thấy kiến trúc tổ ong càng thêm hùng vĩ.

Bên trong đường xá tứ thông bát đạt, các con phố cũng phân bố theo đường nét của tổ ong.

"Trong thành thực sự không thấy một sinh vật sống nào, đừng nói là người, ngay cả con chuột cũng chẳng thấy!" Bàn Tử nhìn ngó xung quanh.

Bốn phía càng yên tĩnh càng khiến người ta thấy quỷ dị.

Những ngọn đèn đó chỉ là đèn dầu bình thường, nhiên liệu được chế tác từ phân khô của dã thú trộn với mỡ động vật.

Khi cổ quốc Tinh Tuyệt diệt vong thì Ma Quốc đã bị diệt ít nhất một nghìn năm trước rồi.

Trương Thụy Đồng bước vào một gian phòng, trong đó có một số khí vật và da thú trông vẫn còn rất mới.

Thậm chí có một chiếc ly rượu bằng đầu lâu đang mài dở một

nửa.

Ở đây không hề có bụi bặm.

Thời gian trong thành dường như thực sự đã ngưng đọng, không gian và thời gian nơi đây đều bị đóng băng tại giây phút cư dân trong thành biến mất.

Trương Thụy Đồng nói: "Một lát nữa mọi người đừng đi lung tung, thiết kế của thành này hơi giống mê cung đấy." Suốt dọc đường mọi người cũng đã mệt rồi, bèn tìm một chỗ gần đó nghỉ ngơi.

Đợi trời sáng rồi sẽ tiếp tục kiểm tra.

Nếu đây thực sự là quỷ thành thì khi trời sáng tòa thành này có lẽ sẽ biến mất.

"Hay là ta lên tường thành canh gác nhé?" Trương Hải Viêm chỉ về phía đó nói.

Bàn Tử hít hít mũi: "Mùi gì thế này?

Thơm quá vậy?" "Giống như nhà ai đang hầm thịt bò, mùi vị này đúng là thơm nức mũi!" Nghe Bàn Tử nói vậy, những người khác cũng ngửi thấy mùi hương.

Mọi người đang rầu rĩ vì thực phẩm không đủ, lúc này ngửi thấy mùi thịt, đúng lúc đi xem thử thế nào.

Theo mùi hương tìm về nguồn gốc.

Trương Thụy Đồng nói: "Đồ ở đây có chút quỷ dị, tốt nhất đừng chạm lung tung." Hồ Ba Nhất và Bàn Tử bước vào một gian phòng đá, trong nồi đá quả thực có thịt ly ngưu đang được hầm nhừ.

Tiếng nước sôi sùng sục cùng hơi nóng bốc lên, hương thơm tỏa ra ngào ngạt, đúng là món ăn mỹ vị.

"Tính sao đây?

Đang đói bụng mà lại có người hầm sẵn cho ăn thế này.” Chỉ là nhìn thấy cảnh này ai cũng do dự.

Đồ ăn này có khi đã để từ mấy nghìn năm trước rồi.

Vấn đề là, thứ hầm cả nghìn năm này có ăn được không?

Hồ Ba Nhất lập tức nói: “Tôi từng nghe nói có một loại chợ ma, toàn dùng ếch nhái giun đất làm phép che mắt, ăn vào là đau bụng ngay.” Nhìn nồi thịt bò trước mắt, anh lại nói: “Nhìn miếng thịt bò này, không chừng là thịt người đấy.” Lúc này những người khác đã đói đến hoa mắt chóng mặt, đâu còn quản được nhiều như vậy.

Minh Thúc là người đầu tiên xông lên ăn, sau khi ăn xong, mọi người xác nhận đúng là vị thịt bò.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh, trong túi có lương khô thịt bò nên không cần ăn những thứ đó.

Hồ Ba Nhất vừa ăn vừa nói: “Sáng mai khi trời sáng, tôi phải vào sâu trong cổ thành, hay là Minh Thúc và A Hương ở lại đây?” Minh Thúc đang nhai thịt, suýt nữa thì nghẹn không nói được.

Ông ta vội vàng nuốt xuống rồi bảo: “Hồ lão đệ, nói vậy là khách sáo quá rồi, mọi người đều cùng một hội, sao tôi có thể rớt lại được...”, ông ta nói một tràng dài vì sợ mọi người bỏ rơi mình lúc ra về.

Hồ Ba Nhất nói: “Tôi cũng không có ý đó...”, đúng lúc ấy, bên cạnh bỗng vang lên một tiếng trâu rống.

Tiếng rống nghe có phần bi lương.

Chương 344

Mọi người chú ý lắng nghe, âm thanh dường như phát ra từ ngay bên cạnh.

Tuyết Lỵ Dương thấy Trương Thụy Đồng từ đầu đến cuối không ăn thứ đó, liền hỏi: "Có phải ngay từ đầu ngài đã biết gì rồi không?" Trương Thụy Đồng bảo họ cứ đi xem con trâu đó đã rồi mới thảo luận vấn đề này.

Bàn Tử là người đầu tiên cầm đèn pin chạy đi.

Ánh đèn pin soi vào sâu trong gian phòng đá, kết cấu và vật chất ở đây cũng không khác gì chỗ kia, chỉ là có thêm vài cánh cửa đá.

Bên trong không thấy người.

Trên cửa đá có những dấu tay người dính máu nhầy nhụa, dường như có ai đó tay đầy máu đã ấn lên.

Hồ Ba Nhất đưa tay định chạm vào vết máu.

Trương Thụy Đồng nói: "Máu vẫn còn tươi đấy, nếu ngửi kỹ sẽ thấy mùi tanh nồng!" Máu từ nghìn năm trước dù được bảo quản tốt cũng sẽ có mùi hôi thối, nhưng máu ở đây thì không.

Hồ Ba Nhất quệt thử, đúng là máu tươi.

Bàn Tử đẩy cánh cửa bên cạnh ra.

Sau cửa đá, chỉ thấy bốn phía đều là máu tươi, bàn đá và khúc gỗ ở giữa cũng đỏ rực một mảng.

Trên đó đặt ngay ngắn một lượng lớn thịt ly ngưu, bên trong vốn dĩ chắc hẳn đang mổ trâu.

Mấy tấm da trâu đầy máu vẫn còn bốc hơi nóng, trông như vừa

mới được lột ra khỏi mình trâu.

Bàn Tử ngập ngừng: "Thứ ta vừa ăn là thịt này sao?" Những người xung quanh thấy cảnh này lập tức cảm thấy buồn nôn.

Ngước đầu lên, một cái đầu trâu lớn gấp hai ba lần trâu thường đang treo ngược ở phía trên.

Đầu trâu không có da, mắt trợn tròn, máu thịt nhầy nhụa, hai lỗ mũi đang phun ra hơi khí, phân nửa lưỡi trâu thè ra ngoài.

Con trâu này vẫn còn sống.

Nó nhìn về phía họ, phát ra những tiếng khò khè nặng nề.

Trương Thụy Đồng nói: "Cho nó một phát kết liễu đi, ở trong không gian này, chết tự nhiên là điều không thể." Thời gian ở không gian này hoàn toàn đóng băng, con trâu này số cũng nhọ, đúng lúc đang bị mổ dở một nửa thì thời gian dừng lại.

Đối với con trâu này, Bàn Tử bắn một phát súng kết liễu để nó không phải tiếp tục chịu khổ.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Con trâu này chắc hẳn nằm giữa ranh giới sinh tử, nên mới có thể tồn tại trong không gian này đến tận bây giờ!" Có điều trạng thái của nó thà chết đi còn hơn.

Mọi người rời khỏi phạm vi Ác La Hải Thành, tìm chỗ nghỉ ngơi xung quanh một đêm, ngày mai sẽ vào chủ thành thám thính thực hư.

Đêm đó, Tuyết Lỵ Dương lấy tấm da người ra kiểm tra các bí mật trên đó.

Cô mang bản đồ tới trước mặt Trương Thụy Đồng.

"Hình phượng hoàng trên này chắc đại diện cho thần miếu trong Ác La Hải Thành." Trương Thụy Đồng nhìn qua rồi nói: "Mộc Trần Châu còn gọi là Phượng Hoàng Đảm, Phượng Hoàng Thần Cung trên

này chắc hẳn là nơi vốn dùng để cung phụng Mộc Trần Châu.” Nghe Trương Thụy Đồng khẳng định, Tuyết Lỵ Dương xúc động hỏi: “Vậy khi tới được Phượng Hoàng Thần Cung, lời nguyền của tôi cũng sẽ được giải chứ?” Trương Thụy Đồng lắc đầu: “Không đơn giản như vậy, muốn giải lời nguyền phải tìm được đôi mắt của Thủy Tinh Quỷ Mẫu mới hành.” Thậm chí bao gồm cả Ác La Hải Thành này cũng là do đôi mắt đó của Quỷ Mẫu biến hóa ra.

Có thể thấy đôi mắt đóng vai trò quan trọng thế nào trong di tích này.

“Nơi chúng ta đang đứng thuộc về một phần của không gian hư số, người hạ lời nguyền vì không gian hư số, muốn giải lời nguyền cũng phải ở trong không gian hư số.” Cũng chính là không gian hiện tại chúng ta đang ở.

Ngón tay ông chỉ về phía A Hương.

Chỉ thấy cô bé đang kinh hãi nhìn chằm chằm về phía Trương Thụy Đồng.

Tuyết Lỵ Dương cảm thấy kỳ quái, Trương Thụy Đồng trông rõ ràng rất bình thường, tại sao cô bé lại có cái nhìn đó.

Trương Thụy Đồng cười cười nói: “Chắc là vì thứ này.” Nói rồi, ông lấy từ trong túi ra viên Mộc Trần Châu đã được tách rời trước đó.

“Hiện tại ta đã vào được chủ thành Ma Quốc, theo giá trị quan của Ma Quốc, những thứ quan trọng nhất chắc chắn đều nằm sâu dưới lòng đất.” Thế nên, theo ý của ta, ngày mai mục tiêu chính cần tìm kiếm phải là không gian dưới lòng đất.

Vừa mới nghỉ ngơi được một lát, Minh Thúc phát giác trên vai mình ngứa một cách đặc biệt.

Ban đầu tưởng có con sâu nào bò vào, khi cởi áo ra xem, Bàn Tử

ngồi cách đó không xa bỗng đứng bật dậy.

“Chuyện gì thế này?” Vốn dĩ tưởng rằng chỉ khi vào Quỷ Động sa mạc mới bị nhiễm, nhưng không ngờ sau khi vào đây, trên người Minh Thúc cũng xuất hiện họa tiết nhãn cầu của lời nguyền.

Trương Hải Viêm và Sơ Nhất lập tức kiểm tra trên người mình.

“...” Sơ Nhất không bị, những người khác lập tức thấy trên người mình có họa tiết nhãn cầu y hệt.

“Họa tiết này mới chỉ vừa xuất hiện thôi, đợi một thời gian nữa, nó sẽ biến thành hình dạng giống như của tôi.” Bàn Tử cởi áo khoác khoe họa tiết nhãn cầu trên vai cho mọi người xem.

“Xem ra nơi này quả thực là không gian hư số!” Tuyết Lỵ Dương chỉ vào vết xăm trên người Bàn Tử: “Mọi người thấy không, vết xăm trên người tôi cũng bắt đầu đỏ lên rồi!” Theo lý luận thì khoảng cách tới Quỷ Động càng gần thì cái chết càng tới nhanh.

Hiện tại đang ở trong không gian hư số của Quỷ Động.

Máu đỏ trên người sẽ bị thất thoát nhanh hơn.

Minh Thúc lập tức hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Bàn Tử bất đắc dĩ cười cười, kể lại một lượt nguồn gốc của họa tiết nhãn cầu.

Nghe Bàn Tử nói xong, Minh Thúc lập tức ngã quỵ xuống đất.

Già rồi mà nước mắt đầm đìa, suýt chút nữa thì rút dao định cắt phăng miếng da trên vai đi.

Chương 345

"Tôi không trộm được thi thể mà lại biến thành tế phẩm cho cái không gian này sao!" Tuyết Lỵ Dương nói: "Lúc nãy khi tôi chạm vào cái xác thạch anh không hoàn chỉnh đó, mọi người có để ý không, xác đó không hề có mắt!" Tuyết Lỵ Dương vừa nhắc tới điều này, mọi người cũng không quá chắc chắn.

Ta nói: "Truyền thuyết kể rằng đôi mắt của Quỷ Mẫu kết nối với không gian hư số, lúc ở Tinh Tuyệt Quốc, Nữ Vương Tinh Tuyệt cũng có năng lực khiến người ta biến mất vào không trung." Ta cũng phát hiện ra một điểm: "Thực ra, cả Cửa Tai Nạn và thế giới phía sau nó đều mở ra nhờ vào đôi mắt của Quỷ Mẫu." Ánh mắt mọi người lại nhìn về phía hồ nước bên cạnh Ác La Hải Thành.

"Đám Ban Văn Giao và cá râu trắng dưới nước dường như đang tranh giành thứ gì đó?" Tuyết Lỵ Dương nhìn sang, lúc trước cô đã thấy có điểm không đúng.

Bây giờ nhìn lại, e rằng chúng đang tranh đoạt đôi mắt của Quỷ Mẫu.

"Xuống nước xem thử nhé?" Bàn Tử ướm hỏi một câu.

Trương Thụy Đồng gật đầu: "Thần điện nằm dưới nước, Thần Nhãn Quỷ Mẫu vốn dĩ phải được cung phụng trong đó, hiện tại e rằng đang nằm trong bụng con cá già kia rồi." Không khéo lại biến thành nội đan của nó.

Con cá đó cũng nhờ có được đôi mắt Quỷ Mẫu mới có thể lớn đến mức biến thành một con cá yêu nghìn năm như vậy.

"Phải xuống nước lấy được đôi mắt Quỷ Mẫu trước mới có thể tiếp tục tiến vào Phượng Hoàng Thần Cung." Chìa khóa để giải lời

nguyền ngoài Mộc Trần Châu ra, đồng thời còn cần đôi mắt mà Quỷ Mẫu – người kế thừa sức mạnh Xà Thần – để lại.

Hoặc có thể nói, mỗi đời Quỷ Mẫu đều kế thừa sức mạnh đôi mắt này, nhưng chỉ có đôi mắt kế thừa từ Quỷ Mẫu đời đầu mới là hoàn chỉnh nhất.

Mọi người xuống nước, tiến về vị trí đàn cá tập trung đông nhất.

Sâu dưới nước là một phong động khổng lồ, bên trong đúng như Trương Thụy Đồng đã nói, trông giống như một ngôi thần điện.

Lối vào đi vào mang lại cảm giác giống như đại sảnh của một cổ thành, trên đỉnh bị thủng một lỗ lớn, bên trong chứa đầy nước.

Khi mọi người xuống tới đáy, thấy vài con Ban Văn Giao đang vây khốn con cá râu già nghìn năm dài mười mấy mét kia.

Đám cá này coi thần điện là tổ của mình, có thể tồn tại lâu như vậy đa phần cũng là nhờ vào một loại sức mạnh vô danh bên trong.

Máu cá xung quanh nhuộm đỏ cả một vùng hồ nước.

Trong làn nước hồ Tiên Hồng, sức sống của con cá già kia dường như cực kỳ ngoan cường.

Sau khi bị đám Ban Văn Giao cắn xé tạo ra vô số vết thương, nó vẫn có thể đào thoát với tốc độ cực nhanh.

Quan sát trạng thái của con cá già, Trương Thụy Đồng ra hiệu cho mọi người.

Con cá trắng râu dài này có lẽ đã nuốt nhầm nhãn cầu thủy tinh của Quỷ Mẫu từ nhiều năm trước.

Đôi mắt vốn đã hóa thành thủy tinh kia có hoa văn cực kỳ giống với Mộc Trần Châu.

Bên dưới thần điện, dưới sự va chạm của đám Ban Văn Giao đen

trắng, các vết nứt bắt đầu xuất hiện.

Ngay sau đó, áp lực khi mọi người lặn xuống bỗng nhiên tăng mạnh.

Một khối cự thạch hình nhãn cầu từ bên trên rơi xuống.

Trên thần điện vốn có một khối cự thạch nhãn cầu khổng lồ, tương ứng với bình đài đặt nhãn cầu Quỷ Mẫu.

Khối thiên quân thạch nhãn khổng lồ rơi xuống, đập trúng ngay một con Ban Văn Giao.

Tuyết Lỵ Dương và A Hương nhờ có con Ban Văn Giao chắn phía trước nên mới may mắn thoát được một kiếp.

Khi quay đầu lại, họ thấy con Ban Văn Giao đã bị đập nát bét.

Vết nứt bên dưới càng lúc càng rộng, mọi người cảm thấy trời xoay đất chuyển.

Con cá trắng râu dài bị hút vào trước, đám Ban Văn Giao lập tức đuổi theo.

Trương Thụy Đồng thấy vậy cũng nhanh chóng lao tới.

Hắn chống lại vòng xoáy, nhưng lại bị một trận bạch quang chiếu tới làm cho hoa mắt chóng mặt.

Cả người bị hút xuống dưới, trong nháy mắt như xuất hiện những ảo giác kỳ quái.

Khi tỉnh lại, mọi người đã rơi vào một mặt hồ hoàn toàn khác.

Nham thạch ở đây đều mang theo huỳnh quang nhạt.

Trên đỉnh đầu có hàng trăm cột nước lớn nhỏ khác nhau, xuyên qua hang động trên đỉnh quán thẳng vào trong hồ.

Mặt hồ này và mặt hồ phía trên gần như đối xứng nhau.

Hồ Ba Nhất nỗ lực bò lên, phát hiện trên thân bị vật nặng đè lên, đẩy ra mới thấy đó là Bàn Tử.

"Những người khác đâu?" Hai người vừa mới bò dậy, Trương Thụy Đồng bỗng nhiên từ trên cao nhảy xuống.

"Họ ở phía trước!" Lúc nãy khi nhảy xuống quá sớm, họ đã bị dòng nước đánh tản ra.

Con cá trắng râu dài kia cũng không biết đã đi đâu, nhưng nơi này không quá lớn, nó lại mang trọng thương nên chắc chắn không chạy được xa.

Nhìn sang bên cạnh, một đám phù du khổng lồ như những con chuồn chuồn lớn đang bay lượn, toàn thân tỏa ra huỳnh quang từ trên đỉnh đầu bay xuống.

Đám phù du này dài tới hơn sáu thốn, trông giống như những u linh trắng.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử mơ mơ màng màng đi theo Trương Thụy Đồng.

Khi định thần lại, họ đã đi qua một sườn dốc dài.

Hai người dẫm phải chỗ trơn trượt liền lăn thẳng xuống dưới.

Chương 346

Trương Thụy Đồng sải bước nhanh đuổi theo.

Hai người bên dưới lăn thẳng lên một chiếc đệm lớn xốp mềm.

Cảm giác khi chạm tay vào như một khối thịt khổng lồ, Trương Thụy Đồng đáp xuống nhìn kỹ, đó căn bản không phải thịt, mà là một cây nấm Đế Vương cao bằng tòa nhà mười tầng.

Trong không gian khổng lồ bên dưới, ven mặt nước có vô số phù du lớn đang bay lượn.

Sinh mệnh của chúng rất ngắn ngủi, sau khi mọc cánh từ ấu trùng dưới nước, chúng chỉ có thể bay trên không trung vài phút.

Lúc đó, chúng sẽ tán ra một loại phấn huỳnh quang đặc biệt.

Sau khi chết, chúng tiếp tục phát sáng trong không gian ngầm.

"Lại có cây nấm lớn thế này sao?" Bàn Tử hỏi một câu, Hồ Ba Nhất đáp: "Những năm trước tôi ở Hưng An Lĩnh từng thấy người trong núi gọi là nấm hoàng đế, nhưng chưa bao giờ thấy cái nào lớn như vậy." Hai người từ trên đỉnh leo xuống.

Trương Thụy Đồng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Hồ Ba Nhất nói: "Lúc nãy khi rơi xuống, khối cự thạch nhãn cầu nặng ngàn quân kia dường như cũng rơi xuống theo, tôi lo lắng sẽ có người gặp bất trắc!" Bàn Tử bò dậy từ mặt đất, nói: "Tôi thấy những người khác chắc không sao đâu, tôi chỉ sợ con cá kia bị đập chết dí ở góc nào đó thôi." Nếu thật sự như vậy, việc tìm con cá trong thời gian ngắn sẽ rất khó khăn.

"Thời gian không còn nhiều nữa!" Trương Thụy Đồng bỗng nhiên lên tiếng. 【 Đinh, sau khi tiến vào tọa thần điện này, quá trình hiến tế

đã bắt đầu đếm ngược, một lát nữa tất cả sẽ bị hiến tế làm tế phẩm! 】 Hắn không hề nói quá lời.

Nếu không tìm thấy nhãn cầu trong bụng con cá già, tất cả những người nhiễm phải lời nguyền ở đây đều sẽ phải chết.

Bàn Tử chửi thề: "Kẻ nào đặt thành Ác La Hải ở trên này thật là thất đức, khiến cả thành gần như đều bị nguyền rủa, cứ đà này tất cả chúng ta đều không sống nổi." Trương Thụy Đồng vỗ vỗ vai Bàn Tử.

Hắn cũng đã âm thầm kiểm tra.

Trên vai Bàn Tử không có dấu hiệu đó, hắn có lẽ là người duy nhất tránh được lời nguyền.

Hồ Ba Nhất chỉ tay xuống tầng hồ thứ hai bên dưới, bỗng nhiên hét lên: "Nhìn kìa, người đang bơi ở đằng kia có phải Minh Thúc không?" "Đúng thật!" Bàn Tử nhìn kỹ, "Lão già này mạng lớn thật!" "Những người khác đâu?" "Họ đều ở phía trước." Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, phía trước bỗng xuất hiện một đạo quang mang.

Có người đã bắn pháo tín hiệu.

Có lẽ là Tuyết Lỵ Dương, trong số họ chỉ có cô ấy là mang theo pháo tín hiệu.

Minh Thúc kích động, sau khi bò lên bờ không biết đã giẫm phải thứ gì mà ngã nhào một cái.

Ngay khi lão ngồi bệt xuống đất, mặt đất dưới mông bỗng nhiên bắt đầu nhu động chậm chạp.

Một vật thể khổng lồ đột ngột xuất hiện.

Đó là một thứ có lớp vỏ đen, từng lớp từng lớp một, thân hình to lớn khiến tim mọi người hẫng đi một nhịp.

Kích thước khổng lồ thế kia, chính là một con đại ngô công!

Con ngô công đó vươn người dậy, đôi mắt nhìn chằm chằm xung quanh như đang tìm kẻ vừa đánh thức nó.

Minh Thúc ngồi bệt trên đất, cả người không dám cử động, miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Thấy Hồ Ba Nhất và Bàn Tử tới, lão vội gọi: "Mấy cậu thanh niên, mau cứu tôi một tay, tôi không thấy con gái mình đâu nữa." Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh quan sát xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì.

Sau đó hắn đặt tay xuống mặt đất, phía sau con đại ngô công bỗng truyền tới một tiếng huýt gió.

Thấy không ai đưa tay ra cứu, Minh Thúc thở dài: "Đám trẻ bây giờ thật chẳng biết tôn lão ái ấu gì cả..." Bàn Tử hất hàm: "Lão nhìn ra phía sau đi rồi hãy bàn chuyện tôn lão ái ấu với tôi." Muốn tôn lão ái ấu thì trước tiên phải còn mạng đã.

Minh Thúc cảm nhận được phía sau có một mùi hôi thối kỳ lạ đang tỏa ra.

Lão chậm chạp quay đầu lại, lập tức há hốc mồm nhìn trân trân, không dám nhúc nhích.

Ngay sau đó lão bật dậy chạy thục mạng về phía họ.

"Mẹ kiếp, hại chết tôi rồi!" Trương Thụy Đồng đưa tay ra hiệu bảo lão đừng kích động.

"Trong không gian này, đám sinh vật này chỉ là tầng thấp nhất của chuỗi thức ăn thôi!" "Hả?" Bàn Tử ngoáy tai, cứ ngỡ mình nghe nhầm.

Con sâu to xác như thế mà lại là tầng thấp nhất?

"Tầng thấp nhất của chuỗi thức ăn?

Vậy ta là cái gì?" Nếu mấy người họ không có súng trong tay, có lẽ chẳng sống nổi một ngày ở đây.

Minh Thúc bỗng nhiên kinh hãi tới mức đau khổ, nhưng ngay sau đó trên mặt lại bắt đầu lộ ra nụ cười.

Nụ cười vô cùng quái dị, Bàn Tử thấy lão cười không ngừng, nhưng trong ánh mắt lại đầy vẻ kinh hoàng.

"Chuyện gì thế này?" "Tôi cũng không biết... phụt... cứ cười mãi thôi... phụt phụt..." Thấy Minh Thúc cười quái đản, Bàn Tử suýt chút nữa cũng không nhịn được cười.

Trương Thụy Đồng nhìn qua một cái rồi nói: "Phấn nấm có độc, tốt nhất hãy kiểm tra xem trên người có dính phải bột phấn không." Lúc nãy khi đi xuống, hắn đã cố gắng hết sức không chạm vào cây nấm Đế Vương đó.

Chương 347

Mặt Minh Thúc co giật điên cuồng, cứ cười tiếp thế này có lẽ cả khuôn mặt sẽ bị liệt mất.

Nhìn những con côn trùng khổng lồ kia, Trương Thụy Đồng nói: "Vừa đi vừa nói, đám nấm phía sau có điểm không đúng!" Chỉ thấy đám nấm phía sau bỗng nhiên bắt đầu rung động không ngừng, một lượng lớn độc phấn bay tứ tung.

Nếu trúng độc, tình cảnh có lẽ sẽ giống như Minh Thúc, cười đến mức mặt mũi co rúm.

Đúng lúc này, từ trong bụi nấm xung quanh bỗng chui ra mấy cái đầu.

Trương Thụy Đồng bỗng nhiên phát ra tiếng huýt lạ.

Tiếng huýt át cả tiếng cười, hàng trăm con vật giống như cáo nhỏ gọi là "Địa Quan Âm" bỗng nhiên theo mệnh lệnh của Trương Thụy Đồng lao về phía đám sâu khổng lồ kia.

"Nhìn giống Tuyết Nghiêu, ngoại hiệu là 'Địa Quan Âm', bộ lông rất quý giá, có giá trị cực cao." Ở những nơi khác không thể thấy bộ lông Địa Quan Âm nào tốt như trước mắt.

Toàn thân trắng như tuyết, chất lượng lông cực kỳ hảo hạng.

Đám Địa Quan Âm nhe răng lao về phía đám sâu lớn.

Chúng há miệng phun khí vào các kẽ hở lớp vỏ của đám sâu, chỉ một lát sau đám sâu đã ngứa ngáy không chịu nổi.

Chúng bị Địa Quan Âm trực tiếp xé toạc lớp vỏ cứng, lớp thịt mềm bên trong lộ ra và bị ăn sạch trong chốc lát.

Bàn Tử nhìn xong nuốt nước miếng một cái.

Mấy con Địa Quan Âm sau khi giết chết đại ngô công, lại có thêm nhiều con khác xuất hiện, chúng xẻ thịt ngô công, đào ra lớp thịt tinh anh bên trong.

Mấy con ăn no thì đứng bên cạnh nghỉ ngơi, không tiến lên nữa.

"Đám Địa Quan Âm này không đúng lắm." Trương Thụy Đồng nói: "Có vẻ như chúng đang bị một loại sức mạnh nào đó khống chế." Hồ Ba Nhất nói: "Tế tự của Ma Quốc có một loại năng lực có thể sai khiến dã thú, gọi chung là Yêu nô, đám Địa Quan Âm này chắc cũng là Yêu nô." Ngoại trừ một bộ phận bị Trương Thụy Đồng khống chế, những con khác hoàn toàn không để ý đến họ.

Bên bờ hồ có mấy đường hầm tự nhiên khổng lồ.

Trương Thụy Đồng lắng nghe động tĩnh từ các đường hầm khác nhau rồi chọn một con đường.

Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm mặt hồ, suốt quãng đường không nói lời nào.

"Mặt hồ này chắc hẳn là nơi phát nguyên của long mạch Côn Luân, chính là não tủy của Thủy Long Vương!" Minh Thúc bỗng nhiên lên tiếng: "Long mạch cũng có não tủy, Hồ lão đệ đừng lừa tôi chứ?" Minh Thúc lúc này đã bình tĩnh lại, hoàn toàn không thấy vẻ sợ hãi như cháu chắt khi thấy ngô công lúc nãy.

Trương Thụy Đồng nói với Hồ Ba Nhất: "Giá trị của hồ này, người ngoài ngành nói cũng không hiểu, không cần để ý đến lão làm gì." Minh Thúc nghe vậy cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trong hồ này chứa đựng lượng lớn địa mạch linh khí, các nhánh long mạch Côn Luân gần như đều bắt nguồn từ đây.

Nếu Tháp Mộc Đà là vị trí phong thủy tốt nhất, thì đây chính là nơi

hội tụ tinh hoa của long mạch.

Đúng lúc này, phía trước lại xuất hiện pháo tín hiệu.

Ánh sáng đó như lưu quang loạn vũ, trong bóng đêm rực rỡ như pháo hoa.

Mọi người mừng rỡ, biết rằng những người khác đều ở phía đó.

Khoảng cách không còn bao xa nữa.

Theo vị trí ánh sáng xuất hiện, mọi người tìm tới.

Minh Thúc chạy nhanh nhất, nhưng khi tới nơi lại chẳng thấy bóng dáng ai.

"Không có người?

Vậy lúc nãy pháo tín hiệu là ai bắn?" Tình huống này thật sự thấy quỷ rồi.

Trương Thụy Đồng nói: "Phía trước có một miệng núi lửa, chắc họ ở đằng kia." Chạy được vài bước, trong lòng núi lửa bỗng thấy một bàn tay vươn ra.

Nhìn kỹ, trên tay đó có đeo nhẫn.

"A Hương?" Minh Thúc giật nảy mình lập tức lao tới.

Chỉ còn lại một bàn tay, chẳng lẽ cả người đã bị ăn thịt rồi?

Trương Thụy Đồng thuận tay kéo A Hương ra, cô bé đang kinh hoàng trốn bên dưới.

Minh Thúc lập tức đỡ dậy, hỏi: "Chuyện gì vậy, sao con lại trốn ở đây?" A Hương chỉ tay về phía trước không xa, nói: "Đằng kia, đằng kia có quái vật!!" Cô bé vốn nhát gan, nhưng đây là lần đầu thấy cô bé bị dọa đến mức này.

Bên vách đá núi lửa, một con hỏa tích dịch (thằn lằn lửa) toàn thân

đỏ rực bỗng lao ra.

Nó thè ra cái lưỡi dài tới một thước, mang theo những đặc trưng cổ xưa từ thời băng hà với mấy hàng răng sắc nhọn.

Hồ Ba Nhất định rút súng, Trương Thụy Đồng lập tức thổi vang tiếng còi.

Đám Yêu nô Địa Quan Âm lập tức xông ra.

Hàng trăm con Địa Quan Âm lao tới tấp.

Hỏa tích dịch tuy lớn nhưng tốc độ của Địa Quan Âm cũng không hề chậm.

Những sinh vật nhỏ bé này biết lưng của hỏa tích dịch cứng như sắt nên đều tập trung tấn công vào những điểm yếu như mắt, bụng và các chỗ mềm khác.

Cảnh tượng có phần hơi tàn khốc.

Ngay cả A Hương nhìn thân hình nặng nề của con hỏa tích dịch bị xâu xé cũng cảm thấy lạnh người.

Chương 348

Những móng vuốt sắc bén xé toạc từng miếng thịt, đám Địa Quan Âm chia nhau khuân vác đi.

Tận mắt chứng kiến một con hỏa tích dịch bị phân xác, Bàn Tử ngẩn ngơ nói: "Hóa ra con ngô công lúc nãy đúng là tầng thấp nhất thật." Số lượng Tuyết Nghiêu này quá nhiều, gần như có thể giết chết mọi thứ.

Quan trọng nhất là tinh thần của chúng đã bị khống chế, không biết sợ hãi hay đau đớn.

Bị tế tự Ma Quốc khống chế từ hàng ngàn năm trước, đám Tuyết Nghiêu này sớm đã không còn là động vật bình thường.

Đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ.

Miệng núi lửa xung quanh từ màu trắng xám chuyển sang đen.

A Hương chỉ về phía trước: "Lúc nãy để đối phó với đám quái vật kia, họ đã dẫn chúng lên phía trước rồi." Ngọn núi lửa ở đây có vẻ là núi lửa tắt, nhưng lại mang đến một cảm giác sợ hãi vô hình, dường như có một sức mạnh kinh khủng nào đó đang khống chế nơi này.

Miệng núi lửa nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng, sự xâm thực của thời gian làm miệng động sụp một phần nhưng lối vào lại rộng hơn, trông như một cái ống khói lớn.

Bên cạnh một tế đài được dựng bằng gỗ đen, Tuyết Lỵ Dương đang ngồi bệt phía dưới.

Ở phía khác, Trương Hải Viêm và Sơ Nhất đang băng bó vết thương.

Mấy người họ đều bị thương ở các mức độ khác nhau.

Thấy Trương Thụy Đồng xuất hiện, Tuyết Lỵ Dương bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử nói: "Đại bộ đội của chúng ta cuối cùng cũng hội quân!" Trương Thụy Đồng bảo những người khác tránh ra để hắn kiểm tra vết thương cho Tuyết Lỵ Dương.

Sau khi băng bó, Tuyết Lỵ Dương đỏ mặt, còn chi tiết cụ thể thì không thể miêu tả.

Phía sau tế đài có một thạch động, trên vách đá có vô số đồ án như các vì sao, trong đó có một bức họa hình con mắt khiến người ta nhớ đến lăng mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Sau tế đàn có một cánh cửa, Minh Thúc nhìn thấy cửa liền cảm thấy phía sau có lẽ không có nguy hiểm.

Nhưng khi vừa mở ra, tay lão bỗng run bắn lên, lập tức đóng chặt cửa lại, mồ hôi hột chảy ròng ròng.

Lão kinh hô: "Có người, phía sau có người, người sống đấy!" "Người sống?" Nơi này làm sao có người sống được?

Trên bức bích họa phía sau quả thực có vẽ những quái vật như Đại Hắc Thiên, những quái vật vô hình đáng sợ canh giữ mỏ thủy tinh phía sau.

Nhưng lối vào không lớn, mọi người bán tín bán nghi.

Hồ Ba Nhất nói: "Để tôi xem." Minh Thúc sợ tới mức hồn phi phách tán, dặn đi dặn lại Hồ Ba Nhất chỉ được nhìn một cái rồi phải đóng cửa ngay.

Trên cửa đá khắc một con mắt khổng lồ đang nhắm nghiền.

Trương Hải Viêm nhìn chằm chằm nói: "Ý nghĩa của nhãn cầu này dường như là sau khi vào trong, người ta sẽ không thể nhìn thấy

bất cứ thứ gì xung quanh!" Tình huống này rất giống với 'manh chủng'.

Bên trong không biết có thứ gì khiến mọi người căng thẳng đến toát mồ hôi hột.

Hồ Ba Nhất chậm rãi mở cửa đá, bên trong một mảnh tối đen không thấy gì, nhưng lại mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân.

Có thể thấy đây là một đường hầm bằng thủy tinh trắng, ánh đèn pin chiếu vào cũng chỉ thấy được đống đá vụn phía trước.

Ngoài tiếng bước chân quỷ dị, bên trong tạm thời an toàn.

"Có tiếng bước chân?" Hồ Ba Nhất quay đầu lại, mọi người chăm chú lắng nghe âm thanh bên trong.

Sơ Nhất nói: "Nơi này hàng ngàn năm không có người, sao lại có tiếng bước chân?" Nếu theo cách nói đó, âm thanh bên trong chưa chắc đã do con người phát ra.

Tiếng bước chân như mang theo sức mạnh của ngàn quân, mỗi bước rơi xuống đều làm tim người ta run lên.

Tiếng bước chân như sấm rền từ xa tới gần, nhịp điệu càng lúc càng dồn dập, dường như đang tới rất gần.

Đợi một lát, nỗi sợ hãi vô danh trào dâng từ đáy lòng.

Bành!

Trương Thụy Đồng đóng sầm cửa đá lại.

Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cả người đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Lúc nãy là chuyện gì vậy?" "Đã bị âm thanh đó mê hoặc rồi." Cửa đá đóng chặt, Minh Thúc đứng sau Hồ Ba Nhất nên nghe rõ nhất: "Hồ lão đệ, bên trong chắc có thứ dơ bẩn, hay là đổi đường khác đi,

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn nghe cái tên đã thấy không cát lợi rồi!" Hồ Ba Nhất không nói gì, cùng mọi người ngồi xuống ăn chút đồ ăn.

Trương Thụy Đồng nói: "Chỉ có một con đường này thôi, ăn xong rồi lát nữa đi theo ta vào trong!" Đại Hắc Thiên tuy có tồn tại nhưng chưa chắc đã ở ngay đây.

Trương Thụy Đồng lấy ra mai rùa Huyền Vũ, cắt một mảnh nhỏ chia cho mọi người, mảnh rùa áp vào vết thương liền trực tiếp chữa lành.

Sau khi chỉnh đốn một chút, Trương Thụy Đồng mở cửa đá.

Tuyết Lỵ Dương quan sát tỉ mỉ đồ án rồi đoán: "Đồ án trên này chẳng lẽ bảo chúng ta phải nhắm mắt đi vào?" Trí tưởng tượng của cô ấy thật phong phú, trước đây khi xem bích họa cũng đã đoán ra được nhiều năng lực.

Trương Thụy Đồng mở hẳn cửa đá ra, phát hiện mặt sau có thêm những bóng người đen mờ ảo.

"Đại Hắc Thiên!" Trương Thụy Đồng nói: "Hắc ảnh chính là Đại Hắc Thiên." Mọi người không hiểu tại sao, chỉ biết đồ án con mắt trên đó vô cùng quỷ dị, nhìn lâu một chút liền thấy đau mắt.

"Vào trong rồi, đôi mắt sẽ mất đi thị giác, nhớ kỹ đi theo ta đừng có đi lung tung." Còn bên trong có gì, hắn thấy không tiện nói ra để tránh lát nữa họ không dám bước vào.

Tiên dân Ma Quốc cổ đại cho rằng đôi mắt là căn nguyên của lực lượng luân hồi.

Mang theo nỗi lo trong lòng, mọi người quan sát kỹ nội dung trên cửa đá, sợ bỏ lỡ thông tin từ các bức phù điêu.

Chương 349

Tuyết Lỵ Dương lấy ra một sợi dây thừng: "Vào trong rồi mọi người hãy nắm lấy dây thừng, tránh bị lạc!" Dù là đường thẳng nhưng nắm dây thừng vẫn an toàn hơn.

Bước qua cửa đá, một bên dường như có tiếng rồng ngâm, tiếng bước chân dần xa hơn.

Sau khi vào sâu trong đường hầm, âm thanh trở nên rõ ràng hơn.

Trương Thụy Đồng sử dụng thính thanh biện vị, nghe rõ âm thanh dường như phát ra từ trong nham thạch trên đỉnh đầu.

"Tôi không nhìn thấy gì nữa rồi." Bàn Tử bỗng lên tiếng liền bị Trương Hải Viêm bịt miệng lại.

"Nhỏ tiếng thôi, bên cạnh tôi có động tĩnh!" Đi sâu vào đường hầm, chỉ có thể dựa vào tai để nghe.

Mọi người cố gắng bám sát bên phải.

Trương Thụy Đồng nghe rõ xung quanh có thứ gì đó đang di chuyển chậm chạp.

Những người khác không dám lên tiếng nữa, ai nấy đều nắm chặt dây thừng.

Dù mở mắt cũng không thấy gì, mọi người dứt khoát nhắm mắt lại.

Súng trường được dùng làm gậy dẫn đường.

Tiếng bước chân trong đường hầm bỗng biến mất, như thể người khổng lồ lúc nãy đã đi mất.

Vách đá xung quanh âm lãnh ẩm thấp, mùi hôi thối càng lúc càng

đậm.

Nhớ lại lúc mới vào, trong đường hầm tồn tại một áp lực vô hình, như thể có thứ gì đó đang âm thầm quan sát họ.

Bây giờ tuy không nhìn thấy nhưng cảm giác đó ngày càng mãnh liệt.

Có lẽ tiếng bước chân đó chính là từ "Đại Hắc Thiên" trong đường hầm.

"Tôi nói được chưa?" Bàn Tử hỏi nhỏ.

"Đừng nói, có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm tôi!" Tuyết Lỵ Dương có trực giác nhạy bén, sự dòm ngó xung quanh làm cô cảm thấy rất khó chịu.

"Tôi cứ cảm thấy trên dưới trái phải đều có người đang nhìn mình!" Minh Thúc không nhịn được mở miệng.

Đi suốt quãng đường, lòng mọi người bồn chồn khó chịu, thậm chí có ảo giác những người bên cạnh đều đã biến mất.

"Hay là nói vài câu đi, bức bối quá!" Bàn Tử thở hổn hển, cảm giác nghẹt thở này thà chết còn hơn.

"Đừng nói, trên đầu có rắn!" Con hắc mao xà trên tóc Trương Thụy Đồng bỗng xuất hiện.

Thông qua pheromone, nó cũng thu thập được thông tin từ lũ rắn đen kia.

Trên dưới trái phải gần như đều có lũ rắn đen ẩn mình trong đường hầm.

Trong bóng tối bị cách tuyệt thị giác, thậm chí thính giác, xúc giác và khứu giác cũng trở nên kém linh hoạt.

Nếu ngửi kỹ sẽ thấy xung quanh toàn mùi tanh hôi.

Tiếng ma sát bên cạnh rất gần, chính là tiếng của loài rắn đen sa mạc 'Tịnh Kiến A Hàm'.

Loài rắn này là kẻ bảo vệ quỷ động, đồng thời cũng đến từ vực sâu quỷ động.

"Lũ rắn này không cắn người sao?" Hồ Ba Nhất bỗng nhớ tới bích họa ở Tinh Tuyệt quốc.

"Nhớ không, tất cả những người bị hắc xà ở Tinh Tuyệt quốc cắn chết đều trợn trừng mắt chết không nhắm mắt, bức họa nào cũng vậy!" Cho nên Tịnh Kiến A Hàm chỉ cắn những người mở mắt?

Bên cạnh bỗng truyền tới âm thanh kỳ lạ, hơi giống tiếng sáo.

"Ngự xà thuật?" Trương Hải Viêm nghe thấy âm thanh đó liền vô thức thốt lên.

Thủ đoạn này hắn từng nghe kể, tổ sư ngành rắn Trương Tiểu Xà biết món này.

Vừa dứt lời, hắn cảm thấy dưới chân có một trận băng lạnh lướt qua.

Có con rắn đang bò qua chân hắn, thân rắn lạnh lẽo chậm rãi bò đi.

Trương Hải Viêm nhịn đau không rút đao.

Sau khi tiếng của Trương Thụy Đồng vang lên, tất cả lũ rắn đều tập trung về một chỗ.

Hắn khống chế lũ rắn đó tập trung hết về bên trái.

Đi suốt tới cửa động, khi sắp thoát ra ngoài, họ lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập.

"Thứ đó lại tới nữa sao?" Vừa ra ngoài, họ thấy trong đường hầm đầy rẫy hắc xà.

Lũ rắn này chỉ có thể ở trong đường hầm, không có cách nào ra ngoài, dùng ngự xà thuật cũng không thể làm chúng bò ra.

“'Tịnh Kiến A Hàm' dường như bị thứ gì đó hạn chế hành động, không thể ra khỏi đó!” Phía trước là một mỏ thủy tinh, tới đây mọi người mới mở mắt ra.

Xung quanh một mảnh tối đen, sau khi bật đèn pin dự phòng mới thấy một đường hầm màu trắng.

Đường hầm dài hun hút không thấy đầu, cuối đường là một mảnh đen sâu thẳm.

Bàn Tử cuối cùng cũng nhịn không được nhổ toẹt một cái, nói: “Chúng ta đều là tế phẩm, còn phải tự đi tới tế đàn sao!” Phải biết rằng tế phẩm ở Tháp Mộc Đà từ nhỏ đã được ưu đãi.

Chương 350

"Lúc nãy tiếng bước chân đó là gì?" Tuyết Lỵ Dương phân tích: "Tôi nghe nói trong những hang động đá thạch anh nguyên thủy sẽ có loại đá cộng hưởng âm thanh, nó ghi lại tiếng người đi bộ..." Vậy theo cách đó, âm thanh phát ra thực chất là từ khoáng thạch kết tinh bên trong.

Đang nói, tiếng bước chân càng lúc càng gần, họ chỉ có thể từng bước nhích về phía trước, trong đường hầm chuỗi bước chân bí ẩn lúc có lúc không, dường như đang theo sát phía sau.

Có lẽ chỉ là tiếng hưởng tự nhiên trong đá mà thôi, mọi người tự trấn an mình.

Minh Thúc dụi mắt, bỗng nói: "Không đúng nha cô Dương, nếu là từ đá phát ra thì... cái bóng sau lưng chúng ta kia là gì?" Sau lưng?

Tuyết Lỵ Dương nghi hoặc, chậm rãi quay đầu lại.

Xung quanh tỏa ra huỳnh quang trắng nhạt, nhìn kỹ về phía sau, cách vài mét mơ hồ thấy một bóng đen xì.

Cái bóng đó giống như một người khổng lồ, đang nấp trong bóng tối tò mò quan sát.

Vách động xung quanh hoàn toàn trắng, duy chỉ có bóng đen đó là một mảnh đen kịt cực kỳ bắt mắt.

Luồng hắc ảnh đó bao trùm cả đường hầm phía sau mông lung.

Đường lui của họ đã bị cắt đứt.

"Chẳng lẽ thứ này chính là kẻ đã chặn ngũ quan của ta lúc nãy?" Hắc ảnh vươn ra một bàn tay khổng lồ chậm rãi lan về phía này, dường như muốn kéo họ trở lại bóng tối lúc nãy.

Trương Hải Viêm nheo mắt: "Mau chạy đi, tôi thà chết cũng không muốn chui vào trong cơ thể thứ đó nữa." Đại Hắc Thiên mà bao phủ lấy con người thì có lẽ sẽ bị nó tiêu hóa từ từ trong đó.

Lúc nãy trong đường hầm không thấy gì, chỉ cảm nhận được rắn, bên cạnh chắc chắn còn thứ đáng sợ hơn.

Mang theo tâm trạng thỏ thẻ, mọi người gia tăng tốc độ xuyên qua đường hầm.

Hắc ảnh đó phát hiện không đuổi kịp dường như có chút tức giận.

Mọi người vừa bước đi, liền nghe cả đường hầm vang lên một tiếng "Bành" cực lớn, như sấm rền.

"Sấm đánh sao?" Mọi người giật nảy mình.

Trương Thụy Đồng lắng nghe kỹ, phát hiện không thể lấy được thông tin gì từ tiếng sấm đó.

"Không phải sấm, là hắc ảnh đó tạo ra." Nơi này gọi là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn, e rằng khi Đại Hắc Thiên đập vào ngọn núi sẽ phát ra tiếng sấm rền như vậy.

"Hèn gì nơi này gọi là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!" Sơ Nhất lúc này đã hiểu ra truyền thuyết, chỉ là sau này có cơ hội truyền ra ngoài hay không thì hiện tại chưa biết.

Trương Thụy Đồng tốc độ rất nhanh, nhẹ nhàng chạy trước những người khác.

Với tốc độ của Đại Hắc Thiên, có chạy đến tận thế cũng không đuổi kịp hắn.

"Đừng nhìn nữa, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Đường về đã bị chặn tử, đi lại con đường cũ chưa chắc đã đảm bảo không xảy ra chuyện.

Minh Thúc cẩn thận quay đầu nhìn một cái, trên đỉnh động phía sau có một bàn tay đen khổng lồ đang bám sát.

Mọi người bị bám đuôi như vậy nhưng vẫn phải giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục bước đi như thường.

“Có vẻ như chỉ cần chúng ta không để ý, cứ đi thẳng thì nó sẽ không manh động!” Bàn Tử lén nhìn lại, cái bóng chỉ đi theo chứ không vươn tay ra, tiếng sấm cũng không xuất hiện thêm.

Trương Thụy Đồng nói: “Khu thể Đại Hắc Thiên tọa lạc trong mỏ thủy tinh, không rời khỏi ngọn núi này được.” Giống như 'Tịnh Kiến A Hàm' trong đường hầm lúc nãy, cũng không thể rời khỏi đó.

Trương Thụy Đồng đột ngột quay đầu, thấy trên vách đường hầm hiện lên vết tay đen, từ lúc nào không biết giữa hai vết tay đã xuất hiện đường nét một khuôn mặt.

Đường nét mũi và miệng rất rõ ràng, nhưng khuôn mặt chỉ có nửa dưới, nửa trên chìm trong mỏ thủy tinh.

Khi sắp nhìn thấy cả khuôn mặt, con đường phía trước bỗng nhiên dốc xuống.

Mọi người trượt chân, trực tiếp lăn xuống đường hầm bên dưới.

Đường hầm này rất lớn, xung quanh vô cùng rộng rãi.

Xung quanh là hình phễu ngược, miệng hẹp đáy cực rộng.

Hang thủy tinh tự nhiên hình vòm nghiêng khoảng bốn mươi lăm độ, đoạn đầu có những bậc thang hơi nhô ra.

Phía dưới có vô số rãnh đá do con người đục đẽo để có thể đi xuống.

Bậc thang vừa nông vừa trơn, cộng thêm thời gian lâu ngày nên đa phần đã bị mài mòn.

Xung quanh thủy tinh phẳng lặng như gương, bốn phương tám hướng đều có thể thấy bóng của mình.

Cộng thêm tốc độ đi xuống nhanh, nhìn qua liền thấy hoa mắt chóng mặt.

Vừa xuống tới đáy, mọi người liền phát hiện Minh Thúc và A Hương đều không thấy đâu.

Tuyết Lỵ Dương nhìn quanh một lượt cũng không thấy.

"Có thấy Minh Thúc và A Hương không?" Minh Thúc từ sau khi qua đường hầm, sắc mặt trông có vẻ không bình thường lắm.

"Không cần tìm đâu, người ở dưới kia kìa." Lúc nãy hai người họ vội vàng đi xuống, trực tiếp trượt lăn một mạch xuống đáy, may mà người không bị thương.

Nhìn không gian này, Trương Thụy Đồng biết đây chính là đài hiến tế thực sự.

Ngước nhìn lên, hang thủy tinh khổng lồ, vòm hang cao hàng chục mét, bên dưới nước nhỏ giọt, hồ ngầm treo lơ lửng trên đầu.

Chương 351

Sự trong suốt của thủy tinh phản chiếu dòng nước sông ngầm phía trên, dòng nước chảy xiết không để bùn cát đọng lại.

Dưới chân bỗng bốc lên những làn vân khí trắng xóa, mọi người như lạc vào cung điện gương giữa tiên giới.

Trong khi mọi người kinh ngạc, Tuyết Lỵ Dương nói: "Mọi người đừng hoảng loạn, đám sương trắng này là khói đá do tinh thể kết tinh tạo ra, không mùi không vị, ngưng tụ không tan." Phía trước đỉnh ngọc sơn có những sợi dây leo thô như thực vật rủ xuống, được sửa sang thành một con đường treo thiên giá cho người đi qua.

Hồ Ba Nhất đi tới thử một chút, thấy có thể chịu được sức nặng người đi qua.

Đi được vài bước, lão nhìn xuống dưới cầu hỏi: "Bên dưới là vực sâu hay đầm nước?" Bên dưới một mảnh mây mù, hoàn toàn không nhìn rõ đáy.

Đợi khi tìm thấy Minh Thúc, Bàn Tử nhìn vết máu trên mặt lão: "Hỏng rồi, Minh Thúc quy tiên rồi, nhìn xem, cả não tủy cũng chảy ra rồi!" A Hương nghe vậy mũi liền cay cay chực khóc.

"Đừng nói bậy, chỉ là máu thôi, chưa chết." Sơ Nhất thăm dò hơi thở, xác định lão chỉ bị ngất đi thôi.

Lấy túi cấp cứu ra băng bó cho lão.

Nếu không phải mạng lớn, có lẽ lão chưa đợi đến lúc đếm ngược hiến tế đã quy vị trước rồi.

Qua khỏi cầu, các kho tàng bên dưới ngày càng gần tế đàn hơn.

Dẫm lên thiên thê trên mây tiếp tục đi lên đỉnh đá vàng nhạt, nơi

đây có một thạch đài hình bán nguyệt rất chỉnh tề.

Xung quanh mang lại cảm giác hư vô phiêu miểu thần bí, trong các mạch tinh tú trên đầu không ngừng nhấp nháy những ngọn quỷ hỏa xanh lam, lúc sáng lúc tối lên tới hàng trăm ngọn.

Ngước đầu nhìn lên như thấy dải ngân hà rực rỡ.

Trên ngọn núi hình hạt châu màu vàng nhạt, ở nơi màu sắc đậm hơn một chút, ẩn hiện một ngôi cổ quan già nua, trông như do con người xây dựng.

Thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng nước chảy trong sâu thẳm rất trong trẻo.

Hồ Ba Nhất kích động: "Trong Tầm Long Quyết có nhắc tới, dưới đỉnh Long Vương Côn Luân có một khối 'Long Đan', giờ xem ra lời đó không sai." Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh nhìn xuống dưới, đó chính là nơi sinh khí ngưng tụ thành Long Đan theo lời đồn.

Quay đầu nhìn lại mỏ thủy tinh phía sau, đám quái vật kia không thấy đuổi theo nữa.

"Bên cạnh có bích họa." Tuyết Lỵ Dương chiếu đèn pin lên tường.

Phía trước không xa có một thanh xà ngang dẫn thẳng vào lòng núi.

Hai bên có hai hồ nước, trên vách đá khắc những con ác quỷ hung tợn.

Hai bên bày liệt những tượng người bằng đá trắng to lớn cổ xưa.

Thân hình cao hơn người thường một chút, mỗi tượng đều bưng một cái áng đá lớn như bát đại hải.

"Tôi nhớ tác dụng của mấy cái bát này, dường như dùng để đựng những con mắt vừa đào ra?" Bàn Tử tò mò nhìn một cái, thấy bên

trong bát đều trống không.

"Nơi này là tế đàn, giờ tôi phải làm gì?" Hồ Ba Nhất nhìn Trương Thụy Đồng, tình hình hiện tại có chút lúng túng.

Tuyết Lỵ Dương đang nhìn chằm chằm một nơi.

Ở đó xung quanh toàn là những điêu khắc cổ quái, trên đất có một hố hình người, trông như tư thế một người dang rộng tay chân thành hình chữ 'Đại'.

Dường như là một nơi hành hình, năm tháng lâu ngày giết người quá nhiều nên bị máu thấm đẫm, hố đá hình người hiện ra một màu đỏ sẫm.

Nhìn thấy cảnh này sắc mặt ai nấy đều không tốt.

Xung quanh chuẩn bị đầy đủ cho những nghi thức cổ xưa tàn nhẫn.

Những bức bích họa xung quanh chỉ nhìn vài cái đã thấy không thoải mái.

"Chẳng lẽ...

để cử hành nghi thức bắt buộc phải giết một người ở hố đá này rồi lấy máu?" Hồ Ba Nhất nghe xong lời Minh Thúc, cả người sững lại.

Nếu phải giết người, thì giết ai?

Chẳng lẽ phải rút thăm quyết định sinh tử sao?

Trương Thụy Đồng không nói nên lời: "Làm ơn động não chút đi, ta đến đây để giải trừ lời nguyền, không phải để hiến tế!" Tiến hành theo nghi thức chẳng khác nào hiến tế cho Xà Thần.

Nghi thức bắt đầu thì tất cả mọi người ở đây đều phải chết, vậy thì khác gì chưa giải được lời nguyền.

Xung quanh hố hình người vẽ đầy cảnh hành hình, như để nhắc nhở người đời sau đừng bỏ lỡ chi tiết nào.

Nội dung điêu khắc càng nhìn càng thấy rợn người, cấu đồ tuy đơn giản nhưng mang lại chấn động lớn cho tâm trí, không khác gì tận mắt chứng kiến.

Từng người một đều sống động như thật, mỗi chi tiết đều sặc mùi máu tanh.

"Ta không thể cử hành nghi thức, có cách nào khác để hóa giải lời nguyền không?" Trong tranh vẽ có hài cốt Xà Thần được tế tự.

Tế phẩm bị đinh lên vách đá, sau đó bị lột da, đặt vào hố đá và bị giết theo các bước nghiêm ngặt.

Mỗi chi tiết đều dị thường tàn nhẫn và yêu cầu kỹ thuật cao, so với lăng trì thì chỉ có hơn chứ không kém.

Sau đó tế ti mới đem tế phẩm chưa chết hẳn đặt vào hai hồ nước.

Đó mới là nơi quan trọng để tế tự Xà Cốt.

Bước cuối cùng là đem kẻ tử vong cùng Mộc Trần Châu đồng thời trầm xuống hồ nước, như để duy trì một loại cân bằng sức mạnh nào đó.

Chương 352

Chỉ lướt qua một lượt, mọi người đã thấy khó chịu, không muốn xem tiếp bích họa.

Trong lòng ngoài sự sợ hãi chỉ còn lại sự ghê tởm.

"Nhìn cái này đi, trông như một cái đồng hồ cát!" Bàn Tử ngồi xổm dưới đất quan sát một vật thể hình bát bằng thủy tinh kỳ lạ.

"Trông giống một loại dụng cụ tính giờ cổ xưa." Cái bát thủy tinh này chứa nước, bên trên nối liền với ngọc sơn thành một khối thống nhất.

Một luồng cát thủy tinh màu xanh thẫm chảy từ trên xuống, đọng lại một lớp dưới bát.

Tại chỗ nối với sơn thể có một bức bích họa ác quỷ đen ngòm, mặt mũi mờ ảo không thể nhận diện.

Bàn Tử nhường chỗ: "Trương gia, cái này có ý gì?" Trương Thụy Đồng nhìn qua đồ án.

"Bắt buộc phải hoàn thành hiến tế trước khi cái bát thủy tinh này đầy cát, nếu không Đại Hắc Thiên sẽ xuất hiện!" Nhìn cái này mọi người mới biết, Đại Hắc Thiên cũng là kẻ giám sát hiến tế.

Theo tốc độ cát chảy và kích thước bát, thời gian có lẽ chỉ còn khoảng hai ba tiếng.

Nhìn cát không ngừng rơi, mọi người cảm giác như hồn phách mình cũng đang theo đó mà thoát khỏi xác.

Khu vực hiến tế này là nơi lời nguyền Côn Luân ám vào địa mạch 'Long Đan', đồng thời cũng là nơi sinh khí hội tụ, thọ mệnh của long mạch hóa thành Long Tủy, một nhánh long mạch mới đồng thời được

đản sinh.

Sinh tử tuần hoàn, nơi này là điểm giao hòa giữa 'Âm' và 'Dương', nên tế đàn mới được đặt ở đây.

Tuyết Lỵ Dương ngồi bệt xuống bậc đá: "Chẳng lẽ thật sự phải hy sinh một người mới giải được lời nguyền?" Mọi người gần như rơi vào thế lưỡng nan.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Trương Thụy Đồng đứng bên bức phù điêu nói: "Nhìn kỹ thứ bên dưới hồ nước xem!" Bên dưới toàn mây mù che khuất nên mọi người không thấy được gì.

Sau khi Trương Thụy Đồng nhắc nhở, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử lập tức phản ứng, đi tới bên bờ hồ kiểm tra.

Thấy sương trắng đang dần tan đi.

"Thi thể?" Hồ Ba Nhất thấy một xác chết liền chiếu đèn pin ra phía sau sương mù.

Phát hiện phía sau toàn là thi thể.

Thi thể nam nữ già trẻ đều có, điểm chung là đều trần truồng.

"Những thi thể này ban đầu chắc đều có quần áo." Tuyết Lỵ Dương quan sát kỹ rồi nhìn lại bức phù điêu phía trước.

"Tôi hiểu rồi, đây là những tế phẩm bị vứt bỏ sau khi hiến tế!" Kiểm tra phía sau những xác khô đó, vẫn thấy được đồ án con mắt di lưu từ hàng ngàn năm trước.

Nhìn đồ án con mắt trên thi thể, mọi người hít một hơi lạnh.

"Chẳng lẽ đây là kết cục cuối cùng của chúng ta sao?" Trương Thụy Đồng nói: "Ngay từ đầu các ngươi đã đoán sai rồi." "?" Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc quay đầu lại.

Hồ Ba Nhất, Bàn Tử không hiểu nhìn hắn.

"Trương gia, hãy nói rõ xem, chúng ta đã sai ở đâu?" Trương Thụy Đồng nhìn qua một cái rồi đạm đạm nói: "Không phải sai ở đó, mà là sai toàn bộ!" "Tế tự không cần lăng trì hay đào mắt." Hắn chỉ vào hai hồ nước: "Mộc Trần Châu trong truyền thuyết là nhãn châu, hai hồ nước dùng để hiến tế cũng tương đương với nhãn châu!" Quỷ động hiến tế cần nhãn châu nguyên bản.

"Vậy hiến tế cần... con mắt của tôi sao?" Minh Thúc bỗng nhìn về phía những cái bát trên tay tượng đá trắng đằng sau.

"Chết tiệt, mấy cái bát đó mỗi cái đựng một con mắt, vậy là thừa rồi!" "Một đôi nhãn châu là đủ rồi." Trương Thụy Đồng bổ sung thêm một câu.

Tất cả các tế phẩm đều không có mắt, nếu không kịp thời hiến tế, Đại Hắc Thiên sẽ ra tay.

"Đợi đã, chúng ta không còn thời gian nữa." Trong khi mọi người quan sát xung quanh, Trương Hải Viêm luôn để ý đến bát thủy tinh.

Tốc độ cát chảy nhanh hơn nhiều so với dự tính.

Hắn mắng: "Cát chảy không cố định tốc độ, lúc nhanh lúc chậm, giờ sắp đầy rồi." Nhìn chằm chằm cái bát, hắn cầm thìa múc ra một miếng lớn.

Mọi người ngẩn ngơ.

"Cái gì, làm thế cũng được sao?" Trương Hải Viêm nhún vai: "Mặc kệ đi, cứ thử xem đã mới biết được." Đát đát đát ~ Cát chảy nhanh hơn vài giọt rồi tốc độ lại khôi phục như cũ.

"Vô dụng thôi, bát thủy tinh chỉ là công cụ tính giờ, giờ ta không thể xác định thời gian cụ thể được nữa!" Cũng từ lúc múc ra miếng cát đó, đồng hồ cát đã không còn chuẩn nữa.

Trương Thụy Đồng thuận tay chỉ về phía mỏ thủy tinh phía sau.

"Có thể nhìn đằng kia, Đại Hắc Thiên cũng có thể là một công cụ tính giờ!" Bóng đen Đại Hắc Thiên trong núi đang bắt đầu chui ra ngoài.

Hốc mắt đen ngòm, hắc ảnh khổng lồ đang không ngừng kéo dài, bính mệnh thoát ly khỏi núi.

"Nó ra ngoài rồi!" Bàn Tử sợ đến ngây người.

Cứ ngỡ Đại Hắc Thiên chỉ có thể ở trong núi, không ngờ nó có thể tự do thoát ra như vậy.

Trương Thụy Đồng lấy la bàn ma lực ra nhìn một cái.

La bàn chỉ về hướng Nam phía trước.

"Đi về hướng Nam." Nói rồi hắn bước về hướng đó.

Đi chưa được hai mươi mét liền nghe tiếng đập nước.

Chương 353

Mặt nước hoàn toàn bị nhuộm đỏ.

Con cá trắng râu dài ngàn năm thấy trong hồ phong thực lúc nãy đang nằm thoi thóp trong nước.

Miệng cá há hốc không ngừng nhả bọt máu.

Trong miệng nó phun ra hai viên châu thủy tinh, lăn tròn tới trước mặt Trương Thụy Đồng. 【 Đinh, thu được Quỷ Mẫu Chi Nhãn, hoàn thành nhiệm vụ, phát phần thưởng. 】【 Đinh, hoàn thành hiến tế, có thể rút thêm phần thưởng phụ. 】 Khi cầm lấy thủy tinh nhãn, Trương Thụy Đồng cảm thấy trong mắt mình lóe lên một tia dị quang.

Ở phía khác của đường hầm thủy tinh, một con Ban Văn Giao mình đầy thương tích bỗng há to cái miệng đỏ ngòm lao về phía Trương Thụy Đồng, hoàn toàn ngó lơ con cá già vừa bị hạ gục.

"Ngươi ở đây sao?" Trương Hải Viêm nhìn hai sinh vật khổng lồ, cầm đao chắn trước mặt Trương Thụy Đồng.

"Trương gia, con cá này để tôi lo, hai viên châu dị bảo đó ngài mau thu lại đi!" Trương Thụy Đồng thu lại hạt châu nói: "Ta cần hai nhãn cầu này để hoàn thành hiến tế." Hai viên châu này có kích thước gần bằng Mộc Trần Châu, nhìn hoa văn trên bề mặt có thể thấy hình con mắt, giống như hai bản sao của Mộc Trần Châu.

Trương Thụy Đồng nói: "Trực tiếp dùng hai nhãn cầu này để hiến tế." Người sở hữu Quỷ Thần Nhãn nguyên bản cũng bị Quỷ Động đóng dấu lên, đó là Quỷ Mẫu đời đầu.

Cổ thành Ác La Hải xuất hiện từ đôi mắt đó, có thể nhìn thấu mọi hư ảo, thậm chí đôi khi thấy được hình ảnh tương lai.

Trương Thụy Đồng sau khi nhận phần thưởng không cần dùng tới thủy tinh nhãn cầu này nữa.

Trương Hải Viêm tận dụng sơ hở khi con Ban Văn Giao đang nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, đâm mạnh vào phần bụng mềm yếu của nó, cắt đứt sinh cơ.

Cơ thể đồ sộ của nó quằn quại trong cơn hấp hối rồi tắt thở.

Bành, Bàn Tử bồi thêm mấy phát súng vào con Ban Văn Giao.

"Không biết dùng hai nhãn cầu này có được không!" Tuyết Lỵ Dương có chút lo lắng.

Nhân loại thời tiền sử vì kính sợ thần minh mà gần như luôn dùng người thật để hiến tế.

Mang theo hai viên nhãn cầu thủy tinh, Trương Thụy Đồng đề nghị quay lại tế đàn.

Xung quanh thi thể chất thành núi, vô số xác chết mang theo tư thế giãy giụa trước khi chết, mặt mũi xác khô vặn vẹo dị thường.

Đám xác khô trải thành một con đường, muốn quay lại chỉ có thể đạp lên chúng mà đi.

Trải qua hàng ngàn năm, xác khô dưới hầm băng Côn Luân hoàn toàn thoát nước, lại được xử lý đặc biệt nên xương cốt đều đã mục nát.

Hồ Ba Nhất đem các cổ thi trải lên điền vào những chỗ sụp lún của lối đi.

Phải xếp hàng trăm xác khô mới tạo thành được con đường quay về.

Mọi người đi trên con đường xương cốt, tinh thể long mạch trên đầu bỗng nhiên rung chuyển.

Đám cổ thi như một con rồng xương không ngừng phát run.

Đạp lên 'cốt long' quay lại bên hai hồ nước.

Hai hồ nước lần lượt đại diện cho hai nhánh long mạch một tử một sinh.

Trương Thụy Đồng đưa hai con quỷ nhãn cho Tuyết Lỵ Dương.

Trong quỷ nhãn mang theo ký ức của Quỷ Mẫu, thành Ác La Hải xuất hiện chính là đem ký ức đó chiếu vào thực tế.

Khi nhãn cầu được thả vào hồ nước, mỏ thủy tinh đang sụp đổ bỗng chậm lại rồi dừng hẳn.

Trong khoảnh khắc nhãn cầu biến mất, Trương Thụy Đồng cảm thấy đôi mắt mình có chút biến hóa, dường như có thể nhìn thấy một thế giới khác, một không gian tương tự như khi thấy thành Ác La Hải lúc trước.

Nước bên dưới chính là thứ gọi là Long Tủy trong phong thủy.

Tiếng sấm lập tức dừng lại, mọi người tận mắt thấy nhãn cầu bị ném vào nước.

Hồ Ba Nhất cảm thấy cả người nhẹ bẫng, hắc khí trong tầng thủy tinh của hang động đang dần tan biến.

Một thứ gì đó trên người đã bị rút đi.

Tế tự hoàn thành, thân phận tế phẩm tự nhiên cũng không còn.

Vẻ ưu uất trên mặt Tuyết Lỵ Dương cũng tan biến theo hắc khí, những giọt lệ rưng rưng nơi khóe mắt.

Cô ấy nghẹn ngào trong nước mắt: "Vận mệnh của tộc Bàn Sơn cuối cùng cũng kết thúc ở đời tôi!" Từ nay về sau không còn mạch Bàn Sơn nữa, chỉ có Mạc Kim Giáo Úy Tuyết Lỵ Dương.

Sau khi lời nguyền biến mất, xung quanh bỗng có bóng đen lóe lên.

Một đám thứ gì đó trong suốt như băng tuyết lướt nhanh qua đống thi thể màu tím đen, như những khối thủy tinh có sinh mệnh rồi lại biến mất.

Thứ trong suốt đó di chuyển cực nhanh.

"Cái gì vậy?" Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Cẩn thận, đó là một loại oa oa ngư (cá trắm cỏ) cực kỳ hiếm gặp!

Tên là Ngân Oa Oa diệt đèn." Loại cá này thân thể trong suốt, nửa giống người nửa giống cá.

Tuyết Lỵ Dương bỗng nhận ra loại cá lạ này: "Loại cá này kích thước tương đương hài nhi." Trương Thụy Đồng nhanh tay lẹ mắt bắt lấy một con, trực tiếp cạy miệng nó ra.

Chương 354

Trong miệng không có lưỡi, toàn là gai ngược và hàng trăm lỗ hút li ti.

Nhìn là biết thứ này sống bằng cách hút máu.

Tuyết Lỵ Dương: "Có khả năng năm đó các tế phẩm sau khi bị đào mắt đã bị ném xuống nước cho lũ này hút cạn máu mà chết." Chỉ là không chắc đây có phải một phần của nghi thức tế tự hay không.

Lúc này Minh Thúc xen vào: "Loại Ngân Oa Oa này tôi từng buôn bán hai con cách đây vài năm.

Các quan lại quý tộc ngày xưa rất thích nuôi loại cá này." Lão quay đầu nhìn quanh, quái lạ hỏi: "A Hương đâu rồi?" Chỗ A Hương vừa đứng lúc nãy trống không, trên đất để lại một vệt máu dài.

Phát hiện A Hương biến mất, Trương Thụy Đồng bỗng nhớ tới truyền thừa Quỷ Mẫu.

Sắc mặt hắn biến đổi, nói: "A Hương chắc là đi tìm nơi truyền thừa Quỷ Mẫu rồi!" Tế tự chỉ là nghi thức thường thấy của tộc Quỷ Động, việc Quỷ Mẫu chuyển thế truyền thừa mới là quan trọng nhất.

Nhìn vết máu trên đất, e rằng đó là máu tươi chảy ra từ mắt A Hương.

Lúc này Trương Thụy Đồng cũng cảm thấy đôi mắt không thoải mái, may mà hắn không phải nữ giới nên không thể bị chọn làm vật chứa Quỷ Mẫu chuyển thế.

Theo vết máu, Minh Thúc vừa chạy vừa gọi tên A Hương.

Không ai chú ý rằng phía sau tế đàn có một miệng hang.

Làn sương mù vừa tan lại dần hiện lên làm xung quanh trở nên không chân thực.

Trong động ngày càng ít mạch tinh tú, huỳnh quang mờ ảo, trong lòng ẩn hiện hơi thở nguy hiểm.

Trương Thụy Đồng tốc độ nhanh hơn nên vài bước đã đuổi kịp dáng người nhỏ nhắn đang chậm chạp bước đi phía trước.

A Hương như đang mộng du, hai mắt thất thần nhìn thẳng, mũi và mắt không ngừng co giật chảy máu.

"A Hương hình như bị ly hồn chứng rồi!" Minh Thúc đuổi tới nơi nhìn trạng thái của cô bé, cảm giác như bị trúng tà.

"Lấy Bắc Địa Huyền Châu ra." Trương Thụy Đồng bảo Tuyết Lỵ Dương lấy đồ ra cho A Hương ngửi.

Cô bé ho sặc sụa, đồng thời tai cũng chảy máu.

Đèn pin chiếu vào mặt, phát hiện tay A Hương đang cầm một vật nhọn định đâm vào mắt mình.

Sơ Nhất kiểm tra bản đồ thánh kinh, vội nói: "Trên bản đồ phân khu, dưới thành Ác La Hải có một tế đàn, sau tường vẽ hình con mắt đang chảy máu..." Nhưng ý nghĩa cụ thể thì tạm thời không biết.

Quanh tòa thành này đâu đâu cũng thấy vô số con mắt.

Trương Thụy Đồng nói: "Chuyện phía sau có liên quan đến con mắt, cô bé đang bị một loại sức mạnh ảnh hưởng để hoàn thành nghi thức truyền thừa Quỷ Mẫu..." Minh Thúc nhìn mũi A Hương nói: "Con gái tôi nhìn thấy thứ gì âm khí nặng là mũi sẽ chảy máu... nhưng lần này lại chảy dọc đường thế này, hay là chúng ta quay về đi cho chắc?" Máu chảy nhiều thế này, sợ là phía trước có hang quỷ.

Cuối đường hầm có một lối vào thấp bé, khắc hình con mắt đang

chảy máu trông rất đáng sợ.

Chui qua hang động, phía trước bỗng mở ra một đại hẻm vực ngầm hùng vĩ.

Hai bên vách đá dựng đứng như bị chém, tử khí nặng nề bao trùm.

Đi thêm vài chục mét, phát hiện trong hẻm vực ngang dọc đầy những hóa thạch hài cốt sinh vật khổng lồ.

Gần nhất là một cái đầu lâu tam giác khổng lồ.

"Không phải Ma Quốc thờ rắn sao?

Tại sao ở đây lại có nhiều xương rắn lớn thế này?" Nhìn những hài cốt này, kích thước của chúng khi còn sống chắc chắn lớn ngoài sức tưởng tượng.

Những sinh vật này đã hóa thạch, ít nhất cũng đã chết hàng triệu năm, không có cái nào là từ thời cận đại.

Trương Thụy Đồng đang nhìn phía trước, A Hương bỗng nói: "Phía trước có thứ gì đó!" Xuyên qua bộ hài cốt khổng lồ, đi xuống một sườn dốc nghiêng.

Một pho tượng đen khổng lồ tạc sâu vào lòng núi hiện ra như Lạc Sơn Đại Phật, to lớn vô cùng.

Huỳnh quang linh tinh trên vách núi làm nổi bật đường nét đen tối cao lớn, trông như một bóng ma dữ tợn.

Pho tượng cao hàng chục mét, khuôn mặt và hai cánh tay đều lún vào trong núi, tư thế như đang cúi người nhìn trộm vào trong núi.

Công nghệ điêu khắc đơn giản, chỉ lấy đường nét thô sơ.

Nhìn pho tượng khổng lồ, mọi người kinh hô: "Đại Hắc Thiên?" Trước hai cánh tay khổng lồ đó, tiến lại gần mới thấy tượng này có cả mặt trước lẫn mặt sau.

Chỗ tượng tiếp giáp mặt đất có một cửa động cao một trượng, bên trong dường như có không gian khổng lồ.

Trước cửa dựng các cột đá, một vài cột đã sụp đổ theo năm tháng.

Tuyết Lỵ Dương nhìn mắt A Hương hỏi: "Em có thể ngẩng đầu lên cho chị nhìn kỹ đôi mắt không?" Tuyết Lỵ Dương nhìn kỹ cũng không thấy điểm gì đặc biệt.

Hẻm vực dưới đáy này giống như vực sâu địa ngục, đâu đâu cũng là xương cốt sinh vật tiền sử.

Những cột đá rải rác bên cạnh so với xương cốt này chỉ giống như những cây tăm.

Trên cột đá khắc từng tầng đồ đằng con mắt, so với tế đàn thì nơi này còn đặc biệt hơn.

Hai đầu cột đá một bên là mắt nhắm, một bên là mắt chảy máu, còn lại cũng đại đồng tiểu dị.

Nhìn những đồ án này rồi nhìn lại mắt A Hương, Tuyết Lỵ Dương càng thấy mọi chuyện không hề đơn giản.

Chương 355

Thậm chí Hồ Ba Nhất còn nghi ngờ A Hương lúc này không còn là A Hương ban đầu nữa, mà đã bị hồn phách Quỷ Mẫu nhập xác thành Quỷ Mẫu đời mới.

Nhìn kỹ đồ án con mắt xung quanh thấy có những tia máu kỳ lạ, Tuyết Lỵ Dương thấy trong mắt A Hương cũng có thứ tương tự.

Những tia máu đó tạo thành một đồ án đặc thù.

A Hương bỗng nói: "Cha ơi, có rất nhiều người đang đuổi theo, chúng ta đều sẽ chết cả." Nhìn phía trước, cô bé bỗng rơi vào tuyệt vọng.

Mọi người nhìn theo hướng đó nhưng không thấy gì.

Trương Hải Viêm hỏi: "Lũ rắn đâu rồi?" "Dự tri tương lai!" Trong não bộ Trương Thụy Đồng cũng đồng thời hiện lên hình ảnh, nhưng thời gian sớm hơn.

Khoảng vài phút nữa lũ rắn đen sẽ tới đây, hắn thậm chí thấy được cả hình ảnh tương lai.

Quả nhiên vài phút sau, xung quanh bỗng truyền tới tiếng rắn di chuyển.

Tiếng động như triều dâng, chưa thấy hình đã thấy lạnh cả sống lưng.

Mọi người lập tức chạy về phía hang đá dưới chân tượng.

Lòng núi bị đào rỗng, lũ rắn đen bên ngoài không chỉ đông mà còn cực nhanh, độc tính cực mạnh, chạm vào là chết.

"Phía sau có không gian, chúng ta trốn vào trong." Trương Thụy

Đồng vẫn tiếp tục đi sâu vào trong.

Lũ rắn này tồn tại là để ép họ phải đi tiếp.

Bên trong bụi bặm bám đầy, không khí lưu thông kém, nếu ở lâu chắc chắn sẽ bị chết ngạt.

"Giờ làm sao đây, ở chỗ này có khi bị vây chết mất!" Trương Hải Viêm có chút hối hận vì không gọi sư tổ ngành rắn tới, nếu không có nhiều rắn thế này chắc vui lắm.

Trương Thụy Đồng nói: "Đừng hoảng, phía sau có không gian để tránh né." Đây là nơi các đời Quỷ Mẫu trú ngụ, lũ rắn đen này và pho tượng khổng lồ kia đều có tác dụng canh giữ.

Theo chân Trương Thụy Đồng, họ xông vào một căn thạch thất.

Không gian bên trong núi cũng giống như thành Ác La Hải, như một tổ ong khổng lồ.

Trương Thụy Đồng bảo Hồ Ba Nhất dùng ngũ hành tìm thạch thất an toàn nhất.

"Tại sao phải tìm phòng?" Minh Thúc không hiểu hỏi.

Trương Thụy Đồng nói: "Cái này liên quan đến âm dương dịch số, nhất thời không giải thích hết được.

Lũ rắn ngoài kia đang đợi Xà Vương xuất hiện." Bên ngoài bỗng trở nên yên tĩnh, lũ rắn quả nhiên như hắn nói, đang chờ đợi.

Có một việc quan trọng hơn là bên trong núi này chính là tổ của đám Địa Quan Âm.

Lũ rắn định kỳ vào đây để ăn trộm thức ăn của Địa Quan Âm.

Trong đầu Trương Thụy Đồng bỗng lóe lên một đoạn hình ảnh kỳ lạ.

Ba dòng thủy long đang cuốn tới.

Hắn bỗng nói: "Tình hình không ổn, di tích này sắp biến mất rồi!

Khoảng một tiếng nữa, sông ngầm sẽ quán thông toàn bộ di chỉ Ma Quốc." Nghe cảnh báo xong, Minh Thúc đại khiếu: "Vậy là xong rồi, chúng ta ở sâu dưới đất thế này chẳng phải chết chắc sao?" Lão hốt hoảng chạy đi tìm A Hương.

Bàn Tử nói: "Chỉ còn một tiếng, vậy chúng ta bận rộn làm gì nữa?" Đúng lúc này, A Hương nhìn chằm chằm bức tường phía sau thạch thất nói: "Sau tường có một người phụ nữ đang đứng!" Trương Thụy Đồng thuận tay mở bức tường ra, quả nhiên phía sau có một xác khô diện mạo thê thảm.

Tay xác khô đặt trên vách đá, dùng chính máu mình viết rất nhiều văn tự.

Nội dung toàn là văn tự Quỷ Động, mọi người không ai hiểu gì.

"Lời nguyền!" Trương Thụy Đồng nói: "Những người phụ nữ này đều là kẻ thất bại trong cuộc cạnh tranh chức Quỷ Mẫu, bị nhốt ở đây chờ chết!" Đây là nơi hắc xà vào kiếm ăn, mỗi người ở đây sau khi bị đào mắt tế tự thì chỉ có con đường chết.

"Bên ngoài có một con cự xà!" Sơ Nhất nhìn ra ngoài, con rắn đó trông giống như xà mẫu trong truyền thuyết, thân hình khổng lồ, được đám rắn đen vây quanh ở giữa.

Trong khi họ đang nhìn chằm chằm vào con cự xà bên ngoài, con rắn khổng lồ đó cũng đồng thời nhìn vào động tĩnh bên trong.

"A Hương mắt đầy máu, hình như... chảy ra từ tuyến lệ!", Tuyết Lỵ Dương nhìn kỹ một cái, sau đó mới nhìn rõ.

Có lẽ đó không phải là lệ, mà là những giọt nước mắt mang sắc máu!

A Hương đứng trước vách đá, dường như lại tái phát chứng ly hồn.

Lúc này, mắt, mũi và thậm chí cả tai của cô đều đang chảy máu.

Trương Thụy Đồng nhìn ra phía ngoài, nước dãi từ miệng con đại xà chảy xuống đất có tính ăn mòn cực mạnh.

Nếu bị nó cắn một miếng, phỏng chừng cả thân thể sẽ bị thối rữa.

"Tiếp tục đi xuống phỏng chừng chỉ có đường chết, vì xung quanh sắp sụp đổ, chi bằng hãy đợi thêm một chút!", cả tòa sơn động sắp sụp xuống, trái lại đây lại là cơ hội để rời đi.

Mấy người men theo thạch thất đi lên phía trên, mỗi tầng thạch quật đều có một số mặt sàn đen kịt.

Giống như nắp quan tài, bên dưới dường như có ngăn kín.

Những con hắc xà đó sau khi Xà Vương xuất hiện thì bắt đầu ùa lên.

Chương 356

Cả nhóm đi lên phía trên, cuối cùng đi tới đỉnh đầu của bức tượng khổng lồ.

Nếu tiếp tục đi tới tầng cao nhất mà không tìm thấy đường lui, họ thực sự sẽ rơi vào tuyệt cảnh.

Minh Thúc lắc đầu thở dài: "Xem ra lão thiên không muốn để tôi sống sót rời khỏi đây." Trong tình cảnh này, không cần đợi nước sông ngầm dâng lên dìm chết, đám rắn kia cũng sẽ lao lên cắn chết họ.

Trên đường đi, Hồ Ba Nhất bỗng nhiên đưa tay chạm vào vách đá bên cạnh, phát hiện trên đó khắc một bức họa.

Tuyết Lỵ Dương lập tức tìm ít tro trắng xoa lên, lập tức một hình ảnh rõ nét hiện ra.

Trên họa dường như là một người phụ nữ đang thực hiện động tác khắc vẽ.

Sau đó kiểm tra các vách đá khác, đều có bích họa tương tự.

Mỗi một mặt tường đều có một bức chạm khắc.

"Kìa, thạch khắc trên tường dường như là một số nữ tử đang nguyền rủa Ác La Hải Thành!" Con cự xà dẫn theo vô số rắn nhỏ lao lên.

Từ miệng đại xà phun ra dịch thể màu đỏ, có thể ăn mòn cả phiến đá thành một lỗ lớn, huống chi là người phàm.

Tuyết Lỵ Dương vừa chạy vừa vội vã nói: "Lời nguyền bên trên dường như trù ẻo cả tòa Ác La Hải Thành sẽ bị hủy diệt trong nước!" Những lớp vảy đen cứng cáp của hắc xà phát ra tiếng động sắc nhọn "sưu sưu" trong không khí.

Không gian trên đỉnh tượng khổng lồ càng lúc càng nhỏ hẹp.

Nhìn những bức họa đó, Trương Thụy Đồng bỗng nhiên huýt sáo.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chằm chằm vào cử động của Trương Thụy Đồng.

Cô đã từng nghi ngờ anh có năng lực khống chế động vật, nhưng trước đó anh đều sử dụng ở những góc khuất, chưa tìm được bằng chứng xác thực.

Giờ đây cô đã được chứng kiến.

Chỉ tiếc là mọi người có khả năng không thể rời khỏi đây còn sống.

Trương Thụy Đồng sau đó lấy từ trong túi ra Hỏa Hồ Lô.

"Rắn bên dưới quá nhiều, đặc biệt là con Xà Mẫu kia, lân giáp trên thân cứng như sắt, đạn cũng không bắn thủng được." Lời còn chưa dứt, Bàn Tử đã nã liên tiếp mấy phát súng về phía Xà Vương.

Tuy lớp da không bị phá vỡ, nhưng Xà Vương bị đau, điên cuồng lao về phía này.

Trương Thụy Đồng nói: "Ta đi đối phó Xà Vương, đám rắn còn lại các ngươi tự giải quyết!" Xung quanh một đám hắc xà đang bao vây.

Những con anh có thể khống chế chỉ là một phần, số còn lại đều bị một sức mạnh nào đó chi phối, không thể câu thông.

Xà Vương vừa thấy anh xuất hiện, lập tức há to miệng lao tới, phun ra một ngụm độc dịch đỏ tươi hóa thành sương máu ập vào mặt.

Anh mặc Thủy Hỏa Y lao lên, cũng không rút Hắc Kim Cổ Đao.

Để tiêu diệt con rắn này cần phải tính toán kỹ lưỡng.

Cự xà lập tức muốn quấn chặt lấy Trương Thụy Đồng rồi từ từ dùng độc giết chết.

Tuy không sợ độc tính, nhưng anh sợ tính ăn mòn của nó.

Ngay khi cự xà định quấn lấy, trên đỉnh không gian bỗng truyền đến một tiếng sấm vang dội.

Oanh long!

"Đánh lôi?

Chẳng lẽ là Kích Lôi Sơn?" Quái vật bóng đen kia chỉ cần vỗ vào Thủy Tinh Sơn là lập tức có âm thanh như vậy.

Trương Thụy Đồng lấy ra một tấm Lôi Phù từ trong ngực.

Thứ này vừa rồi đã bảo vệ sự an toàn của họ.

Tuy chưa chắc đã bị thương, nhưng anh vẫn đề phòng.

Từ tiếng sấm đó, anh dường như nghe ra một thông tin không bình thường.

Phía sau sơn thể đã bị nước nhấn chìm.

Thông tin này khớp với nội dung anh nhìn thấy từ Quỷ Nhãn.

"Nước sông ngầm dâng lên rồi!" Một khi không bị núi sụp đè chết hay bị rắn độc cắn chết, thì trái lại sẽ bị nước dìm chết.

Trương Thụy Đồng cẩn thận nhớ lại nội dung tiếng sấm, tiếng sấm đó dường như đang gợi ý cách thoát thân.

Anh nắm lấy cây cột bên cạnh, tiếng sấm từ Thủy Tinh Sơn vẫn không ngừng vang lên.

Chỉ với động tĩnh lần này, ngọn núi sắp sập rồi.

Đại Hắc Thiên trong núi cũng không cách nào cứu vãn cục diện này.

Hốt nhiên có một con hắc xà nhảy vọt lên, Trương Thụy Đồng thuận tay rút đao, chém con rắn làm hai nửa bằng một đường cắt ngọt lịm.

Những lúc này, có những con hắc xà không lo chạy nạn mà lại thừa cơ sát nhân.

Bên dưới núi lửa hoạt động, dung nham cũng đang rục rịch.

Chương 357

Những dòng dung nham chưa hoàn toàn nguội lạnh sắp sửa bùng phát.

"Núi biến mất rồi!" Mọi người quay đầu lại, ngọn Kích Lôi Sơn đó đã hoàn toàn biến mất trong tiếng sấm.

Gần như không một tiếng động, nó biến mất như thể chưa từng tồn tại.

Nhìn ngọn núi tan biến, trên sơn thể sụp đổ dường như thoát ra một con cầu long đang giương nanh múa vuốt.

"Xong đời rồi, ngọn núi này ở phía bắc thuộc nơi hắc sắc, gặp nước là trung đạo, núi sập một cái, chúng ta có thể trực tiếp nhập thổ luôn!" Minh Thúc vốn rất mê tín, Hồ Ba Nhất trên đường đi cũng dựa theo Chu Dịch mà lẩm bẩm về vận thế.

Trương Thụy Đồng nói: "Cứ từ từ xem đã, tiếng sấm nói cho ta biết, sự tình có chuyển cơ!" "Vị trí chúng ta đang đứng là điểm cao nhất, ở đây ít nhất có thể sống lâu thêm một chút!" Lúc này anh bắt đầu hiểu tại sao Tiêu lão bản lại tự tin như vậy.

Vào thời khắc mấu chốt, tiếng sấm thực sự sẽ đưa ra chỉ dẫn.

Vỏ núi bên ngoài bỗng xuất hiện vết nứt, địa hình đại hiệp cốc bên dưới quá thấp, nước hồ ngầm từ trên cao bắt đầu tràn xuống từ phía đông.

Tiếp đó, khắp nơi bắt đầu xuất hiện hiện tượng nước chảy ngược.

Xung quanh trong nháy mắt xuất hiện vô số cột nước, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Tiếng sấm vang rền không dứt, đàn rắn phá vỡ lớp thạch bản bên ngoài.

Bàn Tử một phát súng bắn trúng đầu con hắc xà đang bay tới, xác rắn rơi xuống nước.

Khi mọi người đối diện với đàn rắn, tiếng sấm ở Kích Lôi Sơn hoàn toàn biến mất.

Mặt đất dường như bắt đầu sụt lún và rung chuyển.

Trong sự tĩnh lặng ngắn ngủi mà dài đằng đẵng khoảng vài giây, ba tiếng nổ vang dội chấn động đất trời từ Kích Lôi Sơn bắn ra ba đạo dòng chảy.

Trong đó hai đạo thủy lưu phun ra ở vị trí gần ngực tượng khổng lồ.

Đạo cuối cùng trực tiếp phun vào đại hiệp cốc, rủ xuống như ba con cự long màu bạc, mỗi vòi nước đều dày như eo của tượng khổng lồ.

Vỏ đá trong núi bị phun ra ngay lập tức, phần còn lại bị những tảng đá lớn đập nát.

Chỉ trong chốc lát, những mảnh vỡ cũng bị dòng nước cuốn trôi.

"Sắp đổ rồi!" Mọi người chỉ cảm thấy tượng khổng lồ không ngừng chao đảo.

"Nhìn lên trên!" Trương Thụy Đồng nhắc nhở một tiếng, mọi người nhìn thấy một dải cầu trắng, những cây cầu ngang vốn bắc qua hiệp cốc lúc này đang chảy ra một lượng lớn nham tương.

Cộng thêm lượng lớn nước sông ngầm đổ xuống từ đỉnh đầu, nếu không đi ngay thì vĩnh viễn không đi được nữa.

Mọi người nhìn về phía góc chéo bên trên, rồi quay đầu lại thấy

Trương Thụy Đồng đang mặc một bộ giáp Phân Sơn Quật Tử Giáp kỳ lạ.

Bộ trang bị này có lẽ đã lâu không dùng, phối hợp với Phi Hổ Trảo quả là lợi khí leo núi.

"Thân thủ... sao thấy quen thế!" Bàn Tử nhìn bộ trang bị, tổng cảm giác dường như đã thấy ở đâu rồi.

Hồ Ba Nhất nói: "Trước đó từng thấy người của Trương gia dùng, nhưng không có trang bị mà vẫn leo lên được." Tượng khổng lồ đột nhiên sụp đổ.

"Đừng hoảng." Trương Thụy Đồng nhanh chóng leo lên đỉnh đầu tượng, nói: "Đỉnh tượng liên kết với vách đá, nhân lúc này mau rời đi." Anh nhanh chóng di chuyển trên vách đá, những móc câu trên người găm chặt vào đá giúp anh đi lại như trên đất bằng, khiến mọi người thực sự được chứng kiến thuật "Bích Hổ Du Tường".

Họ quay đầu nhìn lại, thấy con cự xà ép đám rắn nhỏ xuống dưới nước, dùng chúng làm bè để bơi vào bờ.

Đám rắn đen dưới nước tạo thành một vùng đen kịt, bóng loáng.

Trương Thụy Đồng hét lớn: "Mau, nhân lúc này ném hết đạo cụ xuống!" Tốc độ của đám rắn này cực nhanh khi ở trên cạn, nhưng giờ đây chúng chỉ lo giữ mạng, tốc độ giảm đi đáng kể.

Bàn Tử nở nụ cười xấu xa, châm lửa ống thuốc nổ: "Đi thôi!" Một tiếng nổ lớn hất văng một đống hắc xà, con cự xà phẫn nộ há to miệng, lộ ra hai chiếc răng độc khủng bố.

Nhiệt độ nước dưới tác động của nham tương không ngừng tăng cao.

Trương Thụy Đồng huýt sáo một tiếng, trong tiếng vang vọng, não bộ anh hiện ra bản đồ phân bố hoàn chỉnh của khu vực xung quanh.

“Hang động!” Anh ngẩng đầu nhìn bốn phía, những con Địa Quan Âm đã đào vô số đường thông đạo trong lớp vỏ đá trên đỉnh đầu.

Nước ngầm cũng chảy ra từ đó.

Những thông đạo này được đào giống như đạo động, chui vào rất dễ dàng.

Trương Thụy Đồng tìm thấy một lối vào liền trực tiếp chui vào trong.

Những người khác đi theo sau, Minh Thúc chui vào nhìn một cái liền ngạc nhiên: “Bên trong như mê cung vậy, Trương gia tìm được đường sao?” “Mau đi theo, không còn thời gian đâu.” Trương Hải Viêm ở phía sau lập tức bám sát.

“Thủ đoạn của Trương gia, sao có thể dễ dàng đoán được?” Họ không ngừng bò về phía trước.

Môi trường thế này mọi người đều không xa lạ.

Họ bò ngược lên phía trên lối vào của sông ngầm, chỉ là không biết đầu kia thông đến đâu.

Trong đường hầm, Trương Thụy Đồng gọi đám Địa Quan Âm ra.

Những sinh vật nhỏ bé này đào đất cực nhanh, dưới sự khống chế của Ngự Yêu Thuật, chúng điên cuồng đào bới phía trước, tạo ra một đạo động dẫn đến khu vực an toàn.

“Tốc độ này, trong ấn tượng của tôi chỉ có Phân Sơn Quật Tử Giáp của ngoại công năm xưa mới bì được.” Hai con tê tê lớn, một to một nhỏ, tốc độ nhanh hơn hẳn tê tê thông thường.

Chương 358

Xuyên qua đường hầm do Địa Quan Âm đào, bên ngoài bỗng xuất hiện ánh sáng.

"Mặt đất rồi sao?" Bàn Tử thò cái đầu tròn vo ra.

Cái đầu mập mạp nhô ra khỏi sông băng: "Đây... chẳng lẽ là Tàng Thi Câu?", bên ngoài nồng nặc mùi thối rữa của những xác động vật mới chết.

Vừa lên mặt đất, họ đã nhìn thấy đội bò Tây Tạng bỏ lại trước đó.

"Đàn bò của tôi!" Mọi người mừng rỡ, Trương Thụy Đồng ngẩng đầu nhìn trời.

Tiếng sấm đã dẫn anh đến đây, trực tiếp theo lối cũ là có thể an toàn rời đi.

Trong nhóm có một người đi xuống trước.

Trước khi xuống nước, Bạch Hạo Thiên đã giao hẹn ám hiệu với người đó.

"Sau khi xuống, nếu cần giúp đỡ thì gõ hai cái..." Người đó gật đầu ghi nhớ, rồi lặn xuống nước tìm đồ.

Là một Nha Quái, tinh thần mạo hiểm là phải có, nếu không có gan dạ và khí phách thì sẽ không chọn làm Nha Quái để đổi lấy cơ hội thăng tiến.

Sau khi người kia xuống nước, Hướng Dương lại cẩn thận kiểm tra chiếc thùng một lần nữa.

Chất liệu sắt rất tốt, chế tạo từ vật liệu quân dụng.

Hướng Dương lau lớp bùn bên cạnh, bên trên viết mã số thùng là

“037”.

“Đợi đã.” Bạch Hạo Thiên bỗng ngăn lại.

“Trên thùng ghi đây là vật phẩm nguy hiểm.” Hướng Dương cười nói: “Đã mấy chục năm rồi, còn nguy hiểm gì nữa?” Nói xong, gã thuận tay mở thùng ra.

“Hai vị chủ quản, đồ bên dưới là gì, nói cho tôi nghe chút đi?” Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái rồi nói: “Thanh đồng thời Hán, đồ của Nam Hải Vương.” Bạch Hạo Thiên nhìn mã số đó: “Thứ này đã lâu không ai động vào, số hàng này thuộc về Nha Quái số 037.” Hướng Dương phấn khởi cười, nói với người bên cạnh: “Thấy chưa, đồ của Trương Đại Phật Gia mà tôi cũng tìm thấy, phát tài rồi!” Hướng Dương cầm hai miếng đồng lên xem.

Bên trên bám đầy rỉ đồng do ngâm trong nước lâu ngày, tất cả các miếng đồng đều có màu xanh nhạt.

“Đâu có đơn giản vậy?” Bạch Hạo Thiên nói: “Theo ghi chép trong hồ sơ trước đây, bên dưới không chỉ có những thứ vỡ nát này đâu.” Nghe vậy, Hướng Dương bỗng khựng lại, nhìn xuống dưới xem còn thứ gì khác không.

“Hàng hóa liên quan đến số 037 có hơn một trăm kiện, hiện tại mới tìm thấy một phần nhỏ thôi.” Lời của Bạch Hạo Thiên vừa dứt, sắc mặt Hướng Dương liền trở nên khó coi.

Bốn người nhìn nhau, Hướng Dương nghiến răng đứng dậy.

“Tôi đã tới đây rồi thì không thể ra về tay trắng.” Bạch Hạo Thiên có chút không đành lòng: “Đã có ba người gặp chuyện, hay là thôi đi?” Cô thực sự không đành lòng nhìn họ tiếp tục mạo hiểm.

Xuống đó, cực kỳ có khả năng họ cũng sẽ gặp chuyện.

Dù sao với cách xử lý năm đó, đằng sau những thứ này e rằng ẩn

chứa bí mật lớn.

Hướng Dương lại lắc đầu: "Tôi biết chứ, ở Thập Nhất Thương, cấp bậc Nha Quái càng cao thì hàng hóa tiếp xúc càng nguy hiểm, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi." Khuyên ngăn vô dụng, ngoài Hướng Dương ra, hai người khác cũng mặc bộ đồ lặn vào.

Bạch Hạo Thiên dặn: "Sau khi xuống, một tiếng gõ là có đồ, hai tiếng là cần giúp đỡ, ba tiếng là có nguy hiểm, nhớ rõ chưa?" Ba người mặc đồ lặn gật đầu ra hiệu đã hiểu.

Một người nhanh chóng lặn xuống trước.

Bạch Hạo Thiên cẩn thận chờ đợi động tĩnh bên dưới.

Trương Thụy Đồng tai thính, nghe ra động tĩnh bất thường bên dưới.

"Gõ rồi." Hướng Dương nghe xong kích động: "Thực sự có đồ tốt!" Nhưng Trương Thụy Đồng thì nhíu chặt lông mày.

Hướng Dương lắng nghe kỹ rồi nói: "Bên dưới gõ hai tiếng." Gã lập tức chỉ vào hai người bên cạnh: "Hai người mau xuống giúp một tay." Hai người đó không chút do dự nhảy xuống.

Cả ba người đều buộc dây thừng trên mình, hễ phát hiện tình hình không ổn, bên trên sẽ kéo dây.

Nhưng lần này, Trương Thụy Đồng cảm thấy bên dưới vô cùng bất ổn.

"Đợi đã." Trương Thụy Đồng nhíu mày.

Hai người kia đã lặn xuống nước.

"Không kịp nữa rồi, chủ quản có chuyện gì thì đợi họ lên rồi nói." Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Không lên được đâu, không nên để họ xuống nhanh như vậy." Nhưng giờ có nói cũng không kịp.

Anh không mang đồ lặn, cũng không có ý định xuống dưới.

Hướng Dương hớn hở nhìn chằm chằm mặt nước, đợi động tĩnh bên dưới.

Bạch Hạo Thiên bỗng nói: "Lại gõ thêm hai tiếng." "Không ổn, kéo họ lên!" Tiếp đó, hai sợi dây thừng bỗng bị kéo mạnh xuống dưới.

Hai người lập tức đưa tay ra kéo thì phát hiện dây thừng đã lỏng lẻo.

"Người mất rồi." Hướng Dương mặt xám như tro.

Đúng lúc đó, dưới mặt nước bỗng nổi lên một chiếc thùng sắt.

"Lại một cái thùng nữa?" Hướng Dương nhìn chằm chằm chiếc thùng đó.

Bạch Hạo Thiên đeo tai nghe vào, bỗng mặt sợ đến trắng bệch.

Hướng Dương nhìn cô: "Bạch chủ quản, sao vậy, nghe thấy gì?" Bạch Hạo Thiên đưa tai nghe cho gã nghe.

Chương 359

Đeo tai nghe vào, gã bỗng nghe thấy một trận tiếng sột soạt.

Bên dưới bỗng truyền lên giọng nói trầm thấp: “Sạt sạt sạt...

Hạ nha...

Lạc lạc lạc...” Giọng nam trầm thấp, nhưng nghe không giống tiếng người sống.

Hướng Dương run rẩy: “Ai?

Ai đang nói ở dưới đó?” Không nghe ra cụ thể là ai, nhưng khi nghe giọng nói đó, gã đổ mồ hôi lạnh đầy đầu.

Trương Thụy Đồng dùng dây thừng quấn chặt lấy chiếc thùng rồi kéo lên.

Đồ đã xuất hiện thì không thể bỏ mặc.

Nhìn chiếc thùng, Hướng Dương lập tức mở ra.

“Miếng đồng!” Gã nhìn chằm chằm đồ bên trong, lại là một thùng đầy những miếng đồng tương tự.

Nhìn biểu hiện của Trương Thụy Đồng, Ngô Tà càng thêm tò mò.

Đêm khuya, Ngô Tà mang theo tâm sự đi bộ về nhà.

Đi ngang qua bờ sông Giang Nam, lại thấy Trương Thụy Đồng.

Đêm mùa đông trời tối sớm, trên con đường tĩnh lặng, Ngô Tà đi qua dưới ánh đèn đường.

“Quan lão sư.” Ngô Tà đang định đi tới chào hỏi Trương Thụy Đồng thì bỗng nghe thấy phía sau có người gọi.

Trương Thụy Đồng nhìn sang, đó là một người phụ nữ tóc xoăn.

Tuổi tác xấp xỉ Ngô Tà, nhưng mái tóc uốn lượn sóng khiến cô trông hơi già dặn.

"Ngô Tà, xe của boss anh bị hỏng à?" Ngô Tà nửa đùa nửa thật hỏi.

Lan Đình ái ngại nói: "Tôi chỉ là không muốn ngồi xe, có thể đi dạo cùng anh một đoạn không?" Ngô Tà nhìn về phía Trương Thụy Đồng, anh vẫy vẫy tay ra ý cho Ngô Tà cứ đi cùng cô gái.

Nhìn bóng lưng hai người càng đi càng xa, lại thấy phía sau một chiếc BMW giận dữ phóng đi.

Ngô Tà hỏi: "Lão bản của cô ăn giấm à?" Lan Đình nhìn theo, cười nói: "Anh nghĩ nhiều rồi, lão bản của tôi là người đồng tính, không có hứng thú với phụ nữ." Ngân?

Ngô Tà trong lòng có chút kinh ngạc, hoàn toàn không nhìn ra.

Nhưng trong não anh chợt nhớ lại lời Trương Thụy Đồng từng nhắc Lan Đình sẽ tới tìm.

Từ sau khi nghe sấm, mỗi khi có sấm sét, anh cũng có thể mơ hồ cảm thấy tiếng sấm đang giao tiếp với mình.

Đối với một số việc trong tương lai, anh bắt đầu có năng lực dự tri.

Đương nhiên, tình huống không rõ ràng như Trương Thụy Đồng.

Người bình thường e rằng phải khoan vài cái lỗ trên đầu mới có thể tiếp nhận hoàn chỉnh thông tin trong tiếng sấm.

Ngôn ngữ bất đồng, Lôi Công cũng chỉ đành thở dài bất lực.

Hai người đi dạo bờ sông, Lan Đình vô ý nhắc đến sa mạc Ba Đan Cát Lâm.

Ngô Tà tự nhiên không phải lần đầu tới sa mạc, ngay cả trận Kỳ

Môn Độn Giáp thiên nhiên ở Ác Ma Thành anh cũng từng gặp, sa mạc bình thường không thành vấn đề.

"Đi vùng sa mạc đó, không biết anh có nghe nói đến một nơi gọi là 'Cổ Đồng Kinh' không?" Địa danh Cổ Đồng Kinh này Ngô Tà thường xuyên nghe thấy, là một nơi được đồn đại vô cùng quỷ dị.

Hai người càng đi càng xa, nhưng Trương Thụy Đồng vẫn nghe thấy toàn bộ.

Cho đến khi đi quá xa, anh mới không nghe rõ nữa.

Khoảng nửa tiếng sau, Ngô Tà tâm sự nặng nề đi về.

"Trương gia, ngài biết nơi gọi là Cổ Đồng Kinh chứ?" Trương Thụy Đồng chậm rãi gật đầu: "Ngươi nghe về Hắc Mao Xà bao giờ chưa?" "Nghe một chút, nghe nói là một loại rắn sống bên trong thiên thạch!" Loại rắn này cực kỳ có khả năng đã theo thiên thạch rơi xuống Trái Đất.

Trương Thụy Đồng nói: "Vùng sa mạc đó là nơi thiên thạch năm xưa rơi xuống.

Xích Mi Đồng Ngư chính là ở dưới dòng sông ngầm của sa mạc đó!" Loại rắn này xuất hiện đã hình thành quan hệ cộng sinh với một loại cá dưới nước.

Chúng ký sinh ở chỗ lông mày của cá, mới dẫn đến loại cá đó có đôi lông mày kỳ lạ.

Đại khái hiểu rõ tình hình, ngày thứ hai, Lan Đình lại tìm Ngô Tà lần nữa.

Dường như cô cố ý cho Ngô Tà thời gian tra cứu tư liệu.

Ngày hôm đó Trương Thụy Đồng cũng có mặt.

Lan Đình hỏi: "Trước đây anh cũng từng tới sa mạc đó, lúc đó sao

có thể kìm nén tò mò mà không vào khu vực đó?" Ngô Tà khổ sở cười: "Lúc đó hướng dẫn viên chỉ ra đó là khu vực không người, không cho phép du khách vào." Lan Đình lộ vẻ hâm mộ: "Anh đã tìm được một hướng dẫn viên tốt đấy." "Cho ta xem thử!" Trương Thụy Đồng tự nhiên xen vào câu chuyện.

Lan Đình gật đầu, sau đó thở dài: "Tôi đã gặp những chuyện kỳ quái ở nơi đó." Ngô Tà ngơ ngác gật đầu: "Đã xảy ra chuyện gì sao?" Nhìn biểu cảm của cô, Trương Thụy Đồng biết cô sắp lấy ảnh ra.

Đi sa mạc dường như thuần túy là để du lịch thám hiểm.

Khi Lan Đình lấy ảnh ra, do số lượng quá nhiều, cô đổ thẳng một đống lớn lên bàn.

Chương 360

Cô bày từng tấm ảnh ra, nói: "Khi tiến lại gần nơi đó, tôi cảm thấy khó chịu một cách bí ẩn, không dám tiếp tục lại gần.

Thế nên... tôi chỉ chụp vài tấm ảnh." Trên bàn ảnh rất nhiều, nhưng đối với anh dường như vẫn chưa đủ.

Trên ảnh là mấy ngọn núi đá thấp bé, bị gió sa mạc xói mòn tạo ra vân xoắn ốc.

Xung quanh là những cồn cát nhấp nhô, đường nét nhu hòa.

"Cổ Đồng Kinh?" Ngô Tà nhận ra ngay những tấm ảnh này y hệt nơi mà người Pháp từng chụp.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng xem qua toàn bộ ảnh.

"Trong ảnh có người biến thành quỷ sao?" Lan Đình nghiến răng gật đầu: "Tất cả những tấm ảnh này đều có một đặc điểm chung." "Thiếu mất một người?" Ngô Tà sau khi xem xong cũng phát hiện vấn đề.

"Thực ra người đó luôn ở trong đội ngũ của tôi, lúc chụp ảnh cũng có mặt." Càng nói càng thấy rùng mình, Ngô Tà thậm chí cảm thấy có luồng gió lạnh lùa vào cổ áo.

Gương mặt Trương Thụy Đồng vẫn bình thản không chút gợn sóng, những chuyện này đại khái đều nằm trong dự liệu của anh.

Nếu không có chuyện quái dị thì đã không gọi là Cổ Đồng Kinh.

"Khi tôi rửa những tấm ảnh này, trên đó thiếu mất một người." Cô lấy ra thêm vài tấm.

Trên ảnh chỉ có sa mạc, nhưng Lan Đình khẳng định, những tấm

này vốn là ảnh chụp riêng của người đó.

Người phụ nữ biến mất khỏi ảnh có tên thân mật là Thao Thao.

Ngô Tà cũng quen biết, là biên tập trách nhiệm của tòa soạn tạp chí.

Ngô Tà hỏi: "Sau khi phát hiện những chuyện này, cô có liên lạc với cô ấy không?" Câu hỏi vừa thốt ra, Trương Thụy Đồng thản nhiên tiếp lời: "Ta đoán là không." Lan Đình gật đầu: "Đúng là không có, tôi đã xóa phương thức liên lạc của cô ấy!" "Tại sao?" Ngô Tà kinh ngạc nhìn cô.

"Bởi vì cô ấy đã tự sát tại căn hộ của mình không lâu trước đây." Lần trước đi sa mạc, họ đã gặp không ít chuyện không thể giải thích.

"Tôi muốn đi sa mạc một chuyến nữa, anh có thể bảo bạn của anh giúp đỡ không?" Ngô Tà nhìn Trương Thụy Đồng một cái, có chút do dự.

Muốn giải quyết những vấn đề chưa có lời giải này tự nhiên không khó.

"Cô không đùa đấy chứ?

Nguy hiểm như vậy mà cô còn muốn tới nơi đó?" Lan Đình khổ sở cười: "Tôi biết mình muốn tìm gì." Nói xong thấy Ngô Tà không có ý định đồng ý, cô cũng không quay đầu lại mà bỏ đi.

"Chúng ta sẽ gặp lại thôi!" Trương Thụy Đồng nhìn bóng lưng Lan Đình rời đi rồi nói.

Vùng sa mạc đó có ma lực kỳ lạ, thu hút rất nhiều người tìm đến.

Trong não Ngô Tà không kìm được hiện lên hình ảnh cô gái đó.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Ngươi không có người làm tên là Hoàng Nham sao?" Ngô Tà gật đầu.

“Đúng là có người đó, nhưng từ sau khi đi sa mạc về một chuyến cách đây không lâu, gần đây tinh thần anh ta có chút không ổn định.” Nghe lời Ngô Tà, Trương Thụy Đồng lập tức biết Hoàng Nham sẽ có những phản ứng đó, e rằng anh ta cũng đã thấy thứ gì đó đặc biệt trong sa mạc, dẫn đến tinh thần xuất hiện vấn đề.

“Sau khi về anh ta luôn tự nhốt mình trong nhà sắt?” Ngô Tà vẫn gật đầu.

Nói: “Tôi đã bảo Vương Mông, Bạch Xà ba người tới canh chừng anh ta rồi.” Trương Thụy Đồng nói: “Ta phải đi tìm hắn.” Hoàng Nham phỏng chừng đã lấy được bản đồ và cái hộp sắt đó.

Hộp sắt chỉ là thứ yếu, bản đồ mà Hoàng Nham có được mới là manh mối quan trọng nhất.

“Hiện giờ xem ra, nơi Hoàng Nham tới và Lan Đình tới chắc là cùng một chỗ.” Ngô Tà biết vùng sa mạc đó vô cùng kỳ đặc quỷ dị, nhiều chuyện đều chỉ hướng về phía đó.

Suy nghĩ một chút, anh định nói địa chỉ của Hoàng Nham cho Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng nói: “Ta biết địa chỉ.” Đang ở Lâm An, cần lập tức xuất phát đến kinh đô.

Trương Thụy Đồng cũng không nói gì thêm, cốt truyện Hoàng Nham đã bắt đầu...

Tại kinh đô, đêm ngày thứ hai, hai người lái xe đến nơi Vương Mông đang đứng.

Vương Mông đứng bên đường đeo kính giả vờ đọc sách.

Khảm Kiên ngồi trên ghế dài bên đường.

Bạch Xà thì luôn ở trong xe canh chừng tình hình bên ngoài.

Thấy ba người đứng đó, Ngô Tà lập tức che mặt nói: "Để ngài chê cười rồi!" Rõ ràng quá, nhìn một cái là biết ba người này có vấn đề, huống chi là người khác.

Cư dân xung quanh e là đã nảy sinh cảnh giác với ba người, không khéo lát nữa có người báo cảnh sát.

Trương Thụy Đồng nói: "Cái đó không quan trọng, Hoàng Nham chắc sắp về rồi." Vừa rồi anh dùng tai nghe kỹ động tĩnh trong căn nhà đối diện.

Trong nhà không có người.

Trái lại bên vách có tiếng bước chân.

Thẩm Thu?

Trương Thụy Đồng lập tức nhớ ra người phụ nữ đó.

Từ năm dự án 056 tiến hành, cô ta đã sống đến tận bây giờ.

Chương 361

Là người hưởng lợi từ thí nghiệm trường sinh, có phản ứng cơ thể kỳ lạ là càng lột da càng trẻ trung, nhưng lại không cần dựa vào thiên thạch.

Thí nghiệm trường sinh năm đó có thể coi là đã có thành công sơ bộ.

"Chờ một chút, ta đi xem thử!" Trương Thụy Đồng kéo Ngô Tà chuẩn bị đi xem tình hình.

Vì quan hệ với Kỳ Lân Kiệt, ngoại hình Ngô Tà trẻ hơn tuổi thật.

Vừa bước ra, lại thấy một quả bóng đá rơi từ trên lầu xuống.

Đứa trẻ nhặt bóng xong lập tức quay vào, nhìn họ với vẻ cảnh giác.

"Lê Xúc, chạy đi đâu thế?" Phía sau một người nhanh chóng chạy ra đưa đứa trẻ về nhà.

"Nó tên Lê Xúc sao?" Đứa trẻ nhìn Trương Thụy Đồng một cái rồi ôm bóng chạy biến vào trong.

Rất nhanh sau đó nghe thấy tiếng mắng mỏ con trẻ trên lầu.

Lê Xúc phỏng chừng lại sắp bị bạo hành gia đình.

Trương Thụy Đồng nghe tên đứa trẻ, lập tức hiểu ra thân phận của nó.

Theo kế hoạch ban đầu, đáng lẽ mười năm sau mới bắt đầu.

Giờ đây mọi thứ bị đẩy sớm lên, Lê Xúc mới có tám tuổi.

Ngô Tà cũng không quá chú ý đến đứa trẻ.

“Trương gia, hay là tôi lên xem thử?” Anh cũng rất hứng thú với thứ giấu trong nhà Hoàng Nham.

Phải là thứ quan trọng thế nào mới cần dùng sắt bịt kín cửa sổ như vậy.

Hai người đi tới, đi ngang qua bộ ba bên đường, ba người kỳ quái nhìn lão bản nhà mình và Trương gia đi tới một cách nghênh ngang.

“Lão bản...” Vương Mông hạ cuốn sách cầm ngược xuống, nhìn bóng lưng hai người, nghe Khảm Kiên bên cạnh khó hiểu hỏi: “Vậy tôi có canh tiếp không?” Lão bản đã đích thân xuất mã, dường như cũng không cần canh chừng nữa.

“Rút thôi!” Vương Mông từ xa thấy Trương Thụy Đồng vẫy vẫy tay bảo họ lập tức rời đi.

Thẩm Thu trên lầu và Hoàng Nham sắp về nếu thấy họ sẽ càng thêm cảnh giác.

Trước khi lên lầu, Trương Thụy Đồng thấp giọng nói: “Lát nữa đi gõ cửa bên trái, sẽ có một người phụ nữ đi ra, giúp ta giữ chân cô ta!” Trương Thụy Đồng đưa một tờ giấy ra trước mặt anh.

“Đây là thông tin của người đó!” Ngô Tà nhìn kỹ, trên đó ghi thông tin thân phận nghiên cứu viên của dự án 056.

“Người tên Thẩm Thu này tuổi tác tương đương với chú Ba tôi sao?” Trương Thụy Đồng bảo anh cứ vào gặp sẽ rõ.

Lên lầu, Ngô Tà gõ cửa nhà Thẩm Thu.

Trương Thụy Đồng từ bên ngoài nhảy vào phòng.

Anh loáng thoáng nghe thấy hai người nói chuyện.

Thẩm Thu: “...?” “Tôi họ Quan...” Ngô Tà sau khi thấy người thì kinh ngạc mất vài giây nhưng nhanh chóng che giấu đi.

Thẩm Thu vô cùng cảnh giác, nhận ra trong phòng có biến, lập tức quay người vào phòng.

Một cái liếc mắt thấy chiếc hộp đen mang về từ sa mạc đã biến mất!

"Kẻ trộm đồ sao?" Thẩm Thu phẫn nộ nắm chặt nắm đấm.

Trên lầu bỗng truyền đến tiếng đánh nhau.

Vương Mông và những người khác đợi lão bản Ngô Tà đi xuống.

Trương Thụy Đồng kéo Vương Mông lại, nói: "Lão bản có một nhiệm vụ gian nan cần cậu hoàn thành." "?" Vương Mông bỗng nhiên chưa phản ứng kịp.

Trương Thụy Đồng mở chiếc hộp đen trước mặt Vương Mông.

Lập tức một luồng khói đen chui vào mũi Vương Mông.

Nhìn từ xa thấy Hoàng Nham đang lấm lét đi tới.

Rất nhanh Ngô Tà từ trên lầu chạy xuống.

Mặt anh vừa rồi trong lúc xô xát đã bị Thẩm Thu đấm một cú đau điếng.

Nhưng sau khi Thẩm Thu nhìn chằm chằm Ngô Tà rời đi, cô ta lập tức báo cáo sự việc cho tổng bộ Uông gia.

Ngô Tà vốn là ứng cử viên mục tiêu hàng đầu của Uông gia.

Khả năng đọc Pheromone bằng mũi của anh vô cùng quan trọng để Uông gia tìm kiếm ký ức của Uông Tạng Hải từ quặng rắn.

Trong tiếng kêu thảm thiết, Vương Mông bị Trương Thụy Đồng đưa lên xe.

Nhìn người làm của mình, Ngô Tà kinh ngạc hỏi: "Sao vậy?" Trương Thụy Đồng bảo Khảm Kiên đi xem Hoàng Nham, "Đi xem

hắn đã chết chưa.” Hoàng Nham tinh thần không bình thường, phỏng chừng sau khi để lại bản đồ sẽ bắt đầu tự tàn phá bản thân.

Đây không phải lần đầu xảy ra chuyện này.

Nhiếp ảnh gia người Pháp tự sát, đồng đội của Lan Đình tự sát, và giờ là Hoàng Nham.

Chương 362

Những hành vi quỷ dị này đều khiến người ta nảy sinh hứng thú nồng nhiệt với bí mật Cổ Đồng Kinh.

Tại phòng bệnh bệnh viện, bác sĩ trẻ Lương Uyển đang kiểm tra tình trạng lưng của Vương Mông.

Ngô Tà nhìn chằm chằm lưng Vương Mông, trong lòng có chút không đành.

"Bác sĩ, bạn tôi thế nào rồi?" Lương Uyển nhìn Trương Thụy Đồng rồi lại nhìn Ngô Tà và Vương Mông.

Cô vẫn còn độc thân, thấy ba người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai đứng trước mặt, trong lòng có chút xao xuyến.

Lương Uyển nhỏ nhắn ngẩn người một lát rồi nói: "Vết thương trên người cần phải khâu lại ngay..." Trương Thụy Đồng chụp vài tấm ảnh rồi đưa máy ảnh cho Ngô Tà.

"Rửa ảnh ra đi, đừng để mất, nếu không Vương Mông bị thương cũng phí công." Ngô Tà rất đồng tình với tình cảnh của Vương Mông.

Nhưng theo quán lệ của Ngô Sơn Cư, cũng sẽ không có tiền an ủi hay tăng lương.

"Ta muốn đưa cô ấy cùng xuất phát." Nhìn chằm chằm vết thương của Vương Mông, Ngô Tà bỗng nhận được điện thoại.

"Tôi đi nghe điện thoại." Trương Thụy Đồng nhìn Lương Uyển khiến đối phương có chút thẹn thùng.

"Bác sĩ, ra ngoài nói chuyện chút chứ?" Lương Uyển tự nhiên đi theo anh ra ngoài.

“Bạn của anh tôi sẽ giúp khâu cẩn thận, cố gắng để vết sẹo trông đẹp một chút...” Đối với Vương Mông, Lương Uyển trong lòng cảm thấy rất đồng cảm.

“Ta muốn nói chuyện khác!” Trương Thụy Đồng tiếp lời: “Trước đây cô từng tiếp xúc với một bệnh nhân mất trí nhớ họ Trương phải không?” Anh nhớ Tiểu Ca lúc trước khi phát bệnh đã ở bệnh viện này.

Khi đó Lương Uyển vừa mới thực tập tại đây, phụ trách bệnh tình của Tiểu Ca.

Phỏng chừng lúc Tiểu Ca nói mớ, cô cũng đã nghe được một phần.

“Anh nói người đó sao?” Cô nhớ ra rồi.

Ấn tượng lúc đó có Ngô Tà và Bàn Tử, khi ấy hai người họ túc trực trong phòng bệnh không cho ai khác lại gần, kể cả cô là bác sĩ thực tập.

“Trên người cô chẳng phải có một hình xăm phượng hoàng sao?

Bình thường nó ở trạng thái ẩn, gặp nhiệt sẽ tự động hiển hiện?” Ánh mắt Trương Thụy Đồng lướt qua người cô.

Con phượng hoàng đó phạm vi chắc chắn rất lớn, giống như Kỳ Lân, kéo dài từ ngực qua vai và lưng.

Nhưng e rằng cô không biết ý nghĩa của hình xăm kỳ lạ đó.

“Sao anh biết?” Cô lập tức cảnh giác che trước ngực.

Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ lúc nào đó đã bị anh nhìn trộm.

Vì toàn bộ hình xăm đó nằm ở những bộ phận nhạy cảm, trừ lúc tắm ra bình thường căn bản không ai thấy được.

“Có lẽ thời gian tới cô không thể đi làm được nữa!” Người Uông gia một khi xem bản đồ đó chắc chắn sẽ ra tay với cô.

Khi những kẻ đó biết về hình xăm của cô, tất định sẽ bị đưa về Uông gia.

Đối với Lương Uyển và Trương Thụy Đồng, đó đều không phải chuyện tốt.

"Ý anh là sao?" Trương Thụy Đồng nói: "Ta đã thấy người có hình xăm tương tự cô.

Hình xăm đó liên quan đến thân phận của cô, nơi ta sắp đi cũng liên quan đến thân phận của cô!" Tự nhiên anh không thể trực tiếp nói chuyện Uông gia, nhưng có thể dẫn dắt cô đi theo một phía, tránh bị người Uông gia tìm thấy với tư cách là hậu nhân của Uông Tạng Hải.

Hai người đang nói chuyện ở hành lang thì Ngô Tà và Vương Mông đang ôm lưng bước ra.

"Nói chuyện thế nào rồi?" Ngô Tà nhìn hai người hỏi.

Khi Vương Mông đi qua cạnh Lương Uyển, cô bỗng ngã vào lòng anh.

"Súng điện sao?" Trương Thụy Đồng nhìn thứ trong tay Vương Mông.

Thứ này sát thương lớn thật, lại dùng trực tiếp lên người Lương Uyển, hèn gì cậu ta cứ độc thân mãi.

"Ta không biết nhiều về cô ấy." Trương Thụy Đồng thản nhiên: "Ta muốn mời cô ấy gia nhập cùng chúng ta." Bất kể thân phận Uông gia, với tư cách bác sĩ, chuyến đi này cô chắc chắn có tác dụng.

Ngô Tà nói: "Trương gia nói đúng, có một bác sĩ đi cùng, có lẽ càng dễ che đậy thân phận của tôi." Trương Thụy Đồng nhìn Ngô Tà, hỏi: "Bên kia thế nào rồi?" Ngô Tà bắt đầu tìm những người bạn nhiếp ảnh gia từng quen biết để tìm đội ngũ đi sa mạc.

Tiếp đó trên điện thoại Ngô Tà vang lên tiếng tin nhắn, liên tục mấy tin liền.

Nhìn chằm chằm tin nhắn chưa đọc, Ngô Tà nói: "Tôi vừa nhận điện thoại, có người bạn nhiếp ảnh gia giới thiệu cho tôi một đội ngũ thám hiểm sắp đi sa mạc." "Xuất phát với tư cách cá nhân sao?" Trương Thụy Đồng vừa rồi cũng nghe thấy nội dung cuộc gọi.

Thính lực quá mạnh cũng có cái lợi, chỉ cần Ngô Tà không rời quá xa anh thì chuyện gì anh cũng nghe được.

Ngô Tà gật đầu: "Đối phương dường như có hứng thú với một số thứ trong Cổ Đồng Kinh, đội ngũ đó có người rồi." Rất nhanh anh nhận được danh sách thành viên.

Trong đó đa số đều là những kẻ liều mạng.

Trong đó có một người phụ nữ thu hút sự chú ý của anh, là người mà Mã lão bản giới thiệu để đi sa mạc.

Người phụ nữ tên Tô Nam, thân thủ tốt, trên ảnh buộc tóc đuôi ngựa mỉm cười, nhưng nụ cười đó luôn làm Ngô Tà nhớ tới A Ninh.

Trương Thụy Đồng nói: "Mã lão bản này dường như vì muốn khôi phục hùng phong mà đi tìm Cổ Đồng Kinh." Phỏng chừng người Uông gia đã đưa thông tin sai lệch.

Bảo Cổ Đồng Kinh có bí mật trường sinh bất lão thì anh tin, chứ bảo có thứ giúp khôi phục hùng phong thì thật là...

Chương 363

Hiểu rõ kịch bản như Trương Thụy Đồng còn chưa từng nghe Cổ Đồng Kinh có thứ đó.

Ngô Tà nghe xong sắc mặt cũng quái dị, lần đầu thấy có người đi đổ đấu vì lý do như vậy.

"Phỏng chừng là thông tin do người Uông gia tung ra." Không lâu sau Khảm Kiên lái xe tới, mấy người trực tiếp rời khỏi bệnh viện.

Trương Thụy Đồng bảo đưa Lương Uyển về nhà cô ấy...

Trên người Vương Mông quấn rất nhiều băng gạc.

Lúc nãy trên đường gã đã đau đến ngất đi.

"Tỉnh rồi à?" Dưới cái nhìn của Ngô Tà, Vương Mông chậm rãi tỉnh lại.

"Lão bản?

Tôi đang ở đâu?" Gã nhìn quanh, thấy không giống khách sạn, nhìn phong cách bài trí thì giống nơi ở của phụ nữ hơn.

Tiếp đó trong phòng bỗng có động tĩnh của Lương Uyển.

"Tôi tức đến mức nếp nhăn đuôi mắt sắp hiện ra rồi đây này!" Lương Uyển đứng trước gương, nhìn mình trong gương với vẻ mặt sầu não: "Đúng là xui xẻo!" Trương Thụy Đồng ở phòng khách hỏi: "Trang bị đi sa mạc đã chuẩn bị xong chưa?" Đi sa mạc, nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng e là sẽ mất mạng.

"Đã bảo Bạch Xà đi chuẩn bị, tôi cũng muốn làm rõ xem chuyện gì đã xảy ra với người của tôi ở đó!" Biết tính đặc thù của Cổ Đồng Kinh, thái độ của Ngô Tà cũng trở nên nghiêm túc hơn vài phần.

Trương Thụy Đồng gật đầu: "Lần này ta đi, trước tiên không mang theo nhiều người." Ngô Tà nhìn vào phòng trong, lần đầu đi Cổ Đồng Kinh, có mấy người đi cùng ít nhất cũng nắm chắc hơn.

Trương Thụy Đồng đi tới bên Vương Mông, bảo gã đừng cử động.

Khi ngón tay chạm vào đồ án trên lưng gã, một con sâu đen không ngừng di chuyển dưới da.

Đây là thứ Hoàng Nham mang về.

Ngay cả Hoàng Nham cũng không dám mở hộp, vậy mà Trương Thụy Đồng lại ném con sâu cho Vương Mông.

Ngô Tà đứng bên cạnh nhìn, gật đầu ra vẻ hiểu ý.

"Tôi đi chuẩn bị trước!" Nói rồi anh trực tiếp rời đi.

Theo dự kiến ngày mai sẽ xuất phát tới vùng sa mạc biên giới Nội Mông.

Sau khi những người khác rời đi, Lương Uyển từ trong bước ra.

"Không phải anh nói nơi đó liên quan đến thân thế của tôi sao?

Tại sao lần này không cho tôi đi cùng?" Lương Uyển thích nhất là trai đẹp, đặc biệt là kiểu như Trương Thụy Đồng chính là gu của cô.

Trương Thụy Đồng nói: "Tình hình bên đó phức tạp, ta sẽ không chỉ đi một lần, lần sau sẽ đưa cô theo." Thông tin về Cổ Đồng Kinh lúc này phỏng chừng đã được người Uông gia tung ra.

Đây cũng là một phần trong kế hoạch đối phó Uông gia.

"Vậy...

để lại phương thức liên lạc chứ?" Hai người trao đổi số điện thoại.

Người của Ngô Tà được Trương Thụy Đồng gửi gắm nhờ Tân Nguyệt Phạn Điếm chăm sóc.

Từ ngày thứ hai xuất phát, ba người lái xe suốt chặng đường tới biên cảnh.

Mọi việc diễn ra thuận lợi.

Tới nơi, họ thấy mấy thân hình đen nhẻm, vạm vỡ.

Lão Mạch đang vắt khô quần áo, thấy Ngô Tà liền quay người lại.

"Đại nhiếp ảnh gia của chúng ta cuối cùng cũng tới rồi!" "Tôi đợi mãi đấy." Mấy người xung quanh vây lại, nhìn họ với vẻ mất kiên nhẫn do phải chờ đợi.

"Đại lão bản đâu?" Ngô Tà hỏi.

"Đang đợi kìa, ở bên trong." Lão Mạch chỉ vào Trương Thụy Đồng hỏi: "Ai đây?" "Trợ lý." Trương Thụy Đồng thản nhiên đáp.

"Đi theo tôi." Lão Mạch nhìn kỹ Trương Thụy Đồng một cái rồi dẫn người vào trong.

Mã lão bản ngồi trong góc đội một chiếc mũ cao bồi, tay không ngừng lắc ly rượu vang đỏ.

Thứ nổi bật nhất trên người ông ta chính là chiếc chân giả.

"Tôi là Quan Căn!" Ngô Tà mỉm cười đưa tay ra.

Mã lão bản ngẩng đầu, đeo kính râm đen, không nhìn ra biểu cảm giận dữ trên mặt.

"Cái chân của tôi cũng giống tính khí của tôi vậy, đều không được tốt lắm.

Tôi là người làm ăn, dựa vào hai chữ thành tín, ví như hàng của tôi hẹn hôm qua giao, hôm nay mới lững thững tới, thì ra thể thống gì?"

Ngụ ý rõ ràng là đang trách cứ việc đến muộn.

Ngô Tà liên tục xin lỗi.

"Lúc xuất phát có chút việc gấp làm lỡ chuyến bay, thật ngại quá!" Trương Thụy Đồng nhếch môi cười, đứng bên cạnh xe, thuận tiện liếc nhìn trang bị trong xe.

Đám người này mang theo toàn súng thật đạn thật.

Chương 364

Đặc biệt là đám người Lão Mạch, có mấy kẻ trông như tội phạm giết người.

Khi Trương Thụy Đồng đang nhìn chằm chằm trang bị, bên tai truyền đến tiếng bước chân.

"Bành" một tiếng, đột nhiên một con dao phóng tới.

Ngay khoảnh khắc nghe tiếng động, Trương Thụy Đồng đã dùng hai ngón tay kẹp chặt lấy phi đao.

Con dao rung lên bần bật giữa hai ngón tay một chút rồi từ từ im bặt.

Trương Thụy Đồng lạnh lùng cười: "Đây là cách đón tiếp đồng đội sao?" Tô Nam từ sau xe bước ra.

Nụ cười trên mặt cô ta bỗng chốc cứng đờ, sau đó theo bản năng lùi lại phía sau.

"Hưu" một tiếng, phi đao lướt qua trước mặt cô ta.

Trán Tô Nam lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Nếu vừa rồi cô ta lùi chậm một chút, con dao hiện giờ đã cắm trên mặt cô ta rồi.

Cô ta cười gượng gạo: "Tôi vừa rồi chỉ đùa với anh một chút thôi, đừng nghiêm trọng hóa vấn đề!" Trương Thụy Đồng nhún vai cười nói: "Ta cũng chỉ đang đùa thôi!" Mã lão bản thấy cảnh tượng vừa rồi, theo bản năng đứng bật dậy.

Nhận thấy không khí xung quanh có chút quái lạ, ông ta cười nói: "Chào mừng hướng dẫn viên của tôi." Tô Nam khoanh tay trước

ngực, nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Đó là người có thể đưa tôi tới Cổ Đồng Kinh sao?" "Tô Nam." Cô ta đưa tay ra.

Trương Thụy Đồng không thèm để ý, ra hiệu cho Ngô Tà ra cửa.

"Đây là hướng dẫn viên kiêm nhiếp ảnh gia Quan Căn." Hai người bắt tay nhau.

"Hân hạnh." Tô Nam liếc nhìn Trương Thụy Đồng một cái.

Hai người họ thấy Ngô Tà trái lại trông càng giống trợ lý hơn.

"Tôi từng phái ba đợt người đi nghe ngóng chuyện về Cổ Đồng Kinh, người địa phương đều tránh không bàn tới, anh biết chuyện về Cổ Đồng Kinh sao?" Cô ta tiếp tục khoanh tay trước ngực.

"Tôi có một người bạn từng tới đó, đã chỉ cho tôi cách vào.

Nhưng chỉ mình tôi thì không thể tìm thấy Cổ Đồng Kinh, tôi cần một người." Tô Nam nhìn Mã lão bản một cái, cả hai lập tức nảy sinh hứng thú.

"Ai?" "Người có thể tìm thấy 'hải tử' trong sa mạc." Lời Ngô Tà vừa thốt ra, mọi người chỉ cảm thấy như đang nghe chuyện đùa.

"Trong sa mạc lấy đâu ra biển?" Ngô Tà giải thích: "Người vùng ven sa mạc gọi nguồn nước là hải tử, hải tử trong sa mạc có thể di động.

Tôi cần dựa theo quy luật di động của hải tử để tìm ra Cổ Đồng Kinh." Nghe về hải tử, Trương Thụy Đồng thầm hiểu, lối vào Cổ Đồng Kinh dường như nằm ở hải tử.

"Vì vậy tôi cần một người có thể tìm thấy hải tử trong sa mạc!" Đám người Tô Nam trầm tư một lát.

Đối với lời Ngô Tà nói, họ không biết thực hư thế nào, nhưng với tư cách hướng dẫn viên, họ cũng tin vài phần.

Trương Thụy Đồng nhìn sắc trời, tai khẽ động nghe thấy tiếng mặc quần áo trong xe.

"Lão Mã~" Từ sau xe Mã lão bản bước ra một người phụ nữ ăn mặc hở hang.

"Mời được đạo du cuối cùng cũng tới rồi, phách lối thật đấy!" Tô Nam tĩnh lặng nhìn chằm chằm Ngô Tà: "Theo tôi được biết, phàm là người đi Cổ Đồng Kinh thì không ai còn sống trở về." "Phàm sự đều có lệ ngoại." Ngô Tà liếc nhìn Trương Thụy Đồng bên cạnh.

Ít nhất trong thâm tâm anh, không có nơi nào có thể thực sự giam giữ được vị tộc trưởng Trương gia này.

"Đã biết nguy hiểm như vậy, tại sao anh vẫn muốn tới Cổ Đồng Kinh?" Lúc này mọi người đồng thời nhìn chằm chằm vào cả ba người bao gồm cả Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng nói: "Là trợ lý, nhiếp ảnh gia ở đâu thì ta ở đó!" Tô Nam nghe xong thầm trợn trắng mắt.

Trợ lý cái quái gì chứ, trường hợp lớn thế này mà chưa từng thấy trợ lý nào như vậy.

Chủ yếu là do Ngô Tà không dám quá phô trương.

Ngô Tà nói: "Tôi đương nhiên là vì muốn chụp được những tấm ảnh khác biệt." Câu này là học từ Lan Đình, lúc đầu cả nhóm muốn vào sa mạc cũng lấy lý do như vậy.

Tô Nam nhìn ba người họ một cái.

"Mấy chuyện này đều không thành vấn đề, chỉ cần tinh thành đoàn kết, đều đừng có giở trò khôn vặt." Cô ta liếc nhìn Trương Thụy Đồng, rồi ngón tay chỉ về phía Ngô Tà.

"Đúng rồi, người đó của anh đang ở đâu?" Trương Thụy Đồng

nhìn la bàn một cái.

Người Ngô Tà muốn tìm, anh biết đại khái ở phương vị nào.

Ngô Tà lấy được tin tức Cổ Đồng Kinh từ Hoàng Nham, đây cũng là lần đầu.

Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Vương Mông lái xe.

Ngô Tà ngồi bên cạnh chỉ đường.

"Chỗ này trước đây Hoàng Nham đã đưa tôi tới, giờ anh ta không còn nữa, chỉ còn tôi biết đường thôi." Trước đây khi Hoàng Nham nhờ vị kia dẫn đường luôn hào phóng chi tiền.

Mã lão bản nhìn Tô Nam: "Đi theo bảo vệ họ." Nói là bảo vệ, thực tế là sợ họ chạy mất.

Trương Thụy Đồng trực tiếp ngó lơ mấy người bọn họ, chỉ đường cho Vương Mông.

Xe chạy trên sa mạc gô bi, giữa vùng hoang vu mênh mông thấy thấp thoáng mấy gian nhà.

Nhà cửa đều mở toang.

Chương 365

Ở nơi này, khu vực rất gần vùng không người, xác suất gặp cướp còn thấp hơn trúng xổ số.

Trương Thụy Đồng nói: "Đi thêm chút nữa là sẽ treo cổ đấy." Trương Thụy Đồng tay xé miếng thịt bò khô, đi lại có vẻ nhàn nhã.

Khi tìm người, Vương Mông bị dọa cho giật mình.

Người nọ đang dùng thắt lưng treo mình lên xà ngang, đang treo cổ tự sát.

Người đó nhanh chóng được hạ xuống.

Vương Mông xông lên đỡ lấy: "Lão bản, là Mã Nhật Lạp, người hết hơi rồi." Trương Thụy Đồng thuận tay ăn miếng thịt khô, ngoại trừ thịt, trong nhà toàn là rượu.

Anh ngồi xổm bên cạnh thi thể xem xét.

Người đã hết hô hấp, chẳng lẽ đến muộn quá, chết thật rồi?

Anh ngồi bên cạnh nói: "Ta đếm tới mười, nếu người còn chưa tỉnh, ta sẽ đổ hết đống rượu của ông đi." Khi Trương Thụy Đồng nhắc tới "rượu", người bên cạnh run rẩy.

Đặc biệt khi anh định đổ đi, phản ứng càng kịch liệt.

Trương Thụy Đồng bảo Ngô Tà đếm ngược.

"10, 9, 8..." Mới đếm tới 5, bỗng thấy bóng người mở choàng mắt.

Ông ta chồm lên nhưng bị Trương Thụy Đồng né được.

"Người anh em của tôi ơi, vạn lần đừng đổ rượu của tôi!" Lúc nãy khi sắp vào cửa, Trương Thụy Đồng đã phát hiện, người này xác định họ đã ở gần mới bắt đầu treo cổ.

Nếu không đã sớm chết nghẻo trên thắt lưng rồi.

Mã Nhật Lạp mặt mày ủ rũ: "Nơi các cậu muốn tới, tôi thực sự chưa đi bao giờ, sao làm hướng dẫn viên được?" "Hải tử thì ông tìm được chứ?

Ông phụ trách tìm hải tử." Trương Thụy Đồng nói xong, chờ đợi phản ứng của ông ta.

Rất nhanh Ngô Tà từ sau xe lấy ra thứ đã chuẩn bị sẵn.

Trước mắt vị lão già coi rượu như mạng Mã Nhật Lạp này, chỉ cần có rượu ngon là lập tức trở nên khác hẳn.

Ngô Tà cầm bình rượu, nhìn bình rượu mang phong cách cổ xưa.

Có mùi đất tinh khiết thoang thoảng.

Chắc cũng là thứ đào từ dưới đất lên.

Có những loại rượu niên đại lâu đời sẽ trở nên vô cùng thuần khiết và thơm ngon.

Loại rượu này vừa mới mở nắp đã có thể ngửi thấy một mùi hương thanh khiết.

"Nơi đó có ma ám, tôi không đi được đâu!" Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Vương Mông mở nắp bình.

Sau đó nghe Ngô Tà nói: "Gần đây mới khai quật được một ngôi mộ nhà Tống, mang ra từ trong mộ đấy." Mộ nhà Tống thường có rượu ngon.

Vạn Nô Vương có thời kỳ rất gần với lúc nhà Tống diệt vong.

Trương Thụy Đồng nhìn cái bình, rượu dường như và bình không cùng loại.

Mở ra ngửi ngửi, bên trong tỏa ra một mùi rượu kỳ lạ.

“Thiên Cung Hầu Đầu Thiêu?” Trương Thụy Đồng vừa nói, Ngô Tà lập tức sắc mặt quái dị gật đầu.

Nói: “Lúc đầu mang về cũng chỉ là tình cờ, chưa thực sự có dịp dùng tới.” Lúc đó Bàn Tử thích uống rượu, sau lại đi Thiên Cung nên thuận tay lấy một ít Hầu Đầu Thiêu.

“Xem thử ông có nhận ra không?” Ngô Tà mở rượu cho ông ta ngửi.

Lão già dưới đất lập tức đi theo mùi rượu.

“Chẳng lẽ...” Ông ta nhìn chằm chằm Ngô Tà.

“Rượu cất từ thời Tống, một bình định tiền cọc, năm bình còn lại đợi tới nơi sẽ đưa nốt.” Lão đầu không nỡ rời mắt khỏi bình rượu.

“Cổ Đồng Kinh tôi không thể đi nữa, đi nữa tôi sẽ mất mạng đấy!” Trương Thụy Đồng nói: “Đã rượu không có tác dụng, ta cũng không uống rượu, hay là đổ đi cho rảnh.” Lão đầu nghe vậy lập tức kích động lao tới.

“Không được đổ, không được đổ, rượu lâu năm cũng có tôn nghiêm của nó!” Ngô Tà đưa bình rượu vào tay ông ta.

“Tôi nói rồi, có rượu ngon thì muốn đổi người khác chưa chắc đã có vận may như vậy!” Lão đầu lập tức biểu thị đã hiểu: “Có bạn có rượu ngon, nếu là sài lang tới...” Đã có người dẫn đường, Trương Thụy Đồng tiên phong quay lại xe.

Ngô Tà phụ trách lái xe, Trương Thụy Đồng đeo kính râm, ngồi ở ghế phụ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lão đầu ở phía sau chỉ đường.

Một vùng gô bi, có đường để đi, đợi tới khu vực không người, lúc đó nhất định phải có người am hiểu dẫn đường.

Xe đang chạy trên đường, phía trước bỗng thấy có mấy chiếc xe dừng bên lề, có vài người đang đứng đó.

"Phía trước hình như có tình hình!" Nhìn lướt qua nhóm người đó, Trương Thụy Đồng thuận tay tháo kính râm xuống.

"Trực tiếp đi vòng qua, những người đó muốn gia nhập với chúng ta." Ngô Tà nhìn kỹ một cái rồi trực tiếp bẻ lái.

"Sao bỗng nhiên chuyển hướng?" Tô Nam bám sát phía sau, hạ cửa kính xe xuống.

Chương 366

"Này Quan đại gia, định đi vòng đi đâu thế?" Xe vừa định vòng qua thì những người kia trực tiếp lên xe bám theo.

Trương Thụy Đồng nói: "Để ta lái." Muốn cắt đuôi không đơn giản.

Những người này nhìn qua đều còn rất trẻ, phỏng chừng cũng bị thông tin về Cổ Đồng Kinh thu hút tới.

Trương Thụy Đồng lập tức tăng tốc, trực tiếp bỏ xa đối phương.

Theo sự chỉ dẫn của lão đầu, phía trước có một quán ăn, người dân quanh đây đều ghé đó.

Lão đầu nói: "Tôi không biết chuyến này có về được không, hôm nay cứ ở đây ăn thịt cừu nướng uống chút bia đã, sáng sớm mai rồi xuất phát." "Hay là hỏi mấy người phía sau xem?" Ngô Tà chỉ chỉ mấy chiếc xe phía sau.

Mã lão bản ở phía sau lập tức đồng ý ngay.

Những người này hoàn toàn chưa lường hết được mức độ nguy hiểm thực sự của Cổ Đồng Kinh.

Trong đêm, mấy người ngồi quây lại trong quán, vừa uống rượu vừa ăn thịt.

Một nhóm người trên bàn rượu đang thả mình buông thả.

Trương Thụy Đồng đảo mắt nhìn quanh một lượt, Tô Nam bưng chén rượu lên kính.

Ta uống cạn chén rượu trong tay.

Ngày thứ hai, đoàn xe chạy giữa sa mạc, ánh nắng rắc lên biển cát

vàng kim.

Trong lúc mơ màng, Mã Nhật Lạp mở mắt nhìn phía trước một cái.

"Dừng xe!" "Dừng xe, dừng xe." Ngô Tà dừng xe lại, Mã Nhật Lạp nhanh chóng xuống xe, đứng giữa sa mạc đào một vốc cát, đưa lên mũi ngửi ngửi.

"Đúng là chỗ này!" Vương Manh nói: "Nhưng ở đây có thấy cái hồ nào đâu?" "Cậu không hiểu rồi, Hải Tử trong sa mạc sẽ thay đổi theo hướng chảy của mạch nước ngầm." Mã Nhật Lạp phủi cát trên tay.

Trương Thụy Đồng đưa tay chạm vào cát dưới đất: "Ẩm sao?" Nhìn về phía Trương Thụy Đồng đang đứng bên cạnh, Mã Nhật Lạp nói: "Cái hồ cần tìm nằm ở cách đây ba nghìn mét." "Lên xe." Trương Thụy Đồng lập tức quay lại xe.

Mã Nhật Lạp nắm rõ quỹ đạo di động của Hải Tử, nên có thể dựa vào cảm giác mà tìm được vị trí tiếp theo nó sẽ xuất hiện.

Xe chạy trong sa mạc, bỗng nhiên một trận bão cát cuốn tới.

Phía sau cả đoàn xe bụi tung mù trời.

Trong môi trường như vậy, việc tìm đúng phương hướng trở nên đặc biệt quan trọng.

Trương Thụy Đồng tĩnh lặng nhìn chằm chằm vào khung cảnh bên ngoài xe.

"Tốc độ phải nhanh hơn chút nữa, phải nhanh chóng lao ra khỏi khu vực này." Ngô Tà nhấn ga, Mã Nhật Lạp nhìn phía trước nói: "Sắp xuyên qua khu vực này rồi." "Cái nơi quái quỷ này thường xuyên xuất hiện bão cát mà không hề có dự báo trước." Trận bão cát này cơ bản chỉ xuất hiện ở một khu vực nhất định.

Xuyên qua màn cát bụi mù mịt, bầu trời lại khôi phục vẻ trong xanh vạn dặm.

Xe của Mã lão bản ở cuối cùng, nhìn thấy phía trước không xa có một di tích cổ thành, ông ta vui mừng nói: "Có lẽ đây là Cổ Đồng Kinh mà tôi muốn tìm." Đoàn xe dừng lại.

Hoàng hôn buông xuống, một dải sa mạc dưới ánh nắng bao phủ, các cồn cát từ màu vàng kim chuyển sang màu đỏ rực.

Phần bóng râm càng lúc càng tối, những cồn cát nhấp nhô tạo nên hiệu ứng ánh sáng vô cùng chân thực.

"Tôi không lừa mọi người chứ?" Mã Nhật Lạp cười rồi đưa tay chỉ về phía cổ thành phía trước.

Cổ thành đã tàn phá không chịu nổi.

Tô Nam đi vào trong một vòng, sau khi ra ngoài thì nói: "Mã lão bản, tôi đã kiểm tra rồi, xung quanh an toàn, có thể hạ trại." Mã lão bản lập tức hạ lệnh cho những người khác dựng lều bên cạnh cổ thành.

Khi đi ngang qua Ngô Tà, Tô Nam nói: "Bắt đầu làm việc thôi." Một nhóm phụ trách chụp ảnh, chủ yếu Ngô Tà với vai trò nhiếp ảnh sư phải làm khá nhiều việc.

Mang theo đồ đạc, Trương Thụy Đồng dẫn đầu tiến về phía di tích cổ thành: "Khai công!" Trong lúc những người khác đang bận rộn dựng lều, Trương Thụy Đồng chỉ vào một chỗ, bảo Vương Manh cầm xẻng đào cát ra.

Ngô Tà cầm máy ảnh chụp quanh đó.

Mỗi lần chụp, trước ống kính luôn lóe lên bóng đen, chụp lại mấy tấm sau đó vẫn như vậy.

Trương Thụy Đồng cũng quay người nhìn ra sau.

Bóng đen vừa nãy tốc độ rất nhanh, gần như biến mất khỏi tầm mắt trong nháy mắt.

Máy ảnh trên tay Ngô Tà vừa mới kịp phản ứng nhấn nút chụp thì thứ đó đã biến mất không tăm hơi.

"Chẳng lẽ là Hắc Phi Tử?

Ở giữa sa mạc này chỉ có tốc độ của thứ đó mới nhanh như vậy!" Trương Thụy Đồng thấp giọng nói một câu, nhìn sang Ngô Tà đang có biểu tình nghiêm trọng.

Nhìn chằm chằm vào biển cát nơi đó, Ngô Tà nhíu mày.

"Không chụp được thứ đó sao?" Trương Thụy Đồng hỏi: "Chụp được thứ bình thường thôi, cứ xem bên này trước đã." Vương Manh đào được thứ gì đó, lập tức gọi lớn: "Mau, mau lại đây, bên dưới có đồ!" Ngô Tà gần như có thể chắc chắn bóng đen lúc nãy không phải là ảo giác.

Đống cát bị đào lên, những người xung quanh cũng vây lại.

Đám người Lão Mạch thấy chỉ là một đống máy ảnh chôn dưới cát thì liền quay người rời đi.

Đúng vậy, chỉ có minh khí trong cổ mộ mới có sức hấp dẫn nhất đối với bọn họ.

Trong hố chôn một lượng lớn máy ảnh.

Chương 367

"Nghĩa địa máy ảnh sao?" Ngô Tà và Vương Manh cùng ngồi xuống kiểm tra một lượt.

Đại bộ phận máy ảnh đều đã bị phá hỏng.

Người chôn máy ảnh trước đó đã dùng đuốc đốt chúng, nhưng không cháy hết thì đã lấp đất lại.

Trương Thụy Đồng nói: "Lấy hết các cuộn phim bên trong ra." Trong đó có cả máy ảnh kỹ thuật số.

Ngô Tà lấy thẻ SD bên trong ra, thuận tay đưa cho Vương Manh, bảo cậu ta sao chép ảnh ra.

Chuyến đi này mang theo trang bị rất chuyên nghiệp, thời gian trên đường để xử lý ảnh có rất nhiều.

"Tại sao máy ảnh lại bị chôn ở đây?" Tô Nam đứng bên cạnh chống nạnh nhìn.

"Lúc trước tôi có tra qua, trước đó có hai đội người.

Một đội trong nước, một đội từ nước ngoài." Ngô Tà nhìn về phía Trương Thụy Đồng: "Đội ngũ đi trước chúng ta chắc là đội của Lam Đình." Mục đích của chuyến đi này có một phần là để tìm Lam Đình.

Hơn bốn mươi cái máy ảnh, sau khi Vương Manh kiểm tra toàn bộ, chỉ có sáu cái thẻ nhớ là đọc được, còn lại đều hỏng sạch.

Đợi sau khi làm xong, Vương Manh thông báo cho Ngô Tà và Trương Thụy Đồng.

"Trương gia, xem cái này trước đi!" Ngô Tà đứng bên cạnh cùng xem.

Trương Thụy Đồng cũng không khách khí, xem từng tấm ảnh một.

Ảnh chụp đều là phong cảnh xung quanh.

Tay Trương Thụy Đồng bỗng dừng lại, trong một tấm ảnh xuất hiện Ngô Tà.

"Đợi đã, người này chẳng lẽ không phải lão bản sao?" "Không phải." Ngô Tà lập tức phủ nhận: "Hoặc có lẽ, người này mới chính là tôi!" Anh ta nhìn chằm chằm vào người trong ảnh, sắc mặt quái dị nói.

"Máy ảnh của cậu đâu?" Trương Thụy Đồng nhìn về phía máy ảnh của Ngô Tà.

Lúc nãy khi chụp ảnh cũng xảy ra chuyện quỷ dị, kiểm tra máy ảnh có lẽ sẽ có phát hiện mới.

Nghe Trương Thụy Đồng nhắc nhở, Ngô Tà mở máy ảnh ra.

Khi lật xem ảnh, mấy tấm đầu thì bình thường, nhưng mấy tấm sau đó lại chụp được bóng dáng một người đàn bà.

"Trong ảnh sao lại có một người đàn bà?" Khi Ngô Tà nhìn chằm chằm vào tấm ảnh, Tô Nam đứng bên cạnh kỳ quái liếc nhìn những người khác.

Ngoại trừ vợ Mã lão bản và Tô Nam, trong đội không còn người phụ nữ nào khác.

Tô Nam suy đoán: "Liệu có phải người của đội trước đó vẫn chưa rời khỏi đây không?" Ngô Tà kéo Mã Nhật Lạp lại hỏi: "Mấy người đó không phải do ông dẫn đường sao?" "Liệu có thực sự có người ở lại đây không?" Mã Nhật Lạp nhìn đám máy ảnh dưới đất rồi lắc đầu.

Ông ta dùng giọng địa phương đậm đặc nói: "Không thể nào, không có nước, không ai có thể sống ở đây lâu như vậy!" "Tôi đúng là

có dẫn người đi, nhưng không...” Có tư liệu ghi chép là có hai đội ngũ, nhưng thực tế số người e rằng đa số đều không rõ ràng.

Ngô Tà nói: “Tôi đoán chủ nhân của những chiếc máy ảnh này đột nhiên nảy sinh cảm giác chán ghét máy ảnh vào cùng một thời điểm.” “Có loại bệnh này sao?” Vương Manh đứng bên cạnh cảm thấy nghe như chuyện lạ.

“Lam Đình nói với tôi, những người đi Cổ Đồng Kinh khi chụp ảnh thì trong ảnh không thể hiện ra hình người được!” Trong mấy tấm ảnh này hiếm khi thấy có người bên trong.

Hiển nhiên chủ nhân của những tấm ảnh này đều đã đi Cổ Đồng Kinh.

“Cổ Đồng Kinh là một cổ thành được bao quanh bởi ba cái Hải Tử, nhưng muốn tìm quỹ đạo di động của Hải Tử thì e rằng chỉ có thể nhờ Mã Nhật Lạp!” Ngô Tà vẫn nhìn về hướng Mã Nhật Lạp.

Cổ thành trong sa mạc hầu hết đều được xây dựng bên cạnh nguồn nước cố định.

Cổ Đồng Kinh có Xà || Mi Đồng Ngư, loại rắn và cá cộng sinh đó chỉ tồn tại ở sông ngầm dưới Cổ Đồng Kinh.

Tô Nam bước tới.

“Quan đại lão gia, bên này có phát hiện gì không?” Cô ta liếc nhìn mấy tấm ảnh đó, chẳng có vẻ gì là muốn mở ra xem.

“Những người này muốn hủy hoại máy ảnh, chắc chắn là không muốn ta nhìn thấy Cổ Đồng Kinh.” Trương Thụy Đồng nhìn theo tầm mắt Ngô Tà, phát hiện anh ta đang nhìn chằm chằm vào đỉnh của kiến trúc phía sau.

“Bên dưới cổ thành này có tình huống!” Ngô Tà cũng đồng thời nhìn về phía đó: “Đi xem trước đã.” Trương Thụy Đồng đi lên đỉnh

kiến trúc cổ, nếu không nhớ nhầm, bên dưới có một tòa Thanh Lương Điện để tránh nóng.

"Chẳng lẽ Cổ Đồng Kinh ở bên dưới sao?" Trương Thụy Đồng không trả lời câu hỏi của cô ta.

Với tư cách là nội gián của Uông gia phái tới, không thể nào cô ta lại hoàn toàn không biết gì về Cổ Đồng Kinh.

"Phải xuống dưới xem mới biết được." Ngô Tà bắt đầu đào cát.

Đào được một lúc thì lộ ra một cái hố nông.

Anh nhìn về phía Tô Nam: "Gọi người lại đây đào ra." Tô Nam nhanh chóng gọi mấy tên đàn em tới.

"Đào bên dưới này ra." Cô ta chỉ xuống dưới đất.

Mấy tên đó cầm xẻng trực tiếp đào hố cát ra.

Trong đội có một chuyên gia nói: "Dựa theo phong cách kiến trúc ở đây, chắc là một ngôi miếu." Hố đã đào xong, Tô Nam đi phía trước: "Tôi xuống xem trước." "Đợi đã." Ngô Tà đốt một que diêm ném xuống.

Que diêm cháy bình thường, một lúc lâu sau mới từ từ cháy hết.

"Gọi Mã lão bản tới đây." Tô Nam nói xong liền nhảy xuống.

Tô Nam xuống dưới hơn một phút, một lát sau mới chui lên từ bên dưới.

Chương 368

“Lão bản, bên dưới an toàn, mọi người xuống cả đi!” Đường hầm bên dưới tối đen như mực, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có chút âm u lạnh lẽo.

Mấy người lần lượt đi vào, đi không được bao lâu thì dưới chân Tô Nam truyền đến tiếng kêu răng rắc.

Âm thanh giòn giã nghe mà nổi da gà.

Đèn pin chiếu xuống đất, tức thì phía sau truyền đến tiếng hét thảm.

“Đừng sợ, đừng sợ, có khả năng chỉ là động vật bình thường thôi!” Mã lão bản lập tức an ủi.

Tô Nam nhìn một cái: “Động vật chắc là không bò lên được chứ?” Vương Manh tiến lại nhìn một lúc: “Lão bản, đây chẳng phải là...?” “Thất Chỉ.” Trương Thụy Đồng nhàn nhạt nói: “Đây là đồng đội của Hoàng Nham.” Thất Chỉ chính là một loại quan tài đặc biệt trên bản đồ, đám người Hoàng Nham trước đó chắc chắn đã đi Cổ Đồng Kinh.

“Nhìn dưới đất kìa.” Phía sau có người nhìn chằm chằm dưới đất, phát hiện bên trên dường như có khắc chữ.

“Lão Mạch, gạt đống xương này ra!” Tô Nam bảo mấy người bên cạnh dọn sạch đống xương dưới chân.

“Tổng cộng có mười hai bộ hài cốt, chắc là những người trước đó đều chết sạch ở đây rồi.” Ngô Tà nhìn sang: “Không đúng, nếu chết hết rồi thì ai là người đốt máy ảnh?” Càng kỳ quái hơn là người chết ở sa mạc thì thi thể sẽ bảo quản được rất lâu.

Những thi thể này chỉ còn lại xương cốt, da thịt biến mất đi đâu

cũng là một bí ẩn.

Vị chuyên gia phía sau nhìn chằm chằm vào những dòng chữ phía trên nói: "Đây là văn tự Nguyệt Thị, bên trên dường như ghi lại cuộc đời của một vị thành chủ, vị thành chủ đời thứ hai mươi tám của tòa thành này." Tô Nam hốt nhiên nói: "Ô kìa, mộ thành chủ sao?" "Chắc là một tòa cung điện." Ngô Tà cũng nhận ra được số văn tự Nguyệt Thị này.

Trương Thụy Đồng nói: "Đều sai cả rồi.

Thực tế ở đây vừa là cung điện, đồng thời cũng là cổ mộ." Ta đưa tay gõ gõ xuống dưới: "Lối vào ở bên dưới." Nhìn lướt qua những người xung quanh, một chuyến đi xuống này không biết còn mấy người sống sót trở ra.

Bên cạnh, bọn Lão Mạch chuẩn bị lấy xẻng bẩy phiến đá dưới đất lên.

"Đừng, chúng ta trực tiếp phá hoại văn vật thì không tốt lắm đâu?" Vị chuyên gia kia bỗng nhiên lên tiếng nhắc nhở, khiến mọi người mất hứng nhìn sang.

Tô Nam nhíu mày: "Cũng không phải phá hoại văn vật, chẳng lẽ ông không muốn xem địa cung bên dưới trông như thế nào sao?

Không muốn chiêm ngưỡng kết tinh trí tuệ của nhân loại nghìn năm trước sao?" Trương Thụy Đồng nhếch môi cười một tiếng.

Dường như ta cũng có chút nôn nóng muốn xuống dưới thám hiểm một phen.

"Anh em, thắng lợi đang ở phía trước!" Mã lão bản nói vậy nhưng lại lùi lại không động đậy.

"Tô Nam, đừng quên thứ tôi cần." Tô Nam nhìn về phía Lão Mạch: "Mấy người chuẩn bị đi, xuống dưới cùng tôi." Phiến đá nhanh

chóng được dịch chuyển, bên dưới tỏa ra một luồng khí lạnh.

Tô Nam với vai trò là lĩnh đội lần này, phụ trách xuống trước nhất, những người khác bám theo phía sau.

Vừa bước vào đường hầm bên dưới, đã thấy hai bên mọc đầy các loại thực vật.

"Sao lại có nhiều thực vật thế này?" "Bên dưới có nguồn nước, những thực vật này cắm rễ vào sông ngầm." Trương Thụy Đồng nhìn phía trước một cái, kỹ năng Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật đã luyện bấy lâu nay ở chỗ này chính là lúc thích hợp để đem ra dùng.

"Trương gia, ngài có cảm thấy sau lưng như có ai đang nhìn trộm không?" Ngô Tà vừa dứt lời thì cảm thấy phía sau không có tiếng đáp lại, có chút quái lạ.

Khi Ngô Tà quay đầu lại thì phát hiện Trương Thụy Đồng đã biến mất.

Đến khi quay người lại lần nữa thì thấy ta đang đứng bên cạnh bức tường.

Trương Thụy Đồng ngẩn người nhìn những người xung quanh.

Bọn họ có chút kinh ngạc vì ta đột ngột đi lên phía trước, đặc biệt là Tô Nam.

Cô ta nhìn Trương Thụy Đồng một hồi: "Trương gia, ngài đi lên trước tôi từ lúc nào vậy?

Việc thăm dò phía trước xem có nguy hiểm không là công việc của tôi, ngài đừng có tranh việc với tôi chứ!" Tô Nam nói đùa, nhưng biểu tình cười có chút cứng nhắc.

Có lẽ người Uông gia đã quen với vẻ mặt không cảm xúc, dù có che đậy thế nào cũng không thay đổi được.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: “Chắc cô nhớ nhầm rồi!” Tô Nam nhìn theo bóng lưng của ta, vẻ mặt đầy suy tư.

Trong lúc quay người, Trương Thụy Đồng lại thầm vui mừng trong lòng.

Ngũ Quỷ Bàn Vận Thuật đúng là dùng rất tốt, thảo nào Tiểu Ca trước đây luôn biến mất đột ngột như vậy.

May mà ta có được một năng lực đặc thù của Trương gia.

Trước đây chưa từng nghe nói, chắc hẳn cái giá để thi triển Ngũ Quỷ Bàn Vận thực sự rất lớn.

“Á!” Lão Mạch bỗng nhiên bị vấp.

“Ơ ~ Lão Mạch?” Người phía sau đưa tay đỡ lấy.

Lão Mạch gạt đống cỏ khô ra, phát hiện bên dưới là một bức tượng đá.

“Tượng đá?” Tô Nam nhìn quanh một lượt: “Mọi người nhìn kỹ xem xung quanh còn tượng đá nào khác không.” Tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua đường hầm tối om.

Đèn pin bỗng nhiên chiếu ra mấy bóng người đứng giữa đường.

“Quái lạ thật, đứng đây nhiều tượng đá thế để dọa người à?” Những bức tượng này có ánh mắt giận dữ nhìn về phía trước.

Mọi người quan sát kỹ con đường phía trước, tượng đá đã chặn đứng lối đi.

“Mọi người xem phía trước có lối đi nào khác không!” Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm bức tượng đá một hồi.

Ngô Tà bỗng nhiên nói: “Mắt của bức tượng này hình như vừa mới chớp.” “Chẳng lẽ tượng đá còn sống!” Phía sau bỗng truyền đến tiếng bàn tán xôn xao.

Chương 369

Trương Thụy Đồng tiến lên phía trước, giữ lấy bức tượng, lắc lắc cái đầu của nó vài cái.

Một tiếng 'cạch' vang lên, chạm vào cơ quan trên đầu tượng đá.

Tức thì hai hàng tượng đá trong đường hầm từ từ di chuyển sang hai bên.

Những bức tượng đứng xếp hàng hai bên, Trương Thụy Đồng đi ở giữa, có thể cảm nhận rõ rệt cảm giác bị ai đó dòm ngó.

Vừa đi xuyên qua lối đi, trên vách đá bên trong khắc một lượng lớn phù điêu hình người.

"Mọi người đợi đã, có chút bất thường, tôi phải đi xem thử!" "Không cần đâu!" Trương Thụy Đồng đứng tại chỗ.

Nhìn chằm chằm vào đường hầm phía trước, người kia cầm đèn pin nhìn phiến đá dưới chân.

Nhìn phiến đá với vẻ mặt nghiêm trọng rồi gật đầu, sau đó lại quan sát kỹ những nơi khác xung quanh.

"Phía trước là một thiết bị giữ thăng bằng trọng lượng." "Chỉ có thể chịu được 48kg sao?" Trương Thụy Đồng bỗng xen vào một câu.

Người kia bị ngắt lời nhưng vẫn tiếp tục nói: "Không sai, nếu trọng lượng vượt quá 48kg, cơ quan bên dưới sẽ bị kích hoạt." Hắn còn nhìn về phía Tô Nam.

Trong số này người có thể trọng không tới mức đó e rằng cũng chỉ có Tô Nam và vợ Mã lão bản.

Trương Thụy Đồng bỗng nhiên nói: "Sau khi vào trong, đừng có

động lung tung vào đồ đạc, nếu không xảy ra chuyện ta không phụ trách đâu!" Mấy người phía sau định phản bác thì thấy Trương Thụy Đồng lấy ra Phi Hổ Trảo, móc vào vòng sắt trên cửa đá phía trước, dùng lực kéo mạnh.

Cạch cạch cạch ~~ Tiếng cơ quan chuyển động vang lên, phiến đá dưới mặt đất từ từ hạ thấp xuống.

"Cơ quan bị phá rồi sao?" Trong vài giây mấy người phía sau còn đang ngẩn ngơ, Trương Thụy Đồng đã đi vào trong.

Vị giáo sư kia vội vàng đi theo.

Trương Thụy Đồng bước đi, trên đường đi không có cơ quan nào cả.

"Bên trong là Thanh Lương Điện, nơi tránh nóng của hoàng đế cổ đại!" "Nơi này vào mùa hè thì nhiệt độ bên trong cũng giống như mùa đông có sương giá vậy!" Giáo sư có chút kích động, lời nói và dáng vẻ trông có phần quái dị.

Trương Thụy Đồng nhìn một cái, chính giữa có một chiếc hòm sắt có khóa.

Ngô Tà hỏi: "Trương gia, có phát hiện gì không?" "Không có, lát nữa ta sẽ rời đi trước." Trương Thụy Đồng nhìn quanh một vòng.

Lão Xứng trong đội đang chuẩn bị mở chiếc hòm sắt đó ra.

Ta đứng cạnh một bức tường đầy những thứ trắng xóa như loài hà biển.

Ngô Tà hỏi: "Xung quanh cứ thấy quái quái thế nào ấy, chắc là có cơ quan." "Đây là hà biển sao?" Tô Nam bỗng đi tới từ phía sau, nhìn chằm chằm vào một đám vỏ sò có kích thước và màu sắc đồng đều trên tường.

“Không phải hà biển, là trứng sâu.” Loại trứng sâu này, ta từng thấy không ít ở một sa mạc khác.

Mỗi quả trứng sâu đều đỏ rực, nhìn giống như những viên hồng ngọc.

“Mau nhìn cái này này!” Lão Mạch thấy dưới đất có “hồng ngọc”, liền gọi những người khác lập tức vây lại.

“Một viên hồng ngọc này đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ?” Thấy đám người vây lại, Trương Thụy Đồng lập tức đi ra chỗ khác.

Những thứ này so với Cổ Đồng Kinh thì số tài bảo ở đây chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Sau khi viên hồng ngọc rơi xuống, Trương Thụy Đồng bỗng nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động bên dưới.

“Đi thôi!” Tất cả mọi người đều bị đám trứng sâu thu hút, dẫn đến cơ quan thăng bằng mặt đất bỗng nghiêng về một bên.

“Chuyện gì vậy?” Ngô Tà đi theo phía sau.

“Cơ quan bị kích hoạt rồi, ta đi trước một bước.” Trương Thụy Đồng nói xong đã đứng ở lối vào.

“Vậy những người khác thì sao?” Ngô Tà bỗng nói: “Nếu họ chết hết thì kế hoạch của tôi hỏng bét!” Trương Thụy Đồng xua tay: “Yên tâm, tạm thời chưa chết được đâu!” Ít nhất là hiện tại chưa phải lúc chết.

“Thăng bằng, chỉ có giữ thăng bằng mới có thể xuống dưới an toàn.” Tô Nam phía sau nghe rõ mồn một, lập tức hét lên với những người khác: “Mọi người giữ thăng bằng đi, đừng có cử động lung tung.” Trong một tòa Thanh Lương Điện chỉ có thể chịu được một trọng lượng nhất định.

Cả mặt đất dường như lơ lửng giữa không trung.

Người đông một cái là lập tức kích hoạt cơ quan, giống như bây giờ.

Ta bỗng đưa tay chộp lấy tấm gỗ trên mặt đất, khiến tất cả mọi người nảy lên một cái, toàn bộ lăn xuống miệng hố.

"Mẹ kiếp!" Đám người nhếch nhác đổ dồn vào miệng hố.

"Tài bảo!" Có người thấy rương báu phía sau rơi xuống, lập tức đưa tay ra đón.

"Đừng quan tâm đến đồ đạc nữa!" Tô Nam lập tức hét lớn: "..." Hét xong mới thấy không kịp nữa rồi.

"Anh em, sống chết có số!" Lão Mạch nhìn một cái rồi bò dậy.

Tuy có chút uất ức nhưng ít nhất đều còn sống.

"Trương gia đâu?" Tô Nam phủi bụi đất trên người, phát hiện Trương Thụy Đồng và Ngô Tà đã biến mất.

Rời khỏi địa cung, Vương Manh thấy hai người đi ra liền hỏi: "Dưới đất có chuyện gì thế, tôi hình như nghe thấy có người kêu cứu mạng?" "Dưới đó không phải là lối vào chính xác, ta quay về trước đây." Bên dưới có hài cốt của đồng đội Hoàng Nham, Thất Chỉ Đồ chắc chắn có liên quan đến nơi này.

Quay lại đường cũ, bên dưới mấy người đang ẩu đả.

"Thằng khốn, ai cho mày động vào cơ quan hả?" Tô Nam xông tới kéo người lại, hét lớn: "Đừng đánh nữa, tất cả đi băng bó trước đi!" Thậm chí có người nằm bẹp dưới đất khóc nức nở.

Chương 370

Lão Mạch đi về phía Tô Nam: "Chị, Dược Vương biến mất rồi!" Tô Nam ôm mặt ngẩng đầu nhìn trời: "Xem ra phải xuống dưới một lần nữa." Cô ta đi về phía lều của Mã lão bản.

Một lúc sau Mã lão bản quấn khăn tắm, nhìn Tô Nam hỏi: "Sao rồi?" "Dược Vương chưa về, tôi không thể bỏ anh ta lại dưới đó, năm phút nữa tôi sẽ xuống một chuyến nữa." "Không xuống nữa." Ngô Tà nói: "Trước khi chưa tìm được lối đi khác, hôm nay không thể xuống đó nữa." Trương Thụy Đồng ở bên kia đưa máy ảnh cho Vương Manh trước, bảo cậu ta sắp xếp lại ảnh.

Bên Tô Nam đã được Ngô Tà trấn an, dự tính ngày mai mới quay lại.

Qua chuyện ban ngày, ánh mắt của mọi người trong đội nhìn Trương Thụy Đồng đều có chút thay đổi.

Vương Manh: "Trương gia, sắp xếp ảnh cần chút thời gian." "Bên trong có Hoàng Nham không?" Ngô Tà bỗng bước tới.

"Không có, tất cả ảnh tôi đều xem rồi, không có tấm nào chụp Hoàng Nham." Trong đầu Vương Manh bỗng nhớ lại lời đồn trước kia.

"Hoàng Nham đi Cổ Đồng Kinh, chắc cũng giống như mấy người trước đó, không thể hiện hình trong máy ảnh sao?" Kết cục của Hoàng Nham cũng giống như hai người trong lời đồn kia, cuối cùng tự tàn sát mà chết.

Trương Thụy Đồng khẽ gật đầu: "Có khả năng đó." Rồi nói tiếp: "Theo ta biết, vị thành chủ Cổ Đồng Kinh này là một con quái vật giống như nhện.

Có một viên bảo thạch, nghe nói có thể lên trời xuống đất không gì không thể, thứ Mã lão bản muốn tìm chắc là cái này." Ta gần như có thể khẳng định, lên trời xuống đất là thật, nhưng cũng không cứu nổi nửa thân dưới của ông ta.

Ngô Tà có chút không tin hỏi: "Trên đời này thực sự có thứ đó sao?" Thế giới này quả thực tồn tại một số vật chất chưa biết không thể giải thích được, nhưng loại bảo thạch thần kỳ như vậy thực sự khiến người ta khó lòng tin nổi.

Trương Thụy Đồng nói: "Mã Nhật Lạp chắc là có biết đôi chút, lát nữa có thể hỏi ông ta." Mã Nhật Lạp vẫn luôn uống rượu, mấy chai rượu Hầu Đầu Thiêu có hậu tính cực mạnh.

Sau khi mọi người xuống dưới rồi quay về, Mã Nhật Lạp đã say khướt nói lăng nhăng.

"Nhện treo xà ngang, hỷ trùng từ trên trời rơi xuống..." Đang thảo luận thì nghe thấy trong lều Mã Nhật Lạp bắt đầu nói sảng.

Mấy người nhìn nhau rồi bước vào trong lều.

Trương Thụy Đồng nói: "Cho ông ta uống thêm rượu đi." "Thế chẳng phải càng nói sảng hơn sao?" Vương Manh lấy rượu ra.

Mã Nhật Lạp ngửi thấy mùi rượu, lập tức rướn cổ đi theo.

"Câu lúc nãy có ý nghĩa gì?" Mã Nhật Lạp ngồi dậy, mơ màng nói: "Hồi nhỏ, mẹ tôi có kể cho tôi một câu chuyện." Mã Nhật Lạp ngửi mùi rượu rồi tiếp tục đuổi theo.

Trương Thụy Đồng nói với Vương Manh: "Đưa rượu cho ông ta trước đi." Mã Nhật Lạp uống một hớp rượu, trong cơn mơ màng tiếp tục kể.

"Truyền thuyết kể rằng, vị thành chủ Cổ Đồng Kinh này có tám tay tám chân, cưỡi mây đạp gió, lợi hại lắm!" "Không ăn thịt trẻ con

chứ?" Ngô Tà nghe xong cảm thấy câu chuyện có chút quen thuộc.

Trương Thụy Đồng nói: "Không, ông ta sẽ hút hồn phách người ta phải không?" "Vương Manh, cất rượu đi." Mã Nhật Lạp nghe thấy định cất rượu, lập tức ôm lấy chai rượu: "Tôi chưa kể xong mà!" "Mẹ tôi nói, vị thành chủ đó có một viên bảo thạch, nghe nói có thể lên trời xuống đất không gì không thể..." Mã Nhật Lạp tiếp tục mơ màng kể chi tiết câu chuyện truyền thuyết.

Sau khi kể xong, ông ta lăn ra ngủ tiếp.

Ngô Tà vẽ ra sơ đồ phân bố bên dưới.

"Thất Chỉ Đồ và tòa thành này hoàn toàn không khớp nhau." "Đừng xem nữa." Trương Thụy Đồng nhìn tấm bản đồ anh ta vẽ.

"Đây vốn dĩ không phải Cổ Đồng Kinh, chỉ là mộ của vị thành chủ cuối cùng của Cổ Đồng Kinh thôi." Còn về việc vị thành chủ này cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, tạm thời không ai biết được.

"Thất Chỉ Đồ do Uông Táng Hải xây dựng nghìn năm trước, chính là một bản thiết kế để xây dựng tòa thành này.

Bản đồ trong tòa thành này năm đó đã được người Cửu Môn phục dựng lại rồi." Trong Cổ Đồng Kinh có một tòa thành nhỏ, đó mới là bí mật lớn nhất của Cổ Đồng Kinh.

Còn về sự tồn tại của Thất Chỉ, đến nay vẫn luôn là một bí ẩn.

"Cứu mạng, mau cứu người ~" Ngoài lều bỗng truyền đến tiếng kêu cứu.

"Giọng của Tô Nam?" "Nhớ mang theo bản đồ." Trương Thụy Đồng quay đầu ném tấm bản đồ cho Ngô Tà.

Ngô Tà thu tấm bản đồ vào túi rồi mới bước ra khỏi lều.

Mọi người bước ra khỏi lều, thấy có hai người nằm trên đất.

Trong đó một người tay đầy máu, một bàn tay đã bị đứt.

“Sao chỉ có hai người về?

Còn một người nữa đâu?” Tô Nam ngồi xổm phía trước: “Bắc Lạc, Diệp Kiêu và Dược Vương đâu rồi, nói rõ xem nào!” Bắc Lạc ngồi bệt dưới đất với vẻ mặt đầy tử khí, đầu cúi gằm xuống nhìn mặt đất.

“Tôi xuống tìm Dược Vương, tìm mãi không thấy, sau đó đụng phải cơ quan.

Tôi thực sự không dám đi tiếp nữa, chỗ đó là một con hẻm cụt.

Lão đại, cái địa cung đó ai vào cũng sẽ bị nuốt chửng thôi!” “Thế thì đã sao?” Mã lão bản bước ra từ phía sau.

Người phụ nữ áo đỏ đứng cạnh đỡ ông ta.

“Mấy người nói gì tôi đều nghe thấy cả rồi, ngày mai tôi nhất định phải xuống dưới đó.” Tô Nam chỉ vào Trương Thụy Đồng và Ngô Tà: “Hai người ngày mai nhất định phải xuống đó cùng tôi một chuyến.” “Không được, Ngô Tà không thể xuống, anh ta phải lập phương án cho tôi.” Ngô Tà nhún vai.

Tô Nam quay người đi vào lều của anh ta, tìm kiếm khắp nơi rồi nhặt được một cục giấy từ trong góc.

“Quan đại lão gia đã vẽ cho tôi một tấm bản đồ.” Cô ta lập tức bày tấm bản đồ ra.

Đối mặt với cái nhìn của Trương Thụy Đồng, Ngô Tà ôm mặt: “Tôi quên mất còn một bản thảo.” Vốn dĩ đã giấu đi nhưng vẫn bị cô ta tìm thấy.

Mã lão bản nhìn tấm bản đồ, lập tức kích động xem đi xem lại, và quyết định trong đội mỗi người đều phải đi xuống.

Ngô Tà đang định từ chối thì Trương Thụy Đồng đặt tay lên vai anh ta: "Ngày mai cùng xuống xem thử." Mã lão bản tức thì thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy ngày mai cùng xuống, hy vọng đừng có giở trò gì!" Trừng mắt nhìn về phía Ngô Tà, Trương Thụy Đồng nói: "Khuyên ông đừng có dùng ngón tay chỉ vào ta, nếu không hậu quả tự chịu." Mã lão bản nhếch môi cười, thu tay lại.

Chương 371

“Thực lực của ngài cả chặng đường qua tôi đã tận mắt chứng kiến, ngày mai mọi người đều đi theo ngài!” Trương Thụy Đồng thừa biết một chuyến này nhất định sẽ hữu kinh vô hiểm, người chết cũng sẽ không quá ba người.

Liếc nhìn một cái, Trương Thụy Đồng lạnh lùng cười rồi quay người rời đi.

Lão Mạch nhìn chằm chằm bóng lưng của ta, bị Tô Nam lườm một cái.

“Đừng có trêu vào anh ta vội.” Sáng sớm ngày thứ hai, theo ước định, ngoại trừ vài người ở lại bên trên phụ trách hậu cần, những người còn lại đều đi xuống dưới.

Tô Nam lấy dây thừng nilon ra móc vào: “Tất cả mọi người buộc dây thừng vào thân mình.” Mỗi người đều buộc dây thừng nối tiếp nhau để tránh việc có người lại mất tích bí ẩn sau khi đi vào.

Đi xuống từ lối vào cũ.

Mọi người tiến về phía một lối vào khác.

Bắc Lạc đi trước dẫn đường: “Lão đại, tối qua tôi đi phía này, đang đi thì người bỗng dưng biến mất.” Con đường này luôn có những cơ quan không tên, mọi người vừa đi vừa cẩn thận quan sát xung quanh.

“Có người biến mất rồi!” Phía sau bỗng truyền đến tiếng hét lớn.

“Tình hình thế nào?” Tô Nam lập tức chạy tới, bóng dáng đỏ rực trông đặc biệt nổi bật.

“Có người biến mất không một dấu vết.” Trương Thụy Đồng

nhàn nhạt nói.

Những người phía sau biến mất chỉ trong tích tắc.

Quay đầu lại, ở cuối đội ngũ, một người đang đứng cạnh bức tường.

"Dây thừng của tôi thậm chí còn buộc vào thân của một bức tượng nhân dũng." Đầu dây thừng đó đang buộc vào rốn của một bức tượng nhân dũng.

"Đập ra!" Tô Nam cầm xẻng sắt trực tiếp đập vỡ bức tượng.

Tượng nhân dũng rỗng ruột, vừa đập ra đã tuôn ra một lượng lớn cát.

"Phía sau có không gian!" Sau lưng bức tượng đá bị đập ra một khoảng không gian không lớn không nhỏ.

"Bên trong có lối đi." "Vào xem thử." Tô Nam đi trước tiên, Ngô Tà theo sau, Trương Thụy Đồng cũng nhanh chóng bám sát.

Vừa bước vào trong đã thấy một đường hầm rộng rãi.

Giữa đường đứng mười mấy xác khô, mỗi cái đều giữ nguyên tư thế đứng thẳng, bất động tại chỗ.

"Sao lại nhiều xác khô thế này?" Những xác khô này đều là binh sĩ mặc giáp trụ, biểu tình đau đớn đứng tại chỗ.

"Bên dưới có hồ nước, nhìn thiết kế đầu thú ở hai bên kìa." Ngô Tà cầm đèn pin đi phía trước.

Trương Thụy Đồng đứng trên bậc thang, ngồi xuống châm một điếu thuốc.

Ngô Tà quay đầu hỏi: "Trương gia, ngài không đi xem sao?" Trương Thụy Đồng lắc đầu: "Không đâu, ta không hiếu kỳ, các người cứ đi xem đi." Nhìn chằm chằm tình hình bên dưới, ta cười quái dị,

nhìn đám người phía dưới như đang xem kịch.

Mã Nhật Lạp cũng đứng lại bên cạnh, một bước cũng không chịu tiến lên.

"Không biết thế nào?" Tô Nam cảm thấy có gì đó không ổn nên không tiếp tục đi lên phía trước.

Có vài người đi xuống dưới, tò mò nhìn chằm chằm vào những xác khô xung quanh.

Trên người xác khô mọc đầy lông nhung trắng.

Trong hồ mọc đầy cỏ lau, trong không khí phiêu tán những hạt bồ công anh màu trắng.

"A ~" Một cô gái đi cùng Tô Nam bước vào hồ nước, đứng dưới tán cỏ lau bỗng nhiên ôm mắt.

Mắt cô ta hoàn toàn biến thành màu trắng, đổ gục xuống đất không nhúc nhích.

"Đừng qua đó, chết rồi!" "Bắc Lạc ~ Bắc Lạc ~" Bắc Lạc đang ở bên cạnh cũng bỗng nhiên ôm lấy cổ.

Hít phải những hạt bồ công anh đó, cổ anh ta bỗng sưng to lên, rồi nghẹt thở mà chết.

Trong đó có một người Trương Thụy Đồng không nhận ra là ai.

"Đó là những thực vật bào tử, gặp nước sẽ lập tức nở ra, hít vào cũng sẽ chết ngay lập tức!" Ngô Tà vẫn tiếp tục quan sát: "Có lẽ bên trong còn có một số loại sâu bọ." Giờ nhìn lại những xác khô kia, mọi người không còn cảm thấy chúng chỉ là xác khô bình thường nữa.

Thi thể ở trong hồ mà có thể biến thành xác khô thì thật kỳ lạ.

Trương Thụy Đồng hút xong điếu thuốc thì đứng dậy.

“Chỉ có thể đi từ bên trên thôi.” Đi từ bên dưới thì không có sự đảm bảo tuyệt đối.

Không chỉ phải đi từ bên trên mà còn phải đi ở chỗ cao, nếu đi thấp thì những bào tử đó cũng sẽ bay lên, những con sâu nhỏ li ti lại càng khó phát giác.

Tô Nam lập tức sắp xếp người buộc dây thừng, mọi người cũng buộc mình vào dây.

Trương Thụy Đồng đáp xuống phía đối diện, mấy người phía sau lập tức bám theo.

“Mau chóng rời khỏi đây, đừng lãng phí thời gian nữa.” Mã lão bản đi phía sau quát tháo mấy người đi sau: “Tốc độ nhanh lên chút.” Xuyên qua đường hầm phía sau.

Có người nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng: “Tại sao lúc nãy ngài không tiếp tục đi lên phía trước?

Không phải ngài cố ý không nói đấy chứ?” Trương Thụy Đồng không biết từ lúc nào đã đeo một thanh cổ kiếm trên lưng.

“Trước đó ta không để ý, cô nghĩ ta có thể biết hết mọi chuyện ở đây sao?” Ta còn chỉ chỉ vào đầu mình.

Chương 372

"..." "Bồ công anh kìa!" Tô Nam bỗng hét lớn.

Nghe tiếng hét, mọi người lập tức phản ứng, tản ra chạy trốn.

Lượng lớn bồ công anh như bị gió thổi động, phủ kín cả đường hầm, tạt về một phía.

Một nhóm người tức thì hoảng loạn chạy loạn xạ.

Trương Thụy Đồng hướng về phía đỉnh đường hầm nổ một phát súng.

Đoàng một tiếng, âm thanh phản hồi nghe ra được toàn bộ phân bố của mộ đạo.

Tiếp đó ta đi sang bên cạnh một hồ nước khác.

Phân bố bên này và bên kia gần như giống hệt nhau, chỉ khác là trên hồ nước phía trước trôi nổi rất nhiều thuyền.

Trên mỗi con thuyền đều có một chiếc quan tài lột da.

Không lâu sau, Ngô Tà cũng từ bên trên leo xuống.

"Trương gia, ngài ở đây sao?" Trương Thụy Đồng chỉ vào đường hầm phía trước: "Chỗ này thông tới một tòa Thanh Lương Điện khác, tất nhiên là ta ở đây rồi." Ngô Tà lấy tấm giấy đã vẽ ra, đi đến đâu vẽ thêm đến đó.

"Kỳ lạ, địa cung này là hai địa cung đối xứng sao?" Trương Thụy Đồng nhận lấy tấm bản đồ trên tay anh ta, vẽ hoàn chỉnh hình ảnh trong đầu ra.

Tuyến đường trong hình thông trực tiếp tới chủ điện.

"Ta phải tìm cách đi thẳng tới chủ điện!" "Tôi đi cùng ngài." Vừa

dứt lời, Tô Nam cũng từ bên trên xuống.

Trương Thụy Đồng chỉ vào một khu vực trên bản đồ: "Những người khác đều ở đường hầm phía trước, ta đi hội hợp với bọn họ." Tô Nam nhìn tấm bản đồ đó một cái, đại khái ghi nhớ trong đầu nhưng nhìn không hiểu.

Trương Thụy Đồng không học vẽ, với tư cách là một họa sĩ tâm linh, vẽ ra chỉ mình ta hiểu.

Khi bản đồ trả lại tay Ngô Tà, anh ta cũng nhìn với vẻ mặt ngơ ngác.

"Đừng hỏi nhiều, đi thôi." Không lâu sau, nhóm Mã lão bản cũng xuất hiện.

Tô Nam lập tức nói: "Mã lão bản, Trương Thụy Đồng biết lộ trình." Mã lão bản lập tức phân phó xuống dưới, không cho bất kỳ ai được chọc giận ta.

Trương Thụy Đồng nói: "Lối ra đều ở phía trước, đường lui không còn nữa rồi." Bây giờ không tiến lên phía trước cũng không được, không quay đầu lại được, chỉ có con đường chết.

"Tôi muốn tới chủ điện, nói trước là có chuyện gì cũng phải đi theo tôi." Mã lão bản có chút sốt sắng.

"Cứ đi thôi, làm gì có nhiều nguy hiểm thế?" Cả quãng đường quả thực gặp không ít chuyện nhưng vẫn sống sót cả đấy thôi, khiến tâm thái của ông ta có chút kiêu ngạo.

Trương Thụy Đồng dẫn mọi người đi từ đường hầm bên trái sang Thanh Lương Điện phía tây.

Mọi người bước vào trong kinh thán: "Đúng là lại một tòa Thanh Lương Điện nữa." Lần này không ai dám động lung tung vào đồ đạc nữa.

“Tất cả mọi người thành thật chút cho tôi.” Tô Nam nộ hống: “Để tôi phát hiện ai lén lút động vào đồ, tôi trực tiếp chặt tay kẻ đó.” Ngô Tà cầm máy ảnh suốt dọc đường, nhưng sắc mặt bỗng nhiên nghiêm trọng.

“Trương gia, hình như lúc chụp ảnh... tôi thấy Thái Đầu rồi.” Thái Đầu là người của Mã lão bản, cũng là đàn em của Tô Nam, nhưng anh ta đã chết ở phía trước rồi.

Bây giờ lại xuất hiện ở địa cung này khiến người ta thực sự thấy kinh khủng.

Ngô Tà đặt máy ảnh xuống.

Cách đi qua tòa Thanh Lương Điện thứ hai cũng giống hệt tòa thứ nhất.

Nhanh chóng xuyên qua địa cung, những người khác thấy vậy lập tức bám theo.

Đường hầm phía sau âm u sâu thẳm.

“Tất cả cơ quan ở đây đều đối xứng, phía trước chúng ta chắc là trung tâm của cả địa cung.” Ngô Tà vẽ ra khu vực trung tâm địa cung trên giấy.

Có người ở đường hầm giữa bỗng mất tích bí ẩn, khi trở lại thì tinh thần có chút không bình thường.

Đi khoảng mười phút, phía trước đường hầm bỗng xuất hiện ánh sáng.

“Phía trước có ánh sáng.” Mã Nhật Lạp lập tức chạy tới.

“Đợi đã.” Thấy Mã Nhật Lạp chạy đi, Ngô Tà lập tức cảm thấy không ổn.

Bõm một tiếng, nghe thấy tiếng Mã Nhật Lạp rơi xuống hố.

Mọi người sững sờ, chẳng lẽ chết rồi?

Một tiếng kinh hô, Mã Nhật Lạp hét lớn cứu mạng.

“Kéo ông ta lên.” Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Ngô Tà giúp một tay.

Ta ngồi xuống nhìn xuống dưới: “Dưới này là chủ điện, cũng là lối ra.” “Chắc chắn dưới này có lối ra không?

Vạn nhất xuống dưới rồi tất cả chết hết thì sao...” Phía sau có người nhìn chằm chằm xuống dưới, bên dưới giống như một vực sâu, không dám trực tiếp nhảy xuống.

“Không tin ta thì có thể không xuống.” Trương Thụy Đồng tay bám vào mép đá, buộc xong dây thừng rồi trực tiếp leo xuống.

Sử dụng khinh thân thuật một cách nhẹ nhàng, nắm dây thừng nhanh chóng hạ xuống.

Chương 373

Tô Nam đợi ở trên một lát rồi nói: "Anh ta nói đúng, chúng ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tin thôi." Ngô Tà nhanh chóng theo xuống, những người khác lại do dự thêm một lúc.

Khi chạm đất, một đám bụi cát phun vào mặt.

"Mấy thứ bên cạnh này là gì vậy?" Ngô Tà vừa tiếp đất đã thấy ba bức tượng hai đầu bốn tay đứng trước mặt đang phun cát.

"Cơ quan đấy, manh mối về Hoàng Nham chắc đều ở đây." Bao gồm cả manh mối về Thất Chỉ Đồ, tất cả đều nằm trong tòa chủ điện này.

"Cái truyền thuyết về viên bảo thạch đó cũng là thật sao?" Vừa dứt lời thì mấy người khác cũng nhảy xuống theo.

Bỗng truyền đến tiếng Mã lão bản: "Tôi nghe thấy cả rồi, viên bảo thạch tôi muốn tìm nằm ở đâu?" "Thành chủ tám tay sao?" Nhìn những bức tượng đất phun cát xung quanh, trong đầu nhớ lại truyền thuyết về vị thành chủ đó.

Nhìn lại những bức tượng này, nhiều tay nhiều chân ở vương quốc này hiển nhiên có địa vị vô cùng đặc thù.

Ngay chính giữa bục đá bỗng nhiên xuất hiện một con Hàm Vĩ Xà.

"Hàm Vĩ Xà, đại diện cho vòng tuần hoàn của cái chết." Ngô Tà bước tới.

Đầu rắn bên dưới ngậm lấy đuôi rắn, tạo thành một vòng tuần hoàn.

"Thông thường nó đại diện cho sự vĩnh sinh." Mọi người lập tức nhìn chằm chằm vào bục đá ở giữa.

“Đợi đã, phá cơ quan nhanh vậy sao?” Tô Nam nhìn quanh, trước khi xuống đây, cơ quan ở đây đã bị ai đó phá sạch rồi, thậm chí bên dưới có gì cũng không nhìn rõ.

Bao gồm cả những đồ án sau lưng bức tượng đá, trông giống như một đoạn chú văn.

“Đừng nhìn nữa, mấy cơ quan này các người không hiểu được đâu.” Trương Thụy Đồng tùy ý chỉ tay vào mấy cơ quan hình mặt người bên cạnh.

So với Cổ Đồng Kinh thực sự thì cơ quan ở đây chỉ là trò trẻ con.

Ở vị trí hiểm mắt như vậy, phàm là người hay xem tiểu thuyết thám hiểm thì ít nhiều cũng đoán được chút thông tin.

Tiếng nói vừa dứt, giữa mộ thất từ từ trồi lên một chiếc quan tài đá.

Lập tức có người kích động nhìn chằm chằm vào quan tài.

Mọi người nhìn nhau: “Mở quan tài chứ?” Tô Nam gật đầu.

Tên đó cười nói: “Bên trong nhất định có bảo vật.” Điệu cười trông vô cùng quái dị, nhưng lại không nói ra được chỗ nào không ổn.

Đẩy nắp quan tài đá ra, xung quanh luôn có một cảm giác bị nhìn chằm chằm quái lạ.

Ngô Tà thấp giọng hỏi: “Trương gia, tôi cảm thấy có chút quá thuận lợi rồi?” “Thuận lợi sao?” Trương Thụy Đồng cười cười: “Sắp không như thế nữa đâu.” Tất cả mọi thứ đều đang dẫn dụ bọn họ đi tìm Hải Tử, tìm Cổ Đồng Kinh.

Quan tài mở ra, bên trong là một xác khô hai đầu, tám tay, tám chân.

Mã lão bản thấy vậy lập tức kích động: “Đúng là vị thành chủ

trông giống nhện đó rồi." "Tôi đã bảo mà, tất cả thần thoại truyền thuyết đều là thật!" Ông ta kích động nhìn vào trong quan tài, có một viên đá màu đen sẫm to bằng quả trứng ngỗng đặt cạnh thi thể.

"Ta khuyên ông đừng có chạm vào viên đá đó." Mã lão bản nhìn viên đá rồi rụt tay lại.

Quan sát kỹ đồ án trên tượng đá xung quanh một lượt, hoàn toàn nhất trí với bản đồ Hoàng Nham để lại.

Tô Nam mở mép quan tài đá: "Bên dưới trống rỗng!" Đang định đi, Mã Nhật Lạp hỏi: "Dưới đó có cơ quan không vậy?" Trương Thụy Đồng đi trước một bước: "Cứ thong thả mà cân nhắc đi, ta đi trước đây." Nói xong ta trực tiếp nhảy xuống.

Ngô Tà nói: "Mọi người mau đi thôi, Trương gia chưa bao giờ làm sai cả." Trương Thụy Đồng rời đi, Ngô Tà ở lại đoạn hậu.

Rốt cuộc anh ta không nỡ bỏ mặc tất cả mọi người, nhưng anh ta tin Trương Thụy Đồng sẽ không sao.

Trên mặt đất, Vương Manh phát hiện bề mặt cát bỗng nhiên trồi lên một đụn cát.

Bên cạnh bỗng nhiên có thêm mấy chiếc xe dừng lại.

Trương Thụy Đồng chui ra từ bên trong, theo sau là những người khác.

"Vương Manh, đi đánh xe lại đây." Vương Manh vô thức đáp lại một câu, rồi hỏi: "Lão bản đâu?" "Lát nữa sẽ ra, chỗ này sắp sập rồi, tốc độ nhanh lên." Lão Mạch và vợ Mã lão bản đều đứng đợi bên cạnh.

Tô Nam đi lấy thuốc nổ.

"Tôi phải nổ tung cung điện này mới có thể từ dưới ngoi lên

được!" Cô ta bất chấp tất cả ném thuốc nổ xuống.

"Này, làm vậy sẽ làm chết người đấy!" Vương Manh đánh xe tới, thấy ném thuốc nổ liền quát.

"Cứ để mặc cô ta nổ đi, bên dưới không nổ tung ra thì người không thoát được đâu." Mã lão bản tự tìm cái chết đi lấy viên bảo thạch, giờ chắc đang ở một tòa chủ điện khác.

Vương Manh nhìn lối ra, hét lớn: "Ra rồi!" Ngô Tà và Mã lão bản lần lượt từ bên trong chạy ra.

Mã lão bản nhếch nhác chạy ra, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Lều của tôi đâu rồi?" Tô Nam nhìn về phía lều trại.

Ngô Tà vội nói: "Cát lún đấy, bên dưới giờ hoàn toàn trống rỗng, khu vực này sắp sụp xuống hết rồi." "Vậy đồ đạc của tôi tính sao?" Nhóm Tô Nam không kịp lấy đồ đạc, ngoại trừ ba lô mang theo thì chẳng còn vật chất gì khác.

Lão Mạch nhìn chằm chằm xe của Ngô Tà: "Chị, trước khi cát lún xuất hiện, anh ta đã kịp đánh một chiếc xe ra!" "Tôi thấy rồi." Tô Nam chống nạnh nhìn chiếc xe, trong lòng đầy bất lực.

"Vui lắm sao?

Không phải vì bản thân không biết lo xa à?" Ngô Tà ngồi trên xe.

"Trương gia, đồ đạc của tôi có nên chia một bộ phận cho họ không?" "Hiện giờ chưa đói tới cực hạn, đợi đến lúc đói quá, không biết chừng họ sẽ làm ra chuyện gì đâu!" Trương Thụy Đồng liếc nhìn đống bao tải trên ghế sau.

Chương 374

"Mấy ngày nữa ta có thể tìm thấy Hải Tử, trước tiên đưa cho họ ít nước." Hiện tại đang ở cổ thành là để chỉ dẫn người ta tới Cổ Đồng Kinh, nên khoảng cách tới Hải Tử tiếp theo chắc chắn không xa.

"Đợi đã." Trương Thụy Đồng nói: "Để họ thành thật chút, trên đường chia ít đồ cho họ." Chí ít trước khi tới Hải Tử tiếp theo, phải dùng thức ăn và nước uống để khống chế bọn họ.

"Ghi nhớ, đừng để họ ăn no, thức ăn và nước uống đủ sống là được." Vương Manh gật đầu, đồ đạc trên tay vơi đi một nửa.

Vài phút sau, mặt đất hoàn toàn sụp đổ, tất cả lều trại và vật chất đều chìm sâu vào lòng cát sa mạc.

Ba ngày sau, tất cả thức ăn dọc đường gần như đã cạn kiệt.

Thức ăn chỉ đủ ăn, Trương Thụy Đồng không chia thêm cho họ nữa.

Nhìn Mã Nhật Lạp ngồi ghế sau, Trương Thụy Đồng hỏi: "Đường tiếp theo đi thế nào?" Mã Nhật Lạp thò đầu ra cửa sổ xe: "Tôi hình như ngửi thấy mùi của Hải Tử rồi." "Không phải chứ, bão cát có lẽ sắp tới rồi." Mã lão bản đi bộ theo sau, cáu kỉnh mắng: "Đến gió còn chẳng có, lấy đâu ra bão cát?" "Vì có bão cát nên tôi mới ngửi thấy mùi Hải Tử." Mã Nhật Lạp lo lắng nhìn về phía chân trời.

Nếu đợi bão cát tới mới chạy thì không kịp nữa.

Vừa dứt lời, bỗng có một luồng gió tạt vào mặt, tiếp đó là cát bụi mù trời thổi vào mặt, khiến người ta lảo đảo.

"Bão cát tới rồi, mau chạy thôi!!" Mã Nhật Lạp hét lên một tiếng rồi vắt chân lên cổ chạy.

“Mau, chạy về bên này.” Tô Nam dẫn người chạy theo sau xe của Trương Thụy Đồng.

Ba người ở trên xe, tốc độ nhanh hơn những người khác, không bị cát bụi chôn vùi.

Đợi bão cát qua đi, người và xe đều bị chôn trong cát.

Mọi người bò dậy.

“Mã Nhật Lạp biến mất rồi.” Mã lão bản từ bên cạnh từ từ bước tới: “Thằng khốn, nghe thấy cả rồi chứ?

Mã Nhật Lạp biến mất rồi.” Chỉ trong nháy mắt bão cát, Mã Nhật Lạp đã thừa cơ trốn mất.

Ngô Tà chỉ về hướng sau lưng mọi người: “Chắc là ở hướng đó, bên đó có Hải Tử.” Trương Thụy Đồng cầm súng trên tay: “Đi tìm Hải Tử, theo sau đi.” Lão Mạch nhìn chằm chằm chiếc xe, rồi lại nhìn khẩu súng của ta, hằn học nghiến răng.

Tô Nam ngăn lại, cười nói: “Được, tôi sẽ đi theo phía sau.” Rồi nói nhỏ: “Lão Mạch, đừng kích động.” “Mấy ngày nay tôi chẳng được ăn no, tất cả họ đều có súng, thằng họ Trương kia tôi đánh không lại, thực sự ra tay tôi không chắc thắng đâu.” Dù là thể lực hay vũ khí đều không chiếm ưu thế.

Lão Mạch nhổ một bãi nước bọt: “Đợi tìm thấy nguồn nước rồi biết tay tao.” Trương Thụy Đồng nhìn qua gương chiếu hậu một cái.

Ngô Tà cũng nhìn thấy vẻ mặt khó coi của bọn họ.

“Trương gia, ngài nói đúng, đợi tìm thấy nguồn nước, e rằng họ sẽ trực tiếp ra tay.” Trương Thụy Đồng khinh thường nói: “Ta không nói vậy, cậu nghĩ họ sẽ tha cho chúng ta sao?” Mấy kẻ này đều là tội phạm giết người mang trên mình vài mạng người, thiêu giết cướp bóc không ác nào không làm.

Trương Thụy Đồng nói: “Bảo tồn thể lực, phía trước không xa có người của Uông gia đang đợi tiếp đón chúng ta.” Ngô Tà nghe vậy có chút không hiểu, nhìn chằm chằm về hướng phía trước.

So với tình tiết nguyên tác là một nhóm người vừa mệt vừa khát, tình hình hiện tại rõ ràng tốc độ nhanh hơn nhiều.

Trương Thụy Đồng nhìn la bàn ma lực rồi lái xe tiến về phía trước.

Lái khoảng hơn một tiếng, những người đi sau đều vừa mệt vừa khát, ánh mắt vô thần, nhưng khi nhìn về phía xe của ta thì ánh mắt hung ác như muốn nuốt chửng.

“Phía trước có tình huống.” Ngô Tà đang nằm nghiêng bỗng ngồi dậy.

“Phía trước có một hộ gia dân.” Ở giữa sa mạc này mà gặp được người dân địa phương thì đúng là kỳ tích.

Lão Mạch cười nói: “Chị, bên kia có người địa phương, chúng ta có cứu rồi.” Tô Nam nhìn sang đó một cái, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Nếu không nhớ nhầm thì chỗ đó chính là một trạm liên lạc của Uông gia đặt ở đây.

Ngô Tà xuống xe xem xét, quay lại báo: “Trương gia, phía trước là hai mẹ con sinh sống.” Sau khi xuống xe, Trương Thụy Đồng nhìn về phía những người đi cùng, có vài người vô thức gãi gãi bụng mình.

Đáng lẽ cả quãng đường thiếu nước thì có thể sống thêm vài ngày, nhưng dọc đường mấy tên này đều uống nước, sâu trong cơ thể đều đã nở ra.

Thấy mấy tên đó vui vẻ đi vào trong, e rằng không mấy kẻ có thể sống sót bước ra khỏi đó.

Trọ lại khách sạn, bà chủ nhiệt tình tiếp đãi mọi người.

Cũng là người Uông gia, nhưng vị bà chủ này địa vị rõ ràng thấp hơn kẻ đóng giả con trai bà ta.

Tất cả các phòng trong khách sạn đều trống.

Để tiện hỗ trợ lẫn nhau, Trương Thụy Đồng, Ngô Tà và Vương Manh ở chung một phòng.

Cạnh đó là phòng của Tô Nam.

Vương Manh đi ra ngoài về báo: "Phòng bên cạnh có một người tên Lão Diệp, hình như mắc bệnh lạ." Ngô Tà khẽ gật đầu: "Tôi xem rồi, tình trạng của anh ta giống hệt Hoàng Nham lúc trước." Vừa quay đầu đã thấy Trương Thụy Đồng đổ hết nước trong phòng đi.

"Trương gia, nước này có vấn đề sao?" Thấy động tác của Trương Thụy Đồng, anh ta đoán chắc nước ở đây có vấn đề.

"Không phải nước có vấn đề, mà là người có vấn đề." Trương Thụy Đồng đổ sạch nước đi, rồi đi tới cửa, mạnh tay mở toang cửa ra.

"Ái chà ~" Một bóng người trực tiếp ngã nhào vào sàn phòng.

"Cái này... chẳng phải là thằng con ngốc Dát Lỗ của bà chủ sao?" Vương Manh thấy người xong lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Trương Thụy Đồng nhìn hắn cười cười: "Cậu đã thấy mắt của kẻ ngốc bao giờ chưa?" Nhìn chằm chằm vào mắt Dát Lỗ vài giây.

"Đôi mắt sẽ tiết lộ suy nghĩ thực sự trong lòng con người." Dát Lỗ cười hì hì đứng ở cửa, Trương Thụy Đồng thuận tay đóng cửa lại.

Chương 375

Nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, Dát Lỗ dần dần đi xa.

"Dát Lỗ không phải là kẻ ngốc sao?" Ngô Tà bỗng hiểu ra.

"Không những không ngốc, hai người họ cũng không phải mẹ con." Tên Dát Lỗ đó giả điên giả dại, nhưng luôn xuất hiện lảng vảng gần phòng.

Ngô Tà nói: "Lúc nãy tôi chú ý thấy nhà họ có đào một cái hầm, để tôi đi xem thử trước." Nếu xảy ra xung đột, cái hầm đó có lẽ là một nơi trú ẩn tốt.

Phòng bên cạnh Lão Diệp đang đau đớn kêu la.

Xung quanh là Lão Mạch, Tô Nam và mấy người khác.

Tô Nam cau chặt mày: "Cho anh ta uống thuốc trước đã, mau chóng tra rõ xem Lão Diệp rốt cuộc mắc bệnh gì." Lão Mạch phiền não vò đầu bứt tai: "Vừa không giống sinh bệnh cũng không giống trúng độc, cứ luôn mồm kêu khó chịu!" Nghe động tĩnh bên đó, Trương Thụy Đồng nói với Vương Manh: "Vương Manh, cậu có giỏi đào hố không?" "Đào hố?

Định chôn ai vậy?" Vương Manh mở cửa ló đầu ra nhìn.

"Trương gia, là cái anh Lão Diệp đó sao?" Vương Manh cũng không ngốc, đoán chừng sự việc có liên quan đến Lão Diệp.

"Sáng sớm mai anh ta sẽ giống như Hoàng Nham, tự sát bên cạnh cái hầm, lúc đó cậu hãy đem anh ta chôn cạnh chỗ hai mẹ con kia." Vương Manh bỗng sững sờ tại chỗ: "Thật sao?" Cái chết của Hoàng Nham vẫn còn mới nguyên trong ký ức, dù sao cũng là đồng nghiệp cũ, nhìn anh ta tự tàn sát mà chết, trong lòng không tránh khỏi khó chịu.

“Chẳng lẽ tôi ở trong cổ mộ cũng tiếp xúc với thứ giống như Hoàng Nham sao?” Thấy Vương Manh đoán được vài phần, Trương Thụy Đồng có chút ngạc nhiên nhìn một cái.

“Đoán đúng rồi đấy, những người vào địa cung trên người đều mang theo trứng sâu.

Suốt quãng đường đi, sâu đã nở ra.” Tê...

Vương Manh tức thì hít một hơi lạnh.

“Trương gia, vậy tôi cũng sẽ phát bệnh sao?” “Không đâu.” Trương Thụy Đồng chỉ vào lưng anh ta.

Trên người anh ta có sâu trong hộp đen, sâu trong địa cung sẽ không dám chạm vào nữa.

Nghe vậy, Vương Manh vô thức sờ sờ sau lưng.

Xem ra nhờ có đồ án sau lưng mới thoát được một kiếp.

Trương Thụy Đồng cũng sẽ không bị trúng chiêu, huyết mạch của ta cường đại đến mức khi sâu vừa vào cơ thể sẽ bị giết chết ngay lập tức.

Trời dần tối sầm lại.

Khách sạn về đêm vô cùng yên tĩnh.

Dát Lỗ và bà chủ khách sạn đang bí mật quan sát.

Trong nhóm người đó chắc chỉ có Tô Nam là người Uông gia, những kẻ còn lại là tội phạm bị truy nã.

Hải Tử nằm ngay cạnh khách sạn này, Cổ Đồng Kinh nằm giữa sa mạc, căn bản không tìm thấy được.

Suy đoán rằng Cổ Đồng Kinh cực kỳ có khả năng không nằm trên mặt đất.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lão Mạch là người đầu tiên phát hiện Lão Diệp trong đội mất tích.

Nhìn Tô Nam, Lão Mạch giận dữ: "Chị Nam, Lão Diệp không thấy đâu nữa." "Thế sao không phái người đi tìm?" Tô Nam nộ thị: "Hỏi tôi làm gì, chẳng lẽ anh nghĩ tôi giấu người đi à?" Có người trong đội mồ hôi đầm đìa chạy tới: "Tìm thấy rồi." "Người ở đâu?" "Tìm thấy ở gần phòng bà chủ khách sạn." Tô Nam sải bước chạy tới.

Thi thể bị đào lên, Ngô Tà đứng bên cạnh kiểm tra.

Trương Thụy Đồng nhàn nhạt nói: "17 vết thương." "Sao ngài biết có 17 vết thương?" Tô Nam nghe vậy lập tức nghi ngờ nhìn ta.

Trương Thụy Đồng chỉ vào tay thi thể: "Vết thương đều ở ngay trên mặt, nhìn một cái là biết ngay thôi, cần gì phải đếm từng vết một?" Lão Mạch hét lên: "Chắc chắn là người của khách sạn giở trò, bắt họ lại tra hỏi là biết ngay." "Đợi đã, chuyện chưa tra rõ ràng đừng có vội vàng kết luận." Tô Nam một lần nữa ngăn lại.

Khách sạn này dù sao cũng là trạm liên lạc của Uông gia, mục đích là để lấy lòng tin của Ngô Tà và Trương Thụy Đồng, không ngờ hiện tại lại xảy ra chuyện trước.

Trương Thụy Đồng ngồi trong khách sạn, ánh mắt nhìn chằm chằm vào "kẻ ngốc" kia.

Trước khi lối vào Cổ Đồng Kinh mở ra, cứ tạm thời xem kịch đã.

Dát Lỗ nở một nụ cười hì hì, trong ánh mắt thoáng qua một tia âm lãnh.

Chẳng bao lâu sau, tất cả mọi người đều ngồi quanh chiếc bàn trong phòng khách.

Tô Nam nhìn chằm chằm Lão Diệp hồi lâu.

Ngô Tà ngồi bên cạnh Trương Thụy Đồng.

“Lão Diệp này, chắc là do áp lực quá lớn nên tự sát!” Lão Mạch nghe vậy lập tức đập mạnh xuống bàn: “Họ Ngô kia, cậu biết nói chuyện không hả?

Chịu không nổi áp lực nên tự sát?

Cậu tận mắt nhìn thấy à?” Giọng hắn gầm lên, run rẩy và khàn đặc.

Mã lão bản nói: “Một người đàn ông bình thường dù không chịu nổi áp lực, dùng dao cắt cổ mình cũng không phải chuyện dễ dàng.” “Có lẽ tinh thần có vấn đề!” Ngô Tà lại nói.

“Tinh thần ông ấy không có vấn đề.” Tô Nam ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Ngô Tà.

Sau đó cô ta nhìn về phía Trương Thụy Đồng: “Ta lại nghi ngờ, có khả năng là người làm.” Cô ta còn liếc nhìn thanh kiếm của Trương Thụy Đồng một cái.

Ngô Tà đưa ra một khả năng khác: “Cũng có thể bị đầu độc.” “Hắc hắc, hạ độc!

Hạ độc!” Dát Lỗ lập tức hưng phấn hét lên.

Chương 376

Bà chủ Tô Nhật Cách đứng bên cạnh vội bịt miệng nó không cho nói tiếp.

"Xem ra có người không kìm nén nổi rồi!" Lộ Lộ đứng bên cạnh Mã lão bản vỗ vỗ lưng ông ta, tiếp tục nói: "Nếu đã có người hạ độc, nghĩa là mỗi vị ngồi ở đây đều có hiềm nghi!" Nghe phân tích, Trương Thụy Đồng nhấp một ngụm nước nóng.

Mã lão bản vừa nói vừa ho: "Nếu để tôi biết là ai, tôi sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết." "Hay là thế này đi, để tôi rà soát lại từ đầu tới cuối." Tô Nam gác một chân lên ghế.

"Tối qua Tô Nhật Cách đưa đồ ăn cho mỗi phòng, sau đó đưa nước..." Tô Nam nói xong, Ngô Tà tỉ mỉ phân tích hiềm nghi của từng người, làm nhiễu loạn thông tin khiến ai cũng có vẻ có động cơ gây án.

Trương Thụy Đồng nghe nửa ngày, phát hiện không một ai nhận ra bào tử trong cơ thể đang lớn dần tới mức khủng bố.

"Chẳng lẽ ta phải ngồi chờ sao?" Trương Thụy Đồng nhìn tên khờ Dát Lỗ bên cạnh, "Nếu nhất thời chưa có kết quả, vậy thì pha trà đi!" Dát Lỗ cười hắc hắc, miệng hát vang: "Tửu cán thảng mại vô... tửu cán..." Nghe bài hát trong miệng Dát Lỗ, Trương Thụy Đồng nhớ tới Mã Nhật Lạp trước đây cũng từng hát.

Ta thầm nhắc Ngô Tà vào hầm ngầm tìm Mã Nhật Lạp.

Trương Thụy Đồng nói với Ngô Tà: "Cho Vương Mông ra ngoài một chuyến." Ngô Tà thuận tay đổ nước lên quần Vương Mông.

Một kế "niệu độn" được thực hiện, trực tiếp cho cậu ta rời đi.

Tô Nam nhìn thoáng qua quần Vương Mông, chỗ nước kia trông đúng là giống nước tiểu thật.

Không lâu sau, khi Vương Mông quay lại, trên vai đang vác một người, tay cầm một cuộn dây thừng.

Loại dây nylon chuyên nghiệp đó ai cũng có, thường xuất hiện ở các đoàn du lịch.

"Mã Nhật Lạp." Vương Mông đặt thi thể xuống đất, "Chết rồi." "Tôi phát hiện thiết bị trong hầm ngầm." Dây nylon được đặt lên bàn, Tô Nam lập tức nói: "Chắc là đồ của đoàn du lịch trước." Nghe vậy, Trương Thụy Đồng nhìn về phía Tô Nhật Cách: "Đây là hắc điếm sao?" Vương Mông đập một khẩu súng lên bàn: "Tôi tìm thấy súng trong hầm." Trương Thụy Đồng cầm súng ước lượng: "Không có đạn?" Súng không đạn chẳng khác gì súng đồ chơi.

Tô Nhật Cách đang định lùi lại thì Tô Nam bảo Lão Mạch bắt lấy bà ta.

"Ai cũng có thể vào hầm ngầm, sao khẳng định súng là của tôi?" Tô Nhật Cách vừa dứt lời, Tô Nam đã rút một khẩu súng từ trên người ra.

"Bà chủ à, đồ tốt thì nên lấy ra chia sẻ chứ!" "Súng là tôi dùng để phòng thân." Nhìn màn kịch này, Trương Thụy Đồng bỗng nhớ tới câu nói: Kẻ nên phối hợp diễn xuất là ta đây, lại chẳng thấy đâu.

Không lâu sau, Tô Nhật Cách đâm đầu vào cột tự tử.

Trông hoàn toàn giống một người mẹ đáng thương tự sát để bảo vệ con trai.

Tên khờ kia đã thành công khiến mọi người phớt lờ.

Ngô Tà rút một bao thuốc ra: "Trương gia, làm một điếu?" Thời gian trước cậu ta vừa mới cai thuốc, hai ngày nay đột nhiên lại hút lại.

Trương Thụy Đồng đón lấy một điếu.

Hai người ngồi bên bờ hải tử (hồ sa mạc), nhả mây phun khói.

Ngô Tà hỏi: "Trương gia, bào tử trên người tôi sắp phát tác rồi phải không?" Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Uống ít nước thôi, có thể sống thêm được hai ngày." "Được, tránh xa nguồn nước." Ngô Tà theo bản năng nhích người ra sau.

Phía sau bỗng nhiên xuất hiện Tô Nam trong bộ đồ bơi.

Dáng người xem ra cũng không tệ.

"Quan đại lão gia, Trương đại lão gia, hai vị thật đúng là có nhàn tình dật trí." "Trời nóng thế này, hay là xuống bơi một lát?" Ngắm nhìn bộ đồ bơi một hồi, Trương Thụy Đồng nói: "Mang đồ bơi vào sa mạc, cô mới là người có nhàn tình dật trí." Nhất cử nhất động của Tô Nam dường như đều theo kịch bản, giống hệt hành động của A Ninh khi xưa.

Tô Nam bơi lội dưới nước một lúc, đúng là mỹ nhân kế.

Thấy ánh mắt cô ta nhìn chằm chằm mình, Trương Thụy Đồng cảm thấy tình hình có gì đó không ổn.

Đang dùng sắc dụ sao?

"Tôi hút xong rồi, hai người cứ bơi tiếp đi." Ngô Tà cười cười rồi rời đi.

Quay trở lại khách sạn, Tô Nhật Cách đã chết, bên cạnh khách sạn mọc thêm mấy ngôi mộ.

Xem ra, hai ngôi mộ e là không đủ để chôn những người sắp chết tiếp theo.

"Lão Mạch ~" Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gọi.

Tô Nam đi đứng lảo đảo, run rẩy bước vào.

Mũi chảy máu, ngay cả khóe miệng cũng tràn ra máu.

“Lão Mạch!

Lão Mạch!” Lão Mạch nghe thấy động tĩnh lập tức lao ra.

“Khó chịu sao?” Vừa tới gần, Tô Nam bỗng ngã quỵ, nôn ra máu tươi.

Một vũng máu lớn loang lổ trên mặt đất.

Trương Thụy Đồng từ bên ngoài bước vào, trên tay cầm một con dao quân dụng đầy máu.

Lão Mạch kinh ngạc nhìn chằm chằm: “Ngài giết người sao?” Trương Thụy Đồng ‘bành’ một tiếng ném cái chậu và đôi đũa lên bàn.

“Thứ này dẫn đến phát bệnh.” Mã lão bản ho vài tiếng, dùng khăn tay bịt miệng: “Con trùng lớn thế này, có thể đã chui vào cơ thể tôi?” Tay ông ta run rẩy không ngừng, liên tục ho khan, sau đó gào thét mất kiểm soát: “Lão Mạch, bọn họ đều là kẻ lừa đảo.” Ông ta không ngừng gãi cổ và cánh tay, nghiến răng nói: “Lão Mạch mau giết tôi đi.” Trương Thụy Đồng nhận lấy bình nước từ Vương Mông, đổ lên con trùng.

“Nhìn cho kỹ đây.” Nước vừa đổ vào, con trùng lập tức trương phình ra.

Ngô Tà nói: “Địa cung, tất cả những người xuống địa cung lần thứ ba đều bị bệnh rồi?” Cậu ta đưa tay gãi gãi cánh tay mình.

Chương 377

Vương Mông nhìn chằm chằm cánh tay Ngô Tà, kinh hãi: "Lão bản, anh cũng bị sao?" Lão Mã ngồi dưới đất nghiến răng ken két: "Lão Mạch mau giết tôi đi, tôi khó chịu quá ~~" Ngô Tà cũng vật vã hét lên: "Tìm sợi dây trói tôi lại!" Trong lúc hỗn loạn, Trương Thụy Đồng lấy dây thừng trói Ngô Tà lại.

"Kéo áo lên." Trương Thụy Đồng nói với Vương Mông, "Ngươi, đưa găng tay cho ta." Tình huống này, xung quanh đã có mấy người đồng thời phát bệnh.

Tên khờ Dát Lỗ đứng bên cạnh cười hi hi, học theo dáng vẻ của họ.

Vương Mông ấn Ngô Tà xuống, kéo áo lộ ra cái bụng sưng to.

Cái bụng to như phụ nữ mang thai năm tháng.

Trương Thụy Đồng đeo găng tay, dùng dao rạch mở bụng Ngô Tà.

"Nhìn cho kỹ, thứ đó ở trong bụng." Ta dùng hai ngón tay vàng đâm mạnh vào miệng vết thương.

Vật đó đang chậm rãi nhu động giữa máu và thịt.

Hai ngón tay trực tiếp kẹp thứ đó ra, ném vào chậu.

Những người xung quanh sợ tới mức lùi lại liên tục.

"Trên người mỗi người đều có một con, tự nghĩ cách đi!" Ta ném con dao lên bàn.

Ngô Tà lập tức thở phào nhẹ nhõm, tay ôm vết thương, hơi thở trở nên nặng nề.

"Cảm ơn." Cậu ta nói với Trương Thụy Đồng: "Trương gia lợi

hại thật, đã gắp được thứ đó ra." Tốc độ lúc nãy rất nhanh, Ngô Tà mới chỉ cảm thấy đau thì thứ đó đã ra ngoài.

Cảm giác được giải thoát khiến cậu ta thậm chí muốn tự rạch bụng mình khi mới bắt đầu phát tác.

Ta nói với mọi người: "Cũng thấy rồi đó, bào tử thực vật trong địa cung này gặp nước sẽ bành trướng." Lão Mạch nhặt con dao lên: "Mỗi người xuống dưới đều có sao?" Hắn liếc nhìn những người trong nhóm không đi xuống.

Mã lão bản đau đớn lăn lộn trên đất gào khóc.

Trương Thụy Đồng bảo Vương Mông đưa Ngô Tà đi nghỉ ngơi.

Vương Mông nhìn thoáng qua Dát Lỗ đứng ở cửa, tổng cảm thấy tên khờ này nhìn rất quái dị...

Sau khi nghỉ ngơi hai ba ngày, mọi người đã khôi phục hòm hòm, lại một lần nữa xuất phát.

Tô Nam gọi nhóm Trương Thụy Đồng chuẩn bị lên đường.

"Tôi muốn mang theo Dát Lỗ đi cùng." Ngô Tà nhìn Dát Lỗ phía bên kia: "Mang theo nó trên đường chỉ thêm vướng víu, cô đã suy nghĩ kỹ chưa?" Trương Thụy Đồng nói: "Nếu ta không đồng ý thì sao?" Nghe vậy, Tô Nam thở dài: "Cha mẹ nó đều chết rồi, để nó lại đây chỉ có con đường chết, hay là..." "Khỏi đi, ta thấy nó cũng không khờ đâu, đường trong sa mạc này nó rành lắm." Một câu nói của ta trực tiếp chặn họng Tô Nam khi cô ta định bảo Dát Lỗ dẫn đường.

Ba cái hải tử di động, không có Mã Nhật Lạp dẫn đường thì người thường khó mà tìm được.

Ta nhớ trong nguyên tác, Dát Lỗ căn bản không giúp ích được gì, ngược lại còn ra tay với người khác vào lúc then chốt.

Tô Nam cầu cứu nhìn Ngô Tà: "Quan đại lão gia, anh thấy sao?" "Đừng mang theo nữa, trên người chúng ta đã có nhiều mạng người như vậy, không thiếu một mạng này đâu." Ngô Tà nhìn Mã lão bản và bà chủ, đi tới nói vài câu.

Bà chủ nghiến răng gật đầu, đồng ý trong ánh mắt kinh ngạc của Tô Nam.

Để Dát Lỗ lại khách sạn, cả đoàn tiếp tục xuất phát.

Ô tô hết xăng nên đổi sang cưỡi lạc đà, cả đoàn đi bộ giữa sa mạc.

Tất cả lạc đà trong khách sạn đều bị mang đi, mang theo đủ nhu yếu phẩm.

Nhiệt độ trong sa mạc ngày càng cao, Tô Nam nhìn la bàn.

"La bàn mất linh rồi!" Cô ta nhìn sang những người khác.

Một giáo sư trong đội mặt mày suy yếu bước ra: "Ở đây chắc có từ trường lớn." Mới lấy trùng ra được hai ngày, trạng thái cơ thể mọi người đều không tốt.

Trương Thụy Đồng nhìn la bàn một cái rồi thu lại.

"Tiếp tục đi về phía Bắc." Ta nhìn Vương Mông bên cạnh, nói với Ngô Tà: "Lúc cần thiết, hãy dùng máu của nó, thứ trong máu nó sẽ bị Cổ Đồng Kinh hấp dẫn." Trong cơ thể Vương Mông có thứ có thể cảm ứng được Cửu Đầu Xà Bách.

Vương Mông bỗng rụt cổ lại, trong lòng có dự cảm không lành.

Tô Nam đi tới hỏi: "Trên người cậu nhóc này có nhiều nghi vấn như vậy, rốt cuộc là chuyện thế nào?" Cô ta chỉ vào Vương Mông, trông không giống đang giả vờ.

Người của Uông gia e là thực sự không biết cách vào Cổ Đồng Kinh.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm phía trước, thản nhiên nói: "Muốn ta giải thích cho cô, hay là cô lo dẫn đường trước đi?" Trong khi nói, tai ta động đậy, nhìn về phía sau.

Một bóng người đang gian nan bám theo.

Từ sáng tới tối mịt, Ngô Tà đi bên cạnh ngửi ngửi không khí.

"Tôi ngửi thấy mùi hải tử." Mùi của hải tử rất đặc biệt, cậu ta gần như khẳng định mình đã ngửi thấy.

Mặt trời lặn sau núi, dưới ánh hoàng hôn, Trương Thụy Đồng bỗng đứng lại trên cồn cát.

"Có chuyện gì vậy, sao không đi nữa?" Tô Nam từ xa nhìn bóng lưng Trương Thụy Đồng.

Vừa nãy Ngô Tà hỏi thấy mùi hải tử, đi chưa đầy một giờ đã dừng lại.

"Cổ Đồng Kinh!" Tô Nam nghe vậy nhanh chóng đuổi theo.

Phía dưới là một mặt nước bình lặng xuất hiện giữa sa mạc.

Chương 378

"Hải tử sao?" Mấy người kia thấy vậy lập tức lao xuống.

Lão Mạch vục nước uống một ngụm.

Nhìn thấy thứ gì đó vàng chói dưới nước, hắn đưa tay vớt lên.

"Vàng sao?" Vừa nghe có vàng, mấy người trong đội lập tức phát điên lao tới.

Tô Nam đứng nguyên tại chỗ, quay đầu nhìn Trương Thụy Đồng và Ngô Tà vẫn bất động.

Vương Mông thì chạy đi nhặt vài miếng.

Ngô Tà cười cười hỏi: "Đều đang nhặt vàng, cô không đi sao?" "Vàng mà cũng có thể vứt lại đây, chứng tỏ bên dưới còn có thứ đáng giá hơn, anh cũng không đi đó sao?" Cô ta nhìn về phía Trương Thụy Đồng, rút thuốc lá ra hút một hơi.

"Trương đại lão gia, thuốc lá còn hấp dẫn hơn cả vàng sao?" Trương Thụy Đồng nói: "Chỉ là vài mụn vàng vụn mà thôi." Ta xác định vị trí, chờ sáng mai Cổ Đồng Kinh hiện ra.

Thấy dáng vẻ của ta, Tô Nam đứng bên cạnh cười nói: "Cứ tiếp tục giữ bí mật đi, sớm muộn gì tôi cũng khiến ngài phải mở miệng." Ta đoán sớm muộn gì Trương Thụy Đồng cũng có việc chưa nói ra.

Ta đang chờ Dát Lỗ sắp tới.

Trước khi Cổ Đồng Kinh xuất hiện vào ngày mai, Uông gia chắc chắn sẽ có hành động.

Nhặt sạch vàng xong, Lão Mạch và mấy người khác ngồi bên lều, vây quanh đếm những mảnh vàng vụn trong tay.

Chút đồ này so với bên trong Cổ Đồng Kinh chỉ như muối bỏ bể.

Trời dần tối, Mã phu nhân đi ra ngoài giải quyết nỗi buồn, nhặt được Dát Lỗ đi theo suốt quãng đường.

Khi được đưa về, nó gần như sắp thoát nước.

Tô Nam lập tức mang nước cho nó.

"Dát Lỗ, mau uống nước đi." Lão Mạch nhìn Dát Lỗ đang uống nước, cạn lời nói: "Lại thêm một tên khờ?" Ngồi lại vị trí cũ, người bên cạnh thì thầm: "Lão Mạch, vốn dĩ đã có gánh nặng rồi, giờ lại thêm tên khờ này.

Hay là âm thầm xử lý nó đi, đỡ vướng víu?" Lão Mạch nhìn về phía Mã lão bản đang ngồi bệt dưới đất.

Suốt quãng đường bôn ba, chân giả của ông ta gặp trục trặc, đi đứng chẳng khác gì người què một chân.

Chống gậy tập tễnh, hành động vô cùng chậm chạp.

Mấy người kia sớm đã thấy không thuận mắt.

Giờ Dát Lỗ lại xuất hiện khiến tâm trạng họ càng thêm phiền táo.

Ngô Tà nhìn chằm chằm Dát Lỗ, nói với Trương Thụy Đồng: "Trương gia, ánh mắt tên khờ kia có gì đó không đúng." Dát Lỗ đa phần thời gian đều đóng vai kẻ khờ, nhưng từ khi xuất hiện trở lại, lúc không có người, ánh mắt nó nhìn Trương Thụy Đồng mang theo sự oán độc sâu sắc.

"Bình thường thôi, nó không hận ta mới là chuyện lạ." Ta cố ý bỏ mặc Dát Lỗ ở đó, chỉ không ngờ nó lại theo tới tận đây.

Đồ ăn trong khách sạn gần như bị mang đi hết, thằng nhóc đó ở lại đó e là cũng không sống nổi.

Muôn vàn tinh tú xuất hiện trên bầu trời.

Chính xác thì Cổ Đồng Kinh không ở đây.

Ở giữa ba cái hải tử, muốn vào Cổ Đồng Kinh cần phải rời đi cùng với hải tử.

Ta thậm chí hoài nghi Cổ Đồng Kinh căn bản không nằm trên mặt đất.

Từng có người đi sâu vào lòng đất, phát hiện ra một sa mạc cấu thành từ cát trắng ở thế giới dưới lòng đất.

Sáng hôm sau, mọi người đang ăn sáng.

Trương Thụy Đồng và Ngô Tà ngồi bên bờ hồ.

Từ xa nhìn thấy Dát Lỗ bị Lão Mạch lôi đi.

"Trương gia, đằng kia hình như có chuyện!" Ngô Tà chỉ vào doanh trại phía sau.

Dát Lỗ bị lôi đi vứt xuống đất.

Từ xa nghe thấy Mã lão bản mắng: "Đúng là bùn nhão không trét nổi tường, có thể cút xa một chút không?" "Ái chà, ái chà, Mã lão bản nổi giận sao?" Lão Mạch cười hì hì nhìn Mã lão bản, sau đó tặng cho ông ta một cú đá cực mạnh.

"Đánh nhau rồi." Ngô Tà đứng bên cạnh quan sát, ngay cả tiếng động cũng không nghe thấy.

Khi Trương Thụy Đồng nhìn sang, Mã lão bản và Dát Lỗ đang đánh nhau.

Ngô Tà cảm thấy không ổn, nói khẽ: "Trên tay Dát Lỗ cầm thứ gì vậy?" "Dao xương, Mã lão bản sắp lĩnh cơm hộp rồi." Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, thấy Mã lão bản đứng dậy chậm rãi đi về phía sa mạc.

Tiếp đó ông ta ngẩng đầu nhìn trời với vẻ mặt không cam lòng, rồi

ngã xuống đất.

Vợ ông ta khóc lóc ôm lấy thi thể Mã lão bản đau đớn.

Dát Lỗ nhếch mép, chậm rãi quay người.

Lão Mạch kỳ quái nói: “Hê, không phải kẻ khờ sao?” “Lão Mạch, nghe Dát Lỗ nói đi.” Tô Nam húp cháo, thản nhiên nói.

Lão Mạch ngoan ngoãn đứng sang một bên.

“Bắt hết bọn họ cho tôi.” Lão Mạch dùng súng chỉ vào đầu Vương Mông.

Chương 379

Dát Lỗ nhìn chằm chằm về hướng Trương Thụy Đồng: "Tới đây đi, nếu không ta sẽ giết cậu ta." Ngô Tà giơ tay ra, chậm rãi bước tới: "Đừng kích động, có gì từ từ nói." Trương Thụy Đồng cũng bước tới từ phía sau.

Ta mặc áo khoác gió che kín toàn thân, ngay cả mũ cũng đội lên.

Dáng vẻ trông có vài phần giống Tiểu Ca.

Điểm khác biệt là ta cường tráng hơn Tiểu Ca một chút.

Dát Lỗ thấy Ngô Tà liền trực tiếp xông tới.

Ngô Tà đá trúng tay cầm dao của Dát Lỗ, Dát Lỗ vung nắm đấm đánh vào mặt cậu ta.

Hai người nhanh chóng vật lộn.

Lão Mạch thấy Ngô Tà chiếm ưu thế, cầm súng đi thẳng tới.

Ngô Tà đá trúng chân Dát Lỗ, đá văng nó xuống đất.

"Đừng cử động!" Súng chỉ vào đầu Ngô Tà.

Ngô Tà từ từ buông nắm đấm ra.

"Cáp cáp cáp, vừa nãy chẳng phải đánh hăng lắm sao?" Dát Lỗ cười hì hì nhìn, rồi quay sang nhìn Trương Thụy Đồng.

"Đến lượt ngài rồi, nếu không ta cũng chẳng phải một mình đi quãng đường xa như vậy, suýt chết trong sa mạc!" Trương Thụy Đồng tiến lên vài bước.

"Đừng động đậy." Thuộc hạ của Tô Nam đứng bên cạnh dùng súng chỉ vào sau gáy Trương Thụy Đồng.

Dát Lỗ hưng phấn nói: "Vì muốn tới nơi đó nên ta mới luôn ở lại đây.

Không có người dẫn đường với 'Thất Chỉ Đồ', cáp cáp cáp ~" Ngô Tà nói: "Ta biết, trên đường nó đều theo dõi." Hắn nhìn xung quanh thấy những người khác cơ bản không có phản ứng gì.

"Nếu không thì để ta giúp một tay?" Ánh mắt nó dời từ Trương Thụy Đồng sang bà chủ.

"Dát Lỗ, Dát Lỗ, nghe chị nói..." Dát Lỗ gạt bà ta ra: "Chị, yên tâm đi, em sẽ không làm hại chị đâu, trước đây chỉ có chị là không bắt nạt em..." Lời còn chưa dứt, một nhát dao đã cắt đứt huyết quản của bà ta.

Nghe tiếng hét thảm thiết, nó ném bà ta xuống đống cát.

Nó nhìn Trương Thụy Đồng: "Bây giờ, lúc trước ngài chẳng phải kiêu ngạo lắm sao, giờ sao không nói gì đi, biết sợ rồi à?" Nó cười hì hì bước tới.

Trương Thụy Đồng ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời sắp đứng bóng.

"Thiên Chân, không kịp thời gian nữa rồi, chuẩn bị đi." Nói xong, ta bỗng chớp lấy tay Dát Lỗ, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", cánh tay cầm dao bị bẻ gãy trực tiếp.

Dát Lỗ bị vặn gãy tay, đau đớn ngã xuống đất thảm thiết.

Trương Thụy Đồng vừa nãy đã bóp nát năm ngón tay nó.

"Mau tìm chỗ nào mà trị đi, không thì cái tay này phế đấy." Ta nói xong định nhặt khẩu súng dưới đất.

"Đừng động, còn động đậy là tôi nổ súng đấy." Trương Thụy Đồng quay người lại, tên phía sau dùng súng chỉ vào đầu ta.

"Ngươi có biết ta ghét nhất là bị người ta dùng súng chỉ vào đầu

không?" Tên đó nuốt nước bọt: "Chuyện đó liên quan gì tới tôi, hai tay ôm đầu ngồi xuống, không thì tôi cho anh chết thảm!" Vừa dứt lời, một đống cát bỗng ập vào mặt.

Trong lúc hoảng loạn hắn nổ súng tứ tung.

"Lão Mạch!" Bên cạnh bỗng có người hét lên: "Lão Tần làm gì vậy?" Khi Tô Nam nhìn sang, Trương Thụy Đồng đã nổ súng.

Máu chảy đầy đất.

Đây là khu vực không người, xung quanh Cổ Đồng Kinh.

Trên đường đi đã chết không ít người, mấy kẻ trước mắt này đều là những kẻ sát nhân, chẳng có gì đáng đồng tình.

Trương Thụy Đồng ném khẩu súng cho Ngô Tà: "Giải quyết nốt mấy tên sát nhân này đi, chúng ta xuất phát." Dát Lỗ lao tới định nhặt súng, Ngô Tà lập tức bồi thêm một phát.

"..." Bành!

Tô Nam bỗng nhiên đổ gục.

Ngay sau đó xung quanh bắt đầu xuất hiện những cơn địa chấn kịch liệt.

Nước trong hải tử đều đang hội tụ về một chỗ.

"Sắp bắt đầu rồi!" Ngô Tà lập tức hét lên: "Mau, chạy về phía hải tử!" Trương Thụy Đồng nhảy xuống giữa hải tử.

Khi quay đầu lại, đúng lúc thấy Ngô Tà nói với Vương Mông: "Kiên trì trụ vững." Bầu trời bỗng biến sắc, hải tử xung quanh nhanh chóng thu hẹp lại.

Lượng nước còn lại bốc hơi nhanh chóng dưới ánh mặt trời.

Một trận trời xoay đất chuyển, Trương Thụy Đồng thấy một vòng

xoáy rồi bị trực tiếp hút vào trong.

Bốn phương tám hướng đều là nước.

Xung quanh một mảnh tối đen.

Ở trong nước không ngừng bị lôi kéo, không biết đã bao lâu, chỉ cảm thấy bị nước kéo xuống dưới.

Xung quanh bỗng hiện ra ánh sáng.

Chương 380

Cảm giác hụt hẫng vô tận bỗng xuất hiện, chỉ thấy mình đang không ngừng rơi xuống.

Vương Mông đứng dậy nhìn xung quanh, thấy không bóng người, lập tức hoảng sợ.

"Lão bản?" "Trương gia?" Cậu ta gọi liên tiếp mấy tiếng nhưng không thấy ai.

Phì ~ Trương Thụy Đồng chui ra từ đống cát, lúc nãy rơi xuống bị chôn trực tiếp trong cát.

Ta phải ở bên trong một lúc mới bò ra được.

Phóng mắt nhìn đi đều là những cồn cát mênh mông bát ngát, cát ở đây hoàn toàn khác với bên ngoài, toàn bộ đều là màu trắng hiếm thấy.

Trắng như màu tuyết.

Nếu không phải có hơi nóng phả vào mặt, ta thậm chí còn tưởng mình đang ở trên núi tuyết.

"Trương gia, ngài thấy lão bản của tôi không?" Trương Thụy Đồng đưa tay kéo một cái vào đống cát, Ngô Tà bị lôi ra ngoài.

"Khụ khụ khụ, tôi vừa mới định bò ra..." Ngô Tà vốn dĩ thấy ta xuất hiện đột ngột, giật mình một cái.

Thật sự không ngờ lại xuất hiện theo cách chật vật thế này.

Trương Thụy Đồng nói: "Đừng có tào lao nữa, chúng ta vào Cổ Đồng Kinh rồi." Tuy là lần đầu tiên, nhưng nhìn bãi sa mạc và bầu trời phía trên, ta vô cùng xác định đây là Cổ Đồng Kinh.

Trời ở Cổ Đồng Kinh rất kỳ quái, kỳ quái hơn nữa là không có gió.

Sa mạc trước kia thỉnh thoảng có gió thổi qua, thậm chí khi lại gần hải tử rất dễ xuất hiện bão cát.

Trương Thụy Đồng đi phía trước, Ngô Tà và Vương Mông theo sau.

"Lão bản, bãi sa mạc này chẳng lẽ tương đương với hỏa xa sao, đón một nhóm khách rồi tiếp tục chạy về phía trước." Vương Mông hỏi một câu có phần hão huyền.

"Thế thì chắc là một tuyến đường vòng, cũng không biết đi một vòng mất bao nhiêu thời gian." Ngô Tà ngồi xuống, thuận tay bốc một nắm cát, cát trắng nóng hổi khiến cậu ta khẽ nhíu mày.

"Cát sao lại trắng thế này?" Cậu ta chưa từng nghe trên thế giới tồn tại một bãi sa mạc trắng.

Trương Thụy Đồng nói: "Đó là đặc điểm của bãi sa mạc này." Ngô Tà nói: "Tôi không nhớ khi chụp ảnh vệ tinh có hình ảnh của khu vực này?" Bãi sa mạc này lớn thế này, không thể nào từ trên cao lại không nhìn thấy.

Vương Mông nói: "Có khi nào do ánh sáng gây ra không?" "Không thể nào, máy ảnh chụp không ngu ngốc như vậy đâu..." Ngô Tà đưa tay cảm nhận luồng khí xung quanh, "Xung quanh chẳng có chút gió nào." Vương Mông rảo bước đi lên phía trước: "Lão bản, đằng kia kìa?" Cậu ta chỉ vào một dãy xe tải đậu ngay ngắn giữa bãi sa mạc.

Trương Thụy Đồng nói: "Xe tải." Những chiếc xe tải đậu ngay ngắn chặn ở vành đai ngoài Cổ Đồng Kinh.

Trên xe chất đầy cát trắng.

Loại cát này giống hệt cát trên chiếc xe tải mà Tống Thẩm Thu mang về nhà.

Tiếp tục chạy ra ngoài, họ đào đống cát bên cạnh xe tải ra.

Nhìn những vết rỉ sét trên xe, Ngô Tà nói: "Xe tải ở sa mạc khó mà bị rỉ sét, mức độ ăn mòn như thế này e là đã nửa thế kỷ rồi!" "Loại xe tải này chỉ chạy được trên đường bằng, loại địa hình cát thế này căn bản không lái vào được." Vương Mông tiếp tục đào xuống dưới.

"Đào bên dưới lên xem, bên dưới có khi có một con đường công lộ." Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh, thấy Vương Mông đào ra một cái xác khô.

"Trong sa mạc mà đào ra xác khô thì chẳng phải điềm lành gì!" Trương Thụy Đồng chỉ vào một cồn cát phía sau: "Đào cái kia ra xem." Ngô Tà đi tới đào ra một bức tường đất thấp.

"Lại có tường đất sao?" Vương Mông nhìn bức tường, cảm thấy khó tin.

"Không phải tường đất." Trương Thụy Đồng lắc đầu, "Bia giới hạn Cổ Đồng Kinh." Trên bia ghi số 056, đại diện cho mã số của Cổ Đồng Kinh.

Ngô Tà quay đầu lại, đống thi thể lúc nãy vừa lôi từ dưới gầm xe tải lên xếp một chỗ bỗng biến mất trong chớp mắt.

Trên mặt đất xuất hiện vài vệt dài dài.

"Hình như là vệt bò của loài rắn!" Ngô Tà nhìn chằm chằm vệt trên cát.

Những vệt này vừa mới hình thành.

Giữa sa mạc bỗng hiện ra một vật thể dài đang bò nhanh dưới cát.

Ngô Tà thấy vậy định đuổi theo.

"Đừng đuổi!" Thấy hành động của Ngô Tà, Trương Thụy Đồng đưa tay giữ lại.

"Trong này vật chuyển động chắc không chỉ có ba chúng ta, tôi

phải đi xem dưới cát rốt cuộc là thứ gì.” “Dưới cát là Cửu Đầu Xà Bách, đợi tới lúc cậu nhìn thấy thì người cũng không còn.” Ngô Tà vừa định đi tiếp, bỗng khựng lại tại chỗ: “Sẽ có Cửu Đầu Xà Bách sao?” Trương Thụy Đồng: “Nhớ đồ đằng trong địa cung thành chủ Cổ Đồng Kinh không?” Trong lúc nói, ta chậm rãi tiến lại gần phía xe tải.

Trong túi đồ, Thiên Tâm Thạch được để sẵn, chỉ cần mang theo bên người sẽ không bị Xà Bách tấn công.

Tiện tay mở cửa xe tải, tài xế lái xe đã chết thảm trong xe.

Ở ghế phụ đặt một cái hũ lớn, nhưng gioăng cao su quanh miệng hũ đã lão hóa.

Thứ bên trong đã sớm bò ra ngoài.

“Mọi người như bị nhốt chết ở đây.” Ngô Tà nhìn về phía hải tử phía sau.

“Những chiếc xe này có lẽ đã gặp một trận bão cát chưa từng thấy, hoặc giả là chặn hải tử lại!” Nhưng nhìn nguồn nước hải tử đang di động phía sau, vì mấy chiếc xe tải bị chặn lại tại chỗ.

Xác khô được bê xuống đặt trên mặt đất.

Thi thể mặc quân phục đã bị kiềm hóa xuất hiện nhiều đốm trắng.

Chương 381

Quần áo cứng như cá mắm, nhưng những vạch ngang trên vai vẫn có thể nhìn rõ.

“Một viên quan đấy.” Từ túi áo trên của xác khô, họ tìm thấy một tấm thẻ sĩ quan.

Có bút máy và một cuốn sổ, đó là sổ tay công tác, giấy đã bị kiềm hóa nên rất giòn.

Nếu không phải xung quanh không có gió, chắc nó đã tan tác rồi.

“Sổ tay vừa chạm vào là vỡ, không cách nào xem được nội dung bên trong.” Ngô Tà chỉ đành tiếc nuối từ bỏ cuốn sổ công tác.

Vương Mông thuận tay lột một chiếc đồng hồ từ thi thể xuống.

“Đồng hồ chuyên dụng của kỹ sư.” Trương Thụy Đồng liếc nhìn một cái.

Đã mấy chục năm trôi qua, đồng hồ vẫn đang chạy.

“Xem ra ở đây đã xảy ra những câu chuyện mà ta không biết!” “Trước đây tôi xem tư liệu về Cổ Đồng Kinh, cát có màu vàng kim, nhưng cát ở đây lại màu trắng.

Rõ ràng tư liệu xem trước đây là giả.” Ngô Tà bốc một nắm cát, rơi vào suy tư.

Trương Thụy Đồng kiểm tra một lượt các xe tải xung quanh.

Một số xe tải, lớp bột Thiên Tâm Thạch trên bề mặt cơ bản đã rơi hết.

Ta đang tìm chiếc xe tải có nhiều bột đá hơn.

Sau khi Ngô Tà lôi hoàn toàn xác khô ra khỏi xe, Vương Mông phát

hiện phía sau thi thể có buộc dây thừng.

"Đừng động vào sợi dây đó!" Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm tay Vương Mông.

Thế nhưng tay cậu ta đã run lên, ba quả lựu đạn buộc ở đầu dây sắp rơi xuống đất.

Ta phản ứng lập tức, một cước đá bay thứ đó đi. 'Oanh' một tiếng, quả lựu đạn nổ tung ở đằng xa.

Mặt cát bị nổ tung thành một cái hố lớn.

Bên dưới lớp cát bị nổ lộ ra những chiếc xe tải khác.

Vương Mông lầm bầm: "Ở đây là bãi đỗ xe sao, sao lại có nhiều xe tải thế này?" Sau tiếng nổ, Trương Thụy Đồng cúi người nghe thấy những động tĩnh dồn dập dưới lòng đất.

Cổ Đồng Kinh ẩn giấu trong không gian dưới lớp cát.

Cả Xà Bách cũng ở trong đó.

Bên cạnh bỗng vang lên tiếng động "vút vút vút".

Vừa nhìn sang đã thấy Vương Mông biến mất.

Ngô Tà nửa thân trên đang bò trên mặt cát, nhưng bất lực bị lôi đi một cách thô bạo.

Sau đó cả người bị hút một cái, biến mất trong đống cát.

Trương Thụy Đồng ngây người, ta đứng trên mặt đất thì không sao, nhưng hai người kia không biết bị lôi đi đâu rồi.

"Chắc là tiếng nổ lúc nãy đã thu hút Xà Bách." Nếu không vô tình kích nổ lựu đạn, Xà Bách chắc chưa phát hiện ra nhanh thế.

Xà Bách dựa vào âm thanh để tìm con mồi, trên người ta có bột Thiên Tâm Thạch, chỉ cần không cử động, Xà Bách cũng không phát

hiện ra.

Tay ta cầm miếng thịt bò khô, ngồi tại chỗ châm một điếu thuốc.

Không lâu sau, phía sau bỗng xuất hiện một bóng người mặc áo dạ cũ nát.

Thấy có người xuất hiện, Trương Thụy Đồng lộ vẻ vui mừng.

Đối phương thấy vậy, lập tức dẫn ta vào trong xe tải.

Nhìn trang phục bên ngoài, người này là một ông già.

Nhưng Trương Thụy Đồng biết, gã này chẳng phải ông già nào cả.

"Ai đó?

Rơi từ trên máy bay xuống à?" Trương Thụy Đồng cười híp mắt nói: "Ta từ bên ngoài vào." Người đó đứng cách xa ra, hỏi: "Tôi hỏi, bây giờ bên ngoài là năm nào rồi?" Gã dùng giọng địa phương Xuyên Tỉnh đặc sệt để hỏi, mắt không ngừng đảo quanh quan sát Trương Thụy Đồng.

Quần áo trên người gã mặc giống hệt bộ trên những xác khô kia.

"Đừng nói với ta, ngươi là tài xế ở đây đấy nhé?" "Ngài biết sao?" Gã nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng thuận tay tháo kính chắn gió ra.

Lập tức trên khuôn mặt già nua đó, đôi mắt nheo lại, căn bản không nhìn rõ Trương Thụy Đồng ở ngay trước mặt.

"Muốn diễn tiếp không?" Hắc Nhãn Kính hắc hắc cười rộ lên: "Quả nhiên không lừa được Trương gia." Gã lột lớp mặt nạ da người trên mặt ra.

Sau đó dường như nghe thấy tiếng động, nói với Trương Thụy

Đồng: “Suỵt, khoan hãy nói chuyện.” Bên ngoài một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng trên một số cồn cát có tiếng cát lở xuống mặt đất phát ra âm thanh ma sát.

“Xà Bách sao?” Trương Thụy Đồng khẽ hỏi một câu, mắt nhìn chằm chằm ra ngoài.

Chương 382

Hắc Nhãn Kính không dám nói tiếp, gật đầu trả lời câu hỏi của ta.

"Vừa nãy không biết từ đâu vang lên tiếng hát?" Trương Thụy Đồng nghe rõ hơn một chút.

"Âm nhạc dưới lòng đất!" Tiếng nhạc vừa dứt, lập tức cảm thấy không ổn, Hắc Nhãn Kính vội nói khẽ: "Mau đi thôi, tới rồi." Gã rón rén đi tới bên hồ, trực tiếp vùi cả người xuống nước.

Nhận ra tiếng động phía sau không ổn, Trương Thụy Đồng cũng vùi người xuống nước, thò đầu ra nhìn những chiếc xe tải quanh hồ phía sau.

Đột nhiên vang lên tiếng va chạm kim loại kịch liệt, "loảng xoảng" một tiếng, chiếc xe tải bị đập mạnh.

Tiếng động hoàn toàn đang không ngừng di chuyển.

Khi Trương Thụy Đồng nhìn kỹ lại, thấy một con quái vật giống như nhện chui lên từ mặt đất, không ngừng múa may bên cạnh xe tải.

"Chúng không vào được đây đâu." Hắc Nhãn Kính bỗng đứng dậy.

"Hai mươi năm trước, người của Phật Gia phát hiện ra thứ dưới lòng đất này, đã dùng xe vây quanh hải tử.

Những con quái vật đó dường như có phản ứng đặc biệt với kim loại, chúng sẽ tấn công những chiếc xe đó, nhưng không thể vượt qua xe để chui vào khu vực này." Những chiếc xe tải này chỉ đậu trên mặt đất, nhưng đã ngăn chặn hiệu quả Cửu Đầu Xà Bách lại gần.

"Quả nhiên, tác dụng của những xe tải này là dùng để chặn những thứ đó lại gần hải tử." Trương Thụy Đồng rời hồ, ngồi trên bờ.

Hắc Nhãn Kính nói: "Những thứ đó uống nước, chúng mà uống được nước sẽ trở nên vô cùng đáng sợ, không được để chúng chạm vào nước!" Nhìn những xe tải bên ngoài, Trương Thụy Đồng nói: "Những người này nhốt được Xà Bách, cũng tự nhốt chết chính mình." Đáng sợ hơn là những cái hũ trên xe, bên trong có thể giấu Hắc Mao Xà.

Từ trong tóc Trương Thụy Đồng bỗng bò ra một con Hắc Mao Xà nhỏ, thò lưỡi rắn ra, dường như vô cùng quen thuộc với nơi này.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng động bên ngoài dần im bặt.

Hai người quay lại bờ, tiếp tục ở trong xe.

Hắc Nhãn Kính nhìn thấy Hắc Mao Xà, lập tức bị dọa một trận: "Trương gia, thú cưng của ngài hơi dọa người đấy!" Trương Thụy Đồng bảo Hắc Mao Xà trốn đi, rồi nói: "Nói đi, ngươi phát hiện ra được gì rồi?" Hắc Nhãn Kính thấy Hắc Mao Xà biến mất, tò mò nhìn chằm chằm vào tóc ta vài giây.

"Suốt dọc đường tôi đều âm thầm đi theo, chủ yếu là thụ mệnh bảo vệ Ngô Tà." Hắc Nhãn Kính vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một gói cơm thịt xào tiêu xanh.

Thuận tiện lấy ra một bình rượu mạnh.

"Tôi làm ở nhà Hà Phương Hán tại Xuyên Tỉnh, hạn sử dụng mười năm, hơi khô một chút!" Gã mở hộp cơm, vừa ăn vừa nói: "Lúc tôi tới đây phát hiện nhóm người cuối cùng là một đám đen đủi." Gã chỉ vào những thứ bên cạnh, "Đồ đạc trong các kiến trúc bên trong đều bị mang đi hết rồi, nhóm người cuối cùng chắc là để chặn hậu, kết quả là chôn thân ở đây." Nếu đã bị Trương Thụy Đồng nhìn thấu, gã cũng thực thà khai báo.

Nhìn cái túi của Hắc Nhãn Kính như túi thần kỳ của Doraemon,

không biết bên trong giấu bao nhiêu thứ nữa.

“Hiện tại tình hình không ổn rồi, tôi nợ Ngô Nhị Bạch một cái nhân tình lớn, bảo vệ Ngô Tà, giờ thì hay rồi, sơ sẩy một cái là cả hai người đều biến mất.” Hiện giờ gã chỉ thấy tình cảnh của mình vô cùng lúng túng.

“Hai đứa nó đang ở trong kiến trúc dưới lòng đất Cổ Đồng Kinh, nhanh thôi sẽ gặp lại.” Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm về hướng kiến trúc phía sau.

Chỗ đồ ăn của Hắc Nhãn Kính chắc đủ cho hai người ăn một thời gian ở Cổ Đồng Kinh.

Lúc cần thiết, ăn Hắc Mao Xà cũng không phải là không có cách.

Hắc Nhãn Kính tựa vào ghế nói: “Trương gia, ngủ sớm đi, sáng mai tôi vào Cổ Đồng Kinh tìm hai đứa nó.” Chẳng mấy chốc bên cạnh vang lên tiếng thở đều đều.

Đợi Hắc Nhãn Kính ngủ say, Trương Thụy Đồng nhanh chóng trói gã lại bằng dây thừng.

Khi bị đánh thức, gã thấy mình bị trói thành cái quẩy.

“Trương gia, ngài làm gì vậy?” Trương Thụy Đồng vứt gã bị trói sang một bên: “Ngươi nói xem?” “Dụ... dụ mồi?” Hắc Nhãn Kính sớm đoán ra một chút.

Muốn tìm Ngô Tà, bắt buộc phải để Xà Bách lôi vào trong Cổ Đồng Kinh.

Nếu không bằng cách tìm lối vào, chắc chỉ thấy một đống xương trắng.

Trương Thụy Đồng: “Tổng không thể để ta treo mình đi dụ Xà Bách chứ?” Những lúc thế này, đương nhiên ai thực lực mạnh người

đó có quyền nói chuyện.

"Ngủ sớm đi." Trương Thụy Đồng nói xong, đi ngủ.

Một thanh Hắc Kim Cổ Đao đặt ở giữa hai người.

Muốn tự cứu, Hắc Nhãn Kính đành từ bỏ ý định.

Có lẽ không làm gì mới là cách tự cứu tốt nhất.

Sáng sớm hôm sau trời mờ sáng, Hắc Nhãn Kính mơ màng mở mắt.

Phát hiện mình bị treo lơ lửng trên không.

"Trương gia, tình hình thế nào, ngài nương tay chút..." Hắc Nhãn Kính bị treo giữa không trung, nhìn chằm chằm cát dưới đất, cảm giác Xà Bách dường như đang ở gần đây.

Trương Thụy Đồng nói: "Yên tâm đi, dụ được Xà Bách ra ta sẽ thả ngươi xuống." Bên dưới chính là chỗ Ngô Tà xếp thi thể hôm qua.

Hắc Nhãn Kính hiện giờ bị treo bên trên, vừa nãy hét nửa ngày cũng không thấy Xà Bách xuất hiện.

Chắc là nó không nghe thấy.

Trương Thụy Đồng rút súng ra, Hắc Nhãn Kính lập tức giật mình: "Trương gia, câu cá không cần dùng súng chứ?" Trương Thụy Đồng bắn một phát xuống bãi cát.

Cự ly quá gần, Hắc Nhãn Kính bị âm thanh làm cho nhức tai.

Nhìn chằm chằm động tĩnh trên mặt cát, Hắc Nhãn Kính mắng: "Cái đệch nhà ngài..." "Tới nhanh đấy." Trong tiếng kêu gào bất lực của Hắc Nhãn Kính, dưới chân các cồn cát xung quanh bỗng bắt đầu vang lên những âm thanh dồn dập.

Chương 383

Hắc Nhãn Kính mắng xong lập tức đưa tay giải dây trói ở chân.

Trương Thụy Đồng đứng trên chiếc xe tải bên cạnh, yên tĩnh chờ đợi.

Trong số rất nhiều xe tải, có một chiếc bị lôi ra đặt ở vị trí này.

Hắc Nhãn Kính cũng vừa vặn bị treo ngay bên trên.

Chính vào lúc này, ta bỗng nhìn về phía chỗ chôn thi thể lúc trước.

Ở chân cồn cát thò ra một bàn tay.

Tất cả bàn tay dường như đều là tay của xác khô, lòng bàn tay hướng lên trời theo tư thế cào cấu, toàn bộ dưới chân cồn cát dày đặc, chi chít.

"Chuyện gì vậy, những thi thể này đều biến thành tống tử hết rồi sao?" Hắc Nhãn Kính không khỏi ngẩn ra, nhiều tống tử thế này thì một mình gã không giải quyết nổi.

Trương Thụy Đồng cầm súng bắn vài phát xuống dưới.

Có mấy bàn tay bỗng rụt lại.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng chạy tới, thấy phía sau cồn cát xuất hiện hàng trăm đường vằn vện, cả sa mạc như sống lại, toàn bộ đều cuộn trào.

Tất cả các "đường vằn" đều xoáy tròn lao về phía Hắc Nhãn Kính, cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ.

Trương Thụy Đồng đứng cạnh Xà Bách, chúng vẫn phớt lờ ta.

Hắc Nhãn Kính lau lau kính râm: "Tà môn thật, sao lũ Xà Bách này lại sợ ngài?" Nhìn những con Xà Bách dưới đất, gã phát hiện bất luận

Trương Thụy Đồng ở đâu, Xà Bách đều sẽ cố ý né tránh.

Lúc đầu chỉ nghĩ là trùng hợp, nhưng sau đó, gã phát hiện đứng giữa bầy Xà Bách cũng vẫn như vậy.

Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm sa mạc phía dưới, lập tức lảo đảo chuẩn bị chạy thoát.

Gã rút dao định cắt dây thừng ở chân.

Một chuyến câu cá này, thứ câu được có vẻ hơi bị chấn động.

Trương Thụy Đồng nói: "Đi một chuyến nhé?" Khi Hắc Nhãn Kính chưa kịp cắt dây thừng, Trương Thụy Đồng bỗng kéo dây, một sức mạnh khổng lồ lôi Hắc Nhãn Kính ra.

Trên mảnh đất hoang vu, gần như chỗ nào cũng xuất hiện dây leo.

Cả bãi sa mạc thực sự diễn ra cảnh tượng "trăm hoa đua nở".

Dây leo khô héo vì không có nước.

Khắp nơi nở rộ loại hoa khô héo kỳ quái này, cũng có thể coi là một loại nở rộ, không phải một bông hoa, mà cả bãi sa mạc trong nháy mắt bùng nổ.

Toàn thân Hắc Nhãn Kính có tới mười mấy chỗ bị những bàn tay đó tóm lấy.

"Hắc, chờ đã, chỗ đó không được tóm, ngọa tào ~" Trong tiếng hét lớn của Hắc Nhãn Kính, Trương Thụy Đồng một cước đá văng mấy tên tống tử đó ra.

Xà Bách sợ bột Thiên Tâm Thạch, nhưng tống tử thì không, ta cầm đao sẵn sàng chém nát những thi thể bị khống chế này.

Người bị Hắc Mao Xà khống chế được gọi là Hắc Phi Tử.

Những xác khô bị lôi xuống dưới chắc chắn là loại Hắc Phi Tử

đó.

Hắc Nhãn Kính vội vàng đội mũ vào, bị kéo xuống sa mạc, nhanh chóng xuyên hành trong các đường hầm bên dưới.

Những lúc thế này, trong não gần như trống rỗng, chỉ có khi chờ đợi mới thực sự đến được Cổ Đồng Kinh.

Đợi cho tới khi quá trình rơi xuống kết thúc, đầu óc gã có chút choáng váng.

Tay nắm lấy dây leo, bỗng bị lôi ngược lên trên.

Sức mạnh này so với lúc kéo xuống còn mạnh hơn nhiều.

Khoảng hơn ba mươi giây sau, gã bỗng từ đống cát bay lên không trung, hai chân rời đất, một lần nữa bị treo ngược giữa không trung.

"N..." Nhổ bãi nước miếng, Hắc Nhãn Kính định mắng tiếp thì dừng lại.

Trương Thụy Đồng tay giữ sợi dây, sức mạnh khổng lồ lúc nãy truyền từ tay ta sang.

Hắc Nhãn Kính thầm nghĩ, nếu vị đại gia này không vui mà buông tay, gã sẽ bị đám tống tử bên dưới xé xác mất.

Nhanh chóng, trong cát xuất hiện một vật khổng lồ.

Thoạt nhìn như một bàn tay khổng lồ thò ra từ trong cát.

Vật này có thể hình cực kỳ to lớn.

Nếu toàn bộ trồi lên, chắc chắn có thể bao phủ cả một bãi sa mạc.

Cũng chính vì quá lớn nên nhìn kỹ mới thấy những xúc tu khổng lồ đó không phải là tay.

Ở phần đầu của nó thò ra bảy cái xúc tu giống như ngón tay.

"Thất chỉ?" Xà Bách lại cũng có hình dạng bảy ngón, giống như

tấm ‘Thất Chỉ Đồ’ lấy được trước đó.

Hắc Nhãn Kính bị treo trên không nhìn tới ngây người: “Cái gì vậy?” “Rắn bảy đầu sao?” “Xà Bách!” Trương Thụy Đồng hét lên tên thật của thứ đó.

Chương 384

Chỉ kỳ lạ là tại sao nó chỉ có bảy cái xúc tu.

Nhìn chằm chằm vào những cái ngón tay đó, hoàn toàn không giống đầu rắn, mà giống những cái móng vuốt kỳ quái hơn.

Sức mạnh khổng lồ tấn công về phía Hắc Nhãn Kính, mãnh liệt chộp tới.

"Trương gia, mau cứu tôi!" Hắc Nhãn Kính cảm thấy tình hình không ổn, lập tức hét lớn.

"Đừng kích động, đang câu mà!" Đã thu hút được rồi, chính chủ cuối cùng cũng xuất hiện, đó là thứ ta đang tìm.

Cần cẩu phía sau đã lão hóa, lắc la lắc lư, Trương Thụy Đồng tiếp tục thao tác.

Trương Thụy Đồng bắn liên tiếp mấy phát vào cái móng vuốt.

Năm phát đạn liên tục dường như khiến nó đau đớn, Hắc Nhãn Kính rút ra một thanh đoản đao màu đen chém vào dây leo.

Thanh đoản đao đó đen bóng, vô cùng giống với Hắc Kim Cổ Đao.

Hắc Nhãn Kính thoát khỏi dây thừng, nhảy vọt ra ngoài.

Cả người xoay chuyển trên không trung, trở tay chém thêm nhát nữa.

Không thể không nói thân thủ của Hắc Nhãn Kính quả thực xuất sắc, liên tiếp thực hiện nhiều động tác khó.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng cắt đứt một đoạn dây leo ném xuống đất.

Sau khi Hắc Nhãn Kính thoát ra, gã đáp xuống thành công trên xe

tải.

Xung quanh xe tải đều được bôi bột Thiên Tâm Thạch, Xà Bách không dám làm càn.

"Diện mạo thật của thứ đó." Trương Thụy Đồng chỉ vào đoạn dây leo dưới đất.

Dây leo này rất đặc biệt, bề mặt có chút khô héo nhưng vẫn tràn đầy sức sống.

Xà Bách đã sống mấy ngàn năm, e là sắp thành tinh rồi.

"Nếu cả hai chúng ta đều xuống dưới, lương khô ta mang theo e là không đủ..." Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, ánh mắt đầy vẻ ám thị điên cuồng.

Đại ý là: Việc phối hợp ta đã làm xong rồi, chuyện bên dưới không dám phiền lão nhân gia ngài nữa.

Gã còn lấy ra một chiếc điện thoại, nói: "Ở đây không có tín hiệu, đợi ngài tới nơi có tín hiệu, hãy gọi vào số này, Cửu Môn tự nhiên sẽ có người tới cứu mạng." Trương Thụy Đồng hỏi: "Ngươi muốn xuống trước sao?" Ngô Tà và Vương Mông chắc chắn đều còn sống.

Bên dưới tồn tại một không gian khổng lồ, nơi đó đã tìm thấy rồi, nhưng muốn xuống dưới phải mang theo đủ lương khô.

Nếu không e là phải ăn thịt rắn qua ngày thật.

Thứ này mà thực sự ăn được thì thành viên đội 056 ngày xưa đã ăn rồi.

"Được, tôi đi đón người." Nhiệm vụ của Hắc Nhãn Kính là canh chừng Ngô Tà, để gã xử lý là hợp lý nhất.

Trương Thụy Đồng nhận điện thoại, nói: "Từ đây ra ngoài phải đi ba mươi cây số, e là không nhanh được đâu, trụ cho vững đấy." Từ

khu vực không người ra ngoài, phải đi qua rất nhiều địa phận.

Thực sự đi bộ giữa sa mạc bình thường, người thường e là một hai ngày không thể ra được.

Đặc biệt là khu vực này không thể dùng la bàn.

Ta vỗ vỗ vai Hắc Nhãn Kính.

Hắc Nhãn Kính năm nay gần trăm tuổi trước mặt ta cũng chỉ là một đứa hậu bối.

Bị vỗ vai như vậy, Hắc Nhãn Kính cười cười nói: "Tôi sẽ cố gắng, dù sao tôi cũng muốn sống thêm vài năm nữa." Trương Thụy Đồng đeo ba lô lên, trên người mang theo thịt bò khô.

Lương khô của đoàn hành trình trước đó đều là bánh quy, xúc xích lâm thời.

Cổ Đồng Kinh đã tiêu hao gần hết.

Theo hướng chỉ của ma lực la bàn, ta nhanh chóng phi thân rời đi.

Dùng khinh thân thuật chạy đi, tốc độ không kém gì ô tô bình thường là mấy.

Đặc biệt là năng lực Phong Kỳ Lân được vận dụng hoàn toàn.

Suốt quãng đường cuồng chạy, ta không kịp uống lấy một ngụm nước.

Lúc khô họng rát lưỡi, phía trước dường như xuất hiện ảo giác.

Giữa sa mạc xuất hiện một dải màu kỳ quái phía trước.

"Mẹ kiếp, cuối cùng cũng tới nơi rồi." Nhìn từ xa, một thứ còn hấp dẫn hơn cả mỹ nữ và nước hiện ra.

Đó là một con đường công lộ kiểu cũ.

Một đường từ dưới Cổ Đồng Kinh chạy lên, năm đó nối liền với

Cổ Đồng Kinh chắc cũng là con đường này.

Tốc độ hơi chậm lại, chạy điên cuồng nãy giờ mới có thời gian uống một ngụm nước.

Nhưng con đường này căn bản không thấy điểm dừng.

Nước vốn mát lạnh nhưng dưới cái nóng cao độ của sa mạc, gần như đã biến thành nước sôi.

Chương 385

Ta chậm rãi nuốt vài ngụm nước nóng hổi, men theo công lộ tiếp tục đi về phía trước.

Con đường này Hắc Nhãn Kính cũng biết, gã sống lâu như vậy, năm đó rất có khả năng đã tham gia vào sự việc 056.

Nếu không thì trong đống tư liệu không tồn tại thông tin, gã không thể nào biết rõ như vậy.

Nhiều thông tin, ngay cả Trương Viết Sơn cũng không biết.

Đứa cháu này của ta là một người cẩn thận, năm đó một lệnh ban xuống, công trình 056 đã dừng lại.

Sau nhiều năm như vậy, sức ảnh hưởng của một số thế lực mờ nhạt dần mới khởi động lại công trình này.

Men theo công lộ chạy suốt quãng đường, không lâu sau, trên đường từ xa thấy một chiếc xe Jeep đi tới.

Người trên xe thấy một bóng người đi giữa sa mạc, không cần hỏi cũng biết là tới cầu cứu.

Họ có kinh nghiệm nhanh chóng tiến hành "cứu viện".

Đối phương nhiệt tình quá mức, Trương Thụy Đồng cũng bán thôi bán tòng được đưa vào bệnh viện.

Suốt dọc đường ta ngủ gật, khi tỉnh dậy, nhìn lên trần nhà, thấy khuôn mặt quen thuộc của Trương Viết Sơn và biểu cảm quan tâm của Lương Uyển.

"Cảm giác thế nào rồi?" Lương Uyển vẻ mặt quan tâm hỏi: "Ngài ngất xỉu trên đường về, cố gắng đừng cử động." Chữ 'ngài' ở đây là

chỉ những người cứu viện kia.

Sự tình thực ra do Trương Thụy Đồng dặn dò, vì muốn ngủ một giấc nên bảo họ đừng làm phiền.

"Ta không sao." Ta nhìn sang Trương Viết Sơn, "Tư liệu chuẩn bị xong cả chưa?" Ta giơ tay ra hiệu bảo Lương Uyển ra ngoài.

"Tư liệu vẫn luôn được bảo tồn trong mật thất của Phật Gia, chức trách của tôi là trông giữ." "Khi giao phó thứ này cho ngài, cũng đồng nghĩa với việc giao phó Cổ Đồng Kinh cho ngài." Mắt ông ta nhìn vào chiếc nhẫn Nhị Hoàn Hưởng trên tay Trương Thụy Đồng, đối với thứ này, trong não bộ ông ta hiện ra những ký ức mơ hồ.

Xem ra, thứ này có khả năng truyền từ đời này sang đời khác.

Khải Sơn không có hậu nhân, truyền lại cho người Trương gia cũng là lẽ đương nhiên.

"Thất Chỉ để lại bản vẽ, thực sự phải cho cô ta xem sao?" Trương Viết Sơn có chút không tin tưởng Lương Uyển.

"Cô ta không phải hậu duệ của Uông Tàng Hải, cũng không phải người trong Cửu Môn, có thể tin được!" Đối với ba chữ Uông Tàng Hải, đó là cái gai trong lòng người Trương gia.

Trương Thụy Đồng nói: "Ta phải sớm quay lại sa mạc một chuyến." Nhắc tới việc đi Cổ Đồng Kinh, Trương Viết Sơn lấy từ trong tủ ra một chiếc hòm đá (thạch hàm).

"Chiếc hòm đá này được đào ra từ bụng một bức tượng Phật trong ngôi chùa cổ khi thi công công trình Tam Hiệp.

Vì công trình không chú trọng văn vật nên mới bị người ta lấy trộm ra ngoài." Trương Thụy Đồng nhận lấy chiếc hộp, tên chính xác của nó là thạch hàm, thứ ẩn chứa mọi sự tình.

Ta xoa xoa hòm đá, châm một điếu thuốc, người cuối cùng mở chiếc hộp này tên là Hoàng Nham.

"Trước kia người mua hòm đá này sợ không cẩn thận chạm phải cơ quan làm thứ bên trong tan thành mây khói nên đã mời Hoàng Nham tìm cách mở ra." Trương Viết Sơn chỉ vào cơ quan trên hòm.

Sự tình sau đó ai cũng biết, Hoàng Nham sau đó đã dẫn người tới Cổ Đồng Kinh.

Đồ nằm trong tay Trương gia, hạng người như Hoàng Nham muốn trộm gần như là không thể.

Trên hòm đá có cơ quan, phải mở được nó mới thấy được thứ bên trong.

Tượng Phật được tạc từ thời Hán, toàn thân bằng bùn, hòm đá này được nung vào trong khi nung tượng Phật.

Niên đại cách nay vô cùng xa xưa.

Bề mặt hòm đá bị mài mòn, xung quanh khắc phù điêu hình la cẩu, thường là các dạng văn liên hoàn khấu, đồ án vô cùng tinh mỹ.

Bề mặt có dát vàng nhưng vì oxy hóa nên đã đen lại.

"Hoàng Nham sau khi tiếp xúc với hòm đá này đã hoàn toàn biến thành một người khác, hoặc có lẽ từ khoảnh khắc nhìn thấy hòm đá ông ta đã phát điên rồi!" Trương Viết Sơn nhìn chằm chằm hòm đá, không thể tưởng tượng nổi Hoàng Nham đã tiếp xúc với thứ gì mà lại trở nên điên cuồng như vậy.

Nhìn chằm chằm hòm đá, Trương Thụy Đồng nói: "Gọi Lương Uyển vào đây!" Bản vẽ bên trong cần phải cho cô ta xem trước, với thông minh tài trí của cô ta, có thể ghi nhớ trong thời gian ngắn.

Ta lấy điện thoại ra nhìn một cái.

Trên thi thể Hoàng Nham có khắc một dòng chữ, lúc Tiểu Ca mất trí nhớ cũng từng nói câu đó: "Thời gian không có tác dụng trên sự kiện này." Lương Uyển bước vào phòng nhìn thấy hòm đá, suýt chút nữa giật mình.

"Thứ này để ở đây không xảy ra chuyện gì chứ?" Trước khi vào cô ta đã tìm hiểu qua về sự tình hòm đá này.

Trương Thụy Đồng nói: "Bên trong chắc là mấy bản sao." Thứ thực sự khiến Hoàng Nham phát điên đã bị người ta lấy đi rồi.

"Bên trên là hai bản vẽ mặt bằng kiến trúc, đồ vật nguyên bản là một bức bình phong bích tỳ thời Đông Kinh." Lương Uyển đưa tay ra, hòm đá được mở ra một cách dễ dàng.

Những cơ quan đó trước kia đã bị Hoàng Nham phá hỏng và không được phục nguyên.

Trong bản vẽ mặt bằng có một lượng lớn kiến trúc giống như tường thành, vây quanh một khu vực kỳ quái ở trung tâm.

Tường thành bao quanh từng lớp một, dường như khối nham thạch kỳ quái kia là công sự phòng ngự.

"Thứ này làm Hoàng Nham phát điên sao?" Hoàng Nham tự sát vì thực vật bào tử, nhưng phát điên là do đã điên từ trước khi đi Cổ Đồng Kinh.

Bên cạnh còn có một bản vẽ khác, thời gian phê duyệt là năm 1977.

So với bản trong hòm đá thì đơn giản hơn nhiều, cũng chính là công trình phục hồi Cổ Đồng Kinh năm đó, đa số các chi tiết đều được thực hiện phục hồi thông qua những đứa trẻ có thiên phú kiến trúc.

"Vào những năm 70 của thế kỷ trước, có người đã xây dựng một công trình đại kỳ quái như thế này giữa sa mạc sao?" Bản vẽ tổng

cộng có 28 tờ, có một tờ Trương Thụy Đồng bảo người chỉnh lý danh sách.

Chương 386

Trên đó có rất nhiều vết máu, luôn có người đánh cắp những bản vẽ này.

Mỗi tờ đều ghi tên nhà thiết kế và tuổi tác.

"Những bản vẽ này đều do trẻ con vẽ sao?" Lương Uyển nhìn vào những phần chú thích đó.

"Có thể sao chép lại tên của những người này trước." Những bản vẽ này Trương Thụy Đồng không cho mang đi.

Bản vẽ này rất quan trọng, kẻ nhòm ngó quá nhiều, để ở Trương gia thì bảo hiểm hơn.

Căn phòng để văn kiện quan trọng thậm chí còn sử dụng lục lạc thanh đồng làm cơ quan.

Lương Uyển sao chép xong thông tin, thời gian sau đó gần như đều dùng để học thuộc bản vẽ.

Không lâu sau, cô ta tới kho lưu trữ ở Kinh Đô, nhờ quan hệ lẻn vào để tra cứu thông tin thành viên tham gia dự án Cổ Đồng Kinh năm đó.

Trong đó có một người tên là Hoắc Trung Thư, cái tên này khiến cô ta đặc biệt chú ý.

Trương Thụy Đồng đậu xe bên ngoài kho lưu trữ chờ tin tức.

Kho lưu trữ không dễ dàng mở cửa cho người ngoài, phòng lưu trữ bên trong cũng bị phong tỏa nghiêm ngặt.

Đợi hồi lâu, Lương Uyển mới từ bên trong đi ra.

Sau khi lên xe, Trương Thụy Đồng lập tức lái xe thẳng ra ngoại ô.

“Tôi tra rồi, những đứa trẻ đó đều là nhân tài toán học, âm nhạc được tuyển chọn từ lớp thiên tài thiếu niên khóa đầu tiên năm 1978.” Cần nhân tài toán học thì có thể hiểu được, nhưng tại sao lại cần hệ âm nhạc, điều này khiến cô ta có chút mê hoặc.

Trương Thụy Đồng nghe thấy nhân tài âm nhạc thì nhớ ngay tới khúc nhạc kỳ quái trong Cổ Đồng Kinh.

Khúc nhạc đó khống chế toàn bộ Hắc Mao Xà trong Cổ Đồng Kinh và cả Cửu Đầu Xà Bách có thể hình đủ để bao phủ cả bãi cát trắng.

Nghe cô ta hào hứng kể về thu hoạch lần này, Trương Thụy Đồng nói: “Hai ngày nữa sẽ xuất phát đi sa mạc Ba Đan Cát Lâm, nhưng trước đó, phải cùng ta tới một cái kho hàng đã.” Tất cả những gì đang làm hiện giờ đều là để chuẩn bị tới bãi sa mạc đó.

Nếu đi muộn, e là ngay cả người Cửu Môn cũng tìm ra tung tích Cổ Đồng Kinh.

Việc đi biên giới sa mạc đã được sắp xếp từ vài ngày trước.

Nhưng đồ trong một cái kho hàng khác cũng cần phải tới tiếp nhận trước.

Đó là một cái kho hàng cũ kỹ, diện tích vài trăm mét vuông, nền lát xi măng, toàn bộ khung là kết cấu thép.

Dưới đất có tạp vật, bao tải rách, có rất nhiều đầu thuốc lá.

Lúc hai người tới là vào ban đêm.

Trương Thụy Đồng bật đèn, đèn huỳnh quang trong kho chỉ sáng được một phần nhỏ.

Ánh đèn mờ ảo khiến kho hàng trở nên vô cùng áp bách.

Giữa kho hàng là một khu vực hỗn loạn chất đầy đồ đạc.

Lương Uyển và Trương Thụy Đồng cùng mở một thùng giấy ra, bên trong xếp từng chiếc quan tài nhỏ.

Lương Uyển kinh ngạc: "Trương gia, sao ở đây lại có nhiều quan tài như vậy?" "Lát nữa ta sẽ giải thích." Trương Thụy Đồng ra hiệu giúp hắn lấy những chiếc quan tài này ra khỏi thùng.

Tay Lương Uyển bỗng khựng lại: "Khoan đã, đồ trong thùng này có gì đó rất lạ..." Khi chạm vào thùng, cô cảm giác vật bên trong tròn lăn lóc.

"Nếu những thùng này đều đựng thi thể, thì cái này..." Cô nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, run rẩy nói: "Là một thùng đầy đầu người sao?" Cụ thể thế nào phải mở ra mới biết được.

Nhưng nếu thật sự là đầu người, lát nữa rơi vãi đầy đất thì cảnh tượng đó thật khiến người ta rợn tóc gáy.

Là một bác sĩ, cô không lạ gì thi thể, nhưng đó là bệnh nhân qua đời bình thường trong bệnh viện, ít nhất thi thể còn nguyên vẹn.

Trương Thụy Đồng bảo cô đi xem những thùng khác trước.

Lương Uyển mở khóa kéo bên cạnh một chiếc quan tài nhựa, thứ bên trong tự động lộ ra.

Cô liếc nhìn một cái rồi giật bắn mình, bên trong là một thùng đầy những bộ phận cơ thể.

Vết cắt lộ cả thịt trắng hếu.

Ngay sau đó, một mùi kỳ quái từ trong quan tài bay ra.

Thi thể được cấp đông tốt nên chưa bắt đầu thối rữa hoàn toàn.

Tổng cộng hơn hai mươi chiếc quan tài đều được mở ra.

Việc đóng gói riêng biệt thế này chẳng để làm gì, trừ khi kẻ gửi đi muốn phân loại thi thể khi xem xét.

Băng bắt đầu tan, nước trắng xóa một vùng, tuy không nhìn rõ dưới lớp băng nhưng có thể khẳng định bên dưới đều là chi thể của con người.

"Cảnh tượng này... quá kích thích rồi phải không?" Lương Uyển vốn tưởng hai người có thể tận hưởng vài ngày tươi đẹp trên thảo nguyên, có lẽ vì thế mà nảy sinh tình cảm cũng nên.

Khi Trương Thụy Đồng mở chiếc quan tài đầu tiên, mười mấy cái đầu người tròn lẳn lăn ra.

Trong đó, chắc hẳn có cả người nhà của Thẩm Thu.

Chương 387

Nén cơn buồn nôn, hắn xếp lại các đầu người cho ngay ngắn.

Những đôi mắt vẩn đục và làn da ngấm nước bủng beo như tờ giấy được đặt lại vào quan tài giản dị.

Lương Uyển thắc mắc: "Chẳng lẽ tôi phải tiếp nhận những quan tài này sao?" Trương Thụy Đồng chỉ vào giữa quan tài: "Mục đích vận chuyển những thi thể này về đây không phải vì họ, mà là thứ nằm bên dưới." Lương Uyển bỗng kêu lên một tiếng, tay nắm chặt lấy cánh tay Trương Thụy Đồng.

Cô chỉ vào chiếc quan tài đầy đầu người: "Vừa rồi anh có thấy một cái đầu cử động không?" Hắn cầm đèn pin chiếu vào, cô lên tiếng đầy cẩn trọng: "Liệu có khả năng cái đầu đó còn sống?" Trong lúc nói chuyện, cái đầu trong quan tài dường như lại động đậy.

Trương Thụy Đồng nhìn kỹ lại, cái đầu đó thực sự đã chuyển động.

Ngay sau đó, những cái đầu xung quanh như có sự hưởng ứng, trong làn nước đá tan, mấy cái khác cũng bắt đầu động đậy.

Một cái trong số đó trợn trừng mắt nhìn về phía này.

Trương Thụy Đồng lập tức nheo mắt, rút kiếm ra.

Bỗng nghe "ào" một tiếng, từ trong đám tóc rối bời giữa nước đá, một bóng đen vụt ra.

Một thứ to bằng cánh tay mãnh liệt phá nước xông tới mặt Lương Uyển.

Cô hét lên theo bản năng: "Cái gì vậy?" Trương Thụy Đồng phản ứng cực nhanh, hắn đưa tay ra, hai ngón tay kẹp chặt lấy bóng đen.

Giữa hai ngón tay, một con Hắc Mao Xà (rắn lông đen) đang xù lông lên.

Nó cố gắng giãy giụa vài cái, nhưng nhìn vào mắt Trương Thụy Đồng, cuối cùng nó cũng từ bỏ.

Trên đầu Trương Thụy Đồng, một con Hắc Mao Xà khác cũng chui ra, đã mấy ngàn năm rồi nó không thấy đồng loại.

"Hắc Mao Xà, chắc hẳn là được đưa ra từ Cổ Đồng Kinh." Trương Thụy Đồng kẹp chặt con rắn.

"Những thi thể này được bảo quản trong quan tài chỉ để làm thức ăn cho Hắc Mao Xà, chứ không phải để khâm liệm." Con rắn bị bóp chết ngay lập tức, loại Hắc Mao Xà thông thường này không có giá trị thực tế.

"Con rắn này mọc lông trông hoang dại thật đấy." Lương Uyển nhận xét.

Kiểm tra kỹ những vết cắt trên thi thể, chúng giống hệt hoa văn trên lưng Vương Mông.

Những người này thuộc đội khảo sát Hoàng Nham, bị giết rồi phân xác.

Còn những bộ xương khô trong địa cung có lẽ thuộc về một đoàn lữ hành khác.

Xem những thùng hàng khác, không phải tất cả đều là thi thể, mà bao gồm cả quân dụng, thực phẩm thám hiểm và trang bị.

Ngoài ra còn có các xác khô di lưu tại Cổ Đồng Kinh cũng được gửi về hết.

Lương Uyển cầm máy ảnh chụp lại những thứ này để chuẩn bị giao cho cảnh sát xử lý.

Bỗng nhiên cô sững người, dường như nghe thấy có tiếng nói nhỏ phát ra từ bên trong.

"Anh có nghe thấy tiếng ai đang nói không?" Cô lắng nghe kỹ: "Hình như... là hai người đang nói chuyện!" Nghe thì giống tiếng người nói, nhưng khi nghe kỹ lại không rõ nội dung.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng hướng về một chiếc hắc quan bên trong: "Đừng qua đó, bên trong không phải người!" Từ trong quan tài bốc ra làn khói trắng lạnh lẽo.

Có lẽ khi kiểm tra lúc nãy, nắp quan tài không được đóng kỹ khiến khí lạnh thoát ra.

Tiếp đó, quan tài rung động, từ sau làn khói trắng, một con Hắc Mao Xà dài chui ra.

Dưới ánh đèn, đầu rắn trông hơi mờ ảo, bỗng nhiên thấy người, lông đen trên mình nó dựng đứng lên.

Trương Thụy Đồng biết đây là đặc điểm của động vật khi ở trạng thái tấn công, chúng xù lông để hư trương thanh thế, khiến thể hình trông uy mãnh hơn.

Hắn nói: "Vừa rồi là con rắn này đang nói chuyện." "Rắn mà biết nói sao?" Chuyện rắn biết kêu cô đã từng nghe, nhưng biết nói chuyện thì thật là thiên phương dạ đàm.

Ngay sau đó, các thi thể bên trong lật động.

Nhiệt độ tăng cao khiến băng tan, lũ Hắc Mao Xà bắt đầu tỉnh lại.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, con rắn kia đã phát tín hiệu cho đồng loại.

Trương Thụy Đồng thu kiếm, nhặt một chiếc xẻng sắt bên cạnh.

Sức sống của Hắc Mao Xà cực kỳ ngoan cường, đáng sợ hơn cả

rắn đen sa mạc thông thường.

Loại rắn này bẩm sinh sở hữu gen trường sinh, sinh mệnh lực mạnh mẽ đến mức biến thái.

Một tràng tiếng nói chuyện ồn ào như họp chợ phát ra từ sau thùng hàng.

"Tê~" Một con Hắc Mao Xà kêu lên rồi bị một xẻng đập nát đầu.

Mất đầu, thân thể nó vẫn như cá rời nước, không ngừng quẫy đạp trên mặt đất.

Mấy con khác cũng chịu chung số phận, bị đập nát đầu khi chưa kịp phản ứng, giãy giụa hỗn loạn một chỗ.

Giống như một chậu cá đen đầy lông bị đổ ra đất, dù là long hay xà, tất cả đều biến thành đống thịt nát.

Những thứ này đều là do nhóm Hoàng Nham tìm thấy ở Cổ Đồng Kinh trước đó và gửi về.

Trương Thụy Đồng giao hết đồ đạc cho Bàn Tử dùng xe tải chở đi, sau đó hai người lên tàu hỏa tiến về sa mạc.

Chương 388

Trong hành lý chỉ mang theo đủ lương khô, trang bị của hắn hầu hết đều để trong không gian hệ thống.

Hai người ở chung một phòng ngủ, để tránh người lạ gây khó xử, hắn mua luôn cả các giường còn lại.

Tàu chạy 19 tiếng, may mắn có mỹ nữ đồng hành nên lộ trình bớt phần nhàm chán.

Nơi họ cần đến là A Lạp Thiện Minh Tả Kỳ, tàu hỏa không đến tận nơi nên họ xuống ở Ngân Xuyên rồi đi ô tô thêm hai tiếng đến khách sạn.

So với lần đi cùng Mã lão bản, chuyến này giống như đi du lịch hơn.

Đến khách sạn, Lương Uyển bỗng ngẩn người: "Đây chẳng phải là kiến trúc giống Nhà Trắng sao?" Trương Thụy Đồng cầm một chiếc chìa khóa, nhưng không phải chìa khóa phòng khách sạn mà là chìa khóa tài liệu đã chuẩn bị sẵn.

Đi vòng quanh khách sạn nửa ngày, Lương Uyển không biết đi đâu: "Chúng ta đi đâu vậy?" "Đến hầm gửi xe lấy xe." Đến hầm, một chiếc xe việt dã giống Humvee đang đỗ ở đó.

"Xe chuẩn bị cho ta sao?" Loại xe này vốn là quân dụng, gần đây mới chuyển sang dân dụng, là dòng xe duy nhất trên thế giới có thể so kè với Unimog.

Trương Thụy Đồng nói: "Đây là trang bị của bộ đội phản thiết giáp, nơi nào xe tăng đi được thì nó đi được, lốp xe tự động bơm xả khí để thích ứng mọi địa hình." Đây là xe của đội thám hiểm trước để

lại, hắn trưng dụng luôn để tiết kiệm thời gian.

Hắn mở cốp sau, bên trong có hai khẩu súng công kích gấp gọn, mỗi khẩu tám băng đạn, cùng lượng lớn dầu diesel.

Dầu không chỉ dùng cho xe mà còn dùng làm đuốc khi cần.

"Đi thôi." Họ trực tiếp lên xe, xuyên đêm tiến về biên giới.

Xe chạy càng lúc càng nhanh, Lương Uyển ngồi trên xe hò reo.

Lên tỉnh lộ, màn đêm trên bãi Gobi tối đen như mực, thỉnh thoảng có vài chiếc xe đi qua.

Loại xe này quá nổi bật nên đi vào ban đêm là tốt nhất.

Một tiếng sau đến trạm đầu tiên là Sát Cáp Nhĩ Tô Mộc, họ xuống mua nước và mì ăn liền.

Trương Thụy Đồng suốt chặng đường tinh lực dồi dào không biết mệt, còn Lương Uyển thì như đã trút hết nhiệt huyết ở trạm trước.

Đêm ở Gobi hơi lạnh, cô nép sát vào nguồn nhiệt duy nhất trên xe chính là hắn.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời trong sương lạnh chiếu sáng cả bình nguyên.

Lương Uyển đang ngái ngủ chợt thấy ánh hừng đông: "Đẹp quá!" Cả vùng đất như được dát vàng.

Họ tiếp tục lên đường, lần này đổi lại Lương Uyển lái xe.

Buổi sáng tinh thần tốt nên cô lái, buổi chiều cần ngủ trưa thì đổi cho Trương Thụy Đồng.

Cảnh sắc xung quanh giống hệt nhau, nếu không quan sát kỹ sẽ chẳng phân biệt được.

Đến hơn mười giờ sáng, cuối bãi Gobi xuất hiện vài ngọn núi đá.

Đi tiếp là sa mạc, Cổ Đồng Kinh và ba hồ nước (hải tử) nằm trong vùng sa mạc đó.

Cảnh sắc tráng lệ ban đầu biến thành những cồn cát đơn điệu buồn chán.

Thay phiên nhau lái và nghỉ ngơi suốt 12 tiếng, trời vừa tối, Trương Thụy Đồng ngồi bên xe uống nước.

Lương Uyển đứng nhìn hồ nước và rừng cây hồ dương trước mắt, nhưng đây không phải hồ nước họ cần tìm.

"Xe chỉ lái đến đây được thôi, đi tiếp thì lạc đà hữu dụng hơn xe!" Trương Thụy Đồng nhận xét.

Phía trước nhiều hố cát, lúc nãy hắn đã phải xuống đẩy xe ba lần.

Đi tiếp một đoạn, họ tìm thấy một khu vực bao mông cổ tập trung.

Người dân ở đây rất hiếu khách, chỉ cần đưa tiền là xong việc.

Chủ nhân ở đây là Xa Cát Lợi Ba, nhắc đến Cổ Đồng Kinh là lão biết đường ngay, lão thường làm hướng đạo cho các đoàn du lịch.

Lương Uyển hỏi về chi phí, lão gian thương cười nói: "Chỉ cần mua mười con cừu, ta sẽ dẫn các ngươi vào Cổ Đồng Kinh một tuần." Một con cừu 900 tệ, mười con là chín ngàn, đúng là hạng gian thương chính hiệu.

Hai người ăn không hết mười con cừu, mà mua rồi lão cũng chưa chắc đã giết hết.

"Không cần, lạc đà ta sẽ mua, còn đường thì ta tự biết." Nghe lời đề nghị của Xa Cát Lợi Ba, Trương Thụy Đồng dứt khoát không mắc mưu.

Thấy Trương Thụy Đồng từ chối, sắc mặt lão không hề thay đổi, vẫn cười nói: "Người trẻ tuổi, trước đây cũng có người đòi tự đi,

nhưng rồi chẳng thấy quay về đâu, cứ đi hỏi thăm thì biết." Lão chỉ tay về phía mấy tấm bia đá: "Những tấm bia đó được người ta mang ra từ tận sâu trong sa mạc." Xa Cát Lợi Ba chỉ vào hoa văn ba mặt trời trên bia: "Hồ nước này biết ăn thịt người đấy, cứ đi mà hỏi thăm, bao nhiêu năm nay số du khách mất tích bên hồ nhiều không đếm xuể!" Trương Thụy Đồng lắc đầu cười: "Không cần nói nữa, trước tiên thịt hai con cừu đi, hai con lạc đà ta mua đứt." Lạc đà là thứ bắt buộc phải có, hắn tính toán lượng ăn hiện tại, hai con cừu là dư dả, còn muốn coi hắn là kẻ ngốc để chém đẹp thì miễn bàn.

Thấy hắn tự tin như vậy, lại nghe nói hắn đã từng đi một lần, Lương Uyển hiểu ý: "Đúng, chúng tôi không cần hướng đạo." Cô khẽ hỏi hắn: "Hai con cừu liệu có nhiều quá không?" Trương Thụy Đồng bảo cô đợi một chút.

Xa Cát Lợi Ba bắt đầu mặc cả, từ mười con giảm xuống còn tám con.

Hắn vẫn từ chối: "Hai con thôi, không thì ta tìm người khác." Lão đành phải đi chuẩn bị.

Nếu lão thành thật hợp tác thì thôi, còn nếu muốn giở trò, hắn sẽ không khách khí.

Nhìn vẻ mặt không mấy vui vẻ của lão, Lương Uyển cẩn thận nhìn theo bóng lưng lão đi xa.

Trực giác phụ nữ mách bảo cô lão này không phải người tốt.

Cô nhìn kỹ các phù điêu trên bia đá: "Đây là phù điêu thành Cổ Cư Diên." Cô vừa xem vừa nói: "Hình như là một phần của phù điêu trang trí, thường dùng trong đền chùa.

Xem ra Cổ Cư Diên có liên quan lớn đến Cổ Đồng Kinh." Ngày hôm sau, hai người cưỡi lạc đà mua từ chỗ Xa Cát Lợi Ba bắt đầu

xuất phát.

Chương 389

Họ bổ sung thêm thịt khô từ dân mục súc, thứ này ít nhất cũng dễ ăn hơn lương khô quân dụng.

Lúc đầu Lương Uyển không biết cưỡi lạc đà, Trương Thụy Đồng rất thạo việc này nên đã hướng dẫn cô một thời gian.

Ban đầu cô phải ôm lấy hắn mà cưỡi, sau mới quen dần và tự cưỡi một con.

Đi được hai cây số trong bãi cát mất khá nhiều thời gian, họ dừng lại bên một hồ nước khô cạn.

Rừng hồ dương xung quanh vẫn xanh tốt, khi nước trong hồ cạn sạch, đám cây này mới khô héo.

Cát dưới đáy hồ ẩm ướt, có không ít phiến đá bị vỡ và vài chiếc đầu thú.

"Đây không phải di chỉ, những tấm bia này chắc là bị bọn đạo mộ mang từ sâu trong sa mạc ra rồi vứt tập trung ở đây." Trương Thụy Đồng quan sát và đưa ra phán đoán sơ bộ.

Lương Uyển bị nội dung trên đó thu hút: "Tôi vừa xem nội dung trên này, kể về một cuộc chiến ở Cổ Cư Diên, xảy ra trong một bộ lạc..." Tấm bia kể về cuộc chiến tranh giành nguồn nước.

Ở quốc độ sa mạc, ai có nước người đó là đại ca.

Đội quân đó gần như bị tiêu diệt hoàn toàn trong sa mạc, nhưng họ đã tìm được dân mục súc địa phương và hỏi ra ba nơi gần đó có khả năng có hồ nước.

Cô nhìn hoa văn phía sau, nói tiếp: "Thật kỳ lạ, đánh thắng trận rồi quay về bên hồ, sau đó... chỉ còn lại giáp trụ, con người biến mất

không dấu vết.” Trong phù điêu, người dân mục súc kia hiện lên như một ác quỷ.

Trương Thụy Đồng nói: “E rằng trong hồ có thứ gì đó đã ăn thịt họ.” Phải tìm được cái hồ đó mới biết rõ được.

“Trên phù điêu có ba đội quân, nhưng đội quân cuối cùng sau khi uống nước dường như đã biến thành một dạng tồn tại khác.” Phần sau phù điêu vẽ hơi trừu tượng nên khó hiểu.

Xa Cát Lợi Ba từng hù dọa rằng phàm là người vào Cổ Đồng Kinh đều không dám soi gương.

Nội dung phù điêu có chút khác biệt với những gì họ gặp trước đó.

Trương Thụy Đồng dùng la bàn ma lực tìm hướng chính xác.

Xa Cát Lợi Ba tâm hoài quỷ thai, nếu để lão dẫn đường không chừng sẽ bị lão hại.

Gió lạnh bỗng thổi qua sa mạc, Lương Uyển dang tay hít một hơi thật sâu: “Thoải mái quá!” Gió càng lúc càng lớn, thổi vào cả trong áo, khiến những chỗ đổ mồ hôi trở nên mát lạnh tột độ.

“Tình hình không ổn.” Trương Thụy Đồng nhìn về hướng gió.

Tiếng gió gào thét kịch liệt khiến lỗ tai phát đau.

Một cơn cuồng phong đang chặn đường họ.

“Mau cưỡi lạc đà đi thôi, Hỏa Thiêu Phong tới rồi.” Lương Uyển vội vàng hỏi: “Hỏa Thiêu Phong là gì?” “Theo lời người địa phương, đó là loại gió có nhiệt độ cao như một ngọn lửa.” Không cần thúc giục, lạc đà đã bắt đầu tăng tốc chạy trốn.

Họ đuổi theo cơn gió mát phía trước, luồng khí nóng phía sau nhanh chóng bám đuôi.

Chẳng mấy chốc, cả hai mồ hôi đầm đìa.

Trương Thụy Đồng nhìn nhiệt kế: "60 độ rồi, mau đi thôi." Nếu không đi nhanh, cả hai sẽ bị luộc chín mất.

Lạc đà bắt đầu có biểu hiện bất thường, nhưng bản năng sinh tồn khiến chúng vẫn phi nước đại về phía trước.

Bầu trời vẫn trong xanh, gió không quá lớn nhưng nhiệt độ xung quanh liên tục tăng cao do tác động của Hỏa Thiêu Phong.

Trương Thụy Đồng chạy nhanh như chớp trong sa mạc, tiện tay kéo theo Lương Uyển thoát khỏi phạm vi của luồng khí nóng.

Chỗ gió thổi qua lúc này ước chừng phải đến 80 độ.

Lương Uyển quấn khăn trên đầu: "May mà chạy nhanh, không thì bị gió bắt kịp chắc tôi biến thành đống xương khô rồi." Họ tiếp tục đi thêm mười mấy cây số, cảnh vật vẫn là một màu vàng kim.

Phía trước thấp thoáng ánh sáng xanh lam như một hồ nước khổng lồ.

Quanh hồ có nhiều lau sậy và cây hồ dương khô héo, tạo thành một ốc đảo nhỏ.

"Hồ nước, tôi tìm thấy hồ nước rồi!" Trong lúc kiệt sức, thấy ốc đảo, Lương Uyển bỗng dưng có thêm sức lực chạy về phía đó.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm hồ nước, cảm thấy có chút quen thuộc.

Nơi này chẳng phải là nơi các binh sĩ biến mất trong phù điêu sao?

Nơi này khác với hồ nước họ gặp trước đó, nước không có vàng nhưng lượng nước nhiều hơn.

Lương Uyển lao xuống hồ và bị sặc một ngụm nước lớn.

Thấy bất thường, hắn lập tức kéo cô lên.

Lúc này cần giúp cô hô hấp thuận lợi, nếu không sẽ ngạt thở mà chết.

Sa mạc có nhiều điều cấm kỵ, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

Trương Thụy Đồng nhìn quần áo ướt sũng của cô, nhanh chóng xử lý để cô bớt gò bó.

Lương Uyển tỉnh lại, sắc mặt vẫn trắng bệch nhưng ít nhất mạng đã giữ được.

Cô nghỉ ngơi trong bóng râm, khi hoàn toàn tỉnh táo, cô thấy cả người nhẹ nhõm.

Cô thầm kiểm tra lại mình một lượt rồi đỏ mặt.

Chương 390

Khi xuất hiện bên cạnh hắn lần nữa, cô lại tỏ ra như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng cảnh tượng dưới nước khiến cô thảng thốt: "Dưới đáy nước... toàn là người chết!" Trương Thụy Đồng nhìn xuống, trong hồ đầy xương cốt.

Lương Uyển nói: "Tôi nghe nói những người bỏ mạng trong sa mạc, thi thể phải ném xuống nước mới được an nghỉ." Cách nói này hắn chỉ nghe cho biết.

"Nước hồ này mặn, không thể uống nhiều." May là họ mang đủ nước.

Vào Cổ Đồng Kinh rồi sẽ có nguồn nước bổ sung.

Mặt trời bắt đầu lặn, ráng chiều màu máu chiếu xuống vùng đất thương mang thêm vài phần bi tráng.

Trương Thụy Đồng dựng trại cách hồ nước khá xa.

Để giảm tải trọng, họ chỉ mang một chiếc lều, đây cũng là ý của Lương Uyển.

Tuy biết cô có ý đồ riêng nhưng hắn vẫn đồng ý.

Hắn ngồi trên cồn cát châm thuốc hút.

Lương Uyển ở trong lều thay đồ, con gái vốn yêu sạch sẽ.

Dưới nước bỗng xuất hiện nhiều loại trùng đen nhỏ, cô hỏi: "Trong nước sao lại có nhiều Tiên Nữ Hà (tôm tiên) thế này?" Cô đã tìm hiểu kỹ, không chỉ bản đồ Cổ Đồng Kinh mà cả kinh nghiệm sinh tồn và những thứ có khả năng gặp phải.

Trời quá nóng, Trương Thụy Đồng cởi trần.

Lương Uyển cũng thay sang áo ba lỗ.

Đứng bên hồ, sau lưng cô dần hiện ra hình xăm hỏa phượng hoàng khổng lồ, gần như xuất hiện cùng lúc với hình xăm kỳ lân trên người hắn.

Hình xăm kỳ lân của hắn trông bá khí hơn, nhưng trong bóng tối, hỏa phượng hoàng lại nổi bật hơn.

Hồ nước này nồng độ muối quá cao nên hầu như không có sinh vật nào sống được, trừ loại Tiên Nữ Hà có sức sống cực kỳ ngoan cường.

Trứng của chúng có thể tồn tại trong sa mạc mười ngàn năm, gặp nước là nở ngay và sinh sản thế hệ tiếp theo trong vòng mười ngày.

Lương Uyển bị hình xăm của hắn thu hút: "Hình xăm trên người anh không phải bẩm sinh sao?" Trương Thụy Đồng đáp: "Hình xăm của chúng ta có thủ pháp tương tự, chính xác thì Phượng hoàng của cô là mô phỏng theo Kỳ lân." Thủ pháp xăm này giống với người Khang Ba Nhược, nhưng đây lại là cách Uông Tạng Hải sao chép người Trương gia.

Đêm dần sâu, hắn kể cho cô nghe những chuyện từng gặp trong cổ mộ.

Lương Uyển nghe đến mê mẩn, càng lúc càng xích lại gần, có lẽ vì nhiệt độ sa mạc lúc này đã xuống độ âm.

Dù thêm áo vẫn thấy lạnh, cô đành chủ động ôm lấy hắn để sưởi ấm.

Trương Thụy Đồng cảm thấy tâm ý phiêu nhiên, có mỹ nữ bầu bạn, thời gian chờ đợi cũng trôi nhanh hơn.

“Chúng ta đang đợi gì vậy?” “Đợi hồ nước nuốt người.” Hắn nhìn chằm chằm mặt hồ, tai lắng nghe tần số sóng âm xung quanh.

Mạch nước ngầm dưới đáy hồ đang hoạt động ngày càng mạnh.

Lương Uyển nói: “Gần Cổ Đồng Kinh có một tòa Hắc Thủy Thành, những truyền thuyết khủng bố về nơi đó không kém gì Cổ Đồng Kinh.” Trong lời kể, Cổ Đồng Kinh giống như một sa mạc khác nằm trong sa mạc, như tồn tại ở một thế giới khác.

Đang nói chuyện, nước hồ bỗng mở rộng nhanh chóng, tràn dần ra ngoài.

“Nó xuất hiện rồi.” Trương Thụy Đồng nhìn xuống nước nói.

Hồ nước nuốt người trong truyền thuyết đang lộ ra diện mạo chân thực.

Nước hồ càng lúc càng nhiều.

“Mau vào Cổ Đồng Kinh thôi!” Nghe tiếng hắn, giữa hồ bỗng xuất hiện xoáy nước, cát xung quanh bắt đầu sụt lún.

“Cổ Đồng Kinh chẳng lẽ ở dưới cát, sao lại vào bằng cách kỳ quái này?” Chưa kịp trả lời, cô đã bị kéo xuống, bị cuốn vào vực thẳm của hồ, cả người bị hút vào trong cát.

Khi mở mắt ra lần nữa, họ đã rơi xuống một biển cát trắng.

Khi rơi xuống, Trương Thụy Đồng nhanh chóng điều chỉnh tư thế để hạ cánh bình ổn, nhưng Lương Uyển không may mắn như vậy, cô rơi cách đó mười mấy mét.

Tuy khoảng cách gần nhưng dưới cát có thứ gì đó không ngừng hoạt động, như thể cả bãi cát này đã sống dậy.

Hắn ra hiệu bằng tay bảo cô đứng yên đừng động đậy.

Thấy động tác của hắn, cô gật đầu liên lịa.

Hắn sử dụng khinh thân thuật, thận trọng tiến về phía cô.

Chân đạp lên mặt cát, Cửu Đầu Xà Bách (cây bách rắn chín đầu) không cảm nhận được âm thanh nên không biết có người đứng bên trên.

Dưới ánh nhìn lo lắng của Lương Uyển, cuối cùng hắn cũng đến bên cạnh.

Xung quanh lúc này yên tĩnh, Xà Bách không tìm thấy người nên đã rút xuống đất.

Lương Uyển bỗng nhào vào lòng Trương Thụy Đồng, trong lúc xúc động đã trao cho hắn một nụ hôn sâu.

Sau đó cô ngồi xuống đống cát bên cạnh: "Để tôi bình tĩnh lại chút đã!" Nơi này khác xa với những gì cô tưởng tượng.

Trương Thụy Đồng nói: "Ta cần đi tìm hai người bạn trước." Tạ Vũ Thần và Trương Viết Sơn đang ở bên ngoài, tiến hành theo kế hoạch của hắn.

Chương 391

Trước mặt Ngô Tam Tỉnh, Tạ Vũ Thần không thể phản bội Thiên Chân, nên ngoài người Trương gia và Thiết Tam Giác ra, đây là người đáng tin cậy nhất.

Trú quân giữa sa mạc, Lương Uyển kiểm tra lương khô và túi cấp cứu rồi nhanh chóng đi ngủ.

Nửa đêm, cô mơ thấy một cái cây như bàn tay quỷ, giật mình tỉnh giấc.

Trương Thụy Đồng đang đứng nhìn sa mạc.

Lúc này ánh sáng bên ngoài hoàn toàn khác ban ngày, xung quanh tối đen nhưng không khí tràn ngập những tia sáng kỳ lạ.

Sa mạc mênh mông bỗng phủ một lớp ánh sáng xanh oánh rực rỡ, như dải cực quang bốc lên từ cát.

Lương Uyển kinh ngạc đi tới bên cạnh: "Cực quang sao?" Cảnh tượng kỳ đặc này như ở Bắc Cực vậy.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm dải sáng: "Đó đều là lân quang, dưới cát toàn là người chết, ban ngày nhiệt độ cao khiến lân quang bốc hơi." Nếu nhìn kỹ, ánh sáng xanh oánh này tạo thành hoa văn của một cổ thành.

Lương Uyển đối chiếu với bản đồ mang theo: "Bên dưới hình như là Cổ Đồng Kinh." Dải lân quang hợp thành bản đồ mặt bằng của toàn bộ thành cổ.

"Những chỗ ít lân quang là nơi tương đối an toàn." Trong đó, khu vực màu đậm nhất tạo thành hình một bàn tay bảy ngón (Thất Chỉ).

Đó là địa bàn hoạt động chính của Xà Bách và cũng là nơi nhiều

thi thể nhất.

Phần đen nhất chính là hồ nước bị kẹt giữa các xe tải.

Lương Uyển cầm xấp giấy in, hình ảnh lân quang vừa thấy đã chứng thực bản đồ này.

"Ở phần đuôi của Thất Chỉ là lối vào, nơi đó được thiết kế ba mươi giếng thông gió phòng cát bụi." Theo khu vực được chỉ định, đây là lối vào tiện lợi và an toàn nhất.

Trong màn sáng xanh oánh, cô chỉ tay về phía trước, nơi có một ngọn đèn vàng vọt leo lét.

Trương Thụy Đồng dùng ống nhòm nhìn qua, một người đang đứng ở lưng chừng cồn cát, tay cầm đèn bão tỏa ra ánh sáng yếu ớt giữa không gian quỷ khí sâm sâm.

Người đó đưa đèn lên ngang mặt, hắn nhận ra ngay đó là Hắc Nhãn Kính.

"Hắc hạt tử?" "Ta qua đó đây." Phía sau Hắc Nhãn Kính còn một người khác làm động tác tương tự, trông như những pho tượng quỷ dị trong bóng đêm.

Thậm chí có thể nghi ngờ họ bị trúng tà hoặc quỷ nhập thân.

Tiếp đó, hắn nhìn xuống đất thấy một người có nước da trắng bệch, trông hoàn toàn không giống người sống, cảm giác như sắp trút hơi thở cuối cùng đến nơi.

Ngô Tà (Hạo Thiên Chân) bước tới, Trương Thụy Đồng đưa cho cậu ta một tờ khăn giấy ướt.

Ngô Tà lau mặt một cách khá tùy tiện, lúc này mới lộ ra diện mạo bình thường, lâu ngày không gặp nên mặt đầy râu ria và đen đi nhiều.

"Trên người cậu có phấn Thiên Tâm Thạch?" Trương Thụy Đồng

thấy quần áo Ngô Tà phát huỳnh quang dưới ánh sáng.

Ngô Tà chỉ vào áo: "Tôi phải bôi lượng lớn thứ này mới dám đi lại trên mặt cát." Sau khi Ngô Tà lên tiếng, Trương Thụy Đồng ra hiệu ngồi xuống nói chuyện.

Hắn hỏi: "Thu hoạch dưới đó thế nào?" Mấy chục ngày qua Ngô Tà đều thám hiểm không gian địa hạ này.

Đây là thành trì của một dân tộc vô danh thời Hán, sau đó trở thành lăng mộ.

Ngô Tà kể: "Để tôi kể về câu chuyện tòa thành này trước.

Ngàn năm trước nơi này là vùng tứ hại, chiến tranh liên miên, Cổ Đồng Kinh vì lý do nào đó đã biến thành tử thành..." Cậu ta đưa ra một số văn hiến và truyền thuyết về tòa thành.

"Thời gian qua tôi mới thám hiểm được khoảng 20% khu vực, phần lớn còn lại vẫn là ẩn số." Ngô Tà đề cập đến thiết kế huyền học của tòa thành.

"Có âm luật phải không?" Trương Thụy Đồng ngắt lời, "Chìa khóa của tòa thành nằm ở một khúc nhạc." Nghe vậy, Ngô Tà nhớ lại thỉnh thoảng cũng nghe thấy âm nhạc kỳ quái dưới đất.

"Dường như thỉnh thoảng có tiếng nhạc vang lên, tôi không rõ là nhạc cụ gì, nhưng mỗi khi nhạc vang lên, Hắc Mao Xà và Xà Bách đều rút lui." Trương Thụy Đồng gật đầu: "Đi nghe khúc nhạc đó thôi." Nghe có vẻ hoang đường nhưng đó chính là bí mật lớn nhất của Cổ Đồng Kinh.

Hắn nhìn hai bóng người phía sau, Hắc Nhãn Kính và Vương Mông vẫn luôn hỗ trợ Ngô Tà.

"Phân đầu hành động đi, kế hoạch đang rất thuận lợi." Ngô Tà cũng đồng ý, nếu tập trung một chỗ dễ gây ra tiếng động lớn.

Bầu trời bỗng vang lên tiếng sấm oanh long.

Trương Thụy Đồng ngẩng đầu, cố kháng cự lại cảm giác lạ trong não bộ.

Tiếng sấm khiến trong đầu hắn hiện ra hàng loạt hình ảnh về những người và việc chưa từng thấy.

Một trận bão lôi thiên lại xuất hiện đúng lúc này.

"Mau đi thôi, nước mưa ở đây có độc." Mọi người lập tức trốn vào xe tải.

Nước mưa có tính axit, nếu ở bên ngoài có thể bị ăn mòn đến tan chảy.

Những chiếc xe tải ở đây đều bị rỉ sét do loại nước mưa này.

Trương Thụy Đồng lập tức khôi phục trạng thái: "Xuống hoàng lăng trước, lúc này Xà Bách sẽ không nghe thấy động tĩnh gì." Hơn nữa nước mưa bên ngoài dính vào người cũng không tốt lành gì.

Trên cát có một tấm bia đá, Ngô Tà để lại ký hiệu rồi rời đi.

Nhấc tấm bia ra, bên dưới lộ ra một miệng giếng thạch.

Miệng giếng đậy bằng miếng sắt, lật lên thấy có thang dây treo sẵn.

Trương Thụy Đồng bò vào trước, nắp giếng nhanh chóng đóng lại.

Chương 392

Ở một hướng khác trên mặt đất, Ngô Tà mặc áo mưa nhìn Hắc Nhãn Kính, hỏi: "Anh thật sự không họ Trương chứ?" Trông Hắc Nhãn Kính thực sự rất giống người Trương gia.

Hắc Nhãn Kính xoa ngực: "Người họ Trương đều không biết đau, nhưng tôi thì có đau đấy." Ba người nói chuyện xong cũng xuống khỏi cồn cát.

Hắc Nhãn Kính nhắc nhở: "Đừng để bản thân mình mất mạng đấy." Trương Thụy Đồng xuống bên dưới, thấy nhiều cát dính trên trần.

Ngẩng đầu nhìn, phía trên là nhiều phiến gương đồng ghép lại, trần nhà đầy vết loang lổ với hoa văn đặc sắc Tây Vực.

"Đây là mộ thất sao?" Lương Uyển nhìn bố cục xung quanh.

Theo những gì cô tìm hiểu, đây thực sự giống một gian mộ.

Trên tường, những bức bích họa nhạt màu đã được ai đó trùng tu từ nhiều năm trước.

"Người năm đó đã vẽ lại bích họa ở đây.

Tại sao họ phải tu bổ một kiến trúc cổ quái như thế này?" Cô không hiểu nổi.

"Nhìn kỹ những gì được vẽ trên đó xem." Trương Thụy Đồng chỉ vào bích họa.

Trên đó vẽ rất nhiều Hắc Mao Xà và những người mặc phục sức Tây Vực.

Họ dường như đào lũ rắn này từ dưới đất lên rồi cho vào hũ gốm.

“Họ đang thực hiện cực hình sao?” Trương Thụy Đồng lắc đầu: “Họ đang sàng lọc.

Những người bị rắn cắn mà không chết sẽ sở hữu năng lực đọc hiểu pheromone.” Có được năng lực này giống như được Hắc Mao Xà công nhận.

Trong bích họa, một người sống sót đã mặc hoa phục tiếp nhận sự triều bái của chúng nhân.

“Thần quyền cao hơn hoàng quyền, đây liệu có phải là mộ cá nhân?” Lương Uyển nhìn bóng người duy nhất sống sót.

Trương Thụy Đồng cũng không chắc chắn.

Hắn nhìn vào hình ảnh trong gương, bỗng thấy một bóng trắng, bóng người đó chìm dưới đáy nước, toát ra khí tức lãnh liệt.

Lương Uyển ném một hòn đá xuống, thấy bên dưới không phản ứng gì mới an tâm.

“Có lẽ là thi thể của mộ chủ.” Cô đoán.

Dưới chân bỗng cảm thấy có thứ gì đó lạnh lẽo bò qua.

Cô hét lên một tiếng, một bóng rắn đầy lông đen dựng đứng dậy.

Ngay khoảnh khắc Hắc Mao Xà xuất hiện, Trương Thụy Đồng tung cước đạp nát đầu rắn.

“Hết hồn.” Lương Uyển đá con rắn ra xa.

Cô nhìn xuống nước: “Lũ rắn này chắc đã ngủ đông dưới đáy, vừa mới tỉnh lại thôi.” Nguyên nhân có lẽ là do tiếng sấm bên ngoài, trận bão lôi thiên khủng khiếp đó đã đánh thức mọi sinh vật trong Cổ Đồng Kinh.

Bên cạnh đó, cô tìm thấy vài bình chứa kỳ lạ bằng thủy tinh đã bị ăn mòn, bên trong có xác rắn con và vảy.

“Bên trong đựng trứng rắn sao?” Những thứ đó giống như trứng Hắc Mao Xà bị mang đi trên xe tải.

Trương Thụy Đồng nói: “Đi xem chỗ khác trước đã.” Lũ rắn này chắc đều nở ra từ đây, sinh sản qua nhiều thế hệ rồi.

Hắn xem bản đồ: “Dưới mộ thất này có một khoảng trống tự nhiên rất lớn, cái ao nước phía trước chắc là bể chứa nước...” Đối chiếu một hồi, hắn tìm thấy vị trí mộ đạo nhưng lối đi đã bị lấp.

Trương Thụy Đồng dùng thính lực phán đoán động tĩnh phía trước.

Tiếng nói của Lương Uyển truyền đi khá xa, cộng với tiếng sấm bên ngoài giúp hắn hình dung được địa hình xung quanh.

Tiếc là mọi lối đi gần như đã bị chặn đứng.

“Mục tiêu của ta là tìm khu vực hạt nhân bên trong.” Hắn xem bản đồ lần nữa.

“Mang theo huyết thanh, chúng ta đi tiếp.” Hắn không cần nhưng Lương Uyển rất cần, mà lượng huyết thanh có hạn nên chỉ dùng khi thật sự cần thiết.

Nhìn xuống nước, có vài bóng đen đang bơi lội, một bóng trắng từ từ ngoi lên.

Trương Thụy Đồng nói: “Lối đi ở dưới đáy nước.” Nơi này vốn không có nhiều cát, có lẽ do thời gian quá lâu nên cát mới tích tụ dưới nước.

Hắn lặn xuống trước, tìm thấy một cái hang to bằng cái chậu rửa mặt.

Nước đang cuộn chảy vào trong nhưng tốc độ không nhanh.

Lương Uyển nhìn quanh, cảm giác sau lưng luôn có Hắc Mao Xà

rình rập nên lập tức bơi theo.

Dự đoán của hắn không sai, họ đã thấy cửa hầm.

Nhưng quanh đó trôi nổi rất nhiều tóc, cô thắt tim lại, chẳng lẽ có thi thể phụ nữ gần đây?

Nhìn thấy thứ này dưới nước thật chẳng vui vẻ gì.

Trương Thụy Đồng ra hiệu cho cô chú ý, nhìn kỹ mới thấy đám "tóc" đó thực chất là vô số con Hắc Mao Xà quấn lấy nhau.

Giữa đám rắn đen là một con Bạch Xà (rắn trắng).

Nó to bằng miệng bát, không có lông nhưng vảy trên mình có thể xòe ra như vô số cánh nhỏ, liên tục khép mở.

Chương 393

Bóng trắng lúc nãy chính là nó.

Nhưng chẳng phải lúc nãy trông như một người sao?

Chớp mắt đã biến thành rắn, thật khó hiểu.

Bỗng một bàn tay nhỏ chạm vào vai hắn, một bóng người tóc xõa trôi nổi dưới nước.

Trương Thụy Đồng định ra tay thì thấy đó là Lương Uyển, tóc cô bị xõa ra.

Hắn đưa cô ngoi lên mặt nước, cả hai hớp lấy hớp để không khí.

Cô nhả nước ra hỏi: "Dưới đó nhiều rắn vậy thì làm sao bây giờ?" Con Bạch Xà kia chắc chắn có địa vị phi thường trong đám Hắc Mao Xà.

"Ta có cách!" Hắn lại lặn xuống, bơi lội như một con cá.

Lương Uyển đứng trên bờ nếu không nhìn kỹ sẽ thấy hắn như biến mất dưới nước.

Bạch Xà phát hiện hắn đang đến gần, đám Hắc Mao Xà bao quanh nhưng không dám lại gần nếu không có lệnh.

Bạch Xà lập tức quấn lấy hắn bằng sức mạnh kinh người.

Nhưng hắn đã vùng thoát ra, chuẩn bị dùng Ngự Yêu Thuật để thu phục nó.

Chỉ cần khống chế được con này, lũ rắn kia sẽ phải nghe lời.

Đây chính là Hắc Mao Xà Mẫu, biến chủng của rắn mào gà, thể hình vượt xa đồng loại.

Lương Uyển thấy bóng hắn bị Bạch Xà che lấp hoàn toàn, rồi một tiếng "phốc" vang lên, con Bạch Xà vọt lên mặt nước khiến cô sợ hãi lùi lại.

Cô chờ đợi bóng dáng hắn hiện ra, nhưng khi nhìn kỹ Bạch Xà, cô thấy dưới cổ nó hiện ra một gương mặt phụ nữ.

Đó là gương mặt cô quen thuộc hơn bất cứ ai trên đời, vì đó chính là mặt của cô.

Vảy của Bạch Xà xòe rộng, mỗi phiến vảy đều khảm những viên đá trắng.

Lương Uyển hoảng hốt rút súng nhắm vào nó, thấy vảy rắn rung động liên tục rồi nó mở miệng nói.

"Đừng nổ súng!" Nghe thấy giọng nói đó, cô sững sờ: "Nó biết nói sao?" Cô nghi ngờ mình gặp phải Bạch Tố Trinh.

Trương Thụy Đồng ngoi lên, con rắn lại nói một câu: "Tại sao mỗi người nhìn thấy lại một khác?" Câu này rõ ràng là học theo lời hắn.

"Đừng sợ, nó đang bắt chước ta thôi." Chắc là khi Ngô Tà vào đây đã bị nó ghi nhớ giọng nói.

Vừa dứt lời, một sợi dây leo từ ngoài bò vào, nanh vuốt vung vẩy từ trên xuống như muốn vồ lấy hai người.

Đúng lúc đó, Bạch Xà lao ra chắn giữa hai người theo sự điều khiển của hắn.

Mỗi khi Bạch Xà lại gần, những "bàn tay quỷ" của Xà Bách lập tức né tránh.

"Cửu Đầu Xà Bách sợ con rắn này sao?" Cảnh tượng này thật không thể tin nổi.

Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: "Trên vảy nó có khảm Thiên Tâm Thạch nên Xà Bách không dám lại gần.

Ta sẽ nương theo Xà Bách để đi đến một nơi." Hắn bám vào một cành Xà Bách, nó cảm nhận được bột Thiên Tâm Thạch liền rút lui, kéo hắn xuyên qua những đường hầm dưới cát.

Tòa thành này cũng giống Lỗ Vương Cung, được đào nhiều đường hầm để Xà Bách hoạt động.

Khi mở mắt ra, hắn thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng đứng trước mặt.

Phía sau là một cái hang lớn kỳ hình quái trạng như hình thành tự nhiên.

Người kia hỏi: "Đưa trang bị cho ta, cả hai chúng ta đều có thể vào." Trương Thụy Đồng bật cười: "Trọc Cửu Âm?" Đã lâu hắn không bị rơi vào ảo giác.

Thực ra đây không phải ảo giác mà là thông tin trong pheromone do con rắn kia phát tán, nhắm vào những người có thể đọc hiểu nó.

Nam tử áo trắng trông cực kỳ anh tuấn, da dẻ trắng trẻo không tì vết, nếu thế gian có xà yêu chắc cũng chỉ đến thế này.

Nhưng hắn không mắc lừa, đối phương ngạc nhiên: "Xem ra ngươi biết không ít.

Trốn tránh vô ích thôi, sau lưng ta là vô số bảo vật, muốn vào phải đưa ra lựa chọn." Trương Thụy Đồng khinh bỉ: "Ta chọn cái con khỉ ấy~" Hắn vừa dùng Ngự Yêu Thuật khống chế liền bị nó phản đòn.

"Đừng nói với ta bên trong là Hắc Thủy Thành nhé?" Nơi Chá Cô Tiếu từng đến, nơi Mạc Kim Giáo Úy Trần Tử tử nạn.

Bên tai bỗng vang lên tiếng hét của Lương Uyển.

Hắn giật mình thấy chân cô đang nằm trong miệng rắn, nhưng mũi chân lại thò ra ngoài, trông như bị nuốt chửng.

Hắn nhìn con rắn, thấy trên trán nó có một con mắt.

Hắc Nhãn Kính ngồi trên tảng đá phía sau, đẩy gọng kính: "Trương gia cũng có lúc trúng chiêu sao?" "Bớt nói nhảm đi, không giúp thì cút." Trương Thụy Đồng không dễ bị nuốt như vậy, chỉ là lượng thông tin pheromone quá lớn khiến hắn tạm thời khó kiểm soát.

Lương Uyển kêu lên: "Ai đó?

Mau giúp giết con rắn này đi!" "Nó không phải rắn." Hắc Nhãn Kính bước tới, "Đây là một con Trọc Cửu Âm bị bạch tạng, người xưa dùng mỡ nó làm nến.

Cửu Đầu Xà Bách cung cấp thức ăn cho nó, nên nó mới lớn thế này, lại còn rất ranh ma." Con này ít nhất cũng nghìn năm tuổi, đúng là chẳng khác gì yêu tinh.

"Lượng pheromone của nó quá lớn, con người không phân tầng nổi nên dễ bị lẫn lộn." Trương Thụy Đồng tóm lấy con quái vật, trực tiếp hấp thụ tinh hoa của nó.

Chương 394

Trong khoảnh khắc, gương mặt nam tử trẻ tuổi hiện ra đầy đau đớn rồi biến mất.

Sau khi hấp thụ, da của hắn dường như cũng trắng ra, chẳng lẽ hấp thụ tinh hoa còn hút luôn cả nhan sắc của nó?

Hắn vứt xác rắn sang bên cạnh.

Thủ đoạn kỳ lạ này khiến Hắc Nhãn Kính thấy lạnh sống lưng, nói: "Ngô Tà đang hành động, bảo tôi qua giúp một tay." Hắc Nhãn Kính có thị lực đặc biệt nên nhìn thấu mọi thứ trong bóng tối.

Anh ta ném cho Lương Uyển một bình xịt: "Dùng tiết kiệm thôi, trong này có bột Thiên Tâm Thạch để khắc chế Xà Bách." Giải quyết xong con rắn, Trương Thụy Đồng bảo Lương Uyển lấy bản đồ ra.

Trong đó có một sơ đồ Kỳ Môn Độn Giáp.

Hắc Nhãn Kính nhận xét: "Toàn bộ thành cổ thiết kế theo Kỳ Môn Độn Giáp." Hắn chỉ vào một phần kiến trúc ở giữa: "Không hoàn toàn đúng, đây là Kỳ Môn Độn Giáp nguyên thủy từ thời Long Giáp Hoàng Đế, thiết kế bị ngược.

Kẻ xây thành này không phải để ngăn người ngoài vào, mà để ngăn thứ bên trong đi ra." Cần ngăn thứ gì thoát ra thì ngoài Thất Chỉ ra chắc không ai biết.

Quanh xác rắn, con Bạch Xà sau khi chết liền hóa thành tro bụi.

Ba người kết thành đội tiếp tục thám hiểm.

Lối đi phía trước có kết cấu vòm, tường được sơn nhựa đường đen kịt.

Vết sơn loang lổ như những mảng hắc lào.

“Đây toàn là kiến trúc hiện đại.” Lương Uyển chạm vào tường xi măng.

Thời cổ đại nghìn năm trước không thể có những thứ này.

Thẩm mỹ và công nghệ ở đây kém xa cổ nhân, dù là tu bổ nhưng lại phá hỏng vẻ đẹp vốn có.

“Trương gia, anh còn nhớ những xác khô gửi về trước đó không?

Chúng đều có số hiệu, mỗi xác được tìm thấy ở khu 6 dũng đạo 3 vào năm 84!” Đi trong lối này, vị trí tìm thấy các thi thể không còn xa.

Trương Thụy Đồng nhắc: “Đừng đoán mò, tập trung chú ý xung quanh!” Những tiếng động quỷ dị vang lên mỗi hai ba giây, và mỗi lúc một gần hơn, ngay sau lưng họ như tiếng bước chân đi guốc mộc.

Trong bóng tối, hắn “thấy” trên tường có những lớp da người hoàn chỉnh như thi thể dựa vào đó.

Thực chất đó là da rắn lột, nhưng lại mang ngũ quan của người trưởng thành.

Hắn xác định đây là “Nhân Xà”, sản phẩm của thí nghiệm trường sinh bất lão.

Càng đi sâu, lớp da rắn lột càng nhiều, nhầy nhụa và kết dính rất tởm.

Hắn cảm nhận được quái vật đang lởn vởn quanh đây.

Lương Uyển tưởng tượng ra con rắn khổng lồ với vảy xanh u tối, nhưng thực tế Trương Thụy Đồng chỉ thấy một đoàn sương đen đang tách ra từ bóng tối phía xa.

Tiếng cánh côn trùng vỗ liên hồi khiến đầu óc đau nhức.

Hắn lấy Trấn Hồn Linh ra rung nhẹ, giúp hai người bên cạnh tỉnh táo lại.

"Cảm ơn!" Lương Uyển thở phào.

Đi tiếp đến một đoạn đứt gãy, bên dưới là đường thoát nước với dòng chảy xiết.

Dù ở sa mạc nhưng dưới này có mạch nước ngầm chảy quanh năm.

Trương Thụy Đồng trượt xuống nước, lập tức thấy vô số hài cốt và lân quang xanh oánh khắp nơi.

Đây chính là khu vực phát sáng mạnh nhất nhìn thấy từ trên mặt đất.

Đi hướng nào giờ không còn do họ quyết định mà phụ thuộc vào dòng chảy.

Xung quanh đầy những pho tượng đá đen kỳ quái có từ nghìn năm trước.

Có lẽ Thất Chỉ chỉ là bên hỗ trợ tu sửa, còn chủ nhân thực sự của tòa thành này có liên quan đến Thanh Đồng Thụ ở Tần Lĩnh.

Dòng nước chảy xiết đưa họ đi, phía trước có những tảng đá đen treo bằng xích sắt với phù điêu đơn giản dùng để ngăn dòng.

Càng xuống thấp đường hầm càng rộng, thi thể càng nhiều.

Nhiệt độ giảm mạnh, nước lạnh thấu xương.

"Kiên trì chút, phía trước có thể lên bờ." Trương Thụy Đồng chỉ vào một bệ đá đen lớn bằng hai sân bóng rổ.

Các phiến đá được xếp như một bàn cờ vây.

"Mau lên bờ, nước đen ở đây có tính ăn mòn cực mạnh!" Nếu còn

ở dưới nước, chắc chắn họ sẽ bị tan chảy chỉ còn bộ xương khô.

Giữa vô số những bức tượng đen, có một bức bị đại lượng dây leo quấn quanh thu hút sự chú ý.

Trương Thụy Đồng nhìn thấy những rễ cây khổng lồ bò đầy khu vực này, e là nơi rễ của Cửu Đầu Xà Bách trú ngụ.

Những rễ cây đó và các bức tượng bên trong gần như đã luyện thành một thể.

"Ta nên quay về rồi, khu vực lõi của Cổ Đồng Kinh ở phía trên." Hắc Nhãn Kính đẩy gọng kính của mình.

Ba người tìm lại lối đi ở tầng trên.

Chương 395

Trên đường đi xuyên qua đường hầm, Hắc Nhãn Kính nói: "Loài rắn Kê Quan Xà thấy lúc trước là giống lai của Hắc Mao Xà.

Còn loài Hắc Mao Xà thuần chủng trong tự nhiên thì vô cùng hung dữ." Trương Thụy Đồng hỏi: "Chúng thuộc về một chủng loại của Chúc Cửu Âm sao?" Hắc Nhãn Kính gật đầu: "Trương gia đoán không sai, vảy ngược trên đầu giống rắn này giống như con mắt thứ ba, khoét nó đi thì rắn sẽ chết ngay lập tức." Mô tả về đặc trưng của giống rắn này rất giống với Chúc Cửu Âm từng thấy lúc trước.

Hắc Mao Xà cực kỳ có khả năng là sản phẩm lai tạo giữa Chúc Cửu Âm và các loài rắn khác.

Hắc Nhãn Kính nhắc nhở: "Trương gia, không biết ngài có phát hiện ra không, việc đọc phí lạc mông (pheromone) của giống rắn này sẽ có một tác dụng phụ không thể đảo ngược." Nghe vậy, Trương Thụy Đồng dừng bước.

"Là thay đổi tính cách sao?" Phí lạc mông tương đương với việc thực nhập từng đoạn ký ức vào đại não.

Tuy nhiên đối với Trương Thụy Đồng, dường như nó không có ảnh hưởng quá lớn, vì lượng thông tin ký ức ẩn tàng trong não của ta lớn hơn phí lạc mông nhiều.

Lương Uyển thở dài một hơi, dường như bị cuộc trò chuyện của hai người làm cho lo lắng.

"Tôi có thể giúp gì không?" Trương Thụy Đồng đáp: "Tạm thời không cần, cô hãy kiểm tra kỹ trên người xem có bọ chui vào không!" Ta hỗ trợ kiểm tra một lượt trên người Lương Uyển, quả nhiên phát hiện mấy vết thương.

Bên trong có bọ ẩn nấp, nếu để lâu chúng sẽ chui hoàn toàn vào trong da thịt, lúc đó muốn lấy ra mới thật sự phiền phức.

Sau khi Lương Uyển hồi phục đôi chút, cô nhìn chằm chằm vào đám rễ cây phía trước, lo lắng thở dài: "Phía trước là nơi tôi phải đi sao?" Nếu không có bột Thiên Tâm Thạch, đám rễ cây đó có lẽ đã đâm xuyên qua cơ thể cô.

Rễ của Cửu Đầu Xà Bách có cường độ vượt xa dây leo thông thường.

Khoảng cách giữa các rễ cây rất nhỏ, Trương Thụy Đồng trực tiếp dùng súc cốt công lách qua.

Hai người còn lại thì khó khăn hơn một chút, thân hình mà Lương Uyển vốn tự hào lúc này lại trở thành gánh nặng.

Nhưng nhanh chóng, Trương Thụy Đồng thấy một hiện tượng kỳ lạ.

Giữa đám dây leo phía trước có hai người đàn ông đang không ngừng leo lên, trông như hoàn toàn không có ý thức, động tác leo trèo giống hệt loài khỉ.

Trương Thụy Đồng lập tức đuổi theo.

Ngón tay của những người đó rất dài, dài hơn nhiều so với người bình thường, trông như dây leo thành tinh.

Trong đó có một người cầm đèn gió, dùng lực cắt rách tay mình rồi vẩy máu ra xung quanh.

Hành động của người đó khiến ta cảm thấy có chút quen thuộc.

Tiếp tục đi về phía trước, toàn bộ tầm mắt đều bị các thân cây bao phủ.

Một cái cây khổng lồ vượt xa sức tưởng tượng, khu vực trước

mắt giống như một bức tường lớn không thấy biên giới.

Tại khu vực thân cây là một đại điện hoành tráng, xung quanh hoàn toàn được con người xây bằng đá, những cột đá và khối đá khổng lồ cao tới hơn sáu mươi mét chống đỡ không gian này.

Trên một tảng đá lớn có một bức tượng khổng lồ bị vô số dây leo quấn quanh.

Xung quanh là một mảnh hỗn loạn, thực vật mọc rậm rạp nhất ở một thung lũng nhỏ, không có bất kỳ kẽ hở nào.

Không gian sáu mươi mét cũng hoàn toàn không đủ cho nhu cầu sinh trưởng của cái cây này.

Có lẽ người xây dựng khu vực này năm đó cũng không ngờ Cửu Đầu Xà Bách cuối cùng lại có thể sinh trưởng đến mức đáng sợ như vậy.

Trương Thụy Đồng nói: "Ta phải đi gặp mấy người, các ngươi cứ tiếp tục đi lên." Ta âm thầm tiến về phía trước, bóng người của mấy kẻ kia dường như không còn xa.

Lương Uyển không hiểu nhìn theo, Hắc Nhãn Kính nói: "Ngài ấy sắp đi làm một việc nguy hiểm." Trương Thụy Đồng tiếp tục tiến lên, trong không gian khổng lồ, ta thấy ít nhất ba mươi người xuất hiện phía trước.

Những người đó mặc hắc y, ngoại trừ thể hình khác nhau thì trông gần như giống hệt.

Những người này dường như bị câm, không ai nói một lời.

Ta nhanh chóng tiếp cận, để bọn họ kiểm tra vết thương cho mình.

"Kẻ thù của Thiên Chân sao?" Trương Thụy Đồng trong lốt ngụy trang giả vờ yếu ớt hỏi.

Khả năng khôi phục của ta quá mạnh, trên người gần như không có vết thương, chỉ có thể tạo chút dấu vết trên mặt.

Bên cạnh có một bóng đen cầm một cái hũ, từ bên trong lấy ra một con hồng xà.

Đó là Kê Quan Xà, loại phí lạc mông trong cơ thể nó gần như giống với Hắc Mao Xà.

"Biết ta muốn làm gì rồi, hãy cho ta thấy những gì ngươi đã thấy." Không đợi đối phương ấn con rắn lên, Trương Thụy Đồng chủ động tiếp nhận con rắn để cảm nhận phí lạc mông, sau đó bắt đầu giả vờ ngủ.

Ta cũng muốn biết, Cổ Đồng Kinh rốt cuộc đã chôn vùi bao nhiêu người của Uông gia.

Sau khi ta nằm xuống, bóng đen bên cạnh nhìn đồng hồ: "Bốn tiếng sau, nếu không chết thì cứu tỉnh!" Trương Thụy Đồng được người của Uông gia dùng cáng khiêng đi.

Với thể chất bách độc bất xâm, ta không thể nào trúng độc của Kê Quan Xà được.

Trong lúc bí mật quan sát, ta phát hiện bọn chúng đang làm việc.

Phí lạc mông của Hắc Mao Xà thường tồn tại ở sau vảy ngược trên đầu, còn Kê Quan Xà thì nằm ở trong mào, cắt ra có thể trích xuất được.

Khi tiêm vào cơ thể sẽ rất đau đớn và gây kích thích cực mạnh cho đại não.

Có một di chứng nghiêm trọng là trong phí lạc mông chứa phần lớn ký ức của loài rắn, nếu hấp thu quá nhiều, người đó có khả năng sẽ tự coi mình là một con rắn trong một thời gian dài.

Danh tính mà Trương Thụy Đồng đang dùng lúc này là Vương Mông.

Con Hắc Mao Xà trên đầu ta rời khỏi cơ thể, ngay sau đó bắt đầu triệu hoán những con Hắc Mao Xà khác từ bốn phương tám hướng tập trung lại.

Chương 396

Đồng thời, Cửu Đầu Xà Bách cũng bị triệu hoán bởi âm thanh.

Trong cơn hỗn loạn, Trương Thụy Đồng thu lại bột Thiên Tâm Thạch, để mặc cho xà bách cuốn mình đi.

"Người đâu rồi?" Mấy tên Uông gia hoảng hốt đuổi theo.

"Vết thương của hắn thế nào?" "Kẻ này cực kỳ có khả năng là người chúng ta đang tìm." Trong kịch bản gốc, đứa trẻ đó hiện tại vẫn chưa lớn, nên Vương Mông đã có được hộp sắt Hoàng Nham và trở thành lựa chọn phù hợp nhất.

Khi chạy vào đường hầm, ta nghe thấy tiếng gõ trên tường, đó là ám hiệu của Thiên Chân.

Trương Thụy Đồng lập tức phản hồi: "Ta không sao, bên đó chuẩn bị thế nào rồi?" Thiên Chân đáp: "Vương Mông có thể đọc được phí lạc mông, những ký ức sai lệch của đám rắn đó sẽ thông qua Vương Mông truyền cho bọn chúng." Người của Uông gia luôn tò mò về việc ba nhà Trương, Ngô, Tạ đang cùng nhau làm chuyện gì ở nơi này.

Lương Uyển đang ở trong một căn phòng tạm thời an toàn, bên trong có nhiều thứ từ năm xưa để lại.

Hắc Nhãn Kính ngồi ở bên ngoài không xa: "Có thuốc không?" Trên tay hắn cầm đao, trên người có nhiều vết thương.

"Trong người tôi có vài thứ phải khoét ra ngay." Hắn chỉ vào tay mình, nơi có những khối cứng, đó là những con bọ đã chui vào trong cơ thể.

Lương Uyển rút một điếu thuốc mà Trương Thụy Đồng để lại

đưa cho hắn.

"Chắc chắn không vấn đề chứ?" Hạt Tử cười cười: "Thứ hung tàn hơn tôi còn thấy nhiều rồi, trước đây ở một nơi gọi là Tháp Mộc Đà, trên người tôi cũng đầy rắn con." Hắn vừa dứt lời, nhát đao hạ xuống khiến hắn đau đến không nói nên lời.

Trương Thụy Đồng nhanh chóng từ đường hầm bên ngoài lao vào.

Nhìn những khối máu trên đất, ánh mắt của ta chuyển sang một chiếc điện thoại cũ bên cạnh.

"Ở đây có điện thoại sao?" Đường dây điện thoại này từ nhiều năm trước, là đường dây duy nhất còn lại có thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

Trên đời này người biết đến nó không quá năm người, nhưng từ bây giờ sẽ có thêm hai người nữa.

Hắc Nhãn Kính bận rộn khoét vết thương, không biết có nghe thấy không.

"Điện thoại còn dùng được sao?

Mọi thứ ở đây chẳng phải nên hoang phế từ lâu rồi à?" "Ít nhất thì chiếc điện thoại này thì không!" Trương Thụy Đồng ngồi bên cạnh bàn làm việc.

Hắc Nhãn Kính bỗng nhiên lại hát: "Ta yêu món cơm chiên thanh tiêu thịt sợi..." Bầu không khí vốn trầm trọng bỗng chốc trở nên quái dị.

Trong bóng tối bỗng truyền đến âm thanh kỳ lạ, ba cặp mắt đều nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại trên bàn.

"Mẹ kiếp, nó reo thật kìa?" Hắc Nhãn Kính nằm mơ cũng không ngờ điện thoại thật sự dùng được, năm đó hắn không có tư cách biết

những bí mật này.

Lương Uyển đầu óc choáng váng, nhưng nghe tiếng điện thoại, cô nhìn Trương Thụy Đồng: "Có nên nghe không?" Lúc này điện thoại bỗng reo lên quả thực có chút quỷ dị, liệu có phải là điện thoại của ma quỷ?

Trương Thụy Đồng cầm điện thoại đặt bên tai, bên trong truyền đến một khúc nhạc kỳ lạ.

Âm thanh không lớn nhưng không gian yên tĩnh khiến Lương Uyển ở bên cạnh cũng có thể nghe thấy.

Ta nhớ khúc nhạc này nhưng nó không hoàn chỉnh.

"Alo..." Trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc.

Trương Thụy Đồng nghe thấy giọng nói này xong, cả người bỗng nhiên khựng lại mấy giây.

"Khải Sơn?" Ta gọi tên đối phương.

"...

Gia gia?" Giọng nói trong điện thoại có chút run rẩy, ngay cả Hạt Tử bên cạnh nghe thấy cũng cảm thấy chấn động tâm can.

Tuy rằng biết chút nội dung nhưng tận tai nghe thấy giọng của Phật Gia lại là chuyện khác.

"Ta, ta đã về rồi." Trương Thụy Đồng thản nhiên nói, với tư cách là người của thế hệ trước, ta cũng không biết phải nói gì hơn.

"Kế hoạch đang tiến hành, Uông gia sắp tàn rồi, khi nào ngài về?" "Vẫn chưa kết thúc đâu, Uông gia chỉ là một phần sức mạnh trong bóng tối thôi, còn có thế lực đáng sợ hơn ẩn nấp phía sau..." Qua điện thoại, Trương Thụy Đồng nghe nói về gia tộc bảy ngón tay, lại nghe về thính lôi (nghe sấm).

Thiên niên thính lôi, có một số người từ tiếng sấm đã nghe được bí mật của thượng thiên.

Trương Khải Sơn đã chuẩn bị cho ta loại thuốc trường sinh bất lão hoàn mỹ hơn năm xưa, nhưng tác dụng phụ là cần phải lột da định kỳ.

Trương Thụy Đồng đã nhận tấm lòng này.

Khi cúp điện thoại, Trương Thụy Đồng nói: "Thiên Chân đã xuất phát đi núi tuyết, ta cần chuẩn bị quay về hội hợp với Tú Tú." Tuy rằng kinh ngạc về nội dung cuộc điện thoại, nhưng cũng cần sớm sắp xếp gặp mặt Khải Sơn một lần.

Vừa nói xong, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng bước chân.

Lương Uyển lập tức cảnh giác: "Ngoài cửa có người?" Trương Thụy Đồng nhanh chóng đẩy cửa ra, bên ngoài không có ai, nhưng trên mặt đất đầy bụi bặm lại có một dấu chân dài.

Trương Thụy Đồng cau mày: "Chẳng lẽ là người đó?" Trong số những người làm thí nghiệm ở đây, có một kẻ đã ăn sản phẩm thí nghiệm và cuối cùng sinh ra biến dị kỳ đặc.

"Người đó?" Lương Uyển theo bản năng hỏi: "Ngài cũng biết người này sao?" "Cứ theo dấu chân mà xem thử!" Tại một đoạn hành lang lúc trước không có gì, giờ lại xuất hiện vài thứ, ví dụ như huyết thanh kháng độc của Hắc Mao Xà.

Thứ đó sau khi dùng có thể ngăn chặn cơ thể người sống biến dị, đình chỉ quá trình hóa thành nhân xà.

Những nhân xà dưới địa để này cực kỳ có khả năng là sản phẩm thí nghiệm trường sinh bất lão thời kỳ đầu.

Xuyên qua hành lang, trong một căn phòng khác, bóng đen đó dường như cố ý dẫn dụ chúng ta.

Hắc Nhãn Kính nhìn hai dấu chân trên đất, bĩu môi cười: "Thiên Chân và đám hỏa kế lúc trước đều ở đây!" Ta nhìn về phía Trương Thụy Đồng đang quan sát, trên tường có một dấu bàn tay kỳ lạ, trên đó dính thứ gì đó nhầy nhụa.

Chương 397

"Dường như vừa mới hoàn thành một lần lột da!" Lớp da đó không có vảy, hiển nhiên thành công hơn nhiều so với nhân xà ở sâu trong Cổ Đồng Kinh.

Hạt Tử dùng tay so sánh: "Mẹ kiếp, chiều dài ngón tay còn dài hơn cả Ách Ba Trương nữa." Hắn còn liếc nhìn Trương Thụy Đồng: "Suýt nữa quên mất tiền bối của Ách Ba Trương cũng ở đây." Nhìn chiều dài ngón tay trên tường, rõ ràng ngón tay của Trương Thụy Đồng cũng không dài bằng.

Hoàng kim nhị chỉ tuy dài nhưng cũng có hạn độ.

"Kỳ lạ, sao ngón tay chỉ có bốn ngón?" Người bình thường đều có năm ngón, dị hình thì thường là thừa chứ ít khi thiếu, ví dụ như loại bảy ngón là một ví dụ thường gặp.

"Nếu bị đứt một ngón thì chẳng phải chỉ còn bốn ngón sao?" Hắc Nhãn Kính ôm quyền: "Trương gia cao kiến, điều tôi cảm thấy kỳ lạ là tốc độ của hắn quá nhanh, ngón tay hắn bị đứt thế nào?" Phải biết rằng hiện tại vẫn chưa đuổi kịp, trên đời này kẻ có thể dễ dàng đuổi kịp ta e là không có ai.

"Sắp biết thôi." Ta nhìn ra xung quanh, kẻ đó dẫn dụ chúng ta mục đích là muốn ta biết chân tướng năm đó.

"Ở đây có vài thứ năm đó không kịp sơ tán, tìm xem có gì dùng được không!" Trương Thụy Đồng cũng không tìm cụ thể, nhưng những thứ đó rất đặc thù, nhìn qua là có thể nhận ra ngay.

Lương Uyển lấy từ dưới gầm ra một cái máy đầy bụi bặm, cô kỳ quái hỏi: "Đây là gì?" Trương Thụy Đồng nhìn một cái, bảo cô đặt lên bàn.

“Đây là máy ghi âm Ba Tư Thản đặc chế dùng để ghi chép, do người nước ngoài chế tạo.” Lương Uyển nhìn ta với vẻ sùng bái: “Ngài đều hiểu sao?” Hạt Tử bên cạnh cầm một thứ giống như viên đá lên xem.

Trương Thụy Đồng nhìn qua liền nhận ra, thứ này y hệt thứ mà Mã lão bản lấy ra từ quan tài lúc trước.

Nhìn kỹ lại thì phát hiện bên trong giấu một con rắn nhỏ, đó là một con Hắc Mao Xà non.

“Đây là trứng Hắc Mao Xà dùng để thí nghiệm sao?” Những quả trứng này khi chưa nở đã được người năm đó dùng hũ đặc chế để chứa, hiện tại điều kiện chưa đủ nên rắn không thể nở được.

“Hạt Tử, lấy máy phát điện quay tay trên người ngươi ra đây.” Hạt Tử từ trong túi lấy ra một cái máy phát điện cầm tay nhỏ bằng máy nghe nhạc.

“Trương gia, sao ngài biết tôi mang theo cái này?” Hắn lấy đồ ra, có chút kỳ lạ vì việc hắn mang theo món này chưa bao giờ kể với ai, cũng hiếm khi dùng tới.

“Đồ không cần đưa ta, nối dây vào đi, chuẩn bị phát điện!” Trương Thụy Đồng căn bản không có ý định cầm lấy, việc quay máy phát điện này ta không muốn làm.

Nhưng ta lại có hứng thú với đoạn ghi âm bên trong.

“Quay mạnh vào, giữ tốc độ đều là được.” Khi Hạt Tử đang quay máy phát điện, Trương Thụy Đồng nhấn nút phát. ‘Bước sóng 780, độ hoạt động tế bào 12.9%...

Bước sóng 801, quang phổ bình thường, độ hoạt động tế bào 38.8%...

Tế bào đã đạt đến điểm tới hạn...’ Ngay sau đó là một tràng tiếng

thét chói tai.

Trong đoạn ghi âm, vật thí nghiệm phá vỡ hũ chứa chui ra, kèm theo tiếng súng nổ.

"Hình như có giọng của Phật Gia?" Lương Uyển tìm được một số tư liệu từ trong tủ: "Cái tên Trương Khải Sơn này tôi cũng thấy trong tư liệu, người này rốt cuộc là ai?" Cô hoàn toàn chưa nghe qua nhân vật 'Phật Gia', khi nhìn về phía Trương Thụy Đồng lại thấy biểu cảm của ta có chút đặc biệt.

Hạt Tử nói: "Ở đây chỉ có Trương gia mới có thể gọi thẳng đại danh của Phật Gia." Đối với Phật Gia, những người thuộc thế hệ cũ của Cửu Môn đều tôn kính từ tận đáy lòng.

Trương Thụy Đồng nghe xong nói: "Có cơ hội sẽ giới thiệu cho cô sau." Ta đi về phía trước, bỗng nghe thấy tiếng va đập vào cửa sắt bên ngoài.

"Âm thanh gì vậy?" Trương Thụy Đồng đứng dậy: "Cái gã quái dị lúc nãy đang trốn ở phía sau." Kẻ phát ra tiếng thảm thiết trong đoạn ghi âm có lẽ chính là con quái vật đó.

Ta thuận tay mang theo máy ghi âm, đoạn ghi âm đó ghi lại những gì cuối cùng xảy ra ở Cổ Đồng Kinh trước khi gặp sự cố.

"Phía dưới dường như là địa bàn của Hắc Phi Tử!" Hắc Nhãn Kính lúc trước từng cùng Thiên Chân ở đây.

"Đi theo phía sau ta, đừng đi lung tung." Trương Thụy Đồng nhắc nhở xong liền gia tăng tốc độ đi xuống dưới.

Sau khi thám hiểm phần lớn khu vực phía trên của Cổ Đồng Kinh, chúng ta tiếp tục đi xuống, trong đường hầm dẫn xuống địa để, Trương Thụy Đồng nghe thấy vô số tiếng tê minh (kêu rít).

Khi sắp đến một lối đi hình tròn, Hắc Nhãn Kính cẩn thận quan

sát: “Nơi này tôi cũng chưa từng đến, gã quái nhân đó có khả năng ở bên dưới!” Đi theo suốt quãng đường, ta hiểu rằng kẻ đó tay dài chân dài.

Trương Thụy Đồng đại khái nhớ được hình dáng của kẻ đó, nếu không chỉ có hai chân hai tay thì trông hắn có lẽ giống một con nhện hơn.

Trương Thụy Đồng leo xuống trước, lắng nghe động tĩnh bên dưới.

Ta giơ tay ra hiệu: “Bên dưới có động tĩnh!” Tai ta nghe rõ tiếng bò trườn bên dưới, có kẻ đang không ngừng leo trèo trên khung sắt xung quanh.

“Ta xuống trước xem sao.” Trương Thụy Đồng nói xong liền trực tiếp nhảy xuống.

Lương Uyển lấy tay bịt miệng, suýt chút nữa thét ra tiếng, cú nhảy đó thật sự quá đáng sợ, thấy ta không sao cô mới yên tâm.

Cầu thang phía trên bị người ta chặt đứt, e là để ngăn không cho thứ phía sau thoát ra.

Đợi hai người kia đều theo kịp, Trương Thụy Đồng nói: “Xung quanh đều là Hắc Phi Tử.” Hạt Tử nhìn kỹ lại, quả nhiên là vậy, bên dưới giống như một rạp chiếu phim, hắn cẩn thận dùng đèn pin soi xung quanh: “Đây có lẽ là một phòng họp năm đó.” Trong lúc nói chuyện, Trương Thụy Đồng cảm thấy trong não bỗng hiện ra vài hình ảnh.

Trong ảo ảnh, ta thấy một người tóc ngắn, mặc áo trắng.

Trong phòng họp có người bỗng nhiên bị rắn cắn liền lập tức đi tranh đoạt huyết thanh.

Ta thấy cả cháu trai mình là Trương Khải Sơn, khóe miệng không

tự giác nở nụ cười, đặc biệt là khi thấy một phát súng bắn đứt ngón tay kẻ đó.

Tất cả mọi người trong ảo ảnh đều đang hoàn thành nghiên cứu về Hắc Mao Xà, thực tế có lẽ đó chỉ là một màn kịch, thứ thực sự cần tìm phải ở sâu hơn trong Cổ Đồng Kinh.

"Trương gia, ngài không sao chứ?" Hắc Nhãn Kính nhìn chằm chằm biểu cảm của Trương Thụy Đồng, giống hệt lúc hắn thấy Thiên Chân đọc phí lạc mông.

"Ta thấy được cảnh tượng kẻ đó biến thành quái vật." Ta thản nhiên nói xong liền lập tức đuổi theo vào bên trong.

Đó là một không gian mở, đại khái ở gần đây.

"Huyết thanh của gã quái nhân mà ta cần tìm ở đâu?" Trương Thụy Đồng nói: "Cứ tìm đi, huyết thanh có lẽ có thể làm chậm quá trình nhân xà hóa." Đúng lúc này, xung quanh bỗng truyền đến tiếng gầm rống.

Chương 398

"Bọn chúng sống lại rồi!" Lương Uyển cầm gậy gỗ lập tức đánh đuổi những kẻ xung quanh.

Những thi thể đang nằm dưới đất bỗng nhiên vặn vẹo xương cốt bằng tư thế kỳ quái, phát ra những tiếng ca ca ca, từ từ đứng dậy với đôi mắt trắng dã, hoạt động như những tống tử.

"Bọn này...?" "Mau chạy thôi, đám Hắc Phi Tử này tỉnh cả rồi!" Hạt Tử hét lên, Trương Thụy Đồng kéo hai người chạy vào hẻm núi phía trước.

Cổ Đồng Kinh thực chất là một cổ mộ, ngoại trừ phần xây trên mặt đất thì bên dưới có đại lượng mộ đạo.

"Đám Hắc Phi Tử đó từng là người làm thí nghiệm, thi thể bị Hắc Mao Xà khống chế nên mới biến thành bộ dạng đó!" Những Hắc Phi Tử đó đều chỉ có thể dựa vào bản năng hoạt động để đi lại, nhưng rất nhanh, chúng đã phát hiện ra chúng ta và vây tới.

Những thi thể chết nhiều năm này hoàn toàn không có dấu vết thối rữa, lớp da sau khi lột đi lại càng trở nên trẻ trung hơn.

Trương Thụy Đồng thuận tay ném ra một quả lựu đạn, một tiếng 'Bành', xà bách liền nghe thấy động tĩnh.

Những Hắc Phi Tử phía sau bị xà bách phát hiện và lập tức bị cuốn đi.

Xà bách có trí tuệ nhưng căn bản không có mắt, không thể phân biệt được Hắc Phi Tử và người thường.

Sau khi tiếng động phía sau ngừng hẳn, tại một không gian ẩn kín, có một cái giá cao, mở nắp phía trên ra có thể thông qua khung sắt mà

leo xuống dưới.

Trương Thụy Đồng cúi đầu nhìn, dưới đất có mấy thi thể đã biến thành Hắc Phi Tử đang bò trườn.

Phát hiện tiếng động phía trên, chúng ngẩng đầu lên nhe răng rít lên.

Những người này mặc bộ đồ công nhân cũ, đang ở trong trạng thái chết mà không thấu.

"Những người này tuy có được trường sinh nhưng vĩnh viễn không thể tỉnh lại nữa." Nhìn họ, Trương Thụy Đồng bỗng hiểu ra, Kỳ Lân huyết cũng tương tự như loài rắn này.

Trạng thái cuối cùng của thuốc trường sinh chính là lưu lại trong huyết dịch, trở thành Kỳ Lân huyết.

Người của Uông gia thông qua giống rắn cũng có một bộ phận sở hữu hiệu quả tương tự Kỳ Lân huyết.

Đang đứng trên khung sắt, bỗng một khuôn mặt quái dị từ phía bên kia thò ra.

"Có quỷ?" Lương Uyển nhìn chằm chằm khuôn mặt đó, hét lớn: "Kẻ dưới kia là người hay quỷ?" Trương Thụy Đồng lấy từ trong túi ra một khẩu súng lục lấy được từ văn phòng lúc trước, chĩa súng vào gã quái nhân.

Đối phương thấy súng xong liền yên tĩnh lại.

"Phật Gia?" Hạt Tử ngạc nhiên: "Hắn nhận ra súng của Phật Gia sao?" Đặc biệt là sau khi thấy khẩu súng này, đối phương liền từ bỏ ý định tấn công.

"Hắn có trí tuệ, đồng thời có năng lực ngôn ngữ bình thường, bộ dạng hiện tại chắc là biến thành như vậy trước khi kịp tiêm huyết

thanh.” Hạt Tử nhìn kỹ lại phát hiện có gì đó không đúng, đối phương đang nhìn chằm chằm vào mặt Trương Thụy Đồng.

Lương Uyển kỳ quái hỏi: “Tại sao hắn cứ nhìn mặt ngài rồi gọi Phật Gia?” Hạt Tử nhìn khuôn mặt Trương Thụy Đồng liền hiểu ra.

“Diện mạo của Phật Gia chắc là di truyền cách đời, không giống cha mình mà lại giống tổ phụ hơn.” “Tổ... tổ phụ?” Lương Uyển cảm thấy như bị sét đánh ngang tai.

Vậy là cái người mà cô luôn coi là tiểu soái ca này, tuổi thật ít nhất cũng trên trăm tuổi.

Hắc Nhãn Kính cười quái dị: “Chắc cô không biết đâu nhỉ?

Tổ phụ của người này cùng vai vế với ông nội của Thiên Chân, cứ đoán tuổi thật đi!” Hắn cố tình nói vậy với ý trêu chọc.

Trương Thụy Đồng lườm một cái khiến hắn im lặng.

Hạt Tử ngoan ngoãn đứng bên cạnh, Lương Uyển cắn môi đứng lặng đi.

Trương Thụy Đồng hỏi: “Huyết thanh còn sót lại năm đó ở vị trí nào?” Gã quái nhân thò tay vào túi, đưa ra một thứ: “Gửi...

Phật Gia...” Do nhiều năm không mở miệng, năng lực ngôn ngữ của hắn đã thoái hóa nghiêm trọng.

Cộng với ngoại hình hoàn toàn biến thành quái vật, trường sinh cũng khiến hắn mất đi niềm vui sống.

Chỉ thấy gã quái nhân nhanh chóng leo lên đỉnh khung sắt rồi gieo mình xuống.

Một tiếng ‘Bành’, hắn ngã xuống và không còn chút hơi thở nào.

“...” Lương Uyển bị hành động của gã quái nhân làm cho kinh hãi.

“Năm đó hắn đã cướp lấy thứ này và vẫn luôn ở đây chờ ngài về.” Trương Thụy Đồng thu súng, huyết thanh lấy được rồi hắn sẽ có lúc dùng đến.

Hắc Nhãn Kính tắc lưỡi cảm thán: “Chết đi cũng tốt, coi như giải thoát.” Câu nói này tuy dành cho gã quái nhân nhưng nghe cứ như đang ám chỉ ai đó.

Trương Thụy Đồng nói: “Ngươi đi hỗ trợ Thiên Chân, ta cần rời khỏi Cổ Đồng Kinh trước.” Đầu dây bên kia của đường điện thoại chắc chắn là ở Trương gia.

Không chút do dự, ta rời đi, bên ngoài vẫn còn lạc đà chờ sẵn.

Hắc Nhãn Kính đẩy kính nói: “Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ Thiên Chân.” “Cũng không hẳn là bảo vệ, hãy liên thủ với Trương Hải Khắc chuẩn bị phản gián một người của Uông gia, chỉ cần xuất hiện vào lúc then chốt là được.” “Cái gã Trương Hải Khắc suốt ngày nhìn chằm chằm mặt của Thiên Chân đó sao?” Hạt Tử biết trong số những người ở Cổ Đồng Kinh đợt trước có một kẻ trông giống hệt Thiên Chân, không, kẻ đó có lẽ tên là Tề Ngọc.

Hắc Nhãn Kính gật đầu, vừa lúc cơm chiên thanh tiêu cũng ăn gần hết rồi.

“Vậy tôi cũng tranh thủ chỉnh lý lại những gì thu hoạch được gần đây.” Lương Uyển cầm máy ảnh, cô đã chụp được không ít ảnh ở đây, trong đó có vài thứ liên quan đến nguồn gốc của đồ đằng Phượng Hoàng và Kỳ Lân.

Một đoàn người tạm rời Cổ Đồng Kinh.

Sau khi về tới Kinh Đô, Lương Uyển về nhà chỉnh lý tư liệu, sẵn tiện tiêu hóa những chuyện vừa xảy ra.

Trương Thụy Đồng bước vào văn phòng Cùng Kỳ do Trương Viết

Sơn phụ trách.

Chương 399

Trương Viết Sơn đang ngồi xem điện thoại.

"Khụ khụ!" Trương Thụy Đồng ho nhẹ một tiếng.

Trương Viết Sơn ngẩng đầu lên với đôi mắt đầy phong sương, thấy Trương Thụy Đồng liền lập tức đứng dậy.

"Trương gia, ngài đã về rồi?" "Đang đợi người sao?" Trương Thụy Đồng đưa mắt nhìn quanh.

Trương Viết Sơn đưa thiếp mời tới: "Hai hậu bối của Cửu Môn định bày mấy trò vặt, đã hẹn giờ lát nữa tới đây." Trương Thụy Đồng nhìn qua, đó là hậu nhân của nhà họ Tề và họ Lý.

Cả hai đều là đương gia của hai nhà, trên danh nghĩa là ông chủ công ty đồ cổ.

La Tước sau đó mặt không cảm xúc bước vào, hành lễ: "Người tới rồi." Trương Viết Sơn giải thích: "Ta cơ bản có thể xác định, hai người này chắc chắn có qua lại với Uông gia." La Tước đặt một chiếc ghế sang bên cạnh, Trương Thụy Đồng ngồi xuống.

Một lúc sau, hai người lần lượt bước vào, Lý đương gia cầm theo thứ gì đó.

Trương Thụy Đồng nhìn qua, bên trong toàn là đồ cổ, lúc nhìn chúng, ta chỉ thản nhiên liếc mắt một cái.

Tề đương gia thấy Trương Thụy Đồng, ngạc nhiên hỏi: "Trương hội trưởng, không biết vị ngồi bên cạnh đây là...?" Trương Viết Sơn giới thiệu: "Cũng là thành viên Cùng Kỳ, là bậc trưởng bối trong nhà của Phật Gia." Hai người nghe xong sắc mặt quái dị nhìn nhau.

"Trưởng bối?" Lý đương gia thầm nghĩ: Phật Gia đã từng tuổi đó

rồi, sao có thể có trưởng bối trẻ trung như vậy?

Nhưng ở đất nước này, nhiều nơi bối phận hỗn loạn cũng là chuyện thường.

Trương Viết Sơn nói: "Giám định đồ cổ thì cứ lấy đồ ra đi, vị ngồi cạnh ta đây cũng là chuyên gia về đồ cổ." Trương Thụy Đồng nhìn những thứ bọn họ lấy ra, trong lòng đã đoán được ý đồ.

Kế hoạch mới bắt đầu mà đã có kẻ không nhịn được thò đầu ra để thăm dò tình hình Cổ Đồng Kinh.

Hai người lấy đồ cổ ra, kèm theo cả giấy giám định.

Tề đương gia khoảng hơn ba mươi tuổi với mái tóc xoăn, tay ôm một con mèo, mỉm cười nói: "Tháng trước tôi tình cờ có được vài thứ, nhờ ngài xem giúp!" Lý đương gia vuốt râu: "Tháng trước hỏa kế nhà tôi thu được mấy món, làm phiền Trương hội trưởng chưởng nhãn?" Trương Thụy Đồng nhìn hai người họ, cầm lên một chiếc chén Cao Túc Phi Yến.

"Đồ thời Minh, niên hiệu Thành Hóa, kỹ thuật kim thải điệp pháp lang thải!" Trương Thụy Đồng thu nụ cười lại, đặt trước mặt Trương Viết Sơn: "Đập đi!" Lý đương gia nghe vậy thì cuống lên: "Ơ, vị này là ai mà nói đập là đập?" Lời còn chưa dứt, 'Bành' một tiếng, món đồ đã vỡ tan tành.

Trương Viết Sơn thuận tay đập nát, hạ thấp giọng: "Không nghe rõ sao?

Thời Thành Hóa làm gì có công nghệ pháp lang, ngay cả cái này cũng không biết à?" Nghe xong, hai người kia không nói được lời nào.

Trương Thụy Đồng tiếp tục cầm một miếng ngọc cổ lên, trực tiếp bóp nát thành bột mịn.

Lý đương gia thấy vậy giật nảy mình, vội vàng nói: "Ngọc cổ

thượng hạng như vậy mà cũng bóp nát sao?" Nhìn kỹ lại thì thấy miếng ngọc không phải bị vỡ mà biến thành bột phấn.

Trương Thụy Đồng đổ đống bột ra trước mặt họ.

"Ngọc cổ sao?" Ta nhìn hai người họ, nhếch mép khinh bỉ: "Nếu đây là ngọc cổ thì mọi sản phẩm nhựa hóa bên ngoài đều là ngọc cổ cả sao?" Ta cầm búa trực tiếp đập nát một cái bình khác, nhìn chằm chằm hai người: "Cái này có cần ta giải thích thêm không?" Hai người kia cười gượng, Tề đương gia cúi đầu chột dạ vuốt mèo.

Trương Thụy Đồng đưa tay về phía chiếc hộp bên cạnh, Tề đương gia nháy mắt với Lý đương gia, Lý lão bản lập tức phản ứng.

"Đợi đã, cái này không được đập!" Lý đương gia vội vàng lao lên bảo vệ món đồ.

"Nghiên mực vân linh chi thạch tùng hoa." Trương Thụy Đồng thuận tay đưa cho Trương Viết Sơn.

"Đưa giấy chứng nhận cho họ đi!" Trương Viết Sơn từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm thẻ đưa qua.

"Đóng dấu xong rồi, lần sau muốn giám định đồ cổ thì cứ mang đồ thật tới, đừng để lẫn trong đống hàng nhái này." Lý lão bản đón lấy, nãy giờ hoàn toàn không thấy đóng dấu gì mà đã có giấy chứng nhận rồi.

Sau khi hai người rời đi, Trương Thụy Đồng hỏi: "Mấy kẻ bắt được hôm trước đâu?" Trương Viết Sơn chỉ tay về phía cửa sau.

"Mấy kẻ đó ta để cho La Tước và Khảm Kiên canh giữ." Dưới đất có năm người, Trương Thụy Đồng nhìn qua hỏi: "Còn một người nữa đâu?" "Lúc dẫn đi thì phát hiện có một kẻ đã biến mất!" Trương Thụy Đồng nhìn về hướng đó, có vấn đề, Trương Viết Sơn cũng đi theo.

Kẻ đó chắc chắn đang ở trong căn phòng kia.

"Người của nhà thứ mười đã xuất hiện." Trương Viết Sơn nói: "Thả bao nhiêu mồi nhử, cuối cùng cũng câu được cá lớn." Thân thủ của người Uông gia đều rất phi phàm, nghe có kẻ trốn thoát, Trương Viết Sơn đoán đó là người của nhà thứ mười.

Vừa bước vào sảnh, bỗng thấy bể cá rung động.

Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Trương Viết Sơn lùi lại.

Thân thủ của hắn tuy không tệ nhưng đối đầu với sát thủ Uông gia thì e là tốn không ít thời gian.

Bỗng một kẻ đeo mặt nạ cười lặng lẽ xuất hiện bên cạnh, trên tay cầm đoản đao vung tới cổ tay ta.

Trương Thụy Đồng lập tức chộp lấy tay hắn, vì động tác của ta quá nhanh nên dễ dàng né được cú đánh.

Đúng lúc đó, Trương Thụy Đồng tung một cú đấm cực nhanh vào mặt hắn. 'Ba' một tiếng, cú đấm trúng sống mũi khiến hắn biến dạng hoàn toàn.

Trương Thụy Đồng không muốn hắn chết quá nhanh, nhưng đúng lúc đó, đối phương biết mình không phải đối thủ liền cắn kíp nổ trong miệng định tự sát.

"Trương gia, cẩn thận!" Trương Viết Sơn thấy vậy lập tức định mở cơ quan bên cạnh.

Mấy ngày trước nơi này vừa được trang bị thêm không ít cơ quan.

Trương Thụy Đồng tóm lấy kẻ đó, vặn gãy cổ hắn rồi ném vào trong cơ quan. 'Bành' một tiếng, quả bom cũng bị kích nổ theo, khói bụi mịt mù.

"Ta sửa sang lại nơi này không chỉ để cho đẹp đâu." Trương Viết

Sơn nhìn cơ quan, quay người nói: “Trương gia, kế hoạch thành công rồi, đám người mai phục trong các thế gia chắc chắn sẽ cắn câu.” “Sẽ còn kẻ tới thăm dò nữa, hai ngày tới hãy mua ít thuốc thương tích, sẵn tiện đeo thêm găng tay vào.” Trương Viết Sơn lập tức hiểu ý, ta muốn hắn giả vờ bị thương để câu con cá lớn hơn.

Chương 400

Trương Thụy Đồng ám chỉ nhà họ Lý, họ Tề và một nhà họ Hoắc đang ẩn nấp phía sau.

Ba nhà này cấu kết với Uông gia, tình huống này Trương Thụy Đồng cũng đã nắm rõ qua kịch bản.

Quay lại Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong nhanh chân bước ra, kéo ta vào văn phòng.

Giữa đường, Trương Thụy Đồng hỏi: "Không phải cũng có người tìm cô chứ?" Doãn Nam Phong nhìn đồng hồ, hiện tại là bốn giờ rưỡi chiều.

Tay của Uông gia vươn rất dài, Tân Nguyệt Phạn Điếm là một thế lực đặc thù, chắc chắn đã bị để mắt tới.

Cửa phòng vừa đóng, khóe mắt Doãn Nam Phong rơi một giọt lệ hạnh phúc, đợi bao lâu cuối cùng cũng được như ý nguyện.

Ánh nắng chiếu vào phòng, Trương Thụy Đồng nhìn đồng hồ, đã tám giờ sáng.

Bước ra khỏi phòng, ta bảo Thanh Thanh Mạn: "Hôm nay ông chủ nghỉ ngơi." Thanh Thanh Mạn nhìn bóng lưng ta đi về phía nhà bếp.

Trên đường, Trương Thụy Đồng gọi cho Trương Viết Sơn: "Bảo mấy người đó mượn cái Cửu Khiếu Linh Lung Hạp đi." "Đang trên đường tới rồi." Trương Viết Sơn bất đắc dĩ nói.

Cửu Khiếu Linh Lung Hạp ở Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ có người biết Hoàng kim nhị chỉ mới có cách mở được.

Trương Thụy Đồng ngồi trong văn phòng Trương Viết Sơn uống trà.

Không lâu sau, người nhà họ Hoắc dẫn đầu hai vị đương gia Lý, Tề cùng với Cửu Khiếu Linh Lung Hạp xuất hiện.

La Tước xuất hiện ở cửa: "Lý đương gia và Tề đương gia tới tìm!" Trương Viết Sơn đặt chén trà xuống: "Thật là không để cho người ta nghỉ ngơi phút nào!" "Vậy tôi đi đuổi họ đi nhé?" La Tước mặt không cảm xúc nói.

Trương Viết Sơn ngẩng đầu: "Không cần, cứ gặp thử xem." "Vậy không sợ họ lại bày trò mới sao?" La Tước nói mà mặt vẫn không đổi sắc.

Trương Viết Sơn tiếp lời: "Lúc này đây, càng thả lỏng thì bọn chúng sẽ càng bộc lộ." Ta thở dài, đứng dậy đi ra ngoài, Trương Thụy Đồng đi trước, ta theo sau.

"Đi thôi." Trương Thụy Đồng đi phía trước, La Tước dẫn đường.

Đẩy cửa ra, thấy hai nhà Lý, Tề ngồi một bên, bên kia là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Trương Viết Sơn nhìn người đó, thản nhiên nói: "Người của Cẩm Thượng Châu cũng tới sao?" Trương Thụy Đồng ngồi xuống một bên, La Tước bưng một chiếc hộp, sau đó nói nhỏ: "Doãn lão bản muốn lấy lại món đồ này trước." "Cửu Khiếu Linh Lung Hạp?" Món đồ vừa xuất hiện đã bị nhận ra.

Người nhà họ Hoắc cũng lấy ra một chiếc hộp: "Đương gia nhà tôi nhờ tôi mời Trương hội trưởng ra tay, giúp giải quyết chút rắc rối nhỏ." Phía bên kia nhà họ Lý và họ Tề cũng lần lượt lấy hộp ra, trực tiếp đưa tới.

Lý đương gia nhìn chằm chằm tay Trương Viết Sơn, giả vờ ngạc nhiên: "Ái chà, hội trưởng đeo găng tay, chẳng lẽ tay bị thương rồi?" Trương Viết Sơn nhìn tay mình, giờ mới hiểu thâm ý của Trương

Thụy Đồng.

Bỗng nghe tiếng ‘Cạch’ một tiếng, Trương Thụy Đồng đẩy chiếc hộp tới phía trước.

“Được thôi, coi như xem thực lực của Cùng Kỳ tới đâu.” Dứt lời, Cửu Khiếu Linh Lung Hạp tự động mở ra.

Tổng cộng thời gian chưa tới năm phút, Trương Thụy Đồng nhìn người của ba nhà: “Đã tặng lễ thì đồ để lại, người có thể tự tiện rời đi.” Trương Viết Sơn vừa tháo găng tay ra, đóng chiếc hộp lại: “Trương gia đã lộ một chiêu, các vị có cần ta làm lại lần nữa không?” Thấy tay hắn không sao, mấy gia tộc kia đều lộ vẻ thất vọng.

Trương Thụy Đồng nhìn tin nhắn điện thoại. [Tạ Vũ Thần: Cáo phó đã phát đi, mời Trương gia tham gia tang lễ.] Ba nhà kia cụt hứng ra về, Trương Thụy Đồng sau khi xem tin nhắn cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Trong căn phòng phía sau, Bàn Tử và Hoắc Tú Tú đã đợi sẵn.

Bàn Tử phấn khích nói: “Lần này Tạ Vũ Thần giả chết, chắc chắn có thể câu được người của Uông gia lên.” Uông gia gần như đã cài cắm nhãn tuyến bên cạnh mỗi gia tộc trong Cửu Môn.

Hoắc Tú Tú mặc một chiếc áo khoác mỏng màu hồng, trông chín chắn hơn trước vài phần.

Cô mỉm cười hỏi: “Trương gia cũng được Tiểu Hoa mời tham gia tang lễ sao?” Người trong Cửu Môn thật đáng thương, lúc sống oai phong thế nào thì lúc chết mọi người cũng chỉ nhắm vào tài sản của họ.

Trương Thụy Đồng gật đầu, chuyện này nghe qua có chút quái dị nhưng cũng nằm trong kế hoạch.

Giống như Ngô Nhị Bạch lúc trước, sự biến mất đột ngột khiến

nhiều kẻ có tâm địa bất chính lộ diện, rồi sau đó bị tóm gọn một mẻ.

Tham gia tang lễ còn có Ngô Nhị Bạch và đương gia hiện tại của nhà họ Hoắc là Hoắc Hữu Tuyết.

Trong đó, Trương Thụy Đồng chú ý thêm vài lần đến đương gia của nhà họ Trần.

Mấy người này đều đang nhắm tới Cổ Đồng Kinh.

Thực sự không có hứng thú với Cổ Đồng Kinh ở đây có lẽ chỉ có Hoắc Tú Tú và Ngô Nhị Bạch.

Tang lễ sắp bắt đầu, nhưng hiện trường không có lấy một chút không khí bi thương.

Một lão giả râu trắng mặc hắc y đại diện cho nhà Nhị Nguyệt Hồng bước tới.

Lão nhìn Trương Thụy Đồng xong liền tiến lên: "Ngài là tiền bối của Trương gia, cũng có hứng thú tham gia náo nhiệt sao?" Trương Thụy Đồng nhìn lão một cái rồi nói: "Tạ Vũ Thần truyền cáo phó, về tình về lý ta đều nên tới xem." Lão giả ôm quyền hành lễ, sau đó đi tìm Ngô Nhị Bạch.

Trương Thụy Đồng quét mắt nhìn đám đông, sau đó đi về phía một người.

Ánh mắt của kẻ đó vẫn luôn nhìn chằm chằm Hoắc Tú Tú.

Hoắc Tú Tú vốn nên kế thừa nhà họ Hoắc nhưng lúc trước không thể kế thừa chính thức, lần này cô muốn đoạt lại tất cả.

Trương Thụy Đồng túm lấy Uông Xán, trực tiếp đánh một đòn thủ đao khiến hắn ngất đi.

"Hắn là người Uông gia sao?" Bàn Tử thấy vậy liền đứng chắn trước mặt Trương Thụy Đồng.

Người trong Cửu Môn không ai nhận ra kẻ này.

"Để sau hãy giải thích, ta mang người đi trước." Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Lam Bào Tàng Nhân đi cùng.

Chương 401

Những người này mặc trang phục chiến đấu truyền thống, chỉ khi ra ngoài tác chiến mới mặc lam bào.

Không lâu sau Bàn Tử cũng đuổi theo.

Trên xe, Hoắc Tú Tú nhìn kẻ đang hôn mê phía sau, hỏi: "Trương gia, sao ngài biết hắn là người Uông gia?" Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Lam Bào Tàng Nhân: "Giải thích đi." Lam Bào Tàng Nhân tháo băng gạc trên tay ra: "Trên người ta có một hình xăm phượng hoàng." Bàn Tử vội hỏi: "Không phải người Uông gia mới có sao, là sao vậy?" Lam Bào Tàng Nhân trợn mắt nói: "Đợi tôi nói hết đã.

Người Uông gia và tôi đều có hình xăm phượng hoàng, nhưng có sự phân cấp đẳng cấp rõ rệt." Theo những gì Trương Thụy Đồng biết, hình xăm phượng hoàng càng lớn thì thân phận càng cao, đặc biệt là hậu nhân trực hệ của Uông Táng Hải, hình xăm bao phủ gần nửa cái lưng.

Mang người về nơi ở, Lam Bào Tàng Nhân nói: "Bị bắt thế này, e là sắp có người tới cứu." "Đến thì tốt, giải quyết bớt vài tên, thu chút lãi rồi tính." Trong phòng khách, Uông Xán từ từ tỉnh lại, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm mấy người xung quanh.

Lam Bào Tàng Nhân bước tới hỏi: "Tộc danh ở Uông gia của ngươi là gì?" Uông Xán mặt không cảm xúc quay đi chỗ khác.

Thấy hắn không nói, Lam Bào Tàng Nhân cũng không giận, lật cổ tay hắn lên: "Thấy cái này chưa?

Không phải to hơn của ngươi sao?" Trên đó là một con hỏa phượng hoàng sống động như thật hiện ra trước mắt Uông Xán.

Thấy hình xăm đó, biểu cảm của Uông Xán cuối cùng cũng thay đổi.

"Uông gia không phải có một điều tổ huấn, là thấy người của Khang Ba Nhạc thì phải vô điều kiện phục tùng sao?" Bàn Tử nghe xong kinh ngạc nhìn Trương Thụy Đồng: "Trương gia, ngài cũng nghe qua quy tắc này sao?" Có thể tìm được Lam Bào Tàng Nhân chứng tỏ ta đã hiểu rõ một số chuyện.

"Quy tắc là do Uông Táng Hải đặt ra." Nói rồi Trương Thụy Đồng nhìn Uông Xán: "Tên là Uông Xán phải không?" Uông Xán kinh ngạc nhìn trân trân, tộc danh của Uông gia chưa bao giờ tiết lộ cho người ngoài, trừ phi có kẻ đã phản bội.

Thấy hắn không nói, Trương Thụy Đồng tiếp tục: "Không nói cũng vô ích, ta không chỉ biết tộc danh của ngươi, ta còn biết cả A Ninh cũng là người của các ngươi.

Những kẻ làm dữ liệu lớn như các ngươi, mọi thứ đều do một thứ gọi là 'tỷ suất' quyết định." Ta nhìn Uông Xán: "Có cần ta nói tiếp không?" Sắc mặt Uông Xán như bị sét đánh: "Trong Uông gia có nội gián của các người sao?

Là ai?" Uông Xán lập tức nỗ lực vùng vẫy muốn thoát khỏi dây thừng, nhưng ta chỉ cười lạnh.

"Bây giờ nói hay không không quan trọng, một lát nữa sẽ có người khiến ngươi phải mở miệng." Uông Xán đột ngột nhìn chằm chằm như muốn phản kháng.

Bành!

Bàn Tử bỗng đá một cước: "Hiện giờ là tù nhân mà còn hống hách vậy sao?" Hắn bồi thêm một cước nữa, nhổ toẹt một bãi nước bọt rồi chỉnh lại mái tóc xoăn.

“Hay là để tôi có cách khiến hắn mở miệng trước khi có người tới cứu.” Bàn Tử túm chặt cánh tay Uông Xán định dùng thủ đoạn đặc biệt.

Trương Thụy Đồng nói: “Thôi đi, nhìn bộ dạng này thì đánh cũng không nói đâu, đợi kẻ bên ngoài xông vào thì dùng hắn làm bia đỡ đạn.” Bàn Tử nghe thấy có lý, liền kéo Uông Xán đứng chắn phía trước.

Hoắc Tú Tú cảnh giác nhìn ra ngoài: “Có người tới rồi sao?” Bên ngoài không nghe thấy động tĩnh gì, nhưng Trương Thụy Đồng đã nói vậy nghĩa là đối phương đã để lộ sơ hở.

“Tới rồi.” Vừa dứt lời, ta nghiêng đầu sang một bên, chiếc đèn phía sau bị một phát súng bắn nát.

Bàn Tử lập tức dùng Uông Xán chắn đạn.

Trương Thụy Đồng tắt đèn đi, Hoắc Tú Tú bám sát phía sau.

“Trương gia, người Uông gia xuất hiện thật rồi, tôi đưa hắn đi trước.” Cô hy vọng có thể lấy được thông tin hữu ích từ Uông Xán.

Trương Thụy Đồng lắc đầu: “Hắn sẽ không nói đâu, cứ theo kế hoạch lúc nãy, lúc thích hợp thì giải quyết luôn.” Những kẻ này của Uông gia rất khó để bắt chúng mở miệng, gần như mỗi người đều được huấn luyện đặc biệt.

Tất cả mọi người sắp đánh vào địa bàn Uông gia, không cần thiết phải mang theo một gánh nặng.

Những làn đạn xuyên qua phòng khách, chỉ cần lộ bóng người là lập tức có đạn bắn tới.

Trương Thụy Đồng túm Uông Xán làm bia đỡ, quả nhiên hỏa lực bên ngoài giảm đi hẳn.

“Đi thôi.” Qua chuyện hôm nay ta biết rằng những kẻ trong Cửu Môn giờ chỉ biết tới tiền, không còn là Cửu Môn năm xưa nữa.

Trương Thụy Đồng nhanh tay túm lấy Uông Xán làm vật che chắn, trong làn mưa bom bão đạn, Uông Xán trúng vài phát súng, trong đó có mấy chỗ trúng yếu hại.

Trương Thụy Đồng bỏ hắn lại trên ghế sofa.

Người của Uông gia đều sẽ chết, chỉ là vấn đề thời gian, chuyện hôm nay chỉ là một tín hiệu rõ ràng.

Khi người của Uông gia bật đèn lên, họ chỉ thấy một cái xác.

Để tránh bí mật bị tiết lộ, Lam Bào Tàng Nhân trước khi đi đã bồi thêm một đao.

Trên xe rời đi, Lam Bào Tàng Nhân nói: “Người của Uông gia đã vi phạm tổ huấn, người của Khang Ba Nhạc chúng tôi không còn cách nào ước thúc.” Trương Thụy Đồng nhìn điện thoại, có một tin nhắn chưa đọc được mã hóa, dịch ra đại khái là: Danh sách đã xong.

Bàn Tử liếc qua, tuy không đọc được nội dung nhưng cũng đoán được phần nào: “Là Tạ Vũ Thần phải không?

Tôi nghe nói người trong Cửu Môn bắt đầu dò hỏi chuyện Cổ Đồng Kinh rồi.” “Cứ để họ dò hỏi, đây là cơ hội để Cửu Môn được tái sinh.” Hiện tại mấy vị đương gia đó tâm thuật bất chính, nơi Cổ Đồng Kinh đó, những thổ phu tử bình thường sau này sẽ không bao giờ ra ngoài được nữa.

Lam Bào Tàng Nhân bỗng hỏi: “Tôi nghe nói ngài là người Trương gia?

Trương gia có để lại vài thứ ở núi tuyết, không định tới xem sao?” “Khang Ba Nhạc sao?” Ta biết nơi đó, mẹ của Tiểu Ca đã bị hiến tế cho Diêm Vương ở đó.

Nơi đó cũng có một Cửa Thanh Đồng, chỉ là không chắc bên trong có Diêm Vương thật hay không.

Ngoài ra, Thiên Chân cũng đang tới nơi đó.

Trương Thụy Đồng đề cập đến sâu trong núi tuyết, Lam Bào Tàng Nhân cũng không biết bên trong có gì.

Muốn tới đó cần phải có khả năng miễn dịch nhất định với lục lạc Thanh Đồng.

Hiện tại những người có Kỳ Lân huyết trên đời này chỉ còn lại hai người.

Mấy người chúng ta chuyển vào một căn nhà do người Trương gia sắp xếp.

Chương 402

Bên trong Trương Thụy Đồng thấy vài chiếc mặt nạ da người với độ cũ mới khác nhau, tất cả đều là khuôn mặt của Thiên Chân.

"Đây là nơi Trương Hải Khắc ở sao?" Trương Thụy Đồng nhìn căn phòng ẩn mật liền hiểu ngay chủ nhân là ai.

Chỉ có Trương Hải Khắc mới thường xuyên giả dạng Thiên Chân và không ngừng tìm kiếm những kẻ có khuôn mặt giống hắn để lấy đầu.

"Bên trong chắc là có da người thật nhỉ?" Hoắc Tú Tú quan sát rất kỹ, tay cô vô tình chạm vào một cái, dù đã xử lý tốt nhưng vẫn mang lại cảm giác da thịt mịn màng.

"Lớp da này lấy từ..." Cô không dám nói tiếp.

"Người sống." Trương Thụy Đồng đẩy cánh cửa ngầm phía sau ra, bên sau cửa là những cái đầu người ngâm trong formol.

Bàn Tử nhìn xong đờ người ra: "...

Sao lại có nhiều Thiên Chân thế này?" Hắn quá quen với khuôn mặt Thiên Chân, nếu không biết đây là giả, hắn chắc cũng tưởng Thiên Chân đã chết rồi.

Trương Thụy Đồng nói: "Mấy ngày tới ta tạm thời ở đây." Việc Uông Xán chết là một sự khiêu khích đối với Uông gia.

Hiện tại chưa phải lúc giao phong trực diện vì thế lực Uông gia rất lớn.

Chiếc la bàn ma lực trong tay chỉ tra được phương vị đại khái, nếu không thể tìm chính xác trong một lần, đánh rắn động cỏ sẽ khiến mọi sắp xếp mấy chục năm qua đổ sông đổ biển.

Đi vào phòng trong, Trương Viết Sơn đã đợi sẵn, trên bàn đặt một chiếc mặt nạ da người của một lão già.

"Trương gia, một chuyến đi sa mạc của chín thế gia lần này, tin rằng khi về có thể khiến hiệp hội được tái sinh." Trên bàn đặt một xấp ảnh, trong đó có những bức ảnh không mấy hay ho.

Hoắc Hữu Tuyết đi tìm Doãn Nam Phong và hai nhà Lý, Tề.

Ba vị đương gia đã xảy ra những chuyện không thể diễn tả được.

"Thứ mà Trần Bì giấu trong tượng Phật đã bị tìm thấy rồi." Trương Viết Sơn thở dài, hiện tại không ngăn được những người đó nữa.

"Vậy khi nào chúng ta có thể xuất phát?" Bàn Tử cầm nghịch món đồ trên bàn.

Hoắc Tú Tú diện hồng y ngồi cạnh Trương Thụy Đồng, nói: "Chuyến này Hoắc Hữu Tuyết e là không muốn thấy tôi xuất hiện đâu." "Sợ gì chứ, tính sổ sau, bọn chúng cũng chẳng nhảy nhót được mấy ngày nữa đâu." Trương Thụy Đồng ra hiệu cho Trương Viết Sơn lấy đồ ra.

Hắn lấy ra một chiếc hộp, bên trong bày mấy chiếc mặt nạ da người như những miếng mặt nạ giấy.

Trương Thụy Đồng cũng mang mặt nạ một lão già, sau khi đeo vào cộng với thủ pháp súc cốt công, ngoại trừ quần áo thì trông không khác gì một lão già bình thường.

Trương Thụy Đồng dùng giọng khàn đục nói: "Thế nào?" Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái: "Quá đỉnh, nếu có người nhìn thấu được thì chắc phải có hỏa nhãn kim tinh." Hình tượng mặt nạ của mấy người có già có trẻ, Bàn Tử khó ngụy trang nên sẽ đi theo trong bóng tối, Hoắc Tú Tú và Trương Thụy Đồng sẽ trà trộn vào phe cánh nhà họ

Hoắc.

Ngay trong ngày hôm đó, Trương Viết Sơn bí mật bắt giữ hai người, Trương Thụy Đồng và Hoắc Tú Tú giả dạng thành hai người đó để lẻn vào.

Khi lên xe, Trương Thụy Đồng thấy Lương Uyển cũng bị đưa tới làm thế thân.

Trương Viết Sơn nói nhỏ: "Trương gia, chuyện của Lương Uyển không biết sao bọn chúng biết được, mấy kẻ đó đều đang nhắm vào bản đồ trong não cô ta." Muốn tới Cổ Đồng Kinh bắt buộc phải có người hiểu rõ địa hình.

Đám người Cửu Môn tuy nhất thời đầu óc nóng nảy nhưng cũng không hẳn là ngu.

Hoắc Hữu Tuyết có thể đoạt nhà họ Hoắc từ tay Hoắc Tú Tú thì thủ đoạn tự nhiên không thiếu.

Đoàn người đi suốt quãng đường vào sa mạc.

Trên đường tìm Hải Tử (hồ nước sa mạc), đoàn người dựng trại nghỉ ngơi.

Trong đó có một khối bia đá đen giống ở Cổ Đồng Kinh được mấy gia tộc dựng lều vây riêng lại.

Một lão giả cầm kính lúp đứng bên trong, những người khác đứng bên cạnh nghe giải thích nội dung trên bia.

Trương Thụy Đồng nhận ra lão giả đó chính là do Trương Viết Sơn giả dạng.

Lão giả nói: "Những gì khắc trên bia đều là văn tự cổ của Cửu Môn, muốn hiểu hoàn toàn cần có thời gian." Sau đó lão chỉ vào một phần nội dung: "Đừng vội, nhìn chữ này xem." Lão chỉ vào một văn

tự kỳ lạ ở góc dưới bên trái: "Chữ này đại diện cho tài phú, nội dung bia đá chắc chắn liên quan đến kho báu dưới Cổ Đồng Kinh." Loại đá đen này Trương Thụy Đồng đã thấy trong Cổ Đồng Kinh, nhưng những gì Trương Viết Sơn nói nửa thật nửa giả, phần lớn là cố ý dụ mấy vị đương gia xuống thám bảo.

Trần Kinh Thủy nhìn các đương gia khác: "Bia đá đã xem rồi, các vị xem thế là đủ rồi chứ?

Giải tán về nghỉ ngơi đi, lát nữa ta cần bàn bạc riêng với giáo thụ." Nghe vậy, các đương gia khác đều cuống lên.

Nội dung trên bia đá rõ ràng rất quan trọng, nếu để một nhà độc chiếm thì tài bảo chẳng phải mất hết sao.

Bên đống lửa bên ngoài, Trương Thụy Đồng ngồi trầm ngâm.

Ngày mai sẽ phải xuống Cổ Đồng Kinh thăm dò tình hình.

Đám xà bách bên dưới dường như tạm thời ngủ đông, suốt một đêm không thấy xuất hiện nữa.

Người của mấy nhà vây quanh đống lửa.

Phía nhà họ Lý nhắc lại hiệp định của Cửu Môn, Trần Kinh Thủy khinh bỉ nói: "Bia đá này là do người nhà họ Trần ta tìm thấy, theo lý thì nó thuộc về nhà họ Trần." Vừa dứt lời, mấy nhà kia liền vây lại: "Sao nào?

Định cậy đông hiếp yếu à?" Hắn lùi lại mấy bước rồi nộ nạt: "Định đánh nhau đấy à?" Trong lúc đó, vị giáo thụ bỗng bước ra.

"Đừng tranh giành nữa." Thấy mấy người vì tranh đoạt bí mật Cổ Đồng Kinh mà trở mặt, ta cảm thấy vô cùng thất vọng.

Cửu Môn như thế này đã biến chất từ trong ra ngoài rồi.

Trước mặt mọi người, hắn lột bỏ lớp mặt nạ da người.

“...” “Trương hội trưởng?

Chương 403

Không phải ngài nói không quản chuyện Cổ Đồng Kinh sao?

Giờ lại xuất hiện ở đây.” Kho báu trong Cổ Đồng Kinh rất nhiều, thêm một người là thêm một người chia tiền, khiến mấy kẻ đó vô cùng tức giận.

Ngay sau đó Trương Thụy Đồng bước ra từ sau lưng Trần Kinh Thủy, cũng lột bỏ mặt nạ.

“Người này tôi nhận ra, là người của Trương gia.” Lý lão bản lập tức chỉ vào Trương Thụy Đồng: “Trương gia cũng muốn chia một chén canh sao?” Nghe vậy, Trương Thụy Đồng thản nhiên nói: “Kho báu của các ngươi ta đã phát hiện từ mấy chục năm trước rồi, nếu muốn lấy thì ta đã mang đi từ lâu.” Ta vỗ vai Trương Viết Sơn, nói khẽ: “Người Uông gia đang ở gần đây.” Lúc này, Uông gia có lẽ là bên mong muốn Cửu Môn nội chiến nhất.

Trương Viết Sơn gật đầu ra hiệu đã hiểu, quay sang nói với mọi người: “Các vị, Cửu Môn tại sao lại biến thành bộ dạng hôm nay, các vị đều hiểu rõ hơn ta.

Người của Uông gia đang ở ngay giữa chúng ta, ai họ Uông thì có giỏi bước ra cho ta xem nào?” Những người xung quanh nhìn nhau, không ai bước ra.

Trương Viết Sơn thu hút sự chú ý của mọi người, Trương Thụy Đồng đưa cho hắn một tờ giấy.

“Đây là danh sách người Uông gia, hãy đọc to tên bọn chúng lên.” Trương Viết Sơn chỉ tay vào một kẻ đứng sau một vị đương gia.

Mấy tên Uông gia này gần như đã thành công chiếm được lòng tin,

nếu không cũng chẳng được đưa tới Cổ Đồng Kinh.

"Trần Đinh Cụ, người Uông gia...

Tề..." Hắn đọc từng cái tên một.

Trần Đinh Cụ lập tức quát: "Trương Viết Sơn, bớt nói nhăng cuội đi." Hắn bước lên nói với Trần Kinh Thủy: "Đương gia, ngài..." Phốc!

Hoắc Đạo Phu bỗng nhiên một đao cắt ngang họng hắn.

"Lúc này đây, cẩn thận vẫn hơn." Những nhà khác cũng không vừa, kẻ đi theo Trần Bì ra ngoài cũng tâm ngoan thủ lạt như hắn.

Người phụ nữ sau lưng Hoắc Hữu Tuyết lập tức phóng phi đao đánh bay tờ giấy trên tay Trương Viết Sơn.

Có kẻ nhặt tờ giấy lên mở ra xem, kinh ngạc thốt lên: "Giấy trắng?" Ánh mắt Hoắc Hữu Tuyết âm hiểm quay sang: "Các người sợ cái gì?" Sự tồn tại của Uông gia ai cũng biết, nhưng bị Uông gia trà trộn bên cạnh thì không ai cam lòng.

Trương Viết Sơn lấy ra một thứ, chậm rãi nói: "Ta có tư liệu về Cổ Đồng Kinh, ai lấy được sẽ vào được bên trong." Lập tức có kẻ xông lên cướp đoạt, người nhà họ Trần thấy vậy cầm đao lao vào.

Trong chốc lát, mặt đất đầy rẫy thi thể.

Trương Viết Sơn lạnh lùng đứng nhìn.

"Bọn chúng tới rồi." Trương Thụy Đồng nói.

Ta đứng bên cạnh lắng nghe, nắm rõ mọi tình hình xung quanh.

Xà bách chưa xuất hiện vì bên dưới có đoàn xe tải, nhưng xung quanh bỗng xuất hiện vô số tiếng bước chân.

Có những bóng đen ẩn mình trong bóng tối, đặt bom vào mỗi chiếc

lều.

Trương Thụy Đồng rút súng, một phát bắn hạ tên Uông gia gần nhất.

Chỉ nghe thấy tiếng 'Sa sa sa' không ngừng vang lên, những kẻ đó mang theo bộ đàm bên mình.

Uông gia định tóm gọn tất cả ở đây, đối với họ, những kẻ này không còn giá trị lợi dụng nữa.

Trương Thụy Đồng hét bảo La Tước: "Mang đồ của ta tới, ném hết bom ra ngoài cho ta." Chỉ còn năm giây, La Tước tìm thấy bom liền ném ra ngoài, lập tức xảy ra vụ nổ lớn.

Uy lực của bom lớn hơn tưởng tượng, Trương Thụy Đồng mặc Thủy Hỏa Y thần cấp nên không bị ảnh hưởng.

Ta phủi bụi, hai tay mỗi tay cầm một thanh đao lao ra ngoài.

Thủ lĩnh đám hắc y nhân là một kẻ tên Uông Hàn.

Hắn lao tới tấn công, đám hắc y nhân này không nói một lời, gặp là động thủ.

Trương Thụy Đồng vung đao chém vào cổ hắn, Uông Hàn phản ứng nhanh lập tức né được, nhưng đúng lúc đó hắn bỗng khựng lại, khóe miệng trào máu.

Thanh đao còn lại của Trương Thụy Đồng nhanh hơn, đâm trúng yếu hại, thần tiên cũng khó cứu.

Ta rút đao rời đi, Uông Hàn đổ gục trong cơn hỗn loạn.

Đột nhiên mặt đất rung chuyển, vô số dây leo từ dưới đất lao lên.

"Thứ gì vậy?" "Đương gia cứu tôi với!!" Một đám người bị lôi tuột xuống dưới.

Trương Thụy Đồng chộp lấy dây leo, trực tiếp bám theo xuống dưới.

Trương Viết Sơn biết vị trí thành chính của Cổ Đồng Kinh nhưng sẽ không vào, cũng không động tới tài bảo bên trong.

Bí mật thực sự của Cổ Đồng Kinh ẩn giấu sâu hơn nhiều dưới lòng thành cổ.

Rơi xuống nơi sâu dưới lòng đất, một nhóm người nỗ lực thoát khỏi sự khống chế của hắc mao xà.

"Mau đi!" Trương Thụy Đồng thấy Trương Viết Sơn và La Tước đều không sao, nhanh chóng tìm thấy Lương Uyển trong hỗn loạn.

Trương Viết Sơn theo sát phía sau cùng nhóm người Cửu Môn, vì mủi lòng mà cứu vài người.

Trương Thụy Đồng đạm mạc nói: "Cứu không nổi đâu." Trương Viết Sơn khổ sở đáp: "Tôi chỉ phụ trách dẫn đường, còn có thể sống sót ra ngoài hay không thì phải xem tạo hóa." Tuy biết là tự tìm đường chết, nhưng anh vẫn muốn cho những người này một cơ hội.

Trương Thụy Đồng thì không muốn dây dưa.

"Mọi người đi theo tôi." Trương Viết Sơn nhắm mắt, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Chương 404

Sau khi xuyên qua đường hầm phía sau, Cửu Đầu Xà Bách bỗng nhiên không còn xuất hiện.

Lý đương gia cẩn thận hỏi: "Hội trưởng, thứ vừa rồi là gì vậy?" Trương Viết Sơn vẫn nhắm mắt: "Đó là Cửu Đầu Xà Bách." "Vậy tại sao trước đó nó không tấn công chúng ta?" Lý đương gia tiếp tục hỏi.

"Vị trí tôi trú đóng bên dưới có đoàn xe, vụ nổ lớn dẫn đến sụp đổ tháp địa hạ, đoàn xe cũng bị thay đổi phương vị." Anh mở mắt, thấy Trương Thụy Đồng đã bước lên phía trước.

Trương Thụy Đồng lắng nghe âm thanh xung quanh, trong não hiện lên địa hình lân cận.

Dù không có Lương Uyển ghi nhớ bản đồ địa hình, ta vẫn có cách tìm đường, chỉ cần thời gian lâu hơn một chút thôi.

Trong miệng ta thấp giọng niệm: "Nhất thiên nhị hỏa tam vi quỷ...

Tứ mộc lục kim khôn tại thất...

Bát thủy cửu tốn trung ứng ngũ...

Thần cung định vị thiên cơ bí..." Đây là Thái Ất Thần Số, một loại thuật số.

Đường thông đạo phía trước đã bao hàm trong đoạn khẩu quyết này.

"Đang lẩm bẩm gì thế?" phía sau có người hỏi.

"Thái Ất Thần Số, bố cục của Cổ Đồng Kinh chắc hẳn có liên quan đến Dịch số." Đi theo Trương Thụy Đồng xuyên qua đường hầm, dù ghi nhớ khẩu quyết nhưng họ không hiểu được huyền bí bên

trong, nếu không đi ra được thì chỉ có con đường chết.

Nhưng Trương Thụy Đồng không định bỏ mạng tại đây.

Mấy vị đương gia tham lam vẫn đi theo phía sau.

Đi đến cuối đường hầm, trước mặt là một nền đá hình tứ phương không quy tắc.

Hình dạng có bốn cạnh, trông giống như một đài đá đơn giản do con người đẽo gọt.

Trương Thụy Đồng đứng trên đài: "Nhìn xem." Bên dưới là một tòa cổ thành.

Không gian xung quanh vô cùng rộng lớn, độ cao ít nhất hàng trăm mét, phía trên đỉnh đầu mọi người chắc hẳn là sa mạc.

Hai bên không gian đều là vách đá đen kịt, xung quanh có rất nhiều lỗ thủng lồi lõm.

"Bên trong đó..." Có người nhìn chăm chú vào nơi sâu của không gian, bên trong đầy rẫy thạch đen.

"Đá đen ở đây đều bị ảnh hưởng bởi thiên thạch mới biến thành màu đen." Một người dựa vào kinh nghiệm phán đoán.

Nhìn xuống tòa cổ thành bên dưới, nhiều người chỉ để tâm đến tài bảo.

Hoắc Hữu Tuyết nở nụ cười: "Tài bảo nằm trong tòa cổ thành kia sao?" Lý đương gia hít sâu một hơi: "Hội trưởng, trước đây ngài không hề động tâm với tài bảo bên trong sao?" Trần Kinh Thủy bên cạnh hai mắt phát sáng, hoàn toàn bị thứ bên dưới hấp dẫn.

Trương Viết Sơn thở dài: "Ở đây thực sự có tài bảo, nhưng không cách nào mang đi được.

Con đường phía sau không đi được nữa, tôi chỉ có thể dẫn các

người đi con đường này.

Tôi chỉ phụ trách dẫn đường, còn đi hay không thì tùy." Mấy vị đương gia Cửu Môn bên cạnh đâu có nghe lọt tai.

Ngoại trừ Hắc Bối Lão Lục không có hậu nhân, Ngô gia và nhà Nhị Nguyệt Hồng không tham gia, thì sáu nhà còn lại đều ở đây.

Trương Thụy Đồng và Trương Viết Sơn đại diện cho Trương gia, cũng chỉ đứng quan sát.

Thứ thực sự có giá trị ở đây chính là quặng rắn thiên thạch.

Nhanh chóng có người tìm thấy lối đi xuống.

Một nhóm người dọc theo lối đi xuống phía ngoài cổ thành.

"Hủy...

Tị?" Có người nhìn chằm chằm vào hai chữ cổ trên cổng thành mà đọc lên.

"Tại sao lại có hai chữ Hán ở đây?" "Vào thời Hán, có thuật kham dư đã phát hiện nơi này.

Hơn một ngàn năm trước, tiên tổ Uông gia đã tiếp xúc với người thiết kế tòa thành này, nên có chữ Hán cũng không lạ." Ta không để ý đến văn tự trên bia đá, đó là thứ để lại từ thời xa xưa hơn.

Trương Viết Sơn chỉ vào những bia đá đen xung quanh: "Những bia đá này cũng giống như khối trên kia, ghi lại lịch sử khá hoàn chỉnh của Cổ Đồng Kinh.

Năm đó tôi đã xếp những bia đá và tượng đá này lại với nhau, cố gắng chỉnh lý lại nguyên vẹn lịch sử nơi này." Anh đi quanh những bia đá, chúng được sắp xếp theo trình tự giống như một Bát Quái trận.

"Thời cổ đại, tiên dân nơi này đã phát hiện ra địa điểm này, và tìm thấy một dòng sông ngầm dưới lòng thành gọi là sông Hoàng Tuyền.

Trong sông có một loại cá cộng sinh với hắc mao xà, gọi là xà mi đồng ngư.

Tiên dân lúc đó rất sùng bái hiện tượng này, đã xăm hình cá vào lông mày và lông mao rắn lên người...” Anh chậm rãi kể lại lịch sử hơn một ngàn năm của tòa thành.

“Đó đều là những ghi chép từ hơn một ngàn năm trước, còn những ghi chép sớm hơn thì hoàn toàn mờ mịt.” Trương Viết Sơn cũng không biết thời kỳ sớm hơn nữa ở đây có gì.

Trương Thụy Đồng và Hắc Hạt Tử từng thâm nhập vào đáy cổ thành, thấy những bức bích họa giống như dưới gốc Thần Thụ ở Tần Lĩnh, phát hiện sự tồn tại của người rắn khổng lồ và Chúc Cửu Âm, bao gồm cả hắc mao xà cũng là biến chủng của Chúc Cửu Âm.

Bí mật về người rắn khổng lồ ẩn giấu nơi sâu thẳm biển cát này vẫn còn đó.

Có người chạm vào lớp bột trên tường thành, tường thành Cổ Đồng Kinh phủ đầy bột mài từ thiên thạch, khiến xà bách không dám lại gần.

Trương Viết Sơn đứng bên cạnh bia đá nhắc nhở: “Để an toàn, tốt nhất nên lặng lẽ đi từ rìa cổ thành.” Nhưng xung quanh chẳng ai thèm nghe lời anh.

Chương 405

Trương Viết Sơn nhíu mày: "Cổ thành vô cùng nguy hiểm, chúng ta phải sớm rời khỏi đây." "Không được, tôi đã mất bao nhiêu người rồi, giờ mà đi thì chẳng phải họ chết trắng tay sao?" Trần Kinh Thủy gạt phắt lời Trương Viết Sơn, dẫn người tiếp tục đi tới.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn mấy người họ, buồn cười lắc đầu, đúng là tử đến nơi mà không biết.

"Đứng lại." Trần Kinh Thủy đột nhiên rút súng chỉ vào Trương Viết Sơn: "Lão tử đang nói chuyện với ông đấy, có nghe không?" Súng vừa rút ra, sắc mặt Trương Thụy Đồng biến đổi, một cái trở tay trực tiếp đánh bay khẩu súng của Trần Kinh Thủy.

Ta trừng mắt nhìn hắn, sau đó lạnh lùng đảo mắt qua đám người: "Bất kể là người nhà nào, hãy nhớ kỹ, ta họ Trương." Trương Viết Sơn nhanh chóng nhặt súng, ném trả trước mặt hắn.

"Lời cần nói tôi đã nói rồi, tự cầu phúc đi." Hoắc Hữu Tuyết một chữ cũng không nghe lọt: "Tôi không tin đống đá này là bảo tàng của Trương Khải Sơn, tôi phải đích thân vào xem." Cô ta lập tức bảo người nhà Hoắc gia: "Tất cả đi theo tôi." Những người còn lại của Hoắc gia đều bước chân vào cổng thành Cổ Đồng Kinh.

Bên trong một mảnh sương mù xám đen bao phủ, đám người Hoắc gia biến mất ngay trước mắt mọi người.

Trần Kinh Thủy mỉa mai: "Thấy chưa, cũng là người Cửu Môn mà Trương Viết Sơn ông ngay cả một người đàn bà cũng không bằng." Nói xong hắn cũng bám theo Hoắc Hữu Tuyết tiến vào trong thành.

Trương Thụy Đồng liếc mắt rồi quay người rời đi, ra hiệu cho

những người khác cũng rời khỏi.

Tòa thành này có thể phòng xà bách, nhưng lại là thiên đường của hắc mao xà, nói là sào huyệt của chúng cũng không sai.

Chữ "Hủy" trên tòa thành ám chỉ Chúc Cửu Âm bên trong.

"Đừng đi!" Hoắc Đạo Phu thận trọng nói: "Nghe tôi, đừng vào đó." Anh ta lập tức đi theo Trương Thụy Đồng.

Lương Uyển nhìn văn tự trên cổ thành, cảm giác mỗi nét chữ đều như do hắc mao xà tạo thành.

Trần Kinh Thủy cũng đuổi theo, thỉnh thoảng nhìn về phía cổng thành.

"Khả Vi, tôi đã nói rồi." Hoắc Đạo Phu đầy vẻ thận trọng: "Con người đôi khi cần tin vào trực giác." Là đàn ông nhà họ Hoắc, địa vị của anh ta không bao giờ vượt qua được đám phụ nữ đó.

Còn sống chết của Hoắc Hữu Tuyết không liên quan gì đến anh ta.

"Trực giác cái mẹ gì!" Trần Kinh Thủy mắng lớn: "Tao có mũi đây!

Tao ngửi thấy bên trong toàn là bảo bối." Hắn quay lại bảo thuộc hạ: "Tất cả theo tao vào Cổ Đồng Kinh, đồ tốt không thể để bọn họ lấy hết." Sau đó hắn quay sang Hoắc Đạo Phu: "Đợi tao, tao lấy được đồ sẽ ra ngay.

Phát tài thôi!" Một nhóm người kích động lao vào cổ thành.

Trương Thụy Đồng đi lên chỗ cao hơn, nhìn về phía cổ thành.

Tai ta có thể nghe thấy tình hình đại khái bên trong.

Một trận tiếng hét kích động truyền ra.

"Tìm thấy tài bảo rồi." Trương Viết Sơn lắc đầu: "Tự tác nghiệt

bất khả hoạt, thiếu đi những người này, Cửu Môn mới có thể tái sinh." Mọi chuyện thành ra thế này, những kẻ bên trong không thể thoái thác trách nhiệm.

Trương Thụy Đồng nói: "Chết không đáng tiếc, nhưng bí mật Cửu Môn, chẳng lẽ không nên đưa ta đi xem sao?" Ở đây có một nơi quyết định vận mệnh của Uông gia.

Trong vô số âm thanh, Trương Thụy Đồng nghe thấy có người đang gõ vào đá.

"Có kẻ đang nhắm vào quặng rắn." Trương Viết Sơn chỉ về phía quặng: "Người của Uông gia ở đó sao?" "Trong quặng rắn giấu thông tin từ hàng ngàn năm trước, không thể để chúng tiếp tục đào." Trong quặng rắn có những con hắc mao xà bị vùi lấp trong sông ngầm hóa thành hóa thạch, cũng có những con sống sót từ ngàn năm trước.

Những con rắn này thọ mệnh cực dài, luôn trong trạng thái ngủ đông cho đến tận hôm nay.

Chỉ có những con hắc mao xà được xăm vào cơ thể người, sau khi người đó chết, chúng ăn xác thịt rồi mới lớn thành đại xà.

Hoắc Đạo Phu đứng sau nghe mà thấy lượng thông tin quá lớn.

Trương Thụy Đồng liếc nhìn: "Rời đi đi, chuyện phía sau cậu không nên tham gia." Hoắc Đạo Phu nhìn Lương Uyển rồi hỏi một câu: "Những người vào cổ thành kia đều chết chắc rồi sao?" Trương Thụy Đồng đáp: "Bên trong là ổ rắn, có một con Chúc Cửu Âm ngàn năm trốn trong đống bảo tàng, ngươi nghĩ sao?" Hoắc Đạo Phu hít một hơi lạnh.

Trực giác của anh ta quả nhiên đúng.

"Tôi lên mặt đất trước đây." Nói đoạn anh ta quay người rời đi ngay lập tức.

Trực giác bảo anh ta nơi phía sau không thích hợp để đến.

Những bia đá đen ở Cổ Đồng Kinh quả thực che giấu bí mật, nhưng bí mật thực sự chưa được khai quật đều nằm trong ký ức của những con hắc mao xà trường thọ đang ngủ say đâu đó.

Trương Thụy Đồng cầm súng, trước khi vào lối vào quặng rắn, ta bảo Trương Viết Sơn và Lương Uyển đứng đợi bên ngoài.

"Ta vào trước, các ngươi đợi ở đây." Lương Uyển nhìn Trương Viết Sơn bên cạnh, lo lắng hỏi: "Tôi... không cần vào giúp sao?" "Trương gia đã nói không cần thì là không cần, cứ đợi là được." Bản lĩnh của tộc trưởng Trương gia đời trước mạnh đến mức nào, đến nay Trương Viết Sơn vẫn chưa có khái niệm hoàn chỉnh.

Đến khi Trương Thụy Đồng từ trong hầm mỏ đi ra, súng trên tay đã hết đạn.

Thanh đao sau lưng rỉ xuống từng giọt máu đen ô uế.

Sau khi giết những kẻ đó, oán khí ẩn giấu trong lòng ta đang dần tan biến.

Uông gia nhất định phải diệt, nhưng giờ cứ thu tạm chút lãi suất đã.

"Đi thôi, đi xem mấy người kia ra sao rồi." Ta trực tiếp đi về đường cũ.

Đột nhiên một trận gió thổi qua, Trương Viết Sơn dừng lại.

"Trương gia, chú ý nghe âm thanh này." "Âm thanh?" Lương Uyển nghe thấy, lập tức kỳ quái hỏi: "Âm thanh này có vẻ hơi quỷ dị, trong cổ thành sao lại có loại tiếng này?" Âm thanh như có như không, khiến người nghe cảm giác như có một ban nhạc đang diễn tấu.

Nơi đây là sa mạc tuyệt địa, lại có loại âm thanh này, khiến người

ta liên tưởng đến sự kiện linh dị.

Trương Thụy Đồng nói: "Là âm nhạc, chìa khóa để giữ chân xà bách và hắc mao xà ở cổ thành." Trong Cổ Đồng Kinh định kỳ xuất hiện khúc nhạc này, khiến Cửu Đầu Xà Bách và hắc mao xà đều định kỳ xuất hiện để lắng nghe.

Chương 406

Vòng qua rìa cổ thành, Trương Viết Sơn chỉ lối vào nội bộ.

Leo lên thành lâu, gỡ bỏ mảnh ngói, một bóng rắn với lớp vảy mở rộng hoàn toàn đang quay lưng về phía mái nhà.

Trương Thụy Đồng nhìn xuống, đúng lúc thấy một con Chúc Cửu Âm xuất hiện sau lưng lão chủ tiệm.

Những người khác đều lui ra, mấy người bên cạnh bị vàng bạc đầy phòng hấp dẫn.

Từng người một bị hắc mao xà cắn chết.

Thường thì những người có thể độc chiếm pheromone mới không bị hắc mao xà cắn chết, nhưng đám người này không có năng lực đó.

Thật không may, tất cả đều chết sạch.

Nhìn đám người chết bên trong, ánh mắt Trương Viết Sơn có chút phức tạp.

Trương Thụy Đồng nói: "Bất phá bất lập, những người này mất đi chưa chắc đã là chuyện xấu đối với Cửu Môn." Một lúc sau, Trương Viết Sơn nói: "Trương gia nói đúng, tôi vào Cửu Môn hơn 80 năm, cũng không hy vọng Cửu Môn thực sự xuống dốc thế này." Sau khi những người bên dưới chết, đám hắc mao xà bắt đầu nuốt chửng thi thể, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Rời khỏi khu vực cổ thành Cổ Đồng Kinh, Trương Viết Sơn dẫn đường phía trước.

Khúc nhạc Cổ Đồng Kinh lại vang lên, xà bách và tất cả hắc mao xà đều tập trung về phía đó để lắng nghe.

Trước khi đi, Trương Thụy Đồng kiên nhẫn nghe hết bản nhạc và học được cách thổi.

Sử dụng một loại còi đặc chế và phương thức phát âm độc đáo giúp việc thổi ra âm thanh trở nên dễ dàng hơn.

Chuyến quay về kinh đô nhanh hơn trước nhiều.

Trương Thụy Đồng đưa Lương Uyển về nhà, tạm lưu trú một đêm.

Nhưng giữa đêm khuya, Lương Uyển áy náy đưa ra một miếng băng vệ sinh ban đêm: "Xin lỗi nha, cái này em không khống chế được..." Trương Thụy Đồng trong lòng bất lực nhưng cũng chỉ mỉm cười nói: "Không cần vội, đợi ta quay về đã." Những người biết chuyện hầu như đều đã chết trong sa mạc.

Uông gia hiện tại đang trích xuất pheromone từ hắc mao xà trong tay.

Trong sự truyền thừa ngàn năm của Uông gia, dường như đã đánh mất thông tin quan trọng mà Uông Táng Hải để lại.

Người Uông gia không hoàn toàn biết tại sao người Trương gia có thể trường sinh, càng không biết Uông Táng Hải đã thấy gì trong Thanh Đồng Môn.

Trương Thụy Đồng nhìn la bàn ma lực, khi tìm kiếm vị trí cụ thể của Uông gia, nó chỉ về phía Nepal nhưng không có vị trí cụ thể.

Nhanh chóng nhận được tin nhắn từ Trương Viết Sơn trên điện thoại.

"Vương Mông đã thâm nhập thành công, tạm thời chưa thể xác nhận hoàn toàn vị trí, cần vài ngày nữa." Trương Thụy Đồng tiện tay hồi âm: "Đã biết." Tích tích...

Bên đường đột nhiên có một chiếc xe dừng lại.

Đối phương mang gương mặt của Ngô Tà xuất hiện: "Lão tộc trưởng!" Vừa mở miệng ta đã biết là người Trương gia, thấy Trương Hải Khắc xuất hiện, Trương Thụy Đồng liếc nhìn người phía sau.

Sau khi lên xe, Trương Hải Khắc nói: "Năm đó..." Trương Thụy Đồng cắt lời: "Chuyện năm đó đã qua, chuyện của thế hệ trước không liên quan đến ngươi." Trương gia sa sút không phải vì một người, mà sự sụp đổ tín ngưỡng đã bắt đầu từ sớm.

Nghe lời Trương Thụy Đồng, Trương Hải Khắc trầm mặc.

Trương Thụy Đồng nhìn người phụ nữ bên cạnh, đối phương lên tiếng trước: "Tôi tên Trương Hải Tân, em gái anh ấy." Cô ta chỉ vào Trương Hải Khắc.

Trương Hải Tân?

Trương Thụy Đồng lặp lại cái tên này trong đầu.

Người Uông gia, nhưng Trương Hải Khắc đến giờ vẫn không biết thân phận của cô ta.

Xem ra, người ở cùng Tô Nam trong lạt ma miếu trên tuyết sơn mới là Ngô Tà thật.

Đi cùng Trương Hải Khắc hai ngày, họ tiến vào tuyết sơn.

Hai tuần sau, nhóm người cuối cùng cũng đến gần hồ băng Khang Ba Nhược.

Người áo lam không có mặt vì bận việc khác, nhưng Trương Thụy Đồng theo hẹn đã đến Khang Ba Nhược.

Phong cảnh nơi đây vô cùng ưu mỹ, núi tuyết, trời xanh, mây trắng.

Tất cả đều đẹp đến mức khiến tâm hồn như được tẩy lễ, nhưng ta

không có tâm trạng xem những thứ đó.

Lạt ma miếu bị tuyết phủ kín núi, ngay khi bước lên hồ băng, Trương Thụy Đồng biết còn một thời gian nữa lạt ma miếu mới giải phong.

Trương Hải Khắc lên đạn, Trương Hải Tân bên cạnh chỉ đứng nhìn chứ không giúp đỡ.

Bên hồ băng, Trương Thụy Đồng thấy một con hươu bị đóng băng.

Con hươu bị ăn chỉ còn lại đầu và bộ xương, dường như có thứ gì đó đã gặm nhấm nó thành ra thế này.

Trương Hải Khắc quan sát một lúc: "Không có dấu răng, tạm thời không rõ thứ gì làm nó thành ra thế này." Trương Thụy Đồng chằm chằm nhìn dưới lớp băng, mấy bóng đen đang chậm rãi bơi về phía này.

Ta trầm giọng nói: "Đừng nói chuyện, có thứ gì đó tới rồi." Dưới lớp băng, ta không thể nhìn rõ thứ cụ thể dưới nước.

Vài giây sau thứ đó bơi qua dưới chân.

Trương Hải Tân nhìn chằm chằm xuống nước, trầm giọng: "Tiên đừng nổ súng." Cô ta hoàn toàn không quan tâm đến sự an toàn của hai người bên cạnh, Trương Thụy Đồng bắt đầu nghi ngờ, còn Trương Hải Khắc thì không hề nghi ngờ, có lẽ vì người Trương gia sinh ra đã có vẻ cao ngạo như vậy.

Bóng đen dưới nước nhanh chóng bơi đi.

Chương 407

Trương Hải Tân chỉ về phía trước: "Tôi đi đường thẳng, tranh thủ xuyên qua sông băng nhanh nhất." Thái độ của cô ta đối với Trương Thụy Đồng không khác gì người bình thường, thậm chí còn có phần xa lạ hơn, như đồng đội tạm thời.

Thấy vậy, Trương Thụy Đồng càng nghi ngờ trí tuệ của Trương Hải Khắc.

Thấy Trương Thụy Đồng không đi tiếp, cô ta nói: "Nguyên tắc tôi học được nhiều nhất ở Trương gia là nhiều thứ trông có vẻ nguy hiểm thực tế lại an toàn nhất." Cô ta nhìn Trương Hải Khắc: "Thứ vừa bơi qua chắc là một loại cá ở đây.

Được người Khang Ba Nhược cho ăn suốt mấy thế kỷ mới lớn được như vậy." Trương Thụy Đồng liếc nhìn, không định nhắc nhở hai người họ chuyện sắp tới.

Trương Hải Khắc mấy lần dùng ánh mắt ra hiệu cho em gái nói chuyện khách sáo một chút.

Dù sao ở Trương gia, tộc trưởng là nhất, mọi thứ phải nghe theo tộc trưởng.

Nhưng Trương Hải Tân chọn cách phớt lờ, chỉ hơi thu liễm lại một chút, khiến Trương Hải Khắc thở phào nhẹ nhõm.

Nghe nói tộc trưởng thích hút thuốc, Trương Hải Khắc đưa một điếu và châm lửa cho ta.

Trương Hải Tân đi phía trước, Trương Hải Khắc thấy tình hình không ổn liền đuổi theo.

Trương Thụy Đồng phả ra một vòng khói hình lục giác như

chuông thanh đồng.

Một lúc sau, thấy Trương Hải Tân và Trương Hải Khắc đều quay lại.

Càng đi càng nhanh, sau đó trực tiếp biến thành chạy trốn hoảng loạn, vừa chạy vừa cởi quần áo.

"Ảo giác xuất hiện sớm hơn dự kiến." Ban đầu ta nghĩ Trương Hải Tân phải đi thêm đoạn nữa mới trúng chiêu, không ngờ lại nhanh thế.

Hai người chạy như điên, giữa hồ bắt đầu không ngừng vỗ đánh lẫn nhau.

Trương Hải Tân chỉ còn nửa cái áo, Trương Hải Khắc khá hơn chút còn cái áo lót và quần đùi.

Trông họ thảm hại vô cùng.

"Mau, mau dập lửa, cháy rồi, nóng quá, nóng quá~" Trong lúc cấp bách cả tiếng Quảng Đông cũng tuôn ra.

Miệng không ngừng kêu nóng nhưng người thì đông cứng đến phát xanh.

Cứ thế này cả hai sẽ chết rét trên hồ băng.

Chạy về vị trí cũ họ mới dần khôi phục bình thường.

"Vừa rồi..." Trương Hải Tân lập tức đi nhặt quần áo, mặt mày tái mét, không biết là vì lạnh hay vì tức.

"Ảo giác, ở đây có chuông thanh đồng." Trương Hải Khắc nói: "Đây từng là cấm địa của Trương gia, có chuông thanh đồng canh giữ cũng không lạ." Để đối phó Uông gia và tìm lại bí mật Trương gia, chuyến này e rằng phải tìm cho ra thứ Trương gia giấu ở đây.

Trương Thụy Đồng nói: "Ta còn đường phải đi, hai người bịt tai

lại.” Trương Hải Khắc nghe xong mặt đỏ như gan heo.

Mỗi người Trương gia đều có khả năng miễn dịch nhất định với chuông thanh đồng, nhưng đây là lần đầu anh ta trúng chiêu triệt để thế này.

Phía trước không xa là lạt ma miếu, tìm được Ngô Tà mới biết tọa độ cụ thể Vương Mông gửi về.

“Bên cạnh ta có những thứ này...” Trương Hải Tân nhìn chằm chằm xác báo bên cạnh bộ xương hươu.

“Tổng cộng bốn con báo, đều bị súng bắn chết.” Trương Thụy Đồng nhìn vết thương: “Là súng phục kích bắn.” Nhìn sang hướng khác, mặt đất đầy vỏ đạn.

Nếu không phải hai người họ chạy, nơi này hoàn toàn là điểm mù thị giác.

Trương Hải Tân tìm thấy một đống thi thể: “Người Đức, những người này giết báo rồi trúng chiêu khi đi qua đây.” Vết thương cũng là do súng.

Mấy người họ đều bị đồng đội bắn chết khi phát sinh ảo giác, hành động hoàn toàn không tự chủ được.

“Bịt tai lại đã, miễn cho lát nữa lại trúng chiêu.” Trương Hải Khắc chỉ dùng cách ngốc nghếch này, tiếp tục tiến về phía trước.

Chẳng bao lâu sau, họ đội gió tuyết hành quân, di chuyển trong tuyết sơn vô cùng khó khăn nhưng cả ba vẫn kiên trì.

Thời điểm này đang mùa tuyết phủ núi, trong huyền không tự, Ngô Tà mặc tạng bào đang ngồi trước bàn đá sưởi nắng.

Cả cổ tự vô cùng yên tĩnh, tứ bề lặng như tờ.

Thấy ba người xuất hiện, Ngô Tà ngạc nhiên nhìn Trương Thụy

Đồng.

“Đã tới rồi!” Trương Thụy Đồng gật đầu: “Ta đến xem tình hình.” Nghe động tĩnh bên ngoài, Tô Nam dùng hai tay dò đường phía trước.

“Thiên Chân, không xong rồi, chứng mù tuyết của tôi nghiêm trọng hơn, tôi dường như nghe thấy tiếng Trương Thụy Đồng.” Tô Nam bước ra, sắc mặt Trương Hải Tân tỏ vẻ đặc biệt.

Cùng xuất thân từ Uông gia nhưng Trương Hải Tân và Tô Nam không quen nhau.

“Không có ảo thính đâu, ta tới rồi.” Trương Thụy Đồng ngồi xuống phía bên kia.

Ở vùng Tạng không trồng được rau, các tăng nhân ở đây cũng chủ yếu ăn mặn, rau xanh là vật phẩm vô cùng khan hiếm.

Ngô Tà nhanh chóng đi lấy đồ ăn: “Mau vào phòng cho ấm rồi ăn chút gì đó.” Trương Thụy Đồng nói: “Đưa ta đi xem đồ.” Huyền không tự này luôn là một điểm liên lạc của Trương gia, dùng để ghi lại thông tin quan trọng sau khi các đời tộc trưởng xuất thế.

Ngô Tà liếc nhìn Trương Hải Tân, nói: “Đồ đạc đã được thu thập lại, e rằng không còn giữ được dáng vẻ ban đầu.” Trương Thụy Đồng không quan tâm, dù sao cũng đã tới rồi, bên ngoài tuyết đang phủ núi, xem qua cũng chẳng sao.

Đêm khuya, Ngô Tà cầm đèn dầu đưa ta đi.

Căn phòng của một lạt ma, bên trong có một bức họa, trong họa là một thanh niên đứng giữa một rừng hoa táng hải.

Bức họa gốc không còn, bức này vẽ lại bí mật vốn được Trương gia cất giấu.

Chương 408

Xem xong đồ, trong lòng Trương Thụy Đồng cũng đã đại khái hiểu rõ.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều dậy sớm.

Những người không qua huấn luyện đặc biệt chắc giờ vẫn đang ngủ.

Khi mọi người tụ lại, Ngô Tà hỏi: "Lúc tới mọi người có gặp trận linh đang dưới lớp băng không?" Trong ánh mắt quan tâm đó, sắc mặt Trương Hải Tân hơi quái dị.

Ta liếc nhìn cô ta, đại khái cũng biết chuyện gì đã xảy ra, nhất là Trương Hải Tân và Trương Hải Khắc lúc đó suýt nữa làm rách hết quần áo.

Trương Thụy Đồng nói: "Ảo giác từ những linh đang đó rất lợi hại, lúc quay về hãy cố gắng tránh đi." Trương Hải Khắc gật đầu tâm đắc.

Còn chi tiết làm xấu hổ thì không nhắc lại nữa, ở đây ngoại trừ Trương Thụy Đồng, những người khác khi đi qua đó hầu như không ai không gặp chuyện.

"Tiểu Ca từng ở đây chín năm trước, trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì?" Tô Nam ngồi bên cạnh, sắc mặt biến đổi: "Thiên Chân, những chuyện này cậu chưa từng nghe sao?" Trương Hải Khắc nói: "Chuyện của tộc trưởng chúng tôi, người ngoài không cần biết." Tô Nam biết nhiều chi tiết hơn, bao gồm cả người Uông gia cũng biết tình hình bên trong Thanh Đồng Môn.

Để thay đổi thế giới, Chung Cực có thể trở thành vũ khí vô cùng

hữu hiệu.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Ở đây xảy ra biến cố gì, những người Đức đó bị ai giết?" Ngô Tà chỉ tay vào Tô Nam bên cạnh.

"Tôi không có bản lĩnh đó, đều do Tô đại tỷ làm đấy." Tô Nam những năm qua giết người không ít, ngày càng ra tay không ghê tay.

"Có muốn đi xem thôn Khang Ba Nhược không?" Ngô Tà ngẩng đầu hỏi mọi người.

"Ăn chút gì đã rồi đi, không thể để bụng đói được." Sau khi ăn xong, cả nhóm đi tới thôn Khang Ba Nhược.

Thôn đó không còn tồn tại nữa, giữa cánh đồng tuyết chỉ thỉnh thoảng lộ ra đỉnh của vài kiến trúc cổ theo phong cách Tạng.

Phía trước không thể đi tiếp, tuyết ở đây sâu hơn bất kỳ nơi nào.

Mắt Tô Nam đột nhiên khỏi hẳn sau một đêm.

Trước đó cô ta không giết Ngô Tà vì không muốn nhận diện nghiêm trọng với Dương Hải.

Giờ cô ta đi theo đội ngũ, quan sát xung quanh nhưng không nhận ra đường.

Nếu không đi theo, ấn tượng duy nhất về nơi này chỉ là ngôi cổ tự treo lơ lửng kia.

"Sao lại có trận lở tuyết quy mô lớn thế này?" Ngô Tà nhìn đống tuyết tích tụ khổng lồ phía trước.

Trương Thụy Đồng nói: "Núi bị nóng lên, ngọn núi này là một núi lửa đang hoạt động." Vị trí của Thanh Đồng Môn thông thường đều nằm ở rìa núi lửa.

Núi nóng lên trực tiếp dẫn đến lở tuyết diện rộng.

Trương Thụy Đồng dùng ống nhòm nhìn qua, thấy trên đỉnh núi đầy xương người.

"Bên kia toàn là hài cốt." Ta chỉ tay về phía đó.

Thiên táng cũng không thể để thi thể bừa bãi diện rộng như vậy.

Những người này đều gặp tai nạn, không ai thu xác.

Khi tất cả đều chết, ngay cả người đi thu xác cũng vậy.

Họ đều mặc tạng bào, nếu xương cốt còn đó, có lẽ sẽ thấy hình xăm phượng hoàng trên người.

Trương Thụy Đồng trực tiếp đi vòng qua rìa thung lũng, thử leo lên ngọn núi đá khổng lồ lộ ra bên ngoài.

Ngọn núi đó đen kịt, toàn thân màu đen, vô cùng to lớn, nhìn từ xa có một vết nứt khổng lồ xuyên qua hắc sơn.

Khi tuyết bao phủ khắp núi, chỉ có vết nứt này là không bị tuyết phủ.

"Hơi nóng nặng quá, trong vết nứt chắc chắn là núi lửa." Khi đến gần, thị lực của Tô Nam đột nhiên khôi phục.

Nhưng quan hệ giữa cô ta và Trương Hải Tân bên cạnh ngày càng không ổn.

Trương Hải Tân nói: "Dưới chân núi nhất định có dung nham mới có thể làm nóng cả ngọn núi." Tuyết tan biến trên đỉnh núi chính là thủ phạm diệt tộc Khang Ba Nhược.

Mùi lưu huỳnh nồng nặc từ bên trong tỏa ra.

Sau khi vào trong, lượng lớn đá đen tích tụ trong thung lũng không theo quy luật nào.

Trên một đài đá, mọi người nhìn thấy vô số thi cốt ở cự ly gần.

“Chết đã lâu rồi.” Trương Hải Tân nói: “Xem ra những người bộ lạc Thiên Đường này cuối cùng cũng mất đi sự che chở của thần linh.” Trương Thụy Đồng nghe xong chỉ liếc nhìn một cái rồi không quan tâm nữa.

Người đã chết, nhìn cũng chẳng để làm gì.

Kết cục của người Khang Ba Nhược ta đã rõ, chỉ là tận mắt chứng kiến còn thảm khốc hơn nghe kể.

Nhìn con đường phía trước, Tô Nam đột nhiên hỏi: “Bên dưới là vực thẳm, chúng ta phải tiếp tục leo xuống sao?” Cô ta không biết thứ bên dưới vì chưa từng đến Trường Bạch Sơn.

Nhưng Ngô Tà sắc mặt đột biến: “Giống, quá giống rồi, phía sau chắc chắn là một cánh cửa Thanh Đồng.” Thân núi bên dưới đột nhiên mở rộng, vô số xích sắt thanh đồng giăng ngang, dẫn lối vào nơi sâu thẳm.

Xích sắt không ngừng rung động, dường như bên trong có cự thú đang muốn thoát khỏi sự khống chế.

Ngô Tà nhìn Trương Hải Tân: “Cô nương, từ giờ trở đi hãy đứng bên cạnh mà nhìn cho kỹ, chỉ có tộc trưởng mới có tư cách xem ‘Chung Cực’.” Trương Hải Khắc nhìn Trương Thụy Đồng, trong lòng có chút hoảng sợ.

Có thể cùng tiền tộc trưởng đến Thanh Đồng Môn sao?

Chương 409

Trương gia dù sa sút nhưng tộc quy vẫn còn đó.

"Xem đi, chỉ cần có thể sống sót ra ngoài." Mọi thứ về nơi này vốn dĩ là vì một ngày nào đó.

Tuyết trong núi tan chảy, người Khang Ba Nhược diệt tộc, sau này sẽ không còn ai ở đây canh giữ Thanh Đồng Môn nữa.

Trương Thụy Đồng đứng bên cạnh, châm một điếu thuốc: "Sắp được thấy 'Chung Cực' trong truyền thuyết rồi." Tô Nam nhìn với vẻ hừng hực, bĩu môi: "Đều biết thân phận của tôi rồi mà còn dám cho tôi đi theo sao?" Ngô Tà nói: "Thanh Đồng Môn bên đó vô cùng nguy hiểm, khi thực sự thấy nó rồi, cô sẽ tự khắc giữ bí mật thôi." Anh ta có một niềm tin đặc biệt, từ khi chú Ba mất tích, anh ta ít khi nhìn lầm người.

Mọi người mang theo vũ khí, trước đó đã đi đường mất năm ngày.

Trương Hải Khắc hỏi: "Không có Quỷ Tỷ (miếng ngọc hình rùa), e rằng không mở được cửa đâu?" "Vậy thì nổ tung nó ra." Trương Hải Tân không khách khí nghiến răng nói.

Đối với cô ta, xem thứ bên trong mới là quan trọng nhất, còn việc bảo tồn nơi này chẳng liên quan gì đến cô ta.

Ngô Tà cũng không biết câu trả lời, chỉ lắc đầu.

Trương Thụy Đồng nói: "Mở thì e rằng không được, nhưng cách khác thì có thể." Ta không trực tiếp cho nổ, dù sao trong ký ức của ta cũng đã vì cánh cửa này mà bôn ba nhiều năm.

Dọc theo những sợi xích thanh đồng lạnh lẽo, Trương Thụy Đồng tăng tốc bước xuống phía dưới.

Dưới chân là vô số đá rơi lớn nhỏ cao thấp không đều.

Những thứ này chắc chắn do khe nứt hình thành, giữa đống đá vụn, những tảng đá khổng lồ bị kẹt lại tạo thành một cây cầu vòm.

Trên bãi đá vụn, mọi người đã ngồi nghỉ khá lâu.

Trương Thụy Đồng lắng nghe âm thanh truyền ra, có thể nghe thấy con đường này đã tới tận cùng.

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy ở cuối là một cánh cửa Thanh Đồng khổng lồ.

Cánh cửa này giống hệt cánh cửa ở Trường Bạch Sơn năm đó, ngay cả địa điểm và cách bài trí cũng tương đồng cao độ.

Dùng đèn pin soi vào, cự ly căn bản không thể chiếu sáng hết cánh cửa.

Mọi người tiếp tục đi tới trước cánh cửa khổng lồ.

Trên cửa chạm khắc vô số vân văn, đồ án rõ nét.

Mấy người đứng trước cửa, đưa tay chạm vào.

"Thanh Đồng Môn trong truyền thuyết đang ở ngay trước mắt tôi." Trương Hải Tân nhìn đao, tâm trạng vô cùng kích động.

Chạm vào vân văn tinh tế, một cánh cửa khổng lồ như vậy mà có thể đúc ra những đường nét tinh xảo vượt xa tưởng tượng của người thường.

Ngô Tà theo bản năng đẩy cửa: "Giống hệt như tôi tưởng tượng, cửa chỉ mở vào thời điểm nhất định." Nếu theo mô tả, mở cửa sai thời điểm, nham thạch bên trong sẽ tràn ra.

"Tò mò 'Chung Cực' bên trong quá." Chỉ tay vào cửa, Trương Hải Tân quan sát một trận, sau đó phi thân nhảy lên bắt đầu leo.

Vân văn trên cửa rõ rệt nhưng leo lên cũng cần kỹ xảo.

Nhìn kỹ sẽ thấy trên tay cô ta có mang thứ giống như móng vuốt.

Leo đến đỉnh, cô ta nhíu mày: "Trên đỉnh cũng bị phong kín hoàn toàn, kỳ lạ thật." Theo lý mà nói, một cánh cửa nặng thế này đặt ở đây lâu ngày phải bị sụt xuống mới đúng, phía trên cũng phải xuất hiện khe hở chứ.

Trương Thụy Đồng nói: "Vô dụng thôi, nếu nó giống như cửa bình thường thì đã không thể hiện được sự kỳ lạ của thứ bên trong." Trương Hải Khắc gật đầu: "Trương gia nói đúng, phải tìm cách mở nó ra." "Địa hạ ở đây không có biến hóa chỉ có hai khả năng: Một là cửa không nặng như chúng ta tưởng, hai là bên dưới đã qua xử lý đặc biệt." Nếu nền đất được gia cố qua nhiều năm thì việc giữ nguyên trạng cũng không lạ.

Ngô Tà lắc đầu: "Cửa không thể rỗng ruột được, nếu không đã bị người ta đục ra rồi." Đang nói thì Trương Hải Tân bắt đầu chuẩn bị thuốc nổ, có vẻ cô ta đã có chuẩn bị từ trước.

Không có Quỷ Tỷ thì phải dựa vào thuốc nổ.

Trương Thụy Đồng nói: "Liều lượng thuốc nổ phải chuẩn, nếu sai sót làm sụp đổ xung quanh thì không ai sống sót ra ngoài được đâu." Hai bên Thanh Đồng Môn là hai ngọn núi đá đen, nếu thực sự đổ xuống thì dù mình đồng da sắt cũng bị đè bẹp.

Ta nói với Trương Hải Tân: "Thử dùng lựu đạn trước đi." Hiệu suất của lựu đạn cao hơn, ta tiện tay ném đi hai quả, sau đó ném thêm một bó thuốc nổ.

Trong không gian trống rỗng dưới vách núi, đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, tiếng vang không thể dùng lời diễn tả.

Ngay sau đó là một âm thanh còn lớn và đáng sợ hơn.

Tiếng gầm chấn nhĩ dục lung truyền ra từ sau Thanh Đồng Môn.

Xung quanh đột nhiên như động đất, rung chuyển dữ liệt.

Âm thanh đó như tiếng thét thảm của vô số người cùng lúc phát ra, thê thảm và khủng bố.

Tiếng vang trong cửa chấn động cả cánh đồng tuyết.

Trương Hải Khắc khó khăn lắm mới đứng vững, hét lớn: "Tình hình không ổn, có thứ gì đó sắp ra khỏi cửa!" Nghe âm thanh này cảm giác như có hàng tỷ oan hồn sắp xông ra.

Chẳng lẽ sau cánh cửa này giấu âm minh địa ngục?

Lúc này, Trương Thụy Đồng vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chằm chằm.

Thanh Đồng Môn rung lắc kịch liệt.

Khi những người phía sau đang lùi lại, Trương Thụy Đồng cũng nhanh chóng quay đầu.

Trong cửa như có vô số bóng đen đang xông ra.

Ngô Tà bị một bóng đen đâm ngã.

Chương 410

Xung quanh vô số bóng đen di chuyển trên tường, nhìn kỹ lại không thấy rõ hình thù cụ thể.

Bóng đen hầu như không có hình dạng cố định.

Trương Hải Tân cầm đèn pin đi quanh.

Tô Nam chậm rãi hỏi: "Thứ gì thế này?" Những bóng đen đó chui vào trong đá.

Vách đá màu đen, bóng đen cũng màu đen, chui vào là như tàng hình, không phân biệt được đâu là bóng thật.

Trong lúc hoảng hốt, thấy một đoàn bóng đen bay lên không trung.

Trương Thụy Đồng chuyển biến ý nghĩ, tình hình không ổn, đột nhiên nhìn Trương Hải Khắc, không lùi lại mà ngược lại, lao thẳng về phía Thanh Đồng Môn.

"Cửa dường như bị phá rồi." Trương Hải Khắc ánh mắt phức tạp nhìn về phía trước.

Xung quanh tuôn ra lượng lớn bùn nhão, giống như một trận lũ bùn đá.

Trương Hải Tân đứng trên một tảng đá lớn, nhìn về phía Thanh Đồng Môn không dám khinh suất đi vào.

"Sau Thanh Đồng Môn sao lại có nhiều bùn nhão thế này?" Tô Nam lần đầu thấy bên trong, không thể hiểu nổi Chung Cực trong truyền thuyết lại giấu trong đống bùn này sao?

"Lúc Tiểu Ca ở đây chắc không có bùn chảy ra chứ?" Trương Hải Khắc nhìn chằm chằm phía trước, trong lòng nghĩ nếu bên trong toàn

bùn thì các đời tộc trưởng sao ở được lâu thế, mỗi lần ở tận mười năm mà.

Bùn nhão vô cùng sền sệt, giống như chất bài tiết của sinh vật nào đó.

Trương Hải Tân hành động quá nhanh nên người dính đầy bùn, cô ta đang tìm cách làm sạch.

Nhanh chóng xung quanh yên tĩnh lại, một mảnh đen kịt cùng sự chết chóc bao trùm.

Đá đen xung quanh hầu như bị lớp bùn từ cửa tràn ra bao phủ một màu vàng đất sền sệt.

Bùn nhanh chóng đông cứng, có thể trực tiếp bóc ra khỏi người.

Mọi người cuối cùng cũng đi đến cạnh Thanh Đồng Môn.

Trên cửa có một lỗ hổng lớn lật ra ngoài như hình miệng người, bên trong đen kịt.

Bùn dính trên cửa như mủ chảy ra từ vết thương.

Đèn pin chiếu vào, Trương Hải Tân có chút buồn nôn bịt miệng: "Nhìn như vết thương vậy, cửa này rốt cuộc là sao?" Bí mật Trương gia thủ hộ hàng ngàn năm bị thuốc nổ phá vỡ khiến cô ta càng thêm khinh thị.

"Địa bàn thần thánh này sẽ là bước nhảy vọt lớn trong giới đảo đấu của tôi." Trương Hải Tân vui mừng quá đỗi.

Sau khi dọn sạch bùn, phát hiện nội bộ sơn động đều được khảm một lớp thanh đồng, trên đó khắc đầy hoa văn kỳ quái như vân da người.

"Sơn động thanh đồng?" Trương Hải Tân chậm rãi đi vào.

Trương Thụy Đồng nhìn mọi thứ bên trong.

Khi mọi người đang suy nghĩ về những hoa văn này, tai ta lắng nghe âm thanh xung quanh.

Diêm Vương Kỵ Thi trong truyền thuyết nằm ở đây.

Con Diêm Vương đó trong truyền thuyết vùng Tạng hình thành tổ hợp kỳ quái với nữ thi.

Ngô Tà đi vào rồi lại nhanh chóng đi ra.

"Tìm thấy gì rồi sao?" Trương Hải Tân nhìn biểu tình của Ngô Tà, cảm giác chuyện không đơn giản, chắc chắn bên trong có thứ gì đó ghê gớm.

Cô ta lập tức chạy tới.

Trương Thụy Đồng cũng theo vào, thấy một hố khổng lồ rộng mười mét dài mười mét.

Bên dưới cũng có bề mặt cấu thành từ hoa văn, thanh đồng bao phủ mọi ngóc ngách.

Con người hàng ngàn năm trước hầu như không thể tạo ra không gian lớn thế này mà không để lại dấu vết nhân công.

"Tôi tìm thấy một cuốn nhật ký trên xác người Đức." Trương Hải Tân cuối cùng cũng đưa thứ mình tìm được ra.

"Sao trước đó không nghe cô nói?" Trương Hải Khắc kỳ quái nhìn, Trương Hải Tân cười áy náy nói quên mất.

Trương Hải Khắc không hỏi thêm, dù sao cũng là em gái mình.

Nhìn những hình vẽ, nội dung khá đặc biệt.

Trong họa có người nhìn lên bầu trời, người đó mặt xanh nanh vàng.

Trên trời thiên thạch rơi xuống khắp nơi: Một khối ở quặng sắt

Trường Sa, khối lớn nhất ở Trường Bạch Sơn, tiếp đến là Tháp Mộc Đà và Tần Lĩnh, đương nhiên có cả sâu trong Cổ Đồng Kinh.

Gần Trường Sa có hai khối nhỏ nhất tạo ra không gian khác, có khối làm một cái cây đạt được trường sinh.

Thiên thạch trong họa như một cái mai rùa, đồ án bên trong không giống nhau.

"Vẽ cái tổ ong vò vẽ à?" Trương Hải Tân nhìn hình vẽ không nói nên lời.

Ngô Tà lắc đầu: "Không, là một khối thiên thạch, tôi từng thấy dưới chân núi ở thành cổ Tây Vương Mẫu." Nhắc đến thành cổ Tây Vương Mẫu, Ngô Tà lại nhớ đến đám rắn đó.

Trương Thụy Đồng nhận cuốn sổ, nhanh chóng lật xem.

Chương 411

Đồ án do người Đức vẽ tay, đại thể khá chính xác.

"Đúng vậy, một bong bóng khí, thiên thạch rỗng ruột từ chín tầng trời đâm vào núi, đông cứng lại bên trong.

Có người đã đục xuyên vỏ ngoài thiên thạch, mài giũa thứ bên trong." Ta chỉ vào đồ án.

Trương Hải Khắc chăm chú quan sát, những thứ này đối với Trương Thụy Đồng thì quá quen thuộc, nhưng với người khác thì là lần đầu thấy.

Trương Thụy Đồng chạm tay vào vách núi thanh đồng.

Loại thanh đồng này không phải kim loại có sẵn trên hành tinh này mà là thiên thạch ngoài hành tinh, một loại kim loại nhìn rất giống thanh đồng.

Giống như quặng rắn và vẫn ngọc khiến Thi Miết Vương ngủ say.

Thiên thạch ở Trường Bạch Sơn diện tích ít nhất vài km vuông, bí mật ẩn giấu trong Thanh Đồng Môn đó lớn hơn tưởng tượng nhiều.

Tô Nam nhìn thiên thạch trong hình, kỳ quái hỏi: "Tôi thấy trạng thái thiên thạch này như hạt giống đang nảy mầm?" Trong họa, mặt đất núi đột nhiên nứt ra, thiên thạch không ngừng rung động.

"Thiên thạch này biết lớn lên sao..." Nhận thức của Ngô Tà lại bị làm mới.

Trước đây anh nghĩ thiên thạch kỳ diệu là do bản thân nó đặc biệt.

"Nó có thể không ngừng lớn lên sao?" Xem bích họa hàng ngàn

năm trước, thiên thạch này sau đó dường như vẫn tiếp tục lớn.

Tiếp tục xem xuống dưới, có một bức phù điêu, có người đang điêu khắc trên phần thiên thạch lộ ra.

Người dày đặc, nhìn kỹ thấy mỗi người đều nhiều tay nhiều chân như nhện.

"Vạn Nô Vương?" Ngô Tà dụi mắt, đó chính là vô số Vạn Nô Vương.

Lúc mọi người đang xem, Trương Thụy Đồng phát hiện Trương Hải Tân đã đi vào lúc nào không biết.

Ngô Tà nhìn về một góc: "Tôi vừa cảm giác có người nhìn mình, là Trương Hải Tân sao?" Trương Thụy Đồng liếc nhìn: "Không phải Trương Hải Tân, thứ trong Thanh Đồng Môn chạy ra rồi." Trương Hải Tân từ bên trong chạy ra, vội nói: "Bên trong có một người." "Chẳng lẽ Tiểu Ca ở đây?" "Không thể nào, Tiểu Ca hiện tại sẽ không xuất hiện ở đây." Nhìn kỹ hướng đó, dù là ai cũng không thể là Tiểu Ca.

Trong đống bùn đen bao phủ, một người bị kẹt bên trong, xung quanh có những thứ như dây leo.

Tô Nam dứt khoát xé bỏ lớp phủ, lộ ra ba sợi xích thanh đồng.

"Bàn Tử?" Trương Hải Khắc sững sờ.

Nghe thấy tên "Bàn Tử", Ngô Tà nhìn kỹ lại, đúng là Vương Bàn Tử, một gã béo đang cuộn tròn ở một góc độ không tưởng.

"Bị thạch hóa rồi." Trương Thụy Đồng chỉ vào bề mặt thi thể.

Trương Hải Tân dùng cuốc băng gõ thử, đúng là cứng như đá.

Nói là đất thần thánh nhưng người tuyệt đối không thể thành thần.

Bùn trên mặt thi thể được dọn sạch, đèn pin chiếu rõ, bên dưới là

một đoàn xương trắng.

Trương Hải Khắc tiếp tục dọn dẹp, một gương mặt kỳ đặc xuất hiện.

Không phải đá cũng không phải hóa thạch, mà giống như Hiến Vương trước đây, mặt đã bị ngọc hóa, biến thành thứ màu trắng bán minh như ngọc thạch, bên trong lộ ra những mạch lạc đen, đó chính là huyết quản của người chết.

Xung quanh mặt có thứ gì đó bao quanh như mạng nhện, nhưng dùng lực là đứt ngay.

"Gương mặt nứt nẻ nghiêm trọng, góc cạnh rõ ràng, là một ông già." Trương Hải Khắc chăm chú nhìn các chi tiết.

Tạng bào mục nát bị bùn cuốn đi, còn lại một ít đồ bạc không dễ mục.

"Những mạng nhện này đang làm thi thể biến thành một kén thi." Trương Hải Tân định ra tay xé bỏ hết lớp bùn trên người thi thể.

Một cái kén người bán trong suốt, một kỳ tích khiến mọi người phát hiện thi thể được bảo tồn hoàn hảo.

"Người Hán này." Nhìn trang sức trên thi thể, trên cổ treo một miếng cổ ngọc.

Ngô Tà hỏi: "Ngọc thuộc niên đại nào?" Trương Hải Tân lắc đầu: "Vô dụng thôi, biết niên đại ngọc cũng không có ý nghĩa, biết thi thể là ai cũng không có tác dụng gì." Trương Thụy Đồng thấy họ nhìn chăm chú, liền lật thi thể lại: "Chỉ là một cái xác người thôi, thứ thực sự giấu bên trong đã chạy ra ngoài rồi." "Là cái gì?" Trương Hải Tân tò mò hỏi.

Vào đây lâu như vậy, chứng thất hồn của Trương Thụy Đồng chắc cũng đã khôi phục phần nào ký ức về nơi này.

“Một gã Bổng Chùy.” Trương Thụy Đồng mặt không cảm xúc nói.

“Bổng Chùy Thần?” Ngô Tà lập tức nghĩ đến Bổng Chùy Thần được cung phụng ở Vân Thiên Cung, thứ được bốn con quái điểu mặt người canh giữ.

Chẳng lẽ thứ trong Thanh Đồng Môn thực sự là nó, là Chung Cực trong truyền thuyết?

Thấy Ngô Tà nhắc đến Bổng Chùy Thần, Trương Thụy Đồng nói: “Bổng Chùy là hữu hình, thứ thực sự giấu bên trong là vô hình.” Ta ra hiệu Ngô Tà lấy nước tạt về phía trước.

Chỗ nước chảy qua đột nhiên xuất hiện vài dấu chân ướt.

Nhìn kỹ, nước dưới chân bị một sức mạnh kỳ đặc thu hút, hình thành một đồ án phức tạp dưới chân mọi người, kéo dài suốt nửa giờ.

Trương Thụy Đồng cúi đầu nhìn hình dạng đó.

“Là một con lạc đà Alpaca sao?” Ngô Tà nhìn đồ án thành hình, thấy rất giống lạc đà Alpaca, nhưng đường nét phức tạp hơn nhiều.

“Diêm Vương!” Trương Hải Khắc từ nghi ngờ chuyển sang xác định: “Diêm Vương xuất hiện trên tranh Thangka vùng Tạng.” “Dưới tòa Diêm Vương là một thiếu nữ bị đánh gãy tay chân, trong vài bức cổ họa thường xuất hiện phong cách tàn nhẫn này.” Trương Thụy Đồng đột nhiên nhớ tới mẹ của Tiểu Ca, người bị đánh gãy tay chân, cuối cùng hiến tế cho Diêm Vương để trở thành vật cưỡi.

Men theo dấu chân dưới đất, nước chảy tạo thành những đồ án không quy tắc.

Chương 412

Trương Thụy Đồng nhíu mày nhìn: "Nước không đủ rồi, phía sau phải dùng máu." Ngô Tà nhìn cũng hiểu sự đặc thù của nơi này.

Thanh Đồng Môn sở dĩ chỉ nhận người Trương gia là vì máu Kỳ Lân.

Ta lấy một viên Kỳ Lân Kiệt, tùy tay rạch một đường, máu chảy nhanh và nhiều nhưng lại là vị trí dễ cầm máu.

Đồ án trên đất lập tức thay đổi.

"Hoa văn trên đất được thiết kế chuyên dụng để dẫn máu." Ngô Tà nhìn theo dòng máu.

Máu chảy ngược lên trên, theo rãnh dẫn thẳng lên đồ án đỉnh hang.

Lấy ta làm trung tâm, máu không ngừng khuếch tán ra ngoài, hình thành một đồ án khổng lồ.

Nhìn lên trên, đó là vô số những cánh cửa.

Ngô Tà nhìn những đồ án đó, vì mất máu nhiều nên ngất đi.

Trương Thụy Đồng bảo Trương Hải Khắc đỡ anh ta sang một bên.

"Máu đủ rồi." Nhìn vào đồ án trên tường và mặt đất, chúng tạo thành một tổng thể khổng lồ.

Trương Thụy Đồng nhìn một phần đồ án, trong não nhớ lại khối thiên thạch dưới lòng đất Tây Vương Mẫu Quốc, một khối thiên thạch đầy lỗ hổng uẩn tàng sức mạnh đáng sợ.

Trương Hải Tân thấy Ngô Tà ngất đi, nhìn đồ án thành hình chậm chạp, định tự mình trích máu.

“Không được.” Ta nhíu mày.

Tô Nam đứng bên cạnh nhìn, hoàn toàn không có ý giúp đỡ.

“Tỉnh lại đi, máu của Ngô Tà có chút đặc biệt, máu của cô không được đâu.” Trương Hải Khắc dù là người Trương gia nhưng cũng chỉ là ngoại tộc, máu cũng không được.

Mỗi đời tộc trưởng Trương gia đều mang máu Kỳ Lân thuần khiết.

Nhìn cánh cửa dần hình thành trên vách đá, Trương Hải Khắc kỳ quái hỏi: “Ở đây có nhiều cửa thế này, chẳng lẽ bắt chúng ta vào sao?” Ngô Tà mơ màng tỉnh lại, nghe thấy lời Trương Hải Khắc.

Lại nghe Tô Nam nói: “Tôi cảm thấy những đồ án này nhất định đại diện cho một hàm nghĩa nào đó.” Dù nói vậy nhưng cô ta không biết hàm nghĩa cụ thể là gì.

“Tôi nghĩ chúng ta nên đổi tư duy khác.” Ngô Tà ôm đầu, tay vịn vào tường thanh đồng.

“Nếu những lỗ hổng xung quanh không phải tự nhiên mà do con người đục ra thì sao?” Trương Thụy Đồng nghe mô tả của anh, thấy cũng có lý.

Trong thiên thạch Tây Vương Mẫu Quốc không có rắn, có lẽ rắn đã bị người ta đào ra từ sớm.

Một phần trong đó đã sống từ bốn ngàn năm trước đến nay, trong ký ức của chúng ghi lại nhiều bí mật thời viễn cổ.

Trương Thụy Đồng đột nhiên nói: “Có cần thông báo cho những người Trương gia khác không?” Ta nhìn Trương Hải Tân.

Cô ta lập tức hiểu ý đứng dậy: “Tôi ra ngoài phát điện báo ngay.” Đợi cô ta đi khuất, Trương Thụy Đồng mới nói: “Chuẩn bị kỹ đi, có

thứ sắp ra rồi.” Trương Hải Khắc sững sờ: “Chủ nhân của dấu chân đó sao?” Trên đất không chỉ có dấu chân mà còn có cả dấu tay.

Trương Thụy Đồng nghe động tĩnh, bảo Trương Hải Khắc men theo dấu chân đi tìm.

Sau khi đi được trăm mét, Trương Thụy Đồng nói thấp: “Chuẩn bị ra tay đi, tốt nhất hãy chuẩn bị tâm lý.” Ta nhìn anh ta với vẻ quái dị.

Trương Hải Tân là em gái nương tựa lẫn nhau của anh ta, giờ đột nhiên biến thành người Uông gia, e rằng anh ta khó lòng tin nổi.

Còn Tô Nam ở lại chỗ cũ, ít nhất cũng giữ được mạng cho Ngô Tà.

Hiện tại Tô Nam đang đứng về phía chúng ta.

Đột nhiên Ngô Tà kinh hố: “Chuyện gì thế này?” Trên người Ngô Tà xuất hiện nhiều sợi như tóc, giống hệt thứ trong bụng thi thể ngọc hóa kia.

Thi thể đó khi còn sống đã bị bỏ thứ này vào.

Đống bùn xung quanh cũng không phải bùn, mà giống như dịch vị.

Thanh Đồng Môn bị nổ tung, vài thứ đã xuất hiện xung quanh.

“Tôi vừa hít phải bùn, chỉ có thể chất của anh mới dung hợp được với nó.” Trương Hải Tân đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn.

“Tại sao chỉ có tôi?” Ngô Tà không hiểu.

Người có máu Kỳ Lân thuần khiết hơn rõ ràng là Trương Thụy Đồng cơ mà.

“Đây là lý do.” Trương Hải Tân khống chế Ngô Tà, trói quăng sang một bên.

“Trương Hải Tân!!” Ngô Tà phẫn nộ.

“Tôi không họ Trương, mục đích của tôi vốn là mang thứ đó ra ngoài.” Cô ta nhìn sang Tô Nam: “Không giúp sao?” Ngô Tà lúc này mới hiểu ra: “Họ Uông?” Đúng lúc đó, mắt Tô Nam trợn tròn nhìn ra phía sau.

Ở một nơi vốn không có gì, dần hiện ra một cái đầu, rồi đến vài cánh tay, xuất hiện lù lù ngay trước mắt.

Trương Thụy Đồng đứng từ xa nhìn qua: “Quả nhiên ra rồi.” Trương Thụy Đồng cảnh giác nhìn chằm chằm bóng người ở trên cao.

Trương Hải Tân không còn giữ được bình tĩnh, liên tục lùi lại.

Ngô Tà cũng không ngừng thối lui, suýt chút nữa va phải Trương Thụy Đồng.

Máu tươi trên mặt đất xung quanh không ngừng lan rộng, bóng người giữa không trung đã hoàn toàn hiện ra trước mắt.

Chương 413

Thứ khổng lồ đó cao bằng ba người, trong đó có một cái đầu lâu to lớn, đang vung vẩy vô số cánh tay không ngừng nghỉ.

Con quái vật này trông còn khủng bố hơn cả Vạn Nô Vương.

"Vạn Nô Vương cũng chỉ có ba cặp cánh tay, tên này thật sự biến thành Thiên Thủ Quan Âm rồi." Ngô Tà nhìn chằm chằm con quái vật trước mắt, bị vô số cánh tay làm cho kinh hãi.

Con quái vật ngóc đầu sát đỉnh hang động, lấy tư thế nhìn xuống để quan sát mọi người phía dưới.

Lúc này, Ngô Tà bỗng chạy đến cạnh Trương Thụy Đồng: "Trương gia, tôi cảm thấy sau lưng có thứ gì đó." Không nhìn thấy thứ gì ẩn nấp sau lưng, nhưng anh có thể cảm giác rõ ràng là máu đã phóng ra thứ gì đó.

Máu đang chảy động, tạo thành một đồ án hỗn loạn không theo quy luật trên mặt đất.

Điều kỳ lạ nhất là những đồ án này sau khi thành hình lại ngày càng vặn vẹo.

Một phần máu trên tường bắt đầu di chuyển từng khối một.

Một phần cơ thể của thứ đó đang ở trạng thái ẩn hình, có vô số chi thể, tất cả đều hiện ra trạng thái vô cùng hỗn loạn.

"Máu của tôi đang trốn chạy con quái vật, nên mới không ngừng chạy..." Đồ án máu sắp thành hình thì lại đụng phải con quái vật xuất hiện, dẫn đến máu rơi vào hỗn loạn.

Cách miêu tả này vô cùng kỳ quái, giống như máu cũng là sinh vật sống vậy.

Trương Thụy Đồng sử dụng Quỷ Thần Nhãn, từ khi con quái vật xuất hiện đã luôn nhìn chằm chằm vào nó.

Trước đó, thứ này giống như không tồn tại trong không gian này, nhưng lúc này lại hiện ra một thứ vô cùng kỳ quái và buồn nôn.

Một người nhện, nhưng lại nhiều tay hơn cả nhện.

Vẻ ngoài của quái vật có màu trong suốt.

Bành!

Trương Hải Tân trong lúc kích động đã trực tiếp nổ súng vào quái vật.

Đang đang đang!

Tất cả đạn dược đều không ngoài dự đoán bắn vào vách thanh đồng, không gặp bất kỳ sự cản trở nào.

Những tia lửa và hoa máu bắn ra, tiếng kim loại va chạm không dứt bên tai.

"Vô ích thôi, đừng lãng phí khí lực nữa." Trương Thụy Đồng nhìn động tác của Trương Hải Tân, thản nhiên nhắc nhở: "Đợi đến khi hết đạn, chỉ có con đường chết." Lời vừa dứt, súng của Trương Hải Tân đã hết đạn.

Tứ phía tịch tĩnh vô thanh.

Không gian yên tĩnh đến mức khiến người ta sợ hãi.

Tiếng nói biến mất, ngoại trừ hơi thở dồn dập, không còn âm thanh nào khác.

Trương Thụy Đồng hốt nhiên nhìn thấy một bàn tay khổng lồ đang vươn tới, ta lập tức né tránh.

Lúc này Tô Nam từ bên ngoài tiến vào: "Ta vừa mới ra ngoài xem

một chút, đã gặp phải thứ này rồi sao?" Tô Nam vừa xuất hiện thì thấy Ngô Tà bị nhấc bổng giữa không trung.

Cảnh tượng đó vô cùng khủng bố.

Tô Nam nổ súng vào sau lưng Ngô Tà, đạn xuyên qua nhưng không trúng mục tiêu.

"Mẹ kiếp, là quái vật gì vậy?" Trương Thụy Đồng đáp: "Là thứ chúng ta tìm kiếm." Thứ đó là quái vật ẩn giấu trong đạo môn.

Ta trực tiếp cắt đầu ngón tay, vẩy máu tươi về hướng đó.

Liên tục vài giọt máu rơi lên trên, hiệu quả hoàn toàn khác trước đó.

Máu rơi đến đâu, quái vật lập tức hiện thân đến đó.

Một con nhện đứng thẳng đang vung vẩy cánh tay, tất cả là nhờ có Kỳ Lân Huyết.

Quái vật bị Kỳ Lân Huyết ép hiện ra chân thân, xung quanh tối đen như mực, đèn pin lúc này đều đã bị đánh bay.

Trương Thụy Đồng đưa tay chạm vào đống bùn đen trên mặt đất: "Dùng lửa có thể đối phó." Con quái vật đó vung vẩy đại lượng cánh tay, trông giống như hình tượng Diêm Vương.

Thiếu nữ kia tuyệt đối không phải là một con quái vật đơn giản.

Tô Nam nhìn đống bùn đen nhầy nhụa dưới chân, buồn nôn hỏi: "Thứ này có thể đốt không?" "Trông hơi giống xăng, tôi cảm giác chắc là được." Ngô Tà tìm cách thu thập một đống bên cạnh.

Trương Thụy Đồng bật bật lửa, trực tiếp châm cháy đống bùn đen.

Lửa cháy rất vượng, lửa thực sự có tác dụng.

Trương Thụy Đồng lập tức lấy từ trong không gian lưu trữ ra Hỏa Hồ Lô, vừa mở ra đã trực tiếp phóng hỏa xung quanh.

Lửa vừa cháy lên, Trương Thụy Đồng hô: "Mau tìm chỗ trốn." Ngô Tà nhìn theo hướng Trương Thụy Đồng, thấy cửa động được ánh lửa chiếu sáng rực rỡ.

Một thứ khổng lồ từ cửa động bò vào.

Hình dạng của nó không giống với thứ Trương Thụy Đồng thấy trên đỉnh lúc nãy.

Chẳng lẽ quái vật ở đây không chỉ có một con?

Kỳ dị hơn là một phần thân thể ở trong động, những người khác không nhìn thấy được.

Chương 414

Chỉ có Trương Thụy Đồng sở hữu Quỷ Thần Nhãn, hay còn gọi là Chân Thực Chi Nhãn, mới có thể nhìn rõ con quái vật đó.

Con quái vật kia trút bỏ lớp áo ẩn hình, lộ ra một bộ giáp của tộc Tạng.

Có thể thấy tứ chi gần như đen kịt cùng các loại nham thạch và mảnh kim loại chế thành áo giáp.

Mọi người sững sờ, đặc biệt là Ngô Tà, khi nhìn con quái vật đó, anh hạ thấp giọng hét lên: "Diêm Vương, thứ đó chính là Diêm Vương!" "Diêm Vương nào?" Tô Nam nhíu mày, hoàn toàn không biết gì.

Trương Thụy Đồng khoanh tay trước ngực, chậm rãi nói: "Đó chính là hình tượng Diêm Vương xuất hiện trong bộ lạc Khang Ba Lạc." "Chắc cậu đã nghe câu chuyện của Tiểu Ca rồi chứ?" Trương Thụy Đồng nhìn về phía Tô Nam.

Tô Nam do dự rồi gật đầu, theo bản năng liếc nhìn về phía Trương Hải Tân.

"Đừng nhìn nữa, kẻ đó sẽ không thể rời khỏi nơi này đâu." Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, sắc mặt Trương Hải Tân lập tức thay đổi, sau đó gầm lên âm hiểm: "Đối phó với tên to xác này đi!" Nói xong hắn nổ súng vào con quái vật giống nhện kia.

"Chết tiệt!" Ngô Tà thầm kêu không ổn.

Con quái vật vốn đứng trên đỉnh, nửa người giấu trong động nên không nhìn thấy.

Vừa mới xuất hiện, một phát súng kia trực tiếp khiến nó bạo nộ.

Đạn gần như không thể trúng đích, đều bay vào vách động.

Vết máu trên người Diêm Vương nhanh chóng bị đánh bay.

Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm thứ đó đang di chuyển song song xung quanh mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Mọi người đều đã kiệt sức, xung quanh chỉ còn tiếng thở dốc.

Trương Thụy Đồng nhắc: "Ở đằng sau." Nghe lời nhắc, Ngô Tà đờ người: "Ở đằng sau, đằng sau nào cơ?" Đèn pin không ngừng chiếu xung quanh, nhưng ngoại trừ bóng tối vô tận thì không thấy gì khác.

Thiên Thủ Diêm Vương bỗng hất văng Trương Hải Tân, khiến hắn ngất lịm tại chỗ.

Ngô Tà lập tức nhắc nhở: "Tiên kiểm tra xem hắn có đeo mặt nạ da người không." Nếu kẻ này không phải người Trương gia, thì rất có khả năng là người Uông gia giả dạng.

Ví dụ điển hình nhất là Thẩm Thu, đến thi thể cũng bị cắt thành từng khối gửi về.

Ngô Tà nói: "Tôi nhớ ngón tay dài cũng chưa chắc là người Trương gia." Trương Hải Khắc tìm trên mặt hắn, da dẻ Trương Hải Tân rất tốt nhưng đáng tiếc đã bị trọng thương.

Nếu thực sự là người Uông gia thì không cần thiết phải cứu, trừ khi Tô Nam muốn hắn quay đầu là bờ.

"Không ngửi thấy mùi quái lạ trên người sao?" Trương Thụy Đồng bảo mọi người ngửi kỹ, cảnh tượng đó trông có chút quái dị.

Tô Nam cũng tiến lại ngửi: "Mùi này, hình như tôi đã ngửi thấy ở Huyền Không Tự?" Trương Thụy Đồng trực tiếp đưa ra đáp án: "Là Cốt Hương triệu hoán Diêm Vương." Năm đó Bạch Mã bị đánh gãy

tay chân, chính là dùng loại hương này để hun.

Diêm Vương xuất hiện, tinh thần Bạch Mã bị ảnh hưởng, cam nguyện làm tọa kỵ.

"Hóa ra là bị triệu hoán ra!" Trương Hải Khắc lúc này mới tin kẻ đó là gián điệp.

Mấy người vừa nấp đi, quay đầu lại đã thấy Diêm Vương chỉ đứng gần Trương Hải Tân.

Có lẽ vật cưỡi kỳ quái kia chưa có phản ứng, nhưng Diêm Vương luôn cần một vật cưỡi.

Nhanh chóng, con quái vật đó chạy theo hướng khác.

Phía trước nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Đuổi theo phía sau, trước mắt bỗng xuất hiện một cảnh tượng huyễn hoặc.

Phía trước là một vùng nước, dưới ánh nước, bóng quang ảnh xung quanh biến ảo khôn lường, giống như vô số màu sắc phức tạp đang biến đổi, cuối cùng trở thành màu trong suốt.

"Dưới nước có thứ gì đó khiến xung quanh hình thành màu sắc bảo hộ!" Trương Thụy Đồng nhìn về phía trước, từ xa thấy một bộ giáp kim sắc.

Bên kia có đại lượng giáp kim sắc như vảy động vật, trông rất đáng sợ.

Trong đó có màu vàng kim, ám kim, thanh kim, bạc...

Thậm chí có thể thấy trên những bộ giáp cũ có tẩm độc dược.

Con quái vật ngâm mình trong nước không nhìn rõ hình dạng.

Nếu là Diêm Vương, thì bây giờ chắc đang cưỡi một con hà mã.

Thân hình của Trương Hải Tân chắc không đủ để làm vật cưỡi, nhưng loại hương phun trên người hắn rõ ràng là muốn hiến tế cho Diêm Vương.

Tiếp đó mọi người lại gần xem thi thể.

"Thiên Thủ Quan Âm thi?" Ngô Tà bỗng bừng tỉnh đại ngộ.

Ở đây đặt một xác Thiên Thủ Quan Âm, cũng giống như Vạn Nô Vương vậy.

Bố cục giống hệt Trường Bạch Sơn, cùng một loại Cửa Thanh Đồng, ngay cả xác Thiên Thủ Quan Âm cũng tương tự như vậy.

Điều khác biệt là tay của thi thể này thực sự là Thiên Thủ Quan Âm danh phó kỳ thực.

"Lạc lạc lạc..." Tiếp đó thi thể đột nhiên phát ra tiếng động kỳ lạ.

Âm thanh đó phát ra từ đầu lâu của Thiên Thủ Diêm Vương.

Trương Thụy Đồng lắng tai nghe nhưng không hiểu được ý nghĩa cụ thể.

Chương 415

Âm thanh nghe giống Thi ngữ, nhưng thực tế lại không có chương pháp gì.

"Trương gia không hiểu Thi ngữ sao?" Ngô Tà nhìn Trương Thụy Đồng.

"Kêu loạn thôi, không phải Thi ngữ." Trương Thụy Đồng cũng mờ mịt, có lẽ đây là một loại ngôn ngữ cổ xưa hơn.

Nếu đã ăn thuốc trường sinh bất lão, loại động tĩnh này có thể là do Thi Miết Vương bên trong thi thể tạo ra.

Trương Thụy Đồng lập tức nói: "Dùng thuốc nổ có thể trực tiếp nổ chết nó." Ở Trường Bạch Sơn cũng làm như vậy, chỉ cần đủ thuốc nổ là có thể khiến quái vật chết thêm lần nữa.

Ta vung tay ném vài quả lựu đạn về phía xác quái vật.

Tiếng nổ liên tục vang lên bên cạnh Thiên Thủ quái thi.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trong tiếng nổ, nước bắn tung tóe khắp nơi.

"Nước có thể dìm chết thứ đó không, bên dưới sâu bao nhiêu?" Con quái vật như phát điên, sau vụ nổ, trên người xuất hiện đủ loại vết thương.

Tiếp đó Diêm Vương bò ra, mỗi cánh tay dùng như nhện.

Xác Thiên Thủ Quan Âm bị nổ nát vài chỗ, chỉ có Diêm Vương là chạy rất nhanh.

Thứ đó vô cùng to lớn, chạy trên mặt đất khiến cả sàn nhà rung chuyển.

Đúng lúc đó, Diêm Vương đột nhiên lao về phía Trương Thụy Đồng.

Ta vung chân đá mạnh, trực tiếp đá bay Diêm Vương vào trong nước, tạo nên cột nước cao mười mét.

Trương Thụy Đồng cầm đao xông tới, tay kia cầm Đả Thi Tiên.

Đả Thi Tiên gây sát thương đặc biệt đối với thi thể.

Mỗi đòn đánh ra đều khiến xương cốt và dây chằng của xác chết phát ra tiếng răng rắc.

Diêm Vương há to miệng như muốn gầm lên, Trương Thụy Đồng nhìn vào cái miệng đó thấy một màu đen kịt.

Trương Hải Khắc bỗng từ phía sau chớp thời cơ giật phăng mặt nạ thanh đồng của Diêm Vương rồi đưa cho Trương Thụy Đồng.

Thứ này dù sao cũng là cổ vật giá trị liên thành.

"Đầu của Diêm Vương làm từ cái gì vậy?" Ngô Tà nhìn qua liền ngẩn người.

"Ngẩn ra đó làm gì, là đá!" Trương Thụy Đồng bỗng phi thân tới lại đá thêm một cú vào khối đá đó.

Đầu của Diêm Vương làm bằng đá, thảo nào lúc nãy đánh vào hoàn toàn không để lại dấu vết.

"Làm bằng đá, vậy sao lúc nãy lại biết ẩn thân?" Trương Hải Khắc cũng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

"Có lẽ là một loại kỹ thuật tương tự như Ngũ Quỷ Bàn Vận!" Ngô Tà phân tích kỹ: "Người Trương gia không phải đều biết kỹ thuật làm vật thể biến mất hoặc di chuyển không trung sao?" Nếu lúc

nãy Diêm Vương được di chuyển không trung thì cũng có thể hiểu vì sao nó ẩn thân được.

Trương Thụy Đồng nói: "Ném thêm lựu đạn đi." Đầu đá thì không có cách, nhưng trên người thì có.

Ném một quả cho nó tan xương nát thịt.

Trương Thụy Đồng lại quất thêm một roi, trạng thái của Diêm Vương trở nên vặn vẹo.

Làm xác chết bao nhiêu năm, chắc nó cũng quên mất cảm giác đau rồi.

Sau đó ta tóm lấy một cánh tay của Diêm Vương, vật nó xuống hố nước.

Thân thể nó đứng thẳng đơ.

Trương Thụy Đồng nhét lựu đạn vào trong thi thể, vụ nổ kịch liệt khiến mọi người cảm thấy mặt bị bắn đầy chất dịch dính.

Trương Thụy Đồng né nhanh, đã sớm tránh ra xa.

Bộ giáp dưới đáy nước bị nổ nát vụn.

Thân thể Diêm Vương bị luồng khí nổ hất tung lên không trung.

Tiếp đó lại một vụ nổ nữa.

Tiếng rít chói tai vang lên, âm thanh y hệt lúc Cửa Thanh Đồng bị nổ mở.

Tiếng kêu thê lương như có hàng tỷ quỷ hồn thảm thiết kêu gào.

Áo giáp bị nổ văng ra vô số mảnh vảy.

Mỗi mảnh vảy đều làm bằng thanh đồng, khi nổ văng ra như vô số lưỡi dao, để lại những vết thương sâu hoắm.

Sau vụ nổ, sắc mặt Tô Nam hốt nhiên thay đổi: "Tình hình không

ổn, hình như nổ ra thứ khác rồi?" Xác của Diêm Vương đã nát bấy như vậy mà vẫn có thể cử động.

Trong khi nhìn chằm chằm Diêm Vương, Ngô Tà cảm thấy các khớp xương như bị lửa đốt, bỗng quỳ sụp xuống đất.

Chương 416

"Thứ gì vậy?" Nhìn trạng thái của Diêm Vương, nó giống một con rối hơn.

Con rối này quả thực được chế tác từ xác Thiên Thủ Quan Âm, bên trong giấu vô số cát trắng.

"Cát trắng Cổ Đồng Kinh?" Loại cát trắng này trên thế gian rất hiếm gặp, cát Cổ Đồng Kinh lại càng đặc biệt.

Xương cốt cương thi cơ quan nhân đều biến thành như vậy mà vẫn cử động được, phải công nhận thứ này thực sự ngoan cường đến biến thái.

Trương Hải Khắc thấy vậy cầm đèn pin tiến lên.

Trương Thụy Đồng nói: "Phía trước cũng không quá nguy hiểm, cứ yên tâm đi trước dò đường." Nghe lời nhắc, trạng thái của Trương Hải Khắc tốt lên nhiều.

Trương Thụy Đồng kiểm tra xác Diêm Vương lần cuối.

Nửa thân trên bị lộ ra, phần đầu hoàn toàn chế tác từ nham thạch đen đặt vào trong thân thể.

Thân thể là một cái xác khô, trên đó mọc đầy lông đen ngắn, bên trong giấu đại lượng cát trắng.

"Mẹ kiếp, có người khoét rỗng xác Đấu Thi rồi nhét thứ này vào!" Trương Hải Khắc nhìn qua lập tức nhận ra chân tướng thi thể.

Đấu Thi cũng là một loại thủ nghệ độc môn.

Chỉ là Trương Hải Khắc không hiểu vì sao trong Cửa Thanh Đồng mà Trương gia canh giữ lại có thứ này.

Đột nhiên anh tỉnh ngộ: "Nó không có nửa thân dưới sao?" "Tôi hiểu rồi, Diêm Vương cưỡi thi thể thực ra là vì không có nửa thân dưới?" Nhìn kìa, Diêm Vương chấp nhất tìm kiếm thi thể để cưỡi vì thiếu một nửa nên hành động bất tiện.

Diêm Vương đã bị giải quyết, cả nhóm theo manh mối phía sau tìm đường ra.

Ở đây tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Đúng lúc đó, Trương Thụy Đồng thấy nửa cái xác kia bỗng đứng dậy.

Thi thể rỗng tuếch chỉ là một cái xác mà vẫn có thể tự do hành động, dường như nó vẫn kiên trì với sứ mệnh của mình.

Nửa cái xác từ từ bò vào một khe nứt.

"Bên trong đó có gì?" Trương Hải Khắc nhìn Trương Thụy Đồng rồi nhìn Ngô Tà.

Trương Thụy Đồng đề nghị trực tiếp tiến vào xem sẽ biết.

Tô Nam tiên phong đi trước thám thính tình hình.

"Nhìn kìa, bên trong hình như có một đạo thạch môn!" Anh hét lên một tiếng, đợi mọi người đến nơi liền chỉ vào cửa: "Lúc nãy thứ đó hình như bò vào trong rồi." Cái xác chỉ còn nửa thân của Diêm Vương sau khi bò về phía này đã biến mất tăm, tám chín phần mười là đã vào bên trong.

Trương Thụy Đồng đưa tay ấn một cái, thạch môn liền từ từ hạ xuống, phát ra tiếng ma sát ầm ầm.

Ta trực tiếp bước lên: "Đi xuống theo ta." Ngô Tà không thể tin nổi hét lên: "Thang máy sao?" Đá có thể đưa người từ từ hạ xuống, chẳng phải là thang máy thì là gì?

Chỉ là tốc độ hạ xuống không thể khống chế.

“Đứng vững nào!” Trương Thụy Đồng quát lớn, tảng đá đột ngột rơi mạnh xuống.

Chỉ trong vài giây, tảng đá khổng lồ chạm đất phát ra tiếng oanh long, khiến mọi người được một phen hú hồn.

“Lần sau có đánh chết tôi cũng không ngồi loại thang máy này nữa.” Ngô Tà chỉ ngồi một lần mà trong lòng đã có ám ảnh.

Trong lúc nói chuyện, anh nhìn lên trên thấy một bóng đen kỳ quái.

“Thứ gì vậy?” Anh tò mò dùng đèn pin chiếu lên.

“Trời ơi~” Trương Hải Khắc nhìn qua lập tức chửi thề.

“Tên Diêm Vương đó bị kẹt hoàn toàn ở trên rồi.” Thứ đó bị tảng đá khi rơi xuống kẹp bẹp dúm, gần như biến thành một phần của lối đi.

“Thảo nào...” Trương Thụy Đồng cũng không ngờ tới tình huống này.

Ta lau mồ hôi nói: “Lúc đầu ta thấy nó rơi khá chậm.” Hóa ra lúc đầu vì tên Diêm Vương kẹt trong khe đá nên đóng vai trò đệm giảm chấn.

Nhưng tảng đá này ít nhất cũng nặng vài nghìn cân, nếu rơi trực tiếp thì mọi người tiêu đời rồi.

Tiếp đó mọi người bị thu hút bởi môi trường xung quanh.

Trên nham thạch có đại lượng dấu vết đục đẽo.

Thạch thất hoàn toàn là một không gian được con người đào ra từ nham thạch.

Trên đỉnh đầu có một cửa sập, có lẽ lúc nãy Trương Hải Khắc đã

chạm vào cơ quan nên mới khiến mọi người rơi xuống.

Khối đá khổng lồ kia xuất hiện ngay sau nửa cái xác Diêm Vương.

Trong góc phòng có rất nhiều xương khô.

"Đây đều là quần áo của người Khang Ba Lạc." Trương Thụy Đồng nhặt lên một con dao Tạng, nó gần như đã bị mục nát thành bùn.

Phía bên kia có một đạo thạch môn, đẩy ra sau là một vách núi.

Bên dưới có một không gian rộng bằng sân bóng rổ, bên trong chất đầy các loại lò luyện, ống thổi.

"Đây là một xưởng thủ công!" "Xưởng chế tác của Diêm Vương." Bên cạnh có những bộ giáp bán thành phẩm, được chế tác từ vẫn thạch.

Chương 417

Ngô Tà nói: "Tôi từng đọc trong sổ tay của ông nội, Đấu Thi thuộc về Nam phái, trong đó có thiết kế một số chuyện liên quan đến tranh chấp Nam Bắc." Trong đó có một dược liệu quan trọng là cát trắng.

Cát trắng nhét vào trong xác tống tử có thể giữ cho xác chết linh hoạt.

Có một loại như Vô Đầu Thi Vương ở Tương Tây, sau khi đổ cát trắng vào, gia công một chút rồi đặt vào vùng dưỡng thi, khi đào lên uy lực sẽ tăng vọt.

"Loại truyền thuyết này đến ông nội tôi cũng không tin, không ngờ lại là thật!" Chỉ là thứ này hiện tại lại xuất hiện ở Bắc phái.

Trương gia vốn thuộc Bắc phái Phát Khâu Thiên Quan.

Thậm chí có khả năng trong đội ngũ của Tào Tháo cũng có người Trương gia.

"Ông cụ nhà cậu quyết đoán quá rồi, cái gọi là Đấu Thi tuy hiện tại đã tuyệt tích, nhưng năm đó đầu óc con người hoạt bát, không chừng đã làm ra mấy chuyện kỳ quái!" Trong ấn tượng của Trương Hải Khắc, những năm đảo đấu cho Trương gia, anh đã thấy không ít thứ kỳ quái trong cổ mộ.

Người xưa ít trò giải trí, lúc buồn chán nuôi vài con tống tử cũng không có gì lạ.

Trương Hải Khắc bốc một nắm cát nói: "Loại cát này có một loại thần lực nào đó, có thể khiến những xác chết này có sức mạnh vô song." Anh nhìn Ngô Tà hỏi: "Xem phản ứng của cậu, chắc là đã thấy loại cát này rồi?" "Đâu chỉ là thấy." Tô Nam xen vào: "Nửa tháng

trước tôi còn ở trong một vùng biển cát trắng đây." "Chỉ là tôi cũng không ngờ loại cát này lại ẩn chứa thần lực!

Thảo nào nó có thể nuôi dưỡng ra thứ khủng bố như Cửu Đầu Xà Bách." Loại xà bách đó chôn dưới biển cát, quanh năm suốt tháng hấp thụ vật chất trong cát trắng, bảo nó là loài xà bách lớn nhất thế gian cũng không quá lời.

Trương Thụy Đồng nói: "Loại Đấu Thi này vốn bắt nguồn từ một nơi gọi là Cổ Đồng Kinh trong biển cát, có liên quan đến một nền văn minh đã mất." "Bắt nguồn từ một nhà dân tộc học người Nhật tên là Điểu Cư Long Tạng, năm đó trong báo cáo điều tra của nước ta có nhắc đến.

Người Nhật hứng thú với văn hóa Miêu tộc cổ nên đã thâm nhập vùng Miêu Cương điều tra nhiều năm." Những ghi chép này kết thúc vào khoảng thời gian Nhật Bản bại trận.

Ngô Tà nói: "Nền văn minh này chẳng lẽ là Cư Diên Cổ Quốc?" Trước khi đến Cổ Đồng Kinh, bắt buộc phải đi qua Cư Diên Cổ Quốc.

Triều đại này cùng thời kỳ với Tiên Tần.

Trong lúc nói chuyện, mắt Trương Thụy Đồng không hề nghỉ ngơi, ta quan sát kỹ mọi thứ xung quanh.

Đây rõ ràng là một công xưởng gia công Diêm Vương.

Xác cổ có khả năng từ Miêu Cương hoặc Cổ Đồng Kinh chuyển đến.

Bên cạnh đặt những hũ gốm, bên trong là rượu của thợ thủ công năm đó, thời gian trôi qua lâu chỉ còn lại bã rượu.

Bên ngoài tuyết tan, đại lượng nước tuyết thấm vào đây tạo thành một vũng nước lớn, sâu khoảng đến đầu gối.

“Trong nước có Bí Hý.” Ngô Tà chỉ vào vũng nước bên cạnh.

Một đồ án rùa kỳ lạ xuất hiện trong nước.

“Là do thợ thủ công người Hán điêu khắc.” Nhìn kỹ xung quanh, phong cách rõ ràng mang đặc điểm Thăng Long, bao gồm cả đồ án trên Đấu Thi và hoa văn trên Cửa Thanh Đồng.

Đi sâu vào trong, dưới đáy nước bỗng hiện ra một bóng đen khổng lồ.

Một cánh cửa màu tử kim xuất hiện trong nước, đó là một cánh cửa thanh đồng cực lớn.

Bề mặt màu tím sẫm là do rỉ đồng tạo thành.

Nhìn bóng đen khổng lồ dưới nước, Trương Thụy Đồng nói: “Đây là một cánh cửa mô phỏng.” Được mô phỏng từ thời Tiên Tần.

Cửa Thanh Đồng thực sự có từ thời Tây Chu, đó là lý do Trương gia muốn sửa đổi lịch sử.

Đồng thời mỗi đời đều có người ở đây và người Khang Ba Lạc cùng canh giữ một cánh cửa.

“Cho nên... người Khang Ba Lạc hy vọng Uông gia thay thế canh giữ cũng là một cánh cửa?” Người Khang Ba Lạc tuân theo truyền thống, mỗi đời đều hiến tế một nữ tử làm tế phẩm cho Diêm Vương.

“Không thể nào, Uông Táng Hải chẳng lẽ cũng tin?” Trương Hải Khắc trầm tư, “Với sự căm thù của Uông Táng Hải dành cho Trương gia, rõ ràng ông ta đã bị lừa không chỉ một lần!” Lịch sử mà Trương gia sửa đổi có lẽ không chỉ có một.

Trong lịch sử, Trương gia có thể coi là gia tộc mạnh nhất thời bấy giờ.

Bí mật khiến Trương gia lớn mạnh đều liên quan đến trường sinh.

“Vậy ở đây chỉ là một cái bẫy?” Ngô Tà nhìn xung quanh có chút phát cuồng.

“Không hẳn, nếu đối với Tiểu Ca, những đáp án cần tìm năm xưa đều có ở đây.” Nhưng Cửa Thanh Đồng thực sự thì nhiều năm trước sau khi Tiểu Ca rời đi mới hiểu ra.

“Người Trương gia thọ mệnh dài, đủ thời gian để hoàn thành tất cả!” Trương Thụy Đồng bốc nắm cát trắng trong xưởng: “Bí mật thực sự của Trương gia có lẽ liên quan lớn hơn đến Cổ Đồng Kinh.” Kỳ Lân Huyết của Trương gia có liên quan đến rắn lông đen, và dược liệu Đấu Thi giấu trong Cửa Thanh Đồng giả này cũng từ Cổ Đồng Kinh mà ra.

“Dưới đáy hẻm núi chắc chắn có không ít Đấu Thi ẩn giấu, có khả năng là cả một đại quân Diêm Vương...” Trương Hải Khắc nhìn Trương Thụy Đồng chờ đợi ý kiến.

Hiện tại mọi dấu hiệu cho thấy đây cực kỳ có khả năng chỉ là một cái bẫy.

Tô Nam bỗng từ phía khác gọi: “Mọi người, những thợ thủ công đó đều ở đây!” Anh chỉ vào một vũng nước khác, bên dưới toàn là xương người chất thành đống.

Những thợ thủ công đó cuối cùng đều chết ở đây.

Xương cốt chất cao, vừa bước tới giẫm lên là xương đã hóa thành bột cám.

Tô Nam nói: “Tôi đếm tổng cộng có hơn 40 thợ thủ công, thi cốt phong hóa rất nghiêm trọng.” Phía sau có hai cánh cửa thanh đồng.

Vì năm tháng lâu ngày nên ở giữa xuất hiện khe hở, có thể nhìn trực tiếp vào bên trong.

Trương Thụy Đồng nhìn qua: “Bên trong có đại lượng cổ tịch.”

Cứ ngỡ là kho hàng, không ngờ lại là một tàng thư các.

Đối với người Khang Ba Lạc, những kinh thư này có lẽ cực kỳ trân quý.

Chương 418

Trương Thụy Đồng thò tay vào, dễ dàng phá giải cơ quan bên trong.

Phía trên là một tòa tháp đá khổng lồ, trên đó khắc đầy văn lộ Khang Ba Lạc và các vật phẩm đặc thù.

"Không phải tàng thư các, đây là một ngôi mộ cổ!" Trước tháp đá có một dãy người ngồi xếp hàng.

"Đây đều là tiên nhân Khang Ba Lạc sao?" Trương Hải Khắc nhíu mày: "Nhìn đồ vật trên tháp chắc đều là đồ tùy táng lúc sinh thời." Khác biệt là người Khang Ba Lạc không dùng thiên táng mà dùng tháp táng!

Trương Thụy Đồng lắc đầu: "Đây không phải đồ tùy táng." "Toàn là lựu đạn..." Theo niên đại, cực có khả năng là Tiểu Ca để lại lần trước.

"Có lẽ là Tiểu Ca để lại..." Trương Thụy Đồng bảo mọi người tránh các sợi dây tơ.

Ngô Tà nhìn qua liền kinh hãi, sau khi xác định không chạm vào dây mới thở phào nhẹ nhõm.

Phía sau còn giấu nhiều thuốc nổ hơn.

"Mau rời khỏi đây, chỗ này nguy hiểm." Con Diêm Vương kia chỉ là một cái xác trong đó thôi.

Trên đường rời đi, Trương Hải Tân gặp sự cố, Trương Hải Khắc đã chôn hắn trong núi tuyết.

Dọc đường Ngô Tà phân tích, người Khang Ba Lạc có lẽ cũng không biết Chung Cực là gì, chỉ vô ý nhìn thấy Diêm Vương bước ra

từ Cửa Thanh Đồng.

Sau khi rời khỏi núi tuyết, Ngô Tà đã làm một việc: Giả chết!

Nhiệm vụ của Tô Nam là giết Ngô Tà, nếu không tỷ suất của hắn sẽ tăng lên.

"Từ ngày sinh ra, bước vào dữ liệu của Uông gia, họ đã dự đoán cậu sẽ gia nhập Uông gia.

Chỉ có sự xuất hiện của Trương Thụy Đồng là hoàn toàn nằm ngoài dự liệu." Cô nhìn Trương Thụy Đồng, đây cũng là điều mà Uông gia luôn điều tra.

Ngô Tà: "Thực ra cô có thể rời khỏi Uông gia." Trương Thụy Đồng nói: "Việc Uông gia muốn làm là bất khả thi, rời đi mới là lựa chọn chính xác nhất." "Sau khi về, cô hãy suy nghĩ vài ngày." Điều này đại diện cho việc Tô Nam chắc cũng đã hiểu ra.

Kế hoạch của Uông gia đã đến lúc mấu chốt, nhưng đồng thời cũng là lúc kế hoạch của Trương gia sắp hạ màn.

Với sự giúp đỡ của Trương Hải Khắc, anh đã cung cấp một thi thể hoàn chỉnh, một người trông giống hệt Ngô Tà.

Tô Nam mang thi thể về nhưng không tiết lộ vị trí cụ thể căn cứ Uông gia.

Nhưng Trương Thụy Đồng gần như có thể khẳng định cô ta đã bị thuyết phục.

Trải qua bao chuyện như vậy, huống hồ tam quan và tín ngưỡng của Uông gia cũng không kiên định như ta tưởng.

Trên đường về, Ngô Tà ghi lại một tọa độ trên giấy.

Trương Thụy Đồng nhìn qua, trên tay anh cầm một chiếc điện thoại chỉ có thể thấy trong viện bảo tàng.

Ngô Tà giải thích: “Uông gia trước đó cũng tìm tôi, người sở hữu độc quyền phí lạc mông trước đây của tôi.” “Không chỉ vậy, cô biết đấy, kế hoạch tôi lập ra còn có nội dung mà chú Ba nghe được từ tiếng sấm.” Về kế hoạch này, người dù mất nhưng kế hoạch vẫn sẽ tiến hành.

Tọa độ này không chỉ ta nhận được, phía Trương Viết Sơn cũng có một cái.

Sau khi nhận tọa độ, Trương Viết Sơn lập tức tập hợp người Cửu Môn.

Cửu Môn sau khi chỉnh đốn đã đoàn kết hơn trước nhiều.

Một nhóm người bí mật xuất phát, đi máy bay ra nước ngoài.

Địa cơ của Uông gia ẩn trong rìa một khu rừng nguyên sinh.

Khi cả nhóm tìm địa điểm, họ thấy trong rừng dựng nhiều tượng người bằng đá khổng lồ, cảm giác như phía trước là một thánh điện tôn giáo.

“Mục tiêu chắc ở phía trước không xa.” Trương Thụy Đồng dùng ống nhòm quan sát.

Phía trước tuy là rừng rậm nhưng rõ ràng có vài nơi được khai phá thành đường nhỏ, có vết bánh xe nghiến qua.

“Gọi điện cho Tạ Vũ Thần.” Ngô Tà lấy điện thoại ra gọi.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, giọng Tạ Vũ Thần trầm thấp: “Bên đó thế nào rồi?” Mấy ngày nay luôn đóng giả ẩn nấp trong bóng tối, cuối cùng cũng tìm được căn cứ Uông gia, mọi nỗ lực không hề uổng phí.

“Đều chuẩn bị xong rồi.” Ngô Tà nhìn chằm chằm xung quanh, sẵn sàng thám thính tình hình.

Trương Thụy Đồng nói: "Tôi sẽ chi viện vòng ngoài." Ta dặn: "Nhắc cậu ấy chú ý những kẻ Uông gia định chạy trốn, cẩn thận có tàn dư rời đi trước." Dữ liệu của Uông gia tuyệt đối không sai lệch, có những chuyện dữ liệu không thể dự đoán được.

Càng đi lên phía trước, thạch tượng càng dày đặc, hình thể rất khoa trương như người ngoài hành tinh.

Khảm Kiên kinh hô: "Thứ phía trước là gì vậy?" Mọi người dừng lại.

Hắc Nhãn Kính nhắc nhở: "Phía trước năm trăm mét có người." Trương Thụy Đồng nhìn về hướng đó nói: "Vương Mông bị phát hiện rồi." Ta lắng tai nghe động tĩnh xung quanh, các hướng đều có người đang bí mật di chuyển.

Ngô Tà tiếp tục dùng ống nhòm nhìn về phía trước, thấy một người mặc quân phục rằn ri đang đi lại trong rừng.

Đi thêm một đoạn, Hắc Nhãn Kính kỳ quái nói: "Khu vực này cũng không lớn mà sao đi mãi không ra?" Ngô Tà nhìn thạch tượng xung quanh: "Sự sắp xếp của những thạch tượng này tôi hình như đã thấy ở đâu đó!" Trương Thụy Đồng nhìn quanh rồi nói: "Đi theo ta." Lúc nãy đi một vòng, trong đầu ta đã có phác thảo về khu vực này.

Nó được sắp xếp theo trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp cơ bản nhất.

Sức mạnh thực sự của Uông gia thiên về vũ khí nóng nhiều hơn.

Trương Thụy Đồng đeo một khẩu súng bộ binh giảm thanh, tiếp tục tiến lên.

"Âm dương thuận nghịch diệu nan cùng, nhị chí quy nhất cửu cung..." Kỳ môn truyền đời bây giờ không còn là bảy mươi hai cục đơn giản nữa.

Chương 419

Cộng thêm việc ta có thính lực nhạy bén nghe rõ tiếng bước chân phía trước.

Chỉ cần rõ phương hướng là dễ dàng ra khỏi Kỳ Môn Thạch Nhân Trận.

Trên một bức tường cao phía trước, vài bóng đen đang di chuyển.

Uông gia có người chuyên trách tuần tra, đổi ca định kỳ.

Lúc này đúng lúc đang giao ca.

Trương Thụy Đồng giơ tay ra hiệu mọi người chờ lệnh.

"Bạch Xà dẫn người đi gài mìn, phá tường trước." Bức tường đó ngoài Hắc Hạt Tử và Trương Viết Sơn thì người khác không lên được.

Phải nổ tung nó thì hàng trăm người phía sau mới xông vào được.

"Xạ thủ chuẩn bị." Ngô Tà nói với người phía sau: "Lát nữa đợi Trương gia nổ súng thì cùng động thủ." Trong số những người ở đây, để Trương Thụy Đồng nổ phát súng đầu tiên là chắc ăn nhất.

Ta cầm súng giảm thanh, giơ tay đếm ngược ba số rồi "Phanh" một tiếng.

Bóng người trên tường trúng đạn ngã xuống.

"Địch tập!" Một người chết, cả Uông gia lập tức nhận được tin báo.

"Người Uông gia sẽ phản ứng ngay lập tức, đi tìm bộ phận vận hành trước!" Ngô Tà đưa ra tọa độ, tin tức Vương Mông gửi về có vị trí của bộ phận vận hành.

Mỗi người Uông gia khi tỷ suất biến thành 0 đều có cơ hội gặp bộ phận này.

Vương Mông chiếm được lòng tin nhờ vào động cơ không được tăng lương nhiều năm và việc bị Ngô Tà "phản bội".

Uông gia đã đánh giá thấp nhân duyên của Ngô Tà và sự trung thành của Vương Mông.

Phía bên kia rừng cũng vang lên tiếng súng.

"Vương Mông hành động rồi." Trương Thụy Đồng nghe động tĩnh bên đó, dẫn người xông vào bộ phận vận hành.

Nhanh chóng, người Cửu Môn chia làm vài lộ xông ra.

Trương Thụy Đồng dẫn Ngô Tà và Trương Viết Sơn xông đến cuối hành lang.

Bộ phận vận hành nằm ở đó.

"Thủ lĩnh Uông gia gọi là Uông tiên sinh, chắc đang ở phòng giám sát." Uông gia có tổng cộng vài lớp phòng ngự, người thường không dễ phá được các cơ quan này.

Nhưng những thứ đó hầu hết đều lấy từ cổ mộ, nguyên lý cơ quan thì người Cửu Môn đã quá quen thuộc.

"Có gì đó không đúng!" Hắc Hạt Tử vừa đi vừa nói, tuy bên ngoài đầy tiếng súng nhưng cảm giác quá thuận lợi.

"Có bom." Trương Thụy Đồng lập tức ngăn Trương Viết Sơn lại.

Vừa dứt lời, "Phanh" một tiếng, phía trước bỗng nổ tung, cửa hai bên đều bị thổi bay.

Đột đột đột!

Sau tiếng nổ, đột nhiên có đại lượng tiếng bước chân, một nhóm

người đang xông tới.

Trương Viết Sơn vội nói: "Đi trước đi, ta đoạn hậu." Hắn cầm súng dẫn hai người tìm chỗ ẩn nấp.

Trương Thụy Đồng dẫn Bàn Tử lập tức tăng tốc chạy vào trong.

Ngô Tà bỗng dừng lại, chỉ tay lên góc trên bên phải, mỉm cười chào hỏi.

Khi sắp xông vào trong, Trương Thụy Đồng nhắc nhở: "Dưới hầm Uông gia toàn là độc khí, trước khi xuống nhớ đeo mặt nạ phòng độc." Đa số thứ của Uông gia đều mô phỏng Trương gia, ngay cả cấu tạo tòa nhà chính cũng vậy.

Đẩy cửa mộ đi xuống, Ngô Tà nhìn quanh: "Tòa nhà này thú vị thật!" Bàn Tử hỏi: "Sao vậy?" Trương Thụy Đồng ngẩng đầu nhìn vị trí Ngô Tà chỉ: "Cậu nói tòa nhà này chống nước?" Ngô Tà gật đầu: "Thường thì kiến trúc chống nước làm ở tầng thượng, nhưng tòa nhà này lại làm ở tầng đáy." Anh giậm chân: "Tôi hiểu rồi, dưới chân tôi có lẽ mới là tầng thượng nguyên bản của tòa nhà, tầng chúng ta đang đứng là xây thêm sau này." Một tổ chức ẩn nấp nhiều năm như Uông gia, căn cứ cũng mô phỏng Trương Gia Cổ Lâu, xây dựng phần lớn dưới lòng đất.

"Dùng nổ định điểm, Bàn Tử tính toán lượng thuốc nổ trước!" Trương Thụy Đồng vẽ một vòng tròn trên đất: "Thông xuống tầng dưới." "Được rồi, cứ để Béo này lo." Bàn Tử mở túi lấy thuốc nổ, bắt đầu phân phối liều lượng một cách thành thục.

Trương Thụy Đồng ra hiệu mọi người lùi lại.

Nhanh chóng Trương Viết Sơn và Thanh Thanh Mạn cũng đuổi tới.

Hoắc Tú Tú phụ trách vòng ngoài, báo cáo tình hình qua bộ đàm.

Xung quanh tạm thời chưa thấy người Uông gia, có lẽ họ chưa hoàn toàn bỏ phòng thủ.

Uông gia có hậu chiêu, tiếp theo nghe thấy tiếng "Oanh".

Sau tiếng nổ, đại lượng mảnh vỡ bắn ra.

"Phi~ Bàn Tử, cậu cho nhiều thuốc nổ quá rồi à?" Hắc Hạt Tử nhổ bụi trong miệng ra.

Nhìn kỹ lại thấy phía trước xuất hiện một cái lỗ rộng một mét.

Liều lượng vừa đủ để phá xuyên xuống dưới.

Tầng lầu dày nhưng vị trí nổ đối diện với bên trong, vừa đảm bảo thành công vừa an toàn cho người xung quanh.

Bàn Tử cười: "Ít thuốc nổ thì sao nổ thấu được?

Chương 420

Không tin vào kỹ thuật của Béo này sao?" "Xuống trước đi, tôi đi gọi mọi người." Ngô Tà nhìn xuống dưới rồi trực tiếp nhảy xuống đầu tiên.

Tầng dưới khá cao nhưng may mắn những người ở đây đều là những tay cừ khôi nhất Cửu Môn.

Trương Thụy Đồng nhảy xuống thấy một cánh cửa gỗ tương tự phía trên.

Nhanh chóng, Bàn Tử gọi những người phía sau xuống.

Anh là người cuối cùng, sau khi nhảy xuống liền nổ tung lối vào để tránh kẻ địch truy đuổi.

Vừa định đi qua hành lang, bỗng nghe tiếng oanh long.

Thạch môn ở hai đầu hành lang nhanh chóng đóng sập lại.

Trương Thụy Đồng đưa tay chặn thạch môn: "Hai người ra ngoài, cơ quan ở vách bên cạnh." Hắc Nhãn Kính lập tức nhảy ra, chạy sang phòng bên tắt hết các cơ quan.

Thạch môn nhanh chóng được mở ra.

Người Uông gia từ phía sau xông tới.

Trương Thụy Đồng hét lớn: "Bắn nát hết camera đi, chúng đang nhìn ta." Chỉ khi đối phương nắm được hành tung thì mới có đối sách.

Muốn diệt toàn bộ Uông gia gần như là không thể.

Trương Thụy Đồng tùy tay bắn nát ba cái camera trong hành lang.

Gần như mọi góc độ đều có camera để giám sát.

Người phía sau xông lên, Bàn Tử cầm súng lao tới.

"Để tôi đối phó, các người mau đi đi." Hắc Hạt Tử nói: "Ngài và Ngô Tà đi trước đi, tôi đi cứu Bàn Tử." Nói xong liền xông lên đánh giáp lá cà với người Uông gia.

Trương Thụy Đồng cầm súng bắn tỉa từng tên một từ phía sau.

"Không cần phiền phức thế đâu, giờ không phải lúc đấu tay đôi!" Đối phó với kẻ địch ở đây, cách tốt nhất là thấy tên nào bắn chết tên đó.

Bàn Tử vịn tường nói: "Đi trước đi, tôi và Hắc Hạt Tử sẽ tìm cách đuổi theo!" Trương Thụy Đồng đứng yên, bỗng nghe tiếng động bên trên.

Đốc đốc đốc!

Tiếng cảnh báo vang lên thông báo người Uông gia lập tức rút lui.

"Thông báo cho Tạ Vũ Thần, một bộ phận người Uông gia đã ra ngoài." Trương Thụy Đồng nhanh chóng đi trước, Ngô Tà cầm điện thoại hốt hoảng: "Ở đây không có tín hiệu!" "Bảo người bên ngoài đi tìm nơi có tín hiệu!" Trương Thụy Đồng vừa dứt lời đã đứng trước một căn phòng cuối hành lang.

Ngô Tà nhìn căn phòng đó nói: "Bộ phận vận hành của Uông gia!" Từng đoán bao lần về căn phòng này, giờ đứng trước cửa, tâm trạng lại có chút phức tạp.

"Không biết Uông gia vận hành hành vi của tôi dựa vào cái gì!" Trương Thụy Đồng bước vào, Ngô Tà vừa vào theo liền ngẩn người.

Trương Thụy Đồng thấy một người mặc áo trắng đứng cùng Ngô Tà.

Kẻ đó kiêu ngạo nói: "Ngô Tà, ta nói thẳng cho ngươi biết, tất cả

những gì ngươi thấy đều là giả, nhưng ngươi không phá được ảo ảnh này đâu, cũng không cứu được đồng đội của mình đâu!" Ngô Tà nhìn Trương Thụy Đồng, thấy mắt ta hiện lên sự thanh minh, lập tức tự tin trở lại.

Kẻ áo trắng nhìn Trương Thụy Đồng kinh hãi: "Mắt của ngươi là sao, tại sao có thể xâm nhập ảo cảnh của người khác?" Trương Thụy Đồng liếc hắn: "Giả vẫn hoàn là giả!" Nói xong ta không thèm để ý, nhìn vào bên trong phòng.

Trong phòng đặt một tấm bản thanh đồng, hoa văn cổ xưa y hệt trên Cửa Thanh Đồng.

Khuôn mặt kiêu ngạo của kẻ áo trắng khi chạm phải ánh mắt Trương Thụy Đồng liền lộ vẻ hoảng loạn.

"Ngươi cũng biết sợ sao?" Trương Thụy Đồng khinh bỉ.

Kẻ áo trắng kia chẳng qua là một ảo tượng được tạo ra.

Nếu không phải Chân Thực Chi Nhãn thì chưa chắc đã nhìn thấu được.

Ngô Tà cầm đao cười khẩy: "Ảo giác và thực tại ở đây có một ranh giới, tôi tình cờ biết ranh giới đó ở đâu!" Nói xong anh bước vào trong.

Kẻ áo trắng thấy vậy lao tới vật lộn với Ngô Tà.

Loa phóng thanh trên đầu bỗng vang lên giọng nói: "Tôi là Tô Nam, tôi biết các người nghe thấy tôi, chỗ này sắp tràn ngập độc khí rồi, không đi là không kịp đâu!" "Nghe thấy chưa, mau rời khỏi đó đi!" Giọng Tô Nam kích động run rẩy hét vào micro.

Trương Thụy Đồng nghe xong sững người một giây, sau đó rút đao dùng chuôi đao đập mạnh vào điểm phân giới phía sau.

“Rắc!” Tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên như thể cả thế giới tan vỡ.

Sau tiếng thủy tinh vỡ, kẻ áo trắng biến mất, mọi hình ảnh trước mắt cũng tan biến.

Trương Thụy Đồng thấy tấm bản thanh đồng lúc nãy, bên cạnh có hai máy móc đang quét tấm bản đó.

“Đây là bộ phận vận hành của Uông gia sao?” Ngô Tà nhìn tấm bản rồi nhìn sang bên cạnh thấy một xác khô cực kỳ xấu xí.

“Sai lầm trước đây tôi sẽ không phạm lại nữa, Thanh Nhãn Hồ Thi!” Trên ghế đặt một xác Thanh Nhãn Hồ Thi y hệt xác ở Lỗ Vương Cung, thậm chí có khả năng là cùng một xác.

Chỉ là hình thể không hoàn chỉnh, có lẽ sau khi bị phá hủy đã được bảo tồn miễn cưỡng.

Trương Thụy Đồng: “Đi thôi, nổ tung chỗ này, ta đi dọn dẹp những kẻ lọt lưới bên ngoài!” Ngoài Uông tiên sinh, thủ lĩnh tiếp theo chắc là Uông Hàn nhưng đã bị giết từ lâu.

Ta lấy la bàn ma lực ra, kim chỉ nam cho một hướng cụ thể.

Tìm mộ cổ không cần vội vã như vậy.

Chương 421

"Đi theo ta!" Trương Thụy Đồng gọi Ngô Tà, nhanh chóng rời đi.

Quả thực có đại lượng độc khí đang lan tỏa.

Ngô Tà bỗng nhớ tới Vương Mông, tốc độ nhanh hơn hẳn.

Khi những người khác rút lui, anh chạy ngược lại đường cũ.

Trương Thụy Đồng lập tức truy kích Uông tiên sinh.

Từ xa thấy trong rừng có người mặc đồ rằn ri nấp sau bụi cây, bộ vest đã được thay ra.

Nhìn bóng người, Trương Thụy Đồng giơ súng nhắm chuẩn vào đầu hắn.

Tiếng súng vang lên, trong sự hoảng loạn của đám người Uông gia, Trương Thụy Đồng liên tiếp nổ súng.

Đám người này không ai là vô tội.

Mọi người kiểm tra căn cứ Uông gia, xác chết nằm la liệt, người Cửu Môn được đưa về hậu táng.

Trương Viết Sơn dặn dò: "Nhẹ tay thôi, về nhà sẽ phát tiền tuất theo tiêu chuẩn cao nhất." Sự hy sinh của họ mang ý nghĩa rất lớn.

Ngô Tà và Bàn Tử cùng ngồi xe với Trương Thụy Đồng về.

Bàn Tử hỏi: "Trương gia, chuyện Lương Uyển ngài định giải thích thế nào?" Trương Thụy Đồng không nói gì, phía Lương Uyển chắc không cần giải thích.

Quyết định rồi, Uông gia và Khang Ba Lạc đều không còn, hậu nhân của Uông Táng Hải cũng không còn quan trọng.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, ta quay về Kinh Đô.

Tân Nguyệt Phạn Điếm lần này cũng tham gia tiêu diệt Uông gia nên tổn thất không nhỏ, tất cả đang nghỉ ngơi hồi phục.

Trương Thụy Đồng rảnh rỗi ở nhà Lương Uyển vài ngày.

Cô nàng ngoài hai mươi vừa thực tập xong đã chia tay thân phận con gái.

Trương Thụy Đồng cũng không biết huyết mạch hai người chạm nhau sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Sóng yên biển lặng, ta lại nhận được điện thoại của Bạch Hạo Thiên.

Cô ấy nói xin nghỉ hơi lâu rồi, nếu không đi làm sẽ bị Thập Nhất Thương sa thải.

Ở Thập Nhất Thương, trừ lão tiên công đặc thù kia thì ai cũng phải đi làm bình thường.

Khi Trương Thụy Đồng quay lại, Bạch Hạo Thiên vội nói: "Tổng quản về rồi, sao trước đây không đi xem Khu Tử Đương, tôi tra tài liệu suýt bị phát hiện đấy." Ngô Tà hỏi: "Khu Tử Đương đặc biệt lắm sao?" "Không phải là vấn đề đặc biệt hay không, Khu Tử Đương là điều cấm kỵ ở Thập Nhất Thương, nhân viên nếu không có sự cho phép của sếp Doãn thì không được vào." Bạch Hạo Thiên càng nói càng gấp.

Nhưng Ngô Tà bảo: "Tôi phải vào xem, chú Ba tôi chắc chắn để lại thứ gì đó ở đó!" Về chuyện chú Ba, trong lòng Ngô Tà luôn có một nút thắt.

Trương Thụy Đồng nói: "Đi Khu Tử Đương ta tin Tiểu Bạch chắc chắn có cách." Ta nhìn khiến Bạch Hạo Thiên đỏ mặt, dù sao hai người hiện tại cũng là thần tượng của cô ấy.

Bạch Hạo Thiên chớp mắt: "Cách thì có, nhưng phải chờ hai ngày." Thấy cô ấy có cách thật, Ngô Tà hỏi: "Đường đường chính chính vào chắc không được, không biết có cách nào khác không?" Trong đầu Trương Thụy Đồng hiện ra sơ đồ mặt bằng của Thập Nhất Thương: "Là lỗ thông gió sao?" Thập Nhất Thương canh phòng nghiêm ngặt, cơ quan trùng điệp, đặc biệt là Khu Tử Đương không chỉ huyền bí mà còn chứa nhiều thứ quỷ dị do người Cửu Môn gửi vào.

Bạch Hạo Thiên gật đầu: "Lỗ thông gió, nhưng cũng tùy chỗ, không quen thuộc thì phải có tôi dẫn đường mới tìm được." Nguy hiểm ở Khu Tử Đương so với chỗ trước đó lớn hơn ít nhất trăm lần.

Bạch Hạo Thiên kể những truyền thuyết về nơi đó, hy vọng sau khi hiểu rõ mọi người mới quyết định có vào hay không.

"Nói đi." Trương Thụy Đồng kiên nhẫn nghe.

Ngô Tà cũng bỗng thấy hứng thú.

Trước đây đều đi kho hàng ngầm, nhưng nhiều khu vực của Thập Nhất Thương đến nay vẫn là ẩn số, đặc biệt là Khu Tử Đương với những lời đồn quỷ dị.

Bạch Hạo Thiên mặc đồng phục, mời hai người ngồi xuống kể: "Thời chiến tranh, Thập Nhất Thương dưới sự quản lý của Trương Khải Sơn – Trương Đại Phật Gia.

Khi đó quân Nhật đông gấp mười lần tấn công tới.

Thời khắc mấu chốt..." Cô nhìn hai người chậm rãi nói: "Phật Gia đã dẫn đám người đó vào Khu Tử Đương..." Giọng cô trở nên dồn dập.

Đám lính Nhật đó sau khi vào đã trúng cơ quan quỷ dị, phát điên rồi tàn sát lẫn nhau.

"Cuối cùng đám lính đó toàn quân bị diệt, nghe nói bây giờ ở đó

vẫn còn tiếng thảm thiết của chúng...” Ngô Tà khoanh tay: “Nếu vậy tôi càng phải vào!” “Tại sao?” Bạch Hạo Thiên không hiểu.

Biết nguy hiểm mà vẫn vào, đạo lý gì vậy?

Trương Thụy Đồng đáp: “Vì tìm dấu vết chú Ba để lại phải không?” “Đúng vậy, bao gồm cả Vương Quân Nghĩa kia nữa, chắc đang ở trong Khu Tử Đương!” Trương Thụy Đồng xoay cây bút trên tay, nghe Bạch Hạo Thiên kể xong ta càng xác định phải vào đó.

“Trương gia nói đúng, chú Ba tôi bị uy hiếp mới vào đó.

Tôi phải vào mới biết ai đang uy hiếp ông ấy!” Ngô Tà ngồi lên bàn.

“Thường thì những nơi giấu bí mật đều thêu dệt truyền thuyết, nhưng chuyện này nghe vụng về quá?” Anh hoàn toàn không tin, cảm giác giống chuyện chiếc máy bay ở Thập Nhất Thương thôi, chỉ là người không biết thực hư đồn thổi.

“Sai rồi, tất cả đều là thật, nếu coi thường Khu Tử Đương sẽ chết trong đó đấy.” Trương Thụy Đồng nhớ rõ sâu trong Khu Tử Đương giấu nhiều thứ có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào.

Người có thể bình an vô sự ở trong đó có tồn tại, nhưng tuyệt đối không phải Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn đồng hồ: “Sắp đóng kho rồi, tôi đi trước.” “Tôi đi cùng anh.” Bạch Hạo Thiên kéo Trương Thụy Đồng lại.

“Một mình anh không giải quyết được thứ bên dưới đâu, anh biết lỗ thông gió ở đâu không?

Chương 422

Biết rồi có đảm bảo không đi sai đường không?" Câu hỏi chí mạng khiến Ngô Tà phải suy nghĩ lại.

Đúng là anh không rành chỗ này bằng Bạch Hạo Thiên.

Trương Thụy Đồng nói: "Tiểu Bạch nói đúng, một mình cậu ngay cả cửa Khu Tử Đương cũng không tìm thấy đâu." Là cấm địa thì sao dễ tìm như thế được.

Ngô Tà không cãi lại được hai người.

Trong lúc anh đổi ý, Trương Thụy Đồng chỉ tay vào tấm bản đồ trên tường, ngón tay thon dài gõ nhẹ: "Ta có thể từ lỗ thông gió đi thẳng đến kho chứa hàng, nhưng cửa hầm tiếp theo phải mở cơ quan." "Cửa hầm bị hàng hóa chìm trong nước chặn lại, cơ quan nằm trên kiện hàng đó." Cụ thể ra sao, Trương Thụy Đồng vừa đi vừa giải thích.

Đó là một cơ quan thiết kế cân bằng, nếu chỉ có một người thì không thể phân thân, nhất là khi Ngô Tà không thuộc địa hình.

"Một khi chạm vào sẽ kích hoạt cơ quan phóng điện." Ngô Tà bảo: "Cái này để tôi lo!" Trương Thụy Đồng nói: "Thời gian không còn nhiều, xuất phát thôi!" Vị trí lỗ thông gió đã nắm rõ, Trương Thụy Đồng dùng Súc Cốt Công để chui vào dễ dàng, linh hoạt di chuyển trong đường ống.

Ngay cả đèn pin cũng không cần mang theo, Trương Thụy Đồng đi trước một bước tiến về phía đường hầm kho Cống Dương.

Bạch Hạo Thiên với thân hình nhỏ nhắn bám sát theo sau.

Sau khi đóng kho, Thập Nhất Thương trở nên âm u đáng sợ.

Đặc biệt là trên đường tiến sát về phía khu Tử Đương, một luồng khí lạnh lẽo thỉnh thoảng lại có gió thổi từ phía sau, giống như có người đang thổi một luồng khí lạnh vào sau gáy.

Cuối hành lang u tối, Trương Thụy Đồng cầm một cuộn dây thừng đứng bên cạnh hồ nước.

"Đến rồi!" Bạch Hạo Thiên dùng đèn pin chiếu xuống hồ nước bên dưới.

Bên trong kho Cống Dương, tất cả hàng hóa đều được ngâm dưới nước để bảo quản.

Đường hầm bên ngoài căn bản không thể chứa được những chiếc thùng lớn này, ngoại trừ thuật ngũ quỷ bàn vận, không có cách nào khác có thể mang chúng ra ngoài.

Bạch Hạo Thiên đứng bên hồ nước: "Bắt đầu thôi!" Ngô Tà dặn dò kế hoạch lần cuối: "Tôi dùng dây thừng buộc chặt xích sắt trước, Tiểu Bạch đi tìm chì để dìm hàng xuống, sau đó mới dùng máy hàn điện..." Ngô Tà mang theo đầy đủ dụng cụ.

Tiểu Bạch nhìn về phía Trương Thụy Đồng hỏi: "Trương gia, ngài không mang bình oxy sao?" Nước dưới đất rất sâu, muốn vào kho hàng bắt buộc phải lặn xuống liên tục, sơ suất một chút là có thể bị ngạt thở.

Trương Thụy Đồng xua tay: "Thời gian nín thở của ta dài hơn mọi người, không cần lo cho ta." Thấy Tiểu Bạch có vẻ lo lắng, ta nói tiếp: "Nếu cảm thấy có gì không ổn, ta sẽ ra tay, cứ yên tâm đi." Mang theo dây thừng nhưng không phải để buộc hàng, Ngô Tà và Tiểu Bạch phụ trách buộc đồ, vẫn chưa xuống nước ngay.

Nhưng Trương Thụy Đồng biết rõ, vấn đề lớn nhất trong kế hoạch của Ngô Tà nằm ở sợi dây thừng kia.

Sợi dây đó quá mảnh, kỹ thuật thắt nút của Ngô Tà cũng không chuyên nghiệp, rất dễ xảy ra chuyện.

Nhưng ta sẽ không để họ bị điện giật dưới nước.

Ngô Tà xuống nước trước.

Trương Thụy Đồng vỗ vai Tiểu Bạch, bảo cô ấy yên tâm xuống giúp một tay, thuận tiện nhắc nhở chú ý an toàn.

Sau đó ta cũng theo chân xuống nước.

Ban đầu kế hoạch của hai người diễn ra khá thuận lợi.

Ngô Tà đã buộc được xích sắt, Tiểu Bạch lặn xuống rất nhanh, buộc chặt khối chì dưới nước rồi ra hiệu cho Ngô Tà tiếp tục.

Ánh sáng từ máy hàn điện của Ngô Tà gần như chiếu sáng cả khu vực xung quanh.

Nhưng sợi dây thừng buộc hàng bỗng nhiên tuột ra.

Mọi chuyện xảy ra nhanh hơn Trương Thụy Đồng tưởng tượng.

Kỹ thuật thắt nút của Ngô Tà quá kém chuyên nghiệp.

Sợi dây tuột ra chỉ trong chớp mắt.

Nhà họ Bạch vốn xuất thân từ nghề đánh cá, có những cách thắt nút vô cùng chuyên nghiệp và phức tạp.

Đèn trên thùng hàng ngay lập tức chuyển sang màu đỏ.

Ngô Tà lập tức vẫy tay ra hiệu mau chạy đi.

Tiểu Bạch đang ở đáy nước, làm sao theo kịp.

Thấy Trương Thụy Đồng vẫn ở dưới nước, cô ấy lo lắng định đi cứu người.

Đúng lúc này, cô ấy dụi mắt, cảm thấy mình vừa nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Sợi dây thừng trong tay Trương Thụy Đồng đã biến mất.

Cùng biến mất theo đó là kiện hàng kia.

Đồ vật đã được Trương Thụy Đồng dùng thuật bàn vận chuyển ra bên ngoài lối đi.

Nhưng ánh đèn đỏ vừa rồi đã kích hoạt báo động của toàn bộ khu Thập Nhất.

"Mau, mau xem chỗ đó!" "Nhanh lên, có người đột nhập kho Cống Dương!" "Toàn viên giới bị!

Toàn viên giới bị!" Một toán lớn nhân viên Thập Nhất Thương đang nhanh chóng chạy về phía kho Cống Dương.

Trong đường hầm nhanh chóng xuất hiện một đám người mặc đồng phục màu xanh lục đậm.

Nhân viên dẫn đầu cầm bộ đàm nhanh chóng báo cáo tình hình, chờ đợi lệnh kiểm tra giám sát và chỉ thị tiếp theo từ cấp trên.

Chương 423

Khi nhân viên Thập Nhất Thương ập vào lối vào kho Cống Dương, họ phát hiện không thể đi tiếp được.

“Chuyện gì thế này?

Kiện hàng trong kho Cống Dương đâu rồi?

Sao lại xuất hiện ở đây?” “Ai giải thích xem tình hình là thế này?” Nhân viên Thập Nhất Thương bị chặn lại phía sau đang tìm cách di dời đồ vật.

Dưới nước, Trương Thụy Đồng đã sớm mở cửa hầm, tiến vào đường hầm dẫn tới khu Tử Đương.

Ngô Tà và Bạch Hạo Thiên đang nằm bệt dưới đất.

“Trương gia, ngài vừa mới làm gì vậy?” Trương Thụy Đồng nói: “Chẳng lẽ ngươi quên rồi sao, đồ của Thập Nhất Thương vào bằng cách nào?” Đôi mắt to tròn của Bạch Hạo Thiên bỗng trợn đại: “Truyền thuyết Ngũ quỷ bàn vận sao?” Trương Thụy Đồng không giải thích nhiều, chỉ nói: “Hiện tại Thập Nhất Thương toàn bộ giới nghiêm, ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.” Một khi đã ra ngoài thì lần sau muốn vào lại sẽ không dễ dàng như vậy.

Tóc của Bạch Hạo Thiên còn đang nhỏ nước, cô thở dốc: “Đúng vậy, chúng em chỉ có một cơ hội này thôi, nếu sai lầm, sau này không bao giờ vào được nữa.” Cô lập tức đứng dậy.

“Có tiếng bước chân.” Trương Thụy Đồng chỉ tay lên phía trên.

Một nơi giống như kho hàng có nhân viên Thập Nhất Thương đang làm việc bên trong.

Thập Nhất Thương hiện tại không chỉ phụ trách hàng hóa của

Cửu Môn, mà còn giúp những người khác lưu trữ những món đồ quan trọng.

Những thứ không thể xử lý ở bên ngoài rất có thể sẽ được ký gửi vào khu Tử Đương.

Ba người lặng lẽ đi lên lầu.

Tiểu Bạch tìm một căn phòng, nói: "Đợi em một chút, em đi thay quần áo." Sau khi cô vào trong, hai người cũng lặng lẽ thay bộ đồ lặn ra.

Trương Thụy Đồng nhìn về phía phòng bên cạnh, bỗng nhiên phát hiện qua khe cửa, bóng người đối diện không thể quen thuộc hơn, đó là Bạch Hạo Thiên.

Đợi khi Bạch Hạo Thiên trở ra, cô lập tức dẫn đường phía trước.

Khi đi qua hành lang, Bạch Hạo Thiên bỗng dừng lại: "Đợi đã, lát nữa em phải che mặt lại." Trương Thụy Đồng ném cho hai người hai chiếc mặt nạ da người: "Đeo cái này vào rồi đi!" Tuy rằng Thập Nhất Thương tạm thời có thể tra ra được, nhưng ít nhất vẫn hữu dụng hơn là che mặt thủ công.

Trương Thụy Đồng dùng khuôn mặt của Uông Hàn, Ngô Tà và Bạch Hạo Thiên lần lượt đóng giả Đinh chủ quản và Hắc Bát đã chết.

Xung quanh bỗng vang lên tiếng từ bộ đàm: "Mục tiêu xuất hiện tại khu vực đường hầm, bao vây từ lối đi M7, chặn đứng bọn họ!" Phía sau hành lang hoàn toàn chớp động ánh sáng đỏ.

Ánh đỏ nhằm mục đích dẫn đường cho người của họ đến khu vực của Trương Thụy Đồng.

Trương Thụy Đồng nói: "Đi khu Tử Đương, chỉ cần vào được khu Tử Đương, bọn chúng sẽ không dám tiến lên nữa." Ngay cả giọng nói của ta cũng đã thay đổi.

Họ vội vã chạy về phía trước, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa lớn cũ kỹ mục nát.

Kỳ lạ là cửa đang mở.

"Trực tiếp đi vào." Sau khi ba người vào trong, cánh cửa mới từ từ đóng lại.

"Mau dừng lại, đó là khu Tử Đương, toàn bộ triệt thoái, bên trong không thể vào được!" Một đám người ngẩn ngơ nhìn cánh cửa khu Tử Đương đóng sập lại.

Bên trong khu Tử Đương, ba người đứng bên cạnh một cái hố khổng lồ.

Phía dưới có một lượng lớn thùng hàng xếp chồng lên nhau không theo quy luật nào.

Từ đáy hố xếp chồng lên gần sát mặt đất.

"Dưới đó mới là khu Tử Đương thực sự." Nhìn chằm chằm vào những thùng hàng bên dưới, bên cạnh có một chiếc cần cẩu lớn.

Trương Thụy Đồng chạm tay vào lớp bụi trên mặt đất, ít nhất trong thời gian ngắn không có ai đi qua đây.

Nhìn chiếc cần cẩu, Trương Thụy Đồng trực tiếp leo xuống.

"Có xuống hay không thì tùy mọi người." Bạch Hạo Thiên buộc dây thừng rồi cũng nhanh chóng bám sát xuống theo.

Nhưng tốc độ của Trương Thụy Đồng quá nhanh, họ căn bản không đuổi kịp.

Ta đã rơi xuống tận đáy.

Xung quanh toàn là thùng hàng.

Bên cạnh là môi trường tối tăm ẩm thấp.

Vừa xuống tới nơi, Trương Thụy Đồng đi được vài bước thì thấy một chiếc tủ hàng hình chữ nhật.

Hai người phía sau cũng nhanh chóng đuổi kịp.

"Một chiếc quan tài sao?" Ngô Tà liếc nhìn một cái rồi lại vội vã theo sát bước chân của Trương Thụy Đồng.

Vừa đi được vài bước, Trương Thụy Đồng quay đầu lại, đúng lúc thấy Ngô Tà đang đưa tay gãi gãi cổ.

Ta nhắc nhở: "Ở đây có một loại bệnh kỳ quái, đừng có chạm lung tung vào đồ vật, đặc biệt là mấy cái chuông!" Nghe ta nhấn mạnh vào chiếc chuông, Ngô Tà liền nhớ đến một chuyện khác mà Chú Ba từng nhắc tới.

"Trương gia, là virus linh đang (chuông) sao?" "Đúng vậy, ta có thể khẳng định với ngươi rằng, ngươi đã nhiễm virus linh đang!" Trương Thụy Đồng chỉ tay xuống dưới chân.

Virus linh đang thực sự tồn tại, cực kỳ có khả năng Ngô Tà đã trúng chiêu.

"Cái... bệnh linh đang sao?" Bạch Hạo Thiên nghe xong có chút sợ hãi, nhưng lại càng tò mò về loại bệnh này.

Chương 424

Trương Thụy Đồng liền bảo Ngô Tà kể lại những gì Chú Ba đã giới thiệu về bệnh linh đang cho Bạch Hạo Thiên nghe.

Nghe xong, Bạch Hạo Thiên lập tức cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Loại chuông đó mọc trên người, cắm sâu vào trong cơ thể, hấp thụ tinh huyết và sinh mệnh lực của con người cho đến khi cơ thể khô kiệt mà chết.

Ánh mắt của cô bỗng chuyển hướng về phía một lối đi kỳ lạ bên trong thùng hàng bên dưới, nơi xuất hiện ánh sáng với tần suất cố định.

"Hình như là... tín hiệu cầu cứu bằng mã Morse?" Ngô Tà bị tín hiệu đó thu hút sự chú ý.

"Đừng kích động, đó có lẽ không phải tín hiệu cầu cứu đâu!" Trương Thụy Đồng giữ cậu ta lại, không để cậu ta xông lên nộp mạng.

"Nơi này nếu có người gặp nguy hiểm thì người bên ngoài cũng không biết được, phát tín hiệu cầu cứu ở đây vô dụng thôi!" Nghe xong, Ngô Tà từ bỏ ý định dùng đèn pin phản hồi.

Nhưng cậu ta vẫn muốn qua xem thử.

Bất kỳ một manh mối nào cũng cực kỳ có khả năng là đầu mối mà Chú Ba để lại.

Hai người họ có một nhiệm vụ quan trọng là đi tìm Vương Quân Nghĩa để nhận phần thưởng nhiệm vụ.

"Có ai không ~~~" Ngô Tà hét lên một tiếng, nhưng không nghe thấy bất kỳ sự phản hồi nào.

Trương Thụy Đồng nhân lúc này thay bộ đồ thủy hỏa và đội mũ vào.

Tiếng của Ngô Tà vang vọng tứ phía.

Bạch Hạo Thiên cũng hét theo: "Ai ở đó vậy?" "Tôi cảm thấy tín hiệu kia cứ kỳ kỳ quái quái thế nào ấy?" Ngô Tà đưa sợi dây thừng trên người cho Trương Thụy Đồng, nói: "Trương gia, nếu em gặp chuyện gì, ngài nhớ kéo em lên nhé." Nhìn sợi dây thừng, vẫn là loại dây đã buộc xích sắt lúc trước.

Nhìn sợi dây, Trương Thụy Đồng cạn lời nói: "Nếu là cái này, ta khuyên ngươi nên bỏ cuộc đi." Ta bảo Bạch Hạo Thiên đứng trên chờ, rồi cùng Ngô Tà đi xuống.

Ngô Tà vừa đi vừa nhìn về phía đó hét: "Ai ở đó?" Trương Thụy Đồng bảo cậu ta giữ sức đi, lát nữa lúc kêu cứu có lẽ sẽ cần dùng đến sức lực hơn đấy.

Những thùng hàng bên dưới chồng chất lên nhau, có mấy cái rương lớn hình chữ nhật.

Nhìn hình dáng thì cơ bản giống hệt với những quan quách thấy trong cổ mộ.

Sự xuất phản thường tất hữu yêu (Chuyện lạ tất có quỷ).

Ngô Tà cầm đèn pin đi tới.

Có Trương Thụy Đồng ở phía sau, lá gan của cậu ta cũng lớn hơn vài phần.

Khi tăng tốc bước tới, bỗng nhiên cậu ta thấy một bóng đen.

Bên trong có một người cầm đèn pin, chân bị một thùng hàng đè trúng.

"Khụ ~" Người đó trên mặt có một vết sẹo dài, sắc mặt suy yếu.

“Thiên Chân, cứu chú, chú bị kẹt rồi.

Chú bị người ta ném xuống đây, bọn chúng muốn hại nhà họ Ngô chúng ta.

Không đúng, cháu không nên ở đây, lão Nhị bị mắc bẫy rồi, mau chạy đi!” “Thứ bên dưới sẽ lấy mạng các cháu đấy!

Chạy mau, chạy mau đi ~” Ngô Tà lập tức vươn tay định cứu người.

Trương Thụy Đồng giữ lại: “Nhìn cho kỹ đi, tại sao lại không già đi chút nào?” Nghe lời Trương Thụy Đồng, sắc mặt của “Ngô Tam Tỉnh” bên dưới có chút không đúng, hắn nở nụ cười tà dị.

Bỗng nhiên vang lên tiếng xì xì xì.

Một lượng lớn tóc xuất hiện trên người hắn và điên cuồng luồn lách.

“Tóc!” Bạch Hạo Thiên phía sau đang nằm trên một thùng hàng.

Xung quanh cô cũng có tóc không ngừng bay múa.

Những sợi tóc đó khiến cô không ngừng nói nhảm.

Trương Thụy Đồng túm lấy cổ áo cô, tìm những sợi tóc còn sót lại giật ra rồi đốt sạch.

Những sợi tóc đó bay lượn xung quanh, bóng của chúng giống như một lượng lớn rết đang bay trong không trung.

“Mau, dùng lửa!” Trương Thụy Đồng lập tức lấy ra hỏa hồ lô, trực tiếp tạo ra một vòng lửa lớn xung quanh.

“Thứ vừa rồi là gì vậy?” “Một loại sinh vật giống như tóc.” Thứ này Trương Thụy Đồng có chút ấn tượng, mấy chục năm trước ở mỏ quặng Trường Sa từng xuất hiện loại quái vật này.

Toàn bộ đoàn tàu ma đó, mười phần thì có đến tám chín phần đang ở gần đây.

Đường hầm phía sau sâu hun hút, hàng hóa bên cạnh hoàn toàn không được sắp xếp theo quy tắc phía trên.

Không ai dám xuống chỉnh lý các thùng hàng, tất cả đều bị ném xuống tùy ý rồi lập tức rời đi không dám dừng lại. *Keng keng lang* ~ Trên đất bỗng nhiên có một chiếc chuông từ trong bóng tối lăn ra.

Bạch Hạo Thiên giật mình sợ hãi, theo bản năng đưa tay nắm chặt cánh tay Trương Thụy Đồng.

Chiếc chuông trên đất rất nhỏ.

Chương 425

Bạch Hạo Thiên định nhặt lên, Trương Thụy Đồng khẽ đạp một cái nghiền nát chiếc chuông.

"Đừng chạm lung tung vào đồ vật ở đây." Ta lạnh nhạt nói một câu rồi tiếp tục đi về phía trước.

Chuông ở đây không phải thứ tốt lành gì.

Bệnh linh đang ở khu Tử Đương này có người từng mắc phải.

Loại chuông này rất quỷ dị, nhìn chất liệu như bằng đồng nhưng thực tế lại là vật sống.

"Ta đi bên trái." Trương Thụy Đồng chỉ về phía lối đi bên trái, bên trong đó chuông tương đối ít hơn.

Nhìn đống chuông đầy đất, khi Trương Thụy Đồng quay đầu lại, Ngô Tà đã đưa tay nhặt một chiếc chuông lên.

Thấy Trương Thụy Đồng nhìn mình, cậu ta giải thích: "Tôi chỉ có chút không hiểu, tại sao ở đây lại có nhiều chuông rơi vãi như vậy?" Nếu dùng để trang trí trên đồ vật thì xung quanh cũng chẳng thấy món đồ nào cả.

Tiếp tục đi về phía trước, dưới chân vang lên những tiếng đinh đinh đương đương.

Quanh chân đâu đâu cũng là chuông.

Những chiếc chuông to bằng ngón tay cái được người ta dùng dây treo thành một hàng dọc theo mép đường hầm.

Một chiếc chuông vang lên, tất cả chuông xung quanh bỗng nhiên cũng vang theo, khiến người ta cảm thấy như thể toàn bộ chuông ở

đây đều có ý thức.

Tiếng động đinh đương ngày càng thường xuyên.

Đống chuông đầy đất khiến người mắc hội chứng sợ lỗ (trypophobia) cũng phải rùng mình.

Những chiếc chuông này được rải giữa đường, Ngô Tà phán đoán đây là thiết bị cảnh báo do con người thiết lập.

"Phía sau có động tĩnh." Trương Thụy Đồng xoay người thì thấy có bóng đen lướt qua phía sau.

"Khụ khụ... khụ khụ khụ..." Ngô Tà bỗng nhiên ho lên, tiếng ho khàn đục không ngừng vang vọng khắp không gian trống trải.

Khu Tử Đương lớn hơn nhiều so với tưởng tượng.

Tiếp tục đi về phía trước, cơ bản có thể khẳng định không gian phía trước có dấu vết được mở rộng.

Trương Thụy Đồng giơ tay lên: "Nghe kìa." "Tiếng gì cơ?" Bạch Hạo Thiên nghe vậy theo bản năng rụt cổ lại.

Ta đi về phía bên phải, dựa vào cảm giác phán đoán tiếng động có vẻ truyền đến từ hướng đó.

"Tôi cảm thấy tiếng động hình như truyền đến từ phía trước!" Quay đầu lại, phía sau chỉ còn lại Trương Thụy Đồng.

"Trương gia, Tiểu Tam gia đâu rồi?" "Ở phía sau." Trương Thụy Đồng nhìn về phía nguồn âm thanh.

Lẽ ra không có ai rõ những động tĩnh đó hơn ta.

Âm thanh kỳ quái đó không thể nghe rõ cụ thể, nghe giống như tiếng thú dữ gầm rống.

Còn về phần Ngô Tà, sau khi phát hiện hai người biến mất liền bắt

đầu đi tìm khắp nơi.

Trương Thụy Đồng tạm thời không quản bên đó.

Ít nhất ở nơi này, với vận khí của Ngô Tà, cùng lắm cũng chỉ là mở nắp quan tài gặp xác chết vùng dậy mà thôi.

"Vậy em đi lên phía trước xem sao." Bạch Hạo Thiên thấy có Trương Thụy Đồng ở phía sau nên gan dạ hơn nhiều.

Nhưng bầu không khí xung quanh càng lúc càng âm u.

Ngay cả những bức tường bên cạnh cũng cũ kỹ đến mức đen kịt.

"Liệu có tống tử không nhỉ?" Bạch Hạo Thiên bỗng nhiên gan lớn, tiếp tục đi lên phía trước.

"Phía trước là gì vậy?" Nhìn chằm chằm vào một bóng đen dài phía trước.

"Một đoàn tàu." Phóng tầm mắt nhìn tới, hiện ra trước mắt Trương Thụy Đồng là một đoàn tàu mà bề mặt đầy vết rỉ sét đen kịt.

Bên cạnh toa tàu có viết số hiệu: "076".

"076?

Chẳng lẽ là đoàn tàu ma đi ra từ mỏ quặng Trường Sa mấy chục năm trước sao?" Bạch Hạo Thiên cũng từng nghe kể về đoàn tàu này.

Chuyện xảy ra từ thời Lão Cửu Môn.

Năm đó một đoàn tàu 076 của người Nhật đi ra từ cổ mộ trong mỏ quặng.

Khi xuất hiện tại nhà ga, những người phát hiện lúc đó thấy toàn bộ đoàn tàu đều bị các miếng sắt hàn chết.

Giữa các khe hở có máu đen rỉ ra.

Đợi khi mở được đoàn tàu, điều quỷ dị hơn là người trên tàu chết

với tư thế kỳ lạ, tất cả đều nằm sấp xuống, trên người có rất nhiều vết đốm đỏ.

Bạch Hạo Thiên trợn to mắt, hít một hơi sâu: "Lẽ nào Phật Gia đã mang cả một đoàn tàu ma vào khu Tử Đương?" Trong lòng thầm nhủ tất cả những lời truyền miệng đều là để hù dọa người, mọi lời đồn đều có thành phần hư cấu.

Nghĩ như vậy tuy trong lòng vẫn chột dạ nhưng cô cũng đã ưỡn thẳng lưng lên được một chút.

Chương 426

"Đoàn tàu này nhất định có vấn đề!" Cô vẫn dẫn đường phía trước.

Thứ có thể được đưa vào khu Tử Đương thì không có cái nào đơn giản cả.

Đoàn tàu này năm đó đã gây ra không ít chuyện, để ở đây bao lâu nay bỗng nhiên lại bắt đầu giở trò quái đản.

Trương Thụy Đồng đi theo phía sau, thấp thoáng nghe thấy có tiếng người đang hát.

"Có người đang hát Côn khúc." Nghe kỹ lại, phát hiện đó là giọng nữ, nhưng chưa chắc đã là phụ nữ hát.

Nhị Nguyệt Hồng thời đó rất có danh tiếng, loại khúc này cũng chính là sở trường của ông ấy.

Huống hồ tàu của người Nhật thông thường sẽ phát nhạc Nhật, hiếm khi có người thích nghe hí kịch Trung Quốc.

"Nơi này mà lại có người hát hí sao?" Bạch Hạo Thiên lúc đầu không cảm thấy gì, nhưng vừa nghe thấy liền cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Phía trước có một cái lỗ lớn, chắc là bị đào ra từ trước.

Vừa chui vào trong, trong toa tàu toàn là quan tài bồi táng và người chết.

Đâu đâu cũng là bụi bặm, có một lượng lớn tóc bám xung quanh.

Thi thể đã sớm bị người ta khiêng đi, nhưng đồ đạc cơ bản vẫn giữ nguyên cách bài trí ban đầu.

Mới đi được vài bước, Bạch Hạo Thiên bỗng nhiên đi vào căn phòng đang phát ra tiếng hí khúc.

Cô từ từ quay sang bên cạnh.

Âm thanh phát ra từ một chiếc máy hát cũ kỹ.

Trương Thụy Đồng tiện tay nhấc kim hát ra, âm thanh im bặt, căn phòng bỗng chốc trở nên quỷ dị hơn.

Đúng lúc này, Bạch Hạo Thiên bỗng vươn tay kéo cánh cửa phòng bên trong, nhưng phát hiện bên trong đã bị khóa từ nội bộ.

Trương Thụy Đồng dùng lực giật mạnh, làm đứt sợi xích sắt bên trong.

Bạch Hạo Thiên khẩn trương nói: "Liệu có ai đó cố ý giả thần giả quỷ không?" Cô căng thẳng nhìn quanh, luôn cảm giác như có ai đó đang nhìn chằm chằm mình.

Nghe Bạch Hạo Thiên nói có người cố ý giở trò, Trương Thụy Đồng lắng nghe kỹ âm thanh xung quanh.

Phía xa thực sự có tiếng bước chân nhỏ vụn.

Toàn bộ quan tài bồi táng bày trong đoàn tàu đều để hộ vệ chiếc quan tài trong cùng, toa tàu cuối cùng đặt chiếc quan tài chủ ở cổ mộ mỏ quặng.

Bên trong một tấm lưới sắt có một sợi xích sắt nối với một chiếc quan tài sắt.

Ánh mắt Trương Thụy Đồng chuyển hướng vào không gian đặt quan tài.

"Trương gia, chúng ta qua đó xem chứ?" Bạch Hạo Thiên cẩn thận dùng đèn pin chiếu vào cửa mộ phía sau quan tài.

Trên cửa có một cái lỗ, được phong bằng ván gỗ.

Họ nhanh chân bước về phía chiếc quan tài sắt đó.

Bạch Hạo Thiên bám sát đi vào, nhưng ánh mắt cô lại dừng lại trước một chiếc đồng hồ cổ.

"Đồng hồ vẫn chạy sao?" Kim chỉ trên đồng hồ cổ vẫn đang chuyển động.

"Đừng động vào." Trương Thụy Đồng bảo cô lùi lại, tay dùng lực mở phía sau đồng hồ, trực tiếp tháo rời chiếc đồng hồ cổ ra.

"Cái đồng hồ này mà báo giờ lúc nửa đêm sẽ làm kinh động đến thứ phía sau!" Bạch Hạo Thiên bỗng giật nảy mình: "Vậy thứ phía sau là gì?" Trương Thụy Đồng ra hiệu cô nhỏ tiếng một chút.

"Rút lui trước đã rồi tính." Họ nhanh chóng lùi lại phía sau, vừa định rời khỏi toa tàu thì tiếng máy hát lại vang lên lần nữa.

"Gặp quỷ rồi!" Bạch Hạo Thiên bỗng thấy một bóng đen, sợ đến mức định hét lên.

Trương Thụy Đồng đưa tay bịt miệng cô lại, tai khẽ động, ra hiệu đi theo ta rời khỏi đây.

"Đừng hét lên, những thứ đó sẽ lần theo tiếng động mà đuổi tới đấy!" Bạch Hạo Thiên đỏ bừng mặt, chỉ tay về phía trước.

Trương Thụy Đồng mới buông tay ra.

"Chẳng trách mặt lại đỏ lên như vậy..." Ta xòe bàn tay ra nhìn, thấy hành động của ta, Bạch Hạo Thiên dậm chân một cái định đi sang hướng khác.

Trương Thụy Đồng kéo cô đi về hướng ngược lại.

Phía trước không xa tìm thấy một cái hang đất rộng một mét.

Nếu không dùng tai nghe thấy vừa rồi có người từ đó đi ra thì cũng không dễ dàng tìm được nơi này.

Nhanh chóng xuyên qua một đường hầm dưới đất, phía trước hiện ra một cánh cửa sắt đơn sơ.

“Cửa sao?

Lẽ nào có người sống ở đây?” Trương Thụy Đồng đẩy cửa bước vào, bên trong không một bóng người.

Nhưng có giường, có sách và một số vật dụng sinh hoạt đơn giản.

Xung quanh tuy đơn sơ nhưng sạch sẽ, rõ ràng bình thường có người thường xuyên ở đây.

Chương 427

Bên trong đèn vẫn sáng, đoán chừng vừa rồi có người vội vã rời đi.

"Xem ra ở đây thực sự có người ở." "Chắc là người quen." Trương Thụy Đồng nhàn nhạt nói.

Hai người vừa đứng được một lát, bên ngoài có hai người nhanh chóng xông vào.

"Mau vào đi, đây là chỗ tôi ở!" Một ông lão dẫn theo Ngô Tà chạy vào.

Bên ngoài truyền đến tiếng vò vò kịch liệt, rõ ràng có thứ gì đó đang điên cuồng chạy loạn, tấn công tất cả vật sống xung quanh.

"Ai đó?" Ông lão lập tức cảnh giác nhìn chằm chằm hai người.

"Hai vị này là bạn của cháu, chắc là vô ý tìm thấy nơi này thôi." Ngô Tà lập tức giải thích.

Bạch Hạo Thiên nhìn chằm chằm mặt ông lão, trên người ông cũng mặc đồng phục nhân viên Thập Nhất Thương.

"Chú Khoan, chú Khoan phải không?" Nhìn mặt ông lão, Bạch Hạo Thiên kích động hét lên: "Chú Khoan, không phải chú đã rời khỏi Thập Nhất Thương rồi sao, sao lại ở khu Tử Đương này?" Chú Khoan thở dài một tiếng.

"Không giấu gì cháu, hồi trẻ chú có phạm chút sai lầm, suýt nữa thì không sống nổi.

Sau đó nghe nói đến khu Tử Đương, chú bèn ở lại đây, Thập Nhất Thương định kỳ sẽ thả thức ăn xuống, chú ở đây xem tài liệu văn hiến qua ngày đoạn tháng." Nhìn dáng vẻ của ông, có vẻ khá hài lòng với

hiện trạng.

Thảo nào, chắc là phạm lỗi lớn nên mới cam tâm tình nguyện ở lại đây mãi.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Có nghe nói đến Vương Quân Nghĩa không?" Chú Khoan lắc đầu: "Chưa nghe thấy, ít nhất lúc tôi rời đi thì Thập Nhất Thương không có ai tên đó." Ngô Tà tiếp lời hỏi: "Chú Khoan, chú ở khu Tử Đương lâu như vậy, có biết ở chỗ nào có tín hiệu điện thoại không?" Video Chú Ba quay trước đó là ở nơi này, sâu trong khu Tử Đương.

Ở đây rất rộng, đi mãi cũng không ra được, nhưng có vài nơi lại dùng được tín hiệu điện thoại.

Chú Khoan kinh ngạc: "Hỏi cái đó làm gì?" "Đám quái vật tóc đó đa số tụ tập ở đó, chỗ đó đâu đâu cũng là bóng đen." Thấy họ kiên quyết muốn đi, ông lại hỏi tại sao phải tới đó.

Ngô Tà liền kể về Chú Ba Ngô Tam Tỉnh.

Chú Khoan nói: "Chuyện về Chú Ba tôi cũng chỉ nghe loáng thoáng một chút." Ông chậm rãi kể lại những gì nghe được cho họ nghe.

Vừa đi vừa kể, nội dung đại khái cũng không khác nhiều so với những gì họ đã biết.

Chẳng mấy chốc, Chú Khoan dẫn họ tới trước lối vào một đường hầm.

Giọng Chú Khoan trầm xuống: "Đến rồi, phía trước là tới." Mấy người cầm đèn pin, cẩn thận quan sát xung quanh.

Chậm rãi xuyên qua đường hầm, trước một lối vào khác, một luồng sáng xuất hiện trước mắt.

Luồng sáng đó chiếu từ trên xuống, nhìn có vẻ rất sâu.

“Tôi chỉ có thể đưa tới đây thôi, đoạn đường sau phải dựa vào các cháu rồi.” Sau khi cảm ơn Chú Khoan, Trương Thụy Đồng nhìn chằm chằm vào đường hầm phía trước.

Tâm trạng của Ngô Tà và Bạch Hạo Thiên cũng có chút phức tạp.

“Đi thôi.” Trương Thụy Đồng trực tiếp bước lên những bậc thang dài.

Phía trên đỉnh là một cánh cửa sắt khổng lồ.

Ngô Tà thử kéo cánh cửa sắt nhưng thấy rất khó lay động.

Trương Thụy Đồng vươn tay nhẹ nhàng mở cánh cửa sắt ra.

Đợi mọi người đi qua hết, ta buông tay, cánh cửa tự động đóng lại với một tiếng rầm lớn.

Phía sau nhìn giống như một hang sơn động khổng lồ.

Tiếp tục đi tới, bên dưới lại có một hố sâu khổng lồ.

Ngô Tà ném một thanh pháo sáng xuống dưới.

Ánh sáng chiếu xuống đáy, bên cạnh có bậc thang đá đi xuống, vừa đủ cho một người đi qua.

Bên dưới toàn là lượng lớn vàng bạc châu báu, giống như hố bồi táng trong cổ mộ, thậm chí bảo vật còn nhiều hơn cả hố bồi táng.

“Đây chính là nơi Chú Ba quay video.” Ngô Tà nhìn quanh một lượt rồi nói.

Trương Thụy Đồng nhìn vào bên trong: “Vào sâu hơn nữa, nếu chạm phải thứ gì thì tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý trước!” Phía dưới hố sâu phía trước, nơi sâu nhất của khu Tử Đương.

Năm đó đám người Hoa cũng bị dẫn dụ vào khu vực này.

Trong đường hầm đi xuống xuất hiện lượng lớn quan tài.

Bên cạnh có mấy bộ xác khô nằm đó, chắc là hài cốt của người Hoa năm xưa.

Vừa đi được vài bước, tại một ngã ba phía trước bỗng thấy một đoàn bóng đen đang lướt đi.

"Trương gia, Tiểu Tam gia, cẩn thận!" Bạch Hạo Thiên dùng đèn pin chiếu về phía đó, sau đó lập tức tắt đi.

Trong đám bóng đen đó truyền ra tiếng côn trùng, xem ra số lượng không ít.

Xung quanh đâu đâu cũng thấy bóng đen xuất hiện. *Rắc* ~ Bạch Hạo Thiên bỗng nhiên đạp gãy một đoạn xương người.

Cô lập tức đứng hình tại chỗ không dám cử động.

Chương 428

Trương Thụy Đồng từ trong túi lấy ra một chiếc đồng hồ báo thức nhỏ, điều chỉnh thời gian rồi đặt tại chỗ.

Ta khẽ nói: "Đi về phía trước." Họ tiếp tục nhanh chóng tiến lên, Trương Thụy Đồng luôn quan sát xung quanh.

Địa hình khu Tử Đương rất giống trạm khí tượng, thậm chí có thể nói, Nam Hải Vương năm xưa rất có khả năng đã ở đây nghe sấm.

Tiếng bóng đen xung quanh càng lúc càng dày đặc. *Đinh linh linh...* Tiếng chuông báo thức vang lên, lượng lớn bóng đen lao về phía đó.

"Đi thôi, nhân lúc này." Trương Thụy Đồng vừa dứt lời, hai người lập tức bám sát phía sau ta chạy nhanh.

Sau khi tìm được một khu vực tạm thời an toàn, ba người ngồi xuống những chiếc thùng.

Bên cạnh có hài cốt nằm dưới chân.

Ngô Tà nói: "Bóng đen ở đây nhiều như vậy, chắc Vương Quân Nghĩa không thường xuyên hoạt động đâu." "Sai rồi, Vương Quân Nghĩa là một kẻ gớm ghiếc, hắn có thể giết chết những bóng đen này." Trương Thụy Đồng giơ tay chỉ về một hướng, bảo họ nhìn qua đó.

Thấy ở đằng kia có một bóng đen bỗng nhiên lao xuống từ trên thùng hàng.

Trên tay hắn cầm một chiếc gậy dài kỳ lạ, một gậy suýt nữa đánh tan bóng đen kia.

Người đó mặt mũi sưng húp, hình dáng vô cùng khủng bố.

Trương Thụy Đồng nhìn người đó liền nghi ngờ là kẻ mắc bệnh linh đang.

Nếu mắc phải loại bệnh này, bắt buộc phải có Cẩu Hoàng mới có thể điều trị, nếu không chỉ có con đường chết.

Quái nhân đó cũng mặc đồng phục nhân viên Thập Nhất Thương.

Phía trên Thập Nhất Thương định kỳ sẽ thả một ít thức ăn và đồ dùng sinh hoạt xuống, trong đó chắc chắn có loại quần áo này để đảm bảo luôn có quần áo mới để mặc.

Ba người lặng lẽ áp sát tới.

Phía sau một khu vực được bao quanh bởi các thùng hàng, có một đống hài cốt được quái nhân Vương Quân Nghĩa chất thành đống ở giữa.

"Hình như toàn bộ là hài cốt!" Bạch Hạo Thiên lập tức bịt miệng lại.

Đống hài cốt phía sau bị đốt cháy.

Trương Thụy Đồng đang định bảo họ đi theo ra ngoài.

Phía Ngô Tà bỗng phát ra tiếng động, quái nhân nhanh chóng phát hiện ra Ngô Tà.

Trên một chiếc tủ bên cạnh đặt một con gấu bông nhỏ.

Con gấu này khá lớn, đặt bên cạnh nhìn còn to hơn thể hình của một đứa trẻ.

Con gấu bỗng phát ra âm thanh: "Hoan nghênh quang lâm ~ hoan nghênh quang ~~~" Âm thanh vừa vang lên, những bóng đen kia dường như bị quái nhân làm cho sợ hãi, không xuất hiện nữa.

Nhưng bóng đen bỗng nhiên biến mất, rồi đột ngột xuất hiện ở bên cạnh.

Sau khi xuất hiện, nó nhanh chóng ném một chiếc chuông về phía Ngô Tà đang đứng phía trước.

Chiếc chuông chạm vào người liền lập tức dính chặt lấy, không thể dễ dàng gỡ ra được.

Ngay sau đó là một luồng gió tạt tới.

Ngô Tà vội hét lên: "Vương Quân Nghĩa!" Ngay khoảnh khắc gậy sắp rơi xuống đầu, nó bỗng dừng lại.

"Vương Quân Nghĩa?" Ngô Tà từ từ ngẩng đầu, Vương Quân Nghĩa trước mắt bỗng dừng lại nhìn quanh.

Xung quanh truyền đến tiếng vò vò đại lượng.

Những bóng đen kia nghe thấy âm thanh liền lập tức đuổi về phía này.

"Mau, đi theo tôi." Ngay sau đó họ đi theo Vương Quân Nghĩa vào một không gian ẩn dưới đất.

Không gian ở đây rất tối, nhưng rộng hơn nhiều so với chỗ Chú Khoan ở.

Sau khi vào trong, Vương Quân Nghĩa quay lưng về phía ba người.

Ngô Tà nói: "Anh là Vương Quân Nghĩa thường xuyên gửi tin nhắn cho tôi sao?" Nguyên bản cứ ngỡ Vương Quân Nghĩa trốn ở phía trên Thập Nhất Thương, không ngờ đối phương ở khu Tử Đương mà vẫn có thể nắm bắt tình hình phía trên bất cứ lúc nào.

Nơi này rộng lớn như vậy, muốn ra ngoài cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

E rằng dưới đáy này còn ẩn giấu không ít bí mật.

Thấy Vương Quân Nghĩa từ từ quay người, tay chống gậy sắt để đỡ lấy cơ thể.

Mấy nhát đánh bóng đen vừa rồi đã khiến hắn kiệt sức.

Nếu không phải nơi này chính là chỗ hắn ở thì có lẽ hắn cũng không xuất hiện ngay lập tức như vậy.

Vương Quân Nghĩa nhìn chằm chằm Ngô Tà: "Ngô Tà?" Rồi quay sang nhìn Tiểu Bạch: "Bạch Hạo Thiên?" "Còn người này là ai?" Hắn nhìn chằm chằm Trương Thụy Đồng, tuy rằng có thể xem giám sát bên ngoài nhưng hắn vẫn luôn không rõ thân phận của Trương Thụy Đồng.

Ngô Tà giới thiệu sơ qua về thân phận của Trương Thụy Đồng, tất nhiên những chi tiết cụ thể thì không nói rõ.

Có những chuyện không thể nói cho người ngoài biết.

Chương 429

Ở giữa họ nhanh chóng đốt một đống lửa, chất đốt xung quanh rất nhiều.

Đồ đạc ở đây đều có thể dùng để đốt lửa.

Ngồi bên đống lửa, Vương Quân Nghĩa nói: "Chuyện phải kể từ nhiều năm trước." "Năm đó ở vùng núi biên giới phía Tây Nam phát hiện cổ tích xuyên suốt biên giới hai nước, Chú Ba, Điền Hữu Kim và Trần Văn Cẩm đã tới đó khảo sát." "Trên đường đi họ gặp một đội ngũ khả nghi..." Thứ hắn nhắc tới chính là đội ngũ nghe sấm mà Ngô Tam Tỉnh phát hiện năm đó.

Những người ở trạm khí tượng năm đó chính là những người dùng nơi này để nghe sấm.

Vương Quân Nghĩa bắt đầu chậm rãi kể lại chi tiết toàn bộ câu chuyện.

"Điền Hữu Kim bị tài vật trong khu Tử Đương hấp dẫn, đã đào thông con đường từ khu Tử Đương ra bên ngoài." Nghĩa là ở khu Tử Đương thực ra không phải là không có đường ra.

Những gì Vương Quân Nghĩa biết cũng gần giống với bản mà Ngô Tà đã nghe.

Trương Thụy Đồng hỏi: "Đường hầm đó chắc là ở đây chứ?" Lúc đi vào đây, ta phát hiện đồ đạc xung quanh ít bị di chuyển.

Vương Quân Nghĩa chỉ về phía sau bên trái: "Ở chỗ đó có một cái lỗ có thể bò ra ngoài, nhưng trước đó đã bị người ta phát hiện và phong tỏa phía bên kia rồi." Nghĩa là đường hầm thực sự tồn tại nhưng không thể sử dụng.

Nói xong những lời này, Vương Quân Nghĩa cầm gậy sắt chuẩn bị rời khỏi đây.

"Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tiếp theo các người chỉ có thể tự tìm cách rời khỏi đây thôi!" Muốn tìm đường rời khỏi khu Tử Đương thì bắt buộc phải đào thông con đường trước kia, hoặc là quay lại đường cũ.

Ngô Tà thở dài: "Quay lại đường cũ là không thể rồi, tôi sẽ tìm cách đào thông con đường đó!" Vừa dứt lời, Trương Thụy Đồng đưa cho cậu ta một chiếc xẻng Lạc Dương.

"Vậy thì thay phiên nhau mà đào." Ngoài xẻng Lạc Dương ra còn có một chiếc xẻng toàn phong.

Ngô Tà nhận lấy đồ không chút do dự, chuẩn bị bắt đầu đào.

Đợi khi xẻng toàn phong dùng xong, Trương Thụy Đồng trực tiếp dùng sức mở rộng đường hầm phía sau.

"Đi theo ta." Rời khỏi khu Tử Đương từ đường hầm, lối đi dẫn thẳng ra kho hàng bên ngoài.

Sau khi ra ngoài, cả ba đều trở về ký túc xá.

Căn cứ vào video giám sát, hai trong số những người xuất hiện trong video đã chết.

Ở Thập Nhất Thương, chuyện này từng bị coi là sự kiện linh dị.

Khi quay lại khu Tử Đương, có người đã trích xuất camera giám sát bên ngoài khu vực này.

Trong video, ba người hoàn toàn không dừng lại mà đi thẳng tới nơi sâu nhất của Thập Nhất Thương.

Tại hành lang tòa nhà ký túc xá, Ngô Tà bỗng đứng lại: "Trương gia, Tiểu Bạch, sáng mai tôi sẽ tới gặp cấp cao để nộp đơn từ chức,

cũng đã đến lúc Ngô Sơn Cư mở cửa trở lại rồi." Kể từ khi từ Lôi Thành trở về đến nay đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Ngô Tà nói: "Nhị thúc của tôi sau khi từ Lôi Thành về đã bị liệt nửa người dưới, mất khả năng ngôn ngữ." Nghĩa là hiện tại nhà họ Ngô chỉ có cậu ta mới có thể gồng gánh cả gia tộc.

Thấy cậu ta kiên quyết muốn đi, Trương Thụy Đồng cũng không ngăn cản, chỉ nhắc nhở: "Ngươi muốn đi ta không cản, nhưng nhớ phải cẩn thận Nhị Kinh, đừng để hắn tiếp cận Nhị thúc." Nói đến đó thôi.

Ý tứ chắc chắn Ngô Tà đã hiểu, tin hay không tùy cậu ta.

Ngô Tà trầm tư: "Tôi sẽ lưu ý." Sau khi Ngô Tà về phòng, Trương Thụy Đồng cũng về phòng của mình.

Bạch Hạo Thiên đưa tay vỗ vỗ ngực, cả một đêm qua cô đã trải qua quá nhiều chuyện.

Chiếc mặt nạ da người đó do chất liệu đơn giản nên không thể tái sử dụng, nhưng thủ pháp đó khiến cô vô cùng khâm phục.

Sáng sớm hôm sau, Thập Nhất Thương vừa mới bắt đầu làm việc đã nghe thấy có người báo cáo.

Một Nha quái cấp cao bên dưới đã tìm thấy một thứ vô cùng kỳ lạ.

Thứ này được giấu trong kho Cống Dương, đã bị dìm xuống nước từ nhiều năm trước.

Sau khi Bạch Hạo Thiên tìm được Trương Thụy Đồng, cô vội vàng nói: "Người dẫn đầu tìm đồ là một Nha quái tên Hướng Dương, người hiện đang ở kho Cống Dương." Trương Thụy Đồng không vội không vàng đi theo bước chân cô.

Còn về chuyện khu Tử Đương, tuy rằng cũng có người hoài nghi,

nhưng bỗng nhiên lại phát hiện ra món đồ mà Trương Đại Phật Gia dìm xuống đáy nước, sự chú ý của mọi người đều bị thu hút về phía đó.

Bên hồ nước, trong môi trường u tối, bên cạnh Hướng Dương đặt một chiếc thùng gỗ, nước bên trong đã được tháo sạch.

"Hai vị chủ quản, đã đến rồi." Hướng Dương lập tức nói với hai người: "Tôi đã phát hiện một thùng đồ mà Trương Đại Phật Gia dìm xuống nước năm đó." Hắn kích động cho hai người xem món đồ.

Trương Thụy Đồng nắm lấy tay Bạch Hạo Thiên, nói: "Đừng dùng tay trực tiếp chạm vào đồ vật đó!" Bạch Hạo Thiên khó hiểu nhìn ta: "Tại sao ạ?" "Hãy nghe kể về lai lịch của những thứ này đã, xem mấy thứ này rốt cuộc là gì!" Ta bảo Hướng Dương khai báo rõ ràng mọi chuyện.

Hướng Dương nhìn mấy người xung quanh rồi nói: "Vốn dĩ đây cũng chỉ là lời đồn, nhưng tối qua để vớt đồ, ba người của tôi đã gặp chuyện, cho nên..." Bạch Hạo Thiên tiếp lời: "Cho nên anh nhận định những lời đồn đó là thật sao?" Hướng Dương lập tức gật đầu.

Hiện tại sự việc khiến hắn cảm thấy những thứ trong truyền thuyết quả thực không hề đơn giản.

Thực tế thì những vật sống không rõ lai lịch trong Thập Nhất Thương này có cái nào là đơn giản đâu!

"Truyền thuyết năm đó Trương Đại Phật Gia phái người dìm đồ xuống nước, sau đó mấy người lính đó đã tự nguyện tự sát để giữ bí mật..." Hắn lại kể lại sự việc một lần nữa, rồi nói với mấy nhân viên Thập Nhất Thương bên cạnh: "Nếu tôi đã chọn làm Nha quái thì đã có giác ngộ sẽ gặp chuyện." Hướng Dương cũng tán đồng nói: "Hay là chúng ta xuống dưới một chuyến nữa, xem có tung tích của những chiếc thùng khác không?" Đồ vật mới tìm được một thùng, nếu không

tìm được hết thì cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Tương tự như vậy, tình huống này sẽ không nhận được phần thưởng mong muốn.

Bạch Hạo Thiên nhíu mày: "Đã có ba người gặp chuyện rồi, anh chắc chắn muốn xuống dưới xem sao chứ?" Trương Thụy Đồng nhìn biểu cảm trên khuôn mặt hắn, dường như hắn đã hạ quyết tâm.

Trương Thụy Đồng nói: "Có xuống hay không là do các người quyết định, ta đứng đây đợi." Khi chưa nắm rõ tình hình dưới nước, ta tạm thời sẽ không xuống.

Nhưng nhìn đống đồ trong thùng bên cạnh, ta cũng có vài phần hiếu kỳ.

Chẳng mấy chốc, lại có thêm ba người nữa mang theo bình oxy xuống nước để tìm kiếm hàng hóa bị thất lạc.